

GLOSSARIUM
ad Scriptores
MEDIÆ & INFIMÆ
GRÆCITATIS
DUOS IN TOMOS DIGESTUM.

A C C E D I T Appendix ad Glossarium mediæ & infimæ Latinitatis;
Cætera subiectus syllabus indicabit.

Giffart. Sculptor regis fecit

GLOSSARIUM

ad Scriptores

MEDIÆ & INFIMÆ GRÆCITATIS,

J N Q U O

GRÆCA VOCABULA NOVATÆ SIGNIFICATIONIS,
aut usus rarioris, Barbara, Exotica, Ecclesiastica, Liturgica, Tactica, Nomica, Jattica,
Botanica, Chymica explicantur, eorum Notiones & Originiones reteguntur:

*Complures ævi medii Ritus & Mores; Dignitates Ecclesiastica, Monastica, Palatina, Politica,
& quamplurima alia observatione digna, & ad HISTORIAM BYZANTINAM
presertim spectantia, recensentur ac enucleantur.*

E libris editis, ineditis, veteribusque monumentis.

ACCEDIT Appendix ad Glossarium mediæ & infimæ Latinitatis, unâ cum brevi
Etymologico Linguæ Gallicæ ex utroque Glossario.

*Auctore CAROLO DU FRESNE, Domino DU CANGE,
Regi à Consiliis, & Francis apud Ambianos Questore.*

T O M U S P R I M U S .

L U G D U N I ,

Apud ANISSONIOS, JOAN. POSUEL, & CLAUD. RIGAUD.

M. DC. LXXXVIII.
Cum Privilegio Regis Christianissimi.

SYLLABUS ET SERIES TOTIUS OPERIS.

T O M. I.

PRÆFATIO ad Glossarium de causis corruptæ Græcitatæ.

Simonis Portii Romani Doctoris Theologi Grammatica Linguæ Græcæ vulgaris.

Tabellæ seu imagines rerum quarundam, ad rem præsertim Liturgicam, aut vestitiariam Græcicam spectantium, quarum vocabula in hoc Glossario explicantur.

Glossarij ad Scriptores mediæ & infimæ Græcitatæ pars prior à littera A. ad litteram P.

T O M. II.

Glossarij ad Scriptores mediæ & infimæ Græcitatæ pars altera à littera P. ad litteram Ω.

Appendix ad Glossarium mediæ & infimæ Græcitatæ.

Omissa alia quædam in eodem Glossario.

Notæ sententiarum, Mathematicæ, Astronomicæ, Chymicæ, Jatricæ, quæ apud Scriptores mediæ & infimæ Græcitatæ occurrunt, earumque expositio.

Præfatio ad easdem Notas.

Notæ sententiarum ex Isidoro.

Notæ sententiarum ex S. Epiphanio.

Notæ Mathematicæ, ex Cod. MS.

Notæ Astronomicæ, ex Cod. MS.

Notæ Jatricæ, quibus corporis membra denotantur, ex Salmasio.

Notæ Jatricæ ponderum & mensurarum ex Codd. MSS. & edit.

Notæ Chymicæ, ex variis Codd. Reg.

Notæ Chymicæ, ex Ofsvaldi Crollij libro de signaturis.

Notæ aliæ Græcicæ ex Cod. Reg.

Index Auctorum Græcorum ineditorum ac editorum, qui in hocce Glossario laudantur & illustrantur.

Auctores Græci inediti.

Scriptores Græci inediti Anonymi.

Viræ & Acta Martyrum, quorum auctores incerti inediti.

Scriptores alij Græci inediti, qui in hocce Glossario laudantur ex Joannis Meursij Glossario.

Scriptores Græci editi.

Rerum in hoc Glossario memorabilium index.

Index Dignitatum Civilium, Palatarum, Militarium, Ecclesiasticarum, Monasticarum, Officiorum, &c.

Index Botanicus.

Appendix ad Glossarium mediæ & infimæ Latinitatis, cum Præfatione.

Addenda ad Dissertationem de inferioris ævi Nominibus.

Etymologicum vocabulorum Linguæ Gallicæ, quorum origines pluribus retentur & illustrantur in utroque Glossario, locis indicatis.

VIRORUM

VIRORUM DOCTORUM TESTIMONIA DE UTILITATE GLOSSARIORUM

Mediæ & infimæ Græcitatîs.

MARTINUS CRUSIUS in Epistola ad Gabrielem Severum Philadelphie
Archiepiscopum Venetiis degentem, lib. VII. Turcogræciæ.

QUOD si quid poteris optimo nostro Hieronymo commendare ad illud, ut aliquid amplius ego
librorum vulgaris Linguae Græcæ nanciscar, unde magis ipsam addiscam, oro, Domine, ne mo-
lestum sit ei locum & modum comparandi indicare. Tunc ipse mihi emet. Doleo nullum tale Lexicon ex-
tare unde mihi necesse est undecunque possim corrogare dictionum me latentium interpretationes, quæ
aut puris vocabulâ Græciæ, aut Latinis reddantur. Omnino autem mihi studio est, quandoquidem
veterem puram linguam mediocriter didici, eamque in Academia nostra doceo, cum ea hodiernâ
quoque popularis aliquam cognitionem conjungere.

V V O L F I U S ad calcem Norarum in Nicetræ Annales,
ante indicem rerum & verborum.

Barbarica vocabula ex vetusto codice annotata in hoc opere non reperiuntur: sed Græcæ duntaxat
quibus illa explicantur. Quibus nulla interpretatio adscitur, aut stellula apponitur, sciat Lector
significationem ejus nobis vel ignotam esse vel dubiam. Rogo autem eos qui corrupta lingua periti
sunt, ut propter recentiores scriptores, in quibus subinde barbarâ vocabula occurrunt, Barbaricum
Lexicon conficiant, vocibus barbaris prepositis, & Græcis subjunctis, ne veteris duntaxat lingua
periti ab eorum lectione deterreantur.

JACOBUS PONTANUS in Præfat. ad Georgij Phranzæ Historiam.

VTinam inveniretur qui Lexicon ἰσχυροτάτων conficeret, magnum utique scriptores Græco-
rum recentiores legentibus & interpretantibus lumen præferret, apud quos non solum vocabula
multa nova, sed antiquorum etiam notiones & significata alienata & detorta videam.

SCALIGERIANA Pag. 144. edit. Paris.

QUÆ si feris un Glossaire des Auteurs infimi sæculi, feris bien.

Summa Privilegij Regis Christianissimi.

AUCTORITATE Regia sancitum est, ne quis Glossarium ad Scriptores mediæ & infimæ
Græcitatîs auctore CAROLO DU FRESNE, Dom. DU CANGE, intra VI. annos à prima
Operis editione numerandos imprimat, aut alibi impressum in hoc Regno divendar, præter
eiusdem D. DU CANGE, voluntatem, aut eorum, quibus id juris concefferit; hocque
omnibus perinde clarum, notum, indictum habeatur, ac si Regii Diplomatis sententia
Operis initio præfigatur, finive postponatur. Qui secus faxit Librorum confiscatione, &
pœnis in Regio Diplomate declaratis multabitur. Datum Parisiis die VII. Septembris
anno M. DC. LXXXII.

De Mandato Regis, signatum, DES VIEUX.

Idem Dom. DU CANGE jure suo cessit l. Anisson, &c. die 20. Septembris anno M. DC. LXXXIII.

Defuit præzum hujusce primæ editionis, die 23. Junii 1688.

PRÆFATIO
AD
GLOSSARIUM.
DE CAUSIS
CORRUPTÆ
GRÆCITATIS.

FERTO nuper à nobis Glossario ad Scriptores mediæ & infimæ Latinitatis, accessit statim opus alterum, quo Byzantinam Historiam duobus Commentariis illustrare sum aggressus, quorum prior Imperatorum Constantinopolitanorum familias, Regumque ac Toparcharum Dalmaticorum stemmata, alter Urbis Constantinopolitanæ, qualis sub Principibus Christianis extitit, Descriptionem, ex Græcis potissimum auctoribus adornatam complectitur: cujus quidem postremæ lucubrationis id mihi inprimis consilium fuit, quòd, ut in præfatione attigimus, in rerum Byzantarum Scriptoris, locisque difficilioribus, qui universim in omnibus ferè occurrunt, propter idem argumentum, eandemque scribendi rationem, explanandis, generali & qui omnibus conveniret, commentario id posse confici arbitrari: adjunctis deinde ad auctores ipsos, in locis qui Editorum industriam expeterent, idoneis annotationibus; ne quod in omnibus plerumque prostat, repetitâ ac inutili lectione, quod fieri solet, Lector ipse fatigaret. In Historia quippe Byzantina, ut ibidem monuimus, quædam sunt peculiaria & à cæteris diversa, quæ singulari egent explicatione, familiæ nempe Imperatorum Constantinopolitanorum, vel Principum quibuscum bella gesserunt, Urbis deinde Byzantinæ tractus varij, ac ædes cum sacræ tum profanæ, præterea dignitates Palatinæ, Ecclesiasticæ & Monasticæ, Latinis plerumque minùs notæ: ac denique voces barbaræ ac mixobarbaræ, vel certè Græcæ etiam, sed novatæ ac insolentis significationis, quæ non modò apud istius historię, sed & apud cæteros ævi inferioris Scriptores crebrius occurrūt. Cùmque duas has postremas partes non tam pertractarint, quàm leviori, ut ita dicam, calamo attigerint viri aliquot eruditi, censebam tamen ad eorumdem auctorem intelligentiam quæ ab iis scripto mandata fuerant aliquatenus sufficere, donec exurgeret vir aliquis doctus, qui novis accessionibus ac observationibus, has si non prorsus absolveret, saltem exornaret. Atque id uno eodemque volumine fieri posse existimabam, quod Glossarij ad Scriptores mediæ & infimæ Græcitatatis inscriberetur, in quo & vocabula barbaræ ac semibarbaræ, aliæque rarioris notis,

A nis,

nis, & utriusque ordinis dignitates explicarentur, prioribus ex quatuor, quas dixi, partibus explanandis opellam qualemcumque impendisse contentus. Quibus exactis, recepti canere deceveram omnino, idoneâ exerendæ aliis industria arenâ proposita & indicatâ; *fat ducens meas hæcenus occupasse nugas*: cum ecce ô *μαρτυρὸς* Ludovicus Billaïnus Typographus Parisiensis, vir litteris juvenis natus, qui & Glossarium nostrum, & Historiam nostram Byzantinam illustratâ typis suis excuderat, convenit me, ac dixit, plerisque ex Vrbe viros eruditos hanc ipsam à nobis Provinciam expetere, quam rei-publicæ literariæ invidere minimè debere, eò magis, quod id haud difficile confici à me posse rebantur, cum perlegendis & evolvi edis inferioris ætatis Scriptoribus haud inuile fortè impendisse hæcenus studium scirent, vel certè putarent. Verùm ægrè eorum postulationi manum dare, præberè que assensum in animum induxi, cum res ardua sit eruditorum premere vestigia, quæ assequi haud facile queas. Esse deinde multa & præclara noveram ab iis observata in hoc genere argumenti, cui illustrando necessaria pleraque omiseram, quod, ut fieri amat, pridem esset tentatum ab aliis: tamen haud minimo novarum notationum accessu locupletari, ut perinde quasi libet alias, secundùm Sidonium Apollinarem, *purpureis locorum communium pannis semel inchoatas materias, extendi posse semper putaverim*. Cedendū tamen fuit: amicis in super v. v. c. c. Emerico Bigotio & Ioanne-Baptista Cotelero, (quos in perfecta Græcæ Linguae, ut & cæterarum disciplinarum cognitione consummatissimos esse nemo hodie nescit) ad id adhortantibus, onusque fat grave humeris impositum suscepi, non quod ejusmodi argumentum arbitrarer à me posse pertractari pro rei dignitate, atque adeo tot viris eruditis facere hac in re satis: sed quia hominem amantem literas, qui que vile otium hæcenus defugerat, semper habere aliquid debere præ manibus quod legat aut scribat censebam: & quòd juxta Silium Italicum, *blando veneno Desidia, virtus paulatim evicta senescat*: vel ut cum Ennio dicam, *Otio qui nescit uti plus negotij habeat, quam cum est negotium in negotio*. Deinde si Imperatorem stantem mori debere dixit olim nescio quis, cur etiam literarum studiosum, *ἡρεσεν οὐδὲ διστακτικὸν* cum Solone, & aliquid semper meditantem mori pariter debere dicere non licuerit: Evolvi igitur advertaria & schedas, & collegi quidquid ad hanc rem, futuri tum incius consilij, ex Græcis & Byzantinis scriptoribus obiter observaverâ, præter illa quæ Glossario mediæ & infimæ Latinitatis adornando idonea in illud subinde conjecerâ, quorū pleraque referavisse ad hocce opus, si à me suscipiendum prævidissem. Affinitatem quippe habet utrumque argumentum, cum ut Latina Græcis, ita Græca Latinis illustrari possit nemo diffineatur: unde paulò jejunius haberi fortasse poterit illud quod nunc aggredimur, quia jam dicta refricare absonum prorsus videretur: quod causæ fuit cur fatius sæpe duxerim ad jam annotata amandare Lectorem, quàm iteratâ lectione defatigare. Deinde non eadem ex auctoribus de promptis locis ubertate potest adornari Græcanicum Glossarium, quàm Latinum: cum longè plures habeantur ævi medij ex Latinis Scriptores, quàm ex Græcis, & in Græcico desint vetera diplomata, quæ Latino haud contemnenda subministrant. Neque tamen posthabendum illud etiam fuerit, quòd non simili, quàm Latinum, materiæ polleat amplitudine: cum & nova multa ab illaudatis hæcenus posteaque editis scriptoribus excerpta non modò contineat, sed & quæ ab aliis jam descripta traditæque sunt, accuratioribus librorum, capitum, & paginarum indicatione, à nobis sæpiusculè laudentur; atque adeo complura ex manuscriptis Regiæ Bibliothecæ & Colberticæ codicibus, vel uberioribus interdum excursibus ad veterum ritus retegendos & examinandos necessariis illustrentur. In quibus quidem hæc à me lex servata, *ut nequaquam omnia*, (verbis utor Vincentij Lirinensis) *sed tantum necessaria quaque perstringam, neque id ornato & exacto, sed facili communique sermone, ut pleraque significata potius, quàm explicata videantur*.

II. Volumini verò titulum, quem in fronte præfert, præfiximus, *operis scilicet indicem, causarum præconem, totius orationis brevissimam vocem*, uti appellatur à Senatore: in quo quidem Græcitis verbū ne quis continuò aspernetur, aut ut novitium rejiciat, ac denique ut Classicis Scriptoribus incognitum. Præterquàm enim quod Theodosius & Valentinianus Imperatores in Iun Cod. de studiis liber. urb. Rom. Senator non uno loco, Adamranus, & aliquot è paulò vetustioribus; recetioribus verò Gesnerus, Salmasius, alique non pauci hac utantur voce, an non *ἡλατὴρ*, *Græcationē*, & *ἡλατὴρ* *Græscare* habet Glossæ veteres Græcolatinæ? Deinde cum Latinitas dicatur, cur non & Græcitas dici possit, minimè video: quod quidem vocabulum, etsi novum & à nobis confictum, in hocce libri lemmate necessarium fuisset. Non deerunt porro qui titulum eundem, ut plus nimio speciosum ac magnificum, & *ut ingentis illecebra ad legendum*,

dum, ut verbis Gellianis loquar, explōdant: vel quò faciliùs opus ipsùm à Typogra-
pho distrahat confictum velint, cùm plerùmque, juxta Aufonium, *quosdam libros*
soleat commendare materia, & aliquotiens fortasse Lectorem solum lemma sollicitet tituli: pro-
indèque verendum putem, ne dum *festiuitates inscriptionum* confectamur, Plinio in Ver-
bo nobis aptato, nostra esse dicatur *propter quam vadamonium deseri possit, isa ut Lector*
cùm intraverit, nihil in medio sit inventurus: vel denique illud Poëtæ nobis ingerant:
Quid tanto dignum dedit hic promissor hiatus?

Sanè fateri licet non omnia quâ par est fortè diligentia & locorum ubertate qua-
damus vocabula exponi: tum quòd, ut supra diximus, pleraque ex iis jam antea sint
à nobis descripta vel indicata; tum etiam quòd in hoc genere studij plura nosse vel an-
notasse haud contigerit, quod crimini dare cuiquam nefas fuerit, cùm omnia scire aut
tenere se posse nemo proficere audeat. *Mulum restat adhuc operis, aiebat Seneca, multum-*
que restabit, nec ulli nato post mille sacula praecludetur occasio aliquid adiciendi: deinde scitum
quod *restabit, nemo reprehensus qui è segete ad spicilegium reliquit stipulam.* Satis igitur no-
illud Varronis; *nemo reprehensus qui è segete ad spicilegium reliquit stipulam.* Satis igitur no-
bis erit, si ex iis quæ in libri limine pollicemur, quædam utcumque attingamus. Ce-
terùm tot viris eruditis, qui hac ipsa in arena hætenus defudarunt, gloriam præpere-
re, & ex eorum laboribus libare laudem haud animus fuit, susceptâ hac lucubratione:
Ex quorum scriptis nonnulla nos hausisse non diffitemur, *ὡςπερ ἐπιφυλλίδα μετὰ τὴν τρυγητὸν*
καταλαμβάνειν, καὶ συναρῶν μετὰ τὴν ἀμπετον ἐξ τῶ πλῆθους παρρωσιμῶν, καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ἐπὶ θεῶν οὐρανῶν
μετὰ πλείω συλλογῶν ἐκλωθῶν μέτω ἰστορησάντων, ut cum Joanne Damasceno in lib. de cura pro
mortuis loquar. Velim enim suam habeant laudem qui Spartam hanc adornarunt: suus
cuique constet honos, cui minimè derogari velim, Stephano à Solio, Dionysio Gotho-
fredo, Nicolao Rigaltio, Joanni Meursio, Christophoro Germano, Gerasimo Vlachos,
Simoni Portio, Carolo Annibali Fabro, & aliis si quipiam extant, ut neque Jacobo
Grezero, Joanni Morino, & Jacobo Goaro olim amico nostro, à quibus multa ad
Græcanicas utriusque ordinis dignitates spectantia congesta sunt, quorum nomina non
sine elogio laudamus. Ita tamen in iis verlamur, *ut si forte, quemadmodum ait S. Augusti-*
nus in Epistola ad S. Hieronymum, aliqua in aliquibus reperiantur, in quibus aliter quam
ij sensisse reperiar, non contra illos dictum, sed quod mihi videbatur à me scriptum esse, pu-
tem Lectorem debere cognoscere: aut si cognosci non potest, credere debere. Hac præterea mi-
hi secundum Senecam præscriptâ lege, *ut si aly probabilius aliquid attulerint, non gravatè*
ab opinione mea in sententiam eorum discessionem fecerim, majorèmq; hanc partem esse vi-
deri responderim.

III. Atque ut institutum opus, quidve contineat, apertius Lector pernoscat, vi-
detur inprimis pretium esse operæ, ut quæ in eo profequimur argumenta, methodim-
que ac rationem quâ pertractantur, singillatim exponamus. Quod quidem præsta-
re conabimur, præmissis antea quibusdam de Causis corruptæ Linguae Græcæ,
ac de variis hodiernæ & vulgaris apud Græcos hujusce ætatis dialectis, observationi-
bus; ut hac instructus Lector cognitione, à quibusdam salebris sese faciliùs expedi-
at. Enimvero de Linguae Græcæ veteris dignitate, & ut in pleraque Europæ, Asiæ, atque
adeo Africæ regiones sese effuderit, quicquam hic congerere constitui, cùm id argu-
menti pridem viri summi peculiaribus editis Commentariis sint profequuti. Deinde quis
nescit Alexandri successores Reges in Ægypto & Syria eam ita intulisse linguam, ut
præ patrio Syrorum & Ægyptiorum sermone Græcus prævaluerit: Alexandria mater ac
præ patrio Syrorum & Ægyptiorum sermone Græcarum per Ptolemæos & Macedones
magistra omnium artium ac disciplinarum Græcarum per Ptolemæos & Macedones
Græca pro Ægyptia facta est, colonia jam ante Græcorum ab ipso Alexandro condita,
Græca pro Ægyptia facta est, colonia jam ante Græcorum ab ipso Alexandro condita,
amplissimæ Urbes in Syria Græcæ, & in Babylonia constitutæ, per Seleucos & Antio-
chos Macedonicam in se Hellenicam Linguam in illis regionibus suscitaverunt. Hinc
Συρομακεδόνων & Συροαλλήνων nata appellatio; unde Seneca dixit: *Quid sibi volunt in medijs bar-*
barorum regionibus Græca Civitates? Quid inter Indos Persisque Macedonicis sermo? Sed & quis
ignorat in Italiæ & Galliarum aliquot Provinciis, Siciliam, aliisque remotissimis regio-
nes sese propagasse eandem Linguam? Ex quibus quidem faciliè duntaxat erit conjin-
cere, haud mirum videri debere, si eundo tot fordes subinde contraxerit, & si defici-
verit à puritate quâ antea censebatur, cùm intra unius gentis limites consistebat. Ita
Macedonica sive Hellenica lingua per tot terrarum tractus transfusi, & per militares
homines traducta, pro ratione locorum & gentium, inter quas disseminata est, multos
Idiotismos inde traxit, tam in verbis singulis, quàm in elocutionibus: cùm aliter
fieri non possit, quin Græci Macedones inter Syros, Ægyptios, Italos, Gallos, Siculos
degentes pleraque adfricaverint suæ linguæ ex eorum loquela, ut illi contrâ nativum
idioma pluribus Græcis vocibus & loquendi generibus corruerint.

IV. Macedonibus succedere Romani in imperio Græciæ ac totius Asiæ obtinendo, qui univfersum Orbem fecere tandem Romanum. Per eos Lingua Græca, & communis etiam impurius facta est quam dudum fuerat, ut Romanis innumeris quâ vocibus, quâ loquutionibus inquinata, sub quibus ut vult Salmastius, omnes dialectorum varietates abolæfactæ sunt, cum nullus amplius Atticifmus, Ionifmus, Dorifmus, vel Æolicifmus vigeret in loquendi consuetudine, quæ in totum mutata & corrupta habebatur, & uniformis facies Græci sermonis per univfersam Græciam diffunderetur, eaque corruptifsimâ. Quot enim vocibus institutis Romanis asperguntur Novi fœderis tabulæ? An non *συνάριον*, *φραζέλλων*, *κυσωδία*, *τίτλος*, *δλωάμος*, *κίπος*, & alia hujusmodi hæc legere est? Quor deinde verba ex Græcis licet conficta, sed quæ purior Græcitas respuerit, ibidem occurrunt, & quorum Catalogum quidam è viris doctis congefserunt, præter affectatam ubique nescio quam *ζωδιαροσίαν*, de qua tamen gloriabatur ipse Paulus in secunda ad Corinthios Epistola, *εἰ δὲ καὶ ἰδιώτης τῆς λόγῃ*, *ἀλλ' οὐ τῆς γνώσεως*, cum ipse scilicet, & Evangelistæ *κοινῆ* illam seu communem, hoc est vulgarem & rusticam linguam usurparent. Non mirandum igitur, si in Provinciis negotiantibus Romanis refeitis, & à Romanis Præfidibus gubernatis, plures irreperferint loquutiones ex populo dominante in dialectum populi subiecti. Neque id tantum obtinuit in vulgi sermone, sed & apud eos qui Linguæ studebant venustati, qui non semel scripta sua, Attico sale ubique licet condita, vocabulis ex Latio petitis, præmissâ interdum, ut fieri solet, interdum omiffâ etiam præfatione, utuntur: quasi indigerent genuinis, quibus animi sensum patefacerent, dum, ut ait Hieronymus, *pro legentis facilitate volunt abuti sermone vulgari*. Idque inde accidisse par est existimare, quòd fieri vix aliter potest, quin dum inter alterius Linguæ homines quis versatur, ex eorum idiotifmo quidpiam non contrahat. Ita Iulianus Imperator, in Epistola LV. (quod de se olim dixerat Naso, cum apud Scythas exul maneret,) Barbarium aliquam se contraxiffc proficitur, dum apud Barbaros versaretur, vir cætera Atticæ eruditioni addictifsimus: *τα δὲ ἰσὺς εἰ καὶ φηγογγυμὸν ἔκδομισί, θαυμαστὸν ἄξιον οὕτως ἱερὸν ἰσθθαριμῖνον δὲ τὰ ζῳρία. Nam quod ad me attinet, mirum est si vel Græce loqui possim: tantam ex regionibus istis barbaricum contraximus*. Deinde nulla unquam dialectus fuit quæ solis suis ac nativis vocabulis res omnes expreflerit. Quælibet florentifsimæ Linguæ & Gentium præpotentium, quia latifsimas tenuere ditiones, multifque imperarunt populis *ἑτερογλωσσικαί*, & cum multis rem habuere, commerciorum causâ, plurima ex alieno mutuata sunt. Fatendum etiam veniâ plerumque dignos haberi debere, si quando in iis, quæ Formalia vocant, verbis utantur Romanis, quæ si in Græcum converfiffent sermonem, à paucis fuiffent intellecti. Quot enim hujusmodi vocabula habentur apud Eusebium, S. Athanasium, S. Basilium, utrumque Gregorium, Chrysofomum, & cæteros cultifsimos alioqui Græcæ Ecclesie Patres, qui quidem, ut attigimus, præfatione aliqua præmissâ Lectorem præmonebant, ne Barbarâ quâ usuri erant dictione offenderentur. Sic Synesius in Epist. LXVII. de Vacantivis agens, quos lingua Latina nominat; hæc subdit: *αἰσχρὸν γάρ μοι μῦθον ἰσθθαριστῆσαντος, ἢ αὐτῆς τῆς κοινῆς φωνῆς τὸ ἴδιον κακίαν ἡμφανιζούστων παρασίνεσθαι, παντὶ μὲν ἔνιμ βαρβαρῶε λογι μὴ liceat, ut usitata popularibus voce quorundam improbitatem significantius exponam*. Et, ut alios omittam, Constantinus Porphyrogenitus Imperator in avi Basilij vita cap. LIII. dum supellectilem variam, verbis, quæ tunc erant in usu, recenset, hæc ait, *καὶν γὰρ ἐπὶ τοῖσιν κωνσταντινῶν*, quia decantant scilicet verba ex Græcis, quibus rudioribus paulò se percipiendum existimaret: habet enim gens ipsa artificum distinctam ab alio genere hominum dialectum: habent singula opificum Collegia & corpora infinitas voces *τεχνικαί*, quæ nec aliis artificibus in usu sunt, nec aliis hominibus, quamvis ejusdem gentis & loci. Sic Michaël Attaliate de sui temporis jurisprudentia, quam Græci à Latinis hauserant, scripturus, simili præfatione utitur: *ἢ εἰς δὲ δὴ καὶ κωνσταντινῶν, δὲ τὸ παντὶ λαὸς ἰδιωτικῶσων, παραμυθίαν ποιῶσασθαι. In quibus, etiam vulgari dictionis genere, quo facilius omnino intelligi queant, res mihi erunt pertractanda*. Accedit deinde ut qui istiusmodi sermone vulgari, seu *κοινῶ*, conscriptos libros legunt, in Attico seu puriori rubiginem quandam obducant, ac loquutionis emendate characterem vitient aut corrumpant: quod quidem in iisdem, de quibus egimus, Græcis Patribus licet animadvertere, qui cum veteris vel novi fœderis scriptis totos se dedunt, eorumque verbis se componere compelluntur, posthabita cultioris styli munditiâ, non jam Atheniensium, sed Piscatorum sermone vii coguntur. Scitum quanta inter S. Basilium & Libanium Sophistam ob parile in eloquentia & in Attica eloquutione studium intercesserit amicitia necessitudo. At Basilium dum ad Libanium scribit in Epist. cxLVI. non semel de sui fermonis inelegantia se excusat, ut qui Mosis, Eliæ, & *Ἀλίων* scripta, etsi incompta, veritatis tamen plena, quotidie legat, quorumque se sectatorem

ac discipulum fateatur perinde ac gloriatur : ἀλλ' ἡμῶς μὲν, ὃ Θωμάσῃ, Μωσῆϊ καὶ Ἠλίᾳ, καὶ τοῖς αὐτῶ μακρῶσι ἀιδράσι εὐσεβῶν, ἐκ τῆ βαρβάρῃ φωνῆ διαλεγόμενοι ἡμῶν τὰ ἑαυτῶν, καὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν φηγοῦμεθα, νόον μὲν ἀλλῶν, λέγειν δὲ ἀμαθῶν, ὡς αὐτὰ ταῦτα θεοῦ. Nos verò, vir admirande, cum Moyse, Elia, aliisque ejusmodi beatis hominibus versamur, nobis Linguâ barbarâ quæ eorum sunt edisserentibus, & quæ ab eis tradita sunt loquimur, veram mentem, insulsam verò editionem, ut hæc ipsa docent. Et in alia ad eundem Libanium Epistola quæ est CLXIII. τὴ γδ ἀν' εὐσεβῶν πρὸς οὕτως Ἀττικῶν ἄλλοιαν γλῶσσαν, πλὴν ὅτι ἄλλοιαν ἡμῶν μαθητῶν, ἡμελογοῦ καὶ φησὶ. Quid enim dicam ad egegiam illam Atticam linguam nisi quòd Pisciatorum Discipulus esse, ac audiri volo & amo. Noverat nempe Basilius Græcos ejulce temporis κακὰ λαοπλημίῳ λόγων ἀκούων, καὶ τοῦτους κατὰ κληροῦσθα ἀμαρῆ, ut loquitur Theodoretus, divinarum verò litterarum simplicem communemque sermonem pro fordido habere, cum diferta legere aut audire vellent quæ auribus blandiuntur, dulcibus & politis sive orationibus sive carminibus affueti, ut ait Lactantius.

V. Verum tum maximè in Græca lingua accidit depravatio, cum Constantinus Magnus in Thracia fixit fedem Imperij, ac plerisque è Senatoribus cæterisque Romanis Proceribus in Græcanicis Provincias secum traduxit. Nam cum in Principum Palatiis Romanus, apud populares verò Græcus semper vigeret sermo, necesse fuit ut Romani Græcum, ita Græci Romanum utrunque addicerent, quò in commerciis & familiaribus conversationibus sese invicem intelligerent. Sed dum Romani Græcæ, & Græci Romanæ Linguæ cognitionem inchoatè dumtaxat, nec planè consequuntur, suam dedidicere Romani Linguam, ut suam pariter Græci corrumperet, vocibus perperam à Latinis, quibuscum quotidie communicabant, petitis, malèque confectis: Sicque Romani dum Linguam Latinam per totius Occidentis Provincias sibi subditas propagare, abolitis nativis, contendunt, Græcam in Oriente perdere cum nolent, nec possent, corrumperunt, adeò ut verè Seneca dixerit, *Vix inveniri ullam terram quam indigenæ colant, permixta omnia & injicitia esse, exterorumque conversatione sermonem à patrio descivisse.*

VI. Cum igitur in omnibus Gentibus certum sit aliter vulgum loquutum, aliter loquutos & scripsisse difertos, vulgaris ille sermo Græcus, quem κατὰ appellatum fuisse diximus, Latinorum, ac cæterarum deinde Gentium, quæ in Orientis Provincias, Byzantiùmque, ubi sedes erat imperij, commercij causâ commeabant, deterior effectus, sensum semper in pejus abiit. Nec apud populares dumtaxat, sed & apud illos qui paullò cultiores haberi volebant, atque adeo quidpiam mandabant literis, ista Linguæ corruptio propagata est; nam etsi ex iis non defuere qui ornate & eleganter suos ediderint Commentarios, rem tamen non ita confecere, quin sæpe barbaris, vel perperam confectis vocabulis hos insperferint, à quibus interea potuissent abstinere, aliis è proba Græcia depromptis, etiam à quolibet intelligendi. Ejusmodi sunt plerique Byzantinæ historiæ Scriptores, quorum alij cultiores, ut Theophylactus Simocatta, Nicephorus Constantinopolitanus Patriarcha, Constantinus Porphyrogenitus præsertim in avi vita, Nicephorus Bryennius, Anna Comnena, Joannes Cinnamus, Nicetas Choniates, Georgius Logotheta, Nicephorus Gregoras, & alij quidam haud inferioris subfelliij, qui etsi sermonis munditiam coluerint, voces tamen corruptas vel barbaras, cum id aliter fieri posse non putarent, subinde inseruerunt. Aliorum verò aliquot longè pluribus exterris istis, vel è vulgo mutuatis vocabulis scatent & fædantur libri, ut Theophasis, & qui illius chronicon profecuti sunt, Anonymi, Leonis Grammatici, Leonis Diaconi, Symeonis Metaphrastæ & similibus, postremis potissimum sæculis, in quibus quicquid hæctenus supererat Græcanicæ eruditionis evanuerat omnino. Quantum enim Græcus sermo, etiam vulgaris ille ac popularis, sensim in pejus deflexerit, testantur præ cæteris Ducæ & Joannis Canani, qui urbis extremas clades literis commendarunt, Commentarij, in quibus & viget idiotismus, & voces vix etiam hodie apud Græcos notæ passim inveniuntur. Quam quidem depravatam omnino scripserunt sic excusat idem Cananus: Διόμαί τοὺς ἀναγιγνώσκοντας ταῦτα, (ἢ ἰσορίαν) καὶ τῆ γραμματικῶν τῶν πῶρον ἔχουσι, μῆτε τὸ κόνον τὸ λέγειν ἀκρίτως, μῆτε τὸ σολικὸ βάρβαρον καλῶς ἐπινοῦσαι φράσαι, ἐπεὶ κατὰ τὸ ἀπειρίας μου γραμματικῶν ἡμελογοῦ τῶν ἀδύντων ἀλλὰ οὐδὲ εἰς σάρκας, ἢ λογίως ἐγγραφα ταῦτα, ἀλλὰ εἰς ἰδιώτας, καὶ μόνον ὡς καὶ ἐγὼ ἰδιώτης, ἵνα οἱ ἰδιώται ἀπερμήτρως καὶ ἀκαταλόγως ἀναγιγνώσκουσι ταῦτα. Rogo Lectores meos que literarum usu satis imbuti sunt; ne satietatem orationis fastidiant, neque dicendi formulas solæcis ac barbarie plenas, condemnent: cum ipse inscitia mea imbecillitatem profitear, imo ipse hæc neque doctis, neque eruditis, sed imperitis, mihi que imperito similibus scribam, ut imperiis imperitorum more incuriosè & absque eo quod criminis notam inferant, perlegant. Verum hæc in re indulgendum temporum istorum infelicitati, cum scilicet Græcia universa sub barbarorum jugo gerneret, nec studiis liceret vacare ad extremam redactis

calamitatem & paupertatem. Solis enim ferè divitiis literis vacare licet, quibus est *Εφόδιον παιδείας ὁ πλούσιος*, ut ait Artemidorus lib. iv. Onirocrit. cap. LXIX. vel iis certè quibus non est *res angusta domi*, ut loquitur Satyricus, cùm post res acquisitas ad victum necessarias, tunc demum scientia quærat, *εὐδύσιος γὰρ ἢ ἐπιτηδεύμας μετὰ πλούτου ἔστι ἀναγκαῖον κτήσιον ζῆνῆσθαι τε καὶ ἐπιτηδεύσαι*, inquit Bessarion in Epist. Cathol. quo loco Græciæ statum deplorat, in qua sua tempestate nullum ferè supererat literarum ac disciplinarum vestigium.

VII. Jam verò qualis primitus extiterit *popularis & quotidianus* ille sermo, uti ab Arnobio, seu lingua illa Græcorum *κοινὴ ἀθροῦς*, ut à Longino vocatur, & an ad hodiernam, quæ corruptissimam est, accesserit, quæri aberuditis video. Aliâ enim, uti semel atque iterum monui, uti solet vulgus, aliâ honestioris ordinis viri, aliâ denique ordo doctiorum, & qui scribunt delicatiores sunt, & multa vitant charis mandare, quæ etiam Aulicis in ore natant: qui scilicet, ut ait Damascius in vita Isidori Philosophi, *ἢ ἀρχαίαν γλῶσσαν ὑπερὶ πλούτου ἰδιώτην μάλιστα, ἀβδicateda vulgari, veterem colunt linguam. Loqui nobis communiter datum est*, inquit Senator, *solus ornatus est qui discernit indoctos*. Certum est enim Romæ aliter vulgum loquutum, aliter scripsisse disertos. Tota theatra sæpe barbarè exclamasse tradit Quintilianus. At si ex ejusmodi exclamationibus, vel acclamationibus in theatris, vel etiam in Patrum Conciliis Ecclesiasticis, qualis apud Græcos fuerit vulgi sermo, colligere liceat, ab inferioris ævi fordibus longè illum abfuisse licebit conjicere. Si enim Circenses spectemus, quisquis legerit apud Theophanem Factionum in famosa illa Victoriorum seditione clamores, vel quæ in Conciliis passim habentur acclamationes Imperatoribus, vel execrationes Hæreticis dictas aut factas, *κοινὴ* & vulgarem utcùnque veterum Linguam, non verò putido, ut hodie, idiotismo inquinatam inveniet. Verùm post Justiniani tempora sensim in deterius delapsa, nullis ferè constitit regulis, nec jam Grammaticæ præceptis paruit, sed licet inter exoticas complures vocabus in speciem Græcæ ueretur, cùm tamen inflexione fedaretur, barbara tum appellari debuit, quandoquidem longè aberat ab illa communi, quæ viguit ac in usu fuit primis istis temporibus, quibus à puriori solâ ferè cedebat eloquutionis elegantia. Superest porò vulgaris istius sermonis specimen apud Olympiodorum, ubi de Joanne Tyranno agit, scribentem, jactatas ejusmodi à plebe voces, *πύλη, ἢ ἔκει, neque enim vox ἔκειν* Græca est, tamen non semel occurrat in S. Pauli Epistolis. Et in Concilio Constantino politano sub Mena, act. v. plebs urgens Patriarcham ut Ambonem conscenderet, exclamasse legitur in hæc voces, *ἔμβα πόνον, ἔμβα ἀναθεματίων Σαβῶθεν*, &c. ubi vox *ἔμβα* pro *ἀναθεματι* usurpatur, uti in hoc Glossario docemus. Leguntur etiam sub extremis decimi sæculi, aliquot idiotismi Græcanici reliquiæ, saltem apud Siculos, in Rogerij Calabriae & Siciliae Comitis diplomate, quod edidit Fernandus Ughellus in tomo primo Italiae Sacrae, quod licet barbariame plurimam redoleat, utpote mixobarbaris passim deturpatum, non eâ tamen linguâ vulgari describitur, qualis hodie viget apud Græcos. Habentur præterea aliæ sub eandem tempestatem apud Annam Comnenam in Alexiade lib. 2. quo loco narrat, cùm Alexius parens, tum Magnus Domesticus, Nicephori Botaniciæ veritus insidias Urbe excesserit, plebeculam carmen illud *ἔξ ἰδιώτηδες γλώσσας συγκείμενον* decantasse: *τὸ σάββαλον ὁ Τυροφάγος, γαρίτες, ἀλιξή, ἡ ὄσους τὸ, καὶ πλὴν δ' αὖτίσαν τὸ πρὸς εἴνα γαρίαν μιν*. Id est ad verbum: *Sabbato Tyrophagi (seu quinquagesimæ) valeas, Alexie, rem percepisti, alterâ hebdomadâ die, diluculo, ecce meus accipiter, supple evolat*. Et alio loco describens cladem ad Distram, unde idem Alexius, tum Imperator, fugâ sibi Goloen consuluerat, ait hæc pariter decantasse Byzantios: *Απὸ πλὴν ἀίστραν ἔως τοῦ ὄλου καλῶ ἀπῆλθον, Κόμματα, à Distrâ ad Goloen, præclara castra, ὁ Comnens: quæ quidem in Hæschelij habentur editione, abfunt verò à Luparca. Ex quibus colligere saltem licet regulas Grammatices non omnino observasse Byzantios, verbisque istos hac in re ab exteris mutuatis. Atque hæc in corrupta iis temporibus Græcitatatis specimen adduxisse suffecerit; nam qualis illa deinceps extiterit, ex aliis monumentis tum editis, tum manu descriptis satis superque docemur, præsertim ex poematibus aliquot politicis, cujusmodi est illud in Bibliotheca Regia, quod Ptochoprodromum Auctorem præfert, Manuelli Comneno Imperatori dicatum, proindèque scriptum circa annum MCL. & alterum sub annum MCCC. exaratum, de Bellis à Francis nostris in Morea seu Peloponneso gestis: quorum Poëmatum, ut & aliorum politicorum excerpta sæpe damus in hocce Glossario, ex quibus & similibus Græculorum opusculis, hodiernum sermonem à lingua illa communi longè deviasse ac descivisse planè docemur.*

VIII. Neque tamen unus idemque est sermo ille apud omnes Græcicarum Provinciarum incolas. Nam ut apud veteres *ἰδιώταις* & *τοπικαῖς* fuerunt dialecti, singulorum nempe

nampe populorum, Insularum, & Civitatum, ut Cretensium, Sicularum, Theffalorum, Cypriorum, Pamphiliorum, Cilicum, Carum, Pergæorum, & aliorum, quorum Glossas laudat & explicat Helychius, ita apud hodiernos Græcos diversâ partē est in singulis tractibus dialectus, diversa loquutionis, diversisque exterorum aspersa vocabulis, atque adeo alia accentuum ratio. Nam qui sub Turcarum dominatione vocantur, ab idiomate Turcico; qui in Venetorum, ab Italico, voces mutantur. In majoribus oppidis, qui sub Turcis, Græcè & Turcicè; qui sub Venetis degunt, Græcè & Latinè vel Italicè; in pagis denique Græcè duntaxat omnes loquuntur. Ita Belonius lib. 1. observ. cap. iv. cui concinit Theodosius Zygomalas ad Martinum Crusium scribens: οἱ τῶ ἀπαισιάζοντες λαῖνοι τινὰς φωνὰς ἀναμιγνύσονται, Ἀγαρηνοῖς ὄμοιος, οἱ Βολγαροῖς ὠμοιωτός, καὶ ἐν ἴσῃσι καὶ ἰδιωματὰ τινὰ ἐν τῇ προφορᾷ. *Quæ nimè Latinis vicini sunt, Latinas: qui Saraceni Arabicas: qui Bulgari, Bulgaricas voces suo sermone interferunt, præterquam quòd præterea quedam in pronuntiatione peculiariter servant idiomata.* Et in alia ad eundem Crusium Epistola: ἡ ἀσπὴ καὶ κατὰ αὐτὴν γλώσσα, ἢ ἡ δημοτικὴ, ἢ ἰδιωματικὴ ἥ ἐν διασχυρῶν Γραιῶν, πελοποννησίων τις ἐστὶ καὶ διαφόροις ἄλλοις τῶ ἐν ταύτῃ Ἑλληνικᾷς φωνᾷς, ἢ καὶ λόγους ὅμοιος ἐστὶ ὅτε, καὶ Ῥωμαϊκᾷς, ἢ καὶ Ἀγαρηνοῦ, ἢ καὶ Ἀρβητικᾷ, ἢ καὶ ἄλλων ἰδιῶν. *Simplex enim & communis illa, seu vulgaris miserum hodiernorum Græcorum lingua mixta admodum, multiplexque est. In illa quippe reperire est Græcis voces, quandoque etiam integras periodos Græcas, crebri etiam à Latinis, Turcis, vel Albanis petita & accepta vocabula.* Mox subdit: οἱ Γραικοὶ, ὡς εἰδέναι μετέπειτα περιηλουμένα ἐν τόποις πολλοῖς, οὕτως ἕνεσθαι ὅμοιοι, ἢ μάλλον ἰσῆτοι, παραμύσιον ἐν τῇ γῆ, οἶον, ἀλλοτρίων ἰσῆσι, διασπαρμένον, μέτεται, ἀναμιγνυμένων ἰσῆσι. *Græci tanquam singulares quadam arbores variis in locis plantatae, sic ita inhabitant, non ut incole, sed potius ut accole. In aliena quippe terra, heu, habitant, ut ita dicam, tanquam inquilini, dispersi & Gentilibus immixti.* Deinde de singulis eorum dialecticis: καὶ ἐν ἀλλοῖς Βυζαντινοῖς λαλοῦσιν, ἰσῆλιθῶς Ἑλλήνων φωνᾷς, ἀπλοῦς ἄλλας, καὶ τινὰς Ἀγαρηνοῦ, ἂν ἢ πλάσις, ἢ ἐν Βοστανίῳ καὶ ἐν (Ἀγαρηνοῦ δημοτικῇ) ἀπαισιῶς, πολλὰς τινὰς φωνὰς παρασπείρουσι τῇ αὐτῇ ὡς καὶ ἰσῆσι καὶ τισὶν ἕνεσθαι αὐτῶν χροῖστας φωνᾷς γρη, σπῆσι, γρημῆ τῇ τῶ ἀργυροῦς ἑπιπέσας καὶ βῆσι ἢ δὲ ἀεισῆσι Κρήτας, ἢ ἐπὶ τῶ λαλοῦσι γρησῆσι, καὶ οἱ λόγοι αὐτῶ ἀνιμῆσι τῇ λαλῆων φωνῇ καὶ ἄλλων ἂν δὲ Πελοποννησίων ἄλλας ἢ ἢ μῆσι μῆσι μῆσι ἀπαισιῶς. *Quod si Byzantios audieris loquentes, percipies Græcorum nonnulla vocabula, atque illa quidem simplicia, quedam à Saracenis, qui magno numero Byzantij habitant, mutata. Quorum quidem (Saracenorum inquam) cum sermones quotidie audiant, horum voces quamlibet sermone suo intermiscunt, quemadmodum eorum vestibus ac moribus sese componunt. Natura quippe ita comparatum est, ut Principis exemplum sectemur, ejusque moribus vivere amemus. Quod si Cretenses audieris, hos statim ex eorum loquela intellescos, cum multis illa Latinis aliisque dictionibus miscatur. Si verò Peloponnesios, complures pariter in eorum sermone Latinas voces observare erit.*

I X. Inter tot tamen dialectos, quas ad septuaginta apud hodiernos Græcos obtinere ait Symeon Cabafilas, alia aliis puriores ac meliores habentur: testatur enim Gerlachius Germanus apud Crusium, Linguam Græcam Constantinopoli multò nitidiorē, quàm in aliis Græciæ partibus, quia sedes Imperij ibi olim fuit, & à feminis difertè admodum & decorè eam pronuntiant. Theffalonicæ etiam, & in Macedonia, ut & in Peloponneffo inveniri qui hodiernâ linguâ rectè & expedite loquuntur, auctor est idem Cabafilas: ἐν δὲ τῇ Θεσσαλονικίῃ καὶ Βυζαντίῳ, καὶ ἐν Πελοποννησῷ, καὶ ἐν ἄλλῃ Ἑλλάδι διέτριβον καλοῦς ἢ καὶ ἰσῆσι ἰδιωματικῶν φηγορημένων ἰσῆσι, ὡς καὶ τοῦ πάσης κακίους τῶ ταύτων (ἢ ἰδιωματικῶν) παραφρασιῶν. *Theffalonica, Byzantij, & in Peloponneffo, in reliquaque Græcia, inscenias quosdam qui rectè hodiernâ vulgari linguâ loquuntur, sunt veteres locuti sunt. Nam hos etiam vulgarem ita in plersque, maxime comædis, ut nos protulisse invenimus. Quocirca, nos cum barbarie mistam, sed vulgarem seu popularem eam nominaveris, licet nonnulla barbara dictiones (ut mensium nomina) è sermone Latino irrepserint. Verùm varix licet sint dialecti, qui unam noviter, aliam facillè intellexerit: αὐτοῖς δὲ μίαν καὶ μόνην μάθων, ἢ καὶ ἰσῆσι, ἀπαισιῶς καλοῦς ἰσῆσι, ait idem Cal' asilas. Quibus confona scribit Symeon Zygomalas: ὁ ἰσῆσι λαλοῦν ἀπαισιῶς μίαν ἥ δὲ διαλέκτων (ἰσῆσι) ὡσὶ ἐν Βυζαντίῳ τυχόν, ἢ ἐν Ναύπλιῳ, ἢ ἐν δὲ λαλοῦν, ἢ ἐν ἰσῆσι κρήσι, ἢ ἐν καππαδοκίᾳ καὶ ἀκούσιν καὶ τὰς λαλοῦσας, διασπείρουσας καὶ ἐν προφορᾷ, ὡς ἰσῆσι, καὶ ἐν λόγους τισίν. Est enim, inquit idem Gerlachius, omnis ferè differentia in pronuntiatione & paucis dictionibus, adeo ut omnes quorumcumque locorum mutuò se intelligant, exceptis Ionibus, qui in Peloponneffo inter Nauplium & Monembasiam quatuordecim pagos habitant, qui antiquâ linguâ, sed multiformem in Grammaticam peccante utuntur: qui Grammaticè loquentem intelligunt, vulgarem verò linguam minimè. Hi Zacones, seu τζακῆσι, vulgò dicuntur, de quibus nos egimus in hoc Glossario. His consimilia scribit Theodosius Zygomalas*

Inter tot tamen dialectos, quas ad septuaginta apud hodiernos Græcos obtinere ait Symeon Cabafilas, alia aliis puriores ac meliores habentur: testatur enim Gerlachius Germanus apud Crusium, Linguam Græcam Constantinopoli multò nitidiorē, quàm in aliis Græciæ partibus, quia sedes Imperij ibi olim fuit, & à feminis difertè admodum & decorè eam pronuntiant. Theffalonicæ etiam, & in Macedonia, ut & in Peloponneffo inveniri qui hodiernâ linguâ rectè & expedite loquuntur, auctor est idem Cabafilas: ἐν δὲ τῇ Θεσσαλονικίῃ καὶ Βυζαντίῳ, καὶ ἐν Πελοποννησῷ, καὶ ἐν ἄλλῃ Ἑλλάδι διέτριβον καλοῦς ἢ καὶ ἰσῆσι ἰδιωματικῶν φηγορημένων ἰσῆσι, ὡς καὶ τοῦ πάσης κακίους τῶ ταύτων (ἢ ἰδιωματικῶν) παραφρασιῶν. *Theffalonica, Byzantij, & in Peloponneffo, in reliquaque Græcia, inscenias quosdam qui rectè hodiernâ vulgari linguâ loquuntur, sunt veteres locuti sunt. Nam hos etiam vulgarem ita in plersque, maxime comædis, ut nos protulisse invenimus. Quocirca, nos cum barbarie mistam, sed vulgarem seu popularem eam nominaveris, licet nonnulla barbara dictiones (ut mensium nomina) è sermone Latino irrepserint. Verùm varix licet sint dialecti, qui unam noviter, aliam facillè intellexerit: αὐτοῖς δὲ μίαν καὶ μόνην μάθων, ἢ καὶ ἰσῆσι, ἀπαισιῶς καλοῦς ἰσῆσι, ait idem Cal' asilas. Quibus confona scribit Symeon Zygomalas: ὁ ἰσῆσι λαλοῦν ἀπαισιῶς μίαν ἥ δὲ διαλέκτων (ἰσῆσι) ὡσὶ ἐν Βυζαντίῳ τυχόν, ἢ ἐν Ναύπλιῳ, ἢ ἐν δὲ λαλοῦν, ἢ ἐν ἰσῆσι κρήσι, ἢ ἐν καππαδοκίᾳ καὶ ἀκούσιν καὶ τὰς λαλοῦσας, διασπείρουσας καὶ ἐν προφορᾷ, ὡς ἰσῆσι, καὶ ἐν λόγους τισίν. Est enim, inquit idem Gerlachius, omnis ferè differentia in pronuntiatione & paucis dictionibus, adeo ut omnes quorumcumque locorum mutuò se intelligant, exceptis Ionibus, qui in Peloponneffo inter Nauplium & Monembasiam quatuordecim pagos habitant, qui antiquâ linguâ, sed multiformem in Grammaticam peccante utuntur: qui Grammaticè loquentem intelligunt, vulgarem verò linguam minimè. Hi Zacones, seu τζακῆσι, vulgò dicuntur, de quibus nos egimus in hoc Glossario. His consimilia scribit Theodosius Zygomalas*

gomalas : οὗτω καὶ Ἀθηναῖοι, Δῖοι, καὶ Κρήτες, καὶ Πελοποννήσιοι, καὶ Χίος, καὶ Νοσιώται, καὶ λοιποὶ ἄλλοι πολλοὶ ἢ καὶ ἑνὶσι λέξουσιν καὶ φωνᾶς παρελλασσόμενοι λαλοῦσιν, ἀλλὰ ἕκαστος ἢ ἕτερον καὶ ἄλλον ὄψιν, καὶ ἀκούει αὐτῶν λαλοῦντος τοῦτο μόνον ὅτι ἰνώσκει ἕς ἕτερον, ὅτι Βυζάντιος τυχὸν, Κρις, Χίος, Ναυπλιος, Ναξίος, Νησιώτης, Ηπειρώτης, ἢ ὅτεν ἂν ἢ ἢ γδ λαλεῖ ἀπὸ, κατὰ τὸ τοῦ Κυρίου φωνῶν ἕστιν πως, ὅσον αὐτῶν ποῖον ὄει μὴ θαυμαστῶ, ἂν τοιαύταις ἰνυλογαίᾳ φωνᾶς ὅπου γδ πλείον πλῆρα, ἕπει καὶ αὐτοὶ πολλοὶ καὶ ὅτε ἰδὸν πολλὰ καὶ γλώσσα ἰν τισὶ παρελλασσόμενοι, γινωσκόμενοι δὲ ὑπ' ἄλλήλων, ὡς συνηθῶν τι καὶ γινώσκοντων οὗτω δὲ ὄμαρ καὶ τῆ ἡβ' Ἰαίων. Sic Athenienses, Delij, Cretenses, Peloponnesij, Chij, Insularum incolæ, ac reliqui alij, præterquam in aliquot dictionibus ac vocibus dissimiliter loquuntur, sed singuli alios loquentes intelligunt & ex eorum idiomate quæ sint percipiunt, ita ut statim alter alterum interset, quòd Byzantius fortasse sit, Cretensis, Chius, Nauplius, Naucius, Insularis, Epirota, atque adeo unde quis sit. Ejus enim loquela, juxta Domini vocem, manifestum eum facit. Neque tamen mirere, si talibus idiomatibus inter se: ubi enim plures lingua, hic & multa aquila. Et ubi gentes complures, hic & in quibusdam differentes lingue, quæ tamen invicem intelliguntur, ut cognata ac inter se vicinatis: quod & in Latina lingua accidere profus existimo. Quod certè postremum verissimum est quoad Germanos præfertim, apud quos inferioris & superioris Germaniæ, ubi varia est & diversa dialectus, in:ola felè invicem intelligunt: quod etiam de Italis, Gallis & Hispanis dici ferè potest, quorum lingua Latinam ut matrem agnoscit. Sed quod ait Cabasilas quatuor, quæ apud veteres Græcos in usu fuerunt, dialectorum quidpiam etiamnum superesse, Salmafij sententiam quam supra ex eo attingimus, videtur refellere, scribentis in libro de Hellenistica, Romanis Græciæ imperium adeptis, dialecti nomen cum re jam olim perdidisse. Cabasilæ verba sunt: ἵνα ἢ ἡμῶν ἰδιωτῶν τοὺς μὲν δωρικῶς, τοὺς δὲ Ἀττικῶς, ἄλλοι Ἰωνικῶς, ἑτέροις Ἰωνικῶς, πρὸς τοὺς δὲ καὶ κοινῶς φηγομένους ὁρίζοι τι.

X. Inter tantam potè apud Græcos hodiernorum dialectorum varietatem, mirandum omnino quod scribit idem Zygomas, nullibi deteriorem ac corruptiorem esse vulgarem eorum sermonem, quàm apud Athenienses: *Quorum olim, ait Tullius, semper fuit prudens sincerumque iudicium, nihil ut possent nisi incorruptum audire & elegans: apud quos primum se Orator extulit, primumque etiam monumentis & literis oratio est cepta mandari: quorum denique concessam venerem ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse Fabius dicere ausus est. Quæ quidem Ciceronis & Quintiliani de Atheniensium perfecta dicendi vi laus eximia, ipsum etiam vulgum spectat, cum in tanta tam eloquentium hominum multitudine, ipsum etiam plebis (scilicet ex parte) aures ita affuevissent, iis quæ Atticorum germana erant, ut statim adulterina internoscere possent. Quod vel ex illa anicula colligitur, quæ Theophrastum, hominem alioqui discretissimum, ex unius verbi affectatione hospitem esse deprehenderit, eumque nimium Atticè loqui dixerit. Quod argumento esse potest quàm sagaci iudicio hac in re ipsum quoque vulgus uteretur. Sed quantum à prisca illa & eleganti Atheniensium dialecto defciverit quæ apud hodiernos urbis incolæ hodie obtinet, testatur in primis idem Theodosius Zygomas hisce verbis: καὶ τὸ χρίσιν, τοὺς ποῖς σοφώτατος Ἀθηναῖος ἢ ἰκονας, διακριὸν ἂν ἦναι μισθὸς ὅτεν γδ, ὑπερπερισσώσας ποῖον αὐτῶς ἢ καθαρῶς καὶ ἀδούλοσ ἡβ' Ἑλλήνων φωνῶν, τίον ἢ βαρβάρους ἑπιλυθῆσ καὶ ἀκούσας ἕξασ πάντων. Et quod pejus est, si Athenienses sapientia laude olim nobiles audieris, vix tenueris lacrimas. Quantum enim ceteris omnibus apud illos longe præstitit pura illa & incorrupta Græcorum lingua, tantum hanc barbaras præ aliis hodie invasit. Qui quidem Atheniensium idiotismus ita est fecutus, ut vix à Græcis ceteris, cum ij loquuntur, nec quid dicant, omnino percipiatur, ut idem testatur Zygomas: ἢ πλείον δὲ βαρβάρους ἢ ἡβ' Ἀθηναίων, ἵτις λέω, ὅτε ὑπῆρχαν ἄριστ' ἡβ' ἵτις ἕπην κατὰ διάμετρον τῆ πάλαι τῆ τῶν, εὐκ ἂν ἀμάστω ἀκούοντες γδ ἡβ' αὐτῶ, ἰνοδοῖμιν πως τὸ λῆγῶν, (ἢ ἕπην τῆσ παρελλασσόμενοι λέγῶσι καὶ ὀνομάζουσι) καὶ πλείον γλῶσσῶ ἢ ὀνομάζουσι, ἰνολέγῶμενοι αὐτῶ. Plus verò barbariæ, quàm in reliquis, est nunc in Atheniensium lingua, cum tamen ea fuerit olim, quando illa urbs florebat, præstantissima. Quam hodiernam eorum linguam, si quis dixerit illi antiquæ ex diametro oppositam esse, à vero non aberraverit. Nam quando eos loquentes audimus, cogitamus quidnam & quomodo dicant, (in quibusdam enim inusitatè loquuntur, & peculiaria vocabula habent) cumque percepimus, à risu abstinere non possumus. Symeon Cabasilas in alia ad Crufum Epistola: περι δὲ ἡβ' διαλέκτων τὶ ἂν καὶ ἵσωμα, πολλῶν εὐσῶν καὶ διαφόρων ὡσπὴ ἰσοδοῖμια καὶ τούτων δ' ἀπασῶν ἢ ἡβ' Ἀθηναίων χρίσιν. Mox: εὐς οἱ πλεί Ἑλλάδα ἀκούοντες καὶς τὰ πολλὰ φηγομένους, βαρβάρους τὸ παράπαν ἀποσποκίμασι, τούτους βδύλυτῶμενοι, ὡσπὴ ποσποθῆσαι τοῖς πάλαι κατὰ διάμετρον. De Dialectis verò quæ multa & varia sunt, & fortassis amplius septuaginta, quid dicam? earum tamen omnium deterrima hodie Atheniensium est. Infrà: Quos ceteri Græciæ incolæ in plerisque bene loquentes, omnino barbaros appellant, eoque abominantur. Itaque plane contrà quàm politissimorum veterum Atheniensium, hodierna se Athenis lingua habet. Nemo verò hic nos arguat,*

quòd hæc proluxiora ex recentioribus istis Græculis descripta subinde proferimus, cum quæ de rebus patriis, linguæque sua vernacula, tradiderunt, eorummet verbis addicere maximè interfit. Cæterum hæc Atheniensis hodiernorum idiotissimi pravitatis, feu barbarissimus, ita radices egit, ut ex iis quilibet, etiam quinquennis puer, aliò quàm longè demigrans, matrem linguam nunquam desiccat: *ὅς δὲ τὴν αὐτῆς, καὶ πατρῴας ἔστι, καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ παρακίσει, ὅλος τῶν πατρῴων ἢ μεταβάλλει*, inquit Zygomas. Atque hanc Linguæ apud Atheniensis corruptionem, Urbis, quam per trecentos, ut ait, annos est perpessa, vastitatis adscribit, ex quo scilicet captâ à nostris Constantinopoli, in eorum dominationem venit anno MCCV. ex cœcilitia hominum face, ut feri solet, eò undique confluentium sub Francorum dominatu Urbe identidem frequentatâ. Quod certè vel ex eo percipi potest, quòd, ut in Præfatione ad Glossarium mediæ Latinitatis, montimus, testetur Raimundus Montanerius sua ætate, hoc est circa annum MCCc. Gallicum fermonem perinde ac in ipsâ Parisiorum Urbe obinuisse Athenis. Quæ tum quidem tempestate exacto Athenarum Duce Gualtero Briennio Franco, in Catalanorum, ac deinde in Acciavolorum ex Florentia Procerum jus potestatemque concessit, uti in Historia nostra Gallo-Byzantina fusiùs enarravimus. Ita Athenarum Urbe non à Francis modò, Catalanis, Italis, sed etiam ab omnium Gentium eò commean- tium colluvie, habitatâ, quidquid ex eleganti illa Atticâ linguâ supererat, penitus interdidit ac interiiit.

XI. Jam verò in quibus lingua Græcorum hodierna, de qua agimus, à puriori illa veteri desciverit, præterquam quòd longum esset persequi, attingere id argumentum qui vulgaris ejusdem linguæ Grammaticam ediderunt, Hieronymus Germanus, & Simon Portius, ex quibus haurire licet quæ ad nominum declinationes, & verborum conjugationes, & alia hujusmodi Grammaticalia spectant. Id portò nobis in præfens adnotasse suffecerit linguæ istius corruptionem ac depravationem, ut rem leviter & quasi per transfennam attingamus, in eo præsertim versari, quòd Græci hodierni literam pro litera ponant, alias addant, alias etiam adimant, terminationes denique nominum passim mutant, verbi gratiâ γ. pro δ. ponunt, ut in γιὰ, pro δὲ, pro ἡ. ut in τυραγρίζει. Ε. pro ι. ut in ξυλίνος, κρηβαρίνος, pro ξυλῆος, κρηβῆος. Ζ. pro duplici τ. ut ἑ. ut in παραξεν, ἀλλῶξεν. Η. pro ι. ut in ποιητικῆ. Λ. pro ρ. ut in Πῶρα, φούλα. Ξ. pro σ. ut in πύραξι. Ξι. pro ικ. ut in ξηραξίζεν, & similibus. Ο. pro α. ut in διαθήσεται. Π. pro φ. ut in ῥαπάν. Vel pro β. ut in ἡμάντιον. Ρ. pro λ. ut in ἄρμν, ἄρμνός. Τ. pro Θ. ut in θάνων. Υ. pro α. ut in ἀνμίνων. vel pro ρ. ut in ἀσράων pro ἀσράων, ἔβασε, pro ἔβασε. Φ. pro υς. ut in δούλιφς, pro δούλιυς. Addunt & interferunt literas, γ. in παλίνων, κείων, ἱρμύων. Υ. in σφάνων, τελῶων, pro σφῶν, τελῶν. Ν. in σέρων, σύρων, ἀμαλῶων, &c. Demunt literas, ut in βλήμα, ἀδία, χρία, πνύματος, πίτερος, σωπαίνων, ξαναλίζων, νῆα, &c. Jam verò quoad terminationes, variè illæ à Græcis mutantur. Masculina in κς, efferunt in ας, ut φαυλαῖος dicunt pro φαυλοῖος. Adjectiva in ῶος ης, in τρος terminant, ut pro μωδῶος ης, ὑλῶος ης, καπνῶος ης, μωθῶος ης, ὑλητῶος ης, καπνῶος ης dicunt. Masculina in κς terminationem ab accusativo mutantur, ut αἰράς, pro αἰρῶ. Masculina substantiva in ῶων, interdum ex dativo formantur, ut in ἀνῶων, pro ἀνῶων: interdum ex accusativo, ut in αἰῶνας, πνύματος, pro αἰῶν, πνύμων. Masculina in αξ, υξ, ῶν, ας, & alia quæcunq; declinationis nominativum ab accusativo plurali mutantur, ut in πίνιακας, λάρυγκας, ἔλωπας, θασπῶνας, γίζαντας. Masculina adjectiva in ος, vel in ῶων, sæpe in ἀρας terminantur, ut in ψαμίρας, ἀποκριτοίρας, λασμενίρας: vel in ἑνιος, ut in ξυλίνος, σελανίος, κρηβαρίνος. Quædam masculina in ος, ex tertia & quarta declinatione nominativum habent desinentia in ακι, ut σχοινάκι, μιδραάκι, λυχνάκι, ὀρνίσι, ῥυάκι, γονάτακι. Feminina in η, in ι. terminantur, ut in ἀγῶνη, pro ἀγῶνη. quæ in ὄτης desinunt nominativum habent ab accusativo, ut in φαυλοῖος, ἀνῶων, ἀνῶων: quæ verò in κς, sæpe in τὰ descedunt, ut in κλεψιά, παραλοισία, vel in ἡμῶν, σκάκιον, χύσιμον, δισιμον: ut nominativum ab accusativo desumunt, ut in ἀλλοῖος, κωνῶος, κληῖος. Neutra in ος desinunt in ι ut in ἡρασηῖ, σκαπῶνι, ἀλεῖρι: vel in η, ut in σιχῶνι, γαρῶνι, &c. Diminutiva in τζῶος ferè semper efferuntur, ut in ἀρῶος, pro ὑπῶος: denique adverbia in ῶων, in ἀ etiam desinunt, ut in ἀρῶα, pro ἀρῶος, &c. Quod etiam usurpatum à purioribus Græcis: nam ἡχῶμα, pro ἡχῶος dicebant, ut II. Reg. cap. xiv. & apud Athanasium in vita S. Antonij, p. 13. Hæc igitur leviter in speciem quoddam attigimus, ut non miretur Lector si ex ejusmodi vocabulis pleraque in hoc Glossario omittimus, tamen quædam interdum demus.

XII. Sed præter hæcenus observatas in Græcorum lingua vulgari varias illas commutationes, & quæ legentibus fucum facere solent difficultates, ille est opinor inprimis quæ circa literarum pronuntiationem versatur. Nam cum plures simili sono, alie verò aliter quàm apud nos proferantur: accidit, quod pejus est, ut in scribendo, nulla Grammaticæ observato canone, ij literis quæ eundem habent sonum promiscuè utantur.

Cum enim *o*, & *u*, præterea literæ & diphthongi *i*, *n*, *u*, *u*, *u*, *u*, simili inter se pariter sono pronuntientur, si *o* vel *i* nostrum quantum ad sonum, adit describendum, alteram ex iis prout libuerit adhibent: quæ quidem antiquiorum in orthographia supinitas, miram in legendo minùs versatis parit obscuritatem, quod non librariis duntaxat omnis literaturæ expertibus adscribendum videtur, cum apud Græculos paulò doctiores, nullum pariter in hisce literis exarandis obseruent discrimen, si quando lucubrationum suarum præfint editioni. An apud Græcos veteres literarum eadem fuerit quæ apud hodiernos pronuntiatio, diu agitatum inter eruditos nemo nescit: maximè verò inter Stephanum Vintoniensem Episcopum, Cantabrigiensi Academiæ Cancellarium, (quem nescio cur in Anglicanis Antistitibus omiserit Goduinus) qui Græcorum recentiorum pronuntiationem, quæ in plerisque Academiis, ac tum in Cantabrigiensi obtinebat seruandam, & pro jure suo minimè mutandam statuerat, & Joannem Chæcum ac Thomam Smithum, ejusdem Academiæ Professores, qui ad veterum Græcorum pronuntiationem revocandam censebant: quæ quidem celeberrima inter Viros eruditissimos controversa, scriptis in utramque sententiam, dum suam quisque acriùs tueatur, præclaris declamationibus, est pertractata. At Simon Portius origine Græcus Cretenfis, mirari se ait quosdam doctos, & non vulgari præditos eruditionis varietate, eò temeritatis venisse, ut germanam, integram, & *μαλιστα ἀπὸ τῶν* recentiorum Græcorum pronuntiationem chimericis nescio quibus ducti conjecturis totis viribus ausi fuerint quàm sanè temerario judicio, sic irritò conatu pervertere ac deturpare. Profec̄to, subdit ille, si Græcis maternæ linguæ flexiones, & unà cum lacte acceptos hausitòque sonos, & accentus puros & intactos audes denegare, cur barbaris eis concedas, cur extero cuique, qui aliarum nationum accentus suo nativòque accommodat, toto, ut aiunt, calo à recta earundem nationum pronuntiatione aberrans atque deflectens. Sed has inter se controversias dirimant Viri eruditi, nam ad alia nos properamus, ne nimium excresecat oratio.

XIII. Negotium præterea facere solet Græcorum recentiorum poësis illa vulgaris, quæ tam in editis quàm in manuscriptis codicibus legitur. Constat enim illa versibus politicis, de quibus fusè egimus in Glossario mediæ Latinitatis, sed ita semper malè descriptis, ut nisi quis in iis perlegendis admodum sit versatus, quidpiam adsequi vix possit. Verba enim plerumque unà & simul ita connexa ac ligata sunt, ut primo intuitu pro barbaris habenda videantur, quæ si ab invicem divellas Græca erunt, licet interdum vulgari modo formata & descripta. In quam sententiam audiendus Martinus Crusius: *Talis, inquit, compositio dirimendorum, & diremptio componendorum neminem vulgaris lingue studiosum turbet. Usitata enim, in tanta barbarie, tum in manuscriptis, tum in excusis. Ego autem de industria, quando hæc mea manuscripta edere volui, τὰ ἰσορροπία ἐσθλῶς ἀναίτια ἀβίκε inter describendum retinui: Ita videmus nullum hodie in Græcia discrimen inter *i*, & *n*, & *u*, & *u*, & *u*, & *u*, in similibus alius: nec in scriptione nec in pronuntiatione. Nec hodie modo hæc orthographia neglectio apparet, postquam ex libera Græcia facta est Turcogracia, sed in antiquis manuscriptis, quandiu Imperium Græcum adhuc stabat, conspicitur.* Inspurguntur deinde in iis versibus ubique ferè particula illæ, quas Expletivas vocant, de quibus agit pluribus in Grammatica sua idem Portius, quæ ut plurimum nihil sonant, unius elegantia duntaxat gratiâ vocibus adjunctæ. Adde quòd in iis versibus crebræ sunt elisiones ac decurtationes verborum, in quibus sæpe accentus omittitur, vel si adsit, duobus simul junctis vocabulis unicus apponitur, nullis penè observatis ex iis quæ à Grammaticis in hisce traduntur regulis. Aiunt porrò Græci ipsi apud eundem Crusium, ut & hoc obiter adnotem, in Insulis moris esse mares inter se certare vicissim talibus carminibus, maximè ex iis Amatoriis & Milesiis fabulis, quosdam plures ex iis versus recitare possit: sic etiam inter se honestè certare juvenem, & virginem charam, intra ades: defesse auditores qui annotent, fieri hæc animi causâ, accedere convivia, cantus.

XIV. Tamest apud hodiernos Græcos passim in usu sit lingua illa vulgaris, de qua agimus, alia præterea apud eos viget, Græca scilicet antiqua & pura, cujus usus est in sacris celebrandis. In ea enim & Missas & reliqua Officia recitant. Lectiones etiam, quæ inter Officia habentur, omnes eâ linguâ conscriptæ sunt, ut pote à viris pietate & doctrina conspicuis dudum compositæ. Sed & altera etiam habetur, quam Ecclesiasticam vocare solent, quòd eam in Ecclesiasticis concionibus: aut in tractatibus, atque adeo in Epistolis Ecclesiasticis conscribendis adhibeant: antiqua scilicet illa, sed non adeò pura, quin dialecti vel etiam voces vulgares subinde intermiscantur. Quæ quidem utuntur viri Eccelesiastici, quòd complures orationes hac in antiqua, quàm unam in vulgari lingua componere facilius sibi esse dicant. Ejusmodi sunt Rharturi *δὲ ἀρχαῖον*

& similes Græculorum paulò doctiorum libri, Venetiis, & alibi editi: ut & Ægyptij Sultani ad Joannem Cantacuzenum Imperatorem Epistola, quam ipsemet Cantacuzenus descripsit in libro iv. Historiæ cap. xiv. & ex Arabico in Græcum sermonem ab aliquo Ecclesiastico, vel Palatino interprete conversam fuisse par est conjicere. Neque mirum videri debet, si quibus apud eos elocutionis major est cura, idiotissimos tocies interferant, cum nullæ in universâ Græcia habeantur scholæ, præter fortè triviales aliquot & Grammaticales, adèò ut paucissimi in iis eruditi, quique veterem Græcam linguam apprime calleant, hodie reperiantur. Atque hæcenus quidem sermonem instituimus de vulgaribus linguæ Græcæ idiotisimis, qui cum Grammaticam in primis spectent, ut eorum aliorumque qui hodie passim vigent ampliolem cognitionem indispici Lectori liceat, vulgaris ejusdem linguæ Grammaticam jam olim à Simone Porcio viro doctissimo editam, hæc rursus recudere operique nostro præfigere duximus operæ-premium. Sed cum aliud longè sit in Glossario hoc nostro consilium, nempe ut voces barbaræ & ξενόφωναι, uti appellantur à Julio Polluce lib. ii. cap. iv. & Mauricio in Strategicis lib. vi. cap. i. explicentur, quæ scilicet apud Nomicos, Liturgicos, Tacticos, Jatricos, Botanicos, aliòque inferioris ævi Græculos scriptores occurrunt, vel quæ apud Græcos hodiernos sunt in usu communi, quâ id methodo conficiatur à nobis, breviter aperendum videtur.

XV. Ut porrò initium ducam à Nomicis, quantum præclara illa ac diferta admòdum Jurisprudentia, cum Imperij sede in Græcicas Provincias traducta, variantis fortunæ vicissitudinem passa sit, testantur quos præ manibus terimus recentiorum ex Græcis Jurisconsultorum libri, tot vocibus partim è Græcia petitis, sed rarioris, nec vulgaris significationis, partim ab ipso Latio mutuatis, aspersi. Nam quoniamvis mens ea videatur fuisse Constantino, dum Româ Byzantium transit, ut patrum sermonem servaret; & si Græcum non aboleret, quod quidem fieri vix poterat, ob linguæ dignitatem, quam suspiciebant etiam Latini, & quòd nemo ea esset ætate qui illius non haberet cognitionem, saltem Romanum in novam Urbem, atque adèò in Græciam sensim pariter immitteret: ita ut utroque idiomate in commerciis promiscuè omnes uterentur. At cum vulgus in nova lingua addiscenda disciplinæ vix sit capax, contrà verò tenax sit patriæ, accidit ut duplex vigeret in usu sermo, ac Romanum quidem in Imperatorum comitatu ut patrius, Græcus verò apud vulgum ut antèa obtineret. Mens porrò Constantini vel inde patet, quòd novæ Urbi conditæ Latinum pariter & Græcum nomen indidit, nova Româ simul & Constantinopoli eâ appellatâ, ejusdem Urbis regionibus, ac ædibus tum sacris tum profanis utraque insuper nomenclaturâ interdum donatis. Sed Romanæ linguæ prærogativam semper servari voluisse ex eo potissimum colligitur, quòd, ut tradit Eusebius in libro iii. de ejusdem Augusti vita cap. xiii. in Concilio Nicæno Latino sermone peroravit, quæ alius quispiam Græcè interpretatus est, licèt cum Episcopus qui eidem Concilio intererat, privatim alloqueretur, Græcâ uteretur linguâ, in cuius cognitione etiam versatus erat. Deinde ex quo concessit in novam Urbem, Constitutiones omnes Latino sermone conscripsit, quod à successoribus diu servatum, & usque ad tempora Justiniani; nam etsi veterum Jurisconsultorum Latinorum responsa per Tribonianum colligi curaverit Justinianus, confecto ex iis Pandectarum volumine, aliorumque Augustorum Constitutiones Romano pariter idiomate conscriptas retulerit in Codicem, suas tamen Græco exaratas in eo inseruit. Sed & alias, quas edito Codice publicavit, & Novellas Latini, Νιστάς Græci appellarunt, Græcè perinde edidit & emisit. Quippe cum populus, quibus lingua illa familiaris erat, inprimis spectarent, satis visum est Justiniano ejusmodi decreta Græco sermone describi, quàm Romano, licèt patrio, ut subditis plerisque eo utentibus nota statim fierent, ut ipsemet profiteretur in Novella vii. cap. i. hisce verbis: Διότι αυτοὶ καὶ προηγουμένως, καὶ ἡ τῆ πατρίδος φύσις ἡ νόμος συνήγαγαν, ἀλλὰ ταῦτα τῆ κινήσει καὶ Ἑλλάδι, ὥστε ἅπαντες αὐτῶν ἵσαι γνώμενοι, εἴτε τὸ πρόχρον ἢ ἑμμένοντες. *Ideo hæc emisimus ut non patrio sermone Legem Legem conscripsimus, sed hoc communi et Græco, ut omnibus nota sit, propter interpretationis facilitatem.* Imperij enim sede Româ Byzantium translata, Græci Romanis permixti, cum his aliquantò plures numero essent, linguam suam, patriòisque mores ad finem usque constanter retinuerunt, Ἕλληνας δὲ ἀπὸ τοῦ Ρωμαίου αὐτῶ ἱσπεραίου εἴς τις φωνάζει, ut lib. i. scribit Laonicus, licèt, ut subdit, Romanorum Imperatores sese semper appellari voluerint Augusti.

XVI. Et sanè id semper observatum legimus à Principibus qui vel armis quæsiere regiones exteras, vel alio quovis jure obtinuerunt, ut patrium sermonem in palatiis servarent, leges verò si conderent, qua vulgus utebatur linguâ eæ confcriberentur. Nam ut

altiora tempora non reperam, quis nescit Francos nostros & Burgundiones in Gallia, Gothos, Vvifigothos & Langobardos in Italia & in Hispania, ac Normannos Neutrios, ex stirpe regia Francorum Andegavenfes Comites in Apulia & Sicilia patrium semper coluiffe idioma, dum interim leges populari, id est, Romano sermone promulgarent. Hinc Salicæ, Ripuariæ, Bajoariæ, Burgundicæ, Vvifigothicæ, Langobardicæ, & similes Latinè exaratae leges etiamnum supersunt, quòd lingua Latina seu Romana Italarum, Gallorum & Hispanorum ea ætate efflet, proindeque subditorum commodis sese accommodare debere Principes existimarent. Enimverò cùm in laudata Justinianea Novella, Latina lingua πάτριος appelletur, fatis inde efficitur in Imperatorum aula & comitatu in usũ fuisse communi, nec abolitam: maximè cum certum sit plerisque etiam Leges Justiniani utroque conscriptas fuisse sermone: ac Græco quidem propter majorem subditorum eo utentium multitudinem, in iis potissimum provinciis, in quas sedes imperij transfata videbatur: Romano verò, ut essent quæ ad Præfectos Prætorio Occidentis, in Italian, Galliam, Africam, cæteròsque tractus, in quibus vigeat Latinus sermo mitterentur. Quod quidem præsertim docemur ex ejsdem Imperatoris Novella LXVI. cap. I. in qua hæc verba describuntur, quæ rei firmandæ, hæc exhibere videtur operæpretium: *δῆτοι γινωσκόμεν ἡμῖν ἰσθυσσάν διαστάσεων περὶ τῆς μέτρης τῆς ἑσάσεως τῶν παιδῶν, τὸ μὴ τῇ Ἑλληνικῇ φωνῇ γινωσκημένους, ἀλλὰ τῇ πλῆθει κατέλλυτο τὸ δὲ τῇ Ῥωμαίων, ἥπερ ἔστι καὶ κυριώτατον, ἀλλὰ τὸ τῆς πολυθλίπας σχῆμα: ἢ μὴν Καρανάδας Μαργίνας ἔχου, γραφίσα μὴν τότε, οὗκ ἕμπροσθέντα δὲ τιμωκῆτα ἰθὺς καὶ ἢ τῇ Ῥωμαίων φωνῇ γινωσκημένους πρὸς Σολομῶντα τὸ ἐνδεξίτατον τῶν ἀφῆκας ἠγόμενων Πραξούριον, Καλαΐδας Ἀσπιλλίας προεγγραμμειας ἔχουσι Διόσκωρ αὐτὸ ἢ τῇ Ἑλλάδι φωνῇ γραφίσα γίνουσι παραχρῆμα καὶ ἑσάσεως, ἢ καὶ ἢ τῇ Ῥωμαίων συνθεσίσα γλώττῃ γίνουσι, καὶ ἕξτεπιμῶν, &c.* Ideo factis à nobis æqualis formæ constitutionibus de mensura institutionis filiorum, alia quidem Græcorum lingua conscripta, propter multitudinis frequentiam: alia verò Latinâ, quæ etiam propria est propter reipublicæ statum; illa quidem Calendarum Martiarum habet conscriptionis tunc diem: alia vero est Latinâ voce conscripta ad Salomonem gloriosissimum sacrorum Africa Prætoriorum Præfectum Kalendis Aprilis. *Quia verò quæ Græcâ lingua conscripta est, non est publicata donec illa quæ Latinâ lingua est scripta publicata est, & missa, &c.* Ex quibus abunde percipere licet plerisque Justiniani Constitutiones utraque fuisse descriptas linguâ, Romanam tamen κυριώτερον habitam, ut quæ Imperatorum πάτριος esset, & Palatina, proindeque majori potestate auctoritate. Quod vel etiam ex eo præterea manifestè apparet, quòd iis quæ Græco sermone editæ habentur, adscripti Consulatus, interdum etiam Imperij anni, ac dies quibus emissæ sunt, non modò Latinè describantur, sed etiam formula: alia, quæ Imperatoris ipsius manu adscribi solebant, ut in Novella VII. quæ est ad Epiphanium Archiepiscopum Constantinopolitanum, *Divinitas te servet per multos annos, Sancte ac religiosis pater.* In Novella XIII. & CXLI. *Proponatur Constantinop. Civibus nostris.* In Novella CVI. *Legi*, ut efflet veterem Interpretem, non *Legatur*, ut in editione Scrimgeri. In Nov. CXXII. ad Præsidem Tarfi, *Divinitas te servet per multos annos, Frater sanctissime.* Quinetiam qui populis offerebant, seu promulgabant Principum Edicta, oblationis notam in iis Latinè exarabant, hæc formula, quæ habetur in Nov. CLIX. *Ioannes & Curtius subditis epulimus.* Jam verò inscriptiones tum in Monetis, tum in operibus publicis Romano pariter sermone editas constat: tametsi in operibus publicis utroque interdum affigerentur, ut in Obelisco à Theodosio M. in Circo Constantinopolitano posito, cùm, ut jam attigi, uterque unâ & simul esset in communi usu: unde legitimus Marcianum Imperatorem in Concilio Calchedonenfî in actione VI. Latinè primùm, deinde Græcè Patres allocutum. Hæc porrò linguæ Latinæ prærogativa ad tempora usque Mauricij & Heraclij perstitit, quibus imperantibus, plerisque ex Provinciis, ubi Romanus vigeat sermo, à barbaris pervasis, & ab Imperio avulsis, Augustorum Constantinopolitanorum ditiones intra Græcicas duntaxat Provincias ferè coarctatæ sunt, συνθεσίσα κατὰ τὰς ἀνατολάς καὶ δυσμὰς τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας, καὶ ἀνατολίμα. *Εἰς ἀπὸ τῆς ἑκείνης Ἡρακλίου τῆς Λιβύας.* *Quum angustius tam Orientem quàm Occasum versus Romanum Imperium factum sit, & Provincias aliquot mutilatum ab Imperio Heraclij Lybici,* ut est apud Constantinum Porphyrogenitum in lib. I. de Thematibus.

XVII. Verùm Græcæ istæ Constantinopolitanorum Augustorum Constitutiones ita describi non potuerunt, quin in iis subinde infererentur formulæ Romanis Jurisconsultis familiares, ut & Formalia quæ vocant verba, vocibus Latinis, vel in Græcam enuntiationem deflexis ac detortis, exararentur: cùm has haud promptum esset mutare, vel in puriorem Græcum sermonem convertere, nisi prolixiori aliquo verborum ambitu, qui in præcipui momenti decreta nescio quid ingessisset obscuro & dubij. Neque tamen Græcæ ævi Iustiniæni Jurisconsultos hæc duntaxat scribendi ratione usos constat: cùm longè

longè antea Herennium Modestinum, Papiniani discipulum, qui sub Alexandri Imperio vixit, in libris, quos *παρά την ἐπιτροπὴν καὶ κυραλοφίας*, seu de Excufatione Tutorum, inscripfit, hanc observasse legamus, in quibus Ignatij Dextri, cui dicantur, flagitatio- nis satisfactorum se ait, Græcèque illos conscripserunt, quoad poterit, etiam si difficilè eùe agnoscat ejusmodi nomica seu juridica in Græcam linguam transferre: *πολλοὶ δὲ, inquit, ὡς ἐν αἴσῃ ἢ, πῶς περὶ τούτων διδασκαλίαν σαφῆ, ἀρρηγόμενοι τὰ νόμιμα τῆ Ἑλλήνων γωνῆ, ἢ δὲ ἕξ ἀδωραστὰ ἕνα αὐτὰ νομίζοντα πρὸς τὰς τοιαύτας μεταβολάς.* Et certè in toto hujusce operis contextu complures voces Latinas Græco charactere ac sono descriptas interit, verbi gratiâ, *κράτωρ, ἕκαστα, πατρων, λογίται, &c* alias ejusmodi non paucas. Hinc deinde Justinianus in Novellis Constitutionibus, Collectores Basilicων, Theophilus, Eustathius, Michaël Pfellus, Michaël Attaliates, Constantinus Harmenopolulus, cæterique ex Græcis Iurifconsulti, sibi idem quod Modestino licere arbitrati, voces Latinas Græco sono interdum descriptas, quandòque etiam Latinas ipsas, ut formales, scriptis suis passim inseruerunt, *καταλαβὼν ἕξ τὸ παλαιὸν ἑὸν ἰδιόγραφον* amplexi, ut idem loquitur Attaliates. Cùm verò rudioribus in re juridica istiusmodi vocabulorum Græcis ipsis minùs nota esset significatio, utpote à Latinis accepta, horum *συλλογὰς* Græci Iurifconsulti subinde confererunt, addita explicatione, quæ passim habentur in Regia Bibliotheca, undè eas eruit Carolus Labbeus, & in publicum emisit. Alias etiam videre contigit V. C. Dom. de CHEVANNES Divionensis Patroni beneficio, ex Manuscripto Vaticano depromptas, Labbeanis meliores & auctiores, sed dimidia ferè alphabeti parte nublitas, cùm à litera M. initium duntaxat ducant.

XV III. Interdum etiam vocibus merè Græcis utuntur Græci iidem Iurifconsulti, sed quantum genuinam significationem adsequi haud facilè sit, nisi Latinorum Iurifconsulorum, quos in Græcam linguam, maxime in Basilicorum libris, vertunt, subsidio. Complures alias ejusmodi proferunt Glossæ ab Henrico Stephano editæ, & fortè, uti plerique ex viris eruditis censent, ante Iustinianum etiam usurpatas. Utendumque hæc de sententia sit, quasdam ex iis difficiliore, minùsque tritas ita in hocce Glossarium referendas duxi, ut indicato brevi adnotatione harum significatu, Iurifconsulorum esse proprias duntaxat observem, ne nimium excrescat voluminis moles. Multæ enim sunt ejusmodi, quarum genuina notio, iis etiam qui in Græcis versatissimi hæcenus habiti sunt, vel ignota fuit, vel perperam accepta, adeò ut magnus Cujacius in lib. I. observat. cap. vi. non ferre se dicat Budæum & alios, qui Glossas Græcas non satis bona, ut *αὐτῶν, ἀνι, vel Græcorum scripta de jure Latina fecerunt*, in quibus plurimum hos errasse probat, prolatis mendorum nonnullis exemplis. Contrà verò in lib. VIII. cap. XL. ple- rosque ex hodiernis Iurifconsulis carpit, qui veterem Novellarum interpretem temerè rejiciunt & aspernantur, *cùm propter antiquitatem, tum propter eruditionem hominibus*, ut qui Græca earumdem Novellarum vocabula Latinis ejusdem linguæ Iurifconsulorum, vel quæ certè tum in usû erant, vocabulis eleganter verterit. Qua in re fatendum non semel nos experiri, Ruffini, Aniani, Isidori mercatoris, Dionysij Exigui, & aliorum, veteresque adeo Conciliorum versiones, quantumvis ex iis quædam interdum sermo- nis inelegantiâ videantur aliquatenus laborare, recentioribus etsi comptioribus, & majori adornatis curâ, longè præferendas, quòd Græca vocibus Latinis ea ætate recep- tis soleant reddi, quòd fit ut genuinam vocabulorum Græcorum vim, notio- nemque tandem aliquando adsequi liceat. Atque hæc quidem de libris Græcorum Nomiceis.

XIX. Iam verò ut sua verba sunt foro, sua semper etiam habuit Religio, non modo apud Paganos, sed etiam apud Christianos. Verum in Christiana, alia apud Latinos, alia apud Græcos sunt, seu ritus ipsi, seu ministeria, uti vocantur, circa res sacras, seu cætera quæ in libris Liturgicis passim occurrunt, spectentur. Nec scio an ullibi magis necessaria sit vocabulorum insolentium explicatio, quàm in hoc argumento, tum quòd rem divinam ac sacram spectent, tum quòd liberiori interdum excursu in ritus nostris minùs cognitos inquirere, resque haud semper obvias Lectori patefacere liceat. Qua quidem in disquisitione summa cum eruditionis laude præ cæteris versati sunt Habetus, Allatius, Morinus, præsertim verò Iacobus Goarus, qui in insula Chio diu moratus, ex affi- dua cum Græcis Presbyteris consuetudine, præclaram in rebus eorum sacris cognitio- nem adeptus, Euchologium uberius Commentariis adornavit, quicquid ad Liur- gica spectat doctè omninò profecutus; ex quibus multa nos haussisse subinde proficemur, ita tamen ut ab illo aliisque pettractata novis sæpe luminibus illustrentur.

XX. Habent etiam Græci Tactici, seu qui de Arte militari scripserunt, sua verba; nec mirum, cùm nulla sit ars, quæ propria ac peculiaria non habeat. Toti sunt

Ælianus, Arrianus, & Taciti superioris paulò ætatis, in recensendis explicandisque artis militaris vocabus, quarum etiam ex iis auctoribus adornata *συλλογὴ* ex manuscriptis codicibus non semel publicatur viri docti. Sed longè alias, usque scriptoribus incognitas habent, qui posterioribus vixere sæculis, Mauricius, Nicephorus, Leo Imp. Constantinus Porphyrogenitus filius alijque, & ex iis infinitas propemodum barbaras, mixobarbaras, novè confictas, Hibridas, & à Latinis, vel ab exteris nationibus subinde acceptas, quarum scilicet genuinum significatum, vel certè eymon absque peculiari aliquo studio assequi vix liceat, cum nullam ferè habeant cum vocabulis hac in arte Tacitica, vel à veteribus Græcis, vel à Latinis usurpatis affinitatem. Neque mirum videri debet omnino, cum apud nos etiam verba militaria quotidie mutantur, nova inducantur, alia ab exteris nationibus mutuò accipiantur. Id ipsum queritur Arrianus in Taciticis hisce verbis: *n.47. καὶ τὰ οὐκ ἄνευ χαλασιῶ ἰσχυρίων ἢ δόλων ἢ ὀνομάτων ἰκόνων, ὅτι εὐδὲ αὐτοῖς νομίμως τὰ πολλὰ ἢ παρὰ τὴν φωνὴν ἔχεται, ἀλλὰ ὅτι ἐν ἢ ἰβήρων, ἢ Καλῶν, ἢ ἐπὶ τὰ πράγματ' αὐτὰ ἐν τὰ προκλήθον, ἢ ὠνομασίαν αὐτῶν ἐν ἢ μάχῃ ἢ ἰσχυρίων. Non ignoro autem fore difficilem omnium vocabulorum explicationem, quòd ne Romani quidem ipsi multa eorum habeant ex sermone proprio, sed ex Iberico aut Celtico, quoniam res ipsæ Celtice sunt, desumptas, quando eis in præliis Celtarum equitatus maximè placebat.* Gallica nempe hac in arte usurpabant Romani, ut *xinema, Toltecum*, & alia hujusmodi, & alia hujusmodi, quæ vix alibi reperias, quàm apud Tacitos, qui, ut dixi, toti sunt in explicandis artis suæ vocabulis, seu dignitates seu militares ordines, seu varia etiam armorum, & bellicarum machinarum genera spectent, quibus explanandis licet peculiari hætenus commentario edito infudat Nicolaus Rigaltius, ea tamen hæc non omitimus, novis insuper nec fortè contemnendis observationibus idem argumentum adornare conati.

XXI. Non minori deinde Exoticorum & barbarorum vocabulorum numero fœdantur recentiorum apud Græcos Medicorum libri. Nam vti ex iis ætate paulò superiores aliqui reperiantur qui puriori sermone revera scripserint, multa tamen interfuerunt, quæ nec Hippocrates nec Galenus agnoscant, vel quòd à literatorum vulgo suo ævo receptis abstinere nefas ducerent, vel certè quòd tum iis non occurrerent meliora. Verùm postquam Arabum in re medica, libri, qui complures deinceps exiterunt, cum apud eos unà cum mathematicis scientiæ *ιστηρικαὶ* inprimis colerentur, transierunt in Græciam, ut novitas in re omni placet, posthabitis neglectisque primis divinæ hujus artis repertoriis, vel eruditis Professoribus, barbaricis istis ita dedere operam, ut barbarà omnia spirarent, suòsque ij commentarios barbaricis infarcirent. Sed id maxime accidit in recensendis stirpibus ad Medicinam idoneis, quarum pleræque ex Oriente in officinas advectæ, nomen exoticum servarunt, tamen aliis apud Græcos, ac Latinos etiam, nomenclaturis donarentur. Quæ quidem nova nomina usurparunt deinceps Medici, quòd cum ut intelligerentur scriberent, usitatis in vulgaribus officinis potius, quàm in veterum Medicorum libris receptis appellationibus, à nemine fortè tum percipiendi utendum sibi esse existimarent. Ejusmodi Medicos complures evoluerè licuit ex Bibliotheca regia, & Botanicas Glossas, in quibus nihil intricatius, nihil obscurius reperiri potest, cum propter Arabicas istas voces, aut à Latinis haustas, sed malè semper exaratas, vel redditas, tum quòd plerique ex iis Medicis vulgari omnino, in quo pauci versati sunt, sermone utantur. Accedit quòd Glossæ istæ botanicæ Antiquariorum ac Librariorum intollerabili negligentia, ne dicam inficiâ, vel certè vitio gentis Disciplinaryum omnium modo ferè expertis, ita perperam in manuscriptis codicibus descriptæ sunt, ut ne ipse quidem Apollo quidpiam consequatur. Qualicumque tamen illa sint, in Glossarium nostrum prout habentur in iis descripta, etiam cum nævis ipsis, redogimus. Et certè antiquorum incuriâ vel inficiâ libros quosvis, seu Græcos seu Latinos, passim fuisse corruptos, & plures in illos irrepsisse mendas palàm est: ita ut peregrinæ & barbaræ inde non semel voces sint enatæ, quæ si ut debuerunt, fuissent descriptæ, pro genuinis Græcis jure haberentur. Quam quidem Librariorum supinitatem carpit præ cæteris Sulpitius Severus lib. i. *Historia Ecclesiasticæ: Non dubito, inquit, Librariorum potius negligentia, præsertim tot sæculis intercedentibus veritatem fuisse corruptam, quàm ut Propheta erraverit: sicut in nostro opusculo futurum credimus, ut describentium incuriâ, quæ à nobis non incuriosè sunt digesta videntur.* Eapropter Basiliius in Epistola CLXXVIII. Notarium quandam ut scribendo characteres rectè ac plenè fingat, hisce adhortatur: *εὐ μὲν, ὦ πῦν, τὰ χαραγµατὰ τίθῃσθα ποιεῖς, καὶ τοὺς τύπους ἀποδοῦναι κατὰ σῆμα: ἐν γὰρ μικρῇ πλάνῃ πελοῖς ἡµαρτυρεῖται λόγος, τῆ δὲ ἰσχυρίων ἢ γραφῶντος καλορθοῦται τὸ λεγόμενον. Tu quidem, mi homo, curam adhibe ut characteres perfectè effingas, & formas ac typos pariter distinguas: minimo quippe mendo, plurimus sermo vitiatur: scribentis contra diligentia rectus sanisque sit.*

XXII. Enimverò in hisce Glosarij nostri explanandis ac illustrandis argumentis, non omitienda vifa sunt vocabula Artis, si Diis placeat, divina, quæ scilicet circa metallorum transmutationem versatur, quàmque Chymiam appellant; quæ quidem eò sunt obscuriora, quò illius repertores, quæ in usu sunt communi, aliis insolentibus mutari debere existimant, ne mystica illa, quæ passim obrudunt, tam facile quibusvis pateant. Affectatà enim ubique in scriptis suis peculiaria quadam loquendi ratione, novis, suo arbitratu confictis & aliunde petitis, verbis, ac phrasibus semper utuntur, ut fortè legentium animos miserabiliter torqueant, vel saltem ut vanitate ac pompâ quadam mixtæ orationis fallant, magnarumque rerum spe pascant: dum Chimerica quævis & fabulosa intermiscunt, veluti mysteria quædam incognita: ac dictionibus ambiguis miserum mortale genus, viam potius obstruendo rebus inveniendis quàm aperiendo, ludificant. Prophetarum instar denique perplexo & involuto loquuntur sermone: ita ut non injuria Ægyptij, apud quos Divina ars ista inventa tum primùm dicitur, illius Profefsores hac appellatone donaverint, cùm ejusce argumenti arcana vocabulis ad libitum confictis, vel aliunde mutuatis, Prophetarum more, contengenda esse existimarent. Duplicem enim in Philosophorum libris esse solere obscuritatem ait Michaël Toxites, & ipse Philosophus Chymicus, in Præfatione ad Onomasticum Medicum; et unam rerum, alteram verborum: *Res, inquit, quia magna sunt & divine, sub involutis docentur: ut nisi quis à Deo mentem illustratam habeat, eruere sensum nullo modo possit. Summa enim totius mundi arcana, secreta, & mystica sapientia Doctores posteris tradiderunt, populumque rudem, imperitum, ingratumque, uti æquum erat, magnalia Dei, ne vilescerent, ænigmatibus celaverant. Non enim conveniebat tanta mysteria communia fieri, quæ sapientia tantum filiis destinata erant. Quamobrem linguâ etiam propriâ, vocibusque singularibus usi sunt, unde altera, verborum scilicet, nata est obscuritas.* Neque aliter rationibus receptam hanc apud Chymicos scribendi methodum tuetur firmatque Pelagius, Philosophus perinde Chymicus, in libro MS. de Sacra Arte: *ἡμῶν δὲ, inquit, ἡράφωτος ὡμῶν ὑμῶν τῆς ἐννοήσεως τῆρ παρὶντι βιβλίῳ ἰπιμῶνσι σχολασταί, καὶ ἀνεργῶσαι τῆ μυστηρίῃ τῆ ὑπόθεσιν. φασὶν γὰρ ὁ φιλοσοφός, ἔτι ἂν ἐν ἀνθρώποις γυρρασαι, δαίμονες ἢ φθόνδιον τῆ εὐκῆτος, ἐπὶ βασιλείας ἔρανον ἐν πλείονσι ἐσφυγγάνοντις ἔχουσας:* *Dum in ænigmatibus scribitur, ea nobis mens est, ut librum hunc vobis legentibus, liceat constantem dare operam, & mysterij argumentum investigare. Nam, ut ait Philosophus, ea si homines scribant, invidia statim corrodentur demones. Et sanè jure merito, quandoquidem complures ex eis qui huic divina arti studium impenderunt, caloram regno digni habiti sunt.* Ita nugantur isti tenebriones. Ab Ægyptiis igitur, ut volunt, ad Græcos profluxit Ars Chymica, quorum scripta, cujusmodi complura leguntur in Bibliothecâ Regiæ Codicibus MSS. similibus tritis & vocibus implexa sunt ac intricata: quarum cæterum explicationes habentur in Lexico Chymico metallico in Cod. Reg. DCXVIII. ex quo omnes ferè in hocce Glossarium retulimus, ne quid in eo quidpiam desiderent, qui illum quantum pretij librorum Lectioni malas horas collocant. Neque etiam posthabenda duximus quæ apud quosdam Botanicos Scriptoros profant, herbarum ac stirpium nomina, tum à Prophetis istis, tum ab aliis Scriptoribus subinde usurpata: præsertim verò quæ à recentioribus qui de stirpibus Commentarios ediderunt, omituntur, ut si fortè inter legendum occurrant, eorum vim quivis possit percipere. Quæ quidem præsertim hausimus ab interpolatore Dioscoridis ex editione Aldina ann. MDXVIII. Unde eadem accepit quæ in sua Dioscoridis editione habet Janus Antonius Saracenus, & ex Apuleij Commentario de Medicaminibus herbarum, si quidem illius est: à quibus cæterum varia à Latinis stirpium nomina iis Scriptoribus passim ignota, vel certè ab iis ommissa, addiscere liceat. Nec istis duntaxat vocabulis insolentibus, sed etiam peculiaribus Notis iidem Chymistarum describuntur libri, quas nisi harum rerum periti assequi queant, vel certè absque earum interpretationis subsidio, qualis est illa quæ descripta legitur in laudato Codice Regio, hoc titulo: *Ερμησία τῆρ σημάων τῆ ἱερῆς τέχνης, τῆ χρυσούλου βιβλίῳ; has, aut similes notas ex MSS. Codd Græcis pridem edidit Osvaldus Crollius ad calcem basilicæ Chymicæ. A Græcis deinde, vel fortè etiam ab ipsis Ægyptiis, eadem Ars Chymica, ad Latinos promanavit, qui simili usi feribillandi ratione, vocibus à communi usu remotis scripta sua innodarunt, quarum explicationem in Lexica tandem retulere, in eorum gratiam qui in istiusmodi librorum lectione versari volunt, Joannes Garlandius Philosophus Anglus, qui circa annum MXL. vixit, è recentioribus verò Paracelsus, suprâ laudatus Michaël Toxites, Leonhardus Turnbeisserus, Gerardus Dornæus, & Martinus Rulandus.*

XXIII. Præter ista quæ in hacce lucubratione persequimur, ex his disciplinis, quas hæctenus attigimus, (ut quod pollicetur frons operis absolvamus,) de Palatinis, Politicis,

cis, Ecclesiasticis, Monasticis, aliisque Dignitatibus passim etiam egimus, quarum nomenclaturæ longè sæpe aliæ ab iis quas usurpant Latini, ut & munia perinde diversa. Tametsi in hoc genere argumenti versati sint jam olim Viri admodum eruditi, fusioribus, ut suprâ dixi, in Codini librum de Officiis Ecclesiæ & Aulae Constantinopolitanæ editis adnotationibus, tantùm abest, ut illud hîc omittendum, quin potiùs novis aliis nec fortean contemnendis adornandum censuerim, cùm rem ita ij pertractarint, ut multis aliis illustrari posse fateatur qui hæc nostra legerit, præsertim in iis quæ ad earum functiones, vel ad res alias eò spectantes pertinent. Et certè inter quatuor illas Byzantinæ Historiæ partes, quæ Lectõribus facessere negotiorum solent, in ejusmodi lectione paulò rudioribus, illa est imprimis quæ circa Dignitates versatur, quòd Latinis nostris vix notæ sint appellationes, & quale earum fuerit munus passim nesciatur. Neque tantùm in hocce opere prædictis insisitimus, vocabula etiam vulgaria, vel mixobarbara, & à genuinis Græcis aliena sæpe damus, vel à vulgaribus hausta Lexicis, vel ab aliis descripta, prout sese nobis obtulere, ut si quando apud quosvis Auctores, sed præsertim recentiores illos, qui ex Manuscriptis Codicibus subinde eruuntur à viris doctis, occurrerint, horum explicationem deprimere Lectõri liceat. Ita tamen in iis versari solemus ut non vocabula omnia linguæ Græcæ vulgaris, sed ea duntaxat quæ à Græcis longè deflectunt, & apud Scriptoros fucum facere solent, in Glossarium nostrum referamus. Præter istas enumeratas voces, quas in hac lucubratione expendimus, complures alias inferuimus, quæ licet Græcæ sint originis, novâ tamen & insolenti significatione effertur à Scriptoribus inferioris ætatis. Has λέξει ζήως ἀρνησίας scitè vocat apud Photium, Dorotheus, qui de iis librum inscripsit: quomodo etiam Socrates lib. III. Historiæ Ecclesiasticæ cap. xxv. τὸ δεῦν ζῆον τισιν ὄνομα τὸ Ἰμωσίας, dixit. Nonnulla deinde alia sunt salebrosa, in Historicis potissimùm Byzantinis, quæ absque peculiari studio assequi vix quispiam queat: nomina scilicet appellativa, vel familiarium cognomina, sed & Dignitatum apud Latinos exteròsque nomenclaturæ, Græcis ipsis linguarum & historiarum quandòque imperitiisimis vix notæ: quas quidem alienis apicibus additis ita transformare, & reddere solent, ut has nemo, nisi in nostratibus historiis exercitatus, statim percipere possit: præsertim etiam cùm scriptorum illorum Interpretes in iis reddendis sæpe cæcutierint. Ejusmodi sunt qui Latinorum res obiter attigerunt Nicephorus Bryennius, Anna Comnena, Joannes Cinnamus, Nicetas Choniates, Georgius Acropolita, Nicephorus Gregoras, Joannes Cantacuzenus, Laonicus, & aliorum alij, qui nostrorum nomina propria perperam ferè semper inflectere solent, & quorum pleraque enodamus, tum in Historia nostra Gallo-Byzantina post Villharduinum editâ, tum in nostris ad Historiam Comnenicam adnotationibus. Verùm ista ex iis sunt, quæ extra generales istos Commentarios, quibus adornari posse Historiam Byzantinam diximus, peculiarem Editorum operam exposcunt.

X X I V. Ex iis quæ hæctenus sumus persequuti, in hac præfatione, nemo ferè erit qui ab ejusmodi puriorum librorum lectione non modò non abhorreat, sed & quosvis ex inferiori Græcia Scriptoros statim refugiat, eadèmq; vel simili usos scribendi ratione pleurosque putet, prælatis classicis illis ac disertis, in quibus evoluedis longè major est voluptas: Ita ut Fabij consilium auscultare renuant, existimantis (quod alibi attingimus) artis Oratoris Magistris haud inutile esse, etiam corruptas aliquando & vitiosas orationes legi palam pueris, ostendique in his, quàm multa impropria, obscura, tumida, humilia, lasciva, effeminata sint: Aut Joannem Tzetzen, qui in Poëmata de Filiorum educatione, barbarorum Grammaticorum, atque adeò meretricularum, vel ganeonum limina pueris interdum terenda censet, ut pravos illos, qui iis in locis haberi solent, sermones aversari edoceantur:

Μένων ἢ πόρνας, καὶ κατὰ τὴν ταῖς Σούραις,
καὶ γραμματικαῖς βαρβάραις περιπύται,
εἰς καὶ δοκίμοις τοῖς λόγων ἀπεστέρη.

Neque porrò Græcorum ejusmodi recentiorum, quantivis etiam pretij, usquequaque fastidiendi libri, ut illos tanquam nobiles ingeniorum unâ cum Imperio deficientium reliquias, quasi optimi vini poscam, si frugi sumus, inter præclaros illos ac Classicos Scriptoros interdum admittere non liceat, cum quibus, si meliores non sunt, indulgentiùs agendum, quod sæculorum quibus eorum Auctores florebant infelicitati, atque adeò qua premebantur calamitati, id præsertim adscribendum sit. Fatendum tamen non defuisse identem viros studiosos, qui discussis, quæ iis vigeant temporibus, ignorantia tenebris, totos se eruditioni ac disciplinis tradiderunt nitidi sermonis lepores & elegantiam affectu: qui, inquam, ἰσχυρὰ τῆ Ἑλλάδος βιβλιῶν, καὶ τῆ Ἀττικίζουσαν γλώσσαν ἐπέπλει

vel *κίβητα ἀκαλόγητο*, scitè vocat Isidorus Pelusiota in lib. I. Epist. CVIIT. & CLXIII. quibus aliàs aptari possunt ista Arnulfi Lexoviensis Episcopi, in Epistola ad Hentricum Pisānum Cardinalem, ubi de Ennodio, *qui prima quidem, inquit, facie difficilis & obscurus incedit, & cum rerum difficultatem stylus lucidior debeat aperire, intelligentiam potius sermo tenebrosus obtundit. Cùmque habeat multum laboris inspectio, nihil habet affectio voluptatis, quia nec absolute sententia complacet, nec oratio venustate. Summa ejus intentio est, aliter omnia dixisse quàm ceteri, ideoque totum quod loquitur, exquisita quadam inimitatione complicat & innodat, ut rellius Innodius, quàm Ennodius debeat appellari.*

XXV I. Sed quorsum hæc omnis spectat oratio? Quis enim de Gracitate, qua de agimus, ferè est sollicitus? Quotusquisque linguæ disciplinarum omnium parenti, hæc qua vivimus ætate impendit operam? *Vbi ventosa nescio quæ & enormis loquacitas animos juvenum ad magna surgentes, velut pessilenti quodam sidere adflavit: ubi vernacula penè omnia, Latina pauca, Græca, si quædam excipias, nulla, quasi inter malas artes habeantur literarum Græcarum studia, ut verbo utar Lactantij in libro de Mortibus perfectorum: quibus defatiscitibus, si quæ offerantur typis mandanda, labascit in iis, præsertim si paullo grandiora sint, exprimendis operarum animus, quæ est querela magni olim Cujacij in Præfatione ad Lib. LX. Basilicôn. Quod certè in hocce opere accidit, à quo edendo, præter eruditionis in illo fortè penuriam, linguæ minùs publici hodie saporis ratio Parisiensis Typographi deterruit. Jàmque dixeram cum Terentiano Mauro, Hoc domi clausum manebit: Cùm ecce vir rei Literariæ perquam studiosus Joannes Anissonius Lugdunensis, qui artis Typographicæ, quæ sub Gryphiis, Tornesiis, Rovilliis, aliisque pridem ea in Urbe floruit, reparandæ Gloriæ, dum paternis insistit vestigiis, sedulus incumbit, Glossarij nostri Græcanici typis suis elegantissimis edendi provinciam in se ultrò recepit: Cujus quidem perfectæ hætenus in prælo subactis ab eo tot voluminibus diligentia illud committere haud sum gravatus, cùm minimè dubitem, quin in illo edendo simili quâ in cæteris adhibita accuracione partam existimationem pro viribus tueatur. Verùm hęc ego neque tempora acerbius notare constitui, neque mihi Censoris partes adsumere in eam maximè culpam, cujus meipsum inter multos conscium fieri malo quàm convinci, & cui potius remedio aliquo in posterum succurri cuperem. Sed si disciplinæ, ut cætera omnia, habent sua fata, sua tempora, quidni etiam nostra non habeant tandem aliquando propitiam Erigonem? quæ, ut ait Manilius,*

*Ad studium ducit mores, & pectora doctis
Artibus instituit: nec tam compendia census,
Quàm causas, virisque dabit perquirere rerum.
Illa decus linguæ faciet, regnùmque loquendi,
Atque oculos mentis que possit cernere cuncta,
Quamvis occultis naturæ condita causis.*

Gallia nostra, juxta Catonem, duas res olim semper persequuta est, rem militarem, & argutè loqui: & ut ait Hieronymus, (qui Galliarum studia suâ etiamnum ætate fuisse florentissimam testatur,) fortissimis & eloquentissimis semper abundavit. At cùm res militaris nunquam in tantum sese in Gallia extulerit, quàm MAGNO sub Principe, exteris etiam, ipsisque Gallicanæ virtutis æmulis ultrò agnoscentibus, pristinum pariter decus receptura Literarum omnium studia par est existimare; neque minorem, quàm sub illo eximio horum parente, totiesque ab istius sæculi eruditis celebrato, FRANCISCO I. splendorem & existimationem consequutura. Nam cùm *Honos alat artes, omnesque incenduntur ad studia gloriâ*, Réxque Munificentissimus non quibusvis modò, ac liberalibus præsertim instaurandis artibus pridem insistat, sed etiam propositis coronis (quas, sub illo, si iis aliquid credendum est, deferre gratia non solet,) addat in dies animos, sperandum fore omninò ut veterum Gallorum laus ista in studiis, neglectaque pars illa disciplinarum, de qua querimur, longè splendidius in posterum efflorescat.

semel amplissima Tua largitatis experta beneficia, quod beatiore luce vitaeque Tuis fruatur Auspiciis, si non eloquentis in Tui commendationem laudes, gratas saltem gessit depromere. Atque sub tanti Principis patrocinio lata, felicius velut è suis rediviva cineribus caput extollens benigniore gaudet calo, puriores ebibit auras spiratque vitales. Tuis quoque insignita obstrictaque nominibus, lividos invidiae dentes contemnit, Temporis voracitatem deridet, atque jam audax acutissimis sese dare non dubitat Criticorum aculeis. Pars, precor (EMINENTISSIME PRINCEPS) ardentissimo tuae Graciae obsequio : Faccque, ut sicut ipsa Tuis illustrata fulgoribus communem optinet lucem, sic Tua commissa Tutela, in pristinum refluat splendorem ac libertatem. Deus Opt. Max. det Tibi pro meritis tanti voti compotem virtutem, incolumemque conserved ad totius Christianae Reipublicae solatium, cuiusque hostium interitum, Patriaeque subsidium. Sic Numen exiçe rogat

EMINENTIAE TUAE

Additissimus & obsequens servus
SIMON PORTIUS Romanus.

γλυκύτερον φῶς, καὶ ζῆ μίαν μακαριώτερον ζωὴν ἰπι-
θυμά να σὲ σολίη ὄχι μὲ φτωχικά καὶ ὄμορφα λόγια,
ἀλλὴ μὲ πλυσίον πόνον ἢ καλῶς ἢ καρδίᾳ. Καὶ χαρμυ-
νῆ ὅτι ἐπισηκία ἀποκάνω εἰς τὴν σέκωλον τίτοις μι-
γάλη ἀρχόντῃ, ἱερῶν σαν να ξαναζῆση τίναστος τὸ
καρδίᾳ τῆς ὄζω ἀπὸ ἢ σάβλας εἰς ἢ ἴποιας ἤ) Θαυ-
μίση ὄζω ἢ ἔβεν ἢ βάρβαρον, καὶ να ἀνασπῆ ἰαν
ζωηκύτερον καὶ καθαριώτερον ἀέρα καὶ ἔραν. Καυχά-
ται μάλιστα γὰ τὴ φιλομένη καὶ δμῖνη μὲ ἢ μεγα-
λοσώμης τὸ ὄνοματῷ σου δὴν ἴσφα τὰ μελανὰ δόξια
ἢ φῶν ἀναλῆα πλὴ ἀρχοβλαίω ἢ χῶνῆ, καὶ τομ-
ρότηρ δὴν φεβῆται να βαλθῆ ἀνάμωσ αὐῆς ἀνοσιμῆς
σαίτλας ἢ Κελικῶν. Συμπαθέτος, παρακαλῶς (Ἐξο-
χῶταῖς Ἀρχοβλαί) πλὴ πολλὰ ζεσλῶ δόξια καὶ προ-
σκύμωσ ἢ Ἐλλᾶδας σου. Καμὲ μόνον ὅτι αἰς κοῦβῶ τῶ-
ρα ἐκίνη μὲ ἢ λαμῶν σὺ δεξασμένη ἀσολαίει τὸ κοι-
νὸν φῶς ἢ ἴλις μὲ ἢ τῶσαν, ἴτῆζι παραδῆμένη σὺ
χῆμα σὺ καμὲ να μὲ ἀσπῆρη πᾶν εἰλω παλαίω τῆς
λαμπρότητῃ καὶ ἰλιθῆρια. Ἀμῶνῆς να σὲ ἴσση ὁ παν-
τοδωπῆμης Θεὸς μῖσθ ζωῶν παρόμωσ τίτοις εὐχῆς,
φολόζογῶς τῶν ὀλακῶν καὶ μακρῶν ἀπὸ ὀλας ἢ κα-
κοεῖκῆς ἢ κότμῃ, ὄζω να διαφῆλῆς τὴν καθῆλῆν
ἐκαλοσῆσῃ κατᾶπονοῖος ὄως ἰχθῶρῆς τῆς, καὶ ὄζω να βουθῆ-
σῆ καὶ να σῶσῆς τὴν πατρίδα σου. Ἐτῆζι παρακαλῆ

THEΣ ΕΞΟΧΗΣ ΣΟΥ

Ο ταπεινότατος & εὐλαβισσῶς δούλος
Σίμων Πόρτιος Ρωμαῖος.

P R O O E M I V M.

VERNACULAE Graecae linguae Grammaticam ab omnibus fere dixerim expectatam simul & expectitam, à quampulurimis frustra promissam, à nonnullis vero quibusdam veluti delineamentis duntaxat adumbratam, nec ab aliquo factis adhuc expressam, non tam explicaturus, quam editurus aggredior. Grande quidem ac perarduum opus nostrisq; viribus impar; sed non inaccessum: nec enim omnium omnino difficultatum am- bages, fytetq; superare contendimus, sed faciliorem quandam ac brevem ad hujusmodi Graecae linguae notitiam methodum instituimus.

CAPUT I.

De Literis, earumque divisione, ac Pronunciatione.

Quoniam vulgatis haec Graecorum lingua suam, ut par est, originem non inficiatur, ac foecundam illam linguarum parentem ἰλλυδία διαλέκτων, matrem agnoscit, non mirum si ad ipsam tanquam ad fontem existimem recurrendum, & plurima ex ipsa deprompta censam referenda.

Habet igitur haec quoque fusa viginti & quatuor literas, ut illa, pariterque dividit eas in Vocales, & Consonantes. Vocales quidem septem agnoscit, α, ε, η, ι, ο, υ, ω, ex quibus sex proprias diphthongos format αι, αι, ει, ου, οι, ωι: ex impro- priis tamen praeter η, ω, & υ, nullas alias admittit. Jam Consonantes sunt decem & septem, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, ex quibus quaedam tenues α, κ, τ; quaedam aspiratae φ, θ, χ; quaedam mediae β, γ, δ, ζ; quaedam duplices ζ, ξ, ψ; quaedam denique immutabiles λ, μ, ν, ρ.

Quod attinet ad pronunciationem, miror quod- dam doctos licet & non vulgari praeditos eruditio-

nis varietate, ed temeritatis devenisse, ut germanam, integram, ac πᾶσι προσαρᾶδ ἴσον recentiorum Graecorum pronunciationem, chimericis nescio quibus ducti conjecturis, totis viribus ausi fuerint quam sane temerario iudicio, sic irrito conatu pervertere, ac deturpare. Profectò si Graecis maternae linguae flexiones, & unà cum lacte acceptos haustolque sonos & accentus putos & intactos audes denegare, cur barbaris eos concedas, cur extero cuique qui aliarum Nationum accentus suo nativoque accom- modat, toto, ut aiunt, caelo à recta earundem Nationum aberrans pronunciatione atque deflectens. Verùm haec obiter tetigisse sat erit, pluribus enim profsequi, & vehementius in eos inveli praefens prohibet institutum, ac brevitas amor.

Quare ut ed redeat, unde parum aberravit oratio, dicam de literis in particulari, & primò quidem de Α, quae ore debet proferri pleno, nunquam depresso. Neutra omnia in plurali hac litera termi- nantur, quaedam etiam in singulari, praecipueque Verbalia, ut κίνημα ποτιο à κινῶ, πάροημα λυτῆ à παλαίθω. Item omnia fere nomina substantiva, & non verbalia foeminini generis, ut μῦθος, Μῦθα, κάψα calor, δῖψα sitis, Est praeterea terminativa Aoristi tam activi quam passivi modi Indicativi, ut

ἴκαμα

ἔκαμα feci, ἰγρῆθικα scriptum sum. Sic etiam desinunt omnia adverbia, ut καλὰ benè, σοφὰ doctè, ἰξῆσαι egregiè, & hujusmodi plura.

B, effertur ut V Consonans, nec ponitur nisi in medio vel initio dictionis, nunquam in fine. Quod autem β sonet V Consonans, ex hoc maxime constat, quod Græci dum B Latinorum pronunciationem volunt exprimerè, in nominibus præcipue quibusdam ab ipsis Italis mutatis, & à Græcaliterali quam longe distantibus non utuntur β, sed μ. quod apud illos sonat b, ut videre est in dictione *bombarda* quam nostri Græci sic scribunt μπου-αράβια.

Γ, variè sonat pro varietate vocalium quibuscum alligatur: nam cum a, o, ω, & ου, eodem prorsus effertur modo, quo, g Latinorum in ga, go, & gu: At cum i, u, y, ei, & ai editur ut ghi, vel ghiè Italarum, ut gue & gui Gallorum. I ante aliam γ posita, & ante κ, sonat ut v, ut ἄγγελος angelus, κρηματιστὴρ ἀμπλεκτῶν.

Δ, densiori quodam spiritu, quam D Latinorum edī debet. Hispani ad hanc pronunciationem maxime omnium accedunt.

E, valet E. In hac vocalem terminantur præcipuè Vocativi singulares Nominum Masculinorum, quorum Nominativus est in ες, ut καλὴ bone, ἀτυχὸς improbe, &c. Item secundæ personæ numeri pluralis Verborum cuiuscunque sint modi, sicut etiam secundæ persona numeri singularis Imperativi, ut κάμε φαε, λίγες die. Item tertiæ personæ Aoristi tam activi quam passivi numeri singularis modi Indicativi. Græci nostri carent s̄ clauso, uno namque sono, eoque aperto, ut reliquas omnes vocales, edunt.

Z, suavius effertur Latinorum Z, æquivaleretque simplici s, cum in medio dictionis ponitur, ut in hac voce, *Μυσα*. ζ insuper post τ, sonat s, ut in hac voce, ἔτρε constat, & in aliis pluribus.

H, sonat I, & non E, ut quibusdam placet, eruditus fonat aliqui viris, ut non Græcis, quibus inauditus est hujusmodi sonus, & omnino peregrinus. Est terminativa nomen tantum generis feminini, & præcipue adjectivorum, ut καλὴ bona, ἀσπρα alba. Item tertiæ personæ numeri singularis Verborum modi Subjunctivi, subscripta i, ut δὲν νὰ κεραι νε φαίαι.

O, fœnesta litera, & à solis fere Græcis profertenda, characteribus aliarum linguarum, vel vocibus exprimi scriptis minime potest, videtur tamen accedere ad prolationem s, balbutientium.

I, valet I, in quam desinunt omnia fere neutra, quæ derivantur à Græcaliterali in ου, ut ἡμῶν à ἡμῶνιον: κλαδί à κλαδίον, δακτυλίδι à δακτυλίδιον. Item omnia diminutiva in ι, ut ἀνθρακίος hominuculus, & alia innumera.

K, æquivalet C, sed diverso modo; nam cum a, o, ω, ου, sonat ca, co, & cu: at cum i, y, e, u, ei, & ai, correspondet qui & que Gallorum, vel etiam Italico chi & chie. K, post v & γ, profertur ut g, verbi gratia τὸ κέσμον, & ἀγκύλα, τοῦ γοσφίνου, & ἀνθράκις dicimus.

Λ, valet L, ac semper eundem retinet sonum ante quascunque vocales, & diphthongos posita, licet quibusdam videatur aliter exprimens ante i, volunt enim tunc idem prorsus sonare, quod gli Italarum, vel ll Hispanorum. Utrumque sonum non improbo.

M, sonat M, quæ si ponatur ante σ, variat illius sonum, ita ut profertur ut b, ut constat in voce μπαμπάκις bambákis, id est bombyx.

N, quanvis ante a, e, o, ω, αι & ου, sonet na, ne, no, ni; attamen ante i, ei, ei & u (in nobilioribus faltem præsentis Græcæ locis) sonum gni Italarum, vel duplicis ni Hispanorum præ se ferre videtur. N, ante σ æquivalet m, & σ β, exempli gratiὰ τὸν πατέρα patrem pronunciationis tom batéra. Est insuper finalis accusativi singularis primæ & secundæ declinationis, & omnium genitivorum numeri pluralis, itemque Nominum neutrorum in ου.

Ξ, effertur ut es, non vero (ut perversè quidam) tanquam s̄.

O, sonat O, ore aperto prolata. In hanc desinunt quamplurima nomina neutrius generis, ut ἀσπὸς esquus, &c. quæ debent terminari in ου, si spectetur eorum origo.

Π, valet P, sed post μ, vel ν, respondet B Latinorum, ut patet in dictione πικρὸν mitto, πέμβο, & aliis. Vertitur aliquando in φ, ut βασιλεύς, βασιλεύς ποσει, γλύπτης γλύφω scalpo, & alia non pauca.

Ρ, æquivalet R, initio dictionis semper spiritu aspero notatur; cum verò sunt duo (ut fere contingit in medio alicujus dictionis) primum leni notatur spiritu, secundum autem aspero. Ponitur interdum loco λ, ut εἶπον εἶπον mitto; sed hoc nimis corrupte: melius agitur dum ρ vertitur in λ, præcipue in dictionibus externis, dicendo ἐκλίμα pro σίριμα Italico, id est gladiatura, &c.

Σ, sonum S, refert cum sibilo, estque terminativa omnium prorsus nominum ac participiorum generis masculini, ut ἀνθρῶπος Antonius, εἰκόσις flans: item accusativorum omnium tam masculini, quam feminini generis numeri pluralis, ut τὸς καλὸς bonos, τὰ ἀτυχίαι iniquitates: itemque nominativorum pluralium generis feminini, ut ἀρεταὶ virtutes μοναδὲς matres, &c. Ponitur etiam in fine secundæ personæ omnium Verborum activorum numeri singularis, ut δὲρας verberas, κλέβεις furaris, & omnium temporum activæ & passivæ significationis ejusdem numeri (si imperfectum passivum excipias) ut ἰδῆρας verberabas, ἰδῆρας verberablis, ἰδῆρας verberatus es, & hujusmodi.

T, mystica, ac salutaris litera sonat T, verum posita post v sonum δ, assumit, ut ἀδρον autrum quasi andron, & ἐναδρον contrarium, emanadron.

Υ, idem munus subit quod I, estque finalis quorundam gravitonorum generis neutrius, ut γλυκὸν dulce, βαρὺ grave: item & eorum quæ derivantur à Græcaliterali lingua in ου, ut δῆλον à δῆλον, & reliqua plura.

Φ, sonum habet F, vel ph, ut φῆνον fero.

Χ, sonus ejus literæ scriptura nequit ostendi: qui tamen Florentinorum C. noverit, ejusdem literæ pronunciationem non ignorabit, quanvis non tam asperè sit edenda. Sane si chi Gallicum careret sibilo, & Italicum sci, non longe distarent à Græco χ.

Ψ, valet ps, ut Ψαλμός Psalmus.

Ω, idem præstat quod O, estque terminativa omnium Verborum activæ significationis tam presentis quam futuri, ut ἀγαπῶ απο, εἶλω ἀγαπήσθαι αποβο. Mutatur non raro à Græcaliterali in hac vernacula lingua in ου, ut à ζωιδιον juscultum, ζωιμ, à πωιδ vendop-wid, & à μωιδωμω, μωιδωμ, &c. Atque hæc de literis: jam nonnulla dicamus de Diphthongis.

Αι, correspondet Latina diphthongo e, in hanc terminantur prima, secunda, & tertia persona singularis presentis Verborum tam passivorum, quam deponentium. Item & tertia persona pluralis ejusdem temporis, & nominativi plurales nominum femininorum, & masculinorum primæ, & secundæ declinationis.

Av, ut plurimum sonat *af*, ut *αὐτός* ipse *afios*, inter-
terdum vero *av*, ut *αὐτὸν αὐλα*, quasi *αὐλῶν*. Quare
quoties post *av* sequitur *θ, ζ, γ, φ, χ*, edenda erit
ut *af*, si vero post ipsam ponantur vocales, vel cæ-
teræ aliæ consonantes, supradictis exceptis, pronun-
cianda erit ut *av*.

Et, facit *i*, estque terminativa secundæ & tertie
personæ præsentis, & futuri activi Verborum ba-
rytonorum, ut *γράφεις γράφει*, & *θίσεις γράφεις*, *θίσει*
γράφει.

Ev, effertur ut *ef*, modò ut *ev*, quando autem de-
beat pronuciari ut *ef*, quando vero ut *ev*, observan-
da est supradicta regula de *av*.

Oi, æquivaler etiam *i*. Cujus terminationem
amant omnes nominativi plurales nominum tertie
& quartæ declinationis.

Ov, correspondet *ov* Gallorum, ac sonat *v* Italo-
rum. Hanc terminationem habet secunda persona
imperfecti modi indicativi passivæ significationis.
Item omnes fere genitivi singulares nominum maf-
culini generis, & neutrius, si barytona excipias in
ois & *ois*, & quæ desinunt in *ie*. Item nonnulla no-
mina fœminina, ut *μαίμω* *smia*, &c.

CAPUT II.

De Accentibus & Spiritibus.

TRES habet vernacula hæc Græcorum lingua, ut
literals, accentus, acutum videlicet, ut *λόγος*,
gravem ut *τιμή*, & tandem circumflexum ut *τιμῶ*.

Loci accentuum sunt quatuor, ultima, penultima,
antepenultima, & præantepenultima. Ultima tres
recipit accentus, non quidem omnes simul, cum una
dictio unius tantum sit capax accentus, sed potest
vel acutum, vel gravem, vel circumflexum, prout ra-
tio exigit, suscipere.

Accentum gravem habent omnia monosyllaba, ut
τις, *νά*, *δᾶ*, &c. Item adverbia in *a*, quæ derivan-
tur ab adverbis Græcoliterals linguae in *ois* circum-
flexè, ut *εὐσθᾶ δολίε*, à *θωῶς*, *καλά βενε*, à *καλῶς*, &
hujusmodi plura. Nomina etiam neutra dissyllaba in
i, ut *κίρι* *cepa*, *κορίθι* *corpua*, & alia.

Accentum circumflexum suscipiunt genitivi tam
singulares, quam plurales, in quorum recti ultimâ
accentus est vel acutus, vel gravis, vel circumflexus,
ut *θεῶς* *Deus*, *θεῶν*, *τιμῶν* *honor*, *τιμῶν*, *ἡ ἀρετῶν* *virtu-
tes*, *ἡ ἀρετῶν*. Eundem observant accentum accula-
tivi plurales nominum secundæ declinationis, & om-
nia verba circumflexa.

Penultima etiam duos admittit accentus, acutum
videlicet & circumflexum: hunc suscipit cum pen-
ultima est naturâ longa, & ultima brevis in di-
ctionibus plerunque dissyllabis, ut *μῦσα*, *θαῦμα*, &c.
Item in iis, quæ terminantur in *ovais*, ut *αἰῶνας* *sa-
culum*, *ἀγῶνας* *certamen*, & in participiis verborum
circumflexorum, ut *ἀλυπῶντας* *verberans*, *ἀγαπῶντας*
amans, & sic de reliquis.

Acutum vero requirit cum utraque est vel bre-
vis, vel longa, ut *λόγος* *verbum*, *χώρας* *urbes*,
vel longa per appositionem, ut *πίστεως* *fiducia*. Om-
nia neutra plurisyllaba in *i*, habent accentum acutum
in penultima, ut *παγιδί* *Indus*, *ἀνθρώπων* *hominu-
culum*. Item omnia plurisyllaba cufcunque sint ge-
neris, dummodo habeant ultimam longam, acuntur
in penultima, sicuti & omnia verba quæ non sunt
circumflexa, ut *διδάσκω* *corroboro*, *συνιστάω* *confirmito*,
& alia.

Antepenultima duntaxat acuitur, si ultima fuerit

brevis, ut *ἀνθρώπος* *homo*. Cæterum nonnulli ex re-
centioribus Græcis non solent respicere ad ultimam
syllabam, sed Latinorum more habitâ ratione quan-
titaris penultimæ, antepenultimam acunt, si penul-
tima fuerit brevis, ut *ἀγιότην* *sanctissima* pro *ἀγιου-
τάτην*, *ἀδικος* *injustus* pro *ἀδικως*, &c. Melius tamen
videtur & elegantius regulas accentuum observare
literals grammaticæ, ad quam velim confugias.

Præantepenultima verò acutum agnoscit & cir-
cumflexum, acutum quidem in iis, quorum penulti-
ma est in *ia*, ut *ἀνακρίσεις* *exultatio*, *ἐνούσιων* *nox
falsa est*, quasi *ia*, unicam efficiat syllabam, & in
προπαρθεύσεις, quibus additur particula *ve*, ut *καμῆς*,
καμῆτος *facilis*: circumflexum autem in iis quorum
penultima circumflexetur, & iis additur articulus
cum particula *ie*, ut *ἑδᾶλον* *vidi illud*.

Jam spiritus in hac ipsa lingua iidem penitus sunt
qui in Græca literali, lenis videlicet, & asper, iif-
que eodem modo in utraque lingua utendum est.
Quare non parum sumet utilitatis, & commodi tam
in orthographia, quàm in nominum declinatione,
inflexionèque verborum is, qui Grammaticam Græ-
cam apprime calluerit.

CAPUT III.

De Partibus Orationis.

CUM octo sint Orationis partes, Articulus sci-
licet, Nomen, Pronomen, Verbum, Partici-
pium, Adverbium, Præpositio, & Conjunctio,
de iis singillatim habendus erit sermo, si prius di-
xerimus quot casus ac numeros vernacula Græco-
rum lingua admittat.

Quatuor igitur in quocunque numero casus ag-
noscit, nominativum, genitivum, accusativum, &
vocativum. Genitivus ultra propriam significatio-
nem retinet etiam Dativi, ut *εἰ δὲ δὸν* *tibi do*. Accu-
sativus vero non rarò ponitur loco genitivi, & præ-
cipue pro articulo *θη*, ut *ἡ τιμῆτος* pro *ἡ τιμῆτος
honor illorum*, & dicunt *ἴνα κομῆται* *ψομί* pro *ψομῆ,
id est*, *frustulum panis*.

Duo tantum sunt numeri tam verborum quàm
nominum, singularis videlicet, & pluralis: re-
spuit namque dualem numerum hæc lingua, utpote
solis Atticis proprium, à quorum melliflua suavitate
quamvis longe distet, suas tamen habet & Musas
& gratias.

Articuli nominibus præfigi debent; sed quando
hoc opus hic labor est. Cæterum vel usus optimus
erit præceptor, vel tua temet materna lingua doce-
bit. Nam si tua lingua articulus utitur, ubi eos po-
nere in ipsa conaberis, ibidem collocabis in Græ-
ca. Exempli causâ, si Gallicè loquens dicas, *la
feste de Nostre Dame*, eadem Græcè vertens enun-
ciabis cum articulo *ἡ ἱερῆ* *θεῖος*: si vero di-
cas, *nous avons grande Feste* absque articulo, di-
ces etiam Græcè, *ἡμῶς ἔχουμ μεγάλην ἱερῆν*, nullo
præposito articulo.

Adverte tamen in nomine, *θεῖος*, semper præpo-
nendum esse articulum, quamvis in aliis linguis non
præponatur, dicendum enim semper est *ὁ θεῖος* cum
articulo, unde cum dicunt *gloria tibi Deus*, adden-
tes articulum aiunt *δὲ θεῖα* *ἑ* *ὁ θεῖος*.

Adverte etiam Græcos vulgares carere articulis
postpositivis, pro quibus Latinorum more relativi
quis, quæ, quod utuntur, postponentes *ὁσπίος, ὁσπία, ὁσπίος*,
ac præfigentes articulos, *ὁ, ἡ, τὸ*, ut *ὁ Πέτρος* *ὁσπίος* *Pe-
trus quis*.

Tres sunt articuli præpositivi, à quibus genus nominum dignoscitur, ò masculini generis, ñ feminini, & τὸ neutrius. Sic autem flectuntur,

<i>Masc.</i>	<i>Fem.</i>	<i>Neut.</i>
<i>Sing.</i> No. ò <i>hic.</i>	No. ñ <i>hec.</i>	No. τὸ <i>hoc.</i>
Ge. τῷ	Ge. τῆς	Ge. τοῦ
Acc. τὸν	Acc. τὴν	Acc. τὸ
Voc. ὦ	Voc. ὦ	Voc. ὦ
<i>Pl.</i> No. οἱ <i>hi</i>	No. αἱ <i>vel ἡ hæ</i>	No. τὰ <i>hec</i>
Ge. τῶν	Ge. τῶν	Ge. τῶν
Acc. ταῖς	Acc. ταῖς <i>vel τῆς</i>	Acc. τὰ
Voc. ὦ	Voc. ὦ	Voc. ὦ

Ex his facillè colligi potest quàm malè alij notent in plurali articulū femininum per οἱ diphthongum, quæ soli masculino generi convenire debet. ἡ vel τῆς videtur Ionica loquutio, cujus est mutare α in η, nec temerè usurpari potest pro αἱ & ταῖς.

CAPUT IV.

De Nominis.

Quæ de Nominum divisione inferi hoc loco possent, utpote satis dilucida ex aliorum Grammaticis, ne in iis recensendis tempus terere videar prætermittam. Dicam tantum quæ propria censio in hac lingua.

Varia igitur multiplicæque sunt nominum terminationes, quæ varias etiam fortuntur declinationes, quarum numerus licet communiter quaterminus assignetur, ne tamen in horis claritatis ergo sextuplex tradetur. Erūt quippe declinationes quatuor ἰσοσάβητοι, id est *parisyllabæ*, una partim ἰσοσάβητος, & partim *περισσάβητος*, quæ in plurali tantum incrementum suscipit; altera demum omnino *περισσάβητος*, quæ in utroque numero incrementum admittit.

PRIMA nominum declinatio est tantum masculinorum in α & η, quorum genitivus in ου, licet satis barbarè, & nimis corruptè apud vulgus exeat in α, vel in η, juxta terminationem nominativi, cum id proprie contingat in accusativo additā ν, quam tamen nonnulli abijciunt. Pluralis est in ας, genitivus in ὠς, accusativus & vocativus, ut nominativus.

Exemplum in α.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
No. ò <i>ταμίας promus.</i>	No. οἱ <i>ταμιάς</i>
Ge. τῷ <i>ταμίῳ</i>	Ge. τοῖς <i>ταμίοις</i>
Acc. τὸ <i>ταμίῳ</i>	Acc. τὸς <i>ταμιάς</i>
Voc. ὦ <i>ταμιά</i>	Voc. ὦ <i>ταμιάς</i>

Exemplum in η.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
Nom. ò <i>κλήσις fur.</i>	Nom. οἱ <i>κλήσις</i>
Gen. τῷ <i>κλήσι</i>	Gen. τοῖς <i>κλήσιον</i>
Acc. ἡ <i>κλήσι</i>	Acc. τὰς <i>κλήσις</i>
Voc. ὦ <i>κλήσι</i>	Voc. ὦ <i>κλήσις</i>

Adverte quædam nomina propria in α oxytona posse terminare genitivum singularem & in ου, & in α, ut ò *Πυθαγόρας*, τῷ *Πυθαγόρῳ*, & *Πυθαγόρῳ*, quædam vero in ας circumflexa retinere tantum α in genitivo, ut ò *Λυκάς*, τῷ *Λυκάῳ*, &c.

SECUNDA declinatio femininis duntaxat gaudet nominibus, quorum nominativus est in α vel η, genitivus in ας vel ης, juxta recti vocalem. Accusativus autem in αν vel ιν, prout fuerit ultima vocalis nominativi.

Exemplum in α.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
Nom. ἡ <i>φιλία amicitia.</i>	Nom. ἡ <i>φιλιάς</i>
Gen. τῆς <i>φιλίᾳ</i>	Gen. τῶν <i>φιλίῳν</i>

Acc. τὰς <i>φιλιάς</i>	Acc. τὰς <i>φιλιάς</i>
Voc. ὦ <i>φιλιά</i>	Voc. ὦ <i>φιλιάς</i>

Exemplum in η.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
Nom. ἡ <i>γνώμη opinio.</i>	Nom. ἡ <i>γνώμης</i>
Gen. τῆς <i>γνώμης</i>	Gen. τῆς <i>γνώμης</i>
Acc. τὴν <i>γνώμη</i>	Acc. τὰς <i>γνώμης</i>
Voc. ὦ <i>γνώμη</i>	Voc. ὦ <i>γνώμης</i>

Nota hic vocativum singularem & pluralem similem esse utrique nominativo; quod non contingit in prima declinatione, in qua vocativus singularis amittit e. Item genitivum pluralem notari semper accentu circumflexo, ut fit etiam in prima.

TERTIA declinatio omnia genera nominum complectitur, quorum masculina, muliebria, & communia terminationem habent in ος, neutra vero in ου, vel in ο, genitivus singularis in ου, accusativus in ου, & vocativus in ε.

Exemplum masculinorum in α.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
No. ò <i>λογισμός cogitatio.</i>	No. οἱ <i>λογισμοί</i>
Ge. τῷ <i>λογισμῷ</i>	Ge. τοῖς <i>λογισμοῖν</i>
Acc. τὸ <i>λογισμῶν</i>	Acc. τὸς <i>λογισμοίς</i>
Voc. ὦ <i>λογισμῶ</i>	Voc. ὦ <i>λογισμοί</i>

Exemplum femininum in α.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
No. ἡ <i>ἔρμης solitudo.</i>	Nom. ἡ <i>ἔρμης</i>
Ge. τῆς <i>ἔρμης</i>	Gen. τῆς <i>ἔρμης</i>
Acc. τὴν <i>ἔρμη</i>	Acc. τὰς <i>ἔρμης</i>
Voc. ὦ <i>ἔρμη</i>	Voc. ὦ <i>ἔρμη</i>

Hoc eodem modo flectuntur communia, additis præpositivis articulis ò & ἡ, ut ò & ἡ *παρθένος virgo*, τῷ *καὶ τῇ παρθένῳ*, &c.

Exemplum neutrorum in ου.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
No. τὸ <i>ἔνδρον arbor.</i>	No. τὰ <i>ἔνδρα</i>
Ge. τῷ <i>ἔνδρῳ</i>	Ge. τοῖς <i>ἔνδροις</i>
Acc. τὸ <i>ἔνδρον</i>	Acc. τὰ <i>ἔνδρα</i>
Voc. ὦ <i>ἔνδρον</i>	Voc. ὦ <i>ἔνδρα</i>

Sciendum autem hic est, nomina neutra tres casus habere similes in quocunque numero, rectum videlicet, accusativus & vocativus; quod non tam verum est in hac declinatione, quam etiam in cæteris aliis, quæ neutra nomina continent.

QUARTA declinatio est masculinorum in α & η, quorum flexio partim convenit cum nominibus primæ declinationis, partim verò cum nominibus tertiar. Horum igitur genitivus singularis est in ου, accusativus & vocativus in α vel η, juxta terminationem nominativi.

Exemplum in α:

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
No. ò <i>σαλμας cochlea.</i>	No. οἱ <i>σαλμαί</i>
Ge. τῷ <i>σαλμά</i>	Ge. τοῖς <i>σαλμαῖν</i>
Acc. τὸ <i>σαλμα</i>	Acc. τὰς <i>σαλμαίς</i>
Voc. ὦ <i>σαλμα</i>	Voc. ὦ <i>σαλμαί</i>

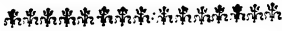
Exemplum in η.

<i>Sing.</i>	<i>Plur.</i>
No. ò <i>μαστὴρ artifex.</i>	No. οἱ <i>μαστῆροι</i>
Ge. τῷ <i>μαστῆρῳ</i>	Ge. τοῖς <i>μαστῆροις</i>
Acc. τὸ <i>μαστῆρ</i>	Acc. τὸς <i>μαστῆροις</i>
Voc. ὦ <i>μαστῆρ</i>	Voc. ὦ <i>μαστῆροις</i>

Animadvertas velim in hac declinatione semper nominativum, & vocativum pluralem debere acui in penultima; vocativum verò singularem acui in antepenultima si nomen sit trisyllabum; si vero quadrisyllabum in præantepenultima, sive quod idem est, servare semper accentum sui nominativi, ut ex allatis exemplis licet colligere.

QUINTA declinatio amplectitur tam masculina

ρακιστὸς *quadragesimus*, πενήκιστὸς *quinquagesimus*, ἑξήκιστὸς *sexagesimus*, ἑβδομηκιστὸς *septuagesimus*, ὀγδοηκιστὸς *octuagesimus*, ἐννεηκιστὸς *nonagesimus*, ἰκατοστὸς *centesimus*, διακιστὸς *ducentesimus*, τετρακιστὸς *trecentesimus*, πεντακιστὸς *quadringentesimus*, &c. χίλιοςτὸς *millesimus*, χίλιοςτὸς πρῶτος *millesimus primus*, &c. quæ sequuntur.

APPENDIX SECUNDA.

De Adjectivis, Comparativis,
& Superlativis.

DJECTIVA sunt quæ propriis ac substantivis nominibus præfiguntur: horum autem quædam sunt in *ος*, quædam in *ης*; alia in *ας*, alia in *ε*, alia denique in *υς*. De uniuscujusque terminacione singillatim essendum hæc loco

αἴριος, ἀγρίωτος, ἀγριώτατος sylvestris.
εὐδαΐος, εὐδαΐότερος, εὐδαΐοτατος gloriosus.
ὄψις, ὄψιωτερος, ὄψιωτατος, superius.
μακρὸς, μακρύτερος, μακρῶτατος, longus.
βαρὺς, βαρύτερος, βαρῶτατος, gravis.

Ex his facile colligere potes, adjectiva in *ος*, quorum penultima est longa, servate *ο*, in comparativis ac superlativis; mutare verò in *ω*, cum sit brevis.

Adverte etiam in hac lingua, ex adjectivis in *ος* non putum, formati quidem comparativa in *τερος*, & superlativa in *τάτος*, sed mutari *ο* in *ω*, in folis comparativis: sic à καλὸς bonus fit καλύτερος *melior*, à χεῖρῆς *crassus*, χεῖρῆτερος *crassior*, à μεγάλος *magnum*, μεγαλύτερος *major*, &c. Posset aliquis dicere huiusmodi comparativa desumi à femininis καλὴ, χεῖρῆς, & μεγάλη addito *τερος*, sed tunc cave ne dicas superlativa καλύτερος, χεῖρῆτατος, & μεγαλήτατος, hæc enim semper respiciunt masculina; quare dicendum erit καλύτερος *optimus*, χεῖρῆτατος *crassissimus*, & μεγαλήτατος *maximus*.

Adverte item adjectivum εὐς non habere compa-

Acc. ἰμασίοντα *se ipsum.*
 Plur. Gen. ἰμασίωντων vel ἰμασίωντων.
 Acc. ἰμασίωντες vel ἰμασίωντων.

Nota huiusmodi pronomina primæ, & secundæ personæ communia esse maribus ac feminis immutato pronomine *μὲ* & *σὺ*: tertiæ verò non item, cum pro τὸ femina sibi adificiant τὴς, ut ἦ ἰμασίωντης, & ἦ ἰμασίωντης, atque id tantum fieri debet in singulari, nam in plurali utriusque generis nomina omnino conveniunt.

Interrogativa pronomina sunt hæc, τίς quis & quæ, communis generis: τί quid? neutrius ποῖος vel ποῖος quis aut qualis? omnis generis ita ut femininum exeat in α, ut ποῖα quæ? & neutrum in ου, ut ποῖον quæle? de flexione ποῖος, nulla potest esse difficultas, idèd ponemus tantummodo declinationem τὴς & τί.

	<i>Masc.</i>	&	<i>Fem.</i>
Sing. No.	τίς quis & quæ?		τινὸς quis?
Ge.	τινός		τινῶν
Ac.	τινα		τινας.

Neut.
 Sing. Nom. τί quid?
 Gen. τίνος
 Acc. τί.

Neutrum plurali caret, pro quo usurpatur ποῖα, ut ποῖα πράγματ᾽ ἡμαρτες? Differt τίς à τινός non tantum syllabis in recto, & in obliquis accentu, cum τινός habeat genitivum τίνος, & accusativum τινά, verum etiam significatione, nam τινός significat aliquem, vel nullum, nec est interrogativum, ut τίς.

A pronomine ποῖος derivatur καποιος, καποιον aliquis: ὁποιος vel ὅποιος quisquis, & à τίς ἕστις quisunque, quæ retinent suorum, ut ita dicam, parentum declinationem.

Demum tria sunt pronomina quæ dicuntur infinita, δῖνα talis & tale, omnis generis. gen. δῖνος. acc. δῖνα, cæteris caret. τίτοιος, τίτοιος, τίτοιον talis, & ἰαδῖναῖος, ἰαδῖναῖος, ἰαδῖναῖοῖς talis & tale, atque hæc declinantur integrè per omnes casus & numeros, masculina quidem & neutra juxta tertiæ, femina verò juxta secundæ declinationis modos, ac formam.

Illud observacione dignum hoc loco censui μῦ, σῦ, ἦ, μὲ, εἶ, ἦ, ἦ, & τίς: encliticas appellari voces, quòd vel propriam amittant accentum, vel illum ad præeuntem, ac præcedentem syllabam remittant. Hoc autem tribus modis, ut plurimum potest contingere.

Primo si antepenultima præcedentis dictionis acuat, vel penultima accentum habeat circumflexum, ut τὰ κριμάτ᾽ ἡμῶν peccata mea, ἡ Μῦσα οὐ Μῦσα tua, τὰ λόγια τὰ ῥηθῆναι σου, &c.

Secundo si vox antecedens encliticam accentum habeat acutum in penultima, vel gravem in ultima, pronomina illa penitus quidem suum deponunt accentum, at gravis transit in acutum, ut ὁ λόγος τὸ ῥηθῆναι σου, τὸ πρὸς ἡμῶν αὐτῶν: circumflexus tamen remanet immutatus, ut κινῶ σε moueo te: idem præstatur si ultima prioris vocis acuat.

Tertio & ultimò usus obrinuit in encliticis pronominibus suum ipsorum accentum retinere, quando præpositionibus conjunguntur, vel conjunctionibus disjunctivis, ut εἰς εἶς propter te, non δὲ εἶς, & ἢ μὲ ἐκείνου ἢ εἰς ἐκείνου vel me occido, vel te libero, & similia.

CAPUT VI.

De Verbis.

UT facile est hodiernæ Græcæ linguæ Verborum conjugationes exponere, cum multiplicem illam tot temporum, modorumque respuerit distinctionem, ita quoque perardium esse constat eadem in certas distribuere classes, certisque sedibus collocare, tam ob defectum futuri, quàm propter diversam finalium characteriticarum varietatem, ne dicam corruptionem. Cæterùm atequàm ad istam terminationum fatraginem deveniamus, non abs re videbitur nonnulla præmittere, quæ ad facilitatem Verborum notitiam requiruntur.

Verba igitur omnia vel sunt activa, quorum nota est ω, & formant passiva in μαι, vel passiva ab activis deducta, vel neutra quæ desunt in ω, sed nullum efficiunt passivum in μαι, vel demum deponentia, quæ vocem ac sonum habent passivum, at significationem activam; & rejiciantur ergo ab hac lingua verba communia, seu, ut Grammatici loquuntur, media. Sunt etiam alia verba quæ dicuntur impersonalia, non quòd nullius sint personæ, cum efficerantur in tertia persona; sed quòd ad nullam certam, ac determinatam personam referantur, ut quum dicimus πρῆσαι νὰ ἀκούθῃμεν τῶν ἀντιῶν, εἰ νὰ ἀφῆσμεν ἢ κακίαν ορπετῶν οὐκ ἐπιτεμῆν ἰσχυραίων, visumque relinguamur, illud præterquam habet personam, quam certò & definitè respiciat.

Dividuntur supradicta verba duas in partes, quarum una nuncupatur barytonorum, altera circumflexorum; verba namque in μ, nec per somnium quidem vidit unquam præfens Græcia. Utraque verba duos habent, ut nomina, numeros singularem & pluralem, tres personas, quinque tempora, quorum tria sunt simplicia, Præfens, Imperfectum, & Perfectum, duo verò composita, Plusquam-perfectum, & Futurum; modos item quinque, Indicativum, Imperativum, Optativum, Subjunctivum, & Participium. Carent Infinitivo pro quo utuntur Subjunctivo. Verba quæ vulgò appellantur auxiliaria, quibus supradicta illa tempora composita exprimuntur, duo præcipue sunt εἶλω volo, & ἔχω habeo, hoc quidem utimur ad exprimentum Plusquam-perfectum, illo verò Futurum & præfens Optativi, per suum imperfectum ἤβουα vellem.

Jam barytonorum Conjugationes tradamus, quarum numerus à varia Perfecti, seu Aoristi terminatione colligi debet. Cùm igitur Perfectum modò exeat in φα, modò in ξα, & σα, modò in quatuor liquidas λ, μ, ν, ρ, pro huiusmodi quadripartita Perfecti destitio, quatuor etiam nos barytonorum conjugationes instituemus.

Prima est in βω, βρω, πω, φω, & βω, ut ἀλείβω ungeo, νέβρω λατο, λάμπω fulgeo, γράφω scribo, ἀνάβρω accendo, perfectum habet in φα, ut ἀλέφα υπήκω, ἰνέφα λαυάω, ἰλαμέφα ἀψύψω, ἰγρῆφα στρίψω, ἀναφέα accendi. Ad hanc conjugationem revocari possunt verba in ω vel εῶω & πῶω, ut βασιλεύω vel βασιλεύω regno, & σκηνῶω inclino, quorum perfectum apud quosdam Græcos exiit in φα, ut ἰβασίω-φα pro ἰβασίλωσα regnavi, & ἰσκῶω-φα inclinavi, fortassis similitudo soni ἰσκα, & ἰφα, eos in huiusmodi mutationem, vel potius errorem induxit.

Secunda in ζω, κω, κνω, κλω, ζω, ζω, σα, & ζω, præcipue trisyllabum & dissyllabum, & quod ante ζ assumit α, ut πίνω suffoco, πλέκωnecto, δύνω ostendo, τρέχω curro, ἵκνω jacio, σπέρνω impello,

impello, διώξω *persequor*, τάσσω *promitto*, κρούω & φωνάζω *voco* seu *clamo*, perfectum habet in *ξα*, ut *ἔκρουξα suffocavi*, *ἔπληξα nexi*, *ἔδωξα ostendi*, *ἔτριξα cucurri*, *ἔβηξα jeci*, *ἔσπρωξα impulsus*, *ἔδωξα persequutus sum*, *ἔταξα promisi*, *ἔκραξα* & *ἔφωναξα vocavi*, seu *clamavi*.

Tertia in *δω*, *θω*, *ω* purum, & in *ζω* quadrifyllabum, & præcipuè quod habet *ν* ante *ξ*, ut *προδίδω prodo*, *αἰθῶω molo*, *ἀκούω audio*, *σκολιάζω adumbro*, & *γνωρίζω cognosco*, perfectum efficit in *σα*, ut *ἔσπρωξασα prodidi*, *ἄλωσα molui*, *ἀκούσασα audivi*, *ἔσκολιάσασα adumbravi*, & *ἔγνώρισασα cognovi*. Ad hanc conjugationem spectant omnia verba in *ων* à Græcoliterali deducta in *ω*, & omnia illa quæ in Græco-vulgari assumunt *ν* ante *ω*, ubi prius declinabant in *ω* purum, ut *τελευτώνω perficio*, *ἔτιδωσασα perfeci*, *διδώνω ligo*, *ἔιδωσασα ligavi*, *ἔδωδωσασα vestivi*, & alia quæ per *ω* purum scribebantur, ut *τελευτώω*, *δίω*, & *ἔδωδω*.

Quarta denique continet verba in *λω*, *μω*, *νω*, *ρω*, ut *ψάλλω canto*, *κρίνω facio*, *κρίνω iudico*, *φθίρω corrumpo*, perfectum verò in *λα*, *μα*, *να*, *ρα*, ut *ἔψαλα cecidivi*, *ἔκρινα feci*, *ἔκρινα iudicavi*, *ἔφθισα corrupi*. Ubi advertet, quom duplex est ἀμείβεσθαι in præsentem, perfectum primum tantum servare, ut *ἔδρω verbero*, *ἔδρωρα verberavi*, &c.

MODUS CONJUGANDI Verba Barytona.

Verbi Αἰθίσι Indicativus.

Præf. Sing. γράσω, γράσῃς, γράσει *scribo*.
Plur. γράσομεν, γράσεῖς, γράσεσθε, vel γράσομαι.

Tertiae personæ pluralis numeri, quod in *ι* definit, additur more Attico *ν*, si præcipuè subsequatur vocalis.

Imp. Sing. ἔγραφα, ἔγραψαι, ἔγραφε *Scribebam*.
Plur. ἔγραφομεν, ἔγραφέεσθε, ἔγραψασθε vel ἔγράψαται.

Perf. Sing. ἔγραψα, ἔγραψας, ἔγραψε, *scripsisti*.
Plur. ἔγραψαμεν, ἔγραψάτε, ἔγραψασθε, vel ἔγράψαται.

Plusq. Sing. ἔγραψα, ἔγραψάς, ἔγραψες, ἔγραψέ, ἔγραψέ, *scripsissem*.
Plur. ἔγραψαμεν, ἔγραψάτε, ἔγραψασθε, vel ἔγραψαται.

Vel alio modo.

Sing. ἔγραψα γραμμένα, ἔγραψας γραμμένα, ἔγραψες γραμμένα, ἔγραψέ γραμμένα, *scripsissem*.

Plur. ἔγραψαμεν γραμμένα, ἔγραψάτε γραμμένα, ἔγραψασθε vel ἔγραψαται γραμμένα.

Fut. Sing. θίλω γράψαι, θίλεις γράψαι, θίλει γράψαι *scribam*.

Plur. θίλομεν γράψαι, θίλειτε γράψαι, θίλεισθε γράψαι.

Vel aliàs magis corruptè.

Sing. θί γράψω, θί γράψεις, θί γράψει *scribam*.

Plur. θί γράψομεν, θί γράψέτε, θί γράψουσι.

Imperativus.

Præf. Sing. γράψε *scribe*, ἄς γράψαι *scribat*.
Plur. ἄς γράσομεν, γράφέτε, ἄς γράψουσι.

Formatur à tertia persona perfecti Indicativi ablativo è augmento syllabico: caret propriè prima persona, eam tamen mutuatur ab optativo additâ particulâ ἄς, ut ἄς γράψω *scribam*, & significationem habet indeterminatam, & indifferentem.

Optativi.

Præf. Sing. ἀμώσῃς *vel* ἄς γράψω, ἀμώσῃς *vel* γράψῃς, *vel* γράψῃ *uisinam scribam*.
Plur. ἀμώσῃς *vel* γράψομεν, *vel* γράψέτε, *vel* γράψουσι.

Imper. Sing. ἴθι *vel* γράψαι, ἴθιεις γράψαι, ἴθιει γράψαι *scriberem*.

Plur. ἴθιλομεν γράψαι, ἴθιλειτε γράψαι, ἴθιλεισθε γράψαι.

Dicitur etiam ἀμώσῃς *vel* ἴθιρα, *vel* ἄς ἴθιρα, & tunc idem est cum imperfecto indicativi. Sic etiam reliqua tempora eadem sunt cum supradictis indicativi, appositâ tantum particulâ ἄς *vel* ἀμώσῃς *vel* ἴθι.

Subjunctivus.

Præf. Sing. *vel* γράσω, *vel* γράψῃς, *vel* γράψῃ *uisinam scribam*.

Plur. *vel* γράσομεν, *vel* γράψέτε, *vel* γράψουσι. Est etiam aliud præfens ab Aoristo, cuius perfectio indicativi formatum, cujus significatione non est adeò præfens ac determinata ut prior, sed indifferens maximeque in usu apud recentiores Græcos, hoc modo.

Sing. *vel* γράψω, *vel* γράψῃς, *vel* γράψῃ *non scribam*.

Plur. *vel* γράψομεν, *vel* γράψέτε, *vel* γράψουσι. Reliqua tempora sunt eadem, quæ in indicativo additis tantum particulis *vel*, & *ἄς* *vel* *να*, ut *ἄν* *si*, *ἀγχα* *quasi licet*, *ὅταν* *cum*, & *ανισουκαὶ* *si*.

Nota tamen plusquam-perfectum, præter illum modum quo exprimitur in indicativo posse etiam sic offerri, scilicet ἄν ἴθι *vel* ἴθι *si scripsissem*, & tunc idem est cum imperfecto optativi.

Futurum etiam diversis modis, præter illum decantatum indicativi, pro varietate sermonis usurpatur. Nam cum Latine dicimus, *cum scripsero*, Græcè vertetur ὅταν θίλω γράψαι *vel* σαν γράψω, *καλὰ* *χαί* θίλω *ἴθι* *grammata licet scripsero*, & reliqua.

Infinitivus.

Præfens, & alia tempora eadem omnino sunt cum temporibus subjunctivi, recitatâ sola particulâ *να*, ut *να* γράψω *scribere*, *να* ἔγραφα, &c.

Participij.

Præfens, & alia tempora duobus modis exprimuntur, vel simpliciter, & declinabiliter mutando *ω* præfentis indicativi in *ο*, & additâ syllaba *νας*, ut *γράφω scribo*, *γράφοντας scribens*, & hoc participium est omnis generis; vel mutando participium ἔσοντας, & præfens subjunctivi, ut ἔσοντας *ἄς* *vel* γράψω *scribens*, *vel* *cum scriberem*, ita ut verbum *να* γράψω *varietur* quoad numerum, & personam, cum opus fuerit. Reperitur etiam apud nonnullos Græcos quoddam participium in *μνος*, quod licet vocem habere videatur passivam, revera tamen activam sibi vindicat significationem, formatur ab imperfecto activo indicativi ablativo augmento, & additâ syllabâ *μνος*, ut à *πηγαίνω* *eo*, *πηγαίνων ἰβαν*, fit participium *πηγαίνωνος ἰεν*.

Verbi Passivi Indicativus.

Præf. Sing. γράφομαι, γράφῃσαι, γράφῃσαι *scribor*.

Plur. γράφομεθι *vel* γράφῃσθε, γράφῃσθε *vel* γράφῃσθε, γράφῃσθε.

Imp. Sing. ἔγραφουμαι, ἔγραφουσαι, ἔγραφούσθε *vel* ἔγραφῃσθε *scriberar*.

Plur. ἀς παλιθῶμεν, παλιθῆτι, ἀς παλιθῶμεν vel παλιθῶμει. & reliqua ut in γραφομαι

Participij.

*Præf. παλιθῆμος, παλιθῆμει, παλιθῆμιον, calcatis, a, ut. à Græco literali πωλιθῆμος priorē syllabā reficīa: vel (ut morem geram iis qui Græcoliteralem grammaticam non legerunt) ab ἐπάττωα perfectō actīvo indicatīvi, mutatā ea in μινος, quia penultima est longa, nam quum est brevis remanet ε, & vertitur tantum α in μινος, ut patet in ἰκάτωα vocασι, καλωμῖνος vocασι. quod etiam verum est in Verbis barytonis, quorum præteritum est in σα, ut ὁμόνοισα con-
*venῖ, ὁμοιοσμενός qui cum alio convenit: quorum autem præteritum est in φα, & vertunt in μ, & α in μινος, ut ἰγραψα scripsit, γραμμῖνος scripsit: quorum in ξα, (dummodo non veniant ab aliquo præsentē in ζω) mutant ξ in γ, & α in μινος, ut ἰδιλάξω selēgi, & ἰδολημῖνος selēctus; dixi, dummodo non veniant ab aliquo præsentē in ζω, quia tunc ξ tranfit in ε, ut à πράξω voco, ἰπράξα, κρημῖνος, φονάζω clamo, ἰφονάζα, φωνασμῖνος clamat; &c. imò in iis, quæ derivantur à verbis in σω mutant ξ præteritū in μ, ut ἰσῶσω promitto, ἰτάξα, ἰσμῖνος promissus. Tandem ubi sunt immutabilia λ & ρ, observantur mutatione α in μινος, & ablatione augmenti syllabici si fuerit, ut ἰψαλα cecini, ψαλμῖνος cantans, ἰσφαιρα femitavi, σφαιρῖνος femitatus. Ubi duo adverte, primū penultimam perfecti in σα, verti semper in α in participio passivo, ut patet in exemplo posito, & in aliis infinitis. Secundū, verbum χαρμῖμαι ἠωτο, excipit ab hac regula, utpote anomalum, cujus perfectum est ἰχαρκα letatus sum, participium autem passivum χαρμῖμος letus.**

Sola præterita in σα formant participia passiva in μινος, mutando α in μ, ut ἰκαμα feci, καμῖμος factus. Sed in α vertunt ν in μ, & α in μινος, ut ἰκρινα iudicavi, κρινῖμος iudicatus.

Hic modus formandi participia passiva à perfectō actīvo facilior sine controversia, aptiorque ad instruendum tyronum animos videtur illo, quem tradidit P. Hieronymus Germanus Societatis Jesu in Dictionario suo Italo-Græco animadvertione 4. de formatione participiorum, nam cum dicat participium passivum formandum esse à præsentē passivo mutando α in ν, & addendo νος, ut à γραφομαι inquit, fieri debet γραφῖμος. Deinde vertendo φο in μ, γραμμῖνος scripsit, non unum nobis effingit participium, sed plura, præterquam quòd etiam non tradit regulam generalem pro omnibus aliis verbis, ut patet in φθῖρομαι contempsero, cujus participium est φθαρῖμος contempsero, & in χαλῖρημαι destruxero, cujus participium χαλαρῖμος destruxeris, nec potest dici quomodo formari possint à præsentē. Hæc autem obiter dixi non ut talis tantique Viri auctoritati derogarem, qui optimè omnium nostris hîcæ seculis arcana hujus Græcæ linguæ penetravit, multòque nobis Gordianos nexus mita dilucidàque brevitate dissolvit, sed ut faciliorem meo iudicio, incipientibus viam aperirem ad participiorum passivæ vocis efformationem.

Circumflexorum in α; Exemplum.

Verbi Activi Indicativi.

Præf. Sing. ἀγαθῶ, ἀγαθῆς, ἀγαθῶ ατο.

Plur. ἀγαθῶμεν, ἀγαθῆτι, ἀγαθῶσι vel ἀγαθῶσι.

Imper. Sing. ἀγαθῶ, ἀγαθῆς, ἀγαθῶ αταβατο.

Plur. ἀγαθῶμεν, ἀγαθῆτι, ἀγαθῶσι.

Perf. Sing. ἀγαθῶα, ἀγαθῶσι, ἀγαθῶ ατασι.

Plur. ἀγαθῶμεν, ἀγαθῆσι, ἀγαθῶσι vel ἀγαθῶσι.

Plur. Sing. ἄχα ἀγαθῶ, ἄχι ἀγαθῆ, ἄχι ἀγαθῶσι, αταβατο.

Plur. Sing. ἄχαμεν ἀγαθῶσι, ἄχι ἀγαθῆ, ἄχαμεν ἀγαθῆ.

Fut. Sing. θῖλω ἀγαθῆσι, θῖλος ἀγαθῆ, θῖλα ἀγαθῶ αταβο.

Plur. θῖλωμεν ἀγαθῆσι, θῖλοι ἀγαθῶσι, θῖλωμεν ἀγαθῆ.

Imperativi.

Præf. Sing. ἀγαθῶσι vel ἀγαθῶ ατα τι. ἀς ἀγαθῶ ατασι ille.

Plur. ἀς ἀγαθῶμεν, ἀγαθῆσι vel ἀγαθῆτι, ἀς ἀγαθῶσι. Cætera vide ut in barytonis.

Participij.

Præf. Sing. ἀγαθῶσ ατασι. ab ἀγαθῶ accentu immutato, & addito tantum ῶσι, est omnis generis, & numeri.

Verbi Passivi Indicativi.

Præf. Sing. ἀγαθῶμαι, ἀγαθῶσαι, ἀγαθῶται ατο.

Plur. ἀγαθῶμεν, ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθιται.

Imp. Sing. ἀγαθῶμαι, ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι, vel ἀγαθῶται αταβατο.

Plur. ἀγαθῶμεν, ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθιται.

Perf. Sing. ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι ατασι.

Plur. ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι ατασι.

Plur. Sing. ἄχα ἀγαθῶ, ἄχι ἀγαθῶ, ἄχι ἀγαθῶσθι ατασι fuerat.

Plur. ἄχαμεν ἀγαθῶ, ἄχι ἀγαθῶ, ἄχαμεν ἀγαθῶ.

Fut. Sing. θῖλω ἀγαθῶ, θῖλος ἀγαθῶ, θῖλοι ἀγαθῶ αταβο.

Plur. θῖλωμεν ἀγαθῶ, θῖλοι ἀγαθῶ, θῖλωμεν ἀγαθῶ.

Imperativi.

Præf. Sing. ἀγαθῶσθι fac ni ameris. ἀς ἀγαθῶσθι ατασι ille.

Plur. ἀς ἀγαθῶμεν, ἀγαθῶσθι, ἀς ἀγαθῶσθι. Reliqua ut in Barytonis.

Participij.

Præf. ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι, ἀγαθῶσθι ατασι, a, ut, vide quæ diximus in participio verbi παύμαι. Atque hæc de Circumflexis.

De Verbo substantivo ἔμα. De auxiliaribus θῖλω & ἔχω, aliisque Verbis anomalis.

Verbi Substantivi Indicativi.

Præf. Sing. ἔμα, ἔσαι, ἔσθι.

Plur. ἔμεν, ἔσθε, ἔσθι.

Imp. Sing. ἔμα, ἔσαι, ἔσθι, ἔσθι ατα.

Plur. ἔμεν, ἔσθε, ἔσθι, ἔσθι ατα.

Perf. Sing. ἔσθαι, ἔσθαι, ἔσθαι.

Plur. ἔσθαι, ἔσθαι, ἔσθαι.

Plur. Sing. ἔμα ἔσθι, ἔχῃ ἔσθι, ἔχῃ ἔσθι ατα.

Plur. ἔμαμεν ἔσθι, ἔχῃ ἔσθι, ἔμαμεν ἔσθι.

Fut. Sing. θῖλω ἔσθι, θῖλος ἔσθι, θῖλα ἔσθι ατα.

Ἐπιφαινοῦ *hilareſco*. perf. ἐπιφαινοῦσα *exhilaratus ſum*.

Ἐπιπρωῦ *extollo*. perf. ἐπιπρωσα *excellui*. imperat. ἐπιπρωσα *excolle*.

Ἐπιθυμῶ *animo deſicio*. perf. ἐπιθυμῶσα *animo deſeci*.

Ἐπιπρωῦ *praterlabor*. perfect. ἐπιπρωσα *praterlapſus ſum*.

Ἐπιπρωῦ *evomo*. perf. ἐπιπρωσα *evomi*.

Ἐπιπρωῦ *oblivifcor*. perf. ἐπιπρωσα *oblivifus ſum*.

Ἐπιπρωῦ, παλαιῶν vel παλαιῶν *eo*. imperf. ἐπιπρωῶ *ibam*. perf. ἐπιπρωῶ *ivi*. imperat. ἐπιπρωῶ *i*. ſubjunct. *vā* παρωῶ *ut eam*. παρωῶ autem fit per ſyncopen à παλαιῶν, unde retinet ſyncopen in omnibus perſonis, & numericis, ut παρωῶ *πᾶς*, πᾶ, plur. πᾶμεν, πᾶτε, πᾶσι vel πᾶν.

Ἐπιπρωῦ *patior*. perfect. ἐπιπρωσα *paſſus ſum*. imperat. πᾶθι vel πᾶθα *paſſare*. Hanc eandem flexionem ſequuntur ejus composita κακοπαθῶν *mala ſoloro*, &c.

Ἐπιπρωῦ *cado*. perf. ἐπιπρωσα *cecidī*. Sic omnia ejus composita.

Ἐπιπρωῦ *accipio*. perf. ἐπιπρωσα *accepi*. imperat. πῶσα *& ἐπιπρωσα* *accipe*. item & ejus composita.

Ἐπιπρωῦ *biba*. perf. ἐπιπρωσα *ibi*. imperat. πῖνι *bibe*. ſubjunct. *vā* πῖνι *ut bibam*.

Ἐπιπρωῦ *ſpiro*. perf. ἐπιπρωσα *ſpiravi*.

Ἐπιπρωῦ vel πῶσῶν *ocreas induo*. perfect. ἐπιπρωσα *ocreas indui*.

Ἐπιπρωῦ *ad regulam dirigo*. perf. ἐπιπρωσα *ad regulam direxi*. Est verbum Italicum à Græcorum vulgari lingua uſurpatum; ſicut & ſequens.

Ἐπιπρωῦ *discrimini expono*. perf. ἐπιπρωσα *discrimini expoſui*.

Ἐπιπρωῦ *extinguo & exingnor*. perf. ἐπιπρωσα *extinxi & extinximus ſum*. at οὐκίνο, οὐκίνα idem ſignificat.

Ἐπιπρωῦ *accommodo*. perf. ἐπιπρωσα *accommodavi*.

Ἐπιπρωῦ *incurotor*. perf. ἐπιπρωσα *incurotorius ſum*, tanquam à οὐκίνο.

Ἐπιπρωῦ *ſtanno illino*. imperf. ἐπιπρωσα *illineſca*. perf. ἐπιπρωσα *illineſca*. ſtanno illineſci.

Ἐπιπρωῦ *ſto*. perf. ἐπιπρωσα *ſteci*. imperat. ſτενε *vel ſτένεſta*. ſubjunct. *vā* ſτενω *ut ſtem*.

Ἐπιπρωῦ *taceo*. perf. ἐπιπρωσα *tacui*. imperat. ὠσα *tace*. ſubjunct. *vā* ὠσῶ *ut taceam*.

Ἐπιπρωῦ *taxo*. imperf. ἐπιπρωσα *taxabam*. perf. ἐπιπρωσα *taxavi*. est verbum mutatum ab Italis.

Ἐπιπρωῦ *manduco* præter propriam, germanicamque flexionem, hanc quoque ſibi communiter uſurpat.

Ἐπιπρωῦ, τρωῶ, plur. τρωῶμεν, τρωῶτε, τρωῶσι vel τρωῶν. imperf. ἐπιπρωσα *manducabam*, τρωῶ, τρωῶ. plur. τρωῶμεν, τρωῶτε, τρωῶσι vel τρωῶν. perf. ἐπιπρωσα *manducavi*, τρωῶ, τρωῶ. plur. τρωῶμεν, τρωῶτε, τρωῶσι vel τρωῶν. fut. τρωῶσῶ *manducabo*. imperat. τρωῶ *manduca*, & τρωῶ *manducet ille*. ſubjunct. *vā* τρωῶ *ut manducem*.

Ἐπιπρωῦ *eo*, dicitur per ſyncopen πᾶσω. imperf. ἐπιπρωσα *ibam*, à παλαιῶν. perf. ἐπιπρωσα *ivi*, &c. vide ſuprà in πᾶσω.

Ἐπιπρωῦ *fugio*. perf. ἐπιπρωσα *fugi*. imperat. φέθι *fuge*.

Ἐπιπρωῦ vel φέθῶν *aſſequor*. perfect. ἐπιπρωσα *aſſequutus ſum*.

Ἐπιπρωῦ *perdo*. perf. ἐπιπρωσα *perdiſi*.

Ἐπιπρωῦ *ore aperio conjicio*. imperf. ἐπιπρωσα, & non plus ultra.

Ἐπιπρωῦ *ſaturo*. perf. ἐπιπρωσα *ſaturavi*.

Ἐπιπρωῦ *effundo*. perf. ἐπιπρωσα *effudi*.

Ἐπιπρωῦ *concoquo*. perf. ἐπιπρωσα *concoxi*.

Ἐπιπρωῦ *adjuvo*. perf. ἐπιπρωσα *adjuvi* ab ὠκίνο.

Atque hæc omnia ſunt ferè anomala verba, quo-

rum præterita, vel alia tempora propriæ Conjugationis præcepta non obſervant, vel aliquo alio modo à communi cæterorum regula, & forma deſiunt.

CAPUT VIII.

De Temporum Græcæ lingue vulgaris efformatione.

POſt rudem, ſimplicemque temporum cognitionem, recta inſtituti poſtulat ratio, ut ampliore clariorémque de illis methodo tradamus, ac non ſolum de generali eorum formatione, ſed etiam de ſpeciali doctrinam proponamus.

Ut autem ab iis, quæ omnibus veluti propria ſunt & communia, ſuum ſibi finem incipit præſens tractatus, illud tanquam certum, immotumque conſtituere placet, omnia præterita tempora, quorum nomine propriè appellanda cenſeo imperfectum, & perfectum, nullum aliud præter ſyllabicum, quod vocant augmentum admittere.

Hoc autem augmentum iis tantum præteritis addi conſuevit, quorum præſens incipit à conſonante, ut *ἔγω dico*, *ἡμεῖς dicimus*. Hoc ipſum augmentum è ſyllabico fieri interdum ſolet temporale, quum videlicet vertitur in *ν*, dicendo *ἔδξα* pro *ἔδξα*. Verum id Græcorum eſt imitari literales ac veteres, non autem recitantes Græcorum linguâ loqui verniculâ.

Illud etiam non te lateat, Verba, quæ initio præſentis ſcribuntur β̄, illam reduplicare poſt ε, augmentum ſyllabicum, in omnibus præteritis, ut *ἔβραχον* *aſpergo*, *ἔβραχον* *aſpergebam*, & *ἔβραχον* *aſperſi*.

Animadvertite tandem in vrbis compositis ex aliqua præpoſitione, quæ incipiat à conſonante, ſemper in præteritis illis augmentum ſyllabicum fieri ante ipſam præpoſitionem, nullâ penitus præpoſitionis clisâ vocali, ut *καταδύχμα* *dignar*, *καταδύχμα* *dignabam*, & *καταδύχμα* *dignatus ſum*. Hæc quidem in communi, jam ſingula in particulari examinemus, & imprimis activa.

De Præſente.

Præſens, quod poſſiſſima eſt totius vrbis radix, & cardo, ad cuius characteriſticam reliqua tempora, tanquam ad immotum axem, amulſimamque ſuſpiciunt, quum activum eſt exit in *ω*, quod deinde mutatum in *ο*, format paſſivum in *ου*. Ab illius finali conſonante dependet characteriſtica præteriti, ut vidimus in Conjugationibus, & ab ejuſdem inchoativâ, præteritorum naſcitur augmentum ſyllabicum.

De Imperfecto.

Imperfectum à præſente deducitur mutando *ω* in *α*, & addendo cum ratio poſtulerit, augmentum ſyllabicum, ut *γράφω* *ſcribo*, *γράφω* *ſcribebam*. Cæterum id tantum verum eſt in verbis barytonis; nam in circumflexis aliter proſus dicendum, cum *ω*, præſentis tranſeat in *ου* in imperfecto, ut *τιμῶ* *honoro*, *τιμῶ* *honorabam*. Id verò commune eſt quibuslibet imperfectis, propriam ſui præſentis characteriſticam obſervare & penultimam, excipere *ἔχω*, *ἔχω* in cuius penultima additur *ν*.

De Imperfecto passivo.

Imperfectum passivum est semper in *ουμαι*, à prima pluralis præsentis passivi mutando *μεσθιν* in *ουμαι*, & addendo augmentum syllabicum, si verbum incipiat à consonante, ut *γραφόμεσθιν*, *ἰσχυρομένου* *scribentur*. Secunda est in *ου* à prima ejusdem, mutata *ουαι* in *ου*, ut *ἰσχυρομην*, ut *ἰσχυροσθε*. Tertia verò à secunda, mutando *ου* in *νθ*, ut *ἰσχυροσθην*, ut *ἰσχυροσθησθε*. Vel alias à tertia singularis præsentis, vertendo *ται* in *σθ*, addendòque syllabicum augmentum, ut *γραφεται*, *ἰσχυροσθην*.

Prima pluralis fit à prima singularis, addito *σθιν*, & mutato *ου* in *ε*, ut *ἰσχυρομεσθιν*, *ἰσχυρομέσθιν*. Secunda à prima pluralis, ablata *με* & *ν*, ut *ἰσχυρομέσθιν*, *ἰσχυροσθησθην*. Vel à secunda singularis mutando *ου* in *εσθ*, ut *ἰσχυροσθεσθ*, *ἰσχυροσθησθεσθ*. Tertia denique à tertia singularis vertendo *εν* in *ου*, vel *ου* in *ου*, ut *ἰσχυροσθην*, *ἰσχυροσθησθην*, vel *ἰσχυροσθησθην*.

De Perfecto passivo.

Perfectum passivæ vocis, quod Aoristo penitus passivo veterum Græcorum non tam significacione respondet, quàm flexione ab activo formatur hoc modo. Debet prius verti *α* in *θηκα* vel *θηκα*, quæ est propria terminatio omnium penitus præteritorum passivæ vocis, tum si fuerit *ψ* verti in *θ*, si *ξ* in *χ*, si *ε* debet tolli, præterquam in verbis tertia conjugationis; si *ν* etiam ejcicienda; si verò *λ* & *ρ* retinenda. Quantum ad *μ*, tunc recipiuntur perfecti activa in *μα*, sed si fuerint, ut *ἔκαμα* *feci*, carebunt tamen perfecto passivo: quare ut dicamus, *ἔαμην* *sum* non utimur verbo *ἔκαμηναι*, sed *ἔμηναι*, cujus perfectum est *ἔμηνθηκα*. Jam penultima perfecti passivi eadem est cum penultima activi, ut *ἔγραψα* *scripsi*, *ἔγραψθηκα* vel *ἔγραψθην* *scriptus sum*: *ἔβλαβον* *causodivi*, *ἔβλαβθηκα* vel *ἔβλαβθην* *causodivus fui*: *ἔκινηκα* *movi*, *ἔκινηθηκα* vel *ἔκινηθην* *motus sum*: *ἔνομάτισα* *nominavi*, *ἔνοματίσθηκα* vel *ἔνοματίσθην* *nominatus fui*, &c. Id quidem ita ferè contingit; sed quia nonnulla sunt perfecta passiva quæ penultimum activi non retinent, idè hic singillatim referam verba, quorum perfecti activi & passivi eadem est cum præterite penultima.

Verba activa in *απρω*, *αβω*, utroque perfecto vocalem, quæ in præterite præcedit *β*, *π*, *φ*, idem faciunt in *απω*, *αβω*, *αβω*: *επω*, *εβω*, *εβω*: *απω*, *αβω*: *επω*, *εβω*, *εβω*: *απω*, *αβω*: *επω*, *εβω*, *εβω*: *απω*, *αβω*: *επω*, *εβω*, *εβω*.

Verba autem in *αρω*, *ερω*, *ερω*, *ερω*, *ερω*, & *ερω*, vel in duo *α*, quorum perfectum activum est in *α*, observant quidem ubique eandem penultimam, sed assumunt e ante *θηκα*, ut *καλάρω* *penio*, *ἐκόλασα* *punivi*, *ἐκόλασθηκα* *punitus sum*, &c. quorum verò perfectum activum est in *α*, eandem etiam habent in utroque penultimam, sed assunt *χ* ante *θηκα*, ut *κράρω* *voco*, *ἔκραξα* *vocaui*, *ἔκραξθηκα* *vocatus fui*.

Verba in *ερω* vel *ερω* barytona diversam habent in utroque perfecto penultimam, nam in activo e præsentis, ut plurimum additur *ι*, vel rarius inmutatur in *η*, in passivo verò semper vertitur in *α*, ut *ἐπίρω* *femino*, *ἐπίρωρα* *feminavi*, *ἐπίρωθηκα* *feminatus fui*: *ἐπίρω* *mitto*, *ἔπίρω* *missi*, *ἔπίρωθηκα* *missus sum*: & *ἐπίρω* *accipio*, *ἔπίρω* *accepi*, *ἔπίρωθηκα* *acceptus fui*. *ἐπίρω* autem *porto*, & ejus composita habent *ἔπίρω* *portavi*, & *ἔπίρωθηκα* *portatus fui*.

Verba in *αλω* faciunt perfectum passivum in *άλθηκα*, in *αω*, in *αθηκα*; & verba in *ουω* habent *ούθηκα*, præter *ουω* *abscendo*, quod habet *ιουθηκα* assumptâ *ε* ante *θηκα*: in *αίω* verò perfectum formant in *άθηκα*, ut *λαθάω*, *λαθάθηκα*.

Tandem circumflexa, quorum activum perfectum est in *ουα*, passivum est *ούθηκα*: quorum in *ουα*, modò in *ιθηκα*, modò in *έθηκα*, si præcipue penultima præsentis sit brevis: quorum autem activum est in *ουα*, passivum est in *άθηκα*, ut *ζηλώ* *decipio*, *ιζηλώ* *decepi*, *ιζηλώθηκα* *deceptus fui*. Cæterum hujus temporis flexio cum sit facilis & eadem omnino cum illa perfecti activi & Aoristi primi passivi Græcolitæralis, reticetur, & lectores ad illa remittitur. Anomalia vide supra suo loco.

Superest fortassis aliquid dicendum de plusquam perfecto, & futuro passivo: Verum quia hæc conveniunt cum activis, mutata tantum voce activâ Verbi in passivam, scilicet *γραφει* in *γραφθην*, lectorem admonemus, ut adeat illa, si que finem inponimus temporum formationi.

C A P I T U M IX.

De Adverbis.

POST tractatum de Verbis adverbiorum sequitur expositio, ita quippe se habere videntur adverbia ad ipsamet verba, ut epitheta vel adjectiva ad substantia; quare sicut hæc sine verbis substantivis, sic illa sine verbis consistere nequeunt.

Adverbia igitur, ut plurimum desumuntur à nominibus neutrius generis desumpta, ut *ἔλαττα* *egregie*, *καλά* *bene*, &c. pauca in *ου*, ut *ὕσκα* *quædammodum*, *ὡς* *ut*, *ἔμπρος* *ante*, vel *coram*, quàm exigua in *ω*, ut *ἰσάνω* *super sum*, *κατὰ* *infra*: rarissima verò in *υ*, ut *ἀξέστω* *deretentè*, *πικρὰ* *data* *opera*, &c.

Est quidem ex adverbis aliud quantitatis interrogativum, ut *πῶς*, *quantum*? cui respondet *τόσον* *tantum*, *πολύ* *multum*, *λίγω* *parum*, *καμπίσων* vel *καμπύσων* *aliquantum*. Sunt etiam quædam Ordinalis, seu Ordinalia, ut *πρῶτον* *in primò*, *δύω* *tertio* *secundò*, *ἑρτερον* *tertio*, &c.

Est item aliud quantitatis adverbium compositum ex *σπα* vel *βολά*, & aliquo numerali nomine, vel adjectivo, ut *μία* *σπα* *semel*, *δύο* *σπα* *bis*, *ἑρς* *βολαίς* *ter*, *συχναίς* *σπα* *frequenter*, *πολλαίς* *βολαίς* *multoties*, & alia plura.

Aliud dicitur qualitatis interrogativum, ut *πῶς* *quomodo*? cujus redditivum est, *ἔτσι* *sic*, aliud veluti signum, & nota, ut *καλά* *benè*, *ἔρρα* *vellè*, *κακὰ* *malè*, *ἀτυχα* *pravè*, & his similia.

Jam cætera adverbia vel sunt temporis, ut *σήμερον* *hodie*, *ἄνεσ* *eras*, *μεθαύριο* *post crastinum*, *ἔρρι* *heri*, *πρό* *heri*, *ἔρρι* *superiore*, *τώρα* *nunc*, *ἔρρα* *sestè*, *ἀπύκτω* *postea*, *πύκτω* *anno superiore*, *παρὰ* *statim*, & quæ sequuntur. vel *Locis*, ut *ἐκὰν* *vel* *ἀπὸ* *ibi*, *ἀπύκτω* *vel* *ἀπὸ* *inde*, *πύ* *ubi*, *πύ* *alicubi*, *ἀπύκτω* *super sum*, *κατὰ* *deorsum*, *ἐμπρος* *vel* *ἔμπρος* *ante*, *ἀπύκτω* *retorsum*, *ἔρρα* *hic*, & alia. vel *Horandi*, ut *ἔρρα* *venite*, *ἔρ* *eia*, *ἔρ* *euge*. vel *Similitudinis*, ut *ὡσκα* *quædammodum*, *ὡς* *sicut*, *ὡσκα* *vel* *σάν*, *ὡσκα* *ut* *inquam*: vel *Intensionis*, ut *πολλὰ* *multum*, *δύω* *vehementè*, *ὑπερπύκτω* *superabundanter*, *Remissionis*, ut

ut ἀχαμὰ *remisit*, ἀγάλια *sensim*, μὲν βίας *vix*: vel *Dubiandi*, ut ἂν *an*, τάχα *forte*, τὸ λοιπὸν *igitur*: vel *Affirmandi*, ut ναὶ *vel vaicuz certè*: vel *Affeverandi*, ut ἐλότεια *penitus*, ἀπαλοθῶν *verè*: vel *Negandi*, ut ὄχι *vel ocke*, & ὄρακι *non*, δὴν *vel ἢ non*, μὴ *vel μὴνε*, μήτε *vel μηδὲ neque*, ὅτε *neque*, ἀκόμην *vel ἀκόμην nondum*.

Reperies quaedam adjectiva neutra in u, quae transeunt in adverbia, ut τὸ ἄγχι *mane*, τὸ βραδύ *vespere*, & nonnullos etiam accusativos singulares, ut τὴν νύκτα *noctem*, ἢ ἡμέραν *die*, &c. His adde interjectiones ὄχι, & ὄμηναι *hæi mihi*, & alia.

CAPUT X.
De Præpositionibus.

Illius est expers recens hæc Græcorum lingua gravissimæ difficultatis, quam antiqua literalis suis in præpositionibus experitur ob innumeras ferè variâque illarum significationes, ac casus, quibuscum alligantur. Nostre siquidem præpositiones, quæ octo præcipuè referentur, eundem semper casum, accusativum videlicet optant, unicamque vel ad plurimum duplicem sibi significationem asciscunt. Sunt autem hæc: εἰς, πρὸς, μὲν, καὶ, ἀπὸ, ἐξ, vel γὰρ, καὶ, διχως, vel χωρὶς, &c.

Εἰς regit accusativum, & significat *in*, motum scilicet in locum, ac statum in loco, ut εἰς τὴν ἑσπέρην *idem valet ac in caelum*, & *in celo*, εἰς ἑσπέρην τὴν ἰν *suam laudem*, εἰς τὴν Πρωμίην, *Roma*.

Πρὸς quamvis literalis, non constituit tamen in hac lingua nisi cum accusativo, significatque *ad*, *erga*, vel *adversus*, ut πρὸς ἑμένα *ad me*, *erga me*, *adversus me*, &c.

Μὲν, & per syncopen μὲ correspondet præpositioni *cum*, ut μὲν κίνους *cum illis*, μὲ πολλὰς *cum multis*. Adverte tamen ut plurimum tunc uti μὲν, quum ponitur ante nomina, quæ incipiunt à vocali, μὲ verò quum incipiunt à consonante.

Ἀπὸ idem valet quod *a vel ab*, è *vel ex*, & quamvis Græcoliteralis, non observat tamen eundem casum, sed accusativo gaudet, eliditurque ipsius o, si nomina præter quorum principium est vocalis, secus autem si fit consonans, ut ἀπὸ ἐκίνους *ab illis*, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὅλα τὰ καλά, *à Deo omnia bona procedunt*.

Διὰ & corrupte γὰρ significat *per*, ob, vel *propter*, ut διὰ vel γὰρ τὰ ἑσπέρια *per* καθὼς πρᾶγμα *per*, vel *propter pecuniam omnia fiunt*. Solet autem interdum addi particula *καὶ*, præpositioni διὰ vel γὰρ, quum præcipuè præcedit pronomina, ut διὰ τὰ μὲν *propter nos*, διὰ τὸ ἐκίνους *ob illos*, vel etiam λόγῳ, cum pronomibus tantum, & genitivus μὲ, σὺ, τὸ, ἡ, σὺ, σὺς, &c. ut διὰ τὸν λόγῳ *propter me*, διὰ τὸν λόγῳ *propter vos*, & sic de reliquis, quo in casu tantum præpositionum gubernat.

Κατὰ nunquam significat *contra*, sed *secundum*, vel *juxta*, semperque postulat accusativum, ut κατὰ τὸν τρόπον *secundum modum* ἕκαστος *καὶ* τὸ γνώμην *fecit juxta meam opinionem*.

Διχως vel χωρὶς æquivalet *absque*, vel *sine*, ut διχως ἄσπρα *sine pecunia*, χωρὶς ἐπιτάμια *absque spe*, χωρὶς ὕδατος *absque aqua*.

Ὡς æquivalet *usque* ut ἰν φωνήν ἵστανον ὡς τὸ ἑσπέρην *clamor tuus usque ad caelum pervenit*. videtur declumpta à Græca literali, &c.

Hæc quidem sunt præpositiones, quibus maxime vulgaris Græcorum lingua in simplici oratione uti

consecvitur; sunt tamen alia à Græca literali mutatae, quæ in composita duntaxat oratione reperitur, in primis ἀπὸ, ut ἀπὸ ἰσχυροῦ *resisto*, πρὸ τοῦ προζήτου *offerro*: κατὰ, ut παρακίω *non obedio*: σὺν, ut σὺν ἰσχυροῖς *facio*, & σὺν ἰσχυροῖς *concurro*: ἀνὰ, ut ἀναπίπτον *persuadeo*: ἐν, ut ἐν καρδίᾳ *animam confirmo*, & ἐν καρδίᾳ *intimus*, seu *ex corde*: ἐκ, ut ἐκ ψυχῆς *obfideo*: & ἔνερ, ut ἔνερ πειρασά *faisi superque*, & alia.

Cætèrum ut Latinas possis præpositiones Græcovulgares efflicere, non abs re erit illas in medium proferre *a vel ab* & *abs* e vel *ex* δὸς, ut supra. *Abfque* διχως vel χωρὶς, ut supra. *Ad* πρὸς vel εἰς. *Apud* κατὰ vel σιμά adverbialia loci, quæ conjuncta cum pronomibus primæ, secundæ, & tertiæ personæ regunt genitivum, ut κατὰ σὺ *apud te*, κατὰ τὴν ἀπὸ *illum*, σιμά *apud me*: cum aliis verò exigunt accusativum additâ præpositione εἰς, ut κατὰ εἰς τὴν πτωλίαν *apud antiochum*. Hæc tamen præpositio εἰς antilito in diphthongum, & εἰς conjuncta cum articulo subsequente, ut κατὰ τὴν πτωλίαν *apud portam*, σιμά εἰν κάμπτον *prope campum*. Ante ἑσπέρια vel ἑσπέρια adverbialia, quæ junctâ cum supradictis pronomibus amant genitivum, ut ἑσπέρια *ante me*, ἑσπέρια *ante te*, &c. cum aliis autem, accusativum appositâ item præpositione εἰς, ut ἑσπέρια εἰς τὸν ἴστανον *ante mundum*, ἑσπέρια εἰς τὰ μάτια *ante meos oculos*. Antequam, σπὴν νὰ cum subjunctivo, ut σπὴν νὰ κάμω, *antequam faciam*.

Clam, κρυὰ vel χωρὶς adverbialia, quæ cum pronomibus illis regunt genitivum, ut χωρὶς *clam à me*; cum reliquis verò accusativum adjunctâ præpositione δὸς, ut ἰσχυρὰ κρυὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλου *accipere illud clam ab aliis*. *Contra*, ἐναντίον adverbium, quod optat genitivum cum dictis pronomibus, ut ἐναντίον *contra te*, accusativum verò cum reliquis adjunctâ item præpositione εἰς, ut ἐναντίον εἰς τὸ ἑσπέρην *contra caelum*. *Coram*, ἐμπρὸς vel ἑμπρὸς, vide ante. *Circa*, *circiter*, & *circum*, περιγύρω adverbium, quod postulat genitivum cum supra recensitis pronomibus, ut περιγύρω *me circa me*; accusativum autem cum reliquis appositâ item præpositione εἰς, ut περιγύρω εἰς τὴν χώραν *circa vel circum regionem*. *Cis*, vel *citra*, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ cum accusativo, ut ἀπὸ τῶν ἄλπεων *cis*, vel *citra Alpes*. *Cum*, μὲν vel καὶ, ut supra. *μαζὶ* vel ἀντάμα adverbialia, quæ cum pronomibus illis volunt genitivum; cum reliquis verò accusativum adjunctâ præpositione μὲ vel μὲν, ut μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον *inā cum aliis*, ἀντάμα μὲ τὸν ἀνδρα *simul cum viro suo*.

De, τριγύρω, vide quæ diximus supra in *circum*, & *circa*.

E vel *ex*, vide, *a vel ab*. *Erga* πρὸς vide ad. *Extra*, ἔξω vel ἔξω adverbium, quod dupliciter constituitur vel absolute cum accusativo, ut ἔξω τὰ μάτια *tu extra sis tui oculi*, quod fit quum imprecatur alteri, vel cum præpositione ἀπὸ, ut ἔξω ἀπὸ τούτου *exi κατὰ πρᾶγμα*, *extra id omnia habeo*, & hic modus loquendi frequentior est, & æquivalet, *præter*.

In εἰς, ut supra. *Inter*, ἀνάμεσα adverbium, quod postum cum dictis pronomibus genitivum gubernat, ut ἀνάμεσα *tu inter illum*, cum aliis verò accusativum, interpositâ præpositione εἰς, ut ἀνάμεσα εἰς τὸ λαὸν *inter populum*, ἀνάμεσα εἰς τούτον *inter hoc*, id est, *interim*. *Infra*, ἀπὸ κάτω adverbium loci, ponitur cum genitivo ante pronomina μὲ, σὺ, ἡ, τὸ, &c. cum accusativo verò ante reliqua nomina appositâ præpositione ἀπὸ, ut ἀποκάτω ἀπὸ τῆς βασιλείας *infra Regem*, &c. *Intra*, μέσα genitivo gaudet cum relatis pronomibus; cum cæteris accusativo addi-

tâ præpositione *eis*, ut *μείρα eis* ἢ *καρδιάνους intra cor meum*. Ob *ἐξ* vel *ἐκ*, vide in *ἐξ*.

Per, & *propter*, *ἐξ* vel *ἐκ*, vide *ἐξ*, ut *suprà*. *Post* vel *pone*, *ὑστερ* adverbium, quod cum illis sæpius repetitis pronominiibus genitivum adoptat, ut *ὑστερ* *σε post te*, cum aliis verò, accusativum, apposita item præpositione *ἀπὸ*, ut *ἵδθα ὑστερ* *ἀπὸ* ὄλων *post omnes veni*. *Præter*, vide *extrà*. *Palam*, vide *coram*. *Præ*, vide *suprà*, vel *super*. *Pro*, quum significat *defensionem*, dicitur *ἐξ* vel *ἐκ*, cum accusativo, ut *ἐξ* *τίνα πολέμου propter te pugno*: quum verò idem sonat quod *vice*, vel *loco alterius*, utitur his vocibus, *eis* τὸ *ποδάρι*, vel *eis* ἢ *τὸ πόν* ἢ *Θεὸς eis πῶν γῆν Papa vicem Dei gerit in terris*. Utitur interdum etiam præpositione *ἀπὸ*, sed hoc modo, exempli causâ, *pro pisce dedis tibi carnem*, *ἀπὸ* *τῆς ψυχῆς* *ἀπὸ* *τῆς κρέας*. *Procul*, *μακρὰ* cum genitivo, si præcedat toties enumerata pronomina, ut *μακρὰμ procul à me*: cum accusativo verò, si cætera antecedit, interpositâ præpositione *ἀπὸ*, ut *μακρὰ ἀπὸ* τὰ *μάτιαμ procul ab oculis meis*.

Sub, vel *subter*, vide *infra*. *Super*, & *suprà* *ἐπὰν* vel *ἀπάνω* adverbium: constituitur cum genitivo, si præfigatur pronominiibus primæ, secundæ, & tertiæ personæ, ut *ἀπάνωμ supra me*, *ἐπὰν σε supra te*, &c. cum accusativo verò, si aliis præponatur, interpositâ præpositione *eis*, ut *ἔρχετ* *ἀπάνω eis* τὸ *καράτι* τὸ *ἴνα* *στράνη*, *habebat supra caput sum coronam*.

Tenu, vel *hysque*, *ὡς*: vide *suprà* in *ὡς*.

Verus *ἄπες* cum accusativo. *Ultra*, vel *trans* *ἀπὸ*, cum accusativo, ut *ἀπὸ* τὸ *πλάμα* *ultra*, vel *trans fluvium*. Dicitur etiam *ἀπὸ* *πέρα*, vel *πέρα* cum genitivo, ut *ἀπὸ* *πέρα* ἢ *πέραμ* *trans flumen*.

C A P U T X I.

De Conjunctionibus.

POST exactam præpositionum inquisitionem, superest jam ut extremam omnium Orationis partem, ac minimam quæ Conjunctio dicitur, ob illius præcipuum munus, connectendi scilicet reliquas Orationis partes, absolvamus. Sunt autem ex Conjunctionibus quædam copulativæ, ut *καὶ* & *καί* vel *καί* *sed*, *καί* *etiam*. aliæ verò Disjunctivæ ut *ἢ* vel *ἢ*: aliæ Continuativæ *καί* *si*, *ἀν* vel *ἀν*: quædam subcontinuativæ ut *ὡς* vel *ὡς* *καί* *quoniam* seu *quandoquidem*, *ἐάν* *postquam*: nonnullæ Causales, ut *ἐξ* *να* vel *να*, *ἐξ* *τι* vel *ἐκ* *τι* *enim* aut *quia*: aliæ Dubitativæ, ut *ἴσως* *forte*, *ἴσως* *να* *numquid*, τὸ *δειπνὸν* *igitur*. aliæ Collectivæ, ut τὸ *λοιπὸν* *ergo*, *ἐξ* *τὸ* *ἴσως* *propterea*: quædam denique Expletivæ, quæ tantum ad ornatum orationis spectant ac numerum, non ad significativitatem, ut *καὶ* *et*, &c. Atque hæc de omnibus orationis partibus singillatim sumptis.

C A P U T X I I. & ultimum.

De Syntaxi Lingua Græcæ Vulgaris.

VIDIMUS jam singulas orationis partes examinantes, quomodo dividantur, flectantur, ac conjungantur, quævis in partes flectentur, ac quibus in classibus collocentur; nunc quæ ratione cum alijs

junguntur, ac inter se connecti debeant, quæ polliciti fuimus brevitate sermonem instituemus.

De Concordantiis.

TRES etiam assignamus in hac lingua Concordantias, ut apud Latinos. Prima est nominativa cum Verbo in numero, & persona, ut *ἐγὼ γράφαμ* *ego scribo*, *ἐγὼ* *παίζω* *ille ludit*, *ἰσὺς* *μυλεῖτε* *vos loquimini*.

Secunda est Adjectivi cum substantivo, ut *ἄνθρωπος* *homo doctus*, *καλὰ* *παίδεξ* *boni adolescentem*, *καλὸς* *συβωφίας* *bona conversationis*, &c. Substantiva quæ materiam significant, solent sæpiissime accusativo effertur cum præpositione *ἀπὸ*, loco adjectivorum, ut *ἐξ* *ὄντα* *ἀπὸ* *πέλλε* *pro pellitum cingulum ex pelle*, *ἐξ* *ὄντα* *ἀπὸ* *τρίχαι* *pro trichum vestis ex pilis*; quod fit per elisionem participij subintelligentis *καμωμένη* vel *καμωμένην* *falla* vel *fallum*. Adjectiva semper præponi debent substantivis unâ cum articulo, ut τὸ *μακρὸ* *παῖδι* *parvus puer*, ὁ *πρῶτος* *ἄνθρωπος* *primus homo*: Quod si aliquando postponatur, duplicandus est articulus, & apponendus tam substantivo, quam adjectivo, ut *φιμίμ* τὸ *ῥόχο* τὸ *ἕκκινον* *offer* *mibi* *vestem purpuream*.

Tertia Relativi cum antecedente, in genere, & numero, ut *ἴδθα* ἢ *Πέτρον*, ἢ *ὅποιός* *ἰμῶνα* *vidi Petrum quem alloquutus sum*. & aliquando in casu, ut *τὰ* *λόγια*, *τὰ* *ὅποια* *verba* *qua*. Si ponatur relativum inter duo nomina substantiva diversorum generum potest his duobus modis construi, exempli causâ, *fidus* *quod*, vel *quam* *vocant* *Capream*, communi Græcorum lingua dices τὸ *ἄσρον*, τὸ *ἐπὸ* *ὄν* (quod est relativum indeclinabile, omnis generis, & numeri) *κράζωμ* *αἶγα* vel τὸ *ἄσρον* *ὄν* τὸ *κράζωμ* vel ἢ *κράζωμ* *αἶγα*.

E duobus substantivis ad diversa pertinentibus, si in oratione ponantur, aliud est nominativus casus, alterum verò genitivi, ut τὸ *κορμὶ* ἢ *Πέτρα*, *corpus Petri*, τὸ *πέλλε* ἢ *βυδῖ* *bovis pellis*. Interdum tamen iste genitivus transit in accusativum, ut ἢ *τιμίμ* *pro* ἢ *τιμῶν* *honor eorum*, *ἴνα* *πῶμαι* *ἢ* *pro* *ἢ* *ποculum aque*, & familia.

De Pronominiibus *μὲ*, *σὺ*, ἢ, *ἰμῶνα* vel *μὲ*, *ἰσὺα* vel *ὄ, ἰμάς* vel *μάς*, *ἰσὺα* vel *σὺα*, ἢ *πῶ*, τὸ, ἢ, *τὺς*, ἢ, *τά*.

Horum pronominum unâ cum Verbis constructio, quoniam aliquid difficultis esse videtur, cum certa quædam regula tradi non possit, quando præponenda sint vel postponenda, seu quando *ἰμῶνα* potius dicendum quam *μὲ*, vel *ἰσὺα* quam *ὄ*, ut *ἰσὺα* quam *σὺα*: idcirco de his nonnulla observatio digna exponere merito judicavi.

Certum itaque imprimis, monosyllaba illa pronomina sive primæ sint, sive secundæ, sive tertiæ personæ nunquam ipso orationis initio collocari, sed elegantius semper post ipsum verbum poni, vel post aliquod nomen, vel post particulam *δὲν* vel *ἢ* non, ut *ἀπιστώτα*, *ἀπιστώτας*, &c. *amo* *illa* vel *illos*, &c. *ἐγὼ* *σὺς* *ἢ* *πα* *ego dixi* *vobis*, *δὲν* *μὲ* *καί* *καί* *ἰσὺα*, *non est* *mibi* *opus*, *βλέπει* *με* *videt* *me*, & hujusmodi plura.

Certum secundò primos illos accusativos primæ, & secundæ personæ, *ἰμῶνα* videlicet & *ἰμάς*, *ἰσὺα* & *ἰσὺα*, poni semper in ipso orationis, periodicque principio unâ cum *μὲ* & *μάς*, *ὄ* & *σὺς*, ut *ἰμῶνα* *μὲ* *ἀπὸ* *ἢ* *πῶ* *ἰσὺα* *με* *me* *amat* *pater meus*, *ἰσὺα* *ὄ* *μῶνα* *te* *odio* *habet*, *ἰμάς* *μάς* *κράζωμ* *παρὰ* *τι* *vos* *vocat* *filios suos*, *ἰσὺα* *σὺς* *κράζωμ* *ἐχθρῶν* *τι* *vos* *appellat* *inimicos suos*.

quæ loquutiones correspondent Italicæ phrafi vel Gallicæ, cum quibus habet maximam affinitatem, quom dicunt, *à nos ci ebiana phi siglinoi, il nou appelle ses enfans*, & familia. Vides igitur hujusmodi accusatiuos cum e, conjungi cum monosyllabis *mi, si, mas, sas, & c.*, qui statim illos subsequeuntur. Nominativi tamen *hais & isais* ponuntur absolute initio periodi, ut *hais φαιμι δ'εν έχομεν, καὶ ἡ κατὰ πύλα σύρα non patem non habemus*, & *felis ibratem placentiam*, est adverbium Græco-vulgare in filios, qui bona patris pauperis lautius quam par sit profundunt, & opipare vivunt.

Certum insuper *μινοςυλλαβα* illa pronomina *mi, si, tū, mas, sas, φη, & tū, &c.* Si simul esse contingant cum aliquo adjectivo, poni inter adjectivum, & substantivum, ut *ὁ πρώτος μας φίλος primus noster amicus*, *ἀλαττηνὸν μιν ἄνι fili mi dilecte*, ἢ *κακαὶ τὴν γλώσσαν mala illorum lingue*, &c. Item summi pro pronomibus possessivis *ιδιόνομ, ιδιόνομ, ιδιόνομ meus, tuus, suus, &c.* Verum tunc non ponuntur absolute, ut possessiva, sed unā cum alio nomine, ut quom dicimus, *liber meus, τὸ βιβλίον μου*, ut cum dicimus, *hic liber est meus*, quia *meus* est solus & non cum alio nomine, nos dicemus, *ἰτὺτο τὸ βιβλίον ἔδ' δικόμου*, & non *τὺτο τὸ βιβλίον μου ἔδ'*.

Certum quartō monosyllabos illos accusatiuos *mi & mas, si & sas, φη & tū, & c.*, tam ante verbum collocari posse, quam post, ut *ἰνὸν σὰς τὸ ἰδιόβασα τὸ γράμμα*, & *ἰνὸν ἰδιόβασα σας τὸ γράμμα*, *ergo vobis legi epistolam*. Quod si hujusmodi accusativi particulae isti *δ'εν* vel *ἢ non*, *ἄνω* vel *sub sicus*, vel adverbis *καθὼς quemadmodum, ἔτι sic, ἄμωρον hodie, ἄμωρον cras, τῶρα nunc*, & aliis adverbis loci jungantur, tunc verbo postponi minimè possunt, sed tantum præponi, ut *δ'εν μὰς τὸ ἰσραὴλ τὸ βιβλίον non misisti nobis librum*, *σήμερον σὰς ἔπα μὲν ἰνὸν ἰνὸν vobis dixi ne exeat*, nec enim bene dicemus, *δ'εν τὸ ἰσραὴλ μας*, nec *σήμερον ἔπα σας*.

De quibusdam Nominibus quæ genitivum regunt, vel accusativum, ubi etiam de ablativo absoluto.

Omnia nomina Comparativa, si præcipuè cum pronomibus primitivis construantur, verbalia item in *τις*; unā cum nominibus, quæ dignitatis habent significationem, ignorationis, participationis, similitudinis, ac communicationis, & utilitatis, genitivum adoptant, ut *ἐκείνος ἔδ' ᾠσώτερος μου ille est sapientior me*, *ἰτὺτο ἔδ' φαιμολικόν τ' ἀγάπης*, *id est significativum amoris: ὁ ἱερεὺς ἔδ' ἀξίος τιμῆς Sacerdos est dignus honore: ἀμαθὴς ἔδ' ἠδωλικῶν γραμμάτων ignavus Græcorum literarum, σὺνσφορος καλῶν ἀνθρώπων bonorum hominum socius, ὁμοίος τ' λεοντῶν Leoni similis, τὰ κατὰ ἔδ' κωνὰ φη φίλων bona sunt amicis communia, & similia.*

Ea item quæ dicuntur numeralia ordinis genitivum requirunt, ut *δ'εύτερος μου mihi secundus, πρώτος των primus inter illos*, &c. Quæ tamen construi etiam possunt cum accusativo positā præpositione *ἀπὸ*, ut *ἰσραὴλ ἀπὸ ἄλλος postremus omnium*, *πρώτος ἀπὸ ἄλλος primus omnium*, & sic de reliquis.

Profectò, ut uno verbo dicam, omnia sive Comparativa sint, sive superlativa, sive plenitudinem significant, vacuatiunt, utilitatem, & similia, si cum pronomibus junguntur, ut plurimum postulant genitivum si cum aliis nominibus accusativum cum præpositione *ἀπὸ*, ut *ἀπὸ ἄλλος τὸ*

ἰλλμας, ἰτὺ ἰσαν εἰς ἡ Τροίαν, δ'ωαπίότερος, vel *δ'ωαπίότερος ἰπὸν ὁ Ἀχιλλεύς, omnibus Græcis qui existerunt in expeditione Troiana fortior fuit, vel omnium Græcorum fortissimus fuit Achilles*. Nomen *χαίματος*, ut plurimum habet post se accusativum sine ulā præpositione, ut *χαίματος ἰνομας curarum plenus*: At *ἐναίλος contrarius* genitivum anar cum primitivis pronomibus, cum aliis verò accusativum unā cum præpositione *eis*, ut *ἔδ' ἐναίλος μου est mihi contrarius*. & *ἐναίλος eis ἄλλος contrarius omnibus*, *φίλος* denique semper repetitur cum genitivo, ut *φίλος τ' ἔδ' ἄμικος Dei*.

Instrumentum, causa, modus, & excessus debent in hac lingua exprimi accusativo, cum præpositione *μὲ*, vel *μὲν*, vel etiam interdum cum *ἔδ'φ*, vel *γὰρ*, si præferant causam significare velimus, ut *ἐκὼν πρὸς τὸ μὲ τὸ βαβίλι baculo illum percussi*, ἢ *ἔδ' ἀ μὲ κατὸ μάτι oculo illum vidi benigne*, *ἢ ἰσραὴλ τὸν ἰσραὴλ τὸν μὲ τὸ σκαδὶ hostem suum gladio inierunt*; *ἢ καὶ ἄλλος μὲ τὸ φιλὸν τὸ sua voce reliquos superat*; *ἔδ'φ τ' δ'ολιαν*, vel *γὰρ τ' ἔδ'φ ἔλας τ' ἀρμάτα τὰ πρὸ πρὸτε perdidit arma*.

Tempus item, & mensura tam loci, quam ponderis simpliciter accusandi casu effertur, ut *τὸν ἡμέραν καὶ τὸ νύκτα δ'εν κάμει ἄλλος κατὰ τὸ διαβαῖν die ac nocte nil aliud facit quam legere*, ἢ *ἰσραὴλ τὸν ἰσραὴλ ἀπὸ πῶν φραβῶν ἰκατὸ λίγας Roma distat a Galatia centum leucis*, *ἔλαφ' ἰσραὴλ λίστας est ponderis triginta librarum*.

Jam ablativum absolutum, pro quo Græci literales utuntur genitivo, nostri Græco-vulgares penitus ignorant, nec genitivum usurpant, nec alium casum, sed vel ipso nudo nominativo utuntur, ut *μυσσὸνίας ἰνὸν ἀπὸ πῶν ἐκακῶν ἰπασιν ἢ ἰσραὴλ τ' ἰσραὴλ τ' discendente me ab Ecclesia cecidit relictum tua domus*, vel loquutionem resolvunt per *ἔταν* vel *εἰς*, ponentes verbum in imperfecto, ut *ἔταν vel εἰς ἰσραὴλ ἀπὸ πῶν ἐκακῶν ἰπασιν*, &c. *cum discerem ab Ecclesia cecidit*, &c.

De constructione Verbi Activi.

Non nimis laborandum erit in tradendis regulis verborum activorum. Omnia siquidem verba activæ significationis postulant ante se nominativum agentem, & post se accusativum, vel genitivum patientem. Genitivo quidem utuntur hujusmodi Græciæ regiones Peloponesus, Creta, Chius, Zaccynthus, & omnes penitus Græciæ insulae. Accusativo verò gaudent Attica, Thessalia, Macedonia, Thracia, & omnes proflus Continentis provinciae, atque incolæ. Quom igitur verberis in insulis, utere post verbum genitivo, accusativo verò quom fueris in Continente.

Adverte tamen, quamvis ij qui in Insulis sunt post verbum activum genitivum, quem personæ vocant, admittant (res enim apud omnes, ac semper ubique ponitur in accusativo, ut *ἀκού τὰ λόγια σου*, non *φη λόγιον σου*, *audio tua verba*) id verum esse præcipuè, quom post verba sequuntur pronomina illa primitiva *mi, si, φη*, & tantum in numero singulari, ut *δ'εν μὲ ἀκού non me audit*; nam in plurali dicunt cum accusativo, *δ'εν μὰς ἔπα τίπτες, nihil nobis dixit*, licet in singulari dicent, *δ'εν μὲ ἔπα τίπτες*. Quod si alia subsequeantur pronomina, vel nomina, modò genitivum ponunt, modò accusativum, ut *ἀκού τ' Πέτρον non τ' Πέτρος ἀκού Petrum*, & *μὲν τ' Μάρκον*, & non τ' Μάρκον, nisi dicas *μὲ τ' Μάρκον*, *alloquor Marcum*, vel *loquor cum Marco*.

Quando autem statuendus sit post verbum activum

vum genitivus, vel accusativus, optima regula est, si animadvertamus ad linguam Gallicam, vel Italicam, nam si post verbum activum ponatur particula à tunc semper in Græco vulgari reponi debet post verbum genitivus, ut *ſ'ay dit à François, τὴν ἑπίτα τὸν ἑλληνίσκου, non τὸν ἑλληνίσκου*. Si verò talis particula non ponatur, utendum tunc erit accusativo, vel genitivo, juxta distinctionem Græcæ locorum superius insinuatam, ut *je vous ay fait la grace, ego vobis gratiam feci*, secundum Insularum habitatores dices, *τὴν σὲ ἢ ἑκαμα ἢ χάριν, & secundum Continentis incolas, τὴν σὲ ἢ ἑκαμα πλὴ χάρον*, que locutio correspondet huic Italicæ, *la gratia te l'ho fatta*.

Præterea sciendum, verba, que apud Latinos, vel Græcos literales exigunt post accusativum rei dativum personæ, apud Græcos vulgares usurpare pro dativo personæ, vel genitivum, ut loquuntur Insularum cultores, vel accusativum, ut Continentis incolæ, exempli causâ, *ego dedi tibi librum* dices, vel *τὴν σὲ τὸ ἰδωκα τὸ βιβλίον, vel τὴν σὲ τὸ ἰδωκα τὸ βιβλίον*.

Rursus verba, que duos sibi accusativos adficiunt apud Latinos, & ἰλλωας, apud vulgares Græcos, vel ambos retinent, ut loquitur omnis Continentens, aut mutant accusativum personæ in genitivum, ut phrasis est omnium Insularum, verbi gratiâ, *ego te doceo grammaticam*, dicitur *τὴν σὲ, vel τὴν μαθαίνω τὴν γραμματικὴν*.

Idem fit aliquando, si verba apud Latinos regant ablativum cum præpositione à vel ab, & accusativum, ut *aufero à te vestem*, *τὴν σὲ, vel τὸ πτερον τὸ βύζον*, dixi aliquando, quia ut plurimum pro ablativo ponitur accusativus cum præpositione δὲ, ut *accepti à Petro tuas literas*, *τὴν ἰθαλία ἢ γραφαὶς σου δὲ τὸν Πέτρον, id habeo à te, ἔχω τὸ ἀπὸ τίνος, & alia*.

Idem etiam præstari debet, si verbum apud Latinos accusativum regat & genitivum, vel ablativum sine ulla præpositione, ut *impleo ollam denarium*, *γεμίζω τὸ τζυκάκι δὲ τερτίου, & impleo thes aquâ, γεμίζω τὸ ἀγγίον δὲ τὸν νερόν*, in quibus tamen sæpe sapius reticetur ἀπὸ, dicendo simpliciter *τερτίου & νερόν*.

De Constructione Verbi passivi, neutri, ac Dependentis.

Quemadmodum activæ vocis verbum exigit ante se nominativum agentem, & post se accusativum patientem, ita è contra passivæ vocis verbum postulat ante se nominativum patientem, post se verò accusativum agentem cum præpositione ἀπὸ, ut *τὸ ἀμάξι τραβίξῃ ἀπὸ τὰ ἄλοια currus trahitur ab equis*. Semper igitur in passivis casus personæ verbi activi, quum videlicet duplicem requirit casum post se, vertendus est in nominativum, manente altero immutato, ut *τὴν σὲ μαθαίνω πλὴ γραμματικὴν, passivè redditur, ἵνα μαθαίνωσι ἀπὸ ἡμῶν πλὴ γραμματικὴν, tu doceris à me grammaticam, &c.* ut apud Latinos.

Ex verbis neutris, vel Dependentibus, quedam absolute ponuntur sine ullo casu, ut *τὴν νύκτο, πορπὴν ἀνύβω, σίκομα ἴσο, κοιμῶμαι dormio*: quedam verò requirunt post se aliquem casum, ut *φίσηκα μὲ placet mihi, τὴ φαινίθαις, quid vobis videtur, & alia, que genitivum, aut accusativum postulant pro diveritate presentis Græcæ regionum, si eisdem casus, vel alios requirant Latinorum verba vel neutra, vel dependentia; & tunc Constructio erit eadem quam jam recensuimus in verbis activis.*

De Verbis ἑμαί, φαίνωμαι, & aliis, tum de Verbo Imperfonalis, de Modis, Gerundiis, ac quibusdam loquutionibus.

Verbum ἑμαί sum, duos habet nominativos ante,

& post se, ut è *Αεισθίτης ἦταν μεγάλος φιλόσοφος, Aristoteles erat magnus Philosophus*: eodem modo construitur verbum φαίνωμαι videor, ἵσθημαι dicor, κρίζομαι vocor, λογιζομαι νικησθω, & similia, que præter illos duos nominativos admittunt etiam genitivum, vel accusativum juxta supra dictam locutionem Græcæ distinctionem, sicut Latina dativum, ut *αὐτὸς μὲ ἴδῃ, vel φαίνῃ μὲ καλοπείχους ἀνθρώπος ἴδῃ mihi est, vel videtur vir idoneus*. Vel etiam accusativum cum præpositione ἀ vel ab, ut *justus ab omnibus vocatur, vel τερταίνεται θεῖσιν, ὁ δίκαιος κρίζῃ, ἢ κρῖται; μακάριος ἀπὸ ὄψεως*.

Verbum impersonale duplicis est speciei, activæ nimirum & passivæ. Utrumque impersonalis verbi genus, vel ponitur absolute sine ullo casu, ut *βίχηχθ πλῆσι, λέγουσε fertur*; vel cum aliquo casu ut apud Latinos, verbi gratiâ, *pertinet ad me, ἰσθίριμ, non licet vobis, δὲν σας ἀπέσαι, non curavit de anima, δὲν ἐνοιάξῃ ἑξ πλὴ δουλείῃ*. Ubi advertet, verba impersonalia ut plurimum sumi à tertia persona plurali presentis indicativi activi, ut pro *scribitur* dicunt *γράφουσι scribunt, pro vivitur, ζῶσι vivunt, & alia*. Dixi ut plurimum, quia reperitur interdum, & quidem rarò aliquod impersonale desumptum à tertia persona plurali presentis indicativi passivi, ut *κοιμῶνθ dormiunt*.

Modorum usus pervius est unicuique ut apud Latinos. In usum tamen hi præcepti veniunt, indicativi, imperativi, & subjunctivi, qui vicem gerit infinitivi, & exprimitur per particulam *νὰ*, ut *ἔλινα νὰ τὸ κέμω volo illud facere*: cui interdum præponitur articulus τὸ, & ponitur loco nominis, ut *τὸ νὰ κέμω* pro *τὸ κέμωνα ἔοιμην factum*. Similem loquutionem habent Græci literales, ut *τὸ ποιῆν* pro *ποιῆμα*, & Itali *il fare*, pro *il fatto*. Hujusmodi modus semper ponitur post aliud verbum, sicut infinitivus apud Latinos; vel aliàs resolvitur per *ὅτι* vel *πὺς*, ut *scio te fecisse hoc*, vulgò possimus dicere, *ἔξῃρω πὺς*, vel *ὅτι τὸ κέμω*, quod *ὅτι* & *πὺς* videtur correspondere Italico *che* vel Gallico *que*. Ponitur etiam *ἔ* pro *ὅτι*, ut *λογιζῶ καὶ τὸ ἴσθησι*, pro *ὅτι τὸ ἴσθησι, puto te illud didicisse*. Jam quænam particula, vel Conjunctio unicuique modorum tribuatur; & quomodo inter se discrepent, vide supra in Conjugationibus barytonorum.

Gerundiis caret utraque Græca lingua, fruitor vero Latina. Ea autem sic in vernaculum Græcorum dialecticam vertenda censemus. Gerundia in *do*, resolvuntur in participia, ut *amando ἀγαπῶντας, dicendo λέγοντας, &c.* Gerundia in *dum* exprimuntur aliquando per *ἔξ νὰ*, si illa præcedat præpositio *ad*, ut *ad habendum ἔξ νὰ ἔχῃ*: aliquando per *σὴν*, vel *ἀνάμωστος*, si præcedat præpositio *inter*, ut *inter ambulandum, ἐν ἰσπορπάτωσιν*, id est, *dum ambularem; inter dicendum ἀνάμωστος ἵνα ἡμῶν εἰον λογουετω;* & similia. & aliquando per *ἀπέπει*, si à Latinis esse tantum absolute sine ulla præpositione, ut *faciendum mihi est, ἀπέπει νὰ κέμω, vobis agendum, ἀπέπει νὰ κέμῃτε*, &c. Hic modus loquendi non aberrat à mo o loquendi Itatorum, vel Gallorum, dum dicunt, *mâ bisogna fare, il me faut faire*, cum hoc tamen discrimine, quòd in dictis linguis verbum consequens est infinitivi modi, & nunquã mutatur, at in Græca vulgari verbum quod subsequitur *ἀπέπει*, est subjunctivi modi, variaturque ac construitur cum personis, quæ comitantur gerundia in *dum*, ita ut si persona sit singularis, & prima, verbum etiam erit primæ personæ numeri singularis, & sic de reliquis. Tandem gerundia in *di*, simpliciter effertur per *νὰ* cum subjunctivo,

subiunctivo, ut *tempus est eundi*, καὶρὸς ὅτ' ἢ πᾶσι
sciendi sunt cupidus, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, &c.

Veniunt jam ad peculiare quaedam loquutiones. Quum Latine dicimus, *quod tibi scripserim*, vernaculo Graecorum sermone sic efferemus, ἔγραψα τι σοῦ ἴγραφα, vel ὅτι σοῦ ἴγραφα, vel τὸ νὰ σοῦ ἴγραφα, vel ἐστὶν καὶ νὰ σοῦ ἴγραφα, prior & secundus loquendi modus conformior Latinae loquutioni videtur.

De nonnullis ad-verbis, ac particulis, quae vel nominibus, vel Verbis praefiguntur.

Ut totum communis Graecae linguae syntaxeos ab-solvamus tractatum, brevius percurremus nonnullas voces, quarum notitia non parum junvatur is, qui aditum sibi fieri vult ad hujusmodi linguae Graecae syntaxim. Dicamus ergo prius de ἀμπότις utinam, quod adverbium est optandi, poniturque unà cum νὰ, & constituit in verbis peculiarem modum, qui dicitur optativus, reperitur cum perfecto, & imperfecto, ut ἀμπότις νὰ ἴβληται, utinam illum vocasset, ἀμπότις νὰ ἴβληται, utinam illum viderem.

Ἄν, vel ἄ fit à Graecoliterali ἰάν ἢ, ac pariter regit subjunctivum, tempus amat id, quod nos in verbis harytonis diximus habere indifferentem quandam, ac indeterminatam significationem, ut ἄν εἰ πιάσω σι τε σαρῖαν, non ἄν εἰ πιάσω: ἄν εἰ εὐρίσκω σι τε ρεπῖαν, non ἄν εἰ εὐρίσκω. Coniungitur praeterea cum omnibus praeteritis, ut ἄν ἔγραψα σι feci, ἄν ἴγραφα, σι scribebas, ἄν εἶλα δῶσε σι δαδί, & reliqua.

Ἄπὸ, quamvis praepositio significans a vel ab, in compositione tamen alicujus verbi, vel nominis, non semper eandem retinet significationem; nam interdum denotat perfectionem, ut ἀπὸ τελειῶν ἡ ἡμεῖς, τελειῶν quippe simplex finire tantum significat, sed cum ἀπὸ perfectè finire, utque Latini dicunt, rem reddere omnibus numeris absolutam, interdum verò finem quodammodo praese ferre videtur, ut ἀπὸ πρῶτον ἡμεῖς comedendis facio, unde adverbia ἀπὸφαγα post prandium, & ἀπὸδῖνα post cenam, & tandem pensius, seu de, ut ἀποκόβω penis amputo, & ἀποκελιζῶ decollo, & alia.

Ἄς adverbium hortandi, si ponatur cum imperfecto efficit modum optandi, ut ἄς ἴβληται utinam viderem; ceterum ἄς nota est imperativi, seu potius subiunctivi, ut ἄς κάμνῃ faciat. Videtur autem derivari à Graecoliterali ἄφει, unde per syncope ἄς. quare quum dicimus ἄς ἰδῶ, idem valet ac sine me, ut videam, qui quidem loquendi modus frequens est in sacris paginis, praecipue in Evangelio, ἄφει ἰδῶμεν, εἰ ἴρξῃ Ἡλίας σῶσον αὐτόν, quem imitati Graeci-vulgares dicunt, ἄς ἰδῶμεν ἄν ἴρξῃ ὁ Ἡλίας εἴς νὰ ἴ δειθῆσῃ. Adverte tamen hujusmodi ἄς, non poni in secun-

da persona imperativi, sed tantum in prima, & tertia. Quia videlicet, aptior imperandi persona videtur secunda, non prima, & tertia, unde & Itali quum magnates alloquuntur solent obsequij & reverentiae causà uti tertià personà, ne loquentes secunda persona videantur aliquomodo illis imperare. Est igitur ἄς subiunctivi potius nota, quam imperativi.

Ἄν, vel ἄ, deductum fortasse fuit ab ἄν, ablata diphthongo η. Dicitur autem ἄν, quum ponitur ante vocales & diphthongos, imò & ante aliquas consonantes, videlicet ante β, γ, δ, ζ, θ, κ, π, τ, φ, χ: δὲ verò ante reliquas consonantes. Regit indicativum tantum, quia in reliquis modis non utitur ἄν, sed μέν, vel μὴ, ut μέν κάμνῃ ne facias.

Nà aliquando est adverbium demonstrandi, & regit genitivum, si praecedat pronamina primitiva numeri singularis, ut νὰ οὐ ecce tibi, accusativum verò si sint numeri pluralis, & ante alia nomina, ut νὰ σὰς ecce vobis, νὰ ἴ Πέτρον ecce Petrum. Aliquando est conjunctio causalis, ab ἡν deducta, unde ut illa subiunctivum exoptulat, qui, ut diximus, vicem etiam gerit infinitivi. Atque hinc fit, ut aliqui dicant conjunctionem νὰ signum esse, ac notam infinitivi. Verum quo firmo, stabilique nitantur fundamento non video. Interdum denique νὰ solet esse particula repletiva, & ornatūs causa maximè apud Chios, qui dicunt ἔκινά pro ἐκί, τῶνά pro τῶτον, quam etiam replicantes fati molliter sonant ἐκινά, & τῶθινά.

Ni item particula est quae nihil significat, & tantum ad ornatum ponitur orationis, idque duntaxat à Chiis, non in quibuslibet nominibus, sed tantum in articulis & pronomibus masculinis & foeminis, ubi reperitur finalis littera ν, ac in prima, secunda, & tertia persona verborum numeri pluralis, ut pro ἰδῶσιν, ἰδῶσιν, pro τῶτον, τῶτον, pro τῶτον, τῶνῶν, pro γράφομεν, γράφομεν, pro λέγει, λέγει, & sic de reliquis.

Ὅσάν demum vel ὁάν, aut ὁά, idem significat quod Latine cum vel postquam, ac postulat subiunctivum, ut ὁάν γράψῃς cum scripseris, ὁάν ἴδῃς postquam venero, & similia.

Interjectio ὄχῃ, vel ὄμῃνα heἰ mihi regit accusativum, ut ὄμῃνα ἴ κακόμοιρον heu me infelicem. At ὄ modò requirit nominativum, vel vocativum, ut ὄ μεγάλην δυστυχίαν ὄ magnam calamitatem, ὄ καλὴ ἀνδρεία ὄ bone vir, modò verò genitivum, & tunc vim habet admirationis, ut ὄ ἴ Θεάμυδις ὄ rem admirandam, id est Papa.

Atque hæc de Syntaxi linguae Graecae communis, methodicàque ejusdem institutione, majore quàm potui dilucidàque brevitate, ac studio ad Dei omnipotentis gloriam, Fidei Catholicae propagationem, Proximorum utilitatem, nec non ad εὐλογῆσθαι περιηρίαν.

TABELLÆ

SEU IMAGINES

RERVM QVARVMDAM,

AD REM PRÆSERTIM LITURGICAM,

aut vestiarum Græcicam spectantium, quarum vocabula in hoc
Glossario exponuntur.

E X P L I C A T I O T A B E L L A R V M.

I. Tabella exhibet Ichnographiam ædis Sophianæ, ac proinde cæterarum fere apud Græcos Ecclesiarum, in qua multa exhibentur in Glossario subinde explicata, in vocibus quæ hic Græcè describuntur. Ac primò quidem ΚΟΪΧΗ, sub qua ΒΗΜΑ consistit. In Bemate ΣΥΝΘΡΟΝΟΝ, ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΙΑ, cui incumbit ΚΙΒΩΡΙΟΝ. Sub Ciborio, ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ. Circa Ciborium, ΒΕΛΟΥΤΡΑ. Bema clauditur ΚΑΤΕΛΛΟΙΣ tribus, in iis, portis perviis, quas ΠΥΛΑΣ ΑΓΙΑΣ vocant. Extra Cancellos prostat ΣΩΛΕΑ. Soleæ lateri, quod ædem ingrediendi finistrum est, ΠΡΟΘΕΣΙΣ: dextro ΔΙΑΚΟΝΙΚΟΝ adjacent. Statim post soleam ΑΜΒΩΝ conspicitur. Quidquid extra Bema est, ΝΑΟΣ appellatur. Tempus media pars, cui Hemisphærij pars itidem media imminet, ΟΜΦΑΛΟΣ dicitur. Porticus tum inferiores, tum superiores, ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΙΑ vocantur. Ad ædem novem portis aditus patet, quæ ΠΥΛΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ & ΩΡΑΙΑΙ dicuntur. Ædi ΝΑΡΘΗΞ obverfatur: Nartheci ΑΥΛΗ, seu Atrium, quod ΤΕΤΡΑΣΤΟΝ circumdatur. In medio Atrio, quod ΓΑΡΘΟΝΟΣΤΑΣΙΟΝ vocant, est ΦΙΛΑΗ, seu ΚΑΝΘΑΡΟΣ. Mediæ partis ædi incumbit ingens Hemisphærium, quod ΤΡΟΥΛΛΟΣ dicitur. Sustinetur illud quatuor Pilis majoribus, quas ΠΕΣΣΟΥΣ & ΠΙΝΣΟΥΣ vocant.

II. Tabella partem interiorem ædis Sophianæ effingit: ΚΑΤΕΛΛΑΟΝ scilicet, quo Βήμα à Ναῶ intercluditur, cum tribus suis portis. Huic obverfatur ΣΩΛΕΑ, ad ejus latera prostant, ut dixi, ΠΡΟΘΕΣΙΣ & ΔΙΑΚΟΝΙΚΟΝ. Ut cæterarum factarum ædium eandem fuisse olim faciem credam, suadet Martyrologium Moscoviticum, à Viro doctissimo Danièle Pabebrochio in lucem emissum to. I. Majj ad 31 Augusti, in quo effingitur *Collocatio Zona Deiparæ in æde Chalcoptriana: & ad 1. Octobr. quo Proteftio Deiparæ à Jaxæa pluvia celebrari dicitur.* Eadem pars interior à Possino pariter describitur in Notis ad Pachymerem.

III. Tabella ædis Sophianæ ΤΡΟΥΛΛΟΥ, seu Hemisphærij formam exteriorem exhibet, cui imminet ΣΙΓΝΟΧΡΙΣΤΟΝ: in ima verò parte, ΑΜΒΩΝ.

IV. Tabella duas Imperatorum figuras habet: prior est Michaëlis Palæologi veste augustali, quam ΣΑΚΚΟΝ vocant, cum Zona, quæ ΛΩΡΟΣ, & ΔΙΑΔΗΜΑ appellatur. Caput ΚΑΜΕΛΑΥΚΙΩΝ tegitur, cui imminet Lapillus, ΟΨΘΑΝΟΣ dictus. Dextra ΝΑΡΘΗΚΑ, sinistra ΑΚΑΚΙΑΝ tenet. Pedes ΤΖΑΤΙΑΣ induuntur. Figura altera effingit Constantinum Palæologum, Michaëlis filium, cum paludamento, quod ΜΑΝΔΥΑΝ vocant.

V. Tabella Balduinum II. Imperatorem equitem depingit, ut in illius Bulla aurea, quam alibi dedimus. In qua præsertim advertere licet Equi Tibialia, quæ ΤΟΥΒΙΑ dicuntur, ΣΕΙΑ, & alia equorum apud Græcos ornamenta. Effinguntur præterea ΦΑΚΙΟΛΙΟΝ, & Pileus, qui ΠΙΡΑΜΙΣ, & scriptum, quod ΝΑΡΘΗΞ appellantur.

VI. Tabella binas Augustas repræsentat. Prior est Theodora Michaëlis Imp. altera, Helena, Manuëlis Palæologi Imp. uxores. Utriusque caput tegitur Calyptra, quam ΤΥΜΠΑΝΟΝ vocant. Utriusque etiam ΛΩΡΟΣ, seu ΔΙΑΔΗΜΑ pectus stringit.

VII. Tabella Consulif ordinarii figuram prodit, ex Diptycho præsertim Leodiensî depromptam, in qua potissimum licet formam ΛΩΡΟΥ Consulif & Imperatorij, & ΣΙΜΚΙΝΕΪΟΥ, seu ΕΓΧΕΙΡΙΪΟΥ, quod dextera gestat.

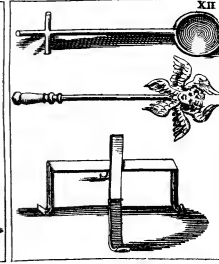
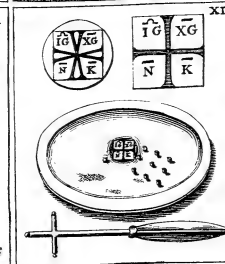
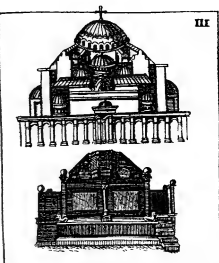
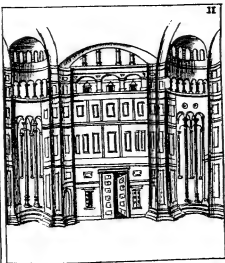
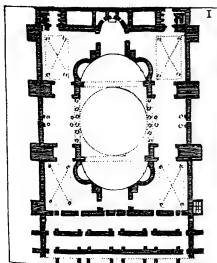
VIII. Tabella tres Ἀρχιερεῖς, seu Antistites depingit, quarum media est S. Joannis Chrysofomi Patr. Constantinopol. ΣΑΚΚΟΝ induiti: quæ quidem vestis, à multitudine crucium in eo effictarum, ΠΟΛΥΣΤΑΥΡΙΟΝ appellatur: cui superinjectum est ΣΙΜΟΦΩΡΙΟΝ. Aliæ sunt S. Nicolai & S. Basilij, cum ΦΑΙΝΩΛΙΩ, cui pariter intextæ cruces. Ad latus dextrum pender ΕΠΙΦΟΝΑΤΙΟΝ. In tribus istis figuris, Stolæ collum ambientis extrema conspiciuntur.

IX. Tabella Patriarcham cum ΠΟΛΥΣΤΑΥΡΙΩ & ΣΤΟΛΗ, præterea cum ΔΙΚΗΡΙΩ & ΤΡΙΚΗΡΙΩ exhibet: & cum est extra Ecclesiã, cum ΜΑΝΔΥΑ, cui intexti sunt ΠΟΥΤΑΜΟΙ, cum Pileo, seu ΚΑΜΕΛΑΥΚΙΩ, ΚΑΜΙΔΑΒΑ, & ΒΑΚΤΗΡΙΑ, seu Pædo.

X. Tabella Diaconos duos effingit: priorem cum stola, seu ΩΡΑΡΙΩ, in humero sinistro: alterum cum ἐν τῇ ἀγίᾳ ΕΙΣΩΔΩ μεγάλη δεσφτ ἄρτον ἀγίου.

XI. Tabella exhibet particulam Panis allati ad Sacrificium: ΔΙΣΚΟΝ, & ἀγίος ΜΕΡΙΔΑΣ: præterea ΛΟΓΧΗΝ ἀγίου, qua Panis oblatu dissecatur.

XII. Denique Tabella, ἄστῆΡΑ, quo sacrificij τὰ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ sustinentur effingit, ac ΛΑΒΙΔΑ, seu Cochlear, quo facer Sanguis hauritur: & ΠΙΠΙΔΙΟΝ, seu Flabellum, ad Liturgiam.

MICHAEL PSELLUS
IN SYNOPSIS DE SINGULIS DISCIPLINIS,
Scripta verbis Politicis, ad Michaelē Ducam,
ex Cod. Reg. MS.

Τὸ τρίτον ἡ Γραμματικὴ, τῦτο τυγχάνει μίϑ;
Ἱστορίων δόξαισι, καὶ γλωσσῶν πολιτερίων.
Ἐκάστῃ γὰρ διάλεκτῳ παμπόλλαι ἔχῃ γλώσσας;
ἢ γὰρ Δωρὶς διάλεκτῳ ἔχῃ τοίας δε γλώσσας,
Ἁργείων, Κορινθίων τε καὶ ἄλλῃ Συρακυσίων,
ἢ δὲ Αἰολικῆ, ἢ Βοιωτῶν, πρὸς ἣ καὶ ἢ Λαοβίων.
Ὁ φάσει δὲ ὁ Γραμματικὸς εἶδῆσαι καὶ τὰς γλώσσας;
Ἰάδῳ γὰρ τὸ πύρις, ἀλλὰ Συρακυσίων.

EUSTATHIUS in Iliad. A. pag.96.

Γλῶσσα ἣ ἡ φωνῆς ὄργανον δαλοῦ ἣ πύρι καὶ ἀπεξενωμύμιλλυ διάλεκτον, ὡς τὸ,
Γλῶσσ' ἡμέμελλο' καὶ ὡς ὅτι ἔσσομεν, ὅτι τὸ μῦν, Λιμοῖο, καὶ δένδρον, καὶ
ἴπποιο, Θετταλῶν γλώσσας ἔστῃ, Συρακυσίων ἣ γλῶσσα λέγει τὸ Πύριον ἢ Κρητῶν
ἣ γλῶσσας τὸ, Θεράπων, &c.

(λίβαλλον) ἐκ ἑτέροις ἐξήρτων ἐπισκοπῶν ὡς τῶν ἀβυθίων.

ΑΒΟΥΤΟΝΟΝ, idem quod Ἀβουτόνον, apud Interpol. Diofcor. c. 434.

ΑΒΡΙΟΝ, *Alga*, *Brusis*, *φύκος*. ΑΒΡΙΟΝ, *cras*, *Αύειον*, in Corona pretiofa.

ΑΒΣΤΙΝΑΤΕΥΕΙΝ, *Abstinentia*. Glossæ Basilic. Ἀβστανύσθαι, τὸ ἀβστανεῖν. Ita leg. pro ἀβστανύσθαι. Justinianus Nov. 89. εἴς τὸ ἄβστανεῖν ἀναβάσις τοῦ ἱερῆν ἀβστανύσθαι ἰαυῶς τῆς παλαιοῦς κληρονομίας. Occurrit præterea apud Scholiast. Basilic. ad lib. 20. pag. 459.

ΑΓΑΕΙΔΑΡΟΣ. Vide *Αἰδάρες*. ΑΓΑΘΟΣ *δαίμων*, Prophetis seu Chymicis, *Nepeta montana*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 478. & *Apuleium* cap 94.

ΑΓΑΘΟΝ, *Sacra Eucharistia*. S. Basilus in Epist. ad Amphilochem c. 4. καὶ μὴ ταῦτα ἐπιτρέψαι συσχεῖν μὲν τῆς κοινωνίας τῆς ἀγάθης ἀποχρησθῆναι. & Can. 24. τὰ ἀγάθητα τῆς ἀγάθης κοινωνίας. Can. 81. ἕως δὲ οὐδεὶς ἱερῶν τῆς ἀγάθης κοινωνίας. S. Gregorius Nyssenus in Epist. ad Serimum: ἀλλὰ εἴς σπουδαίον ἀγαθὸν αὐτῶν ἐστὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀποκάλυψαι, καὶ ἐπὶ τῆς ἀγάθης μέσσειν.

ΑΓΑΘΟΣ hodie Græcis, is dicitur qui quondam ἀπόλις & ἀνός, atque aded qui πρῶτος ἐστὶ ἀπόλις, καὶ ἀνός. Ita Goarus ad Theophanem. Sic nos *bon-homme* dicimus, de eo qui simplicior est.

ΑΓΑΘΩΔΕΣ, *Sainfuchium*, apud Interpol. Diofcoridis cap. 452.

ΑΓΑΛΙΑ, *Scissim*, *Pedatum*, *pedetentim*, *pedepressim*, *gradatim*, *præmissis*, *Acroasidion*, *ἄγροασιδίων*, καὶ πῶδας, *βαδῶν*. &c. In corona pretiofa exponitur Ἰλιαν, ἱρίμ. Anonymus de nuptiis Thefei & Ἐνιθίαι lib. 5.

Κεφάλια ἀρματωθέντες ὁ ἔμνετος Πίνθος, Idem lib. 4.

Ὡς θίλα νὸς μηροῦσά, καὶ διουά, κεφάλια. Stephanus Sachleus in verbis. Politic. M S S. de pauperis mortui funeris:

Ἀλεξία ἀγάθια φάλλισιν, κμπτάνας δὲ τῆς κρήσιν.

ΑΓΑΛΗ, eadem notione. Historia Apollonij Tyrij:

Ἐπαρτίω εἶπεν τῆς Φωριεῶς πορτάτι ἀγάλην, ἀγάλην, Μπὸν ἀσάξην πρὸς αὐτὴν, καὶ αὐτὴν θίλα βάλω.

ΑΓΑΛΜΑΤΟΦΟΡΟΣ, *Nickophorus*, in Lexico M S. Cynilli.

ΑΓΑΜΦΗΑΗΝ, *Saliva*. Georgius de partibus corporis humani, M S.

Ἰὼν σιανὸν, ἀγάμην καὶ παρην, ἐ γνάθον.

ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΝ, *Agrocare*, apud Syropulum in Historia Concilij Florent. sect. 6. cap. 13. Idem sect. 7. cap. 12. ἵπτι ἐκείνος ἐς ἴτερον ἱκίλο κελύων, ὡς ἀνακτεῖν. cap. 14. καὶ ἐξήρτησαν ἰδὸν τῆς Πατριάρχων ὁ δὲ ἀπὸ ἀνακτεῖν, παρεδύσθη ὡς ἰδὸν αὐτοῖς. adde sect. 8. cap. 13. 14. sect. 11. cap 3.

ΑΓΑΠΗ, Convivium fidelium, in Ecclesiis olim in præcipuis solemnitatibus fieri solitum. S. Ignatius Epist. ad Smyrναenos n. 8. καὶ ἐξὸν ἔστιν χωρὶς τῆς ἐπισκοπῆς ἕως βαπτίζη, ὡς ἀγάπην ποιεῖν. Concil. Laodicenū Can. 27. εἰ δὲ ἱερῶν, ἢ κληρικών ἢ λαϊκῶν καλημίνος ἐστὶ ἀγάπην μὲρ σίρον, εἴς τὸ τῆς ὕβριος τῆς ταξέως προεβίβησεν τῆς ἐκκλησιαστικῆς, & Can. 28. εἰ δὲ τὸς κληρικών, ἢ ὡς τὰς ἐκκλησιαστικὰς λειτουργίας ἀγάπας ποιεῖν, &c. Concilium Gangrense Can. 11. ἐπὶ τῆς κληρονομίας τῆς ἐκ πῆρας ἀγάπας ποιεῖν, &c.

Αγάπη, *Extremordinaria vesellio*, in Monasteriis: Latine infimæ ætatis scriptoribus, *caritas*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Typicum S. Sabæ cap. 14. καὶ γινώσκοντες ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγάπῃ γινώσκῃ τῆ

αὐτῆς τριαρακαστῆς (ante Christi Nativitatem) φολαομένη ἐν ἑκάστῃ ἡβδομάδῃ τὰς τρεῖς ἡμέρας, δὲ ἑβδόμεν, τῆς ἀγάπης, καὶ παρασκῶν, τῆς οἴνου καὶ τοῦ ἔλαιου, εἰ μὴ πρὸς τὴν μακάριον ἀγίον μήνην, τότε γὰρ καλεῖται, καὶ ποιεῖται ἀγάπην εἴς τὸ ἄγιον.

Αγάπη, *ofculum*, quod *pacis* vocant: & quo in sacra Liturgia sepe invicem donabant fideles. In Liturgia Basilij, ubi editio præfuit, καὶ μὴ τῆς ἀπάσι-μοῖς, λέγῃ ὁ δὲ διάκονος, τὰς Φύρας, Codex Barberinus habet, καὶ μὴ τὸ δὸσθαι τῆς ἀγάπης, λέγῃ, &c. ut monet Goarus in Euchologio p. 177. Item quodvis ofculum fidelium, Vita S. Marie Ægyptiaca τ. 35. καὶ τότε ἡμεῖς, καὶ τῆς ἰσχυρῆς πῆρας λαλοῦσι, καὶ τὸ σύνθημα ὁ ἰδὸν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν εἶδος. Euchologium de Ordinatione Diaconi pag. 254. καὶ ἐπιθί-δωσιν αὐτῶν ἕρπαιον, καὶ ὁ ἰδὸς αὐτῶν ἀγάπην, ἐπιθί-δωσιν αὐτῶν τὸ ἄγιον ἱμῶσιν, ubi pag. 251. εἴτα ἐπιθί-δωσιν αὐτῶν ὁ ἄρχιεπίσκοπος τὸ ἄγιον ἱμῶσιν, λέγων ἡμεῖς, Ἀἴεις, καὶ ἀσπάζεσθαι αὐτῶν, rufum pag. 284. καὶ εἰδὲ αὐτῶν ἢ ἐκ τῆς ἀγάπης, adde p. 295. Symeon Thellalonicensis lib. de Sacrament. ubi de ordinatione Presbyteri: εἴτα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς διεξῆν, ὡς εἶπὶ αὐτῆς χειροτονθεῖς, καὶ ἐπὶ τῆς παρῶν, εἴς τὸ εἶσαι ἀγάπην καὶ τῆς ἐρῶν, &c.

Αγάπη, titulus Compellatoris. Innocentius in Epist. ad Clerum Constantinopolit. ἀλλὰ γὰρ αὐτῶν ἢ ἀναβαίον παρασκῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς ἡμετέρας ἀγάπης κεινῶν ἡκουμαζέσθαι ὡσὺν τῆς ἀρεθῆς ἰνικα-μυ. S. Chryltoftom. Homil. 1. de providentia: ποσαυτῶν ἡμῶν καλῆς καὶ ἰσχυρῆς, ὅσων ὁ δαίμων ἔστος τῆς ἀγάπης τῆς σπ. S. Basilus in Epist. ad Gregor. Theolog. ὡς μὴ δυνάσθαι δεικνῆσαι πρὸς τῆς ἡμετέρας ἀγάπης, Adde Theodor. lib. 5. hist. Eccl. cap. 9. & quæ adnotatum in Gloss. med. Lat. in V. V. *agape*, & *caritas*.

Αγάπη, *Pax*, *factus* apud Nicetam in Alexio lib. 3. n. 6. παραβάσθαι αἰ σπονδῶν, in cod. Gr. barb. ἀγά-πη. Rufinum: τῆς ἀγάπης τῆς ἐρῶν, idem Codex habet τῆς ἀγάπης.

Αγάπη, *Electiofina*. Joannes Moschus in Limon. cap. 193. ἰδὸν ἡμῶν αὐτῶν, καὶ δύναι μὲρ ἀγά-πην ἐς ἀποστροφῶν.

Αγάπη ποῦσιν, formula frequens in Monasteriis, *Fac mihi charitatem*, Galli dicent, *obligez moy, faites moy la charité, faites moy la grace*, &c. Idem Moschus cap. 19. ἰδὸν ἡμῶν ἐκ τῆς πολλῆς κατανόας, ἀλλὰ ποῦσιν με ἀγάπην, δός με ἰδὸν ἡμῶν: cap. 105. ἐκ μὲν ἔν βάλω αὐτῶν τῆς μελέτης, λέγων, ποῦσιν ἀγάπην, Ἀββᾶ: ἵπαι με ἢ ἐκ νοστήσιν ἐν ἱερῶν, adde cap. 116. 123. 134. 166. &c.

Αγάπη, Theophilus Antecessor lib. 3. tit. 1. §. 6. ὅθεν ἀκίβητος ἔστι λέγων ἐν ἰ capita, ἀλλ' ἰν σπῆρτα διαμρῶς τῆς τελευτήσθαις περὶ σπῆρας. Ubi Scholia-stes, ἰν σπῆρτα, καὶ σπῆρας, exponit: ἰν capita verò ἐκ ἀγάπης, ἡμῶν ἐξ ἰσότητος. Ita rufum §. 6.

ΑΓΑΠΗΣΙΔΡΗΣ, *Amasius*, *Anator*, ἱράμι-νος, ἱερασι. *Alapensaria*, *Amatrix*, ἱερασι. *Αγάπη-τις*, *Amabilis*, *placidus*, ἱραμῶν, ἱεραμῶν. *Αγαπημῶν*, *Favorabiliter*, *φιλικῶς*.

Αγαπημῶν, *Scortum*, *pellex*, *Amasia*, *οσπιβῆτα*, *μαχλάς*, ἱραμῶν. Afifia M S S. Regni Hierofoly-mitani cap. 192. καὶ ἂν ὡς ἔχον καὶνὰ γινώσκον τέκνον: ἀμὰ ἔχον τέκνον ἐκ τῆς ἀγαπημῶν τῆς, &c.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ, Scribit Nicolaus Alemannus in Not. ad Procopij Anecdota, Christianos, ἀγαπη-τῶν nomine confuevisse, quos sibi in fratres & amici-peculiares adficebant: ac Felicem Pap. I. V. cūm adhuc Laicus fratrem fidem Justinianum jurasset, exinde *ἑσπῆμῶν ἀγαπημῶν* appellari in Roma-norum Pontificum Serie Græcæ conscripta.

riat, acerbitas. Lexicon M.S. Nicomedis Jatro-
trophifita: Έλεον υμαφαινον, άρνον ιδανον.

Αρνωδίζωμον, τὸ ὀμφακιν, in Glossis Jatricis MSS.
ex Cod. Reg. 1334. Όσα ιμμα, ηνα, vel fucis ηνε
acerbit. Glossæ Jatrice MSS. Neophyti: Αρνωδία,
ἢ άρνω σφαδία, ἢ αμωδία, γλύνω, τὸ άρνωδίζωμον.
Vide in Κατω.

Άρνω, Thracibus, nuncupati *Ephēbi*, ut auctor
est Eulathius. Leo Grammaticus p.460. id est, μήτηρ, ὄψ
άρνω νω ιπελαβόμω. Anna Comnena lib. 6. Ale-
xiad. p. 205. ἐπιέλαβὸ συμπαράλαβὴν μὲν ἑαυτῷ τὴν τε
λιῶδ μεσομένην ἢ άρνω. Nicetas in Isaacio lib. 3. n. 2.
ἢ γδ ἐκ τῆς πατρικῆν άρνω κρὸς τὴν υἱὸν μετάρρη-
σαν αἰμαδιαν, ἢ ἐ Κριμτος ἔπ' Αλξήω ὡς ἔκει πα-
θῆν κατ'επικριθ. Ubi Cod. al. ἐκ πατρικῆν ὀμφακιν, Εκ
νυῖς αερβι. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.
extr.

Τίς ἔχιν πιδον άρνω, καὶ τίς κορασί πάλι.
Idem lib. 7.

Η μία ζῆν ἴαν, ἢ ἄλλη, ἢ ἄλλη
Proverbia Græcobarb. MSS. πῶν άρνω περμιτύσιν,
ἔπ' ὀδο μίας πομπῆς ἴνι.

Άρῖα, *Filius masculinus*, Græcis hodiernis. Pro-
choprodromus ex Cod. M S.

Αἰνῶν ζῆτοισαν τινῶν, κ' ἔχ' παθῶν άρῖαν.
Επιστρωθ. Leo Grammaticus p.460. de Michae-
le Imp. Θεοαἰμῶν ἔν αὐτὸν ἰπιασῶν, ἢ μεγά-
λιν κεραλῶν ἔχοντα. Auctor Incertus post Theophane-
m p.431. de eodem Michaele: στρολυσοφισαπθ,
επλόχου, μαῦραν ἔχον πῶ κεφαλῶν, ἢ ἰπιασῶν, ἢ
τὸ ἄρῖον εἰσαρπῶν διακαίμων.

Άρῖαζη, *Insensibilis*, Prochoprodromus contra
Hegumenum, ex Cod. M S.

Καὶ μένον να καθίστανεν ἴδιος ὡς άρῖαζης.
Άρῖα, pro άρῖα, Nomocanon Cotelerianus
p. 331. εἰ ἢ τῆς άρῖα μνησθῆν κορασί, ἢ ἄλλῃ
ἔπ'η, ὅτι αὐτῶν ἰάμαξα, εἴθ' τὸ νά ἢ ἀφίλει ἐκεί-
νω, &c.

ΑΓΟΥΡΟΥ ΠΕΣ, *Herbæ species*, apud Lem-
nios, de qua Bellon.lib.1. observ. cap.26.

ΑΓΟΥΣΑΓΑ, *Pyti silvestris species*, apud
Cretenses. Petr. Bellon. lib.1. observ. cap.18.

ΑΓΡΑΚΤΟΝ, *Axiis*, Glossæ Græcobarb. ἄρῶν,
τὸ ξύλον ἐπὶ διαβαίνει ἀνάμωσα τῶς ποταμοῦ, ὃ σήμερον
καλεῖται Ἄγρακτον. Item *Fufus*, pro άρῖα. Eadem
Glossæ: άρῖακιν, βελῶ, σαγιτῶ, ἀρῖακιν κλωστῶ
ἡμίω. Ita Ἄρῖακιν pro *lelo*, instar fusi, usurpat,
præter Sophoclem, Procopium, & Menandrum
apud Suidam, Paulus Aegineta lib. 6. cap. 88. ex
Cod. M S. de Fracturis: διακρίσει τοίνυν τὰ βέ-
λη ὕλη, στήματι, μερῖθι, ἀρῖω, σχῆσι, διωά-
μι' ὕλη μῦ, καθὸ τῆς καλυμμένην ἀρῖακιν, αὐτῆς
ξύλινον ὑπερῶπιον. Nicetas in Manuele lib. 2. n. 7.
ὀπλαμῆς γδ αὐτοῦ, γαρῖθὸς ἰπὶ τ' ἔρῶν ἔξερῖθῶν πλά-
γιοι, ἢ κερπιτῶνα τόξα, ἢ ἀρῖακιν.

ΑΓΡΑΡΙΑ, *Theophanes an. 7. Phocæ*: τό-
τε Φώκας Μακρόβιον ἢ Σκρίβαντα ἐκείλινον τελέσθηναι εἰς
ἢ ἀρῖακιν, ἢ εἰς τὸ κασίδιον ἢ Θεοδοσιανῶν ἐκ τῆ
Εβδόμου κρημαστῆν. εἰς τὸ κοίτην εἰς ἢ γυμνάσιον οἱ
τύρῆσι, δωδοναῖν. Ubi *Goarus ἀρῖακιν* idem esse
quod *άρῖα* existimat; quod vix putem.

ΑΓΡΑΡΙΑ, *Nauticula piscatoria*, seu quibus
utbantur Piscatores ad ἢ ἔχθῶν άρῖαν. Theophanes
in Leone Isaurο an. 1. ἢ λοιπὸν μεμῶς ἀδίας
ἢ παρῖακῆς παραλίας ὑρίσῆς ἐκ τῆς πόλιν ἔξερῖθῶν
χρῆσῖναι πῶθῶ ἐκείνου δαπάνας ὡσαύτως ἢ ἢ τὰ
ἐπιάντικα ἀρῖακα, εἰς τὴν τῶς ἴνους, ἢ τῶ παραλία τεί-
χη ἄρῖων ἔχθῶν κα' ἐκαλ' ὀλο. Anna Comnena lib. 6.
Alexiad. p.181. ὡς ἢ ἀρῖακῆς ἐκ τῶς ἴπῃ ἰσθῶσιν ἀρῖ-
ριοι, ἐπὶ ἀθῶθῆς εἴθ' ἢ σρῖα ἢ ἄμωσι, ἢ πῶρῆσι ἢ

Ελευθῆ ἐμπειλακισι. Ubi *perperam* Edit. ἄρῖαριοι.
Rufum lib. 7. p. 205. αὐτῶ περὶ πολλὰς κατ'επιστάσας
ναῖς, πρὸς τῆ ἢ τιαρῖακῶν. ἀρῖακα σκῦπῶσι, ἢ ἐν
αὐτοῦ ἀνδρας ἰσαλασῶν ἐμπαρῆσι, &c.

Άρῖων, *navis* quæ utebatur Imperator cum pe-
regre ibat, aut cum in Palatia suburbana conce-
debat, antequam Dromonium usum induxisset Leo
Philosophus. Constantinus de Adm. Imp. cap. 51.
μερῖθ' ἢ βασιλείας ἰοίους ἢ αὐδῖακῆ καὶ θρωάτω
κασιδῆς κα' ἄρῖακῆ δρομονίων, ἐν ἢ εἰσῆρχθῶ ἢ βα-
σιδῆς, πῶλιν ἰπὶ βασιδῆς ἢ φιλοχρῖς δροπῖτι, ἔτε
ἴδῶν εἰς τὰ Σερμῶ ἢ Πρῶσι, ἢ πάλιν ἀπῖθῆ θῶα-
σῶν τὸ γαρῖον ἢ Ρηγι, τῆ καλῖσι αὐτῆ ἢ προνοῖα
κλιζῶμῶν, εἰς δρομονίων ἐπῖθῆ, ἢ ἔτερον δρομονίων
ἰκαλῶθῆ ἰπῖθῖν. Mox addit, ejsumodi Dromonibus
usum Heraclium, cum longiorum aliquam profec-
tionem susciperet: agrarius verò cum ad proxima
palatia procederet. At Leo cum videret ejsumodi
agraria ad excipiendos Principes sui comitatus non
sufficere, Dromonibus deinceps usus est, ac primum
unico, deinde altero, quod *secundum* appellavit,
quòd is scilicet longiora itinera interdum suscipere-
t. In agratio porro nemini cum Imperatore esse
licebat, nisi Drungarum excubitarum, reique na-
valis, Logothetæ cufus, Heteriarchè, Myflico,
libellorum supplicum Magistro, Domestico scho-
larum, Accubitoti, Vestriario & uni è cubiculariis.
Vid. Gloss. Med. Lat. in *Agriensis*.

Άρῖαζῶν, *Remiges agrariorum Imperatoris* vel
Αυγῖα, apud eundem Constantinum cap. 51. extr.
Ubi univèrsim ita appellantur ἰάται ἢ βασιδῆκῶν
άρῖακιν. Quæ quidem ἀρῖακα, alia erant ἴσῖα, alia
μαῦρα, sic, ut opinor, appellata, à colore vestium
quibus Remiges induiti erant. Ac Agrarius quidem
& Dromonibus Imperatoris præerat magistratus,
ὃ τῆς Φιάλης dictus, quòd ad Phialam, de quâ egim-
us in nostra Constantinopol. Christiana, inter
hocse Remiges enatas controversias quotidie sub
vesperam adjudicaret; & si quid præter decorum
aliquem ex iis egisse, aut alicui injuriam fecisse,
vel officium suum deseruisse comperisset, ab eo fu-
stibus ac flagris exciperetur. Agraria verò Augustæ,
quæ *Αδυσιακὰ άρῖακα* dicuntur eidem Constanti-
no, ejsumque Remiges, vul potestate erant Domestici
mensæ Augustæ qui ἢ ἰπὶ τῆς τραπέζῆς ἢ Αλγῖσῆς vul-
γῶ indigitatur, eaque perinde erant ἴσῖα & μαῦρα.
Verum postea abrogatum id munus Domestico men-
sæ, illudque translatum in Phialæ præfectum, ita ut
deinceps Remiges tum Imperatoris, tum Augustæ,
uni eidemque dignitatis subfederent. Inter Remiges
verò instituti subinde varij Gradus: nam & Προῖ-
ραζῶ, & Δοῦλοραζῶ, præterea Προλοκάραβοι, creati,
de quibus copiosè idem Constantinus, & nos pariter
suis locis.

ΑΓΡΕΑΟΣ, *Agroliæ Oleaster*, *Olea silvestris*.
Άρῖακῖν, *Olivæ*. Affixæ MSS. Regni Hierofoli. cap.
ult. ἀπὶ τὰ ἀρῖακῖν, κα' παρὶ Διοκλεον τὸ δ'.

ΑΓΡΙΑ, *Grapten*. Suidas: Ἄρῖακῖν, ἴδῶς βο-
τάτης, ἢ κοπίσι ἀρῖα.

Άρῖα, *Anemone*, apud Interpolat. Dioscorid.
cap. 395.

Άρῖα, *Ferociter*, *Άρῖος*.

ΑΓΡΙΑΓΚΟΥΡΕΑ. Vide in Άρῖον.

ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ, *Satyrus*, Σάτυρος, in Co-
rona pretiosa.

ΑΓΡΙΑΝΘΣ, *Rusticus Agrestis*. Chronicon
Alexandrin. p. 264. ἢ πῶθῶν ἄρῖ ἐκ τῆ Ρώμῃ ἢ ἀρῖων.

ΑΓΡΙΑΜΙ, *Equus agrestis*, *indomitus*, Equifet,
άρῖαζῶν. Ἐφραμιῶν, Ἐφῖον, Ἐφῖ. Joannes Cinnam-
mus lib. 2. n. 9. ἢ ἐν τοῖς μάλισθ δρομονῖν ἢ τῆ ἰπῶν

μυλι σπηλιβήριον, ἢ εἰς τὸ ἤμικτον ἢ ὑπερζωίας Θεο-
 τίκου, τῆ ἰδ. ἢ αὐτῆ μύδος, ἐν τῇ ὕλασι ἢ τιμῆς
 καὶ ζωοποιῶ ἑαυρῶ. ἢ 15. ἢ αὐτῆ μύδος, ἐν τῇ Μι-
 λυσσῶν ἢ ἀγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Θεολογῷ, &c. ubi διαστο-
 τικῶν ἰσθμῶν appellatione comprehenduntur solemn-
 nitates festa. Codinus de offic. aulæ Constantinopoli-
 tit. cap. 12. num. 10. δὴ ἢ γινώσκον, ὅτι ἐν τῇ
 παλατίῳ τῶναρος ἀγρυπνία γίνουσι κατ' ἐπιλήσει, τὸ Μι-
 λυσσῶν ἢ ἀγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Θεολογῷ, &c. ubi διαστο-
 τικῶν ἰσθμῶν appellatione comprehenduntur solemn-
 nitates festa. Codinus de offic. aulæ Constantinopoli-
 tit. cap. 12. num. 10. δὴ ἢ γινώσκον, ὅτι ἐν τῇ
 παλατίῳ τῶναρος ἀγρυπνία γίνουσι κατ' ἐπιλήσει, τὸ Μι-
 λυσσῶν ἢ ἀγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Θεολογῷ, &c. ubi διαστο-
 τικῶν ἰσθμῶν appellatione comprehenduntur solemn-
 nitates festa. Codinus de offic. aulæ Constantinopoli-
 tit. pag. 3. &c. Vide Παντοχρῆ.

ἌΓΡΩΣΤΙΣ, *Avena* exponitur in Basilic. lib.
 60. tit. 3. in lege 27. §. 14. Scholiastes ἀβραν, lolium
 vertit, ubi Celsus J. C. *avenam* habet Glossæ
 Gr. Lar. Ἀβράσθ, *Gramen, Flex. Leg. Felix*, καὶ Ἰβρω-
 σκν exponitur apud Priscianum lib. 5. Suidas vulgῶ
 ἀβραν appellari scribit. De vocis aliâ notione vide
 Theophrastum & Diofcorid.

ἌΓΣΑΝ, in Glossis Sarcenicis MSS. ἢ ἐλάδῳ ἢ
 ῥόδῳ, *Ramus Rosarum.*

ἌΓΥΣΤΟΣ, *Vites, ἄγρῳ*, Interpolatori Diof-
 corid. c. 136.

ἌΓΧΙΛΛΑΟΣ, *Lusus genus. Balsamum* ad Con-
 cil. vi. Can. 51. ἰσικὴ ἢ ἀγρῶ τὰ τούτων κανόνων ἐπι-
 τίμια ἰπνοποιῖται τὰ βασιλικὰ παίγνια, ἢ Κωστωπαικτὴ
 δὴ αὐτῶν, ἢ Μάρωνα, ἢ Ἀρχάλλου, ἢ Οὐλίχου, καὶ τὰ λοι-
 πὰ, αἷς μὴ διατίχουσι καὶ γέλωθ' ἀποτῆν ἱπποποιῶν τοῦ ἀλ-
 τήσιον.

ἌΓΧΟΜΑΝΕΣ, *Dracontea*, apud Apul. c. 14.

ἌΓΩΓΗ, *Alloio* ἢ κινεῖσθαι ἢ ὑπερθεῖσθαι, ὅθεν τὸ ἀγρον
 τὸ ἀγροῦσι εἰς τὸ δικάσκειν. Gloss. Basil. Varias por-
 τὸ Ἀκτίον formulas apud Græcos IC. collegit
 Gottofredus ad Harmenopolium, quas non exstitero.

ἌΓΩΓΙΖΕΙΝ, *Verberare*. Glossa interlinearis ad
 lib. 53. Basilic. tit. 5. §. 6. ad vocem κτηνομεινῶν. ἢ
 ἀγροῦσθαι ἢ ἀγροῦσθαι, ἢ τὸ τὰ φοιτῆα βασταζοῦσθαι.
 Ἀβίττα Hierosol. MSS. cap. 196. ἰν' ἀγρῶ τὸ εἰς ἀγρον
 ἢ ἀγροῦσθαι, τὸ κλίνειν ἰτέρῳ ἀγρον, ἢ (vel) καμῖαις
 γνέαις &c. Et cap. 93. ἰαὸς αἷς καμῖαις ἀγροῦσθαι τὰ
 καμῖαις τῶ εἰς κρατὶ ἢ (vel) εἰς λαβῶν, καὶ τὸ σκίβει,
 ἢ ἄλον τί ποῖο σφῆμαι, καὶ γνέει τὰ καμῖαις πέπλο, καὶ
 γνέει πέπλο ἤμα δὴ τὸ σφῆμαι, &c. cap. seq. ἰαν
 ὁ εἰς ἀγρον ἢ ἀγροῦσθαι, τὸ κλίνειν τῶ ὅτιν' κτανῶν, καὶ
 τὸ κλίνειν ἀποκτικῆ εἰς τὴν ἰδ.

Ἀγωνιάς, *Veilorum* γινώσκῳ. Ἀγῶν, *Veilium*, *Veilium* ἀγῶ-
 νῶν, ὄργανα.

Ἀγῶνιον, *Sarcina*. Ἀβίττα Regni Hierosol. MSS. cap.
 294. ὅσπερ ἄπτι πύλοισι, ἢ δὴ ἀγρον, ἢ ἐν νικησῶμεν,
 ἢ ἀβῶν, ἢ ἴτερα πρὸς μάχῃ, &c.

Ἀγροῦστικόν, eadem notione Glossæ Gr. Barbaræ :
 ἀγροῦσκα, σφῆρα, ἀγροῦστικόν.

Ἀγροῦσκα, in Basilic. lib. 56. tit. 10. ὁ ἢ ἐκδοθὲν δα-
 παῖον, ἢ ἀβῶν ἴτερα τῶς πόλεως, ἢ ἀβῶν ἄλλῃ κοιναριῶ
 ἤσαν μὴ εἰνὶ λογισμῶν λοβῶσθαι, μὴ εἰ αὐτὸς, μὴ εἰ κλη-
 ρονῶμ, μὴ εἰ διαδοχῶν αὐτῶ. Gloss. ἐπὶ ἡνίκα δημο-
 σίων λοβῶσθαι, ὅτι ἐπὶ κερδῶν, ἢ ἢ λοβῶσθαι ἀγροῦστικόν, ὅτι
 παραπομπικόν, ἢ ἢ διαπομπικόν ἀβῶν τῶς δημοσίαις
 ἔναις, &c. Ubi ἀγροῦσκα & παραπομπικα plerique In-
 terpretantur species quæ ad Principem adducebantur,
 vel mittebantur : quæ ἀγροῦσκα dicuntur in
 Nov. 128.

ἌΓΩΓΑΖΕΙΝ, *Collocare*, apud Hieron. Ger-
 manum p. 99.

ἌΓΩΝ, *Lit.* ἄγων κερφακός, apud Modestinum in
 l. 7. §. 17. D. de Executat. Ἀβῶνιζοῦσθαι, *Lisigare, lisem*
profesqui. Vide to. 1. Basilic. p. 490.

ἌΔΑΜΑΣ, *Adâmon, Hysogammis*, apud Inter-
 pol. Diofcor. c. 151. & Apul. cap. 4.

ἈΔΒΟΚΑΤΟΣ, *Advocatus*, apud Zachariam
 Papam, lib. 4. dialog. Gregorij M. c. 27.

ἌΔΕΙΑ, *Optium, vacatio, σχολή, ἀργία, ἀσπασία*,
 ἔχον ἰσ' ἀδείας, *Facultatem habere aliquid facienda;*
 loquendi formula frequens apud Codinum de offic.
 c. 5. p. 7. 22. c. 6. c. 7. p. 29. 3. c. 16. n. 2. apud Annam
 Comnenam lib. 2. p. 49. κατῶ λαβόμενοι καὶ ἀδείας.

Ἄδειάζειν, *Feriat, Vacare, σχολάζειν, σχολάζειν*,
 vel ἀσπασίαν ἀγρον. Typicum S. Sabæ cap. 5. καὶ ἀπαι-
 χήματα ἐν τοῖς καθόλοις μὲν ἢ τὸ ἀδειάζειν ἡμῶς μικρῶν,
 σημαίνει τὸ μέγα.

Ἄδειανός, *Feriatius, otiosus, σχολάζειν, ἀργίας, ἰορ-
 τῶσας.*

ἌΔΕΛΦΑΔΕΣ, *Sorores*. Glossæ Græcobarb,
 ὀργαμαθροί, οἱ ἀδελφοὶ γυναικῶς ἰσχημάτις, ἑταῖοι ὅσοι
 ἔχουσι δύο ἀδελφάδας γυναικῶς.

ἌΔΕΛΦΑΚΙ, *Fraterculus, ἀδελφίδιον.*

ἌΔΕΛΦΙΑΝΟΪ, Hæretici Maffaliani sic dicti
 in Synodo Sidæ habita, apud Photium in Bibl.
 Cod. 52.

ἌΔΕΛΦΟΪ, *Fratres, Monachi*. Synodus Trul-
 lana Can. 42. de quibusdam vagis eremitis : εἰ μὴ
 αἰρῶν τὸς κόμης ἀποκαταμένοι τὸ ἢ λοιπῶν μοναχῶν
 ἀναδιδρασκῶν σχήμα, τῶτες ἐν μοναστηρίῳ ἐκβαδισθῶμεν,
 καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἰσκαλλογῶμεν.

Ἄδελφοί, *Sanctimoniales* : κυρία ἀδελφαί in Vita
 S. Eupraxiæ Virg. n. 23. 28. &c. alibi.

Ἄδελφικόν, *Fraternitas, Monachorum cælis, Con-
 gregatio, Concilium Constantinop.* sub Mena act. 5.
 πολὺ καὶ ἄπειρον πλῆθος καὶ ἀδελφῶν καὶ μοναχῶν ἔχοντες,
 καὶ ἐσώκασε ταῦτα γυναικῶς ἢ ἰμῶν ἔχουσαν. τὸ
 γδ' μὴ καθάριον τὸς ἀδελφῶς ἢ μοναχῶς. τῶτο ἰδῶν ἄν-
 θρω κρῆσθαι, ἀλλ' ἀρκῶδες μόνον ἢ αὐτῶν ἐπιδοσοῦν. Ubi
 vetus interpres : magna & infinita multitudo Mono-
 chorum requisivit.

Ἄδελφικόν, *Fraternitas, Germanitas*, ἀδελφότης,
 φιλαδελφία, ἀδελφότης. *Fraternitas monachica*. Syme-
 non Thesalon. de factis ordinat. cap. 4. διὸ κατῶ
 πολλῶσι πολλῶν ἀδελφῶν χειροτονουμένων ἔξωσθαι ἐν τῷ
 χειροτονῶντι ἐκχρισθῶ ἰσ' ἡμῶς, καὶ μνησθῆναι μὴ τίτε, ὅσοι
 ἰσκαλλῶσθαι : ubi Morinus legendum putat ἀδελφῶν, certè
 legi etiam potest ἀδελφῶν, id est plures ἢ *fraternita-
 tibus*, Monachis scilicet monasteriorum. Neque aliter
 hanc vocem videtur usurpare Neophyus Hieromomo-
 narchus in Epist. 58 ad Theodosiū Zygomalum, lib. 4.
 Turcograc. ὅτι αὐτῶν ὁ ὀνόματι ἡμῶν καθῶ ἔμμεθ,
 κύριον ἰσοσθ, παραχρῆσ σου τῆ ἰερομαχῶ κυρία Παχῶμῶ
 καὶ τῆ αὐτῶ σπουδῆ, ἔσῶσας ἴσκα, καὶ εἶς ἢ τὸ ἀδελ-
 φῶν ἰσκαλλῶσθαι, λῶ κατ' ἴσθ λαμβανόμεν ὅσοι τῶς
 ὀρθῶ ὅσοι χριστιανῶ. Vide Gloss. med. Lat. in *Fraternitas*.

Ἄδελφικόν, inquit Morinus de factis ordinat.
 p. 136. dicitur quædam hominum congregatio, quæ
 varia bona possidebat, ex quibus annua pensio uni-
 cuique collegæ seu confratri pendebar, quæ inde
 ἀδελφῶν etiam dicta : *Præbendam* Latini fequioris
 ævi vocant. Extar Alexij Comneni Imp. constitucio
 lib. 2. juris Græco-Rom. p. 138. 139. 142. quæ per-
 mittit ut ἀδελφῶτα possidentibus, cum ad Episcopatu-
 s eliguntur, ea retinere, cum nonnulli Episcopatu-
 s refugerent, ne ἀδελφῶτα diuiterer Alexij Balsa-
 mum in Can. 37. Concil. vi. & in Medit. de Privileg.
 p. 453. Ubi ἀδελφῶν εἰσπῆρῆα vocat. Idem verò ad
 Can. 19. Synodi vii. ἀδελφῶστας εἰσπῆρῆα habet.

ἌΔΕΛΦΙΚΟΣ, *Similis, geminus*. Nomocanon
 Cotelierianus n. 31. ἢ τυρωλῶν, ἢ κνίζαδῶν, ἢ τὸ ἀδελ-
 φικόν ἔσθ' αὐτῶ, aut quid simile illi accidat.

ἌΔΕΛΦΙΟΝ, *Frater, fraterculus*, in iure Græ-
 co-Rom. lib. 2. p. 119. ἰσκαλλῶσθαι καὶ ἴτερα τρία ἀδελφῶ
 μου. Bessarion in Epist. ad Pædagogum Filium Tho-
 mæ

πλώ ζουραβίων, ὅτε μὴ διέρχεται τινὰς, καὶ καὶ πα-
 τῶν αὐτῶν. Deinde narrat quomodo fiat sacra opor-
 κομιδὴ. seu oblationis processio. Codex Barberinus
 E.ichologij apud eundem Allatium p. 305. & Moti-
 num de factis ordinat. p. 119. 120. καὶ προσφέρει ἑὸν
 πρὸς ἀνακινῶν αὐτὸ ὑποφύειν ἄρχη τῆς ἡμέρας, κρη-
 νῶν ἴσθι χεῖρας αὐτῆς ὑψώσας τὰς θάλας λέγει καὶ ὁ-
 θεοδὸξον ἡγίωσας. pag. 306. εἶτα προσφέρει ἑὸν πρὸς κλη-
 εῖων αὐτῶν ὁ ὑποφύειν ἄρχη τῆς ἡμέρας αὐτῆς: denique
 pag. 308. εἶτα προσφέρει ἑὸν ὑποφύειν ἑὸν πρὸς κλη-
 εῖων αὐτῶν ἄρχη κτηλῶν καὶ ἀνθῶ.

AZAZ, ἢ θημάλια, in Glossis Jatricis MSS.
 Græcobab. *Thymela*, herba de qua Ruellius &
 alij.

AZAPIDES, *Genizeri* Turcici, Milites pedi-
 tes, quorum militiam ab Othnane Gasi, alij a
 Murate II. institutum ferunt, ut ait Leunclavius
 in Pandectis Turcico num. 35. Ducas hist. cap. 38.
 ἢ Ἐζαπίδων λέγον ἄρας, καὶ ἄρ κέρης κρύσας, &c.
 ἢ. πρ. 39. ἢ Ἐζαπίδων καλῶν. U. Laonicus
 lib. 5 p. 120. ἔχον τότε Ευρωπῆς σπάρτασμα, καὶ Ἐζα-
 πιδῶν τῆς Τέρκων, πρὸς ἑτα κλημῶνες. Emmanuël
 Georgillas de Mortalitate Rhodi MS. ubi de Bellis
 mutuis Christianorum:

Καὶ αὐτὸ πρὸς ἑτα τῆς ἡμέρας τῶν ἀγάμων,
 Καὶ τῆ πάσα αὐθροπῶν ἰππίων τῆς Ἀζαπίου.
 AZAPRI, Ἀζάρια, *Teffera*, *Aleaurum Indis*, Gallis,
Ieu de azard. Corona pretiosa, & Portius: ἄζαρια,
Alea, καὶ θῶ, πτελίβια. Stephanus Sachleces in Mo-
 nitis MSS.

αὐτῶν συνδυαζόμενα σε τὰ ἀζάρια τὰ μαύτητα.
 Malexus in Hist. Patr. p. 123. ἴπαζων τὰ ἀζάρια,
 ἕρον τὸ αὐτῶν. Vide Gloss. Med. Lat. in *Azardum*.
 Ζήρια, eadem notione, *Teffera*. Cyrillus in Lexi-
 co: κίβων, ταυλίαι, κύβον ἡρωσίαι καὶ τὰ ζάρια, ἢ δ'
 καὶ κινεῖσαι οἱ ζαρισταί, ἢ Ἐζαπίδων αἰτίαν ἔχον
 ἀσπιδωδῶδες ἐν κύβων, καὶ εἰς τὸ γρόνον ὄλον μὴ τῶν ὄρων,
 ἢ ὁ γρόνον ἡμιπύλον ζάρια. Nicetas in Iphatio & Alexio
 p. 3. ex Cod. Græcobar. *σωμῆθον μετ' αὐτῶν*, καὶ διὰ
 ἡμέρας πολλὰς ἰππίων παῖρον ταβλίαι καὶ τὰ ζάρια. Ubi
 Codex alter, *σωμῆθον*. Idem in Balduino: *παλίμθον*
 ὑπὲρ ὄρων καὶ κύβων, *μυταβίσιον ἰεσφά*: Codex
 Barbarogr. habet, ὑπὲρ ζάρων. Emanuel Georgillas
 de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ τὰ ταυλίαι καὶ τὰ χερσίαι, καὶ ζάρια τὰ κίβων.
 Ζαριστής, *Aleaurum*. Cyrillus loco laudato. ζάρια, ἢ
 καὶ κινεῖσαι οἱ ζαρισταί. Stephanus Sachleces in Mo-
 nitis MSS.

ὅν ἔχον τὸν ὁ ζαριστής, γυρίζει ἐπισημῶν.

Infra:
 Καὶ τὰ ζάρια ὁ ζαριστής καὶ ταυλίαι παίζει ὁμαδῶν.
 Historia MS. Belifarij:
 Ὁ ζαριστής καὶ ταυλίαι παίζει ὁμαδῶν.
 Alius Anonymus:
 Ὁ ζαριστής κτημῶν δὲ κηδῶν ἔχει θάρσθ.
 πρωζαριστής, *Aleaurum primarius*, apud eundem
 Cyrillum.

AZAROYTI, in Glossis Jatricis MSS. Neo-
 phytij, ἢ σαρκώδης. *Sarcocolla*. Vide *Αζαρόν*.
 AZATOS, Constantinus Porphy. de Adm.
 Imp. ὡν καὶ τὰ ἑκα πρὸς ἡμᾶς ἀπίστωτο δὲ καὶ Ζωβα-
 νῶν αὐτῶν ἄρατο αὐτῶν. Idem lib. 1. Them. 12. ὁ μί-
 γρας ἐκινῶ καὶ γίλων θεῶν Ἀρμένιῳ, τῆ Ἀρμενίῳ τῆ
 λακαρισίας γαμῶν: ὁ μακρόχρον ἐκινῶ καὶ περιόνηθ,
 ὡ καὶ τῆ Ἀρμενίῳ διαλέκων ἄρατον ὅκαλον. Ano-
 nymus de Nuptiis Theci:

Καὶ τότε πάλυ Παλαμῶν ἰφάων ἄρατον,
 καὶ μὴ τὸν πάλυ λυλῶν σὺσαν τῆς ἰδίας.
 Apud Helychium Ἀζάτ, ἢ Ἀθιθρία exponitur.
 AZOHPON, *Stirpis* species, apud Myce-

psium sect. 12. cap. 19. Ignota Fuchfio. Mathæus
 Silvaticus: *Afozroi*, id est *intra agrestis*, vel *Ca-
 praria*.

AZOYMA. Glossæ Botanicae ex Cod. Reg. MS.
 848. *Σχοδῶν σπέρμα*, ἢ τὸ κῶνός, ἢ τὸν τὰ ἀζύμα.
Semen Scordij, seu *Trissaginis Palustris*: vel *Eu-
 zozium* seu *Eruca*.

AZOYPTION, Afflicta MSS. Regni Hiero-
 sol. cap. ult. τὸ δεικνῶν τῆ ἀζυρίαι, κίβων τὸ δει-
 κνῶν καὶ λάβων οἷα τὰ β. λυτας, &c.

AZOYOIPEA, apud Myrcpsium sect. 20. cap.
 26. *ἀζοχορίαι κίβων*, καὶ θένις φύλλα, &c. ita Cod.
 Reg.

AZYMATAI, appellati per ludibrium à Græ-
 cis Catholici Romani, quod in sacrificio azymis
 pambus utantur. Joannes Episcopus Citri in Re-
 sponfis ad Cabasilam: *σωμῆθον ἕτον ἕτον*, εἰς τὸ ἕτον
 χεῖρας χροῖστέσθ ἀζυμίαι ἰερέσ ὅσθ τῆ ἡμελίαν ἀ-
 χερσίαν. Michael Cerularius Patr. Constantinopolit.
 in editio de Projecto pittaco: *καθῶς καὶ πρῶτον*
τὰς τῆ λαίμων ἐκκλησίας ἰεροσολίαι, καὶ αὐτῶν ἀζυμίαι
ὄσκαλῶν, &c. Græci Schismatici post Concilium
 Florentinum, apud Ducam cap. 31. *πρὸ ὄρων τῆ α-
 θαρῶν θυσίαν*, ἀζυμίαι γυθῶν, cap. 36. *ἀφῶσθ*
ἀπ' ἡμῶν ἢ τῆ ἀζυμίαιων λαίμων. Joannes Plufiad-
 enus in Dialogo pro eadem Synodo p. 620. καὶ ἰδὲ καὶ
 τῆ κοινῶν λαῶν ἕτα τῆ παραγμῶν τῆ λαίμων, καὶ λαί-
 μῶν ἕτα αὐτῶν, καὶ ἀζυμίαι ἀναγῶν ὄσκαλῶν.
 Vide Allatium in Creyghion. cap. 28. & Gloss. med.
 Lat. in *Azymia*.

AHONAKION, *Lusciniola*, Ἀρόνιον, Ἀρόν.

Anonymus de Nuptiis Theci:
 Καὶ τὸ ἀνὸν ἀκία τὰ μορφα σφῆτ' ἀπὸ τῶν ἡμερῶν,
 Ἐκπαθῶσας γλυκῶν εἰς τῆ κορῶν ἀπάν.

AHNOBOS, *Apobargis*, ὁ χαλκοπάσων.

Suid.
 ΑΗΡ, *Aër*, in Sacris Liturgiis, dicitur tertium
 ex tribus velis, quibus sancta Dona conteguntur;
 quod scilicet & *Disium* in quo ea reponuntur, &
Calicem operit: quia per modum aeris circa ter-
 ram expansi ea ambit, ut ait Germanus Patr. Con-
 stantinop. in Theoria pag. 155. διὰ τὸ ἄλλο γὰρ τὸ κά-
 λυμμα τῶτο ἀπὸ ἀνομῶν, ἢ πᾶσις εἶθ τὸ ἐπικα-
 λυπόμενον παρ' αὐτῶ ἐκείνων ἀέρα τῆς ἀερμῶν κυλίαι
 ἀνοικεῖται. Idem scriptor infra: τὸ καὶ ὡς ἀπὸ τῶ
 ἡμῶν ὁ ἀηρ, ἔχει καὶ λένιται ἀπὸ τῶ λίθου, ἢ ἡσπῶσας
 τὸ μνημῶν ὁ ἰουθῶν, ὑπὲρ ἡεφῶσῶν ἢ τῆ Πιλῶν
 ἀνωσῶν. His consonant quæ scribit Ildorus Pelusio-
 dia. lib. 1. Epist. 123. ἢ κατὰρ σπῶν ἢ ἰσοσῶν μῶν
 τῆ ἡμῶν ἀέρον, διακῶν ἢ τῶ Ἀρμενῶν ἕτον ἰουθῶν.
 λημῶν. Rursum idem Germanus: ἢ εἶθ τῶ λαίμῶν
 ἀέρος τῆ θύλων ἐπικαλυπῶν, αἰ θύμαι, ἢ ἡνὲς ἐκεί-
 νῶν ἀνοῖ, καθ' ἡν τὸ μαθῶν προδῶν πρῶτον, -
 εἶθ τὸ ἄλλο γὰρ τὸ κάλυμμα ἵστο ἀπὸ ἀνομῶν, ἢ περ-
 τῶν εἶθ τὸ ἐπικαλυπόμενον παρ' αὐτῶ ἐκείνων ἀέρα,
 τῶ ἀερμῶν κυλίαι ἀνοικεῖται, καθ' ἡν καὶ πρῶτον, &c.
 Atque hanc quidem nomenclaturam ex Ecclesia
 Hierosolymitana in Græcicam fluxisse tradit Ty-
 picius S. Sabæ cap. 30. extremo, & Tiodium in 2.
 Fetia 1. hebdomadis jejunionium, in Lychnico:

ἀερί ἢ ὁ ἰερέν τὰ κάλυμμασθ ὡς ἀγίαν, καὶ σκεπῶν
 αὐτῶ καὶ τῶ ἀνασῶν, ὅτω τῶ ἀέρος, ὅτω γὰρ καλῶν
 εἰσῶσιν αὐτῶ ἐν τῶ ἰεροσολύμων μῆσιν. Liturgia
 Chrysofostomi: *Θυμῶ ὁ δεικνῶν τῆ ἀγίαν τρῆπτῶν*
γρόνον, τὸ ἰερέων ἕτον, καὶ τῆ ἀέρα. Rursum: καὶ ὁ
 ἰερέν θυμῶν τῆ ἀέρα, καὶ σκεπῶν ἀνομῶν, λίθου,
 &c. Infra: ὁ ἢ ἰερέν ἀέρος τῆ ἀέρα, ἐπιθῶν τῶ
 ἀφῶσθ ὡμῶ τῶ διακῶν, καὶ τῶ θυμῶν ἀνοῖ, ἐπι-
 θῶν ὄσθ τῶ ὡμῶν τῶ διακῶν, καὶ θυμῶν ἀνοῖ, ἐπι-
 σκεπῶν εἰς αὐτῶ τὰ ἀγία. Adde p. 76. apud Goa-
 rum.

rum. Liturgia Præsanctificatorum : αἶρ᾽ ἢ ὁ ἱερός τὰ καλύμματ' ἐκ τ' ἄριον δ' ὄρων, ἢ σκεπαζέει αὐτὰ μὲν τ' αἶρ'. Adde p. 100. Prima & secunda Synodus Constantinopolit. can. 10. δ' ἴσθηρ ἢ ἄρια σιωθ' τὸς τὸ ἄριον ποτῆσον, ἢ τ' δισκον, ἢ τ' λαβίδα, ἢ τ' σεβασμίον ἐπιπέτω, ἢ τ' δελμιμον ἄρια, ἢ ἀπλάσι τὸς ἐν τ' ἐν ποτ' δυσιασθηρῶν καὶ ἄριον σκιδόν, ἢ ἐμδικασμάτων εἰς ἰδιον κέρθ' ὕσθηρ' ἄριον, ἢ εἰς ἔσθηρ' δυοζωμίους ἀριον παλιεὶ καθαρίσει κατ' ὑποβαλλίον. Eufebius Monachus in Vita S. Philippi Presbyt. num. 17. ὁ δε καλούσι ποτ' δισκόν διακομιθῶσαι αὐτὸ τ' προβόλον τ' ἐκαστίας ἄρια, καὶ ἐν αὐτῷ κεκολληθῆσαι τ' κορυὸν ὡς ἄριον μιν. Demetrius Gemistus de Ordinari. Ex Cod. M. S. ὅτι ἄριον ἢ πατιον οἱ κρατῶντες ἐπὶ κεφαλῆς τ' ἄρια δ' ἐκαστοι, &c. Symeon Theflonic. de facis Ordinar. cap. 5. τῆς θείων τ' δάριον τεθῆσαν, ἢ τ' κατ' ἐπίσασματ', ὁ ὅστιν ἄριον, ἢ τοὺ ὀφίον, καὶ τ' ὀρχηρῶν. In Euchologio p. 561. Sacerdotis mortui & tumulandi τὸ σφαιροπον μὲν τ' ἄριον καλύπτει. Vide αἰθαλάκιμα, κερσίνος, & Νεσίλιον.

Ἄριον, Sciadij, seu umbelle quæ caput tegebant Imperatores, & Regij sanguinis, ac Palatini Principes, pars inferior, in longum & acumen producta versus faciem, ut effingitur in Joannis Palæologi Imp. ad Concilium Florentinum venientis imaginibus. Sic autem appellata, quod ut αἶρ λαθῆρριες sacra Dona, ac discum & calcem, in quibus ea reponuntur, operit; ita Ἄριον ille sciadij caput univerfium contegeret & involveret. Codinus de Offic. aulæ Constantinopolit. cap. 3. num. 1. τὸ περιπέλυμα τ' κεφαλῆς τ' διασπῆται τὸ καλύψον σκιδάριον, ὀρχηρῶν. οἱ αἶρ αὐτῷ ἔχθ' ἰνέματ' ἢ φορεῖσθ' αὐτὸ, ἔχουκαθαερίον, συρμάτιον. Ita num. 16. 22. cap. 4. num. 1. 6. Quod verò Ἄριον Codinus, Nicephorum Gregoras lib. 6. pag. 122. Edit. Genev. Inferiorem τ' caavam superficiem vocat. Ita ille ubi de Muzalone: δι' αὐτὸ καὶ τιμῶν τῶν ταύτων ἔχον ἕξαιρον μόνον τῆς πάλαι τὸ ὄμοιον αὐτῷ σφαιροκρίτων ἀξίωμα, καλύπτεισθ' ὄριον ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουκοκῆν κακαλυμμένον ἐνδύματα, ὅταν τὸ ἄριον, καὶ σφῆς τῆς πυραμίδος τ' ἱερατικῆς χύμας ἐν τῷ παρ' ἀλλήλων μόνον τ' παραπλάσιον τῆς τῆς τ' βασιλέως ἰστίον, ὅτι μὴ ἢ πῶν κῆτον, καὶ τ' κῆτον ἱερατικῶν ἔχθ' κυκλικῶς πεποικιλμένον ἔχουσαδῶν, ἀλλὰ λῆον τῆσιν. Ubi licet advertere, inferiorem istam ἐπιπέσειον in Sciadiis Principum Regij sanguinis fuisse circellis auratis variegatam, quod ἔχουκαθαερίον vocat Codinus. Id jam olim adnotaveram in Differtar. 24. ad Joivnivald p. 295. Ubi ejusmodi Pilcos à nostris Charcaux à bec appellatos doctumus.

Ἄριον, aliâ notione, in Cod. Reg. MS. 618. f. 284. αἶρ τ' ἔχουματ' τ' αἶρ τ' ἔχουματ'.

Ἀράτοι, qui fuerint apud Perfas, cuius notum ex Herodoto lib. 7. Pausania in Phocic. p. 265. Socrate lib. 7. cap. 20. Procopio lib. 1. de Bello Persico, Theopane in Theodosio jun. an. 18. Suida in hac voce, & aliis. Sic nempe dicti Legionarij quidam milites omnium præstantissimi, quod semper decem millibus constarent, sufficētis lubinde in extincōnem locum aliis. Ad Regum Persicorum exemplum, τ' Ἀράτοιαν Cohortes pariter instituit Michaël Ducas Imp. seu potius Nicephorus Logotheta Spado, eo imperante, ut scribit Nicephorus Bryennius lib. 4. n. 4. Horum meminit etiam Anna lib. 1. pag. 10. & lib. 2. p. 62. ubi ait, σπράτῆμα τότε τ' Ρωμαϊκῆς δυνάμεως ἰδαίταισθ' ἔσθ' : à qua hausit quæ habet Scylitzes in Botanica p. 858. σπράβον τῶν ἰδαίταισθ' ἔχον, ἐς ἰνομάζων Ἀβκ-

μάτης, Callisthenes MS. de Vita Alexandri M. αἶρ ἢ αὐτὸν ἴσαν οἱ Ἀβασταὶ καλύψον καὶ Μακάριοι, ἐκακῶς ἢ Ἀβασταί, εἶθ' τὸ φυλακίον τ' σφῆρον αὐτῶν αὐτῶν τῆς τελευτήσων. Vide Notas postas ad Alexiadem p. 226. & Gloss. med. Lat. in Athenasi.

Ἀράνατος, *Lychbis coronaria*, apud Interpol. Diofcor. c. 520.

Ἀρῆμιτος γάμος, Ἀθηλοφάγια, *Nefaria purria*, Jurisconsulti Græci.

Ἀρῆρα, *Acies cultri, gladij* : *Taglio del Coltello*, Hieron. Germano.

Ἀρῆροα, Ἀνθολογία, Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi M S.

Ἀρῆροσθε καὶ πῆτιν οἱ καίτοι κατ' ἄλλοι, καὶ αἰθῆροσθῶν πολυτῆλον καὶ ἰσομάζων μῦσεολογία

Historia Apollonij Tyrij

Ἀρῆρον αὐτὸς ἰσχυρῶς ἔδραμα γὰρ τὸ εἶδος, ὅταν τὸν ἢ ἀθῆροα, τὸ γράμμα τὸ διαβάσει.

Rursum: Κ' ἴσασθ' τ' ἀθῆροα, ἢ ἔμαθιν καὶ σφῆραμα

Ibidem: Ἄριον τῶν τ' ἀθῆροα καὶ δὲν τῶν κῆτον.

Alibi: Εἶπεν τῶν ἀθῆροα, καὶ πῶς τ' ἔχουματ' τῶν.

Alio denique loco: καὶ τὸ θῶρος ἀθῆροα τὸ πῶς γῆσῶνα βρίζει.

Ἀρῆνιον, pro Ἀρῆν. Glossæ Græcobarb. ἀρῆνιον, λάχονον ἔχον ἀρῆν, ἦσαν πῶσα χῆριον ἀρῆνιον, οἷς ἀρῆν, ἢ τὸ ἀρῆν.

Ἀρῆρα, *Pulmentum, Ægyptiis*, ut observatum in Gloss. Med. Lat. v. Athera. Apophthegmata Patrum in Antonio, n. 19. πῆτιν αὐτῶν μῆρῶν αἰθῆρον.

Ἀρῆρος, pro Ἀρῆθ, *Flos*. Glossæ Græcobarb. ἀνακαλλῆς, ἀρῆθ γαρικῶν, ἀρῆθ τῶ γαρικῶν.

Ἀρῆθ, *Florere, Aër*, in iisdem Gloss.

Ἀρῆρομασταί, pro ἐνδύματα. Glossæ Græcobarb. δὲν ἀρῆροματ' τὰ κακὰ, μῆδιν ἐρῶματ' τῆς κακῶν. Rursum: μῆσποκακῶν, ἦσαν ἀρῆροματ' τ' κακῶν.

Ἀρῆρομαστί, hæretici, qui & *Melchisedeciani*. Glossæ MSS.: Ἀρῆρομαστί, αἰρῆρομαστί. De iis agunt Timotheus Presbyter, Theophanes an. 9. Nicephori, continuator Theophanis lib. 2. n. 2.

Ἀρῆροσθῆν, *Fernare*, Ἀρῆθ, βῆροσθῆν.

Ἀρῆροσθῆν, in Glossis Chymicis M. S. τὸ κατ' ἄριον καὶ ἀρῆροσθῆν. Rursum: Ἀρῆροσθῆν καὶ ἄρῆροσθῆν, καὶ ἔχουματ' τῶν ἀρῆροσθῆν, καὶ ἀρῆροσθῆν.

Ἀρῆροσθῆν, ἄρῆροσθῆν, ἀρῆροσθῆν, *exhalare, vaporare, ἀτμίσειν*. Vide Goarum ad Eucholog. p. 902.

Ἀρῆροσθῆν, *Ægyptiis, Phœnix*, herba, apud Interpol. Diofcor. c. 625.

Ἀρῆροσθῆν, *Cajcus ex monte Atho*. Ptochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἀρῆροσθῆν καὶ ἀρῆροσθῆν, καὶ Κρηθῶν τῆρῆσθῆν, Ἀρῆροσθῆν τῆσθῆν, & Βλαχῆν ἔσθῆν.

Ἀρῆροσθῆν, *Cinis*. Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 115. ἔσθῆν βῆθῆν δῆρῆν ἄρῆροσθῆν, &c. & cap. 158. ἔσθῆν σῆρῆν, ἔσθῆν ἄρῆροσθῆν, &c. Adde cap. 207.

Ἀρῆροσθῆν, *Acceptilatio*, ὅταν ἔσθῆν ὅτι ἔσθῆν ἔσθῆν ἔσθῆν τῆσθῆν, ὅταν πῶσις μῆ ἀρῆροσθῆν εἰς δῆρῆν ἔσθῆν, ὅτι ἔσθῆν τῆσθῆν, πῶν. lib. 26. Busilic. tit. 6. §. 7. ralfim ibi. Sic portò dicta, ait Salmastius lib. de Ufuris, quia omni modo liberat debitorem, sive pecunia soluta sit, sive non soluta. Vide Glossas Basil. in ἐκονομῆ.

ΑΙΓΙΚΟΝ, *Gramen*, apud Interpol. Dioscor. cap. 612.
 ΑΓΓΙΝΗ, *Caprifolium*, *Periclymenum*, apud Interpol. Dioscor. c. 596.
 ΑΓΓΙΝΟΝ, *Ponderis* genus. Orneofophium: *ἢ πάλιν μὲν ἡμέρας ἑκτὴ δὲ αὐτῆ σκορδαλίον ἀγρια πύλη.*
 ΑΓΓΥΝΟΣ, *Cicuta*, apud Interpol. Dioscor. cap. 661.
 ΑΙΓΙΟΜΗΛΑΞΟΝ, *Vellis parim ex pilis caprinis, partim ex lana ovina contexta.* Ptochoprodromos contra Hegumenum, ex M S.
Αὐτὸς φορεῖ ἀγριμύλαζα, καὶ οὐ ἔσχατοβια.
 ΑΓΓΙΤΙΣ, *Anagallis*, apud Interpol. Dioscor. c. 397.
 ΑΓΘΣ σπῶλυ, *Malua*, Prophetis seu Chymicis, Μαλάχη. Interpol. Dioscorid. cap. 332.
 ΑΓΓΟΜΑΝΑΡΗ, *Caprile*, in Turcogræc. Crusij.
 ΑΙΓΥΠΤΟΣΠΕΡΜΑ, Κρίθα, in Lexico Jartico Nicomedis Jatrofophite MS.
 ΑΙΔΙΑΙΚΙΟΙ, *Edilicij.* Prænius in Metaphrafi Eutropij lib. 5. ἢ ἕτ' Ἀιδιλικιον ἀρχῆ τις ἐστὶν, ἢ ἀρτίως οἱ παρόσις ἐπὶ τὰ πρῶματ' ἢ πύλων ἐπιτύχων.
 ΑΙΘΑΛΗ, in Glossis Chymicis MSS. θῶν καὶ ὑδραργύρου ἀσπμὸς ἐστὶν ὁ ἰὸς δὸπ' ἢ αἰθάλη.
 ΑΙΘΕΡΟΔΡΟΜΟΣ, Epitheton S. Pauli Apostoli, apud Constantinum Porphyrogenium in Vita Basilij Imp. cap. 59.
 ΑΓΘΟΠΙ, *Ægyptiis, Galippsis*, apud Interpol. Dioscor. cap. 677.
 ΑΓΜΑ ἔμμος, *Afarum*, Prophetis seu Chymicis, apud Interpol. Dioscor. cap. 9. item *Lilium*, cap. 522. *Portulaca*, apud Apul. c. 103.
Ἄμμα Ἡρακλῶς, Stocus, iisdem, cap. 25. Item *Centaurium magnum* & *parvum*, cap. 413. & apud Apul. c. 34. 35.
Ἄμμα τίλαν, Lactuca silvestris, iisdem, c. 354.
Sideriis, cap. 615. *Rubus*, cap. 619. & apud Apul. cap. 87.
Ἄμμα ἰσθαλμῖν, Anagallis, iisdem, c. 397.
Ἄμμα ἰσθαμῖνις, Lychnis, iisdem, cap. 520.
Ἄμμα Σίον, Marrubium nigrum, βαλλῶν, iisdem, cap. 622.
Ἄμμα ταύρος, Marrubium, ὁρῶσιον, iisdem, c. 525. & apud Apuleium, c. 45.
Ἄμμα πιδεθε, iisdem, *scordium*, c. 531.
Ἄμμα ἀνδρῶτων, Artemisia, iisdem, c. 534. & apud Apul. c. 10.
Ἄμμα γαλῆς, Asplenum, iisdem, cap. 557. & apud Apul. cap. 56. *Verbenaca recta*, c. 640. Adde Apul. c. 65.
Ἄμμα Ἀθῶν, Ajuga, χαμαίπυτος, iisdem, c. 581. & apud Apul. c. 26.
Ἄμμα ἰβῆος, Rubus, iisdem, c. 619. & apud Apul. c. 87.
Ἄμμα Ἐρμῆ, Verbenaca recta, iisdem, cap. 640. Apul. c. 65.
Ἄμμα αἰθῶρα, Strariotes, iisdem, c. 684.
Ἄμμα κροκό ἄμα, Leontopodium, iisdem, cap. 713.
Ἄμμα πυρῶν, iisdem, Ricinus, Κικς, cap. 746.
Ἄμμα ὄνη, Ægyptiis, Filix, πῖλες, cap. 765.
Ἄμμα κρόνη, apud Apul. cap. 10. Artemisia.
Ἄμμα πιδόλη, Ἄμμα ἰκτιν, Scordium, apud Apul. c. 69.

Ἄμμα κίμων, Nereta montana, apud Apul. cap. 93.
Ἄμμα ἰδινῶν, iisdem, *Cucumer silvaticus*, apud Apul. c. 113.
Ἄμμα ἄρου, Arium, iisdem, apud Apul. cap. 118.
 ΑΙΜΑΓΩΓΟΝ, *raonia*, apud Interpol. Dioscor. c. 563.
 ΑΓΜΑΝ, pro *ἄμμα*. Vide in *ἑρφοβίον*, & *τῆρσις*.
 ΑΙΜΑΤΕΡΟΣ, *Αἱμαλιών, Subventus*, *sanguinolentus*, *αἱμαλιών*. *Αἱματίζωρος, Sanguineus*, *αἱμαλιός*. *Αἱμαλιών*, pro *αιματῶν, crenulata*.
 ΑΓΜΑΤΙΣ, *Ius nigrum*, quod aded fuisse commendatum apud Lacedæmonios scribit Plutarchus in Lycurgo, ut fenes eo contenti, junioribus carnes concederet. Cyrillus in Lexico MS. & Moschopolus *ἄβη σκαδῶν ζωμὸς μίνας*, ἢ ἢ λιγυμῖν *αἱμαλιός*. Polluci *Αἱμαλιά* dicitur, Auctori Magni Etymologici, *Αἱμαλιά*.
 ΑΓΜΗΜΟΝΤΟΣ, *Hæmimontus, Hæmus mons.* Ordo Thronorum, post Codinum de Offic. aulæ Constantinopol. p. 406. σημείωσαι, ὅτι ἔτιν γραβεῖ Μητροπολίτης πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν, Πανηγυρῶντε Μητροπολίτα Ἀδριανούπολιν, ἰσπρίτμη ἐξ ἔξαρχ' Ἀιμμιόνη.
 ΑΙΜΟΜΕΙΣΙΑ, *Inestus concubitus.* Occurrit in Pœnitentiali Joannis jejunatoris, & aliis pœnitentia lib. Græcis, in Nomocanone Cotelieriano num. 158. 168. (ut *Αἱμομείσια*, num. 159.) In Canonatio Joannis Monachi p. 106. 107. & c. Eclogæ Leonis & Constantinij Imp. tit. 28. §. 1. & Harmenopolus lib. 6. tit. 4. §. 1. οἱ *αἱμομείσια*, ἢ *γονεῖς πρὸς τίνα*, ἢ *ἀδελφοὶ πρὸς ἀδελφάς*, εἶνε τιμωροῦσθαι. Fabulæ Ἄετοψ Græcobarb. πῶς ἐπ' ἀσπυρῆ καὶ *αἱμομείσια*, *ἢ ἀσπυρῆ* ἢ *μῶσα τῶς*, καὶ ἢ *ἀδελφῶς τῶς*. Vide Gloss. Med. Lat. in *Sanguis*.
 ΑΙΜΟΟΣ, *Æmussus, Rubus*, Ægyptiis, apud Interpol. Dioscor. c. 619. & Apul. c. 87.
 ΑΙΜΟΣΤΑΡΙΣ, *Nerium*, apud Interpol. Dioscor. c. 664.
 ΑΓΝΟΙ, *Laudes*, Psalmi scilicet Davidici 148. 149. 150. propter repetitum in iis vocem, *Ανάτη*. Passim in libris Ecclesiasticis Græcor.
 ΑΙΟΤΓΑ βίτα, Antidotus sic dicta Myrepsio sect. 1. de Antidot. cap. 494. in MS. in edito versò cap. 500. Græcè, inquit ille, *νιὸν ἢ ζῶης*, id est, *Agna vite*: Ubi alij *ἄνη βίτα*, habent. Vide ibi Fuchsum, & ad cap. 500. 511. Aliàs *ἀγῶρα*, ut apud Actuarium de Medicamentor. composiit. pag. mihi 122. est herba quæ Græcis *χαμαίπυτος* dicitur. Ita etiam Ruellius.
 ΑΓΡΕΣΙΣ, *Conditio*: *Αἰρῆνός, condi ionalis*, in Basilicis. Vide Cujac. lib. 6. obsecr. cap. 6.
Ἄρσις, Hæresis, ita definitur à S. Basilio in Epist. 1. ad Amphiloichum cap. 1. *ἄβη ἢ ἑὸν πίστεως διαφορά.* à Balsamone verò in Photij Nomocan. δόξα ἢ ἢ ἀνδρῶτων, πρὸς ἀλλήλους ἢ ὁμοφωνῶντων, πρὸς ἢ ἢ κοινῶς ἐκ εὐαγγελικῶν διαφωνῶντων ἔνοικον, quæ ἢ ἢ ἀιρῆνῶντων παράνοια vocatur in Epist. 220. ejusdem Photij. Lexicon MS. Cyrilli: *Ἄρσις*, ἢ *κακόδοξος* δόξα.
Αἰρῆνός, Hæreticus. Synodus Constantinopol. I. Can. 6. *Αἰρῆνός* ἢ *ἄλλοθῶ τῶς τε πάλαι ἢ ἐκκλησίας ὁδοκαρῶνθίας, καὶ τῶς καὶ ταῦτα ἀνεθῆμαλῶνθίας.* Justinianus in Nov. 109. τῶς *ἑὸν* ἢ *ἀεράου κοινοῦ* καὶ *πῶς καθολικῆς ἐκκλησίας* ἢ *μετὰ λαμῶνθίας* καὶ *τῶς ταύτης* διαφωρῶντων ἰσπῶν, *αἰρῆνός* ἢ *κακὸς καλῶνθῶν.*

Και ἀκαμπτίας ἢ ἀσπίδας ἢ γλῶσσαν νὰ πιστεῖ.
Historia Apollonij Tyrij :
 Καὶ πᾶσα εὐρία εἰς σπῆν τι νὰ πίνω ἀκαμπτίζει.
Anonymus de Nuptijs Theci lib. 3, extr.
 Ἀκαμπτος τὰ σπῆν τὸ ἀνο εἰς παραθύριον.
Idem lib. 9.
 Κισπᾶν τε ἀκαμπτος ἢ κεφαλὰ τ' Ἀρκύτα.
 Ἀπακαμπτίζειν, apud Portium, σκίπλον, ἰρεῖδον, σφι-
 ρίζον. Ητοιμάει, Fulcimentum, χροάξ, ἢ ἀνίσχυρα
 ἢ ἀμπίλι. **Historia Apollonij Tyrij :**

Πολλὸν λογάριον τ' ἄρκων γλαχίαν ἰδοῦσθαι.
 Καὶ νάχρως δουλεύμιον σελὺ τ' γλα ἢ ζῶσι οὐ.

Κυμῶζον, Κυμῶτίζον, Κυμῶτι, προ Κυμῶτίζον. Ni-
 cetas in **Manl. ib. 4.** τ' γδ σκίπωνα, ἢ λέω κυμῶτίζο-
 μένῳ, ὡς καχρία δίδιν παλαιόν, σκίπῳ ἀνασῆς τῆ
 γῆ προσέρσῳ. **Anonymus de Nuptijs Theci lib. 7.**

Ποῖος εἰς ἢ ἀγίλας μιν ἐκείῳ τ' κυμῶτην.
Rursum :
 Καὶ πῶς ζῶσι τ' ἰδασχη πινε μίλη τὰ κυμῶτην.
Stephanus Sachlees in Narrat. MSS.

Ἐλεῖν ὅταν ἴσχυρις μιν ἀπὸ τὸ χειρίον,
 Καὶ κῆ πῆρας εἰς κωμπτοῖς εἰς τὸ πολυλίκαριον.

Ἀκύνθιον, **Accubium.** Glossæ MSS. ἀκύνθια,
 σφραγαὶ μαλακῆ εἰς ἕλθῃ ἡμίται αὐτὰ ἢ σφραγῖς εἰς
 βασιλίας σπῆν. ἢ λέγει Ῥωμαῖοὶ Ἀκύνθια, τὸ ἀναπίπλον.
Concil. Laodicenum can. 28. εἰ δ' αὖ ἐν τοῦ κωμπα-
 κῶς, ἢ ἐν ἢ ἐκκλησίας τὰς λαομίνας ἀγάπας πῶν,
 χρῆ ἐν πῶ οἶκα ἢ θῶν ἰδῶν, χρῆ ἀκύνθια σφρα-
 γῖον. **Eadem** habet **Synodus Trullana cap. 74.**

Ubi Scholiastes : ἀκύνθια σφραγῖς μαλακῆς λίθου, κῆ
 Ἀθίνου. Athanasius, seu quibus aliis, de imagine
 Berytensi: Χριστιανὸς ἴλαθι κίλιον ἐν οἴκῳ παρὰ τινῶ,
 ἐν ὃ καθῆκόν ἀντικρὺς ἢ ἀκύνθια αὐτῶ, ἵποισιν ἐκί-
 να ἢ κυρῖς ἡμῶν ἰσῶ Χριστῷ, &c. **Vide** Gloss. med.
Lat. in Accubium, & **notram** Constantinopolin
Christianam lib. 2. cap. 6. ubi de **Tribunali XI X.**
accubium agitur.

ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ, Indefasigabilis, indefessus,
 ἀκατάπνηστος, ἀκάματος, ἀκούσιος.

ΑΚΟΥΤΤΑ, Acutia febrilis, seu febris acuta.
Nicolaus Myrepsus sect. 1. cap. 86. in **Cod. MS. al. 88.**
 Ἀκύνθια ἢ ἴλαθι δαμασκῶν, ὁπὸς πυρῆς ἔξει εἰς κω-
 σῶδες, τὸς εἰς ἵππομαζομένους παρ' Ἰταλῶν, Ἀκύνθια πυ-
 ρῆς, &c. **Ita** cap. 102. **seu 104.** **Vide** Gloss. med.
Lat. in Acuta.

ἌΚΟΥΤΩΝ, En, Ecce, Ἰδὺ, Ἰνδὺ.

ΑΚΡΑ, Collis, quomodo Urbis Constantino-
 politanæ Colles vocat Anonymus in Paraphrasi ora-
 culatorum Leonis Imp. inquit: αὐτῶ ἢ Σφυλλομένης
 πλωγῶ εἰς ἐκκλῆσις βασιλείας ἢ γρῶς εἰς ἀγρῶς, ἢ κα-
 θεύκοντες ἐν τῇ πρώτῃ ἀκρᾷ τ' βυζαντιῶ. **Infra :** κα-
 τῶσιον ἐν τῇ ἀκρᾷ τ' βυζαντιῶ.

ΑΚΡΑΝΙΟΝ. Vide in **Κύμαρον.**

ΑΚΡΑΤΑΡΙΟΝ, Mericulum. Ἐκρατον, **Merum.**
Gloss. Gr. Lat.

ΑΚΡΙΒΟΣ, Carus, Amicus, φίλος, προσήλικ.
 Ἰτα Portius. **At** in **Corona Pretiosa** exponitur **ακ-
 ρις,** φιλάριος, ut **Ακριβος, penuria, σφοδρία.**

ΑΚΡΙΝΟΣ, Excitatus, Ἀκρὸς, Ἐσχῶτος.

ΑΚΡΑΤΟΠΟΛΙΟΝ, Meritorium, In **Basilic.**
lib. 16. tit. 1. §. 13. & alibi.

ΑΚΡΟΣΙΣ, secundus gradus pœnitentium,
 quibus concessum erat audire Homilias Episcoporum,
 & lectiones in Ecclesia. **Canones S. Gregorij**
Thaumaturgi can. 11. ἢ ἀκρόσις ἔσθθι τ' πύλιος, ἐν
 τῇ νάρκῳ, ἴλαθι ἰσῶν χρῆ ἢ ἡμαρκῶτα ἰσῶ τ' καλ-
 ούμενον, εἰς ἐπίτῳν ἔξῃχῶς. Ἀκρῶν γδ, φησι, ἢ
 γρῶσιον εἰς τ' διδασκαλίαν ἐκβαλίωσ, χρῆ μιν ἔξῃχῶ
 προσευχῆ. **In Concilio Antiocheno I. can. 2.** ἢ ἰ-

ρῶν γρῶσιον ἀκρόσις, καὶ κοινῶν ἔσθθι εὐχῆς ἄμα πῶ
 λαῶ. **Adde** **Concil. Nicænum I. can. 12. S. Basilium**
in Epist. 1. ad Amphilochoium can. 4. δὲ ἢ μιν πᾶσι
 αὐτὸς ἀπέριον τ' ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀκρόσιος αὐτὸς ἔξῃχῶ
 ἐν δὲ οὐ πιν ἴσῳ, ἢ σπῆσι. κῆ ταῦτα ἵπποισιν οὐσι-
 κῶν μῶν, τ' ἢ κοινῶσις ἢ ἀγαθὸ ἀπίχῶς. **Can. 56.**
κῆ ἢ δὲ ἴπῳ, εἰς τὸς ἀκρομῖνος δευχῆσι. **Adde** **can.**
56. 57. 58. 59. 61. 64. 75. 77. 81. 82. 83. **Gregorius**
Nyflenus in Epist. ad Letorium : ἐν σπῆσι ἢ ἴπῳ
 καθόλις τ' εὐχῆς δουλεύμιον ἔσθθι ἢ τ' ἀκροσιος
 μίλησιν μῶν, &c. **Infra :** ἄλλα ἢ τῶσαυτα ἴπῳ ἐν τῇ
 ἀκρόσις παραμῖνοι, μόνον ἢ διδασκαλίαν, ἔτ' ἢ γρῶ-
 σῶν ἀκροσιος ἔξῃχῶσι. **Sed hæc** ab aliis passim
 collecta, præsertim ab **Allatio** in **Dillectat. de Nar-**
thece veteris Eccl. p. 31. & seqq.

Ακρομῖνοι, dicti qui ἐν ἀκρόσις erant, seu in
 secundo gradu pœnitentium : nam alii erant à
 Catechumenis : **Clemens lib. 8. Conlit. Apostol.**
cap. 12. εἰς ἰσῶς ὁ δὲ ἀκρόσις ἔξῃχῶ, μήτις ἢ καλῶ-
 μένων, μήτις ἢ ἀκρομῖνος, μήτις ἢ ἀπίσῳν, μήτις
 ἢ ἴπποδῶσι, &c. **iis** igitur, ut dixi, intra **Ecclesiam**
concessum erat audire **Homilias Episcoporum & Lec-**
tionis, deinde ex ea pellebantur, cum nec myste-
 riis Liturgicis interesse, nec precum esse partici-
 paret liceret, confitebantque interim in **Narthece,**
 qui coram locus erat. Neque enim in eo divinis
 scripturis audiendis vacabant, sed in **Ecclesia** li-
 cēt id velle videantur **Conciliorum Græci** inter-
 pretes, **Zonaras & Alexius Aristenus** in **can. 11.**
& 14. Concilij Nicæni, **Matthæus Blastares &**
alii. **Verba** **Concilij** **can. 11.** sunt, ἴπῳ ἴπῳ ἐν
 ἀκρομῖνος πῶσιον οἰ πῶσι. **& can. 14.** αὐτῶ τ' κα-
 τηχόμενον εἰς παραπίπλον ἰδῶσι τῇ ἀγία καὶ μακάρι
 σῶσι, ὡς πῶν ἰσῶ αὐτὸς ἀκρομῖνος μῶν, κῆ
 ταῦτα ἴπποδῶσι κῆ τ' καλῶμενων. **Concil. Laodic. can. 5.**
 αὐτῶ τ' μιν ἴπῳ τὰς χειρολίνας ἵπῳ πῶσι ἀκρομῖνον
 γῶσι.

ΑΚΡΟΤΑΙ, Auditores, qui causis cognoscen-
dis præsent, I. C. Græcis.

ΑΚΡΟΤΗΡΙΟΝ, Auditorium, locus ubi cau-
 se audiuntur, & cognoscuntur à iudicibus, ut **Ἔσθθ**
ἀκροθῆριον, Auditorium principis, ubi quid cognos-
 cit, definit, decernit. **Novella Justin. 21. cap. 1.**
 εἰ χρῆ ἐν σχῆματι θῶσι ἀκροθῆρις ἴπποισῶ. **Ita** in **Nov.**
27. c. 1. & alibi passim.

ΑΚΡΟΤΗΡΙΟΝ, Auditorium, pars ædis sacre,
Synodus Calchedonenis act. 14. καθόλις ἐν τῇ ἀγία
 σῶσι τῇ κῆ Ἀνίχῶν σῶσι τῶν τῇ ἀκροθῆριον.
Eustachius in **Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopolit.**
num. 37. σῶσι χῆρῶν εἰς ἴπποδῶσι εἰς τὸ ἀκρο-
 θῆριον, ἰμῶσι τῶν κῆ μᾶτα κῆ τ' κυρῖς, εἰς ἢ
 χεῖς αὐτῶ. **Vide** **Gloss. med. Latin. in V. Audi-**
torium.

ΑΚΡΟΣΒΑΣΤΡΟΝ, cibi species leviter bullita,
 pro ἀκροβάστρον. **Prochoprodromo** contra **He-**
gemenum ex **Cod. M S.**

Καὶ δὲ τῶν ἀκροβάστρον μαζῶ μ' ὀφθαλμοσίον.

ΑΚΡΟΒΜΑΤΙΖΕΙΝ, in **Glossis Græcobarb.**
 ἵπ' ἀκροσι τοῦ βῆμισον ἴπποδῶ.

ΑΚΡΟΔΑΚΤΥΛΟΝ, Pollex, in **Glossis Græ-**
cobarb.

ΑΚΡΟΝΝΕΣΘΑΙ, Audire, Glossæ **Græco-**
barb. ἀκροῦντες, ἀκροῦσθ, νὰ ἀκῶν, νὰ ἀκῶντι.

ΑΚΡΟΞΙΦΑΙΟΝ, Mero, in **Glossis Latin.**
Græc.

ΑΚΡΟΠΗΝΙΟΝ, Trochus, Rhombus, σφρα-
 γῶς, apud **Scholiam Gregorij Nazianz. in 1.**
σφ. extr.

ΑΚΡΟΣΤΑΘΕΪΝ, Stare in pedes. **Stephanus**
Sachlees in **Narrat. MSS.**

Scholasticum Basilic. ad librum 21. pag. 602.

ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, *Vasculum* in quo *sacrum* *christisma* *servatur*. Sic potè illud describitur in Eulochio pag. 637. τὸ ἵ αλαβαστρον, ἀγίων ἑλάνων ἔστιν ἀπὸ λαβῆς πεποιημένον τινός, ὃ δὲ βυκίον ἕτοιμα λίγῃ. Suprà pag. 630. καὶ ἑμβάλλει τὸ πρῶτον παπὰ τὸ ἐν τῷ αλαβαστρον μύρον εἰς τὸ ἀγίον ἵνα ἔνι τὸ καρδόν.

Αλαβαστρον, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ἄσβεστον, ἀπὸ τῆς φλοιῶν, τῆς ἰσίου, ἔσ ἀλας ἄθιον. Vide Lexicon Chymicum Rulandi in *Alabastrites*.

ΑΛΑΓΗ, Ἀλάγιον, *Tinctura Equisetum*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Ἐποικια σῶν παραγιαλια ἴνα χιτῆτον ἀλάγη.

MoX:

Λοπὸν ἀφ' οὗν ἰστικασι τ' ἀλάγησιν συμπορῶσαν, Ἐκεί εἰς τὴ παραγιαλια ἵσταν σωμαίνου.

Idem Anonymus lib. 11.

Αιγῶν γδ ὃ βασιλεὺς ὄρθουσι ἐπὶ τὰ ἀλάγια, Ἀπόλλυς γδ τὸς βασιλεῖς τὸ καθὲ ἀλάγια δέκα.

Infra:

Καπέις σπῶντις βασιλεῖς ἵσαν αἱ κεραλάδες, Ὅσπε τ' ἀλάγια σῶνται, κίλινς τὴς Περιηπάδες.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ορῆσθ ἑκαβαθικόνσαν ἀλάγια πῆσι μόνον.

Infra:

Ἐχῶρσαν τὰ ἀλάγια τυ, σῆις σωματῆς ἰπῆσαν.

Paffim in hoc libro.

Ἄρχων τῆς ἀλαγῆς, Dignitas in aula Constantino-politana, apud Codinum cap. 2. num. 32. ubi variant Codd. Editus, ἀλογιον, Regius, ἀλαγιον, alius Reg. ὃ ἀρχων τῆς ἀλαγιον. Ejus officium describit cap. 5. num. 73. ὃ Ἄρχων τῆς ἀλογιον, (al. ἀλαγιον) εἰς τὴ βασιλεὺς ἰστικῆσθ ῥῶν σωματῆς, καὶ τῶν τ' μίσην ἢ Πεμμικῆσαν. Præter igitur in turmæ Equitum quæ ad custodiam Palatii vel Imperatoris addita erat, & eam in officio continere. Apud Acropolitam in Chron. cap. 59. quidam Constantinus Margarites Ἄρχων τῆς ἀλαγιον Imperatoris fuisse dicitur, qui innox ὃ ἀπὸ τῆς ἀρχων indigitatur. Fuit is nempe Comitatus Imperatoris *Mesior* præcipuus; noitris, *Maréchal des lois de la suite du Roy*. Atque ut is *Magno* Primicerio, qui Comitatus ejusmodi ductor erat præcipuus, præerat, ita isti *Πρωτολλαγᾶτωρ*, cujus munus ita describitur à Codino cap. 5. num. 74. postquam egit de *Archontie Allage*: *Πρωτολλαγᾶτωρ* ἵστανται τῶν τ' μίσην Πεμμικῆσαν, πλῆν ἀκόνηθ ἰστικῆσθ τ' σωματῆς, ἵνα ἴαν δωματικῆσθ τῆς αὐτῆς, φέρι αὐτῆς, καὶ δωματικῆσθ εἰς τὴ σωματῆς, φέρι ἰστικῆσθ. Deinde addit, Magnum Primicerium si aliquo ex Comitatu opus habeat, id Protallagatori significare, qui eum accessit. Meminit Cantacuzenus lib. 1. cap. 26. cujusdam *Senacherinij* *Πρωτολλαγᾶτωρ*. Ita etiam scribitur cum duplici λ. in Catalogo Reg. 5. *Πρωτολαγᾶν, τῆς τῆσθ ὁστικῆσθ Protoallagatoris*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Τὸ πρωτολαγᾶνα ἴσταν ἰστικῆσθ, δέπια τὰ σωματῆς, καὶ εἰς τὴ μίσην εἰ τὸν κία σὺν, ἔσ ἰστικῆσθ ἴσταν ἴσταν, ἴσταν ἵνα ἰστικῆσθ ἰστικῆσθ ἀπόλια τὰ ἀλάγια.

Infra:

Τὸ πρωτολαγᾶνα ἵνα ἴσταν ἴσταν, ἵσταν εἰς ἵνα ἰστικῆσθ.

Rursum:

Τὸ πρωτολαγᾶν τῆς Πρωμικῆς ἢ σωματῆς ἰστικῆσθ. Ἀλαγᾶτωρ, ἵσταν ἀρχοντῆσθ τὸ ἀλάγια, & Protallagatori. Codinus de Offic. aulæ Constantinopolit. cap. 5. n. 46. ὃ τῆ αὐτῆ ἢ τὸ Παλατίσθ σωματῆσθ ὄστικῆσθ ἵσταν Παραμοισθ, ἰστικῆσθ ἀλογιον, ἵσταν ἴσταν ἰστικῆσθ, καὶ μετ' αὐτῆς ἴσταν, ἵσταν Παραμοισθ ῥῶν ἵσταν, πλῆν ἀπὸ ἀλόγιον, ἰστικῆσθ λαγᾶτωρ, φέρις ἵσταν

χειροί πάντες τὰ σωματῆσθ αὐτῆ. Ubi Codd. Regij Ἀλαγᾶτωρ & Ἀλαγᾶτωρ præferunt, sed saltem inde colligitur à voce ἀλογιον, *Equisus*, hæc verba derivari, ita ut ἀλάγιον, pro ἀλόγιον, *Equisatus*, dictum fuerit.

ΑΛΑΓΜΟΣ, *Mutatio*, μετῶδὸν, in Corona pretiosa.

ΑΛΑΔΗ, *Pariter*, *similiter*, pro δηλαδῆ. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ὅ καθίς ἵνα φέρι, καὶ εἰ σερῆσις ἀλαδῆ.

Rursum:

Ἐκμῆσθ τὸ Μαρκίον, καὶ ἐκ τὸν Κολλῶδὸν ἀλαδῆ.

Alii:

Ἰσταν σερῆσθ τῆ δρῶδὸν, ὃ Καλαμάτας ἀλαδῆ, καὶ τὸ Περαβῆδὸν πλῆν Εὐλαδῆσθ ἀλαδῆ.

Occurrit ibi passim.

ΑΛΑΚΑΙΡΟΣ, *Illeus*, *integer*, ἀσῶδὸν, ἀδολοβῆς, ἀσῶδὸν, ἰσοτικῆσθ.

ΑΛΑΚΑΤΙΟΝ, *Petraria* seu *lobodanum* species. Leo in *Tact.* cap. 5. §. 7. ἴσταν ἀμαξῆς ἰστικῆσθ τεβοβαλλῆσθ, μαρτανικὰ ἰστικῆσθ ἰστικῆσθ σερῆσθ ῥῶν, τεβοβαλλῆσθ, &c. ubi Constantinus in *Tact.* p. 11. & 19. ἴσταν ἢ καὶ ἴσταν ἀμαξῆς ἰστικῆσθ τεβοβαλλῆσθ, μαρτανικὰ ἀκακῆσθ εἰς τὰ δύο μέρη σερῆσθ ῥῶν, τεβοβαλλῆσθ, &c. Idem Leo cap. 6. §. 27. ἴσταν ἀμαξῆς ἰστικῆσθ τεβοβαλλῆσθ, καὶ σερῆσθ αὐτῆ, καὶ βαλλῆσθ, ἵσταν μαρτανικὰ τὰ ληγῶν ἀκακῆσθ σερῆσθ ῥῶν κυκλῶν, &c. cap. 14. §. 83. τῆς ἢ βαλλῆσθ ἀμαξῆς, ἵσταν τῆς ἰστικῆσθ τῆς ληγῶν ἀκακῆσθ, καὶ τὰ μαρτανικὰ ἀκακῆσθ, &c. cap. 15. §. 27. τιμῆσθ καὶ ἰστικῆσθ, ἵσταν πῶρ σερῆσθ τὸ σερῆσθ ἴσταν πτεβοβαλλῆσθ μαρτανικῶν τῆς ληγῶν ἀκακῆσθ, ἢ ἴσταν ῥῶν, τῆς πῶρ πῶρ πτεβλοβαλλῆσθ δὲ ἵσταν, καὶ βαλλῶν ἰστικῆσθ τῆς ἰστικῆσθ ἵσταν.

ΑΛΑΜΑΝΙΚΟΝ, *Alemannicū*. Sic Alexius Angelus Imp. appellavit tributum quod subditis imposuit, quò Alemannis cum quibus paedum inierat, pactedam 16. auri talentorum summam exolveret, à qua pensatione Ecclesiastici & Artifices haud immunes erant, ut narrat Nicetas in eod. Alexio lib. 1. num. 8. βασιλεὺς τῆ βασιλῆσθ χρηματῆσθ, τῆς τῆς χῆρας ἰστικῆσθ, τὸ καλῶν ἰστικῆσθ ἰστικῆσθ ἰστικῆσθ, τότε καριδῶν πῶρ, &c.

ΑΛΑΜΑΡΣΑ. In Cod. Reg. MS. 618. fol. 282. ubi describitur variae confessiones: ἰστικῆσθ τῆσθ ῥῶν καλλῆσθ, &c. deinde, ἴσταν καλλῆσθ ταχῆσθ, ἢ ἀλαμάρσα. fol. 204. ἴσταν ἀλαμάρσα μῆσθ αἰ καὶ χῆσθ σαῶν μῆσθ β. &c.

ΑΛΑΝΙΚΑ, *Arma ex are confecta*, *Alanotum* propria. Laonicus lib. 9. p. 249. de Alanis: ἵσταν ἵσταν ἰστικῆσθ ἀπὸ χαλκῆσθ, τὰ Ἀλανικὰ καλῶν ῥῶν.

ΑΛΑΠΗ, Glossæ Latin. Gr. *Pitana*, ἀλάπη, ἵσταν Κιῆσαν.

ΑΛΑΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν τὸ ἴσταν τῆ αὐ, τὸ ἴσταν, τὸ λῆκὸν καλῶν ἢ ὃ κῆσθ αὐτῆ.

ΑΛΑΣ ἄθιον, in iisdem Glossis ἔστιν θάλασσα, καὶ ἀγῶν, καὶ ἀλογιον. Vide Lexicon Chymicum Rulandi in *salis* *flos*.

ΑΛΑΤΖΙ, Ἀλάτη, *Sal*, ἄλας, ἵσταν. Corona pretiosa: Ἀλάτη, *Sal*, ἄλας.

Αλατζῆσθ, Ἀλατζῆσθ, *Salive*, *condire*, ἀλῆσθ, ταριχῆσθ.

Αλάτῆσθ, *Salinum*, ἀλόσθῶν.

Αλάτῆσθ, *Ex sale confectus*. Chronicon M S. Manuelis Malaxi p. 42. de uxore Lot: καὶ ἵσταν σῶν καὶ ἀλάτῆσθ, ἵσταν πῶρ ἀλάτῆσθ.

Αλάτῆσθ, Glossæ Græcobarb. ἀγῆσθ, καθαρῆσθ, ἀλάτῆσθ.

ΑΛΑΦΑΝΤΙΟΣ, *Elephantinus*, *Eboreus*, non scmel

semel in Affsis MSS. Regni Hierosol. cap. 298. ubi
ἐστὶ τὸ δούλιον τὸ ἀλαφρίν. Interdum ἀλαφρίν sciti-
bitur.

ΑΛΑΦΗΝ, *Cervium*, Ἐλαφ, in Corona pretiosa.
Ἀλαφείρα, *Cornu cervinum*, in Turco-Graecia Ctu-
sij. Vide Ἀσι.

ΑΛΑΦΡΟ, *Leus*, κυδών, in Corona pretiosa. Ἀλα-
φρινίαν, κυρίζαν, in Glossis Graecobarb. alibi ἄρας,
κυφίας, ἰλαφρινόσκιας, ἀλαφρινόσκιας.

ἌΛΒΑ, *Ulio*, *Margarita*, τὸ μάργαρον, apud
Suidam. Vide Gloss. med. Lat. in *Alba*.

ἌΛΒΑΝΟΤΡΙΠΙΟΝ, Demetr. Constantinopolit.
lib. 1. Hieracosoph. cap. 65. μέλιτι ἀλβανερῶν κατὰ ῥῆσιν
ἢ ὑπέρῳ αὐτῶ.

ἌΒΟΛΟΣ, *Gallis*, *Pulegium*, apud Interpol.
Diofcor. c. 441.

ἌΒΟΝ, *Albium*, Theophilus Antecessor, instit.
de Actio. §. 11. ἄβον ἢ λιγῶ τὸ ἐβόλον, δὲ τὸ λβ-
κῶς γρήθρασι γράμμασι. Ite etiam Glossæ Basilic.

ἌΒΟΥΛΑ, in Glossis MSS. Neophyti, τὰ
φυθλοκῶν ὑδῶσ. *Arque sulphurea*, *alutinosæ*.

ἈΔΕΒΡΑΙΑ, *Pulmenis species*. Glossæ Jatricæ
MSS. Neophyti : ἄθρα ἢ ἄθαρα, ἢ δὲ πύλῳριον
παίδιος, ὃ λέγουσι ἀλαβραία.

ἈΔΕΪΒΓΕΙΝ, pro ἄλεψαν, *Ungere*. Glossæ
Graecobarb. ἄλιψαν, ἄλεψαν, νά ἄλεψα, νά ἄλεψέτε.

ΑΔΕΪΜΑΝ, τὸ ψισα, in Glossis Jaticis MSS.
ex Cod. Reg. 190.

ΑΔΕΪΠΑΡΕΑ, Demetrius Constantinopol.
lib. 1. Hieracosophij cap. 145. ἰηραξ ὅταν μίλιον δια-
ληφῆς, ῥῆσι αὐτῶ τὸ κακῶν ἄλεψιπῶν κασάριον.
ἀλεψιπῶς ἢ δὲ τὸ ἰπῶν τὸ ὀπῶν τὸ ἐξῆμῶν,
ὅτι τῆς καλῆς κρύβω.

ΑΔΕΪΤΟΥΡΓΗΖΙΑ. Vide in ληφῶν ἔν.

ΑΔΕΚΑΘΗ, pro ἰλακάτη, *Fufus*.

ΑΔΕΚΤΟΡΑΣ, *Gallus*, Ἀλέκτορ, in Corona pretio-
σι. Ἀλεκτορίαν, pro ἀλεξέουσαν apud Theophrastum
an. 19. Mauricij. Ἀλεκτορίνα, *Pullus*, Ἀλεκτορίδα,
in eadem Corona pretiosa.

Ἀλεκοφανία, *Gallucinium*. Anna Comnena lib.
14. p. 436. μεῖζι κυδίας, πολλὰς ἢ ἀλεκοφανίας. pag.
437. μεῖζι σφῶντες ἢ δὲ ἄλλοις ἀλεκοφανίας.

ΑΔΕΞΑΝΔΡΙΑ, ἄδων, in Glossis Jatricis
MSS. ex Cod. Reg. 1261. *Laurus*. In aliis ex Cod.
1673. Χαμαίφρα, περὶ δάδων.

ΑΔΕΞΑΝΔΡΙΟΝ, ὀνομάτι, ἢ ἄλλοις Ἀλεξανδρί-
να σμῦρα, in Lexico MS. Nicomedis Jatrofophistæ.

ΑΔΕΞΑΝΤΡΗ, *Olius aegyptus*, pro ἰλύσασον, uti
putat Salmafius. Glossæ Hippatricæ MSS. Ἀλεξαν-
τρα, τὸ Περσικόν Μακεδονικόν. Matthæus Silvaticus:
Alexandrium, id est, *Petrofelinium Macedonicum*,
sed falso. eundem Vide in V. *Asium*.

ΑΔΕΠΟΪ, *Vulpes*, ἀλώπηξ, κρύδι. Ἀλεπούμι, *Vulpis*,
Uliptus, ἀλωπίτι. Glossæ Jatricæ Graecobarb.
MSS. ἀλώπιτι, ἀλεπύ. Occurrit in Fabulis Ἄσο-
πι Barbarogr. non semel, & alibi, ut & Ἀλεπούμιον,
Vulpicula, in Fab. 1.

Ἀλωπύ, Ἀλωπύ, *Vulpes*, ἀλώπηξ, in Corona pretio-
σια. Glossæ Graecobarb. Ἀλωπικία, αἰ ἢ ἄλωπύ-
κων κατῶνους, αἰ φολίαι, ἢ γων ἢ φολίαι, ἢ αἰ τρίπαι,
ἢ γων ἢ τρίπαι τῶς ἀλωπύς. Anonymus de *Vulpe* &
Lupo :

Κύ ἀλωπύ σοχάετον, λείπει κὲ μαλάτα.
Occurrit illic pluries.

Ἀλωπύς, in Fab. Ἄσοπι Barbarogr. p. 16. Vide
Ἄρπυ.

ΑΔΕΤΖΗ. Ptochopodromus contra Hegume-
num, ex MS.

Καὶ σῶσι τὸ κοιλάρηλιον, κῆ τῆρ τὸ Ἀλέτζε, Ἀλέτζε.
Καὶ κατῶ, τὸ λέγουσι τῆς, τὸ Κόνβόλιον.

Videtur expressisse Gallicum, *Alex*, *allex*, ite, pergite.
ΑΛΕΤΡΙ, *Aratum*, *Arctem*, Ἀλετριζαν, *Arare*,
Ἀράριον. Ἀλίρας, *Arator*, Ἀράρις.

ΑΛΕΤΡΟΠΟΔΙΟΝ, *Orion*, forte quodd ejus
Constellatio ἀλέρων, seu *Mastra* pedem, vel quodd
aratri formam referat. Incertus Arati Scholiastes:
Καρεῖν ἀνάδουλον ἀνάδουλον ἔσθ Ὀρίων ἢ ἐστὶ
τὸ λεγόμενον Ἀλετροπόδιον. Inter varias Orionis appel-
lationes hanc omisit Philippus Cæsius à Zelen, in
Cælo astronomico.

ΑΛΕΤΡΟΠΙΤΤΑ. Vide in Πίτα.

ΑΛΕΤΡΟΣΤΑΣΙ, *Arca farinaria*, in Turcogr.
Ctusij.

ΑΛΕΪΣ. Vide Ἀλλίς.

ΑΛΗΘΙΝΟΣ, *Rurureus*. Chronicon Alexan-
drinum an. 4. Justinij Thracis : ἡσὸν βασιλικὸν πῶ-
λιν, ἐν ᾧ ὑπῆρχαν ἐν μίση σφῶσαν ἀλθῶν μίσην τὸ
βασιλικὸν χαρακτῆρ ἰσῶν. Theophrastus an. 15. He-
raclij : ἐκ ῥδ τ ἀλθῶν τζαγγῶν ἰνωμῆζ. Constan-
tinus Porph. de Adm. Imp. cap. 6. δρμάτια ἀλθῶν
παρβιά. Anonymus in Rhetoricam Aristotelis pag.
25. v. ἢ ἡσῶμασι. ἔσθ ὀν, αἰ ἀλθῶν πῶν ἀρῶσι, κῆ
βαλῆ αὐτὸ βινετόν. Utuntur alij passim, ac in iis De-
metrius Constantinopol. lib. 1. Hieracosophij c. 163.
166. 174. lib. 2. cap. 19. Myreplis fct. 9. cap. 86.
&c. Vide Gloss. med. Lat. in *Athiisibus*.

Ἀλθῶσπιπῶσι. Vide in Πιπῶσι.

ΑΛΗΣΗ, *Catena*. Anonymus de locis sanctis,
n. 8. ἴνα κῆ ἢ ἀλῆση, ἰπῶ ἄρην αἰ τ σφῶδ ἴλον τυ. Vide
Ἀλῆσα.

ΑΛΗΣΜΟΝΗ, *Olivio*. Ἀλωμονίαν, ὀλιβιόφιον.
Ἀλωμονῶν, ὀλιβιόφι. Ὀλωμονῶν, eadem notione. Pro-
verbia MSS. Graecobarb. ἔπιν ὃ πλωζῶς κρασιζην, κῆ
ἰλωμονῶν τὸ ῥῆσι.

ΑΛΘΓΟΚΟΝ, *Althæa*, apud Interpol. Diofcor.
cap. 569.

ΑΛΙΚΗ, *Salina*, ἀλόνηγον, αἰ ἀλαί. Ἀλικαί, *rei*
salaria præfatus. Codinus in Orig. Constantinopol.
ᾧ κῆ σπῆσι οἰ ἀλικαί, ἴνα κῆ ψωσι τὰ
ἄσρα τ ἀλικῆ, κα ἰπῶσι. Occurrit illic plu-
ries.

ΑΛΙΚΡΟΪΔΑ. *Alimenta cruda*, *Suida*, ἄλκρ
ρωμαίσι ἢ σχῶζῶ τροφή, κῆ ἄπυρας κρῶν ῥδ τὸ
ἀνῆλιον.

ἌΛΙΜΑ, pro ἄλιμμα, *Liquor*, Ἐμῶσιμμα, in
Corona pretiosa.

ἌΛΙΜΑΤΙΑ, *Halimus*, Frutex, ἄλιμα. Be-
lon. lib. 1. obs. cap. 18.

ἈΛΙΜΕΝΤΑΡΙΟΝ, ἔτχημιόν, in Glossis Ju-
ris MSS. ex Cod. Colberteo.

ἌΛΙΟΣ. Historia Apollonij Tyrij :

Ἄλιον τυ, φίλε, ναχηρί, γῆσῶ δὲν ἀφῆρασῶ.
Εἰς τὸ σῶρα παρ αὐτῶ καλῶς κρατῆς κῆ κῆσῶ.

Alibi :
Καὶ ἀπῶν κῆ μῆλι κῆ ἀλιός ἦσαν ἔτρα κρῆμα.

Rurum :
Ἐπαρ τὸ κάλιο μωφαρ κῆ ἄμα κῆ σὺ νά δρῆμα.

ΑΛΙΣΑΧΝΗ, *Sal fossilis*. Glossæ Jatri-
cæ MSS. ex Cod. Reg. 848. ἀλάσι αὐτοεσῶ, ἢ τῶ
ἀλωσῶχην.

ΑΛΙΣΓΙΑ, *Lixivium*, *Lixivia*, κοῖα, κοῖα
σαλίη.

ἌΛΙΣΣΑ, *Fufus*, ἄλιςσι. Anonymus de Nu-
ptiis Thefei lib. 7.

Ἐφαίνον κῆ οἰ ἴσχασι σῶσι ἀλώσκα δειμένακ.

Vide Ἀλίση.

ΑΛΙΣΦΑΚΙΑ, *Salvia*, Ἐλεσίφακα, σφάκ.
Glossæ Jatricæ ex Cod. Reg. 1047. Μησφακίς,
ἢ δὲ σαλῶθα, τὸ λέγουσι Ἀλωσφακία. Ubi leg. Ἀλω-
φακιά.

Αλοφθακόντων ἀνράτων, vini species, apud Myrse-
polum sect. 9. cap. 85. fortè cui Salviz humor in-
fusus.

Α Λ Κ Ι Μ Η, ἄκλιμον. Codex Reg. MS. 618. f. 283.
ποιῶν χυμῶν ἐκ τῶ μέτῳ, ἢ ἀκλίμω, ἢ χυβὸν αὐτὰ
εἰς τύπον τυταρίου, &c. Infra: ἄχθισιμος γὰρ αὐτῷ κόπῃ
τὸ ἀκρίτειον τὸ ἄκλιμον.

Α Λ Κ Α Ν Κ Λ Α Ι, Antidotus sic ἰσπομαζομένη
γλωσση Ἰταλικῇ, inquit Nicolaus Myrsepus de Anti-
dotor. cap. 24. ubi Fuchsius legendum contendit ἀγ-
ριλακόκι.

Α Λ Κ Ι Ο Ν Ι Ο Ν, σπρίθον, ἰσῶλυ φασίδα. Ita Glossæ
Jatricæ Græcobarb. MSS. Glossæ alix Botanica ex
Cod. Reg. 848. Αλιούθιον, ἴτοι φώκος κοφρῶ. *Fippus
Phoca seu vituli marini.*

Α Λ Λ Α Γ Α Ι, *mutaciones vestium*, quæ *Muta-
toria* vocabant Latini inferioris ævi: atque adob
vestes ipse quæ subinde mutantur. Vita S. Nili Ju-
niotici p. 66. ἢ ἀφελόνθ τὸ περικλόν τ' ἀλλαξίαν αὐτῶ,
χρησαίης αὐτὸ ἀπίδιον ἀγρίον κερμαίνον ἐκίσσε. Pachy-
meres lib. 7. cap. 29. ἔτα ἢ καὶ ὑπερβαύσας τ' ἀν-
δρα, πολλοὺς δειράται, ὄρνιθων τ' ἐκείνυ τιμωλ, ἢ
ἀλλαξίαν μόνον ἰμαθίων, ἀλλὰ χροσῶ ἢ ἵππος αὐτῶν δε-
ξήμωθ. Idem lib. 12. cap. 10. τῶν βασιλείω μετ'
εἰρμῶνας δέχθη, καὶ ἀλλαξίαν ἀλλάξαι. Et cap. 29.
hæc verba, τοῖς δὲ Ναυάρχου τὰ τ' ἀναβολῶν, ἢ
ἔχον σπὶς βασιλείω φιλοδημιότερον μνημονισσῶ, sic red-
ditur Paraphrastes Vaticanus: *οἱ ναυάρχου ἰνυῶν* τι-
μωλῶν σπῶ τ' βασιλείω ἀλλαξίαν ἰμαθίων λαμπερῶν. Sy-
ropoulos in Hist. Concilij Florentini sect. 7. cap. 13.
νῶν φαίνετα βαρῶ τοῖς Ἀρχιερεῖσι ἀκροσσομένοις ἡμῶ-
σαδῶ τ' ἵνωση, καὶ ἴπυ τῶ βασιλῶν τὸς ἀλλαξίαι.
Mox: ἀλλ' ἀμφοσσομένοις τὰς ἀλλαξίαι. Et cap. 14. Πα-
σσιμῆχης ἔπιν ἡμῶ, ἢ αὐτοσφοσσομένα τὰς ἱερὰς ἡμῶν
ἀλλαξίαι ἐπὶ τῷ Φλασσίη, ἰπῶ ἐκῶ ἡμῶσῶ τ' ἵνωση,
Utitur alibi non femel, sect. 10. c. 4. 10. sect. 11. c. 3.

Α Λ Λ Α Ν Ε, *Vestes militare, indueere*. Continuator
Theophrastus lib. 1. num. 15. ἢ χροσ σῶ, ἴπυ ὁ μοναχῶς,
τ' ἀμυρῖδα κηλαμπανοσῶ, ἢ βασιλῶν, ἰδιῶτυ σπῶ-
μῶ ἀλλασσασῶ. Leo Grammaticus in Michaëli Theophi-
li F. pag. 460. ἀπειθῶν εἰς τὸ λυτῶν, ἢ ἀλλασσῶ
αὐτῶν. Isaac Catholicus investiva 2. in Armenios
p. 413. ἴπυ κασσοροῦσι τ' θείαν λειψυρῖαι, ἢ ἴπυ ἀλ-
λάσων, ἴπυ ἱερῶν ἀλλαξίαι τ' θείας λειψυρῖαι.
Ordo in promotione Abbatis apud Morinum p. 117.
παρμαρῖαι ἀρχιερεῖς ἐπὶ τῷ μωθ, ἢ ἴπυ θειῶσι λετρω-
σῶσι, ἀλλασσῶσι πῶσων τ' ἀρχιερεῖσῶ σῶλῶν, Eucholog.
de ordine Baptisimi: εἰσῆρχῖαι ὁ ἱερῶ, καὶ ἀλλασσῶν τ'
ἱεραῖσῶ σῶλῶν, &c. Adde p. 357. Triodium feriâ
6. Magnæ hebdom. σῶ ὄρῶν β. σημάξιν, ἢ ἀλλασσῶ
ὁ ἱερῶ. Feriâ 7. ὁ ἢ ἱερῶ ἀλλασσῶ ὄλῶν τ' ἱεραῖσῶ
σῶλῶν, &c. Euchologium: εἰσῆρχῖαι ὁ ἱερῶ, ἢ ἀλ-
λάσων πῶ ἱεραῖσῶ σῶλῶν, ἀπὶρχῖαι ἐπὶ τῷ κολυμ-
βῖσῶ. Symeon Thessalonicensis de factis ordinat.
cap. 3. τὸ ἀρχιερεῖς τῶν ἱεραῖσῶν ἀλλασσῶ ἀπὸ τῶ
βασιλῶν πῶλῶν, &c. Codinus de Offic. aulæ Con-
stantinopol. cap. 10. n. 3. τ' ὄρῶ ὄρῶν ἀλλομῶν, ἀλ-
λάσῶσι ὁ βσιλῶν, καὶ ἱεραῖσῶ τ' κελῶν αὐτῶ. Cata-
logus officiorum Eccl. Constantinopolit. à Medo-
nio editus: ὁ κασρῖμῶσῶ ἀλλασσῶν τ' Ἀρχιερεῖς, κρο-
σῶ τ' ὁ τιματῶν, &c. Ubi Codinus cap. 1. n. 10. ἢ ὁ
τὸ ἀλλασσῶν τ' Ἀρχιερεῖς.

Α Λ Λ Α Μ Α Τ Α, *Mutatoria*, Ἀλλαξίαι. Marcus Hiero-
monach. de Dub. Typ. cap. 43. σῶ ὄρῶν δεικασῶ
σῶμασιν τὸ μετῶ, ἢ ἀλλασσῶσῶ τῶ ἱερῶ σῶλῶν, ἀρχι-
ερεῖσῶ τῶ λυρῖαι. Mox: μῶ τ' ἀφῶρῖθῖσῶν ἀλλαξίαι-
τω. Utitur Codinus cap. 10. num. 3.

Α Λ Λ Ο Μ Α, eadem notione, in Catalogo offic.
Eccl. Constantinopol. Medoniano & Allatiano, ubi
de Magno Sacellario.

Α Λ Λ Ο Ξ Η Μ Ο Σ, *Vestiarium*, locus ubi *reponuntur
vestes mutanda*, *Mutatorium*. Codinus de Offic.
aulæ Constantinopol. cap. 5. num. 15. ὄσπικα γῶν
δῶσι τ' βασιλεία καθαραλλασσῶσι, φῶσι τὰ ὄσπικα
παρῶσῶ τῶ βσιτῖαις ἐκῶσι, ἴπυ κοῖνῶ ἰσπομαζομένη
ἀλλαξίαισῶν. Vide Gloss. med. Lat. in *Mutatorium*.

Α Λ Λ Α Γ Α Ι, *Loca mutanda Equi publici ad-
dita: mutaciones*, in Cod. Theod. & Justiniano
non femel: atque adeo interdum *Equi ipsi curis
publico destinati*. Glossæ Basilic. σῶσῶ, ἴπυ δρομῶ-
κῶν, ὁς λῶξῖαι νῶ ἀλλαξίαι. Eustathius in Iliad. β. ὄσπ-
μῶν τῶ ἐκ τῶ τῶν εἰς τῶν ὄσπικῶν τῶ ἰπῶσι, ποτι-
κῶν ἐκῶ δῖασῶμα δρομῶ ὄσπικῶ, ὁς ἴπυ ἴπυ σῶσῶ ἢ μω-
νῶ, ἢ πῶ λῶρομῶν ἀλλαξίαι. Idem ad Iliad. ε. p. 531.
οἰ ἢ ἴσῶρῖαι σῶσῶσι ὄσπικῶν, ἢ τὰς ὄσπικῶν εἰς
τῶν τῶσῶ μῶσῶν ὄσπικῶν τοῖς ἐπὶ ἴπυσι, ἴπυ πε-
ροδρῶσι, ἢ ἢ Ἀλλαξίαι ἰπῶν τινε. Lib Basilic. Ecl. 58.
ἴπυ τῶ παρῶσῶσι μῶν γῶν ἀλλαξίαι, τὸ παρῶσῶσι τ'
τῶ ἴπυ τῶσῶ δῖασῶσι. Anonymus Combesianus in
Leone Phil. n. 22. τῶ δημοσῶ ἴπυσι τῶς ἐπὶ ἴπυ ἀλ-
λαξίαι ἀγκυλοσῶν. Codinus in Orig. Constantinopol.
p. 42. ἐκῶσῶ ἢ ἴπυ τῶ τῶ ἀλλαξίαι τῶ κῶσῶν. Adde
n. 59. Meminit Anna Commena lib. 5. pag. 139. ut &
Gregoras lib. 4. loci Ἀλλαξίαι διδῶ, verlus Lysima-
chiam, quòd ibi eslet equorum publicorum *mutatio*.

Α Λ Λ Α Γ Ι Ο Ν, seu ut hodie dicunt, ἀλλῶν, *per-
mutatio Monetaria, Cambium*. Zonaras in Nicephoro
Phoca pag. 162. ubi ait novæ monetæ imminuisse
pretium, veteris auxisse Phocam, ἢ ἐκείνῶ μόνον τῶς
ἱμαρῶν τὸ ζῆτομῶν κῆρῶ αὐτῷ πορῖτῶ ἴπυ ἰκάσῶ νο-
μῶσῶσῶ, ἀδῶ ἀπατῶσῶν ἀλλῶν. Scylitzes in eod-
dem Nicephoro pag. 659. scribens Phocam monetæ
suâ imagine figuratæ cæteris præferri fanxilise, addit:
ἱε τῶ αἰτίας ἢ μῶσῶ ἰδῶν τῶ ὑπῶκῶν ἐπὶ τῶς λῶρομῶν
ἀλλαξίαι. Vide Ἀλλῶν.

Α Λ Λ Α Γ Ι Ο Ν, *Permutatio, Captivorum præcti-
tim*. Leo Grammaticus in Leone Philopho p. 483.
ἐκ ἢ τῶσῶ ἑπῶσῶν ἐπὶ τῶ πῶσῶ σῶ ἀλλαξίαι ὁ τῶ Ἀλλῶν
ὁ γῶν, ἢ ὁ τῶ Σαμωῶ πῶσῶ. In Constantino Leonis
filio p. 491. βυλλῶ μῶ τ' ἐπὶ τῶ βυλλῶσι ἀλλῶν καὶ
ἑρῶν μῶ τῶ Ἀρχιερεῖσῶ δῖασῶσῶ. Infra: ἀπασῶσῶ
ἴπυ ἐπὶ τῶ Συρία σπῶ τὸ πῶσῶ ἀλλῶν, &c. Eadem
habet Anonymus Combesianus in eodem Con-
stantino, n. 10. Idem Leo p. 505. ἀπῶσῶν ὁ βσιλῶσι
τ' μοναχῶν ἰνῶσῶν, - περῶσι δὲ ἢ πῶσῶ ἀλλῶν τ'
κροσῶσῶ ἀρχιμαθῶν. Adde Anonymum Combesianum
in eod. Leone, n. 38. In Constantino filio, n. 10.
Rufinus in eod. Conf. n. 9. Idem Constantinus de
Adm. Imp. cap. 29. ἢ ἱετῶ πῶσῶ ἀλλῶν δῖο ὁ
Ρομῶν δῖο πῶσῶ ἴπυ πῶσῶ, τ' λαὸν αὐτῶ ἰνῶσῶν,
ἴπυ πῶ μῶσῶ καὶ ἀγῶ σαβῶσῶ ἀλλῶν σῶσῶσῶ,
τῶ δὲ δῖασῶσῶ δῖο τῶ πῶσῶσῶ, τῶ ἢ ἴπυ πῶ
πῶσῶσῶ δῖοσῶ ἀπῶσῶσῶ.

Α Λ Λ Α Γ Ι Α, *Stationes, Diversoria militum*, quæ
subinde mutantur. Vox Tacitorum recentiorum.
Pachymeres lib. 4. cap. 27. τὸ ἢ σῶσῶσῶ ὁ ἀλλῶν,
ἢ αὐτῶ σῶσῶ ὁ ἢ ἴπυ τῶ σῶσῶσῶ κατῶσῶ ἡμῶν, &c.
Id est, *Exercitus erat in hibernis discretus*, quem
confectum fuisse ait ex variis gentibus exteris, quas
receñset. Deinde addit, ἢ κῶν ὁ ἀπῶσῶ, φοβῶν ἴπυ
ὁ πῶσῶ ἴπυσῶν.

Α Λ Λ Α Ζ Ε Ι Ν, & ἀλλῶν, pro Ἀλλῶσῶν, *mutare*.
Α Λ Λ Α Γ Ι Σ Τ Ρ Ι Ο Ν. Biton MS. de Machinis
bellic. ἰπῶσῶσῶ ἢ ὁ κῶσῶ ὁ δῖο τῶ ἰπῶν ἀλλαξίαισῶ
ἐκῶσῶ πῶ ἴπυ τῶ τῶ ἢ ἴπυσῶσῶ τῶ κῶσῶν.
Α Λ Λ Α Κ Τ Η Σ, *Collybiis, Nummulis*, κολλυ-
βισῖς.

Α Λ Λ Α Κ Τ Ο Ν, *Fusilis vel baculus*, non *flagel-
lum*, uti vulgè Murtius, inquit Salmastus ad Lam-
prid. Thomas Magister in argumento Βασῶσῶν
Aristo

Aristophanis: *πλάτλη* τῆ ποιητῆ δυσφορῶν ὁ διονύσιος καὶ λεοντέω καὶ ῥοπαλον ἔχον τσῆπον ῥ Ηρακλῆος μὲν ἔσθιος ἐκείτω ὄνη ἰσχυρῆς, τοῖς ὄμοις ἡ ἀνάφορον φερόμενος, ὁ ἀλλὰ κτῆν δημωδότης καλεῖται. Basilica 60. tit. 17. cap. 84. & Synopf. Ecl. 9. ὁ ἔχον ῥωμαιοῖα, καὶ πορευόμενος, ὁ δὲ δάδεια ἀλλὰ κτῆν σωφρονητικῶν. Addit Scholion ad 20. Eclog. Leonis & Constantini Imper. tit. 28. §. 18. τῆσι δὲ δαρῶν, ἡ παρὰ τοῖς κοινῶς λεγομένοις μακίλαθιν. Adde Balfamon. ad Synod. Trull. Can. 87. Michaëlem Attaliatam in Synopfi tit. 70. extr. & Harmenopolium lib. 6. tit. 3. §. 1. Nicetas in Andron. lib. 2. num. 5. αὐτὸν μὲν δὲ ἀλλὰ κτῆν ἱππιδόνσε δάδεια. Cod. alter habet, ὁ δὲ μακίλαθιν. At pro flagello usurpant Leges Longobardorum Græcè verba in Cod. MS. Bibl. Reg. ὁ τὸ πῶγονα μαδίζων, τῆ ποιητῆ ἀλλὰ κτῆν, ὁ ἔστιν ἰβηδομήκωντα φραζῶν καὶ ἰβηρίζων περὶ τῶν δειξῶν, λαμβάνει ἀλλὰ κτῆν ἔσθ.

ἈΛΛΑΜΑΝ, Ἀλλὰξιμον, Mutatio. Glossæ Græcobarb. ἀλλὰξιμ, ἀμαβίλ, ἀλλὰξιμον, ἀλλὰξιμον.

ἈΛΛΑΞΙΜΑΡΙΟΝ. Manuël Moschopolus in Lexico Philoftrati: φέρω καὶ ἀναφέρω, ἔξ ὧ καὶ ἀνάφορον, τὸ κοινῶς ἀλλὰξιμῆσιον, ἀπὸ ῥ ἀνω φέρω. Est autem ἀνάφορον, apud Aristophanem in Ranis, *Lignum utriusque cavum, quo ostia gestantur.* Vide suprà in Ἀλλὰξιμ.

ἈΛΛΑΠΗΔΙΣ κατῆρις, ἱματιστῆρα ἱερῶ. In Glossis Græcolat. MSS. ex Cod. Reg. 1047. voces Latinae malè expressæ, quæ id ferè sonant, *lapidis calcis, battitura aris:* Al verbò ab Arabibus mutuatum. Vide Gloss. med. Lat. in *Battitura*.

ἈΛΛΑΡΙΟΝ. *Salarium:* Ἀλλὰρικόν, in Gloss. Lat. Græc. Glossæ MSS. Reg. Cod. 930. & Suidas: ἀλλὰρικος, ἰσχυρῆσιος. Anonymus apud eundem Suidam: ὁ ἰ Μακεδόνιος σμῆταξιν ἐκκλησιαστικῶς ἀλλὰρικος ἀνατῆρῆσιος.

ἈΛΛΕΩΣ, Ἀλλῶνος, Ἀλλῶς, *Aliter, Ἄλλως.* Glossæ Græcobarb. Ἀλλῶναιος, ὅπου ἔχον ἄλλῶν συνῶν, ὅπου μιλῶν ἄλλῶς, ὁ ἔστιν συνδουλοῦν ἄλλῶς. Boffation in Epist. ad Pædagogum Thomæ Palæologi: καὶ ἀελοῦσιν ἢ ἐκκλησίον καὶ πῶσι ὡς ἄν ἄλλῶν. Rurlum: καὶ μὲν δὲν ἄλλῶς, ὅταν περὶ τῶν εἰς τὸ ἔργετον.

ἈΛΛΗΘΡΟΣ, *Lufcus, ἰτερῶβαλμῶς, λαπῶβαλμῶς.* Vide ὄρθριν.

ἈΛΛΗΛΕΓΓΥΟΝ, tributum indictum ditioribus prædiorum possessoribus, pro his qui facultibus erant defecti, cujus auctor primus fuit Nicephorus Generalis. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1727. ἀλλῶλῆλῶν, ἢ ἔξ ἀμῶρῶν πῆσιος, quomodo accipitur in Nov. 99. Iulianiani. Theophanes in Nicephoro an. 8. σμῆταξιν φραζῶν τῶν πτωχῶν, καὶ ἐξ ὀσπλῆσιος παρὰ τῶ ἀμῶρῶν, παρῆχοις καὶ ἀνά ὀσπλῆσιος νομισμῶτα τῶ δημοσίω, καὶ ἀλλῶλῆλῶν τὰ δημόσια. Zonaras pag. 100. ἰδῆσιος καὶ τῶ ῥ δῶρον τῶν τῶ ἐπιπορῶν εἰσπρατῆσιος, ὁ ἀλλῶλῆλῶν ὡνομασθῆν. Illud, haud multo post abrogatum, restituit rurlum Basilium Porphyrogenitus. Scylitzes p. 706. δὲ ἰ μὲν ἔξ ἔθῶν τῶν ῥ δῶρον τῶν τῶ πῶσιων σμῆταξιν εἰσπρατῆσιος ἐκ τῶ δῶρον τῶν κλινομασθῆν ἢ ἰ τοιαῦτα σμῆταξιν ἀλλῶλῆλῶν. Eadem verba habet Zonaras p. 179. Mox bellu cum Bulgaris pollicitis abolere, si victor inde reverteretur: id tamen non præstitit, Sergio licet Patriarchâ multum supplicante. Idem Scylitzes: ὁ ὁ Πατριάρχης Σέρβος μὲν νικῶν ἐσθῆσινα πολλὰ κελίλαπαρε σῆταξιν τῶ ἀλλῶλῆλῶν. καὶ ῥδ ἰσπρατῆσιος ποίησαι τῶτο, εἰ ῥ Βουλγῶν ἰσπρατῆσιος, ἀλλ ἰσ ἰτερεσι. Illud etiam abolere statuerat Constantinus ejus filius, quod præstare non potuit morte præventus. Tandem ejus successore Romanus Argyrus, inito imperio, id consecit. Idem Scylitzes: ἔξ ἰσπῶ καὶ ἢ καὶ τῶν ἀσπῆριζοσε τῶ ἀλλῶλῆλῶν,

ὅπου ἰμελίτα καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ποίησαι, καὶ ἔφρασε ἢ. Zonaras: τὸ ἐπιπορῶν ἰππιδῶν, καὶ αὐτῶν τὸ ἀλλῶλῆλῶν φερόμενον μὲν ἰσπρατῆσιος. Porro de hujus vocis significatione quædam habet Salmastius de Modè ulularum p. 700. 701.

ἈΛΛΗΛΟΚΑΛΗΡΟΝΟΜΙΑ, dicitur conventio *mutua successione*, vel quoties vir & uxor in iisdem tabulis se mutuò heredes instituant. Cujac. lib. 16. oblect. cap. 39.

ἈΛΛΗΛΟΤΕΛΕΡΙΟΝ, Liturgia Chryfotomi apud Goatum ad Eutholog. p. 102. de Diacono: ἔτα λέγει τὸ ἀλλῶλῆλῶν. Tridium: ἀλλῶλῆλῶν ῥ ἦν. ἰσπρατῆσιος καὶ Λυκάων. Typicum S. Sabæ, 5. καὶ εἰς ῥ λέγει ῥ καὶ ἰσπρατῆσιος τῶ ἀλλῶλῆλῶν, ἢ τῶν ἰσπρατῆσιος αὐτῶν. Infra: εἰς ἢ ῥ 5. ἔρον, ὁ ἰσπρατῆσιος ἡρος τὰ πῶσιτα ἀλλῶλῆλῶν ῥ ἦν. Pentecostiarum: εἰς ἢ τὰ σῶσιτα τῶ ἀναποστῆσιος μακαρισμῶν ἰσπρατῆσιος φραζῶν τῶ ἀλλῶλῆλῶν ἢ ἰσπρατῆσιος τῶν ἰσπρατῆσιος τὰ σῶσιτα. Balfamon ad Synod. VI. Can. 75. καὶ μὲν ὁ δὲ φραζῶν τῶ ἀλλῶλῆλῶν τῶν ῥ, καὶ ἰσπρατῆσιος καὶ τῶ σῶσιτος ὁ ἐκκλησίος ἐκπληροῦσι ῥ σῶσιτος φραζῶν τῶ ἀλλῶλῆλῶν. Nicetas Seidus Latinis objicit τὸ μὲν φραζῶν τῶ ἀλλῶλῆλῶν καὶ ῥ ἄλλῶ τῶ σῶσιτος. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MSS.

ἄλλῶ μὲν φραζῶν τῶ ἀλλῶλῆλῶν, ἄλλῶ μὲν φραζῶν τῶ ἀλλῶλῆλῶν.

Vide Gloss. med. Lat. in *Allenaiisium*.

ἈΛΛΗΛΩ, Egyptiis, *Solanum hortense*, apud Interpol. Dioscor. c. 633.

ἈΛΛΗΜΙΑ φραζῶν. Glossæ Græcobarb. ἄλλῶν, πῶσι, ἀλλῶλῆλῶν φραζῶν. Galli dicerent, *une autre fois*.

ἈΛΛΗΘΗΝ ἰσπῶ φραζῶν. Ita Glossæ Jatricæ Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. *Pfyllum*.

ἈΛΛΗΘΤΑ, ἢ ἰσπῶ φραζῶν ἄλλῶν, in Glossis Jatricæ Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. *Farina farritis.* pro ἄλλῶν.

ἈΛΛΟΓΩΣΙΣ, in Glossis Chymicis MSS. καὶ βαφῆ, *Tinctura lapidum*.

ἈΛΛΟΥΓΙΝ. Anonymus de Oxymelite: ἀλλῶλῶν κάκκος ἰσ. ἰσπῶ καὶ ἰσπῶ φραζῶν μὲν καὶ ῥ ἰσπῶ φραζῶν, &c. apud Mattheum Silvaticum, lego, *Alolac, spina alba*.

ἈΛΛΟΦΑΤΖΙΑΣ, Milites Turcici in aula Principis militantes, de quibus Laonicus lib. 8. extr.

ἈΛΜΑΜΗΝ, ἢ ἀλλῶν ἰσπῶ, in Glossis Jatricæ Græcobarb. MSS. pro ἀλλῶν, ἀλλῶν, *Unguentum*, vel *linimentum*. Vide Matth. Silvatic. in *Alma*.

ἈΛΜΕΝΑΧΟΝ, *Index Astronomicus, Ephemeris.* Porphyrius apud Eusebium lib. 3. de Præp. Evang. cap. 4. τῶν εἰς δῶρον τῶν καὶ τῶ ἀποστῆσιος, καὶ τῶν ἰσπρατῆσιος ἰσπρατῆσιος, ὁ ἰσπρατῆσιος τῶ ἀλλῶλῆλῶν ἰσπρατῆσιος. Ab hac voce vulgarem *Almanach* sunt qui deducunt. Vide Gloss. med. Lat. in hac voce, & Salmastius in Præfat. ad Plinium.

ἈΛΜΥΡΙΑ, in Glossis Chymicis MSS. ἰσπῶ φραζῶν.

ἈΛΜΥΡΙΝΘΡΑ, apud Myrepsium fec. 9. c. 48. vox Fuchsi incertæ notionis.

ἈΛΟΓΙΣΤΟΙ, qui *Christiana fidei adversantur*, vel qui licet Christiani, non tamen sunt Catholici, apud Codinum in Origin. Constantinopol. num. 41. ubi Lamberticus, seu potius Holstenius.

ἈΛΟΓΟΘΕΤΗΤΟΣ, *A rationibus reddendis immunitis.* I. C. Gr.

ἈΛΟΓΟΙ, Hæretici, Sic dicti quod λόγος, seu *Verbum Dei* negent. Ita Nicetas in Theodoro fidei Cathol. lib. 4. p. 197.

ἌΛΟΓΟΝ, *Animal, Equus.* Glossæ MSS. Reg. Cod. 930. ἰππῶ, τὸ ἄλογον. Lexicon MS. ad Schedogaphiam :

ἰππῶ ἔστι τὸ ἄλογον, ἰππῶς οἱ καθάρματα. Hefychius : κατῆλον, παράβλημα ἄλογον. Glossar. Lat. Græc. *Animalia*, ψυχρὰ, ζῶα, ἄλογα. Joannes Mofchus in Limon. cap. 33. τῆ ὄ κλεικὴ ἐπὶ ἄλλοι κα- θαρμῶ, &c. Nicetas Barbarog. in Manuele lib. 1. num. 6. ἢ ἄλλοι ἄλογον ἔξῃα ὄρημ. Hist. Apollonij Tyrij.

Ἐκεί πωσίζων τ' ἄλοια ὡς ἴσχυει ὀρμάζεν. Utantur passim scriptores, Theophil. Alexandrin. pag. 6. Chronicon Alexandrin. pag. 892. 896. 914. Theophanes pag. 40. 41. 208. 262. 265. 266. 267. 268. Leo in Tactic. cap. 10. §. 5. 15. cap. 11. §. 14. cap. 12. §. 67. cap. 13. §. 25. cap. 15. §. 101. cap. 17. §. 36. 84. cap. 18. §. 53. 69. Constantinus de Administ. Imp. cap. 7. Eclogæ Leonis & Constant. tit. 28. §. 39. Scylitzes pag. 462. Anonymus Combeffianus in Lacapeno, n. 44. Pachymeres lib. 6. Hist. cap. 21. Nomocanon Cotelericianus, num. 99. 312. 315. 491. Demetrius Hieracofoph. cap. 186. p. 161. &c. Vide Gloss. Med. Lat. in *Animal*, & suprà in Ἀλόγιον.

Ἀλογάκι, *Mannus, Mannulus, ἰππάειον.*
Ἀλογομύρια, *Oestrum, οἰστῶ.*
Ἀλογοσάβλο, *Equite*, in Turcog. Crusij.
Ἀλογομήδριον, *Quis cum jumentis ac bestijs cœnati.* Glossæ Basilic. Ἀλογομήδριον λέγεται ὁ κτωλοβάτης. Glossæ MSS. ex Codd. Reg. 1727. & 2063. Ἀλογοσά- μιναι, ἴται ἄλοια συμβαθάναις ζῶαις. Synodus Ancyra- na Can. 16. ἀπὶ τῶ Ἀλογοσάμινον, ἢ Ἀλογομυρίων, &c. Basilius M. Can. 63. ὁσαύτως ἐπὶ Ἀλογοσάμινον ἐπὶ ἰξελόριστας, &c. Eclogæ legis Mosaicæ n. 41. ἀπὶ ζῶμακας Ἀλογομυρίων, &c. lib. 60. Basilic. tit. 37. §. 86. & Michaël Attaliata tit. 70. Harmenopolus lib. 6. tit. 4. §. 60. & titulus juris Græcænicæ de Pœnis, seu ποιναῖς, M. S. οἱ Ἀλογομήδριον, ἦν καὶ κτωλοβά- τῃ κωλοκακίσθωνται. Vide Martinum Craccarensem Can. 81. Pœnitential. Gregorij II. Pap. c. 22. Morinum lib. 6. de pœnitent. cap. 2. num. 7. & Gloss. med. Lat. in *Pecorantes*.

ἌΛΟΓΗΝ, *Auris auricula,* apud Interpol. Diofcor. cap. 400.

ἌΛΟΣ, *Alius, ἄλλῳ.* Joannes Maximus in Epist. ad Theodof. Zygomalam. καὶ ἀπὸ ἄλλο μέρῳ ἰχθυομαίνα, ex altera utroque parte molestiam ceri. Chron. M. S. Malaxi p. 864. καὶ ἰθυομαίνα ὁ Ἀφίτης, ἔ ὄρησι τὰ κέμον ἄλον, (πασιταρχίω).

ἌΛΟΥΠΟΥ. Vide in Ἀλπί.

ἌΛΟΥΡΓΙΔΟΣ ὑπερίτης, Ἄ Ρηγρητα *Imperato- ris*, Penes quem vestis Imperatoris cura fuit, vel *Vestivaria*, uti à nobis observatum ad lib. 1. Cinnami, p. 25. ἐκ τῆς βασιλείας πρὸς τὸ ἀκρῆριθ ὑπερί- τας τελων.

ἌΛΟΥΣ Ἀ. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 176. βράση κατὰ ἄλακιν, ἦν καὶ ἄλλα δ' ὑνατὶ, τὰ τῷ ἀπὸ γάλακτος κρημάτων, &c. cap. 178. ἐπὶ τότε πλύται πρῶτον μὲ ἄλλοιαν τὸ κεφάλαιον. Adde cap. 187. 197.

ἌΛΟΥΤΑΡΙΟΝ, *Aluta*, in Glossis Servij.

Ἀλύτρον, eadem notione. Demetrius Constanti- nopolit. lib. 2. Hieracofophij cap. 59. ἐπὶ εἰς ἀλύτρον ἐπίθεις, καὶ εἰς τὸ ἰέρακα δ' ἴσον.

ἌΛΟΦΑΝΤΖΙΔΕΣ, Ἀμοσάνθιδες. *Mercena- rij.* Laonicus lib. 5. p. 122. τῶν τῶ ἰχθῶν ἄμοσάνθι- δες, οἱ μὲν τῷ κερνέμῳ, ἄμψι τῶς ἀΐθροσις. In fine lib. 7. ἄμοσάνθιδες scribitur.

ἌΛΣΟΦΥΛΑΚΕΣ, *Topirij*, in Basil. lib. 44.

ἈΛΤΑΡΙΟΝ, *Altarium, altare.* Syropulus in Hist. Concilij Florentini scēt. 4. cap. 16.

de imagine S. Marci Venetiis, quæ stare dicitur in Templo, ἄνωθεν τὸ ἐν τῷ καθολικῷ βημαὶ ἄλτῆρι. Utitur præterea cap. 18. 25. scēt. 6. cap. 15. scēt. 10. cap. 10. Gennadius Scholasticus in Hist. eisdem Con- cilij : ἄτα εἰσῆλθον εἰς τὸ βῆμα, ἐπὶ περιεσῆπται τὸ ἀλτά- ριον, ἐπὶ τὰ ὀσῆπ.

ἈΛΥΣΙΔΑ, pro ἄλυσκ; *Catena.* Ἀλυσιδὸσπῶλα Ἀλυσιδάκι, *Murecula, Catenula, Catella.* μυραῖς, σερῖς, ἄλυσιον. Ἀλυσιδῶνον, eadem notione Emma- nuel Georgillas de Mortalitate Rhodi M. S.

Καὶ ἄλλαι ἀβύροχρῶσα φυλά ἀλυσιδῶνα, καὶ τὰ κρημῶν οἱ πτωχῆς, ἐπὶ τὰ θῆλυονδῶνα.

ἈΛΦΑΒΗΤΟΝ. Vide in Ἀκροστίχῆ.

ἈΛΦΕΙΝ, Ἀφάθειον, *Invenire, dirigenem.*

ἈΛΧΑΡΙΟΝ, *Scutella*, in Glossis Lat. Gr.

ἈΛΧΑΝ, λέγεται κυπρίνη ἰχθυῖς. Ita Glossæ Jatrice Græcobarb. MSS. *Oleum Cyprium.* Matthæus Sil- vaticus, seu ejus Commentator : *Henne, Arab. Gr. Cyprium, Lat. Alchanna, & à quibusdam vocatur Scotamm incongruè, & est arbutum unde fit oleum Cyprium, &c.*

ἈΛΩΝ, Græcis est *area*, in qua messis trituratur, hodie Ἀλώνι. At apud Ducam Hist. cap. 34. pro frumento usurpatur : ἐπὶ τὸ θερῆμερον σαχῶ, ἔ τὰς λιμηρομῖνας ἄλωνας ἐνδὸν ἐκόμεζον, nisi legendum sit ἄλονας. Hinc fortè dictum

Ἀλωνίτιον, per diminutionem, quasi *parva area, areola*, locus scilicet sic appellatus Constantinopol. apud Codinum in Orig. Constantinopol. num. 48. 80. quo quidem vocabulo domum quibuscunque in- digenis five peregrinis publicè alendis destinatum vocant Græci Recentiores, ut observat Interpres.

ἈΛΠΟΥ. Vide in Ἀλπί.

ἈΜΑΓΟΥΔΑ, *Rhus Syriaca.* Glossæ Jatrice MSS. ex Cod. Reg. 1047. ἀμαγῶδα, ἢ ὄθι σωμαίκα. Vide Συμάκα.

ἈΜΑΔΑ, *Italys, Ciampella, Piastrella,* Hicton. Germano.

ἈΜΑΔΑ, *Lapis, Saxum, ἄλλῳ.*

ἈΜΑΔΙΝ, *Urnâ, simul.* Glossæ Græcobarb. ὀμῆ, ἀπάμα, ὀμαδῶν, ἄμαδῶν.

ἈΜΑΖΙΤΙΣ, *Gramen*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 612.

ἈΜΑΛΙΟΝ. Constantinus Porph. in Basilio num. 53. Edit. Allat. & 74. Combesis. λιμοσάλαρια ἰκαδῶν, (καδῶν γδ ὄθι τῆτοις κοινολεπῶν) Ἀμάλια λινα φῖλα, (Combesis,) κατὰ διακρίσιν, ἐπὶ ἴτερα ὑπὲρ ἀμαρῖνη νήμας εἰς λαπίθῆτα, &c. ubi uterque Interpres *Amalia pulcra lina descenda* vertit, quasi Ἀμάλιον vox esset propria ejusmodi lini. Sane potest etiam deduci ab Ἀμαλός, tener, quòd id genus lini tenerum & delicatiorum potissimum fit.

ἈΜΑΜΑ, Ἄμμωμον, in Glossis Jatrice Græcobarb. MSS.

ἈΜΑΝΑΤΗ, Epistola Hieremie Patr. Constantinop. apud Crustum lib. 4. Turcograc. Epist. 10. καὶ μέλις ἐλθῆραβη τῷ παυδῆρι τῷ φιλοχρῖστον, πρὸς ἐπὶ τὸν ὅ ἐπὶ αὐτῷ ἔξῳθι ἐπὶ ἡμῖα φλορία ἢ. ὅπρι ἦν καὶ ἀμα- νάτη ἀντίκριται, μὴ δ' ἡμαρῖν τῷ γέροντι, μὴδὲ ἔξῳθι, πῶθιν πληρῶσαι αὐτά. Quæ extrema verba ita vertit idem Crustus : *promissione firmâ interpositâ, cum quidem senex non habeat unde satisfaciat.*

ἈΜΑΝΙΤΗΣ, *Fungus*, seu Fungi species, apud Paulum Æginetam lib. 1. cap. 77. ubi ἀμμαίντις editum.

ἈΜΑΝΙΤΑΡΙΟΝ, eadem notione. Liber de Antidotis M. S. ex Cod. Reg. 1673. ἀντιφάρμακον πρὸς βλάθωσ ἀμανιταριῖ, &c. Orneofophium cap. 23. p. 196. ἐπὶ ἀποδύει οὐ τῶσιν, ἐπὶ φαινέται οὐ ἀμανιταριῖ, Prochoprodromos contra Hegumenum, ex Cod. Reg. Ἀμανιταριῖ,

Ἀμαυιάριον, ὅστις τε, ἢ μίλην ἐκ' ἀκαπνῆ.
ΑΜΑΞΑΡΗΣ, *Amaxar*, *Sarcinarius*. Glossæ
 Græcobarb. *Amaxius, Amaxaris, ζαργυράτις*. lib. 20.
 Basilic. cap. 1. §. 13. ἢ ὡς ἀμαξάρῳ ἐπιδικάζοντα ἀρλο-
 βῆν σφίλον ἢ ἀμαξέον, καὶ κλασι τ' δῶλον, &c. Ad-
 de Scholiast. cod. lib. p. 452. & ad lib. 60. tit. 3.
 p. 54. & lib. 10. in Princip. D. Locati.

Ἀμαξορᾶτα, *via publica, per quam curtus agri
 potest*. Glossæ Græcobarb. ἀμαξέρον ὁδόν, δημοσίον
 ὁδόν, καὶ ἀμαξάρ διαπορνέον ὁδόν, ἢ ἀμαξορᾶταν.
 Vide infra in *σρατα*, & Gloss. med. Lat. in *Carteria*.
Ἀμαξί, *Curtus*, ἢ ἀμαξία. Glossæ Græcobarb. τὸ
 μικρόν ἀμαξέον, ἢ ἀμαξίον, ἢ ἀμαξορᾶταν.

Ἀμαξία, *Amazotia*, ἢ ἰχθυατίς.
ΑΜΑΡΜΑΚΤΟΣ, *Immobilitas, inconcusus, im-
 mobilis, acclivitas, asclivitas*. *Αμαρμαξία, immo-
 bilitas*.

ΑΜΑΡΤΙΑ, *Seditio*. Chronicon Alexandrinum
 an. 5. Justiniani: πικρῶ ἔτεσι τ' βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς
 μέλει Ἰουστινίου γήϊου τ' ἰσχυροῦ Νίκα ἢ ἀμαρτία πρὸς
 τοῦτον.

ΑΜΑΣΚΑΛΗ, pro *Mascula*, *Maxilla*.
ΑΜΑΤΑ, *Quandoquidem, ἄλλ' καὶ*.
ΑΜΑΥΡΩΣΙΣ, *Cicuta*, a pud Interpol. Diof-
 cor. c. 661.

ΑΜΑΧΗ, pro *μαχῶν*, *Pælium*. Chronicon Ve-
 neto-Byzant. an. 1499. ἱστοῖσιν ἀμαχίην ἢ αὐθίση
 ἡμῶν μὲν Τυρκῶν. Vide *Μάχην*.

ΑΜΑΧΙ, *Rignus*. *Αψίλα* MSS. Regni Hiero-
 solymitani cap. 54. ἰάν ἂν ἀνδρῶσιν ἢ καὶ τὸ ἀλοῦν
 σ' ἀμαχί εἰς ἑτέρον ἀθροισθὲν διατε κ. ἢ εἰς ἑκατέρω, τὸ
 λέγειται ταμίαι ὁνομασμένοι. Occurrit illic pluries.

Ἀμαχίον, *Amachion*, ἢ *Rignus capere*. Glossæ
 Græcobarb. *ἀνδρομαχία, ἐπιζήραση* ἢ τὸς ἐξουσίας
 ἀνδροφόνει, ὅπου ἀμαχίον, ἢ ἀμαχίονος ἐκίνησι ὅπου κρᾶ-
 τισιν ἢ ἐξουσίαν τὰς φοιράδας. Eadem *Αψίλα* cap. 96.
 καὶ ἐκὼν ὅπου τὸ ἀγοράζει τὸ ἐπιζήριον τὸ πῦλον το, ὅν
 ἀμαχίον το, &c.

ΑΜΒΗΤΥΡΙΟΝ, in Glossis Jaticis MSS.
 ex Cod. Reg. 1673. ζῆθος ἢ βακόν, ἢ ῥιζὸς, ἢ ἀζή-
 κη, ἢ ἄλλο τι τ' πικρὸν. forte pro *αμβουλίον*.

ΑΜΒΙΤΕΥΕΙΝ, *Ambire*. Palladius in Vita
 Chrysofolmi p. 90. μήτις ὕδων ἀνακοπή τ' σωθῆναι
 εὐνάσι τ' αὐτῶν ἢ ἐκπολιτισθῆναι, ἢ εἰς ἀνὰ κῆρον ἐπὶ τ' χορδοῦσιν,
 μήτις ἀμβιτέυειν τὸ φράγμα, καὶ εὐμενίαν τ' πάλιν κλι-
 νῆσι αὐτῶν ἢ κεφαλῶν ὕδων ἐν ἰστανῶν.

Ἀμβιτίον, *Ambitiosum*. Phavorinus: Ἀμβιτίον, ἐπι-
 τηδιῶν παρεβάλλειν τινὰ τ' αὐτῶ ἐξουσίας.

Ἀμβιτίον, *Ambitio*. Suidas: ἢ ἀμβιτίονος, ἐκ πει-
 ριδρομῆς τὴ πρέσβιν, καὶ ῥωμαίων.

ΑΜΒΙΤΡΕΥΕΙΝ, *Mauricius* lib. 11. Strateg.
 cap. 4. Χρῆ ταῦσι πρὸς τὴ ἀπαύθιν ἀμβιτέυειν ὅσι δειμα-
 σίας παραδέξει, καὶ μάλασι ἐν τὰς περιουσίας. Ubi Sches-
 fetus *Imperium facere* vertit. Quasi forte, voce
 Hybride, ἀμιντρέυειν, *Circuminare*.

ΑΜΒΑΜΟΥΛΑ, vel disjunctis vocibus, ἀμ-
 βλα μῦλα, sic appellatum malagma ad podagricos
 & arthreticos, apud Myrsellum scd. 34. cap. 10.
 quod quidem quod celeriter expectationi respon-
 deat, ita appellatur: an ex *mula celeriter ambulante*,
 Galli dicerent, *qui va l' amble*. Occurrit præterea
 in Hippiatricis lib. 2. cap. 129. cujus Lemma est:
Μάλμαμα, τὸ καλὸν ἰόνον κρυθλα μῦλα.

ΑΜΒΛΕΓ, *Emblucum*, pro ἰμπλακι, vel ἰμ-
 πλατζι. Zolimus Panopolit. de Chymia: καὶ εὐαθρόν
 μ'. δ'. βαλιγγὶ ὁμοίως κεκαθαμένον δὸς τὸν ὀπίον, ἢ-
 τοι τ' φλοῖον μόνον καὶ ἀμβλιγγὶ ὁμοίως κεκαθαμένον μ'. δ'.

ΑΜΒΛΙΣΙΟΝ, τὸ μάγμα, in Lexico Gr. MS.
 Reg. Cod. 1062. & apud Suidam.

ΑΜΒΤΖ, Vas Chymicum, quod vulgò *Alam-*

busum inde vocant, additâ præpositione *al* Ara-
 bicâ. Scholiastæ Aristophanis ἀμυτῆ παρὶερ vas
 esse dicitur. Nicephorus Blemides de Chymia, MS.
 ἰπίον ἀμτῶ μαυδιόν, ὅπου λησῶ ἀμυτῆ. Stephanus
 Philoſophus Chymicus MS. καὶ μὲ ἰμπουσιμα ἴσλων
 ἀμυτῶν. λαμβύουσ, ἐν εἰς ἐν λαμβύουσ, καὶ βαλὼν ἐν
 φουρίου, &c. Vide *λαμβύου*. *λαμβύου*. Idem Cod.
 MS. f. 286. καὶ τὴν βαλὸν ἐν τῶ ἰαμβύου, habetur
 ibi pluries.

ΑΜΒΩΝ, *Ambonas, Ambo, Pulvisum*, de qua
 voce multis egimus in Gloss. med. Lat. & in Con-
 stantinopoli Christ. lib. 3. scd. 74. Corona pretiosa:
Αμβωσις, Pulvisum, Κρύμα. Erotianus: εἰ Ρόδωσι ἄμ-
 βωνας καλοῦσι τὰς ἰερῶδες τ' ὄρον ἀναβάσει. Glossæ
 M S S. ἑρῆβας, ἀμῶν. Michael Pfellus in Gram-
 matica M S.

Ἡ λαμβύων, ἀμάρμαμα, ἀμῶν ὄρος τ' πύσης.
 Basilus Seclucianensis lib. 2. de Vita S. Theop. cap. 17.
 ὄφθην ἐπὶ δικαστηρίῳ λήρῃ ὅ ἕτος S. Toca: ἐν μὲ ἰπι-
 διεπισῶν οἱ λήρονη, τυτίσι ὁ ἀμῶν, ἴτι το ἀρκα-
 αῖσιον. Theophylactus Simocatta lib. 1. Hist. cap. 10.
 αἰνὸς ἐπὶ τ' ἀμαῶν τ' ἐψηλόν (ἀμῶσι ταῦτα τὸ πλῆ-
 θη δὲκαλιθ) τὸ τ' τυρῆσι πρὸς ἀμα τῶ λαῶ μεταδύ-
 δασι. Socrates lib. 6. Hist. Eccl. cap. 5. de Chryso-
 stomo: καλοῦσι ἐπὶ τ' ἀμῶν, ἴδιν ἰσίδει καὶ πρῶ-
 τερων ὁμίλην χῆρον τ' ἑκακῶς. Apud Theophaanem
 Cerameum, Homilia 4. dicta dicitur ἐν τῶ ἀμῶ-
 νι τ' ἰωσικοπῆ. In Ambone caneant etiam *Platæ*.

Concilium Laodicenum Can. 15. αὐτῶ τὸ μὲ ὄν
 πλῆθον τῆ κανονίον ἀλλῶν ἐπὶ τ' ἀμῶσι αἰαβαρῆσιον,
 δὸς διερῆσαι ἀλλῶν, ἴπρως πνας ἀλλῶν ἐν ἐκκλη-
 σία. *Euchologium Goari* pag. 304. μὲ τὸ πεισῶν
 Θεσσαλονικensis de Templo: ὁ μὲ πρὸ τῶ δίμαλι
 ἀμῶν. Sed hæc adorata sufficit de re jam per-
 tinentata. *Ὀπίδιαμῶν ἢ ὕλη, Oratio qua reiro Am-
 bonem in media Ecclesia recitari*, *Estque postre-*

*ma orationum totius sacræ Liturgiæ, quæque à
 Sacerdote pronuntiat, post dimissionem factam
 à Diacono: unde ea oratio Germano Patr. Constant.
 in Mystag. dicitur: ὁμοίη σφαρῆσι πάλιν τ' αἰτημάτων,
 καὶ ἀνακαταστάσεως τακτικῆς πρὸς τὸς πρώτους καὶ τιμα-
 τισι ἐπιλόγου. Et mox: μὲ τὴν ἐν τῶ πατρὶσι ὡς
 ἀνακαταστάσεως πάλιν τῆ δὲ ὕλην αἰτημάτων τ' χα-
 ρησικῆρα ταύτης ἰστοῦσι, διδάσκουσι τὸς ἐπιζήριους,
 ὡς ἐκ τῶ κρᾶσιον τὸ ὕσραμα. Neque aliter Symeon
 Theffalonicensis de factis Ordinari. cap. 5. p. 147. dicit
 καὶ τῶ ἱερεὶ ἢ περιερίου ἐπιζήρι ἐν τῶ ἱερεὶ ὕλην
 πρὸς τ' λαόν, ἐπιζήριον, τῶ κυρίον διαβῆρον, ἐν τῶ
 μίλιν τ' ἱερία λήριον ἢ ὕλην πρὸς τ' θεόν. ὁ ἢ πρὸς
 χερσοῦσθας ἱερεὶ αὐτῶ ἢ ὕλην πρὸς τ' θεόν ἀποζύ-
 ρει ἢ ἢ τὸ ἀλλῶσι ἕτοι, καὶ Ὀπίδιαμῶν καὶ λήριον, δει-
 νονῶσιν μὲ καὶ αὐτὸς καὶ μαρτυροῦσιν τῶ πρὸς, ὡς
 ἱερεὶ καλῆσι, ἢ μοῖσις ἰπὸν αὐτὸς τὰ πρὸς τ' θεόν,
 καὶ ὡς ἀπὸ τ' χαρῶν δειξάμεν ὕλην ὑπὲρ τῶ λαῶ αὐτὰ γῶ
 ἢ τὸ ἀλλῶσι ὅσα πᾶσι ἐψηλῆσι ἱερεὶ καὶ βασιλῆσι
 λαϊκοῖς τὰ ἀνάβη καὶ τῶ ἰσὶν δὸς τὸ θεὸ τῆ φωτῶν
 παρῶσι. Liturgia Chrysofolmi: ὕλη Ὀπίδιαμῶν
 ἐκαταστασῆσι τῶ ἱερεὶ ἐπὶ τῶ δίμαλι. Deinde illa
 describitur pag. 85. Edit. Goari, p. 108. Edit. Mor-
 telli, benedictionem populi continens, & in Li-
 turgia Basilii p. 177. Edit. Goari. Triodium 2. Fer. 1.
 Hebdom. jejuni. in Lychnico, ubi de Præsentificationis:
 μὲ ἢ τ' Ὀπίδιαμῶν ὕλην, Εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου ἰλο-
 γημένην, μέγαναις γ'. Idem Triodium Fer. 6. ejusdem
 Hebdom. μὲ ἢ Ὀπίδιαμῶν ὕλην, ἀλλοῦσιν
 παρῶσι ἰερεῶν κατων. Typicum S. Sabæ cap. 19.
 μὲ ἢ τ' Ὀπίδιαμῶν ὕλην ἐξερῶμεθα πᾶσι ἐν τῶ
 καμυτῶσιν, &c. Adde cap. 30. sub fin. & cap. 41.*

extr. Euchologium Goari p. 294. 296. 453. Marcum Hieromon. de Dub. Typicis cap.41. 42. & Anthologium p. 151. Queritur porro quae sit illa pars aedis sacrae, quae ἱερωτάριον appellatur. Nam cum apud sacrorum Canonum Interpretes, Catechumeni, ac poenitentes ἱερωτάριον ὀνομασθῆναι solent, quomodo, infert Allatius lib. de Narthece veteris Ecclesiae, pag.13. qui extra Ecclesiam commorantur, post Ambonem stare poterunt, qui intra Ecclesiam est? id est, quibus in Narthece, seu extra Ecclesiam, locus assignatur. Nam Catechumenos & poenitentes in Nao constititit usque ad Missam, seu dimissionem Catechumenorum, deinde in Narthece sefe recepisse, palam est. Sed nodum solvunt ipsi Canonum Interpretes, qui ἱερωτάριον ἢ ἐκκλησίας μίσην vocant, quidquid est extra βήμα, seu ἱερωτάριον, ac proinde Ναόν, & νάρθηκα. Erat autem Ambon statim post soleam, seu Bematis limen: unde pars aedis Sacrae quae amboni postica erat, respectu Bematis, dicta ἱερωτάριον, quae Catechumenis & poenitentibus patebat, ante Missam Catechumenorum, à qua tum excedebat, & in Narthece seu ὀρθραν sefe recipiebant. Id certe satis innuit Balsamon in Can. 12. Nicæ. de Apostatis: ὅτι διεχθισοῦ, ὁ δούλοῦς πρια ἃ ἐπὶ ἕξωθιν ἢ ἐκκλησίας ἱερωτάριον, ὅτιον ἢ ἄμβων, ἢ ἕξωθιν μὲν ἢ κληρονομήσαν. Scholion ad Epitomen Canonum in jure Græco-Rom. p. 56. τισαρα ἱερωτάριον, ἢ ἢν εἰς ἐκκλησίας ἱερωτάριον ὀνομασθῆναι ἢ ἄμβων, ἢ ἕξωθιν μὲν ἢ κληρονομήσαν. Stabant igitur poenitentes retrò ambonem, scilicet ante Missam Catechumenorum, deinde secedebant in Narthece cum Catechumenis. Alij Canonum Interpretes nudè dicunt Catechumenos & poenitentes in Ecclesia retrò ambonem stare, quod intelligendum ante Missam Catechumenorum. Matthæus Blastares: ἱερωτάριον ἢ εἰν οἱ ἰνδόν ἢ ἐκκλησίας κατότιν ἢ ἄμβων, ἢ ἱερωτάριον. Alexius Aristenus in Canon. 21. An. cyr. ὁ δὲ τὸν ἢ τισαρα ἢν εἰς ἢ πειθόλιν ἢ ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ ἱερωτάριον μίσην ἢ ἄμβων. Symeon Theflalonicensis: οἱ κληρονομήσαν ἢ οἱ ἐπὶ ἱερωτάριον ἢ ἄμβων ὀνομασθῆναι, τὰ καλλίτερα δὲ ἢ ναὺ.

Ἀμβωνίζεσθαι, In ambonem ascendere, apud Aristinam & Symeonem Logothetam, ad Can. 15. Concil Laodic.

Α' Μ Ε, *llicet*, ἰδη. Glossæ Græcobarb. Ἐτῆρε, πορῆν μὲν φθορᾶς, ἄμα εἰς τὸ κακῶν ὄραν, ἀπειθε ἢ ἢν ἄμα εἰς τὰ πρια κακα, ἄμα μὲν χαλαρόν. Rurfum: ἀπειθετε, ἰλατι, ἀμῆτι, ἢ πορευθῆτι.

Αμῆ. Vide in Αμῆ.
ΑΜΕΛΑΓΡΑ. Vide Σολήναγρα.
ΑΜΕΛΕΙΑ, *Cypra*. Basilic.
ΑΜΕΛΞΙΝΗ, *Helxine*, apud Interpol. Diof. cot. c. 621. 668.

ΑΜΕΡ, *Amir*, Dominus, Arabibus. Continuator Theophanis, lib. 4. num. 16. ἔτι ἢ Μελιτῆς Ἀμῆρ, ἢ ὅτω πῶς συμφορητοῖς τὰ σιχασια, Ἀμῆρ ὀνομασθῆναι οἱ πολλοί. Passim.

Ἀμερμυῆς, dicti supremi apud Saracenos Principes, quos inter primum locum obtrahit *Amermatne* Asiaticus Bagdatensis, seu Babylonius, qui imperabat univerſæ Africa, Ægypto, Sytiæ, & Arabiæ Felici, quibus toridem præerat *Amerades*: à cujus Imperio avulſa primum Africa, deinde Perſis seu Choroazan, denique Arabia Felix, quarum *Amerades* excuſſo Bagdatensis jugo *Amermatnes* se inſcripserunt. Ita Porphyrogenitus de Adm. Imp. cap. 25. 43. 44. 47. Sic etiam appellatur à Cedreno & Zonata; Ἀμερμῆ verò ab Anna Comnena p. 328. quæ vox à Latinis ſcriptoribus variè effertur,

uti ad eandem Latine obſervavimus pag. 371. & in Gloſſ. med. Lat. in *Amir*, ubi & de ejuſdem vocabuli Etymo ac notione quadam attigimus. Vide Symeonem Logothetam in Theophilo num. 3. 21. 18. &c. & Joſeph. Scaligerum in Canonibus Iſagogicis p. 325. 2. Edit.

Ἀμερμυῆς, apud Gregorium Decapolitam de viſione Saraeni in æde ſacra S. Georgij, num. 43. &c. Leonem Grammaticum pag. 453. 454. continuatorem Theophanis lib. 2. n. 21. &c.

Ἀμερμυῆς, apud Leonem Grammaticum pag. 42. 485. 2.

Ἀμερμυῆς, apud continuatorem Theophanis lib. 3. num. 9. 25. 29. 30. lib. 4. num. 16. & Conſtantium Porph. In Baſil. num. 2. 62. Edit. Combef.

Ἀμράς, Vita S. Bacchi junioris Mart. p. 106. ὁ πρῶτος ὁ παρ' αὐτοῖς, ὁ καὶ Ἀμράς ὀνομαζόμενος. Vita S. Nili junioris p. 121. ὅτις νότατος ἱερωτάριος πρὸς τὸν Ἀμρά ἢ πρὸς τὸν ἱερωτάριον, &c. Theophanes an. 3. Leonis Chazari: ἢ ἔπειτα πρὸς Ἀμράς, ἢ δὲ δύο χιλιάδες Ἀραβῶν. Conſtantinus de Adm. Imp. cap. 44. ἕξωθιν ἢ πρὸς τὸν ἱερωτάριον ἢ πρὸς τὸν ἱερωτάριον Ἀμράς, ἢ πρὸς τὸν ἱερωτάριον Ἀμράς, ἢ πρὸς τὸν ἱερωτάριον Ἀμράς, &c. apud Anonymum Combefſian. in Porphyrog. n. 32.

Ἀμράδας, apud Anonymum de Nuptiis Theſei lib. 7.

Βασιλεῖς, ἀρχόντες φησὶν, δεκάδες, ἀμράδες. Et in Hiſtoria Apollonij Tyrij:

Καὶ φησὶ αὐτὰς τὰ λαοὺς, ἢ παραξινάδες, ὅτι οὗτοι ἰσὺς ἔχουσιν μετὰ τὸν Ἀμράδας. Scribitur etiam Ἀμράδες, non ſemel apud Achmetem in introduct. in Aſtroglog.

Ἀμράδια, *Amira diſio*, regnum, provincia. Conſtantinus de Adm. Imp. cap. 25. καὶ ἔχον Ἀμράδιας μεγάλας, ἢ τὸν πρῶτον τὰ ταῦτα, ἢ πρὸς τὸν Ἀμράδιον ἢ Περſίαν, ἢ ἢν τὸ χωροσάν. &c.

Ἀμράδες. Theophanes an. 22. Heraclij: ἀπὸ τῶν πρὸς Ἀμράδας, ἢ τὸ πλῆθος ἢ λαὸν. An. 9. Pogonati: σφάραγμα πετροκλάς ἢ τὸ Ἀμράδιον ἢ Κορασπιόν. Utitur etiam an. 11. & 10. Leonis Iſauri, ut & Porphyrogenitus lib. de Adm. Imp.

Ἀμράδης, *Amirant* vel *Amiratum agere*. Idem Conſtantinus de Adm. Imp. cap. 17. p. 39. τὸ δὲ τὸ ἢ ὁ αὐτὸς Ἀμράδης ἢ Ἀμράδης ἢ πρὸς τὸν Ἀμράδην. Theophanem an. 24. Heraclij, an. 14. Conſtantis, an. 11. 15. Conſtantini Pogonati, an. 1. 4. 8. Leonis Iſauri, an. 26. Copronymi. &c.

Ἀμράδες, Ἀμράδες, *Classis præſectus* dictus apud Latinos, ex eadem voce Arabica, ut in Gloſſ. ined. Lat. obſervavimus. Ita apud Pachymercum lib. 6. cap. 32. Philippus Chinardus Manfried Regis Siciliae Claſſium Præſectus, Ἀμράδες indigitatur. Idem lib. 11. cap. 21. ἐκείνη ἢ ἢν ἕξαρχον ἢ κατ' αὐτὸν καλασσοῦς τὸν ἕσαν ὡς δὲ δὲ δὲ, ἢ Ἀμράδης ἢ ἐκείνη δὲ δὲ δὲ ἢ ἢν. &c. Occurrit præterea apud Syropolum in Hiſt. Concilij Florent. ſc. 4. cap. 4. Codinum de Offic. aulæ Conſtantinopolit. cap. 2. num. 43. &c. Non defuere ex noſtris qui vocis originem à Græcia traxere, ſed & ex iis Anonymus in Catalogo Offic. Palat. ex Cod. Mazatino:

Ἀπὸς Ἀμράδης ναυαρχὸν ἀνεδίχθη.

Ἀμράχης, seu *Emir Achor*, vel *Achor*, vel *Achor*, *ſtabuli præſectus*, apud Turcos, ut Auſtrot eſt Leunclavius in Pand. Turc. n. 14. & 228. Georgius Acropolita in Chron. cap. 6. ἀντὶ ἢ τὸ ἢν ἐν Πίραξ πρὸς τὸν ἢν, &c. Occurrit præterea apud Syropolum in Hiſt. Concilij Florent. ſc. 4. cap. 4. Codinum de Offic. aulæ Conſtantinopolit. cap. 2. num. 43. &c. Non defuere ex noſtris qui vocis originem à Græcia traxere, ſed & ex iis Anonymus in Catalogo Offic. Palat. ex Cod. Mazatino:

ἈΜΕΡΙΜΝΙΑ, *Securitas ſcripto data*, seu

ΑΜΟΡΓΙΝΗ, *Helvina*, apud Interpol. Diofcor. c. 621.

ΚΜΟΥΛΑ, *Ampulla*, λίουθ, σιάλη, πομπόλιξ. Vide Gloss. med. Lat. in *Ama*, *Ampula*.

ΑΜΟΥΡΑΧΑΡΙΟΙ, Milites Turcici Portæ seu Palatii. Laonicus lib. 5. p. 122. ἐκείναι ἢ οὐκίωσιν οἱ ροῖται ἢ ὄμιον ἀσπίς, οἱτὲ Ἀμυραχάριοι, ἢ ἀνοχοὶ παρὰ τῶν Σαραπέντων, ἢ σιμνοφόροι, οἱ λαγύριμοι Ἐμμεραλαμιοι. Vide Ἄμψρ.

ΑΜΠΑΚΟΣ, *Abacus*, Ἀμπαικίς, *Abacisita*, Λίθαιοςή.

ΑΜΠΑΛΑΤΙΔΕΣΜΑΤΑ, *Impalationes*, Glossæ Græcobarb. αἰνέτα, γενεῖοντα, ἰναδιβίοντα, ἄλλα τὰ ἴτανα ἄμα, ἠθιλονεῖα, ἀτιμίας, ὑβρίας, τιμαίς, ἢ ἀμπυλάσματα.

ΚΜΠΑΡ, *Ambar*, vel *Ambra*. Lexicon Nicomedis Jatrofophista MS. Ἄμπαρ μορφήκον, κόσμη ἰχθυῖον, alij arborem in mari crecentem esse volunt, &c. Vide Simonem Genuefem ad Matthæum Silvaticum. Nicetas in Isaacio lib. 3. num. 5. ex Cod. Græcobarb. ἢ ἰαφίθου μυσίματα ῥέσραμμάτων παντοῦ, ἢ μύρως, ῥασίτια, ἄμπαρ, &c. Symcon Sethi de Alimentis : τὸ ἄμπαρ ἐν διαφόροις τύποις βλάζει, &c. Ubi Confulendus Martinus Bogdanus Interpres. Vide Ἄμπρα.

ΑΜΠΑΣΑΔΟΥΡΟΣ, *Legatus*, ex Ital. *Ambasiatore*, vel Gallico, *Ambassadeur*. Anthos : ἵπον ἀμπασαδῶρ τὸτε ὅπῃ ἢ ἀμπάλω τὸ ἵκαμι ὁ Μισίρ Ανδρίας ὁ τρίτος, ἵπὸς ἵνα ἢ σιμρον ἠρῖντζιπῶ. Parthenius Patr. Constantinopolit. in Epist. Edita à Goato : ὁ ἐκλαμπρόταθ ἢ ἀδελφὸς Ἄμπασαδῶρ ἢ ῥεσσιμικός Βασιλέως τῶ Γαλιῶν, ἵτοι τὸ φράντζας. Vide Gloss. med. Lat. in *Ambascia*.

ΑΜΠΕΑΡΗΣ, *Vinitor*, Ἀμπιπυρξίς, Ἀμπίλι, *Vinea*. Ἀμπιλικί, *Viticula*. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Ἀλεῶν, Ἀμπίλι.

ΑΜΠΕΛΙΔΕΣ, Fructus quidam dicuntur qui ab exoticis deportantur, apud Aëtiarium de Medicam. composit. p. 32. Edit. Lat. Ruellij.

ΚΜΠΟΤΕΣ, *Uisnani*, ὁ σί, Glossæ Græcobarb. ὠρλεν, αἰθς, αἰθς, ἀμπίλι. Epistola Sultani Aegyptij apud Cantacuzenum, lib. 4. c. 14. extr. ὁ σίος ἕψαθ ἢ σὲ διακρῶν, ἢ ἢ ἐν τῶν δὸς ἢ ἕλῃς τυ, ἢ ἀμπέλι θεί ἕλῃλι. Bessarian in Epist. ad Pædagogum filiorum Thomæ Palæologi : ἢ ἀμπίλις τὸ μάς τὰ τὰ φυλάξαι τελείως, ἢ τὰ μὴ ἐν μέλαβλῶσιν, ὡσπερ ἐτόσσαν ἢ ἀλλῃ.

ΑΜΠΟΥΔΙΝ, ἢ ἀμπῶν, τὸ σπιρὸν ἄτιν, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Aprim acerbum*.

ΚΜΠΟΥΛΑ, *Ampulla*. Aëtius lib. 7. ἀμπυλῶν ἰαθίνων πλῆσας ἰκίαι, &c.

Αμπυλίτα, *Ampullita*, apud Agapium Cretensem in Geoponicis cap. 159. ἢ μύρως ἢ μίαν ἀμπυλίταν, ὀρῶνθ καλὰ. Adde cap. 209.

ΚΜΠΡΑ, *Ambra*, incertum an aliud ab ἄμπαρ, nam apud Myrepon fecit. 10. cap. 74. ἄμπαρ ἢ ἄμψρ videntur differre; sed Matthæo Silvatico idem sunt. Aëtius lib. 1. ἰόςκω λίτρων, ἢ μύρως λίτρων, ἄμψρα λίτρων. Lexicon MS. Nicomedis Jatrofophista : ἀμψαρ ἀμψαῖον.

Κμπαῖον. Idem quod Ἄμπρα. Anonymus ἀπὸ ἀνιωνμίας ἢ βελόνων ἰατρικῶν, in Bibl. Reg. Κμψαρ, ἄμψραον.

ΑΜΠΩΘΕΙΝ, *Depulsare, Depellere*, ὠδίζω, ἄσπυλαῖον. Hithoria Apollonij Tyrj.

Καὶ ἀμπυθῖον ὁ ἀνιμῶ κ' ἢ Σάλασσα ἢ βυαίν.

ΑΜΥΛΑΤΟΝ, Placentæ species, ἢ ἀμύλιον, seu ex farina candidissima. Scholiastes Aristophan. ad Pacem : πλακωθῆς τῆς, οἱ ἢ ζῦμοι πλακωθῆος, ὁ τῶ ἀμύλιον φασίν. Vide in Κατὰστρον.

ΑΜΦΙΑ, pro *Amphiasma*, apud Glycam in Annalib. p. 51. sed propriè *Sacra mensa instaurata*, *Mappa Sacra*, quas ἐν ὕλας, & ἀπὸ μάλισα etiam vocant Greci. Euchologium, pag. 627. ἀπὸ ἢ ἀγίας στατικής, ἢ τὰ ἀμψία διασπῆσαν. Ἐπαμψία. Euchologium Cyproferratense : τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης τιμῆς, ἐκ τῆς γινόμεναι ἐς τὰ ἰατῆρια ἢ ἀγίας στατικής.

Ἀπαμψιῶν ἢ ἀγίας στατικής, in eodem Euchologio p. 623, 624. *Sacram mensam denudare*.

ΑΜΥΛΑΘΝ, *Amylathis*, apud Interpolat. Diofcorid. c. 513.

ΑΜΦΙΒΑΛΟΝ, pro *Amphibalum*. Vide Salmasium ad Vopiscum p. 398. & Gloss. med. Lat. in *Amphibalum*.

ΑΜΦΙΘΑΛΕΪΣ ἀδελφοί, *Frater Germani*, quibus opponuntur ἰμοσπῆσιοι, & ἰμερῆσιοι, *Germani*. Scholiastes Basilicæ. ad lib. 60. & IC. Gr.

ΑΜΦΙΘΥΡΟΝ, Velum ad Portas Bematis vel Ecclesiæ expandi solitum. Chrysofostomus in Homil. 3, ad Epist. ad Ephesios : ὅταν ἴδῃς ἀνιλέρισμα τὰ ἀμψιθύρα, τότε νομίζε διασπῆλαιξ τὸ ἰρανὸν αἰθῶν. Vide eundem, Homil. 84. in Matthæum. Chronicon Alexandrin. an. 23. Constantij : ἐπὶ μίλῃ καὶ οἱ τὰς θύρας ἢ ἐκκλησίας ἀμψιθύρα χρῶσά διασπῆ, καὶ ἐς τὰς πυλάνας τὰς ἕξω χριβύσθι ποιητα, ὡς πῶλας δουρῆς ἰχαιοῖσιν. Simocatt. lib. 5. Hist. cap. 14. & ex eo Evagrius lib. 6. cap. 21. extr. καὶ ἀμψιθύρον ὑπὸν κκοσῶμενον χρῶσιν.

ΑΜΦΙΟΝ, τὸ ὄπιον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1237.

ΑΜΦΙΡΥΚΟΣ, in Scholis Thucydidis, dicitur πλοῖον ἐκλίβρον ἰετῆριμῶν, ὁ ἢ ἕκασθ ἢ ἰλιουνοῖον δικασίον ἰετῆρι. & Helychio : ἀκάτιον λισπῆν, ὁ ἢ ἐς ἰλιουνὸν δύο κόπας. Anna Comnena lib. 14. pag. 443. ὁ μῦθ ἢν Καντζῆς καλασθῶν τὸ δάμαλον, καὶ ὁ ἀμψιρύκον εἰσὶθῶν ἀπὸ μίσην φυλάξαι τὸ τυλιξ ἐπὶ τῷ βασιλῆος, &c.

ΑΜΦΟΔΑΡΧΗΣ, *Vicarius*, *Vicarium curator*. Chronicon Alexandr. p. 598. καὶ ἰμῆσεν πῶν πλῆν ἰεῖς τὰ ἀμφοδ, καὶ ἰεσσαν ἀδριπῆς ἰδῆς ἀμφοδ αρχας, καὶ ἰεσσαν ἀμφοδ αρχη ἀπὸ ἰεθῶν ἀμφοδον.

ΑΜΦΟΡΕΑ, κρημῖον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1673. *Amphora*. Hinc Ἀμφορεῖος, τὰς μῆσῖς, τὰς τὰ καλὰμα φέρολις vocant Glossæ alie ex Cod. Reg. 1727. Confule Lexicographos.

ΚΜΩΜΟΣ, *Psalms* 118. à verbis Μακάριος ὁ ἀμωμῖ, ἰεπριεπῖς. Canones S. Nicephori Homologeta : ἐπὶ ἐπὶ σαββάτῃ τῷ δωδεκῶσιμῳ ψάλλον τὸ Ἄμωμον. Vita MS. S. Cyriaci Anachoretæ : καὶ ὡς ἢ πρῶτον στέλε τὸ κρημὸν τῆς ἀδελφῆς ἡπὶ θῶνον ἰμῶν σημαῖον τὸ κρημῖον παύσαστο, ὡς ἴδον τῆ καθαρῆ ἢ ἀμωμον γλῶσση δάλοθι τὸ ἀμωμον. Vita S. Nili junior. p. 149. ἀλλῃ ἢ καὶ τὸ Ἄμωμον σχολικός ἡπὸ σκεπῶ. Typicum S. Sabæ, cap. 2. de Candelapta : ἕτα εἰσῆχθῃ καὶ κρημὸν τῆς βαρίας σχολικός, ψάλλον τὸ Ἄμωμον. Triodion : ψάλλεθ ἢ καὶ τὸ Ἄμωμον ἐς σάσας δύο, σὺ τῶς εἰσοθῆσῖος προπαρῖος νεκροσιμοι. Sabbato 2. hebbdom. jejuniogium : ἕτα τὸ Ἄμωμον, ποιήσῃς αὐτῶν σάσας β'. Vide Euchologium p. 483. 561. Nomocanonem editum à Cotelerio, n. 52. & libros Ecclæ. Græc.

ΑΜΩΝΕΙΝ, *Inurare*, ὀρνύειν. Ἀμῶνις, *Dejetnis*, Ορκομῶπς.

ΑΝΑΒΑ, *Gratus*, pro ἀνάβασις, *ascensus*. Epiphanius Monachus de locis sanctis, p. 62. ἴσῃ ἢ τὸ ἀνάβα τὸ ἕρος σκαλια τετρακισχίλια, &c.

ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ, *Psalms graduales*, seu *Cantica graduum*. Triodion in Dominica Tyrophi : τὰ ἰυλοθῆσκα, καὶ οἱ ἀνάβαθμοι ἢ ἦχῃ, τὸ, Πάσα σπῆ, &c. Philotheus Patr. Constantinop in ordine sacri ministerij, pag. 8. ἡπὶ ἢ ἀναβαθμῶν ἀλλομῶν,

ΑΝΑΤΡΑΦΕΪΣ, *Descriptores, Tributorum exaliores*. Theophylactus Bulgar. Archiepisc. Epist. 30. ο ανατροφικός ἡμῶν ανατροφῶν ἀφελίστου ἤ ἐν Ἀρχιεπίτ' ἐκκλησίας ἡμεῖν δώσωσι. Epist. 33. ἀνατ' ἡμῶν τ' ἀλλοθίας τῶν ανατροφῶν τῷ ἡμῶν. Vide Gloss. med. Lat. in *Descriptior*.

Αναγραφῆ, *Inventarium*, apud Ulpianum, & I. C. Gr. ΑΝΑΓΥΡΟΣ, Herba quam Graeci Αναγυρίδα vocant. Vide Bellon. lib. 1. observ. cap. 17.

ΑΝΑΔΕΥΠΝΙΟΝ, *Secunda cæna*, Ἐπιπέριον. Eustathius in Od. μ. λέγ' ὡς εἶος ἡ ἀναλογία ἤ ἰτακλα κ' τὰ ἐπιπέρινα, τὰ δὲ τῶν βαρβαρολόγων ἀναδείπνια καλεῖν ἔμελλε.

ΑΝΑΔΕΞΕΘΑΙ, *Suscipere aliquem à sacro lavacro*. ἐκ τ' ἁγίῳ καὶ σακράτου βαπτισμῶν παῖδας ἀναδείξει, in Synodo Trull. Can. 53. Theophanes de Copronymo filio Leonis Isauri, an. 3. τότεν εἰ σφραγίσας τ' θρακῶν καὶ τ' σολυμῶν βαπτισθῆναι ἀνείδεικε, Leo Grammaticus in Theophilo, p. 453. Δομίστικον τ' σχολῶν ποιητῶν, ἢ τὸς αὐτῶ παῖδας ἐκ τ' ἁγίῳ βαπτισμῶν ἀναδείξασιν. Adde pag. 471. & Symeonem Logothetam in eodem Theophilo, n. 11.

Αναδοχῶ, *Suscceptor, Patrini*, apud Dionys. Attopag. de sacra Hierarch. cap. 2. Αναδοχῶ δὲ τ' ἁγίῳ βαπτισμῶν, apud Nicetam Heraclæ Metroplit. in Responsis. Ita etiam Joannes Antiochenus de Charitificiis, num. 1. πᾶσι τῶ ἀντιπῶσων ἡμεῖν βαπτισθῶν, καὶ δὲ γονίον αὐτῶν, ἢ τ' ἐκ τ' ἁγίῳ βαπτισμῶ ἀναδοχῶν, Χριστιανῶν ἀναστήσειν. Pachymeres, lib. 1. cap. 31. τιμῆ δ' ἢ δέξιν τῶν σφραγισῶν, ἢ ὅπως ἐπιπέριον αὐτῶν, ὡς καὶ ἀναδοχῶν αὐτῶν καλῶσιν παῖδας ἰδὼν ἐκ τ' ἁγίῳ βαπτισμῶν καὶ τῶν πληροτέρων μυστήρων. Vide Nomocanon Cotelerianum, num. 159. Salmasium de Modo usitatum, ubi de hujus vocis notione apud I. C. & Suicerum.

Αναδοχοί, præterea dicti, qui eorum, qui in Monachos attondebantur, *professionem*, quas συνθήκας appellabant, Hegumenis offerbant, tanquam eorum fidejussores. Officium parvi habitus ex Edit. Veneta: λαμβάνει ὁσὺν ὁ ἀναδοχῶ αὐτῶ τ' δέξιν ἡμεῖν, καὶ εἰσέει ἡμεῖν τῶ βασιλικῶν πύλων, &c. Vide ibi Goarum p. 490. & Ballamomem in Responsio 27.

ΑΝΑΔΕΞΙΜΟΣ, *Qui ab aliquo è baptismo susceptor est, filio* n. Nomocanon Cotelerianum, n. 183. ὁ μὲν ἰδίας ἀναδέξιν (ἀμαρτίας,) ἐπιλήμιον ἔχων ἕξινος ἰδῶ.

Αναδείμμα, Eadem notione. Joannes Episcopus Citri in Resp. ad Constantin. Cabasilam: εἰ δὲ ἡμεῖν τ' ἁγίῳ συλλέξιν αὐτῶ θηλάτικα, αὐτὰ δὲ ἰδίας ὡσαν ἀναδείμματα αὐτῶ ἀσφαλῶς ἡμεῖν ἡμεῖν αὐτῶ, &c.

ΑΝΑΔΗΣΑΣΘΑΙ, extat in Euchologio ἐκ τ' ἐπὶ τὸ ἀναδέσασθαι κεφαλῶν ζωῶν, ὁσὺν ἀδ ἐξορπῶνται σαρπι ἡμεῖν. Ubi in orat. αὐτῶν εἰλόγητον ἢ τ' δέξιν σὺ τῶν ἡμεῖν, ἢ τὸς ἡμεῖν τ' αὐτῶ κεφαλῶν κόμην τῶ θειοτάτων, &c. Vide Suicerum in hac voce.

ΑΝΑΔΡΟΜΟΙ, *Pisces* dicuntur qui *adversis aqua enantant*, vel qui *ex mari ascendunt*. Alexander Trallianus, lib. 1. cap. 15. ubi de piscibus: τ' ὅ ποταμίῳ λαμβανῶσιν, μάλιστα τῶν καλομένων ἀναδρόμων.

ΑΝΑΔΥΣΙΣ, Vide Καλάδισις.

ΑΝΑΘΕΜΑ, apud Hefychium, ἰπαρῶν, ἀνομήν. Vox passim obvia, de qua Vide Gloss. med. Lat. in *Anathema*, Petavium in exercit. ad Julian Salmasium ad Plinium, pag. 1090. Gasparum Suicerum in Theauro Eccles. & alios.

Αναθεματίζεσθαι, *Anathematizare, Excommunicare*. Socrates, lib. 7. cap. 34. κοινῶ μὲν τῶν ἡμεῖν οἱ κληρικοί αὐτῶν ἀναθεματίζωσιν ὅτι ἡμεῖν Χριστιανῶν καλῶν ἀποκρίν τῶν καὶ τ' βλασφημῶν ἡμεῖν, ὅταν αὐτῶ ὡ-

περ ἐν εὐχῆ ἀναθεματίζεσθαι φασὶν τῶν ἡμεῖν κατ' ἐξομῶν.

ΑΝΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΙ ἡμεῖν. Vide in Διακαινήσιμῶ.

ΑΝΑΘΕΤΗΤΟΣ Δουρά, *Irrevocabilis donatio*, apud Harmenopol. lib. 3. tit. 1. § 22.

ΑΝΑΘΡΕΠΤΟΣ, *Alimnus*, apud Theophilum §. 5. Instit. ex quib. caus. manumitt.

ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΩΣ, *Male, Improbe*. ἀνασχύντωσ ἡμεῖν, τοῖσιν ἐν, *malâ fide possidere, improbum factus exercere*, I. C. Gr.

ΑΝΑΚΑΛΕΣΜΑΝ, ἀνακαλεῖσθαι, *Quiritatio, lamentatio*. Glossæ Græcobarb. ἄνω, κλάμα, κλάμα, ἀνακαλεῖσθαι, ἀνακαλεῖσθαι.

Ανακαλεσθῆναι, ἄνω, ἢ in eodem Glossis.

ΑΝΑΚΑΡΑ, *Anacata, Τυμπρα*. Codinus de Offic. aulæ Constantinopolit. cap. 5. n. 15. ἰτακλαδίντωσ ἢ καβαλκικανῶν τ' βασιλικῶν, οἱ ἀνακαρῶσιν ἡμεῖν τὰ ἀνακαρῶ.

Ανακαρῶσιν, iidem qui ἀνακαρῶσιν, qui *Anacata seu tymptra pūstant*, loco ex Codino suprâ allato. Nicetas in Manuele, lib. 5. num. 7. ἀπὸ σάλπιγγος πικρὰ ἐπιπέριον, τὸ παρακλήτικον ἐσὺν μαχρῶν ἀνομήναι, καὶ ἰσφαρῶν τὰ κίμβραλα. Ubi Codex Barber. pro κίμβραλα, habet ἀνακαρῶσιν. Idem in Isacio, lib. 1. num. 6. αἰ ἐλὺν μὲν βυκαῖον τ' σάλπιγγον ἰσφαρῶν γίνεσθαι. Ubi Codex Barb. ἀνακαρῶσιν. Historia Belisatii M S.

Παῖρον ἡμεῖν, ὅσων τῶν τῶν ἀνακαρῶσιν. Vide Gloss. med. Lat. in *Anacata*.

ΑΝΑΚΑΤΑ, *Promissio, Confusio*, ἀνω κάτω. ἀνακατῶσιν, *Miscere, munitur*, ἀνω κάτω μυστήρων, θραυθῶν. Glossæ Græcobarb. ἄνω θραυθῶν, πᾶσα τῶν τῶν, πᾶσα ἀνακατῶσιν. Historia Apollonii Tyrti: Σὺν ἰσφαρῶν ὁ δὲ ἀνω ἀπὸ σὺν κολίαν τῶ εἰς μὲν τ' ἀνακατῶσιν καὶ κίμβρα τῶ δέξιν τῶ.

Fabulæ Ἰσίοι Græcobarb. de Tubatore: οἱ δὲ αὐτὸ νὰ ἀποκρίσθαι, ὅτι ἡμεῖν δὲ ἡμεῖν νὰ πολέμῶν, ἢ ἀνακατῶσιν, ἢ ἰσφαρῶν τῶ ἀνω ἀπὸ σὺν. Agrippius in Geoponico, cap. 141. νὰ μὲν τῶ κίμβρα, καὶ ἀνακατῶσιν νὰ μὲν ἡμεῖν ὡσαν ἡμεῖν τὸ βραχίον.

Ανακατῶσιν, ἀνακατῶσιν, *Permixtio, σύγχυσις*. Coronna pretiola: ἀνακατῶσιν, *confusio*, Συγχυσις.

Ανακατῶσιν, *expetere, concupiscere*. Glossæ Græcobarb. ἀνω, ἡμεῖν, ἀνακατῶσιν, ἰσφαρῶν.

ΑΝΑΚΑΤΟΤΕΡΟΣ, *Species bestie venenose*. Adjuratio contra serpentem, apud Anonymum de Oxyinelle: ἀνω κατῶ καὶ φωνῶν, δὲ ὡσαν ἡμεῖν, σκέρπιον, μὲν ἡμεῖν, καὶ τ' ἀνακατῶσιν, ὡσαν ἡμεῖν ἡμεῖν μὲν, σὺν τὸ σκέρπιον.

ΑΝΑΚΑΡΑΜΑ, *Sartia tella*. Glossæ Græc. Lat. κατῶσιν, *Sartia tella*. lib. 16. Basilic. tit. 1. §. 7. ὁ τ' ἡμεῖν τ' κίμβρα ἡμεῖν, ἀνω τὸ ἀνακατῶσιν. Ubi I. C. Eriudianus *sartia tella habere debet*. Occurrit præterea cod. lib. tit. 8 §. 18.

ΑΝΑΚΑΣΤΑΡΙΟΣ, *Zofimus Panopolita*, seu Anonymus MS. de tinctura lapidum: ἡμεῖν τὸ κομῶσιν, καὶ ἡμεῖν τῶ μολύβδῶν, καὶ βραχίον ἀνακατῶσιν ἡμεῖν ὡσαν ἡμεῖν, καὶ ἡμεῖν.

ΑΝΑΚΟΝΩΣΙΣ, *Communis*, Juriscons. Gr.

ΑΝΑΚΟΛΗ, ἰσφὶ κατῶν ἡμεῖν, in Glossis Jatri-cis Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. *capillus veneris, Adiantum*, de quo Ruellius, lib. 3. cap. 133.

ΑΝΑΚΡΑΣΙΜΟΝ, *Dies dilutus, Dies dilutio*, Gallis *Respie*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani, cap. 121. νὰ τῶ δέξιν ἡμεῖν ἀνακατῶσιν, τὸ λέγειν ἡμεῖν. Vide Gloss. med. Lat. in *Respeliu*.

ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ, *Cognisio de finit*. Vide Cujac. ad Nov. 142. item *Interrogatio, Quæstio, Elegium*. Vide Nov. 142. c. 2.

ΑΝΑΚΤΪΡΙΟΣ, *Artemisia*, apud Interpol. Diofcor. c. 534.

ΑΝΑΚΤΌΡΙΟΝ, *Gladiolus*, ζείριον, apud Interpol. Diofcor. c. 602.

ΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΝ διάταγμα, *Edictum peremptorium*. αναρριχιά παραγραφή, *peremptoria exceptiones*. Basil. to. 1. p. 452. 462.

ΑΝΑΛΑΒΟΣ, *Succinctorium Monachorum*: Scapulare quidam esse putant. Cassianus lib. 1. Instit. cap. 6. de Monachus: *gestant etiam reticulos duplices Lanceo plexus, quas Græci ἀναλάβος vocant, nos verò succinctoria seu redimicula, vel proprie rebrachiatoria possumus appellare*. Ita præfere vultuosiores Codices monet Gazaus: cum alij ἀναβολὰς habeant. Henticus Valefius ἀναβολὰς legit, ex Sozomeno, lib. 3. cap. 14. ubi pariter de Monachis: *ὡς αὐτὸς ἀναβολὰς ἢ κροτῆς ἵερῶν περιστερίων*, ὃ ἢ τὸ ἕτος: ἄλλως καὶ τὴν βραχιονίαν ἀνίσχον ἱοταίρας ἢ εἰς δισκοῖον θητὴ καὶ ἱερὰς ἰσίδας παρακλιούσας, ut consuevit se res habeat, idem vox utraque sonat. Evagrius Monachus de vestibus Monachorum Ægypti MS. ὃ ἢ ἀνάλαβος πάλιν ὃ σμωροειδῶς τὰς ἄλλας αὐτῶν περιπελεκυρῶν, σύμβολόν ἐστὶ τὸ ἐν χειρῶν πίστιος, ἀναλαμβάνουσας τὰς σφραγίδας, καὶ πιστοποιήσασας αὐτὰ καλοῦσιν, καὶ πάλιν ἱερὰς ἀνιμωδίστους αὐτοῖς παραρῶσιν. Dorotheus doct. 1. τὸ στήθμα ὃ φορεῖται, καλοῦσιν ἐστὶ μὴ ἔχον χειρῖδας, καὶ ζώνη ἱερὰ μιν, καὶ ἀναλαβῶν, καὶ κροτῶν. Infra: ὃ ἀναλαβῶν τὴν δὲ σμωροειδῶς, ἵπτι τὰς ἄλλας ἡμῶν. τὸ ἐστὶ τὸ σμωροτὸ σύμβολον, &c. Rufinus: ὃ ἢ ἀνάλαβον ἵπτι τὸ ἕτος, ὃ ἐστὶ σμωροί. Euthologium in Officio parvi habitus: pag. 510. ὃ σδελφὸς ἡμῶν ὃ δέντα λαμβάνει τὸ ἀνάλαβον ἐν ὀνομασίᾳ τὸ Π. καὶ τὸ Γ. καὶ τὸ ἄγιον Π. ἀναλαμβάνουσιν τὸ σμωροῖ αὐτῶ ἵπτι τὸ ἕτος, &c. Adde p. 481. Aporhthgmatatum Patrum in Macario n. 33. καὶ ἕως τὰς ζώνας αὐτῶν καὶ τὰς ἀναλάβας.

ΑΝΑΛΑΑΠΗ, *Splendor*, ἁγλαία, Ἐκλαμψις.

ΑΝΑΛΑΤΟΣ, *Inspidus, Insulsus*, ἀρχμῶς, ἀνάλημος, ἀναρρίψθ.

ΑΝΑΛΗΨΙΣ, *Sanctæ Christi ascensionis festum*, Synaxarium Callisti: τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς πημίτης τὸ ἕτος ἰεδομάθῃ μὲν τὸ Πάσχα τὸ Ἀναλήψιν ἱεραζόμενῃ τὸ κυρια καὶ θητὴ καὶ σμωροτῶν ἡμῶν ἰσὺν Χριστῷ. Syropulus in Hist. Concilij Florentini, scēt. 12. cap. 5. λέει τὸ ἱερόν τὸ Ἀναλήψιν.

Αναλήψιν ἰεδομάς, *Septimana in quam incidit festum Ascensionis*, à Theodoro Studita appellatur.

ΑΝΑΛΟΓΕΪΟΝ, Αναλόγιον, *Analogium, Pulpinum, Lectorium*, Glossæ S. Benedicti: *Manna-le*, Αναλόγιον. Suidas: Αναλόγιον, ἐν ᾧ τίθενται βιβλία. Codinus de Offic. cap. 6. n. 2. ἀναλόγιον ἢ ἢ ἰπίκειν) ἄξιον ἰωσφίλιον. Adde cap. 9. num. 2. Typicum S. Sabæ cap. 2. ὃ ἢ Καλλιάρτης ἀρρίθου ἐν τῇ ἀναλόγιᾳ ἄξιον, ἢ ἐν ἰσὺ ἰωσφίλιον ἐν τῇ ἡσπασίτη. cap. 5. ἄλλως ὃ αὐτοῖς ἄλλως τὸ ἰωσφίλιον καὶ τὸ ἰωσφίλιον ἐν τῇ ἀναλόγιᾳ, πωῖον καὶ πάλιν ἀναρῶσιν. cap. 38. εὐσπασίτιν) τὸ ἀναλόγιον μὲν βιβλία, καὶ τίθειν) ἐν αὐτῇ πρῶσαναρρίθου, &c. Syropulus in Hist. Concilij Florentini scēt. 10. cap. 9. ἰσφίλιον ὄρθον, ἵπτι ἀναλόγιον ἱερέας τὰς χειρας. Malaxus in Hiistoria Patriarcharum Constantinopolit. p. 168. ἵκαμῃ ἢ καὶ δύο ἀναλόγια, ὅσα κροσιστῶν, εἰς τὸ δέξιον χορον, καὶ εἰς τὸ ἀριστερον. Adde quæ adnotamus in Gloss. med. Lat. in *Analogium*.

ΑΝΑΛΟΓΩΣ, Κατ' ἀναλογίαν, Πρὸς ἀνάλογον, pro rata, pro ratione, pro parte, &c. IC. Gæc.

ΑΝΑΜΑΝΪΖΕΙΝ, *Manibus*, seu brachiis ac ulnis expansis amplecti. Anonymus de locis

Hierosol. cap. 3. καὶ ἢ ἔχηται τὸ πρῶτον τῷ κοινῷ πλ. μισθῷ, καὶ ἢ μεγαλὴ ὄρε νὰ πάλ ἀναμαρῶσι ἀν-σρωτῶ.

ΑΝΑΜΕΛΕΪΝ, *Anameliūen, Tardare, Morari, Negligere*, Ἀρῖαν, Ραθυμῖαν. Αναμῶθ, *Socors, Iners, Negligens*, ἁμῶθ. Αναμῶθ, *Tardè, Lemè, Prædūis, Ραθυμῖος*. Αναμῶθ, *Indiligentia, Socordia, Næstia, Ραθυμία*.

ΑΝΑΜΕΣΑ, *Munus, invicem, ἀλλήλους*. ΑΝΑΜΝΗΪΣΕΙΣ, ὃ ἐπὶ τὸ ἀναμνήσθον, *Dignitas Palatina*, de qua Codinus, cap. 2. num. 58. cuius munus ita describit, cap. 5. num. 78. τὸ τὸ ἐπὶ τὸ ἀναμνήσθον ὑπὲρ τῆμα πάλιν δὲ λέει τὸ ἰωσφίλιον τὸς ἐν τὸ ἑραλίῳ καὶ ἀλλὰ καὶ ἀρῖανόσι, ἀναμνήσθον τὸ ὑπὲρ αὐτῶ τῷ Βασιλεῖ, ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσηκούσας τιμὰς. Subdit, si a tate nullam functionem habuisset, Anonymi Catalogus Offic. Palat.

Καὶ δὲ μετ' αὐτὸν ἀναμνήσθον προσάγει σμῶν Βασιλῆϊ κροσιστῶν ὀκταθι.

Hæc referunt viri docti illud Agathæ ex lib. 4. ἢ πάλιν ἱμπερῶν ἐκ Βασιλῆος τῷ Ρωσικῷ ἔχον ἱππῖταμα, ἢ ἢ ἕκαστὰ τὰ πωῖονα εἰς τὸ ἀκροῖς διαρρίθου, καὶ τῷ ἑραλίῳ τῶν ἀρῖανόσι τῶν βροσικῶν δόρις φιλοσφονάδῃ. Hujusce dignitatis mentio occurrit præterea apud Cantacuzenum lib. 3. cap. 15. p. 397. & Lambecium, lib. 7. de Bibl. Cæsareæ, p. 262.

ΑΝΑΜΟΪΑΣΤΟΣ, *Dijpar, Dissimilis*, Glossæ Græcobarb. *Asymmetria, ἀνομία, ἀνομοιασία*.

ΑΝΑΜΟΥΡΩΝΕΙΝ, *Sordidare*, Ρυτῖταιον. Αναμυρῶσι, *Sordes, Ρυτῶθ*.

ΑΝΑΝΕΟΝΘΕΙΝ, *Invenefere*, *renovari*, Glossæ Græcobarb. ἀξωσασθ δόντα, ἀνανήσθιν.

ΑΝΑΝΕΪΣΕΙΣ, *Exilium, Vox Monachica*, cum scilicet ὃ νομῶσις ab inclinatione etigimur. Typicum MS. Monasterij τὸ Κεζαρῖον, cap. 32. ubi de genium flexionibus: *πισῶσθι ἢ τὰς τὸς τὸς γνάτων κλισίῳ καὶ τὰς ἀναρῶσιν καὶ ὅτι ὀσκι ἕκασθ ἀκροῖς καὶ ἀμυρῶσι, ἀλλ' ὡς ἐν σῶμα ἅμα δὲ κροσιστῶν ἅμα ἢ ἀρῖανόσι, καὶ ἰερόν ἀρῖανόσι τῇ Ἐκκλησιαρχίῳ καὶ ἰερόν πρὸ τῶν ἰσὺν βιβλία) ἰσῶσθ.*

ΑΝΑΠΑΜΟΣ, *Anapausis*, *Remissio, Quies*, Glossæ Græcobarb. ἄνισι, ἀναπαυσις, ἀναπαυσιμα, ἀναπαυσις. *Anapausis, Contentus*, Ἀρῖανόσι, Ἀρῖανόσι.

ΑΝΑΠΑΪΛΑΙ dicitur, *Lazis, Mansiones*, seu *Moræ*, quas παρασῶσις vocant Persæ, ut est apud Agathiam, lib. 2. p. 59.

ΑΝΑΠΑΪΣΙΜΑ, *Stichira*, vel *Canones qui pro defunctis canuntur*. Typicum S. Sabæ: τὸ μαρτυροῦν τὸ ἑρῖον πρῶτον, καὶ δύο ἀναπαυσιμα, καὶ ἰερόν. Idem Typicum, cap. 31. & Triodion 6. Fer. 1. heb. jejuniurum: ἐν ἢ τὰς ἰερόν ἰερόν καὶ ἀναπαυσιμα κατόν τὸ ἰερόν ἑρῖον, ἐν τῇ κομῖπῆρῳ. Typicum M. S. Monasterij τὸ Κεζαρῖον, cap. 32. ἰερόν ἀναπαυσιμα, Μῦθῶν Κεῖν ὡς ἀρῖανόσι τὸ δόλις ἐν δὲ ἀναπαυθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, &c. Ita cap. 39.

ΑΝΑΠΑΪΨΗΣ, pro *Anapausis*. Hiistoria Apollonij Tyrij:

Ἐρῖον τὸ πῶσ ἀνάπαυθῶ ὅτι τὸ ἰερόν κροσιστῶ.

ΑΝΑΠΑΗΡΩΜΑΤΙΚΟΝ ἰλιβῖλλῳ, *Libelli refutatorij*, Basil. to. 1. p. 64.

ΑΝΑΠΟΔΟΣ, *Præposterus, vecors, pravus, perversus, ἀνόσι*, δὲ ἀρῖανόσι, κατεστραμμένῳ. Αναπῶσ, *præpostere, perversè, pravè*, ἀρῖανόσι, ἑραβῶσι, &c. Αναπῶσ, *Sinijleritas, Pravitatis*, ἑρῖανόσι. ἑρῖανόσι, &c.

ΑΝΑΡΪΤΡΪΑ, seu ἀρῖανόσι παραρῶθ, *Exceptio pecunia non numerate*, adversus creditores debitoribus data, qui eam sibi non esse numeratam

contendunt. Glossæ Basil. ἀνοσφίρια λέγει, ὅταν τις γραφῆς αἰκοχάρης ἢ ὁμοιοτήτος λαβὴν ἀρτίων, καὶ ἰδωμένος ἰδῶν ἢ ἀμοιόησεν, ἢ ἰδῶν μίση τι. Liber ex Bibl. Reg. τὸν ὅτι τήν τε ῥομαστίων, in-scriptus : καὶ γὰρ ἰδῶν δόσ σφ κτῆ Κίμη κτῆ δέον, λόγος δάνας, καὶ χωρὶς ἀντιδύσεως, αἰσὴν τινον κινῶν ἐνε-χέρων νομισματῶ τῶσα, καὶ ὁ ἀπὸ ἀνοσφίριας λόγος χῶ-μασ ἰσλαῶν ἐκ ἴξῃ. Apud Michaëlem Attaliatum in Synopfi, titulus 29. ita concipitur : ἀπὸ κτῆ γένεσ κτῆ ἰπὶ πρὸς ἀνοσφίριας. Michaël Pfellus in Synopfi legum, v. 100.

Εἰ γὰρ τις γράψῃ ἀνοσφίρια ἐν τύποις, Κοί μὴ σφραδύσει, ἀίσποθε, μὲμῃν ἀνοσφίριας.

Et v. 118. Απαταιμένω πρὸ ἀδέρῃ γὲ ῥομασμένω σφίρα, Ἐξῆσι παραφρασεῶς ὡς ἐξ ἀνοσφίριας. Constantinus Porphy. in Nov. 4. αἰ καὶ ὡσεὶς δέξῃ κτῆ πρὸς τὸς νομοθεσίας τῶς δόμοσφίρας κτῆ σφραδύσει πρὸ αὐθῆσι κτῆ ἀνοσφίριας ἔχον. Mox : ἀνοσφίριας ἰδὴ δόμο-καυδάνων.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ, dicti potissimum sancti alii-quot, qui medicinam gratis professi, omnem hanc artem in pauperes impenderunt, ἀμύτων παρῆχον τοῖς δεινμοῖς ἢ στρατῶσιν, ut loquitur Philostorgius, lib. 3. cap. 15. de Aëtio Athco Hæretico verba faciens. seu qui ἀνάργυρον ἢ ἰαστῆρον exercuerunt, ut Theodorus Prodromus in Synopfi Act. Apostol. Eufimodii fucæ sanctorum τὰ ἔργα, seu pater nonnulli qui recenserunt in Liturgia S. Chrylostomi, ἄγιοι scilicet καὶ ἰαματικὴ ἀνάργυροι, Cosmas & Dam-ianus, Cyrus & Ioannes, Panteleemon & Her-molans, Sampson & Diomedes, Thallalaus & Try-phon : quibus addi potest S. Pausificus, de quo ita Menologium Basilii 13. Maij in S. Pausifico : ἰαστῆς ὅν ἢ τήν γλῶσσαν, περὶ ἄλλοις τὰς πόλεις καὶ τὰς χῆρας, θεραπεύων τῶς νοσήσας ἀνοσφίριας. Sed præsertim ἀνοσφί-ριαν nudâ appellatione intelliguntur SS. Cosmas & Damianus. Joannes Euchaitorum Metropolita Cam. αἰ τῶς ἀγίους Ἀνοσφίριους.

Ανοσφίρῃ μὲ ὁ πρὸς τοῖς συζητικῶς, Τέχνη τῆ ἰαστῆς, θεαματικῶν ἢ πλῆθον. Ἦν ἂν θύλας ἀμύτων ἔξαστὸ χρεῖον. Θῶα γὰρ ἰγρὸς ἐντύχως ἢ ἔ τῆ γλῶσσαν.

Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 3. p. 121. 122. & Suicerum in Thesaurò Ecclesiastico, &c. Laudatur Syntagma Historicum de Anargyris, Viennæ in Austria editum an. 1660.

ΑΝΑΡΕΣΙΑ, Injunctanditas, ἀνάτια. ΑΝΑΡΙΟΣ, Ritus, ἀγῆσι, σπῆνι. ΑΝΑΡΡΕΪΝ, Dicere, Cantare. Typicum S. Sabæ, cap. 2. αἰ ἢ τῆ γ. φαλμὸν ἀνοσφίριον τὸ δει-πτερον καὶ σπτερον ἀνίφωον αἰς τῆ ἔχον τῆ ἡμέρας.

Ανοσφίρια. Vide quæ de hac voce commentantur Atcudius de Concordia, pag. 456. & Goarus ad Euchaologium p. 257. 258.

ΑΝΑΡΧΙΑ, Contemptum iudicis, de eo qui quidpiam agit, aut possidet, sine iudicis aucto-ritate, unde Ἀρχῶς ἀφίρξεν, in Georgicis.

ΑΝΑΣΑΪΝΕΙΝ, Anhelare, Respirare, ἀεζμῆναι.

Ανασαμῆς, Respiratio, item, Πανή, Laxamen-ium, Ἀναπνῆ, πῶλλα, χῆλασι. Agapius Cretenfis in Geopon. cap. 58. καὶ τὰ νεφρὰ ἀδύνησι, καὶ ἀνασα-μῶς ἐκποδίζεσθαι.

ΑΝΑΣΑΝ, τὸ γλοκῆσιον, in glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1237.

ΑΝΑΣΕΙΣΤΗΣ, Seditiosus, qui plebem com-movet. Acclamations in Concilio Calchedon. act. 1. τῆ ἰσθῆδῆσιν τῆ σῶμῶσ, τῶς ἀνασεύσας ἔξω βάλε, τῶς φονίας ἔξω βάλε.

ΑΝΑΣΚΕΑΟΣ, Supinus, Refutinus, ὑπῆσ, κωμβασ. Glossæ MSS. in Batrachom. Homeri: ὑπῆσ, ἀνασκελῶ.

Ανάσκελα, Refurpinè, ὑπῆσις. Historia Apollonij Tyrij :

Ἐκείδης καὶ τρεκαίχασιν, σῶν βύρα τὰ κοίλατα, Καὶ ἀνάσκελα κακῶσθαι τὰμπερ ποικιλῶα.

Anonymus de Nuptijs Thefei lib. 9. Καὶ ὁποῦν ἀνάσκελα χωρὶς σῶν γλῶ ἔξῆπλῶα. Agapius Cretenfis in Geopon. cap. 58. ὁμοῖος μὴ κωμβῆσι ἀνάσκελα, δέξῃ τὰ τῆρα ἀκαμίζῶσιν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ ἡμέρα, Dies Dominicus, sic dictus propter Resurrectionem Domini, quæ in istum diem incidit. Clemens lib. 7. confitit. Apostol. cap. 30. πῶ ἀναστασῆσιν κτῆ κυρὸς ἡμέρας, καὶ κωμβῆσι φασιν, σπῆρξῆσθαι ἀδύλαπῶσιν, ἐγχερῶσθαι τῶ ἑαῶ, &c. Pollux in Chronico, de Constantino M. ἢ ἢ παρασκῆλιον καὶ κωμβῆσι τῆσῶσιν πρὸσῆσθαι, καὶ ἰπὸ δέξῃ σῶμῶν κτῆ κυρὸς, πῶ ἢ δέξῃ ἀναστασῆσιν. Geuma-nus Patr. Constantinopolit. in Mystagog, τὸ μὴ κλί-νιν γῆν τῆ ἀναστασῆσιν ἡμέρα τῆ ἀγίας κυριακῆς τῆ κα-τασκῆλιῶσιν ἡμῶν ἀνάβασιν, ἡμερῆσιν δέξῃ τῆ σῶμῶσιν κτῆ Χρῆσῶ ἀναστασῆσιν. Concilium Ephëcūm part. 2. act. 1. p. 471. Edit. Labbei : ταυτων καὶ εὐδῆσιν ἀσ-πῆσιν ἔγχεσιν ἕως τῆ ἀναστασῆσιν ἡμέρας. καὶ πρὸσῆσθαι Χρῆσῶ. Liturgia Chrylostomi : καὶ ἐπὶ κυριακῆ, ἡμέρα ὁ ἰερὸς, Ὁ ἀναστασῆσιν ἐκ νεκρῶν Χρῆσῶς ὁ ἀληθῆσι ἡμῶν ἢ δῆ ἕως ἰσῆσιν ἀναστασῆσθαι, ἡμέρα, Χρῆσῶς ὁ ἀληθῆσι θεῶς ἡμῶν. Ubi κυριακῆ & ἀναστασῆσθαι, idem sonant. Vide Allatium de Dominic. & hebdom. Græcor. cap. 7. Naueratus de obitu S. Theodori Studite μὲ ἢ πῶ τρεκαίχασιν τῆ ἡμῶν, τῆ ἔξῆσιν, ἡδ ἢ ἀναστασῆσθαι αὐτῆ. Disputatio Gregentij : καὶ ἰσῆσθαι, σῶσι, μῶν ἐκ νεκρῶσιν, τὰς ποικιλῶσιν κτῆ Χρῆσῶσιν ἰσθῆσθαι ἡμῶν, καὶ σαββάτιν ἐκ σαββάτων, καὶ ἀναστασῆσθαι ἡμέρας.

Αναστασῆσθαι, scilicet resurgere, vel κατὸν ἀναστα-μῶσθαι, in quo scilicet Sacra Christi Resurrectionis fit mentio, eaque prædicatur. Pentecostarium : ἔσιν ὅτι τῆ τρεκαίχαι καὶ παρασκῆλιῶσιν προσηῶν τῆ πρῶτῆ τῆ σῶμ-ρῶσιν σῆχῆρα, ἡμοῖος καὶ τὰ καυδῆσθαι τῆ ἀναστασῆσθαι, δῆσθαι ὁ κυρὸς ἡμῶν πρῶτον ἰσθῆσθαι, ἢ ἕως ἀνίστην ἐπὶ νεκρῶν. Triodium in Dominica τῆ δόμοσφιν. καὶ ὁ κωμβῆσι οἱ ἀναστασῆσθαι, τῆ θεῶσιν, καὶ τῆ πρῶτῶσιν, αἰς ἡ. In Αναστασῆσθαι Ipecim, unicum hic damus ex lau-dato Pentecostario : ὁ τῆ ἀδύλῶσιν σκαλλῶσθαι, καὶ τῆ ἀν-δρῶσιν ἀναστασῆσθαι τῆ ἀναστασῆσθαι σῶ, Χρῆσῶ, ἀεζμῆσθαι ἡμῶσιν ἐκ καθαρῆ καρδῆσιν ἡμῶν καὶ δῆσθαι σῶ. Horolo-gium : τρεκαίχαι ἀναστασῆσθαι ἀεζμῆσθαι μὲ τῆ ἡμῶσιν, αἰς τῆ κυριακῆσθαι τῆ ἡνῆσιν. Adde Codinum de Offic. Palat. cap. 14. num. 2. Constantin. Acropolis in ferm. de S. Joanne Damasceno, num. 63. κομβῆσιν ἡδ ἢ τῆ πρῶτῆ τῶσιν σῆχῆσθαι αὐτῆ μελωδῆσθαι καὶ τῆ σῶ-τῆσθαι φαλμὸν ἔξασθῆσθαι. Vide σῆχῆσθαι, Κωνῶν.

Αναστασῆσθαι ἰσθῆσθαι. In Typico S. Sabæ, cap. 10. ἀπὸ τῆ γῆνισθαι τῆ ἰσθῆσθαι ἀναστασῆσθαι ἰσθῆσθαι, πῶς ἰσθῆσθαι ἀνασθῆσθαι. Mox : τῆ ἀγῆσθαι καὶ μαγῆσθαι κυρια-κῆ τῆ Πάσχα αἰς τὸ λυζῆσθαι, Ευαγγελῆσθαι κτῆ ἰσθῆσθαι σῶ. τῆ ἡμῶσιν. &c. Mox exponuntur eæ Dominicæ, in quibus eufimodii Evangelia leguntur. Vide in Ευαγγελῆσθαι.

ΑΝΑΣΤΕΝΕΙΝ, Resuscitare aliquem. Ανασῆ-μῆσθαι, Surgere.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΜΑ, Gemitus. Glossæ Græco-batb. ἀσῆκακτῆ, ἀνά σῆσθαι μῶ, χωρὶς σῆσθαι μῶ, ἢ ἀνα-σῆσθαι. Rufum : κλάνας μὴ ἀνασθῆσθαι.

ΑΝΑΣΤΡΙΓΓΙΖΕΙΝ. Vide Στριγγῆσθαι.

ΑΝΑΣΦΟΡΟΣ, Filix, Πῆρξιν, apud Interpol. Diofcor. cap. 765.

ΑΝΑΤΕΤΑΜΕΝΗ, Helixine, apud Interpol. Diofcor. cap. 668. 621.

canon Cotelerianus, num. 251. ἐὰν ἀνδρόμιον ἀλλή-
λους ἴσῳσαν εἰς μίαν σαρκά, καὶ εἶναι τιναπούνοναι, &c.
num. 217. ἔτις ἀνδρόμιον οὐροσάσιον, καὶ αὐτὸς χω-
ρῆσι, &c. Adde num. 404. & 519. Anonymus de
Bellis Francorum in Fora :

Οὐτὰς πάλαι ἀνδρόμιον καθὼν ἀπολογίαν.
Sæpe etiam sumitur hæc vox pro *conjugatis*, seu pro
uirō simi & *uxore*. Eustathius in Vita S. Eutychij
Patr. Constantinopol. num. 45. ἀνδρόμιον ἢ ἐν Ἰμα-
σίαις ἐν κοίμακ γάμῳ συμμνησθῆναι, &c. Joannes Da-
mascenus orat. in Constantinum Caballinum, p. 678.
τὸ γὰρ, ἔστιν ὁ Χριστός, ἵνα προσκοιμηθῶν καὶ ἀνάλογας, ἢ
σαυροῖν ἐκπαλίλιον, ἢ μεταλαμβάνειν τὸ ἅγιον αὐτῶ σῶμα καὶ
αἷμα ἡσυχίας ἐστῶσαν ἀνδρόμιος ; Joannes Antiochenus
de Charitificariis, p. 172. de Monasteriis : διδύμιον ἢ
ἢ κοίμακας, καὶ ἀνδρόμιος, ἐπίσης ἢ καὶ ἰθνηκός, &c.
Ducas Hist. cap. 43. αὐτὸς ἦ ἡμεῖς ἀρχμαλασίον λα-
βῶν, ἐν ἧ κοίμακ σὺν ἧ Χριστοῦ ἰτιμῶν, οὐκίας
αὐτῶς ἢ γὰρ τὸ λαχὼν μίσησ ἀπὸ ἀνδρόμιος χηλιδίς
τίσασται.

Ἀνδρόμιον, *Matrimonium*. Historia Apollonij
Tyrij :

Τότες δαπιδελιώσασιν τ' ἀνδρόμιον ὀκείαν.
Ἀνδρόμιος κωσῆσις, οὐκὶ κοίμακ ἀνδρόμιος. Nomocanon
Cotelerianus, num. 219. ὁ θεὸς τ' ἰσῳσαν συμπαθῆ, καὶ
τὸ παθῆ ἰλιῶν τ'. τ' ἢ ἀνδρόμιος κωσῆσις ὁ θεὸς ἢ συμ-
παθῆ τον, ἔτι ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν τῷ μέλλονι.
Eadem pænè habentur num. 479. Stephanus Sachles-
ces in Monitis MSS. de meretricie :

Ἀρχησι κώσαν καὶ παθῆ, καὶ ἀνδρόμιος κωσῆσις.
Ἀνδρόμιον, Glossæ MSS. Λωταξ, ὁ λωσις, ἢ ὁ μῦρα
αἰθρομῶν, ἢ ὁ καλῶδ σπαυῶν ἐν τοῖς ἀσχοῖσι τ' ἴσιν αὐτῶ,
ὡς ὁ πῶρ, καὶ ὁ ἀνδρόμιος, ἢ ὁ αὐλητής. Alterius
Homil. 5. καὶ μετ' εἰρηον ἠνίσχως μερῆσις τ' χηλιδίς, καὶ
αὐτῶ κακῶ αἰμοσι, καὶ μῦρα, ἢ ὁ ἄρχησις, & ἀνδρό-
μιος, & ἡμεῖς ἰσῳσαν. Apud Palladium in Vita
Chrysofomoi, pag. 123. ἀπορῆσι ἀνδρόμιον λωταξ,
Cotimunia virorum ac mulierum lauacta vertit
Ambrosius Camalulensis : eruditus vero Bogiotus,
indecora effeminatorum hominum lauacta. Ἀνδρόμιος, οὐκὶ
apud Athanasium, lib. 3. de Trinitate. Sed an *Molles*
ut vocantur, seu ὁ ἀσχοῖς καὶ πενθῆ, καὶ ἀσχοῖς,
quomodo ἱεραποδῆσις appellat Glossæ Basilic. an
verò Eunuchi hic intelligantur, haud omnino pla-
num, qui scilicet Gregorio Nazianzeno orat. in
S. Athanasium, ἡμεῖς κώσαν τὶ ἐν ἀνδρῶσι ἀσχοῖς,
καὶ ἀπορῆσι τὸ γῆρ, dicuntur.

Ἀνδρόμιον βαλάνιον, *Balneum viris ac mulieri-
bus commune*, apud Clement. lib. 1. constitut. Apo-
stol. cap. 9.

ἈΝΔΡΟΔΑΜΑΣ, in Glossis Chymicis MSS.
ἔστιν περιτῆς καὶ ἄσπικος. Democritus Chymicus MS.
τ' ἀνδρόδαμῶν ἀνοκῶν ἰσῳσαν αὐτοῦ, ἢ θαλάσῃ, ἢ ὕρῳ,
ἢ ἔξάλῳ, &c.

ἈΝΔΡΟΞΑΔΕΛΦΟΣ, *Martius confobrines*,
Scholiastes Basilic. lib. 2. pag. 93. ἔστιν ἡμεῖς τῶν
δύο ἀδελφῶν τῶν δύο ἱεραδῆλων, ἀλλ' ὡς ἴσιν ἐπίσπῆσι
ἢ γὰρ ἀδελφῶ τῶν ἡμεῖς μῦ, ἡμεῖς μῦ ἡμεῖς, ἢ
ἀνδρῶ δῆλων.

ἈΝΔΡΟΚΑΘΪΣΤΡΙΑ, vox Chymicorum.
Stephanus Philophorus Chymicus MS. πῶ δῆλων,
τ' δῆλων ἰσῳσαν, τ' ἱεραδῆλων, ἢ δ' ἡ κατῶν, & ἀνο-
κῶν, καὶ ἀνδρῶσις.

ΑΝΕΒΑΖΕΙΝ, pro *αναβαζέων*, *Promouere*.
ΑΝΕΓΑΗΤΟΣ, *Inimicus*, Ἀγῶμ, Stephanus
Sachles in Narrat. MSS.

Ἰλιῶ τ' ἀνδρόμιος, καὶ ἦ κοίμακας.
ΑΝΕΙΚΕΛΛΑΘ, *Stagna*, pro ἀνδρόμιον. Ni-
cetas in Alexio, lib. 3. n. 4. ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀνοκῶν
ἀσχοῖς μῦρα, καὶ σφοῖν καρποῖσις ἐκαρπῆσις ἴσῳσαν.

Ubi Cod. al. σπῶν. Suidas in Βασίλειῳ, Ἐν τῷ Βα-
σιλειῷ ὅτιον τ' ἰσῳσαν ἀνδρῶσις ἀγαλμα ἡμε-
σίμβασον. Quæ postrema vox occurrit etiam apud
Codin. in Orig.

ΑΝΕΜΗ, *Girgillus*. Apophthegmata Patrum in
Macario, num. 3. καὶ ἵνα ἡμεῖς ἰσῳσαν ἴσιν, καὶ
καὶ αὐτὸς μῦρα, & ὅτι ὅρα μῦ, σπῶν ὡς αἷμα.
Occurrit in TarcoGræcia Crujij, p. 255.

ΑΝΕΜΟΔΑΡΤΑ, *Flatus omnium ventorum*
exponitur in Lexicis. Eustathius in Iliad. p. 688.
τ' ἀνοκῶσις ἀνοκῶν φύτα κῶσις αὐτοῦ ἰσῳσαν ἡμε-
σις ταῦτα ἢ οἱ ἰδιῶται ταχῆσι ἀνοκῶσις καλῶσι, ἢ δι-
λαδῆ πνοια δῆσις πνοιασιν αἷμα.

ΑΝΕΜΟΔΟΤΡΑ. Canonium Mathematicum :
ὅταν ἰδῆσι τ' ἀσχοῖς ἀνοκῶσις. Vide ἡμεῖς.

ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ, *Turbo*. Glossæ Græcobarb.
ἄλλα, συσπῶσι αἷμα, ἀνοκῶσις ἀνοκῶσις. Moscho-
pulus : ἔξάλῳ, ἢ καπῶσις ἀνοκῶσις.

Ἀνοκῶσις. Eadem Glossæ : Ἀλλῶσις, ἀνοκῶσις
ἀνοκῶσις, καὶ αἷμα ἡμεῖς.

ΑΝΕΜΟΛΟΓΟΣ, *Respiratio*, Ἀνάπνευμα.

ΑΝΕΜΟΜΑΧΪΑ, *Turbo*, *tempestas*. Nicetas
in Iffacio, lib. 1. ex Cod. Gr. barb. ἀνοκῶσις μετῶ-
σις ἰσῳσαν. Ubi alius Cod. ἀπὸ παρακῶσις.

ΑΝΕΜΟΜΤΛΟΣ, *Molendinum ventosum*.

ΑΝΕΜΟΠΛΕΜΟΣ, *Veliatio*. Nicetas in Iffacio,
lib. 1. num. 6. ἵασι μῦ ἐν σπῶσις μεσῶσις τῶσις καὶ
ἀνοκῶσις παρ ἰσῳσαν ἰσῳσαν τ' ἰσῳσαν, ubi Cod.
al. ἀνοκῶσις. Idem in Alexio, lib. 3. num. 10. ex
Cod. MS. ἰσῳσαν ἐν καὶ ἰσῳσαν ἡμεῖς ἀνοκῶσις
καὶ συμπαθῆσις καβαλασκασι. Ubi Cod. Ed. ἰσῳσαν
ἢ ἰσῳσαν ἡμεῖς.

ΑΝΕΜΟΠΥΛΑΣ, *Insulam Eubœam* vocat Pa-
chymetis. lib. 5. cap. 27. ob ventos subteritaneos
quibus subinde agitari, indeque terræ motibus esse
obnoxiam, scribit Strabo, lib. 10. initio : uti olim
à me observatum in Historia Franco-Byzantina, lib. 5.
num. 46.

ΑΝΕΜΟΠΥΡΟΜΑΝ, *Inflamatio in oculis*
ex venti flatibus oria. Liber Botanicus MS. ex Cod.
Reg. 1673. ὀφθαλμῶσις καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν πνοιασιν,
καὶ ἴσιν τῶ ἀνοκῶσις.

ΑΝΕΜΟΣΟΥΡΤΟΝ, *Anemone*. Glossæ Bo-
tanicae ex Cod. Reg. 1177. Ἀνοκῶσις, ἢ ἀσχοῖς πακα-
ρα. αἰδῶ ἀνοκῶσις. Ἀνοκῶσις scribitur apud My-
replum scđ. 3. cap. 46. Ubi consulendus Fuchsius.

ΑΝΕΜΟΣΦΟΡΟΣ, *Bunium*, *Bunon*, apud In-
terpol. Dioscor. post cap. 330. 706.

ΑΝΕΜΟΤΑΡΑΞΙΣ, *Anemotaxia*. *Turbo*. Glossæ
Græcobarbaræ : ἄλλα, συσπῶσι αἷμα, ἀνοκῶσις,
ἀνοκῶσις. Portius : Ἀνοκῶσις, Ἀνοκῶσις, *vortice*,
turbo, *gyro*, *procella*, *tempestas*, ἰλιῶσις, δῆσις, σπῶ-
σις, ἄλλα, ἔξάλῳ, &c.

ΑΝΕΜΟΥΝ, *Vento exponere*. Nicetas in Iffacio,
lib. 1. num. 6. καὶ ἴσιν τῶ ἰσῳσαν ἡμεῖς ἰσῳσαν
δῆσις, τῶ. ἔστις πῶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἀνοκῶσις, τῶσις
ἀνοκῶσις ἡμεῖς. Galli dicentur, *ils ont mis les En-
fermes au vent*.

ΑΝΕΜΟΥΠΑ, *Turbo*, *vortice*, *procella*, *tem-
pestas*, ἀνοκῶσις, Portio. Γεῖμα ἀνοκῶσις,
tempestas, *procella*, *tempestas*, ἰλιῶσις, δῆσις,
σπῶσις, ἄλλα, ἔξάλῳ, &c.

ΑΝΕΜΠΟΡΟΣ, *Anemiporus*. Vide in Εμ-
ποριῶν.

ΑΝΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ *δικαστήριον*, *Incomptiens*
judicium, in Basilicis.

ΑΝΕΠΦΟΝΗΤΟΝ, dicitur *quidquid nullo*
reclamante vel intercedente possidetur, aut agitur.
Ἀνοκῶσις ἐκαλῶσις, Ἀνοκῶσις καὶ ἀνοκῶσις
δῆσις, apud Harmenopol.

γωγάλη, ἢ λιγυρίσι. ὃ ἢ Βικαίῳ, ἢ Ποσίῳ, ἢ ἰτίρι τινος κλιμαίῳ. Eclogae Leonis & Constantin. Imp. tit. 6. §. 1. τὸ Ἐρχοῦ ὄνομα γηκὸν ἐστὶ, καὶ σημαίνει ἐν ἐραθίῳ, καὶ ἀνθράκῳ, καὶ παντὶς Ἐπαρχίῳ δεκτικῆς, εἰ καὶ συλλεξιῶν ὄνομα τὸ ἕν ὄνομα ἢ ἀνθράκῳ εἰδὸν ἐστὶ. Apud Eusebium, lib. 8. Hist. Eccl. cap. 17. Constantinus & Licinius Imp. Ἦ πατὴρ, πατέρας πατρίῳ, & ἀνθράκῳ infcribitur. Scribit Socrates, lib. 2. cap. 47. Constantinum Imp. Honoratum primum Urbis Constantinopol. Praefectum constituisse, πῶν ἀνθράκῳ τῶν αἰώνων ἀρχῆν, unde colligimus Urban Constantinopol. à Proconfulate antea gubernatam, cujus dignitas meminit Athanasius in Apologia de fuga sua sub init. & Epistola eadem Constantij Imp. ad Senatum & Pop. Constantinopolit. de Themistij laudibus, quae fice clauditur, oblatia est Epistola pro Themistio clarissimo Philosopho, lelladue in Senatu Kal. Sept. Coff. Arberione & Lolliano. Legit autem Iustinus Clarissimus Proconful. Sed & ἀνθράκῳ dignitas obtinuit etiam posterioribus saeculis, sed federe nomine tenus, tamesti ἀνθράκῳ Provinciarum, maxime in Africa, & Urbium praefecturas iis commendatas sepe legamus: Leo Grammaticus, pag. 502. ἰτίριστον Ρωμαῖος ἰωάννης Μοσχῶν Πατριῶν ἀνθράκῳ. Continuator Theophanes, lib. 3. num 13. σφῆτον μὲν τῆ ἡβῆ Πατριῶν καὶ τῆ ἀνθράκῳ τιμῆς ἀξία. Adde Constantinum Porph. in Basilio, num. 17. edit. Combessij, & Scylitzem, pag. 52. Denique Michael Attaliates, qui sub Michaelē Duca venit, in Jambis praefixis illius Synopsi juris, infcribitur

Ὁ Μικαὶλ ἀνθράκῳ Ἀττῶλατικός.

Vide Gloss. med. Lat. in *Antybrary*.

ἀνθράκῳ, Dignitas Proconfulis, in Novella 8. Justiniani, cap. 1. quae σφῆτῳ ἀνθράκῳ dicitur in Nov. 31. cap. 1.

ἀνθράκῳ χῆρας, Proconfulares Provinciae, quae à Proconfulibus regebantur in Africa, quarum seriem descripsit Jacobus Gothofredus, qui quidem sub Praefecti Praetorio Italiae dispositione erant, quorumque sedes ordinaria Carthagine extitit, ut idem pluribus observat. Codex Canonum Ecclesiae Africanae, initio: καὶ τοῖς λοιποῖς ἐπισκοπῆς τῆ ἀνθράκῳ χῆρας, & Can. 23. ἐν ταύτῃ τῇ συνόδῳ τοποθετήσῳ ἐπιλέγῳσι ἐπισκοπῆ ἀνθράκῳ ἀπὸς τῆ ἀδρμητικῆς συνόδου. Vide Novell. 30. Justiniani, cap. 1. §. 1. cap. 7. §. 2.

ΑΝΙΣΑΞΑ, τὸ κἀλῆσακῶν. in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1237. Vide κἀλῆσακῶν.

ΑΝΙΣΑΤΟΝ, Ἀγνα Anisi. Alexander Trallianus, lib. 8. cap. 6. καὶ οἰομῆν, καὶ ἀνθράκῳ, καὶ ἀνισάτον, τῆ τῶν. Occurrit iterum, lib. 9.

ΑΝΚΙΟΝ, Domus, εἶθ. Affixe MSS. Regni Hierosol. cap. 240. ἰὰν γινέτῳ τὸ μελίσια τὰ ἐνι ἐν τὰ ἀνικα μὲν πῶν ἔξω, καὶ ἀπλῆκῳ ἐν ἀλλὰ ἀνικα μὲ τὸ ἴδιον τῆς θῆλυμα. Ubi Edit. Veneta, cap. 215. *Sel avien che per aventura la ape, che sono nelle mie casse vanno fora in altriu casse di volonta di esse, &c.*

ΑΝΝΟΥΜΝΟΣ. Vide ἀδνόμεν.

ΑΝΝΟΝΑ, Ἀννόνα, Annona, stipendium. Suidas: Ἀννόνα, Ρωμαῖκῆ λέξει. Infrā: ἀννόνα μὲτακομῆ, ἢ ἡ λέξις Ρωμαῖκῆ. Gloss. Gr. Lat. ἀννόνα, Salarium. Alibi: ὃ ἐστὶ τῆ ἐραθίῳ ἀννόνας ἀπάσιτης, Opinator. Glossae Basile. Ἀννόνα σημαίνει παροχῆν, ἀγορῶν, καὶ ἢ ἴσῳν διανομῆν. Alibi: Ἀννόνα, παροχῆ, ἴσῳν ἐστὶ ἢ καὶ ἴσῳνα διανομῆ. Rufum: Σακῶν στήριον, βασιλικῆ ἀννόνα, ἢ δῶρεα. Joannes Lydus, lib. de Mensuris in Martio: ubi de voce Ἀννόνα. ὅτω ἢ ταυτας ἐπάλλον, εἶθ τὸ καὶ ἢ ἰνῳτῆν ἴσῳν ἐπιδῶδου ἀπὸς τῆ

Ρωμαῖον ἢ σφῶν τῶν ἐραθίῳ. Procopius in Hist. Arcana, pag. 98. 1. Edit. τῶτῳ ἐστὶ τὸ ἀρχῳ, ὅσῳ καλὸν ἀννόνα ἰννομῆσῳ. Ita emendat Alemannus, Macarius Homil. 26. pag. 349. εἰς τὸ φανῳμῶν σῳ πόλεος λαμβάνουσα δῶρε καὶ ἀννόνας, &c. Martyrium SS. Timothei & Maurae, num. 8. ἰθὺ γῶ ἐν τῆ παρ ἰμοῖ ἐκατόσῳρων, ἢ ἀπὸς δεκα δῶο ἀννόνας λαμβανῶν, ἀπὸς γῳμῶν δῶδῳ σῳ. Eusebiodi annonas militares intelligit Basilius Seleucienfis de Vita S. Theclae, lib. 2. cap. 20. βολῳτῆν μῶν ἴσῳν ἀμῶν, καὶ τῶν ἢ ἐραθίῳ δῳπαῳμῆτῳ κοινῶν. οἴτῳ ἢ ἴσῳ, οἴμα, τὸ δῳπαῳμῆ κατῳ. Chonicon Alexandr. p. 678. ἀπῳσῳιν αἰτῳν ἐν πόλε Πλευσιῶν λαμβανῳτῳ ἀννόνας καὶ κῳμαεκά. Constantinus de Admin. Imp. cap. 53. pag. 210. καὶ δῳδῳμῶ ἴσῳν ἀπὸς δῳσῳσῳτῳ μῶν χῳλινας ἀννόνας, &c. Occurrit in Martyrio S. Eupli apud Metaphrastem, num. 2. in Novella 130. apud Theophil. Anteciff. ad §. ult. de Milit. testam. Theophanem. an. 16. Anafstij, Leonem Grammaticum, pag. 476. & apud alios scriptores passim.

ΑΝΟΥΣΙΑ, Tempis aperiis: cum scilicet Ecclesiastico ritu consecratum primum aperitur. Quippe, ut est in Euchologio Barberino, apud Gotium pag. 846. Episcopus sacras deferens reliquias, (que in sede alia sacra depositae fuerant) cum reliquo cle- ro inita processione, ad Ecclesiam Narthecum accedit: καὶ ἴτῳ αἰσῳθῳ εἰς τῆ Ναρθῳκα, καὶ παρῳσῳ τῳ πυλῳν τῆ μῶν τῆ καὶ, tum ἀρχῳν ἢ ἰσῳτῳ τῳ σῳπαῳεον, Ἀρῳτῳ πύλας ἢ ἀρχῳθῳ ἴμῳν, &c. καὶ εἶθ, ἴσῳν ἀνορχῳν ἢ πύλων, καὶ εἰσῳρχῳ σῳι πῳτῳ τῆ νῳτι. Ab hoc igitur ritu, Ἀνοῳσια dicta. Balsamon in Responsio 13. & Scholion ad Canonem Epitomen in jure Graeco-Rom. ex Novella Leonis: ἐρχῳσῳς ἢ βασιπῳσῳ εἰς ἐκῳλιον οἶκον μὲ καθῳσῳθῳτῳ, καὶ ἴτῳ ἰσῳν, ἀνοῳσιον, καὶ τῆ συνῳθῳς ἐδῳροισῳμῳ, &c. Idem Balsamon Resp. 38. διαφῳρα μῳζῳλῳν ἐστῳ ἐκῳλῳσῳν καθῳρωθεῳσῳν εἶθ ἰσῳκαῳν, ἀνοῳσιον, καὶ ἐδῳροισῳμῳ, χῳσιματῳς τῳ ἀγῳν μῳρῳ, καὶ δῳπῳσιου λαβῳαν ἀγῳν μαρτυρικῳν, καὶ ἴτῳ μὲ ὅτω ἀγῳματῳσῳν, &c. Theophanes an. 25. Justiniani, γῳρῳσῳσι τὰ ἴσῳκαῳν τῆ ἀγῳς εἰρήσῳ πῳαν ἐν Συκαῳ. Mox, ubi de Patriarchis Constant. & Alexandrino: καὶ ἴσῳν ἴσῳς τῆ περῳμῳτῳ, καὶ ἐπῳρῳσαν, καὶ ὅτω ἴσῳσῳν αἰτῳς ὁ βασιπῳς, καὶ ἴσῳσῳ πῳ αἰτῳ ἐκῳλῳσῳν τῆ ἀγῳς μαρτυρῳ ἐρῳμῳν. Anonymus de Templo S. Sophiae: καὶ τῆ ἴσῳαεον τὰ ἀνοῳσια τῆ νῳτῳ, &c.

Ἀνοῳσια ἐκῳλῳσῳς, Reconciliatio Ecclesiae, de qua voce egimus in Gloss. Med. Lat. describitur in Euchologio, pag. 618. ἐκῳν ἐπῳ ἀνοῳσια ἐκῳλῳσῳς δῳπῳ αἰρῳτικῳν ρεῳκῳθεῳσῳ, quae est Tarasij Patr. Constantinop. & pag. 620. alia ἐκῳν ἐπῳ ἀνοῳσια τῳ βῳβλαθῳσῳτῳ τῳ ἴσῳ ἴσῳν, ἀλλὰ ἢ καὶ αἰρῳτικῳν. Et pag. 621. alia ἐκῳν λέγομῳν ἐν τῆ εἰσῳδῳ, ἀπὸ τῆ συνῳθῳς ἐπῳ ἀνοῳσια νῳτῳ, ἐν ὅτω σῳμῳτῳ θῳανῳ ἀδῳρωτων βῳσιου.

Ἀνοῳσια τῆ δημοσίῳν λῳσῳν, apud Scholiamet Basilic. ad lib. 23. p. 236. ὅτω ἢ νῳθῳν, χῳσῳν τῳ ἐπῳ δῳξῳι, ἴτῳ σῳρῳθῳσι ὅσῳρ ἐπῳ τῆ παρῳσῳρῳν καὶ παρῳισῳσῳν εἰσῳθῳ γῳνῳτῳ, καὶ τῆ ἀνοῳσιον τῆ δημοσίῳν λῳσῳν. Adde pag. 276. Vide Ἐρχῳμῳτα.

ΑΝΟΥΣΙΣ, Ver, & ap, cum annus aperitur. Alypius Monach. in Geopon. c. 26. κῳνῳσῳτῳ-καὶ ὁ μῶν ἢ ἀνοῳσι, εἰς τὰ ἀλλῳ δῳδῳρα, ἀλλὰ καὶ τὸ θῳτῳ εἰς τῆ σῳπῳμῳθῳν.

ΑΝΟΜΟΙΟΙ, Acaciani, & Eumoniani, εἶθ τῆ πολλῳν ἀνοῳσιου τῆ ἀνοῳβῳ βαλασῳνῳσῳσῳ. πῳσῳ πῳσῳ ἐκῳλῳσῳσῳ, inquit S. Athanasius de Synodo Arim. p. 907. & ex eo Socrates, lib. 2. Hist. cap. 45. Vide S. Basil. Epist. 41. initio, 64. 391. Epiphani. Haeref. 76. Chrysof. orat. 6. ad Anomaeos, Socrat. lib. 3. cap. 25. Sozomen. lib. 4. cap. 14. 18. lib. 6. cap. 26.

cap.26. Photium in Bibl. Cod. 102. Nicetam lib. 5. Thef. orth. fid. cap. 22. &c.

ΑΝΟΜΥΚΤΙΣ, Nomocanon Cotelorianus, num.94. πρῶτος κωδικός, ἢ λαβός, ἢ κωδός, ἢ πρῶτος, ἢ τῶν λόγων, ἢ ἀνομιμίας, παλαιάων. Ubi vir doctissimus αἰμομύκης restituit. Malim hic intelligi virum *abfque naso*, vel *simum*, cujus nates *άνω*, *sursum* tendunt. Nam hæc vitium in corpore duntaxat spectant.

Α'ΝΟΣΤΟΣ, *Inelegans, illepidus, inficinus, ἀκεμῶς, ἀμυσός*. Ανοστία, *injucunditas, infulsitas, ἀνδία, ἀπικραλία, Ανοστία, ineleganter, infulsē, ἀμυσας, ἀκόμωος*.

ΑΝΟΤΨ, *Ægyptiis, Gramen*, apud Interpol. Dioscorid. c.612.

ΑΝΟΥΧΑ, *Cuminum Ethiopicum*. Glossæ MSS. *Jatrice* ex Cod. Reg. 190. *Ανούχα, τὸ καρναβάνον*. Vide in *Καρναβάνον*.

ΑΝΣΑΝΦ, *Afris, Biglossium*, apud Interpol. Dioscor. c.710.

ΑΝΤΑ. Vide in *Αντζα*.

ΑΝΤΑΛ, & ΤΙΝΔΛΙ, quid sint apud Myrepsium, sect. 3. de unguentis, cap. 42. docet utcumque Matthæus Silvaticus: *Ανταλι, sunt ossa facta sicut dentalis, utcumque majora, sed non habent superficiem levem sicut dentalis, sed virgulatam & totam albam: oriuntur sicut & illi, & eandem habent virtutem. Ponuntur in antidoti. Gal. in unguento Citrino, quod interpretatur unguentum de Citro. Rursum alio loco: Dentales, Dentalis, ameni dulces, sunt ossa facta alba, & sunt sicut Canini Denes, sed longiores, & inus perforati, & inanes. Oriuntur in cavernis Lapidum existentium in profundo maris. Frigida sunt & secca, & ponuntur in antidotario Galeni in unguento Citrino, quod interpretatur unguentum de Citro.*

ΑΝΤΑΜΑ, *Υνά, simul*. Glossæ Græcobarb. *ἀμπάποι, δὲ ὅσῳ σμιλῶμενοι, δὲ ὅσῳ ζυμῶμεν εἶναιμα. Αἴψαμα σὺ, tecum. Αἴψαμα τὺ, cum illo. Fabule Ἄεσιφι Græcobarb. καὶ ἰπικραλία τὰ σὰθῶ αἴψαμα τὺ, passim.*

ΑΝΤΑΓΑΓΑΙ, Scholiastes Oppiani, lib. 1. Halieut. v.227. *πρῶτον, τὰ ἤ ἴσῳ σχενία, πύμαμα, εἶ ἂν τὸ πλεόν κρεατῶν, ἰσῶν πᾶ ἡμῖνι πρῶτα πᾶσῶν κᾶλως ἢ τὰ ἄρπνα, (f. ἄρῆμα,) τὰ λῆξῆμα ἀπαραίτη. Frustra emendat vir doctus pro κᾶλως οἶ ῶ. Sunt enim κᾶλως, junces seu rudentes quibus vela contrahuntur vel demittuntur, ac proinde vox ἀπαραίτη idem sonat, non verò *velum*, uti contendit: *ανταγῖ junces* apud Vitruvium. *Fefellit verò Menchium vox ἄρῆμα, quæ non semper velum significat, sed πᾶν τὰ τῶν ἰσῶν ad aliquid, quâ notione & κᾶλως sunt ἄρῆμα.**

ΑΝΤΑΡΗΣ, *Rebellis, Rebello*, in Glossis Lat. Gr. & Græcolat. Helychius: *Ανταρῆς, τύραννος, ἀνιδανῶν Βασιλεῦς*. Lexicon MS. Cyrilli: *Νεβηροποιός, αἰσάρτης, τύραννος*. Codex Canon. Eccl. Afric. Can. 5. ἢ ἡ ἰδίων τόπων ἀρχιεπιτοῦ στήρῆται οἱ αἰσάρτης διωασία. *Ανταρῆς τὸ Τελευδός*, quidam Amantius dicitur in Concilio Constantinopol. sub Mena act. 5. *Αττεριος Homil. 2. in Psalm. V. ὁ ἄνω αἰσάρτης, κατὼ ἀντιδῆκος τὸ νόμος οὐν γήρονον*. Occurrit passim, apud Chrysofotomum III. Theophylactum ad cap. 21. Matthæi, ad cap. 18. Joan. Theophanem an. 26. Constantis, Anonymum Combesifianum in Leone Philof. n.26. &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Antarcia*.

Κῆραψ, apud Alexandrum Monachum de invent. S. Crucis, p.1109.

Ανταρῖα, Rebello, seu *Rebellatio*, ut est in Gloss. Gr. Lat. *Crimen perduellionis*, Cujacio in Præfat.

ad lib. 60. Basilic. Theophanes an. 6. Phocæ: *ἦνεν γδ μαλιωρῆν ἔν Ἀφειῆ καὶ Θωαῖ ἀνταρῖαν*. Utrique etiam an. 5. Justiniani, ut & Nicetas in Isaacio, lib. 3. n.2. Georgius Acropolita in Chron. cap. 23. & Interpres Basilic. lib. 45. tit. 2.

Ανταρα, pro *Ανταρῖα*, vel *Ανταρῖός, Antarium*, in Gloss. Lat. Gr. Anonymus de Nuptiis Thefei, lib. 8.

Ἄν ἡ εκκλησία μου, ἢ ὁ θυμὸς, ἀνταρα, ἢ τὸ κρῶτος.

Infra: *Τότε μῖνον μὲ παραχῆ, ἢ μὲ μεγάλη ἀνταρα, &c.*

Rurfum: *Ανταρα γδ αἰὼς πολλὴ μὲ παραχῆ μάλιστ.*

Ανταρῖον, Rebellare: Αἰσῆρην, apud Theophan. an. 1. Phocæ. Idem Anonymus, lib. 9.

ὡς ἰδᾶ ἰσῶ σήμερον τὸ πῶτος ἀνταρῖον. ΑΝΤΕΓΚΥΚΑΙΑ. Vide in *Εἰκκλία*.

ΑΝΤΕΛΙΝΗ, *Antelena*. Glossæ Græc. Lat. 57. *Φισῆρ, Antellina*, Mauricius lib. 2. Stratæg. cap. 2. *μικρὰ τυφία καὶ ἡδὲ ὀπιωθῆν ἢ ἀντιλῖνον ἢ ἰσῶν. Ὁμορφεῖν ἢ, restorale di cavallo*, Hieronymo Germano. Vide in *ὄμφορος*.

Αντιλομορφεῖν ἢ, Anonymus de Nuptiis Thefei, lib. 6.

Ἡ σῖλα τὸ ὀδύζουσα, κῖλο τὸ σαλιβάρι, τὸ ἀντιλομορφεῖν ἢ μὲ τὸ μαργαεῖσῶν. Αλαστῆρ πλεῖσῖνον, Cujus equus habet tres Antelenas. Ptochoprodromus MS. ex Cod. Reg.

Αλαστῆρ πλεῖσῖνον, ἢ παχυμυδαφαῖτος. ΑΝΤΕΛΛΟΓΟΣ, *Compensatio*, in Gloss. Gr. Lat. *Αντιλογίζην, compensare*. Voces I. C. Græcor. Vide lib. 24. Basilic. tit. 10. Theophilum, Harmenopol. &c. Paulus in Epit. ad Philemon. 18. *εἰ ἢ τι ἠδύκωσῖ σε ἢ ἴσῶν, τότε ἰσῶ ἰλλῶν*. Glossæ Græc. Lat. *compensat, ἀντιλλῶν. Compensatio, Αἰθυπολορισμος, Ἀντιλλῆσῖμος*. Ita etiam in Lat. Gr. Vide Suidam in *Αντάλλῶν*.

ΑΝΤΕΜΩΝΗ, *Argemone*, apud Interpol. Dioscor. cap. 396.

ΑΝΤΕΜΩΝΙΟΝ, *Antimonium*. Cod. MS. Reg. 618. fol. 287. ἢ *χωνύσας ἰσῶ ἔν τῶ χωνύ, ἢ ἡδὲ ἀντιμῶν*.

ΑΝΤΕΝΑ, *Antenna, καρχήσῶν*.

ΑΝΤΕΝΑΓΓΗ, *Reconvensio*. Est enim ἐπᾶρχῆ, *convensio*. Basilic. tom. 1. p. 418.

ΑΝΤΕΝΕΥΤΡΟΝ, *Obsequi*. *Αντινεχυρίζω, Reptigero*, in Gloss. Gr. Lat. voces I. C. de quibus etiam Salmastus de Ufur.

ΑΝΤΕΠΙΦΟΡΑ, *Εἰς ἀντιπερῶς ὀμνῶν, relatum injurandum prestare*, in Basilic.

ΑΝΤΕΡΗΣ, Anonymus de Oxymelite: *λαβὼν κωσῖτερον, ἢ ἀνθῆρ, ἢ βελανῖνον ἔν ὄσῳ ἄρσῆνα, βαφῶν. Μοχ: ἴμῖσῶμα χαλκῶ καὶ κωσῖτερον, ἢ ἀίληρ, ἢ χαλκῖος ἐλ-χαρῖκός, ἢ ἡμισῶας, ἀσῆρα, ἢ ἡδὲ γαράνιον*. In Lexico Chymico Rulandi, *Anthera*, est *extractio medicina de hiacynthibus, sicut medium illud flavum, quod in floribus liliorum, & similibus reperitur*. Vide Matth. Silvaticum in *Anthera*, & infra in *χαλῖρα*.

ΑΝΤΕΡΟΝ, *Αἴθερα, Intestinum, intestina, ἴθερον, τὰ ἴθερα*. Glossæ Græcobarb. *Εἴθερα, ἀκρῶς, ἢ ἀίθερα*. Rurfum: *αἰ ἀκρῶ ἢ ὀσῖτερον, αἰ ἀκρῶ ἢ ἀίθερον*.

ΑΝΤΖΑ, *Κῆρα, Κῆρα, Pars exterior cruris tumida & nervosa*, Gallis *Anche*. Hypotus MS. de partibus corporis humani: *Αντινεχυμῶν, ἢ ἀντζα*. Georgius Sanguinatus M S. de iidem partib.

Επιπεσῖος, ἀίληρ ἢ, γαστροκνήμων πάλαι.

Laonicus Cretensis in Batrachom. *Κῆραμῖν, ἢ ἀντζακ*. Rurfum: *Κῆρας ἐκάλωτο*. τὸν ἀίληρ ἐκ νεπῖον. Canonicon Mathematicum ἀδειποτον: ἢ ἀντζα κῆρα

Eucholog. Cryptoferratenſe de Promotione Procum & Patriciorum: αὐτὴ ἔστι ἢ ἐν τοῖς ἀντιμυσίου ἔργῳ καθυπερφάνῳ ἢ μέλαθρῳ ἐκκλησίας, ἢ ἐν τῷ Σουλῆ, τι- θυμίνῃ τραπέζῃ, καὶ ἐνδύσει. καὶ προσκομιμῶν, Id est, exposita super hac tabula Antimysium instructa sacra Eucharistiā: quomodo nos dicimus, apud *Profer le S. Sacrement*. Vide idem Eucholog. apud Goarum, p. 483. Antimysium Catalogum servat Exarchus Ecclesiae, ut est in Catalogo Offic. M. Ecclesiae, Allartian. Jam verò unde Ἀντιμυσία dicta sint, ed fere concedunt Graeci, ut à μῦθος, *missus*, ea dicta putent. Idem Nicephorus: καθύπερθε ὅτι ἔστι, ὡς ἀντιμυσία καὶ ἀντιμυσία ἔργῳ πολλῶν μύτων ἔργῳ καθυπερφάνῳ ἢ ἀρίαν καὶ διαποικιλῶν τραπέζαν, quòd vice sine missum qui sacramentum abſolvent. Joannes Episcopus Citri in Resp. pag. 330. 331. ἢ προσκομιεῖ αὐτὴ παράβλησι δὸν τῷ μύτῳ τῷ καθ' Ἑλλάδας μύτῳ καὶ ἐνδύσει, καὶ ἢ ἴταλλικῶν γλώσσῳν τὸ πατρῴμαθιμῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ τὸ καὶ τὰ ἐν τῷ τραπέζῃ ἱερουργίῳ ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ὡς πρὸς κίερον ἢ τραπέζῃ καὶ ἔργῳ μύτων πύθῳ, καὶ κοινωλεῖαν ἢ Ἀντιμυσία λέγουσι, ὡς περ ἐν τοῖς ἱεραῖς τὰ Ἀπύτῳ.

Ἀρχὸν ἔργῳ ἀντιμυσίου, dignitas in Ecclesia Constantinopolitana, ex quinta Pentade, cujus munus est ἀτάξιν τῶν ἐισερχομένων εἰς τὴν ἀρίαν μύθῳ, eos qui ad sacram Communionem accedant introduce, ut est apud Codinum, cap. 1. num. 27. Sytopulus in Hist. Concilij Florentini, sect. 4. cap. 11. καὶ τὸ ἀπὸ αὐτῶν πρώτων, ἀποστέλλει αὐτῷ (Ducis Venetiarum) τὸ ἱεραῖς ἱεραῖς ἡμῶν λαβομένων, ἵτερον δὲ ἀρχόντων, καὶ τὸ ἱεραῖς ἀκούσεσθαι ἀρχόντων. ἢ ἀντιμυσίου ὁμοίως ἱταλλοβόμων. Adde fec. 12. cap. 1.

ΑΝΤΙΝΑΥΑΟΝ, *Census Nautis impostus ab Alexio Angelo*. Nicetas in eod. Alexio, lib. 2. n. 2. εἶπε τὸ ἱταλλῶν, παρ' αὐτῷ ἔστις εἰς τὰ ναῦτας, τὸ ναῦ λαβομένων Ἀντιναυῶν. Molchopulus: τῶναος, ὁ τὰ τέλῳ ἀντιμυσίου, ὅτι εἰσὶν οἱ τὰ τὸ θαλάτῃ, καὶ τὰ τὸ ἀντιναυῶν διενεργῶν ναῦ. Diploma Andronici Jun. pro Monembasiotis: ἀλλὰ ἢ κερσοκρίσιαι, μαυτίαι, ἀντιναυῶν, ἱερακίαι, κομμάτιον, &c.

ΑΝΤΙΝΥΚΤΗΣ, *Destina, Fulcimentum*. Descriptio S. Sophiae Combesiana: σπύνας ἵππῃς τὸς ἀντινύκτας τὸς ὄλλας ἐν τῷ σπύνα ἔστιν. Codinus habet ἀντινύκτας.

ΑΝΤΙΠΑΝΟΝ, *Fimbria, Pannus vestis adfuit in extrema ora*, quae Antepannus, inquit Salmastus ad Vopiscum. Helychius: παραπέσον, ἀντιπασον, κρόσπεσον. Joannes Episcopus Citri in Responsis, p. 331. καὶ κοροβῆσιαν ἢ ἀντιπασον λέγουσι, ὡς περ ἐν τοῖς ἱεραῖς τὰ ἀντιπασον. Balsamon ad Concil. VI. Can. 28. τὰ πολυὶν ἡρωσῶσθαι ἱταλλομάθῃ, τὰ δυναμῶν λαβομένων μαρτύρια, γράμμαθῃ, καὶ ἀντιπασον. Et ad Concil. VII. Can. 16. ἀντιπασον ἢ τὸ λαμπρομενῶν κληροῖν δὲ ἱεραῖς λαβομένων ἱεραῖς, ἢ μόνον ἱεραῖς ἀντιπασον, ἀλλὰ καὶ ἡρωσῶσθαι, πρὸς ἢ τὸ γράμμαθῃ πολυὶν ἡρωσῶσθαι.

ΑΝΤΙΠΑΠΑΝΟΣ, Ita quarta pars Digestorum, quae incipit à titulo de *Pignoriis*, à Graecis Interpretibus solet appellari, ut notat Cujacius, lib. 7. observ. cap. 32. quod tradatur juris discipulis vice librorum Papiniani, et Justiniani constitutione.

ΑΝΤΙΠΑΡΑΤΟΥΡΑ, *Anteparatura, preparatio, ornatus*. Suidas: ἀντιπαράτῳ, ἢ ἀντικόσμησι, ἢ ἀλλὰ ἱεραῖς παρὰ τὸν γῶν, ἢ παρασκευῇ, ὡς Ρωμαῖοι. Alio loco: παρατόν, ἢ παρασκευῇ ὡς Ρωμαῖοι: ἢ ἀντιπαράτῳ, ἢ κόσμησι, ἢ ἀλλὰ ἱεραῖς.

ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ, *Secunda septimana post Pascha*, in qua legitur Evangelium de S. Thomae conrecta-

tionem, cujus Dominica esse illa quam in *Albis* dicimus. Pentecostiarium: τὸ κυριακὴ τῷ Ἀντιπασχα, ἴτοι ἱταλλοβόμων ἢ ἀρίαν ἐνδύσει Ἀποστέλλῃ Θωμᾷ, ubi mox ἢ ἀρίαν δὲ ἑλίαν κυριακὴ appellatur. Typicum, cap. 4. μίχῃ τῷ ἐσθῆτάτῳ ἢ ἀντιπασχα. Joannes Jejunator in Penitentiali, p. 88. ὁμοίως καὶ τὸ Πρῶτον, καὶ δὲ ἀντιπασχα, καὶ ἢ ἱταλλοβόμων ἢ Πάσχα, καὶ ἢ δὸν τὸ Πενήσῳ, ἢ ἢ ἀρίαν πνύμαθῃ καθύπερθε ἱεραῖς, τὰς ἢ δὸν τὸ ἀντιπασχα ἢ Πενήσῳ ἱεραῖς, &c. Scylitzes in Calaphate, p. 751. παρὶ γῶν εἰς ἀντιπασχα καὶ τῶν ἡμῶν (ἢ τὸ τρίτῳ τῷ ἀντιπασχα) ἀνδρῶν ἀμφὶ τὰς σπῆς γυλιδάς. Laudatur Gregorius Metropolitanus Corinthi, cognomine Pardi expositio Canonis, quem Joan. Damascenus composuit: εἰς καὶ τὸν τὸν κυριακὴν Ἀντιπασχα ἰωάννη Μοναχῷ, ὅτι palpatationem sive attritionem Thoma Apostoli.

ΑΝΤΙΠΕΡΑ, *Ripa, Littus ultra fluvium, vel ultra mare*, aut *sinum*. Glossa Gr. Lat. Ἀντιπερὰ τὸ πῶμα, ἢ θαλάσσης, trans fluvium, trans mare. Glossa Graecobarb. Ἀντιπερὰ, εἰς τὸ ἄλλο μίχῃ τὸ ποταμῷ, ἢ τὸ θαλάσσης, ἢ θαλάσσης. Praefertur verò ita appellatur Ripa Sinus Ceratini Urbis Byzantinae opposita, uti pleribus docimus in Constantinopoli Christiana, lib. 4. pag. 168. Vita S. Joannis Jejunator. Patr. Constantinopol. ἢ διανοσῶντα σπῆ ταχῆ πολλῶν, ὡς δὲ καὶ τὸν ἀντιπερὰ τῷ Μαυρίῳ ἢ Βασιλείᾳ καθύπερθε μύτων. Vita S. Maximi Confess. num. 5. τὸ καὶ ἢ ἀντιπερὰ ἴονα ὀφθαλμοῖς.

Αντιπερὰ, *Adversum, ex opposito*. Stephanus Sachleces in Narrationib. MSS.

Καὶ εἰς τὸ ἀντιπερὰ μίχῃ ἱταλλοβόμων οἱ μάλιστῳ.

Historia MS. Bertrandi Romani:

Αντιπερὰ τὸ πῶμα ἀπὸ τῶν καὶ ἱεραῖς. Ἀντιπερὰ, *Fretum trajicere, in oppositam littori oram enavigare*. Chronicon Alexandrinum in Heraclio, p. 902. ἐν τῷ ἀντιπερὰ αὐτῶν εἶπε γυλιῶν ἰταλλοβόμων. Mox: τὸς ἢ ἄλλως δὸν Πέρας εἰς ἄλλο πλῆθον ἀντιπερῶν ἱεραῖς καὶ καὶ ναυῶν. Rursum: εἰς τὸ μὴ συζυγῆσαι τὰ μόνον ἀντιπερῶν καὶ p. 906. καὶ ἢ ἀντιπερὰ καὶ ἱταλλοβόμων. Constantin. de adm. Imp. cap. 29. καὶ ἀντιπερῶν ἐν Λογισθησίᾳ, c. 51. ὡς μὴ δὲ αὐτῶν τὸς τῶν ἀντιπερῶν. Utitur praeterea Mauricius, lib. 11. cap. 5.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ, *Legatus, τοποθεσίης*. Marcarius Ancytanus: ἔστι λαγῶν, ἀντιπροσώπων ἐκ δὲ, ἢ ἱεραῖς τῶν ὄλλας ἀνδρῶν διοικήσεως. Vide in Πρόσωπον.

ΑΝΤΙΠΥΡΓΟΒΟΛΗΜΑ, *Machina bellica, λιββόθῳ*. Historia Bertrandi Romani MS.

Ἐπῶν ἢ τὸ κτίσμαθῃ τὸ λαμπροτάτῳ ἱεραῖς, ἀντιπυρβολήμαθῃ ἴονα σπῆθῳ.

ΑΝΤΙΡΡΗΤΟΙ λιββῶν, *Libelli contradictonij, in Basilicis*.

ΑΝΤΙΣΕΠΤΑΤΩΝ. Vide in Σαγίτῳ.

ΑΝΤΙΣΕΚΛΩΤΟΝ. *Nomocanon Cotelierianus*, num. 497. οἱ πρὸς τὸν τὸ βίβῳ τὸν λαγῶν ἀντισκευῇ, ἢ ἢ ἀντιπῶν, ἢ βασιλικῶν, χροῖν ἴονα, μετασίαις p. Vbi vir doctissimus medicamen ad *libram et pondus* interpretatur: sed vereor ne illud sit quod vulgò *scotin* nostri vocant, succum videlicet amarum, quo nutricum mammæ linuntur, cum pueros ab iis subducere volunt. Vox forte conflata à *cicuta*, herba venenosa, cujus succus amarus medicationibus aliis adhibitis correctus, ἀντισκευῇ dictus fuerit.

ΑΝΤΙΣΤΕΧΕΣΘΑΙ, *Resignare, resistere, αντίστασαι*.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΑ ποῖν, *Contrarium agere, in Nomocanone Cotelieriano*, n. 205.

ΑΝΤΙΣΤΥΛΙΑ, *Vallum, Vallus*, Χάραξ, Έρκος.
 ΑΝΤΙΣΩΜΟΣ. Vide in Σώμα.
 ΑΝΤΙΚΑΤΙΚΟΙ, Αντιθετικαί, Hæretici, de quibus agunt Theodoritus ferm. 1. de Hæret. VI. Synod. act. 11. &c.

ΑΝΤΙΟΠΙΑ, *Loci compensatio*. Leges Geographicæ tit. 1. §. 5. *ἐὰν δύο χωροὶ καὶ ἰσῶσαι ἴσως, ἔτε ἄρα ἕκαστος, ἔτε εἰς τὸ πικρὸν, καὶ ἄνεθ' τὸ ἐν μέρῳ καλοῦν ὑπὲρ τὸ ἄλλο, καὶ ἡ συμπαιρωσὸν ἔσται, δὲ τὸ ἀντιόπιαν ὁ πλεόν ἔχων τὸ ἐλάττω ἔχοι.*

ΑΝΤΙΤΥΠΑ, In Liturgia S. Basilij, pag. 166. In Euchol. dicuntur *sacra Menera*, de cuius vocis notione multa habent Goarus ad idem Euchologium, p. 186. Allatius, lib. 3. de utriusque Ecclesiæ confens. cap. 15. num. 21. & seqq. Cotelerius in Notis ad confitit. Apostol. pag. 244. & alij ab iis laudati.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ, *Cantus Ecclesiasticus alternus*: cum scilicet alternatim Psalmi aut Hymni à duobus choris canuntur. Alcuinus Poëm. 3.

Præsentem ergo diem cunctis celeberrimus orantes, Et reciproca Deo modulæmur carmina Christo.

Αἶα contra S. Cyrillum in Concilio Ephesino, p. 752. Edit. Labbei: *καὶ ἀνασάσθη πάσι θεομυστήρια ἅμα τοῖς Ἀρχιεπισκοπίταις αὐτοῦ, ἱερῶν ἐπὶ τὸ Παλάτιον, ἑλλησθῆναι ἀλλήλοισιν.* Georgius Alexandr. in Vita Chrysofomi: *καὶ ἀντίφωνα ἐκείνων ἐπιπλὴν ἀνασάσθη ἡ ἀπλοσύνη αὐτῶν ἱερῶν.* Adde Sozomenum, lib. 8. cap. 8. S. Basilij Epist. 63. *καὶ γὰρ μὲν διέχευε διασημωθῆναι ἀντιφώνων ἀλλήλοισιν, ὡς δὲ ἡ μαλιτὴ τῶν ἁγίων ἐπιπλὴν κρηθῆναι, ὡς δὲ τὸ πλεονάζειν καὶ τὸ ἀμειψίζον τῶν καρδιῶν ἑαυτοῦ διακονηθῆναι ἐπὶ αὐτῶν ἐπιπλὴν ἐπὶ καθέκαστον τῶν μέλους, οἱ λοιποὶ ὑπηρετοῦσι.* Respondet verò hac Epistola iis, à quibus culpabatur, quòd ἠέσαν μαλωδίας τῶν κεραιστικῶν σπουδαίως, immutasset. Vide Henr. Valerium ad Societatem, lib. 4. cap. 8. & Gloss. med. Lat.

Αντίφωνα, præterea dicuntur ex variis psalmis diversorum versuum, qui magis solemnitatis mysterium exprimunt, Syllogæ: cæque dividuntur in *primum & secundum Antiphonum*. In primo, post singulos versus recitatur. Ταῖς ἁγιασταῖς, τῶ Θεοῦ, Σὺν ἡμῶν. In secundo, pro solemnitatum diversitate versus adnectitur formula solemnitatem exprimens: ut in die Paschæ dicitur, Σὺν ἡμῶν, Τὸ Θεῷ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν ἑλλησθῆναι ἑς ἡμῶν. Et sic de aliis terminatis versiculis idem repetitur. In *Nunc & semper*, dicitur illud, ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τῶ Θεοῦ ἀνάσθη ὑπάρχων. Postmodum tertia statio excipit, quæ & *Tertium Antiphonum* vocatur, versiculi Psalmorum cum tropario proprio solemnitatis, cuius vicem, cum Typica dicuntur, Beatitudines occupant, in quarum postremis, tertiæ sextæque odæ troparia, sive Peracteticæ recitantur. Symeon Theffalonicensis, lib. de Templo, p. 221. ubi de sacra liturgia, antequàm Sacerdos sacra facturus in Bema venerit: *οἱ δὲ ἑλλησθη τὰ Ἀντίφωνα ἑλλησθῆναι, καὶ ταῦτα πρὸς τὸν διακόνον ἑλλησθη μὲν ἁγιοῦσιν, σωμαπτοῦσιν δὲ ἐκ τῶ ἁγίουσιν, &c.* De cetero dicitur Antiphonis videndus Goarus ad Euchologium, pag. 123. qui & pag. 65. observat dici in Liturgia Chrysofomi πρῶτον ἀντίφωνα, *Missæ introitum*. Secundi & tertij mentio ibidem fit pag. seq. Vide etiam Pentecostarium, ubi ea tria Antiphona describuntur.

ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ, *Intercessor, Rems pecunia constiuta*: qui pro alio constituit, quem Galli ex verbo *Respondant* vocant, ut observatum à Cujacio. Glossæ Gr. Lat. Αντιφώνη, *Constiuto*. Αντιφώνη, *Pecunia constiuta*. Chrysofom. Homil. 5. de Pœnitentia: *ἀπαρτὴν ἡ δὲ διακόνος ἢ ὑποδίακονος, ἢ ἐπίσκοπος,*

ἢ ἀντιφώνητα. Paradisus Patrum M. S. Αντιφώνης αὐτῶν. ὅτι μετὰ τοῦ γνησίου τῶ Θεοῦ ὁ δὲ δακρυεῖς, λέγει, Αντιφώνη. Theophanes an. 1. Leonis Chazari: Αντιφώνη ἡμῶν, ἡ τῶ Θεοῦ, ἔτι ἐκ χειρὸς οὐ παραλαμβάνοντες τὸ κῆρον Κωνσταντῶν ἐς Βασιλίαν τῶ φιλῶσθην αὐτῶν. Occurrit apud alios, Anam Commenan, lib. 6. Alexiad. pag. 157. in Narratione de Apparitore seu Taxeote Pratoris Africae, p. 326. in Narratione de imagine Saluatoris dictæ Αντιφώνη, editis à Combesio, in Basilicis, lib. 19. tit. 4. apud Harmenopul, lib. 3. tit. 6. &c. Vide Salmassium de Modo usurar. p. 718. 721. 724. 725. & Glossas Basilic. in Πικρῶν, &c.

ΑΝΤΙΦΩΡΟΣ, ædificium in *suburban. Daphnensē*, ad Antiochiam, ædificatum à quodam Mammiano: ita fortè appellatum, apud Evagrium, lib. 3. cap. 28. quòd Foro publico oberfaretur: vel quòd fori usum præstaret.

ΑΝΤΙΧΡΗΣΙΣ, *Species pignoris* ita dati, ut donec pecunia solvatur, pignore creditor utatur fruatur in vicem usurarum. Vide Cujac. lib. 3. observ. cap. 35. & IX. Gr.

ΑΝΤΙΥΧΟΝ. Nicetas in Isaacio, lib. 3. n. 3. *ἀντιυχόν καὶ ἀντιψυχόν ἐπὶ δόσιον ὁ εἰς συγκληθῆσθαι ἴθνησι, καὶ οἱ ἀρῶσθαι σφαγῆς παρῆσιν αὐτῶ ἀπώσθη καὶ δόσιον ἴθνησι.*

ΑΝΤΟΦΑΛΙ, Ανθοφάλη, *Caryophyllum magnum*. Nicolaus Myrepsus Antidot. 39. *καρυφάλλον τὸ μέγα, τὸ ὑποκομωζόμενον ἰταλικῶν γλώσσῃ Ανθιφαλί.* In scct. 22. Ανθοφάλη legitur. Sic passim, inquit Fuchsius, barbaris & Arabibus vocibus utitur, quas ipse Italicas perpetuò appellat. Mathæus Sylvaticus: *Antiofali sunt Garisofali grossi: uberosi: & dicuntur Antiofali, id est ante nati, sicut Calumbria ante fici.*

ΑΝΤΡΑΚΑ, *Portulaca silvestris*. Glossæ Botanicae ex Cod. Reg. MS. 848. Ανδράκη, τὸ χειροβέτανον, ἢ καὶ ἀντρακὰ. Glossæ alia: *ανδράκη τὸ σπέρμα τῶ ἱεροσολιτῶ, ὅστις τῶ ἀντρακῆς. Vide Agarium in Geoponico, cap. 101. & infra in Μαρών.*

ΑΝΥΓΕΙΝ, *Aperire*, Ἀνοῖζαν, in Corona pretiosa.

ΑΝΥΜΕΝΕΙΝ, *Expellere*, Ἀναμίνον.
 ΑΝΥΠΟΘΗΚΑΡΙΟΝ ἔχων, *Chirographarium debitum*, apud Scholiast. Basilic. tom. 4. pag. 26.

ΑΝΥΤΗΣ. Justinianus in Nov. 163. cap. 2. ἀπαγορεύσθαι θυλόνταῖς τὴ καὶ ἐκλῆσθαι, σερνιάριας τὴ καὶ ταξέσθαι, Παλάσιος τὴ καὶ ἀνταῖς, ἔτι καὶ μὲν ὑποδικταῖς, &c. ubi vetus Interpres, *Palatinis & exafloribus, necnon & susceptoribus, &c.*

ΑΝΦΘΙΖΕΙΝ, *Facere, efficere*. Glossæ Græcobarb. ἀνεφτίζει, κάμνει, ἦρον ποιῶ.

ΑΝΩΓΙ, pro ἀνώζων, *Cænaclum, superior cognatio domus*, in Turco-græcia Crusij.

ΑΝΩΘΕΝ, *Ex integro*, in Basilic. tom. 1. pag. 522.

ΑΝΩΚΑΜΥΤΑΑΥΧΙΟΝ. Vide in Καμυαύχων.

ΑΝΩΘ, *Ægyptiis, Illecebra minor*, apud Interpol. Dioscorid. c. 405.

ΑΝΩΝΙΜ, *Ægyptiis, Apium montanum*, apud Interpol. Dioscor. c. 481.

ΑΝΩΦΑΙ, Ἀνώφους, *Superliminare, ὑπερθρον*. Anonymus de locis SS. pag. 90. ἢ ἄλλοις δύο πύργων τῶ γὰρ τῶ ἁγίουσιν μεσημέριον, καὶ ἔχον κολώνιας 5, καὶ πορφυραῖς γ, καὶ τῶ καὶ τὰ ἀνώφια γλῶσσια.

ΑΞΑΓΟΡΕΥΤΟΣ, *Qui absque confessione & intestatus decedit*. Vide Gloss. med. Lat. in *Intestatio*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani, cap. 185.

ιαν γίνετασ ἀπὸ βίβλιν τοσ ἀσ ἀθροσθ ὀρμασιν γίνετα, ἔχει
μικρ ἀσιναισ, ἢ (vel) κωνὸν κωνὸν πρὸ τοσ πιν ἀπιδων
ἀξιορῶντθ, καὶ χῆρισ γὰ πιεισ διδιδων, καὶ ἔκινθ ὁ
ἀθροσθ, ἢ ἔκινθ ἢ γίνετα τὸ ἱτελυτῆσιν ἀξιορῶντθ,
ἢ ἔχει κωνὸν σὺνδύκω, &c. cap. 193. εἰσ βασιλισμῶ
ἢ μια βασιτισμὸν πῆθιν ἀξιορῶντθ, ἢ ἀδιατάχτθ, καὶ
ἀτίκνθ, &c. Vide Εξῆροσθ.

ΑΞΑΜΟΣ, *Mensio*, μίσθῆσι, τὸ μίσθον. Αξάμο-
σιν, *dimetiri*, μετρίν, διαμετρίν. Ubi Αξάμοσ, idem
valet quod ἔξάμον, seu *examen*, quomodo hac vox
ab aliis usurpat, ut infra, in hac voce observavimus.
Græci enim nuperi adverbium ἔξιν in vocibus com-
positis per ἀξ fecerit semper effertur, ut ex Porcio
colligitur, quod semel monuisse suffecerit: &c.
Αξέδωλοσ, pro ἔξεδωλοσ, Αξασοίον, pro ἔξασοίον.
Αξῆσιν, pro ἔξῆσιν, &c.

ΑΞΑΝΑ, pro ἀνά, passim occurrit in Glossis
Græcobarb.
ΑΞΑΝΑΖΗΜΟΝΝΕΙΝ. Vide in Σημόνεν.
ΑΞΑΝΑΖΗΝ, *Reviviscere*, Glossæ Græcobarb.
Αναβίωσασθαι, ἀναζῆν, ἀξαναζῆν.

ΑΞΑΝΑΘΥΜΗΣΙΣ, *Reminiscencia*. Glossæ
Græcobarb. Αναμνησικ, ἰσθμητικ, ἀξαναθύμῆσισ,
ἀξαναθύμῆσθαι.

ΑΞΑΝΑΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΜΝ. Vide in Κα-
τήρῳ.
ΑΞΑΝΑΚΑΤΖΕΙΝ. Vide in Κατζῆν.
ΑΞΑΝΑΜΠΛΕΠΕΙΝ, *Respicere*. Glossæ
Græcobarb. Αναμῆν, Αναβίβασθαι, Αξαναμπίπτον.

ΑΞΑΝΑΠΑΙΔΙΟΝΝΕΙΝ, *Puerilem aetatem
excessisse*, *Adolevisse*. Glossæ Græcobarb. Ακμάζει,
Νιάζει, Νιούριζει, Κνίζει, Αξαναπαίδον.

ΑΞΑΝΑΣΚΑΦΘΕΙΝ, pro Αξασκάπην. Glossæ
Græcobarb. Ἀνδοθρήσιν, Ἀνασκάπῆσιν, ἀξανασκαφῆσιν.
ΑΞΑΝΑΣΤΡΑΦΑ, *Ex alia parte*, Glossæ
Græcobarb. Ἀνάπαιον, Ἀπὸ τοσ ἄλλο μέρῳ, ἔξανα-
στραφα.

ΑΞΑΝΑΤΙΝΑΖΙΜΟΝ. Glossæ Græcobarb.
Μιτάσασσι, Μιτακίνοσι, Αξανατινάζην.

ΑΞΑΝΟΥΓΕΙΝ, *Speculari*, *circumspicere*,
κατασκοπεῖν. Αξαναοῦτικ, *Speculator*, *κατασκοπεσθ*.

ΑΞΑΠΟΑΕΙΝ, *Intermittere*, διαλείπειν. Αξά-
πόλαισ, *Intermitti*, διαλείπεισ, ἀπεισ, ἀνοχῆ.
ΑΞΑΡΑ, *puris*, ἢ πῦλαισ, in Lexico MS. Cy-
rilli. Hefychius: Αξάμα, πῦλαισ. Mendum in al-
teruto.

ΑΞΑΥΤΕΙΝ, *Movere*. Glossæ Græcobarb. Ρι-
πίζει, Αξάυταισ, Ανασείδ, Ανακῆθ.

ΑΞΑΦΝΟΥ, Αξάφνωσ, Αξάφνιδια, *Derepente*,
subito, ἔξῆροσ, ἔξασοσταισ. Glossæ Græcobarb.
Ἀθροσ, ἔξῆροσ, ἔξῆροσ, Μονάυταισ. Αξάφνωσ, *Re-
pentinus*. Eadem Glossæ: ἄδύκον, λιζιδιον, Αξά-
φνωσ.

ΑΞΑΦΤΕΙΝ, *Fulgurare*. Glossæ Græcobarb.
Αξάφτωσ, Αξάφτωσ, ἰγλαμπίρωσ.

ΑΞΙΑΖΕΙΝ, pro *dignum esse*, ἄξιον εἶν, usur-
pat Nicetas in Alexio, lib. 2. n. 5. in Cod. Barbarogr.
Vide Αξίεσθ.

ΑΞΙΚΕΥΕΙΝ, *Allicere*, *perleclare*, θύλιον,
δοκίμιον. Αξικῆμα, ἀξικῆμα, *Illecebria*, ἰθαλοῖν,
ἰθαλοῖν, θύλιπτον. Αξικῆστικ, *Illecebrosus*, *Adula-
tor*, θυκῆσθῶσ, κλάσθ.

ΑΞΙΚΙ, *Sebum*, *Axungia*, σιαρ, ἰρὸν ἔξῆροσ,
Axungia Galline.

ΑΞΙΖΕΙΝ, *Licitari*, *astimare*, πρὸ πολλῶ πει-
ῆσθ, ἄξιον, ἀνωσῆσθαι. Glossæ Græcobarb. ἰδυμάτι
πολυτάσ, κἀπὸν ἴκον ὅπθ ἀξίεσ πολλά. Anonymus
de Nuptiis Theci, lib. 8.

Ἀπὸ ἀνδρῶν ἢ κεφαλῶ τίποτασ δὶν ἀξίεσ.

Emmanuel Georgillas, de Mortalitate Rhodi, MS.
Τριανθ νοθῆσισ φλυρία τα τὰ σιμαρῶ δίκια.
Stephanus Sacchles in Monitis MSS.

Καὶ ἔτι τὸσ ἰπόμενθ, ἔδιν ἀξίεσ τριζα.
ΑΣΙΝΑΡΙΟΝ, *Securis*, Αξίον. Constantinus in
Tactico, pag. 11. θρίπανα, ἀξίναεσ, φαλκιδια, σφίναεσ,
& pag. 38. ἀξίναεσ ἢ ἀρμῶεσ Περσικα ἔχθιν καὶ βασά-
ζην εἰσ τα σάλμακια μὲσ τὰσ χῆμασ. Nicetas in Alexio
lib. 2. num. 4. ex Cod. Græcobarb. δίδουσ καὶ ἀξίναρια
ἀνὰ χῆμασ, ὅσα κῶπεν θύλα. &c. Liber de Antidotis
MS. ex Cod. Reg. 1673. ἀξίναεσ χῆμασ ἢ ἔξιν ἀπθ.
καὶ σίμα πυρμῶν τὸ ἢ μίρῳ ἢ ἀξίναρια, καὶ βασάσ εἰσ
καυκῶσ, καὶ πῶτιεσ.

Αξίναριόματθ *Manubrium securis*. Glossæ MSS.
σελίωσ καὶ σελίωσ, τὸ ἀξίναριόματθ.
Αξίναριον, *Securis ad fodendum quoque arva*. Πα-
τριεβολαί Hetonis: δὲ σὶ ἰσθῆσθῶσ τὸ σρατῆρον τῆσαστῆσ, καὶ
ἀξίναριόμα δὲ ἰσθῆσθῶσ σὺδασ.

ΑΣΙΟΠΙΣΤΟΣ, ὁ κατάπασθ, καὶ θραστία
καὶ μῶσ, contrā quam Græcis. Vide Suid.
ΑΣΙΟΣ, Formula adhibita in Episcoporum elec-
tionibus. Nempe Episcopus, aut Metropolitā, qui
Electiōni præerat, rogabat populum, an Electiōni
consensum præberet, vel an illum rejiceret, ut est
in commentorio Theophili Patr. Alexandrini: παρὶθ
ἢ λαῶ, καὶ προσφῶντθ ἢ Ἐπισκοπῆσ, εἰ καὶ ὁ
λαῶσ δὶνωσ) αὐτῷ μαρτυρῆσ. S. Basilus Epist. 194. αἰ
σφί τὰσ ἐκκλησιαστικῶσ οἰκονομῆσ γίνεθ) ἢ πρὸσ
μῶσ πῶσ προσασιν ἀνθῶσ, βεβαίονθ) ἢ πρὸσ ἢ λαῶσ.
Theodoritus, lib. 4. Hist. cap. 22. κα ἰσθῆσθῶσ ἰσ-
θεδῶσ σιμῶδων, ἢ ἄθρο κληροκῶσ ἐκκλησιῶσ, κα ἀπθ
σφ λαῶσ, ὅσ αἰ τὸ ἐκκλησιαστικῶσ διακορῆσισ θισμῶσ.
Tum enim si Laici consensum Electiōni præberent,
communi voce ἀξίεσ, pluries ingeminabant. So-
crates, lib. 4. cap. 30. de S. Ambrosio: καὶ ἰβῶν
Ἀμβρόσιον ἀξίον εἶν ἢ ἰσθῆσθῶσ. Et lib. 7. cap. 46. de
Marciano Episcopo Novationorum designato a
Paulo decessore: κα εἰκόνησ τὸ Μαρκιανῶ ὄνομα, πάν-
τεσ μῶσ ἀξίον εἶν ἰβῶν. Theodoricus in Vita S. Eutychij
Patriarc. Constantinopol. n. 24. ubi enarrat
quomodo is in Patriarchā ab Imperatore desig-
natus sit: θραστῆστικῶσ ἢ πῶσ ἰσθῆσθῶσ ἢ βασιλεῶσ,
καὶ σῶσ σπαδῶσ μὲσ τῶσ θύμασ ἰλλασθῶσ ἰσθῆσθῶσ,
πάντεσ ἰμῶσ μῶσ, κενθ) γνῶμῆσ, κενθ) ἄθροσ, μῶσ φῶσ,
πρὸ ἢ καρῶ τὸ, Αξίεσ, Αξίεσ ἰσθῆσθῶσ. Vita MS. S.
Danielis Stylitæ: αὐτῶσ ἢ προσφῶντθ) χροσθῶσ ἢ
μῶσ, καὶ μὴ παρῶτασ, προσφῶντθ) κα ἄμα τὸ πῶσ
ἢ Αξίεσ ἰσθῆσθῶσ ἰπὸ ἢ αλοῦσ ἀξίον. Has acclama-
tiones intelligit idem Theodoritus, ubi de ordina-
tione Petri Archiepiscopi Alexandrini: καὶ ὁ λαῶσ
ἢ ἄπασ ἢ ἰσθῆσθῶσ ἰβῶν πῶσ ἰδῶν, nempe clam-
mando, Αξίεσ. Adde Eusebium, lib. 6. Hist.
Eccl. cap. 29. ubi de Fabiani Patr. Constantinop.
Electiōne. Vide Francisc. Richardum de Infula
sanctæ Irenæ, pag. 345. præfertim vobis adhi-
beri solum hunc in Episcoporum electionibus
ritum, haurire est ex Missali veteri Francor. Exhor-
tatio ad populum cum Episcopum ordinatur. Servan-
da est, Dilectissimi Fratres, in excessu Sacrorum
& antique Ecclesiæ, ut decidentibus alij quidem
dignissime subrogentur; per quorum doctrinam fides
Catholica, & Religio Christiana subsistat, ne ovile
Domini prado violentus intrumpat, & dispersas ab-
sque pastore oves sur nodumus invadat. Receperit
itaque dispensatione Dei Sacerdoti vestro, sollicitudine
vobis agendum est, ut in locum defuncti, talis Suc-
cessor prepararetur Ecclesiæ, cuius pervigiliis curā,
& instanti sollicitudine, ordo Ecclesiæ, & cre-
dentium fides in Dei timore melius convalescat.
Qui, præcipiente Apostolo, in omni doctrina for-
matus

nam boni operis ipse praebeat : cuique habitus, sermo, vultus, incessus, doctrina, virtus sit : qui vos ut pastor bonus fide instruat, exemplum patientia doceat, doctrinam religionis insumat, in omni opere bono confirmet Caritatis eximium, secundum voluntatem ergo Domini in locum sanctae memoriae illi nom. virum venerabilem Ill. testimonio Presbyterorum, & totius Cleri, & consilio civium, & consentientium, credimus eligendum virum (ut nostris) natalibus nobilem, moribus clarum, religione probatum, fide stabilem, misericordiam abundantem, humilem, iustum, pacificum, patientem, caritatem habentem, tenacem, cuiusque Sacerdos eligenda sunt bonis omnibus exuberantem. Hunc ergo, dilectissimi Fratres, testimonii boni operis electum, dignissimum Sacerdotium consonantes, laudibus clamate & dicite, DIGNUS EST. Describitur in eodem Missali allocutio ad populum in ordinatione Diaconi, pag. 401. in cuius fine haecce habentur : an eum dignum hoc officio censatis, scire desidero : & si vestrum apud meam concordat electio, testimonium quod vultis, vocibus adprobate. & in fine allocutionis in ordinatione Presbyteri, p.404. scimus tamem quod eum acceptabilis Deo, adierit per Spiritum sanctum consensus unus omnium animorum, & ideo electionem vestram debetis voce publica profiteri. Haec cum navis suis edidimus, quod monemus, ne quis putet esse Typothetarum errata. Observandum interim non in Episcoporum modò, sed & in Diaconorum & Presbyterorum electionibus eundem ritum observatum : quod testatur praeterea, lib. 1. Sacrament. Eccl. Rom. cap. 21. auxiliante Domino Deo Salvatore nostro I. C. elegimus in ordine Diaconi, sive Presbyteri, illum Subdiaconum, sive Diaconum de titulo illo. Si quis habet aliquid contra hos viros, pro Deo & propter Deum, cum fiducia exeat & dicat. Verumtamen memor sit communionis suae. Contra verò si quando Episcoporum electioni essent qui contradicerent, vel repugnant, clamabant, Anaxig. Philostorgius, lib. 9. cap. 16. ubi de Demophilo Patr. Constantinopol. πολλά & περιούσια ἔργα ἐν τῇ τῷ Δημόφιου καθιδρύσει, ἀπὸ τῆς Ἀξίως, ἀνθρώπων, Ἀναξίως. Vel si degradarentur Episcopi, id est ex dignitate deicerentur. Nicetas Paphlago defecit degradationem Ignatij Patr. Constantinopol. ἐκδύσει τῶν ἱμάτια ἐν ἑσθία καὶ ῥυτίδι, καὶ τῷ ἱερῶν ἐσθίῳ περικλυδίῳ, ἐκ τῶν ὀπίσθεν ἀπαμαρτάνων. Mox de Subdiacono : ἔστ' ἁμῶν ἀναγιγνώσκον τὸ ἠμάρτησιν καὶ τὸ λοιπὸν ἑσθία, ἑσθία τὸ, Ἀναξίως. Ζαχαρίας ἡ καὶ Ροδάλδ' καὶ τινες ἄλλοι μικροὶ τὰ ἴσα κρωμαζέσθεις, τῇ ἀνοσίᾳ ἡμῶν συμληφθέντες.

Ἀξίως etiam acclamabatur in Promotionibus Lectorum, ut est in Euchologio, p.237. Diaconorum, p.251. Presbyterorum, p.294 304. Hegumenorum, seu Abbatum, p.491.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, Magistrates, Proceres qui dignitatibus & magistratibus fulgent : οι ἐκ τῆς ἀξιωματικῆς καὶ βυλντικῆς ταγματικῆς, apud S. Basilium Epist. 30. οι ἐν τίλει καὶ ἀξιωμασιν, apud Theodorium, lib. 2. Hist. cap. 17. lib. 3. cap. 22. Glossæ Basilic. πῶθ' ἔστιν οι λοιποὶ ποιῶν, χωρὶς τῆς ἀξιωματικῆς, ex lib. 2. Basilic. tit. de Verbor. signific. Palladius in Vita Chrysofostomi : οι ἡ ἀξιωματικοὶ τῆ λαὸς τῆς μακαροπόλειως ἐξβαλλόντες. Chronicon Alexandr. an. 13. Theodosij jun. καὶ πῆλυσσα ἀπώλυκεν αὐτὸς τὸν λόγον, καὶ ἵκονισεν αὐτὸς ἀξιωματικῶς. Loquitur de fratribus Eudociae Augustae. Idem an. 7. Zenonis : καὶ οὐδὲν ὁ Δυξ Παλαιστίνης Ἀγκυραπιδῶς ἔλθων μὲν τῆ

ιαυτῆς θεουσίας ὡς λεγομένης ὁ ἀξιωματικὸς Κωνσταντίας. Theophanes, an. 17. Heraclij : μὲν ἄλλων πρὸς τῶν μὲν Κομητῶν, δὲ τῶ ἀξιωματικῶν. Utuntur alij passim, Theodorit. lib. 2. Hist. cap. 17. Evagrius, lib. 2. cap. 9. Constantinus Porph. in Nov. καὶ διατάξιν. Joan. Comnenus in Nov. Photius in Nomocan. tit. 8. cap. 7. Basilica, lib. 6. tit. 1. cap. 5. Codinus de Offic. 17. num. 12. 48. &c.

Ἀξιωματικῶν, Salarium quod Magistratibus praebetur solet. Glossæ Basilic. Σαλαρίον, δαπάνη, δῶρον ἡμεριστικόν, ἢ μίσθαιον, ἢ ἐπαύσιον κυρίως τῷ τῷ ἀξιωματικῶν.

ΑΞΙΩΝΝΕΙΝ, Dignari. Glossæ Græcobarb. Ἀκατάχτησον, τιμῆς ἀξιώσει, τιμῆς ἀξιώσει.

Ἀξιώσις, Dignitas. Titulus compellatorius apud Theophylact. Bulgar. Epist. 32. &c.

ΑΞΩΤΤΙΟΝ, Ἀξωσία, Ακωγία. Glossæ Lat. Gr. Ακωγία, Ἄπ' ὅ τὸς ἀκωσιος ἔχουσιν. Moschopolus : Ἄπ' ὅ τὸ ἐν σαρκί, Ἀξωσίον Lexicon MS. ad Schedographiam :

Ἄπ' ὅ τὸν καὶ ὁ ἀκωσιος, Ἄπ' ὅ καὶ τὸ ἀξωσίον. Rursum : Στίας τὸ λῆπ' ὅπ' ἔστιν ἀξωσίον.

Joannes Archiater M S. cap. 36. μὲν καὶ τὸ ὑποπίσσειν, ἄλλοτε τῶν κερκῶν ὄντων ἀξωσίον ἀρκῶσας, ἢ ἀρκου. Hieracosphium, p. 143. τὸ ἡ ἀξωσίον ἔπιπτι, ἔστ' ὅ ἔχον ἰσθῆν τῶν τῶ. & pag. 147. ἵπτιν καὶ τὸ ἀξωσίον ἐκτετιμῶνται εἰς αὐτὸ. Pharmen in Cynosphio, cap. 8. βασιλῆα χυλιδένιος μὲν ἀξωσίον κούσιος ὄς μὲν ἀπὸ σαρκῶν. Ἀπαίτησις τῆς συνηθῆς καὶ τῆς ἀξωσίον, in Constitut. Alexij Comneni. Adde Balsamonem in Synod. VII. Can. 12. Ὀξωσίον, eadem notione, in Gloss. Græcolat. ἔξωσις ἢ παπίτης, apud Agapium in Geoponico, cap. 151. Ὀξωσίον, apud eundem, cap. 167. & alibi. πῶσις, pro ἔξωσίον. πῶσις, apud eundem Agapium, cap. 179. 218. Ἐρωσικρία, Ακωγία μίσθα Cera. Idem Agapius, cap. 209. ἴσπερ δὲ ὄντως ἡμερῶν ἡμερῶν, μίση λίσθων, ἔξωσις ἀπ' ἐκείνου, ὅτι καίμων τὰ Ἐρωσικρία, καὶ πρὸς ὄντως κηρί.

ΑΟΡΙΓΑ, A. Nicolaus Myrepsus M S. fecit. 23. c. 23. καὶ ἄπτις ἰμβάλλουσι εἰσάτα μικρὰ λυκά ἐν ὄνῃ τῆς ἡμαλῆς, ἄπ' ἡμερῶν ἡμερῶν ἄριστα. Vox ignota. Vide fecit. 32. cap. 97.

ΑΟΡΙΣΤΩΣ ἐσάρταξ, incerti actione conveniri, apud Harmenopol. lib. 1. tit. 4. §. 74.

ΑΟΥΒΙΟΣ, Chelidonium magnum, apud Interpol. Diofcor. cap. 399.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ, Interdictio, Renuntiatio. Απαγορεύσιν, Renuntiare, in Basilicis.

ΑΠΑΘΕΙΑ. Vide in ἄλλ'.

ΑΠΑΙΤΗΤΑΙ, Vestigialium exaliores : Απῶσις, apud S. Basilium Epist. 230. Glossæ MSS. ἐσορολόθ' ἀπαίτησις. Απαίτησις δημοσίον συλλεγῶν, in Basilic. lib. 3. tit. 1. §. 11. δημοσίον ἀπαίτησις, lib. 6. tit. 3. §. 11. apud Harmenopolium, lib. 1. tit. 12. §. 31. &c. Vide Nov. 30. Justin. cap. 3. Nov. 128. cap. 16. Idem Basilium Epist. 248. καὶ ἐσθίμεθα ἡμεῖς δι' ἱτέρας ὁδὸς ὑπεύθυνος πηλομασι καὶ ἀπαίτησις πάλιν γινώσκου. Idem Epist. 305. ὡς τὸς ἀρκου ἰπὶ τῶς δημοσίον πηλομασι μὴ ἰταρχῶς ἀπ' ὅ τῆ ἀπαίτησις τῶς ἀρκουσι.

ΑΠΑΚΗ, Piscis species. Ptochoprodromus in verbis politicis MSS. de paupertate :

Εἰς τὴν ἀρκου μὴ τοκαλῶ ἀρκουσιον ἀπάκην, Σὺμπληθρον ἡμαρτῆμασιν, &c.

Infra : Ὅτι ἱσάσι τὸ θαυμασιὸν ἀρκουσιον ἀπάκην.

Rursum : Εἰδ' ὁ παπάς ὄνῃ φασὶ τὸ θαυμασιὸν ἀπάκην.

Ibidem : Ἐλε-φω

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΚΟΙ, *Libertini*, apud Modestinum, lib. 1. in l. 1. §. 4. D. de excusat.
 ΑΠΕΛΛΑΓΟΣ, *December* mensis apud Macedones. Suidas & alij.
 ΑΠΕΜΟΥΜ, *Ægyptiis*, *Mandragera*, apud Interpol. Dioscor. cap. 656.
 ΑΠΕΜΦΟΙ, *Ægyptiis*, *Cicuta*, apud Interpol. Dioscor. c. 661.
 ΑΠΕΡΝΕΓΝ. Vide in Περνήθ.
 ΑΠΕΤΕΛΛΑΣ. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. τὸ λήθον, ἀπειτέλλας. Athenæo Τέλλιον, est piscis *Mytilus*.
 ΑΠΕΝΤΕΥΘΕΝ, pro παραύθια, apud Nicetam in Manuele lib. 6. num. 1. & alibi non femel.
 ΑΠΕΥΚΗ, *Απεικία*. Vide in Πευζή.
 ΑΠΕΥΛΟΓΙΑΣ, *qui Abbatis*, seu *Hegumeni benedictione in commissi delicti pœnam indignum judicatur*, species excommunicationis: nam excommunicati uti ἐρχος, ὅτι ἕλογος ἀξίον, ut est in Epist. Hieremie Patr. Constantinopolit. apud Cusium lib. 4. Turcogt. cap. 7. extr. Vetus Pœnitential. Græc. ἔτις ἡμῶν ἀπαυλογίας ἵκεν παθίας, &c. Rursum: ἔτις ἐν αἰρέ ἕλογος ἐστίν, ut est in Epist. Ζηνοβίου ἀπὸ λόγιος. Infra: ἔτις ποιῆ τινὰ ἀπὸ λόγιος ἡρώδης ἀκαίρος, αὐτὸς γνώθως ἀπὸ λόγιος. Occurrit ibi pluries. Vide ἕλογος.
 ΑΠΗΓΑΝΟΝ, *Κητα*, Πήζον.
 ΑΠΗΔΗΜΑ, *Saltus*, *Άλμα*, in Corona pretiosa.
 ΑΠΗΛΟΓΙΑΖΕΙΝ, *Απυλοιάζεν*, *Απυλοιάζεν*, *Recusare*, *Deirellare*, *Repudiare*, παρατίθεσθαι, δόσθι ἰούκεν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.
 Ὅσπερ ἀπυλοιάζεις ὀδῶν καὶ μὴ τὸ δῶσει.
 Historia Apollonij Tyrij:
 Καὶ δὸς τῆ ριζον καρτέρων, ἀπυλοιάζι νὰ πίνω.
 Infra:
 Καθῆκον ἀπυλοιάσει ὅτιον νὰ ζυρίει.
 Alibi:
 Καὶ αὐτῶν ἀπυλοιάσει ἱμένα ἢ δῶλια μν.
 ΑΠΙΔΟΘ. Historia Apollonij Tyrij:
 Καὶ πέντες ὅτι ἀπυλοῖον εἰσγράψη νὰ εἰρήνη.
 ΑΠΗΝ, *Ροβήμα*. Stephanus Sachlees in Narrat. MSS.
 Καὶ τότε ἀπῶν ἱράσων ὄλες τὸ μαχράκων.
 ΑΠΙΩΡΕΙ. Vide in Meursij Gloss. quod hic multis explodit Salmasius ad Hist. august. pag. 282. 283.
 ΑΠΙΑ, *Apices*, *Litæ*, *Epistola*. Theophylactus Bulg. Archiep. Epist. 71. καὶ τὸ πῆ Πρωτασκηρῆτις ἐρφεῖον πῆ αἰ τοῖς Ἀυτοκράτορον ἑσποραμυαίνον, καὶ μάλιστα αὐτὸ ὄρα καὶ ὄρωπυρῶ ὁ Ἀυτοκράτορ καὶ ἡμελιόστρω, ὅσα καὶ ἀπια καὶ τὸς λόγος αὐτοῦργων. Vide Gloss. med. Lat. in *Apices*.
 ΑΠΙΑΤΟΝ, *Άγμα Αρῆ*. Alexander Trallianus lib. 9. πῆ ἡ ὀροποματων ζεισῶν ἐστὶ τὸ κοδῶτον, καὶ τὸ ἀπίστον, ἢ ἀπισάτεν, καὶ λυβοσκάτεν, ἢ ἀψνάτεν.
 ΑΠΙΑΔΙΑ, *Ρηγος*, *ἀπιθ*. Απιδι, *Ρυγισ*, *ἀπιον*, in Corona pretiosa. Vita S. Nili junioris, pag. 56. καὶ ἀφαλοντὸ τὸ ριζοντὸ ἢ ἀλλασῆς αὐτῶ, ρημιαστῆς αὐτὸ ἀπιδίων ἀρῆιον κειμῶν ἐκίστα. Απιδια ἄμμα, apud Achmetem, cap. 243. Symeon Sethi de Alimentis: τὰ ἀπιδια ψυζα εἰσι καὶ πῆ ἀρῶτων δόσπασεν, &c. Απιδια, apud Myrepticum scēt. 4. cap. 4. sect. 8. cap. 114. Vide Geoponicum Agapij Monachi, c. p. 120.
 ΑΠΙΔΟΜΑΤΩ, apud eundem Agapium, cap. 129.
 ΑΠΙΔΟΤΟΣ, *Ρυγῆ formam habens*. Anonymus

de Templo S. Sophiæ, pag. 258. ἔρχε ἡ σὺς α', καὶ λυγῆτες αὐτὸ μαρμαθαριον ἀποδοθῆναι.
 ΑΠΙΚΡΑΘΘΟΣ, *Expers doloris aut tristitia*. Glossæ Græcobarb. ἄλυπθ, χωρὶς λύπης, ἀλύπητθ, ἀπίεραθθθ.
 ΑΠΙΔΟΓΟΣ, *Απυλογία*, &c. Vide in Απυλογῶν.
 ΑΠΙΣΤΙΟΝ, *Prophetis*, *Aluta*, *ἰσάτις*, apud Apuleium, cap. 69.
 ΑΠΛΑΔΑ, *Planities*, *Plæta*, πλάτεια, εὐρίπορθ ὀδῶς.
 ΑΠΛΑΔΑΝΙ, *Μαῖτρα*, *Magis*, *μάκσα*, κάρδοσθθ.
 ΑΠΛΑΡΙΟΙ, *Simplices*, ita Christiani dicti Manichæis. Anathematismus Hæretis Manichæoz, καὶ ἡμᾶς τὸς Χριστιανὸς τὴν μὴ παραδύχομῆναι τὰς τωσῶντας μυθολογίας καλῶντας Απλάριας.
 ΑΠΛΗΚΕΥΕΙΝ, *Απληκῶν*, *Applicare*, *Divertere*. Gloss. Græc. Lat. Απληκῶν, *Maneo*, *diversor*. Vita S. Symeonis Montis mirabilis: καὶ δι-θῆβης τῶς αὐτῆς εἰς Γάβαλα, ἡπληκῶσεν ὅς τῶα νῶν τῆ πύλας. Zacharias Pap. lib. 3. Dialog. cap. 4. καταλαβῆσθ ἡ αὐτῆ εἰς Κόσπον, ὅκον εὐρύχορον εἰς τὸ ἀπληκῶσεν αὐτῆ ἰζῆτες. Et lib. 4. cap. 28. ἐν ἡ τῆ αὐτῆ ὀκῆ σπαθαρίεθ πρὸλαχθῆσθ Ναρζὺ ἡ ἀπληκῶν μῶνθ.
 Απληκῶν, proprie est *castra locare*, *metari*. Chronicon Alexandrin. pag. 692. seu Joannes Mabella in Juliano Imp. τὸ ἡ πλῆθθ πῆ εἰράν τὸ ἐν εἰς Κτισῶντα, καὶ δὸς πολλὰ διασῆμαθθ ἀπληκῶν, &c. & pag. 736. ὅς ἔπν ἡπληκῶν αὐτῶν πλῆσιον πῆ Δανθῆσι πῆ αἰμῶ. Theophanes in Justiniano, an. 3. ἀπληκῶν αὐτῆ πρὸ μικρῆ τῆ πύλας. an. 3. Leon-tij: ἰζῆβον φροσῆτικῶς ἡπληκῶσεν. Ita an. 14. 15. 17. Heraclij, & pag. 314. 318. 324. 325. 351. 364. 391. Leo Grammaticus, pag. 465. 466. Cedrenus, pag. 412. Anonymus Combefisianus in Romano juniori, num. 10. Codinus in Orig. num. 80. & Tacitici presertim, Leo Imp. cap. 9. §. 7. 75. cap. 11. §. 2. 13. 17. 18. 39. cap. 12. §. 115. 133. cap. 13. §. 26. cap. 17. §. 8. 15. 18. 63. cap. 18. §. 54. Mauricius lib. 1. cap. 9. lib. 5. cap. 3. lib. 7. cap. 1. 9. 17. &c. Constantinus Porphyg. pag. 26. 29. 42. 45. 46. Anonymus de Casftramet. &c. Μεταπληκῶν, *Castra transferre*. Theophanes an. 1. Theodofij Atramytteni: εἰς τὰ λιθῆδια θῆλω μῆα πληκῶσαι.
 Απληκῶν, *Diversorium*, in Gloss. Græc. Lat. fed proprie.
 Απληκτα, *Castra* dicuntur, seu locus ubi divertunt exercitus. Leo in Tacit. cap. 11. §. 1. τὰ ἀπληκτα, ἡτοι τὰ φροσῆτα, κυρίως γὼ φροσῆτον τὸ ἀπληκῶν πῆ εἰθ εἰράτις καλῶθ. Suidas: Απληκῶν καὶ ἀπληκῶν, τόπος ἰθα κηλιῶσσι τῆ ὀδοπορίας τὰ εἰρατότῆα. Ονομασῆν in Strateg. cap. 9. εἰθ πῆ σμωρῆς ὕπαλλῆσεν τὸ ἀπληκῶ. Chronicon Alexandr. in Heraclio, pag. 910. δὸς πῆ ἀπληκῶς ἡμῶν πῆ πλῆσιον πῆ Καυκάσιον. Mox: ἡνεργον πρὸς ἡμᾶς εἰς τὸ ἀπληκῶν ἡμῶν τὸ πλῆσιον πῆ Καυκάσιον οἱ τῆ στυλῆας ἡα Πήρολυ. Adde pag. 916. 918. Zacharias Pap. lib. 1. Dial. cap. 10. καὶ εἰς τὸ ἀπληκῶν αὐτῆ ἑσπορῆτας, &c. Utuntur Tacitici passim, Mauricius non uno loco, Leo in præfat. & cap. 4. §. 25. cap. 9. §. 7. 54. cap. 10. §. 6. 13. cap. 12. §. 57. cap. 16. §. 21. cap. 17. §. 8. 15. 19. 55. Constantinus lib. 1. de Them. cap. 1. de Adm. Imp. cap. 44. extr. Πληκῶν, pro Απληκῶν, *In Hospitiis*, *de sportulationum*. Novella. 9. Constantini Porph. de formalis: ἡα ἐκ τῶτων ποιεῖσθ μῶν μὴ βαρῶσων ἐν τῶς πλῆσιον τῶς ἰσαρῆς ὀκῆς, καὶ τὰ μωσῆσῆα, &c.

ΑΠΟΔΕΡΜΑ, unus ē 19. tonis Muficæ Græcicanæ. Vide in Φωνή.

ΑΠΟΔΕΣΜΟΣ. Vide Επικύβια.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΗ φροῦξ, ἢ φροῦξ ἢ πατρὸς διδασκῆ, *Professio* dos. vox IC.

ΑΠΟΔΗΤΗΣ, *Gesticulator, Saltator, ὀρχηστικός*. *Apoditesa, Saltatrix, Gesticularia*.

ΑΠΟΔΙΒΑΝ, cum genitivo alicujus festi, significat *post tale festum*; ut ἀποδιβάει ἢ Πυθικός, *post festum Pythæicos*, Roman. Nicephor.

ΑΠΟΔΙΑΒΑΣΕΙΝ, *Apodiavasein, Repulsare, Removere, Desistere, Abigere, &c.* ἀπιδιάνειν, ἀποπερῆν, ἀποδιάνειν, &c. *Apodiavasma, Repudium, ἀποπεμπή, ἀποδιάνεισι, &c.*

ΑΠΟΔΙΑΦΩΤΙΣΜΑ, *Crepusculum, δειλή.*

ΑΠΟΔΙΔΟΣΘΑΙ, dicitur festum, cum antea tē diebus celebratum, redonatur, finitur, terminatur. Verbi gratiā festa Paschalia ἀποδιδοῦσι quartā Feriā ante Ascensionem, cum troparium illud, *Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, &c.* non amplius dicitur neque concinitur, Marcus Hierononach. cap. 46. *Χρὴ εἶδέναι, ὅτι ἀποδιδοῦν ἡ ἱερὴ ἢ Πάσχα τῆ δὲ πρὸ τ' ἀναλήψεως. Typicum S. Sabæ, cap. 12.*

Sept. 21. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδιδοῦν ἡ ἱερὴ ἢ Τιμίῃ Σαυρῶ. Id est, octava Festi exaltationis S. Crucis celebratur. Cap. 15. πῶς ἐπέλογον ἡ ψαλλόμεν μὲχρι τ' ἀποδοῦσαι ἢ ἱερῆς ἀγίων ἑπιφανίων, ἡν ἔν δόξο τὰς κ'. ἢ Δεκεμβρίῳ. Rufinum: δόξο τ' ἀρχῆς ἢ χριστὸς ἡγῶν, μὲχρις ἡ ἀποδοῦν ἡ ἱερὴ ἢ φωνῆν, &c. cap. 50. extr. in Sabbato Μεσσηνίκοις, ἡ ἀλλήλῃ ἢ ἀκούειν τ' μεσσηνίκοις, καὶ ἀποδιδοῦν ἡ ἀλλήλῃ ἢ καὶ ἡ ἀπίδοσις ἢ ἱερῆς. Marcus Hierononachus de Dubiis Typicis, cap. 14. ἡν τὴν ἢ ἱερὴ ἢ ὑπαπαντίας τῇ κενεαῖᾳ ἢ ἁγίων, ἢ τῇ δὲ, ἢ τῇ γ'. ἢ ἀπορῆν, ἀποδιδοῦν τῇ παρασκευῇ ἢ ἀποδοῦν, &c. Cap. 15. ἡν τὴν ἢ ἱερῆν ἢ ὑπαπαντίας πὸ σαββάτου ἢ ἡγῶν, ἢ μὴσρῶ, ἢ ἀπίδοσις αὐτ', &c. Adde cap. 19. 20. 62. & seqq. Sguroptulus in Hist. Concilij Florentini fecit. 12. cap. 5. τῇ τετραδῷ ἔν, καὶ ἡν ἀποδιδοῦν ἡ ἱερῆν ἢ ἀγίων ἢ χριστὸς ἀναστῆναι, ἡν ἡν καὶ ταύτα ἢ Μαῖν.

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ἢ Θείων, *Festum Presentationis Dei-patæ*. Laudatur Georgij Chorthophylacis M. Ecclesie ἡγεμῶν ἐν πῶ ἀπίδοσις ἢ ὑπεραγίας Θεῶν, quod in aliis Codd. infcribitur ἐς τὰ σάββατα ἢ Θεῶν, ὅτι προσελήχθη ἐν τῇ ναῷ σφηνίζουσα. Præterea laudatur ejusdem alterum encomium in eandem festivitatem, ἐς πῶ ὑπεραγίαν Θεῶν, ὅτι ἀπεδοῦν ἐν τῇ ναῷ σφηνίζουσα ἢ αὐτῆς γένειον.

ΑΠΟΔΙΔΡΑΣΚΕΙΝ πῶ δίκην, *Judicium refugere, judicio consummacer abesse*, apud Harmenopol. lib. 1. tit. 4. §. 3.

ΑΠΟΔΟΥΛΟΣ, *Liberius*, Theophanes, pag. 356. de Saracenis: ἐκλήθησαν ἀποδούλον αὐτῶν τινὰ λογιζόμεν ἄβυμνασλίμ ἐν τῷ Χωρσάν πρὸς τινὰ τῶ αὐτοῦ περὶχῆντων. Ubi Hist. Miscella: mittunt *liberium suum*, &c. Vita S. Eupraxiæ, num. 20. ἡν ἐλευρον ἀποδύλον ἢ, & Apophthegmata Patrum in Mios, n. 2. ἡν ἢ δόξο δίκων.

ΑΠΟΔΥΤΟΝ, *Vestiarium, in quo baptizandi vestes deponantur*. Euchologium Goari p. 357. κατηρχόμεν ὃ Πατριάρχης δόξο ἢ σωθῶν, αἰρηχῆ ἢ ἢ Σεντροβλακί ἐν τῇ ἀποδύτῳ ἢ μάλῃ βαπτισμῆ, καὶ ἀλλόλογον, βαλλῆ λανίλῃ σολύ, &c. & p. 359. ἢ μῆ ἢ ἐσραγίαι ἐν τῷ ἀποδύτῳ τὸς νοσολίσις τῷ Θεῷ μύρῳ, &c. Adde pag. 362. Vide Arcudium de Concord. p. 52.

ΑΠΟΘΑΙΝΕΙΝ, *Apodhainen*, pro *Apodhousen, Mori*. Fabulæ Æsopi Græcobarb. p. 44. ἢ λόγι, δύν

λυπῶμαι πῶς ἀποθῶν, δύντι βλάτῃ ἐκείνῳ ὅτῃ ἢ αἰτία ἢ θανάτω μου, πῶς ἀποθῶν καὶ αὐτός. Ita pag. 69. Historia Apollonij Tyrij:

Συγχορῆσεν ἐκάλεσε, πῶς τότε ἀποθῶν.

ΑΠΟΘΕΡΜΟΝ, *Placenta melle subacta*. Thomas Magister in Scholis MSS. in Plutum Aristophanis: ἐπὶ τῷ ἢ ἔστιν ἡ κοινὴ λογιζομένη μυστικῆτα μελίτῳ ἢ ἡ κοινὴ λογιζομένη ἀποθέρμον.

ΑΠΟΘΗΣ, *dies quo Consul aut Magistratus dignitatem deponēbat*: quod quidem ἐν τῷ βυζαντινῷ fieri solitum scribit Procopius lib. 1. de bello Gotthico, cap. 5. extr. Justinianus, in Nov. 105. cap. 1. ἡτα ἐπύθην κατὰ θῆσιν ἢ ἐπιστασίαν ταυτῶν τιμῶν, ἢ ἡπὶ τ' κακῶν μῆσις ἀποθῆσις, καὶ τὸ σινεθῶμεν, ἄγῶν ταυτῶν ἢ πῶνθῶν.

ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΣ, *Horrearius*, in Gloss. Gr. Lat. ΑΠΟΘΗΣ ΔΑΤΡΥΞΕΙΝ, *Recondere*, apud Harmenopol. lib. 6. tit. 14. §. 13.

ΑΠΟΚΑΘΗΜΕΝΗΣ ταῦθ, *Prophetic, Lycchis silvestris*, apud Interpol. Dioscor. cap. 5 21.

ΑΠΟΚΑΙΣΑΙΡΟΥΤΘΑΙ, *A Casaris dignitate dejici*. Antoninus de Vita sua lib. 6. ὅρῃ μὴ ἀποκαισραυθῆς, μὴ βασις, ἢ γὰρ.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ, *Libri revelationum*, qui plures olim extiterē; nam præter S. Joannis Theologi, quam semper admittit Ecclesia Catholica, circumferebantur aliæ ἀποκαλύψεις ab ea rejectæ, & inter libros apocryphos relatæ ut ἀποκαλύψις Πέτρου, de qua Eusebius, lib. 3. Hist. Eccl. cap. 5. lib. 6. cap. 14. licet illa legeretur quotannis die Parasceves in aliquot Ecclesiis Palæstinæ, ut testatur Sozomenus lib. 7. cap. 19. Præterea ἀποκαλύψις ἢ Παύλου, de qua Nicephorus Confessor in Canonib. & idem Sozomenus loco laudato: ἀποκαλύψις ἢ Ἀδάμ, de qua Epiphanius contra Gnosticos; Ἐδρά & Ζοσίμα, apud eundem Nicephorum; Μοῖσις, quæ & λεπίθην ἡγεμῶν dicebatur, apud Cedrenum; Thomæ & Stephani apud Gratianum; denique Ζωροάστρις, Ζοφτριανί, Nicothæi, Allogenis, Mesi, apud Porphyrium in Vita Plotini. Vide præterea Galparum Suicerum in Thesouro Eccles.

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ἐς ἀγῶν, *Restitutio in integrum*. ἀποκαταστήσῃ ἀγῶν, *Alto Restitutio*, in Basil. lib. 8. tit. 1. §. 1. lib. 26. tit. 7. §. 40. 41. &c. Item *Alto ad exhibendum*. Vide Cujac. lib. 9. obsev. cap. 7.

ΑΠΟΚΑΤΕΙΝΟΣ, *Infernalis, infernus*, κατηχθῆσιθ.

ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΖΕΙΝ, *Occidere, cadere*. Origines Constantinopol. de Crispo, quem balnei calore extinctum scribit ἡγεμῶν ἀποκεφαλίσθῃσι ἢ πῶς παρῆς. Infra n. 72. de Arcadio Sanctæ Irenes *Occisus*: ἐπιλόγῃσι ἀποκεφαλίσθῃσι, flagris casus, vel occisus ἐστῆ.

ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ, *Exheres*. ἀποκληρονομήθῃ, *Exheres*. In Gloss. Gr. Lat. ἀποκληρονομῶν πῶν, *exheredem facere*. ἀποκληρον τοῦν, in Basil. ἀποκληρονομῶν πῶν, apud Justinum Mart. quæst. 120. ad Orthod. ἀποκληρονομῶν, in iisdem Gloss. voces IC.

ΑΠΟΚΟΙΝΩΝΕΙΝ. Vide in Κενεναί.

ΑΠΟΚΟΜΠΙΟΝ. Vide in Κομῶδ.

ΑΠΟΚΟΝΤΑ. Vide in Κορῶ.

ΑΠΟΚΟΠΟΣ, *Castratus*, in Gloss. Gr. Lat. Rufum: ἀποκοπεθῆν ἐν ἡγῶν, *Enviratus, Enviratus*, in Lat. Gr. Vide Suidam. Utitur præ aliis S. Athanasius in Epist. ad Solitarios, p. 812. 827. In Synodo Sydæ ἀτα contra Malalianos apud Photium Cod. 51. hæc legitur de quodum ex istius heresicos ἀποκοπις: ἢ Σάββας τὸ ἢ μωκῶν ὑπερῶς σχῆμα, ἐν ἐκ τ' πρῆξαις ἐκάλεν Ἀπόκοπον.

ΑΠΟΚΟΠΤΗ νίκῃ, *Magna victoria*. Eustathius

Thius Od. γ. τῆδε, ἐκατόθ, πεινῆν λέγει ἐκ τῆ καί-
 ρουμ ἑλπητ) ἢ ἀτι τῆ πάν ἑνκα, κυκαλιῶτ) ἢ, φα-
 σιν, ἐπὶ τῆ ἐν πρῶ πολλῶμο νικῆτων, ἢ ἐκ τῆ κων, ὃ
 δολοὶ τὸ κῆπιν δουλῆ ἢ ὀβῆδον κητ ἢ τῆ ἰδελιῶδων
 γλῶσσα παρλιῶσαι πῶ δσοκῆπιν νικου, ἐπὶ ἐ, ταῦν
 κωνῆδων κητ τὸ κῆπιν. Idem in Od. θ. τῆδε, ἀτικαι-
 νοῦθ, περὶ πῶ μῆ ἑκῆ πῶ ἀφῆσιν, ὡς ἀλλαχῆ προ-
 φῆνθ δῖδαιε) ἢ τὸ ἰδιόταε) ἀρχῆλ τῆ νικου δσοκῆπιν τῆ
 μεῖαλιν λέγειν.

ΑΠΟΚΟΤΟΣ, *Temerarius, petulans, arro-*
gans, audax, fidens, asseverans, προτῆς, &c.
 Anonymus de nuptiis Thefei lib. 7.

Ὁ μὲν τὰ ἐν δσοκῆτ) ἢ τολμῆρε καρδίας.
 Αποκῆλια, *Temeritas, audacia, τρυφῆς, αὐθάδεια.*
 Idem Anonymus lib. 7.

Τῶ ἱερῶν δσοκῆπιν ἄδιν ἐκὰ με κλάμα.
 Rurfum:

Πῶλας φορεῖ ἡ δσοκῆπιν ἐκ τῶν καρδία τῶν φηθῆ.
 Αποκῆλι, *Fidere, audere, Faxerit, alacritudinem.*

Idem Anonymus in prologo:
 Σικατὸ ἐ, δῖν δσοκῆπιν σὺν νάμην ἕνας ζῆνθ.

ΑΠΟΚΟΨΙΜΟΝ, *Succidendum, in Gloss.*
 Gr. Lat.

ΑΠΟΚΡΕΩΣ, Græcis, propriè dicitur *scrip-*
mana, quæ apud Latinos *scripturaesima*, nomènque
 sumit à subséquente Dominica, postquam carnis
 comedendæ finem faciunt, & Læticiniis utuntur
 usque ad Feriam secundam post Quinquagesimam,
 quæ Quadragesimalæ jejuniium inchoant. Unde quæ
 Dominicam Apokrymæ subsèquitur septimana, *Υπορ-*
ο appellatur. Αποκρυμὸν verò Latini *carnerivium*
 vocant, quo tempore Græci, ut Latini in Carnipri-
 vio, genio indulgere solent. Nicephorus Grego-
 ras, lib. 8. pag. 137. 1. edit. & 210. edit. Genev.
 Αποκρυμὸν γλῶτῶ κηρῶ, ἵσταν ἀπὸ νουχίας ἀβροθίας, ἐ,
 ἀπράστωσιαι δῖδῶσιν ἀνθρώπων. Hanc Hebdomadem
 δσοκρυμῶν vocat Theophanes, an. 19. Justiniani:
 in qua non cantatur Alleluja, Tridionium: ἀπὶ γνω-
 σκῶν ἔτι ἰδῶμακῆ τῆ δσοκρυμῶ ἀλλοῦνῆ ὃ ἄσσοκρυμῶ
 Eandem Hebdomadam intelligit Nicetas in Alexio
 lib. 5. num. 2. τῶ δ) ὃ κηρῶ καθ' ἑν αὐταὶ γηροῦσιν
 αὐ σιωφῶσαι, ἰεζῆθ) δσοκρυμῶ. De Dominica verò
 Anna Comnena, lib. 8. p. 223. ἀγχαρῆσις ἢ τῆ Απο-
 κρυμ κηρῶσις. Παρασκηνῆ τῆ Αποκρυμ, Feria sexta quæ
 Dominicam τῆ δσοκρυμῶ præcedit, apud eandem An-
 nam, p. 221. ut σάββατον τῆ δσοκρυμῶ, Sabbatum ante ean-
 dem Dominicam, in Nomocanone Cotelieriano,
 num. 288. Ἐβδῶμας τῆ δσοκρυμῶ, in eodem Nomoca-
 none, num. 300. Habebant etiam aliæ Quadragesi-
 mæ suum δσοκρυμῶ. Verbi gratiâ jejuniium ante Nata-
 le Christi, quod παρασκονθῆμερον vocabant, & die
 qui festum S. Philippi subsèquitur, hoc est 15. No-
 vembriis initur. Anthologium Arcudij 14. Nov. τῆ
 αὐτῆ ἡμέρα, ἔστιν ἐ, ἢ δσοκρυμῶ τῆ μ. τῆ Χριστῶ ἡμῶν,
 id est, vicem præstat Dominicæ δσοκρυμῶ, quæ jeju-
 niium Magnæ Quadragesimæ præcedit, quo die pos-
 tremum carnes manducantur: dummodò tamen
 non incidat in Feriam quartam aut sextam, quibus
 per totum annum ab his abstinent Græci. Sed si
 incidat in quartam, tum δσοκρυμῶ fit Fertiâ tertiâ:
 si in sextam, Fertiâ 5. Infriâ: δῖν γνωσκῶν ἔτι ἐν
 σάβαν τῆ τριαντῆ ἡμέρα δ) ἢ 5. ἐκ ἑπιῶδου κηρῶν τῆ τυρῆ,
 ἢ ἄνω ἀλλ. δσοκρυμῶσιν ἐσάν τυρῆ δ) 5. ζῆν ἐν τῆ γ κητ 5.
 ἐ τῆ 6. Ubi observanda vocis δσοκρυμῶ insolens
 notio, quæ cum à *carnibus abstinere* significet,
 hic tamen non *carnes comedere*, sed *dietam δσοκρυμῶ
 celebrare* significat, quod in Dominicâ δσοκρυμῶ,
 quæ jejuniium quadragesimale antecedit, carnes
 edantur. Nam generaliter loquendo δσοκρυμῶ ἡμέραι,
 dicuntur cæ quibus à carnibus abstinetur. Ut apud

Joannem Antiochenum de Charitativis, n. 14. πρὸς
 ἢ ἐ, αὶ τῶν μοναχῶν ἐπὶ τῆ τῆ ἐνιαυτῶ ἱερῶ, ἢ μνημοσυσις, ἢ
 δσοκρυμῶ. ἢ πασχαλιας τῶν ὀνομασῶν παρακλήσις, &c. Vide
 Isaac Argyri computum, p. 375. 377. Edit. Petavianar.
 Occurrit porò hæc vox passim apud scriptores
 Græcos mediæ & infimæ ætatis. Vide quæ de hæc
 commentantur Filicæus de Quadragesima, p. 447.
 Scorfus ad Homil. 15. Theophanis Ceramici, Al-
 latus de Dominic. & Hebdom. Græcor. num. 10.
 11. & alij. Habentur in Cod. MS. Colberteo Epi-
 stolæ aliquot, Chummi Paracemomeni, qui in aliis
 Nicephorus & Nathanaël Chummus appellatur,
 inter quas una inscribitur τῶ φιλοσόφῶ, continens,
 ut est ad marginem, ἱερῶσιν παρῶν κητ τὰς ἡμέρας
 τῆ δσοκρυμῶ ἡμῶν, ejus initium ita concipitur:
 ἱθ) δὴ καθῆσθαι πάσι σχολῶν τὰς ἀνθρώπων καθ' ἡμέ-
 ρας τῆ ἴτας ταύτας σπῶς αὐτῶς εἰς βασάνου ἀνάστα) ἄν
 αὐ μὲν σπῶ δαίτας ἔχουσι κητ εὐκατῆσι, κητ ἢ προμια-
 ζῶμεν, κημῶσθ) ἰεζῆσῶν σιν ἐ, ἢ συζαρηλῆν τῶν
 σπῶδῶσιν) τραπῆσαι τῶς ἢ ἰεζῆσῶσιν δῖδῶσιν ὡς ἔχει,
 ἢ γηρῶσι καθῆκαλῆσις ἑαυτῶς, ἢ πῶσιν σπῶσιν) ἢ λυ-
 γῆσῶσι, ἢ ὄνω τῶ σῶματι εὐσεχῆσαισῶσι, ἢ κηρῶσῶσι
 ζῶσῶσι κητ ὄνω τῆ ἑσῶν τῆ καθῆσῶσιν, τῆ κῶσιν δῖδῶσιν
 τῶν ἐ, τῆ πῶσιν γινῶσιν, &c.

ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ, *Responsa, negotia*. Paralipomena
 de S. Pachomio, num. 23. τῆσας τῶν τῆ ἀδελ-
 φῶν εἰς διακονίαν τῶ τῶσιν ἀποκρυμῶ τῆ μῶσι σν. Oc-
 currit rurfum infriâ. Joan. Moschus in Limon. cap.
 145. ἀποκρίσῶν τῶ τῆ ἀποκρυμῶ δσοκρυμῶν. Ita
 rurfum, c. 105. & 205. apud Cotelierium. Concil. Con-
 stantinopol. sub Menâ, Act. 1. Σάβαν δῖδῶσιν τῆ ἀγίας
 Χριστῶ τῆ ἐπὶ ἡμῶν ἀσπῶσῶσιν, πληροῦσαι τὰς δσοκρυμῶ
 πῶσθ) τῆ ἀγῶνῶν Πατριάρχῶ ἱεροκλήμου. Theodorus
 Lector lib. 5. Hist. Eccles. περὶ τῆ τῆ εἰς τῶ αὐτῶ
 πρῶδῶσιν Αἰθαλῶν τῶ τῆ Ἀλεξῆσῶδῶν ἐκκλησιῶν εἰς
 ἀποκρυμῶ ἐν κῆπῶν πῶσῶσιν. Theophanes; ὃ τῆ
 βασίλικῶς ἀποκρυμῶ τῶν: Αποκρυμῶν, Novella
 Heraclij de Episcop. τῶ μῶν τῆ διακονῶσῶν τῆ ἐκ-
 κλησιαστικῶς ἀποκρυμῶ, κητ τῶ τῶ πρῶς πρῶσῶσιν ἐκκλη-
 σίας, ἢ πῶσῶν, ἢ πρῶδῶσιν γηρῶσῶν κητ τῶ τῶ ἡμῶν
 ἀπὶ μῶσῶν τῶ δσοκρυμῶ χαλῶν. Zacharias Pap. lib.
 3. dialog. cap. 32. ἐ τῶ τῶ τῶ ἐν τῶ ἰεζῶ ἀπῶ-
 σῶσῶν τῶ τῆ βασίλικῶ ἢ τῶ ἐπιπληροῦσῶ μῶ τῶ
 τῆ ἐκκλησίας δσοκρυμῶ. Utitur etiam Justinianus in
 Nov. 123. cap. 36. ut & Achmes Onirocrit. cap. 275.
 Vide Gloss. med. Lat. in *Responsum*.

Αποκρυμῶ, *Responsoria*, in officio Ecclesiastico.
 Vita S. Nili Jun. p. 149. πῶσῶν ἔτι ἐ, ἐν αὐτῶ τῆ ἐκ-
 σπῶσι ἀπῶσῶ τῆ ἐλάσῶσιν, ἐ, τῆ τῆ θῶσις ληθῶσῶν ἀπο-
 κρυμῶν ἀποκρυμῶ.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΑΡΙΟΣ, *Apocryfiarius, Legatus*.
 Glossæ MSS. πρῶσῶν, ὃ παρακλήτωρ, ἢ ὃ ἀποκρυμῶσῶ.
 Glossæ Basil. Αζῆθ) ὃ, ὃ σημαίνει, ὃ ἀποκρυμῶσῶ.
 Ἰsidorus Pelusiotus, lib. 4. Epist. 144. δ) τῆ τῆ βασί-
 λικῶ ἀποκρυμῶσῶν μῶσῶσιν. Αποκρυμῶσῶ τῆ κηρῶσῶν,
 apud Joan. Moschum in Limon. c. 88. Constantin. ad
 Adm. Imp. κητ ἀποκρυμῶσῶν καθ' ἑαυτῶν κηρῶσῶν ἐπῶσῶν
 πρῶς αὐτῶ ἀποκρυμῶσῶν μῶ ἔσῶν ἀμμοζῶσῶν, κητ πρῶ
 τῶ ἱθ) ἐπιπῶσῶν. Vide p. 76. apud Theophanem,
 an. 38. Justiniani: ἀποκρυμῶσῶ τῆ μεγάλῶν Ἀνικητῶν.
 Adde p. 122. 130. 317. 322. 328. 377. Αποκρυμῶσῶ τῆ
 κητ ῶσῶν ἐκκλησίας, in Vita S. Maximi Confess.
 num. 17. Leo in Tactic. c. 17. 6. 7. πῶσῶ ἢ ἰδῶν πρῶ-
 σῶσῶ ἡτοὶ ἀποκρυμῶσῶ ἀποκρυμῶσῶ. Lib. 1. Basil. tit. 1.
 6. 9. ἐπιτῆρῶσῶν μῶσῶν τῆ καλῶσῶν ἀποκρυμῶσῶν, ἐκ
 ἀδῶν παρῶσῶσῶ θῶσῶν εἰς τῶ τῶσῶ δ) μῶσῶ ἀνακ-
 κῶσῶ ἀνακρυμῶσῶ σῶσῶν. Justinian. Nov. 123. c. 36. τῆ
 ἢ γηρῶσῶ, ἐν ἀν αὐταὶ ἐπιπῶσῶ τῶ πρῶσῶσῶν, ἐπὶ δῖδῶ-
 κῶσῶν, ἀποκρυμῶσῶ, εἰς τὸ πῶσῶσῶ αὐτῶ τῶ ἀποκρυμῶσῶ,
 &c. Adde Nov. 133. cap. 5. Occurrit passim. Vide.
 Glossar.

Glossar. med. Latin. in *Apocryphianis*, & in *Responsaliis*, & in *Adressofum*.

Αποκρυσιας. Anonymus de Naptis Thefei, lib. 6. Ο κηλεις αντιστοιχ το γυρ αποκρυσιας.

Αποκριταριον. Legatio. Syropulus in Hist. Concilij Florentini sect. 6. cap. 4. επιν επι φικανικων αποκριταριων ιδων εις τω σωιδου. Occurrit rursus infra. Achmes in introduct. in Astrologiam: ει τα εστιν ιπικειου σελιδου, δισαδ επι ερχου μονατα και αποκριταρια πεδσα εις τω μεσω τ κελιδου.

Αποκριταις. ομ, Juramentum super rebus amois.

I. C. Gr.

ΑΠΟΛΕΓΕΙΝ, Remuneri, vox Jurisconsultorum, in Basilicis.

ΑΠΟΛΕΙΟΣ, Afcis, Pulegium, apud Interpol. Dioscor. cap. 441.

ΑΠΟΛΗΓΟΥΣΑ, Cicuta, apud Interpol. Dioscor. c. 661.

ΑΠΟΛΙΓΟΝ, Parumper, Tantisper, αεζ μικρη.

ΑΠΟΛΙΠΤΗΚΗ, Apoche, Desuscipium, cunctio ascripta seu recepta recitata, In Basilic. to. 3. p. 363. apud Harmenopol. & I. C. Gr.

ΑΠΟΛΙΠΟΥΡΓΙΑ, Acceptilatio, in Gloss. Gr. Lat. vox Jurisconsultorum.

ΑΠΟΛΟΥΓΙΑ, Defensio, in Basilicis.

ΑΠΟΛΟΥΣΙΑ. Vita MS. S. Theodori Syccotae:

ιταλωθη ο αγιοσ τ ουδ ε μρας θραπικου ευδωροσ ο σικωιουσ μωλι Αρηιδιου εις τας εκεισε δυο, ιμερα κυριακη θραπικου εις τα ασηλεια, ητοι τη καρη σαρσαφραμην. Quibus verbis innuitur ritus non pridem duntaxat, sed & etiamnum observatus apud Graecos circa νορωλις, seu recens baptizatus. Octavo enim post baptismum die abas vestes deposituri, (desauber nostri dicunt) ad Ecclesiam conveniunt, sicutumque be Pontifici aut Sacerdoti, qui exactis aliquot orationibus, λυει το ζωνασον τ παιδιου ε το σαβανου, και ινωσας τας ακρας αυτου βριχει μωι υδατι καθαρι αυτασ, και βαινει το παιδιον, ληραν, Εδμαθικη, ιβαλισησ, ες τα λουτρα, ες καθων σπιζην καινον, μωι υδατι αποσπορηζει το σφριγον αυτου, σωυ τη καρη και το σιδ, και τα λουτρα ληραν, Εβαπτισησ, ιβασισησ, ιμερωδης, ιμερσησ, ιπελωσησ, εις το ινεμα τ παπυρου, και τ ινα, ες τ αγια νησμαθι, και ες αυ, ες εις ταισ αιωσασ. Αμωι. Ita Euchologium, in Ordine ad hanc ablutioem, cuius titulus in aliquot Codicibus sic concipitur, Ευχη εις το απολιουα νορωτισησ, ut in Cod. Reg. 1027. vel εις το απολιουα φαιδωτισησ τη υδωρη ημερησ, vel εις το απολιουα. Fit igitur haec ablutio Sabdato in Albis, quo recens Baptizati candida deponunt vestimenta, & factum Christina ab iis abstergitur, quod in capite & pectore in baptismo acceperunt; nefas enim ducbatur olim ante septimum diem baptismatis & confirmationis unctiones sacras abstergi: de quo ritu arguit Ordo Romanus, Alcuinus, Amalarius, Hugo à S. Victore, & alij; sed & Syncon Theffalonicensis, lib. de factis ordinat, qui hanc ceremoniam in Ecclesia fieti ait, εν ιδιωζοιη τωτω, ως αν μη τ αγιον εκινον τι, τ υδατισ ομη, τ βαπτισμαθι, η τ μωρη εκπεσιν καθαρθη. Igitur Sacerdos recens baptizato κλει το σαβανου, ες τω ζωνου, ac Sabanum quidem, quo caput Christimate Sacro donatum involvitur, quodque Christimate & Mirram à Latinis appellari docemus in Gloss. med. Lat. ut à capite, zonom verò, ut à pectore Christina abstergat. Ac quidem quòd Sabanum seu Christimate deponatur in co ritu, inde in quibusdam Euchologiis titulus ita conceptus legitur, Ευχη εις το αποκωλωσασ το παιδιον, ad deponendum Cusculum, cu-

jus formam habet Christinale. Ex quibus haud omnino improbabili videri debet Combchij conjectura, qui σαβανον τ δωπουριους Graecis appellatum ait, quòd hoc die Sacerdos recens baptizato & ζωνου, & αυθων λυει, nisi, inquit ille, pro δωπουριου, legendum sit δωπουριου, propter ατλωνησ κωρωλισησ, de qua egimus. Prioris verò appellationis meminit Nicephorus Homologeta Patr. Constantinopol. in Canonibus: ει δει ιζωαριδω τ υδωμαθι τ διακαρισησ, υδω εν τω σαβανου τ δωπουριουσ ιβαλιν τ Αμωμων, υδω τας τιμωλιασ φυλατιου. Allatius lib. de Dominicis & hebdoim. Graecor. num. 36. multus est in disquidendo quid sit hoc loco δωπουριουσ, & an nomen sit dici alicui inditum, an verò septimana, quod postremum quodammodo opinatur, tamen si diligenter examinata, & expensà, nihil certi sibi occurrere fateri cogitur, scribens adhuc Απολυσησ quenam (hebdomas) sit, doceri se cupere. Sed neque esse dies ante Αφσσησησ, neque Hebdomadam ante Pentecosten, quod velle videtur, omnino ostendit Oratio S. Athanasij edita à Combessio, to. 1. Auctariz Bibl. Patrum, p. 540. hoc titulo, εις το αγιον πασχα, ες εις τας ισοβησισησ, τω σαβανου τ Απολυσησ, ubi Regius Codex, εις τω καρω κυριακω προεferret: Seguerianus verò, qui Basilio Seleucij hanc adscribit, εις τω κυριακω ες αγιον Απσισησ Ονωμα. Notum enim Dominicam quae Paschalem subsequitur, à Graecis appellati Novam, & S. Theom, & Αλλιασχα. Jam verò quòd haec oratio distat legatur sabbato τ δωπουριουσ, & εν τω καρω κυριακω, in iis Codicibus, proinde dicibus diversis, ita censet Combessius, ut quemadmodum baptismum sub vesperam Sabbati sancti exactus ad Dominicam Paschalem pertinuisse dicitur, ita albam depositio, & facta haec ablutio Dominicam novam spectaverit, quod sane videtur indicare verba auctoris vitae S. Theodori, ιμερα κυριακη θραπικου εις τα δωπουλια, atque ut hanc observationem concludam, Απολυσησ, & Απολυσησ κυριακω, duplici appellatione, appellatam Dominicam quae Paschalem subsequitur, profus existimem: ac prioris quidem, propter sabbato praecedenti Lautos recens Baptizatus, ita ut id nominis Dominicae sequenti inditum etiam fuerit, ut apud nos Dominica in Albis, seu in Albis depositis dicitur, propter sabbatum quo Alba vestimenta deponuntur: altera, quòd Paschalis solennitate Dominicae subsequens concludatur, ut ait S. Augustinus serm. 157. id enim sonat Απολυσησ, & Απολυσησ ημερα, quam nos Obliviam appellamus. Id praefertim docemur ex Basilio Seleucia Episcopo lib. 2. de Vita S. Theclae, cap. 18. ων η τ μαρτυρησ αυτ ιερη, ες η τελευτατα τ ιερησ ημερησ, ων δι η Απολυσησ καλιν ημω ιθω, ως αν ες τιρας εχρησιω λαπειν τ ιερησ. Sabbatum igitur τ δωπουριουσ illud est, quod antecedit κυριακω δωπουριουσ ita κατ εχρησιω appellatum, propter Festi Paschalis excellentiam.

ΑΠΟΛΥΕΙΝ. Vide in Aien.

ΑΠΟΛΥΣΙΜΟΣ. Vide in Απολυσησ.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ, Finis cuiusque Officij Ecclesiastici. Interdum ipsa Oratio à Sacerdote recitata in fine Officij, quae dicta plebs dimittitur, nisi aliud connectatur: tum enim ατλωνησ, finis est prioris Officij. Alia ατλωνησ τελεα dicitur, Latinis verò Missa, seu Dimissio. Typicum S. Sabae, cap. 19. ες τωσ το καλωσασου, ες τωσ τελιασ ατλωνησ. Ita cap. 31. & alibi, Euchologium, p. 392. 843. & Marcus Hieromonachus de Dubiis Typic. cap. 41. ext. Quae autem illa sit, docet Pachymeres in Dionysij Hierarch.

rarch. cap.7. *μὲν ταῦτα ἐπιτίθει τὸ ἄγιον ἕλαιον, καὶ ἔσποδύσιν, ἢ τις λίγη ὑπὲρ πάντων εὐχῶν ποιουμένη,* ἀποθύνει τὸ σῶμα ἐν αἰκῇ τριμῶν, &c. Et Demetrius Chomatenus in Resp. Κατὰ πᾶσι ἐν τῷ ἱερουργίᾳ ἔσποδύσιν ἱερουργίᾳ, ἢ καθολικῆν εὐχὴν ἢ ἑκκαλυμμένην λαὸ ἀποθύνει, πᾶσι τὸ, Ευλογία Κυρίου ἐφ' ἡμᾶς, &c. S. Athanasius in Epist. ad Solitarios, p. 847. ἰδὲν ἢ ἦσαν αἰ πλείους ἢ λαὸν ἄφρονες ἀποθύνει ἐξ ἡλιθιότητος, &c. Vita S. Eupraxiae Virg. num. 18. *μὲν ἔσποδύσιν, &c. Vita S. Eupraxiae Virg. num. 18. καὶ μὲν τὸτο ἰδίως ἔσποδον αἰ πᾶσι λυθουργίᾳ καὶ μὲν πᾶσι ἀποθύνει, ἰδίως ἢ Ευπραξίᾳ ὑπερηστῶν, &c. Nicephorus Homiologeta in Canon. ὅτι δ' ἡ νουθεσία τὰς μοναχὰς τῆ πενήτη καὶ τῆ παρακάθῃ, καὶ μὲν ἔσποδον ἢ προσηγοριάζουσαν ἀποθύνει, ἰδίως τὴν ὕπαιφον ἀντιφρονῶσαν. Describuntur in Euchologio, pag. 922. αἰ ἀποθύνει ἢ ἀποθύνει ἰσχυρῶς ἢ λυθουργίᾳ εἰς ἰσχυροῦς, αἰς τὸ ἄφρον, καὶ αἰς τὸ λυθουργίᾳ, καὶ τῶν. Nonocanon Cotelerianus, num. 135. ἰσχυρῶς ἀποθύνει ἢ ἐξ ἀποθύνει, ἀποθύνει ἢ ἰσχυρῶς μὴ ποιεῖν. Vide praeterea libros Ecclesiasticos Graecorum, Codinum de Offic. cap. 6. num. 2. 28. Goarum ad Eucholog. pag. 121. & Allatium de Dominic. & Hebdomad. Graecor. n.7.*

Αποθύνει, Quaevis dimissio; etiam extra res sacras. Αποθύνει ἢ πρῶτε βασι, apud Cedrenum, pag.446. In Basilicis lib.8. tit.1. cap.36. Αποθύνει Communitatis exponitur.

Αποθύνει, Οἴησις Festi. Vide in Αποθύνει. Αποθύνει, Dimittere ex Ecclesia. Typicum S. Sabae, cap.2. extr. Παραβαθεῖον ἐν Παλαιστίνῃ, ὡστὶ καὶ ἔσποδον ἢ ἰσχυροῦς ἢ ἀποθύνει ἐπὶ τὸ εκοτίας ὄψε.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΑΪ, Dimissoria Epistola. συστατικὰ ἀπολυτικά, in Nonocanone Coteleriano, n.295. Balsamon ad Can.11. Concl. VI. αἰ μὲν τὸ. - Απολυτικῆς γραφαί, αἰ καὶ Ἐπιφυλάξις λεγόμεναι, ἑτέρας εἰσι. λέγουσι τὸ ἀπολυτικῆς μὲν, ὡς παριστάται καὶ γινώμεν καὶ ἀποθύνει ἀρχιερατικῶν ἢ κληρικῶν ἢ ἑπίσκοπων μεταπτώσειν. Ἐπιφυλάξις ἢ ὅτι τοιαυτὴν ἁρσικομορφομένης γραφῆς ἔσποδον ἢ χρονοβίᾳ ἐρίων ἔσται μὲν ἢ Ἀρχιερίων. Vide eundem ad Can.17. Codex Canonum Ecclesiae Africanae, cap.23, αἰ μὴ αὐτὴν ἀποθύνει καὶ ἑξαιρέτων λαθῶν πᾶσι, ἢ τις λίγη ἀποθύνει, τετυπομένης, ἢτοι παραθύνει. Adde Can. 106. & Synodum Trullanam, Can. 17. Novella 4. Heraclij, ἢ καὶ τὸ λεγόμενης ἀπολυτικῆς μὴ τυχεῖται, &c. Vide Turcograeciam Cusij, lib. 4. Epist. 15. & Gloss. med. Lat. in Dimissoria.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ, nempe εὐχῶν, Oratio quae ἐν ἀπολύσει, seu sine Officij cuiusvis Ecclesiastici, ante tamen formulam Αποθύνει, à Sacerdote recitatur: quae quia fecundum dies diversa est, in tertium ἀπολυτικῶν ἢ ἡμέρας ἢ ἑσπέρων ἢ μεσῆς dicitur in Euchologio, pag.6. 32. 321. 324. Liturgia Chyfolotomi sub finem: τότε λίγη τὸ ἀπολυτικῶν ἢ χρονοβίᾳ, quod ibi describitur. Triodium in Dominica Tyrophagi: τὸ Νυκτὸ ἀποθύνει, τὸ σπείρωμεν, Απολυτικῶν, Θεῶν παρῶν, ἐκ πρίν. Formulas porro ἀπολυτικῶν habes in eodem Euchologio, pag.7. 481. 503. 607. &c. & in Horologio: ubi describuntur ἀπολυτικά ἀναστασιακά ἢ ὀρθόλογα, ἢ τὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἢ ἡσυχαστικῶν, ita ut incipiat ἀπολυτικῶν, succedat Θεῶν, ac deinde ἡσυχαστικῶν.

ΑΠΟΜΑΚΡΑΪΝΕΙΝ, Procrastinare, protelare, differre, ἀναβάλλω, μακρύνειν, προσύρειν, &c. Απομακρῶν, proclitio, comprehenditatio, παρὶστασις, ἀναβολή. Απομακρῶν, protinus, procul, longè, ἐπιπί, τλῶδι, μακρῶν, μακρῶν, πόρρω, τλῶδι. Gloss. Graecobarb. μακρῶν, ἀπομακρῶν, ἰξωμακρῶν. Απο-

μακρύνειν, longè abesse. Eadem Glossæ: ἀφιστάται νὰ ἰξωμακρῶν, νὰ ἀπομακρῶν. Απομακρῶν, eadem notatione in iisdem Glossis.

ΑΠΟΜΕΡΙΜΝΑΝ, Mori, εὐθόκεν. Eustathius in κ. Iliad. ἐνταῦθα ἢ μόνον τῶτο ῥήιον ἐστὶ ἐκ τῶ μριμρῶν, ἀπομεριμρῶν, ἢ τῶν παλαιῶν, τὸ ἀπομεριμρῶν, ὡς τῶ καμῶνι μριμρῶν μεριμρῶν ἢ τῶ τὸ τὸ μριμρῶν ἰσχυρῶς δῆλον τὸ ἀπομεριμρῶν, καὶ ἰπὶ τῶ δῶν ἀσφαλῶς ἐν ἰσχυροῦς, ἢ καὶ τὸ κοινὸν γινώσκον ἐπὶ τὸν ἰσχυρῶς λαθῶν, λέγη ἀπομεριμρῶν τὸ εὐθόκεν.

ΑΠΟΜΕΤΑ, Inius, intrinsecus, introitus, αἰς τὸ, ἴσω, ἰσῶν.

ΑΠΟΜΙΝΪΣΚΕΙΝ, Ferre, Tolerare. Glossæ Graecobarb. Ἀγλαρία, Ὑπομῖνα, Απομινύσκεν.

ΑΠΟΜΜΑΤΟΣ, Cæcis, Abocellis, seu ab ocellis, quomodo habetur semel ac iterum apud Anonymum, lib.2. de Miracul. S. Victoris. Gregorius II. Pap. in Epist. ad German. Pat. Constantinopol. in Synodo 7. A.&4. de Christo: καὶ ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς, divisivis vocibus δὸ ἰσχυροῦς, dixit Mofchus in Limon. cap. 96. ex Edit. Coteleriana: τὸ ἢ ὄνομα ἰσχυροῦς, ἀπὸ ἰσχυροῦς. Rurfum cap. 169. ἢ τις γίνωσκον δὸ ἰσχυροῦς ἐς ἰσχυροῦς. apud Nicetam in Alexio, lib. 2. num. 5. ἰξωμακρῶν, eadem notatione. Vide Gloss. med. Lat. in Abocellis.

ΑΠΟΜΟΥΤΤΟΜΕΝΟΣ, Risus experts. Glossæ Graecobarb. Ἀγλαρία, χρονοβίᾳ, ἢ γινώσκον, ἀπομωττωμένα. Vide Μωττωμένα.

ΑΠΟΜΠΡΟΣ, In adversum, καὶ τὸ ἔμπροσθεν. Stephanus Sachlees, in Narrat. MSS.

Καὶ μίσηται ὁ Θεός, καὶ ἰσχυροῦς ἀπομπρός τυ.

ΑΠΟΜΠΡΟΣ, Vide in Ἐσῶν.

ΑΠΟΜΥΡΩΜΑ ἄγιον, Agne in Calicem factum intrinsece, apud Goarum ad Euchologium, p.902. & Allatium de Opinacionibus Graecorum, p.125.

ΑΠΟΝΗΣΤΕΪΣΤΑΙ, Ieiunium solvere, vel non observare. Dionysius Patr. Alexandrinus in Epist. ad Basiliden: ἀπιστάς μοι - πειθαρχοῦμαι καὶ ἡ ἄρα ἀπονῆστις δὲ πᾶσι τῶ πᾶσι ἡμέρων, &c. Tabula Paschalis apud Gruter. 140. ἀπονῆστις δὲ πᾶσι, ἢ ἀν ἡμερῶν κυριακῆ. Typicum S. Sabae: αἰ ἡμερῶν ἡμέρας καὶ πᾶσι ἐνάτων ἡμέρων, τὰς σάββατος προεδοχῆς καὶ ἡμερῶν ἀπὸ ἰσχυροῦς ἡμᾶς, ἀπονῆστις δὲ πᾶσι μῶν, καὶ ἰσχυροῦς, καὶ φωνῆς, ἢ λαχρῶν, ἢ ἀντι ποτὸ ὄσπασιν καὶ παραμύθιον ἢ σῶμα, &c.

ΑΠΟΝΟΣ, Implacabilis, implacatus, severus, eukhros, αἰλιος, ἀδικῶς, &c.

ΑΠΟΞΗΛΟΣ, Siccus. Glossæ Graecobarb. Ἀυαλέ, Καλάξρος, Ζερός, Ξεραμῖνός, Αποξήλός.

ΑΠΟΣΩΝ, Forinsecus, foris, extrinsecus, extra, ὄρατος, ἰξῶν, ὄρατος.

ΑΠΟΠΑΝΟΣ, Supra, desuper, ὕπὲρ, ἀνωθεν, ὑπερῶν.

ΑΠΟΠΑΠΑΣ, Vide in Παπᾶς.

ΑΠΟΠΑΤΕΥΜΑ, Limum, Cæcum. Anonymus Medicus MS. ex Cod. Reg. 945. ἴσταν ζυμακῶς ἀποπατέυμα δὲ τῆς δὸ τῆς τῆς αἰσῶν, ἢ δὸ καλῶν τὸ πᾶσι τὸ πᾶσι, ἢ ἄλλα αἰσῶν, &c.

ΑΠΟΠΙΜΑ, Reliqua pars vini, vel aqua, que remanet in vase, quando totum bibendo non exhaustur. Romanus Niceph. in Grammat. MS.

ΑΠΟΠΕΥΜΟΝΟΣ, Prophetis, Scammonia, apud Interpol. Diofcori. c.752.

ΑΠΟΠΟΥ, Unde, πῶν.

ΑΠΟΡΙΣΤΙΚΟΥ, Vide in Ρῆσις.

ΑΠΟΡΟΜΒΪΖΕΙΝ. Hierocofophorus, p.121. ἰξωμακρῶν ἢ ἰξωμακρῶν ἀπορομβῶν δὲ λῶν, ἢ δὲ λῶν λαθῶν, ἀλλὰ μὲν βίᾳ ἀπορομβῶν ἐσπρίξων.

ΑΠΟΡΟΦΗ. Myrepsus sect. 10. cap. 4. & 179. ex M. S. εμπλασσει εις απορρομαζω εις αποροφαι. Codex Fuchsijs habuit αποροφαι, ut & cap. 179. sed legendum putat αποροφαι.

ΑΠΟΡΡΑΤΙΣΤΟΣ, Invidiosus, inaccessibilis, abstersus, ἀπορροφῶ. Vide Πορραδίν.

ΑΠΟΡΡΗΦΕΝΤΕΣ, Expositi infantes, apud Harmonopol. lib. 1. tit. 18. §. 6. 26.

ΑΠΟΣΚΑΛΟΥΣ. Vide in Σκαλα.

ΑΠΟΣΚΕΛΩΤΟΣ. Orneosophium, p. 245. εις ελαθ αυτη αποσκελωτω. Rufum: εις ελαθ αυτη εντοι, πλυν αποσκελωτω.

ΑΠΟΣΚΕΠΑΣΤΑ, Inaccessibilis, Latenter, clam.

ΑΠΟΣΠΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ, δρμασθω, in Glossis Chymicis MSS. δευ υδραρυρα η απουνα.

ΑΠΟΣΠΕΡΝΑ, Post Verberata.

ΑΠΟΣΠΟΓΙΖΕΙΝ, Vide in Σπιργω.

ΑΠΟΣΤΕΛΛΑΡΗΣ, Tabellarius, Αξιωμαφορος.

ΑΠΟΣΤΗΘΙΖΕΙΝ. Vide Στιθω.

ΑΠΟΣΤΙΧΟΣ. Vide in Στιγω.

ΑΠΟΣΤΟΛΕΙΟΝ, Apostolium, Aedes sacra S. Apostolorum dicuntur. Neitorius Patr. Constantinopol. in suggest. ad Impm. in Concilio Ephesino act. 1. εις τα μεγαλα εκκλησιας, εις τα αυτα μαρτυρια, εις το αυτον αποστολιον ημιν δωκεν αναθεωρειν, &c. Relatio Orientalium ad Impm. Theodosium in cod. Concilio, in Actis aduersus Cyrillum: προσεζητησεν μονον εις το αυτον βλαβηθεις αποστολιον. Concilium Constantinopol. sub Menia, act. 2. εντι τω κελωρι ομοιω τω ενδευ Αρχιεπισκοπι Μιχαηλ τω εν τω Παταλινω, εις τω Ορισμω εν τω αυτω Αποστολικο. Sozomenus lib. 3. cap. 17. εις τα μεγαλα εκκλησιας, λεω αυτους ρωσθω εντι τιμω Πιπρω εις Παυλω τω Αποστολων ιδιοματω Αποστολων εν αυτω εντοματι. Αποστολιον τω αυτω Σαμαραδου Cyrillum Scythopolitanum in Vita MS. S. Sabae, c. 61. Chronicon Alexandrin. an. 4. Marciani: εδωκεν εν αυτω ομοιω τω αυτω ομοιω, πνευσιον τω Βορβανω, λεγουμενον το Αποστολιον. Vide Constantinopol. Christianam, lib. 4. p. 112. & alibi.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ, Missio: Tributum à Judæis exactum, quasi ultro mitteretur. Suidas: Αποστολα. Αποστολεις, Δωρα. Julianus Imp. in Epist. 25. ad Iudæos: εντι πλυν η υμας ινα ημεις βωθουμεσθω τω υμωσιν εν τω ενδομοσιν Πατρισταρχου παρλιουσα, και τω λεγομενω παρ υμιν Αποστολιω κωλυθωσαι, εις μηκειτι ο υμασθε τα πλυν ημυν τινα εδικων τοιαυται σφρασσει.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ, σιχαρω vel ησπαρια, In honorem Apostolorum concinis solita in Ecclesia. Titiodium Fertia 5. ο Τυρπις. εις τω ησπαριον, εις τω σφωτικω σιχαρολιου καθιερωσε τω τριωδιω αποστολικω. Fertia 5. hebdom. 2. jejum. μετ τω σιχαρολιου καθιερωσε Αποστολικω τω εκδοκω, μετ και Θεωτικω. Adde Paracleticum, pag. 18. 41. v. 42. 64. v. 80. v. &c.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΙΟΝ, Habitus Apostolicus, id est, Pontificalis vel Episcopalis. Achmes Onirocrit. c. 158. εις ηδη τις εστι ιφωρα αποστολικω, τετο εις πειν αυτω κρηνη. Mox: ιαν τις ιδη ενι φορει σφωρα τε ουν αποστολικω ιφωρον, η περικελισμοσ, η ενδομοσ σφωρικωσ, εδρστω χαραν τω κωμοσ. Occurrit præterea cap. 249. Αποστολικων χρωστων. Vide Gloss. med. Lat. in Apostolicis.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ, Hæretici, qui & Αποστικωι, de quibus præt exiter agit Joannes Damascenus lib. de hæresib. cap. 61.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ, Libelli dimissorii, qui à iudice mittuntur à quo appellatur ceteri, appellatione recepta, ad eum quem reus aduérte condemnatus appellavit, quibus totius rei cognitionem in eum

transfert. Basilica: Αποστολοι καλυνω, δευ αν η παρτω τω δικαστω τω μινουσι σφοδ τω μελλωτω κρησι τω εκ κληρω. Vide Gloss. med. Lat. in Apostoli.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Liber Ecclesiasticus Græcorum continens Lectiones ex Epistolis Pauli Apostoli: Αποστολικων βιβλιων, in Euchologio, de ordinatione Lectoris, pag. 235. Ubi Cod. al. και εντιδωσαι αυτω τω Αποστολων. Nicephorus Patr. Constantinopol. Antirhethico 3. cap. 9. τω ιερω τω αποστολιω βιβλιω δωκεν αυτω Αποστολον ονομαζομενω, εις τω τω Προφην Προφηνω υμωσιν καλωμενω. Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabae: αμα η και καταπαυω αυτω, τετο φαληρον διδασκει με, εις τω Αποστολων. Nomocanon Cotelierianus, n. 440. αναγνωσκει χωρις σφραγιδω ου εστιν τω λεγω το Αποστολον. Adde n. 120. & Codinum, cap. 6. num. 14. cap. 14. n. 15.

Αποστολοναγλιον, Liber Lectiones Apostoli, simul & Evangelia, qua in sacris Liturgiis leguntur, singulari diebus aut festis, continens. Anthologium, pag. 273. εις τω λεθηριων ζητω αποστολοναγλιον η κοινωνικω εις τας 25. τω Ουλυβριω. Habentur in Euchologio, pag. 904. αποστολοναγλιω τω υμωσιν ομοιω, ηων εις τας ιορτας τω ιβ. μελων, εντοι τω διεστικω και θωμοσθρικω ιορτω, και τω ιορτωρομενω αυτω εντι η και αποστολοναγλιω εις μαρτυρια ρωσικαισ, ιοσικω ρωσικαισ, εις εις ιοσικωσ ρωσικαισ, οπιτωσιν τω βωλη τω ιορτωσιν. Adde pag. 479. 512. Πρω Αποστολαμω, S. Pauli Apostoli Epistoliarum Lector in Ecclesia. Codinus de Offic. Palat. cap. 6. num. 14. τω μω αν φαλωσ τω αυτω αναγνωστω Αρχιεπισκοπι: τω Προφηνω και τω Αποστολων ο πρω Αποστολαμω, τω η υμωσιν τω μω πρωτω ο πρωσπαπιω, τα η λοιπα ημωσιν εντοι. Pachymeres lib. 1. cap. 14. εκληρω με εις Πατρισταρχω τω εκ Κυρω Γωργιων, αμα λογωσ εντραφωσ, εις σφωριω τω Πατρισταρχω Γωργι φησιντω, τω Πρω Αποστολαμω εις ανακλιων επιφωριμωσ σιμαμα, και εντοι η δεξωσ ιωσπριτασ μω εις τω σφωριω τω Αποστολιωμω. Meminit præterea eisdem Georgij Πρω Αποστολαμω, lib. 5. cap. 12. ut & eujusdam Πρω Αποστολαμω, Crufius lib. 4. Turcograec. Epist. 20. initio. Vide Διδασκαλω.

ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΕΙΝ, Militiâ exuere. Αποστρατιβησικω. Veterani, emeriti, apud Modestinum in l. 9. §. 8. D. de exculat. Harmonopol. &c.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΑ, Cedenus, pag. 452. λεγαται εκ θυσ ενσικησ, τα μω αν Προκρηστωσ, τα η αντοι αποστροφωσ, τω η λοιπα ακταισ καπενωσιν. Flexioσ ε τωτοιοσ σινωσ interpretatur Goarus.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ, Suffragium, in Glossis Basilic.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΣ, unus è 19. tonis Græcanicæ Musicae, de quibus in v. φωνη. Hagiopolites MS. ο αποστροφωσ εχει φωνη μωσ και εις ουν αποστροφωσ μωσ. Mox: κυριωσ τονωσ εντι τωσ, Ολιγον, εξωσ, πηλαστω, και αποστροφωσ, &c. Ubi plura. Vide in Ανατριχημα, εξωσ, & Πηλαστω.

ΑΠΟΣΥΦΟΤΝΙΑΖΕΙΝ, Expressimere, Representare, ελπιωσιν, αποκαζωσιν.

ΑΠΟΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙΝ. Vide in Σχημα.

ΑΠΟΣΧΙΣΤΑΙ, Schismatici, obtrécatores Synodi Chalcedonenfis. Ita in Concilio Ephesino vocantur Joannis Antiocheni Sécutores. Peculiaritè verò nomine dicti quidam hæretici, qui & δεξωσιν appellabantur, de quibus Joannes Damascenus lib. de Hæresib. cap. 103. ubi consulendus vir singularis cruditiois Joannes Baptista Cotelierus. Anonymus de Hæresi Jacobitarum, p. 266. οι η αποσχωσιν, οι και Μονωθεω τω κληρικωσ, icripit Ephraemius Antiochenus Epistolam ad Monachos Αποσχωσικωσ, id est, Severianos. Vide præterea Cyrillum

rillum Scythopolitanum in S. Euthymio, n. 113. 123. Libellum Mariani Archimanditæ in Synodo Constantinopol. sub Mena, pag. 21. Theodor. Lector. Ecl. 1. &c.

ΑΠΟΣΩΣΤΗΣ. Vide in Διοδώριον.

ΑΠΟΤΑΓΗ, & Ὑπόταξις, voces Monachorum propriæ, quarum prior τὰς τῶν ὅλων ἀναρχίαν, & secessionem à rebus materialibus, altera τῶν ἐπιπέσεων, propensionem ad obediendum, ut scribit Sidorus Peltusiota lib. 1. Epist. 1. Vide que de his observat Habertus in Archicritico, pag. 389. Paralipomena de S. Pachomio, n. 2. ἵσται ἐν τῷ ἀρχαίῳ μὲν τῷ ἀποταγῆ ἀπὸ πᾶσι ἰπρωδῆτο τῷ Δουλίῳ αὐτῷ, ἐν ὑσιαιῶν δὲ πικνωίῳ ἀποταγῆς δὲ τοποτηροῦσιν πάλιν τῷ πάλαι χρίσιν διατάξαι. Est etiam ἀποταγῆ, quævis abdicatio dignitatis. Nicetas Paphlago in Vita Iguatii Patr. Constantinopol. καὶ παρῶν τῶν ἱεροκλήτων αἱ νομῆ μὲν τοῦ ἀδελφῆ, ἡ δὲ ἀλλοῦ ἀποταγῆς, ὅτι παρῆνεν δὲ τῷ ἐπισκόπῳ αὐτῷ τῷ κατὰ κακίαν ἀξιοῦν λαβῆν παρ' αὐτῷ.

ΑΠΟΤΑΓΙΣ, Renuntiare saculo, & vitam Monasticam amplecti. Ammon Episcopus de Vita & conversatione SS. Pachomij & Theodoti, num. 13. καὶ ταυτελευ ἵσται ἡμῶν ἰεροκλή τῷ ζῶντι, τῇ γενίᾳ τῷ ῥαίον ἀποταγῆ μὲν ἐπὶ αὐτῶν παρῆνεν, &c. Occurrit non semel apud Moschum in Limon. Edit. Cotelerianæ, cap. 21. 32. 69. 110. 133. 171. Suidam in Ἀρεῖ, &c. Vide Hæschelium ad Athanasium in Vita S. Antonij, pag. 129. & Suicetum in hac voce.

ΑΠΟΤΑΚΤΙΚῶΝ, quæ saculo nuntium dicit. Regula Gr. S. Pachomij, num. 16. ἵσται τις ἀποτακτικὸν τὸ μῶν, ἵσται τῶν ἰεροκλήτων ἀποτακτικῶν παρὰ δὲ αὐτῶν αὐτῶν τῷ ἰεροκλή τῷ ἰεροκλή, καὶ ἀλλοῦ ἀποτακτικῶν. - μὲν ταῦτα ἐκδύσαντες αὐτὰ τὰ κερματὰ ἱματῶν, καὶ ἐκδύσαντες αὐτὰ τὸ δόγμα τῶν ἀποτακτικῶν.

ΑΠΟΤΑΚΤΙΣΤΑΙ, Hæretici, de quibus S. Basilii in Epist. 1. ad Amphilocho. Can. 1. 47. ἐν ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙ ἀρχῆν, In factum alio, apud Hammenopol.

ΑΠΟΤΖΙΠΗΤΟΣ, Αποτζιππητιῶν, Temerarius, Infubilis, ἴσται, ἰπρωδῆ, ἀβουῶν, ἀποτακτικῶν. Glossæ Græcobarb. Ἄβου, Ἀναρχικῶν, ἀποτζιππητιῶν. Μαξῆ. Occurrit illic pluries. Alexius Rharturus doct. 6. εἰ περὶ πῶς ἀρχῆν, αἱ χεῖρας νικημένους, τερῶν, κωφῶν, ῥαβῶν καὶ ἡμιχρῶν, λαλῶν, ἀποτζιππητιῶν.

Αποτζιππητιῶν, Impudentia, Vercordia. Eædem Glossæ: Ἀναίδης φαρῶν, ἡ ἀπειθεῖαν τῶ ἀποτζιππητιῶν. Mox: Ἀναρχικῶν, Αποτζιππητιῶν.

ΑΠΟΤΖΙΠΗΤΕΙΝ, Recusare, ἀνοικῶν, &c. ΑΠΟΥ, pro δόμ. Glossæ Græcobarb. Ἀλύῳ, Ἐλεῖτικ, ἀνοικῶν, ἡ ἀφῆ ἀπὸ βουκίμῶν.

ΑΠΟΥΚΑΤΩ, Exire à Foris. Eædem Glossæ: Ἀρχαῶν, Ὑπαρχῶν, ὅτι ἰστικῶν ἀπὸ κατὰ εἰς τὸ αἶμα, ἡ ἰστικῶν, ἡ ἰστικῶν.

ΑΠΟΥΠΑΝΘ, Eædem Glossæ: Ἀνω, Ἀπανῶ, εἰς τὸ ὑψῶν, Ὑψῶν, Ἀπῶν.

ΑΠΟΤΥΛΜΙΣΤΩΝ. Vide in Κάρμυθι.

ΑΠΟΥΚΟΡΦΗ. Vide in Κερῶν.

ΑΠΟΤΥΛΩΝ. Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hicetaphorij, cap. 116. pag. 107. τὴν πῶς καὶ ἰπρωδῆταις, καὶ ἰστικῶν δὲ τῶ ἰστικῶν μὲν, τῶ ἰστικῶν τῶ ἰστικῶν, καὶ ἀποτακτικῶν ἀποτακτικῶν καὶ ἀποτακτικῶν. ΑΠΟΤΙΜΗΣΙΣ, Αποτιμῆσις γυναικῶν, Censuræ, Αποτιμῆσις, Censuræ, &c. In Gloss. Gr. Lat.

ΑΠΟΥΡΩΣΤΩΝ, ἰστικῶν. Vide Τυροφῶν.

ΑΠΟΦΑΓΑ, Pro prædium, μὲν τὸ ἀποφῶν.

ΑΠΟΦΑΙΙΑ, Tragemata, τραγῆματα. Porrio. Alibi: ἀποφῶν, κῆλα, ὅτι ἰστικῶν δὲ τὸ ἀποφῶν: ἡ ἄλλο ἀποφῶν. Analeita.

ΑΠΟΦΑΝΕΙΑ, Festum apparitionis Christi, Ἐπιφῶνεια, Θεοφῶνεια.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ, Sententia, res judicata. Αποφῶσις τῶν εἰρη, sententia definitiva. Αποφῶσις βασιλικῶν, Decretum, in Gloss. Glossæ Gr. Lat. Αποφῶσις, sententia, Pronuntiatio, Promulgatio, Interlocutio. Occurrit passim in Basilicis. Vide præterea Suicetum in hac voce.

Αποφῶσις, Sententiam dicere, statuere, decernere, consiliuere, διανομοῦν, ἄρῆσιν, ἰστικῶν. Fabulæ Ἄεσοι Barbarog, αἱτῶν καὶ ἀποφῶ καμνωίᾳ φίλων ἀνάμῶν τῶ ἀποφῶσις, καὶ καμνωίᾳ τῶ κατοικῶν τῶ εἰρη, &c.

Αποφῶσις, Sententiam dicere, & Αποφῶν, Iudicium, in Basil.

ΑΠΟΥΦΕΛΑ, Frustra que ex mensa supersunt. Hieron. German.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Sordes verrendo collecta. Glossæ Græcobarb. Αποφῶν ῥαίῳ, Ἐλεῖτικ ῥαίῳ, εἰς ἀς τὰ σαμῶματα σωτηρῶν, ἡ ἀποφῶκαλιδῶν. ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Sordes verrendo collecta. Glossæ Græcobarb. Αποφῶν ῥαίῳ, Ἐλεῖτικ ῥαίῳ, εἰς ἀς τὰ σαμῶματα σωτηρῶν, ἡ ἀποφῶκαλιδῶν.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

ΑΠΟΦΟΡΚΑΛΙΔΙΑ, Frustra que ex mensa supersunt, apud Hieron. Germanum.

cap. 5. γαίμας ἢ πάσας (κανθίλας) ἰδάλῃ, καὶ ἀπὸς συνθέτου ἐν μίῳ τῷ ἀπὸ βλαῶν, ἀποσταζόν τὸ πῦρ π.ψ. Ubi Gregorius M. omnes Lampades Ecclesie implevis aqua, atque ex more parryum posuit, quas allato igne incendit.

Κητεον. Euchologium, pag. 418. Ex Cod. Barberino: γαμίζῃ ἔλαιον κανθίλα μεγάλη χωρῶσα λίπτας ἔπιτα, καὶ ἱκασῷ καὶ ὤσιν τὸ ἴδιον μάλισθον μὲν ἀπὸ βλαῶν.

ΑΠΩΝΟΡΙΣ, Pramativè, ἀρούριος, πρὸ ὕρας. ΑΡΑΒΑΑ, Συεσι, τὸ σπέρμα τῆ ἀγρίας ποικύρου, in Glossis Saracenicis MSS. Semen Ruta Silvestris.

ΑΡΑΓΓΗ, Spondylium, apud Interpol. Diofcor. cap. 495.

ΑΡΑΔΑ, Arida, Ordo, Linea, σοῖχῃ, εὐχῆ, γραμμῇ. Αραδιάζον, Αραδιάζον, ordinare, interflingere, disponere, καθετάσειν, διασολῶν, &c. Agapius in Geoponico, cap. 171. ὕδαλι καὶ βίβλι ἐστὶ τὸ τίπον ὑπὸ ἀραδίῳ τὰ πιδύβια.

ΑΡΑΓΥΜΟΣ, Itacundus, Biliosus, ἰργίλῃ, ἔχολῃ, &c. ἀραθυμῶ, cholera, bilis, χολέρα, χολή.

ΑΡΑΚ, Radix hedera. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. ἀράκ, ἢ ῥακ π κωσῷ. Matthæo Silvestico, Arach est aqua laticis. Arachi verò, flos falicis quo tinctores niuntur. Aracano, folia persici.

ΑΡΑΚΑΣ, Ervilia, Ervilium, Cicera, ὄρχῃ, ὠρχά. Portius. Vide Franc. Richard. de infula S. Itenes, pag. 36.

ΑΡΑΜΑ, Αραμάει, Αραμάει, Lutium. Helychius, Αραμα, βόρβορῃ. Agapius in Geoponico, cap. 152. καὶ βάσι εἰς τὸ καμίνι μὲ ἰλίγλι φολίαν, καὶ ὄσιν ἑως καὶ εὐχῆ ὅλα ἢ κία τας, καὶ πρὶν ὅταν ἀρχίζῃ καὶ γαμίζῃ κωντὸς τὸ σκαπασμα, καὶ ἀραδίη καλά π ἀραμάει, καὶ μὴ ἔχουμαιν. Stephanus Sachleces in versib. Politic. MSS.

Τὴν ὑψίαν ὑπὸ περπατῆ, ἀσχημα ἔχῃ βάσι, Σταίς ἀραμάει π πορῆ τὰ μάτια ταυ κα βάσι.

ΑΡΑΞ, Αργύσιον ἰσπρίον, in Lexico MS. Nicomedis Jatrofophitæ.

ΑΡΑΠΙΔΕΣ, iidem qui Αζαπίδες, de quibus supra, Pedicæ. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 872. ἄρα π σιλάθως ἀραπίδες χίλια ἔχουσαι, καὶ ἰλιθίρωσι τας.

ΑΡΑΡΙΟΙ. Manethon Apotelesmaticus MS. σηκαιοῦσας ἢ γλι, ἢ ἀνίμος, ἢ ἀραρίος, ἢ ὄλιωσκόπιος. Videtur legendum ἀραραρίος. Vide in hac voce.

ΑΡΑΣΜΑ. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodannes:

Ἐῖχεν πλεῖα εἰς τὸς ὤμους τυ, καὶ ἀράσματῃ ἰθῶσαν.

ΑΡΑΥΖΙΝΗ, Resina, ἰσπίν. Vide Αρτζίν.

ΑΡΑΡΙΑ, Aristolochia Sarmatarica, apud Interpol. Diofcor. c. 411.

ΑΡΑΦΑΞΙΣ, in Lexico Jatricæ MS. Cod. Reg. 190. τὸ χροῦλάζονον. Αtriplex. Matthæus Silvaticus: Αραφ, Id est, Αtriplex.

ΑΡΑΧΝΙΑΖΕΙΝ, Nigrescere instar atance. Historia Apollonij Tyrij:

Ἡ μάνα αὐτῆ ἰθῶνισσε, δὸν κριάν κ', ἔχουσα, Αραχνιάσε τὸ σῆμα τας π ὕρα, καὶ τυφλάθη.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Καὶ ἔτρεη γῆ ἰθαίνεθ' ὄλον ἀραχνησμένῃ, Σάν ἐκ π ἄδλιυ ἔρχον σῖν κίσην π ἀπάντα.

Joan. Glycas de Vanitate vite: ὄλοι καλίστηνῳ μῦθον π ἀραχνησμένοι.

ΑΡΑΧΟΥ, Ægyptiis Anethum, apud Interpolat. Diofcor. c. 472.

ΑΡΒΕΑΥΖΕΙΝ, Subterere, Concidere, καταστρίβειν, καὶ ἄκωπῆν.

ΑΡΒΙΝΝΗ, Helychius: Αρβίν, κρία, Σικολοί, nempe vob Sictulorum. Arvinam, hic intelligi putat Meurfius, & pro κρία, legendum putat, Σίχα. Est enim Arvina in Gloss. Latin. Græc. λίπῃ ἄνω σαρκος.

ΑΡΒΟΥΚΑΣ, βίωσασα, ἦτοι πῆγανον ἄρσειον, in Lexico MS. Nicomedis Jatrofophitæ. Ρηία Silvestris.

ΑΡΓΑ, Serò, Αργότερα, Serius. Αργάτα, Serissimè, ὄψι, ὄψιμαίτερον, ὄψιματῃ.

ΑΡΓΑΒΙΑ, Leo in Tactic. cap. 13, §. 11. παραρτίλας ἢ - ἢα καὶ εἰς ἱκασῷ ἐραδίῳσας ἐν πῆ κινῶν πρὸς παραταξίον, ἔχῃ ἐν πῆ σὺλλοπηζίῳ αὐτῆ μίαν ἢ καὶ δύο λίπτας ἄρτα, ἢ ἀλίυρο, ἢ πῖρε ἰψῆτα, ἢ παξάμαδας, ἢ κρία' ἔχον ἢ χη φλασικῶν κριῶν ἐν τῇ ἀργαβία ἰδάλῃ γίμον, καὶ μὴ οἶνε, διατα τὰς τυχεράς πεισάσους, καὶ τὰς, ὡς ἑῖκος, ἀπασιώσας ῥησας. Similia habentur apud Mauricium lib. 7. pag. 143. Philippus Pigaffetta in Notis ad idem c. 13. Leonis, videtur legisse ἀράβια.

ΑΡΓΑΛΕΪΟΝ, Instrumentum, pro ἰραλαῖον. Glossæ Græcobarbaræ: τιλιονικὸν ἰραλαῖον Αργαλαῖον τὰς πελαγίας. Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. ζ'.

Καὶ τὰ ἰραλαῖα ἀγνίζῃ ἀργαλίον καὶ ἰλακάτιον.

Ubi ἀργαλίον dicitur, quod ἰφῶν vocat Homerus eod. lib. v. 493. Apud Myrsephum de Antidotis, cap. 500. 511. sumitur pro vasculo, cap. 194. ex Cod. MS. ταῦτα πάντα. ὅτι σὺ πῆ οἶνε ἐν τῷ ἀργαλίῳ, καὶ βρασας ταῦτα, &c. & cap. 505. ἰθαλι ἰσθῶν εἰς τὸ λιγέμῳνον ἀργαλίον. In Glossis MSS. ex Cod. Reg. 1773. διακλυσῶν, τὸ ἰραλαῖον. Anonymus medicus MS. ex Cod. 945. παραπίματι μὲν μάλισθ' καὶ ἰλαί, ὄψι ἰραλαῖα. Matthæus Silvatic. Argalia, instrumentum in quo liquores injiciuntur in vesicam, quod etiam Siringa dicitur. Vox nota Chirurgicalis.

ΑΡΓΑΙΚΟΝ, Fabulum, Ὑσούλαμῃ. Demetrius Constantiniopolit. lib. 2. Hieracoloheij, c. 33. ἀργαλίῳ ἔχον, ἦγον ὄσκαμας, κκοκαπισμένῳ μὲν κρίαῶν δῶσας τῶτα φαθῶν.

ΑΡΓΑΣΤΗΡΙ, Officina, Εργαστήριον. Historia Apollonij Tyrij:

Ναυοῖς ταρμασῆν με γία διάφορον κανίνα.

Μοχ: Καὶ τ' ἀρασῆν ναεαργῆν καὶ χῶμα τὸ δύνειον.

ΑΡΓΑΤΗΣ, Agricola, Εργάτης. Glossæ Græcobarb. Αργοῖ, Χωεῖκος, Χωργιάτης, Εργάτης, Αργάτης.

ΑΡΓΕΙΕΪΝ, Αργῆν, Immorari, Tardare, ἰχρηρίζεν, Μῆδον.

ΑΡΓΙΑ, Tarditas, Mora, Νοθεία, Διασπῆθῃ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Αργία ἰδῶν ἴσποιο μαστογανά μῦθῃ.

ΑΡΓΑ, Tardè. Αργία, idem quod ἀργία. Αργία, Feria, Festus dies, cessatio ab opere. Glossæ Gr. Lat. Αργία, αἰ σχολαί. Feria. Glossæ Lat. Gr. Iulianidum, Αργηλὴ ἡμέρα. Ita emendat Salmatius, pro Αργηλὴ. Acclamations Plebis, in Concilio Constantiniopol. sub Menæ act. 5. μίαν ἀργίαν Θεοτόκου, ἢ Τριάς ὄσικη, πλὴ σὺμῶν κρηθῶν. Infrà: μίαν ἀργίαν τῇ πιδῃ, ἀνοῖθον λῶ ἀρπασας. ἔς Θεῷ, μίσις.

Αργίαν, vel Αργίαν ποιῖν dicuntur Monachi iis diebus quibus ab opere, & horis Ecclesiasticis cessant. Nicolaus Patr. Constantinopolit. ad Anastasium Hegnuncium montis Sina:

Ταῖς ἡμερῶν τῶν ἱερῶν, ἐν αἷς ἔστιν ἀργία, Αργίαν ἢ ποιῖν φημι, ἢ ὠρῶν καὶ ἢ ἔργων, τῶν νηστίας καλλῶν, ἐν ἡμέρῃς καὶ οἰκν.

Infra:

Εἰ μὴ περὶ τὴν ἐορτὴν νηστίας μὴ παύσῃς, Ἐν ἢ ἀργία ἔστι καὶ ἢ ὠρῶν καὶ ἔργων.

In Typico S. Sabæ, p. 136. habetur εἰδῆσαι ἐν ποίαις ἡμέραις ποιῖν ἀργίας οἱ μοναχοί, καὶ ἐν ποίαις λήγουσι τῶν νηστίας.

Αργία, Suspendio à divinis. Αργῶν ποιῖν, & ἔξορίζων, suspendere à divinis, & excommunicare apud Græcos dicuntur Episcopi. Nicophorus Gregoras lib. 3. Hist. δεύτερον, ἵνα καθαρῶσι τινι καθυποβληθῶσιν ἐπιπέμω τὰ ἅμῃ ἢ ἱερῶν, ἀργίαν δαλονοῦσι ἢ ἱερουργίας ἢ ἡμετέρας τιναρακοντα. Epistola Heremias Patr. Constantinopol. apud Crutium lib.4. Turcogr. Ep.7. ἴσως ἀφορισμῶν δὲ οὗτοι, καὶ καθαρῶν, καὶ ἀσυζητήτων, καὶ ἔξω ἢ ἐκκλησίας, ἐν ἀργίας βάσαν, μὴ ἐκκλησιαζομένην, ἵνα εὐχρίης καὶ ὑλογοῦν ἀξιωμαίων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΑ. Palladius in Hist. Lausiacana in Vita Pambus: ὅτι παραλίνα αὐτῷ ἀργυρῶν πητακισίων λίθων ἀργύρου, παρακαλίσεια αὐτὸν ἐκ τῆς σφαρῆς μὴ μετῶσεν. Menestus Armarium in quo vasa argentea recondebantur ἀργυροῦν interpretatur, quod improbat Salmassius lib. de Trapezitico fœnore, pag.568. atque Melanem matronam Romanam ditissimam illi Anachoretæ eam summam obtulisse trecentarum argenti librarum, quam distendat & distribueret egentibus per Lybiam & Insulas monasteriis: proinde hoc loco ἀργυροῦν appellari eam summam quam more Argentariorum fœnori destinabant, & quasi fundum & ἐνδοκίον, sive ἀερμῶν sibi fœnoris εἶλε volebant.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΝ, Argentarium, Minislerium abaci, sive delphicæ, seu armarium in quo vasa argentea fervantur, in lib.44. Basilic. tit. 15. §. 1. ex l. 19. §. 2. D. de Auro, arg. mundo, &c. Leg.

ΑΡΓΙΑΚΙΝ, pro Αργιάνων. Glossæ Græcobarb. Ρυαῖς, ἦσαν ἀργιάνη ἢ αἰλίανη.

ΑΡΓΙΟΝ, Adianium, apud Interpol. Diofcor. cap.718.

ΑΡΤΟΚΛΗΝΗΣ, Qui tardius ἐλεῖο exheresit. Scylitzes, pag. 753. ἰσπανοῖσι μὲν αὐτῷ Κωνσταντίνου ἀρχιεπισκοπῆς κλητήρων, ἐν καὶ Ἀρτοκλήνῃ, ἀπὸ ἧς ὑπερηστίας μὴ χερσίο, ἀπακάλων. Vbi prima editio Ἀρτοκλήνῃ præfert.

ΑΡΤΟΛΟΓΙΑ, Otiolosus sermo, in Arophegmat. Patr. in Abb. Castiano, num. 6. & in Macario, num. 26.

ΑΡΤΥΡΟΑΙΘΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ἀπορσίτων.

ΑΡΥΤΡΟΝ, Moneta argentea, qua duodecimam partem nomismatis, seu solidi confecti. Rationale Petraqnotum Alexij Comneni Imp. in Cod. Reg. 1024. ἴσῶν ὅτι δώδεκα μιλιάρια, ἢ δώδεκα ἄρτρα, πρὸ νομισμῶν λογασιῶσιν εἰς τὸ Σίερῶν ἢ Γενικῶν τὸ γδ μιλιάρια ἀντὶ ἀρτῶν λογιστέον, τὸ ἢ ἀρτῶν ἀντὶ μιλιάρια. Infra: ἀντὶ ἢ ἄρτῶν ἢ ἰόνε, ἢ τῶν μιλιάρια ἢ, &c. Vide Scalerum de re Monetaria, p. 56.

ΑΡΥΤΡΟΠΡΑΤΗΣ, Argentarius, Collybita, Campfor. Scholiastes Basilic. ad lib.23. pag. 344. σημειῶσιν ὅτι ἢ σφακίτιν ἢ ἔστι ἀργυροφάτης, &c. Theophanes an. 36. Justiniani, ὃ δὲ αὐτὸς Ἀβλά-

βηθ καὶ ἔχουσι ἔλαβον καὶ Μαρκίλλῳ ἢ ἀργυροφάτη λίτας ν. εἰς τὸ συναρῶσαι αὐτοῦ. Ubi Miscella, Pecuniarium Venditor. Idem an. 3. Justinian. τῶν τῶν ἴτα μετῶσελαμῖν σοφία εὐθεστάτη Λυγῶσα, τῆς τῆς ἀργυροφάτης καὶ σημαδαρίου ἐπέλεσον ἐκχέλωσαι τὰς ὁμολογίας ἢ ἔχουσιν ὡν, καὶ τὰ σημάδια, &c. Vide to. 2. Basilic. p.95. Hamenopol. & al.

ΑΡΓΥΡΟΣ, Mercurialis, Λυγῶσις, apud Interpol. Diofcorid. c. 770.

ΑΡΔΑΚΙΤΑΑ, Aviculis. Petr. Bellon. lib. 1. obser. cap.18.

ΑΡΔΙΩΔΗ, Ardeola, Ardea. Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracophij pag. 45. ἀρδιώδης ἢ ληφθῆσις, ἡ ὑπερ καὶ Λακραν τῆς ἢ ἐπιγῶν ἰσταν ἠπορῶν ἢ, ἐρωῶν ἢ οἱ παλαοί ἢ ἐκμῶν ἐκαλίσεια, ἐκκεφαλον ἄμα τῆ καρδίας καὶ τῆ ἡπάτης ἐσθῆτα.

ΑΡΕΓΓΚΑ, Alec, μάνις, Gallis Harenc.

ΑΡΗΝΑ, Arena. Joannes Tzetzes Chil.5.

Αρῶν ἢ μοι γίνασκε ἢ ἄμμοι ὀνομάζων.

Αρῶν, pro Amphitheatro, apud Basilium Seleucient. lib. 2. Vitæ & Miracul. S. Theclæ, cap. 19. Martyrium MS. S. Marini: κίλαθον, αὐθρατῶν, μὲν τὸ ἀερον ἀρίαν ἀχέλωσαι, & θληθῶν πτερον μνησῶν, καὶ ἀκοιθῶσαι εἰς τὸ πῦρ ἢ ἀρίων. Id est, Inbe celebratæ amphitheatralis ludos. Vide Arinon.

ΑΡΘΗΞ. Vide in Νάρθηξ.

ΑΡΘΩΝΙ, Arteria. Agapius in Geoponico, cap. 163. καὶ δὲ ταύτων φύσα μὴ μασῶν τὸ ἀρῶν ὅτι πῆχτι τὸ αἷμα.

ΑΡΠΑΝΗ, Ρίζαν, Origannum, Ορίζανον. Vide Agapius in Geoponico, cap. 88.

ΑΡΠΙΜΑΔΑ. Anonymus Medicus MS. ex Cod. Reg. 945. καὶ βάλλει εἰς ἄρῶν ὕδρον, καὶ ἀρῶν εἰς τῶ ἀρῶν ἄν, &c.

ΑΡΙΑ, Poples, Hieronymus Germano, parte di dietro della bestia, pag. 236. Hanc vocem reperio apud Procopium lib. 2. de ædific. cap. 3. quo loco aggerem describit: quod scilicet annis inter duos (copulos interlucens cursus averfus, vel certè prohibitus est: τῶ τὸ ἔργον εἰ πῆξ ταῦτα σοφῶι σφαλία, ἢ ἀρῶν καλῶσιν, ἢ ὅτι πῶτε ἄλλο ἰδίωσιν. Vide ορακῶν.

Αρῶν, Terebrum, eidem Hier. Germano, p. 576.

ΑΡΙΘΜΕΪΝ, Narrare, quomodo sequitur ætas apud Latinos computare dixit, ut observavimus in Gloss. med. Lat. nos verò conter diximus. Eustathius in Homer. ὅτι ἢ πησιῶν καὶ λέγει ὃ ἀρῶν ἀριθμῶσιν οἱ παλαοί.

Αριθμῶς, Numerus, Cohors militaris, Synecius Epist. 78. δύνανται γδ δὴ οὐ μὲν δὴ ἡμῶν, βασιλεὺς ἢ δὴ οὐ δύναν, ἡ δὴ οὐ ἡμῶν ἡ δὴ οὐ δύναν, ἐκείνων εὐπειθῶν ποίσεισθαι, μὴ καθελθῶν τὸν ἀδρα ἀριθμῶν ἐχρησῶσι. Sozomenus lib. 1. cap. 8. τα Ρωμαίων ταρματα, ἀ νῦν ἀριθμῶς καλῶσιν. Adde lib.9. cap. 4.8. Eustathius in Vita S. Eutychetis Patr. Constantinop. num. 67. περιβῶν τις ἢ καθελθῶν ἀριθμῶ ἐν Ἀμασειά. Palladius in Vita Chrysofostomi, p. 84. δίδωσι Λυκίων τῶν, ὡς ἔλεγον, Ἑλλῆνα, ἀρῶν μὲν ἢ ἀριθμῶ ἢ ἐπιλαρόμεν. Adde eundem, pag. 34. Chronicon Alexandr. an. 3. Gordiani: περιβῶν Ἀλῶσις ἢ ἰσταν ἀριθμῶν ἢ ἡλιωσιν Κασδιῶσιν. Anno 4. Philippi: ἀριθμῶν σμειψασῶ ἢ ἡλιωσιν, &c. In Valentiniano: ποίσεια αὐτὸ ἐκτὶ περιβῶν ἀριθμῶ. Theophanes an. 5. Arcadij: Ἀρῶν ἢ ὃ βασιλεὺς ἰσταν ἰδῶν ἀριθμῶ ἐν ΚΠ. ἢ ἐκαλίσεια Ἀρῶν καὶ. Ita præterea hanc vocem usurpat an. 1. 13. & 32. Justiniani, ut & Socrates lib. 2. Hist. Eccl. cap. 98. lib. 6. cap. 6. Leo in Tacite, cap. 6. n. 28. Mauricius lib. 12. cap. 7. Justinianus

stinianus in Nov. 116. 117. cap. 11. in Edicto 4. c. 2. Basilica lib. 7. tit. 5. cap. 86. &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Numerus*.

ΑΡΙΘΜΟΜΕΝΑ, *Que numero constant.* Harnepoul. lib. 4. tit. 8. §. 52.

ΑΡΙΔΟΡΟΝ, Nicolaus Myrepsus scēt. 1. cap. 153. ex Cod. Reg. σήρακος, καλαμίτη, πόλιον, αριδώρα, φοιτόρον λαύρι, γαρίφαλλα, &c. Vox ignota significationis Fuchlo. Apud Matth. Silvaticum, *Arilli sunt arida uvarum grana, dicta ab ariditate, quæ Græcè vocantur gargata, Gigarta.*

ΑΡΙΝΙΟΝ, *Scobina, Arena.* Suidas in Etymologico: Ρ'ινὴ, ἔξωτὸν ῥῶν λίγη τὸ ἐν σωθεία ἀρίνιον. Vide *Αρίνα*.

ΑΡΙΤΙΝΟΣ, Demetrius Constantinopolit. lib. 2. Hieracosphij, cap. 190. ἐὶν ἡ φάσμα ἰσπανική ἐκ τῆ ἰδιώτης, ἰσθίνας ἴσπανος τῆ ἀρίτινον λεγόμενον, ἐπιζῆμι πῶ τῆ ἰσπανική ἐκβολή.

ΑΡΙΟΝ, *Cymbium, Patella.* Scholiastes Nicandri ad Theriaca: τὸ κύμαλον λίγη, καὶ κύμαβιον, καὶ ἰμβάβιον, καὶ ἔξωτῆ ἢ σωθεία καὶ ἀρίον καλεῖται.

Αεον, Gladiolus, Flos apud Interpol. Diofcor. cap. 602.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ, Hæretici *Sabbatiani*, sic dicti, quòd ἀριστεράν χεῖρα abominarentur, δι' αὐτὴ ἀφοσίωσις μὴ τοῦ μῆτις, ut est apud Harnepoulum de scētis. Horum mentio est in Concil. Constantinopol. Can. 7. & Trull. can. 95. ubi cavendum ne quis ad Novatianos vocem hanc referat.

ΑΡΙΣΤΗΤΑΡΙΟΣ, *Refectorarius*, in Monasteriis, de cuius ministerio extant hi Jambī MSS. ex Cod. Thuaneo:

Εἰς τὴ Ἀριστήθειον.
Αεισοπιὸν τοῦ ἀδιφάκου ἐν τῆσθ,
Εὔμοι σφάμα τῆ σπατίων τὰς θίαιες,
Σταθμὸν τῆ ἀρίον ἐῖ τι δὲ ἄν βροτόν τῆσθ,
Γεως μίριζον τοῖς ἢ μαίροσι πλόν,
Διπλῆς τιμῆς ἡδ ἀξίον τῆσθ λόγθ,
Φεῖδῆ δὲ ὁμοίως ἢ τῆ ὑπερσπίσθ,
Ἄπαι γάρ ἐστὶ ἐν μὲθθ ἐάν ἐὰ ἴσως,
Καὶ μίλι παρταῖς ὡς σπατίθθ δισπίτθ
Απεσθόικε νόμιζε δὲ ὁμοίως φέρον,
Στῆσθ, θίαιες ἐπὶ ἄλλοιπρ ἴεμον
Ἴν ἐὶν ἡμῶσθ ἢ χηρῆ θι πῆσιθ.

Αριστήριον, *Cœnaculum; Pranorium*, Joanni de Janua: *Triclinium in quo prandre solebant.* Anna Comnena lib. 14. pag. 443. ἰδίεζατο τῶτων ἔξω τῆ Κελίονθ θύρας, Αριστήριον τῶτο πάλαι ἰνομαζόμενον. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 2. pag. 121. Pro refectorio Monachorum usurpat non semel Scriptor Vitæ S. Nili Junioris, pag. 52. ἐν πῶ ἀριστήριον ἡδὲ ἀδιφῶν ἡμῶτων. & pag. 145. ἐὶν τῆ αὐτὴ ἰσπανική σου τῆ σπατίως τῆ μετὰ μὴ μοναστηρίου λιλυγμένον, καὶ ἐν πῶ ἀριστήριον ἰσθίονθ. Ita etiam Joan. Moschus in Limon. cap. 166. τῶτων θωραγῶν τῆσθ ὕσων, ἢ ἐν τῆ ἐκβολῆσθ, καὶ ἐν πῶ ἀριστήριον, &c. Ubi Ambrosius Camaldul. In refectorio, Sic perinde Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymij, num. 17. ἀριστήριον usurpat, ut & Zacharias Pap. lib. 2. dialog. cap. 22. ubi Gregorius M. *refectorium fratrum* habet.

ΑΡΙΣΤΟΔΕΙΠΝΟΝ, *Prandium & cœna vespertina.* Theophrastus, pag. 313. ἄλλως ἢ πρὸς ἀρισθίον ἐστιν ἐκβολεῖται, ἀμα πῶ ἀρισθίον, ὡς μὲν ἐπιζῆμι, ὡς ἢ ἀπίτμην. Ubi Hist. Miscella, pag. 622. *Cum ad prandium vel ad cœnam accubaret.* Anonymus profert eundem Theophrastum, p. 431. ἐστὶ ἐισελθὼν εἰς το Παριστήριον, ἄρξατο τοῦτον ἀρισθίοντα πολυλίανθ ἐξέκρησθ, &c.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΤΩΡ, *Nomenclator.* Ita dictus Simon Cananita Apollolus, quòd Christum ad Nuptias invitaverit. Index XII. Apostolorum Edit. à Cotelero: Συμὼν ὁ Κανανίτης, Ἀρισθίονθ, (al. Ἀρισθίονθ κλητῶρ) τῆ κυρίου εἰς τὰς γάμους, &c.

ΑΡΙΣΤΟΦΟΡΟΝ, *Vas ad Potum & prandia deferenda rusticis in agro aratum*, Hugutio.

ΑΡΙΤΙΝΟΣ, ostret species, apud Demetrium Constantinopolit. lib. 1. Hieracosphij, pag. 156.

ΑΡΙΤΡΙΑΛΙΣ, *Herba Mercurialis*, ἰσοζῶσις, apud Interpol. Diofcor. c. 770.

ΑΡΙΦΝΙΤΟΣ, *Inniketes, ἀνάριθμος.*

ΑΡΚΑ, *Arca, Fiscus, Thesaurus publicus.* Inscrip̄tio Thyatirensis sub Caracalla apud Erudicum Sponium, to. 3. Itinerar. Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΡΧΗΣ ΑΙΒΙΑΝΗΣ. Justinianus Nov. 128. καὶ τῆ ἐξ αὐτῆ εἰς ἀρκαν ἀσφίραξ, ἢ ἐν ἰσθίπρ ἰσθίραξ δὲ δὲ δὲ δὲ, ἢ δὲ ἀπανθῶμα προσθή. Zacharias lib. 1. dialog. cap. 4. ἰσθίον ἢ τῆ μῆτις τῆσθ κυρτός τῆ ἀρκαν μὲν σίτη ἰσθίον. Adde lib. 38. Basil. tit. 7. cap. 4. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 2. scēt. 9. p. 11. & Gloss. med. Lat. in *Arca*.

Αρκαρι, *Arcarius, Arca publicae castis.* In Nov. 147. cap. 2. & in Edicto 13. Justiniani. Balsamon ad Photij Nomocan. tit. 9. cap. 1. δὲ τῆ εἰσπόμενης Κοινοπολιτείας τῆ μῆτις, ἢ τῆ μῆτις, ἰσθί δὲ δὲ, ἰσθί ἰσθίον τῆσθ ἀρκαρι. Ἀρκαριεῖς ἰσθίραξ, in eodem Edicto 13. cap. 20. Vide Gloss. med. Lat. in *Arcarius*.

ΑΡΚΑΡ, *Cyclaminus*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 382.

ΑΡΚΑΤΟΙ, *Arcati, qui arcus deferunt.* Mauricius lib. 2. Strateg. c. 7. δὲ μὲν τῆσθ ἢ λωπὸς πάντας τῆ ἐν μῆτις ταινομίνας ὡς τῆσθ ἰσθίον, ἀρκατις τῆσθ, ἐκσταριον χωρὶς ἰσθί ἡδ δὲ μῆτις ὡς δὲ ἰσθίον τῆσθ ἰσθίον, τῆσθ τῆσθ ἰσθίον ἰσθίον, ἐν τῆ ἀρισθί ἰσθίον κληζομένη, ἢ τῆσθ.

ΑΡΚΕΛΑΙ, *Acyonium*, arbor. Vide Petr. Bellon. lib. 2. observ. cap. 3.

ΑΡΚΕΤΟΣ, *Idoneus, sufficiens*, ἰσθίον, ἰσθίον τῆσθ.

ΑΡΚΕΛΟΥ, *Adarces*, seu *concreta salinis ex humidis & palustribus locis emergent.* Glossæ Jatrice Græcobarb. MSS. ἀδάρκας, λίγη ἀρκαῖον, ἰσθί ἰσθί ὡς ἰσθίον. Glossæ alia Jatrice Græcobarb. MSS. ἀρκίλιον, ὡς ἰσθίον εἰς τὸ γλαῖον, ὡς πῆσθ, ὡς ἰσθίον, ὡς ἰσθίον, κακαλα. Apud Marthæum Silvaticum, *Adarcha*, est *calamus aromaticus*.

ΑΡΚΕΥΓΕΙΝ, *Incipere.* Glossæ Græcobarb. Ἀρκεῖων, ὡ ἰσθίον τῆσθ ἰσθίον, ἀρ τῆ μῆτις ὡ ἰσθίον ἀρκεῖ, ὡ τῆσθ ὡ ἰσθίον ἀρκαῖον εἰς τὰ ἰσθίον ἀρκεῖον, ἢ ἀρκεῖον, ἢ ἀρκεῖον.

ΑΡΚΙΔΙΑ, *Archidia, Testes.* Glossæ Græcobarb. Ἀρκίον, τὸ ἀδῶν, ἀρκίον, ἀρκίον, ἢ ἀρκίον.

ΑΡΚΙΟΚΛΕΠΗΣ, *Antiquus fur.* Glossæ Græcobarb. ὁ ἀρκίον κλητῆς, ὁ παλαιός κλητῆς, ὁ ἀρκεῖον κλητῆς.

ΑΡΚΑ, *Arca, Arcula.* Etymolog. Suidæ: Συμμίονοι, οἱ καρβόλυκας βασιλῶν σκῆμα ἡδ αἱ ἀρκαὶ Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. c. 9. ἢ τὸ λωρῶν ἰσθί ἰσθίον ἐν τῆ ἀρκα ἰσθί ἰσθίον. Ubi Gregorius M. in *arca*. Usurpat præterea lib. 2. cap. 27. Gennadius in explicatione Rhamplij: ὡ ἰσθίον, ἀρκα. ὡ ἰσθίον ἀρκαῖον. Ptochoprodromus MS.

Αρκα, ἢ τῆ ἀρκα μὴ πῶ βρο φεμὴ καρατί. Occurrit præterea in Basilic. lib. 8. tit. 2. cap. 101. & apud Cyrillum ad leg. 19. §. 1. D. loc. Basil. lib. 20. tit. 1. c. 19. eorundem Scholiast ad lib. 22. p. 31. &c.

Αρκα, *Arcula*, inquam elemosinæ inferebantur, vulgò nostris *Trinæus*. Leo Grammaticus,

ΑΡΜΑΡΗ, Ἀρμάριον, *Armarium*. Corona pretiosa: Ἀρμάριον, [*Protopriarium*, ταμίσιον. Joan. Mofchus in Limon. cap. 79. οὐκ ἔστιν ἢ μὲν] τὸ ἄγιον πάσχα ἢ πικτικὸν πεμφθὲν ἐν κτίλει διὰ ἀρμαρίων, ἡσάσθη καὶ λήθην τὰς ἀγίας κοινωνίας ἐν τῇ ἀρμαρίῳ αὐτῷ. δι-δωκεν ἢ τὸ κλείδιον τῷ ἀρμαρίῳ τῷ αὐτίθι. *Bafilic. lib. 44. tit. 13. cap. 3. καὶ αἰ καὶ ἀρμαρία τὰ μὴ ἔκκειν βίβλων, ἢ ἐκπίπτει, ἢ ἔσταν ὑπερπεριδεδεῖται.* Adde *lib. 15. tit. 4. cap. 7. Paxamus Geoponic. 18. cap. 21. βάλα γνάσι ἐς τὰ αὐτὰ σπυρίαιρα, ἢ δις αὐτὰ ἐκβιάσασεν, ἢ ἀρμάσειν ἵθα ἀν αὐτίθι μόνῃ. Perperam editum μαρμάσειν, ubi Interpres, in *arsulam aut Cistam. Ptochoprodromus MS.**

Νά ἀνοίγει τὸ ἀρμαρίον μου νὰ βρισκα γιμάτου.

Ἀρμαρίον, *Armarij, Armariorum* seu *arsarum* *Circulatoris*, nostris, *les Caisjiers*. Theophilus Antecessor *lib. 4. tit. 7. §. 2. dicitur puto ἢ In historiā proso-πορομένη*], ἰσπερὶ αἱ ἀρθοδόξοι μὲν τῶν παλαιῶν *Institores* καλοῦνται. Ubi Scholiastes: αἱ ἀρθοδόξοι ἢ παλαιῶν, τῆσις ἐν αἱ καλυμμένοι Ἀρμαρίον.

ΑΡΜΑΣΙΑ, *Conjugium*. Glossæ Græcobarb. Γάμος, ἢ ὑποδωμάτιον, ἢ ἀρμασίας. Ἀρμασίον, *Conjugatus*, in *hissem Glossis* non *femel*. Vide ὀρμασίας.

ΑΡΜΕΓΕΙΝ, pro ἀμείγειν, *Mulgere*, in Corona pretiosa. Portius, habet ἀρμύγιον. Glossæ ad *Iliadem* Barbarog. Ἀρμυλομίνας, Ἀρμυλομίνας.

ΑΡΜΕΛΑΥΣΙΑ, *Armelauzia*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Martyrium S. Bonifacij, pag. 321. ἀνὴρ τυνηζαροναῖος, παχῆς, ξανθός, βουσι ἀρμυλομίσιον φορῶν. Ubi vetus versio: *coccinea armelauzia induntis*. Mauricius *lib. 12. Strateg. p. 303. ἔστι ζουσαρία Γοτθικά, ἔστι ἀρμυλομίσιον ἔχουσι κινδῶ μίχρη τῷ γουσίαν αὐτῶν δὲ φέρειν αὐτάς.*

ΑΡΜΕΛΑΟΥΠΛΑΣΙΝ. *Historia* Bertrandi Romani M S.

Καὶ ἐς ἀρμυλομίσιον ἔν ἔσαν ἐπὶ αἱ δῖο. ΑΡΜΕΝΑΤΙΚΑ. Vide σραγλομαλίσιον.

ΑΡΜΕΝΟΝ, τὸ ἴσιον, *Velum*, *Sulda*, & alii *Eufathius Od. ε. εκποπῆτον ἢ καὶ μίπτιν ἢ Ομηρικῆ αὐτῆ κλίσι* τῷ ἀρμένον, τῷ ἴσῳ, ἐπιπικρι παραθαλά τοῖς πολλοῖς ἀρμενα, ἰδιωτικώτερον ἴβ, ὅμως ἢ κα ἀλόγως, τὰ ἴσια καλεῖν.

Αρμυλοῦσιν, *Velicari, Velicare*, in Gloss. Græco-Lat. Theophanes, pag. 318. ὅρα ἢ εἶδον ἐπὶ τῷ πάλιν ἀρμυλοῦσιν. *Anonymus* de *Nuptiis* Thefei *lib. 1.*

Ἀρμυνοσε καὶ παρῶσι, πλὴν θάλασσαν περινοσε. *Leges Rhodiorum*, cap. 11. αἱ ἢ βάλουσι, ἢ τῷ πλοῖο ἀρμυνοσε τοῖς πλοῖο, ἢ διασπαρῶ, &c. Adde *cap. 36. Nicetas* in *Manuele lib. 5. num. 9. τὰ σιδῶν λαβόντες ἡρμυνοσαν*. Ubi *Cod. Edit. τὰς ἀγκυρας ἀνιμυνοσαν*. *Historia* Apollonij Tyrij.

Ἀρμυνοσε τὸ κάτερον πλὴν εἶσαν τῷ θλίμην.

Nicolas *Lucanus* de *excidio* Trojano:

Καὶ τὰ ἀρμυνα ἔσπαρῶσαν, καὶ ἀρμυνοσαν τῷ νύκτε.

Utitur etiam *Achmes*, cap. 179.

Ἀρμυνοσε, *Velicatio*. Glossæ ad eandem *Iliadem* Græcobarb. Καλιπλον, Καλλιῶ ἀρμυνοσαν.

ΑΡΜΗ, *Salsugo*, Ἀλμυρίς, *Agapius* in *Geoponico*, cap. 186. καμνισὶ καὶ μὴ ἀρμυλον μόνον τὰ ἀστρα λάχανα, ἢ ἡν φρού, καὶ τὰ λέγουσι λαχασαμίαν.

Ἀρμυρός, *Salsus*. Glossæ Græcobarb. Ἀλμυροσ, Ἀλμυρόν, Ἀρμυρόν.

Ἀρμυράδα, ὅτι ἰσάτιος τὸ ψάει, *Garum*, *Γάρον*. ΑΡΜΙΑΤΡΙΟΝ, *Dracunculium*, apud *Interpol. Diofcor. post* cap. 183.

ΑΡΜΟΔΙΟΙ *δικασταί, Competentes iudices*. *Basil. Theophil. &c.*

ΑΡΜΟΣ ΤΗΞ. Vide in *Modératour*.

ΑΡΜΠΕΤΑ, *Αρσπίτα, Eurhophonium, Buglossus*.

ειφρόσιον, βύβλασιον.

ΑΡΜΥΛΑΑ. *Agapius* in *Geoponico*, cap. 188.

βάλας ἐς τὸ τζουκάσι, ἢ σίπειν ὅλων πλὴν ἀρμυλλαν τὸ ἀλδρον.

ΑΡΝΗ, *Agnus*, ἀμῶν, *Portio*. Occurrit in *Nomocanone* *Coteleriano*, num. 448. Ἀρῆ etiam habetur in *Corona pretiosa*. Ἀρῆσι, *Agnellus*, ἀμῶν. Ἀρῆσι, *agnus*. Glossæ Græcobarbaræ: ἢ ῥοβόλα, ἢ ἀρῆσι.

ΑΡΝΙΣΟΧΡΙΣΤΟΣ, *Apostata*, *Canon* *Pænitentialis* *MS. Joannis Chryloftomi* nomen præferens: ὁ ἀρῆσιχριστὸς ἔχῃ ἐπιπίμιον ἀπαύλα τῷ ζῶσι αὐτῷ ῥῆσιον.

ΑΡΝΟΠΕΤΑ. Vide in *Αρμπήτα*.

ΑΡΝΟΚΟΥΚΑ, τὰ ληλαίικα, in *Lexico* *MS. Nicomedis* *Jatrofophitæ*.

ΑΡΟΝΙΑ, *Mistillon*, in *Glossis* *Jatricis* *Græcobarb. MSS.*

ΑΡΟΥΛΑ, *Arula*. Scholiastes *Aristophanis* ad *Acarnan. ἰσχαρῶν, ἢ νῦν καλυμμένον ἀράλαν.*

ΑΡΟΥΡΑ, quid sit, diximus in *Gloss. med. Lat.* scilicet *ager satus*, vel *segetes ipsæ*. *Basilus Sclucienensis Episc. pag. 362. αἱ τῷ διδασκαλίας τῷ σπόρον ἐῖς ὑψόν ἀρῆσαν κατὰ βυβλίον.* *Synaxaria 11. Janu. in S. Theodolio Antiocheno: ἡγερέτω πλεῖ μῶν σπορίδας, ποτὶ ἢ μικρὰς ἀράρας ἐν τῇ νύκτι.* Vide idem *Gloss.*

ΑΡΟΥΣΙΟΣ, *Glastum*, *Prophetis* seu *Chymicis*, ἰσάτις, apud *Interpol. Diofcor. c. 403.*

ΑΡΡΠΑ, *Harpa*, *Barbium*, *Historia* *Apollonij* *Tyrij:*

Μετὰ κεντρία νὰ κρατῶ τῷ ἀρῆσαν ἐῖς πλὴν χίρας *Rursum:*

Ἐκρατῶν ἐῖς πλὴν χίρας τῷ μία ἀρῆσι καὶ συνάρα. *Vide* *Gloss. med. Lat. in Harpa.*

ΑΡΡΟΣ, *Vulpes*, vel *Aquila*. Glossæ *Jatricæ* *MSS. ex Cod. Reg. 190. ἀρῆσι, ὁ ἀλύσι, ὁ αἰτός.*

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ, *Sponsalia*, cum scilicet *Aræ* danatur. *Hefychius: Μνήστον, ὁ τῷ γάμου ἀρῆσιον. Catalogus Imp. Constantinopol. post* *Codinum, p. 80. de Manuele Imp. σμυρῆσιδῆσι τῷ κύριον Ἀλέξιον τῷ γόν αὐτῷ γυμνακί τῷ κυρῷ Ἀνῆ, τῷ θυραστῷ τῷ εὐμνηστῷ Ρηγῆσι σρακίας, μὲν ἀρῆσιον ἐκτὸς τούτου δὲδοσις σφῆσι τῷ οἰκονομικῷ Πατριάρχῃ Θεοδοσίῳ τῷ Ἀντιοχίῳ. Balsamon in* *Nomocan. tit. 13. cap. 3. ἀρῆσιον, ἦτος μνηστῆσι. Eucholog. ἀκολλησι γινόμεν ἐπὶ μνήστοσι, ἦτον τῷ ἀρῆσιον.* *Nomocanon Cotelerianus, N. 525. ἐκ βῆσι δικαον τῷ μνηστῆσι μ. ποιῆσι ἀρῆσιον, ἢ γάμου, &c.*

Ἀρῆσιονεῖσι, *desponsari*. *Hefychius: μνηστῆσι μνηστοσι, uti emendat vir doctus, pro μνησθέντων.* Apud *Portium*, ἀρῆσιονεῖσι, μνηστῆσι, *sponsare*. Ἀρῆσιονεῖσι, *sponsus, desponsatus*. *Anonymus* de *Nuptiis* *Thefei lib. 9. extr.*

Πρῶτα τῷ ἀραβονίσιαν τῷ νύμφησι τῷ ἐκάνοι.

Mox: Μὴ παρῆσιονεῖσι λέγουσι νὰ εἶσι ἀραβονίσιαν.

Anonymus de *Bellis* *Francor. in* *Morea: Ὁ κῆσι ἀραβονίσιαν ἐπὶ τῷ τὰ παρῆσι, καὶ αὐτῷ ἀραβονίσιαν, καὶ ἴστικαν τῷ γάμου.*

Pachomius Gami Episcopus in *Epist. ad Theodolium Zygomalam: τις ἀνδρασι ἀρῆσιονεῖσι γυναικῆσι, μὲν ἡρασι καὶ ἰσρασι καὶ, ἡμῶν ἀρῆσιονεῖσι καὶ φίλμα. Infra: illa ἀρῆσιονεῖσι dicitur, seu desponsa.*

ΑΡΡΑΜΑΔΕΣ. Vide ἄρμα.

ΑΡΡΗΚΤΟΝ, in *Glossis* *Chymicis* *MSS. ὅτιν ἀρῆσιον.*

ΑΡΣΕΛΑ, *Argemone*, apud Interpol. Diofcor. post cap. 396. *Arvilla*, apud Apul. c. 31.

ΑΡΣΕΝΙΚΙΟΝ, *Arsenicum*. Eustathius in Homer. *αρσενικόν*, ὁ ἰδιωτικὸς ἀρσενικὸν λίθος.

ΑΡΣΕΝΚΑΝΘΟΝ, *Pulegium*, Γλύχων, apud Interpol. Diofcor. cap. 441.

ΑΡΣΕΝΟΘΑΥ, vasis Chymici species, *Alambucus*. Cod. Reg. MS. 618. fol. 289. v. λαβὸν ἢ ἀργύριον ἑλιγνὸν ἀρσενοθαύ, τὸ καλὸν ἄμρον, ἰαμβύκω, βάλω ἐν αὐτῷ, &c.

ΑΡΣΕΝΟΚΟΪΤΑΙ, *Pederaste*. Joannes Antiochenus de Charificariis, pag. 188. οἱ ἀρσενοκοῖται, δότ τῷ Ἰ φρωταβίαις τῶν Σαδωμίταις. *Αρσενοκόλια*, apud Macarium, quae παρθοφορία, S. Athanasii in Vita S. Antonij, παρθοφορία Clementi Alexandrino, ἀβύλω κώρησι Phocylidi, ἀβήρομαξία Sexto Empirico. Vide Gloss. med. Lat. in *Arsenoquia*.

ΑΡΣΗΝΑΛΗΣ, *Navale*. Inscriptio Constantinopolitana: ἵκισαν πρὸς ἀνάστασιν τῷ λαῷ τῶτον μνηροκότων ἀρσηναλων. Integram dedimus in nostra Constantinopoli Christiana lib. 2.

Αρσενά, eadem notione apud Portium. *Αρσενά*, apud Sguropulum fecit. 11. cap. 2. ἵκισαν τὴν ἀρσηναλὴν ἐν τῷ ἀρσηνᾷ, (Veneto) ἐν ᾧ ἐκὴματι ἐκταλίνθη τὰ βίβη, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Arsena*.

ΑΡΣΗΣ, *Mas*, Ἄρσιν, Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracophophij, cap. 3. ἑσῶθεν αἰς ὁ ἀρσῆς τῷ περιόκων ἔχει ἡλὸς ὅπισθεν κέρων.

ΑΡΤΑΒΗ, *Artaba*, mensura Aegyptiaca modiorum quinque, ut est apud S. Hieron. lib. 2. Comment. in Efaïam, cap. 5. cujus meminerunt Justinianus in edicto 13, cap. 6. 23, & passim ab aliis laudati Scriptores, Dalmatius in Hist. SS. Aegypti MS. in Serapione: ἐπὶ μέτρῳ θήρης ἐκομίζετο ἕκαστος ἐκουσίως ἀρτάβα δώδεκα, ὡς παραρμῶν μέτρους παρ ἡμῶν λεγομένους.

ΑΡΤΑΝΗΘΕ, *Cyclaminum*. Glossæ Jatricæ Græcorum. MSS. ἀρτανήθ, χωρὶς ἄλκυρον, λέγεται κυκλάμινον. Vide *Χωρὶς*.

ΑΡΤΑΡΙΑ, *Fascie pedales*, vel *pedales*. Suidas: ἀρτάρα, παρ ἡμῶν, οἱ τῷ ποδῶν πῖλοι. Glossæ Basilic. πεδῶλια, ποδῶν καλύμματῶ, τῆς ἢ τὰ ἀρτάρα ἡμελιώδους. Etymologic. de voce πῖλος. σημαίνει ἢ ἐπὶ τὰ ἀρτάρα ἐπὶ τὰ πανία. Isaac. Tzetzes ad Lycophron. Ἀσκήρει, κυρίως, τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πῖλια λίγη, ἢ τοῖς τὰ ἀρτάρα. Joan. Tzetzes ad Hefiodi opera & dies lib. 2. *πῖλῶν πῖλα*, τὰ ἀρτάρα. Vox formata ex ἀρτήρ, fascia, quâ quid confingitur aut colligatur. Hefychius: ἀρτήρ, ἑσθῆμα. Ita censet Salmastius ad Lamprid. pag. 221. Vide Cujacium lib. 27. observ. cap. 16.

ΑΡΤΕΛΑΡΪΑ. Ex Ital. *Artigliaria*, Phortius de re militari lib. 1.

Ἰνὸν ἢ ἐσθῆλια,
καὶ δέχοντ ἀφελιαρί.
Idem lib. 2.
Μετὰ πῶ ἀρτελαρί
Θεῖον τὰ γαμβάνια.

ΑΡΤΕΜΕΔΗΪΟΝ, *Diellammum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 442.

ΑΡΤΕΜΪΣΙΟΣ, *Majus mensis*, secundum Macedones. Suidas, & alij.

ΑΡΤΕΝΤΟ, *Argentum*. Cod. Reg. MS. 618. f. 282. βάλω ἀρτεντῶ, καὶ ὄλιγον ἰαρίω, καὶ ἀσίνας τὸ ἀρτεντῶ ὕδω χρῆσεις, &c.

ΑΡΤΖΗ, *Relatio ad Regem*, Ἀναφορά, vox Turcica. Malaxus in Hist. Patr. pag. 130. καὶ ἀναφορά, ἦρον ἀρτζη, ἀπὸ τόνου, τῷ Σουλτανοῦ ἕκαμαν. & p. 140. ἕκαμη ἢ ταυτίω πῶ ἑσθῆτιον ἀρτζη εἰς τὸ Σουλτανόν. Ubi

Theodosius Zygomalas: ἀρτζη, ἀναφοράν τῷ βασιλεῖ. Uritur rursum pag. 141. 145. 159.

ΑΡΤΖΗΘΟΥΡΙΟΝ, ita appellat Armenij jejunium quod celebrabatur, & inchoabant feriam. *ἡ γναμ Γραεὶ τῷ ἀφοροσίτιμον vocant, ὅτ quæ præcedit illam quæ τῷ Ἀποκρίε dicitur*. Anastasius Episcopus Caesariensis de Artziburio: τῷ ἱερομαδῶ ἑσθῆ τῷ ἀποκρίε, πῶ νηστεύον οἱ Ἀρμένιοι τῷ Ἀρτζιβῶρον, εἰς τινες, ὡς αἰς νηστεία ὡς ἔστιν. - ἐπὶ ἢ οἱ Ἀρμένιοι ἅλων πῶ ἱερομαδά νηστεύον ἡμεῖς ἢ μῶν ἡμεῶν ἰὰν κατὰ λῶ-σιν ἡμῶν, καὶ φαγωμῶν, κατὰ λῶ μῶν αὐτῶν πῶ ἀρση, &c. Infra: ἔτω γινώσκων ἀσφαλῶς πᾶς Χριστιανὸς ὅτι λελογίμην δότ κατόνον ἐξ ἱερομαδῶν εἶσιν ἐν ὄρω τῶν ἐπιαντῶ, ἦρον ἢ προφανήματῶ, πῶ καὶ Ἀρτζιβῶρον ἰνομα-ζομῶν, ἢ τυροφῶν, ἢ διακαυήματῶ, ἢ τῷ ἀρζην πινύ-ματῶ, ἐπὶ τὸ δῶδεκαήμερον. Anonymus de dicibus in quibus jejunium solvunt Monachi, post Typicum S. Sabæ, pag. 137. κατὰ λῶ μῶν καὶ πῶ πρὸ τῷ ἀποκρίε ἀπασαν ἱερομαδῶν, ἢ ἔτερον πονήν ἑσθῆ τῷ Ἀρμήμιον ἀσάλον ἠτάθων τεθίμωρον νηστεύει γῶ ἔτω δὲ ἀπὸ λῶ ἀπὸ λῶ κωδῶ: ὡς ἐπὶ ἡμῶν πῶ τῶ κωδῶ Ἀρτζιβῶρον, εἰς τὸ πρῶτον καὶ μετῶν ἐν πῶ λῶ καὶ κωδῶς ἢ ἐπὶ ἡμῶν τῷ διδασκάλῳ αὐτῷ Σερζίν. τὸ γῶ Ἀρτζιβῶρον, ἢ τῷ Ἀρμήμιον διακρίση Μασάτωρ ἡμελιώδῳ ὅν πισθῆσας ὁ Σερζίν ἑσθῆ θήριον βροβῆλι, ἐπίστωλε πᾶσι τοῖς Ἀρμήμιους νηστεύον ἐν ταυτῶς τῷ ἡμεῶν ὑπὲρ τῷ κωδῶς τελάντ, ὅτ καλοφῶν ἑσθῆσι καὶ σκουζουράσιν, ὡς καὶ ἀνακαλύπτειν ὁ ἀιστῶν βασιλέμῶν, εἰς ἀνάμνησιν τῷ Νιναντῶν νηστείας ἰσοχρηστοῖς ταυτίω ἐπιβλήσει. Alter Anonymus de jejunio Monachorum, in eodem Typico, pag. 131. τὸ δῶδεκαήμερον ἢ νηστεία ἐξ ἢ Ἀρμήμιον ἔτω γῶ τὰς ἑσθῆς ἰοβῆς, ἢ τῷ ἰσχυρίεμῶν, ἐπὶ τῷ ἄρσησι, ἐπὶ τῷ εὐφραίνεσθαι συναπῶν δακτύλῳ κατ' αὐτῶν τῷ ἡμεῶν τῷ Θεοφρασί, ἀκαλυπτόντι τὸ ἄλλοι αἰρήτικῶ, καὶ τῷ ἀρχηγῶ αὐτῷ Μασάτωρ, ὅς καὶ ἰσχυρῶν ἰνομαζῶν εἰς τὸ γῶ τῶ πρῶτον Θεοφρασίον δώδεκα ἡμέρας νηστεύει. καὶ τῷ προφανήματῶν, οἱ αὐτοὶ νηστεύον Ἀρμένιοι ὑπὲρ τῷ λεγομένῳ Ἀρτζιβῶρον, ἢ καὶ συλλελλῶ-ταν τὸ ἀιστῶν τὸ ταυτίως νηστείας ἐθελῶσι, οἱ μῶν αὐτῶν εἰς τὸ Νιναντῶν νηστείας λεγόντων, οἱ ἢ εἰς τὸ πῶ ἰερίων τῷ Ἀδὰμ, τὸ ἀλθῆς ἢ ἐστὶ εἰς τὸ ἀπὸ λῶ τῷ κωδῶς, ἐς μασάτωρ πῶ, πῶ τῶν μετῶν τῷ διδασκάλῳ αὐτῷ Σερζίν, &c. Triondium: χῆν γινώσκων ὅτι ἐν ταυτῇ τῷ ἱερομαδῶ (τῷ τελάντ) νηστεύον οἱ ἡσικαλάρα οἱ Ἀρμένιοι τῷ βελιμῶν αὐτῶν νηστείας, πῶν λεγομένῳ τῷ Ἀρτζιβῶρον ἡμεῖς ἢ καθ' ἑκάστῳ ἡμεῶν τῶν ἢ ὡς ἀνα-σῆσῆσι τὸ ἐκεῖνον δόγμα τῷ ταυτίως αἰρήσιως. Nicolaus Patriarcha Constantinopol. de jejunio Monachorum:

πῶ ἱερομαδῶ ἐν λαλῶ, πῶ πρὸ τῷ ἀποκρίε, ἢν καὶ ἰπονομαζομῶν πῶ τῷ Ἀρτζιβῶρον.

Nomocanon Cotelarianus, num. 330. τὸ δῶδεκαήμερον, καὶ πῶ πρὸ τῷ ἀποκρίε τῷ ἱερομαδῶ πρῶτον τῷ προφανήματῶν, ἀλλὰ εἰ αὐτῶν ἐκῆνον Ἀρτζιβῶρον εἰς καὶ εἶθον, οἱ ἀρχῆσι Ἀρμένιοι καὶ Κατζιζῆριοι ἰορτῶν ἰδιοσίτων αὐτῶν αἰρήσιως, &c. Artzibuzij meminere præterea auctor interrogationum de jejunio, post Typicum S. Sabæ pag. 131. Balsamon in Relp. 52. Isaac Invektivā 1. in Armenios, cap. 14. Nicon de Relig. Armenior. apud Cotelierum ad Clement. pag. 155. Euthymius Zygabenus in Panoplia part. 2. tit. 20. pag. 691. Nicephor. Callist. lib. 18. cap. 54. &c. Vide Christophorum Angelum de Hodierno Græcorum statu, cap. 17. & Alliarum de Dominic. & Hebdomad. Græcor. num. 8.

ΑΡΤΖΗΝΙΚΟΣ, *Masculus*. Glossæ Græcorum. Ἀρζην, Ἄρζην, Ἀρσενικόν, Ἀρτζηνικόν. Alibi: φωνὴν ἀρσηνικῶν, ἢ ἀρτζηνικῶν.

ΑΡΤΖΙΠΕΛΑΤΟΣ, *Mare Aegæum*, vulgò *Archipelagus*.

opeta MSS. S. Ephraim παραρηνοὶ Sermones 3. & 5. προς αρχαριος, & in Euchologio, pag. 468. Ex-tat ακολουθία εις αρχαριον βαθφοροντα. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morca :

Αρχος ἐν τῷ δὶρισματι εἰς ὅλα μὲν ἀρχαριος, καὶ ἰδίῳ ἐξου τὰ πράγματ' ὅτι μὲν καίμεν ῥηθία.

Vide Paralipomena de S. Paphnutio, num. 1. & Anonymum de Silentio.

ΑΡΧΕΓΕΩΝ, *Archegeum*, ἔθνα οἱ δημοσίῳι χαίρει δόκτωσῃ, ῥοβουλιάνειν, Suidæ. S. Ignatius in Epist. ad Philadelph. num. 8. ἰάν μὴ ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἔστω, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ οὐ πισυῖω. Mox: τὰ ἀντιτὰ ἀρχαία, ὁ σωμρις αὐτῶ, ἐξ ὁ θανάτῳ, ἐξ ἡ ἀνάστασις αὐτῶ. Aliâ interpolatâ ad eodẽm: num. 8. ἀδιντικῶν μοι ἔστιν ἀρχαίον ὁ σωμρις αὐτῶ. Justin. Nov. 15. ἰδόντες ὄντες ἀρχαίον, καθ' ὅ τὰ σπαρτήριμα παρ' ἑαυτοῖς δόπιλ-σθῶ. Scholiastes Basilic. ad lib. 60. p. 852. ὅς ἐν τῷ ἀρχαίῳ τυχὼν λελόμενος, ἢ ἐν τῷ γραμματιστικῶν. Vide Glossed. Lat. in *Archeum*. Aliàs, Græcis,

Ἀρχῶν, *Palatinum* appellatur. Suidas: αὐτῶ, τὸ τῶν ἀρχῶν λογιζόμενον. Vide Notas ad Alexiadem, pag. 246. Item

Ἀρχῶν, *Forum*, *Magistratum Curia*, Budæox Paufania. οἱ ἀπὸ τὰ ἀρχαία ῥήτορις, apud Basilium Seclucienfem lib. 2. de Vita S. Theclæ, cap. 5. 15. Vide Suidam.

Ἀρχῶν, *Arcliorum servatores, custodes*, in Lult. D. de Munerib. & honorib.

ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ, ita appellatur Proconsul Cappadocia. Justinianus in Nov. 30. cap. 5. καλεῖσθω τὸ ἐ ταυτις ἡγούμενος τῇ πατριῳ φωνῇ Procos. Justinianus Cappadocia, ὡς καὶ τὸ ἄρχῶν ἔχον ἰδεν, ἐξ τῷ Ἀρχηγητικῶν σωνομαζέον τὰ πράγματ'.

ΑΡΧΗΜΙΑ, *Chimia*, Ars consiciendi auri. Vide Gloss. med. Latin. in *Chimia*, & infra in ῥυμία.

ΑΡΧΗΝΙΖΕΙΝ, *Incipere*. Glossæ ad Iliadem Barbarog. ἡρῆσθω, Ἀρχηνίσει, Glossæ Græcobarb. δὸς τῷ ὄνοτι τῶν ῥήματι μετάνειν ἀρχηνοῖν, ἢ ἀρχηνί-ζεσθω, ἢ ἀρχηνίσει. Anonymus de Nuptiis Thelci :

Αἰρήνιζε πῶ ἀναλλῶν ἀρχηνίσει τὰ σπρίσι.

Historia Apollonij Tytj :

Καὶ πρὸς πῶ θάλασσαν θωρεῖ, ἐξ τότε ἀρχηνί-ζει, εἰ θάλασσα τῶν κακῶν ἕκαμς εἰς ἡρῆνα.

Alibi :

Μὲ πῶντες ἀναστραγμῶν καὶ κλαίμων ἀρχηνίσει.

Ἀρχῶν, eadẽm notione. Joannes Glycas de vanitate Vitæ :

Καὶ κείν τωρ' ἀρχηνοῖς, ἐξ εὐ σπυδάζεις πάλιν.

Ἀρχῶν, & Ἀρχῶν etiam hodie dicunt.

ΑΡΧΙΑΝΑΓΩΓΙΣΤΗΣ. Vide in Αναγωγισμῶν. ΑΡΧΙΒΕΛΛΙΩΝ, *Anchusa*, apud Interpol. Dioscorid. c. 605.

ΑΡΧΙΒΕΣΚΟΥΣ, *Archiepiscopus*, ex Italico *Archievescovo*. Sguropulus in Hist. Concilij Florent. lect. 10. cap. 10. ὅτι ἰσότης τῶν ἰδῶν ἀρχιεπισκῶν εἰ ἀρίστη αὐτοῖς ὁ ῥῶς.

ΑΡΧΙΕΡ'ΟΝΤΕΣ. Vide in Ἴερον.

ΑΡΧΙΔΙ, Ἀρχιδία, *Telles*, *Tessiculi*, ὄρχη, δίδυμοι. Glossæ Græcobarb. ἀλλῶν τὸ αἰδῶν, ἔρχιδιον, ἔρχιδιον ἢ ἀριδιον. Ita etiam Portius: ἀρχιδί, ἔρχιδιον, ὄρχη, δίδυμοι. Fabulæ Æsopi Græcobarb. pag. 25. de Castore: λήρῶν ὅτι ἔρχιδιον τῶ ἔλ' ἰσσηνῶν.

Ἀρχιδόσκυλον, Herba Græcis dicta κωδῶς ἔρχη. Vide Ἀριθία.

ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΣ. Vide in Διάκωνῶν.

ΑΡΧΙΕΒΔΟΜΑΡΙΟΣ. Vide in Εβδωμάριῳ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙ dicti primitus qui Episcopis ratione dignitatē præterant, atque adco

Metropolitæ, & Patriarchæ, quo vocabulo primùm ufus S. Athanasius in Apol. 2. pag. 791. Alexandrum Patriarcham Alexandrinum ita indignitans. Sed & ipsum Athanasium *Αρχιεπισκοπον* & *Παπῶν*, promiscuè appellat auctor Vitæ S. Paphnutij, num. 73.

Αρχιεπισκοποι, deinde præ cæteris dicti Patriarchæ Constantinopolitanus & Hierosolymitanus, cùm Pontifex Romanus & Patriarcha Alexandria *Ραπα*; Antiochenus verò nudè *Patriarcha*, indignitarentur. Petrus Antiochenus in Epist. ad Archiep. Gradensem, ubi de quinque Patriarchis: ἀλλ' ἑδὲ τέτων ἵκασθ' Πατριάρχης καλῶ) κυρίως, ἀλλὰ καταρῥε-στικῶς· ἀνακαρῶν) τῷ ἀρχιεπισκῶ τῷ Ρώμης Πάπας ὁ Κων-σταντινουπόλεως Αρχιεπισκοπῶ ὁ Ἀλεξανδρείας Πάπας, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Αρχιεπισκοπῶ· μόνῳ ὃ ὁ Ἁπιο-χίαις ἐκλήθη Πατριάρχης. Nilus Doxapatris: ἐκλή-θηναν ὁ Ἱεροσολύμων καὶ ὁ Κωνσταντινουπόλεως Αρχιεπισκο-ποι Πατριάρχαι, ἀλλ' ὅμως ὁ Κωνσταντινουπόλεως ὑπογρα-φῶ, Αρχιεπισκοπῶ νέας Ρώμης, καὶ οἰκουμηνικῶς Πατριάρ-χης, &c. Similia habet Balfamon de Privileg. Patr. p. 449. 450. 451. Justinian. in Nov. 7. in Procem. Αρχιεπισκοπῶ καὶ Πατριάρχης ἰσδιαιμονῶ πῶλως.

Αρχιεπισκοποι denique inclinant Græcicum Imperio, atque aded post Justinian tempora appellati majorum Civitatum Metropolitæ (subditi Episcopis), hac appellatione subinde donati ab Imperatoribus, licet nullis Episcopis præferant. Idem Nilus Doxapatris, in lib. de S. Patriarchatib. postquam dixit Patriarchas Diocæces suas feu ὄνομας, εἰς Εξάρχης, εἰς Μητροπόλεως, εἰς Αρχιεπισκοπῶν, καὶ εἰς Επισκοπῶν dividisse, hæc subdit: ἐν τῷ ῥῶ λουτικῶς νῶτες πῶλεων ἰπῶντες Επισκοπῶς· εἰ ὃ τινι ἰσῶν πῶλες ἐν τῷ αὐτῇ ἰπαρχία καὶ αὐταὶ μῶνισαι, καὶ μικρῶν δῶπιπλευ-σαι τῷ σπρίτις, ἰσῶν τῶν αὐτῶν Αρχιεπισκοπῶς· αἰ τινις ἔχον ἰσποκαπῶς ὑφ' ἑαυτῶς δύο γῶ μητροπόλεως γῶνδρ ἐν μίῳ ἰπαρχία ἀδύκωμον ἐπῶνθα, εἰ μὴ τῶ ὑσῆρον εἰς βασιλι-κῶν φιλοτιμίῶν δῶπιπασθῆ τῆς ἰσποκαπῆ δῶπ τινῶ μῶντρο-πόλεως, καὶ τῆ μῶνθῆ Μητροπόλεως ῥῶντῶ ῥῶ Βασιλείῳ, ἢ Αρχιεπισκοπῆ δῶπ πῶν ἀριτῶ ῥῶ καὶ πῶν ἡμῶν Επισκοπῶ. καὶ αὐτῇ γῶ καλῶ) Μητρόπολις, εἰ καὶ μὴ ἔχῃ πῶ-λες ὑφ' ἑαυτῶν καὶ Επισκοπῶς, ὡν ἔσαι μῶντροπόλεως. Balfamon in Meditat. ἠρῶντῶ γῶ ῥῶντῶ ῥῶ ἀρίων πα-τίρων τῶν ἰσῶν ἔχοντες δικησῶτες πολλὰς πῶλεως ὑπὸ Επισ-κοπῶν κωδωρομῶν καὶ Μητροπολῶν δῶντῶν, ὡς ἐξ Πρώτης εἰ κανόνις ἰσποκαπῶ. τῶς ὃ μὴ ἔχοντες ὑφ' ἑαυ-τῶς πῶλες τῶν αὐτῶ Επισκοπῶν ἰσποκαπῶν, καὶ ῥῶ Αρχιεπισκοπῶν ἰσποκαπῶν, ὡς φα μωνοκῶν ἰσῶν αὐτῶς ῥῶ Μητροπόλεως, ὑπερτίων ὃ ῥῶ Επισκοπῶν. Ejuſmodi Archiepiscoporum meminerunt passim Notitiæ Episcopatum editæ post Codinum, & alibi: sed hæc attigisse suffecerit, cùm hæc alij non fenel tractaverint, à nobis laudati in Gloss. med. Lat. in V. *Archiepiscopus*.

ΑΡΧΙΕΡΕΪΣ, *Episcopi*. Novella Alexij Imp. de Electionibus: ὡς περ ὁ ἀρχιεπισκῶς μῶζων ἔστ' ἡ ἰσῶν, ὡτω καὶ ὁ ἱερός ῥῶ Διάκων. Ita passim appellantur apud Symeonem Theflonic. in lib. de Sacris ordinat. & in Libris Ecclesiasticis Græcicorum.

Ἀρχιδυῶχος, *Primus Eunuchorum Palatinorum, Præpositus Palatii*. Chronicon Alexandrinum an. 5. Valentiniani: καὶ ῥῶ Πραποσίτων τῷ Παλατίῳ αὐτῶ Ρα-δανῶν ἰσῶμῶν, ἀνδρα δῶνῶν καὶ ὑποτρον καὶ δικησῶντα τὸ παλατίον, ὡς πῶτων ὄντ' Αρχιδυῶχων. Πρώτῳ ῥῶ ἐ-νῶντων, apud Theophanem an. 15. Constantij. πρώ-τῳ ῥῶ βασιδικῶν ἐνῶντων, an. 1. Juliani, denique πρωδονυῶχος, an. 9. Rhinotmeti, pag. 306. ἐν πα-λατίῳ ἐνῶντων ἄρχων, apud Procop. in Hist. arcana, pag. 30. 1. Edit. μέγας κωνσταντῶς, apud Leonem Grammaticum in Leone Philospho, pag. 486.

λάκις ἔδωκε. Ita passim apud Cantacuzenum & alios. Describitur in Euchologio Goari pag. 931. Εὐχὴ ἰπὶ παρασάγγῃ ἀρχόντων, ἵπτοι Πατρικίων.

Αρχόντισσαι, *Archontum uxores, Nobiles matrona.* Portius: ἀρχόντισσα, *Domina, Hera, ὁπισθονα, ὁσποτίτι, κυρία.* Continuator Theopanis lib. 3. num. 44. de Porphyra, Palatii triclinio: ἵπτις ἄτω λή- ρη, δὲ τὸ πλεῖ ἄσποντον ἐκαστὸς ἐπιτάλῃ διακείμενον τὸ εἶδη τῶν ἀρχόντισσαις καὶ τῶν ἑρμῶν Βρυμαλιῶν καμῶν. Nicetas in Isaacio lib. 3. num. 5. πάλιν τῶν ἀρχόντων παρειαμύμων καὶ ἀρχόντισσῶν. Nicephorus Blemmides in Epist. laudata ab Allatio, Marcesinam Joannis Ducæ Imp. pellicem, ἀρχόντισσαν indigitat. Historia Apollonij Tyrij:

Γιαυῶν μοιθὴ τὴν ἀρχόντισσα, κ' ἐπὶ τὴν ὄρε ζήτησις.
Alibi:
Πῶς ἱερεῖα Παλαιῆς ἀρχόντισσα μεγάλη.
Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.
Ἀρχόντων καὶ ἀρχόντισσαν ἐκαμάτα φίλα.
Idem lib. 7.
Ἦλθον πολλάκις ἀρχόντισσαν ἕμοισα πολιορκήματι.

Ita præterea usurpant idem Nicetas in Isaacio, lib. 3. num. 11. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini, sect. 5. cap. 15. Epist. 22. apud Crusium lib. 4. Turcogr. &c.

Αρχόντιαις, *Nobilis.* Manuel Malaxus in Chron. MS. in Andronico Comneno: καὶ ἰδυμῆθη ὅτι τῷ κά- ποισι Ἰσακίωσι εἰς τὴν πόλιν πλοῦτος ἀρχόντιαις.

Αρχόντιπυλοι, quasi *Minores*, vel minoris digni- tatis ἀρχόντις, seu Nobiles, cujusmodi erant quos nostri *Domicellos, Valetos, & Scutiferos* appella- bant: vel certè ἀρχόντων filij, qui nondum, præ ætate, ad dignitates pervenerant. Sic, ut apud nos, ita & apud Byzantios triplex fuerit nobili- um ordo, ἑσθέρων ἀρχόντων, ἀρχόντων, & ἀρχόντο- πύλων, ut est in Diplomatè Andronici Jun. apud Phranzem lib. 3. cap. 24. ἀρχόντοπύλων appellatos Magnatum filios colligere licet ex Constantino Porphyrog. in lib. de Adm. Imp. cap. 32. pag. 106. καὶ ἀρχόντοπύλων Παύλου τῶν ἑρμῶν Βραμῶν. Denique ex Anna Comnena lib. 7. pag. 204. quo loco ait Alex- andrum parentem phalangen instruisse constatam ex aula Constantiopolitana nobilioribus adolescenti- bus, quibus ἀρχόντοπύλων nomenclaturam indidit, quòd essent ἀρχόντων filij: καὶ ἀρχόντοπύλων ὠνόμασαν, ὡσαύτ' εἶς ἀρχόντων ἑρμῶν γελονότους.

Αρχόντιπυλοι, interdum neutro genere efferunt Scriptores. Cantacuzenus, lib. 1. cap. 48. & Codinus de Offic. cap. 6. num. 38. cap. 7. num. 18. cap. 17. num. 49. Anonymus de Bellis Francor. in Mores:

Εὐθὺς τὰ ἀρχόντοπύλου τὰ ἴσσω τὸ πάλαι.
Historia Apollonij Tyrij:
Πάλαι κ' ἑρμῶν μία φορὰ ἕμιν ἀρχόντοπύλου.
Infra:

εἰς εἶδον πτόων τῶν καμῶν εἰς πλεῖ ἀρχόντοπύλου.
Jam verò ἀρχόντοπύλων cujuslibet essent generis vel conditionis aut dignitatis, in Palatio nudis sta- bant capitibus, cum cæteri ἀρχόντις & Principes Sciadiis capita operirent, pro ratione officij aut ordinis, uti testantur Nicephorus Gregoras lib. 11. extremo, & Codinus de Offic. cap. 3. num. 12. & cap. 7. num. 32. Vide Ασκησις.

Αρχόντιζεν, *In nobilium ordinem adscribere, Nobilitare*, apud Portium.

ἀρχόντιζεν, ἀρχόντιζαν, *Principem agere, vel Magnatem esse.* Glossæ Græcobarb. Πλωμισκῆ, Πω- λμισκῆ, Πλωτισκῆ, ἀρχόντισκα. Alibi: Πότε φίλω πάλινεν, Πότε φίλω ἀρχόντιζεν.

Αρχοντόπιτξ, *nobilis, Clarus avis, εὐγενής, &c.* Portius.

Αρχόντιον, *Ordo nobilium*, seu ἀρχόντων, qui scri- ptoribus nostris *Baronagium*: ἀρχόντιον τάξις, Can- tacuzeno in proœmio Hist. Anna Comnena lib. 1. pag. 11. αὐτὸς δὲ βραμῶσι τὸ μόνον καλῶνται τὸ φάλαγγι καὶ τὸ Μακεδόνων καὶ ὁρακῶν συνάγει μὲν, καὶ τῶν ἀρχόντιων σύμπασῶν ἕδω ἰστίαικον.

Αρχόντις τὸ μετὰ τὴν ἐκκλησίας, dicuntur non modò Ἐξουσιαστικαί, sed & cæteri Ecclesiæ Officiales; hoc tamen discrimine quòd ἑξακαστικαί, τιμωρισταί, & ἀδελφός, cæteros à Protonotario ad Hypomnema- tographum, Στωφιδιστάτους, & ἑρμῶς & alios deinceps ἐπίμοσταί, Patriarcha compellat. Ita habent salu- tationes Epistolar. Pontif. apud Habertum & Goa- rum. Vide Turcograciam Crusij lib. 4. Epist. 29. init.

Αρχόντις, *Dignitas ἀρχόντων*, in Ecclesiâ Constant. Sguroplus in Hist. Concilij Florent. sect. 4. cap. 18. ἔπιν αὐτοῖς καὶ δὲ δὲ μὲν τῶν, Ἐκβάλλει τὰς σκηνάς. Εἰπὼν δὲ τῶν ἐνός, ὡς ὅτι ἰα ἑρμῶν τοιαύτων συνθέσαν, ἔφη. Εἰ μὴ πικρῶσαι τῶτα, τυχὼν ἐκπιπέσῃ δὲ τῶν ἀρχόντις ἑρμῶν.

Αρχοντικίον, eadem notione. Alexij Comneni No- vella de electionib. num. 10. οἱ μὲν ἔν ἑρμῶν ἱπα- νετὸν βίον, - προσοπιστώσαν εἰς τὴν πλεῖ ἀρχηροστῆλων, καὶ τὰ ἀρχοντικία. Balsamon ad Concil. VI. Can. 7. ἑρ- φικία μὲν τὸ ἐκκλησιαστικὰ λήρον τὰ ἀρχοντικία. Idem in Jure Græco-Rom. lib. 2. pag. 143. οἱ δὲ ἀξίωτοιοι καὶ τὸ λόγον καὶ πρᾶξιν εἰσαφίεσαν εἰς πλεῖ τὸν δὲ δὲ διασκα- λίας διακονίαν καὶ εἶδη τῶν δὲ δὲ διασκαλικῶν προβαίνουσιν εἰς τὰ ἀρχοντικία. Joannes Episcopus Citri in Res- sponfis ad Cabasilam, pag. 328. ἐν τούτοις δὲ ἐπίσκοποις τινος μοναχοῦ ὄντων πῆρας ἐκκλησιαστικῆς, τὰ μὲν δὲ ὑπερχριστος τάξις ἀρχοντικία, &c. pag. 329. τὸ ἀρχο- δικονικὸν ὄρθηκον, ὡς ἔστιν ἀρχοντικίον. Infra: ἢ εἰ μὲν ἄλλο τὸ, ἢ ὅτι ἀρχοντικίους τετιμῶσι. ἀρχοντικὰ ἐκκλη- σιαστικὰ ἀξίωματα, eidem Joanni Episcopo Citri, pag. 325. 327.

Αρχοντικία μικρὰ, dicuntur Dignitates & Officia Ecclesiæ, que sunt post tertiam πύλωδα, seu post tertium quinarium: qui enim in his quindecennario numero continentur, μεγάλοι ἀρχόντις appellan- tur. Catalogus Allatianus: ἔρθεθ μὲν τῶν ἐκαστῶν ὄρθηκων καὶ κληρικῶν τῶν ἀρίων ἐκκλησιαστικῶν δὲ ὄρθηκων οἱ ἀρμῆτατοι Πατριάρχων ἀρχοντικία μικρὰ, εἰς ὑπερτίσιον τῶν ἀρίων ἐκκλησιαστικῶν. Alter Catalogus Allatianus: ὁ μέ- γας ἀρχοντικίον καὶ ὁ δὲ ὑπερτίσιον τῶν ἀρίων, ἢ τῶσιν τῶν μὲν τῶν ἀρχοντικίων τῶν ἀρίων ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλ' ὄρθηκία εἰς καὶ μόνον.

Αρχοντεία, *Prefectura, districtus, Dominium.* Sanc- titum Germani Patr. Constantinopolit. lib. 3. Juris Græco-Rom. pag. 233. ἐν τῶν ἀρχοντεία τῶν Σιμοκόβων, χω- ρὶς Βασιλιτζῆ.

Αρχοντεία, *Principatus.* Constantinus de Adm. Imp. cap. 30. δὲ τῶν τῶν καερῶν τῶν δεκατῶν ἀρχῶν ἢ ἀρχοντεία τῶν Τερθενίας, Infra: ἀρχοντεία τῶν Ζαχλῆμων.

ἀρχων τῶν ἀλαγῶν. Vide in Ἀλαγῶν.

ἀρχων ἀντιμισθίων. Vide in Ἀντιμισθίων.

ἀρχων ἀρχόντων, Dignitas, quâ insignitos Tatonis toparchas legitimus apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 43. 44. ubi iis ab Imperatoribus Constan- tinopolitanis, quibus obnoxij ac subditi erant, hanc collatam inuit, hisce verbis: ἵπτι οἱ ἀρχων τῶν ἀρχόντων δὲ ἕλθῃ τῶν βασιλείων τυχεῖαν, ὡς παρ' αὐτῶ ἀποκαλεῖ μὲν, καὶ τὸ τοῦτο δευτέρω ἀξίωμα. Leo Grammaticus in Constantino Porphyrog. pag. 491. παραφρασεῖ δὲ ἐν τῶν πλεῖ καὶ Ἀσώτιος, ἀπὴρ ἱμπεριαστικῶν ἀρμῆτατοι, ἑρμῶς ὡν τῶν ἀρχοντῶν τῶν ἀρχόντων, &c. Eandem dignitatem Afotio tribuit idem Constantinus, cap. 44. Vide Continuatorem Theopanis lib. 3.

num. 31. Symeonem Logothetam in Porphyrii. n. 8. & Cantacuzeni. lib. 3. cap. 98. init. Leunclavius in Pand. Turc. num. 14. ait Cedrenum *Beglebergorum* meminisse, & ipsum nomen interpretatum *Archontas Archontem*, ut nostris *Dominos Dominorum*, veluti qui sub se, præter gregarios milites, Spachios, Suballas etiam, Sangiacos & Begos habeant, utroque minorum (quod aiunt) gentium Dominos. Similia habet in Onomastico ad Hist. Turc.

Άρχων μέγας, seu *Μέγας άρχων*, *Qui obsequio Palatino præerat*: dignitas quæ donatus Margarites à Theodoro Lascari Imp. à quo hæc primum instituta. Georgius Acropolita in Chron. cap. 60. ο ὃ βασιλεὺς Θεόδωρος Ἄρχωντα ἔπειτα κληθάνομασε τὰς τῆς, ὅπως μέγας αὐτὸ τὸ ταῦτον ἐν τῆσι γένεσις ο ὃ καὶ Μέγας προσήγαγε τῆς ὀνόματι. Pachymeres lib. 11. cap. 21. pag. 288. φράσῃς ἡν τῆ ὃ Μαρούλις, καὶ μέγας Ἄρχων ἐξ ἀξιωματῶν ἐκλέχθη. Vide Τζάσιου.

Άρχων ἢ ἐκκλησιῶν, *Præfatus Ecclesiæ*, dignitas Ecclesiæ Græcæ in quinta Pentade, sic dictus, quod πῶς ἐνοχλῶν ἢ ἐκκλησιῶν haberet, id est *præfectorum*, ut est apud Codinum de Offic. aulæ Constantinopol. cap. 1. num. 24. ex Cod. Reg. ubi Editus habet, ο ὃ Ἄρχων ἢ ἐκκλησιῶν μὲν ἢ Σακελλίῳ. Alius Catalogus ex Cod. perinde Regio: ο ὃ Ἄρχων ἢ ἐκκλησιῶν ἔχων πῶς ἐνοχλῶν ἢ καθολικῶν ἐκκλησιῶν μὲν προσεπίτις ἢ Σακελλίῳ. Ex his præfuisse Ecclesiæ Catholicis, id est Parœcialibus, hanc dignitatem patet. Alter Catalogus præfuisse etiam monasteriis monet: ο ὃ Ἄρχων ἢ μοναστηρίων καὶ ἢ ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ἀνδρῶνα μοναστήρια. Sed hæc spectare videntur dignitatem ἢ Ἀρχιεπίσκοπῶν ἢ μοναστηρίων, cujus quidem officium magis declarat Codex Allatianus: γράφει ἢ καὶ τὰ σαμοπύθια, ἢ καθεὶν ἐν τῆ φυλακῆν αὐτῶ τὸ μύρον. Vide Ἀθηνάσιον, σαμοπύθιον, Μύρον.

Άρχων τῆς Ευαγγελίας, dignitas Ecclesiæ Constantinopolit. in Quinta Pentade, cujus munus describit Codinus, cap. 1. num. 25. ο ὃ Ἄρχων ἢ ευαγγελίας, εἰς τὸ κερῆν τῦτο εἰς τὰς λιτάς: tenebat igitur Evangelium in sacris possessionibus.

Άρχων κωνσταντινῶν, dignitas Ecclesiastica, ex ordine Lectorum, ut est apud Joannem Episcopum Citri in Responf. p. 328. Vide Κωνσταντινῶν.

Άρχων τῆς Μοναστηρίων, Dignitas Ecclesiastica, quæ qui donatus erat, habebat πῶς ἐνοχλῶν ἢ μοναστηρίων μὲν προσεπίτις ἢ μεγάλῳ Σακελλαρίῳ. Ita Codinus, cap. 1. num. 3. in Catalogo Patr. Constantinopol. Nicetas Sclavus dicitur objisse munus Ἀρχιεπίσκοπῶν ἢ μοναστηρίων, in iure Græco-Rom. pag. 300. Meminit ejusdem dignitatis Sgoropolus in Hist. Concilij Florent. sect. 10. cap. 10. sect. 11. cap. 4. Joannes Cantacuzenus lib. 1. cap. 50. Pseudolyndus Palamitarum sub eodem Cantacuzeno, pag. 171. &c. meminit etiam Nicetas Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. Ἀρχιεπίσκοπῶν ἢ μοναστηρίων ἢ καὶ πῶς Προποσίβια.

Άρχων τῆς ταχῶν, *Qui Urbis minorum & manium curam habebat*. Apud Continuatoreem Theophanis lib. 1. n. 8. quidam Hecabulus, πῶς τῆ ταχῶν ἐπιμεύσαν καὶ πρόνοιας ποιούμενος. Alius apud Cantacuzenum lib. 1. cap. 56. ταχῶν πῶς φυλακῶν πεπιεσόμενος. Idem qui κόμος ἢ ταχῶν, apud Symeonem Logoth. in Michaële Theophili F. n. 10.

Άρχων τῆς τῶνδῶ, *Qui impedimentis militaribus præerat*, apud Leonem in Tacticis cap. 10. §. 11.

Άρχων τῆς φώτων, dignitas Ecclesiastica, quæ ex ordine Presbyterorum fuit, ut scribit Joannes Episcopus Citri in Responf. pag. 328. Ejus officium describit Codinus de Offic. cap. 1. num. 26. ο ὃ Ἀρ-

χων τῆς φώτων, ἔχων ἢ ἐνοχλῶν ἢ νοσηρίων, *Curam habebat recens baptizatorum*: vel potius baptizandorum. Catalogus alter ex Cod. Reg. ο ὃ Ἄρχων τῆς φώτων, ἀναθεχόμενος τὰς εἰς τὸ βάπτισμα ἐνεστῆσιζόμενος, διδῶς καὶ τὰ κῆρια τοῦ κληρικῶς ἐν ἢ δωστικαῖς ἱερταῖς.

Άρχων τῆς χρωσάτων, *Aurificina præfatus*, apud Leonem Grammaticum in Theophilo, pag. 450. & in Lacapeno, pag. 497. Ἄρχων χρωσάτων, apud Anonymum Combesianum in eodem Lacapeno, num. 6.

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟΙ, Hæretici, qui αἰς πολλοὺς ἀρχοντας τὸ πᾶν ἀνατίθειεν, καὶ τὰ γινόμενα ἐκ τῶτων γρηγοῦσαν λέγουσιν. Ita Joannes Damascenus de Hæresib. num. 40. de iis etiam agit Nicetas in Theoforo fidei Orthodoxæ lib. 4. cap. 13.

ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΣ, *Aromatarius*, Μουρῶνικος, in Corona pretiosa.

Αρωματοφόρος, dixit tres Matiz, quæ cœmptis aromatibus ad Christi sepulchrum accesserunt, ut eum ungerent. Vide Theophan. Cerameum Homil. 29. 30. 31.

ΑΡΧΟΣ, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti, ἀειδῶν. *Clasca*.

ΑΣΑΡΙΦΟΣ, *Ægyptius*, *Κλίμα*. Interpolator Diofcor. cap. 121.

ΑΣΑΡΡΑ, τὸ πολύγωνον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Polygonon*. Vide Matth. Silvaticum in *Asara*.

ΑΣΑΦΪΤΗΣ, *Asa fœtida*, *Lasfer*, *Scordium*, Scholiastes Myrepsi Ἀσαφίτης, τὸ σκόρδιον. Vide eundem Myrepsiem de Antidot. cap. 27. & ibi Fuchsum, & Ruellium de Natura stirpium lib. 3. capite 52.

ΑΣΒΕΣΤΟΣ, *Calx viva*. Glossæ Gr. Lat. *Kalia ασβησῶ*, *Calx*. Theodorus dial. 1. contra Hæres. ἔτα τῆ λίθον ἰσάσιον καὶ διαλυθῆναι, κατέτι λθον, ἀπῆ ασβησῶν ἢ τίτανον καλύμην. Lib. 60. Basilic. tit. 51. cap. 9. §. 10. ποτὴ μεταλλῶν ἐστὶ τὸ καλῶς καθάρσαι τῆνα ἀσβησῶν ποιῆν, ἢ θῆνον ὀρτυλῶν. Procopius lib. 1. de ædific. cap. 1. τίτανον, *λίπηρ ασβησῶν ἰσημαζέσιον*. Idem lib. 2. de Bello Gothico, cap. 27. καὶ λίθον κατακαυθόμενον ἐδολεχρίσασα, ἡ πάλαι μὲρ τίτανον, τανυῶ ἢ ἀσβησῶν καλῶν νημεθασαν, ἰμβραλλασα: ἰσάσασα σθῆνιεν. Nicetas in Man. lib. 1. num. 5. ἐστὶ ὃ εἰ ἢ τῶς ἀφῆτος ἰμῶφροντι ἀσβησῶν. Ubi Cod. al. τίτανον præfert. Symeon Theffalonicensis: ἢ χηροὶ λίθος λαμβάνει, καὶ ασβησῶν, ἢ σπῆρον ὄργανο τινί.

Άσβησῶ Ἐρμῆ, ut est in Glossis Chymicis MSS. ἢ αἶον ἔπν ἀσβῶν, λυόμενον δι' ἔξεν ἢ ἰλιαζόμενον κῆρῆτον γῆρ ἔστῃ. Apud Christianum Chymistam MS. habentur capita his titulis, τίς ἢ τῆ ἀρχαίον ασβησῶ, & ἰτήρα ποιῆσι ασβησῶ. *Άσβησῶν*, Demetrius Constantinop. lib. 2. Hierocophij, cap. 10. ἀλθῆσι τὰς ἰεας δραχμάς, ασβησῶν ζῶια δραχμάς γ'.

Άσβησῶν, *Calcaria*, *Domus coquenda calci*, in Turcogreciæ Crusij.

Άσβησόμενος, *Dealbatus*, *calce illitus*, Fabulæ Ἀσφοι Græcobarb. τραχησῆς κακόζωον ἰτραχῶσι συχα εἰς ἴνα σπῆτι θολασκίπασον, καὶ καυθῶ ασβησόμενον. Ubi Cod. Gr. habet ἰκον κικαυθόμενον.

Άσβησῶντις, *Albarius*, *Κονιατίς*, *Hefychius*: *Κονιατίς*, ασβησῶνται καὶ γῆρ. Idem: *Κονιασῶς*, ασβησῶντις, *Κονιασῶντις*, λακκαῖοντις.

Άσβησόμενον, *Fornax calcaria*, *calcatorium*, *Κάμιν* ἢ *ασβησῶ*.

Άσβησῶντις, Continuator Theophanis lib. 4. n. 37. *Άγα δῶ ὃ γῶμα*, παρῶσα ἐπιπέδον, ἰμῆ καὶ τὸ οἰκησῶ σὺ δῶσῆσαι, ἄμω πῆλυρῶς ἔπρον ἔχασα, καὶ ασβησῶντις.

στούρα δ'εί γδ πλώ εκάνη λέγειν απ'α. Ita etiam Scylitzes, pag. 553. At Symeon Logotheta in Michaeli Theophili F. num. 17. ἰμέ κ' τὸ σὸν οἶκμα δπόδ'εξ πλιυράς κη' ἀσέστουρῃ ἐπιθουμῶ. Xylander *cajent non extintum*, Goarus verò *coagmentum*, *calci dilute densiori simile* interpretatur.

Α Σ Β Ο Σ, animal Fuchſio incognitum apud Myrteſum ſect. 3. cap. 12. & ſect. 10. cap. 79.

Α Σ Ε Α Λ Ο Τ Ρ Ϊ, Ægyptiis; ἄλμυ. Interpol. Dioſcor. c. 121.

Α Σ Ε Ϊ Χ Α, pro ἰούχως; Ταξις. Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 4.

Οὐαὶ κιασάχα ἤστει ἰλιθιθῶ κιαμθῶ.
κιασάχ' ἄρησα τιποτέ σῶλω πῶλον τῆς Αβλῶια.

Α Σ Ε Ρ Α, ἢ ἰσῆ βαρκα ὄλιος, in Glossis Jaticis Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. Apud Marth. Silvaticum; *Afferas*, est *aphrodellus*.

Α Σ Η Κ Ρ Η Τ Ι Σ, Ασκητής, *A secretis, Secretarius*. Ignatius Diaconus in Vita S. Nicephori Patr. Constantinop. n. 7. & ex eo Suidas in Etymologico: Ασκητής, ἑσπρατικός, ὁ τοῖς ἤ κρανῶντων μυστηρίοις ὑπερέμβουθ' ὅτω γδ τῆ Αὐθινῶν διαλιθῶ τὸ Ασκητήτις ὄνομα, ἰπὶ τοῖς μυστηρίοις, μεθ' ἑμῶν ἀνὰ τὴ βούλιθ. Constantinus Manafes, p. 159. 1. edit.

Ανάξιον ἑσπραγματιλῶν, ἐν θασίν Ασκητήτων.

Glossæ Nomicæ, ex Procopio lib. 2. Goth. cap. 7. Ασκητής, ἢ ὁ ἀσκητήτων γραμματικῶν. Menander Proctælor in Legat. τοῖς βασιλικῶν τε κ' δ' ἡμεροσίοις ἀσκητῶν ἑσπρατικῶν, ὡς εἶπες Λατίνων χριστιανῶ φωνῆ, Ασκητής τε ἀσπασορῶνται. Nicephorus Constantinopol. in Breviario, pag. 152. 1. Edit. ἀσπασορῶνται εἰς Βασιλία Αβήμον Φιλαιπτικῶ γραμματικῶ, ὡς τῆ Ἰταλῶν φωνῆ καλῶνται Ασκητήτι. Item Ignatius Diaconus, num. 7. ἰλαξη γδ αὐτ' κατ' ἐκάνη κημῶ Κωνσταντῖνον ἢ βασιλικῶ ἀρχῆς ἰπελάκημῶ τῆς οἰκίας, πλώ ἢ ἑσπρατικός ἀσπασορῶ χεῖρας, κ' τοῖς βασιλικῶ μυστηρίοις ὑπερέμβου. Et num. 11. ἐν τῆ μυστικῆ τῆς κρανῶντων ἢ εἶρη, ὑπερσῖα τεφρόμῶ, κη' τοῖς δ' ἡμεροσίοις ἑσπρατικῶν ἀσπασορῶν. Nicetas in Alexio, lib. 3. n. 2. τοῖς ἀπὸ τὸ βασιλεῖον γραφῶν ἰνδραφῶν. Βασιλικῶ Ασκητήτι, apud Athagonem in Actis V. I. Synodi. Ασκητήτις σπασορῶ βασιλικῶ, in act. 2. Μεγαλοσπασορῶ τῶ Ασκητήτις σπασορῶ βασιλικῶ. Joannes Patr. Constantinopol. in Epist. ad Constantinum Pap. Ασκητήτις ὑπεράχων. Occurrit passim, apud Theophylact. Simocatt. lib. 8. cap. 10. In Chronico Alexandr. an. 5. Justinian, & in Heraclo pag. 912. In Actis S. Maximi Confess. num. 10. pag. 37. apud Theophaucem, pag. 249. 252. 371. 387. 407. Leonem Grammatic. pag. 466. 489. 495. Continuator. ejusdem Theophaucis, lib. 4. num. 12. Cedrenum, pag. 470. & alios laudatos in Notis ad Cinnamon, pag. 492. & in Gloss. med. Lat. in V. *Asecretis*.

Ασκητήτις, Secretum ἢ Πρωσασκητήτις, Tribunal juridicum, in quo res majoris momenti, rēque ad Principem per Secretarios delatæ discēpabantur. Lexicon Cyrilli MS. ὅων κωνσταντινῶν, Ασκητήτις βασιλικῶν. Continuator Theophaucis lib. 1. num. 21. ἀπὸ ἢ βασιλικῶ ἐν τοῖς ἀσκητήτις ἰνδραφῶ. & lib. 4. n. 19. ἢ φωνῆ ἢ πρὸς τὸ ἰππεδ' ἡμῶν τὰ Ασκητήτις κ' γδ ἐκῖσε τότε τὸ ἢ Ασκητήτις ὑπεράχων κατ' ἄσπασορῶν. Vide præterea quæ de Asecretæ observantia in Constantinopol. Christ. lib. 2. cap. 13. num. 3. Πρωσασκητήτις, Primus à secretis, Primus Secretarius. πρῶτῶ ἢ βασιλικῶν γραμματικῶν, Nicephoro Constantinop. in Breviario, pag. 127. 1. Edit. πρῶτῶ ἢ βασιλικῶ ἑσπρατικῶν, apud Ignatium Diaconum in Vita ejusdem Nicephoroi: ἑσπρατικός πρῶτῶ ἢ βασιλικῶν ἑσπρατικῶν, in Vita S. Maximi Confess. num. 4. ἢ ἐν τοῖς πρώτοις σπασορῶν πρῶτῶν, in Synaxar. 23. Nov.

in S. Myrope. Theophanes an. 2. Philippici : ἰσῆ φθν Αβήμον ὁ πρῶσασκητήτις. Eundem vide an. 3. Leonis Iauri. Πρωσασκητήτις ἢ ἰκανάτις, in Depositione Cofinæ Patr. Constantinop. apud Allatium lib. 2. de Confens. utriusque Eccl. cap. 12. pag. 674. 678. Nicetas in Andronico lib. 2. num. 7. κη' ἰν τῶ μῶ ἐβῶς ἰνδραφῶ τὰ ἰππεδ' ἡμῶν, ἰπασορῶ ἢ Πρωσασκητήτις. Codinus in Orig. Constantinopol. pag. 68. Πλάταρχῶ Πρωσασκητήτις κη' ἰνδραφῶ ἢ ἰσπασορῶ. Πρωσασκητήτις, in Novella Nicephori Phocæ de Monasteriis : Σιμῶν Πατρίκιῶ ἢ Πρωσασκητήτις, Leo Grammaticus in Michaeli Theophili F. pag. 463. Φῶτιον Πατριάρχων ἰντ' ἀπὸ χροσῶντῶ Πρωσασκητήτις ὄντα. Ita in Leone Philospho p. 482. Apud Theophylactum Bulgar. Archiep. epistola 91. ἰνδραφῶ τῶ Πρωσασκητήτις, κυρίῶ Γρηγορίῶ Καμαληρῶ. Dignitatis verò munus hīce veteri deficiūtur: κ' τὸ ἢ Πρωσασκητήτις ἰσπασορῶ ἢ ἀπὸ τοῖς αὐτοκράτορῶ ὑποστραμματικῶν. Ephraemius in Catalogo Patriarchatum :

Εκ λαϊκῶν Φῶτιον Πρωσασκητήτις
Ἀντικαθιστῶ ποιμάρχη μ ἀδικῶ.

Extat Novella Nicephoroi Imp. lib. ἢ ἰπασορῶ Σιμῶν Πατρίκιῶ ἢ Πρωσασκητήτις, &c. Novella Manuelis Comneni de Judicib. & Advocat. sub fin. ἢ Πρωσασκητήτις, κη' ἢ ἀσπασορῶ. Ita denique scribitur in Synodo V I I I. Act. 10. extr. apud Nicetam Paphlagon. in Vita Ignatii Patr. Constantinop. pag. 1197. Edit. Labbei, Anonymum Combesifianum in Leone Philof. n. 20. 21. in Constantino Paul. num. 13. In Catalogo Patr. Constantinop. in Paulo, apud Niceph. Gregoram lib. 8. pag. 133. Pachymerem lib. 2. cap. 13. Cantacuzenum lib. 1. Hist. cap. 23. extr. & apud Codinum de Offic. Palat. c. 2. n. 28. cap. 5. n. 39. Ubi πρῶτῶ ἢ σπασορῶ dicitur, ut apud Constantinum Anagnostam in Hemijanbis, ἢ σπασορῶ πρῶτις. Πρωσασκητήτις. Vita S. Nicolai Studitæ, de Photio. πρῶσασκητήτις τότε ἰπασορῶ. Porro Primus à Secretis vicem Judicis interdum fungebatur, & in judiciis Imperatori affidebat. Codinus cap. 5. num. 39. ἰσῆ ἢ ὅτε σπασορῶ μὴ ἀπὸ βασιλικῶ ὄνομα, κ' ἰπασορῶ τῶν τῶν: sed & abſque Imperatore judicabat, præteritque Secreto, quod Πρωσασκητήτις appellabant, de quo multis egimus in Constantinopoli Christ. lib. 2. ſect. 13. num. 3.

Α Σ Η Μ Α Δ Ε Υ Τ Ο Σ. Vide in Σημῶν.

Α Σ Η Μ Α Ν Τ Ο Σ, Non baptizatus, apud Theodor. Balsamon. interrog. 2.

Α Σ Η Μ Ι Ν, Ἀσημ, *Argentum non signatum*, de quo sic Theodoritus ſerm. 9. ad Græcos, init. κη' ἢ χροσῶν ἢ τῶς πολλῶς ἀξίρασαν, κη' ἰμῶν κη' ἢ ἀργυρον, κη' ἢ χαλκῶν, κη' ἢ σίδηρον, ἰμῶν κη' γῆ συγκαλύπται. ἀλλ' οἱ τῶς χροσῶτιδῶς κη' ἀργυρίδῶς διερανόμῶν φλῖβας, διορῶσται μὲν τὰ μέταλλα, σολῆλγῶι ἢ τὰ ἰνδραφῶ, κη' ἰπασορῶ ἢ ἰμῶν μὴ ἢ χροσῶν, κη' ἢ βασιλικῶν δὲ ἰμῶν χαρακτηρα, ἢ χροσῶς ἰξῶν, ἀλλ' ἢ εὐσῶναι, ἢ ἕλινα φλῖβῶν εἶκαι. Glossæ Lat. Gr. *Argentum*, ἀργυρῶ ἄσημῶ, ἀργυρον. Moschopolus: Ἀσημῶν, ἀργυρίων τὸ μὴ κηραφῶν. Lexicon MS. Cyrilli : Ἀσημῶ, ἀσημῶ. Porcius: Ἀσημῶ, κη' ἢ φλῖβα ἢ ἀσημῶ, ἀργυρίων, κη' ἀργυρίτις, ἀργυρορῶ, *Argentum*, & *Argentifodina*. Ασμηλίον, Ἀργυρίων, *Argentive, adarete*. Ασμηκότῶ, *Argentarius*. Ασμηῶν, ἀσημῶν, *Argentarius*. Georgius Alexandrinus in Vita Chrysoſtomi: τὸ ἢ χροσῶν δὲ ὄνομα πλοχῶς κη' τῶς διορῶν, τὸ ἢ ἀσημῶν δὲ ὄνομα εἰς τὰς ἐκκλησίας. Theophanes an. 17. Heraclij, & ex eo Cedrenus, pag. 418. σῶρα κη' ἰνδραφῶ, κη' ἄσημῶν, ἰσπασορῶ ἰμῶν. Constantinus

in Basilio, n.23. ἰσοδομικὴν τὴν ἐν ἀνακτορίᾳ κεντρώειαν κτιζομένην ἡρώδης τοῦ βασιλέως τῆς ἀσίας, ἐν ἰπποκράτει κατασκευασμένη. Idem de Adm. Imp. cap. 50. ἡ τῆς ἡρακλείου τὸ ἀνακτορον ἐν ἰστρολίᾳ ἀσίᾳ. Nicetas in Alexio, lib. 3. num. 7. ex Cod. barbarogr. ἀνὸν τῆ βασιλίου καὶ τῆς ἀσίας, ἐν τῆς ἡρωδίου καὶ ἰστρίας ἡλικ. Eimmanuel Georgillus de Mortalitate Rhodi, MS.

Νὰ ἡρωδία βασιλίσσου κ' ἀσίᾳ καὶ ἡρωδία. Anonymus MS. de Amorib. Lybiftri: Καὶ ἐν τῆ ἀσίᾳ ἀδελόν τὸ ἰστρολίαν ἀσπίδων. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.6.

Καὶ μὲν ἀσίᾳ τῆ ἀρματῆ ἰδόναν ἀσπίδων. Epiphanius Hagiopolita de locis SS. ἐστὶ τὸ ὡς χαλκίαν ἀσπίδων ἐπὶ ἀδελφῶν ἀσίᾳ. Vide Cujacium lib. 9. observ. cap. 1. & infra in ἡρωδία.

Ἀσίμιον, ὁ ἀργυρῶν, in Glossis MSS. Reg. Cod. 2062. Ἀσίμιον tergatum, apud Nicolaum Mytensium de Antidotis, cap. 465. Malaxus in Hist.Patr. Constantinopol. pag. 181. Δὲ τῆς ἡρωδίου καὶ τῆς ἀσίας, καὶ τῆς ἀλλαν λαμπορολίαν ἡρωδία. Ex his emendandus Harmlenus lib. 6. tit. 14. §.16. ubi perperam editum ἀσίμιον, uti rectè monet Cujacius loco laudato.

Ἀσημικό, Argentarium, Ἀργυρῶν, in Corona pretiosa.

Ἀσημῶν, Argentem, in Glossis Græcobarb. ἀσημῶν, apud Portium. Cyrillus Patr. Constantinopol. adversus Iudeos: ὅτι ἔρχη τῶν κεφαλῶν χρυσῶν, τὰ χέρια ἐν τῷ ἑσθῶ ἀσημῶν.

Ἀσημωμα, ὀρνι argenteum, Ἀσημῶμα, ἐν χρυσῶματῶ, ἀσημῶματῶ.

Ἀσημῶματῶ, cui incumbit argentea supellectilis cura. Sguropulus in Concilio Florent. Hist. sect. 6. cap. 2. ἵστατα ἰστίασιν καὶ ἡμάς εἰς ἕτερον κελῖον ἐν δουρὶ ἡρακλείου, ἀρχιῶν παρισταμένων τιμίον, καὶ τῆς ἀσημῶματῶ καθομένων ἐν ἡλκῶ, καὶ ἡρακλείου τὰ σκίνα.

ΑΣΕΝΑΡΙΟΝ, Infirmitarium, Νοσημαίον, in Monasteriis. Nicon Monachus in Pandecte M S. lib. 1. ferm. 28. ἐν τῷ ὁ ἰατρῶν μισθὸν ἔχει φροσίμων τὰ τῶ ἀσηναρίου, &c.

ΑΣΙΑΡΧΑΙ, Sacerdotes communis Asiae. Vide observata à Valefio ad Eusebii Hist. Eccl. lib.4.c.15. & alibi.

ΑΣΙΑΑ in Glossis Botanicis MSS. Neophyti Monachi, Σπυροκαμάου.

ΑΣΙΚΩΝΕΙΝ. Vide in Σκίτων.

ΑΣΙΜΗΝ, Ἀσίμιον. Vide Ἀσημῶν.

ΑΣΙΜΟΚΩΝΤΕΥΤΟΣ. Vide in Κολλῆ, & in Σκίτων.

ΑΣΚΑΘΑΡΟΣ, Cantharus, Scarabæus, Κάβαρος.

ΑΣΚΑΛΑ, Ascala, Matthæo Silvatico, Lacina Silvestris, Scyllam interpretatur Joannes Jatrofophista MS. cap. 135. ποῖνον θραπέσιον τοιαύτων, ἦεν σκυλλοκαρμυδιόν, τὸ λεγόμενον ἑσθῶ ἰστρολίαν, σκίλων, ἑσθῶ τῆ λαγυβαρόν λεγὸν ἀσκαλα.

Ἀσκάλα etiamnum appellatur. Vide Ruellium lib. 2. cap.101. & infra in Σκυλλοκαρμυδιό.

ΑΣΚΑΛΑΒΟΤΗΣ, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti, ὁ μύς. Mm. Aliàs est Stellio.

ΑΣΚΑΟΥΚΑΟΥ, Afis, Elaphoboscum, apud Interpol.Diofcor. c.485.

ΑΣΚΕΠΕΪΣ, dicebantur apud Constantinopolitanos, adulescentes Palatinæ, qui nudis in Palatio stabant caprisibus: cùm ætate provectiores turbinatis uterentur pileis ferico tectis. Nicephorus Gregoras lib. 11. extr. ubi de Andronico Palæologo juniore: ἑστὶ ἡμεῶν δ' ἐπὶ κεφαλῆς καλύπτρας, ἐπὶ τῆ πρότερον βασιλίων ἡρώδης, τῆς μὲν χρόνῳ περιβηκτικῆς ἐν τοῖς βασιλείοις χερσὶν καλύπτρας πυραμίδος

δ' ἡρώδης ἡρώδης, σκεπτικῆς τῆς ἐπὶ ἡρώδης καὶ τὸ ἀνδρόνικον ἐκαστῶ ἀξίωμα καλυπτομένων: ἡδὲ δ' ἐν ἡλικίᾳ τῆς τῆς πάλαι καθάπαξ ἀκαλυπτῶν ἔχον τῶν κεφαλῶν: deinde addit huncce excolivile ufum sub eodem Andronico, cùm promiscuè & fenes & adulescentes non minùs in palatio quàm in agris pileis uterentur, iisque pro libitu multiforbibus & peregrinis. Codinus de Offic. Palat. cap. 12. num. 8. ὁ δὲ ἡρώδης τῆς καθυπερβίον δὲ τῆς βασιλίου λαμβάνων, ἐπὶ τῆς παρδωλῶν δίδωσι ἀσκήπῃ. Sed & ij qui Imperatorum Generis proximitate attingebant. Idem Codinus, cap. 7. num.18. καὶ ὅσα τῆ ἡρώδης προσκίτων τῆ βασιλίου ἀρχιῶν τῶν ἐπὶ ἀσκήπῃ. Idem repetit, num. 32. & cap. 17. num. 51. οἱ μὲν φορτικῆς σκεπτικῆς τῶν ἡρώδης, cap.20. num.7. imò ipse Despota, si infra adulescentiæ annos esset. Idem Codinus, cap. 3. n.12. ἐπὶ κεφαλῆς ἐπὶ νῆσ ἂν ὁ ἀσκήπῃ, φορῆ ἐν τῆ Παλλατίῳ ἡρώδης, ἀλλ' ἐπὶ ὅπως ἀσκήπῃ.

ΑΣΚΗΣΙΣ, Vita Monastica, continentia: ἡμοκαστικῆ μοναχικῆ, Isidorus Pelusiotæ lib. 1. Epist. 92. Ἀσκήσις ἢ ἰσθησις, S. Basilio Epist. 311. Ἀσκήσις μοναχικῆ, apud Theophanem an. 3. Constantij. ἐν ἀσκήσει ἐκοιμήθη, an. 26. Theodosij junior. Athanasius in Vita S. Antonij: μαθὼν θείων ὅπως τῆ ἡρώδης τῆ ἀσκήσις. Joannes Euchaitorum Metropol. pag. 28.

Καὶ μὲν ἡρώδης τῆ ἀσκήσις πρᾶξιματῶ, Ἀσκήσις εἰς ἐν, καὶ πολλοὺς ἀσκήσις.

Ubi ἀσκήσις πολλοὺς opponit: est enim πολλοὺς quævis vivendi ratio, unde & non semel pro æκείνῃ sumitur, ut observat Hæfchelius ad Athanasium in Vita S. Antonij, quæ sic infcribitur, βίῳ καὶ πολλοῦς τῆ ὅπως πάλαι ἡρώδης Ἀθανασίου. Vbi πολλοὺς μοναχικῆ intelligitur. Uti effertur apud Sozomenum, lib. 1. cap. 12. & in Synaxaribus in S. Nicolao 6. Decemb. Ita πολλοὺς τῆ ἀσκήσις, apud S. Ephraemum in Actis S. Abramij: πᾶσι μὲν πολλοῦς, apud eundem Isidorum Pelusiotam lib.1. Epist. 14. Vide Nilum Monach. lib. 3. Epist. 244. Vitam S. Syncreticæ, num. 49. 100. Nomocanonem Cotelerianum, n.478. quem consule tom. 1. Monument. Eccl. Gr. propter celebrant Græci Feriâ 6, τῆ τυροφάγῳ μὲν ἡρώδης τῆ ὅπως ἐν ἡρώδης πάλιν τῆ ἐν ἀσκήσις λαμπροῦς, ut est in Triodio.

Ἀσκήσις καὶ ἐπιθετικῆς βίβδος, Libri Ascetici, apud Joannem Antiochenum de Charificatiis, num. 5. ubi ij recentur.

Ἀσκηταί Ascete, non tam Monachi, præsertim in primis Christianismi sæculis, quàm quisvis Christiani strictioris vitæ, ac facris pietatis officiis vacantes, quique in iis sedulo sefe exercebant, ut olim Athlete in arena, quos & ἀσκήτας Attici vocabant, ut est apud Erotianum in Lexico Hippocratis. Gloss. Lat. Gr. Caribæ, Ἀσκηταί, ἀσκηταί. Lexicon MS. Cyrilli: Ἀσκητῆς, ὁ ἐν τῆ καὶ δὲ ἰστρολίαν κέρμα ἰσθησις καὶ δὲ καί τῆ ἀνασκητοῦ μὲν. Τετάρτη τῆ ἀσκητῆς, in Synodo Laodic. Can. 24. Mox Can. 30. ἐ δὲ ἰστρολίαν, ἢ κληρικῆς, ἢ ἀσκητῆς ἐν βασιλείῳ μὲν ἡρώδης δὲ ἰστρολίαν. Quibus locis, ἀσκηταί, continentes dicuntur Dionysio Exiguo, & Isidoro Mercatori. Apophthegmata Patrum in Joanne Eunuchō: ὁ τόπος ἐστὶ ἀσκητῆς ἔστιν ἐν πρᾶξιματῶ. Theophanes an. 11. Valentianij. ὁ καὶ Σάβας ἱερός ἀσκητῆς. Mox: καὶ Ἐφραίμ ὁ μύς ἐν ἀσκήσις καὶ θείᾳ δὲ ἀσκήσις δίδωται. Idem an. 2. Valentis: καὶ Νικόλου τῆ τῆ ἀσκητῆς τῆ τῆ ἡρώδης. Joannes Phocas in Descript. Terræ sanctæ, cap. 11. διάφορα οἰκῆματα καὶ κελιά εἰς ἀσκήτῆς καλῶν. Occurrit Paffim. Vide Calaubonum ad Tertulliani Pallium, Henricum Valefium ad Eusebii lib.2.

ΑΣΤΗΦΙ, *Peñum*, in Turco Gracia Crufij pag. 188. pro ασπίδι: nam Graeci hodierni, praefertim Cyprij, φ, ut φ, efferunt.

ΑΣΤΙΛΙΟΝ. Vide in Ασν.

ΑΣΤΙΜΙΑΣΤΟΣ, *Inalimatus*, *Inhonoratus*. Glossæ Græcobarb. *Κτιμαν*, *Ατιμύων*, *Ασιμίαςων*. Rursum: *Απίτιμον*, *Ατιμίαςον*.

ΑΣΤΡΑΔΑΡΑΝΣ ΑΛΑΗΗΣ, *Dignitas apud Persas*, de qua Procopius lib. 1. de Bello Persico, cap. 11.

ΑΣΤΡΑΓΑΛΙΝΟΣ, *Avis species*. Anonymus M. S. Colberteus de Avibus: ζώνη, σφύβιον ἐστὶ τῷ σιῶσι Θεῷ, ἔχει δὲ τὴ κεφαλὴ αὐτοῦ πέρα ἑρυσῶ, καὶ ἔχει σιῶσι δὲ τοῖς πτέρυξι, καὶ ἀπλῶς ἀπὸ τῶν σιῶσι κληρονομήσονται τὴν τινος καλοῦσι Ασραγάλινον. Symeon Magister de Avibus, MS. Zuluā, ζώνη καὶ πτεῖων μικροῦ πτεῖν γινώσκον, ὁ καὶ παρ' ἰνίοσι Ασραγάλινος καλεῖται, παρ' ἄλλοις Τραλιῶν δ'.

ΑΣΤΡΑΠΗ, pro Ασράβη, *Astraba*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Joannes Tzetzes chil. 9. cap. 290.

Ασράβη ἕξλων ὄφθιν, τῆς διόφθου τῆς ἀρμάτων, εἰς δὲ ἱππικαφρασίαν οἱ λωῖοχοι κληῖνται. Ασράβη κλύων ἢ διόκληρι τοῖς παλαίροι ἀνδράσι, εἰς ἀσράβη καὶ ὄφθρον ἢ δίφρον τε τῆρῶσα, καὶ τῷ λωῖοχον αὐτὸν ἢ μὴ παρομιθεῖσιν, Ὅτι περὶ βαρβαρώτεροι καὶ ἀσραπίω καλύσι.

Vide *Helladium* apud Photium, pag. 1589.

ΑΣΤΡΑΓΕΥΤΟΣ. Vide in Σπέρτα.

ΑΣΤΡΑΦΕΤΕΙΝ, pro ασράβησιν, *Radiare*, *Coturnicare*, *ασπρίζον*, *ἐκλάμπον*, *διαισάζον*, &c. in Corona pretiosa & apud Pottium.

ΑΣΤΡΥΔΙ, *Offera*, *ostreum*, *concha*, ὄστρον, ὄστρον, *κόγχη*. Portius, *Corona pretiosa*.

ΑΣΤΡΙΜΟΥΝΙΜ, *Afris*, *Solanum hortense*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 633.

ΑΣΤΡΙΟΝ, *Sampunariis*, *Koronopis*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 346.

ΑΣΤΡΙΟΦΙΑΚΗ. Codex M. S. Reg. 618. fol. 282. τῷ χαλκῶν λιτανείῳ ἢ ασπριφιακῷ, καὶ ἀρσολιάσι τοῦ ζυλίου.

ΑΣΤΡΟΓΟΝΤΕΪΑ, *Astrologia* quam *judicialiam* vocant, apud S. Cyillum in Homil. Pasch. 14. φιλοσοφίας καὶ ἀγρυπνατικῆς ἀστρολογίας.

ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΜΑ, *Sidus*. Glossæ Græcobarb. *Ἄστρο*, τὸ ζῶον καὶ τὸ ἀκίνητον αστροβήτημα. Scholiafies Homeri Iliad. 4. Ἄστρον ἢ ασπρ διαφέρεται, ὅτι ὁ πρῶτος ἔν τι ἐστὶ, τὸ δ' ασπρον ἐκ πολλῶν σμωστικῶν ασπρῶν, ζώδιον δὲ, καὶ ασπρωβήτημα καλεῖται.

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΗ, in Corona pretiosa, & apud Portium, *Fulmen*, seu κεραιὸν & πρῶσπῆρον: quod dum cadit, securis speciem quandam ferre semper efficit. Hieronymo Germano dicitur *saetta del tuono*. Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 41. in Lemmate: εἶπε τὰ φύλαξες οἶνον δὸς βροντῆ καὶ ασπρωβήτημα. At apud Annam Commenan lib. 3. Alexiad. pag. 94. aliud profus significat: τῆ ῥέβηται ἐν βροχῇ σὺ νῦν ἀπεσάλπισαν δεξιμῶν ἔνεκεν καυκίον Μαρδόνυχον, καὶ ἱμπότις κρῆσθ, ασπρωβήτημα δὲ ἐν βροχῇ χροσασί, καὶ ὑποβάλασμον. Ubi Interpres vertit, *astriformem securiculam aureā contextam fibulā*. Hoefchelius ἡδὲ περικύριον esse putat, seu περιουχίον κῆρυον, uti loquitur Philo: sed hæc nodum non solvunt.

Ασπρωβήτηκῶν, *Fulgurire*, *Fulgurare*, *Fulminare*, *Ασραπίων*, *κεραυβολεῖν*. *Ασπρωβήτηκῶν*, *Sideratus*, *fulminatus*, *Ασπρίβηθ*, *κεραυνοῦν*, *ασπρωβηθ*, &c. Ita Portius. Vide *Στραβωνιαν*.

ΑΣΤΡΟΤΟΪΑ, *Ασπρωβηθία*. Ita *ejaculationes astrorum* appellat Mathematici, quas Græci δαλιῶς dicunt: de quibus Ovidius in Metamorph.

Ut interdum de calo stella sereno,

Que si non cecidit, poisis cecidisse videri.

Theophanes an. 23. Copronymi: τῆ δ' αὐτῆς ἑνεκῶ μὲν Μαθίον ἀστῆρες ἐκ τῆ κρῶσι πτωχῶν ἐκώσσαν. Sacragenica Sylburgij, pag. 49. ἰδὲν γδ, φσι, τὰς ἀστῆροβηθίας, ὅπλασμα ἀναβαίνει δὲ Σαφῆνας, &c. Infra: ἰὸς ἀστρωβηθίας γδ ταῦτα, καθὼς αὐτοῖς φσι, καὶ τῷ δ' αἰμαίνῳ ἐκπιμπύρῳ, ἀπὸ δ' ἀσπρωβηθίας τῶν ασπρῶν ἵκαστο γδ ασπρ πύρ ἐστὶ, καὶ καὶ τῷ πυρὸς φσι ἐκπιμπύρῳσι ἐκπιμπύρῳσι.

ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ, *Serenitas*, *serenitas*, praefertim noctu, *γαλλοῖν*, *ἰδία*, *αὐσπία*.

ΑΣΤΚΩΝΕΙΝ. Vide in Σικάνων.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ, *Aediles*, in Baflieis.

ΑΣΥΗ. Mauricij lib. 12. Strateg. cap. 1. pag. 303. de calceis Gotthorum: τὰ ἑσποδῆμα αὐτῶν ἰσοπέδη, καυστά, δίσκα βουβωνίον, ἀπλῶς ἱεραιμύον, ἑσποδὸν ασύον, καὶ μὴ πλῆον. Ubi Interpres, ex Turgerio, cum *duabus ansulis* vertit, uti appellantur à Valerio Max. lib. 8. cap. 13. & Sidonio lib. 8. Epist. 11. Latini veteres *Asa*, hæc notione dicebant, ut hodie *Astr*, Hispani.

ΑΣΥΛΗΒΑΡΩΤΩΣ, *Effratus*, *Effrenatus*, *κακῶσις*, *αχελυῖσις*, *αυλιῶσι*. Vide *Σαλιβαῖο*.

ΑΣΥΝΙΒΑΣΤΟΣ, *Difcors*, *Εριστικός*.

ΑΣΥΝΤΡΟΦΟΣ, *Rubus*, apud Interpolat. Dioscor. cap. 619.

ΑΣΦΑΛΑΣ, pro ασφάλασ, *Talpa*. Alexander Trallianus, lib. 11. εἶτα ἰπὶ βασι ασφάλασ τῷ ζῴῳ, ὁ τινος παλαμῶα καλύσι.

ΑΣΦΑΛΕΣ ποιῶν, *Satisfare*. Ασφαλίς, *Cautio*, *Stipulatio*, *Repromissio*. *Securitas*, in Baflie. Glossæ Gr. Lat. Ασφαλίς, *Cautio*. Ασφαλίξιμα, *Caveo*. Glossæ Lat. Gr. *Cautiones*, Ασφαλίσιαι.

Ασφαλίσιμα, instrumenta, *Διακωμῆμα*, in Gloss. Lat. Gr. *Securitates*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat.

ΑΣΦΑΛΟΣ, *Κοφαλίς*, *Securus*, *Ακίνδωσι*. *Κοφαλίς*, *nimirum*, *profellus*, *δέντρο*, *πάροχη*, *δέντρο*.

ΑΣΦΑΛΤΟΝ, *Polygonum*, apud Interpol. Dioscor. c. 586.

Ασφαλίον, apud Apul. cap. 18.

ΑΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, *Acer*, arbor, *Σφραμίσι*. Vide *Bellionum* lib. 1. observat. cap. 17.

ΑΣΦΗΝ, *Ακμῶσι*, Interpol. Dioscorid. cap. 121.

ΑΣΦΟΔΡΙΟΝ. Stephani Magnetis *Empirica* MSS. Χαμηθλα Θεραπείῳ, καὶ βροχῶσι, πῶδων ἰατρῶν ἀσφοδρὶν ῥίζα σμω ἔχει ἰσχυρῶσα, &c. Intra ασφοδρὶν ῥίζης ὁ ζυλίου.

ΑΣΦΟΣ, *Ægyptius*, *Martubium nigrum*, apud Interpolat. Dioscorid.

ΑΣΦΩ, *Osthani*, *Cyclaminus*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 382.

ΑΣΧΗΜΙΖΕΙΝ δαλιῶν, In *Nomocanone* Coletariano, n. 441. & 476. ubi de artificibus: ἢ τῷ πῶδω δαλιῶν ασχημίας, καὶ τὸ περιεσθῆμα κηρῶσις, ῥημῶσι πῶδω σμω, ἀπεισθῶ καὶ πῶδω κηρῶσι, &c. Cum scilicet artifex quod superest rei sibi date ad operandum, non reddit domino, tunc enim *artem* suam deformat ac deturpat.

ΑΣΧΤΜΟΣΥΜΗ, *Ασχημάδα*, *Dehonestamentum*, *Ασχημῶσι*, *Αισχύνω*.

ΑΣΩ. Stephanus Sachlees in *Monitis* MSS. ubi de *Aleatoribus*:

Ἐπὶ θῶλε, καὶ γὰ ἰπὶ δακα, κῶδασιν τίνης καὶ ασω. Τὰ ζῶα μὴ λῆσιν καλὸν καὶ ἀνάκεστο με να γῶσι. Ἀπὸ δ' ἐκαστῆ τὸ κρητὶ στω ἴκα πῶδω ασῶσι, Ἐγῶσα τὰ δαλιῶσι μ, καὶ πῶδω ασ γῶσι. Voces aleatorum, *Asu*, est quod *as*, dicimus: τίνης vox Gallica: *άκα*, nescio an ludus aleatorius nuper in usum apud nos revocatus, quem *Oca* vocant.

ΑΣΩΤΟΥ,

cap. 45. ex Cod. Reg. Vox ignota Fuchſio, cujus Codex prætulit *αυραρις*. Apud Agapium Cretenſem in Geoponico, caput 126. inſcribitur *Αυραρις*, quæ vox deinde *αυραρις* & *ηετοραρις* exponitur, id eſt *Sorbum* & *meſprium*.

ΑΥΓΕΡΗΝΟΣ, *Αυγερινός*, *Μαυίνιμος*, *ιουδνός*, *πρωίος*. Item *Αυτοτα*. Scholiaſtes Oppiani, lib. 3. *Ηλιουτ*. *Εωφωρος* & *αφωρ* & *φωρ*, *ο φωρον πλω* *ω*, & *φ* *ημερον*, *η ο αφει αυτων (αυλων) φανοριου*, *ου οι πολλοι αυγερινον λεγουσι*. Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 1.

Αυτη ημαριε αυγερινου, ελαμπιν ως αφιρας.

Lib. 7.

Ελαμπιν ως αυγερινος, & ως το φως αφιρας.

& lib. 12.

Ελαμπιν ως αυγερινος, εφωρον ως αφιρας.

Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 22.

— Τότεν π *ωματα ως αφιρα*

Τω αυγερινω εωφωρον, &c.

Idem de Excidio Trojano :

— *Κ ελαμπι το αφωροπυνη*

ως αυγερινος αφιρας.

Emmanuel Georgialis M.S.

Ες αναβολης αυτεπειν αυγερινον αφιρα.

ΑΥΓΙΟΝ, *Οσιμαστρου*, apud Interp. Dioſcor.

cap. 610. *Glaſtum*, cap. 403.

ΑΥΓΙΝΟΝ, *Ηυφωγυμν*, apud Apuleium, cap. 4.

ΑΥΓΙΤΖΑ, pro *αυη*. Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 7.

Αυηιτζε φως αναβληνυ αφηρηνηντο φωρις.

ΑΥΓΟ, *Ουμ*, *Ων*. Gloſſæ Græcobarb. *ο καλιον ων*, *εκασον οπου κρατοριω αυων*. Joannes Jatroſophita M.S. & *η ζομον αυη μιζε το με φ κρονον φ αυω*. Orneophomium Michaelis Imp. pag. 247. *η ζ* *εδεν φρω*, *η φων αυων φωριον*, & *ηπαρον φ κρονον αυη* occurrit ibi ruſum : *Fabulæ Αφορι Græcob. εκη ηυρεκοφιας τα αυηα φ αφη, τα εκωλοτε.*

Αυγατ, *Ουαμ*, *εμν ουν*, Ptochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. M.S.

Και κηρατ φηπιθαμω αυγατ εκ το μυλων.

Αυμωμωτ, Ουαμ, *ωεωδκ*, *ωωκκ.*

Αυοτφωρον, Ουι ρυαμεν.

Αυοπιη, *Ουοπιμ fruſta*, Demetrius Zenus in Batachom.

Ουδη καλλαυ αυοπιησ οι πολλοι φεμαμεν.

Αυο τειχο, *Ουα ριφια condita*, in Turcogr. Cruſij, apud Hieron. Germanum, *αυοταραχον* (leg. *ταειχον*.) exponitur, *ουμτ ριφια*. Italis *Βοιταργα*.

Αυοκωλον. Symeon Sethi de Aliment. *χη τα μω* (*ω*) *εισι ροφιη*, *τα ζ μιζη φ μευσις ουςλωαλιονη φρωμια*, *τα ζ επι πλεον ηφωθη*, *χη κοινης ζ τειτων τα αυοκωλκα*. Ita præferunt primæ Editiones : at poſtremo Bogdaniana αυοκωλλω.

ΑΥΟΤΣΤΑΛΙΟΣ, *Αυγουſταλις*, *η φρη ηπειρ* *ιφειπεν τοις Αυοπιησ φραμιασιν*, *φωμω ζ πω Αυιφωαλων*, in Edicto 13. Juſtiniani in proœmio, de qua quidem dignitate egimus in Gloſſ. med. Lat. Gloſſæ Baſilic. *Προβηκωλιον*, *οι φ επαρχιων αρχοντεσ, οι υ ουμαεθωμω* *οι Περιβλητοι*, *οι Ανδραπα*, *Αυφωαλω*, *Κωμικεσ*, &c. Theophylactus Simocatta, lib. 8. cap. 13. *τοις αφη φ λεγομωνον Αυφωαλων ταυτα οη τα φωβηρα διεφειον αφηρηματ*, *ηται δ επι φ Ανυπιησ φωρον το ανωμω ριφον*, *Πιτρω ζ καθ κωνο φρω φ Ανυπιηκικησ ηγμωνιασ τασ ηλιασ δειβωμν*, &c. Theophanes homil. 46. *διδε Αυοπιησ χωροπιη* *Αυφωαλων*.

Αυφωαλων meminerunt paſſim Scriptores, Juſtinianus in Nov. 23. & alibi, Synellus Epift. 29. 105. Palladius in Vita Chryſoſtomi, pag. 56. Iſidorus

Peluſiota, Epift. 3. 50. Joan. Moſchus in Limon. c. 72. Photius in Bibl. p. 259. Theophanes, p. 82. 139. 206. 245. Cedrenus, p. 405. Nicephor. Calliſtus lib. 10. cap. 11. Menæ & Antholog. Arcudij 20. Ο. Ω. Ω. &c.

Αυφωαλιανη, ſupple *Ταξις*, *officium*, ſeu *officiales* & *apparitores Αυφωαλιεσ*, qui Αυφωαλιανη appellabantur. S. Athanaſius Apol. 2. de fuga ſua, pag. 800. *ο μω ηω φρω φιασ αυηα*, *φωεισ εφην*, *ο νωυ εφ τη Αυφωαλιανησ Στευκωλατωρ*. Edicium 13. Juſtiniani, cap. 2. *ηπειδ αν η ταξις κατφη μωδινα φ Αυφωαλιανην ρηνηφ χωρις φ προβατωριον*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, *Αυγουſtus*, *Imperator*. Paſſim occurrit. Vide in Σιβαφων.

Αυφωα, *Αυγουſτα*, *Imperatrix*, *Uxor Imperatoris*. Sacra Theodoſij & Valentiniiani in Concilio Ephefino parte 1. cap. 31. *χη πλω ενφωφωατλω Αυφωων Ευδοκωων πλω ημωυ ουμωον ηπιφωλων*, *ητερα ζ προο πλω ημωυ αδελφωυ φ κωιφφωατλω Αυφωων Πηλαχιφωα*, &c. Theodoros Anagnoſta Ecl. 1. *η ποιη Καϊφωρα Μωριω φ ιδων υον*, *χη η Αυφωων Ζωωωωωα πλω ραμωτω αυη*. Joannes Euchatarion Metropolit :

Ανωαυη αναφωασ αυηαδελφωφσ Αυφωωακ
Αυρωμια κωινον ηφ ενωσ δεινω τοδε.

Achmes cap. 151. *Βασιλευσ ιαν ιδη τυτα*, *εισ το βασιλιον αυη* *ει μω εκ εχη αυφωωασ*, *ληφη*, cap. 181. *το πλοιον εν ω βασιλευσ καθη*, *εισ προπατον φ Αυφωων κρηη*. Adde, cap. 219. Paſſum.

Αυφωαλιανησ, *qui ad Αυγουſταſem Imperatricem pertinet*. Αυφωαλιανησ *αρχωμωω*, *Ναυη* *qui Αυγουſτα αγρωταν ſeu ναυιμ ουεθεβαπισ*, quæ αυφωαλιανησ *αυρωμια* appellatur, apud Conſtantinum de Adm. Imp. c. 51.

ΑΥΔΕΛΑ. Joannes Jatroſophift. MS. cap. 121. *βαλλει ει τασ μιζησ τασ λοφωμιασ αυδελιασ*, & cap. 161. inſcribitur, *πριησ καλασπιησ αυδελιασ*.

ΑΥΔΕΝΑ, in Gloſſis Baſilic. *Αρωμια*, Vide Salmaſium ad Solinum, pag. 3.

ΑΥΔΙΑ, *Αυεσ*, *Ωγία*, in Turcogr. Cruſij.

ΑΥΔΙΝΑΦΟΣ, *Januarium* menſis apud Macedones. Paſſim.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, *Domini*, *Heru*. Phrynichus: *αυθιησ*, *επι διεπιτωσ*, *οι αφη τα διεπαφια ημωτεσ*. Scholiaſtes Thucydidis : *κωι οι πολωμω* *Οι ζ νωυ αυθιησ τοις κυριεσ χη διεπιτωσ*. Hefychius : *Αυθιησ*, *ηφωαφιασ*. Macarius Homil. 1. *αλλ αυθιησ ηφ ηφωαφιασ τωλχων αυη*, *πλω νικωυ αυησ ηρωαζη*. Joan. Moſchus in Limon. cap. 79. *διδωκε ζ το κλαθων φ ημωριησ ηφ αυθιησ*. Miracula S. Georgij Mart. ex Bibl. Ambroſiana, num. 9. *χη αυητοι προτωκωωαφιασ*, *ηπον*, *Καλωις ελθην ο αυθιησ ηρω* *ο κυριω Κομικεσ*. Cedrenus an. 3. Juſtini Thracis : *απει κωι τοις κηρωφωμωμωιουσ παφια τα φρωμωμωμω*, *αφωφωφωτων ζ φρωχρωων τοις ιδιωσ αυθιησ*. *Αυθιησ φ Φαλασων*, apud Cantuzenum, p. 756. *Μηρωσ αυθιησ*, *dicunt Turcorum Sultanus apud Laonicum*, & Phranzen lib. 2. c. 10. quomodo etiam à noſtris appellatur *le Grand Seigneur*.

Αυθιησ, *titulus compellatorius*, qui idem valet ac *Κυριω*. Vide Codinum de Offic. cap. 3. n. 26.

Αυθιηστωμω, *Domicellus*, *Herili* filius. Conſtantinus de Adm. Imp. *εφωφια* *χη αυθιηστωμω* *Παυλων φ υον Βρατω*. Georgius Phranzes lib. 2. cap. 9. *χη ημωμω φ φρωφωαφιασ βαφικικησ μωνιφ φ Πρωφωρατωροφ* *ηρωμωμωχω* *χη πτωμωμωικησ Μακωριφ*, *ο Μακωριφ ηρωμωζωμωχω*, *αυρ φρωφω* *κατφωα δωδιν χη φρωτω* *χη ουμωιν ηπωαφιασ ηρωμω φ βαφικικησ διεποτωλω φ αυθιηστωμω* *κυριω Θωμωα*, &c. Vide Codinum de Offic. Palat. cap. 47. num. 26.

Αυθιηστωμωων, *in Claſſe φ αυθιηστωμωων νερωφια*. Pachymeres lib. 1. cap. 8. *αυφωασ* *τω αυφωαφιασ μωυ μωλιφωασ* *το παρωμωσ* *εισ παρωπωτωλω φ αυθιηστωμωων ηρωμωμω* *τωφωμωμωσ αυηφ*.

Αυθιηφια,

philo : εν τῷ ἀφίσημον παρ' ἡμῶν λαβάν, ἡ ἀφίσημον εἰς κελῖον εν. Anonymus Combesianus in Porphyrog. num. 4. καὶ πᾶσι τοῖς ἀφίσημον πάλιν οἱ μοναχοὶ ἀφίσημον αὐτὸ πρὸς τὴ βασιλεῖα Ῥωμαίων, καὶ συνίλαφον μὲν αὐτῷ.

Λεσις, *Emancipatio, Dimissio, Remissio*, in Gloss. Gr. Lat.

ΑΦΗΑΙΚΕΣ, *Minores XXV. annis*, apud Modestinum non semel. Glossæ Lat. Gr. ἀφῆλξ, μῖνος πολλὸν ἀνέρωθ. Vide Anton. Augustinum ad eundem, pag. 299. & Cujacium ad Nov. 5. Just.

ΑΦΘΑ Α. Constantinus de Adm. Imp. cap. 53. ἰζῶ τῷ κέρει τῷ Μάταρχα πολλὰ πηγαὶ ὑπερχει ἀφθα ἀνάιδωσα. Occurrit ibi pluries pag. 218. 219. ubi hæc verba reddit Meurlius, *fontes qui ulcera faciunt* : quomodo hæc vox intelligitur apud Medicos, & Demetrium Constantinopol. lib. 1. Hieraciorphij, cap. 87. γναφίη ὁ ἰέραξ ἀφθα ἔχειν, ὅταν ἡ ἰσπίρα αὐτῷ ὀδύνηται εἶν, καὶ ὡς κίτρις κόκκοι μικροὶ ἐν τῇ σφίματι τῷ ῥέει. Vide Goræum. Sed ἀφθα aliud hic sonat, ac fortè pro νάρθη nam & ἀφθα dicitur. Epitome Strabonis : ὅτι λῆραξ ὁ ἀφθα, καὶ ἡ ἀφθα, καὶ ἡ νάρθη, καὶ τὸ νάρθη. Ita apud Simplicium in Categor. Aristot. τὸ νάρθη habetur. Sed & testatur Lambecius, seu potiùs Holstenius, (nam ex ejus schedis compactæ sunt notæ ad Codinum de Origin. Constantinopolit.) apud eundem Scriptorem, num. 26. pro ἡ λῆραξ νάρθη, in Codice Vaticano legi ἀφθα.

ΑΦΘΑΡΤΟΔΟΚΗΤΑΙ, Hæretici sic dicti, quòd nullam corruptionem esse dicent, de quibus Eusebii Theflalon. lib. 1. contra Andream apud Photium Cod. 162. Eustathius in Vita S. Eutychij Patr. Constantinopol. num. 36. 37. Leontius de Scetis act. 10. Suidas in hac voce, Nicephorus lib. 17. cap. 29. &c.

ΑΦΘΑΣΤΟΣ, Herba ignota, apud Myrepsum de Antidotis, cap. 188.

ΑΦΘΟΡΟΝ, pro αὐθωρον, eadem herba. Myrepsus scet. 38. cap. 123. in Cod. MS. & 125. in Editio; παρὶς ἰσπίταξ ἀφθωρον αἶρεν. Codex Fuchsi habuit ἀφθωρον.

ΑΦΙΒΟΛΗ, pro ἀμφιβολή. Anonymus de Nutriis Thesci lib. 3.

Χωρὶς καμῖνα ἀφιβολῶν πῶν κεφαλῆτω κόψο.

ΑΦΙΝΕΙΝ, ἀφίσην, *Sinere, dimittere, relinquere*, ἀφίσην, ἰών, ἀπολυμένον. Glossæ Græco-barb. φῖσην, ἡσπαχωρῶ, ἀφίσην. Stephanus Sachleces in Narrationibus MSS.

Αφῖση τὰχα τῷ χοντραῖς, καὶ τῷ ἡλαῖς διαλέρω.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS. de figulo :

Καὶ ἀν τῷ φανῷ, τζακίση, καὶ πάλιν κάμην ἄλλα.

Ἡ πάλιν ἰξάφῖσην τὰ ναβρίσην καὶ μὲν ἄλλα.

Threnus de captâ à Turcis Constantinopoli MS.

Θλίψη, παραπολιὰ ἰῶ, ἀφῖση ταῦτα.

Joannes Glycas de vanitate vitæ :

Ἐπῆρη τὴς γήροιας, καὶ ἀφῖση τὴς ἄλλης.

ΑΦΙΘΝΙΟΝ, Orneocephium : ἀφῖσην κοκκία τρία μὲν κρέατ' διδύρωθον ὠλεῖ.

ΑΦΚΟΣ, vox corrupta ex Αφάκ. Vide Petr. Bellon. lib. 1. observ. cap. 59.

ΑΦΑΕΤΖΙΝ, species Myrobalani; *Belezica* Ruellio lib. 1. cap. 42. Interpolator Dioscoridis Edit. Venetæ an. 1518. cap. de Myrobalano : pag. 226. v. τὸ κεκασθῶνον, ἵτοι τὸ ἀφῆλξιν, ἡμῶν ἐστὶ καὶ ἔσθῶν καὶ πῶν πρῶτων τὰξιν διωμοῖ τῷ σφίμαχον, καὶ κελῶν πῶν ῥῖση τῷ τριχῶν.

ΑΦΛΟΦΘ, Ægyptiis, *Mercurialis*, Ἀνοξῶσις, apud Interpol. Dioscor. cap. 770.

ΑΦΟΝΗΤΑΙ, Hæretici, quorum meminit VI. Synodus act. 11.

ΑΦΟΝΙΤΡΟΝ, pro ἀφόνιτρον, apud Nicolaum Myrepsum scet. 5. cap. 47.

ΑΦΟΝΤΗΣ, καὶ, *Quandoquidem, Epith.*

ΑΦΟΠΑΙΣΤΑΙ, ij sunt, ut ait Julianus Antecessor Constit. 15. *qui privatis hominibus arma habere non concedunt, ne raptas aut cedes faciant.* Justinianus Nov. 8. cap. 13. ἡ λαφῶν ὠκίας, ἡ βουκολύτας, ἡ ἀφοπλίτας, ἡ τινος τόνους ἐν τῷ ἰπαρχίαις ἐκπίπτειν. Adde Nov. 128. cap. 21. Ita etiam, ἀφοπλισμὸν interpretantur I. C. in l. 12. Cod. de Met. lib. 12.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ, Censuræ Ecclesiasticæ species, *contumptiosus scilicet, privatio*, ut Dionysius Exiguus interpretatur. *Clericorum*, inquit Cujacius, ad Nov. 5. & 42. Justinianus, est *καθαιρισ, Monachorum, sicuti Laicorum ἀφορισμός*. Nicetas in Manuce lib. 7. n. 6. ἔκαθ' ἢ κατηχητικῷ πηλίω μὲν ἴτερος ἀφορισμὸς ἐστὶ τὸ ἀνάδημα πῶ ὅθω τῷ Μασμῶ. Idem in Balduino, num. 6. ἀφορισμὸς καὶ ἀναβήματι ἰσπαθολογίωθ. Occurrit passim in Synodis Gr. in Nov. Justinianus 42. &c. de qua pœna Ecclesiastica copiosè egit Joannes Morinus lib. 4. de Pœnitent. cap. 3. & lib. 6. cap. 17. ut & Suicerus.

ΑΦΟΡΜΑΡΗΣ, *Morio, Moris, Ῥορον*. Stephanus Sachleces in Monitis MS.

Ρύχα, δῦλαια, καὶ φίλιν, καὶ ἡνῖνα εἰς τ' ἀράμαρ, καὶ ὅταν εἶρη ἀκρίτων, κάμην τῷ ἀφομάρα.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Ἡζυρωμῶν καὶ μάσπας ἵση διαναρμάρας, Σειυρὸς τὰ πᾶσι ναμησῶς μὴ γήση ἀφομάρας.

Paulò antè : Καὶ βαλθκα ἴς τῶτο ναπατῶ καὶ ἡμῶν, Εἰς τὰ μᾶς ἰσηβήσησιν πασάνα νατορμαρα.

ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ χάεν, *Dicis causâ, Defunctoriè*, apud Modestinum I. C. l. 13. §. D. de Excusat. ubi Anton. Augustinus lib. 2. Emenat. cap. 2. extr. fatetur hujuscæ formulæ originem se ignorare. Vide Suicerum in Thefauro Eccl.

ΑΦΟΥ, ἀφῖση, & ἀουχῖ, ποίσημα, ἰσηδῖ.

ΑΦΟΥΣΙΑ, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti, ἡ σκηρῖσιδης πῶσῶν τῷ σῖδῶρ. *Scoria volasilis ferri.*

ΑΦΑΤΟΝΤΖΙΚΟΝ, Prochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἐκενοι τ' ἀφατόντζικον ἀε μὲν σῖσῶμιν, Ἡμῶν τὸ χονδρῶχλον σφακτοκελεμῖον.

ΑΦΡΙΣΣΑ, *Dracosteia*, apud Apuleium de Virtutib. herbar. cap. 14.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ σῖσμα, in Glossis Chymicis MSS. ἔσθῶν ἄθῶ.

Αφροδίτης σῖσμα, *Herba venereta*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 343.

Αφροδίτης λυτῶν, *Dipsacus*, eadem cap. 418. *Labrum Veneris*. Vide Apuleium, cap. 25. & Ruellium.

ΑΦΡΟΣ παντὸς ἄδῶς ἔσθῶν ὑδαρρυρίων νάμα. Ita Glossæ Chymicæ MSS. Vide Lexicon MS. Rulandi in *Sputa*.

ΑΦΡΟΣΕΛΛΗΘΟΝ in iisdem Glossis, ἔσθῶν κάμαρ καὶ κεφῶλῶθ. Vide in His vocibus.

ΑΦΡΟΝ, *Cicinia*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 661.

ΑΦΤΕΙΝ, *Accendere, Ῥῖσην*.

ΑΦΤΕΣΤΟΣ, *Innocens, Ῥάκαθ*.

ΑΦΤΗ, *Aspion*. Vide in *Aspi*.

ΑΦΤΠΝΙΣΤΗ, *Evigilator*, officium Monasticum, cui scilicet cura incumbit evigilandi Monachos, ut est in jambis MSS.

ΕΙΣ ΑΦΥΠΝΙΑΣ.

Πρὸς πᾶσιν ἀλλοῖς ἐστὶ ὑμῖν μικρὸς κόπας, Διζήσαντες τὴν πύκνιν ἐπιλύοντες, Σιμοσταύοντες τὴν γυρλίαν εἰς μίθον, Τοῖσι μὲν ἰσθμῶν σαλπῆρας τὸ ξύλον, ὧς ἀρίστοι παρὰ τὸ διδραμοκότες, Εἰς πᾶσι κίονισκον, εἰς κρητὸν τόπον Ἐγείρετε πρὸς ὑμῶν ἀρχαίον λάραν, Σιμοσφρόντες εἰς νεῶν ἔσθρατον, Ἐν ἡμέραις, ἐν νεῦ, ἐν μεσημέριαις, Ἐκαστον αὐτῶν προσκαλύψετε ὑβίαις, Ὅπως ὑμῖν ἔμειον ἄξιον ἦεν Ὅ παῖσι μισθῶν, καὶ νέμων κατ' ἀξίαν.

ΑΨΙΔΙΟΝ, *Aegyptiis, Scordium*, apud Interpol. Diofcor. cap. 531.

ΑΧΑΜΕΝΙΣ, *Polium montanum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 530.

ΑΧΑΜΝΟΣ, *Debilis*, Ἀδυνῆς. Historia Apollonij Tyrij:

Ἐἴπον· ἡ κόρη πάλαι ἀρχαίον, καὶ σὺ κλίνας νὰ πίδα. Ἀρχαίον, *Debilitate*, Ἐξασθενεῖν. Agapius Cretenfis in Geoponico, cap. 69. ἀμὲν διδὸν ἰσχυρῶν τροφῶν, καὶ ἀρχαίον ἢ τὸ σμάραξον. Joannes Glycas de vanitate vitae:

Ἐπὶ λοιπὸν ἰβήλιτομῶν τι ἀρχαίον τὸ μίθον, διὰ πλῆτων, καὶ δόξων, καὶ τιμῶν, &c.

Αρχαίονες, *Αρχαίονισμα, Debilitatio*. Glossæ Græcobarb. Ἀδυνῆς, Ταλασπύριον, Νόσος, Ἀδυναμία, Ἀρχαίονες, Ἀρχαίονισμα.

ΑΧΑΡΑ, *Excrementis Lanceæ quæ parte cuspis ei infigitur*. Glossæ Græcobarb. Ἀχάρα, τὸ ἔσθρατον εἰς τὸ αὐτὸν ἢ ἰσχυρῶν ἐμπόσιον, τὸ γαλίον ἢ κορυβίον.

ΑΧΑΡΙΣΤΟΝ ἢ ἐναυλιώσεως, *Inofficium te-flamentum*. In Gloss. Basil.

ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ, Antidotus sic dicta propter celere quam affert opem. Qui enim citò curatur, ingratum se exhibet erga Medicum, adeoque se minus periculosè laborasse ob repentinam salutem existimat. Marcellus Empir. cap. 20. quum dederis, accipies mercedem quamcumque ꝑ multis enim qui citò curati sunt, ingrati existerunt: propter quod ipsa antidotus Acharistos, id est sine gratia, appellatur. Vide Myrepsum sect. 1. de Antidot. num. 8.

ΑΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΥΣ, vocant passim Græci Scriptores, Christi vel Deiparæ imagines, quas divinitus, nec arte humanâ pictas putabant. Theophanes an. 4. Mauricij: αὐτῶν ἡ ἀναλαβὴν πλὴν θεοσφρασίᾳ μορφῶν, ἢ Ἀχειροποίητων Ρωμαίων δεξάμενοι, &c. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 4. fasc. 2. num. 5. 24.

ΑΧΕΛΥ, *Anguilla*, Ἐρχυλις, Ἐρχυλις, in Corona pretiosa: Ἀχέλις, Ἀχελύωνες, apud Agapium in Geoponico, cap. 157. 169. Χέλιν, apud Porcium.

Ἀχελυνοκόπος, *In modum Anguilla discissum*. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Παπύριος ἀχελυνοκόπος εὐμορφοκαμυβίον.

ΑΧΕΛΩΝ, Constantinus de Adm. Imp. ἐν ἑνὶ τῷ 27 ἢ καὶ ἑκὼν ἐκείνων καὶ πόλεμος ἀχελῶν μεταξὺ τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Βυζανθίων.

ΑΧΕΡΟΝ, *Palca*, Ἀχέρων. Ἀψίξ MSS. Regni Hierosol. cap. ult. ἀπὸ τῶ ἀχέρον, τῶν τῶν δὸς παλάμων πλὴν φέρων νὰ πολέμουν τὰ κορίνια καὶ λίσι, &c.

Ἀχέρωνα, *Palaerium*, in Turcogr. Crusij.

ΑΧΙΑΣ ἄψος, in Glossis Chymicis MSS. ἰσχυρῶς ἰσχυρῶν.

ΑΧΗΝΙΟΣ, Ἀχῆν, & Ἀχηνός, pro ἰσχυρῶ, *Echinus*. Glossæ Græcobarbar: ἀβροτοί, ἰσχυρὸν θαλασσίον ἐστὶν, σήμερον Ἀχηνὸς καλεῖται.

Ἀχηνός, *Cortex spinosus castaneæ*, τὸ ἀκατέρον φλῶν τῶ καστανίου. Ἀχηνάδης, eadem notione. Agapius in Geopon. cap. 160. ἵππαι ἵνα ἀχηνάδον, καὶ μίαν κοκκασαύραν, &c.

Ἀχηνάδα, *Herbæ species apud Lemnios*. Bellon. lib. 1. obf. cap. 26.

ΑΧΙΒ ἄδα, *Murex, Conchylum, Concha*, κορχύλιον, κόρχη. Vide Agapium in Geoponico, cap. 139.

ΑΧΙΑΔΑ, *Lix, Cinis*, κόκκιν, μαρμάρη, τίτρη, αἰθάλη, σποδός.

ΑΧΙΑΛΗΣΙΟΝ, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti, τὸ λευκὸν ἀπροντότον: *Spiraea alba nitri*.

ΑΧΛΟΣ, *Turba*, pro ἰσχυρῶ. Ἀχλαθῆ, *Rumor popularis*.

Ἀχλαθῶν, pro ἰσχυρῶν. Anonymus de Nuptiis Theseli lib. 7.

Τῶν αὐθιγῶν ἀχλαθῶν, καὶ λαὸ ἰμοίον.

Et lib. 9. Ἀχλαθῶν ἀρχαίονιστε μὲν φωναῖς μισάλας.

Χλαθῶν, pro ἀχλαθῶν. Idem Anonymus lib. 7.

Ἐτῆν ἰσχυρῶν χλαθῶν, καὶ γρίκας τῶ φωναῖς τῆς.

ΑΧΛ ἄδα, *Pyri silvestris species*, apud Cretenfens, de qua Petr. Bellon. lib. 2. observ. cap. 18. Agapius Cretenfis in Geoponico, cap. 59. τῶν καμυβῶν στυπτικῶν χερῶν ἐν πῆσι, ἢ ἔργον ἵνα κούδων, ἢ ἀχλάδα, ἢ νείσπολα, ἢ ἄλλο τι παρῶμων, &c. & cap. 120. de Pitris: τὰ ἀχλάδια τῶ πολλῶν λογίων, ἀμὲν ὅσα ἔχουσιν σχηδὸν μίαν φωνίαν.

ΑΧΛ ἠμία. Anonymus de Oxymelite: Ἀχλήμιον, φιδίον, καὶ δερκίον, καὶ κόραλλον ἴσκιον. Mattheus Silvanicus: *Achalimia, superfluitas argenti*.

ΑΧΛ ἕζειν, Ἀχλυσμα, pro ἐκλύσει, & κλύσμα, vel ἰκλύσμα, *collure, collutio*, apud Myrepsum sect. 48. cap. 2.

ΑΧΟΙΟΣΙΜ, *Afris, Cornulaca*, τραχίον, apud Interpolator. Diofcor. cap. 632.

ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ, Ἀχόρτος, *Infiabilis, ἀκόρτος*, ἀεινήτος, ἀπλήροτος, *Choragis, infatiabilitas*, ἀδδραχία, ἀπλησία. Ἀχόρτος, Ἀχόρτος, *infatiabiliter*, ἀκόρτος. In Glossis Græcobarbaris vox ἀχόρτος ποσιος exponitur: ἀκον, βραβερῶν, ἢ ἐπιπὸν πλάσθια, ἢ ἀχόρτων. Rufum: κακος, δισυχολός, ἀχόρτος.

ΑΧΟΥΡΗ, *Equile*, ἵππων καθῶντων, Theodosio Zygomalæ. Manuel Malaxus in Hiflor. Patriarch. pag. 181. καὶ τὸ ἵνα τὸ μεγαλύτερον ἕκαμι τὸ καλιώρον αὐτῶ ἀχῆν, ἢ τὸ ἀλεῖα.

ΑΧΟΥΣΑ, *Anchusa*, herba de qua Ruellius lib. 3. cap. 89. Glossæ Jatricæ Græcobarb. MSS. ἀφιδαν, ἄχουσα μεγάλη ἐπὶ ἔχνη ἢ ἴβξων μίθων. Ita in voce Ἀκυβιάδα, ubi tamen ἄχουσα legitur. Rufum: ἔχνη, ἢ ἄχουσα, ἢ μεγάλη πῶ ἔχνη πλὴν ἴβξων μεγάλων.

ΑΧΥΡΑΪΤΑΙ. Cantacuzenus lib. 3. cap. 29. ἐν τῷ τῆ ἀναγκαστικῶν ἢ τῶ σὺλατικῶν τινος καὶ ἐκ δλίγου στρατιῶν, τῶ στρατιῶν κατέλιπότες, δίδρασκον εἰς Βυζάντιον, ὧν ἑνὶ καὶ ὁ Ἐπατάξιος Ἰωάννης τῶ ἐν ἄρῶν ἢ Ἀχυραΐται προσκαρδομομῶν. Idem videntur qui *Palaerij* dicuntur in Chronico Vossensii, de quibus in Glossario mediæ Latinitatis.

ΑΧΥΡΟΚΟΠΡΟΝ, *Fimarium*. Physiologus M. S. de Natura animalium, ubi de vulpe: ἰάν ποι-

νάσις ἢ ἐξή τινα φράση, ἡπάξη εἰς ἀχρόκοκρον, ὅπου πάλιν ἔχει πλῆρον, καὶ πῖπις ἐκεί ἀνάστασις, ὡς ἀν' ἀσπι-
νι, &c.

ΑΧΩΝΕΨΙΑ, *Cruditas*. Ἀπείψια.

ΑΨΑ, *Ualide*, *fortiter*, ἁλιά voce.

ΑΨΑΛΤΟΣ, res quæpiam dicitur super quam Sacerdos orationem non fudit. ἰδίωεν κίλυρον ἀΨαλ-
των, in Nonocanone Coteleriano, num. 76. Dice-
bantur & ἀΨαλτοι, qui absque cantu Ecclesiastico
humo mandabantur. Vide Allatium lib.2.de utrius-
que Ecclesiæ confensu, cap.12. num.3.

ΑΨΑΦΕΡ, *Ægyptiis*, *Spondylium*, apud Inter-
pol. Diofcor. cap.495.

ΑΨΕΥΔΗΣ, *Cicuta*, apud Interpol. Diofcorid.
cap. 661.

ΑΨΙΝΘΙΟΜΗΝΟΝ, *Abrotonum*, apud Inter-
ropol. Diofcor. c.434.

ΑΨΙΝΘΙΟΝ χωρικόν, *Dacis*, *Aristolochia Sarmen-
taria*, apud Interpol. Diofcor. cap.411.& Apul.
cap.19.

ΑΨΙΘΕΑ, *Abfinthium*, & ἄψιδιον, in Corona
pretiosa, & apud Portium.

ΑΨΙΝΘΑΤΟΝ, *Abfinthiatum*, *Aqua Ab-
finthij*, Alexander Trallianus lib. 1. cap. 15. λαμβαν-
ων ἢ δι' ὅταν εἴη θύρη τινος ποροπόμαθ, ἢ ἀψι-
θατε, ἢ κονίτη. Rursum: ἢ ἢ ποροπόματον σπανίως
προσφριδω μόνη ἀψιθατε καλυμνη, τότε γ' εἶδη ἐξ
ῥόσμη τ' ἑσάμαρον. Occurrit præterea lib. 8. cap. 7.
lib.9. &c.

ΑΨΙΣ, *Apfis*, vel *Abfis*, *Abfida*, pars Ecclesiæ,
de qua egimus in Gloss. med. Lat. & in Constanti-
nopoli Christ. lib. 3. Codex Canon. Ecc. Afric.
Can. 43. ἔτινηθ' ἡπάση ἢ μελαουθῆθ, ἀ πᾶθλιεν καὶ
τετραλλυμῆθον ἔθ' τὸ ἔγκλημα τὸ συμπίσασ πᾶθ ἐκαλι-
σίαν κινῶν, πρὸ τ' ἀψιδῆθ ἢ χιρῆ ἐπιπῆθ.

ΑΨΟΣ, in loquendo *temerarius*, *audax*. Eusta-
thius in Homer, αὐταπίς ἢ δαουσίη, καὶ ἡδού πᾶθ κα-
ταπῆμῆθον ἐν ἱππῶσι, καὶ ὕβρεσι κωλ' ὄνῃ ἐν σφριδῶθ
σίως ἡπῶθῆσασ γλώσσᾳ φασὶ ἀψὲς τὴν ἐν λῆθῃ σφρι-
σίαι.

B.

ΒΑΑΝΘΕΜΙΣΤΟΝ, τὸ τ'
πίλυον (πίλυος,) ἀλλυρον, in
Glossis Botanics ex Cod.
Reg. M.S. 848. *Fæni Græci
farina*.

ΒΑΒΑ, *Avia*, apud Hie-
ron. Germanum.

ΒΑΒΑΘΥ, *Osthani*, *Ci-
cuta*, apud Interpol. Diofcor.

cap. 661.
ΒΑΒΑΚΙΝΟΣ, *Ollæ* species, apud Hesychium
& Suidam.

ΒΑΒΗΚΟΣ, τὸ παμπακίον ὁ σπόρηθ, in Glossis
Jarricis Græco-barb. MSS. *Semen Xyli seu Goffyrji*.
Vide Βαμβάκιον.

ΒΑΒΥΓΡΟΎ, *Ægyptiis*, *Pasinaca silvestris*,
apud Interpol. Diofcor. cap.464.

ΒΑΒΟΥΔΙ, *Calix*, *gemma floris*, ἰσθαλμῆς. *Agar-
ius* in Geoponico, cap. 228. ἢ πάλιν πᾶθ ἀνοῖξιν
πρῆν τὰ ἐπιφωτίσων τὰ βαβούδια, βάλει καθ' ἕνα βαβούδι
εἰς ἕνα κολλῖλον καλάμῃ, καὶ ἐπ' αὐτὸ τὸ ἡμῶθρον μίρηθ
φραγμῆθον, &c.

Βαβουλίον, *Progemma*, ἰσθαλμῆθον.

ΒΑΒΟΥΛΙΑ, *Italix*, *Li fassio*, *Gallis*, *Feves
d'Angleterre*, Fabæ Anglicanæ. Roman. Nicephor.
in Grammat. MS.

ΒΑΒΟΥΤΖΙΑΣ, Græcis recentioribus idem
quod veteribus ἱερᾶλτις, *Lucubus*, *nocturna corporis
oppressio* ἢ *suffocatio*. Lexic. Gr. MS. Reg. Cod.
2062. ἱερᾶλτις, ὡς ἐπὶ πολλῶν λυγμῶθῃ βηβουλίαις.

Βαβουτζικέθῃ idem sonat apud Suidam: ἱερᾶλτις,
ἢ εἰς πᾶθ κεφαλῶν ἀνατῆρῶσασ ἀναθυμῆσις ἢ ἀσφρα-
γίαις καὶ ἀπειψίας πᾶθῃ, ἱατρῶν ἱερᾶλτις λῆρηθ, ὁ λῆρηθ
πᾶθῃ πολλῶν Βαβουτζικέθῃ. Laudatur ab Allatio
in Diatriba de Pfellis, Michaëlis Pfelli opusculum
hocce titulo, ἢ ἐπὶ Βηβουτζικέθῃ, cujus ex-
cerpta quedam descripsit in Opusculo de Opinatio-
nibus Græcorum, num.9. 10. Pfellus porro ejusmo-
di appellationem à βεθῃ, demonio quodam nocturno,
cujus mentio est in Orphicis effictam ait: λῆρ
γῶν τ' Βεθῃς, ὁ Βαβουτζικέθῃ πᾶθῃ τὸν πολλῶν αἰε-

πᾶθῃ. Idem Allatius observat Suidæ Babutzicarium, longè alium esse à Pfelliano, & quem nunc modò, inquit, Græculi appellat καλλι-
κάντρηθον.

Βαβούτζικῃθ, nescio quis cognominatus legitur
apud Continuatore[m] Theophrasti lib.3.num.30.lib.
4. num. 22. & Symeonem Logothetam in Basilio,
num. 22. quòd fortè is, ut *incubus*, vel ut βεθῃς, no-
ctu vagaretur. Nos diceremus, *comme un petit
Lutin*.

ΒΑΒΥΖΕΙΝ, Βαβυζέον. *Lairare*, *Bambuzari*, κωλυ-
μυρῆθῃθ, προσυκαλιῶν, Βαβυζέον. Anonymus de Nu-
ptiis Thefei lib.7.

Καὶ τὰ σκυλία ἰσθῆσασ, τὰ βῆματα σημάσαν.
Fabulæ Ætopi Græco-barb. pag. 166. ἔτι μόνον καὶ
αἰώσω σκύλλων καὶ βεθῃς, &c.

ΒΑΓΓΑ, *Fossa*, *Διούρη*, Βαβυζέον, *Foderæ*, τα-
φρῆθον. Vide Gloss. med. Lat. in *Vangæ*.

ΒΑΓΓΕΛΙΟΝ, *Evangelium*, Prochopiodromus
contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Καὶ σφραγῶσ ἐπὶ τ' Ἀποστόλων, καὶ οἰκῆσαι σφῃ βαβυζέον.

ΒΑΓΕΥΕΙΝ, *Vagari*. Suidas: βαγύειν, πλα-
νιτύειν. Lexicon M S. ex Cod. Colbert. 2199. Βα-
γύειν, πλῆσθῆναι, Theodorus Prodrum in Lexico:
βᾶθρον, τὸ βῆμα λῆρηθ βαγύειν, πλῆσθῆναι.

Leges Pœnales, ex Ruffo, cap. 54. 56. Mauricio
lib.1. cap.6. & Leone c. 8. §. 4. ἔτις τολμῆσαι βαβύειν
ὑπὲρ τ' ἄρον τ' κομιᾶται καὶ τ' σφραγῆς, &c. Lib.48. Ba-
siliæ. ἰαὺ τῆς σφραγῆσι τ' πόλεον ἱπτικᾶμῃθ βαβύειν, ἢ
δοθ σφραγῆ ἀναχωρήσει, &c. Constantinus de Adm.
Imp. cap. 53. καὶ λῆικα πᾶθ τὸ δῖον ἕνεκεν τῆς ἢ
ἱερᾶρῆμῃθον, ἢ τῆς ἀδικῆσασ, ἢ εἰς πᾶθ ἰδῆων διδῆσασ
βαγύειν, τῆτον εἴη μελακῆθῃον σφραγῆ ὑπὲρ ἑρῆθλο.
ΒΑΓΙΑ, *Nurix*. Item *Ancilla*, *Abra*. Glossæ
Græco-barb. Μῆτηρ, τρεφῶς, Ἄνα σφρίφῆσασ, Βαγία, Βαγῆσφρια.
Historia Apollonij Tyrij:

Τῆτις τ' βαγίας με φωνῆ ὤρεσασ καὶ τ' δῶσαι.
τὸ καλαμᾶρῃον ἰδῆων, &c.

Alibi:
Οἱ βαγίας τὰ πολλᾶσθῃον, ὄρησασ τὰ τὰ σφριθῆον.

Occurrit

Occurrit ibi non semel. Historia MS. Bertrandi Romani :

Η βαγία ή ή δίστοπα ής βίδωσδρον ήπαζήμα. Ubi quæ βαγία, alibi βαγίτζα appellatur.

Βαγία, Palma. Vide in βαία.

Βαγίτζα, Famula, Ancilla. Eitmanuel Georgilas de Mortalitate Rhodi, M S.

Και καταή ήφικουσιν οι δούλοι και βαγίτζες, Οι άνδρες των κατων ήμαρσών πτω των οι μαειτζες.

Joannes Glycas de vanitate vite :

Πω ή ή βαγίτζες ής πολλή κ'εί σκλαβή ή ακλυθούσας At aliter hunc versum laudat Meurfus in κλυθούσας.

Πω ή ή βαγίτζες ής πολλή ή σκλαβή ή ακλυθούσας Historia Bertrandi Romani M S.

Πω δούλω τη ήφισθεν ήνεμα Φεδροκάζαν.

Πω ή ή πλόν ήμαρσών παρ ήλας τας βαγίτζας. Rursum :

Αεμαίνω ή βαγίτζα πη μή αλάτη πώ βουλω ή.

ΒΑΓΙΖΕΙΝ, Vagire, βαζάζειν. Βασιμός, βαγίμω, κηρζήμω, κλαμωμεμαίω.

ΒΑΓΙΟΛΙ, Crivium, vannus, κύτινω, ex Italico Faglio, vaglione. Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 188. τυλιζε μια πιτζίτζα, ηνν βαγίλι, ής ένα κωματι ζύλων χορστων ήδν πώ χερσεν, &c.

ΒΑΓΚΟΣ, Bancus, seu sedes judiciaria, de qua voce, ac ejus notione, nos multa in Gloss. med. Lat. Sigillum seu Diploma Rogetij Comitiss Siciliae apud Ughellum tom. I. Italiae Sacrae : και διόμαζω αυτό ήδνω ή ήχεν βαγκον, ή φραβόν κηρίω, και κηρην αυτός, &c. Vide Μπαζάω.

ΒΑΓΥΛΟΣ, Bujulus, Praeceptor. Theophanes, pag. 392. και πιασασα τας άνδρσπτες ή βασιλείω, παστας θήρασα και κηρζήσασα σιω Ιωάνη τώ Πρωτοπατριω και βαγύλω, λιγορζήμω Πικριδιώ, ήζήσασεν ήτι τα καθολικά μήρη, &c. Rursum, pag. 393. άπιστιλιν ή ό βασιλείω εθλίω-Ιωάννλω ή βαγύλω αυτό ή Πρωτοπατριώων. Vide βαγύλω.

Βαγύλω, Laguna, Vellura, Φορσπεν. Antiquit. Constantinop. spectat. I. και πολλακω διαβιβασμζήμω θνάσων πη ήπασασφω, ή μή τύτων κρατισσιν' αυτός ήζή τας βαγύλωσ διαφόρους κρατισσας ήν εσπίδω, &c.

ΒΑΓΟΥΝΙΟΙ. Nicolaus Myrepsus M S. sect. 3. cap. 58. φακτώ ζρωά ζύλω ή ήνομοζωζήμω μελίω, εν ής πούσιν τα σφάγια ή βαζονίω, quæ postrema verba omisit in sua interpretatione Fuchius. Vide an deducta vox à βαγία, Ancilla, de qua supra.

ΒΑΓΥΡΙΣΤΗΣ, Impositor, απάτω, ζαβιλωθ, φιναζε.

ΒΑΔΔΗΣ, Prelum. Liber 20. Basilic. tit. 1. lege 19. §. 2. σφρη μωδωνήμω, διδω ή πώ μωδωπό ό ήζωπλιμω, ή ή βάδδης και τώ λιασπριβίω ήζήρημζήμω τας σζομωσ. Ubi Ulpianus, et Prelum et inarepium instrucla funibus. Adde Scholiastem, pag. 460.

ΒΑΔΑ, Vada. Procopius lib. I. de Bello Vandal. cap. 14. exitt. τας ναύς ή πώ λιβίνω αικτώ λιβίνω ής χηρίω, ή δ ή Κηραζλω θράμωσ τη σφελίω γλώωνη καλζήσ Ρωμαίων Καπώσβαδα ή ό τόπω προσαζορζήω.

ΒΑΔΙΟΝ, Vadium, de qua voce consule Glossar. med. Lat.

Βαδιάν, Pignori dare, Vadiare, invadiare. Αντιβαδιάν, rem jam alicui oppigneratam alteri pignori dare. lib. 60. Basilic. tit. 30. §. 2. και ό αντίβαδιάνσ και διαθρίσας τώ ζωποκζήμω, &c. Ubi Ulpianus, qui averis et corruptis re obligatam.

ΒΑΔΙΣΤΗΣ, Equus ambulatur. Vita M S. S. Theodori Syceote fol. 101. Col. Colbertæ fol. 101. δώσας αήρη ή βαδιάνω.

ΒΑΖΕΙΝ, Mittere, Ponere, βάλλειν, τίθειν, Καζαχουρίζειν. Βάζειν, ή βάζειν μέτα, Indere, immittere, injicere, ήμβάλλειν, εσβαλλών, εσάζων, &c. Βάζειν απάνω, ή πωσώττω, Addere, adungere, imponere, προσήθειν, ήπασφίρειν. Nicetas in Man. lib. 6. num. 8. ής και δσνίτωσ πληλω ήτι τη δσνίτω λαβών, ής και παρακασίρα ήζαζ, φλανζρωτων τυζήν διωρζήω. Βάζειν εις ήρζω, Exequiri, adimplere, άποπληρην, άπυρζάζωμω. Βάζειν κηλά, Adhibere, apponere, προσφίρειν, παρήθειν, αναβάζειν. Apophthegmata Patrum in Macario, num. 30. ότε εν ήλαω, ή χηζαν ήμζή ήζω, άλλ' ήμαυτ' αναβάζω.

ΒΑΘΑΝΗΡΑΘΑΝ, ita apud Syros serpenteum ὄρμαον vocari observat Julius Africanus MS. de Bello apparatu, cap. 4.

ΒΑΘΜΟΣ, de gradibus Penitentium, non semel usurpatur in Concilio Ancyrano. Erant autem ij, πρόσκλινας, Ακρίσας, Υπόπλοισ, & Συσσας, ut est in canonibus Gregorij Thaumaturgi Can. 11. Hinc formula in eodem Concilio Ancyrano Can. 20. ήπλά ήτοι δοκώ αύτ ή τειλωσ τυζήν, και τας βαθμώσ τας σφασζήσας. Can. 11. & 24. 25. και τας βαθμώσ ώσπασζήμωσ.

ΒΑΘΟΥΛΟΣ, Στυμ, σαυμάς, Κούω, Κηλωτής. Βαθυλινω, Σαυαρε, Κουώων.

ΒΑΘΥΝΟΣ, Color subinger, obscurus. Helychius : τώ βαθύ και τώ μέσω, και ήφλων, και μέλαν. Continuator Theophanis lib. 3. num. 43. ής ής και ή εν αύτ' κούων εν τισάσων μζή κύνων βαθύων ή χηρζήω καθασπίλωσ κύκλω ή ήρζωσ ανηζήμζήμω. Infra : ύπαρ τώ ήρζήσων αλλήσ ήσιν εν λίθω ήμζή βαθύων τας τούκωσ ήζων λαλαμσσφωζήμωσ. Rursum : και αύτ' εν τισάσων μζή κύνων βαθύων πώ ήσφωλω ανηζήμζήμωσ. Ubi Interpres βαθύων, viridis coloris non ita acutus, sed nubilis magis ac pressi matmore interpretatur. Vide Gloss. med. Lat. in Profundus.

ΒΑΙΑ, Nutrix, Suidas in Etymologico : τωδ ή μζή δωδ ή τήθη, ή τρζήω, ή βαία' ή ή βαία ήτωμολοζήτω αναβάζωζα, ή ής πώ βαίω κηλίωσ τώ σφριζήμωσ ήζωσ. Vide Epitomen Strabonis, ubi de Baiis Italicis, & supra in Βαγία.

Βαίς, Βαίν, Βαίω, Palma seu Ramus Palmeus. Helychius : Βαίς, ήβδωθ φινίω, ή βαιω. Vocis originem ab Hebraeo accersunt plerique, atque in iis Anonymus in Cod. Reg. MS. 2023. fol. 80. ήπενή ή Εβραίων φωνή ό σελίνω βαίωσ ήνωμάζή, ό γυν φωνή τώ δίνδρον καθ' ήκαστωσ ποσάων ή σελίνω, λώ τινωσ ήσω καλζήωσ, εν ή ήμζή καρδίωσ κλάδων αναδίδωσν και ήζή τώτ' ή κλάδων ή φονικωσ, Εβραίων βαία προσαφίρυνσιν, δωδ ή σφζή δίνδρον συμβαίνωθ ή παραδίζω καθ' ήνωμάζήσιν ή φονικωσ ή και ήμζήσ ήζή κύνων παραλθβήλωσ καλήμζω τη αήτη φωνη τας κύνωσ ή φονικωσ βαία. Et Synaxarium in Triodio : ήδίνωσ ή ήζή ή βαίωσ, ήνωσ ή κλάδων βαίωσ ήδ, παρ Εβραίων, ή άπόδω κλάδω λή-ζηζ. Interpolat. Dioscorid. pag. 227. Edit. Aldinae : σφζή ήμζήωσ ή ή Πρζζήω ήμζήωσ βαίωσ Balsamon de Incens. pag. 472. κύνωσ ή φονικωσ και μωρυνών βαίωσ τας αήφρωτων καθήζήσας, ή πώ βαίωζήμωσ ήζαζήσασ. Et pag. 473. ή βαία τας κύνωσ καθ' ήνωμάζήσας. Palladius in Hist. Lausiaca, c. 39. παρασάβη ή ή αήδωφοι μζή πορζήμω μζή βαίωσ κλάδων ήσάων, &c. Apophthegmata Patrum in Macario, num. 31. και ήνωσώσ τας ή αήδωφοι, καλζήσ τας βαία, ήζήλθων ήσ απάνωσιν αύτ'. Ammonius de cæde Patrum Rhaithi : συμζήλωσ πάντωσ ήμζήσ, και απήδθίτωσ μζή βαίωσ ή λελμωδίσας, λωζήκαζήμωσ αύτ', ήζήλωσ τώ πρζσώτων φως ήζωσφιλων ύπφκλωμαπεν. Ubi observandum mortuos humo mandatos à Monachis Palmas tenentibus, quod aliis verbis expressit. pag. 128. και πάσας ή σφρζήλωσ

καὶ ἀραγίς θαλάσσης ὑπὸ τῶν οὐρανῶν, ἦλθεν εἰς ἀπόλησιν τῶν ἀγίων λαλάντων. Adde pag. 118. 122. & quæ ad hunc morem adnotantur viti Eudithi Henricus Valcius ad Hist. Eccl. & Cotelerius ad Apophthegm. Patr. Joannes Euchaïstorum Episcop. Carm. ἡς τὰ βαΐα.

Κηδὺς προσέτιο ἡ νικητήριος. Et Carm. ἡς τὰς δεσποτικὰς ἐξέσεις. λαζάρου ἐκ γῆς, βαΐα, ὡσαυτὸν ζῶον.

Et infra: Φυρῆς ἱερῶν σύμβολον τὰ βαΐα. Occurrit passim. Vide Cyrillum Scythopolit. in Vita S. Euthymij, num. 90. Joan. Damascenum in Caballinum, Anonymum in Paraphrasi Oraculor. Leonis Imp. pag. 278. Triodium in Sabbato τῶν βαΐων, &c. Hinc

Βαΐν pro victoria usurpant alij. Joannes Moschus in Limon. cap. 152. de Auriga: ἐν μᾶλλον ἠνθιβότῳ αὐτῷ τὸ βαΐν, ἀνίστασθε οἱ τῶν μέτρων αὐτῶν, κρᾶσιος αὐτῶν, φιλόρημος εἰς πόλιν βαΐν ὡ λαμβάνει. Zacharias Pap. lib. 3. dial. cap. 7. σὺ μόνος μελέτῃ τῶν λεπτῶν τὸ τῶν βαΐν κρατήεις. Ubi Gregorius M. quatenus rui-næ illius singulararem inter ceteros palmam obtineret. Ita cap. 19. extr. εἰδὼν ἀρῶν, ὡν ἕστι νίκης βαΐν ἄραι, sine labore certaminis non est palma.

Βαΐων præterea appellabant Scæptum Imperatrici, quod in Palmarum ramos superne quodammodo: defineret, ut ex imagine Helenes Manuclis Palæologi Imp. uxoris, quam delineari curavimus in Familiis Byzantinis, conspicitur: vel certe quod id nominis pellucidè indiderit Byzantini Augustæ scæptro. Illud poterit indeferibit Codinus de Offic. Palat. cap. 17. num. 24. ἰσῶς σφραγισσοῦσα, κατήχησα τῇ χειρὶ βαΐων χρυσῶν, ἰχθῆος δὲ τῶν κορυφῶν χημάκατον ἔχον σφραγισμῶν μῦθον μαργαρίτεια καὶ θάλασσα ἱμπερισημῆρια κεκλιθῶν. Adde num. 25. 30.

Βαΐων ῥαβδῶν, Virga palmae, in Apophthegm. Patrum, in Abbate Gelasio, num. 6. & in Abbate Marcario, num. 38.

Κυριακὴ τῶν βαΐων, Dominica in Palmis, vel Palmarum, Latinis, apud Theophanem an. 1. Leonis Chazari, Cantacuzenum lib. 1. c. 12. in Nomocanone Coteleriano, n. 434. &c. Τὴν βαΐων ἰορθῆν, apud Cyrillum Scythopolitanum in Vita S. Euthymij, n. 11. Authorem Vitæ S. Theodori Studitæ, Pachymerem lib. 4. cap. 18. Codinum de Offic. cap. 10. n. 1. &c. Eadem &

Βαΐοφόρος, βαΐοφόρος, dicta, ἡ βαΐοφόρος κερύνημος ἡμέρα, apud Balsamonem, de Incens. pag. 472. βαΐοφόρον habet, pag. 473. Continuator Theophanis lib. 3. n. 16. & Scylitzes, pag. 862. καὶ τὸν εὐχρηστὸν τὸν καὶ πῶν βαΐοφόρον, ἐξῆλθῆς ἴθνη, &c. Epiphanius Hagiopolita de locis sanctis pag. 58. καὶ μὲν λέγεται εἰσιερχοῦν εἰς πῶν πόλιν Ἱερουσαλήμ τῆν ἡμέραν τῆν βαΐοφόρον. Georgius Acropolitæ in Chron. cap. 52. εὐχάσαι τε πρὸς τὴν βαΐοφόρον κωσταντῆς, καθ' ἡμῶν εἰδὼν Στρατιβῶν ὁ βασιλεὺς. Ex hoc loco illustratur caput 10. Codini de Offic. Palat. extat Theophanis Ceramici Homilia 26. εἰς πῶν βαΐοφόρον ἰορθῆν. Describitur etiam in Euchologio pag. 744. εὐχάσαι τε τὸν δόξαν τὰ βαΐα τῆν βαΐοφόρον. Ἐξῆδικα τῶν βαΐων, septimana seu hebdomada, quæ Dominicam τῶν βαΐων præcedit, Latinis Passionali dicta. Gregorius Patriarcha in Vita S. Lazari Galejsi: ἐκλήθη τε πάλιν τῆ τῶν βαΐων ἐπισημειώσας ἐξῆδικα δὲ. &c. Vide Allatium de Hebdomadib. Græcor.

Βαΐα præterea vocabant dona, munera, largitiones, erogationes, Rogas, quæ ab Imperatore populo distribuebantur in solemnioribus ceremoniis: quod hebdomadæ sextæ jejuniorum, quæ Latinis est passionis, & Græcis dicitur τῶν βαΐων, à Dominica subsequente τῶν βαΐων petinde appellata, à Latinis,

Rogationum, quotannis Imperator & Patriarcha, tam militibus, quam proceribus ac officialibus palatii, munera distribuere solent, uti pluribus recitat Luithprandus lib. 6. cap. 5, quem quidem morem perstitisse usque ad tempora Constantini Ducae, scribit Balsamon in Medit. de Chartophyl. cujus hæc sunt: πῶν ὑψηλοτάτων τῶν ἑσίων Αὐτοκρατόρων πεισιπῶν, καὶ τῶν Πατριάρχων πῶν μεγαλειότησας, καὶ τῶν ἄλλων ἐπίμων, καὶ ἰθῆσιος ἰσῆσι πῶν, καὶ βαΐων φιλόμητα. Rursum; ubi de Judicium Salaris: καὶ διοριζόμενα τῆσι ἰθῆσιος καὶ τῶν ἄλλων πῶν ἰσοφροῦν χαρῶν ἰσῆσι καὶ χῆσισι τοσῶνδε ποσότησας, καὶ τὰ σῶν ἰθῆσι βαΐα. Infra: τῶν ῥῶν βασιλῶν καὶ τῶν Πατριάρχων μεγαλωμένων, ἡς ἔρη, ἡσῆ τῶν βαΐων καὶ τῶν ἄρῶν ἰθῆσι τῆσι τῶν Πατριάρχων τῶν πῶν ἄρῶν καὶ μῆσι τῶν ἰθῆσι σῶν ἰθῆσι σῶν ἰθῆσι, καὶ χῆσισι παραμηνήσας τῶν κληρικῶν, ἰθῆσι καὶ βαΐα, καθῶν πρῶτον τῶν. Et pag. 473. ἡσῆ σφραγισσοῦσας καὶ οἱ πρῶτος ἡσῆσι ἰθῆσι ἰθῆσι ἰθῆσι, βαΐα σῶν πρῶτων, ἡσῆ ἄρῶν τῶν τῶν ἰθῆσι καλλωμένωσας. Cum verò non unica die, sed pluribus, eæ largitiones, seu uti appellantur à Marcelino Comite, Augustate, petagerentur, quæ prima die, πρῶτον βαΐων vocant Scriptores, id est primum donum. Theophanes in Rhinometo, pag. 313. ubi de Apfinaro & Leontio. καὶ ἰθῆσι τῶν σφραγῶν αὐτῶν, ἄρῆσι δὲσποτικῶν τῶν πρῶτων βαΐων: ubi Miscella: ἡσῆσι ad solutionem primi bnavij. Cedrenus in eodem Rhinometo, pag. 446. πατήσας ἡσῆ τῶν σφραγῶν αὐτῶν ἄρῆσι δὲσποτικῶν τῶν πρῶτων βαΐων, ἰθῆσι ὁ δῆμιος, Leo Grammaticus in Theophilo, pag. 453. ἐκλήθη ἡ ἀμικρόμῶν εἰς πῶν πόλιν τὰ λαζάρια Στρατιβῶν ἰθῆσι πῶν σῶν, καὶ τῶν πρῶτων βαΐων παΐσας, ἀμικρῶν λαζάρια ἰθῆσι σῶν.

Βαΐα, Palma, Agapius Monach. in Geoponico, cap. 28. ἡ κῆμις τῶν σῶν ὡσῆσι ἰθῆσι δὲσποτικῶν ἀρῶν σῶν, ἡσῆσι βαΐων. cap. 214. ἡσῆσι βαΐα κῆμιτι βαΐων, ἡσῆσι φοινικῶν, &c.

ΒΑΙΟΥΛΟΣ, Bajulus, Præceptor, Pedagogus. Vide Gloss. med. Latin. Scholiastes Sophoclis ad Ajacem, & ex eo Moschopolus in Lexico Philostati: παιδαγωγὸς καὶ παιδῶν ἰθῆσι, ὁ λεγόμενος βαΐουλος. Scoliafies Oppiani lib. 1. Halicut. v. 682. διδασκαλῶν, κλησις ἐπιφορῶν ἰθῆσι μιλῶν αὐτῶν καὶ τῶν πρῶτων ἰθῆσι ὁ λεγόμενος βαΐουλος. Balsamon de Chartophyl. pag. 472. ἐκλήθη ἡ καὶ τῶν παιδῶν ἰθῆσι βαΐουλος καλομαζόμενος, ἡσῆσι τὰ ἰθῆσι τῶν παιδῶν ἰθῆσι μετατίθῆσι πρὸς ἀρῶν σῶν. Cedrenus, p. 342. & Codinus in Orig. Constantinop. num. 101. Anthioicum Pefian & Eunuchum, quem Isidigerdes Perfarum Rex post mortem Arcadij Theodosio Juniori Curatorem submisit, τῶν βαΐων αὐτῶν vocant: sic enim legendum apud Codinum rectè monuit Interpres, ut habet etiam Theophanes an. 36. ejusdem Theodosij. Meminit præterea idem Codinus de Offic. cap. 1. num. 81. μεγαλὸν βαΐουλο, Officialis ita dicti in Palatio Constantinopolit. De vocis etymo, nescio an audiendum Epitomator Strabonis lib. 4. pag. 98. qui à Baïs Italicis illud accersit: μεθ' ὁ αἱ βαΐαι, καὶ τὰ Θερμά ὑδάσας, πρὸς τὸν πρῶτον καὶ Θερμασῶν νῶσιν ἰθῆσι ὡσῆσι ὡσῆσι ὡσῆσι βαΐων καλοῦσι πῶν πρῶτον, καὶ βαΐων, ἡσῆσι τῶν βαΐων, τῶν ἰθῆσι δὲσποτικῶν σῶν, καὶ τῶν πρῶτων ἰθῆσι ἰθῆσι. Quid fit à βαΐον, Palma? Nam cum Pedagogorum fit fectilis, vel fectibus pueros castigare, & loco fectium, palmarum ramulculis ad id uterentur, fieri, inquam, potest ut inde Bajulus dictus fuerit. Palmeis verò fectibus ufus olim Tyrannos docent Acta SS. Alphij Philadelphij & Cyrii Martyr. num. 24. ἐκλήθησιν αὐτῶν ἀναρῆσῆσι τῶν βαΐων καὶ ἰθῆσι σῶν σῶν σῶν σῶν, & num. 26. ἐκλήθησιν

λινθεν ἐξελθῶν δ' αὖτεκα ῥοπαλὺς τελέει, δαδ' φοιτῆται, &c.

Μπαλάθ, Μπαλάθ, Παύλαθ, ita appellatus Venetorum Legatus commerciorum quae missus, Constantinopoli, de qua voce & dignitate plura nos congestimus in Gloss.med. Lat. Gregoras lib.4. Hist. ὅτε αὐτοῖς ἐξ ἔχθρας κατέβη ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων πτότων, ὃ ῥῶν ἐκ βινθίας καλεῖται Μπαλάθ, ὃ ἔξ ἐκ Πίσσης, Κόνισθ, Pachymeres lib. 2. cap. 32. βινθικός ἔξ καὶ Πισσάσις τὰ ὅμοια προσεφιλῶμετο, τοῖς μὲν ἑσὸ Παύλον, ἢ Ἐλλῶν ἐν ἴσται Ἐπίτορον, Πισσάσις ἔξ, &c. Μπαλάθες scribitur lib.9. cap.20.ubi de Bajulo Venetorum. Anonymus M S. de Bellis Franconum in Morca:

Τὸν μίαν τ' Καθίσωλον, τ' ἡρώρον ἡδ' ἐκλῶν Ἐδῶρθον καὶ ἀφῆν Μπαύλον τ' ὄ Μορκω.

Passim apud hunc Scriptorum. Threnus M S. de carta à Turcis Constantinopoli :

Τί ἵνῃσθ ἐν Μπαύλθ, πὸ οὐ πρᾶμῆν ἀντάειος Codinus de Offic. cap.7. num.6. ὅταν ἐν ἰδῆ λιπαύλθ (scrib. Μπαύλθ) καθ' ἡμῶν πρῶτον ἡμῶν πρῆσσιωσῆν μῆλθ, ῥοπαίει μῶν ἐπὶ τὸ ἔξ οὐ μὲν αὐτοῖ. Vide Phranzen lib.3. cap.1. Ducas Hist. cap.17. de Magno Bajulo ordinis Rhodiensis: ἔχοντες τ' Μπαύλον αὐτ' ὅμῃ καὶ τὸς λοιπὸς Φοιρῆς.

Μπαύλας. Βαυλίαις, Βαυλί dignitas. Idem Anonymus de Bellis Franconum in Morca :

Τὸ ἡδ' μπαύλον τ' Μορκῶ, τὸ αὐνῆθ, τ' ἴππυ, αὐτὸς τὸ ἱταρίεθιν, &c.

ΒΑΚΑΝΟΝ, Cannabis silvatica. Glossæ Jattice MSS. ex Cod. Reg. 190. βάκανον, τὸ ἀγροῖε κἀναθον. Semen Brassicae interpretatur Alexander Trallianus lib.7. cap.20. βάκανον ἔξεν ἢ πυρίον τ' ῥυσαίου. Matthæus Silvaticus: Bachanon, I. Rasfianus.

ΒΑΚΑΝΤΗΣ, Vacuus, ὃ σχολαστικ, apud Suidam.

Βακαντία, Sabynra. Vide in Σαδύρα.

Βακάθιθ, Vacantius, Ignavus. Suidas: βακάθιθ, σχολαστικ, μὴ περιεμῶν πᾶ πράγματι αὐτοῖ. Theodorus Prodronus in Lexico: βακάθιθ, σχολαστικός. Glossæ Basilic. βακαθίθιν, Ἀργῶν. Ex quo loco alius (mendandus in Γαμπίθθ, ubi leg. βακαπτίθιν, Ἀργῶν, tamen ita praeferat Cod. Reg. Synesius Epist.68. ad Theophilum: περιεσῶσι τινες βακάθιθθι παρ' ἡμῶν (αὐτῆς γάρ μιν μερῆν ὑποσφρασίσειθ, ἢνα θῆσ' σιωπῆστρας τὴ πολλῆς φωνῆς πᾶ ἴνον κακίαν ἡμελικώτερον παραστήσῃμι, ἢ ἴνοι καθίθρον μὲν ἀποδεδῶμῆθαι ἔχον ἢ βάλανθ) οἱ γὰρ πᾶ ὅσαι ἀπολαύσασιν, ἢ ἐξ' συμφορᾶν, ἀλλ' αὐθάριτοι μετῶνάσῃ γρηῶνθ, καρπῶν) ἔξ τὰς τιμὰς ἐκᾶ περιεσῶντες, ὅπιν κερδωλέτερον. Vide Gloss. med. Lat. in Vacantius. Βακαθίον, Ατίδρα, in Glossis Basilic.

Βάκαρ, idem Gallis quod Graecis ἀσπρον, apud Interpolat. Diofcor. cap.9. Matthæus Silvaticus: Βακαχά, I. Asargum.

ΒΑΚΑΟΝ, Baculus, Glossæ Lat. Gr. Enfilis, Γάβδθ, βάκλον. Glossæ MSS. Reg. Codd. 2062. 1727. & Lexicon Cyrilli: ἀμυθικόν, ἔξθ, ἢ βάκλον, ἢ γάβδθ. Glossæ aliae Cod. 930. ῥοπαλον, Βάκλον, ἢ γάβδθ. Ita ferè Hefychius, nisi quòd habet ἔξθ θισμον. Suidas: Τύμπασα, Βάκλα. Concil. Calchedonenae act. 1. ἐραδίθ μὲν Βάκλον ἔξ ἔξῶν ἐπίσπασα. Theodorus Lector Ecl.2. τὰ ὅμοια ἐν τῇ μαζῆν ἐκασπῆ ἐπίσπασα μὲν Βάκλον ἐστῆθῆθ. Sancti Ephrem in Vita S. Abrami, num.9. αὐτοῖ ἔξ μὲν Βάκλον ἀσπρον λίθον ἀψυζον ἐπίσπασα αὐτόν. Martyrium S. Bonifacij: ἄλλοι ἀκαλαστήθια χερσῶν καὶ ποσῶν εἰς τὰ ὄπισθ, ἔξ ὅτε Βάκλοι ἐσὸ ὁμίον τυπῶμῆθ. Martyrium SS. X.L. Martyrum Sebasteor. MS. πληθῆθις ἔξ θυμῶ οἱ τυράννοι ἐκάλισαν συρίσας αὐτὸς ἔξελῶσι εἰ τ' ἀργιῶν, καὶ Βάκλους τὰ σέλην αὐτῶν

κατῶλῶσι. Martyrium S. Blasij M S. θυμῶσι ἔξ ὃ ἴρημα, ἐκάλισαν βῆλοισ τυπῆσῃ αὐτόν. Theophanes an. 35. Justiniani: καὶ ἰδῶν ῥοπαλον μὲν Βάκλον. Synaxaria 23. Januar. τῆσθ θισμῶ, Βάκλοι τῆσθ. Adde eadem 7. Sept. in S. Suzonte, Menax 20. Nov. in S. Eufathio, 27. Jun. in S. Anόθθ, & 8. Janv. in S. Catherio.

Βακλίον, in Glossis Graeco-Lat. Bacillum. Paradifus seu Liber SS. Senum M S. καὶ ἄρα ἴσπῃσι μάλασι, ἔξ τὸς ἱπῆδῶσιν αὐτῶν μιλῶσι, οἶβῃ μῆσις, ἔχῶσις πύσσα Βακλία.

Βακλίθιν, Baculo cadere. Glossæ Lat. Gr. Enfiligatus, βακλιθίσις.

ΒΑΚΛΕΟΤΗΣ, Afflicte MSS. Regni Hierosolymitani, cap.8. ἰαν ἔξ ἴσπυ κανίνα ἀδῆθον τὸ ἴνθ θῖ ἰσκαρῶν τὸ καμία ῥητικα τὸ ἴνθ ἀμαρτ... θῖε ἰούλιν τὸ τῖς διδῶσι, καὶ ῥηθῖ τὸ εἰς καβῶλασθ, ἢ βακλιθίσις, ἢ βερθῆσις, ἢ ἴσπθ καὶ ἄν ἴνθ, σιωπῆθῖ μὲν αὐτῶ, &c. Miles Bacalarius, nostris Bachelier, videtur hic intelligi.

ΒΑΚΟΣ, Pellis. Suidas in Etymologico: ζῖσπῃρα, ῥῖνα, αἰσῶν σφίσπῃρα τυπῆθῶμῶν, τῆσις Βάκθ, ὃ ἔστ θῖρμα.

ΒΑΚΡΙΖΕΙΝ, Latrare. Glossæ Graecobarb. Βεῶ ἴσπῃρ οἱ κύνις, αἰς ῥῖον οἱ σκύλλοι, ἴσον βακρίζθ ὑποτῆσπῆθ.

ΒΑΚΡΗΤΗΡΙΑ. Vide in Γάβδθ.

ΒΑΚΤΡΟΠΗΡΤΑΙ. Vide Gloss. med. Lat. in hac voce. Tantum hæc addo ex Vita Nicolai Studitæ, pag. 916. τ' Σμῆσις ἀπῆρασις, τῆ βακίρῃ καὶ μόνον ἐλακῆθ σκερπῆθῆθ, πῆσῆσθ, τῶτον ἐκ τῶπυ ἀμῖσῶσις.

ΒΑΚΥΛΟΣ, Baculus, ἴσπαθ, βακτῃρα, γάβδθ, in Lexico MS. Cyrilli. Aliud esse videtur

Βακύλον, apud Suidam, & in Lexico MS. ubi exponitur κύμβαλον. Hefychius: κύμβαλον, βακύλον, βαβῆθιν, ἐσθ ὄργανον μουσικῶ.

ΒΑΛΑΓΝΙΔΑ, Cytisus, arbor, Petr. Bellon. lib.1. observ. cap.44.

ΒΑΛΑΝ, ita Barbari Equum appellabant, quem Graeci φάλιον, ait Procopius lib.1. de Bello Gothico, cap.18. à quo sic descriptur, ubi de Belifarj Equo: ἐς δὴ ἔν ἐν μὲν τὸ σῆμα φασὶ μὲν, τὸ μῆτος ἐκ κεφαλῆς ἀρῆς ἐς ἴνας ἄλλοις μάλιστα τῶτον Ἐλλῶσι μὲν φάλιον, παρβῶσι ἢ βάλας καλῶσι. De voce verò φάλιος, Hefychius: φάλιον, λαμῶρον. Phavorinus: φάλιον, τὸ ῥῶνῶν, ἔξ θ καὶ τὰ φάλια. Infia: φάλισσις, λῆκῶσις φασιοῖ ἡδ' οἱ ληκομῆτωποι. Hadrianus Junius lib.4. Animadv. cap.11. existimat Vahalin fluvium appellatum ab atene, quae tingitur, subrufo colore, quem Valium, inquit, vocant, quo nomine Equum, quo Belarius investus fuisse legitur apud Procopium, subruffi coloris designabant Gotthi.

ΒΑΛΑΝΔΟΝ, pro βαλάνιον. Codinus in Orig. Constantinopolit. num. 101. locum in Urbe χρῆσθ-βαλάνθον appellatum ait, quòd in eo inventum sit βαλάνιον ῥησιον λίπρας ἔχον ἔλαιον.

ΒΑΛΑΟΥΣΤΙΑ, ἡθῖ ἴσον τὰ ἀθῆν, in Glossis Botanicis ex Cod. Reg. 117. Balanistum, Flos Punicæ.

ΒΑΛΒΗΤΟΝ, Ἰαλθῆθιν κῆβῆθιν in Glossis MSS. ex Cod. Reg. 1673. Barbivium.

ΒΑΛῆΣΤΡΑ, species Phlebotomi, quæ describitur ab Erudito Sponio in itinerario tom.2.p.256.

ΒΑΛΘΕΙΝ, pro βάλλον. Glossæ Graecobarb. Αἰθῆθισθ, θῖθῖσι πτόν, ἢ βαλθῶν καλῶσῃκα, ἔξ ὅσαι. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Αἰρίον γιαρῶ θῖλον βαλθῶ μὲν πολλῶσι γῶλῃσι.

Ibidem:

Στὴν θάλασσαν βαλόντες γὰρ εὐλοῦσιν γὰρ τὴν Πόντον.
Vide in Αποβάλλειν.

ΒΑΛΙΣ, *Cucumis fistuliferis*, apud Interpolat. Diofcor. c.73.6.

ΒΑΛΚΑ. Vide in Βάρκα.

ΒΑΛΛΑΡΙΣ, *Mufcus marinus*, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 681. βαλλάρειον, *Lychnis coronaria*, *Ballaria*, c. 520. Vide Ruellium.

Βαλλων, βαλλων ἰδιώτα, *Vesicæ induere*, pro ἐπιβάλλων, ut vult Salmafius ad Terrullianum de Pallio. Theophrastus an. 19. Mauricij: εἰ δὲ τῆσι ἐρίσθι ἀνδρα σφωβόμενοι τὰ Μαυροῦσι, καὶ βαλλόντες αὐτῶν σαζίων μαύρων, &c. Methodius Patr. Constantinopol. de His qui abnegauerunt: καὶ βαλλίοντες ἱμάτια κρηρὰ καὶ τὴν τύπον τῆ βασιλιχορρόθιον. Isaac invect. 2. in Armenios, pag. 413. αἰμαὶ ἐν τῷ χερμῷ τῆ λειψύρας ἐξ ἑτέρα καμαλαύταια βαλλῶσι, καὶ μὲν δὴ οὐ καμαλαύταια λειψύρων. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine sacri ministerij, pag. 7. ὁ ἕξ ἱερῆς ἐπισκόπων ἐν τῷ ἀγίῳ βήματι, βαλὼν ἱπποκράσιον, &c. & pag. 357. καὶ ἀλλόμασον, βαλλὰ κινέλιω σολυῶ. Ita βάλλον γίναν, εὐπασ, ποδίστρια, ἱμάτιον, apud Achmetem, cap. 156. 219. 220. 228. 229. 232. 249. Adde Euchologium Goar. i, pag. 358. 525. 526. 544. &c.

Εβαλλων, *Vesicæ deponere*. Idem Eucholog. pag. 358. καὶ μὲν τὸ βασιλιζέσθαι πάνας, νιπῆσθαι καὶ ἐβαλλὰ τὸ λήϊον, καὶ τὰ μαυροῦσι.

Βαλλων χέρα, *Manus conftere*. Auctor incertus post Theophrastum, pag. 429. μὴ τελευτήσῃς ἀλλόμασον βαλὼν χέρα. Mox: προειδοῦναι ὅτι οἱ πάλαιοι ἔχον βαλὼν χέρα. Rufinus: ἰσὺ πρῶτον βαλλῶν χέρα ἐπὶ ἐνόματι τῷ οὐ, præterea

Βαλλων χήρας, dici de Saltantibus observat Salmafius ad Vopiscum, pag. 349.

ΒΑΛΛΙΖΕΪΝ, *Ballare, saltare*. Glossar. M S. βαλλίζεν, ἀντὶ τῆ κύμαλα κλυπῶν. Suidas: βαλλίζεν, τὰ κύμαλα κλυπῶν, καὶ πρὸς τὸ ἐνεῖναι ἔχον ὄρχηδῶν. Gloss. Græc. Lat. βαλλίζω Salto. Concil. Laodiceum Can. 53. εἰ δὲ Χριστιανῶν εἰς γάμος ἀπερχομένων βαλλίζεν, ἢ ὄρχηδῶν. Theophrastus an. 1. Valentis, de Maffalianis hæreticis: ἐπεὶ ψάλλουσι βαλλίζουσι, τὰ ποδῶν τῶν δαδῶν σαρχίως ἐκκαυδάνουσι καὶ ἀνοῦτοι. Vita M S. S. Symeonis: ἐβαλλίζε μὲν τῆ δρυμῶν. Infra: ὁ ἕξ ἑπὶ πρὸς αὐτῶν βαλλίζων, &c. Apud Photion in Nocoman. tit. 13. ἀεὶ τῆ μὴ βαλλίζεν, ἢ ὄρχηδῶν ἐν γάμοις. Vide Athenæum lib. 8. ext. & Gloss. med. Lat. in *Ballare*.

ΒΑΛΛΙΣΤΡΑΠΙΟΣ, βαλλιστρίον, *Ballistarius*. Justinianus Nov. 85. cap. 2. αὐτὸ ἕξ τῶν εὐλατῶν τῶν βαλμῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς τάγμασι τῶ βαλλιστρίων. Item *Balliste artifex*. Mauricium lib. 12. strateg. cap. 6. ἑτέρας ἀμύξας ἔχοντας βαλλίστρας ἐπιθεμελίω σφροδύνας βαλλιστρίους, λαπίθρους, χαλκῶς, καὶ τῶν αὐτῶν ἰδίων ἀρχόντων ἐπισημαίω. Vide Gloss. med. Lat.

ΒΑΛΜΑΔΙΚΗ, ars quædam. Nicetas Barbarog. τῆσφιστικῆ, καὶ ῥαπτικῆ, καὶ βαλμαδικῆ.

ΒΑΛΜΟΣ, *Pulmo*. Georgius Sanguinatus de Partibus corporis, MS.

Μάλα μισογάλλο λέγει, καὶ βαλμὸς ἕξ ὁ πνεῦμα. Helychio, *Pellus* fonat.

ΒΑΛΝΙΟΝ. Vide Gloss. med. Lat. in *Balnetum*.

ΒΑΛΣΑΒΙΤΑ, pro βαλαμίτα, apud Myrepsium antidoto. 27. Silvestris mentha species, quæ, ut idem ait, ἴσθι ὁ μακροτάτος, ἀγρίος, ἠδύοσμος.

ΒΑΛΣΑΜΕΛΙΟΝ, *Oleum Balsaminum*, in Euchologio, pag. 632. cuius usus est in conficiendo sacro Chrismate.

ΒΑΛΣΑΜΟΥΡΤΟΣ, *Balsamarius*. Palladius in Hist. Lausaca in Amoun: εἰς πάσης ἡμέρας ἐσχο-

λωσεν ἐν τῷ κήπῳ, καὶ τῶ βαλαμίῳ βαλασαμυρὸς γδύω.

ΒΑΛΑΤΗ, *Palus*. Leo in Tacticis, cap. 11. §. 3. ἐκλήρω χερρία χροῖσμα, μὴ ἰλάθη, ἔχον ἕλας ἐξ πλάκα καὶ βάλκας ἔχοντες, καὶ ἰδατὰ σσημίνα. Huic βαλλῶδες, *Palustris*. Porphyrog. de administ. Imper. cap. 28. ἡ νεκρία τὸ μὲν παλαιὸν ἠὲ τότε ἱρημίς τις ἀσπίδος καὶ βαλλῶδες. Anna Commena lib. 8. pag. 227. βαλλῶδες ἄν. lib. 13. ἐξ ἐκόνου γδύ ἰλάθη τῆσιν ἕξ βαλλῶδες. Extat etiam lib. 14. p. 441.

Βαλτοβαίς, apud Scylitzem, pag. 832. *Locus Palustris*, *uliginosus*, *aqueus irriguus*.

ΒΑΛΩΤΗ, *Balote*, *Martubium*. τὸ μέλαν πρῶσιον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. Aliae Glossæ Jatrice MSS. ex Cod. 190. βαλῶτη, τὸ ἄγρον μελιόφυλλον. Vide Plin. lib. 27. & Ruellium lib. 3. c. 58.

ΒΑΜΒΑΣ, *Bombyx*, *Gossipium*, *Lana vel Lanugo*. Xyli. Lexicon M S. Cyrilli: βαμβασ, τὸ ἴσθι τῶν ἐπιθεμῶν καὶ ὑσπυρίδιον. Vita S. Eudocia Mart. num. 24. εἶλα σπικὰ αὐροκόσθη λυγῶν ρι. ἑὺλα εἰς βαμβασὸν λυγῶν α. Achines Onirocrit. cap. 200. τὸ φυτόν ἐξ ἑ ἢ βέμβασ, &c. cap. 222. ἰσὺ ἰσθι τῆσιν ἐπιθεμῶν αὐτῶν βαμβασὸν μελάσσω, & Infia: ἐλάτῃν γδύ τὸ βέμβασ τῶ ἱσθι. Adde cap. 226. 244. 268. Βαμπάτζι, *Bombyx*, βέμβασ, in Corona pretiosa.

Βαμβασίον, βαμπάκιον, eadem notione. Idem Scripfor. cap. 112. μελάσων κρέον αὐτῶ μὲν βόδιαν, καὶ τὸ βροῦ εἶτι τὸ μὲν βαμπάκιον εἰς τὰ ἑσθλαίω. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieracoph. cap. 186. ἰσκαλίωδον ἐν τῷ μίρει βαμπάκιον καθαρόν, αἰς τὸ ἔον δεικνῶν τῶ κρέον. Omecephium iussu Michaelis Imp. scriptum, pag. 246. καὶ βάλῃ ἐπί τῶ βαμβασίον Στριανίω ἑυλοκικον ἴν. Mox: καὶ χαλκίτας τὸ ἔρον, βάλῃ τὸ βαμβάκιον καὶ μὲν τὸ μίγει τὸ βαμβάκιον, παρὰ τῶ αὐτῶ ἐπιθεμῶν ἡμῶν μίγῃ. Rhazes lib. de Peste, cap. 8. ἀνωτρίως ταῦτα εἰς ἑλαίω χυλῶν ἐν βαμβάκιον. Idem cap. 9. καὶ ἑτραίνον τὸ ἐν αὐτῶ βώδης ἐν σαζῶν βαμβάκιον. Adde cap. 10. Myrepsium fecit. 8. cap. 2. &c.

Βαμβάκιον, βαμβίκιον, *Bombycinus*. Georgius Gemistus Plethon Orat. 1. de Reb. Peloponnes. ἐπεὶ οἱ σὺ εἶν, ἐπεὶ οἱ σὺ, ἐπεὶ ἔλασιν, ἐπὶ βαμβάκιον, ἐπὶ τὸ βαμπάκιον τῶσιν, &c. Utitur alibi semel ac iterum. Alia vide in Gloss. med. Lat. in *Bombax*: apud Henr. Stephan. in Thefauro Linguæ Gr. pag. 1899. & Salmafius ad Solinum, p. 296.

Βαμβάκιον, *Charta ex panniculis seu linteolis confecta*. Ballamon in Resp. pag. 369. εἶτα γδύ καὶ εἰ μετὰ τῶ αὐτοκράτορον ἱπόμενον κληροῖ, εἰς τοῖσιν αὐτῶ ἱρημίς ἱερῶν ἐδὲ καίοντες, καὶ μόνον τὸ ἐν ἐκκλήσιον ἀσπιδων βαμβάκιον ἀνίσταται. Concil. Florentinum sess. 20. ἴσθι ἕξ ἐβέλω ἐν μεμβράτον, ἢ ἐν βαμβάκιον. Georgius Cyprus Patr. Constantinopolit. in Epist. 102. ad Joannem Phrascalen: βαμβάκιον ἐν μόνον Σατίρας τῶ ἱπποκράσιον χυρμαμίνας πῆσασμα ἔκω ἑπιπερῶσθαι πολλὰς αἰ ἕξ ἑπι μὲν ἐν δὴν χροῖμασι εἰ μὴ ἀπὸ λῆσι, εἰς ἑξῆσιν φλογος ταμνίου αὐτάς. Beffarian de Procell. S. Spirit. pag. 168. πρῶτον μὲν ἐν τῶ σκεῦῳ ταῦτα τῶν βιβλίων ἀρβύτων, μελλοῖ ἕξ τῶ μὲν τεύλαων μεμβράτον ἐξ παλαιάτων τῶ δὴ οὐ βαμβάκιον, &c. Adde pag. 170.

Βαμβάκιον, *Bombacinus*. Typicum MS. Monasterij τῶ Κηρυγματικῆ, cap. 59. κρημῶ ἕξ πηλῶσθων μετὰ βαμβάκιον ἡμῶσιν ἐν τῶ δὴ ἰσθιασ τῶ πηλῶσθων. Βαμβάκιον χερτίον, apud Pseudo-Diofcoridum MS. de Pharmacia simplicib. fecit. 4. cap. 18.

Βιβάκιον, eodem significatu, in Cod. Casareo, apud Lambecium lib. 5. pag. 259. καὶ τὸ χερτίον ἐν βιβάκιον συνημερῶ.

Βαμπάκιον. Joannes Iatrofophista M S. cap. 35. περὶ τῶν πηλῶν εἶλεν ἱπποκράσιον τῶσιν τῶσιν καίοντες χερ-

Βασίλειον, eadem notione. Theophanes an. 3. Leonis Iauri, de Maria uxore: ἐξ πρώτου ἐμπράκτους μὴν χωρὶς τῆ ἀνδρὸς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐξ ἑστέρου σὺν τῷ εὐδῶν τῆ μαγνὰ θύσιας ἡμερῶν, μνησθῆναι ἐν τῷ βασιλείῳ. Codinus in Orig. Constantinop. num. 138. καὶ ὕψιστος τῶ ἀγῶν Ἰωάννου τῶ ὄψα ἐν τῷ ἐμελοῦν, τῷ λεγομένῳ βασιλείῳ. Idem num. 140. καὶ αὐτὸς ἠγάθη αὐτῷ τῷ βασιλεὺ ἐκείνῳ ἐσθίον τὸτε ἐν τῷ βασιλείῳ. Anonymus de locis SS. pag. 101. καὶ ἐν τῷ διέξῳ μέρῳ τῆ καὶ ἐξ ἑξ βασιλείῳ τῶ πορφυρῶν ἰεροστανῶν. Lambecius, seu potius Hofstenius, ad alterum locum Codini: Etrant, inquit, qui hoc loco & supra, num. 138. idem esse credunt βασιλεῖον, atque βασιλείῳ τῶν, atque ita appellari athen S. Joanni Baptistæ sacram. De primo Codini loco sanè id constat: de altero addubitare licet, cum innuat Codinus, dum ædes Sophiana constructuræ, in baptisterio fœ loco ubi baptisterium conditum est, tum moratum Justinianum, quod de Sophiano intelligendum. Neque aliter capiendus locus Theophanis, ut & alter Anonymi de locis SS. uterque enim satis sese prodit.

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΣ, *Baptinus*, *Affixæ* MSS. Regni Hierosolymitani, c. 169. κατὰ τὰ ἄγια κειμήλια ἐν κοίμῳ, ἀφ' ἑστέου νὰ μὴ καμὶ παρὸν γυνίκα τῆ βαπτίστου ἐν τῷ ἀγῶν ἐκκλησίᾳ, ἢ (vel) ὁ ἕως τῷ, νὰ μὴ τῷ λαβῆ τῆ γυνίκα τῶν κείν τῆ βαπτιστικῆς, ἢ τῆ βαπτιστικῆς ἄξεν ἁπὸν τῆ βαπτιστικῆς κείν. ἡμετέρος κατὰ νὰ τὰς παρ. Ubi versio Veneta cap. 159. Ancora per le bone usanze è prohibito tuor per moglie la femina da se battezzata, ne il figlio del compare, &c.

ΒΑΡΑΓΓΟΙ, Anglo-Dani, cum Alexia exacti, Imperatoribus Constantinopolitanis sese addixerunt, à quibus in Protectorum ordinem deinceps sunt allecti, uti pluribus docuimus in Notis ad Villharduinum, & ad Alexiadem Annaam, & in Gloss. med. Lat. in *Vargi*. Id præ ceteris testatur Codinus de Off. cap. 5, num. 45. οἱ μὲν γὰρ Βαρσζῶν ἀρίστον ὑπερβαίνουσιν ἐν τῷ τὰς θύρας τῆ βασιλείας, καὶ ἐν τῷ πύλαιον. Sed et inter aulae processus recentur à Græcis ad l. 3. §. 5. D. ad leg. Cornel. de Siciariis, lib. 60. Basilic. pag. 695. βαρσζῶν συλλογικῶν τῶν ἐν τῷ βαρσζῶν φονευσάσθαι. Et ab Aframpericho: δόξαι ἐν βαρσζῶν, καὶ μάλιστα, ἐξ ἀξίωματικῶν. Synaxarium in Fertia 6. τῷ διακαρτισμῶ, in Pentecostario: ἐν τῷ ἀξίωμα ἰδρῶν τῷ βαρσζῶ Ἰωάννου, καὶ τῷ ἐν τῷ βαρσζῶ πινυρῶ ἰδρῶν ἀσθεν ἰλεκ. Nicetas in Manuele lib. 6. num. 5. μὴ ἔχον ἰσπασις τῶ σπασίμων, μὴ δαρσζῶν ἰπισπύμων, ubi Cod. Barbarog. pro ἰσπασις τῶ, habet βαρσζῶν, & in Alexio Isaacij F. num. 5. ὁ δὲ τῶν πολεμικῶν ἐκκλησιάζων. Cod. Barb. habet pariter βαρσζῶν. Cantacuzenus lib. 1. Hist. cap. 41. οἱ τῶν πύλαιας ἔχουσιν βαρσζῶν ἁρσζορῶν ἰδρῶν. Barangorum præterea meminerunt Scylitzes, Anna Commena, Cinnamus, Pachymeres, &c. Horum ductor & Capitaneus Ακάλῳ dictus. Vide in hac voce.

ΒΑΡΑΔΙΟΝ. Achmes Onitocrit. cap. 284. ἰὸν ἰδὸν τῶ ἐν τῷ βαρσζῶν, ἢ ὑπὸ τῶν μελλανῶν ἡμέρων, &c. *Aveare* vertit Interpres, sed cum dubij nota, seu stellula.

ΒΑΡΑΚΑΚΑΙ, apud Helychium, ἀγῶν ἰδρῶν, καὶ Κελίαι. Sed hunc locum ita scitè emendat doctissimus Chevannius Divionensis, Βράκα, ἀγῶν ἰδρῶν, καὶ Κελίαι.

ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΝ, *Solum*, regio Barbarorum. *Fines Barbaricæ*, apud Lampridium in Alexandro Severo. Olympiodorus: ἦναι τῶν πρώτων πρώτῃ πόλις τῷ ὄψαϊδῶν τῷ τῆ βαρσζῶν δὲ ἰδρῶν. Codex Canonum Ecclesiæ Africæ. cap. 52. τὸτε πῶς τῷ τῆ

Μαυριανῶν χώρας ἰδρῶν ὄψαϊδῶν. ἴδῃ τὸ ἐν τῷ τῶν τῆ Ἀφρικῆς κείνῳ αὐτῶν, καὶ ὅτι τῷ βαρσζῶν ταρακῆν. Concil. Calchedon. Can. 28. ἐν τῷ καὶ τῶ ἐν τῷ βαρσζῶν ἰπισπύων, &c. Adde Concil. Quinisestum Can. 30. 37. lib. 19. Basilic. tit. 1. cap. 24. lib. 56. tit. 1. cap. 16. lib. 60. tit. 7. cap. 8. Gloss. med. Lat. in *Barbaricorum*.

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΣ, diæta ea vivendi ratio quæ ab Adamo per decem generationes usque ad Noè obtinuit: sic appellata portò, πῶς τῷ μὴ τῶ τῶ ἀξίωμα ἀρχῶν τῶν ἔχον, ἢ μὴ συμφορῶν ἀλλ' ἐν πᾶσι τῶ ἰαυτῶ ἰσπύων, ἢ ἕως ἰαυτῶ καὶ τῶ ἁρεσίμων τῷ ἰδρῶν βαρσζῶν ἰδρῶν. Ita Auctor de Hæresid. inititii, num. 1.

ΒΑΡΒΑΤΟΙ, *Barbati*, quibus opponuntur Eunuchi. Canonarium Joannis Monachi pag. 117. ubi de peccatis molliciti in Eunuchis: γυνὴ τῶν μὴ εὐνύχων ἐν μέρῳ τῶν μὴ τῷ ἀξίωμα, ἢ τῶν οὐκ ἔχον τῶν κειμήλιων ἀφῶν, καὶ μάλιστα αἱ χῆραι καὶ αἱ μοναχῆαι, ἰσως ἢ καὶ ἰπὸ τῶ ἐσθῆν μὴ ἄνδρας ἔχουσαι τῶ πύλαιον, ἢ καὶ ἀλλῶ καὶ ἢ οὐκ ἔχον τῶ ἀφῶν, ἴδῃ τῶ πύλαιον ἀφῶν ἔχον τῶ τῶ σπασίως, καὶ τῶ εὐνύχων βαρσζῶν, τῶ ἴσκα τῶν ἀφῶν κειμήλιων αἱ εὐνύχων τῶ ἀφῶν μὴ ἔχον κείνῳ, καὶ πλῆον ἰπύλαιων ἔσθῆν, ἢ μάλιστα τυχῶν ἔχ ἀφῶ, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐ κατῶν σπασίως, καὶ τῶ πλῆον εὐνύχων ἢ βαρσζῶν συμφορῶν, ἰδρῶν ἢ μάλιστα τῶ ἔστῃ. Ubi Morinus hæc verba, καὶ τῶ πλῆον εὐνύχων ἢ βαρσζῶν συμφορῶν, vertit, atque ut plurimum cum Eunuchis & Barbatis peccaverint. Perperam, ni fallor, horum enim sensus est, majus esse peccatum si illud commiserint cum Eunuchis, quàm cum Barbatis. Deinde sequitur caput, ἰπὸν βαρσζῶν, ubi ista habet βαρσζῶ τῷ μὴ ἔστῃ ἐν τῶ τῶν μέρῶν ἐ σπασίως, ὁ μὴ ποίησας μὴ τῶν μέρῶν ἐ ἰεροσουλῶ ἰδρῶν, &c.

ΒΑΡΒΑΙΩΤΑΙ, hæretici quæ & βαρσζῶν appellati, de quibus Theodoritus ferm. 1. de Hæretic. à quo nomenclaturæ rationem addicere licet.

ΒΑΡΒΥΛΗ, *Anemone*, apud Interpolat. Diocor. cap. 395.

ΒΑΡΓΑΘΑ, κελῶν, in Lexico M. S. Nicomedis Jatrofophista.

ΒΑΡΓΕΙΝ, pro βαρσζῶν. Glossæ Græcobarb. ἀρῶν, ἰσπύων, ἰσπύων. Occurrit illic pluries.

ΒΑΡΔΑΡΙΩΤΑΙ, sic dicti quidam à Satalitio Imperatoris, qui ad *Bardarium*, celeberrimum in Macedonia fluvium, olim Axium dictum, habitabant, de quo Tzetzes c. 316. Bryennius lib. 4. cap. 18. & alij laudati in notis ad Alexiadem, pag. 229. & cum è natione Persarum essent, huc transfati fuerant ab Imperatoribus Constantinopolitanis, uti scribit Codinus loco mox laudando. Quos quidem viri docti putant esse Persas, qui cum Theophobo ad Theophilum Imp. transferunt, quos ille datus ad habitandum locis per Provincias dispersit, ut Zonaras tradit. Theophylactus Bulgaricæ Archiep. Epist. 71. νῦν δὲ ἀλλ' ἰδρῶν ἐ ἰπύλαιων ἰσπύων τῶν βαρσζῶν ἰσπύων τῶν παρσζῶν ἰδρῶν τῶν πύλαιων, &c. Adde præterea Epist. 33. Bardariotium in Satalitio Imperatoris meminit Georgius Pachymeres lib. 4. cap. 29. Horum vestes sic describit idem Codinus de Offic. cap. 5. num. 53. 54. τοιαύτῳ ἐσθῆμα τῶν ἐσθῆν ἰδρῶν μὴ καὶ τῶ βαρσζῶν, ἴδῃ πύλαιον, ἢ ἐκ τῶ κέρτις, ἀλλ' ἔσθῆν οὐκ ἐν τῶ κεφαλῆς τῶν Περσῶν ἐσθῆμα, Ἀρσζῶν ἰσπύων, ἔχον ἀπὸ μαργαρίτων παρῶν κειμήλιων. Κρίμα τῶ ἰπὸ τῶν ἰσπύων τῶν τῶν, ἢ καλῶν μακίλλων.

κλάβια ἢ ἡσ βακχίαις, ἢ ῥέβδαις, μαρίζαν τὰς ἀξίαις μαρίζουσι, φέροντες αὐτὴν δικανικῶς, ὅτι ἡ βασιλικὴ οὐ βασιλείαις, ἀπρηγῶν καὶ φέροντες αὐτὰ ὄρδια ἐπιτάξουσι τὸ λαόν. ἔχουσι δὲ ἴσται ἐκ Πριμικτικῶν. Vestes rubras, seu hygieno tinctas, iisdem etiam adscribit Nicetas in Andronico lib. 2. n. 1. ἡ πικλοκροῖσθ βαρδάρθ, ἢ καὶ τὰ ὑστεροκροῖσθ βαρδάρθ: ubi Cod. Græcobarb. βαρδάρθ. Iis præterat Primiticetus, ut est apud Codinum, cap. 5. n. 3. 4. Georgius Acropolita in Chron. cap. 63. καὶ ἵς βαρδάρθου ἀπρηγῶν τὰς σάκκας, ἰδὼν δὲ μετ' αὐτῶν Πριμικτικῶν, &c.

ΒΑΡΔΟΣ, *Via*. Hefychius in *Βάρδι*, αἱ ὁδοὶ πρὸς Γαλάτας. Ita Meurfhus, qui non advertit legendum αὐτοῖς, ut rectè monet Seldenus.

ΒΑΡΔΟΥΚΙΟΝ, *Clava*, *Ῥόπαλον*. Leo Imp. in *Tactic*, cap. 6. num. 27. & ex eo filius Constantinus in *Tacticis*, pag. 19. φαλιδιόν, τρεῖς ἡμέρας, βαρδία, μαρίζαια. Idem Leo, cap. 7. §. 58. οἱ δὲ τὰ ῥόπαλα, ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἢ βαρδία ἐχούσι, &c. Constantinus in *Basilio*, num. 14. Edit. Combes. 12. Allat. ἐπεὶ ῥόπαλον τὸ βασιλικόν ἐστὶ τὸ ζῶντος αὐτοῦ, ὁ βαρδίων οὐδὲ καλὸν ἢ σωθῆναι. Scylitzes, pag. 564. κωμίσαια δὲ πρὸς ἡμετέρας τῆ βασιλῆα καὶ τὸ φιλοπατιόν, σφοδρῶς τὸν τὸ Πρωτοστράτη ἐνταπεινῶ, ἐπιφορμίζου ἐπὶ ζῶντος καὶ τὸ βασιλικὸν βαρδίων. Infra: ἱερεῖα κατ' αὐτὸ τὸ βασιλικὸν βαρδίων, καὶ τυχόντες ἑστῆρι καὶ τὸ μίλον τὸ κεραιῶς, ταῦτα ἰδὲ ἰδὲ ἰδὲ. Ex his emittitur error Leunclavij scribentis in Onomastico ad *Hist. Turc*. hoc Scylitzæ loco intelligi illum qui lagenam aqua plenam gestabat equitem, ad usum Imperatoris, quod apud Turcos *Barbas*, sit urceus, seu Laguna figlini operis aqua gestandæ facta.

ΒΑΡΕΑ. Vide in *Συμμενοι*.
ΒΑΡΕΙΑ, unus ἐξ 19. tonis Musicæ Græcicæ. Vide in *Ῥον*, & in *Ολιον*.

ΒΑΡΕΑΙ, *Adius*, *Dolium*, *Ital. Barile*, & *Gall. Baril*. Arfenius Coronæ Episcopus in *Epitad Theodosium Zygomalan*, lib. 4. *Turcogr.* καὶ ἀποδόντων ἐν μετ' ἀναδύσιν τὸ Συνοπὸν ἢ βαρὶλιν λάδι. Pachomius Ganni Episcop. Ibidem: ἀπὸ ὄρων ἐπιλύσας ἡμῶν καὶ ἐπὶ ἡμετέροις αὐτὸ ἢ βαρὶλιν ἡμῶν, ὅσοι τὸ καλῆστον ὅπου ἔχουσι. Agapius in *Geoponico*, cap. 185. καὶ τότε πάλιν ἡ ἱλιάς καὶ τὸ κῆρπον, ἢ βαρὶλιν, &c.

Βαροπόλιον, *Doliolum*. Stephanus Sachlees in *Narrat. MSS.*

Καὶ ἡ βαροπόλια πρὸς τὸ τρεῖς αἶμα δούλοῦσιν.

Βαροῖα, *Vasculum*. *Βαρδοβαροῖον*, *Barile Sardinum*. *Nyrobaroῖον*, *Barile aqua*.

ΒΑΡΕΜΑΤΑ, *Sarcina*, *Impedimenta*, ὡς ποικίλῃ σκωφῶρα. Nicetas in *Manuele* lib. 6. num. 8. ἐπιπτα ἐκὼστος τὰ ὑστερογῆμα, καὶ τὸ ἄλλω δόσοσθιν δόσοθῆμα, αὐτοῖς ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν τὸ χάρακα, κύριος ὄπλοισθῶν ἔχον τὸν ἑρπῆλιν, ubi Cod. Barbarogr. habet καὶ τὰ ἄλλα βαρῆματα.

ΒΑΡΥΝ. Cod. Reg. 1708. ad calcem: κοπῆσθιν βαρῆν, καὶ τὸν αὐτὸ ὡστὶν ἔχον, καὶ βάλε αὐτὸ ἐκ δριμυτοῦ, &c.

ΒΑΡΥΑΔΟΝ, τὸ καρδῶμον, in *Glossis Jatricis MSS.* ex *Cod. Reg. 190*.

ΒΑΡΙΟΝ, *Ovis*. Theodoros Prodromus in *Lexico: Βακαλίθ*, *Σχολαστικῶν* βάσειον, *Πρόβατόν*. Hefychius: βαρίον, ἀφ' ὧν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ βράδον. Est igitur βάσειον idem quod ἀφ' ὧν. Fortè οὖν *varia*, de qua in *Genesis*, cap. 20. Vide *Glossif. med. Lat. in Varius*.

ΒΑΡΙΟΝ, *Infortunium*, *calamitas*: ex βαρὺ, *grave*. Anonymus de *Nuptiis Thefei* lib. 3.

Καὶ παλαιῶν ἀπρηγῶν πολλὰ βαρῆ ἐλημμένον, *Βαλαιασνωζάν*, *gravior lamentari*. Idem Anonymus lib. 4.

Καὶ ἄρως τὸ τὸν ὄντα ὅρα, καὶ βαρῆστωζάν. *Βασειμῶν*, *infelix*, *agripposus*. *Historia Apollonij Tyrij*:

Ἐξ ὧν δὲ ἡ βαρῆστωζάν, καὶ ὁλόθῆμα ἴσθαι. *Infra* μῆραν, pro *μῆραν* usurpat:

Καὶ πρὸς τὸ μῆραν ἢ καλῶς πολλὰ παροπονῶσε. Idem Anonymus de *Nuptiis Thefei*: lib. 4.

Οὐκί στέιν βαρῆστωζάν, καὶ ποικίλῃ ἀρῆτα. *Et lib. 3. Extr.*

Ἡ τὸν καὶ ἡ βαρῆστωζάν σε κείνῃ ἔχου *Θάξ*.

Et lib. 5.
Τὸν λέγει τὸ ἀρῶν κιοβαρῆστωζάν;

ΒΑΡΚΑ, *Barca*, *Scapha*. *Glossif. Græcobarb.* Ἀκάτια, ὑποδύματα ἡδὲ, ἢ ἡν ἑστῆρι ἴσθαι ὑποδύματα, ἢ τὰ μῆρα ἀρῆτα, ἢ οἱ βαρῆς. *Kurfum*: Ἀκάτια, ἢ βαρκα, ἢ ἡμῆσθ. Anonymus de *Nuptiis Thefei* lib. 4.

Πολλὰ εὐλίθῃ ἴσθαι, καὶ ἔξῃ ἐκ τῆ βαρῆκ.

Historia MS. Belisarij:

Ὁ κόμης βαρῆκ ἱερεῖον ἡνῶν καὶ ἑσθῆρας. *Vide* *Georgium Contarem* in *Hist. Athenarum*, pag. 71. Nescio an huc pertineat locus ex *Continuatore Theopanis* lib. 1. n. 9. de *Leonis Armenij uxore*: δὲ ὅν λέγει ἀνακασθῆναι, *Εἰ βαρῆκ* (ἔτω δὲ τὸ τὸ ἡδὲ καλῶσθαι ζῶντων) τὴ καλῶν ἐπιθῆλο τὸ μῆδον. Hanc vocem omisit Scylitzes, pag. 465. rem eandem enarrans: sed potius videtur hoc comitibus *barbarum* illam appellare voluisse: nam *βαρῆκ*, τὸ *βαρῆστωζάν* exponitur in *Lexico MS. Cyrilli*.

Βαροπόλια, apud *Georg. Contarem* in *Hist. Athenarum*, pag. 242.

Βαροῖα, *Portius*, *Προβῆς*, *Ἰλλυριῶν*. *Barcarius*. *Βαροῖα*, *βαροπόλια*, *Cymbula*, *Σακίδιον*. Anonymus de *Nuptiis Thefei* lib. 4.

Μία βαροπόλια σθῆται αὐτῶν ἐν ἡμῶν.

Βαροῖα, *Conscendere*, *Επιβαίνειν*, *εἰσβαίνειν*. *βαροῖα*, *Conscendere*, *επιβαίνειν* ἐς τὸ *καρῆδον*.

Βαροῖα, quidam Michael dicitur, apud *Constantinum* de *Adm. Imp.* cap. 51. quasi *βαρῆκ* ἵσθαι, qui postea *Παροῖα* extitit.

Βαλκα, pro *βαρκα*. Nicetas in *Alexio* lib. 3. num. 8. τὸ τὸ κατῆς (ἢ *μετῆς* τῶν) ἰφῶλον. *Ubi* *Cod. Barbarogr.* habet *βαλκα*, & num. 10. οἱ δὲ καὶ τὸν *καρῆδον* ἵσθαι τὸν *βαλκῶν* τὰ *σῆρα* ἐπὶ τῶν *σῆρα*, &c. *Harmenopolus* lib. 2. tit. 11. §. 9. καὶ τὸ ἐπὶ τῶν *σῆρα*, ἢ ἡν τὸν κοινῶς λεγόμενον *βαλκα* καὶ *Sguropulus* in *Hist. Concilij Florent.* sect. 4. c. 4. τὴ δὲ πρὸς ἡμῶν τὸ κατῆς ἰσθῆται κατῆσαι *βαλκα*, &c. *Ducas* *Hist.* cap. 34. *Extr.* νῆς, ἑστῆρι, *σῆρα*, *βαλκα*, ἀκάτια, &c. cap. 39. καὶ οὐκ ἔσθαι καὶ τῶν *σῆρα* ἐκ τῶν ἀρῶν περιεπεπῆται τὰς *βαλκας*. *Vide* *Glossif. med. Lat. in Barca*.

ΒΑΡΜΟΥΧΑ, ἴσθαι κατῆσαι, in *Glossis Botanicis MSS.* ex *Codd. Reg. 848*. 1177. in aliis verò ex *Cod. 1673.* *βαρμῶχ*, *κατῆσαι*. *Cyrenis*.

ΒΑΡΟΒΙΤΤΙΚΟΣ, *parvulus*, *lapidis species*, de qua *Petrus Bellonius* lib. 1. *observ.* cap. 53.

ΒΑΡΟΝ, Anonymus de *Templo S. Sophiæ*, p. 248. τὰ *βαρῆ* καὶ *μετῆς* τῶν *σῆρα* ἰσθῆται ἡμῶν, id est *gravior pilas majores*, quibus totius *hemispharj* seu *trullis opus incumbit*.

ΒΑΡΟΝΙΟΣ, *Baro*, *Dignitas Baronis*, apud *Græcum Interpretem Concilij Lateran.* an. 1155. sub finem: τῶν *Ῥοζας*, *Δούκας*, *Ἀρχιεπίσκοπος*, *Μαρκῆσις*, *Κόμισσας*, καὶ *βαροῖας*. *βαρόν*, in *Diplomate Rogerij Sicilia Comititis*. Locum habet in *βαρῆστωζάν*.

ΒΑΡΣΑΜΟΝ, *Balsamum*, *Balsamon*, apud *Agapium Cretensem* in *Geoponico*, cap. 103. & alibi.

ΒΑΡΥΒΑΣΤΑΚΤΗΣ, *Bajulus*, *υἱοῦ*, *υἱοῦ*, apud *Moschorum*.

ΒΑΡΥΣΤΑΘΜΟΝ, μέγεθος, in Lexico MS. Niconcedis Jatrofophitæ. Plumbum.

ΒΑΡΥΤΟΝ, βαρον, Sabina, βράδος, apud Interpolator.Diofcor. cap. 87.

ΒΑΡΥΧΝΑΣ, ita vocant Græculi ἰσχυρότερον, ut auchoer est Euthathius ad Iliad 8. Michael Pfléuss de Babutzicariis : ὅτι ὃν δαίμον τις ἐστὶ καλῶς ἢ ἑρίων ἰομαζομήν, ὃς ὁ λογόμενος βαρυχνας δαίμων ἐστὶ τις : ἀλλὰ παθὼ τὸ σπῆρι κεφαλῆν ἢ ἀναθυμιάσας ἀναπνεῖν, ἢ δυνάστερσιν ὡς ἑσφῶν τὸ ἦ παθὼ Ἐριῶν τὸν παῖδρα ἰομαζομήν Ἰατρῶν, ὅστις ἰσχυρῶς κατόθεν συμβίβει τὸ ὄνομα. Τὸ γδ ἐκείθεν ἀτίλως ἰσχυρῶς παρῆνεν ἐτι καὶ γεωδῆσιν ὃν, ἢ ἢ ἰσχυρῶς καίλας ἰμπίσιν ὀσφραζναι ταύτας, καὶ δυνάστωϊν πως, ἢ ἀκνήθον παρῆσπα- ἔρον ὀσφραζναι ἢ παβαρῆσιν, καὶ τὸ γινόμενον εἶπε ἢ βάρως ἰμπίσιν σμασιθπεν βαρυχνας ὁ πόδος καλῶνίμαστ λογῶ.

ΒΑΡΥΛΑ. Ordo servandus in Ordinatio Diaconifca, apud Morinum, pag.100. ἄτα περιττῶσι τῷ πρῶτῳ αὐτῷ ἰσοκρίτων ἢ βαρῶν τὸ διακονικῶν ἑσφῶν, καὶ τριεὶ ἔμψροδῶν τὰς βαρῶν. Ita præterre Codicem monet idem Morinus, ubi Goarus habet τὰς δύο ἑσφῶν, proinde distinguendum τὰς β ἑσφῶν.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ, in Glossis Chymicis MSS. θῆσα ἐστὶ βασιφ, καὶ ἀλλοίωσις. Vide supra in hac potest voce.

ΒΑΣΑΝΟΣ, Tormentum. Ita vertit in Concilio Lateranensi an. 1215, in constituto pro subsidio Terræ sanctæ, Græcus Interpres : καὶ ἢν βάσανος ἢ τις σμασιθσ καὶ βεβασιθσ ποῦνς ἡμικρίτων δυνάσασιν. Ubi Lat. Licet autem Tormentum sui in diversis Conciliis sub certa pœna generaliter interdicit. Ubi indubiè in apographo habebatur Tormenta, quomodo hanc vocem interdum extulisse ejusce ætatis Scriptores observatum à nobis in Gloss.med.Lat.

ΒΑΣΙΛΑΔΑ, ἢ ἡλιθισσ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod.Reg.190. Gentiana,herba de qua Botanici.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, quomodo à Patribus fumat, docet Glossar. MS. βασιλεία Θεῷ, ἢ αὐτῇ ἢ ἀγίας Τριάδος ἡμοῖς. Βασιλεία, καὶ ἢ ἢ ἀγίας πνίμῶς ἰομαζομήν, ὡς τὸ: Εὐδῆτω ἢ βασιλεία σου. βασιλεία, καὶ ἢ παρῆσια, ὡς τὸ: Ἀρα ἰερασαω ἢ ἡμοῖς ἢ βασιλεία ἢ Θεῷ, ἢ ἡμοῖς παρῆσια.

Βασιλεία, Titulus honorarius Imperatoribus attributus, cùm compellabantur, hacce fere formulâ, ἐν βασιλεία, vel βασιλεία σου ut apud Nicephorum Bryennium lib.3, num. 23. Annam Comnenam, pag. 46. 53. Sguorupal in Hist. Concilij Florent. scd. 2. cap. 26. scd. 3. cap. 4. & alios passim. Sed & cùm de se ij loquebantur, dicebant ἢ βασιλεία μου, ut apud Michâelem Ceterularium Patr. Constantinopol. de projecto pitacio, pag. 169. eandem Annam p.94. In Novellis, &c.

Βασιλεία vocabulo ac titulo compellabantur etiam Despotæ & Cæsares, Imperatorum filij. Salutari. Epistolar. Pontif. ὅπως γράφει ὁ μιστροπολίτης πρὸς Δεσποτῆν βασιλεία ἰδῶν. Τομῆριος ἀναφέρε τῇ βασιλεία σου, πᾶσι τυχῶσιν Δεσποτῆ μου. Infra : ἰσθῶν ὅτι ἢ Δεσποτῆν ἡμψροδῶν ἢ βασιλεία ἡμοῖς ἀπίλως καλῶσ, Δεσποτῆ μου, καὶ ἢ Καίσαρα ἡμοῖς, ὡσπερ καὶ ἢ Σεβαστοκράτορα. Similia habet Codinus, cap.3.n.25. Matthæus Monachus in Catalogo Offic. Palatij, de Despotæ, Sebastocratore & Cæsare, &c.

Ὅσπερ ἐπισημαζῶσιν ἀπὸσφῶν βασιλεία. Ita βασιλείας titulo Nicephorum Bryennium Cæsarem Annæ conjugem, & Alexij Imp. generum compellat Theophylactus Bulgariz Archiep. Epist. 12. & 41. ut Theodorus Prodronus in Poemate Astronomico inedito, Irenen Sebastocratorissimam, Iſaacij Comneni conjugem :

Εἰς ψυχῇ βασιλεία μιστροπολιτιστάτῃ. Vide Salutationes Epistolates Pontific. pag. 417. & Lambecium lib.5. Commentar. de Biblioth. Cæsarea, pag. 233. & lib.7. pag. 83.

Βασιλεον, eadem notione, in Colloquio Joviani Imp. cum Arianis, tom.2.operum S.Athanasij Martyrii SS. Petri & Pauli MS. προῦσθ ἢ ἰομα πόλις δαπῶθ, καὶ μὴ τὸ βασιλεῖον σου. Occurrit rursum infra, ubi etiam pro Regno sumitur.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΙ, nempe βίβλοι, Libri Regum, apud Clementem lib.1. Constit. Apost. cap.5. & 6.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ, Regnum, Imperium, apud Georgium Contarem in Hist. Athenar. p.30.& alibi.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ, ἄμμο, apud Interpol.Diofcor. cap.121.

ΒΑΣΙΛΕΟΠΑΤΩΡ, Pater Imperatoris, dignitas qua donati Tzautzas focer Leonis Philoſophi, & Romanus Lacapenus focer Constantini Porphyrog. Imp. Leo Grammaticus in Leone Philoſopho, pag.477. προχειμῶσθ ἰδῶν ζωῇ τῇ αὐτῇ θῦρασθ φαρμακῶν τινι. Vide Zonaram, pag.142. 150. Idem Leo Grammat. in Constantino Leonis F. pag 495. καὶ εσφῶνθ ἄμα αὐτῇ πῶσθ Νικηλῶν Πατρίσθ, Ῥωμαῖν βασιλοπῶταρα προβαλλόμεθ. Adde Anonymum Combesianum in Leone, num. 7. in Constit. num.13. in Lacapeno, num. 50. Jus Græco-Rom. lib. 2. pag. 104. ἐπι Κοσταντῖν καὶ Ῥωμαῖν, ἢ μὲν βασιλεῖοθ, ἢ ἢ τῆμικαῦτα πῶθ ἢ βασιλοπῶτορθ ἀξιόμεθ διασπίνοθ. Obtinuit etiam hac dignitas extremâ Græciâ, qua donatus Michael Palæologus tanquam tutor Junioris Lascaris apud Pachymerem lib.1. cap. 27. Vide Gloss. med. Lat. in Pater Imperatoris.

Ita etiam βασιλοπῶταρα appellat Cedrenus in Theodosio M. pag.327. Arfenium, quem is filiis suis Pædagogum dederat : ὃ καὶ βασιλοπῶταρα πεπῶνικῃ. Menologium Basilij 8. Maij in eodem S. Arfenio : ὅτω ἢ ἰεμῶτὸ ὑπὸ ἢ βασιλῶν, ὡς καὶ βασιλοπῶταρα καλῶσ. Vide etiam ejusdem Arsenij.

ΒΑΣΙΛΕΥΤΙΝ, Regem sacre, constituere. Eustathius ad illud Iliad. 1. πολλοὶ δῖμοι ὡσπερ λαῖς. Περιφρασιθ ἔστῃ ἢ, ἰσθῶνθ σὺ μου, ὡς δῖμοι ἰπταθθ, τὸ δαδῶσισιν ἢ ἀνάσων. Zonaras tom.1. primæ Edit.p.153. τὰς ἢ σφῶνταῖς ἰππῆσινθ χριμῶσθ, ἢ αὐτῷ βασιλεῖσιν.

Βασιλεῖον, Ferri : ut ὡσπ βασιλεῖον ὡσπῶθ, ἢ βασιλεῖα ἢ ἰδῶν, sub ortum Solis. Roman. Nicephorus in Grammatica linguæ Græcæ vulgar. MS.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, præ cæteris dictus Imperator Constantinopolitanus, cùm huncce titulum cæteris Principibus ac Monarchis denegetent, eὐσθγε duntaxat Ῥῶσας appellarent, præterquam Bulgariz Regi, quem semper βασιλία nuncupabant, ut ex Luitprando in Legat. discimus : Cùm Christophori filiam Petrus Bulgarorum Basileus Conjugem duceret. Et Scytilizes in Lacapeno, pag.623. scribit Symeonem Bulgarorum Regem, cùm Constantinopolim obfideret, & de pace ageretur, à suis Romanâ seu Græcâ linguâ ὡς βασιλεία publica acclamatione consalutatum : εἰπῶνς μῆσιν αὐτῷ εἰσφῶσθ τὸ Συμῶν, ὡς Βασιλεία ἰσφῶσθ Ῥωμαικῇ τῇ φωνῇ. Adde eundem in Joanne Zimifce. Neque alia voce Scriptores omnes Byzantini Bulgarorum Regem indignant. Vide in V. Fæξ, & Gloss. med. Lat. in Basileus.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ, fæ appellatur libri 60. continentes univfersum Jus civile in Compendium redactum. Sed & eorum Interpretes sæpè βασιλικῶν laudant, quasi autorem quempiam, qui contextus ipse est Basilicæ, ut observat Cujacius in Præfat. ad lib. 60. Vide Εξῶσθ.

ΒΑΣΙΛΙΚΑΓ΄ Πύλα. Vide in Πύλα.

ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ *Προφήτων, Prophetis, Paraver syriacis*, apud Apuleium, cap. 53.

ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ *Φάρμακον, τὸ τετραράρμακον*, in Glossis Jarticiis MSS. Neophyti: Vide Gottraum.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΠΑΝΗΜΟΣ. *Classis regia*. Continuator Theophranis lib. 3. num. 28. *μὲν χιλιώντων βασιλικούλων.*

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ, *Iidem qui Mandatarios, de qua dignitate suo loco agimus: qui scilicet Imperatoris mandata perferunt, βασιλικὸν ἀνδρῶτων δίδι in VII. Synodo act. 1. & apud Theophranem, pag. 39. Justiniani, sive Officialem Cæsaris, ut in illo Joannis 4. v. 46. ἡν τις βασιλικός, qui ab Hieronymo Palatinus, à Nazianzeno βασιλικός, cogente versu:*

Εἶπε δὲ ἡς ἄνωξ ἦν κἀμῶν βασιλικῶ.

Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 7. *ῥήματα βασιλικὸς εἰς χροναία ἔπη εἰ τοιαύτης διακονίας, ὅρατα κινῶς ἀποτίλλαν εἰς Παιζηνικίαν, καὶ ἐπιζῆτον ἐβίβας παρ' αὐτῶν, καὶ διαβύσας, cap. 8. καὶ βασιλικὸν ἀποσιλλομένη ἐσταύων μὲν χιλιώντων, &c. Adde cap. 47. Extr. cap. 49. 59. Vita S. Nili Junioris, pag. 80. ἐπιζήτων ἔστι ἐν τῷ ἀκρῷ Ρωσιανῶν-κίλιον μὲν ἑαυτοῦ Ευπραξίω βασιλικῶ κρῆτῳ γαζοντῶ Ἰταλίαι καὶ Καλαβρίας, &c. Mox non femel nude βασιλικὸν idem appellatur, pag. 91. 92. &c. Vita S. Lucæ Junioris, pag. 988. πημιπτικαὶ τῆ βασιλικῶ ἀφῶς γὰ τὰ μὲν μέρη τῶ ἀφῶν, καὶ τὰ βασιλικῶ δὲ ἰστίφρα. Vide Gloss med. Lat. in Basilicis.*

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΣ *λόγους* vocant Græci Rhetores *Orationes de laudibus Imperatorum*, quas Latini *Panegyricis* appellare solent. Philemon in Lexico Technologico M. S. ὁ βασιλικὸς λόγος, ἢ ὁ ἑβραϊκὸς βασιλικός, ἢ ὁ ἑβραϊκὸς τῆς ἑβραϊκῆς τῆς ἑβραϊκῆς. Joannes Tzetzes Chil. 9. v. 941. de Iocrate:

Ὁ μὲν λόγος βασιλικὸς, τήχας, καὶ παρασίφει.

Ἐπιφρασεῖ σπιγυραῖς πάλιν τῶς χαρακίφρας.

Id præterea doctè suo more probat Henric. Valefius ad Erudeta de laudib. Contant. cap. 11.

ΒΑΣΙΛΙΣ *τῶ ἡμερῶν, S. Ignatij Epist. interpolata ad Magnesianos, num. 9. ἰσφάστου πᾶς φιλόζητος πάλιν κυριακῶν, πάλιν ἀναστάσιμον, πάλιν βασιλιδα, ἢ ὑπάλιν πᾶσῶν τῶ ἡμερῶν.*

ΒΑΣΙΛΙΣΚΑΡΙΟΝ, *penna accipitris sic appellata. Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hierocophij, cap. 4. καὶ ἐὰν τὰ βασιλισκαρία μακρὰ ἔχη ἦα τῶ πρῶτῶ κλάτῳ.*

ΒΑΣΙΛΙΣΚΑΡΙΟΣ, *Sutor. Anonymus Combesianus de Templo S. Sophiæ pag. 247. τὸ ἕρισμα ἄνθρωπος τῶ ἡμερικανίτη, καὶ ἴσως τῶ κίοντῶ τῶ ἑβραϊκῶ τῶ Θαυμαλιγρῶ, ὑπῆρχον οὐκίματῶ ἐποσάνθῆς τῆσθ, τῆ τήχῃ βασιλισκαρία. Ubi Codinus habet τῆσθ βασιλι.*

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, *Imperatrix, Regina. Scholiastes Oppiani lib. 1. v. 391. βασιλιεσσ, δισποσων, ὄπισθρον ἐκ τῶ ἑβραϊκῶ, ἑβραϊκῶ, ἄσας καὶ σὸπ τῶ βασιλιός, βασιλιεσα. Τὸ ἕ βασιλιεσα τῶ νεώτερον ἔστι.*

ΒΑΣΙΛΟΓΡΑΦΕΙΟΝ, *Famosus libellus in Imperatore scriptus. Pachymeres lib. 6. cap. 24. Extr. πρὸς ἕ καὶ τῶ βασιλογραφεῖον ἰκαλιμῶν ὡς ἔχον μόνον, ἢ ἀπειλὴ θανάτῶ ἀλλοιου.*

ΒΑΣΙΛΟΥΡΑ, *Foras oratorij, seu Throni Imperatorij. Codinus de Offic. Palat. Constantinopolit. cap. 6. num. 41. de Imperatore ἐν προκίφῃ sedente: καὶ παρὰ τοὺς ἀνίοντας τὰ βασιλιούρα, &c. num. 44. τῆσθ δὲ ἔτι ἡμερικανίτη, κλάσιον τὰ βασιλιούρα. Sed βασιλιούρα rectius præferunt Codices Regij. Vide in hac voce, & in Πρῶτῶν.*

ΒΑΣΚΕΛΟΝ, *Gradus, Vestigium. Glossæ MSS. βασιλικός, τὸ βασιλικῶ.*

ΒΑΣΜΟΓΛΟΙ, *Γασμῶλων. Nicetas in Manuele*

lib. 2. num. 1. ex Cod. Barbarogr. τὸ τῶ σρατῶ ἡλεφρόν τῶς παρ' ἰμῶν λεγομένης βασιλικῶ. Ubi editus habet nudè τὸ ἡλόν. Pachymeres lib. 3. cap. 9. τῶ ἕ γὰρ Γασμῶλικῶ, καὶ δὴ Συμμίλιος ἢ τῶ Ἰταλιῶν ἑπὶ τῶ γλῶσσαι ἦσαν ἡδὲ ἑβραϊκῶν καὶ ἡλλίνων, γαζητῶν προσαπταῖνθ ἐκτίπμων ἰπὶ τῶν. Ubi Codex Vaticanus præfert βασιλικῶ, uti monet Possinus. Et cap. 17. τὸ ἕδ Γασμῶλικῶν Σαβίθῶν ἔχῃ πρὸς τὰς μάχας. Ita Γασμῶλικῶν lib. 5. cap. 30. Rursum: Γασμῶλοι, καὶ ἂν ὀρμαῖσθ δὲ ἡβραϊκῶ ἑπὶ, ἐκ ἡβραϊκῶν ἡμερικανῶν ἡμερικανῶν τοῖς Ἰταλιῶν. Et Nicephorus Gregoras lib. 6. p. 32. ὅτι ἐπὶ τὸ Γασμῶλικῶν ἄπαν δὲ καλεῖσθ. Ducas Hist. cap. 24. καὶ δὴ τὸ βασιλικῶν τῶ Καλλιπτόλεως, καὶ τὸ δημῶτικῶν καὶ πρὸς τὸν μαρσαῖμον. cap. 27. ἡβραϊκῶ τὸ Γασμῶλικῶν τῶ Καλλιπτόλεως. cap. 28. καὶ τὸ βασιλικῶν ἄπαν καλεῖσθασ καὶ αὐτῶ ἕβραϊκῶ. Possinus ex Italico *Mulo* vocem ortum putat: est enim *mulus* animal ἡβραϊκῶ, ex commixtione duarum specierum ortum. Ita Bafmuli fierint nothi, sputij Francorum filij, quos scilicet ex Græcis mulieribus ij susceperant, sed & *mulo* Italis est *frutius, notius*. Deinde *Bafmuli* dicti Equites levis armaturæ, ut ex suprâ laudatis Scriptoribus colligitur.

ΒΑΣΜΩΘΕΟΙ, *Hæretici qui sabbatum colebant, de quibus Clemens lib. 6. Confitit. Apoft. cap. 6. & Auctores ibidem laudati ab Erudito Cotelerio.*

ΒΑΣΤΑ, *ex Ital. Basta. Rhuzanus in Paraphrasi vaticin.*

Βασά, βασά, *κρῶα βλίπας ὅτι ἔλθῃ ὁ σαχάτζης. Βασά Hefychio, ἰσφάστῶ Ἰταλιῶν. Murfius legendum putat βασά, ut sit *boia* Latinorum inferioris ævi, occra. Aliter cenfet Salmasius ad Lampridum, p. 189.*

ΒΑΣΤΑΗ, *Hefychio, βάσθ dicitur, sed onus illud præfertur quod jumentis publicis deferretur. Petrus Patricius in Excerptis de Legat. pag. 27. ὅτι οἱ τῶ ἡλιπῶ ἑπὶ τῶ λαοσάνθησ ἡμερικανῶν, τῶ βασταῖω αὐτῶ μὲν τῶ βασιλικῶ ὑπῆρξας κλίσησ. Ubi Valefius βασταῖω, jumenta sarcinalia vertit. Leo in Tactis cap. 11. §. 26. ἰμῶ τῶ τῶ τῶ βασταῖω καὶ ἀνερχῶν εἰς φυλακῶ ἡμερικανῶ. cap. 17. §. 36. δὲ σὲ πρὸ πᾶσιον, ὡ σρατῆρ, ἐπὶ βῆσθ καὶ εἰς τῶ πολέμιον γῆσ, τῶ δὲ ποσῶσθ ὀροσίφαισ τῶ σρατῶ, καὶ ἢ δὲ βασταῖω δημῶσι, ἢ δὲ αὐτῶ τῶ ἐπὶ τῶ ἡμερικανῶ, ἢ ἄλλας πᾶς ἔσθ νόσαι, βασταῖω δὲ ποσῶσθ καὶ ἀλλῶν ἐν ἀνῶσθ.*

Βασταῖοι, in l. 4. & 8. Cod. de Murilegum lib. 1. dicuntur qui *servitium vestitura verum ad sacrum ararium pertinensium.*

Βασταῖοι, *recenter in Cod. Allatiano de Offic. Ecclesiæ Orientalis, inter ejsdem Officiales, apud Codinum Goari, pag. 9. & 16. ubi ejus munus ita describitur: ὁ βασταῖοι, ἢ βασά τῶ ἐκκλησιῶ ἄνῳν εἰς λῆτας καὶ ἰσφῶ ἡμερικανῶ. Ita apud Latinos Sanctorum Patronorum imagines in solennioribus processibus interdum deferuntur.*

Βασταῖοι, *Βαμῶλι, Ἀλδοφῶρ, in Corona pretiosa & apud Portium. Vide Glossar. med. Lat. in Bassaga.*

ΒΑΣΤΑΤΙΑ, *Lora, vel funes quibus quidpiam ab alto suspenditur. Eustathius ad Iliad. λ. τὸ ἕ κῶνον ἡν ἀρχῶν ἡμερικανῶ ἀσφῆρασθ ἄφῶσθ. ὁ ἔσθ ἡμερικανῶ ἔχῃν ἀσφῆρας, ἦσαν ἀναφορεῖ, καὶ ὡς ἐν τῶ σπῆ δημῶ τῶν ἡμερικανῶ βασταῖα, ἢ κρημῶσθρας. Neque aliter hæc voce accipienda apud Leonem in Tactic. cap. 5. §. 3. & Constantinum, pag. 10. ἰσφασθ ἢ μὲν Σακῶν δὲ ἡμερικανῶ, καὶ βασταῖων, Sed & apud Manuelem Malaxum in Chron. MS. pag. 500. ubi de æde Sophiana à Justiniano ædificata: ἰκαμῶ ἢ ὁ βασιλιεσσ τῶ πολυκῶνδῆνα καὶ βασταῖα τῶ ἔκῃν καὶ χιλιέδας γ'. ἰξ ἀσπῆν καθαρῶ ἡμερικανῶ. Ubi perperam scriptum*

πολυάνθηα. Ex quibus patet pesperam βασιάνηα, apud Leonem Thecas aut repofitoria interpretatum Mcurfium.

ΒΑΣΙΤΑΝ, βασιάνηα, βασιών, pro βασιάνηα. Glossæ Græcobarb. ὑπορμήνηα, ἡ κηρίσηα, ἡ βασιάνηα. Rufinum: βασιάνηα, ἡ βασιάνηα. Glycas de Vanitate vitæ:

Καὶ κῆνα τὰ χροιαζόμενα ἰδῶν νὰ βασιάνηα. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Περίτληα ἡ τὸ χροια βασιάνηα ἢ κηρίσηα. Βασιάνηα, apud Crufium, pag.208. βασιάνηα, Σηφελταίηα. βασιάνηα, Οπυα. Apud Philotorgium lib.9. cap.2. Aëtius & Eunuomius hæretici ab Euzoio per ludibrium appellantur ὑποβάσηα: ubi Cod. M S. ὑποβάσηα, præfert: ex quo conficit H. Valefius legendum ὑποβάσηα, quòd infiar Gigantum cælum confendere tentarent. Sed fi nihil mutetur, ὑποβάσηα didi fuerint quasi Cælum, ut Atlas, humeris sustinerunt. Si denique lectio Jacobi Gothofredi fervetur, legaturque ὑποβάσηα, facilis erit emendatio in ὑποβάσηα, ita ut Aëtius & Eunuomius Arij sectatores, ὡσπερ ἰοῦ ἐπιβάσηα καὶ πρῆστωα ἢ ἀγῶνων ὄντων, ἀλλὰ χροιαζόμενα ἐκλογῆα καὶ ἡμῶα, Ἀσινάτηα vocati fuerint, quòd de colorum duntaxat seu factionum, quas per χροια & ἡμῶα designat Philotorgius, delectu & potiori dignitate tunc disputare viderentur.

ΒΑΣΙΤΕΡΝΑ, Basiterna, de qua voce cgimus in Gloss. med. Lat. Lexicon MS. βασιτέρνα, κηρίσηα ἢ ζῆλον, ὃ ἔχουα ἐν πηρήνι. Alio loco: κηρίσηα, βασιτέρνα. Lexicon MS. Colbert. Cod. 2199. βασιτέρνα, ἡ ἡμίσηα.

Βασιτέρνα, eadem notione. Vita MS. Arfenij: δὸπ δὲ δμῆα ἤρχθη ἐν βασιτέρνῃ ἐνεργημένηα δὸπ δ' αἰμῶνα. Martyrium S. Pelagie num.4. κηρίσηα ἢ ἡ ἀγία Πηλαγία, καὶ εἰσελθῶσα ἐν τῇ βασιτέρνῃ αὐτῆα, &c. Adde num.5. 11.

Βασιτέρνα, Basiterna, seu Basiternia, Transennæ vel proteceta quæ habentur in ædibus, transfundi vel spatiantur gratiâ, de quibus in Legè 12. §.4. Cod. de Ædific. publ. Glossæ Basilic. βασιτέρνα, παροδῶνα, ἢ τὸ διαβατικόν, ὃ λέγεται παροδῶνα. Novella Zenonis: ἡ διαβατικὸν παρὸς παροδῶνα μόνου χροιαζόμενα, ἢ καὶ τῶνα καλῶντα οἱ πολλοὶ βασιτέρνα. Eclogæ Basilic. lib. 58. tit. 2. §. 2. καὶ τὸ ἡμῶα ζῆλον καὶ τοῖχηα ἢ γάστρηα, καὶ τὸ ποιεῖν εὐλαρίηα, ἢ βασιτέρνα, ἢ τὰ ἡμῶα. Harmenopolus lib. 2. tit.4. §. 59. οἱ ἢ τὸ δὸπ μαζερῶα, ἢ δὸπ ἀφῶρῶα, ἢ κλημαζόμενα, ἢ δὸπ βασιτέρνα, ἢ γυν ἢ ληγομένηα παρὸς τῶνα, ἢ τὸ διαβατικόν.

ΒΑΣΙΛΑΡΙΚΟΝ. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 97. ὃ ἀγῶα Ἰωάννηα ὁ Πρόδρομοα τὰ λεγόμενα κηρίσηα, δὸπ ἢ κἀμῶνα ἐκαστὸν τὰ μικρὰ καρφία βασιλαρεκά, ὅτεα ἐκλῶθη καὶ γῶ τὰ τοιαῦτα καρφία λέγεται κηρίσηα. Ubi Interpres: quòd ibi γυνὸν ἐλασὶ ἀφῶρῶα ἐγνωτῶα solens eudenterur. Quippe legendum putat καβαλαρεκά.

ΒΑΤΕΥΕΙΝ, Ascendere, coire, ἀναβαίνειν. Agapius Cretenfis in Geoponico, cap. 80. τὰ πησινὸπ πηλα σπῆν ἤρχηται νὰ βαλῶντα ἢ ἡμίσηα, &c.

Βατένμα, βάλῶν, coitus. Glossæ Græcobarb. Μίξηα, ἢ γυν σπυρῶα, ἢ βάτένμα, ἢ βάλῶν. vide Gloss. med. Lat. in Ascendere.

Βάλῶν, Ascensus, Ambo, Pulcritum Ecclesie. Theophanes an. 10. Pogonati: τῶνα ἢ τῶνα ἡμῶα σπυρῶα μέγασ καὶ τῶα μεσποταμίηα, ἐν ὃ πῆσιν τὸ βάλῶν, καὶ ὃ πῆσιν ἢ ἐκκλησίαα Ἐδῶνα. Ubi Miscella lib. 19. cortsus Edesene ascensus & trullus Ecclesie. Quidam Codd. habent βάτεα, ut sit βῶτα Latinorum inferioris tibi, fornix. Vide Gloss. med. Lat. in βῶτα.

ΒΑΤΖΕΛΗ, βατζῆα, Vascilum, Trullum,

Pellvium, Pelvis, Pollubrum, χροιαζόμενα, ποδῶνα ἡμῶα, λεκάσηα, λητήα. Occurrit in Turco-Græcia Crusif. Meurfius vocem effctam putat ex Lat. Barb. Vaselle, de quo nos in Gloss. Med. Lat. Nos vasa, vasifelle dicimus. Agapius in Geoponico, cap. 229. κατίσηα καὶ σραχλῆζηα τῶα εἰσὶ βατζῆα, ἢ ἄλλα ἀγῶνα ἀπλητα.

ΒΑΤΖΙΝΑ, stirpis species, fortè Ranunculium, cuius flores Vacines nostri vocant. Vide Ruellium lib. 2. cap. 116. initio. Anonymus MS. de Dieta: σκαμάηα, βῶτζηα, κηρίσηα, καβατόκοκα φονίηα, &c.

Βατζῆομυρα, inter fructus recensentur in Geoponico Agapii Cretenfis, cap. 141.

ΒΑΤΩΠΟΥΛΟΝ, Scarpha, Gallis, δαίηα. Ptochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἄλλῶα ὄρα εἰς Πέραμα, ἄλλῶα εἰς τ' αὐγῶνα, Σποδῶζουα τὰ νύρῶα βατόπυλα, ἡ ἡμίσηα. Φιλομαλίηα σπυρῶα, κηρίσηα, γαλίηα.

Vide Gloss. med. Lat. in Βαίηα. ΒΑΤΟΚΟΠΙ, Instrumentum quo verpes tuncantur.

ΒΑΤΟΣ ἰδία, Helenium, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 27.

ΒΑΤΟΥΛΟΣ, Cavin, cavaius, Κολῶα, κητόμῶα.

Βατουλόνηα, Cavate, σπυρῶα, κηρίσηα, κολῶνα. ΒΑΤΡΑΧΙΟΝ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστι χροιαζόμενα, ἢ πῶα.

ΒΑΤΡΑΧΙΟΣ, pro πράσηα, viridis, usurpat Nicetas in Alexio Manuelis F. num. 4. & in Alexio Angelo lib. 3. num. 3. sic Dio lib. 59. Veneta factionis vestem βατραχῶνα Ranuncularem ἢ ranatum viriditate appellat. Lexicon MS. ex Cod. Colbert. 2199. βατραχῶνα, ἔδῶα χροιαζόμενα δὸπ τῶνα καὶ βατραχῶνα, τὸ ἡμῶα. Hefychius. βατραχῶνα, ἡμῶα χροιαζόμενα, ὃ βαπτῶα ὑπὸ βατραχῶνα πῶα.

ΒΑΥΚΗ, Macusta, in Glossis Lat. Gr. ubi Macsaiva, vel Macsauda, pro Bafcauda, legendum monet Salmafius ad Pollionem. Glossæ Gr. Lat. βαυκῶνα, ἢ ἡμῶα σπυρῶα.

Βαυκαλία, βαυκαλίηα, βαυκαλίηα, Patera, Gallis Βοκαίηα. Idem Salmafius existimat βαυκαλίηα dici pro καυκαλίηα, uti scribitur apud Achmetem, cap. 177. Philotorgius lib. 1. cap. 4. Ἀλλῶα δὸπ τῶνα πρῆσβυτέρηα βαυκαλίηα ἡπονομαζόμενα, ἔδῶα τὸ σπαρῶα ὑπερβαρῶνα ὄρῶα δὸπ τῶα ἡμῶα ἡμῶα αὐτῶα σπυρῶα ὄρῶα ἡμῶα ἐκμῶαδῶα σχῆμα, ἄπῆρ ἡμῶα ἐπιχροῶα καὶ ἡμῶα εἰσῶα ἐνομαζόμενα. Adde Nicephorum Callist. lib. 8. cap. 5. Joannes Mofchus in Prato spirit. cap. 19. πῶαδῶα ἀγῶνα, δῶα μῶα δῶαδῶα ἡμῶα ἡμῶα ἡμῶα καὶ τῶα ἡμῶα ἡμῶα. Martyrium S. Arethæ MS. ἡμῶα ἢ παρ' ἡμῶα ὑπερβαρῶνα ἢ καὶ κηρίσηα αὐτῶα, ἢ μῶα ἡμῶα, καὶ καυκαλίηα ἡμῶα, καὶ σπυρῶα, &c. Apophthegmata Patrum in Eulogio: ἡμῶα οἱ μῶαδῶα Εὐλογῶνα εἰς τὸ καυκαλίηα ὑμῶα, καὶ ἡμῶα αὐτῶα. In Zenone, num. 5. καὶ ἡμῶα παρὰ εἰς ἡμῶα ἡμῶα αὐτῶα, ἔχον ἡμῶα καὶ καυκαλίηα ἡμῶα. Occurrit præterea ibid in Joanne Colombo, num. 7. 8. in Ifaaco, num. 2. in Macario, num. 33. in Petrenee, num. 152. 183. Vita M S. S. Stephani Junioris: ὃ ἢ ἀγῶα σπυρῶα ὃ αὐτῶα βαυκαλίηα ἀκρῶα οἶνη πληρῶα, &c. Gregorius in Vita S. Batilij jun. num. 33. πῶαδῶα ἢ καυκαλίηα ἀκρῶα num. 34. ἡμῶα ἢ, ὡς ἡμῶα, τὸ σπυρῶα σραχλῆζηα, καὶ τὰ πῶα βαυκαλίηα πῶαδῶα, &c. Alexander Aphrodisicus lib. 1. Problemat, διὰ τὸ τὰ λεγόμενα βαυκαλίηα ἐν τῇ πληρῶαδῶα ἡμῶα, ἡμῶα τῶα δῶαδῶα. Meminit denique Nicetas

Nicetas lib. 5. Thef. Orthod. fid. c. 1. loci βαυκαλίνας dicti haud procul ab Alexandria, forte quodd ibi βαυκαλίνας conficentur, nisi ipsi à loco ubi conficantur nomen sortiti sint.

ΒΑΥΚΑΛΙΑ. Achmes Oniroc. cap. 198. ἢ ἕ-ιδῆν ὅτι μὲν βαυκαλίνας ἢ Κλοπάτρας πίνει οἶνον, ἄρῃσει πολλοὶ καὶ ἐξυσίει μὲν γυναικός, ἀνάλογος ἢ καλλίνας ἢ ἀγρίων. Vide Gloss. med. Lat. in Banca.

ΒΑΥΤΙΣΜΑ, pro βαπτισμα, in Corona pretiosa.

ΒΛΑΦΕΙΝ, pro βαπτίειν. Anonymus de Oxymelite : λαβὼν κακίωτερον καὶ ἀήθους βλαβίλει ἐν ᾧ τὰ ὑράνια βάφειν.

ΒΓΑ, Finis. Exius, Demetrius Zenus in Batracomyomachia :

Καὶ τὸ θρῶν γὰρ χαρμα, κ' ἕμορφα κανίσια.

Βγαιον, Exire. Georgius Contares lib. 7. Hist. Athenar. ἐπλῆσαν ἀπὸς τῶν Σικωνίαν, ἵνα ἰθαίνοισι δὸς πλὴν ἀμύδαον ὅλον τὸ σπράγμα ἢ Ἀθλικίον ἐς πλὴν γῶν, &c. Adde pag. 168. &c.

Αποβγαίνειν, Finem fortis. Joannes Glycas de Vanitate vitæ :

Τὶ ἂν θύοις τὰ μας μάχισαι, ὅπως μας δὸσβαίνοις.

ΒΓΑΛΕΙΝ, βγῆσαι. Vide in Ευγαλίον.

ΒΓΕΝΕΙΝ, Esse, γίνεσθ. Historia Apollonii Tyrij :

Καὶ ἀνέθερα νὰ μέσφαξις δὸσπεπὰν βγῆναι.

ΒΓΕΝΙΚΟΣ, pro Ευγημικός, Ευγηής, Nobilis. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Τὰ δωμαμάρια γύρισι ἢ βγηνικὸν Κουδίνου.

Idem lib. 6.

Ἢτον δὸσῆρι βγηνικὸν δὸς τιμὴν μεγάλην.

ΒΔΕΛΔΙΟΝ. Vide in Μυραρόδιον.

ΒΔΕΛΤΡΑ, Citoracium, Chamelea, apud Interpol. Dioscor. cap. 753.

ΒΕΒΡΑΝΑΙ, βιβρινον. Vide in Βεμβράναι.

ΒΕΔΕΡΟΥΣ, in Glossis Saracenicis MS S. ὁ χυλὸς ἢ βασιλικὸν, Succus Basilicis. περιβρίξ in aliis Gloss. Græcobarb. MSS. Apud Matth. Silvaticum, Bederabina, est Basilicon minutum.

ΒΕΖΗΡΔΕΣ, βεζήριον, Βεζήρι, præcipui Turcici Sultani Consiliarij, de quibus Leunclavius in Pand. Turc. num. 14. & in Onomast. ad Hist. Mulsulan. Præcipuus autem ex his & supremus, Vezir Azetem nuncupatur, Ducas Hist. cap. 22. προσκαλῶν τὸ ἀρχῶτον ἑβὲ μισήσανον αὐτῷ, ἐν καὶ βεζήριον, καὶ Περσῶν καὶ τῶν αὐτῶν καλῶσι φωνίω, ἐν ἐν Ρωμαῖον Πατριον καὶ Μισράοισι λέγουσι. Infra : ταῦτα ἔν παῖσι ἐπράττοντο ἑβὲ ἢ δύο βεζήριδων, καὶ ἢ παιδῶν Παλατινῶν. Ita βεζήριδης, cap. 3. & 33. βεζήριδης, apud Sguropulum in Hist. Concilij Florentini sect. 3. cap. 14. βεζήριδης, in Hist. Politicæ, pag. 5. & alibi. βεζήριδης. Eadem Historia Politicæ, pag. 37. καὶ ἠβόλσασιν δὸσπολίαν τὸς βεζήριδης.

ΒΘΑΕΜΙΤΗΣ. Vide in Σουπλίκεον.

ΒΕΚΑΡΙΟΣ, Vicarius. Glossæ Basilic. βικάρειος, ἢ προστάσις. Vide Βικάρειος.

ΒΕΚΤΙΓΑΛΙΟΣ, Vestigialis. Glossæ Basilic.

Βεκτιγάλοι εἰσι ἀγροὶ πόλιων, δίδουσι μισθόμενοι ἐπὶ ταῦτα ἄσσην καὶ ἄλλ' ἵνα ἑβ' ὄν δίδωσι τὸ ἕπιρ αὐτῶν βεκτιγάλων τίνας, μὴ ἐκβαλλῶσι.

ΒΕΛΑΝΙ, βελανίδι, Balanus, glans, βάλανος, in Corona pretiosa, & apud Portium. Agapius in Geoponico, cap. 154. ἵναρε ἀγρίωκαρπα, ἀπὸ ἐκείνα τὰ μικρὰ ὅτι ἔδ' ὡσαν βελάνια, καὶ ἔχου ἀγρίων.

ΒΕΛΕΔΩΡ, Anacardus, Herbi species. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. βελῶωρ, τὸ

ἀνακάρδιον. Addunt aliz ἀνίδειος. Matthæus Silvaticus : Belador, vel Belador, id est Anacardus. Vide Salmasium ad Plinium, pag. 1059.

ΒΕΛΕΦΟΣ, pro βεφέσ, Infans. Glossæ Orpiani : νήπιον, τὸ βέλοσ.

ΒΕΛΙΚΑΤΟΝ, Glossæ Basilic. βελικατῶν, Αμαρτήμασ, Pellicanus vertit Mearsius. Sed videtur legendum Πικατῶν.

ΒΕΛΙΑΕΓ, Myrobalanum, vulgò Bellirici. Zofimus Panopolitanus in Chymicis : καὶ εὐαβριν μ'. ἢ βελιγγὺ ὀμοίως κκαθαριμῶν δὸς ἔστις, ἵτις ἢ φλοῖν μόνον, &c. Vide Ελλίγγ.

ΒΕΛΙΑΪΖ, Damasonium, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Damasonium, Alisma. Vide Ruellium lib. 3. cap. 73.

ΒΕΛΙΟΝ, Polium montanum, apud Interpolat. Dioscor. c. 530.

ΒΕΛΙΣΚΟΣ, pro ὀβελισκος, Venustum. Physiologus MS. de Natura animalium : ὄλον ἔσφαρα ἔχη, ἀλλὰ ἕλα δισφομα κατὰ ὡς βελισκος, ὅλα ὑπάρχον κοπήρα.

ΒΕΛΙΟΥΚΑΝΔΑΣ, Gallis, Mille-folium, apud Interpol. Dioscor. c. 697. Bellicorandium, apud Apul. c. 88.

ΒΕΛΟΝ, Velum. Chronicon Alexandrin. pag. 724. ἵνα εἴξῃ ἢ βῆλον θωρήσῃ αὐτῶν. Sed crebrius, βῆλον, aut βῆλοσ habent Scriptores. Anonymi Schedographia MS. βῆλοσ, τὸ βελίον. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. βῆλοσ, ὁ ἢ θύρας βαθμῶς, καὶ τὸ ἴσιον. Ρωμαῖσι. Suidas : παραπέτασμα, παρακαλύματα, παρέρπωμα, τὸ λεγόμενον βῆλον. S. Athanasius in Epist. ad Solitarios : καὶ τὰ βῆλα ἢ ὀκλιώσις, τὰτε ἄλλα ὅσα ἰδὸν ἠπόσαν ἔξενήκασις ἕκασον ἤμαρτοσι ἢ αὐλῶσ. Idem in Apolog. ad Constantium Imp. αὐτῶς γὼ ὄστικος πρὸ ἢ βῆλων. Occurrit passim apud Scriptores, in Chronico Alexandr. an. 4. Zenonis, in Narrat. historica de Depositione Vestis Deiparæ, pag. 770. in Vita S. Nili Junior. pag. 36. in Vita S. Eudociæ, num. 24. in Martyrio S. Eupli, in Vita S. Symeonis Mirabil. in Basilicis lib. 7. tit. 11. cap. 1. apud Joannem Damascenum de cultu imagin. pag. 197. Edit. Rom. Achmetem Onirocrit. cap. 262. Codinum in Orig. num. 53. &c.

Κεῖτις ἢ βῆλον. Vide in Κεῖτις.

Βελῶρον, Velarium, de qua voce vide Gloss. med. Latin. Achmes Onirocrit. cap. 262. τὰν ἰδῶν ὁ βασιλεὺς ὅτι τὰ σελῆμα αὐτῷ ἐμάχσαν, ἐρίσσι θλίψον ἐς πλὴν Αὐγῶσαν, καὶ ἐς τὰς γυναικῶς αὐτῷ. Emendat Meursius βελῆρια, cùm caput infcribatur καὶ βῆλων καὶ ἑπῆται.

Βελῶρον, βελῶρον, Velum quod edium sacrarium portis appendi solebat, cujusmodi est illud quod effingitur in aliquot Iconibus à nobis delineatis in Familiis Byzantinis, pag. 97. & in Constantinopoli Christiana lib. 3. pag. 77. De ejusmodi velis egimus in eadem Constantinopoli lib. 3. num. 72. Scholiastes Atrifophanis ad Ranas : παραπέτασμασι, ἢ κλυαῖσι, τοῖς Περσικοῖς βῆλοισ, ἢ βελῶροις. Liturgia Chrylostomi sub finem, inter ejus opera : τότε καὶ μῆγα βελῶρον ἀνοίξῃ, ἀνημῶνας λαμπάσι. Euchologion, pag. 7. ὁ ἢ ἱερεὺς ἐπιβῆλον ἐν τῷ ἁγίῳ βῆματι, ἢ βαλῶν ἐπιτραχιλῶν, ἀνέξας τὸ βελῶρον μόνον, κερυαῖ, Ἐυλορητος ὁ θεὸς ἡμῶν, &c. Neque tamen semper velum portæ appensum significat, sed etiam quodvis velum quod vifum atcet. Codinus de Offic. c. 6. n. 3. 1. καὶ εἴξῃ κριμῶν βελῶρου ἐς πλὴν πικωψῆν ἢ ἢ βασιλεῖος καλῶσιν ὅσα θωρήσῃ, &c. Et cap. 17. num. 45. καλεῖσιν ἢ βελῶρον πλὴν ἀναβάθραν ἐκπιπίλον, ὅσῃ μὴ ὑπάρδῃ τὸς βασιλῆς, &c. Sguropulus in Hist. Concilij Florentini sect. 4. cap. 18. ἐκ ἢ ἢ μῆκος, μῆροσ μῆτι τὸ ἐς

κίλιον διμαχόμενος βαλδύριος. Occurrit rursum infra, & cap. 25. & 26. ubi usurpatur pro *dosali*.

Τετραβάλλον, *Velum quod quatuor Ciborij partes ambit & operit*. Theophanes an. i. Michaëlis Cyporalata: *καὶ περιεστράφη πολυλίλι κίλιον τῷ ἀγίῳ Θεοσπέρῳ, ἐν οὐκίει ἐν ἕξωθεν διαλίλι, καὶ τετραβάλλος ἀρχιεπίσκοπος ἐν χροῦ καὶ πορφύρα λαμναρῶς καθωσαρμύρας, καὶ θαυμαστὰς ἀνάκας ἐπέσει πεποικιλμένους*. Vide Constantinopolim Christianam lib. 3. num. 65. & Gloss. med. Lat. in *Tetravalium*.

ΒΕΛΛΑΝΟΣ, *Villanus, Rufficus*. Sigillum seu Diploma Rogerij Comitis Siciliae apud Ughellum tom. i. Italiae sacrae: *δεδωκά σοι εἰς πῶν αὐτῶν πᾶν Μυδιτὸν βυλάνιον ἐπινοκῶν πῆσι, σὺν τῷ κληρονομῶν ἐξ ἑωσπᾶσιον αὐτῶν*. Infra: *ὅτι ἀποστὰς τὸς αὐθροπῶν βυλάνιος, ἐς τῆ αὐτῆ ἀργιότητῃ ἐκακώσα καὶ ἤμας δεδωκαρῶν, &c.* Vide Gloss. med. Lat. in *Villanus*.

ΒΕΛΟΝΑΔΕΣ, *Aenarij*. Synodus VIII. act. 9. *ὅς βελονάδες, σαουλιστοὶ, ἰπποκιστοὶ, καὶ ἑτεροῦμοιοι, βελῶν*. Aeni.

ΒΕΛΟΣΤΑΣΙΣ. Symeon Logotheta in Leone Armenio, num. 11. & Auctor incertus post Theophanem, pag. 434. πρὸς ἃ τῶτον παρακινᾷζε διαφῶρον ἰαπόλιον ἔργατα τὴ καὶ μαχαμῶσα, - καὶ ὄρνα, κρίς τὴ καὶ βελοςάσις, πυρῶβῆ τὴ καὶ λιθόβλα, καὶ σκορπίδια, &c. *Balisila* vertit Interpres. Nicetas in Andronico lib. i. num. 2. *τοχομαχία ἰσῶν, βελοςάσις τὴ ἐρυκτῆρας ἐπιπέλιαρῶν*. Certè vox formata ex βέλ & jascilum, & σάσις, stasis, sic ut βελοςάσις fuerint jaculorum quaedam congeries uno balistæ icu in hostes conjecta, cujusmodi exhibentur in Poliorceticis. Philon in Belopœccis MSS. δὴ τῷ τῆς θυρίδας τοῖς ἀφῆμιλλοις καὶ ἰσῶν καὶ πῆρῶν ἐν τῷ πύρῳ, ἐν οἷς αἱ βελοςάσις ἐκ τῷ ἑδάφους καὶ ἄσκοναδῆθον, ἵνα τὰ προσαγῶρα μαχαμῶσα, ἵαν προσάσασον, ἵε ἐσάσις προσάσον.

ΒΕΛΟΤΟΚΟΣ, & βυλῶν, *Diellannit*, apud Interpol. Diofcor. cap. 442.

ΒΕΛΟΥΔΟΝ, *Villosus pannus*, Gallis, *Veloux*. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Τὰ βύλασας, τὰ ἑλαμπρα σατία καὶ βυλῶα. Rursum:

Μοῖραν ἀπάλης ναφορῶν βυλῶα τζαμιλότια, Καὶ λιθομαργαρίταρα νάχον εἰς μακρότια.

Ibidem:

Βυλῶν ἢ καὶ τζαμιλῶν, ἢ καμνακῶ αὐτῶ μπιζῶν. Βυλῶνι, *Villosus*, ἠριχουβῶ.

ΒΕΑΤΙΩΣΕΙΣ, *Epitheliones, Meliorationes, impensa & sumptus ad rei conferationem*. Apud Harmenopol. lib. 2. tit. 1. §. 15. tit. 10. §. 6.

ΒΕΑΤΟΝΙ, *Spiculum*, ἀκόντιον, ἕξωθεν βέθ.

ΒΕΑΦΗΝΙΚΑ, *Oxyrhachis*, in Officinis *Thamarindus* dicta, de qua Ruellius lib. 1. cap. 106. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1047. ἰσφῆκικα, βελφῆκικα, ἵε ταμαρίντῃ τὸ λῆρον μπρῶνα δαμάσκηνον. *Prunum Damasenum*.

ΒΕΜΒΡΑΝΑΙ. Vide in *Μεμβράνα*.

ΒΕΝΔΙΚΤΑ, *Vindicta*. Glossæ Basilic. βενδίκτα, ἢ βεδῶθ μὲν ἵε ὁ ἄρχων, ἢ ὁ Πράιτωρ πῶν τῷ ἑλευθέρῳ κερᾶν ἵππον, φάσιςτες, Φορῶν τῷ παρῶν ἀνδρῶν τῷ ἑλευθῶν, ἢ πολίτην Ρωμαῖον.

ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΝ, apud Suidam, *λέγεται πνευματικῶν βίαν*. Emendat Meurfius in *βίον*, tollendam que geminationem putat. Verum alij intelligi volunt *vin venis*, vel *ventorius*, uti apud Lucretium non femel hæc phrasī occurrit.

ΒΕΝΕΡΙΑΝ, ἄστρον, In Glossis Jatricis Græcobar. MSS. *Veneria*.

ΒΕΝΕΤΙΑΝΟΣ, *Veneus, ex Veneta Factione*.

Suidas: *βενετικός ὄνομα κύριον*. Antoninus Imp. lib. 2. de Vita sua: *πῶς τῷ τροφίῳ, τὸ μῆτι Πρασιαῖος, μῆτι βενετικῶος ἡμιός*. Joan. Tzetzes Chil. 4.

Τὰς συναρᾶς ἀνά τὴν μάχην βενετικῶν.

Vetus inscriptio apud Nicol. Alemannum: VICTORIA VENETIANORUM SEMPER FELICITER.

ΒΕΝΕΤΟΣ, *Veneus color*. Auctor Etymologicus: *ἐστὶ ἢ τὸ χρώμα αἰθῶν, ἢ τὸ βένιον χρώμα ὅταν λυγῶρον*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. 190. ἐβένιον, τὸ χρώμα τὸ ἑβένιον. Chronicon Alexandrinum, pag. 264. ubi de Romulo: *τὸ ἦ βένιον ἐκαλῶν ἐκ τῷ ἑβένι ὅτι Ῥώμῳ ἐταρχίον χῶρον λυγῶν ἑβένιον ἦσιν* & μῆροπολις ἐστὶν Ἀκουλῖα, κακῶν ἐξῆρξον τὰ κυανὰ, τῶν ἐστὶν τὰ βένια βάμματῶ τῷ ἑβένιον. Ita Anna Comnena lib. 4. Alexiad, pag. 105. ubi de Pareticis: *ἀφ' ὧν, ὡς φασί, καὶ τὸ βένιον χρώμα ἐκ τῷ ἰπτικαῖς ἀμιλλᾶς Ρωμαῖοις ἐξήρξον*. Vide quæ ibi observamus. Arcthis in Apocalypsin, cap. 21. ὅπως καλῶν χρώματῶ καμνῶν, ὁ τινος βένιον φασί. Zonaras in Michaële, pag. 128. ποτὶ τῶν αὐτῶν μῶν ἡμῶν τὸ χρώμα τὸ βένιον, ὁ ἦ δῶρον ἄστρον τὸ πρᾶσον, &c. Achmes Onirocrit. cap. 57. εἰ ἦ βένιον, πλῆθος ἴσαι ἐξ ἑσῶν. Adde cap. 220. Anonymus in Rhetor. Aristotel. pag. 25. v. εἰ ἀλθῶν πᾶνον ἀρᾶσι, ἐξ βέλῆ αὐτὸ βένιον.

Βενετόλιχον, *Adiantum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 718.

ΒΕΝΕΦΙΚΙΟΝ, *Beneficium*. Lexicon Gr. MS. Reg. Cod. 1062. βενεφικῖον, ἢ ὅτι χῆρῖον τὴ καὶ διεξῶστικον. Glossæ Basil. βενεφικῖον, χῆρῖς, δέξῖσις, ἐμεργασία, εἰνοία, ἐπινοία. Synodus Nicæna Can. 12. ὡς ἐξ τινος ἀρχῆσις προίξῃ, ἐξ βενεφικῖος καὶ ἑβῶσις τὸ ἀνασῶν ἑσῶσις. Justinianus in Edicto 4. cap. 1. ὑπὲρ τῷ πρῶν αὐτῷ διδομένο δωρῶς, ὑπὲρ καὶ βενεφικῖον ὄνοματῷ. Georgius Trapezantius in Epist. ad Cretenfes de una Sancta Ecclesia: πάντως θαυμάζειν, ὅτι πῶρα ὅση, καὶ μετὰ ἐκ ἑβῶσις βενεφικῖος, μάλλον ἢ ἄλλο, ὅγα ἱερατῶν Πατριάρχῃς, ὅμως πάντως ὑπερβαλῶσι τῷ ἑλεμῶσικῳ.

Βενεφικῖος, *Beneficialis, Beneficiarius, Apparitor, Minister Magistratus*. Glossæ Basilic. βενεφικῖος, οἱ ἐρατῶν ἢ τῶν ἀρχῶν τῷ μαγιστρῶν τεταμένον. Ita emendat viri docti. Eufebius lib. 9. Hist. Eccl. cap. 9. ἵνα μῆτι ὑπὸ τῷ βενεφικῖον, μῆτι ὑπὸ ἄλλο τῷ τυχῶν, ὕβρας μῆτι σιστικῶ ἐσῶσιον. Vetus inscriptio. LXVIII. 6. ΚΥΡΙΑ. ΑΚΑΚΗΠΠΟ. ΚΑΛ. ΤΥΠ. ΘΕΟΙΟ. ΕΠΙΚΟΥΡΟΙΟ. ΜΑΡ. ΜΕΜΜ. ΛΟΝΙΟΤ. ΒΕΝΕΦ. ΕΥΧΧ. ΧΑΡΙΝ. ΑΝΕΘΗΚΗ. Occurrit etiam in Novella 13. Justiniani cap. 4. Vide Henr. Valefium ad locum laudatum Eufebij, & Gloss. med. Lat. in *Beneficiarius*.

ΒΕΝΙΝΟΝ, *Venenum*. Anonymus de Oxymelite, post Diofcoridis Parabilia pag. 882. in adjurationibus contra serpentem: τὰ βένια ἐκ κλεῦθῶν, τῶν ἑδάφους ἐκ κλῖνον, ὅτι ἰγῶ πᾶσαι ἐκ θῶν, &c.

ΒΕΝΤΙΜΑ, *Vindemia, Tragetis*. βεντιμῆζον, *Vindemiare, Trugere*.

ΒΕΝΕΤΟΝΙΚΗ, *Venetica*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. κροκόλιον, ὡς φῆνι τινος, ὅτι ἐστὶν τὸ βενετικῶν. Alibi: λαχῆτις, τὸ βενετικῶ τὸ ἄστρον. Rursum: ἰουζῶτροφον, ἢ βενετικῶν.

ΒΕΞΙΛΑΟΝ, βεξίλον, βεξίλον, *Vexillum*. Methodius de Cruce, apud Grezeterum in libris de Cruce. p. 1670. ἐν τῶν οἱ τῶν βασιλῶν πᾶσις παρῶν ἕξῶς ἵεσι ἐπεξασμῶν, τὸ σκαυοῦδῆ παραλαμβάνουδ ἀσῶν ὄνομα, τὰ καλῶμα τῷ Ρωμαῖκῷ διαλέκτῳ βεξίλα ἑμαχασιασῶ. Cedrenus loco mox laudando, βεξίλον habet.

Βεξίλωφῶν, *Vexillifer*, in Gloss. Græcolat.

Βεξίλλιον, βεξίλλιον, *Vexillatio*, de qua voce confule Gloss. med. Lat. Glossæ Gr. Lat. βεξίλλιον, *Vexillatio*.

Vexillatio. Mauricius lib. 2. Strateg. cap. 5. ὅπως καὶ τῆ δεκατριῶν ἑξ ὀφειλομένων ἀριστὰ αὐτῶ τὰ τῆ βασιλευσίου ἀριστὰ ἀποδοῦναι ἀνδρῶν ἑκάστῳ δεκατριῶν ἐν δὲ τῆ τῆ Ἰλλυρικῶν ἀποδοῦναι ἀνδρῶν ἑκάστῳ. Ubi Schef-ferus consulendus, Cedrenus, pag. 169. βεξιλλατιῶν, οἱ Ῥωμαῖοι ἵπποι, καὶ βεξίλα, παραπίσματ' ἐκ παρ-φωρας καὶ ἡσπὸς εἰς τερσῶν ἐσχῆμα πεποιημένων ἐν δὲ ἐν τῷ λεγόμενῳ φλαμια.

ΒΕΡΒΕΛΙΑ, Stercus, Sterquilinium, ἄβροβ, Κόπρος.

ΒΕΡΒΕΛΙΚΗ, σκαμπύσα, in Glossis Jaticcis Græcobarb. MSS. *Scabiosa*, Herba de qua Ruellius lib. 2. cap. 145. lib. 3. cap. 82. Occurrit apud Myrseum lect. 8. cap. 97. Vide *σκαμπύσα*.

ΒΕΡΒΕΡΗΣ, in Glossis Jaticcis Græcobarb. ἡ ἔξκακῶσ, Oxyacanthos, nostris *Espine - vineuse*: apud Scholiastem Nicolai Myrsepi, dicitur esse τῆ ἔξκακῶσος σπέρμα. Vide eundem Myrseum in Actidot. cap. 24. 457. de Unguentis, cap. 50. de Pafillis, cap. 65. & alibi passim, præterea Ruellium lib. 1. cap. 106. initio.

ΒΕΡΓΑ, Virga. S. Nilus Orat. ex Cod. Tolosano: τὰ ἱματῶσ ἀπὸς πλῆρας (βέργας) ἢ λυτὰ ἵνομεν. ubi βέργα, Glossema est. Alius Codex habet λαγ. Vita MS. S. Isaacij: καὶ διαφόρος ἑκάστῳ ἱμασίζεν αὐτῶ οἱ μὲν βέργας, οἱ δὲ φραγίλλας, ἵπποι δὲ πυλμαία. Vita S. Maximi Confess. num. 39. ἀμῆλις ἐξ εἰς τὴν χαλαρῶν βέργαι (Leg. βέργας) πεπλημύρον πῶτον ἐπιμύρῳ. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

τῶν βέργων δὲ καὶ τῶν βέργων ἕσασσαν οἱ τὸ χέλιον. Alter Anonymus de Amoribus Lybiftri:

ὁμὰ τὸ βέργιν νὰ μαζῶν τὸ ποῖα νὰ κρατῆσαι. **Historia MS. Bertrandi Romani:**

Οἱ δὲ ἑκαστὸν εἶδον τὴν βέργην ἁγίαν ἐκ πεπλημύρον. **Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. 5.**

Κ' ἔλαβ' ἡ γούλιος βέργην, τὸς γούλιος ἵπποις νὰ κρῆσαι **Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.**

Κυτῆρανοβαργίλους ἀβίγας κόρας ἦσαι. **Joannes Cananus de Bello Constantinopolit. 2. ἡ ἡ**

ἡ πᾶσα σφαιρὰ καὶ ὠρηγοῦσα δὸν ἔβλιν μαρτίων, καὶ χερσῶν στανῶν, καὶ πρῶστας δὸν βέργας ἔθικαν ἡμῶσων τῆ βασιεία. Occurrit præterea apud Demetrium Constantinopolit. lib. 1. Hieracofophij, pag. 138.

Βεργίον, eadem notione. Scholiastes Oppiani lib. 3. Halieut. v. 342. λυβισί, ἀπαλοῖς βεργίσι. Scholiastes Theocriti Id. 1. v. 95. τοῖς βεργίσι δῆσαι, ἦτοι δῆσαι λυβίσι. Julius Africanus de Bellico apparatu: εἰσφῶσεν τῆ καὶ κλημῆδας, καὶ βέργας ἱνάνας, Mauricius lib. 12. Strateg. pag. 303. εἰς μοσεμαζίαν μὲ στανῶν, καὶ βεργίον ἀνιπαλλῶν. Utuntur pariter Leo in Tact. cap. 7. 5. 3. 18. Constantinus in Tact. p. 6. Cedrenus in Mauricio an. 1. Achmes Onitocrit. cap. 249. extr. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieracofoph. cap. 162. extr. & Fabulæ Æsopi Græcobarb. pag. 23.

Βεργήτι, Minor virga, Virgula, Gall. *Vergeite*, propriè, **ἡαίλα.** Anonymus de Bellis Francor. in Morea:

ἄρματ' ἔχασιν κατὰ, γιανρήμα ἰφορῶσας, ἡ μὲν κολλῆσαι ἡβασῶσας, ἡ δὲ ἔτρωσι βεργήται.

Βεργί, in Lexico MS. ex Cod. Colbert. 2199. ἡ βεργί.

Βεργίον. Etymologicum Suidæ: βέργον, τὸ κίρκων, βεργίον ἢ ἐκράτα ὁ κίρκω.

Ὀυβρία. Menologium MS. in Martio: ἔπλεξεν ἦν ὁ γῆρον μὲρξις ἐνάτης ὥρας ὠβρίας δεκαπένη μορξῶ πολλῶ.

Βεργίον, Virgam, feu *accutum apponere.* Theodorus Prodromus de Accentibus:

Ἄνα τὰ νηρὰ βεργίσι, καὶ τὰ ἀμάρτυς ὄλιος.

Βεκντοσείριον, Romæ stimulus. Glossæ Græcobarb. Ἀριὰ, κίτριον βούν ἀρίστω, βεκντοσείριον, βυκαίροβεργίον.

Ἰξόβερρον, Virgatus calamus, Virgo illius.

Ξοβέρρον, eadem notione. Fabulæ Æsopi Græcobarb. pag. 23. ἡ Πυλῶσ ἐπὶ τῶν ἔξιν καὶ βεργίαν νὰ κωμῶσ, καὶ εἶδ' εἰς τὴν εἰδῶν μίαν κίχλα, καὶ ἔσπεο τὰ ἔξοβερρα νὰ πῶ πᾶσιν. pag. 55. ἔταξ' ἡ εἰς κωμῶσ ἐπὶ ἔσπεο ἔξοβερρα, καὶ βεργίαν νὰ πῶσιν τῆ περιεστῆν. Alii Cod. Gr. ἰξόβησ ἡ τις μὲν τῶτο, τὸς καλαμῶσ στανῶσι, &c.

Πολυβέρριον, Paxillorum fuscis. Scholiastes Oppiani lib. 4. Halieut. v. 606. Στάκιος, τὰ πολυβέρριον.

Σειθοβέρριον, Virga cum aculeo. Glossæ Græcobarb. Σειθοβέρριον τῆ βουδῶν τῆ ἀλτρῶν. Vide Σειθῶν.

Χρῶβέργις, quasi virga aurea, dicitur Lucas Parr. Constantinopol. & alius nefcio quis apud Cantacuzenum lib. 3. cap. 74. extr.

ΒΕΡΓΕΣΙΑ Α. pro *ειρησία.* Anonymus de Nutritis Theci lib. 5.

Ναὸ ἀνιμῆλη πόπολι τῶν τῶσιν βεργεσιαν.

Βεργίον, pro Εὐβέργῶν. Idem Anonymus lib. 5. Ἐμῶσ βεργίττωσ τῆ συρῶσως ἀρετῶ.

Et lib. 6.

Τῶσιν ἡ κρῆσῶσσι τὰ τὰ τῶσ βεργίττωσ.

ΒΕΡΔΕΡΑΜΗΝ, Arbo, ex Ital. *verde rama*, nostris *verd de gris.* Glossæ Jaticæ Græcobarb. MSS. ἰάρη, τὸ βεργίραμῶν. Myrseus lect. 3. cap. 62. βεργίραμῶν, ἦτοι ἰαρῶν. Vide ἰάρῶν.

ΒΕΡΔΟΥΝΙ, Curuca avis, Eritiās.

ΒΕΡΕΟΣ, Veredas. Lexicon MS. ex Cod. Colbert. 2119. βεργί, τὸ κῆθρον. Procopius lib. 2. de Bello Perfico cap. 10. ὁ δὲ ἵπποις δημοσίως ἐκμύρῳ, ἔσ δὲ βεργίος καλῶν νομοκῶσιν, &c. Chronicon Alexandrin. an. 3. Zenonis: ἐκῆθον ἔσθουβ βεργίος, καὶ ἀπῆλθον εἰς τῶν ἑσθουρίαν. Vita S. Theophanis Conf. n. 14. πᾶντες μὲν ἠρόσλο ἵπποις, ἡμῶσιν, ἀνδραπόδῶσι καὶ βεργίος ὑπερημύρῶν. Zacharias lib. 3. dialog. c. 9. ὅπως ποτὶ τῆ ἐραλῶστων βεργίον τὸς σέλιος τῆ ἵππων ἰφῶσων. Nicephorus ἀπῆ παραδρ. πολίμων, cap. 13. καὶ λυβίκα τῶσ (πολιμῶσι) θῶσῶσ πρὸς τὸ σκαπῶν αὐτῶν ἐρξομῶσιν, καὶ ἡμπερῶσιν αὐτῶν, ἡς ἔσθ' ἔστ' τοῖς τασίταις, τὸ λεγόμενον παρ' αὐτοῖς βεργίον ἐρξομῶν στανῶσιν αὐτῶν κατωμῶσιναι τῶ σκαπῶν τῶ τῆ κίρην αὐτῶν παρῶσιν. Infra: καὶ εἰ μὲν ἰδῶν τὸ βεργίον μικρῶν πολλὸ τῆ παραλέξιος τῆ κίρην ἐρξομῶν δασῶσιν ἀρξοῦσ τῆ ἡσπῶμῶ.

Βεργίον. Vita MS. S. Stephani Junioris: ἀπρῆξ, βεργίος δασῶσιν ἀπρῆξ τῆ ἐντ' αὐτῶ τῶν πᾶν κρῆσῶν. Infra: μίαν ἡ τῶν ἔξ αὐτῶ ὀνόματι κῆνον ἀπαρῶσῶσιν, εἰς τῆ αὐτῶ βεργίον ἡμῶν δασῶσιναι τῶ τᾶχῆ τῶ σκαπῶν παρῶσιν.

Βεργίον, Veredarius. Joannes Lydus de Mensibus: βεργί, ἔξιος, ἔξ καὶ βεργί ἀεκῶσ ἔστ', καὶ νῦν λέγῶν βεργίος ἡ ἱταλῶσ ἑξ δασῶ τῶσ ὑποσῶσιν ἵππων, ὅσπερ ἔσ' ἔλκεν τὸ ὄχημα' ὅταν καὶ δασῶσινι γρῶσῶσι τὸ βεργίος ὄνομα ἐκ τῆ βεργίος ἡμῶσιν τῶσ παραλέξιος, οἱ γὰρ βεργίος τῶσ βεργίος ὅσπερ λέγῶσιν σφῶρα πᾶσῶν. Secundus Sophista in Sentent. τῆ ἔστ' ναυτίος γ κημάτων ὀδοντοῦσ, θαλάσσιος βεργίον, ἀήμων στανῶσ, &c. Procopius lib. 1. Vandal. c. 17. ἐπιμῶσιν τῆ καὶ τῶσ τῆ εἰς τῶσ βασιλικῶσ δασῶσιναι αἰς σπλομῶσιν, ἡ βεργίος καλῶσιν, & lib. 5. de Edific. meminit κατασῶσιν τῆ βεργίον, quod στανῶν Græci, **Μανιηονετ' & Manitionem** Latini vocant. Manethon Apotelesmaticus MS. βεργίος, ἡ σπλομῶσιν, ἀπῶσῶσιν, καθάλλῶσιν, ἀπῶσῶσιν. Theophanes an. 7. Julianianus: σπλομῶσιν ἡ καὶ ὁ τῶσ βασιλικῶσ δασῶσιναι τῶσιν

πιών διεσείετο. Vide Synaxaria in S. Niceta 13. Octobr. & Gloss. Med. Lat.

Βηριδάριον. Synodica Concilij Tyrensis apud S. Athanasium in Apol. 2. de fuga: ἡ ἰστίμα μὲν βασιλείας ἄρα τὴ κατὰ Λαζυπίαν Μελιτιανὸς σωμαζομένην εἰς τὴ Μαριαντλίαν, &c.

Βηριδιον, *Veredis verbi, uti.* Auctor Etymolog. βίρεος, ὁ δραπετός ἢ βηριδιός, δραπέτιος. Hinc emendandus Helychius: βηριδιός, δραπέτιος. Edit. βήριδιος.

ΒΕΡΖΙΤΙΚΑ, *Oxiani pifces sale conditi*, seu qui ex Oxo fluvio eruantur. Joannes Tzetzes Chil. 10. v.93.

Ὠξιανὸς ἰχθύας μοι ταρχῆος τῷ νόει,
Ὀντιρ βαρβαρος καὶ κοινὸς βηρζιτικά καλῶν.

ΒΕΡΙΑΔΡΙΟΝ, *Viridarium, Hortus*, in Synaxario 13. Octobr. in S. Dicoforo.

ΒΕΡΙΑΕΣ, Altronomus Anonymus ex Cod. Colberteo: ἰάν ἡλὸς εὐρέθη ἐν τῷ ἀροσκότῳ, εἰς οἴκους πασιλίαν, ἢ τῷ ἔνθῳ, καὶ ἔχουσα τὴ τῷ Ἀμυρίαν, τῷ βηριδιον. Sed legendum βηριδιον. Vide in βηριδιος.

ΒΕΡΙΚΟΚΚΙΑ, *Pruni Armeniaca*. Glossæ Jatricæ MSS. Reg. Cod. 190. καλεῖται Ἀρμενικῆ, ἢ βηρικικία. Auctor Geoponic. lib. 3. τῷ αὐτῷ μὲν ἱκονοῦσιν ὅσα σπυρίαι δ' ἀρκεῖται, ἀρμασικῶν, βηρικοκκίας, ἀμυρδελιάς. Achmes Onirocrit. cap. 201. εἰς εὐθέρην, ὁ λέγει βηρικοκκία, ἀναβὰς ἕδωρον ἐκ τῷ καρπῷ.

Βηρικοκοκ, βηρικωκοκ, βηρικκοκοκ. *Malum Armeniacum, Prunum*. Lexicon Jatricum MS. Reg. Ἀρμενικῆ, τὰ βηρικικία. Alibi: πρακία, τὰ βηρικικία. Suidas: Κοκκίμυλα, ἕδω ὄσπῳν, τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα βηρικικία. Glossæ Gr. Lat. βηρικωκκα, Prunum. Glossæ Græcobarb. Ἀμαδρῶν, κοκκίμυλα, βηρικωκκα, ἀρμασικῶν, Artemidorus Onirocrit. lib. 1. cap. 75. Πρακία ἢ καὶ βηρικωκκα, ἢ κρασία, &c. ubi perperam editum βηρικωκκα monuerunt viri docti, quam vocem in πρακωκία perperam emendat Rigaltius. Democritus Geopon. lib. 10. cap. 73. Κοκκίμυλον ἔστι τὸ καλῶμεν ἀρμασικῶν. Ἀρμενικῶν ἔστι βηρικωκοκ. Vide Galenum lib. 2. de Facultat. aliment. cap. 20. Symeonem Sethi de Aliment. Lit. B. g. Alypij Geoponicum, cap. 130. &c.

Βηρικωκκίωον, *Pruni Armeniaca colorem referens*. Codinus de Offic. cap. 4. num. 13. τὸ ἢ τῷ σκαρπικῶν αὐτῷ βηριδιον, βηρικωκκίωον, σπυρμυλίνον.

ΒΕΡΜΙΚΟΤΑΡΙΝ, *Vermicularis, Aizoon minus*, de quo Ruellius lib. 3. de Stirpib. cap. 45. & alibi passim.

ΒΕΡΟΝΙΚΗ, *Elelyrum, Succinum, quod ex arboribus fudat*. Eustathius ad Iliad. δ. ἢ ἢ τῷ ἰδιωτῷ γλῶσσα βηρονικὴ λέγει τὸ πηλῶρον. Myrepsum scēt. 1. c. 416. δροσιόστανον, ἦτοι βηρονικόν. Occurrit præterea cap. 327. Ubi Fuchsius perperam putavit esse stirpem, quæ hodie *Veronica* dicitur, & *Vulneraria*, quod sanguinem vulnecum sifcat. Lexicon MS. Neophyti: βηρονικῶν, ὅπως ἔστι εὐθέρην, ἔστι ἢ τὸ λεγόμενον βηρονικόν. Glossæ Jatricæ ex Cod. Reg. 1334. βηρονικῶν ἢ βηρονικῶν, τὸ λεγόμενον βηρονικόν. Ubi videtur vox λιβῶν expungenda: nam aliud est ὄπικ, aliud λιβῶν. Idem Neophytus: ἡλικῶν, λιβῶν ἡχουσιδῶν. ἄλλοι ἢ φασι ὅτι τὸ αἰγύριον ἔστι τὸ κεραμίδες, ἔστι ἢ ἡ βηρονικῶν. Ex quibus colligitur Gummi, seu succinum quod ex arboribus fudat, βηρονικὸν appellasse recentiores Græcos, quod Electri colorem referat. Hinc nata vox contracta,

Βηρινκῶν, qua succinum propriè appellavit inferior Græcia. Lexicon Nicomedis MS. ἡλικῶν, πηρωδωφορον, βηρινκῶν. Alibi: βηρινκῶν, ῥινομα ἰδιωτῶν. Pro *Sandaraca* seu Vernice usurpat Agapius in Geoponico, cap. 158. 194. 229. ut βηρικωκκῶν, pro *San-*

daracino diluto imbueret, seu vernice, Ital. Vernicare, cap. 192.

βηρικωκκῶν, τὸ νίτρον exponitur in Glossis Jatricis ex Cod. Reg. 190. Lexicon Nicomedis, βηρικωκκῶν, νίτρον ἱεροσταν, οἱ ἢ ἡλικῶν, οἱ ἢ βηρονικῶν. Occurrit hæc vox apud Galenum lib. 1. de composuit. medicament. local. cap. 1. Nicolaum Myrepsum scēt. 1. cap. 180. Cod. MS. editi verò 185. & alios. Vide Ruellium lib. 1. de Nat. Stirp. cap. 90.

ΒΕΡΝΤΑΤΖΟΣ, *Viridans, viridaster, χλωδών*. Agapius in Geopon. cap. 131. de Damalensis prunis: τῷ διασπῶρα ἕδω ἢ κίκκινια, ἀσπῶρα, πράξινα, βηρντάτξας, ἀλλὰ μικρὰ ἢ τραπέτιρα.

ΒΕΡΝΤΕΡΑΜΕ, *Verugo, prasnon χρώμα*, ex Italico *Verderame*: nostris *verdegies*. Occurrit apud Agapium in Geoponico, cap. 191. Vide supra in βηρδέραμε.

ΒΕΡΟΥΤΑ, βηρῦτῶ, βηρῖτῶ, *Vernum*. Glossæ Gr. Lat. βηρῦτῶ, ἕδω ἀνέλιον, Cannamenium. Leg. fortè, cum anenio. Leo in Tactic. cap. 6. §. 26. βηρῖτῶς ἀ λέγει ἡλιόλα. Mauritius lib. 12. Strateg. cap. 3. εἰς τὸ ῥηπίον μιλῶν βηρῖτῶς ἢ σφῶν ὄβαλα. cap. 5. βηρῖτῶς ἦτοι λαζυδία Σικελανισία τὸς ἀπείρους πρὸς τὸ ξῆμα ἔχουσα. cap. 11. οἱ ἢ τὰς βηρῖτῶς, ἦτοι μαρτζε-βαρβυλα ἔχουσα, &c. Adde cap. 20. Vide Gloss. med. Lat. in Vern.

ΒΕΡΤΑ. Vide in Αβήρῶ.

ΒΕΡΤΕΡΗ, lignum quadratum quod curus axi superponitur, super quo res locati solent. Eustathius Od. ζ. ὑπερῖστρα ἢ τὸ ὑπερῖστρον τιτραίων πλῆθιν τῷ ἀξῶν, ποῦς τὸ ὑπερῖστῶν αὐτῷ ἐν τῷ ἰλιῶν πείρινθα τῶν ἦτον ὅτι ἐν πεινῆς σημάσει ἢ ἔτι τὸ ταῦτον ὄνομα φησὶ πῶς ἐν ἰω ἀρτῇ ἰδιωκὶ γὰρ Ἰταλικὸν παρακλιπεν-τις βηρῖτῶν ταῦτων φασι καὶ παρασποδῶν. Vim vocis Latine non agnosco, nisi *veredum*, aut quidpiam simile intelligat.

ΒΕΡΤΖΙΤΙΚΟΝ, *Oxianus*, Pifcis ab Oxo fluvio sic appellatus, de quo quædam adnotamus in Notis ad Nicephorum Bryennium, pag. 210. Tzetzes Chil. 10. v. 93. supra citatus.

Ὠξιανὸς ἰχθύας μοι ταρχῆος τῷ νόει,
Ὀντιρ βαρβαρος καὶ κοινὸς βηρζιτικά καλῶν.

ΒΕΡΤΟΥΤΟΝ, *Virtus, diuina*, seu potius *medicamentum efficax*. Liber botanicus MS. ex Cod. Reg. 1273. τὸ βηρῦτῶν τῷ μελῶν. Liber de Emplastris MS. ex cod. Cod. ἔστι τῷ αἰματῷ τῷ ἀγρίοισι, τὸ βηρῖτόν.

ΒΕΡΩΝΙΚΩΝ, vasis species apud Chymicos. Cod. Chymicus Reg. 618. f. 13. & 90. καὶ δίριστοι κύτρων ὕλων τὸ λεγόμενον βηρονικόν.

ΒΕΣΤΗΣ, *Vestis*. Leges navales Rhodiorum, cap. 34. ἰάν πλοῖον ἢ ἐθῶλον, ἢ βῆσιον κομίζῶν, ὁ ναύκληρος δ' ἀρβήρας καλὰς παραχίτω. Harmenopolus: καὶ πλοῖον βῆσιον κομίζῶν, καὶ κατὰ ζαλικῶν, ἢ ἀντίλας βλάβης τῷ σφαιρίον ἡροδωκῶν.

Βῆσιον, eadem notione. Moschopolus in Ecloga vocum Atticar. βῆσιον, καὶ βῆσιον τὰ ῥωμαιοὶ. Julius Pollux in Chronico: ἰακῶν ἀρτῶ ἀφορίας ὄσιον, κρία, βῆσιον.

Βησιοπράτῳρ, qui vestes vendit, furor. Moschopolus in Sylloge Ἀτικῶν ὀνομάτων, βησιοπράτῳρ, ὁ ῥαπ-τῆς, βῆσιον γὰρ καὶ βῆσιον τὰ ῥωμαιοὶ, ἔστι ἢ ἡ βῆσιον, κυρίως ἐν τῷ βασιλικῷ ἐνδύματι φιλῶνται. Occurrit in Menæis 20. Novemb. in Sancto Eustathio.

Βησιοπράθειον, ita *Resistanum* Turcicum Constantinopoli vocat Ducas Hist. cap. ult. quasi *vestium forum*: καὶ δόμοικας θιάτρον ἐν τῷ πόλει, ὃ καὶ βησιοπράθειον λέγει, καὶ Περσῶν Πιζζάνιον ὀνομαζέτω.

Βεστιαρίον, Vestiarium. Veteres Glossæ: *βεστιαρίον* ἄλλοι Ρωμαῖοι, τὸ πρὸ ἰνδῆ ἢ ἀνακτοῦ δόκευσι ἰδιώκ. Moichopolus: *βεστιαριον*, κυριος, ἐν ᾧ τὰ βασιλικὰ ἐσθίματα φυλάσσονται. Continuator Theopanis lib. 3. num. 42. ὃ ἐν ἡγεμονίᾳ οὐκ ἔστιν ἰδιώκων τῶν βασιλικῶν ἐσθίμων πύλων ἐκ σκευῶν. Leo Grammaticus in Basilio, pag. 472. ταυτίω (πρὸ ἐσχέτου καὶ βασιλικῶν ἰδιώκων ἐν τῷ βεστιαρίῳ. Constantinus Porphyrog. in eod. Basilio num. 89. edit. Combef. μὲν καὶ πύλων πρὸς ἀνάβλῃς τῶν ἰδιωτικῶν οὐκ ἔστιν, ὡς τὸ μὲν Θεσσαυροφυλάκειον, τὸ δὲ ἡγεμονίᾳ ἐν βεστιαρίῳ. Idem lib. 1. Them. 1. ἑστὶς οἱ τὰ ἄφρατὰ μινύχεια τὰ ἀνάβλῃς, ἀπὸρ κῆρ) ἐν τῷ βασιλικῷ βεστιαρίῳ. Nicetas in Manuele lib. 5. num. 7. καὶ ἐς τὸ βασιλικὸν ταμίῳν ἰστικῆς ἡγεμονίης κίρατα: ubi Cod. Barbar. βεστιαριον habet. Jacobus Diaconus in Vita S. Pelagii: ἀπέβη ἐς τὴν οἰκίαν, ἐν ἀναρχίᾳ πάντων ἐν τῷ βεστιαρίῳ μιν, &c.

Βεστιαριεύς, Vestiarium. Dignitas in Aula Constantinopol. cujus meminit Codinus de Offic. cap. 2. num. 62. qui in Cod. Reg. dicitur, ὃ βεστιαριεύς. Hujus peculiare munus describitur, cap. 5. num. 82. ὃ βεστιαριεύς ἔχει ὑπερῆματα θαλάσσιον: ἢ ἡδ βασιλικῶν ἐσθίματα λατρεῖν ἐν τῷ βεστιαρίῳ, ἀρχὴ ἔστω τῷ βεστιαριεύῳ φείρειν καὶ ἄλλων, πῶς ἐστὶν ἀκούσθαι τὰ καλῶν τῷ βασιλικῷ κατήρῳ.

Αἰθυσιαριεύς, A vesle, Vestiarium, Praefectus vestiariorum. Constantinus de Adm. Imp. c. 51. ἢ ἐπεὶ πάλαι ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ δομῆτικὸς τῶν σχολῶν, καὶ ὁ παρασκευαστικὸς, καὶ ὁ ἀθυσιαριεύς, καὶ ἐν τῷ καλῶν τῶν ἐν ἀνάβλῃ τῶν βασιλικῶν ἐσθίμων. Leo Grammaticus: ἀθυσιαριεύς τῶν ἀθυσιαριῶν αὐτῶν. Item: Προέστης τῶν ἀθυσιαριῶν αὐτῶν. Anonymus laudatus ἢ Rigaltio: ἐκτός τῶν τούτων χωρίων, καὶ τὸ ἐλάττω μόνον πρὸς τὴν πόλιν τῶν ἀθυσιαριῶν οὐκ ἔστιν ὁ δὲ ἐξ ἑσθίμων τῶν ἐπὶ τῶν ἐσθίμων ὑπάρχοντων τῶν ἀθυσιαριῶν, ἢ τῶν Φυλακῶν, καὶ κατ' ἐξῆς καλῶν τῶν, καὶ ἰδιωτικῶν, καὶ λατρεῖν τῶν ἐλαττωμένων οὐκ ἔστιν τῶν βασιλικῶν ὑπερῆματα.

Πρωτοβεστιαριεύς, Primum Vestiariorum, inter dignitates Palatinas sexta, apud Codinum, cap. 2. num. 6. cujus munus circa vestes Imperatoris fuit, ut est apud eundem cap. 6. num. 3. 1. 32. 3. 8. In iis recensetur quibus rubris pileis uti concessum etat, seu

Σκαθιάσιος ἱεροσολίτης ἡγεμονίᾳ κεκοσμημένος.

Ut est apud Matth. Monachum in Catalogo Offic. Palatii. Eius vestes & insignia describit idem Codinus, cap. 4. num. 4. Hi porro Protovestiarij occurrunt apud Scriptores non semel. Constantin. lib. 1. de Themat. cap. 12. Basilius Porphy. in Nov. de Praescript. 40. annor. Cedren. in Michaele Paphlagona, Leonem Grammat. in Theophilo, pag. 449. Acropolitam, cap. 3. 21. 40. 60. Gregoram, lib. 3. Pachymer. lib. 2. cap. 14. &c.

Βεστιαριῶν, Vestiariorum, de quibus copiosè egimus in Notis ad Alexiadem pag. 185. & in Glossario med. Lat. Cedrenus an. 22. Justiniani: καὶ προκίτου ἡγεμονίης ἐν τῷ Εὐδοκίῳ, ἀπέβη οὐ βεστιαριῶν τὸ σῆμα καὶ τῷ Βεστιάριῳ. Ubi Theopanes habet βεστιαριεύς. Anna Commena lib. 4. Alexiad. pag. 109. τῶν δὲ 24 οἰκονομῶν αὐτῶν, βεστιαριεύς ἢ οὐκ ἔστιν καλῶν, καὶ τῶν Φραγκικῶν ταμίῳν ὁ Παντοκράτης, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Οὐμπερτουλάος ἐκ τῶν πρὸ ἰσχυρισμῶν λαῶν. Michael Cevalarius Patr. Constantinopol. in Epist. ad Petrum Antiochenum Patr. num. 3. καὶ ἰσχυρισμῶν τῶν τὰ πρὸ ἐκείνων ἰσχυρισμῶν βασιλικὰ γράμματα βεστιαριῶν, &c.

Πρωτοβεστιαριεύς, Dignitas Palatina, Ordine decima nona, apud Codinum cap. 2. cui suberant Vestiariorum. Sed & senescente Graecia praecipuum ejus munus fuit circa παράσσει Imperatoris, ut a suo loco agimus, ut docet idem Codinus cap. 5. num. 30.

32. cap. 6. n. 5. cap. 7. num. 3. 22. Eisdem vestes & insignia describit, cap. 4. num. 21. Hujus dignitatis meminit praeterea Pachymerus lib. 1. cap. 20. lib. 6. cap. 19. lib. 9. cap. 10. Acropolitica cap. 15. 60. 75. 77. Gregoras lib. 6. pag. 88. 1. E. dit.

Βεστιαριεύς, Vestior, qui est à veste. Theopanes an. 22. Justiniani: προκίτου ἢ ἡγεμονίης ἐν τῷ Εὐδοκίῳ, ἀπέβη οὐ βεστιαριεύς τὸ σῆμα τῷ Βεστιάριῳ. Ubi Cedrenus habet βεστιαριῶν. Euchologium Goari, pag. 925. ἰσχυρισμῶν τῶν λαμπρῶν ὁ Πατριάρχης, καὶ ἰσχυρισμῶν αὐτῶν τοῖς βεστιαριεύσι καὶ τῷ Φίλων. Vide Gloss. med. Lat. in Vestior.

Βεσικ, Vestes, Dignitas aulica cujus munus non indicatur à Scriptoribus, tamen Vestas eisdem esse cum Vestiaribus liceat conjicere. Hac dignitate ornatos plures recenset Scylitzes, pag. 760. 762. 771. Meminit etiam Scholiastes Harmenopuli lib. 5. tit. 11. §. 8. cujusdam Vestae I C. ut & Constantini Vestae & Grammatici, Petrus Lambecus lib. 5. Comment. de Biblioth. Caesari pag. 38.

Βεστιαριεύς, qui vestes praest, primus inter vestias: Dignitas ex illustrioribus in aula Constantinopolitana. Scylitzes in Eudocia, pag. 820. ὡς μὲν προβεστιαριεύς Δεξὶ Σαυροκίτου ὁ ἀνοχῆς: Πατριάρχης ἢ πύλων ἰσχυρισμῶν τῶν βασιλικῶν Κωνσταντῖνον τῶν δὲ κατὰ τὴν ἀνάβλῃς βεστιαριεύς. Zonaras in eadem Eudocia: τετάρτοιο ἢ τῷ τῷ βεστιαριεύῳ ἀρχιμαντῆρι. Vide eundem in Michaele Duca, pag. 228. Edit. Extant apud Joannem Euchelotum Metropolit. pag. 30. ἐπὶ τῷ βεστιαριεύῳ Ἀνδρονικῶν ἰσχυρισμῶν. Laudatur ab Alatio Michaelis Pselii Oratio pro Pabro βεστιαριεύῳ, d. Theologico character. Praeterea Oratio alia inscripta ἰωάννη βεστιαριεύῳ, ταυτίτῃσι καὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Sed & ipse Michael Pselius βεστιαριεύς καὶ τῷ τῷ φιλοσόφῳ inscribitur apud eundem Allatium in dissert. de Pselis, pag. 44. Michael Cevalarius Patr. Constantinopol. in Edicto de Projecto pittacio, meminit Κωνσταντῖνον βεστιαριεύῳ καὶ τῷ τῷ φιλοσόφῳ. Memorat ibidem τῷ βεστιαριεύῳ τῶν γαμβρῶν τῶν Ἀρζούρ, καὶ τῷ βεστιαριεύῳ ἐκείνου υἱοῦ. Alios praeterea hac dignitate donatos habent Nicephorus Bryennius lib. 1. n. 14. Scylitzes, pag. 763. Zonatas, pag. 228. &c. Sed & etiamnum superest in Ecclesiis Orientalibus: nam in Synodo Constantinop. an. 1638. subscribit Μιχαὴλ ἰερεὺς βεστιαριεύς καὶ διδάσκαλος τῶν μεγάλων ἐκκλησιῶν.

Πρωτοβεστιαριεύς, Primum inter vestiariorum. Dignitas, cujus meminit Joan. Cinnamus lib. 3. num. 17. Πρωτοβεστιαριεύς τῶν πρὸ ἀνάβλῃς, καὶ ἢ τῷ Πρωτοβεστιαριεύῳ ἀνάβλῃς ἀρχιμαντῆρι. Vix enim censuerim huc indicari Πρωτοβεστιαριεύῳ, tamen hujusce dignitatis non meminerit Codinus, nam &

Πρωτοβεστιαριεύς τῶν Ἀλιόρων, inscribitur Symeon Sethi, Autor libri Editi de Alimentis, in Cod. Reg. 1261. quod intelligi debet, obtinuisse hanc dignitatem in Palatio, quod Antiochi dicebatur, Constantinopoli, in quo aservata fuisse Cimelia Imperatoris obtervavimus in nostra Constantinopoli Christiana lib. 2.

ΒΕΣΤΙΑ, Vestia. Lexic. Gr. MS. Reg. βεστία, τὸ θῆρα, καὶ τῶν Ρωμαίων.

ΒΕΣΤΡΟΝ, τὸ Κωνσταντῖνον τὸ μικρὸν, in Glossis Botanicis M S S. ex Codd. Reg. 848. 1177. Centaurium minus, de quo Ruellius & Botanicis, Glossæ aliæ Græcobarb. M S S. βεστρον, ἢ βεστρόνικα, Betonica, Cestron. Vide eundem Ruellium lib. 3. cap. 76.

ΒΕΤΤΑΝΗ, Vita MS. Sanct. Auxentij: ἐν μίᾳ τῶν τῶν ἡμερῶν ἀνοχῆσι ἰδιώκων ἐν τῷ οἴκῳ ἐν τῷ ἑσθίμῳ βεττάτων. καὶ ἐσθίμῳ φουκῶν, &c. Ubi Hermetus sportam betarum vertit.

ΒΕΤΩΝΙΚΑ, ἢ ῥίζα ἢ πτερυγίων οἰ ὃ σιδήρι-
τη, in Glossis Botanics ex Cod.Reg. MS. 848. *Ra-
dix Verbenacae*. Vide Demetrium Constantinopol.
lib. 1. Hieracofolij, pag. 122.

ΒΕΤΕΡΑΝΟΣ, βετεράνῳ, *Veteranus*. Lexic.
Gr. MS. Reg. Cod. 2062. βετεράνῳ, ὁ δαυλοῦς ἢ
εραλίας, ἰπὶ ἡκουστία ὃ ἔτι ἐδύλοσιν. Glossā Ba-
silic. βετεράνῳ, (πατρίαν profert Codex Reg.) ὁ
πεπαιδευμένῳ, καὶ αἰετὸς ἢ εραλίας. βετεράνῳ, ὁ γέ-
ρον. βετεράνῳ, τῆς τῆς τῆς. Leg. γέρον. Suidas ha-
bet βετεράνῳ, ἡ δὲ ῥωμαίος ὁ δαυλοῦς ἢ ερα-
τίας.

Βεττερίανῳ, *Conveteranus*, apud Molesinum
in l. 9. §. 6. D. de exulat. Vide ibi Ant. Augusti-
num, pag. 340.

ΒΗΛΙ. Anonymus de Bellis Francor. in Mo-
rcia:

Να ἔχη τὰ Καλαόριε, ὃς βῆμα δεκάδιον.

ΒΗΚΙΟΝ, Ægyptiis, *Salvia*, apud Interpol.
Dioscorid. cap. 445.

ΒΗΛΟΝ, βηλοῦρον, &c. Vide in βίλον.

ΒΗΜΑ, *Sacrarium*, Ἀδύλον, Locus in Templo ubi
constant Sacerdotes, & quem nulli Laico ingredi
fas erit, præterquam Imperatori, cui licuit προα-
ξίαι δῶρα πῶ πλασαντι, in ipso Bematē, seu ἰδῶν ἱερῷ
ὑποσησθῆναι: idque κατὰ τινὰ ἀρχαίαν τέλη παραδειν, ut
est in Synodo Trullana Cap. 69. Lexicon MS. Cyril-
li: Ἀδύλον, τὸ δαυλοσιν μέγῳ ἢ ἱερῷ, ἦτοι βῆμα, ἐν
ὃ ἡ θρησκῶν πᾶσιν ἰσθαιεν. Germanus Patr. Constanti-
nopol. in Mystagog. βῆμα ἔστι ὑποβῆμα ἢ τόπος,
καὶ ἔστιν, ἐν ἧσιν ὁ παμβασίλευς Χριστὸς ἀποκαθῆναι μὲν ἢ
αὐτῷ Ἀποστόλων, &c. Concilium Laodicenum Can. 55.
ἔτι ἡ δὲ προβαλῆσαι ἀπὸ τῆ εἰσόδου ἢ Ἐπιστοπία εἰσθαι καὶ
καθιζέσθαι ἐν τῷ βῆματι. Adde Can. 19. Gregorius Na-
zianzenus Carm. 11.

Βῆμα τὸ εἰ ἀγέλωτος χροσασίνοι τίθωλῳ.

Palladius in Vita Chrysofomi, pag. 18. καὶ ὄπλοκ τὸ
βῆμα πτεροσχιζέσθαι, &c. Vita S. Nili jun. pag. 22.
ὅτι ἱσθαι οἰ πόδες αὐτῷ ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ τὸ
ἀγῶν βῆμα ἢ ὑποσησθῆναι. Adde pag. 59. Anonymus de
locis Hierosol. cap. 1. οἰ αὐτῶν ἢ ἔσθωλαν ἢ τὸ βῆμα
ἢ καὶ, ὅτι λέγουσιν οἰ ἑβραίοι. Vetus Inscripctio apud
Gruter. 71. 1. ΑΥΤΑΙΣ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΓΑΙΩ ΤΙΝΙ
ΤΥΦΛΩ ΕΡΧΟΜΑΤΕΝ ΕΛΘΕΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕ-
ΡΟΝ ΒΗΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΑΙ ΕΙΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥ
ΔΕΞΙΟΥ ΕΛΘΕΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΘΝΑΙ
ΤΟΥ ΠΕΝΤΕ ΔΑΚΤΥΛΟΥΣ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ
&c. Alia apud Eudodium Sponium tom. 3. Itinera-
rij: ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ ΙΕΡΟΚΗΡΗΣ - ΛΑΞΑΝΑΡΟΣ ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΒΗΜΑ &c. Alia vide in nostra Constantinopoli
Christ. lib. 3. & apud Goarum in Eucholog. pag.
13. 14.

Οἱ βῆματῳ, qui in Synthrono, seu intra Bema-
tibus Cancellis sedent, in Euchologio, pag. 251. 253.
302. Dignitates Ecclesiasticæ. Ut contra οἱ ἔξω ἢ βῆ-
ματῳ, quibus in Bematē sedere non licet, apud
Sguropolum in Hist. Concilij Florent. sect. 12. cap.
8. & in eodem Euchologio, pag. 302. Eustathius in
Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 99. ἔστι
βῆματῳ, καὶ ὅτι ἢ κατῶ. Οἱ βῆματῳ ἱσθαι βῆματῳ, apud
Nicephor. Gregoram lib. 3. pag. 33. 1. Edit. Pachy-
metes lib. 9. cap. 1. ἔτα καὶ ἢ ἱσθαι δειψοζίαν τελευ-
τήσῃ, ὅτι μὴ αὐτὸς Πατριάρχης ἔστω εἰ ἀρχιερεὺς, καὶ
οἱ βῆματῳ πάντες, ἐφ' ἑκάστῳ ἢ τελευτήσῃ, καὶ πῶ ἡ
καὶ τὸ εἰκὸς ὑμωσθῆναι τὰ ἑσθαι πῶ πατρί τῃ κα-
ελίω. Symeon Thessalonicensis de sacris Ordinari.
cap. 141. καὶ αὐτῶ ὃ οἱ βῆματῳ τῶσιν ἔχουσι τῶ
ἀγγέλω. Vide in Θεραπείᾳ.

Βηροβερνι, *Porta Bematris*, θύρα ἢ βῆματῳ, Ζγ-

gomalæ. Malaxus in Hist. Patriarch. sub fin. καὶ
βηροβερνι μέγα ἐκκεῖσθαι πολλὰς τιμὰς, καὶ αἰ πὸρ ἢ
ἀγῶν θῆματῳ παλαιοσῶ μὲ ἢ Ἐσθαι βῆματῳ ἀσπασμῶ ἢ
ὑποσησθῆναι Θεοτόκῳ.

Παράβημα, *Locus Bematris adnexus*. Vide Alla-
tium de Recentiorum Græcorum Templis, pag. 136.

Βῆμα, sic appellabatur Manichæi festum diem quo
Manes occisus est, quod quinque gradibus infru-
cto tribunali, & pretiosis linteis adornato illum
celebrabant. Anathematismus Hæreticis Manichæor. καὶ
τὰ μυστὰ καὶ ἀκαθάρτα ἐ ἑσθαι πῶ μυστῶ, καὶ τὸ
καλῶσθαι αὐτῶν βῆμα, &c. Vide nostram Constani-
tinopolim lib. 3. cap. 49.

ΒΗΜΑΤΙΖΕΙΝ, Nicetas in Alexio lib. 3. n. 6.
οἱ γδ ἰς ἡμὰς αὐτοκρατορὸς καὶ μέγῃ βηματίσῃ, πῶ ἢ
ἔσθαι ἑσθαι πτεροσχιζέσθαι. Cùm scilicet aliqui profici-
ficis volunt, μετῶσθαι ejusmodi proficctioem
vocat.

ΒΗΜΑΤΙΚΙΑ, *Preces que in Ambone, aut
in solea, à Cantoribus vel Psaltes in Ecclesia con-
cinnuntur*. Græcoticum apud Nicomem Monachum
in Pandectis MS. lib. 1. ferm. 29. ἔσθαι τῶ γδ καὶ
ἡ ἐκκλησιαστικῆ τάξῃ προαξίαι ἢ ψαλτῶ, ἀνατίσῃς,
καὶ ὑποσησθῆναι, καὶ ἀποσησθῆναι ψαλτῶ μὲν ἔσθαι τὸ
ψαλλεῖν καὶ ἀπὸ τῶ μὲν καὶ ἦμα, καὶ ἔσθαι, καὶ
προκαθῆναι ἢ τῶ ἡσθαι τὸ, ἀγῶν ὁ εἰς, καὶ ἡσθαι τὰ
προκίβημα καὶ Προψαλμῶ, καὶ τὰ βηματικά, καὶ
ἡσθαι πῶ προσησθῆναι. Infra: οἱ βῆματῳ Προψαλμῶ, καὶ
προκίβημα, καὶ καθιστάσθαι, & βηματικά, ἔσθαι καὶ τρο-
πάσθαι, ἀγῶν ἡσθαι ἡσθαι, &c. Nescio tamen an hac
voce non intelligatur *Psalmi graduales*, de qui-
bus egimus in Gloss. med. Lat.

ΒΗΜΕΡΙΑ, pro ὠμμερία. Anonymus de Nu-
ptiis Thesei lib. 6.

Τοσθαι ἡσθαι ἀπὸ τῶ καὶ βηματῳ δασμῶ.

Idem lib. 4.

Ὅτι ἡσθαι μεταστραφῶ εἰς βηματῳ ἢ πρώτως.
Utitur alibi.

ΒΗΝΑΤΩΡ, *Venator*, Bestiarum Præfectus,
nutritor, ad Circi usus. Passio S. Glyceriæ, n. 13.
ἔσθαι ἢ ἔσθαι ὁ ἀγῶν Γλυκερίας, ἀνακαμῶσθαι ὁ βηματῳ ἡσθαι
τὸ πῶσθαι, καὶ ἔσθαι ἡσθαι παμμεγῶσθαι βρωμῶσθαι. In-
fra: ἑσθαι ἡσθαι appellatur.

ΒΗΞΙΛΛΟΝ, βηξιλλῶσθαι. Vide in βί-
ξιλλῳ.

ΒΗΡΑΣΑ, τὸ μῶσθαι, in Glossis MSS. Colbert.

ΒΗΡΓΗΛΙΟΣ, *Quintus Poëta, Virgilius*.
Martyrium apocryphum Sanctæ Hæcatherines MS.
ἡσθαι ἡσθαι ἡσθαι καὶ βρωμῶσθαι. Ita ibi plu-
ries.

ΒΗΡΙΟΝ. Vide in βίριον.

ΒΗΡΙΑΡΙΟΣ. Vide in βίρετῳ.

ΒΥΡΥΛΙΟΣ λῆσθαι, ὅτι ἡσθαι ἡσθαι ἡσθαι τὸ
λόγῶσθαι βρωμῶσθαι, in Gloss. Jatric. M. S. Neo-
phyti. Vide in βρωμῶσθαι.

ΒΥΡΥΤΖΑ. Vide in βυρῶσθαι.

ΒΗΣΑ, βῆσα, *Visculum*, apud Nicolaum My-
rperfum sect. 35. de Nardinis, cap. 3. ubi Cod. MS.
βῆσαν habet, quomodo etiam S. Athanasius de
imagine Betyensis: τότε προσῆναι καθῆσθαι τῷ πῶσθαι ἢ
εἰκὸν ἢ Κυρίῳ βῆσαν καὶ ἢ τῶσθαι ἢ εἰκὸν ἢ ἑσθαι
ἢ λόγῶσθαι, ὅτι ἔσθαι τὸ εἶμα καὶ ἡσθαι, ἡσθαι
πῶ βῆσαν καὶ ἢ τῶσθαι ἢ ἑσθαι ἢ λόγῶσθαι.

Βῆσαν, Gloss. Gr. Lat. ἀγῶν ἢ ἑσθαι *Amprulla*.
Lexicon MS. Reg. βῆσαν, πῶσθαι.

Βῆσα, eadem notione. Hecfychius: ἑσθαι βῆσαν
βῆσαν, καὶ βῆσα ἡσθαι ἡσθαι. Vita MS. S. Syme-
onis propter Christum Sali: θῆρα ἢ βῆσαν ἡσθαι
βῆσαν μῶσθαι, &c.

Βῆσαν,

ΒΙΑΣΙΟΝ, βίασιον. Lexicon MS. Cyrilli : βίασιον, π-
τήριον ἐξ ὕλης. Idem Hefychius : Μυροβίσιον, βίασιον ὕ-
λων. Antiquitar. Constantinopol. βίασιον ὕλων μύ-
ρα. Vita MS. Sanct. Symeonis : ἐσθλὸν ὄφις, καὶ
ἐπιπν ἐξ ἐοῦς τῆ βίασιον τῆ οἴνου. Infra : ἔκλασε καὶ ὁ αἰθώας
Συριαῶν τὸ βίασιον. Hæ porro voces omnes deductæ
videntur à βίασι, quod est vas aut urna habens an-
fas, uti ab Hefychio, seu vas vitinarium ut ab Eu-
stathio exponitur : quo vocabulo usi Græci veteres,
Xenophon, Athenæus, & alij : hinc βιασιος, & β-
βιασιον diminut. apud Diofcoridem lib. 1. cap. 96. Con-
stantinum Asyncritum M.S. & alios. Vett. Glossæ :
Doliolum, βιασιον. Apud Suidam in φορῶ, & Codi-
num in Orig. Constantinopol. n. 34. βιασιον μύρα ἢ
ἀσθλάσι ὁ χρυσός. Ubi παρατί κη. MSS. habent β-
βιασιον. Ita etiam Liber Jatricus MS. ex Cod. Reg. 190.
περισφίσεως ἀμυβίσι τὸ βιασιον. Liber Chymicus Or-
phei & Cleopatrae MS. τριφύλας καλῶς, ὅτι ἐμὸ ἐ β-
βιασιον ὕλων. Rufinum : καὶ στίβιον αὐτῶ τριτίη τ ἐ πὶ
βιασιον κατ' ἕλιζον. Nicolaus Myrepsus MS sect. 1. cap.
74. καὶ στίβιος καλῶς, βάλει ἐν βιασιον ὕλων. ἐ β-
βιασιον ὕλων, cap. 185. Vide βίασι, & Gloss. med. Lat. in
Bicarium.

ΒΗΣΑΛΟΝ, Later, ex Latin. *Bessalis* :
nam & *Bessales lateres* dixit Vitruvius, qui sci-
licet octo uncias habebant longitudinis. Matthæus
Silvaticus : *Bisalon, Visalon, Later, J. teguli.*
Glossæ Græc. Latin. βήσαλον, *Later coctiu.* βήσα-
λα, *Laticula.* Ita etiam Latin. Græc. Glossæ Ba-
siliæ, Τίγγον, λιθῶ, βήσαλον, &c. Joannes Tzetzes
Chil. 9.

Ὀπτιλὸν ἢ πλίνθον ἴσως, ἢ βήσαλον καλῶμεν,
τὸ βασιλῶν ἢ ἰσθμα γῶ ὑπὲρ ἄρον ἐν βήσαλον.

Constantinus de Adm. Imp. cap. 29. αὐτὸ κάστρον
ἔτι δὲ βήσαλον ἔστι ἐκτελεσμένον, ἔτι δὲ πρὸ ἰσχυροῦ,
&c. Idem cap. 42. καὶ ἰσθμὸς ὁ τῶν λιθῶν καὶ ἔχει
σπῆς ἴσθιον κάστρον ἰσχυροῦς, καμινὰ τινὰ ποιοῦσα μ-
νη, καὶ βήσαλον ἐν αὐτῷ ἰσχυροῦς, καὶ αὐτῶ πλῆ
κάστρον ἴσθιον ἰσχυροῦς. Utitur præterea, cap. 53. pag.
219. Michael Glycas Annal. parte 4. pag. 268.
απαρτίτῃ ὁ σπῆς ἢ βήσαλον κέρων παύσι. Achmes
Onitocrit. cap. 145. εἰ ἢ ἴσθια δὲ βήσαλον ἰσχυ-
ροῦ, ἀρῆσι καὶ ὑπὸ χαρῶν καὶ δόξας. Sic tollendus
asteriscus. βήσαλον ἐκλυμῶν, in Cod. Reg. MS. 618.
fol. 287. v. Utuntur alij non semel, Theophilus
Antecessor lib. 1. tit. 2. §. 20. Liber 58. Basiliæ
tit. 2. cap. 19. Suidas in Leone Byzantino, Codi-
num in Orig. cap. 139. 143. 147. & alij. Vide Cu-
naciæ lib. 9. Observat. cap. 26. Salmaciæ ad So-
linum pag. 1231. Gronovium de festiis, pag. 428.
&c. Interdum

βήσαλον scribitur. Alexander Trallianus lib. 7. cap.
22. αὐτὰ γῶ καὶ ὀπτιλὸν προσφερόμενα πᾶσιν ἐπιτίθειαι,
καὶ μάλλον ἐπὶ βήσαλον ἐπιτίθειαι. Ubi Goupylus
accessit se ait à Cretens, hanc vocem signifi-
care carbones incensos ad affandos pisces compa-
ratos. Continuatur Theopanis lib. 3. num. 28. ἐκ
μυθῶ μύρων καχλίκων τῆ πῶμα ἀσβασον, ἐκ ἢ τῆ
κερμῶν γῆς πλῆθὸν ἰσχυροῦς ἀπὸ καμινῶν, καὶ βήσαλον
ἰσχυροῦς. Zacharias Pap. lib. 4. dialog. cap. 37.
οἷος ἢ Σωμῆσις ἐσφρατῆσι ἐκαστὸν ἠκεδῶματὸ, ὅστις
ἰσχυροῦς βήσαλον ἰσχυροῦς ἀσβασον. Ubi Gregorius
M. Ibi quadam mira potentia edificabatur domus,
que antea videbantur laterculis construi. βήσα-
λον, scribitur apud Myrepsum cap. de Emplastris,
num. 193.

ΒΗΣΑΟΙΔΗ, Ægyptiis, Herba Pedicularia,
apud Interpolat. Diofcorid. cap. 738.

ΒΗΣΑΣΑ. Vide in βήσαλα.

ΒΗΣΙΟΝ. Vide in βήσα.
ΒΗΤΓΑΜΟΣ. Collectedanea de Antiquit. Con-
stantinopol. sect. 200. apud Lambecium : οὐτὰ καὶ
τίσασιν αὐθιχὰ καμινὰ παμυροῦς, καὶ αὐτὰ κατὰ
Σαβῆρον καλοῦσασθῆσαι, πολλὰς μασίλας ἐς ἔσθιον οἰ-
νοῦσθῆσαι ἴσθιον μακρῶν, καὶ ἴσθιον βήγαμων ἰσχυροῦς ἀσβασον,
&c. Ubi Combefisius : *Deorum inferorum, veluti*
Saturno Patre, interpretatur. At unde id hausit,
planè nescio.

ΒΗΤΙΟΝ, Vitium, aitia, in Glossis Ba-
siliæ.

ΒΗΧΑΣ, Tussis, πῆξ : βηχῶν, *Tussire, βήσιον.*
Nicolaus Myrepsus sect. 1. cap. 239. Ex Cod. Reg.
διδῶς μὲν χολῶ πύσασιν, σπῆς ὅ βήχων ἔσθῆν μὲν μιλι-
κράτη, &c.

Βηχαία, apud eundem Myrepsum sect. 8. cap. 83.
vox ignota Fuchio, quem rectè, & opinor, *Thysilla-*
genem interpretatur Quasdam veteribus βήχων αρ-
pullatam.

ΒΙΑ, Necessitas. Nomocanon Cotelierianum, num.
77. ἰσχυροῦς μὲν ἔσθῆ μὴ ἀνέσθῆται, ἰάν ἰσθῆ βία. Oc-
currit ibi passim.

ΒΙΑΡΩΣ. Vide in βία.
ΒΙΒΑΚΙΝΟΣ, pro βαμβάκιον. Vide in βά-
βαξ.

ΒΙΒΑΡΕΤΤΗΣ, Ceterius, in Glossis Græco-Lat.
Vide Gloss. med. Lat. in *Ceterius.* Sed unde hæc de-
ducta vox? putabam à *viverra,* & ita appellari canem
qui cum viverra venatur. Vide idem Gloss. in *canis*
bibarrhant.

ΒΙΒΑΡΙΟΝ, Vivarium. Scholiastes Nicandri
ad Alexipharm. ἰσχυροῦς ἢ, τῶν τῶ πλῆθῶ, ὅπου τῶς
ἰσχυροῦς πύσασιν καὶ ἐκλυμῶν ἢ ὁ ἔσθῆ, καὶ τὸ βιβά-
ριον. Occurrit etiam apud Scholiast. Oppian lib. 1.
Halieut. Procopius lib. 1. Gothic. pag. 201. edit.
1607. τῶν τῶ ἢ ἀλλὰ βραχὺ περιβάλλον ἔσθῆν αὐτῶ
οἱ παλαιὸν Ρωμαῖοι, καὶ ἀσφαλῆας τινος ἰσχυροῦς - ἀλλὰ τρωτῆς
τινὸς καὶ ἐσφρατῆσι χαρῶν ὅπου δὴ καὶ ἰσχυροῦς τῶ καὶ τῶ
λα ὅπου καὶ ἐσφρατῆσι ἐσθῆ τρωτῶν τῶ δὴ καὶ βιβάριον τῶ
τῶ αὐθιχῶσαι. Joan. Tzetzes Chil. 8.

Ἐχῶν ἰσχυροῦς καὶ μύρασιν ἐν τινι βιβαρίῳ,
κῶσιν ἐσθῆσιν αὐτῶ σφρατῆσι τῶ διακρίβον.

ΒΙΒΑΤΑΔΡΙΟΝ, Libellus. Palladius in Hist.
Laufiaca, cap. 31. ἀναγκῶν εἴ ἔστιν καὶ τῶ τῶ ἰσχυροῦς
μύρων βίαις ἐσθῆσαι τῶ βιβλιόριον τῶ σφρατῆσι
τῶ ἐσφρατῆσι. Occurrit etiam apud Theodorum
Studitam Orat. In S. Platonem, n. 16. Photium Cod.
121. 185. &c.

Βιβλομαρτυρία, Librorum Compellor, apud Scho-
lastem Basiliæ lib. 20. p. 464.

ΒΙΒΛΟΓΕΝΕΣΙΑ, Liber Generationis : ita
appellatur Evangelium S. Matthæi, quod ab hisce
verbis incipit, in Cod. S. Chrylostomi Colbetteo
4456. ubi prima Homilia hoc titulo donatur, καὶ
τῶ βιβλογενεσίας.

ΒΙΒΛΟΘΗΚΑΡΙΟΣ, Bibliothecarius. In Epi-
stolis Photij, una est cum hac inscriptione : Αναστα-
σία πρωτοτύπου καὶ βιβλοθηκαρίου Γώμου.

ΒΙΓΚΑΣ, βίκας, βίκας, Vinea, acclamatio fa-
ctionum Imperatori in Amphitheatro. Chronicon
Alexandr. an. 5. Justiniani : ἐν πολλῶν, ἰσχυροῦς τῶ
βίκας, id est, in vineas; ibidem : Ἀρχὴς ἰσχυροῦς, τῶ
βίκας. Ita anno 11. eisdem Justiniani. Theopanis
anno 5. pag. 157. καὶ ἔσθῆσιν κρῶρον, ἰσχυροῦς Ἀλ-
γῆσι τῶ βίκας, κῶσιν οὐθῆ ἰσχυροῦς τῶ βασίλει. Ita an.
6. Idem an. 1. Tiberij Thracis : Αναστασία Ἀλγῆσι τῶ
βίκας. Acta S. Maximi Confess. καὶ οἱ ἰσχυροῦς ἀσβασον
ἰσχυροῦς, κῶσιν Ἀλγῆσι τῶ βίκας.

ΒΙΓΛΑ, Crux ensis, apud Crasium in Turco-
Giacia, pag. 188.

ΒΥΓΛΑ, *Vigilia, Excubiæ.* Glossæ MSS. βύγλα, φρουρία. Auctor Etymologici: φρουρία ὅτι ἡ παρ' ἡμῶν λεγόμενη βύγλα, ἢ φρούς, ἢ λαμπάς. Euseb. ad Iliad. β. σκοπιὰ λίγ' τῶν κοινῶν λογισμῶν βύγλας. Theophrastus an. 13. Heraclij: καὶ φρουρίας τινὰς τῆ ἰσ' ἀπὸ Σαρακενῶν, σιωποῦσι τῆ ἑορτῆ βύγλας, καὶ τὸς μὲν ἀνάγειν, &c. Adde eundem an. I. Theodoli III. an. 1. Copronymi, an. 7. Constantini filij Irenes. Constantinus de Adm. Imp. cap. 9. καὶ ἐξήρατο οἱ ὠκεανῶν ἀνδρες φουρίαν τῆ βύγλας μετ' αὐτῶν. & cap. 29. ἐκράθητο αὐτῶν τῆ βύγλας τῶν Σελδάνων. Nicetas in Manuele lib. 5. num. 2. καὶ φουρακίας ἐπέσημι μὲν, ubi Cod. Barbarogr. Βύγλας. Ita in Isaacio lib. 3. num. 3. Vox passim obvia, præsertim apud Tacitos, Mauritium lib. 10. cap. 3. Leonem cap. 6. §. 13. cap. 9. §. 9. §. 53. 63. 81. cap. 11. §. 9. 20. 22. cap. 12. §. 98. 127. cap. 13. §. 2. 4. cap. 14. §. 29. 31. 34. 57. cap. 15. §. 60. cap. 17. §. 54. 65. 67. eundem Constantinum in Tacitic. pag. 16. 27. Occurrit etiam apud Sguropulum in Hist. Conclij Florentini, sect. 9. cap. 13. Ducam Histor. cap. 38. pag. 155. &c. Sed & Anonymus de Nuptis Thefei lib. 5.

Οἱ βύγλας τὸς σιωποῦσιν, καὶ καὶ κἀβρωθον τους. Et lib. 9.

Ὁμοίως ἡ ἐπιφύλαξις οἱ βύγλας γὰρ τῆ φύρις. Jam verò quomodo peragerentur Vigiliæ militares, sic Julius Africanus describit: αἱ βύγλας τῆ στρατίας καὶ πάλαι ἀρχαίως παραδοσι ἑστῶ τῆ ἰπτικῆ πλῆθους ἀρτίων ἰνίαις, καὶ γὰρ τούτων παλαιοῖ ἰπτικῆ εἰς λβ' ἰπτικῆ λαρχίας κληρονομήσας, ἰχθῆς ἀνα ἰπτικῶν ρεπ. ὁμοίως ἕκαστη ἡμέρα οἱ διάρχοι μὲν τῆ ἰδίας ἰκας τῆ ρεπ. ἰπτικῶν ποικίλων τῆ ἀρτίων τῆ βύγλας τῆ ἄλλ' ἡμέρας καὶ τῆ ἄλλ' νυκτὶ καὶ πάλιν μετ' ἡμέρας οἱ ἑτερος, ἔ ἄτος οἱ κατ' ἔξω, εἰς ἀν λβ' ἰδαι τὰ λβ'. νυκτὶ δὲ διήλθωσι καὶ διαδύωσι ἀλλήλων, εἰς ἄτος πάλιν ἀνακυκλῶσι ἢ τῆ τωιαυτικῆς δουλείας πρόνοιαν ἀπὸ τῆ διάρχης. Extat etiam apud Nicephorum ἀπὸ παραδουλίαι, cap. 11. ἀπὸ βύγλας, καὶ τὸν δίσταγμα ἀρτίων ἀπ' ἀλλήλων δίστασαι. Vigiliarum etiam rationem pluribus describit Codinus de Offic. cap. 16. §. 4. 5. 6. Vide *Δρυφάειος* τῆ βύγλας.

Βύγλα, *Statio, seu locus ubi vigilia urbana* consistunt, apud Codinum in Orig. num. 59. Illius etiam meminit Anna Comnena in Alexiade lib. 6. pag. 161. ubi quædam adnotavimus.

Βυγλάτωρ, *Vigilator.* Leo in Tacitic. cap. 12. §. 120. διὸ ἡ ἐκυλάτωρ, ἦγον κατ' ἀσκήσιον, ἢ βυγλάτωρ χρησιμῶς καὶ ἀρτίων καὶ ἀνδρῶν ἐπιτήρησαι, cap. 14. §. 16. μὲν ἔδωγον βυγλάτων ἐκ τῆ τῆ παρατάξις μέρους κατ' ἐπιπαραδουλίαι. Adde cap. 17. §. 97. Nicephorus ἀπὸ παραδ. &c. βυγλάτωρ ἰερωσύνης ῥωμαίων καὶ ἰπτικῶν. Anonymus ἀπὸ κατ' ἀπὸ. ἀπὸ. καὶ διακοπῆσαι ἀπὸ τῆ δισπολλομῶν βυγλάτων τὰ συμπαρκαίμεναι χυρία.

Βυγλιεῖν, *Vigilare.* Leo in Taciticis, cap. 12. §. 56. ἀπὸ ἡ ἑτέρων κατ' ἕκαστον τῶν ῥωμαίων ἐκυλάτωρ, ἦγον βυγλιεῖντας, ἀπορίσις διὸ μὲν καὶ τῆ ταγμα. Utitur præterea, cap. 14. §. 13. 30. 34. Hierocles τῆ ἀσίτων, cap. 29. σχολαστικῶς, καὶ φαλακρῶν, καὶ κυριῶν σιωποῦσιντας σιωποῦσι πρὸς τῆς τῆς βυγλιεῖντας.

Βυγλιεῖν, eadem notione. Glossæ Græco-barbaræ καὶ ἀναβίβη, ἦγον καὶ βυγλιεῖν. Constantinus in Taciticis, pag. 39. ἵνα προλαμβάνωσιν οἱ καθ' ἀλλήλους, καὶ βυγλιεῖντων. Utitur etiam Codinus de Offic. cap. 16. §. 5. 9.

Βυγλιφάρος. Leges Navales Rhodiorum, cap. 36. αὐτῶν καὶ τῆ ἀρτίων ἀμειλίχας, καὶ οἱ βυγλιῶν τῆς δισπονοικίας, &c. Ubi Fabrotus ad marg. notat in Petaviano Codice legi βυγλιφάρος. Sed videtur legi debuisse βυγλιφάρος.

Βυγλιεῖν, quod *Vigilibus*, seu excubitoribus pensitabatur. Occurrit in Diplomate Andronici junioris pro Monembasiotis apud Phranzium lib. 3. cap. 24.

Εὐβύγλα, & Εὐβύγλα, apud Nicephorum de castramet. cap. 12. 21. & in Patebol. Heronis, Vigiliae quæ intra vel extra castra fiunt. Vide in *τῆ τραδία*.

Καμποβύγλοι, & καλῶσποιοι, qui itinera explorant, apud eundem Nicephorum.

Ἡμεροβύγλοι, *Vigilia diurna*, quæ interdiu fit. Codinus de Offic. cap. 16. num. 4. πρὸ τῆ περὶ ἄσας τῶ φουρατόν, ἀπεχρήματῶν οἱ τῆ βύγλας μίγας ἀρτίων κατ' ἕκαστον τὸ λογισμῶν ἡμεροβύγλων, ὡς αὐτῶν τῆ μὲν ἀμειλίχας προσητάχθη καὶ οἱ μὲν ἡμέρας βυγλιεῖντας ἀπὸ τῆ εἰς πάλιν βύγλας αὐτίκα.

ΒΙΔΑΝΑ, *Cochlea, cochlis*, ex Italico, *Vide, & Vidone.* Agapius in Geoponico, cap. 172. κύμα τῆ πάτοισι ἐξίλων, καὶ μὲ βιδανά σφραγὶς σινε ἀς τῆ τῆ χρίσις, &c.

ΒΙΖΑΚΙΟΝ, *Lapillus, Fragmentum lapidis.* Suidas: βιζάκιον, μικρὸν λίθων. Macarius homil. 17. pag. 263. ὡσπερ γὰρ τις βιζάκιον λίθου ἕλθῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ παραινῶσι τὸ τῆ χύσις. Antiochus Mon. homil. 66. ἀποδοῦναι ἐκ μὲν ἀπὸ καὶ ὅλιγων λίθων σιωποῦσιν καὶ ἑτέροις τῆ μικρῶν βιζάκιον σιωποῦσιν, &c.

ΒΙΖΗΡΑ, *Buccula cassidis.* ex Ital. *Vifera*, & Gall. *Vifere.* Anonymus de Nuptis Thefei lib. 7. Ἀρετῆς ἀνασίκοις τῆ ἔργου τῆ βιζήρας.

Et lib. 8. Ἐξίβη καὶ ἰσαθικῆ, κηρῶν τῆ βιζήρας, Γνωστῶσιν ἰσορῶτας, καὶ λάθω καὶ αἰερα.

ΒΥΖΙ, βύζιον, βιζάνιον. Vide βύζα.

ΒΙΘΥΝΙΑΡΧΗΣ, Modestinus in l. 7. §. 14. D. de exculat. ἴθνη ἰερωσύνη, ὅσ' Ἀσιστρία, βιθωαρρία, κατ' ἀσιστρία, &c. Rescriptum Valentianici & Valentis Impm. in Concilio Chalcedon. act. 13. & in jure Græco-Rom. pag. 275. διαβριεῖται τῶν εἰς τὸ διλωτικῶν ἡ σιωποῦσιν, αὐτῶν ἔ ἡ πόλις ἕρμῃ μνηστορῶσι ἴσω, τῆ σιωποῦσιν ἰπὶ τῆ πρὸ τῆ βιθωαίμεναι διαβριεῖται. Vide *Ἀσιστρία*.

ΒΙΚΑΝΑΛΙΑ, in Glossis Basilicis. ὁδὸς ἡ εἰς κύμην ἀγῶνα. Ubi legit, βικιναλία, ut fit via vicinalis, de qua I. C. nisi legere quis malit, βία κανάλια, via canalis. Vide Gloss. Lat. in *canalis*, & in via *vicinalis*.

ΒΙΚΑΡΙΟΣ, *Vicarius.* Glossæ MSS. Reg. & Suidas. βικάρῶ, ὁ διαδουχῶ ἀπὸ ῥωμαίων. Glossæ Basilicæ. βικάρῶ, ὁ οἰκίτη οἰκίτης. ὁ τῆ δέλιου δέλιου, ὁ ποταπρωτικῶν. Martyrium S. Clementis Ancvr. MS. ὁμοίωσιν τῶν τῆ βικαρῶ ἀρχιῶ ἐξοῦσι, Adrianus I. Pap. in Epist. ad Constantinum & Irenem in act. 2. Synodi VII. καὶ μαλίστα ἐκ τῆ παραδοσι τῆ ὁρθοδόξου πίστεως τῆ ἐκυλάτωρ τῆ ἀγῶσι Πέτρου καὶ Παύλου τῆ κηρῶν ἀπὸ τῶν ἐξοχολογῶν, καὶ ἀνακαλῶσι τῆ βικαρῶ αὐτῶν, &c. βικάρῶ μακρῶ τῆς, in Notit. consuetudin. subjecta Nov. 8. §. 5. & in Nov. 30. initio. Adde Nov. 27. Occurrit hæc vox apud S. Basilium Epist. 234. 264. Socratem lib. 7. cap. 12. Nilum Mon. lib. 2. Epist. 162. Theopphanem an. 22. Heraclij, an. 11. Copronymi, Mauritium lib. 12. Stratég. cap. 8. lib. 3. Basilic. tit. 1. §. 27. &c.

Βικάρῶ, apud Eusebium lib. 10. hist. Eccl. Vide Glossas Basilic. in *προβιζιανῶν*.

Βικαρία, *Vicaria, Vicarij dignitas*, vel *districus.* Justinianus Nov. 8. cap. 1. μὲν εἰς ἀναπλήσιον μεθῶσιν, μὲν εἰ πάλιν μὲν νῦν καμῶσιν Βικαρία.

Βικαριανός, *Vicarianus*, in Nov. 26. Justiniani. βικαριανὴ τάξις, *cohors vicariana*, in Nov. 30. c. 1. in Edicto 2. cap. 1. §. 2. in Edicto 8. cap. 3.

ΒΙΚΕΝΝΑΙΑ, *Vicennalia*, de quibus egimus in Syntagmate de Imperatorum Constantino. numis. Chronicon Alexandrinum an. 20. Constantini: *ἐν εικοσθέρῳ αὐτῷ βασιλείας αὐτῷ ἦσαν, καὶ ἴδιον ἐν τῇ ἀρχῇ βικεννάλια πᾶν φασίεναι ἢ φιλοτισμῳ.*

ΒΙΚΙΑ, *Vicia*. Glossæ Scrvij: *Vicia, βίκιον.* Gloss. Gr. Lat. Χέρσος, *vicia*. Idem &

βίκος, *Vicia*, leguminis species. Eustathius ad *Iliad.* 5. *ὄσπρον, σπύριμον μέλαν, μακρότερον ἢ λισομένῳ βίκου ἢ ὄσπρον.*

ΒΙΚΙΝΑΤΩΡ, *Buccinator*. Scholion ad Epitomon. Canon. in Jure Græco-Rom. *βικινάτωρ βασιλικῶς βασιλιθεὶς, &c.* Vide *βίκιον*.

ΒΙΚΟΣ, *Vicus*, in Gloss. Græcolat.

ΒΙΛΗ, *Villa*. *Eclog.* Basilic. 2. *αἱ δὲ οἰκοδομίαι ἐν μὲν τῇ πόλει οἰκίαι λέγονται ἐν δὲ τοῖς χωρίοις, βίλαι.* Vide *Glossæ* Basilic. in *φῦδος*.

ΒΙΑΙΝΟΥΝΤΙΑ, *Gallis, Hysocyamus*, apud Interpolat. Dioscor. cap. 651.

ΒΙΛΛΟΣ, *Libellus, Scheda*. Damarius in fine Synodici cujusdam: *τὸ τίλην ἢ τίλητον, καὶ ἔχον ἔγγραφο ἀπὸ τοῦ ἀρχιεπισκοπῆς ἢ βίλλου, καὶ εἰς τὸ τοῦ ἡλικίου. Videtur legendum βίβλου.* Vide *Gloss.* med. Lat. in *Billa*.

ΒΙΑΣΕΝ. Anonymus de Oxymelite: *καὶ ἄσος ἀμμωνιακὴν, καὶ σελίτζον, καὶ καπνὴν, βίλσον, καὶ σὺμφουμ, &c.*

ΒΙΝΑ, *Vena, φλέψ*, apud Anonymum Medicum MS. ex Cod. Reg. 945. non femel. Item *rima*. *Lib.* 60. *Basilic.* tit. 3. 9. seu *Lege* 27. *ὁ λαβὼν ἐπὶ τὸ διαστήσει ποίησαι ποτήριον, αἱ μὲν εἰς ἀπειρίας αὐτὸ κλάσει, χωρὸν τὸ ἀκυλίον αἱ δὲ βίνας ὅταν ἐπιπλήσῃμις, ὡς ἐπιπλήσῃ. ubi Ulpianus: Sed si rimas habuissis visiofas, &c.* Scholiastes verò, *ἀλλ' ὡς ἕρποντα ἐργάσας, ἐλατῶσαι ἢ φιάλιν.*

ΒΙΝΔΙΞ, *Vindex, Exactor*. Evagrius lib. 3. *Hist.* cap. 42. de Anastasio Imp. *περιέλα ἢ καὶ τὸ φέρον ἀσπραῖον ἐκ τῆ βυζαντινῶν, τὸς καλομένους βίνδικας ἐπὶ ἐκάστῳ τῶν ἀποβαλλομένων, &c.* Chronicon Alexandrinum an 5. Justiniani: *ἐν οἷς ἐστράφη Ἀντιπάτριος ὁ βίνδιξ Ἀσιουχίας ἢ Θεουπόλεως.* Cyrillus Scythopolitanus in *Vita* MS. S. Sabæ: *οἱ καὶ κῆρον ἠσακλιῶται, καὶ βίνδικας τῆ Παλατινῶν δωματίων, &c.* Reliqua vide in *ἠσακλιῶται*. Occurrit apud Justinianum in Nov. 38. 128. cap. 5. Nov. 134. cap. 2. in *Edict.* 13. cap. 3. 13. *Basilic.* Ecl. 58. *Nicum* Monach. lib. 2. *Epist.* 282. 326. &c. Vide *Valefium* ad *Evagrium* lib. 3. cap. 42. & *Gloss.* med. Lat.

Βινδικίων, *Exactor*, in *Glossis* Basilic.

ΒΙΞΙΑ, *βικιανίαι*. Vide in *πικίλλον*.

ΒΙΞΟΡΙΑΔΕΣ, *Turcis*, in *Prociron* *πριλατίς, Ταπναρῶν seu Palatii judices*, apud *Laonicum* lib. 5. pag. 122.

ΒΙΘΑΝΑΤΟΙ, *qui Iudicum decretis damnati mortem violentam subierunt*. Chrysostomus *Orat.* 2. in *Lazarum*: *αἱ ψυχῆ τῆ βυθανανίων, ἢ καὶ πλὴν τῶν πάλαι δόξαν γίνοντι δάιμονες, ἀλλὰ τῆ ἀμαρτανανίων, &c.* Ubi *Cod.* *Augustanus* βίαιον θανάτου τελευτῶντων προεφτετ, ut monet *Hoeschelius*. *Chronicon* Alexandrinum an. 5. Justiniani: *καὶ ἐκιδόσαν ὁ βασιλεὺς χριστιανῶν αὐτῶν εἰς μὲν τῆ λατρίαν βυθανανίων.* Theophanes an. 3. *Copronymis*: *καὶ εἰς τὰ λαζάρια Πιλαγῶν μνήματα μὲν τῆ βυθανανίων ἔπιψαν, ἀν. 25. ἔπιψαν τὰ τίματα αὐτῶν λαίψασα ἐν τῇ τῆ βυθανανίων λατρίᾳ, ἀν. 2. τὸ δὲ ὄνομα αὐτῶν δίνωνται καλοῦσιν ἢ πύδα, καὶ τῆ βυθανανίων ἔπιψαν.* Vide *Gloss.* med. Latin. in *Βυθανανίαι*.

ΒΙΟΚΛΑΥΤΑΙ *qui in Provincis vim et protervianam militum compecebant*. Justinianus Nov. 8. cap. 12. §. 1. *λασοδωκίας, ἢ τὸς καλομένους βιοκλαυτάς.*

λύτας. Adde *Nov.* 128. cap. 21. *Nov.* 134. cap. 1. *Nov.* 145. In *Basil.* Ecl. 6. est *titulus*, *πυρὸς δικῶς, ἢ τὸς βιοκλαυτῶν Λυκαίας καὶ Λυδίας.* Vide *Cujac.* ad d. *Nov.* 8. 145.

ΒΙΟΛΑ & ΒΙΟΛΕΤΑ, *Viola, viol.* Ex *Italico* & *Gallico* *Violetta, violette.* *Glossæ* *Jatricæ* MSS. ex *Cod.* *Reg.* 1673. *ἀλκυόν, βιόλλα λυθία. Χαμμήλωτα, eadem notione, apud Porcium, & Hieron. Germanum.* In *Lexico* MS. *Colbert.* *Cod.* 2199. *βιόλα, πύδα. ἠσοδύματ.*

ΒΙΟΛΟΓΟΙ, *Comædi, scenici, qui vite negotia in scenis tractant*, seu ut ait *Terentianus Maurus*, *Hi qui pedestres fabulas focco premunt, ut quæ loquuntur sumpta de vite putes*: quippe *Κωμῶδία* ἔστιν ἰδιωτικὴν πράξεων ἀκινδύνων περιχρῆ, ut est apud *Diomedem* lib. 3. *Art. Grammat.* *Hephæstion* in *Enchiridio*, pag. 17. *ἀντίκειναι τὸ πᾶθος τοῦ Κωμικῶς συναγωγῆς ἀνάπασις* ἢ τὸ βίον ὡς ἄτοι μωμελῶν, ὅτι καὶ δοκίμω διαλογομένους διακρίσει, καὶ μὴ ἐπιμένοντες. *Glossæ* *Lat.* Gr. *Atellani, Σελιωκοί, Αρχαιολόγοι, βιολόγοι.*

ΒΙΟΣ, *Vita, Facultates*, *Gallis* *viens*, quomodo *Vitam* ulurpat *Sympholius*, de *Formica* agens:

Provida sum vite, sed non sum pigra labore.

Helychius: *βίος, τὸ ζῆν, περιποίησις.* *Suidas*: *βίος, ἡ ὄσια.* *Lexicon* MS. *Cyriilli*: *βίος, ἡ ὄσια ἢ κτήματα, καὶ τὸ ζῆν.* *Artemidorus* lib. 4. *Onitocrit.* cap. 33. *ὁ βίος διχρῆ σοι ποίησας, πᾶσι μὲν ὡς ὄσια καὶ κτήματα, ποτὶ δὲ ὡς αὐτὸ τὸ ζῆν.* *Clemens* lib. 5. *Constit.* *Apostol.* cap. 1. *εἰ δὲ ἢ εἰς τὰ ζῆν ἀπαλλάτῃ βίον ἑαυτῷ ἀποδομήσῃ, &c.* *Clementina* *Homil.* 1. num. 8. *εἰς ἡδοναίαν ἕρπασα, πρότερον ἢ ἐμὴν διαθεῖς βίον.* Ita in eorundem *Epitome* de *Gestis* S. *Petri* num. 8. & *Homil.* 4. num. 21. *αἱ δὲ εὐσεβίαι τῆ ἀρετῆς ἐκ τῆ μοιχῶ συνταξία τίκτοι, ἀνατρεφῶσι ὁ παῖς τὸ μὲν πάλαιον ἀρετῆς, ἢ δὲ ὡς ὄσια νομίζει, καὶ ἔσθ' ὁ μὴ πατῆρ τελευτῆσθ' ἀλοτρίῳ πατρὶ ἢ ἑαυτῷ κατέλιπε βίον, &c.* & *Homil.* 6. num. 20. *οἷνους ἀνδραποῦ ὄντες μοιχῶροί, μαρτία μετὰ μορφωμένους γάμοις διδόνου, βίος διεφθερον.* *Eustathius* in *Vita* S. *Eutychiej* *Patr.* *Constantinopol.* num. 55. *προσδραστησάσας ἢ τῆ βίον αὐτῆ ὡς ἑστίαι, καὶ εἰς θεῖα μωμελῶσιν, καὶ μὲν ὡς ἀρετῆς, &c.* S. *Basilii* *Homil.* 62. *οἱ βίον ἐνδύοντο τῆ ἀρετῆ ἀναμνήσασιν.* Vide *Sguroppulum* in *Hist.* *Concilij* *Florentini* *sect.* 4. cap. 19. *initio*, *sect.* 5. cap. 12. *sect.* 9. cap. 16. *Chronicon* *Venetobyzant.* &c. Occurrit præterea in *Evangelio* *Matthæi*, ubi de *Hæmorrhœissâ*, *quæ ὄσων τῆ βίον, omnem suam substantiam in Medicos imperaverat* *βιοπράξος, Qui ex negotiatione vite necessaria consequitur.* *Astrampylchus* in *Theoria* MS. *ἡ γίνω βιοπράξος τελέσις.* Ita ibi non femel.

ΒΙΟΡΧΟΣ, *Armata militaris, seu Militum ἢ βίος Praefectus.* *Vet. Inscriptio* in *Basilica* S. *Pauli* *vi Ostiensis*: *HIC PAX QUIESCET EVCARIDV SCVTI SCOL. SECVND. QVI MILITAVET ANN. P. M. LXXIII. BIARCVS VIXIT AN PM XXXV. DEPOSITVS DIAE PRIDIAE IDVS IVNIAS 2.* Apud S. *Athanasium* *Apol.* 2. de *Fuga* pag. 784. *quidam φλάβου Ἀθωνίου βιορχὸς Κεντῶναρῶν ἢ λαμπριανῶν Ἐπαρχῶν τῆ ἱερῶ Πραιλαρίῳ inscribitur.* Vide *Eclog.* 57. *Basilic.* tit. 9. & *Gloss.* med. Lat. in *Biarchus*.

Βίους, *Sector*, in *Gloss.* *Lat.* Gr. *ὁ δωδύμεος, ἢ ὁ ἀγοράζων νότας*, in *Gr.* *Lat.*

βίος, *Vita secularis, terrenâ*, quæ tota in exquirendis & adipiscendis facultatibus versatur. S. *Chrysofom.* *homil.* 7. de *Penitentia*: *ἐστὶ δὲ βίος ὁ λόγος ἢ πρὸς τὸς ἐν τῷ βίῳ ἕξεταιξιμένους μόνον ζῆν, ἀλλὰ ἔ πρὸς τὸς ἐν τῷ ὄρει τὰς ἑαυτῷ καλύβας παρῆμίνους.* & *Homil.* 10. de *elemosyna*: *παρῆμιος δωδύμαξαι βίῳ.*

βίους, *facultatem vitam agere*, apud *Eusebium* *N. 3* lib. 4.

σθ̄ χεινάτις, ἔχον τι τὰς πλῆθεις καλυμμέναι, κ̄ τ̄ Ἀρ-
δελίς σφάλον.

ΒΙΤΖΑ, Portio, *Vitrea*, ῥάβδ̄, ῥάβδ̄, ῥάβδ̄. Est etiam
Flagellum. Eudemus M. S. φραγγίλλον, Ρωμαϊκὸν ἔστι
ἔστι ἢ μάστιξ ἢ νύκ καλυμμένον βίτζα. Epimicrini He-
rodiani MSS. ἰμαθῶν, ἢ βίτζα. Alibi: Κάνωψ, ἢ βίτζα.
Lexicon MS. Cyrilli: φραγγίλλον, ἢ βίτζα. Scholias-
tae Oppiani Halieut. lib. 2. v. 352. ἢ ἰμαθῶν, μά-
στιξ, βίτζαι. Glossæ Arabical. *Bisla*, *Corrigia*.
Canonion Mathematicum adefopton: ἰὰ πίσει βίτζα
λόπ̄ τὸ χειρῶν. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. κ̄ τ̄
ἔχον τ̄ βοσειαν Ἐπικαρῖον τ̄ ζαβῶν λόπ̄ βίτζαι ἐλαφράς
ἔχον, ἢ ᾱ κ̄ μαρῶ τ̄ πολίμου, κ̄ τ̄ ἐν καιρῷ κίρσον ὀπι-
δῶν τ̄ ἐπιδοκαυρβῶν κ̄ τ̄ τὰς ἰσας ἢ ἴππων βασίζοντ̄.
Ubi legendum βίτζαι, Perperam porro unicum vo-
cem confecit Rigaltius, & ex eo Meurfius.

Βίτζον. Auctor incertus apud Suidam: τ̄ βίτζαι τὰ
ῥάβδ̄ ἄρα τὰ διέξια βίτζον ἀργασαθ̄.

Βιτζία, *Ilius uirga*. Prochoprodromus contra He-
gumenum ex Cod. MS.

Βιτζίας σιωπή ἢ πατείνες πολλάς κ̄ ἀναεθμίτες.
Anonymus MS. de Amoribus Lybistri:

Βιτζίας ἀέ δόσει τὸ ἄλλοις, κ̄ ἢ εἰς Αἰγυπτῶν νά φθάσ̄.
Βιτζῶν, *Virgula ferrea*. Idem Anonymus.

Σιβαίου εἰς πλὴν Σάλασσα, βιτζῶν τὸ ἄλλοιαν μὴ
βίτζα. Anonymus de Nuptiis Thefei: lib. 9.

Καὶ βιτζῶν εἰς τὸ χέριμ τ̄ ἴσασαν λόπ̄ φιδί.
ΒΙΤΖΙΤΟΣΙΤΖΙ, ἢ βιτσίτζικῆ, *Viticiocix-
ium*, χέριμ, spec. herbæ speciosa, apud Myrseum de
Antidosis cap. 89. ubi Fuchsius. Cui adde Matthæum
Silvaticum.

ΒΙΤΖΙΟΝ, βίτιον, *Vitium*. Scholiasæ Basilic.
lib. 8. tit. ult. βιτζῶν, τὸ δὲ λυκκίς παθ̄ μάρβ̄ ἢ τὸ
πρόκακον. Glossæ Basilic. βίτιον, παθ̄, ἢ ἐπιφύλον,
ἰλασίωμα.

ΒΙΤΙΚΟΣ, Cyrillus Scythopolitanus in Vita
MS. S. Sabæ, cap. 27. ἐν πρ̄ ἂν ἀνακαβαίρον (τ̄ τόπον)
ἀργικονον ἑσποκατῶν τ̄ ἕλες οἶκον βίτικον μύζαν, ὅπ̄
λέων Σαυμασῶν κικαμαρμύρον. Putabam legendum
βιτικόν, *profundum*. Sed ita præfert Codex optimus:
note.

ΒΙΤΙΝΑ, *Cadus*, ἀμφορεύς, Eustathius in Iliad.
ε. ὅ τ̄ τούτ̄ ταριγῶν τ̄ βίτικῶν κ̄ ἀμφορεύς ἀν λέγουσ̄ αἰς
δὲ λωὸν ἰταχθῶν πρὸ σκύμρον τ̄ πρῖν αἰς ἀλμυρὸν ὄρω
ἔλεον ἀμφορεύς, ὃν δὲ λαδῶν βιτινας οἱ κενολαβύττες
φασί.

ΒΙΤΟΝΙΚΗ, *Betonica*, apud Demetrium Con-
stantinopolit. lib. 2. Hieracoforph. cap. 14. & alibi.

ΒΙΤΟΤΜΕ, *Bisumen*. Orneofophium, cap. 13.
δὲ ἂν χωρῶν μὴ δακρυῖν ἐλαφῶ, κ̄ βίτιμα ἰσῶ αἰσῶ, ἔβ̄ν
ἢ ἄρα τ̄ μαχαρίν χειρῶν, &c. Occurrit rursum
infra.

ΒΙΤΡΟΝ, Herba quæ Dioscoridi Θεάστει δι-
citur, apud ejus Interpolat.

ΒΛΑΒΙΑ, pro βλαβῆ. Historia Apollonij Ty-
tiji:

Ἀπόμασι μὲ βλάβια νά εὐστέ τ̄ ἰσχή τις.
βλάβια, & βλάβιον, eadem notione. Glossæ
Jacobarb. πῶσ̄, κῶσ̄, βλαβῆ, βλάβια, βλάβιον.

ΒΛΑΝΤΗ. Vide in βλάτιον.

ΒΛΑΣΕΝΑ. Stephanus Sachleces in Narrat.
MSS.

Να δῶ τ̄ κελάρηττα εἶν̄ βλάσεναι τὸ κάρ̄.
ΒΛΑΣΤΑΡΙΟΝ, *Pampirus*. Etymologici Au-
th̄: ἐλῆξ τὸ τ̄ ἀμπύλι νάρειος ἐκφυμα, τὸ παρ̄ ἡμῶν
λιγύρον ελασάειον.

ΒΛΑΣΤΙΜΑ, *Blasphemare*, βλασφημῶν, in Co-
rona pretiosa. Ex Ital. *Blasphemare*.

ΒΛΑΣΦΗΜΟΙ, dicti Hæretici Θεοκατῆνῶσαι,
sic nuncupati, quod quædam verba Jesu-Christi &

facrarum Scripturarum damnant, τολμῶσι κ̄ βλάσ-
φημοὶ ὑπαρξῶσι. Ita Auctor de initiis Hæreticon,
num. 92. apud Coeleritum. De Voce βλασφημῶν, vi-
de Gafpar. Suicerum in Thesaurio Ecclefe.

ΒΛΑΤΙΟΝ, *Blattia*, os *antierius parium purpu-
rae*, uti vocatur à Myrsefo sect. 1. §. 1. Aëtuarius:
βλάτιον βολάτιον, ἔσῶν ἰνὸς τ̄ πορφύρας. Maxime ve-
rò hæc vox usurpatur pro quovis panno ferico.
Glossæ Seguerianæ: ἴππιπα, ἀμοφορία, ἰματια, κυ-
ρίως ἢ ἐπὶ τῶν ναυῶ ἱζητημῶν βλατία. Constantinus
Porph. de Adm. Imp. cap. 6. τ̄ βλατία, πρί-
δια, χαρίεια, σῆμῶν, &c. Nicetas in Joanne: νή-
ματ̄ σπεικὰ διαπληχθῶν χυσιῶ. Ubi Codex Barba-
rogg, βλατία πολλά χυσιῶ. Occurrit in eodem Co-
dice non femel, ut & apud Codinum, cap. 20.
num. 3. 4. 5. ubi βλάτιον χυσιῶν, & τ̄ βλατίον δια-
σφραϊμα.

Βλατί, pro βλάτι, *Blattia*. Prochoprodromus
contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Αὐτὸς τ̄ βλάτιος ἰδῶν εἰς τ̄ μανίω εἰκόνα,
Καὶ παραστάτην βλατίω, κ̄ δῖο κηροκαυθῆλας.

Βλατί. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.
Εἰς γαλλικεῶν φερῆ ἴπων κυβερταμερῶν
ἀπὸ Συναετικῶν βλατίι ἡμερρα πλεμμερῶν.

Eodem libro:
Εἶτῶσ̄ μὲ χυσιῶ βλατίη εὐχρηκὰ νημῶσ̄,
ἔσπερ τ̄ ἵπλον ἰλαμπεν ἢ τὸ πῶλλη χυσιῶσ̄.

Idem lib. 11.
ἑπὶ ἔσροστίριον βλατίαι, χυσιῶν κ̄ βλατίον.
Βλάτιον. Lexicon MS. ad Schedographiam:

Πρατήριον, τὸ ἡμφορεῖν Πυλῶν, τὸ βλατίον.
Βλάσιμον, in Lexico MS. Cyrilli, βλατίον, βα-
σλικὸν ἰματίον pro βλατίσμον, id est vestimentum
cui intextum est purpureum Segmentum seu purpu-
reus clavus.

Βλατίσδύλον, *Blattii operitius*. Theodosius Gram-
maticus in Grammatica MS. ἰὰ τ̄ λῆτινα χῆσις κα-
τῆχος γραμματικῶν ἐσδὲνδύμῶν μὴ δῆματ̄ ταύτων
σῆμον κελίχης βλατίσδύλον, τούτ̄ ἔστι ἢ μετασχ-
ματίσει.

Βλατίσπῶλιον, *locus ubi blattia vendebantur*. Ita
legendum videtur in Vita S. Auxentij, ubi βλατί-
σπῶλιον habetur. Genianus Βασίφοδιον legit.

Βλατίς, *Blattia artifex*. Glossæ MSS. ταλασηγῶς,
ὁ ἱεραμῆσποιός, ὁ βλατίς, ὁ ἰεραμῆσ.

Βλατίος, βλατίσ, *Blattensis*, apud Codinum de Of-
fic. cap. 4. n. 8. 15. 20.

Πλατί μπριζῆλια, *Blattia Byzantia*, apud Nico-
laum Myrseum sect. 1. cap. 34. in MS. al. 35. Idem
cap. 419. in MS. μπλάτιο μπριζῆλιας, ἴπτοι τὸ ἔσῶν τ̄
ἰνὸς τὸ ἡμφορεῖν τ̄ πορφύρας. Adde cap. 459. ejusdem
Cod. MS.

ΒΛΑΨΙΜΟΝ. Vide in βλαβία.

ΒΛΕΘΡΟΝ. Moschopolus πρὸ σκαδῶν, pag. 52.
Ἐλυθρον, ὁ τ̄β̄ καρπῶν φλοῖός, κ̄ τὸ κενὸς λαγύμῶν
βλέθρον.

ΒΛΕΨΕΙΝ, *Invisere*, quomodo vulgò dici-
mus, *aller voir quelq'un*. Constantinus de Adm.
Imp. πρὸς αὐτὸς παραμῆλιτὰς ἀποσῆλνει, κ̄ βλί-
πνοι αὐτὸς, ἔδοκίμοισι παρ̄ αὐτῶν πρὸς αὐτὸς ἢ
δοκίμοίμασι.

Βλέπεν καλαμῶνια dicuntur mulieres, formulâ
etiâmmun usitatâ, quam alio loco observamus.
Scolia MSS. in Æschyli Prometheum vincinum,
de Virgine: ἔπω γδ̄ σμυρῆζῶν ἀνδρῶν, αἰς τὸ σῆσον
ἔβ̄ τ̄ αἰματ̄ ἰαντ̄ τὸ παρῶν ἔτι γδ̄ καλαμῶνια βλί-
πι αἰ ἰν τρεῖσ̄ τὸ ἴμθρον. Vide Σμῆθρα.

ΒΛΕΠΙΔΕΞ, *Inspectores*. Affixæ MSS. Regni
Hierofol. cap. 264. κ̄ ἐπὶ τῶν τὰς βλατιῶν
ἐπῆσο.

ΒΑΕΠΙΟΣ. Vide *Μεντιόρδθ*.
ΒΑΗΣΙΔΙ, *Corollarium. Vantage di cosa venduta*, Παρεμπόλημα, &c. *Vlaccus, Theodorus Paphensis Episcopus* in Vita MS. S. Spiridonis: ἀπὸ τῶν ἐν τῷ προλογοῦντων, ἢ ἀγοράς τῶν βλασιδίων ἐκ τῶν λαγάρων ἢ ἀγίων, ἢ παλῆτας μὲν τὸ πλοῦμα, λείπουν τὸ ἀνάγειν πρὸς τὸ ἄγιον. *Anonymus MS. de Arte Notaria*: ἐν μὲν συμβῆθι προειληλυῖσσι τῶν μελλομένων καὶ θυροφίλων ἡμῶν τῶνδε, ἔξῃς τῶν μελλομένων αὐτῶν ἢ ἐν ἡμῶν τῶν ἀπῆρα καὶ ἀδιὰβλων, ἵνα ἀποκριθῶσιν ἐν αὐτῶν αὐτῶν τῶν ἐπιδοθῶν αὐτῶν παρ' ἡμῶν βλασιδίων χάριν λαγάρων.

ΒΑΗΣΚΟΤΝΗ, *Βλεσκόν, Pulegium. Lexicon Nicomedis Jatrofophistæ MS. Γλύκω, βλεσκόν.* *Lexicon Neophyti*: Γλυκῶν, τὸ βλεσκόνιον. *Lexicon Medicum MS. Reg. Cod. 930.* τὸ κεράλιον, ἡ ἴαμακον, ἄγιον βλεσκόνιον. *Thomas Magister*: βλεσκόνιον, ἢ γλύκω. ἴσθι ἢ ἴσθθ βλασιδίων, ἢ ἰδιωτικῶς λεγόντων βλεσκόνιον. *Jeanes Jatrofophista MS. cap. 13.* ζυματίζε πύτιρα, καὶ βλεσκόνιον, ἢ ἀλάσι αὐτὰ, ἢ ἔρπον ἐσπύζωρον, ἢ πυριζία ἢ τῶτον πλῶν ζισφί, &c.

Βλεσκόνιακον, Oletum ex Pulegio. *Omeosophon*: κρισιανόν, ἢ βλεσκόνιακον, ἵνα ἀλέφης τὴ κεφάλω αὐτῶ μίχρη τριῶν ἡμερῶν.

ΒΛΙΘΡΗ, vox ἀσημασίη, inquit *Theodofius Zygomalas*, apud *Crufum*, pag. 99.

ΒΛΙΤΟΜΑΜΑΣ, Φαίμα. *Lexicon MS. Cyrilli*: βλιτομάμας, ὁ μαρμαί, ἢ γδ τὸ βλιττον μαρμὸν ἐστὶ λάχανον. *Id est olus infirmitatis, aliud Lexicon MS. Cod. Colbert 2199.* βλιτθ, τὸ μαρμὸν λάχανον.

ΒΛΟΓΕΪΝ. Vide in *Eddorath*.
ΒΛΟΥΔΙ, Cortice. Vide *Φλώδι*.

ΒΟΑΣΜΟΣ, vid. βοασμός, *Βοαίσι, pugilatus, ululatus.* *Portius*: βοασμός, Ὀυλαίσι, ὀδύνη, ὀφθαλμῶς. *Pachymeris lib. 5, cap. 7.* ἀσπυθες ἄφορ ἢ γλῶσσά τῶν ἰσχυρῶν ἀσπυθες, ἢς δὴ βοασμός κοινολογῶν ἄποισις.

ΒΟΓΟΜΙΑΟΙ, Bogomili, Hæretici exorti *Alexio Comneno Imperante*, sic appellati ex vocabulis *Bulgaticis, Bog, Deus, & Milii, Miserefer*, ut *Bogomilus* apud eos sit, *qui Dei misericordiam implorat*. Ita *Euthymij Panoplia MS. ex Cod. Colberte* 4097. *vōz mōi ἢ τῶν Βουλγάρων γλώσσα, καλεῖται τὸ θεῖον, μίλιος ὅ, τὸ ἰσχυρὸν ἢ δ' ἂν βογμιοῦ κατ' αὐτῶς*: ὁ τῶν θεῶν ὄνομα ἰσχυροῦ. *Herodiani Epimeristatus MS. vōz, ὁ θεός, καὶ βουλγάρως, ἔξ ἢ καὶ βογμιοῦ.* De iis agunt præterea *Harmenopolus de Sectis*, pag. 574. *Germanus Patr. Constantinopol.* *Homiliā in Tertiam jejuniar.* pag. 1419. 1421. & in primam jejuniarum non uno loco. *Typicum S. Sabæ*, pag. 131. v. *Anna Comnena lib. 15.* *Alexiad.* *Matthæus Blastares*, & alij à nobis laudati ad eandem *Annam*, pag. 421.

Βογομιλία, Bogomilorum hæresis, in *Nomocanone Cotelcriano*, num. 460.

ΒΟΙΔΙΟΝ. Vide in *βωίδ*.

ΒΟΕΑΝΟΣ, Βαννι. Dignitas apud *Servios, Hungaros, &c.* de qua copiosè egimus in *Gloss. med. Lat.* *Constantinus de Adm. Imp.* cap. 31. τῶν ἢ ἰὴ αὐτῶ *Μυροβλάτων ἀρχιεπιθ* ἵππότευατα, καὶ παρ' Ἐπιρωτῶν βοειάν ἀναρθεῖνθ, &c.

ΒΟΕΒΟΔΟΣ, Vainoda, Dignitas apud *Servios & Hungaros: Capitaneus, Tribunus, Dux militum, Leunclavio* in *Onomastico* ad *Hist. Musulman.* *Constantinus de Adm. Imp.* cap. 37. ubi de *Turcis Chazarizæ conterminis*: εἰς τὸν τόπον τῶν ἰσχυροῦν Λιβηθῶν, ἀπὸ τῶν τῶν βοειβόδων αὐτῶν ἰσχυροῦν, ἔστι βοειβόθ τὸ μὲν τῶν κληθῶν ὄνομα Λιβηθῶν πρῶτον καλεῖθ, τὸ δὲ τῶν ἀρχῶν ἢ εἰσὶν μετ' αὐτῶ βοειβόθ ἐκαλεῖται. *Infra*: πῶς παρῶν βοειβόθ τῶν *Türkum* Λιβηθῶν ἰσχυροῦν γλωσσῶν δίδωκε σφῆρας γάμον χα-

ζάρων ἰσχυρῶ βοειβόδα τῶ *Μυροβλάτων*, apud *Sguroptulum* in *Hist. Concilij Florent.* sect. 9. cap. 11. *Βοειβόδα*, apud *Ducam Hist.* cap. 19. *βοειβόδα*, cap. 39. *βοειβόδα*, eodem cap. & 45. *Vide Gloss. med. Lat. in Vainoda.*

ΒΟΗΘΑ, Refert, decet, προσήκω.
ΒΟΗΘΟΣ, Adjutor, in *Concilio Calchedonenfi act. 1.* quidam *Constantinus Magistratus βοθός* τῶ θείων σωτηρίων dicitur: supra verò *σπερλάεθ* τῶ θείων σωτηρίων dicitur: & *Act. 3.* *Eleusinius, Θωμισσοῦτα* τῶ βοθός τῶ μεγαλοπρωπιάτου καὶ ἐπιδοθῶν τῶ θείων σωτηρίων. *Adde Evagrium lib. 2. cap. 18.* pag. 315. lib. 8. *Basilic. tit. 1. §. 35.* οἱ ἄποισι πρῶτοι τῶ τάξιως, καὶ ὁ *Ab actis*, καὶ οἱ βοθός, &c. *Vide Notitiam Consuetudinum subjectam Nov. Justin. 8. & Nov. 30. cap. 4. Nov. 85. &c. & Gloss. med. Lat. in Adjutor.*
Βοθός, vox Tacitorum, de qua vide *Mauricium lib. 1. cap. 4.* & *ibi Schefferum*, pag. 414. 418.

ΒΟΘΡΑΧΟΣ. Vide *βόθραχθ*.

ΒΟΘΡΥΔΙΑ, Vitiola, ornamenta in modum vitium, *Gallis Vignettes.* *Anonymus de Templo S. Sophiæ*: λυχνίτας τῶ χριστός σαβῶν ἀνά λυχνῶν ἢ πολυκαθῆλα καὶ βοθρυδία τῶτε ἀμβωνῶν καὶ τῶ βήματῶ, &c.

ΒΟΪΔΗ, Ferulago, Ægyptiis, apud *Interpolat. Diofcorid.* cap. 739.

ΒΟΪΔΙ, Bos. *Gloss. Græc. Lat.* βωίδιον, *Buculus.* *Glossæ ad Iliadem Græcobarb. vōz, βωίδ.* *Provetbia Græcobarb. MSS.* ὄνομα τῶ βωίδιον ἰσχυρῶ, καὶ εἰς τῶν ἡμῶν ἀπῆρα. *Mofchus in Limonar. cap. 24.* ἢ ἰσχυροῦν τὰ ἴδια βοειδία, καὶ σφῆρας ἰδίων, ἢ ἔσπερον τὸ τῶ ἰσχυρῶ.

Βωίδιον, Operimentum currus bellici ex pelle bovina confectum. *Constantinus in Tacticus*, pag. 22. ἔσπον ὅ σμαδία εἰς τὰ τῶ ἀμαξῶν βοειδία ἵπῶς ἰσχυρῶ μέρη, πρὸς τὸ τῶ σμαδία ἐκ τῶ χρισός τῶ σμαδία λαοῦ.

Βωιδόλωσον, piscis Lingulæ dictus, βοιδόλωσον, *Athenæo* & aliis. *Scholiasæ Oppiani*, pag. 18. *βοιδόλωσον, τὰ λεγόμενα βοιδόλωσον.*

ΒΟΪΔΙΟΝ, pro βωίδιον. *Fabulæ Æsopi Græcobarb. καὶ ἵταρον,* ὅτι να κάμω θυσία ἰσχυρῶ. *At pag. 34.* habet βοειδία: βοειδία τὰ καμματα, ubi *Cod. Gr. vōz ἰσχυρῶς* habet.

Βωίδι, in Corona pretiosa, Βος, vōz. *Portius*: βωίδι, βωίδι, bos, vōz. βωίδιθ, vōz. *Vaccinus, Bovinus, Bubulus, venicos, Venocolus.*

Βωιδόπουλλον, Iuvenicus, Μόσχθ.

Βωιδόλωσον, Ἀγριοβόλωσον, Arida, Buglossum, Ἐρχιον, *βοιδόλωσον.* Occurrit apud *Anonymum Medicum MS. ex Cod. Reg. 945.* *Agapium* in *Geoponico* cap. 153. &c.

ΒΟΪΖΕΙΝ, pro βομβίζειν, de apibus: & βοειρῶς, vel βοσμοῦς, pro βομβισμοῦς. Vide in *Σαδθ.*

ΒΟΪΛΑΔΑΙ, Procetes *Bulgari* sic appellati. *Theophanes an. 24.* Copronymi, τῶ δὲ αὐτῶ ἴτε ἰσχυρῶν Πανταῶς ὁ κύριος βουλγάρως πρὸς τῶ βασιλεία, ἀνιῶνθ σπουδαστῶν αὐτῶ καὶ λαθῶν λόγων, ἔξῃς πρὸς αὐτῶ μὲν τῶ βωιδάων αὐτῶ, &c. & an. 33. ὅτι ἀποστῆκε ὁ κύριος βουλγάρως βῶ. χιλιῶν λαῶν, καὶ βωιδάδας πρὸς τὸ αἰχμαλωτῆσαι πλῆ *Βουλγάρων*: neque alij sunt

βωιδάει, apud *Constant. Porph. de Admin. Imp.* cap. 34. καὶ τῶ ἰσχυρῶ βωιδάων ἐμαρτῶσιν ἰσχυρῶ, καὶ καὶ βωιδάων δάδωκα μάλων. *Machinas bellicas* hic interpretatur *Meurhus*: sed nemo non videt eisdem esse cum *Boiladis Theophanis*, hieque legendum *βωιδάων.* *Vide Gloss. med. Lat. in Vainoda.*

ΒΟΪΝΟΥΧΟΙ, Voinuchi, *Rustici* sunt originis *Græcæ,*

Græcæ, qui habitant in locis Bozinæ regno finitimis, religioni Christianæ addicti, ac miserâ servitute opprèssi: qua de causa facere coguntur quiddid eis à Turcis imperatur. Sic autem appellati videntur: ceu *Vaccarij*. Hæc Leunclavius in Onomastico ad Hist. Mufulum.

ΒΟΚΑΛΙΟΣ, *Vocalis*, qui voce canit. Chronicon Alexandr. pag. 202. πολλοὶ αὐτῶν ἢ καὶ ἄλλοι ἀφ' αὐτῶν αὐτὸς ἀνιμῶν, ἐχθρῶν δὲ ἀπορροιαῶν, καὶ τῶν κῆρυβαλα, τῶν δ' αὐλῶν, τῶν δ' ὑμνησῶν. — τῶν δ' αὐτῶν τῶν λογιζομένων βοκαλίων. Occurrit rursum infra. Vide Salmasium ad Hist. Aug. pag. 211. & Gloss. med. Lat. in *Vocalis*.

ΒΟΚΙΑ, *Globus bombardarum*. Joannes Cananus de Bello Constantinopol. pag. 190. εἰς κενὸν ἐκπιτύπτεται τὴν αὐτῆς ἀσπίδων ἀπορροιαῶν, καὶ ἐξιδρομῆς κατὰ βοκία καὶ βοκίαν καὶ μεγίστην ἐκείνης (βομπάρδας) τὴν σπασαζομένην ἐκείνου ἕκαστος πύργου, καὶ ἐπὶ τοῦ Τύρκου ὑφίσταται.

ΒΟΚΥΔΑΤΟΝ, *Bucula*. Suidas in Etymologico: Σισύρα, τὸ ἐκ τῆς βοκῆς ἰσὺν κῶδων βασιλοῦσθον.

ΒΟΑΑΪ, *Vices*. Fabulæ Æsopi Barbarogr. ἐπὶ πάλιν θ' ἀντίρραν βοάλαν τὸ ἴδιον. Passim ibi.

ΒΟΛΒΟΣ, *bulbus*, *Bulbus oculi*. Glossæ Gr. Lat. βολβὸς ὀφθαλμῶν, *Bolbus*. Ammonius Monach. de Cæde L. V. Patrum Synaitar. ἔτινον κατὰ τὸ ἄρῶν πλῆθος τὸ ὄμα καὶ κεφαλῆς, τῶν βολβῶν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν τῶν κεφαλῶν.

Ἐκβολβῶν, *Bulbium oculi ejicere*. Epiphanius lib. de ponderib. μαζέμιον ἢ κακὸν μέτρον, ὀφθαλμῶν τε καὶ παθῶν σωματικῶν περιπέσει, ἐξιδρομῆθ' ὅτις ὀφθαλμῶν αὐτομάτω νόσῳ, καθ' ἃν σπῆσαν δὲ ἰσθμὸς τῶν μαρτυρας. Vide Henric. Valefium ad Euseb. lib. 9. cap. 10.

ΒΟΛΓΑ, *Bulga*. Anonymus de Arte Persica: διολαὶ ἢ καὶ παύρα βόλγων, καὶ βαρβηκίων, ἀράπας ζωατικῶν καὶ παιδίων ἀρρίνων.

ΒΟΛΓΟΣ, *Speculator*. Nicetas in Manuele lib. 4. num. 2. καὶ αὐτὸς ἢ δὲ χρονοπικῶν δόμων παρακουσάμιον τῶν οὐκ ἐπιπέ, &c. Ubi Cod. Barbarogr. βολβῶν.

ΒΟΛΕΡΟΣ, *Nicetas* in Andronico, lib. 2. num. 2. καὶ τῶν Μουσουλῶν ἐκαυλίζοντι. Ubi Codex Barbarogr. μέγιστον Μουσουλῶν καὶ βοληρῶν ὄφθασων. Meurfius, Fabrotus in Gloss. ad Nicetam, & Salmasius ad Hist. Aug. βοληρῶν, hic nostrum *Boulevare* interpretantur, seu munimentum ad urbis mœnia, idemque Salmasius à βῶλῳ *Cespes* deducit: Sed unde hæc vox nostras orta sit, diximus in Gloss. med. Lat. in *V. Burgundardus*. Apud hocce porro Scriptores βοληρῶν nomen est oppidi versus Macedoniam cujus meminit præterea Nicephorus Bryennius lib. 4. num. 18. cui βοληρῶν dicitur.

ΒΟΛΕΤΟΣ, *Georgius Contares* lib. 3. Hist. Athenar. pag. 69. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπέσειον τὴν δίκην χυλιδῶν, ἀλλὰ τόσον τὸ ἴνα ὄσον καὶ τὸ ἄλλο μίσην τῶν βολητῶν καὶ ἴσα περισσώτεροι καὶ ἐλιγώτεροι, &c. Agapius in Geoponico, cap. 141. καὶ σφίλξει τὴν ὄσον τῶν βολητῶν, &c. Expressit Gallic. *Boulet*, *Globulus*.

ΒΟΛΗ, *Globus*, *Pila*: sed præsertim *Globus tormenti bellici*, nostris *Boulet*. Joannes Cananus de Bello Constantinopol. pag. 190. de bombardâ: ἵπται ἐξιδρομικῶς βοκία καὶ βοκίαν καὶ μεγίστην ἐκείνης τὴν σπασαζομένην ἐκείνου ἕκαστος πύργου. Hist. Politica pag. 10. ἵσχυρῶς καὶ αὐτῶν καὶ ἀντιμαζέμιον, καὶ ἡδύσα βολὴ δὲ ὄμα καὶ αὐτῶν εἰς τὴν δίκην πῶδα.

Βολίς, eadem notione. *Ducas* Hist. cap. 30. ἵπται τῶν εἰς αὐτῶν βολίδας μολιβδίνας, ὅσον καρῶν ποτικῶν τὸ μέτρον. Occurrit ibi pluries.

Μολιβδύβωλον, *Globus plumbeus*. Idem *Ducas*, cap. 38. οἱ ἢ δὲ τοξικῶν, ἀλλὰ δὲ μολιβδύβωλον δολιχομήτρον δὲ βολαίων πῶδα καὶ δίκην ἱμῶν σφαιρῶν αἰς καρῶν ποτικῶν τὸ μέτρον δολιχομήτρον δὲ δισκοῦν πρῶτος. &c. cap. 39. ἵπται καὶ δὲ μολιβδύβωλον ἐν χειρὶ ὄμα καὶ ἀραχίον. *Nicetas* in Andronico lib. 1. num. 2. dixit βολίδας αἰσχυρῶς αἰσχυρῶν. Est etiam

Βολίς, *Plaga illata*. *Hefychius*: βολίς, πρῶτος, πληγῆς. *Antiquit. Constantinopolit.* pag. 74. τῶν δὲ ἱπταρῶν ἐπὶ ἐναυτῶν καὶ βολίδας ἱπταρῶν.

Βόλιον, diminutivum ex βολή, *Globulus*, apud *Agapius* in Geoponico, cap. 222. Item

Βόλιον, *Tejpera*, *calciculus*. Βόλιον κελδοτικῶν, *Suidas* in Ἀγρίῳ. Glossæ Græc. Latin. βόλια, *Tejpera*, Lat. Græc. *Tejella*, βόλια καὶ ἴσχυρ. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. πρῶτος καὶ πρῶτος, τὰ βόλια ἐν αἰς ταυρίζεται. *Vita MS. S. Symeonis Sali*: καὶ παθῶν ἐξ ἱμῶν τὰ βόλια, ἴσχυρ, καὶ ἵπται τριπλῶν. *Sophronius* in versione libri *S. Hieronymi de Scriptor. Ecclæs.* in Apollonio: τὰ βολὰ καὶ βολίους παίζει. Ubi *Hieron. Tabulis ludis et tesseri.*

ΒΟΛΥΖΕΙΝ, apud *Eustathium* exponitur, τὸ βῶθ καὶ θαλάσσιον μετῶν, *navis profundum metiri*, βολίδι, scilicet in anum immisâ, seu *Globulo* filo appenso.

ΒΟΛΥΚΙΟΝ, *Trabs*. Glossæ Græcobarb. δοκοί, καὶ τὰ βολικία. *Assisæ MSS. Regni Hierosolymitani*, cap. 144. κατὰ τὰ εἰ γνώριστε τὸ ἴδιον εἰς ἀρροπῶν ἔχει ἐν αὐτῷ σπιτίε εὐὸ πασις τῆς τιχῆς, καὶ γίνετο τὸ καίς ἐπὶ γίνεσθαι βασι εἰς τὴν τιχῆν καὶ κριτὰ βολικίων, καὶ εἶδον ἔχει ὁ πῶν τὰ τὸ μετὰ ὁ ἀρροπῶν τιχῆς, τὸ δίκιον ὄριον τὸ ἐκινῶ ἑπὶ ἰσθαί τὰ βολικία σπασατὰ μίσην εἰς ἀλλο τιχῶν, &c. *Ubi verbio Veneta*, cap. 138. *ben sapere che se un homo ha una sua casa con iusti li suoi mari, et aviene che alcun de suoi vicini mette travo, o altro dentro ad un di mari, à coverto della sua parte, &c.* *Rursum*, capite 298. κατὰ σπασίον καὶ βολικίων. τὸ δίκιον παθῶν τὸ σπασίον καὶ τὸ βολικίων τὰ εὐρῶν ἔξω τῆς χερῶν τὰ δίκιον τὸ δίκιον τὸ εἶ.

ΒΟΛΥΣΤΡΑ, *Bolista*. *Constantinus de Adm. Imp.* cap. 53. κατὰ σπασίον εἰς ἀρροπῶν πολεμικῶν, καὶ ἐν εἰσθίῳ ἐν αὐτῶν τὰς λογιζομένων βολίστρας, παραμύνην καὶ ἢ βοσπολεμικῶν πολεμ. Infra, pag. 210. βολίστρας vocat. Vide *χρησθολίστρα*.

ΒΟΛΟΣ, *Ros*, *drobes*. *Mofchopolis*, pag. 84. βόλος, τὸ δίκιον, καὶ ἢ τῶν βολῶν, καὶ ἢ δρῶν. Glossæ *Oppiani*: βόλος, ἢ δρῶν καὶ ἢ δρῶν. *Suidas*: βόλος, ἢ δρῶν.

ΒΟΛΟΥΝΤΑΡΙΟΣ, *Voluntarius*, apud *Theophilum Antecess.* lib. 2. tit. 19.

ΒΟΛΥΜΗ, *Plumbum*, *Molibdus*, in *Corona pretiosa*.

ΒΟΜΠΑΚΙΟΝ, *Goffspium*, apud *Myrepsum* de Antidor. cap. 425. Vide *βαρμῶν*.

ΒΟΜΒΗΑΟΣ, ἵπται ὁ τίτυξ, in *Glossis Jatricis* ex *Cod. Reg.* 848. *Cicada*, τίτυξ.

ΒΟΝΙΤΑΡΙΟΣ, *Bonitarius*, id est, ait *Salmasius* in *Diatriba* de *Mutuo*, qui rem in bonis habet ex empto, sive mancipatione. Glossæ *Basilicæ*. *βονιτάριος*, οὐκ ἐστὶν ἐστὸν. Perperam postea *bonitros*, tametsi ita præferat *Codex Reg.* quem vidi.

ΒΟΡΑΧΗΝ, *Vitrum*, vel *Viri species*. *Cod. Reg.* 618. f. 281. ἄλλοι ἢ σπαρῶν μόνον καὶ ἕτερον βοραχίον εἰς Ἀφρῶν δίκων. Occurrit ibi pluries. Vide *Μπαράω*. Apud *Matth. Silvaticum* *Borac* & *Bargach*, est spuma nitri.

Etymologici: Πούρτες, αἰθμαί, αἰ δπό τ βοῖς καλόμεναι βούρτες. In Etymologico Suidæ scribitur Πούρτες, αἰθμαί, & βούρτες.

ΒΟΥΔΙ. Vide in βοίδιον.

ΒΟΥΘΑΝ, pro βοθάν, Auxiliari. Glossæ Græcobarb. βοθάν, να βοθάν, να βοθά. Alibi: Απαλεξήσθαι, βοθόση, να βοθόση, να βοθόση.

ΒΟΥΘΑΕΙΑ, Βουθελιά, Vacca, βῆς θήλασα. Glossæ Græcobarb. αἱ πολλές βῆς θήλασαι δπό ἰδύνην ἐκείνη ὅπως εἰρήσκου πολλὰ βουθελιάς, ἔργον πολλὰς βῆς θήλασαι δπό τὰ προκίττα ἤ ἀνδράδων των.

ΒΟΥΙΝΕΣΑΘ, Afris, Anchoisa, apud Interpol. Diofcorid. cap. 605.

ΒΟΥΚΑΚΡΑΤΟΝ, Buccæ panis, vel Panis et vinum, non verò Bucca panis vino imixta, uti vulg Meursius. Dorotheus Doctr. 18. αἰ τῆ ἔχουτῶ τῆ δεικονίας τῆ κελάρης, feu de Cellario: αἰς διαυζόντες αὐτὸν μὲν λήγει αὐτῶ, βουκακράτῶν χρῆσις, Δουσίβη, ὕπαρχ, λαβὴ βοκακράτῶν ἐκείνη ἀκίβησας ἀπὶρ χῆ, φέρη θιάλλω ἔχουσαν οἶνον, ἢ ἄρτον, ἢ ἐπιπέδουσαν αὐτῶ, αἰς ἰνα λαβῆ εὐλογίαν, ὃ ἢ ἀνοκῶσας φέρουσαν αὐτῶ, αἰς ἔξουζήμεν, ἢ λήγ, Τὶ θήλασαι δποπρῆσι? Ἐπιπέδου ἐκίβησας μοι λαβῆν βοκακράτον, δὲς μοι εὐλογίαν. Vide κελάρῶν.

ΒΟΥΚΑΜΙΣΟΝ, Indusium, in Turco-Græcia Cusij.

ΒΟΥΚΕΛΛΑΡΙΟΣ, Buccellarius, de qua voce diximus in Gloss. med. Latin. Glossæ Basilic. βουκελλάριοι, οἱ στρατιῶν οἱ παραμύνοις. Theclæus ad lib. 60. Basilic. tit. 18. §. 29. βουκελλάριοι λήγουσιν οἱ παραμύνοις στρατιῶν. ἐκ τῆ βῆκα, ὀνόμαθ, ὃ ἐστὶν ἀρῆ, ἢ ἐκλύθησιν βουκελλάριοι, οἱ τῆ ἄρτον τινὸς ἰδιότης ἐπ' αὐτῆ τῶτον τῶ παραμύνοις αὐτῆ. Eadem Glossæ: βουκελλάρῶν, ὃ δποσίου λήγουσιν, καὶ φῶν τινά. Sic dicti Buccellarij, quod eorum operâ uterentur Imperatores in interficiendis privatiss hostibus, vel etiam maleficus. Ita Valentinianum III. à Buccellariis Aetij interfectum tradit Gregorius Turon. Glossæ Isidorus: Scutia, Parasitus, Buccellarius, ubi Scutia & Parasitus, pro Confessore, seu Carnifice sumuntur, uti in voce Scutia docuimus, in Gloss. med. Lat. Buccellarium nomen tum primùm auditum sub Honorio. Olympiodorus apud Photium in Biblioth. cap. 179. τὸ βουκελλarium ὄνομα ἐστὶ τῆ ἡμέρας κτωρίου ἰσθριῶ καὶ στρατιῶν, ἢ μόνον στρατιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶτον τινῶν. Mauricius lib. 1. Strategic. cap. 2. μαλιστα ἢ τὸς τῆ μωρῶν καὶ ταμμάτων ἀρχούσας, ἐκατόνταρχος, δεικαρχος, καὶ πενταρχος, καὶ τετραρχος, βουκελλάριος, καὶ σφιδεράτος, &c. Infra: κα ἀσποτον ἢ κα χαρμαλῆκα σιδηρὰ τῆς βουκελλάριος ἰσπουσίας, &c. & cap. 9. κα τῆ ἀδιστρατων κα βουκελλάριων βάνδων.

ΒΟΥΚΕΛΛΑΤΟΝ, Buccellatum, de quo diximus in Gloss. med. Lat. Glossæ MSS. Colbertæ: βουκελάτῶν, ἄρτω ἐλατῶ. Aliz apud Rigaltium habent ἄρτω ἐλατῶν, ἢ ἐλατῶ καλλίων. Palladius in Hist. Lausiacæ, cap. 20. πένον ἢ περὶ τινῶν ὀνομα ἐστὶ ὃ ἀεὶς τῆ μωραχῶν, ὅτι ἄρτω λήγουσιν ἰδιῶ, καὶ τῶτον ζηλωσας, κλάσας τὸ βουκελάτον, ἢ ἄρτω, καθήγησιν αἰς κεράμια, πρίνας τοῦτον μόνον ἰδιῶν ὄνομα ἢ χαρῆ ἀνεργῆς. Mauricius lib. 5. Strategic. cap. 3. κα δπατάλλω βουκελάτῶ, ἢ πρίσι, ἢ ἀλλῶ τινῶν ἢ δμοι. lib. 11. cap. 6. ἰτίρας ἀμάχας αἰσὶ δίκαι, ἢ καὶ ἐμοσιν, βασιλῶν τῶς πρίσι ἢ βουκελάτῶ, σαγίτας, καὶ τῶκα ἐκ περναῶ. Eustathius de Temp. intervallo: ὀφθαλμοῖν οἱ στρατιῶν χορηγῶσιν ἐν ἔξουδῶτον δὲ ἡμέρας βουκελάτῶ. Photius in Biblioth. αἰς συνθῆτων ἔξουδῶτον, καὶ καθαριστῶν διαφόρων, καὶ πασιλλῶν, ἢ βουκελάτων καθαρῶν.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ, Tribulus marinus, apud Interpol. Diofcor. cap. 597.

ΒΟΥΚΙΝΑ, buccina, Græcis. Buccina Nicetas in Manuce lib. 6. num. 2. ex Cod. Barb. μακρὸς

ἰσοὶ βέκινα. Ubi alter, ἰστὶ τὸ τῶν ὄντων ἰστικμῆς αὐλῶν, &c.

Βέκινα, eadem notione. Leo in Tacit. cap. 5. §. 5. βέκινα μικρὰ καὶ μεγάλῃα. Adde cap. 7. §. 31. 56. 68. cap. 9. §. 82. cap. 11. §. 27. cap. 12. §. 67. cap. 13. §. 10. cap. 17. §. 25. 28. Mauricius lib. 2. cap. 16. βέκινα ἢ πολλὰ λατῶν ἐκ χαρῶν μάχης καὶ συμβουλεύμεν, ἰνα μὴ ἐπιθῶν Ἐθροβῶς τις καὶ συρραχικὴ γῆν. Adde lib. 9. cap. 7. Continuator Theophrastus lib. 3. num. 22. καὶ ἀλλῶς βέκινα φωναῖς τῆ ἀδύρα περιπέδῶν. Κόμης τῆ βέκινα, apud Anonymum αἰς κατῆσας, ἀπλ. Hist. MS. Apollonij Tyrij: καὶ ὄρησι καὶ βέκινα διαλάλησαν, &c. Anonymus de Nuptiis Theci: lib. 5.

Εἰς τὸ δρμῶνα σίβησαν, καὶ βέκινα συμθύον.

Historia Apollonij Tyrij edita:

Εἶπαι τῶς, καὶ τὰ βέκινα να πῆξῃ να σκολάσθαι. Βουκατόρ, Buccinator. Theophrastus an. 13. Constantinus: Δύο ἀδελφοὶ τινεσ φιλῶντες ἄλλο ἐν Τριπλίται κατῶμιοντες, καὶ βουκατόρ, &c. Adde Cedren. pag. 432. Leo in Tacit. cap. 4. §. 6. ὁ βουκατόρ, σαλπικῆς, πῆξ βουκατόρ, &c. §. 5. ὁ βουκατόρ αἰτίσι ἐκ παρῶ τὰ σαλπικῆ σαλπικῆς, &c. Adde cap. 11. §. 21. cap. 14. §. 65. Constantinus in Taciticis, pag. 21. ὁμοῖον ὄφθαλμοῖν ἀπορίσθῃ καὶ χαρῆσθῃ καὶ βουκατόρ καὶ σαλπικῆς, &c. Similia habet Mauricius, lib. 12. cap. 17. in Jure Græco-Rom. lib. 3. pag. 232. occurrit nefcio quis βασιλικὸς βουκατόρ. Codinus de Offic. σαλπικῆσ καὶ οἱ σαλπικῆσ ὁμοῖος, καὶ οἱ βουκατόρ δὲ ἔργῶν ἀργῶν Adde cap. 6. num. 29.

Βουκαίζων, pro βουκαίζων, Buccinare. Autor Etymologici: βῆσι, ἔρπον δρεσπαρῆ, καὶ ἰβῆ, ἔδθ ὄρησι κρακτικῆ, ἢ ἔδθ ἰβῆσθ, ἰνομα κύριον, καὶ ἰβουκαίζων, ὅπρ καὶ μεταφορῶν, λήγῃ βουκαίσι.

Βουκαίσις, Buccinator, in Glossis Gr. Lat. βουκαίσις, Dionysio Halycarnassæo.

Βουκαίσις, Buccina, Buccinum in isdem Glossis. Βύκων, Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. βύκων, ἢ σαλπικῆ, βουκαίσις, σαλπικῆσ Βουκαίσις, σαλπικῆσ Anna Comnena lib. 11. p. 313. καὶ σημαίας τῶτος πλῆθῃ ἐπιπέδου, — ὅπως ἢ καὶ βέκινα καὶ τῶ τυμπανῶ. & pag 314. καὶ βέκινα καὶ τυμπανῶν. Constantinus in Tacit. p. 39. ἀλλὰ τοῦτον ὄνομα ἰδιῶν φωνῆς βέκινα ἢ σαλπικῆσ. Hinc dictus locus βύκων, Constantinopoli, quod olim supra murum essent σαλπικῆς γυκαί, de quo diximus in nostra Constantinopoli Christiana.

Βουκατόρ, Buccinator. Constantinus in Taciticis, pag. 51. ἔχῃ ἢ ἔχῃ σταιτῆ καὶ βουκατόρ μικρῶν βουκῶν καὶ μεγάλων, &c.

ΒΟΥΚΚΗ, Bucca. Glossæ Græcobarb. ἀρῆσθῆται, ἐπὶ τῆσ τῆσ παρῆσι, πῆξῃ τῆ βέκινας τῆς. Rursum: γνάθον, βουκακῶ ὅπρ ἔχει μεγάλῃα βέκινα.

Βουκκίον, βουκκῶ, Buccæ, Panis. Dorotheus Doctr. 11. καὶ ἀρῆθῃ ὅτι ἐκλεπῶν ὃ ἀδελφὸς ἐκείνος βουκκῆ, φωνικῆ, σνικῆ, κρομμῆα. Fabas vertit Interpres: unde illius exemplar κνικῆ habuisse existimare licet. Idem doct. 21. ἀπελθῆναι τὸ βέκιν ὅσ αἰς ἰλα τὰ ἰψοτά. Apophthegmata Patrum in Antonio, num. 34. γαστρίμῃ τὸ μικρὸν βέκιν αὐτῶ ὄραν ἐντομῶν. Anastasij Hodegus, pag. 10. ὃ ἀρῆ, καὶ τὸ ψωμίον, καὶ τὸ βέκιν. Prochodromod MS. de sua paupertate lib. 1.

Καὶ να τῆ ἔργῶνα βέκινα αἰς καὶ τὸ δίκαιον εἶρη.

Infra:

Καὶ ἀρῆτων βέκινα ἔθελον, ἢ δὲ τῶν ἐκ τῆτων. Βουκκῶν, Bucco. Gloss. Lat. Gr. Βουκκῶν, Παράστατοι, Βουκκῶν.

Βουκελλῶ, Buccella, Buccæ. Constantinus lib. 1. de Themat. cap. 6. βουκελλῶ, τὸ κρομμῆσι ψωμίον καλῶν. Vide βουκελλάτων.

Βουκίζων, Lentare, Gustare, à bucces panis, quas in Jentaculo comedebant, ut est apud Galeum

flecti aliqua sui parte possit, sed cutis tanquam tympanum extensa, eundem ac tympanum, si pulsatur, sonum edit: quare & *Τυμπανιαί* dicitur. Corpus fit deformatum dæmon ingreditur, & miseris mortalibus infortunium parit. Sape enim sub eo cadavere è sepulchro egressus, per urbem & per alia loca habitata circumiens, & noctu potissimum, ad quam sibi liberit ædem, confertur, pulsatisq; foribus, aliquem ex accolis voce sonora compellat. Si responderit, actum jam est de eo: altero enim die mortem obit. Si non responderit, salvus est. Hæc Allatius lib. de quorundam Græcor. opinat. n. 12. ubi plura Nonocanon ab eo laudatus: *σπεύει ἀνθρώπος ἀπαθάρτης, καὶ ἀίρεθῆ ἀεραία, ἢ ὅποιον λήθην βυλκολάκα, ἐὰν εἶ ἀλθής, ἐν τινά τῃ εἰς αὐτῶ. &c.*

Βυθκολάκας vocat Franc. Richardus in Relat. de infula S. Irene, pag. 220. *βυθκολάκας*, pag. 282. & 398. ubi, ut & idem Allatius, vocem effictam putat à *βυρα* vel *βυρακ*, *Limus*, aqua *βυρρεϊσενς*, & *λάκος*, *fossa*, seu cavea in qua similis limus fovitur: ita ut *βυλκολάκα* dicti fuerint à fœditate.

ΒΟΥΛΛΑ, *Bulla*. Achmes Onitocrit. cap. 220. *ἢ ὅ τὸ κείον ἐχθῆ, βύλλας ἱεροῦρας, ἀνίρσει πύτων ἐξ ἡραλίμαθ.*

Βύλλα, *Bulla*, *Sigillum Diplomaticum appensum*: *βύλλα*, apud Codinum de Offic. Palat. cap. 2. num. 27. *Æneas* in Poliorceticis MSS. *ἐπιστολῆς γραφῆς σφειπῶν φανῆρος ἐν πλείοσι ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ τὸ αὐτὸ ποιῆν ἱεροσημαζόμενον γραμίμαθ* ἢ ὅτι *κεραυὶ ὄσπηρ ἐν βύλλῃ*, &c. Martyrium SS. Petri & Pauli MS. *ἴδων μὲν τῆ βύλλας*. Anonymus Combesfianus in Leone Phil. num. 26. *καὶ βύλλα σφραγίσας χρυσῶ*. Symeone Logotheta in Michaele Theophili F. n. 4. *ἐν τὸ δόξιν αὐτῶ χρυσίον τοῖς ἀποδότημοις ἐπὶ περιολιμύμον, καὶ τῇ αὐτῆ βύλλα σσημασφῆρῶν ἀντίδουεν*. Jus Græco-Rom. Lib. 2. pag. 120. *ἢ ἂν καὶ βύλλαν κἀταθῶ ἀπυρομύμῳ, ἢ χρυσῶ ἢ ἀμφοτέρων μερῶν γραμίμαθ, ἔσθ* ἢ *χρυσῶ*.

Ἐκ τῶ σφραγίσθ ἴδῃ τῆ γραφῆτα,
Κεραυὶ περὶ αὐλῶν ἐς φίλεν γινυρίζτου.

Occurrit passim. Cùm verò duplicem hinc inde haberet figuram, *διπλοχῶ βύλλῃ* dicitur in Manuelis Comneni Novella de Judicib. in cuius fine hæc adduntur: *ἄρα τὸ, Μελὶ Μαρίμ δ'. δι' ἱεροῦρον ἱεροσημαζῶν τῆ βασιλικῆς ἐν ἑτίας χειρῶς, καὶ πῶ σσημῶν διπλοχῶν βύλλῶν*. Et in Nov. de Fetiis, κερὶν βύλλῃ διπλοχῶ, sed legendum *διπλοχῶ*. In Bulla aurea Alexij Imp. apud Annam filiam lib. 3. pag. 84. scribitur, *Matris ejusdem σφραγίδα, Μετ' ἀμφοτέρων, ἐν πῶ Κοίμασιν, πρᾶξιμαθ. Imperatorum verò Constantinopolitanorum Bullæ cum figuris à nobis & aliis descriptæ videntur.*

Βύλλῃ, Symeone Thessalonic. de Sacris ordinat. cap. 8. extt. *δὲ δὴ καὶ ἀρχιεπισκοπῶ ὑποσφῆρῃ, ἐν βύλλῃ οἰκείᾳ σφραγίσει.*

Χρυσόβυλλον, *Bulla aurea*, σφραγίς χρυσῆ, apud Cantacuzenum lib. 3. cap. 84. *χρυσοσημαζίσθ* γραφῆ, apud Zonaram in Alexio. Novella Basilij Porph. de Ecclesiis: *ἀμυλιθεῶν ἴδῃ πῶ παρῶσαν διατάξῃ οἰκείᾳ χειρὶ ὑποσημαζόμενον χρυσῶ σφραγίδι ὑποσφραφιστάτωι διαμνησάμεθα*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Moetea:

Χαρτὰ ἀγραφα ἰθάλωσιν μετὸ χρυσοῦ βυλῶν φ.
Infra :

Χρυσὸν βυλῶν ἴπικον κα ἕνε ἐν τῆ Ἐκονδ.

Nicias in Manuale lib. 3. num. 4. ex Cod. Græcobarb. *χρυσόβυλλον δὲς μὲν λίθων λαμπαρῶν*. Ubi Codex alius, *δραχῶν ἱεροσφραῶσιν* habet, quòd scilicet diplomatà aurèā bullā munita cinnabari ab Impe-

ratore subscriberentur, unde apud eundem Aucotem in Balduino, num. 1. pro *ἱεροσφραῶσιν*, idem Codex Barbarogr. *χρυσόβυλλον* profert. Et in Man. lib. 1. pro *γράμμα ἱεροσημαζῶσιν*, idem Cod. x pariter *χρυσόβυλον* habet, nam ita hæc vox postficta reperitur passim apud Scriptores hac notione. Novella Phocæ Imp. in Jure Græco-Rom. pag. 123. *καὶ τὸ παρὶν ἰεθδὲθ χρυσόβυλλον, εἰς ἱπικουσῆν καὶ σφραγιστῆ ὑποσημαζόμενῃ ἐν αὐτῇ δι' ἱεροῦρον γραμμάτων, καὶ εἰς πύτων πῶ ἀλθῆσιν φανωτέρῃν ὑποσφραῶσιν, κερὶν πῶ σφραγίς ἢ τινι χρυσῶ πῶ ἀλθῆς σφραγίδα ἀπαμνησάσα, ἐν τῇ &c.* Leo Grammaticus, pag. 503. *Ἀποσφῆλλοι Πάσης—Χρυσόβυλον ἱπικηρόμῶν*. Habetur passim in Basilicis, in Jure Græco-Rom. apud Cantacuzenum lib. 1. cap. 48. lib. 2. cap. 2. In Hist. Concilij Florentini sect. 2. cap. 23. &c.

Χρυσόβυλλον, & *Χρυσόβυλλον*, eadem notione pariter occurrit, apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 43. 45. 50. Leonem Grammat. in Leone Philolopho, pag. 485. in Constantino ejus filio, pag. 495. 508. Continuatore Theophanis, lib. 2. num. 20. lib. 3. num. 26. Anonymum Combesfian. in eodem Porphyrog. num. 14. in Lacapeno, num. 48. rursum in eodem Porph. num. 40. Symeone Logotheta in Leone Phil. num. 23. in Porphyrog. n. 14. &c. Crebrò etiam *Χρυσόβυλλῶ λόγῶ*. Joannes Metropol. Euchaitorum, pag. 47.

Τὸν χρυσόβυλλον ἀθανασίας λόγον.
Ita Theophylactus Bulgar. Archiep. Epist. 30. 43. Anna Comnena, pag. 60. 62. 79. 85. 105. 159. 202. 313. 407. 456. 485. Pachymeres lib. 7. cap. 2. Cantacuzenus lib. 3. cap. 53. Novellæ Imp. in Jure Græco-Rom. pag. 102. 126. & alibi non semel.

Μολιβεόβυλλον, & *μολιβεόβυλλον*, *Bulla plumbea*, Salutation. Epistol. Pontif. de Patriarcha Constantinopol. *μολιβεόβυλλα ἢ κῆθ* εἰς τὴ βασιλικὰ πηλίκια, καὶ τὰ ἀσποινικα, καὶ τὰ σφῆς ἀεσπίτας, & Σεβασευάτορας, καὶ Καίσαρας ἰσοῦσι εἰσι, καὶ σφῆς Πῆρας πάπας, καὶ σφῆς τῆς Πατριάρχας, καὶ τῆς Καθολικῆς Αρχιεπισκοπῆς. Sanctum Germani Patr. Constantinopol. lib. 3. Juris Græco-Rom. p. 235. ἢ *σσημῶν μολιβεῶν βύλλῃ*, καὶ ὅσπασιν ἐν τῇ ευρωπῆζῃ τῆ βύλλῃ, πῶ μὲν ἰδῶσι, ἐπισημαζόμεν. Aliud Sanctum ejusdem Patr. p. 296. *ἀσποινῆθ ἢ καὶ κἀταθῶ μολιβεῶν βύλλῃ*, ἢ χρυσῶ ἐν μὲν πῶ ἐν ἱεροσφραῶσιν πηλίκια λαμακ εἶρασαν τὸ κύριον ἡρώδῃ ἱεροῦ χρυσῶ ἐν ἢ πῶ ἱπικῶν γραμίμαθ ταύτα ἱερμαῶν ἰδῶν σφῆ ἱπικουσῆθ Κωνσταντινουπόλεως νίας Ρώμης, καὶ οἰκουμενικῆς Πατριάρχας. Adde Sanctum 2. Manuclij Patr. Constantinopol. ibid. pag. 242. & Sanctum 1. Alexij Patr. Constantinopol. pag. 256. Nicetas Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinop. οἱ αὐτῶ σφραγιστῶν σφραγιστῆται ἰπῆτα σσημῶν πῆρας, ἱεροσφραγιστῆς μολιβεῶν εἰς τὴ πηλοσῖον εἰσῆσαν καλαμῶν κατ' ἀσποινῆθ. Leontius Episcopus Neapoles Cyri in Apolog. 5. pro Christianis: καὶ ὄσπηρ οἱ κἀταθῶ βασιλικῆς δὲσφραγίθ, καὶ ἀσποινῆθ πῶ σφραγίδα, ἢ τῶ πῶν ἱπικουσῆθ, ἢ τῶ μολιβεῶν, ἀλλὰ πῶ βασιλῆ πῶ προσκυνῶσιν καὶ τὸ εἶρας ἀπινουμῶ. Vide Sguroptulum in Hist. Concilij Florentini sect. 2. cap. 23.

Κηροβύλλον, *Bulla cerea*. Salut. Epistol. Pontif. de Patriarcha Constantinop. εἰς ἢ τῆς ἀλλῆς πάπας Μπρεσπολίτας τῆ καὶ ἀρχιεπίσ, κηροβύλλῃ εἰς μόνον ἢ τῆ Ρωσίας πῆμψες μολιβεόβυλλον. Novella 7. Alexij Comneni, de foro Clericorum: καὶ εἰς κηροβαρῆρος ὑποσημασμένα τυγχάνῃ, καὶ τῆ κηροβύλλον σφραγίδα φηρῆθ, &c. Alia Manuelis Comneni: καὶ ἢ εἰς κηροβύλλον σφραγίς. Alia ejusdem Novella de Homicidis: εἰς ἱεροσφῶν γραμμάτων φῆ κρατῶ καὶ ἀγῆς ἡρώδῃ βασιλικῆς

Βούβρα. Gerasimus Vlachus: βούβρον, *Bovis nervus*, τὸ ἔξ ἑὸς νεύρον. Evagrius lib. 6. cap. 7. ἢ καθήκον νέυρον αἰκιδίου. Vita S. Theophani Confessoris, numero 18. σφραγίς βουβρῶν τραχιόσις τὰτε σφρα. ἐξ τῶν νεύρων καθήκοντα ἰσάσι πάλιν ἐν τῇ ἐκράτῃ. Vox passim obvia, præsertim in Vitis & Martyrii Sanctorum: S. Niconis num. 18. SS. Alphij & Soc. num. 19. S. Georgij, num. 13. S. Nicolai Studitæ, pag. 909. 910. S. Basilij jun. num. 4. 17. in Menologio Basilij 1. 7. Martij, 9. Maij, in Synaxariis singulis ferè paginis, apud Theophanem an. 5. Phocæ, an. 25. Copronymi, an. 5. Leonis Chazari, Symeonem Logothetam in Porphyrog. num 4. Cedrenum, pag. 498. Achmetem in Onirocrit. cap. 17. 90. 221. Constantinum Manassæ, pag. 70. Joannem Cantacuzenum lib. 4. cap. 15. &c.

Βουβρίζον, *Nervus bubulis cadere*. Leo Grammat. in Theophilo: βουβρίζας αὐτὸς μίχξι αὐτῷ ἔξ αὐτά.

Μίνυθρον, Μίνυθρον, pro βούβρον, ἢ βούβρον. Glossæ Græcobarb. Ἄβδης, Μάστριξ, βούβρον, Μίνυθρον, Σακρῆσι. Alibi: Ἀβρυσῶν, Μαστρίσις, ἑκείνον ὅπου δίδει τις Πλαμίονος μὲ ἢ βούβρον, ὃν ἄλλοι μίνυθρον λέγουσι.

ΒΟΥΝΙ, *Timulus, collis*, βουός. βούσι, εἰνόν, *colliculus*, βουίδιον, Πλόδρον. Agapius in Geoponico, cap. 70. εἴθι τὶ τὰ ἄγρια ζῷα ἴδι εἰς τὰ ἐνέσια βουά, &c.

Βουόνυλον, *Timulus*, λόδρον, in Cotona pretiosa.

Βουόνυλον, eadem notione. Anonymus πρὸ κατῶ. ἀπλ. Γνωστὰ τὰ ὄφιδω, ἢ τὰ πρὸ μικρῶ, ἢ δὸς χωμάτων βουόνυλα, ἢ λιποσοφία.

Βουνορομα, βουνορομα, *Timulus*. Glossæ Græcobarb. τὸ σφύριμα, ἢ σφύριμα, ἢ βουνορομα, ἢ βουνορομα, ἢ βουνορομα.

ΒΟΥΝΟΠΛΑΓΟΝ, *Plaga montuosa*. Anonymus de Bellis Francor. in Morea:

Εὐρήκειος σπὸς μισμηβρίαν ἐκίνας ἢ ἔξ κάρσθ, ὁ κατὰ ἕνα βουνοπλαγον, πρᾶχον γδ ἐξ ἐπιλιον.

ΒΟΥΠΕΣ, *Bovæ marini*, Fæbo *Bovæ*. Schol. Oppianii lib. 1. Hal. v. 110. βούπε, βούπε. Symeon Magister de Quadrupedibus, MS. βούπε, οἱ παρὰ τισι λεγομένου βούπε, ἐξ γυπε, &c.

ΒΟΥΡΓΟΝ, *Burgum*. Eustathius de Tempore intervall. ὁ ἐπὶ τριακοντῶ ἐτη μείνας ἐν κολλίγειν, ἢ βουργον, τυτίσιν ἐν οὐν δὴπὸσι σωματικῶν, ἢ ἐν ἄλλῃ πρὸ γυργίας. Vide Glossæ, med. Lat.

Βουργίσιον, *Burgensis*, de qua voce in Glossæ, med. Lat. Diploma Rogerij Siciliæ Comitiss, to. 1. Italiæ Sacræ: ἡμέτεροι ὑπῆκοοι ἔξ ἡμετέρῃ κράτῃ, βαρῆνοι, βουργίσιον, καὶ σπῆλιον. Joan. Cinnamus lib. 6. n. 10. τις μὲν τῶν ἐν βουργίσιον ἡμετέρους αὐτῶν, ἢ κατὰ ἡμποροῦν παραβαλλῶν Οὐνιτίαν Χορδοιάν, βουργίσιον τῇ Ἀλίνου ἐκάλουσαν φωνῇ, πρὸς αὐτῇ δὲδωκότας σὺν εὐνομοσίου Ρωμῆσιος εἴθι βίσι τήροσιν τὸ δέλοισ. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ἀρχηπὸς ἐξ βουργίσιος, μακρῆς τῆς ἐξ μαζαλις.

ΒΟΥΡΟΥΑΙΖΕΙΝ, *Flagellare*, βουρῶλαισιος, *Flagellatio*. Vox formata ἐξ *Burdobus*, baculis ita dictis, ut docuimus in Glossæ, med. Lat. Vide in glossæ. Alexius Rharturus doct. 14. τὶ σημαίη ἢ λόγρον, αἰ ἄκασθαι, τὰ βασιόματα, αἰ ὕβριν, ὁ βουρῶλαισιος, τὰ ἡμπίσιμα, τὸ εἶθι, ἢ ὅλον, ἢ ὅλον, καὶ ἄλλῃ ὁ σαυρός; & μοx: ἢ ἡρατίσι, ἢ ἡρατῆς ἐπιστῆ, ἢ ἡρατῆς ἐπιστῆ. Rurum: ἢ ἡρατῆς ἐπιστῆ πρὸς τῆς ἐπιστῆς, ἢ ἐπιστῆς ἐπιστῆς, αἰ σιαγῆς τὰ βασιόματα, τὸ σφύριον τὰ ἡμπίσιμα, τὰ ἄτα τὰς βασιόματις, ὁ τῶν ἢ βουργίσιον.

ΒΟΥΡΟΥΑΝΑΡΙ, *Trabs, Tignum*, δοκός, ἐκρίον. Vide ἡρόν.

ΒΟΥΡΙΧΟΣ, *Burichus*. Glossæ, Lat. Gr. *Mantis*, βουργίσιος.

Βουρχίσιον, *Burichus*, ut rectè interpretatur Salmafius ad Hist. Aug. pag. 211. non verò *instaurium Equis*, ut Meurfius. Testamentum S. Gregorij Nazianzeni: ἐν ἑβδὸν σπρῆν, ἢ ληνῷ, ἢ ἰρία, ἢ βουργίσιος περιλάει. Chronicon Alexandrinum an. 8. Theodosij jun. Εκομίδης ἐν ΚΠ. εἴθι ἢ χαλκοδενσίος σκαλις λήψανα ἰωσήφ ἢ ἰωσὴφ καὶ Ζαχαρίας—βουρχίσιον τὰ αὐτὰ λήψανα ἐν γλωσσικαμοῖς δυνῖν, Ἀττικῷ Πατριάρχῳ ΚΠ. ἐξ Μούσιος ἰπτικῆς Ἀνθρακῶς Φωινίης, καθεζομένη αὐτῷ ἐξ βουργίσιος. Vide Ποικιλία.

ΒΟΥΡΚΑ, βουργίσιον, *Limus*, non quilibet, sed qui jam putrescenti aquâ maceratus, pessimam exhalat mephitim. Ita Allatius lib. de Opinat. Græcor. num. 12.

Βουργόν, pro βουργόν, in caeno volutare. Demetrius Zenus in Bartrachomyonachia:

Τότε νυκτερίῳ ἄρχουσι τὰ μάτια ἔξ βουργίσιον.

Historia Apollonij Tyrij:

Πύθρον ἔστιν ἴσως ἰσπρῆς, καὶ τίσις κυκλοπῆα. Καὶ αὐτῶν ἴθι τὸ ληνῷ, τὰ μάτια τῆς βουργίσιον.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Εἴθι τὰ νυκτερίσιον πρὸς Ζαλασσον ἀπάνω, ὅταν βουργίσιον με γυλλῶ, ἐξ κίματι μαζαλις.

Βουργίσιον, *Cænositas*, βουργίσιον. Threnus MS. de capta à Turcis Constantinopoli:

Ἄξι ἡπερδύλαθε πρὸς σπῆτιν βουργίσιον.

Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Πῦ φαινῶν πολλὰ ἐν γυλλῶ, Σίλιος ἐξ βουργίσιον.

Βουργίσιος, ἐξ ἡπερδύλαθε, eadem notione. Idem Anonymus lib. 7.

Εἰς πᾶσαν τῶν φαινῶν μὲ ἴθις ἄρχιμένον ὁ ἄρῃ ὀλοθῆσιος μὲ γυλλῶ μακρομῆα.

Βουργίσιος, idem quod βουργίσιος. Joannes Damascenus in Synodica ad Theophilum Imp. pag. 117. τὶ νυξ ὁ ἴρπας σκαλιός ὅστις ὁ ἀπιδίσιος ἔξ ἡμῶν ἡμῶν διάβολος, ὁ σπορῆς ἔξ ἡρατίσιον, ἢ ἄλλοι τινὰ βουργίσιον ἢ αἰσθῆσις, ἐξ ἢ αἰσθῆσις, . . . ἐξ ἢ ἔξ αὐτῶν ληνῷ ἀπρῆσις ἢ ἀναλοισίσις σαρκοσίου πρὸς πρὸς τῆς βουργίσιον πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀβραπῶντον νομῶν διανέμην, τοῖσι δὲ προσσι.

βουργίσιος, *Cænositas*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Εἴθι ἢ βουργίσιον, ἢ λογισμῶν ἐκίνας, ὅποκατὰ πρῶτον βουργίσιον ἀρχοῖ ἐξ Συμμελῶν.

ΒΟΥΡΟΥΜΕΡΙΟΥΜ, ἀψῆσιον, in Glossis Jarricis Græcobarb. MSS. *Abfynthium*.

ΒΟΥΡΟΥΜ. Vide in ἡρόν.

ΒΟΥΡΤΖΙΖΕΙΝ, *Polire*. Cod. Reg. MS. 618. f. 284. v. ἰπτεθῶ ἑκάστον τῶτο, ἔτις ἐξ ὑδωρ λυθῶν καθαρῶν, ἐξ βουργίσιον. Ita f. 286. Vide Μπρῶντζο, & Μπρῶντζο.

ΒΟΥΡΟΥΜΑΘ, Afris *Jovis barba*, γυλλοκῆμος, apud Interpol. Diofcor. cap. 63 8.

ΒΟΥΣΚΑΛΙΣ, *Zulla*, ψευδαλίς. Nicetas in Itacacio lib. 3. num. 2. καὶ ὡς σταβίσι ἀνδρῶν γυργίσι, καὶ ὡς πομπολυθῶ φωνήματα διακίνα ὡς ἡ ἰδῶν, ἀπινσίον ἢ καὶ ἡ δὴλλῶσιν. Ubi Codex Barbarog. ἐξ αἰς βουργίσιον δὴ δαίσιον.

ΒΟΥΣΤΑΞΙΟΝ, *Bovile*, *Bovillum*, in Glossæ. Lat. Gr. Lat. Gr. *Buistra*, (leg. *Bovista*,) βουργίσιον. Rursum: *Bovilla*, (leg. *Bovilla*,) βουργίσιον.

ΒΟΥΤΑ, *Buista*. Anonymus apud Meurfium: βῶτα, λατῶν τὰ ἐκ πυρᾶς καὶ ἐξ ἡμῶν, πρὸς τὸ φῶ, τὸ λαμπα, πρὸς ὄψα, πρὸς φῶ ἢ φῶ ἢ φῶ ἢ φῶ. Ita nungantur Arculi.

ΒΟΥΤΑ, *vūtios*, *vūtika*, *vūtikon*, *vūtikon*, &c. *Vas Dulium*, *Cypra*, *Lagera maior*.
vūta, Mauricius lib. 10. Strat. cap. 4. δὴ ἡ πίθος ὀρεακίαι, ἡ βύτας τιλας ἀποδυστήζειν, καὶ γαμίσειν ὑδάτι. Leo in Tacl. cap. 15. num. 75. habet, ἡ βυτία τιλας.

Βυτίον, idem Mauricius lib. 10. cap. 4. ἄμα ἢ πληρωθῆ τὰ δοχεῖα, πάλιν δαπανῶν ἐν τοῖς πύθιοις, ἡ βυτίαις τύτοι. Codinus de Offic. Palat. cap. 4. num. 58. de *Clausa* quam tenebat vice *diaconii* *Protalagator*: ἔχον ἐπὶ τὸ ἄκρον κατὰ κερυθροβύθιον βυτίον. Id est, in summis ac desinens in modum lagena *inversa*.

Βυτίον, *Helychius*: ἄμυστρα, βυτίον, τευβλίη. Vide *Salmasium* ad *Vopiscum*, pag. 408.

βυτίος, in Gloss. Græcol. *Cypra*. Gloss. Lat. Gr. *Cypra*, seu *Vasna*, βυτίος μεγάλη, λέω τινος γαυθὸν καλεῖται. Anonymus MS. de *Tactica*, cap. 8. ἀπὸ διαβάσεως πύθωνος, διὰ οὗ μύθῳ ἀπὸ τῆς τοῦ τινος ἢ πύθωνος βυτίος συζυγίσαντες, οἱ ἢ ἡμικιβωτίαις χερσάμηνον πύθωνον ἐπιπράσαν. Theodoros *Hermopolites*: οἰητὰ σκίον λέγομεν, ἀπὸ πύθωνος οἱ ἢ πύθιοι, καὶ αἱ βυτίαι, &c. Occurrit præterea in lib. 44. *Basilic.* tit. 10. §. 4.

βυτίον, *Chronicon Alexandrinum* an. 13. *Diocletiani*: ἱεραλον αὐτὸ οἱ ἄλλοι μίκοι εἰς βυτίον μεγάλην βυθλομένην γήμισαν ὑδάτι χλιαρῶ, &c. Leo in *Tactica*, cap. 15. §. 75. βυτία τιλας, &c. seq. ἐν τοῖς πύθιοις, ἔτοι βυτίαις. *Theomnest.* lib. 1. *Hippiat.* cap. 34. pag. 124. ἔχον ἢ ἐν πύθιοις ἰσχυρὸν κοδόνον, &c. *Βυτίονος*, *Dogarius* in *Glossis* *Philoxeni*.

βυτίον, *Pachymeres* lib. 11. MS. Reg. Γεννηθῆ ἢ αὐτόν καὶ ἴταλιος βυτίος, καὶ τάρταρις, καὶ σανίον ἀσφαλιωθένον κύκλω, &c. *Perperam* in *Edito*, cap. 14. κατ' ἀρχαίως. *Agapius* in *Geoponico*, cap. 190. γήμισον πύθιον χοντρού καμύθιον ἢ μικρὸν τρυκαλί, ὅθεν καὶ χυρῆ ἐπὶ τὸ πύρον βυτίον.

βυτίον, *Veges*, *Amoricos*, in *Corona pretiofa*.
βυτίον, *Nicetas* in *Alexio* lib. 3. num. 2. ex *Cod. Græcobarb.* βυτίον ἕναρα ἔχοντα πύθια ἑνός. *Ubi* *Codex* al. οἰών δοχεῖα. *Sguroplulus* in *Hist. Concilij Florentini* sect. 4. cap. 12. καὶ οἰον βυτίον δὲ ἀδελφικίαν ἀπότρον, καὶ ἄρτυς, ἀρωματικά πολλά. *Stephanus Sachlees* in *Narrat.* MSS.

καὶ ἀλλοῦ καὶ θίθετε κρατὰ βυτίον χυμώσεως δόξου. *Joannes Cananus* de *Bello Constantinopol.* pag. 196. ἀλλὰ καὶ τὰς ταύλας ὅσθι ἔνυθον, καὶ τὰ τυμπανία βυτίον ἕδωσαν με σχονία, καὶ ἰσβάσαν ἀντὶ σκνταρίων. *Historia Politica*, pag. 9. ἔτα ἵπποισαν πάλιν ἐκάλας μὲν βυτίον καὶ σανιδόν, &c.

βυτίον, *Doliarius*, *Pithosiois*.
βυτίον, *Alypius Cretensis* in *Geoponico*, cap. 41. καὶ τότε τὰ φυλάξον ἀκόμοι ζεσά ἐπὶ τὸ πύθιον, ἢ παραβυτίον, καὶ τὰ παρθεῖο δυνάδα, &c. Vide *Gloss.* med. Lat. in *Britia*.

βύσα, *Hydris*, *Athanasius* de *Imag.* *Berytensis*: τότε ἀποστίναν τῆ πλῆρη καὶ κυρίως ἕδωσαν καὶ τὸ πύθιον ἢ σφαγῆς ἢ λόχως, ὅθεν ἔξισι τὸ αἶμα καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἔπλωσαν πύθισαν.

βυτικώδης, *Bueticularius*, *cypragium* vel *lagenarium arisifex*. *Elaius Cyprius* de *Proceff.* *Spirit.* *Sancit.* pag. 398. ταῦτα γὰρ πρὸς τὸς χαλκίαις, βυτικωδῆς, γυναρικός.—λίγος.

ΒΟΥΤΑΜΑΡΙΑ, *Mergus*, avis, *Aibua*.
ΒΟΥΤΥΖΕΙΝ, *Hamenopulo* lib. 2. tit. 11. §. 3. *vudān*, *Immergere*, *Mergere*, βυτίον, καταδύειν. &c. Anonymus de *Nuptijs* *Thcesi*: lib. 10.

Τὰ κίρατα τῶ βυτίου, γυρσίονος οὐ κύκλω.
Demetrius Zenus in *Batrachom*.

Εἰς τὸ νερὸ ἰβυτίου, καὶ φύζῃ τὸ θυμὸν τῶ.
Agapius in *Geoponico*, cap. 41. καὶ βυτίον ἕνα πρὸς ἕνα ἐπὶ θρασημίον θάλασσαν. Idem cap. 109. ὅταν τὰ

μεταφύθου, ἔαν βυτίου τὰς βίβας τὸς ἐπὶ κόπρον βυτίον, γυρσίον μεγάλη πειλοστέρα. Adde cap. 170.

ΒΥΤΙΟΣ, *καθεβυτίος*, *Immerfor*, qui *Baptizandum* in *Piscinam* baptisterij immergit: *Officium Ecclesiasticum*. *Catalog. Offic. Eccl. Constantinopol.* *Medonij*: ὁ βυτίος, ὅταν ἐπιπὶ οἱ ἱερεὺς τὰς ὑδάτας ἢ βυτίου, λαμβάνει ὁ βυτίος τὸ πύθιον, καὶ βυτίου ἐαυτὸν. *Catalogus Offic. M. Eccl. Allatians*, ὁ βυτίος ἔστω ἐν τῇ ἀρχῇ κολυμβήσας, καὶ οἱ ἱερεὺς λέγῃ τὰς ὑδάτας, ὁ βυτίος ἐπιπὶ τὸ ὕδωρ ὁ βυτίος βυτίου ἢ μύθωνος βυτίου. In *Choro* finistro collocatur in *alio* *Cod. Allatiano*. Vide *Goarum* ad *Eucholog.* pag. 268. 289. & *Morinum* de *factis* *Ordinat.* pag. 255.

ΒΟΥΤΟΤΡΟΝ, *Buittum*, βυτρον. Occurrit in *Affisius* MSS. *Regni Hierosol.* cap. ult.

ΒΟΥΤΤΑΝ, *Induere*, ex *Gallo-belgico*, *Bouner*, uti *vit* *Meurfius*, quod *vis* *putem*. *Glossæ Græcobarb.* *Αναδύνη*, *δύνη*, *ἐνδύνη*, βυτία.

ΒΟΥΤΥΠΙΟΝ, *Stimulus*. *Helychius*: δάσος, τὸ βυτίον.

ΒΟΥΤΦΟΣ, *Bubo*, avis. *Lexicon MS. Colbert.* *Cod.* 2199. βυτό, ἔρον. Excerpta varia ex antiquis *Scriptoribus*, in *Cod. Reg.* 1299. ὅτι βυτίος ἐστὶν ὁ βυτό, ὁ καὶ ἀσκαλαφός.

ΒΟΥΧΑΣ, *Stirpis* species, apud *Myrsepsum* sect. 35. cap. 2. ignota *Fuchsi*. Vide in βυτό.

ΒΟΥΧΟΣ, *Eucholog.* pag. 646. de *Christatis* compositione. σκουρὸς ἀπὸ, καὶ ζυλόν, ἀρτυρομασάχης, βόχον, ἔφαρ καρυφύλλα, &c. *ubi* *Goarus* βόχον esse *Bdellium*, βόχον dictum *Diocoridi* lib. 1. cap. 69. Alij βόχον reponunt, aromatis ita dicti, de quo idem *Diocoridi*. lib. 3. cap. 113. apud *Myrsepsum*, sect. 16. cap. 33. ex *Cod. Reg.* βόχον occurrit, ubi *Codex Fuchlij* βόχον prætulit, cui *vox* ignota. Idem fortè quod βόχας apud eundem *Myrsepsum* sect. 35. cap. 2.

ΒΡΑΔΥ, *Vesperis*, *serum*, *Ἐσπερῆ*, ἰσπέρα, ἐσπέρα, ὄψια. *Corona pretiofa*: βράδυ, *Serō*, ὄψια. *Canon Pœnitentialis* MS. *Joannis Chrysofomii* nomen præferens: πρῶτῃ καὶ βράδυ νηστεύοιεν. *Joannes Jatrofophista* MS. cap. 112. μάλαχον κρῆνον κρυβὸν καὶ ἐσθλάιον, καὶ τὸ βράδυ θίτλο μετὸ βαρπακίον ἐπὶ τὸ ὄφθαλμῶν. *Ptochoprodromus* de *sua paupertate*, ex *Cod. MS. Reg.*

καὶ τὸ βράδυ καὶ μετὰ τὸ βράδυ κομμάσιναι.
 Anonymus de *Bellis Francor.* in *Morea*, MS.

Ὅτι τὸ ἔθνος τὸ βράδυ, καὶ ἔθνος τὸ εὐζάριον.

Alter Anonymus MS. de *Amorib.* *Lybistri*:
 βράδυ ἔπεν, φέλι μὲν, ἔταν ἰδουμῶν καὶ τὸ λιβάδιον.

Historia *Apollonij Tyrij*:
 καὶ τὸ βράδυ ἰσχυρῶς μάχην κατὰ νύκτιν.

βράδύζων, *Adveperascere*. *Fabula* *Æliopi Græcobarb.* *Σαύλλος* καὶ ἀλιβίρας ἱεραλον συντροφίαν, καὶ ἰσπερσάδων ὄμω καὶ ὅταν ἱερατίου, ἀλιβίρας αἰθίον ἐστὶν δρόνον.

ΒΡΑΔΥΠΡΕΥΣΤΕΙΝ, dicuntur *Eunuchi*, in *Canonario Joannis Monachi*, pag. 117.

ΒΡΑΘΗ, *Κυπάρεσος* *Κρήνια*, in *Lexico* MS. *Nicomedis Jatrofophista*, *Cypræssus Cretica*. βράθος, *Diocoridi*.

ΒΡΑΚΑ, *Bracca*, *Femoralis*. *Nicetas Bargarog.* in *Andronico*, lib. 2. ὅτι τὰ βράθια καὶ βράθια βραδικῶν παρασημόν μετὰ δυνάμειον κρῆνον ἐπὶ τῇ κοιλίᾳ τὸ γαστρὸς αὐτῶ βρώμα, πύθισαν αὐτὸ τὸ γρόντιον ἔλας. *Ptochoprodromus* contra *Hegemonum*, ex *Cod. MS.*

καὶ τὸ βράθιον ἐκ φαίνων δὸ πέντωτα πύθιας.

βρακίον, *Glossæ* MSS. ex *Cod. Reg.* 1673. πτεροκίον, φημιμύκλον, βρακίον. *Glossæ* aliz: ἀνάστριον, τὸ βρακίον.

Βραχίον. Suidas: Αναζηρήδας, φοιμνάλια, βραχία. Ροττίαι: βρακία, βρακας, Brassica, femoralia, flulropnea, subligaculum, τὰ περικλιῆ, περιζώματα, αναζηρήδες, περικλιδές. Achmes Onitocrit. cap. 244. ζωνή ἰαν ἰδῆ ὅτι φόρος βρακία ἀνδρῶν ἀσπιθῶν, &c. Occurrit illic pluries, ut & cap. 268.

Βρακίον, Brassacum. Glossæ Græcobarb. βρακίον, ὅτι φορέει φοιμνάλια, ἦν ἡν βρακία.

Βρακίον, ἢ pro braccatōion, Brassacum subligaculum. Canonium Mathematicum adefpotum: τὸ βρακίον αὐτῶν μόνου.

ΒΡΑΣΙΝΟ, Viridis, Πράσιον, in Turcogæcia Crusij, pag. 188.

ΒΡΑΣΜΑ, Inficulum, Gallis, Boisson, brasen, quod est ζῶν, ἀναβαλλῆν nam & ita hanc vocem usurpat D. moctius recens Scriptor Chymicus: ἰπῶσι ἰπὶ πυρᾶς, ὡς τὰ λαθὼν βράσμα, ducet ebulliat. Vide Salmasium ad Plinium, pag. 1030. In Nomocanone Cotelieriano, num. 256. faculares primâ Quadragesimæ Hebdomadæ διττὸ βράσμα, & ἕως τὸ σπιθῶν jubentur abstinere. Item bulla atrpulla.

ΒΡΑΣΤΑΙ. Astrologus MS. laudatus à Gaumino ad Pfellum de Operat. Damon. pag. 115. ait Magos statuerie quinque σπερμῶν ἀδῶν, Επιελίνας, Βρίσας, Πῦντας, Σασάς, ἰζημάλια, & εὐσῆς τετρε μοτὺς ἰμῖτιτι περ ἀγῶνις σπερμῶν.

ΒΡΑΥΚΑΝΑΣΘΑΙ, Vagare, Hefychio. Utitur Philothorgius lib. 1. cap. 6.

ΒΡΑΧΙΑΙΟΝ, Βραχίον, Βραχίολον, Βραχίονες, Brachiale, Armilla, Glossæ Gr. Lat. Βραχιαίον, Verioli. Alibi: Χλαῖον, Βραχιάλιον ζωμιακός, Verioli. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. χλιδῶνα, κόσμον αὐτὸ τράχηλον ἢ βραχίονα, ὃ καλεῖτῶν βραχίολον. Glossæ alie MSS. χλιδῶμα, κόσμῶν αὐτὸ τὸ βραχίον, ὃ καλεῖτῶν βραχίολον. Achmes in introduct. in Astrologian: ἕκαστος, δ' αὐτοῖς βραχίονα, σκυλλαρικια, & τὰ ὄμοια. Βραχίον. Glossæ ex Cod. Reg. χλιδῶνα, κόσμον αὐτὸ τράχηλον, ἢ βραχίονα, ὃ καλεῖτῶν βραχίολον.

Βραχίον. Theophanes an. 14. Αναστῆς ἢ τῶν σπληνῶν μέγιστον τῶν Περσῶν ἐν μιᾷ συμποσίῃ, ὃ καλεῖτῶν τῶν βραχίονων ἡλικῶν Αρροβίνδῶν ποτῶν τῶν ἀνελυθῶν ακτῶν. Et an. 17. Heraclij: καὶ τὸ ακταρμαχίον αὐτῶν ἡλικῶν σὺν τῇ κεραιῇ αὐτῶν, & τὰ βραχίονα αὐτῶν. Leontius Episcopus Neapoleos Cypri in Vita MS. S. Joannis Elemonis: ἐργασίον ἦν τινὸν φορέων κοσμηδία & βραχίονα, &c. Occurrit præterea apud Alexandrum Trallianum lib. 1. cap. 15.

Βραχίονες. Glossæ MSS. ἴδωλια, βραχίονα, φόρμα περὶ βραχίονον, Plutarcho. Achmes Onitocrit. c. 127. ἐν ἰδῆ ὅτι βραχίονα ἔλαβον χρωσά ἐν τοῖς βραχίονσι αὐτῶν. Cedrenus an. 17. Heraclij: ἔλαβον σκυλλαρικια αὐτῶν ὀδύρεθον, καὶ τὸ λυρίον, & τὰ βραχίονα αὐτῶν, καὶ τὰ σπλην. Ubi Theophanes habet βραχίονα. Joannes Tzetzes Chil. 10. v. 230.

Ζώνης πλάτεις φέρονσι, φακίδες, πολυκρόσους, καὶ πῆχες ἢ σελήζουσι τὺς ἰασηθῶν ὄμοιους, Βραχίονις σιδηρῶν, χαλκοῖς, & ἑλίνις.

Add Nilum Monach. lib. 3. Epist. 31. & quæ notamus in Gloss. med. Lat. in Brachiale.

Βραχίον, Βραχίολον, Βραχίονον, Propugnaculum, quod Tactici nostri Braye dicunt.

Βραχίον. Chitonon Alexandrinum in Heraclio, pag. 898. & αὐτὸ ἐπιπέραν ἴσισον ἑλίπα μαρμαρικὰ καὶ χλιδῶνα διττὸ βραχιαίον καὶ ἑὺς βραχιαίον.

Βραχίον. Theophanes an. 5. Pogonati: συμβολὴ πηλίου ἐμπίπτο διττὸ σπῶν ἑὺς ἰσπίρας διττὸ βραχίον ἢ χρωσῆς πῆχες μίχρη τῶν Κυκλαδίων, Ubi Miscella, ἢ brachialio Aucea rotta: proinde legit Brachialium. Anonymus Tacticus MS. de tuenda Urbe obfissa: εἰ ἢ

δαλῶση διαζέοντι, & καθάμι ἢ μερικῶς, ἐπιμαυθῶς δῖ τῶν βραχίονων, καὶ ἐὺς ἀδῶν ἰπποδῶν ἰπποδῶν.

Βραχίον. Anna Comn. lib. 2. Alexiad. pag. 54. οἱ ἢ τῶ Κομνῶνι φθασάντι πῶν αὐτῶ τὸ βραχίον ἰσπαρῶν πύλων, &c. Vide Gloss. med. Lat. in Brachiale.

ΒΡΑΧΙΑΡΙΟΝ, idem quod Βραχίονον. Armilla. Procopius Gazæus in lib. 2. Reg. cap. 1. τὸ χλιδῶνα. Κόσμησθ ἔστι χρωσῆς, ἢ τοῖς βραχίονσι περιβλήμῶν, ἢ τοῖς κεραιῶν τῶν χρωσῶν ὃ ἄκωλας βραχίονον αὐτὸ κέκλιον.

ΒΡΑΧΙΟΝΗ, Brachium, Βραχίον, in Corona pretiosa.

ΒΡΑΧΝΟΣ, Rancus, Βραχῶν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Καὶ μὲ φωνῶν πολλά βραχῶν ἔχε ὄνη τῶν ἰσπί.

Idem lib. 10. Γνωρίζε τὸτε με γυλῖα βραχῶν ἢ ποικύων. Βραχίονισ, Rancefere, ἢ βραχίονισ, &c. Idem Anonymus lib. 4.

Καὶ σαυτῶν ὁ νότιος ἄχρη τῶν λογισμῶν τυ.

Πολλὰς φορές με ταπεινὸν φωνήσα βραχίονισμῶν.

ΒΡΕΒΙΟΝ. Brevis, Breve, Epistola, Scripura. Glossæ Basil. βρέβιον, ἢ ἐπιβρέμ. Glossæ Gr. MSS. Reg. Cod. 206. βρέβιον, ἢ ἐπιβρέμ. & σωτήριος γραφῆ βρέβιον γδ ἔστῶ ἄλλοις, τὸ τέμνη, & βρέβιτας, ἢ σωβρέμ. Julianus in Epist. ad commune Judæor. πλῆθος ἢ τῶν ἰσπαρῶν, εἶραν τὰ βρέβια τὰ καὶ ἑμῶν φαλατῶν. Codex Canon. Ecclef. Afric. cap. 33. & τὸ βρέβιον, ὅτι τῶν ἐπιστολῶν προσέσσαν. Can. 34. ἐν τῶν τῶν βρέβιον τῶν ἀποδραβεβίῶν ἐκ τῶ ἐπιπέων σπιδῶν. Adde Can. 94. Concilium VII. Aἶ. 5. ὅτι περιβλήμῶν Σιδερόντῶν ἰσπί ἀσφα αὐτὸ βρέβιον, &c. S. Athanasius in Apolog. 2. de fuga sua: ἀπῆλθον αὐτῶ βρέβιον ἂν ἰσπίον ἐπὶ ἰσπίον ἐν Λιγύρῶσι, &c. Palladius in Vita Chrysofomi, pag. 46. μὲ τῶν τῶν ἰσπίων τὰ βρέβια τῶν ἰσπίων, & ἐπὶ ἰσπίων ἀπῆλθον ἐν ὄδῶν τῶν ἐκκλιουσῶν. Et pag. 27. ἐν οἷς ἢ βρέβιον ἐπὶ οἷον αὐτῶ ἀπροσρημῶν, ὅτι τῶ κημῶν παρὰ ἰσπίον ἰσπί μαρῶν τοῖς δικασταῖς σπιδῶν Ἐπάρχη πύλων, &c. Adde pag. 103. 106. Jus Græco-Rom. lib. 2. pag. 142. Basilica, lib. 7. tit. 18. cap. 14. 18. lib. 12. cap. 80. & eorum Scholiastem, pag. 85. Annam Commenan. pag. 56. Jurisconsultos, & alios Scriptores.

Βρέβιον. apud Eukubium lib. 10. Hist. Eccl. cap. 6. Βρεβιότερος, Brevium consellers, Descriptores. Justinianus Nov. 105. cap. 2. §. 4. τὸ ἀπογραφῶν δῖ τῶν τῶν ἐκ τῶ ὄρων τῶ ἐν ἰσπίων βυλῶμῶν, ἦν μὲν αὐτοῖς ἔχῶ παραβῆσιν, μὲν δὲ τοῖς κακῶν βρεβιότεροι κῶνῶν τῶ τῶν ἡμῶν τεταρμένον. Vide Gloss. med. Lat. in Breve.

ΒΡΕΓΓΑΡΙΟΝ. Vita Dosithei, apud Dorotheum Cordetij: ἐπὶ ἰσπίων τῶν ἀγῶνισι πῶν καλῶς — ἴδεις αὐτῶ, Κύριε, κύριε, λέξθ μοι ὁ λόγος, καλῶς σπονῆς καὶ ἀπικρῶν ἑκῶν, βασιλῶ, κύριε, ἰδῶ ἢ καλῶς βραχίονες (vel βρεβίονες) μὲ γδ καλῶς μόνον. Ubi vir doctus βρεβίονες emendat, qui scilicet virgæ & vimina contextit. Emendationis fundus est Anonymus in Vita S. Maximi, ubi habet χαλῶν ἡμῶν βρεβίον σπιδῶν. Ut ut sit de emendatione, certe constat nos etiamnum Brancas appellare ejusmodi infirmorum & ægrotorum Gestatoria.

ΒΡΕΘΗΚΙ, Merces pro re inventa. Vide Bresteken.

ΒΡΕΚΤΟΝ. Joan. Mofchus in Limon. cap. 164. ἔκρησε πῶν ὄρων, & ἐπὶ ἑλθῶν ὁ γῆρον, ἑλθῶν αὐτῶ καὶ ἔπιδῶν ἄβιον, & βρεκτά, & ἑλθῶν ἑπιδῶν αὐτῶ, καὶ ἑπιδῶν. Ubi Interpres, profertur panem & cicer infusum.

ΒΡΕΜΕΝΟΣ, Madidus, Βεβρέμῶν, in Corona pretiosa, & apud Portium. Glossæ Græcobarb. οἶνῶ ἑλῶν βεβρέμῶνα, μὲ κρῶν καὶ λαθὼν βρεμῶνα.

ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ, ἄλλμῶ, Interpolatori Diofcorid. c. 121.

ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΟΣ, *Coniza*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 541.

ΒΡΕΦΟΤΡΟΦΕΪΟΝ, *locus in quo infantes aluntur*, in Nov. 7. Justiniani, &c.

ΒΡΕΧΟΤ, Ægyptiis *Lurimum*, Θέρμον, apud Interpol. Diofcor. cap. 320.

ΒΡΙΖΑ, *Sica*, in Gloss. Gr. Lat. Αλεύρι βρίζα. Occurrit apud Myrepsium scē. cap. 85.

ΒΡΙΚΧΟΣ, pro βρίζω, *ρίσις in genere ceterum*. Glossæ Græcobarb. ὀρχύς, ἕντα τὸ λαόν, ὁ βρίζω.

ΒΡΙΑΥΤΗΣ. Petrus Antiochenus in Epist. ad Episcopum Gradensem, num. 3. ἔν ἡμῶν βριυτής, ἱερατικῆ πινυμεινὴ ἀδελφῆ, καὶ οὐ Πατριάρχῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰσαποστόλων καὶ μετὰ τῶν ἀρχιερέων Θεοῦ τὰ γράμματα ἐν μῶν ὁ προσκοπιστὴς τιμῆς ἰδέξασθαι ἠπάσασθαι. Ubi Leo Allatus, *meta ranonius* vertit: Cotelerius, habet βραχύτης, monētique alios Codd. pzetferre βριυτής. Vide βριυλον.

ΒΡΙΪΟΝ, pro βρόν, *Alga marina*, φύκη, φύκος, apud Schol. Oppiani lib. 3. Halicut. v. 418. 422.

Βριονία, Βριόν. Lexicon Jatricum M S. Cod. Reg. 190. ἀμύλιον ἄνθη, ἢ βριονία. Glossæ Græcobarb. ἀργαίπη, ἢ βριονία βόλιαν, βριόνιν.

ΒΡΙΟΥΥΚΤΩΡ. Vita MS. S. Theodori Magistri militum apocrypha: ὅστις γίνοντι σωμωρῶν βασιλικῶς σχολαστικῶς βροικτωρ.

ΒΡΙΣΙΟΝ. Vide in βριόν.

ΒΡΙΣΚΕΙΝ, *Invenire*, pro ἄρισκεν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Αὐτάδελφοι βρισκόντων ἡμεῶρα σολισμῶν

Historia Apollonii Tyrij: Παρυσῶρα ἢ βρισκῶ τὸ κλάμα τὰ φῶ λίζε.

Alibi: Ἐκεῖ βρισκῶ ἢ ἀνδρατις, κ' ἔστιν φῶ τὰ μεσάστα.

Eadem Pag. Ἐστὶν γὰ βρισκῶν μαζῆ ποτὶ ἐν πλῆ πωστῆσιν.

Joan. Glycas de Vanitate vite: Εἰς φῶ πλῆσται ἐν ὡς ἄντων δὲν βρισκῶ βωτάνα.

Fabulæ Ætopi Græcobarb. pag. 163. ὡ κακώτερα ζῶα ἐστὶ βρισκόμενοι, &c.

ΒΡΙΧΙΑΤΑ, *Onobrychis*, apud Interpol. Diofcor. cap. 576.

ΒΡΟΜΙΟΝ, in Glossis MSS. Neophyti, exponitur ἀγύλων, quæ vox *Quercum* & *Robur* significat. At Eustathius ad Iliad. ξ. hordei speciem esse innuit, βρόμον. Πανσωνίας ἢ βρόμιον λίβα ἐξ σπέρματος λασφῆ κρηθ ὀμοιον, τὸ κενῶς ἐπιδαστὸν λεγόμενον βρόμιον.

ΒΡΟΜΟΒΟΤΑΝΟΝ, *Solanum*, Planta, σφυγός, vel σφυγόν. Joannes Jatrofophista M S. cap. 20. ἔπαρον σφυγόν φῶ λίβαις τινὲς βρομοβότωνων, ὅπου ποιεῖ ὡσάν σφυγία μικρὰ μαυροῦζα.

ΒΡΟΝΤΟΛΟΓΙΑ, libri in quibus de tonitribus, eorumque præsignificationibus superstitionis tractatur. Nicephorus Homologeta in Jure Græcorum. pag. 196. πλὴ ὑποκαλύψιν φῶ Παιῖν, καὶ τὰ λεγόμενα βροντολόγια, καὶ Σαλλωδρόμια, ἢ Καλασθολόγια, ἢ ἔξῃ δέχουζα βέβηλα γῶ πείζα. Habentur βροντολόγια aliquot in Cod. Reg. 945. hifce titulus: βροντολόγιον φῶ δώδεκα μελιῶν. βροντολόγιον ἀσπίδ φῶ Προφῆται. & βροντολόγιον φῶ σελωιακῶ, in quibus non modò de tonitribus, sed etiã de terræ motibus agitur. De ejusmodi libris intelligendus Nicetas in Manuele lib. 7. n. 5. καὶ τινα φῶ λῆν σφῆρισμα, ἡλίαν τύσση, πλὴ τὸν ἕντα πῶς πῶλλός, φῶ σφῆρ φύλακα, βέβηλον ἀναπύζοντα πῶς βροντοφῶ καὶ σεσφῆρ διαφῆσση, καὶ τὰ πῶ φῶ κρηθ ἐκείνη καθ' ὃν ἡβρόνισσον ἐπιβλῶν, φῶσιν φῶ δῆρῶ ὡσάν, Πῶσικ φῶδῶ.

ΒΡΟΤΙΟΝ, *Sempervirentium ranunt*, apud Interpol. Diofcorid. c. 672.

ΒΡΟΥΒΗ, *Oliv*, *Olusculum*. Glossæ MSS. ad Aristophanis Plutum: λαχων τ' ἄμια βρούβας.

ΒΡΟΥΘΕΙΖΕΙΝ, *Odiffe*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani, cap. 146. ἔλτεχῶν γὰ ἀκακοσι μὲ τὸ κέρμον κλάσ ἐκῶν ὁ φῶχῶ ὁ ἀφῶσῶ φῶ ἡβρόνισσον, καὶ πῶσι ἐς φῶ γῶν ἐλασθῶν ἡν κρηθίμῶ φῶ γῶ, &c. Mox: καὶ πῶλλεμῶ φῶ, φῶ ἡβρόνισσον, εἰδὲ ἡμῶσ φῶ, καὶ ἐκαλάσφῆσση γὰ φῶ κακοσιεσι. Vide Edit. Venetam, cap. 140.

ΒΡΟΥΤΚΑ, *Urtica*. Hefychius: Βριόν, ἀκρίδων ἔθῶ, Κύπριος φῶ κρηθῶ ἀκρίδῶ, βρούκατα ταραβῶνι.

ΒΡΟΥΤΛΟΝ, Βρούλλον, Βούλλων, Βύρλον, *Juncus*, σχῶν.

Βρούλον. Isaacius Tzetzes ad Lycophontem, pag. mihi 109. σχῶν ἢ ἔθῶ φῶ φῶ, ἦτοι τὰ βρούλα, μῶ ὡν πλῆκσι τὰς σπυρίδας. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 374. ἐκρηθῶ ἐν μετῶνιμῶ γῶματῶν βρούλα καὶ καλῶμα.

Βρούλον. Glossæ MSS. & Phavorinus: Βρούλλα, τὰ βρούλλα, καὶ βρούλλα. Scholiafice Theocriti Idyll. 5. βωτάνα τίς ἔστιν, ἢ ἀμύλλια ἡμῶσ σῆσση, ἐν τοῖς πῶσῶμῶσ σφῆρῶμα, καὶ ἢ πῶσι τὰ πῶς τῶ πῶσῶμῶ σφῆρῶμα βρούλλα. Scholiafice Oppiani lib. 3. Halicut. v. 342. σπάρῶσσην. βρούλλος, κενῶβη.

Βρούλλα. Idem Scholiafice Oppiani lib. 3. v. 400. βρούλλιασ ἡσῶκεμῶ δῆσ σπάρῶσσην, ἢ ὡβῶτα, κρηθῶ μῶν ἔσῶ σπάρῶσσην. Glossæ MSS. in Batrachom. Homer. ἱκῶ δῆ ἔξῶσῶσσην, ἐκῶβῶσσην βρούλλων. Infra: σχῶν φῶ, βρούλλε.

Βρούλλιδίμμαν, Βρούλλοσφῆμα, Βρούλλομαλλον. Glossæ Græcobarb. δίμμμα ὅση σφῆρῶν καὶ πλῆκσι μετ' αὐτῶ τὰ μαλία τῶν, ὁ καλῶ μῶν βρούλλιδίμμαν, ἢ βρούλλοσφῆμα, ἢ βρούλλομαλλον.

Βρούλλοσμα, *Capillamentum*, in hifdem Glossis: τὸ πῆρῶμα, ἦτον βρούλλοσμα. Nescio an inde nostrum *Brouiller* deducatur, pro *miscere*, ἢ Juncis confusum positis.

Βρούλλοσπηγῶ, *Juncus Cyperi*. Apud Ætium de confectione Nardi: καλαμοκρηθῶ λίπασ γ'. βρούλλοσπηγῶ λίπασ δῆ. Vide Salmasium ad Solinum, pagina 1001.

Βρούλλοσπηγῶ. *Ventus vehemens*, cùm junci agitantur. Glossæ Græcobarb. ἁγίς, καθῶσ, ἔξῆσ πῶσ, δῆσῶσ ἄνημῶ, ἄνημῶ, ἀνήμῶσ, βρούλλοσπηγῶ.

Βύρλον. Historia Apollonii Tyrij: Ἐκεῖ δῆσ καὶ πῶζακίμῶσ, σῶν βούρα, τὰ κοβῆσση.

Demetrius Zenus in Batrachomyomachia v. 140. Καὶ βούρα τὰ ἀγῆλατῶ ἱκῶσι γῶα καθῆσση.

Et verf. 173. Ὄξῶ βούρα ἔξῆσῶσσην, καὶ κοντάμα μετῶλῶ.

Βούρλιος, *Juncus*. Idem Zenus v. 204. Ἄσῶσ φῶ ὄσῶσῶσσην τὸ βούρλιον κοντάμα.

Βρούλλον. Glossæ MS. φορμῶ, ὁ καλῶσῶσ, ἢ φῶσῶ φῶ καὶ φορμῶσ, τὸ σχῶνισσον, ὅμῶ καὶ ἐκ παπῶν ἡ γῶ, ἢ βρούλλων, ἢ φῶνικῶν. Scholiafice Theocriti Idyll. 1. v. 3. σχῶνισσον, τὸ πῶσῶ τῶσ κοντά βρούλλον. Scholiaf. Pindari Olympion. Ode 6. pag. 124. σχῶνισσον, τὸ λῆγόμενον ἰδῶνῶσ βρούλον. Emmanuel Georgillus de Mortalitate Rhodi MS.

Ἀνάκατῶ μετῶμαλία γῶσσην βρούλλε κρηθῶσση.

Glossæ MSS. ex Cod. Colberteo 2218. Κύβησ, τὸ δῆσῶν, ἢ βρούλλιν σφῆρῶ ἐν ἢ οἱ κρηθῶσ ἀγῆρῶν.

ΒΡΟΥΤΛΙΑ, *Festus dies Romanorum in honorem Bacchi*, etiam sub Imperatoribus Constantinopolitanis celebratus, interdixit in Synodo Trullana Can. 62. Chronicon Alexandrinum, pag. 268. τότε ἦκεν ὁ Ρῶμῶσ ἐκῶνισσον τὰ βρουμαλία, ἡρωικῶσ (φῶσι) ἀνάκατον φῶ τῆσση φῶ καὶ κρηθῶ βασιλία φῶ ἡσῶφ σὺκῶλλων πῶσσην, καὶ πῶσῶ: τὰς ἰδῶν φῶ πῶσῶσση ὡσῶσ σφῆρῶσ ὡς ἐπῶσῶσ, ἐν τῶ καίμῶ φῶ κρηθῶσ, ὅση τὰ πῶσῶμῶσ ἔθῶσση ἱκῶ, καὶ ἱκῶσ φῶσῶσ κρηθῶσ καλῶν καὶ

Threnus MS. de capta à Turcis Constantinop. de Christianis :

Εξέρμαιον εις τ' θέν μάχης τ' ομοφύλων.

ΒΡΩΜΟΒΟΤΑΝΟΝ, *Strychnis*, herbæ speciei quæ Diofcorides & alij. Anonymus Medicus ex Cod. Reg. 945. ἵππαρον εριχνην, ἐν λιγυραῖς τινε βρωμοβοτανόν.

ΒΡΩΜΟΚΩΛΙΝ, ἥτοι ἠλαρόκωλιν, in Glossis Botanici MSS. ex Cod. Reg. 1177. In aliis ex Cod. 1673. βρωμοκόλον, ἰχθυόκολον, φαρμακόν. *Ichthyocola.*

ΒΡΟΧΑΡΙΑ, *Tempus pluviosum*, à βροχή, pluvia.

ΒΥΒΛΙΟΝ, pro Epistola non semel usurpat Æneas in Poliorceticis MSS.

ΒΥΖΑ, βύζια, *Mamma*, *Mamilla*, *Masoi*, in Corona pretiosa. Glossæ Græcobarbaræ : Ἀμύλλει, ἱππεσπῆ] τὸ γάλα, σῦρα τὸ γάλακ' ἔσθ' ἀπὸ τ' βυζίν τ' σφακτ', ἥνση τ' αἰγός. Ἀγλάξ, ἰμώτιψθ', ὅπου ἰβυζασίν τισ μάμαν μι ἄλλων, χι τὰ αὐτὰ βυζία. Nicetas in Alexio Angelo : τ' ἥ δ' ἀρκενυμῶν εις αὐτ', γωμακῶν ἡμῶσθι τὰ βυζία. Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 103. de Balamo : χι δὲν ἀφύλι τὸ γάλα νά πῆξη ἢ μόνον ἐκάνει ὅπου ἔῃ τὰ βυζά τ' γωμακῶν, ἀλλὰ χι τὸ ἄλλο ὅπου ἡσώρωμθι. Adde cap. 224. Portius βυζί, & βυζά habet cum *i. uber, mamilla, titivina, masos, Philæ*, &c. Joannes Jatrofophista MS. cap. 147. ὅταν τὰ βυζία τ' γωμακῶν, ἢ τ' ἀνδρῶν ἔχουσι παθῶ, τὸ ληγίμθον κάρκινον, &c. Vide eundem Agapium, cap. 214. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ εἴθ' ὡσπερ μάμματα ληδικὰ βυζία κανάκια.

ΒΥΖΙΝΑ, eadem notione. Nicetas in Isaacio Angelo lib. 3. num. 8. τ' ἥ δ' ἀρκενυμῶν εις αὐτ' γωμακῶν ἡμῶσθι τὴς μασθῶ, καὶ πνευσθῶν τὰ σφουρά, λῶρῶν ἰπὶ πτόσι λῶ. Ubi Cod. Barbarog. habet βυζίασ.

Βυζάνον, βυζάνον, *Lactare*, *Mammam sugere*. Glossæ Græcobarb. Ἀβιλῶνθι, Σηλάζονθι, βυζάνονθι. Portius : βυζάνον, *Lactare*, *Lactare*, *Rumare*, *Τάλιων* ὀθαλάσθον, *Γαλακτορροφῆν*. Joannes Jejunator. orat. de Confess. & pœnitentia : ἀπὸ δὲσφρασκῶν τ' μὴ βυζάνονεν τὰ ἑαυτῶ παθία. Ubi Morinus, *de impediendi- bus matres ne infantes lactent & educent*. Nicetas in Alexio Angelo lib. 2. ὡσεῖ ἑσθ' ἡ ἀεὶλίθρον καὶ νη- πία ἔτι βυζάνονθι, καὶ σπαργάνεισ ἐνοληγμένα σφῶσ τ' ἀφύλι ἱππερῶνθι. Glycas 1. part. Annal. pag. 64. ubi de Urso : ἀλλὰ χι οἱ σκουροὶ αὐτ' (ἀρκίσι) ἢ Σηλάζουσι, βυζάνουσι τὴς πιδάσ αὐτῶ, ἐστέθῃσιν αὐζάνουσι. Nomocanon Cotelerianus, num. 506. ἰάν μωζχάσθον τυ- ζῶν βυζάθινον, ἵτε ἀλοδον, μῆτι ἰεθῆτισων αὐτῶ. Agapius in Geoponico, cap. 76. ἔῃ καλὰ (τὰ ἰρόφια) ὅταν βυζάνον ἔως νά ἤγουν ἔξθι μελῶν. Idem cap. 104. ἀλα- πθι τὰς γωμακῶσ ὅπου βυζάνον, χι οἱ τ' ἔρζαδῆσι.

Βυζῶν, *Sugere*. Stephanus Sachlees in Nar- rat. MSS.

Λεζά τις, ἡσῶτι, πίνει καλὰ, χι βῆτιπθι ὅταν βυζῶσ, Εἰς μάαν μῦ δὲ ἔθι να πῶσ σφῶζῶ νά σὰς ζῆλῶσ.

ΒΥΖΑΝΟΣ, *Lallens*. Nicetas de Urbis Excidio ex Cod. Barbarog. num. 3. ἰνωμαδία φῆρην ἡμῶσ ἰωα- κάσμθα τὰ μῆτω τ' παθῶσθιων περὶ ζῆμῶμθια, σῆζον τ' ἑσθ' ἀπὸ μάλῶν χι ἄρῆνα παῖδα μῦ φασκίασ βυζάνον κρα- τῶν. Ubi Codex alius, σῆζον τ' ὑπὸ μάλῶν χι ἄρῆνα παῖδα ἰσπομασθῶν, &c.

Βυζανασκῶν παθίῃ, *Puer lallens*, apud Agapium in Geoponico, cap. 79.

Βυζάσφθ, *Lallens*. Nicetas in Alexio lib. 2. num. 6. καὶ γωμῶσ σφῆλασθῶμθι μῆζονασ, τῖ μοι χι τῆ δὲ γά- λαζῶν, ἱρασκον, ἀρῆνῶ ἀμαδῶσ σφῶσ ἰχθῶσν, καὶ αἰγῶσ τυλάσ ἰπὶδ τομῆμθι ; ubi Cod. alius habet, καὶ τῆ βυ- ζασίμθ.

Βυζάσθια, βυζάσθρα, *Nutrix*, *τιτθῆ*, apud Moscho- pulum, & in Corona pretiosa. Βυζάσθρα, apud Por- tium. Glossæ Græcobarb. ἢ ἀμῆιτρο, ἢ ἀναθρῆπθρια, ἢ βυζάσθρα τ' Ἀβίλῶνθι. Pœnitentialis MS. ex Cod. Colbertico : χι τ' εἰς ἰδίαν παρακπιπῆθοντων μῆθρα, τῆσιν βυζάσθρα, ἀπαξ ἢ δὲσ, &c. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 523. εἶχε τ' ἔνα ἰνα παθῶ ἢ Μαυρίκῶν εἰς πῶ βυζάσθρα.

Βυζομάχαρον, *Longioris ensis genus ad mammam usque pertingens*. Nicetas in Andronico lib. 2. num. 12. ἀνίσθ' ἀπὸ τ' σφῆλῶμθι βυζομάχαρον κρατῶ μῆ- ζῆμθ τ' ἰκάτων αὐτῶ ἰσάλλῶ. Ubi Cod. alius : ἀνίσθ' ἡ τῆσ εἶθ' τ' φάρκῶσθι εἰς τὰ ἰκαλά ἰπῆμκασ ἔξθ' ἰσῶσθι. Sed emendat doctissimus Chevannius, *Βυζομάχαρον*, ex Glossis, quibus βυζῆσ est *Sica*.

ΒΥΚΙΝΟΝ. Vide *Bucina*.

ΒΥΚΙΟΝ. Vide in *Bucium*.

ΒΥΚΟΣ, *Vas vinarium*. Idem quoque βυκῶ, de qua voce dixi in *Buca*. Euchologus, pag. 833. καὶ βυκῶσ δὲσ, τ' μῶ μῶν ἀνάθῆσ, &c. pag. 837. λαμβάσθι ὀ- ἄρ- ζηρῶσ βύκον ἀνάθῆσ, ἢ οἴσ πλῆρθ, &c. Ubi Goarus *Bocalem* vertit.

Βύκον. Erotianus in Lexico Hippocr. in Βομβύλῶν, ἔσθ' ἡ καὶ βύκον εἶδῶ σφῶσθῶσ. Eucholog. pag. 637. τὸ ἡ ἀλάσθρῶν ἀρῶσ ἰλλῶν ἔσθ' ἀνὸν λαθῶσ πτεπο- μῆν τῶσ, ὃ δ' ἡ βύκον ἔσθῶσι λῆσθ.

ΒΥΝΗΝ, in Glossis Chymicis MSS. βυασάσθον, ζῶσθ.

ΒΥΡΑΟΝ. Vide in *Berdalen*.

ΒΥΡΣΑΡΙΟΝ, *Corium*, βύρσα. Constantinus in Tacticis, pag. 12. πρὸς τ' πῆλῶμθι χι λῆμ- νασ, ἔχε πῶλῶ μῆρα, ἢ ἔ ἀπὸ βυρσαρίων, ἢ καὶ μωῖ- ζυλά.

ΒΥΣΚΟΣ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. βύσκῶ, ἢ ἀγρία μολοχῆ, *Malva silvestris, Althea*. Rufum : ἔξθ, ὃ βύσκῶσ. *Viscum*.

ΒΥΣΤΑΟΝ. Vide *Bista*.

ΒΥΣΤΑΠΑΓΟΥΡΟΣ, ὀτρῶσθῶν, in Glossis Jatricis MSS.

ΒΥΤΖΑ, *Culex*. Moschopulus : μῶψ, ἢ κῶνῶψ, ἢ κῶνῶσ βύτζα, ἔξ ὃ μωπιζῶ, τὸ δισγῆρῶ. Est autem μῶψ, centrum vel calcar quo equi exfixulantur ad cursum.

ΒΥΤΙΑ. Acta S. Maximi, pag. 31. ὅτι συνβύζῶσ μῆλαξ ἡ μῶψ ἐν πῶμθι ἡγμῆμθι καὶ τ' βασίλῶσ, δῆσθῶσ τὸ λαλῶμθον, βύλια πῶν χι λαφῶσ. Ubi Anastasius Bibliothec. pag. 119. quia collocutio inter nos Roma facta de Imperio, detrahit quod dicebatur, nutiens & subannationes faciens. Combefissus ad has voces, in margine βύλια & λαφῶσ legendum putat, ut sint voces Latine *vitiā levitia*, sed quid *vitiā levitia cum facere*; neque enim quis dicitur *facere vitiā levitia*, sed *habere*. Nam id τὸ λαλῶμθον, fati indicat hæc ad Imperatorem Constantem pertinere, & de illo vulgò à plebe factari. Unde nefcio an non potius hæ voces referendæ sint ad Constantis mores qui plus solito balneis & Themis delectaretur, nam & in balneo Syracusi interfecit est; ad eò ut cùm quæretur, quid ageret Imperator, responderetur, βυτία, (seu βύλια) καὶ λαφῶσ (seu λαφῆσθια) πῶσ, id est, ut interpretor, *Cypris et Lebetes facit*, in usum balneoꝝ nempe. Sed hæc funt mæcæ conjecturæ, quas nolim pro certis haberi. Vide in *Beta*.

ΒΥΤΡΙΑΔΑ, *Nasturtium silvestre*. Glossæ Botanice Colbertecæ MSS. Βυτριάδα, τὸ ἀρκενυμῶσθιαμθ.

ΒΩΣΤΡΥΧΥΤΗΣ, in Glossis Chymicis MSS. πῶμθι, χι ἰπῶσθ, ὃ χι ἡσθῶσθῶσ ἔσθ.

ΒΩΤΑΡΙΟΝ, *Vasis species*. Zofimus Pano- polita

polita MS. καὶ πλάσσει ἐκ κρηλακίδι, ἢ ἐκ βοτάρου, ἐπά-
νω δ' καμίνου. Olympiodorus Philophorus Alexan-
drinus, in eundem Zosimum, MS. τὸ δ' ἐν ἀγρίοις
δοτικαίμενον, τὰ Ἰσραήλινά βαλλάρια εἰσίν, ἂν τινων Ζω-
σιμῶ μόνῳ μέμνηται. Βαλλάρου habet Anonymus de
de Tinctura lapidum in eodem Cod. MS. βαλῶν εἰς

βοτάνων τῆς ἄβυθου, ἐπιπέμασον, &c. Occurrit ibi-
dem mox. Synefus Chymicus MS. καὶ βάλα αὐτῶν
εἰς βαλλάρου ἐπὶ θυμοσποδίας βραδείας ὁ δὲ βαλλάρου ἐστὶ
κρηλακίς. Vide in hac postrema voce.

ΒΩΤΑΛΙΣ, Nobiles, in Epimerifimos MSS. He-
rodiani, *Vesperillus*.

Γ.

ΑΒΑΘΟΝ, Helychio *τροβλίον*. Glos-
sæ Basilic. *κακίως, γάβαλα*. Portius:
Γαβάτθι, *Abax, Catinus*, ἄβαξ, *τρο-
βλίον*. Γαβαθούλι, *Aveatus, cavatum,
cavum*, ἱμακῶν, κολλῶν, κειλῶν. Γα-
βαθούλι, eadem notione. Vide Gloss. med. Lat. in
Gabata.

ΓΑΒΕΝΑ, *Vasculum*. Helychius: *Γαβένα, δξύ-
βαφα, ἴπτοι τροβλία*.

ΓΑΒΟΣ, *Fossa, Canalis subterraneus*. Codinus
in Orig. Constantinopol. num. 22. ἰπτόση δ' ἐν γάβω
ἔχρησται ἐπὶ πάσαν πλὴν πόδιν, βαθεῖς τῆς ὑψέος ὅν τῶ
ἱμακῶν. Ubi Codex Vatic. habet ἕλσιστε κανάλις Φο-
λαλός.

ΓΑΓΑΛΑΝΤΑΡΟΣΥΝΗ. Emmanuel Geor-
gillas de Mortalitate Rhodi MS.

Πῦ ἴνη ἡ σάρκες ἡ λανίς, ἐν τῷ ἡμέροσφούσις,
Οἱ φασλαίσις οἱ πολλοί, ἐν τῷ γαλακταροσούσις.

Videtur expressisse nostrum, *Galanterie*.
ΓΑΒΡΟΣ, pro *Γαμβρότι*. Anonymus de Amori-
bus Lybistri & Rhodannes MS.

Μέλιμά τῶ ἱμελίων γαβρόν νὰ τῶ ἱπάρῃ
Infra:

Τὰς γαβρόν νὰ ἴπῃται ἡμεῖς τῶ βασιλικῶν.
Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS, S. Sabæ: ἀπὸς
τὸ, σπον, ἀνιλαμῶσθαι δὲ τῶ ἱαυτῶ γονικῶν χωρίων, ἐν εἰς
ἐπιγαβρίον ἐκαλημένον. Sic MS. pro *επιγαβρίον*.

ΓΑΓΓΑΙΑ. Myrepsus fecit. 9. cap. 29. in Cod.
Reg. γαγγιλία καὶ προσβλήμα ἔκκευ. Ubi Fuchsius: *ca-
lamus, vitra, & ligna & omnia infixo corpori ex-
trahit*. Sed alia habuit Codex Fuchsi.

ΓΑΓΓΑΙΝΑ, *Merops, avis*. Anonymus
MS. de Avibus: Μέρωφ στροβίον ἐστὶ ὄλιον τὸ σκυῖωμα
σφάσιον, τὰ δ' ἱπάρ πορφυρῶ, ὃ τινος ἰσθμίου ἴο-
μαζέου.

ΓΑΓΓΙΝΟΝ ἄλας, *Sal fossitius*, ἄλας ἱερῶν,
in Glossis Botanicis, & apud Myrepsum de Antido-
tis, cap. 418. 447. & in MS. Cod. 412. & 441. ubi,
σαγγίμα, ἴπτοι γαγγίμων ἄλας. Codex verò Fuchsi;
γαγγίριον ἄλας. Glossæ Botanicæ MSS. in Cod. Reg.
848. ἄλας ἱερῶν, ἴπτοι ἄλας γαγγίρον.

ΓΑΓΕΤΙΟΝ, *Oleum viride*. Glossæ Jatrice
MSS. ex Cod. Reg. 1334. ἰμῶσφραδον ἔλαιον, τὸ πρῶ-
σθον ἐκ καθαρον ἔλαιον, τὸ γαγγίτιον.

ΓΑΓΙΛΑ, *Gallica, Pica, Graculus, Monedula*.
Epimerifisim MSS. Herodiani: Κολοῦς, ἢ γαλίλα.
Petrus Antioch. Patr. in Epist. ad Michaëlem Ce-
cularium, num. 7. Βιθωῖοι γὰρ ἐ σφρακίς ἐκ λυδοῖ γα-
γίλας ἐ κολοῦς, ἐ τροβλίνας, ἐ χερσαίως ἔχινος ἰσθί-
σιον, ἂν πλὴν χρίσιον οἱ παλῆρις ἀδιάρθρον ἔασαν.

ΓΑΔΑΡΟΣ, *Gadurus, Gadus*. Vide in *Ae-
dύριον*.

ΓΑΔΔΗΝΑΡΙΟΣ, *Cardinalis*. Macarius An-
cyranus contra Barlaamum, & Acyndinum: ἔλθον

εἰς Κοινοπλῆνῶσιν οἱ πῶτοι τῶ Γαδδωαρίων, ἐν σωμα-
κροτήθι μιλῶν σισιδῶ, &c. Vide *Καρδωαλίνας*.

ΓΑΖΗΣ, *Gaz, Galis, spalius, Militaris, Bellico-
sus, Chalcondyli, Heros*, inquit Leunclavius in
Onomastico ad Hist. Turcic. Vide Notas nostras ad
Alexiadem, pag. 415.

ΓΑΖΙΤΗ, Myrepsus fecit. 16. cap. 49. fortè pro
Gazetico vino, de quo in Gloss. med. Latin. V.
Gazetum.

ΓΑΘΑΝΑ. Vide in *Γαϊτάνιον*.
ΓΑΘΟΥΝΟΣ, *Afris, Cucurbita aspera*, apud
Interpol. Dioscorid. cap. 347.

ΓΑΪΟΣ, *Sisipedium, Merces*, ex Gall. *Gage*.
Auctor Etymologici: *Γαλιῶν* καὶ Παρασίτου γαῖον ἐ
μυδὸν λείπει.

ΓΑΙΣΟΣ, *Gaios, Gafum, Gafum*, Livio. Ju-
lius Pollux lib. 7. δῆρου ἱεραῖον, καλῶν δ' ἐπὶ γαι-
σός, καὶ ἐστὶ λεβακόν. Michael Pfellus de Grammati-
ca, MS.

Γαισὸς μὲν τὸ δερματικόν, Γραισὸς, τῶ γραισῶ.
ΓΑΙΤΑΝΙΟΝ, *Αἰτάνιον, Εἰτάνιον, Zona, Cingulum,
Vitta, Taniola*. Lexicon MS. Cyrilli: τὰ
σχοπία, ἐν τὰ δερμά, ἐν ἡ ἄλυσικ, σερκαί λυγίον, ἐν τὰ
γαϊτάνια, καὶ ἄπαν πλῆμα. Anonymus MS. de Amori-
rib. Lybistri:

Ἐτραφα, φίλα, τὸ χρίτῶν, ἐν δῶλον τῶ γαϊτάνι;
Alibi:

Ἐτραφα, φίλα, τῶ γραισῶν, γαϊτάνιων ἰσθῶ τῶ.
Stephanus Sachlees in Monitis MSS.
Ποτέ τις ἡ πολυπλή εἰς ἴνα ἔδιν ἱσθίον,
Ἐνός σακίον τάνισια, ἐν ἄλλῶν γαϊτάνιον πλέκῃ.
Χρυγαϊτάνιον, *Vitta, tania aurea*. Anonymus de
Nuptiis Thefei lib. 11.

Στεφανουμῆρον ἱμορφα μὲν δάσπῃ, σφισομῆρον,
Με πλῆσιν χρυσαγαϊτάνιον ὄλιον περιτῶμῆρον.

Γαϊτανορῶν, *Vitta circa supercilia*. Hermodorus
Rhegius in Adagiis MS. πῶ σφραβῶν εἰς τὸ ἀκρωτήρι,
γαϊτανορῶν δ' πῶ κρῶσιν.

Αἰτάνιον, idem quod γαϊτάνιον. Moschopolus. Μί-
τρα, ἡ πολεμικὴ ζώνη, ἐν τὸ αἰτάνιον. Codinus de
Offic. cap. 6. num. 48. ἰπὶ τῶ γραισῶ τῶ κρητῶ ἔκρη-
ματῶ δῶο τινα εἶδ' ἑσθίον πιδατικῆ μολυβδία, ἄπῃ
εἰς μαργίλλια μὲν σφραβῶν, &c. Ubi Cod. Reg. pre-
fert αἰτάνιον, ex quo proclivis effit emendatio in
γαϊτάνιον, nisi unum idemque fit, quod vult Goar-
us: adeo ut quod αἰτάνιον & αἰτάνιον dicebatur, pos-
tea in γαϊτάνιον vulgus deflexerit. Vide Gloss. med.
Lat. in *Gaiannum*.

Σταυρογάβανα, appellari à Græcis hodiernis, te-
nuiores tæniolas, albi rubrique coloris in cruce
actas, & per octo dies recens baptizatis affixas,
observat Goarus ad Euchologium, p. 374.

ΓΑΪΤΟΝ. Glossæ Basilic. *Γαῖτον, χερμασίριον ἰ-
γρασόν*.

ΓΑΛΑ ΒΟῦΣ μιλῆσις, in Glossis Chymicis MSS.

ἔστιν ὑδάριον· ὁ δὲ θάου. Rursum: Γαίλα ἰκάου ζῶν, ἔστιν θάου.

ΓΑΛΑΓΓ Ἀ, *Cyperus Babylonius*, hodie etiam *Galanga*, ἡνα ταχ. *aromatica, calientis, y seca, en tercero grado, grande fecadota de salina*, in Diction. Medico Hispanico. Vide Ruellium lib. 2. de Natura stirp. cap. 4. extr. & Gorrauz in Definir. Medic. Occurrit apud Dioscorid. seu ejus Interpolatorem lib. 1. Paralib. cap. 170. & Aëtium lib. 1. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1237. *γαλιγγῶν, ὁ Γαλαγγῶν*. In Euchologio Goari Γαλαγγῶν scribitur. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. ult. τὸ δικίωμα τῆ γαλασσκα, κελύει τὸ δίκον παρὶ εὐ το β. &c.

ΓΑΛΑΖΙΟΣ. Vide in Καλλιῶν.

ΓΑΛΑΪΑ, *Galia, Trivemis, Ital. Galea*. Leo in Tacticis, cap. 19. §. 10. λέγει τὴ καθεκουσῆς δὲ ῥομῶνας ἰθαίους δὲ ῥομολοῖστας, οἰοῦσι γαλαίαις, ἢ μοῖρας λαομῆδους, ταχῆος καὶ ἰθαίρας, &c. idem §. 74. λέγει ταῖς μοῖραις λυγρῶνας, καὶ ταῖς γαλαίαις. Ita Cod. Reg. γαλαίαις habet editus.

Γαλίαι. Auctor Etymologici in Κιλνίτζει. Ἐστὶ τὸ ἄσθ πλοῖον λυγρῶν, ὃ ἐστὶ γαλίαι. Basilius in Naumachicis: ἀλλὰ καὶ μοῖραι πτόρες καὶ μοῖρας τινες ταχῆαι, λισταὶ γαλαίαι, αἱ ἐν τῆ βίβλακ χροῦσῶν πρὸς ἰθαίμων τῆ ἀναλίω, καὶ διαλύσει ταξίω. Scylitzes, pag. 581. τῶ Ῥωμαίων ἱσθλίω κελύ ἰθαίαι καὶ ἔκαστοι κομπάρων, αἱ δὲ ἡ Γαλαίαι καθ' ἑαυτὰς οὐδέναισι. Continuator Theophrastus lib. 4. n. 34. ὃ τῆ Κρήτης σῶλον ἀναλόμω, αἱ κομπάρων ἀρχὴ ἔκαστοι, ἰθαίαι γαλαίαι καὶ τινες σαίρας μεθ' αὐτῶν ἰθαίμων. Constantinus Porphy. in Basilio, n. 43. Edit. Allat. 60. Combef. de ead. Expeditione: ἀρσῆλαι καὶ αὐτῶν ἀναλίω καὶ πλῆθος μοστάρων καὶ πεντακλήρων, αἱ ἐκλήρας καὶ γαλαίαι ἰθαίωσι ἰθαίαι παμπολλοί. Anonymus in Romano Juniore: ταχυρῶνας γαλαίαι ἰθαίωσι. Anna Commena lib. 6. Alexiad. pag. 162. αὐτῶν τὸ ἐν μοῖραι γαλαίαι ἐσθλῶν, πῶν κεφαλίαις καταλίαι. Vide Gloss. med. Lat. in *Galea*.

Γαλιῶται, Ital. *Galeata*, diminut. in *Galea*. Sguroplulus in Hist. Concilij Florentini fest. 4. cap. 4. ἐν τῇ γα τῆ πῆμα ἐκείνη ἦσαν δύο κἀτίραι Καλιωνῶν, καὶ γαλιῶν δύο, &c.

Γαλιῶτα, Italis, *Galeazza*, *navigio da guerra modesto, simile alla Galea, ma molto maggiore*. Ita Cruscani. Acta Concilij Florentini, pag. 485. Edit. Labbæi: καὶ αἱ γαλιῶταίαι αἱ ἀπερχόμεναι εἰς ἀρσῆλαιον τῆ ζωποῦ ταφῆ.

Γαλίον, *Galio*, major *Galea*, Portio. Γαλιῶνον, eadem notione in Actis Synodi Florentinæ, initio: ἴδων τὴ μὴ αὐτῆ καὶ ἕτερα μετ' αὐτῆρα, αἱ ἰθαίωσι γαλιῶνια. Rursum: ἄρον τὴ καὶ ἐν γαλιῶνισι ἰθαίωσι καὶ πᾶν δαυμασῶν, εἰς ὄνομα ταχῆ τῆ βασιλικῆς ἀθῆρας.

ΓΑΛΑΪΖΕΙΝ, Γαλιῶν. Vide in Καλλιῶν.

ΓΑΛΑΪΟΝ, Odoramenti genus, fortè, inquit Meursius, *Zibethum*, certatum felium excrementum. Achmes Onitrocrit. cap. 26. ἰσθ τιν ἰθῶ κατ' ὄναρ ὄτι κλάσθ μόνω, ἢ γαλαίαι ἀπὸς τὸ εἰσθῆν, &c.

ΓΑΛΑΧΑΣ. Vide in Γαλαγγῶν.

ΓΑΛΑΝΤΙΚΟΣ, *Lactens, albus*. Emmanuel Georgiillus de Mortalitate Rhodi MS.

Τὰ ῥῆμα σας τὰ ἰλαμωρα, εἰσα τὴ βαλίαια, καὶ αὐτὰ σας τὰ γαλαίαικα τὰ πᾶσι σας ὄπῳα.

ΓΑΛΑΤΖΙΣ, πτο γαλαίικῆ, *Tithymalus*, seu *Lactuca maritima*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1334. τῆγαλλῶν, χαρῆαικῆ ἄσθ, ἔξῆτορον, ἔστιν ὁ φλοῖος τῆ ῥίζης τῆ γαλαγγῶν. Neophytus in Gloss. Jatricæ. MSS. χαρῆαικῆ, τῆγαλλῶν, ἢ γαλαγγῶν. Alibi: Σκαμοῖα, καὶ δακρυῖα τῆ χαρῆαικῆ τῆγαλλῶν, ὅτι γαλαγγῶν ὄπῳ.

ΓΑΛΑΪΚΙΟΝ, τὸ καλαμάθῃ, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Calamintha*.

ΓΑΛΑΒΙΟΛΑ, ἔκαστῃ, in Glossis Jatricis Græcobarb. MS. *Iris*.

ΓΑΛΑΪΕΙΝ, Γαλιῶν, *Mulgere*, Ἀμύλιον, in Glossis Græcobarb. Auctor de initiis Hærefcon, n. 101. ἔξῆ τῆ φῆ τῆ καμῶν κα ἰθαίμων, πῶ ῥόσκατῆ, καὶ τινες γαλιῶν τῶν τῶν κελύβη.

Γαλιῶν, *Mulctra*. Eadem Glossæ Græcobarb. ἀρῆον ἔξῆ τῶν χυμῶν μῆσα εἰς τὸ ὄπῳον γαλιῶνισι, ὅτι γαλιῶνισι.

ΓΑΛΕΦΟΣ, *Galiopsis*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 697.

ΓΑΛΗΝΟΤΗΣ, *Serenitas, Tranquillitas*, Titulus honorarius Principum cum de se loquebantur, aut cum compellabantur, apud Eusebium lib. 2. Hist. Eccl. cap. 50. Agapetus in Parænet. ad Justinianum, cap. 50. Urbicium, Harmenopolium lib. 5. cap. 9. Cantacuzen. in Hist. pag. 48. 53. &c. In Bulla aurea Alexij Comneni apud Annam filiam, lib. 3. pag. 84. τὸ κύρη ἔξῆσι μόνιμον, αἱ πᾶσι τῆ γαλιῶνισι κρῆται τῆ βασιλικῆς με οικονομῆμα. Vide Gloss. med. Lat. in V. *Serenitas*.

ΓΑΛΙΑ, *Compositio ex Emblicis*. Lexicon Græco-Arabicum: Γαλία, ὁ ζαπίτης. Vide Matth. Silvaticum in voce *Galila*.

ΓΑΛΙΑΓΡΑ, *Muscipula*. Agapius in Geoponico, cap. 141. Μετ' αἰσῆσι πῶν δῶστα καὶ πῶν γαλιῶνισι.

ΓΑΛΙΑΔΑ, *Muscula*, in Nomocanone Cotelieriano, num. 317. ἡ νυκτερίδῃ, ἢ κοράντις, ἢ ἱρακαθ, ἢ γαλιῶνισι, ἢ καρακαῖδῃ, &c.

ΓΑΛΙΑΛΙΑ, sic dicta *Hebdomada Paschalis*, quod in ea legatur Matthei Evangelium, quo jubentur discipuli ire in Galileam, ipsaque illic Christi Apparitio; nam ab ejusmodi Evangelii quæ in singulis Hebdomadis leguntur, hæc nomen sumunt apud Græcos. Anonymus Combesianus in Porphyrog. num. 13. καὶ τῆ πῆσι τῆ Πάσχα, λυβῶν τῆ Γαλιλαίας, εἰσθῆσι καὶ σφραγῆσι ἅμα αὐτῆ ἁγῆ Νικολαῖος Πατριάρχῃ. Symeon Logoth. in eod. Porphyrog. numer. 14. habet nudè τῆ τρίτῃ τῆ Γαλιλαίας. Vide Gloss. med. Lat. in *Galilea*.

ΓΑΛΙΝΑΡΙΟΣ, *Gallinarius*, in vett. Gloss. in Chronico MS. Andree Danduli, *Gallinarii* dicuntur gallinarum venditores.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ, *Sapo Gallicus*. Theophanes an. 27. Constantis: αἱ τῆ ἁγῆ τῆ γαλιῶνισι ἐμῶν κατῆ, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Sapo*.

ΓΑΛΙΟΨΙΣ, *Pulegium*, apud Interpol. Dioscor. cap. 441.

ΓΑΛΙΦΟΣ, *Adular*, Κόλαξ. Γαλιῶν, *Adulatio*. Γαλιῶνισι, *Adulari*.

ΓΑΛΛΙΣ, *Chlamys*. Suidas: ἄλλα, χλαμῶν, καὶ ἑσθῆλαις οἱ ἰθαίω τῶν ἄλλων τῶν τῶν τῶν.

ΓΑΛΛΙΟΝ, *ευσροφῆ νῆμα*, apud Pfeillum MS. de Morborum nominibus. *Nervi confosio*.

ΓΑΜΑΝΤΙΒΟΣ. Vide in Βακαλλῶν.

ΓΑΜΒΡΟΣ, *Agnatus, Affinis*. Demetrius Triclinius ita hanc vocem accepit Sophoclem in Oedipo opinatur: καὶ φασθῆν ὅτι αἰσθ τῆ Σελῆνισι ἐσθῆ ὁ γαμβρός κατῆ, ἰθαίω κἀσθῆσι ἢ μόνον πτονθῆρος, ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρός, καὶ ὁ γαμακαδῶν τῆ ἐμῆ. Utcunque sit, constat sic ferè semper hanc vocem usurpare Scriptores Græcos mediæ ætatis, Theophanem, pag. 450. Theophylactum Epist. 54. Annam Commenam in Alexiade, cap. 71. 150. & alios non femel. Vide Gloss. med. Lat. in *Gener*, & Notas ad eandem Alexiadem, pag. 264.

ΓΑΜΜΑ, *Γαμματόν*, Figura Litteræ *Gamma*, ἢ quâ

quā ubique distinguitur & exornatur *sucharium*, Tunica Anticistitis, ita ut quatuor invicem ferē connexae, quadrum exhibeant, in cuius medio crux effingitur: unde cūm ejusmodi crucibus ut & *Gammis*, passim inspergatur, *πολυσάουον* etiam appellatur. Balsamon in *Medicat.* de Patriarcha, pag. 446. ἐπὶ τῷ καὶ βαβδῶ, καὶ σακῶ, καὶ πολυσάουον, καὶ εὐχὴ γαμμαίων σιχαρίων, πάλυ Πατριάρχου καὶ μόνου δεξαζουον ἀπὸ τῆς, &c. Infra pag. 450. αἶμα τῷ καὶ ὕδωρ ἐκ τῷ πλάσσει ἀντὶ τῆς κτηρίλλουον, ὡν ἀναπαύσει τῶνον τὰ τῷ σιχαρίων γαμματία, quae verò his locis γαμματία, pag. 447. τῆσινάον vocat: τὰ εὐχὴ πολυσάουον φανόλια, τῷ τιμῆς σαυρῆ πάλυ πακίόουον δεζου καὶ δυνάμιν. Τὰ ἐν τούτοις τῆσινάον, τῷ ἀκριβουον λιβον Χειρῶν τῷ θῶν ἡδῶ, τῷ τὰ διησῶτα συνάφασα. Et pag. 450. καὶ μὲν πάλυμιν καὶ τῆσινάον σιχαρία, καὶ εὐχὴ πολυσάουον φανόλια. Vide *Goarum* ad *Eucholog.* pag. 315. & infra in *Γραμμα.* *Γαμματίου* ἢ ἐπιπλάσματῶ, apud *Leonem* in *Tacticus*, cap. 19. §. 61.

Γαμμαίλιν, *Littera Γ figurat referre*. *Codinus* de *Offic.* cap. 4. num. 77. τῷ τῷ δικασίον ἀπὸ ἀφύρον, ἔσθῶ ζῶικόν, γαμμαίλιν ἀνούιν.

ΓΑΜΠΑΣ, *Pallij species*, ἰσθρῶμῆ, *Italis Gabano*.
ΓΑΜΠΙΑ, *Cavea navis*, *Ital. Gabbia di nave*.

ΓΑΜΠΙΟΥΝΙΑ, *Pluteoli*. *Ital. Gabbioni*. *Phortius* ἀπὸ στρατῶν, σφαμάτῶ, lib. 1.

Παῖς καὶ γαμπνία
Τροχάλα ὡπταρ βυτζία.

Infra:
Ἰσπταρ τὰ γαμπνία,
ἢ σρωμάτῶ, ἢ κλαρία.

ΓΑΜΠΡΟΣ, *Genet*, *Γαμβρός*, in *Corona* pretiosa & apud *Portium*. *Anonymus* de *Bellis Francor.* in *Morea*:

Τὸ ἔχο αὐθῆσι καὶ γαμπρον τῷ ῥήσιν τῷ τῷ φραντζα.
Occurrit non semel in *Historia* *Apollonij Tyrij.*
ΓΑΝΔΙΟΝ, *Arca*, *Κιβώτιον*, apud *Helychium*.

ΓΑΝΟΥΝ, *Vireare*, *Germanis Glestin*. *Eustathius* in *Iliad.* τ. τὸ τῷ ἰανῶδξ λαβῶσα ἰξ Ομήρῳ καὶ ἢ χυδῶα γλῶσσα ἐπιλείει αὐτὸ γαλκῶμασιν ἀκακίτητῶ ἀπὸ τῶν χροῖσι σπῶς ἀφύρουμασιν ὑποκλεινῶν γελανουῶν ὡς εὐχὴ πάλυ αἰτίας λείψῃ. *Anonymus* de *Oxyimelle*: σπῶς τὸ γανῶτα σκῆτῶ ἡλιῶν τὸ μέταλλον, τὸ λιβρόουον σιδῆρῶσπῶν, λειῶνα ἱπιμυλῶς, καὶ χαλκὸν κικαυρόουον, καὶ λευκὸν ὠόν, καὶ χυλὸν μαλαχῆσῃ ἐπίχρησι μὴ ἐπιθῶσι καράμα, καὶ γανῶσιτῶ.

Γανῶσι, *Vitreatus*. *Euchologium*, pag. 638. *Xpῆ* τῷ ταῦτα κῆπιεξ ληπία, αἶς ἐπὶ φῶσῳ μέσπῶς, καὶ ἀποβρίχον ἐς ὕδωρ ὡμῶ ἡμέρας δύο αἶς κακαθον γανῶσι.

ΓΑΝΤΟΠΙΝΕΙΑ, ἀλόνον, in *Lexico* *MS.* *Nicomedis Jatrophi*τῶ.

ΓΑΡΑΣΔΟΕΙΔΗΣ. *Constantinus Porphyrog.* lib. 2. *Them.* 6. pag. 44. ὡς τινὰ τῷ ἐκ Πελοποννήσου μῆλα φρονῶντῶ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὠνῆσι, *Euphronon* ἐκείνον τῷ περιβῶντῷ γραμματικόν ἀποσῶφῆσι αἶς αὐτῷ τῷ τῷ ἀφύρουον *Γαμβῶσι*.

Γαρσδοῦσι ὄψις ἰσθραβουῶν.

ΓΑΡΔΕΛΙ, *καλὶ*, *Carduelis*, *Ακαθῆς*, *Θραπῆς*, apud *Petr.* *Belonium*, lib. 1. *obferv.* cap. 11.

ΓΑΡΔΕΡΟΜΠΑ. *Pseudo-Diofcorides* *MS.* de *simplicibus Pharmacis* *sect.* 1. cap. 9. καὶ θρακῶν ἄμα, καὶ γαρδῆματα συνάφασα καὶ βόλου καταπλάσματῶ.

ΓΑΡΔΙΑ, *Cusiodia*, ex *Ital. Guardia*, & *Gall. Garde*. *Ducas Hist.* cap. 18. pag. 111. *σραφῶσι* ἢ ἀπαρῶσι ἔγρηφῶν πάλυ ἀποκρίνῶ ἐν Βενετία, συνάφῃ τῷ σπῶσι τῷ γαρδῆσι, ἢ ἢ ἢ παραφουλατῶ.

ΓΑΡΔΙΝΑΛΕΟΣ, *Cardinalis*. *Anonymus* *MS.* de *Bellis* *Francor.* in *Morea*:

Γαρδῶνλον ἀπίσῶν λειῶν τῷ ἐπίσκῶ.
Vide *Καρδῶν*τῶ.

ΓΑΡΔΟΥΜΙΟΝ, *Panis subcinericius*. *Lexic.* *Gr.* *MS.* *Reg. Cod.* 2062. *κῶλιξ*, τὸ γαρδῶμιον.

ΓΑΡΕΛΑΙΟΝ, *Garnum* ἢ *Oleum*, *Γαρῶ* καὶ ἔλαιον, *Helychio*, apud quem *Γαρῶν* scribitur. In *Vita* *S. Pachomij*, num. 40. ὅτε ἠὲ ἀφῶσῶν, λῶιχθῶ ἀπὸ γαρῶνλον πεποιμῶν.

Γαρῶφῶ, *Salfamentarij*, *Gari negotiatores*, apud *Harmonopol.* lib. 2. tit. 4. §. 33.

ΓΑΡΙΔΑ, *Añacu*, *Cancer*, *Garus*, *Γάρῶ.*
ΓΑΡΟΣ, *Pajsum*, *Sapa*, τὸ γλυκὺ ἔψιμα, ὁ σῦτῶ ὠτῶ, *Portio*.

ΓΑΡΟΦΑΛΑ, pro *Καροφύλλων*, apud *Myrepsum* *sect.* 1. cap. 21. & alibi *ξερῶ*. *Agapius* *Cretensis* in *Geoponico*, cap. 74. τῶν τῶ φῆτῶ εἰς τῷ σῶβλασ, μὲ ἰσραμῶν, ἢ γαρῶφαλα, ἢ ἢ ἢ μωσχῶαφῶσι. Adde cap. 79. 223. Vide *Μοσχῶαφῶ*.

ΓΑΡΡΑΡΑ, *Corona Clericalis, Sacerdotalis*. *Petrus* *Antiochenus* *Patr.* in *Epist.* ad *Michaëlem* *Cerularium* *Patr.* *Constantinopol.* καὶ ἡμῶς γαρῶρασῶ (al. γαρῶρασῶ) ἐπὶ τῷ κεφαλῆσι πειμῶν, εἰς τιμὴν πάλυσι τῷ κορυφασι τῷ *Αποστόλων* Πέτρου, ἰρ ὡ ἢ τῷ ἔθῳ ἐκκλησια ἱεροκῶδῶμῶ. ὁ γῶ εἰς ὕβριν οἶ δυνάθεισι τῷ ἀνῶ ἱερέων, τῷ ἡμῶς εἰσῶνῶσι εἰς ὄξαν αὐτῶ, καὶ τῷ πάλυ πεποιμῶ, *Ρωμαῖσι* μὴ ἔγρηῶσι τῶς πάλυσι, ἡμῶς τῷ ἐπὶ κορυφῶ πάλυ παπαλῶρασῶ ἐπιπλάσῶσι. *Vox* forte *Antiochenis* propria, quam ab *Hebraea* deducit *Eruditus* *Cotelierus*.

ΓΑΡΣΟΝΟΣΤΑΣΙΟΝ, sic appellatum *Atrium* *subdiale* ante *Aedem* *Sophianam* *Constantinopoli*, in quo *scilicet* consistebat procerum famuli, quos *Garçones*, ut & *Galli* hodie, *Graeci* vocabant. *Theophanes* & *Cedrenus* an. 37. *Justiniani*: καὶ ἐκαθῶ — τὸ μισοῦλον τὸ πάλυσι τῷ μέγαλις ἐκκλησιας, τὸ λιβρόουον *Γαρῶσῶσι*. Vide *Descript.* *Aedis* *Sophianae* in nostra *Constantinopoli* *Christiana* lib. 3. & *Glossar.* *med.* *Latin.* in *Γαρῶ*.

ΓΑΣΗΡ, ἰσπανῶξ, in *Glossis* *Jatricis* *Græcobarb.* *MSS.* *Oporanax*, *succus* *panacis* *heracilij*.

ΓΑΣΜΟΥΛΟΙ. Vide in *Βασμῶσι*.

ΓΑΣΤΡΑ, *Γαστήρ*, *Ampulla*, *Gutculus* *Phiala*, *λίκυον*, *φιάλα*, &c. Sic potro vā appellatum, quod cūm in medio patulum sit, γαστήρα, seu ventrem effingat prominentem. *Vita* *M. S.* *Symeonis* *Sali*: καὶ μίαν ὠν γαστήρα ἰξ ἢ ἔχο κανοῖζῶσα αὐτῶ ἰσρα ἔθῳ θερμῶν. *Colmas* *Hieromonachus* in *Chyropœa* *MS.* ἰσραῖσι καῖτῶ ἐν τῷ Ἀσκαλονῆσι γαστήρα ἡτις ἔξῃ πρῶτῳ λεικῶσι καὶ δαμῶλασῶσι τῷ εἶδῶν. *Anonymus* in *Paraphrasi* *Oraculorum* *Leonis* *Imp.* pag. 277. ὁ ἔστι ἡλεμῶτῶ ἔξῃ γαστήρα ἡλασι ἀνῶ ἀπὸ: *per-* *eram* *editum* γαστήρα. *Codinus* in *Orig.* *Constantinop.* num. 80. καὶ τριακοῖσῶμῶ καὶ καῖσι, καὶ σῶμῶλῶκα, καὶ βῶλασῶμα ἰσραῖσι εἰς γαστήρα εἰς τὸ διασῶλῶσι.

Γαστήρα, eadem notione. *Agapius* in *Geoponico*, cap. 143. καὶ φύλαξῆ τα εἰς μίαν ἀσῶσῶσι ἡλασίλῶ.

Γαστήριον, simili significati. *Aprothegnatra* *Patrum* in *Pœnenc*, num. 181. πῶς δῶμασῶσι ἡῶσῶξ φῶλον ἔθῳ, ἰσῶν ἔσῶσι γαστήρα τῶν ἢ καὶ κεράμῶ τῶριχῶν τῶ

Γαστήρ σκῶσι, apud *Nicetam* *Græcobarb.* in *Man.* lib. 7. num. 1. ubi alius *Cod.* χυτῶρα & λιβῶσι habet.

Γαστήρῶλα, *Vascula*, *ampullula*, *ἀμυλα*, apud *Hieron.* *Germanum*. *Ex* *praedictis* *liquet* *qui* *diantur*

Γαστήρις, apud *Myrepsum*, de *Unguentis*, c. 9. 1. *Accipe*

Accipe *μολιόχρωμα*, quo uruntur *ραπαίτες*, figuli scilicet, & *ampullarum confectores*.

Ξάστρον, *Genus vasis, capsi*. Ita in Gloss. Græc. Latin. MS. Cod. Reg. 85. Vide Gloss.med.Lat. in *Gaster*.

Γ Α Τ Ο Σ, *Fetes*, Γαλή, in Corona pretiofa.

Γάτα, *Felis; Gatta*, in Fabul. Æsopi Græcobarb. pag.40.

Γ Α Υ Δ Α Ρ Α. Codex Reg. Chymicus MS. 618. f. 233. λαβών *σαυτή* πριβόλιον, μίγνυσι αὐτὴν, καὶ χαυδαίρον ἰτίρασι ασβέσι, καὶ πίνουσι λοιπίαν.

Γ Α Υ Δ Α Ρ Ο Σ. Vide in *Aeudæon*.

Γ Α Ν Ο Σ, *Hyaena*. Symeon Magister de Quadrupedibus, MS. Ὑάνα ζῴον ἔστι τετραπόδιον, ἀέρον, ἐστὶ δὲ λευκόμυθον γόνθρον ταυτὴν ἔχει θύρας, &c.

Γ Α Ρ Τ Α Ν Ο Ν, *Cornulaca*, Τραχίλιον, apud Interpol. Dioscorid. cap.632.

Γ Α Τ Α Η Η, *Astragalus*, apud Interpolat. Dioscor. c. 644.

Γ Α Τ Τ Ι Ζ Ε Ι Ν, *Latrete, ἱλακίδιον*. Georgius Contares in Hist. Athenar. lib.6. ὁδὸν ἵνα μίσηται καὶ φοβερὸν σκίλον αἰς τὸ ὑπὸν τε, ὅστις χαυδαίνας, ἔπει ποδὸς ἐκάνει, &c. Ubi Plutarchus in Cimone : ἰδοὺ κίνα θυμολόβιον ἱλακίδιον ποδὸς αὐτὸ, ἐκ δὲ ἱλακίος μμυλίδιον ἀφῆσαν ἀνθρώπου φωνὴν, &c. Γαυσιόμοι, *Laitains*.

Γ Α Φ Ε Τ, *περὶ τοῦ τῶν ὑπατορίων*, ἢ δὲ καὶ τὸ ὑπατόριον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Matth. Silvaticus : *Gafati, Gafatin, Eurasiotium*. Infrâ, *Gafit est Eurasiotium*.

Γ Γ Ι Σ Μ Α, *Fulgum*, pro Ἐγσίμα. Glossæ Græcobarb. ἱερόσημα, ἀκμωσιμα, κώπιμα, ἔγσιμα, γίσημα.

Γ Δ Ε Ρ Ν Ε Ι Ν, *Decoricare, Glubere, ἐκδῆρει, λατίζειν, ἀποδῆρει*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Ἐδῆριαν τις, Ἐδῆλιαν τις, ὅπως τὸς ἐκμορθεῖται.

Stephanus Sachleces in Monitis MSS, de metreticibus :

Τὰ παλιάρια Ἐδῆριαν, τὸς γήροισι μαδίζουσι.

Fabulæ Æsopi Græcobarb. pag.87. ὅτι ἄν ἄδρας λύκον ζῴωνται, καὶ ἐκδῆντι τὸ δῆριμα τὸν ζῆσθον, παραβῆνσι θύρας γλακί. Agapius in Geoponicis, cap.159. γδάρε ἵνα γάτον ἀφῆνικόν, μῆξι τὸ κεφαλίον, &c.

Γδῆριμῶν, *Decoricatus, pelle nudatus*, Glossæ Græcobarb. ἀδῆρον, γυμνόν, ἀδῆριον, χωρίς δῆριμα, ἢ γδῆριμῶν.

Γ Δ Ι, *Arenatum, Marmoratum, Ψάδιον*, τὸ μαρμαρωτὸν, Portius. Alibi : *Pila, ἰδῆν, ἰδῆ, Σῆλον, Πάλλα, ἰδῆν, Σῆλον, Σφαῖρα, Ὀλυμπος*.

Γδῶχιες, *Pilam, piliolum*, Γραφός, ὡσὺς, ὕπτιον, Αλετριθῶν, κερκίς.

Γ Δ Υ Ν Ε Ι Ν, *Γδύσαν, Γδύσαν*, pro ἐκδῆν, *Devestire, Spoliare, Exuere, Nudare*. Glossæ Græcobarb. ἐκδῆν, γδύσαν, γδύσαν, ἢ ἀνατίλη. Stephanus Sachleces in Monitis MSS.

Καὶ ἰδῆν κακότητος ναπαυτὴν τὸ σπῆμα.

Historia Apollonij Tyrij :

Καὶ γδῆν ἢ ἐς τὸ σπῆμαμας, ἀμ γορῶν καὶ θύρας.

Rurfum :

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib.1.

Ἐδῆριαν τις, Ἐδῆλιαν τις, ὅπως τὸς ἐκμορθεῖται.

Τὰ Γδύματῶν ἢ ἰχθῶν, *Exuvie, manubie, Spolia*, τὰ ἐκδύματῶν, ἵναρα, λαφύρα, σκίλα.

Γδύματῶν, *Γδυμῶν, Γδύματα, Νυδus, Γυμνός*. Historia Apollonij Tyrij :

Καὶ πῆν ἢ Ἀπολλωνίῳ ἢ ἀρχίλοισι πῶν δῆντῶν,

Με τὸ γνῆλα τε φάρα, γδύμασιν με δῆντῶν καλῶν.

Alibi :

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Rurfum :

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Καὶ ἵναμα φῆσιν ἰδῆν, ὅπως γυμνόν σαξίνα.

Alibi :

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ibidem :

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Ἐδῆν ἢ ἐκδομῶν, καὶ ἰδῆν ἢ ἐκδομῶν ἰσῆθ.

Barbarogr. ἢ ζυμάτιος ἀλλ' οὐκ ἐστὶν ἀδύον. Ubi Cod. al. ἐπιζυμάτιος. Prochoprodromos de sua paupertate lib. 1.

Καὶ σκυλοτάξιν ὄμβρα ζυμάτιον ἢ λυπάρα.
Codinus in Orig. Constantinop. num. 87. ὁ ἕτερος με-
γάλη φωνή εἰς ἑπίκουρον ἢ βασιλέως ἔθετον, ὁ Πραξιόφιλος
Νικηφόρος ἢ Χήρας τὸ κωματόριον ζυμάτιον κατέπει, &c.
Stephanus Sachlees :

Μυθιστορίας κωμικοῦμαιας πλήρης τὰν ζυμάτιοι.
Alius Auctor Graecobarb. ζυμάτιος ἢ τὰν σακκοῦσαν.
Anonymus de Nuptiis Thefei :

Καὶ μὲν ὁ ἄρης ἀεμαθὶ ζυμάτιον ἧδ' ἢ πικραν.
Joannes Glycas de vanitate vite :

Τὼ δὲ δυοῖσιν ζυμάτιοι.
Γυμάτιος, pro Γεμάτος. Alexius Rharturus doct.

1. ἰαυτὸ ἑσπόμενον καλῶ, καὶ ζυμάτιον ἀμαρτημάτων.
Anonymi Doctrinae MSS. doct. 1. ὅταν τις ἀνεστρε-
ψος σίσλην εἰς τὴν πειραβίλιον ἔτι κίτον, ζυματιαν φησὶ
κινάδιστον, &c.

Γυματιζόν, Imptre. Stephanus Sachlees : ἱεμά-
τιος ἢ ζυμα ἢ ἄλμυρα.

Γυμνών, pro Γέμων, Γεμίζων.
ΓΕΜΙΟΝ, Anonymus de Arte Persica : δὲ ἀλλο κέρ-
θ' ἐν λανκοῖσιν φρασμασιν, ὡς ἐν ζυμαῖσι, χαρβίσι, καὶ
πανίσι. Salmasius ad Vopiscum, pag. 412. glossam
Iana hic interpretatur. Γέμω, Helychio, Γέμισμα,
πλάσμα.

ΓΕΜΠΙΑΪΝΟΙ, Gebilini, seu Gibellini, Fa-
ctio notissima apud Occidentales, de qua in Gloss.
med. Lat. apud Nicephorum Gregoram lib. 8. p. 130.
ubi μετ. pro β. ponitur.

ΓΕΝΑΜΑ, Opus, Πόσις, in Corona pretiosa.

ΓΕΝΑΡΗΣ, Γενάρης, Ιανουαρίου. Glossæ Græ-
cobarb. Αὐδ' ὡνάς, ὄνομα μείλις, ἦσαν Ιανουαρίῳ, ἢ
ζυμάρις. Historia Apollonij Tyrji sub finem :

Ἐτίμωσα ταρβύλωσα με ἢ Θυῖ ἢ χιέε
Στῆς χιλύς πνεύματος ἢ μέλιον ἢ Γενάρη.
Stephanus Sachlees in Narrat. MS.

Να πίνω, ναρσεύομαι ἢ μέλιον ἢ Γενάριον.
ΓΕΝΑΡΧΗΣ ἀνεστρώτων, Epithetum Adamo tri-
butum à S. Basilio in Epist. ad Apollinarem. Vide
Γενάρχη.

ΓΕΝΑΤΟΣ, apud Myrepsium scđ. 1. cap. 442.
διακροθὶν ἡμῶν ἕξαστα ββ. pro ἡμῶν usurpata ut
Fuchsius, cap. 443.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ, Nativitatibus inquisitio, Γένε-
σις. Synodus Trullana Can. 61. καὶ τὸ χυλὸν εἰμαρτηρίων,
καὶ ἡμερολογίων, καὶ τόντων τινῶν ἡμεμάτων ὄχλον καὶ ἢ πλά-
της λόγος φωνήσας. Vide Gloss. med. Latin. in Ge-
nests.

ΓΕΝΕΑΡΧΙΚΑ, Prædia à majoribus accepta,
Patrimonia, in Nov. Justiniani 2 1. cap. 2. in Edi-
cto 3. c. 1. §. 2.

ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ, Natalis, Natalis, Festum San-
cti alicujus. Concil. Laodic. Can. 51. ἢ δὲ ἐν τισι-
ρακος ἢ μαρτύρων ἡμέλων ἐπιπέδον. Eusebii lib. 4. Hist.
cap. 15. παρὰ οὐ κενὸν ἐπιπέδον τὸ ἢ μαρτύριον αὐτῶ
ἡμέρων ἡμέλων, εἰς τε τῶν ἀποδοκτικῶν μηνῶν, καὶ ἢ
μελλόντων ἀσκῆσιν τε καὶ ἱστομασιαν. Vide Gloss. med. Lat.
in Natalis.

ΓΕΝΕΡΑΛΙΟΣ, Generalis. Glossæ Basilic.
Γενεράλιον, Γενικὸν ἀράγμα.

ΓΕΝΕΣΙΟΝ, Nativitas, ἡμεσιον ἢ ὑπεραγίας
Θεοῦ, ἢ ἄλλης προδρόμου, &c. non semel in Typico
S. Sabæ & alibi, in Nonomocano Coteleriano, num.
430. apud Codinum de Offic. Palat. c. 15. n. 2. 1. 1. &c.
Ita extant & laudantur orationes nonnullæ Joannis
Damasceni, Theodori Studite, Leonis Imp. Joannis
Monachi ex monasterio Corcino baphi, & aliorum
ἐκ ἡμεσιον Deiparæ, & S. Joannis Baptiste. Sed ἐκ
ἡμεσιον qualvis iterum memorabilium memorias an-

nas vocabant. Ita Sozomenus lib. 6. cap. 2. ait ἡμέ-
σια σεισμῶ sub Valentiniano quotannis celebrasse
Alexandrinus, nisi Litanie intelligantur ob istum
terræ motum indicatæ & institutæ. Vide Gloss. med.
Latin. in Natalis calicis.

ΓΕΝΕΣΙΣ, Fatum, εἰμαρτηρίον. Vita S. Synlec-
ticæ num. 81. λεγόντων ἢ εἰμαρτηρίων, ὡς περ καὶ ἡμεσιον
καλοῦσι. Ita usurpat Chrylost. hom. 5. περὶ εἰμαρ-
τηρίων, & alibi. Isidorus Pelusiotus lib. 3. Epist. 191.
Auctor de initiis hæresicon num. 94. & alij. Vide
Gloss. med. Lat. in V. Genests. & Gasparum Suice-
rum in Thesauro Ecclesiastico.

ΓΕΝΙ, Γένεια, Barba, Πόσιον, Γένιος. Γενάκι, Bar-
bila, Παρωναίον. Γενάκι, Γενάτι, Γενάτι, Barba-
tus, Γενάτιος.

ΓΕΝΙΑΣ. Martyrium SS. Theoduli & Agatho-
ri, num. 9. ὅταν τὸν ἄριστον Λάγαρον τὸ ζῆλον ἀποπέσει, καὶ τε-
τάρτην ἔχον ἐπὶ τέρφον κέρμαθ' ἡμέρων, ὑποστῆ πῆ φωνὴ
τὰ δισμο ἢ ἡμῶν ἢ ἀπορησας, ἢ ἀδύτων ἀνάβασι,
&c. Vide ibi conjecturam Vitorum doctorum.

ΓΕΝΙΚΟΝ, Ararium publicum, in quod re-
ferebatur, quidquid colligebatur ex tributis & ve-
ctigalibus : cui præerat ἀδοβότης Γενικός dictus, in-
terduum Γενικός nudæ, ut apud Leonem Grammatic.
pag. 465. & in Synaxariis Colbertis 23. Sept. Τι-
μῶν μὲν Ἀθηνῶν, κακοδόμοι καὶ ἢ Πέτρον προχρησίζη.
Constantinus Porph. in Basilio, num. 98. Ed. Com-
b. ὁ πλῶ ἢ Γενικός τὸ πτωχεύοντα δεικνὸν ἠέχλη. De
hocce arario & Logotheta pluribus egimus in
Constantinopoli Christ. lib. 2. scđ. 9. §. 9. & infra in
V. ἀδοβότης.

ΓΕΝΙΤΖΑΡΟΙ, Γενιτζάροι, Γενιτζάροι, Ιανι-
ζαρί, Milites Turcici Scleroptarij, fat noti. Leun-
clavius in Pandectæ Turcico, num. 35. eorum
originem & nomenclaturam explorans, ait quod-
dam existimare fuisse institutos ab Ofimane Gazi,
Etruscus filio : Jovium verò & Genisæum, eorum
primùm ordinatum militiam à Murate II. qui,
inquit, numerum potiùs auxit quàm militie ipsius
Astor fuit. Vocis Etymon, subdit ille, controver-
sum est. Reinecci & aliiquot aliorum, qui à Ια-
μμα dictos volunt, quòd Turcis Ιανιμα aulam dici
constet, sententiam explodit, cùm Porta, Turcis,
Capi dicatur, à qua voce Genizari dici non
potuere. Denique hos ita appellatos tradit voce
Turcica, quæ novos homines, seu novos milites si-
gnificat, seu νεωδῶς & νεωδῶς, uti Genizaros
vocat non femel Laonicus, pag. 150. 329. à Geni
& Zerri : quod posterius novos milites significat,
idque potissimùm firmat ex Annalibus Turcicis sub
an. Chr. 1361. scribentibus Amurathem I. tum præ-
mum instituisse, ut ex Christianis mancipiis tene-
rioris ætatis, quantum Imperatori traderetur : dein-
cèrsique eum morem inolevisse, ut ex omni man-
cipiorum numero, liberalioris formæ pueri pro
Sultano delecti retinerentur : qui in Anatoliam trans-
lati ac inter Turcos distributi, ut apud eos disci-
plina pariter ac Linguae Turcicæ assueverent, ex-
actis apud illos duobus vel tribus annis, jam ad la-
bores condocessati Linguaeque Turcicæ periti, ad
Portam reducebantur Genizarorum ordinibus ad-
scribendi. Genizari verò Sultani Turcorum Sclero-
ptarij sunt, & inde ab illis usque temporibus no-
men hoc Genizarorum adepti sunt. Certè constat
ita appellati ejusmodi mancipia, ex iisque constam-
torum militiam. Ducas Hist. c. 16. ἔχον παραλο-
μήν ὡς δὲ καὶ χυλῶδες ἀπ' ἑσπόμετων σου αὐτῆ δῶκεν αὐτῶ,
τὸς ὡς καλοῖσι Γενιτζαρίδης. Laonicus lib 1. pag. 9. Edit.
Genev. Zenizaros à Solimano I. Orthogulis filio,
institutos refert, qui ut regnum sibi firmum con-
stitueret.

flueret, Satellites allegit, quos Regis Janus si-
ve portas nuncupavit, ταὶν ὅν δευδ' εἰσεῖθε ἀμφ' αὐτ'
ὡς θύρας βασιλείας καλέουσιν, cōque factō propter istam
potentiam omnibus formidini fuisset, subditōisque
facile in Imperio continuisset, cūm omnes ad num-
um, quando vocarentur, praeſtō essent, ἐπὶ τὰ
παραγενεσθῆναι ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἑστῶν κ' τὰ χρ' ἰου-
τις. Ita etiam lib. 5. pag. 150. Quod si ita est, *Ge-
nitix* arī dicitur fuerit à voce Turcica quae *Portiam* si-
gnificat, quod secus fe habet: *Capri* enim, uti dixi-
mus, *Portia* appellatur. Aliam nominis originem
videtur indicare Joannes Anagnosta in Historia ex-
cise à Murate II. Theſſalonicae, anno Chr. 1430.
tradens num. 10. Sultanum Urbis capta, Turcis,
qui à Genitix orti fuerant, hanc habitandam, ab
ea regione in qua habitabant, huc traduētis, de-
diffe. Genitix verò locum diei itinere ab Occiden-
tali Urbis plaga distare, Turcorum accolarum fre-
quentiā instructum. Ex quibus docemur Genitix
tractum in Thracia ad Urbis Theſſalonicae occasum
exitisse, cūmq; à Turcis cultum, ex quo in Euro-
pam transfere. Nam tamen Anagnosta inde
dictos *Genitixarios* non planè dicat, haud tamen ab-
sonum videretur, cūm eorum operā tum primūm
usus dicatur Murates II. tradantque Jovius & Ge-
nfrax Genitizatorum ab eodem Sultano ordinatum
militiam, inde accepisse nomen existimare. Ana-
gnostae verba ipſa hic damus. τὰς ὅς τὴν ποσσὶς ἀπά-
σας αἰτίας, ἐς τὰς νύκτας σχεδὸν πάντας θ' διαρῖσα τοῦς τ'
ἐπ' ἄλλων τόπων ἐθαλάσσιον ἴσως, πλεῖν πόλιν, ἀπ' ἧς
οὐκ ὀνόματι παρασχεθῆναι, καὶ τοῦ δόκτορος Ἱωνίου
ἀπαναστάσει Τύρκους. Τούτοις δὲ ἀπὸς ἐπὶ τοῖς αἰσῶσι, ἡμέ-
ρας ἄλλοι, δὸς τοῦ χ' διόνι μέρος ἀπὸ τοῦς πάλιν, εἰ-
τῆ τόνου ἐπὶ τοῦ πάλιν, εἰτε ἐπιπὸς τόνου τὸ ἀρχόντου ἐλα-
ξατοῦς ἐπὶ οὐκ εἰσι, ἄλλως ἰσχυρὰς οὐκ εἰσιν Τύρκους,
&c. Meminit porò Laonicus lib. 4. extr. ἰωνίως
Urbis ad Axium fluvium, in Macedonia: illius fore
tē cuius Anagnostes. Sed ut verum fatear, longè
antiquiorem & militiam & nomenclaturam *Genitix-
ariorum* existimaverim, quàm ut orta fuerit sub
anno. 1430. cūm octennio pōst frequens ea fuerit in
aula Constantinopolitana, in quam multò antea à
Turcis transferat. Nam sub an. 1438. ἰωνίως Imper-
atori Constantinopol. adſcribit pro Satellitibus
& stipatori bus Sguroplous in Hist. Concilij Florent.
sect. 3. cap. 19. sect. 6. cap. 2. & sect. 8. cap. 6. ubi
ἰωνίως dicuntur. Quinctiam habuerit Summi Pon-
tificis suos *ἰωνίως*: ita enim vocabant, nescio an
& hodie *solicitatores expeditionum in Curia Ro-
mana*, ut scribit Octavius Vestrius. Utqueque sit,
vox ea variè scribitur: nam ἰωνίως ἀεὶ, dicuntur à
Laonico lib. 9. pag. 329. τὸ ὅ καλοῦσιν ἐς Βυζάντιον, ἐξ
ἑτέρου πνεύματος ἰωνίως ἀρῖες, καὶ δούλονται ἐοικυῖαι,
ὡπλοκατεσκευασμένοι πάντας ἀεὶ ἐκείνους, καὶ ἐς πλεῖν
τοῦ καθ' ἑαυτοῖς. ἰωνίως ἀρῖες in Historia Politica, pag. 7.
ἰωνίως τὸ ἰωνίως ἀρῖες τὸ χαμαιῶδες, &c. Malaxus in
Hist. Patr. pag. 161. Νοτιοῦ ἰωνίως, τούτοις ἰωνίως ἀρῖες.
Φρασιαὶ λέγονται ἐκ τῶν δόκτορος. Threnus de capta à Turcis
Constantinopoli:

Εἴχα καὶ ἰωνίως ἀρῖες χαλαρὰ δίκαια πίνω.

GENN H. *Γέννα*. *Orinus*, *Nativitas* ap. Epimerismi He-
rodiani MSS. Ἡλαθία, ἱνα ἑσπὸς τὸ ἰώνια. Alibi:
ἀδῆς, ὃ ἐν τῇ ἰώνια πῶσι. Symcon Logotheta in Leone
Philof. num. 17. ἐν τῇ ἰώνια τὸ ἱνα τὸ βασιλεὺς Κων-
σταντῖνα.

Γέννα, *Orinus* *Lumae*. Theophylactus in Matth.
cap. 27. ἀπὸ τοῦ πῶσι παρασχεθῆναι ἀπὸς τὸ σελῶ-
νης ἐκλυψῖς τῶς ἡλῆς, ἀλλ' ὅταν οὐ λευκωθῆναι ἰώνια εἶναι.
Codex Reg. 1067. fol. 12. ὃ τὸν φοινῆς τὸ δένδρον

καὶ ἰώνια ἀφῆδον σελῶνης, καὶ τῆς ἰώνια καλέων,
ἐν τῷ ἰωνίως ἀρῖας κλάδος ἀναδέδωσι, &c.

Χριστογέννη, *Christi* *Nativitas* apud Codinum de
Offic. cap. 6. num. 1. cap. 11. num. 1. in Nomoca-
none Cotelctiano, num. 291. 322. 411. 416. &c.
& in libris Ecclesiasticis Græcorum passim. Georgij
Acropolita in Chron. cap. 6. καὶ τὰς τὸς Χριστοῦ
παισιδίας, τὸ τὸ ἰώνια, καὶ τὸ ἰώνια ἀναδεχόμενος, &c.
Menæa 15. Decemb. ἰστέον ὅτι ὃ ἐν ἀρίους πατῆρ ἡρώδῃ
ἰωνίως ὃ Χριστογεννη ἐν ταῖς τῇ ἡμέρᾳ ἰεροσολιτῶν Πα-
τριάρχης ΚΠ. ἐν τῇ ἡ ἰωνίως τὸ Χριστοῦ ἰώνια ἀναδέδωσι ὡς
ἀπὸ ταλαιῶς ἰως τὸ ἀκούσῃς πῶσι τῆς ἡμεῶς, τῶν ἐν
τῷ ἰωνίως ἐθελῶν ἐς ἀνασφαλῶν, ὅτι ὃ ἐν ἰώνια
ἀναδεχόμενος ἰεροσολιτῶν παρ' αὐτῶ καλλιῶς τὸ καὶ ἰ-
ωνίως τῶς. Corona pretiosa: Νά ἰώνια, *Nativitas*, Γεν-
νίως.

Γενάρης, Epitheton Adæ tributum à Græcis. Vi-
de Nicephori Xanthopoli Syxarium τὸ γέννη in
Triodio. Idem ἐς Βαρία.

Ἄπὸ ἡμεῶς τὸ ἰώνια καὶ ἰώνια, &c.

Vide Γενάρης.
GENNIMATA, Nutricatio animalium, vel qua
in agris frumenta, aut in hortis nascuntur legumina,
Theophaes an. 1. Artemij : γέννηματα τε πλάσσει ἐς
τα βασιλικά ἄρῖα ἀπὸ τοῦ. Scylitzes pag. 856. ὃ ὅ ζῶ-
στων καὶ φειδῶδες ἐς μικρολόγους, ὡς καὶ ὄβολον πρῆταξ
ἔλαιον, καὶ ἡ παρῖσην τῆ τὸ ἰώνια, ἢ ἀρῖους γέννη ἰ-
ωνίως διακομὴς γέννημάτων ἀπὸς εὐνησῶν πάλιν πρῆταξ.
Proverbia Græcobarb. ex Cod. Reg. 1299. φῶν ἐπὶ ἴσος
κπητῶν, καὶ ἰώνια ἐπὶ ἰώνια, ἐξ ἰώνια μὲν ἰώνια
χατα. Joan. Cananus de Bello Constantinopol. πάλιν
τὸ ἰώνια τὸ γέννηματα, καὶ τὸ ἀμυλιῶν πάλιν ἰώνια,
&c. Vide Gloss. med. Lat. in *Nurimen*.

GENOS, *Gens*, *Natio*, Theodoritus ferm. 5. de
Græc. affect. Θεωμῆν ἐς τὸ τὸ ἰώνια. Ita præferre ali-
quot Codd. monel Syburgius, ubi alij ἰώνια habent.
Pro *Genilibus* seu *paganiis* hanc vocem usurpat Am-
mon Episcop. in Epist. de Vita & conversatione SS.
Pachomij & Theodori, num. 3. ὃ ἰώνια τὸ ἐξ ἰώνια
ἰωνίως τῆ ἐκκλησία τὸ ἐπὶ διαμῶς. Infra: ΕΜΛῶΝ
ἐπὶ τῶ ἐξ ἰώνια ἰωνίως τῆ ἰωνίως καλεσθέντων
διαμῶς. Vide Gloss. med. Lat. in *Gens*.

GENTHAIOS, *Gentilis*, *Gentilis*, ex *Schola
Gentilium*, de qua in Gloss. med. Latin. *Gentilis*.
Theodoros Mopsofuestens ad Hieremiam, cap. 10.
οὐ ἰωνίως πάλιν ἰώνια τὸ ἰώνια μέρη ἰώνια, μὲν
ἀναδεχόμενος τὸ ἐπὶ τὸ μέσων, οὐ εἰσι οὐ νῦν λεγέ-
μενος ἰωνίως. Synaxar. 7. Oct. in SS. Sergio & Bac-
cho: ὃ ἰώνια τῆς Πριμικῆς καὶ τῶ σελῶνης τῆ ἰωνίως.
ὃ ἰώνια τῶ σελῶνης τῆ ἀπὸ σελῶνης. Eorundem Vi-
ta MS. in Cod. Colberteo habet κηνηλιῶν, sicque leg-
git Suidas, ut & Auctor Gloss. Bafilic. qui κηνηλιῶν
σελῶνης, ἐπὸς ἀρῖως τῶς, exponunt, quafi κηνηλιῶν
esset in primo casu.

ἰωνίως τῶς, apud Hefychium & Phavorinum, αὶ
ἰωνίως καὶ παῖσις, scilicet ut Gentiles.

GENTILIA. Glossæ Botanice ex Cod. Reg. 1177.
Αλοκυθιάσιν, ἢ ἰωνίως ἀλοκυθίαν. Glossæ aliz Græco-
barb. MSS. ἰωνίως, ἢ ἀλοκυθίαν.

GENTEKIA, *Eqni manu ducti*. Manuel Ma-
laxus in Chron. MS. pag. 657. in Theophilo Imp.
ἐξ δὸς τὸν ἰώνια ὃ βασιλεὺς, ὅταν ἐλθῶσι ἐξ ἡ, νὰ ἰ-
ωνίως καλὰ ἀλοκυθία νὰ τῆ σπῆρν ἐπεσπῆσθαι τὸ βασιλῆος,
καὶ τὴν ἀλοκυθίαν νὰ παραλαβῶν ἀλοκυθίαν καὶ ἀφῶσι τε
ἰωνίως συλλῶσαν, καὶ σπῆρν οὐ ἀφῶσι τὰ ἰωνίως. Vide
in Sydo.

ΓΕΠΑΖΕΙΝ, *Grævisceus*, *Senescere*, γρηάσσειν.
Glossæ Græcobarb. Αρῖας, Αρῖας, ἢ ἐπὶ δὴν
γρηάσσειν.

Ἰωνίως,

Γεράλια, *Senecius*, Γήρας, Γεράκιον. Historia Apollonij Tyrij :

Τὰ πρῶτα ἔπαρχίαζομεν νάχω σταίραζία μου.

Alibi :

Κ' ἦτον δὲ τὰ γερατία ἔτοιμα νὰ ποιάω.

Rurfum :

Ἐΐσηεν Απολόνησθ' μὲ πῶ Νικοῖρα τα, Χρῆνος ἐδῶθη με τιμῶν ἄλλε σ'α γερατία τα.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 11.

Ο σάν ἐκῶνσθ' πε πολλά ἴδη τὰ γερατία τα.

Ibidem :

Τότε λαβῶνι βάλασι γεραμιμῆρσις, Ὅπτι ποτὶ ἑ γνῶμισι τὸ τί λῶ γερατία.

Et lib. 12.

Ἡ ἕλα πολλά τὰ γερατία γεμάτα πάσα πόνους.

Γερονία, *Caniities*, Πολιότης, Πολιία.

ΓΕΡΑΚΗ, *Falco*, ἰέρης, in Corona pretiosa. Glossæ Græcobarbaræ. Αἰσαρσθ' εἰδ' ἰέρασθ', θεωρία ἤ γεραμία. Ibidem, γέραξ, προ ἰέραξ reperitur. Carmen vulgari lingua compositum, apud Annam Commen. lib. 2. Alexiad. pag. 51. τὸ σάββαλον ἤ Τυεανίς, γεραῖς ἀλλήνι εὐνοίσι το, καὶ πῶ δ' ἄντιρα τὸ ἀρωῖ ἔπα καλῶς γερακίον μου. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Ἐπιση ἡ Κιλιθίαζία, τὸ γρήγορον γεράκιον. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 818. ὃ ἤ Σώλων Μπαρμαζίτης ἰδῶκα τὸς χαρμίμαλα, ὄλου τὸς ἄλλοθερώας, ἄλοια, γερακία, ἕ ἄλλα τινα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.

Ἄλλοι γερακία βάσσαζων, ἄλλοι σκολια ἐούραον.

Demetrius Zenus in Battachom. disticho 43.

Τὸν γάτον καὶ ἤ γέρακα περίοισι τὸς προμασῶν.

Fabulæ Æsopi Græcobarb. αἰδῶνι ἐκαθῶν ἐῖς δινέρον, καὶ ἐκαθῶνι, ἕ ἕνα γερακί τὸ ἴδη, &c.

ΓΕΡΑΝΕΟΣ, Γερανίον. Vide in Ηεράνιου.

ΓΕΡΑΝΙΟΝ, *Tolleno*, *Gallis Grue*. Suidas : Κιλιθίον, τὸ Γερανίον. Moschopolus, Κιλιθίον, τὸ κοινῶς Γερανίον. Auctor Etymolog. Κιλιθίον, τὸ ἀνάκονον καὶ κιλιθίον ἔυλον, ὃ ἀντιπῆρ, τὸ παρ' ἡμῶν λιθέρηρον γερσίον. Leo in Tacticus, cap. 19. §. 61. δισπῶ ἕ ἕ διά τινον γερακίον λελοθῶνι ἢ τινον ὀμοίον ἐπιπῶ δισμάτιον γεραμῶσῶν κύκλον περιστροφίμων, ἢ πῶσαον ἄρῶν πτωρομῶν, ἢ σκῶν, ἢ τινα ἴτιραον ὄλον ἐνιχῶσαι τὸς πολυμῶσι πλοίοις, &c. Codinus in Orig. Constantinopol. καὶ τὰ παλάτια τὰ ἰσῶν μίρηι Γερακίον.

ΓΕΡΑΝΟΠΟΔΙΟΝ, *Lychonis coronaria*, apud Interpetr. Dioscorid. cap. 520.

ΓΕΡΑΤΙΑ. Vide Γεραζέον.

ΓΕΡΑΤΗΣ, *Textor*, γήρατις, apud Hefychium, & alios laudatos in Gloss. med. Lat. in V. *Gerdius*.

Γέρδιον, ὀφρατῆς, *Textor*, in Gloss. Gr. Lat. Glossæ alie MSS. Γέρδιον, ὃ ὀφρατῆρ. Lexicon MS. Cyrilli : Γέρδιον, ὀφρατῆρ, ὀφρατῆς, Rurfum : σιμουατρία συγέρδιαι. Michaël Pellus in Grammatica MS.

Γήρας, ὃ ἀλλοτῆρ. Γέρδιον, ὃ ὀφρατῆς.

Γεράσαι, *Textrices*. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ, cap. 80. φανίση αὐτῆ καὶ ὄπτις ὃ μακαρίτης Σάβας, λέγων, Ἐξῶν μεμψιμῶσαι τὰς γεράσαις, καὶ ἴρχον, καὶ πῶσαι τὸ ἔρπον.

Γεράσι, Γερδῆσθ', idem quod Γέρδιον. Lexicon MS. Cyrilli : ἴρησι, ἴρησθ' γεράσαι. Infra : ἴρησις, γεράσαις, ἦτοι τὰ ἔρα ἴρησθ' ὀμῶν.

Γερδουσιον, *Texturatum*, in Gloss. S. Benedicti.

Γερδικαῖον. Gloss. Lat. Gr. Scapi, *Κανόνες γεραδικαῖοι*, ἕ χαρῶν τόμοι.

ΓΕΡΙΑ, *Gerula*, uti *nutrix* exponitur à Joan. de

Janua. Hefychius in Καλλιθίονσθ' Οἱ μῆρι τρέπον αὐτῶ, εἰ ἕ γέραν, εἰ ἕ ἀκόλονον.

ΓΕΡΙΤΕΥΕΙΝ, *Gerere*, *Administrare*, δεικνῶν, in Glossis Basilicis.

ΓΕΡΠΕΝ, *Inclinare*, κλίνων. Γερπίον, *acclivus*, ἰτακλονίς. Physiologus MSS. de Natura animalium, ubi de Leone : ἕ ἑμοσφῶς εἰς πῶ πῶσῶ καθῶσθ' ὃ λίαν, καὶ ἀναρῶνι τὰ ὄσα ὄλα γήρηνσθ' ἐν ἕ τὸ δάσθ'. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Τίποτι δὲν τὸ τάσαι, ἐδ' βερῶν τῶσῶσθ', Νὰ γήρην ὄλα τὰ κορμία ἰδῶ καὶ καὶ καθ' ἄλα, Ἐνα ἕ ἄλλα ἔγρησον ὃ βράμσθ' ἤ συμπαίσκην.

Rurfum :

Τὰ σῶμασθ' ἔγρησαι ἄνα ἕ κάτω κίνα.

Γιαγίρην, *Convertere*, Ἐπιστρέφον. Διαγίρην, *Peregrinari*, *Difcedere*. Glossæ Græcobarb. Απύρχθ', ἀπομακρίζοι, ἰδῶσι, ταξίδιου, διαγίρην.

Γήρηνσθ', *Semen agri casti*. δαμαμίτη, βῆζονσθ' ἤ γήρηνσθ', σπέρμα ἄνα κατω, in Glossis Jatticis Græcobarb. MSS. Ibidem : δισουαίς, γήρηνσθ' σπέρμα ἄνα κατω, ἕ ἕνε ἔρπον. Rurfum : δισμῶ, γήρηνσθ' σπέρμα ἄνα κατω, ἕ ἕρηνσθ'.

ΓΕΡΟΝΤΑΡΙΟΝ, *Senecio*, in Glossis Lat.

ΓΕΡΟΝΤΟΜΟΣ, in Nov. 131. Justin. c. 13, qui *senum Hospitalis preest*, seu Γερωντομοίος, id est ædi in qua Pauperes & propter senectutem solum infirmi homines curantur. Vide nostram Constantiopolim Christianam lib. 4. scilicet. 9. num. 20. & seqq.

ΓΕΡΟΝΤΟΤΕΡΟΣ, *Major*, Προσῦτερσθ', in Corona pretiosa.

ΓΕΡΟΣ, *Samus*, *validus*, εὐκῶς, ἄρῶσθ', ὄρῆς, ἀβλαβῶς, &c. Bessarion in Epist. ad Pædagogum filiorum Thomæ Palæologi : ἰπαδῆ ὠδῆ αὐτοῖς ὃ τόπος ἢ γῆρος, &c. Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 165, μόνον φυλαίσι νὰ μίωι ὠρῆσθ' αὐτὸ τὸ λαδῶ εἰς γῆρον τόπον, ὄτε τὰ κερμαλῶν, ἢ ἄλλο μέλος λησθῶν. Γέρος, *Senex*, Πρεσβυς, in Corona pretiosa. Vide Καλιότρος.

ΓΕΡΟΥΑΙΖΕΙΝ, *Veterascere*, apud Alexandrum Trallianum : Παλαιὸν καὶ γεραλῶσθ' οἶνον. Ubi perperam Edit. ἰρηλῶσθ'.

ΓΕΡΦΑΔΙΑ, ἑραλῶσθ', (vel ἑρατῆριδία) in Glossis MSS. Reg. Cod. 1062.

ΓΕΡΦΟΧΕΛΩΝΑΙ, *Tesudinus* ex *Gerris* & *Chypsis*. Γέρρον πορτό, τετραπόδιον οὐτάκαμα exponitur in Lexico MS. ex Cod. Reg. 2216. Philon in Beloperecis MSS. πρὸς ἕ ἤ κινδυνολῶν ἑραλῶσθ' προσφῆσθ' ὄσαν γῆρῶχελωνῶν ἐς πῶσῶσθ', ἢ ὠρῶνσθ' ὀφρῶνσθ' ἐκπῶσθ' ὄσῶν κινδυνολῶσθ'. Quomodo verè ea conficiantur, sic infra indicat : ποῖνθ' ἕ αὶ γῆρῶχελωνῶν ἐκ ἤ πλαζήθῶν γῆρῶν ἀναθῶν—ἢ ἔρῶσθ' γῆρῶν σὺλκαθῶσθ', προσάλλασθ', ὄσῶσθ' ἕ καὶ ἐκ ἤ πῶσθ' ὄσθ', ἕτα βυρῶσθ' περῶσθ' ὄσῶν, καὶ δεικῶν κατω θερῶσθ' ὄσθ' ἕ πλαζῶν τετραγῶν συμπαίσθῶν, ἐνδῶν ἕ ἑραλῶσθ' ἑραλῶσθ' ἑραλῶσθ', χαλιπῶσθ' ἑρῶ ἤ ἑραλῶσθ' προσφῆσθ', ἕ ἕ τὸ μὲν ἕρῶσθ' ἕρῶν ποῖν, εἰ ἕ ἐπὶ τὸ λιγῶμῶν χελωνῶν κατῶσθ' ὄσθ' ἑραλῶσθ'. Biton in Mechanicis : ὠτ' ἄν γῆρῶχελωνῶν, ὠτ' ἄν σῶσθ', ὠτ' ἕραλῶν ἑραλῶν προσφῆσθ'. Occurrit illic pluries.

ΓΕΡΡΟΝ, *Senex* *Epicorpus*; sic *Primas*, seu *Epicorpus prima* *spadis* appellatur in Africa, in Codice Canonum Ecclesiæ Africanæ, cap. 90. 97. 100. Idem Cod. Can. 127. μῶ ἤ ἄριστατῶν γῆρῶσθ' ἀοικωνῶσθ' ἤ πρῶνσθ'. Vide Gloss. med. Lat. in V. *Senex*. Testatur Gregorius Nazianzenus orat. 6. de S. Athanasio, Alexandrino per sexus, & artes, & artes, solitus esse distribui, quoties alicui ob-

viam irent honoris causâ. Hinc apud illos ἀμοιρί-
ροις & ἀρχιροίσι. Vide Hentic. Valefium ad Euseb.
lib. 7. cap. 21. Seldenum de Synedr. Hcbr. vet. cap.
14. pag. 595.

Γιρόσις, *Monachi*. Ita nempe se ipsos etiam indi-
gitabant, ut colligitur ex Vita S. Mariæ Ægyptiacæ,
num. 4. Glossæ MSS. Αββάς, ὁ γήρον, ὁ παῖρ.
Palladius in Vita Chrylofotomi, pag. 41. καὶ λαμβάν-
ουσι τὰ πλοσίον ὄρη, καὶ περιελθόντες γήροισι Σύρον ἰκεταίον
τημιλόντι, ἀπομαρῶν) πάλυ σκληραγῶσαν, χρονοσίας παρ
αυτῶν δις δύο ἴτη, ἀπομαρῶν) τὰς τῆ ἀποπαθείας
ἐπιλασκον. Rursum, pag. 56. ἀ μὲν ἴσθι ἐ ἐ σὺλλῶν
τῆ τῆ ἱρήμω γήροσίων ἴσθασον. Et pag. 63. de quibusdam
Monachis Ægyptiis: τὰς τῆ ἑσθίον μωχαζῶς, συσ-
τάσθω ἰπὶ τούτῃ ἐκαλλήμασι οὐς καθήρυσαν τῆ ἀζίων γήροσίων,
ἢ τὰς τῆ σωματικῆς ἰσθίσεως. Dorotheus Doctr. 1. ἰθύν
ἐκὰ μωθῆτις μίτων γήροισι ἐκ τῆ μύρον Ἀσκαλίον. &
Doctr. 11. ἵτι ἦν ἰσθί ἐ κοινοῖσι, ἰσθίσι με ὁ Ἀββάς
ἐσθόζον, καὶ γήροισι τῆ γήροσίων. Ita passim Apho-
phthegmata Patrum, Palladius in Hist. Lausiacâ, &
Joannes Moschus in Limonario, Joannes Patr. Con-
stantinopol. in Vita S. Joannis Damasceni, n. 23.
29. &c. Phocas in descript. T. S. num. 19. 23. &c.
Sed & γήροσίας suos Episcopos etiamnum Græcos
appellare, observat Crusius in Turco-Græciâ, pag.
222. quos vero ij γήροσίας Monachos vocant, hos
ἀρχαίως appellat Vita S. Pachomij, num. 72. 76.

Γιροσικόν, liber continens dicta & facta Sancto-
rum Monachorum: ἄλλως τῆ γήροσίων, in Aphophtheg-
mat. Patrum in Ammum Nititiâ, num. 2. τῆ ἀζίων
γήροσίων ἴσθασον καὶ καθήρυσαν, in Præfat. ad eadem
Aphophthegmata. Joannes Moschus Limon. cap. 56.
ἔλαβον βίβλιον γιροσικόν, &c. Vita S. Nili Junioris,
p. 142. ἄττ. α. ἰσθί ἄσθιοι τῆ Γεροσικῶν ποίησαι ἐν κεφαλῶν.
Joannes Antiochenus de Charitativitatē, pag. 166.
ἄλλα μὲν καὶ ἢ ἀφῶσι ἐ ἐ λυγῆσθι σωθῆσθαι μωρῆσι
βίβλιον τῆ ἀζίων γήροσίων τῆ Σκήτους, Θεωδοῦς τὴ καὶ λυ-
θῆσι, τὰς ἱράς πολλοσίας καὶ ἀπορθῆμασι τῶν καὶ τῆ
χρῆσι ἰσθασον. Eufimodij Gerontica MSS. fervant
complura. Bibliotheca Regia & Colbertæ, quæ Πα-
ραδῶσι seu βίβλιον τῆ ἀζίων γήροσίων, titulum interdum
preferunt. Vide Rufveidum ad Vitas Patrum.

ΓΕΣΟΜΓ, Italis *Gefomino*, Gallis, *Iasmin*.
ΓΕΥΞΘΑΙ, *Prandere*, apud Portium. Lexi-
con MS. Cyrilli: πᾶσαδε, γυῖσαδε. Palladius in
Hist. Lausiacâ: χερῶν ἰσθῶσιον σφῶς τὸ γυῖσαδε ἰσθ-
τήσι δὲ πᾶσις ἡμέρας. Paulus Mon. lib. 1. Collec-
ctan. καὶ ἐ τῆσις ἡμέτῃ δεινῆρον ἰσθῶσιον καὶ ἰσθῶσιον
ἐκῶν) τῆ μὲν ἴσθω γυῖσαδε) πᾶσις ἀποθῆσις ἀλα-
μῶν τῆ μῶσιον, καὶ ἄλλως δικασθῆσι. Anonymus Barba-
rogr. ἰσθῶσιον ἀμῶσιον, ἰσθῶσιον ἴσθασον τᾶθλα, ἰσθῶ-
σιον. Adde Canon. 19. Nicephori Homologete.

Γύμμα, *Prandium*, Eustathius: Ἀριστον, τὸ κοινὸν
ληγόμενον γύμμα. Glossæ Græco-barb. τῆ γυῖμαθ) ἢ τῆ
ἴσθασον. Aphophthegmata Patrum in Macario, num. 2.
καὶ ἴσθασον. Γυῖμαθ) ἀποθῆσι τῶν ἀποθῆσι. Nicetas in
Isaacio lib. 2. num. 5. ex Cod. Barbarogr. ὅτι δὲ τὸ πᾶν
τῆσις ἡμέρας ὄρα γυῖμαθ) ἰσθῶσιον. Ubi Cod. al.
καὶ πᾶν τῆσις δειπῶν. Menologium: καὶ τῆ δειπῶσιον
μῶσιον τῆ σπῶσιον, καὶ ἀποθῆσιον ἀποθῆσι ἰσθῶσιον
τῆ γυῖμαθ). Concilium Florentinum, pag. 500.
Edit. ult. καὶ δὲ τῆ γυῖμαθ) ἰσθῶσιον ὁ βασιλεὺς δὲ τῆ
Νικαίας, &c. Alibi: ὁ χερῶν ἰσθῶσιον τῆ γυῖμαθ). Vide
Theophylact. Bulgar. Archiep. Epist. 30. Nomocano-
nem Cotelierianum, num. 196. Codinum de Of-
fic. cap. 5. n. 16. &c.

Γύμμα, eadem notione. Ptochoprodromus MS.
Να ἄσθια τὸ ἰσθῶσιον μεν πᾶ θῆσικα γυῖμαθ).
Rursum:
ἄσθια τῆ παρῶσιον γυῖμαθ) ὄρα φῶσιον.

Πρόγμμα, *Tentaculum*, *Anticanium*. Ptocho-
prodromus MS. contra Hegumenum:

Ἐξῶσις τὰ ἀποθῆσιον, καὶ τὰ ἀποθῆσιον.
Anonymus MS. de Amoribus Lybiftri:

Να ἴσθασον ὄρα ἀποθῆσιον, καὶ ἰσθῶσιον ὁ ἰσθῶσιον.
Γυῖμαθ) τῶν, *Prandere*. Manuel Moschopolus in
Lexico Philostrati: Ἀεστῶν, Ἀριστῶν, τὸ γυῖμαθ),
ἰσθῶσιον, τὸ γύμμα.

ΓΕΥΓΕΙΝ, pro Γυῖν. *Gulfare*. Glossæ Græ-
co-barb. καὶ, ὁ μὴ γυῖμαθ) ὄσθια, καὶ ὁ μὴ ἰσθῶσιον
ἐκῶν) ὄσθια δὲν γυῖμαθ), ἢ γυῖμαθ), ἢ πᾶσις κρασῆσι. Alibi:
ἀσθια μῶσις πᾶσις γυῖμαθ), ὁ Πισθῶσις γυῖμαθ) γυῖμαθ) πᾶν
πᾶσις.

ΓΕΩΡΓΙΑ, *Prædia*, *agri culti*, seu ut dicimus
terres à labour. Achmes Onitocrit. cap. 127. ἢ μὲν
ἰσθῶσιον γυῖμαθ) χερῶσιον ἐν αὐτοῖσι πολλοσῶσιον.

ΓΕΩΡΘΙΘΕΣ, *Talpa*, in Glossis S. Benedi-
cti. Ubi leg. fortè *Γεωρθῆσι*, *Talpa*.

ΓΗ Ἀλλυπία, in Glossis Jatricis MSS. ἔσθια ἢ κα-
ραμῆσι.
Γῆ Σαμία, ἴσθια κοιμῶσιον, ἰσθῶσιον, in Cod. Reg.
848. *Terra Samia, Cimolia*.

Γῆ ἀμπελίτις, ἴσθια ἀσθῶσιον, in eod. Cod.
Γῆ Ἀσπῆσις, in Glossis Jatricis MSS. ἔσθια πᾶσις,
καὶ γῆ χῆσι, καὶ λυθῶσιον, καὶ... λυθῶσιον, καὶ σπῶσιον,
καὶ καὶ μῶσιον λυθῶσιον, & μῶσιον. Γῆ Ἀσπῆσις, τὸ ἀμπελίσιον, ἢ
λυθῶσιον, in Aliis Glossis ex Cod. Reg. 838. Γῆ
ἀσπῆσις, ὁ γυῖμαθ), in Cod. Reg. 190. Γῆ ἀσπῆσις, τὸ
λεγόμενον ἀμπελίσιον, in Glossis MS. Neophyti.

Γῆ βέρυλλια, τὸ ἀσθῶσιον, in Cod. 190. ἴσθια ἀσθῶσιον
ἰσθῶσιον, in Cod. 848.
Γῆ ἴσθια, σκῶσιον, in Cod. Reg. 190.
Γῆ Σαμία, in Gloss. Jatricis MSS. ἀποθῆσιον καὶ θῶσιον
λυθῶσιον.
Γῆ Χαλκία, ἀμπελίσιον ὄσθια, in Cod. Reg. 848.
Γῆ χῆσι, τὸ κῆσιον. in Cod. Reg. 190.

ΓΗΒΕΤΙΖΕΙΝ, *Assinum cadere*, *traducere*,
Permanere. *Fusuaris afficere*, apud Crumum, pag. 208.
Vide Γιββηλῆσι.
ΓΗΔΙΟΝ, *Terra, Possessio*, quomodo vulgò
terras appellamus. Nov. 17. Justiniani, cap. 7. §. 1.
δὲ γῆ μῶσιον καὶ τῆ νημῶσιον φερῶσι τῶν σωθῆσιον,
ἀλλ' ἰσθῶσιον τῆ καλήρῶσιον μῶσιον νημῶσιον τὰ γῆσιον.
Adde Nov. 118. cap. 14. Justiniani de factis domibus,
initio, &c.

ΓΗΠΑΗΝΟΣ, *Gibellinus*, ex *Factione Gi-
bellinorum*, de qua in Gloss. med. Lat. Anonymus
MS. de Bellis Francor. in Morea:
Καὶ ἔθλιν ἐς τῶν ἰσθῶσιον, εὐρῆσι τῶν ἰσθῶσιον,
τῶν τυρανῶν τῆ βασιλείσιον πᾶσιον ἰσθῶσιον τῆ πασι.
Alibi:
ὀθῶσιον καὶ τὸ μῶσιον τῆ με ἴσθια τῶν Γεπιλλῶσιον.
ΓΗΠΟΝΟΜΟΝ. Demetrius Constantinopol.
lib. 1. Hieracofoph. cap. 20. χερῶσιον καὶ ἴσθια πᾶσις
ἡμέρας τῆ ἰσθῶσιον ἐς θῶσιον δὲ ἴσθια αὐτῶν ἴσθια, τὸ λεγ-
όμενον ἰσθῶσιον. Occurrit ibi pluries, & ἰσθῶσιον,
cap. 9. nisi erratum fit Librarij.

ΓΗΡΑΣ ὄσθια, τὸ ἴσθια τῆ ὄσθια, in Glossis Jatri-
cis MSS. Neophyti. *Serpentis exuvie*.

ΓΗΡΝΙΑΡΙΟΣ. Constantinus lib. 1. de Themat. cap. 1.
ἴσθια καὶ τῆ τῶν αὐτῶν πᾶσις, ἴσθια ἐ τῶν
τῆ ἀζίων μῶσιον δειπῶσιον, ἀλλὰ μὲν καὶ ἰσθῶσιον.
Ubi legendum *Σερνιασιον* monent Vulcanius & Mo-
rellus.

ΓΗΡΩΚΟΜΕΪΟΝ, Γεροσῶσιον, Juliano An-
teceffori, dicitur locus *venerabilis* in quo pauperes
et *propter sanctitatem solam infirmis homines curantur*,
vel aluntur. Lexicon ex Cod. Colbert. 2199. Γερο-
κομῶσι, μῶσι, γροσῶσιον μῶσιον. Sic in MS. Vita MS.
S. Theodosij Atchimidræ: ἴσθια γῆ μὲν δὲ τῶν τῶν
Θεοδοῦσι

θεοδότης φροντίδας διαφυγῶν, τότοις ἐν ἰδιότητι τύπῳ προσωπῶν ἀναστάσεως χαρακτηρίζεται, εἰς ἀνοίαν αὐτοῦ ἐξῆς πολυήμερῳ κακοπαθείας, ὅς τινος ἀλιθῆς ὀδύπνορος ἐκ μακρῆς ὀδῆς καὶ σφαχέας ἢ ἢν κρῆσιν οἰκίῃν κατέλυμα. Vide Cyrillum Scythopolitan. in S. Joanne Solitario, num. 4. & in S. Euthymio, num. 98. Joan. Antiochenum Patr. de Charificariis pag. 170. & Constantinop. Christian. lib. 4. pag. 165. 166.

Προσφρον, *Pauperes alere*. Theophanes an. 14. Mauricij: καὶ ἐπιπέκνυται πρὸς στρατὸν ἑτέρα γραμματεῖα παρακλιθεὶς αὐτῷ, ὡς τὸς ἀριστοτέλους, καὶ ἐκ τῆς κινδύνου σωθῆναι ἐν τῷ πόλει ἀναπαύσας, καὶ χρηροσφάσας ἐκ τῆς δημοσίας.

ΓΗΣΕΤΡΝΑ. Vide Κυψίρνα.

ΓΗΤΑΥΡΟΣ, *Avis genus*. Ornecofophium, pag. 244. τὸς ἕξ πελαργός, τὸς γηλιάρης, ἢ τριπίσιος, πῶς αἰθέρος, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὀφείλει πάλιν ἵνα σωφίσης αὐτὰ. Rursum: τριπίσιος, σαρκίς, ἢ πελαργός, ἢ γηλιάρης, ἢ αἰθέρος μὴ πῶς παραβάλλει τῷ ὀρέφῳ. Fortè, *Ardea follaris*, nostris, *Butor*. Vide Glossicod. Lat. in *Butor*.

ΓΗΤΕΪΑΙ, *Preces* vel potius *imprecationes magice*, vox ex γηλιῶν detorta. Vide Allatium de Opinionib. Græcor. n. 13.

Γίτνυμα, eadem notione. Glossæ Græcobarb. δὲ τῆς ἰπποδῆς, μὴ τῆς γίτνυμα.

ΓΗΨΕΑΙ, *Fasciculus arum*.

ΓΙΑ, pro δὲ, *Per*. Για τὸ θεόν, *Per Deum*; in Historia Apollonij Tyrij. Corona pretiosa: Για τὸ δὸν ἦν, *cur non est*, δὲ τὸ ἦν ἔβην. Για τὸ ἔχῃ, *cur non*, δὲ τὸ ἔχῃ. Για τὸ τίς, *hac de causa*, &c.

ΓΙΑ, *Sanitas*, *Salus*, ἴσθια.

ΓΙΑΒΟΣ, *Gibus*, *Spodiū*, in Gloss. Lat. Gr.

ΓΙΑΓΕΙΜΠΑΣΪΔΕΣ, *Primi inter Lanzanos*, apud Turcos. Historia Politica, pag. 37. ἰσὸς ἐκ τῆς Γαλιεμπασίδων, ἵπτοι τῆς ἰσθίαν κεφαλῶν αὐτῶν, ἰπερῶστων, &c.

ΓΙΑΙΝΕΙΝ, *Convalescere*, ἴλαινεν. Fabulæ Ælii Græcobarb. pag. 34. ἀναγυμναστικὰ καὶ ἰπποδῶν τὰ ἰματῖα, καὶ ἰκράειν ἰαστῶν, καὶ ἰσάσθαι τὰ πῶς γίανη, καὶ τὰ μὴ δῶς τίσις. Historia Apollonij Tyrij:

Ἐπεὶ δὲν εἰς τὸ σπένθην, καὶ φέρειν βόλαιν. Καὶ αἰσθῆ τῆς ἰσθίαν, καὶ οἶδῃ καὶ θῖνα γιάνη.

Γιασκεπ, *Mederi*, *Curare*. Glossæ Græcobarb. Γιασκεπ, ἦν γιασκεπ. Rursum: ἰσθίαν, γιασκεπην.

γιαμμου, *Medela*, ἴαμα. Glossæ Græcobarb. Θεραπεῖα, ἢ ἰατρία, ἴαμα, γιαμμου.

ΓΙΑΛΗ, *Vitrum*, ἴαλιος.

Γιαλία, eadem notione. Agapius in Geoponico, cap. 172. κόμην ἵνα φανῶν μὴ γαλία, ἢ κρυσθαλλῶν. cap. 191. κομῖα γαλία.

Γιαλιόν, *Nitere*, *splendere instur vitri*. Glossæ Græcobarb. Αμυραντῆ, Στίλβη, Λάμπει, Γιαλιόν. Agapius in Geoponico, cap. 193. ὅτι αὐτὸ τῷ εἰσάτῃ πῶς σκερῶν, καὶ γαλιζέει τῷ.

Γιαλιός, *Littus*, *Alysius*. Glossæ Græcobarb. Δόματα Θεωδοσία, Κοσμία τῆς γαλιός. Alibi: Ἀκτῆ, ὁ αἰγυλιός, ὁ παραθαλάσσιος τόπος, ὁ γαλιός. Scholiastes Oppiani lib. 3. Halicut. τῆς ἰσθίαν τῆς πῶς γαλιόν. Anonymus de Bellis Francorum in Morca:

Ἀπὸν τὸ βῆθος τῆς γαλιός ἵνα βῆθῃ καὶ μίση. Historia Apollonij Tyrij:

Ομάδῃ μὴ τῆς ἀνδρα τῆς εἰς τὸ γαλιό τὰ σώσει Alibi:

Κ' οὐκ ἐκπῶς πῶς τῆς γαλιόν μακρὰ δὸς τῆς ὀμάδου Rursum:

Καὶ τότε τῆς ἰππασίαν, καὶ σὺν γαλιόν πῶς ἴσθην. Παραθαλάσια, Πελοπόννησος, Ὁρα γαλιότα. Glossæ Græcobarb. Αἰσθαλλός, ἢ παραθαλάσσιος, τὸ παραθαλάσσιον.

Alibi: ἀκτῆ, ἵππασίαν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Ἐπῶμαν εἰλὴ παραθαλάσια ἵνα χρωστῶν ἀλάτῃ. Alibi:

Κιναθὶ καλά ξανθοῦσι ἀπίου καὶ σπυρίων Ὁρα τὰ πελοπόννησος, &c.

Georgius Contares lib. 3. Hist. Athenar. ἑλληνιστῶν τῶν θανάτων, φιλῶντας πῶς τὰ περιγῶνα δὲ τὰ φυλαχθῶν εἰς τὰ καρθῖα πῶς.

ΓΙΑΜΕΝΑ, *Meapte*, *mei gratia*, *propter me*, ἡμῶν γὰρ ἵνακα, ἡμῶν γὰρ χάριν. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ ἡμαρτῶρα τῆς θεῆς ἀπὸ γαλιό τὰ δῶσε. ΓΙΑΜΟΥΡΑΚΙΟΝ. Vide in Σκαρμαζῶτιον.

ΓΙΑΝΙΤΖΑΡΟΣ. Vide in Γεντῆζάρου.

ΓΙΑΟΣ ΓΙΔΙΘ, *Hyacinthi*. Achues in introduct. in Astrologium: δηλοῖ πολλὰ ἴσθην ῥοδῶν, καὶ τῆς κηλῆς, καὶ τῆς γαλιό γαλιό, ἦν ἰσθίαν γαλιό τὴν καμάρῶν, (ἢ μαρτῶν) καὶ τῆς ὀμοσίας.

ΓΙΑΠΑ, *Ecce*, *Vide*. Theodofus Zygomalas apud Crusium, pag. 99. de Atheniensibus: μελλῶν γὰρ εἶπεν, Ὁρα ὁ εὐτυχῆς, καὶ ἀντὶ τῶν λόγων, Γιαπά, καλῶν τῶν.

ΓΙΑΡΙΤΥΡΟΝ, pro Διάρτυρον. Agapius in Geoponico, cap. 167. ἵππασίαν ἀνακαταστῆ ἀλλοῦ μὴ γαλιόν καὶ πῶς.

ΓΙΑΡΗΚΙΟΝ, *Teli genus*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morca:

Ἄμα τὰ ἴσθην καλὰ, γαλιότα ἰσθίαν.

ΓΙΑΤΖΟ, *Glacies*, ex Ital. *Ghiaccio*.

ΓΙΑΤ, *Nam*, *Enim*, ἵα, μὴ.

ΓΙΑΤΡΟΣ, *Medicus*, ἰατρός. Historia Apollonij Tyrij:

Ἰατρός ἰατρός ἀπίσις, καὶ εἰς μῶν εἰσθῶσων.

Alibi:

Ἦτον σὲ κῆν πῶς μαρία ἵνακα ἰατρός τῆς φύσεως, Γραμματεῖον δὲ δωματῶν, καὶ ἰσθίαν τῆς φύσεως.

Infra appellatur *Mastur*, & διδάσκαλος τῆς ἰατρικῆς. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.

Σωφὸς ἰατρός καὶ φρόνιμος, εἰς τῶν παρῶν.

Γιαστῶν, *Mederi*, *Curare*, ἰσθίαν, Fabulæ Ælii Barbarog. ἰατρός ἰσθίαν ἰσθίαν.

Γιατρία, *Medicina*, *medicamentum*, ἴαμα, ἀσθμα, φάρμακον, ἰατρός, Portio. Historia Apollonij Tyrij:

Γιατρία δὲν εἰσθῶσων ἰατρός τῆς καμῶν. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Καὶ τὸ ταχὺ Θελοσφῆ, ἰατρία τῶν δῶσε. Καλοδιάρτυρος, *Curati facilis*. Glossæ Græcobarb. εἰσθῶν, καλοδιάρτυρος, καλοδιάρτυρος.

ΓΙΑΡΤΑ, *Acinus*. Chronicon Veneto-Byzantinum an. 1456. καὶ ἵππασίαν ὁ λαός ἐκ τῆς ἡμῶν βόλαις, χροῦς, ἴσθην, γαλιότα, ἀμυραντῶν.

ΓΙΑΓΚΔΙΟΝ, *Thus*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. 190. γαλιότα ἡ δὲ βόλαις.

ΓΙΔΑ, ἰσθίαν, *Capra*, ἰσθῆ, pro ἰσθῆ, Ἀγρία. Glossæ Græcobarb. αἰσθῶν, ἰσθῶν, σφατῶν.

Γιδόσκος, *Caprarius*, eadem Glossæ: αἰσθῶν, αἰσθῶν, γιδόσκος, ταμῶν τῆς αἰσθῶν, ὅτι παμῶν τὰς αἰσθῶν, ἦν ἰσθῶν τὰ γιδῶν.

Γιδόμασθῶν, *Caprite*, apud Crusium in Turcogr. ἰσθῶν γαλιό, *Lac Capra*. Agapius in Geoponico, cap. 69. ὅτι τὰ κρῖα τῆς βουκόλων ζῶν ἰσθῶν αἶμα καπῶν, ἴσθην δὸς τῶν ἰσθῶν, ὅτι μόνον αὐτὸ τῶν καλῶν δὸς τῶν πράγῃ. cap. 218. βράσσει μετῶν τῶν μὴ γαλιό γαλιό, ἢ ἴσθῶν τῆς χροῦς, &c.

Αγρῶσθῶν, *Rupicarpa*, *Dorca*, *Dama*, αἰσθῶν, ἰσθῶν, ἰσθῶν, ἰσθῶν, cap. 76.

ΓΙΕΡΟΣ, *Incolamus*, *Salvus*, καὶ τῶν.

ΓΙΖΗΡ, ἢ καπῶν, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti.

ἀλλὰ καὶ πρὸς πολλὰς ὁπόσκι πρὸς Περγῶν ἐν ἑλίωσαν
καὶ αἰμαλωθίσαν. Ubi Cod. al. ἰώσαν. Fabulae Aelopi
Græcobarb. παρακαλίφας ἢ κἀνθρον ἐν ἢ φολάξῃ, καὶ
ἐν ἢ γλίθῃ δὲ ἢ ἀπ. & pag. 190. ἐν ἀρῶν, καὶ ἰλί-
τισσὲ ἢ θανάθῃ. Vide Γλυθῶν.

Γλυθῶν. Nicolaus Lucanus in Iliade Barbaro-
græc. ἰ.

Καὶ ποσῶς ἔδῃν πεισίω, ἐν γλυθῶν ἢ ζυλίω τε.

Historia Apollonij Tyrij :

Ἀπὸ ἢ πάντα ἢ πολλῶν, νάμας ἕξ γλυθῶν.

Rursum :

Γίνας ἔδῃν ἑμπόρῃσιν ἀπ' ὅλων ἐν γλυθῶν.

Ibidem :

Ἐγλύθῃσιν ὡσαν κερὸς, μα ἢ κριτῶν ἢ κέρων.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ἐδραβῶ, ἑλίωθῶν, τὸς πάντας γλῶ σκορπία.

Anonymus de Vulpe & Lupo :

Καὶ θῆλυ ἐν γλυθῶν ἐν ἑλίω τε ἢ ζυλίω τε.

Proverbia Græcobarb. MSS. ἐν με ἑλίωσιν ἐν ἑλίω
καὶ τὸ ἑλίωσιν.

ΓΛΩΝΤΖΑ, Sguroplus in Hist. Concilij Florentini
sect. 4. cap. 18. τῆσφαιθ γιμῶν ἕξ ἑλίω καὶ ὁ
Πατριάρχης, καὶ ἡμῶς σὺ αὐτῶ ἢ σκορπίαν τε ὁ Βε-
νίκας Σάλασαν, ἐπὶ καὶ τῶ γλῶντσα παραμύθαις,
καὶ ἢ πῶθῶν ἑλίωθῶν, ἀνθρομῶα, &c. Hac voce Gol-
fium Veneticum intelligi putat Interpres. sect. 11. cap.
2. ἐν ἑμπόρῃσιν αἰμαλωθῆσιν καὶ ἢ ἑλίω αὐτῶ ὅσων
καὶ κἀνθρον ἑλίω ἑνθρομῶα, καὶ ἢ σκορπίαν αὐτῶ, ἢ
ἑλίωσιν πῶθῶν ἐν ἢ γλῶντσα νυμμοθῶσιν.

ΓΛΩΥΤΤΩΝ, Conuexitas cauitatis, pro γλυ-
τῶς. Glossæ MSS. Γλωτῶ τὰ ἢ κούλιος σφαιρομῶα. Pha-
notinus : Γλωτῶ, καὶ τὸς παλαρῶ τὸ σφαιρομῶα ἢ κούλιος
καὶ ἢ μῶν.

Γλωτῶ, Manus pars exterior, vola exterior.
Georgius Sanguinatus de partibus corporis, MS.
Κούλιος τὰ σφαιρομῶα γλωτῶ καὶ νυμμοθῶα.

Infra :

Καὶ ἢ ἑλίωσιν ἑλίωσιν.

ΓΛΩΥΤΤΩΝ, Gluto, Hellho, Palladius in
Hist. Lausica, cap. 26. καὶ λαϊορίας λαϊπὸν πλῆνεν ἢ ἀν-
δρα, ἐπὶ ἑλίωσιν αὐτῶ, σχατά, γλῶτῶν, φυλοκύει, ἀλλοτῶα
ζῆμῶα ἑλίωθῶα.

ΓΛΥΓΟΡΟΣ, Vide in Γλιθῶν.

ΓΛΥΖΕΙΝ, Evadere. Fabulae Aelopi Græcobarb.
καὶ ἑλίω ἢ τὸ καλῶν ἐπὶ ἑλίω ἢ ἀνθρον, ἐκὼλα ἑλίω-
σιν. Ubi Gr. βῆδῶν δεικνῶθ & pag. 148. τῶρα ἢ ἀνθρο-
θῶ ἐν γλῶσιν ἐκ τῶς χῆρῶσιν, ἐν καμῶ θῆσῶ ἐν τῶσιν.
Ubi Gr. ἐν τῶ τῶ τῶς χῆρῶς ἐκφῶσιν. Anonymus de
Nuptiis Thefei : lib. 8.

Καὶ ἢ δεικνῶ ἐν γλῶσιν ἑλίωσιν τῶς ἑλίωθῶ.

Vide Γλυθῶν.

ΓΛΥΚΑΔΑ, Dulcedo. Glossæ Græcobarbaræ :

ἑλίωθῶ, τέρψῶ, χῆρῶ, ἑνθρομῶα, γλῶντῶα, γλυκάδα :

ΓΛΥΚΑΔΙΟΝ, Acetum, Lexicon Gr. MS. Reg.

Cod. 2062. Κηρύκῶν τὸ ἕξθῶ, ἑθῶ φῶσι, καὶ ἄλλοι τὸ
γλυκάδων, Lexicon MS. Nicomedis Jatrofophiftæ :

γλυκάδῶν, ἕξθῶ. Vide Suidam & Helychium in ἑλίω.

ΓΛΥΚΑΝΗΣΣΟΣ, Γλυκάνθῶν, Anethum, Anisum,

κῆνθῶν, κῆνθῶν. Scholiastes Theocriti Id 7. ἀνθρον,
τὸ μάλα σφῶν ἑλίω ἢ, γλυκάνθῶν. Glossæ Græcobarb.

Μαλαχῆ, καὶ τὸ ἀνθρον μάλοχα καὶ ἢ γλυκάνθῶν.

ΓΛΥΚΕΑ, Joannes Jatrofophifta MS. cap. 35.

πρὸς τὰ λεγόμενα γλυκῶα, τὰ γλῶνθῶ ἐν τῇ κηφῶθῶ, ἀτι-
να καλῶν ἐν γλυκῶα ἑλίωθῶ.

ΓΛΥΚΕΑ, ἢ γλυκῶθῶ, Helychio.

ΓΛΥΚΗΡΑΤΟΝ, Dulcis radix, apud Interpolat.

Dioscor. cap. 412. γλυκῶθῶα.

ΓΛΥΚΟΚΑΑΜΟΝ, Lotus. Sic appellatur
quia fructum prædulcem habet. Lexic. Gr. MS. Reg.

Cod. 2062. λωτῶ, τὸ γλυκοκάλαμον, ἢ βελόνη ἑνθρομῶα-

τα, ἐν ἑλίω Μυρῶθῶν κηλῶσιν. Basilius &c. Exercit.
Grammat. ἑλίω, τὸ γλυκοκάλαμον, Nicetas in Ale-
xio Comm. lib. 2. num. 4. ἐν δὲ λατῶ σφῶσιν ἢ σφῶ-
σῶν χῆρῶν ἢ Προποτῶθῶ ἢ μῶλι δεικνῶθῶ. Ubi
Cod. Barbarogr. habet γλυκοκάλαμον. Occurrit etiam
apud Myreplum de Antidot. cap. 88. & 449. Fuchfio,
est medulla fistula Cassia. Vide Salmasium ad Soli-
num pag. 1309.

Γλυκοκαμῶν, Locus loto confusus. Achmes Oni-
rocrit. cap. 212. ἐν ἢ ἑθῶ τῶς ὅτι τῶ γλυκοκαμῶα,
ἀσπυθῶ, ἀρῶθῶ πλῆσιν ἑλίω καὶ μῶνισιν ἀναλόγῶς ἢ
καλαμῶθῶ.

ΓΛΥΚΟΜΙΑΟΣ, Γλυκομῶθῶ, Γλυκοθῶ, Af-
fabilis, blandiloquus, euphoricus, χῆρῶθῶ, &c.
Γλυκομῶα, affabilitas, suavisloquencia, euphoricia,
χῆρῶθῶ, ἑθρομῶα. Vide Milen.

ΓΛΥΚΟΜΝΟΣΟΣ. Vide in ἑλίωθῶ.

ΓΛΥΚΟΝΕΡΑΝΤΖΟΝ. Vide Νηρῶθῶ.

ΓΛΥΚΟΠΙΣΣΙΝ, apud Myreplum sect. 3. cap.
52. ubi Fuchsius.

ΓΛΥΚΟΣ, Dulcis, Γλυκῶς, Γλυκοσῶν, Dulcedo,
Γλυκῶς. Ibidem. Γλυκῶ, Comiter, suavisiter, γλυκῶς,
φιλοφῶν. Portius.

ΓΛΥΚΟΦΩΣ, pro γλυκῶς, Aurora. Eustathius:
λέγει ἢ αὐτῶ (ἢ λυκῶς) γλυκῶ τῶς παλαρῶ, ὁ καὶ
ἑλίωσιν ὅτι λυκῶς, ὁ πρὸ ἢ ἀναθῶθῶ ἑλίωθῶ, ἐν καὶ ἢ
χῆρῶα λεγῶθῶ γλυκῶς αὐτῶ λατῶ.

ΓΛΥΚΥ, Vinum dulce. Neophytus Monachus in
Glossis Jatricis MSS. ὅταν ἑλίωσιν ἢ ἑλίωθῶ βελόνῶ
ἀρῶσιν λεγόμενα Γλυκῶ, ἑλίω ἑλίω λῆθῶ ἢ γλυκῶ
οἶνον. Vide Joan. Bruerium de Re Cibaria lib. 18. c. 12.
Vita MS. S. Symeonis Sali : ἐν ἑλίω, ἢ πῶσῶθῶ, καὶ
σφῶα, ἐν οἶνον δεικνῶθῶ, ἢ ἑλίωθῶ γλυκῶ, ἐν ἀλλῶ
πῶθῶ ὅσα ἑλίω ἢ ἑλίω.

ΓΛΥΚΥΞΙΝΟΣ, Dulceamaris, ænigmata Leo-
nis sapientis MSS. ἐν βῆσῶ πῶθῶ ἢ μῶνῶ, ἐν δεικνῶσιν ἑ-
πῶσῶν, ἐν ἑλίωσιν τὰ κούλιος τὰ γλυκῶθῶα τὰ σφῶν.

ΓΛΥΚΥΞΙΩΝ, Abrotanum, apud Interpol.
Dioscor. cap. 434.

ΓΛΥΚΥΞΥΝΤΥΧΟΣ, Affabilis, Blandilo-
quus, accessu facilis. Nicetas in Isaacio lib. 3. n. 2.
μῶνῶθῶ καὶ ἀνθρομῶθῶ. Ubi Cod. Barbarogr. habet
γλυκοσῶθῶθῶ. Vide Suidam ἑλίωθῶ.

ΓΛΥΜΙΔΙΟΝ. Anonymus de Tinctura Lapi-
dum, MS. ἐν ἑλίω ἑλίω ἢ γλυκῶ ἀνάθῶα ἑλίω ἢ σφῶ-
θῶ, δεικνῶθῶ ἢ λῆθῶν, ἐν κῆνθῶ τὰ γλυκῶθῶ ἐν τῶ
σφῶθῶθῶ ἑλίω ἢ τὸ πῶθῶ καὶ σφῶθῶθῶ, σφῶθῶθῶ
τὸ ἑλίωσιν ἑλίωθῶ.

ΓΛΥΝΑ. Agapius Cretensis in Geoponico, cap.
156. κοπῶθῶν τὸ δεικνῶθῶ ἢ ὅσῶα μῶ γλυκῶ χῆρῶ, καὶ
καλῶα.

ΓΛΥΠΤΗΣ, Lapidum casor. Moschopolus :
λιθῶθῶ ἢ λιθοκότῶ, ἐπὶ ἢ αὐτῶ λιθῶθῶ, ὁ κοινῶς
γλυπῶθῶ.

ΓΛΥΣΤΗΡΙ, Clyster, κλυσῶθῶ. Anonymus Medicus
in Cod. Reg. 945. ἑλίωθῶ ἢ τῶθῶ δῆθῶ γλυσῶθῶ,
&c. Utitur Agapius in Geoponico, cap. 140.

ΓΛΥΣΤΡΟΪΝ. Vide in Γλυσῶν.

ΓΛΥΤΩΝΕΝ. Vide in Γλιθῶν.

ΓΛΩΣΑ, Lingua, Natis. Martyrium SS. XX.
Patrum Sabaitarum num. 73. ὁ ἐνθῶθῶ ἀθῶ Πατίας,
Σῶρῶ ἑλίωθῶ ἢ γλῶσῶθῶ. Vita S. Eudocia Mart. n. 9.
ἐν ἑλίωθῶθῶ μῶνῶ, ἀλλὰ ἐν ἑλίωθῶ καὶ ἑλίωθῶ γλυ-
σῶθῶ. Eadem verba habent. Acta SS. 40. Martyr. n. 9.
ἐπὶ τῶθῶ σφῶθῶ αὐτῶ κηλαμῶθῶ βῆσῶθῶ, ἐν
ἑλίωθῶθῶ μῶνῶ, ἀλλὰ ἐν ἑλίωθῶ ἢ ἑλίωθῶ γλυκῶθῶ
Chronicon Alexandrinum, pag. 308. ἑλίω, λατῶ, σφῶ-
θῶ, γλῶσῶθῶ, &c. Anna Comnena lib. 12. κατ' αὐ-
τῶ ἢ γλῶσῶσιν σφῶθῶ κηλῶθῶ. Vide Gloss. med. Lat.
in Lingua.

Γλώσσα. Eadem Commena lib. 13. pag. 394. σκοπός ἐν διαφόροις ἐπιπέτοις τόποις, πρὸς τὸν τὰ σέλι τῷ Βασιλείδου, ἐν γλωσσῶν αὐτῶν, ἐκείνῳ κερύσσει. Expressit vulgare Gallicum, *prendre langue des ennemis*. Ita Anonymus Combebianus in Romano Junonere, num. 10. κερύσσει ἐν ὁμοίᾳ ταχυδρόμου γλώσσῃ ἀποστάλας, κληρονομία ἐν κρηταῖα γλώσσῃ προείταξεν.

Γλώσσα, *Lingua*, *Promontorium* in mare excurrens, uti hanc vocem usurpant Latini, ut docuimus in Gloss. med. Lat. Joannes Phocas in Descript. T. S. num. 4. καὶ γὰρ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως κληρονομία γλώσσῃ ὁμοίως ἐκφράσσεται.

ΓΛΩΣΣΑΣ, *Adolescentia*, *fuitilis*, *linguax*, *Adolescentia*, *halitus*, &c.

ΓΝΕΦΕΙΝ, *Annuere*, *Innuere*, ἐπὶ νύκτιν καὶ ἄνεμόν.

Historia Apollonij Tyrij :

Μαγιστὸν Ἀπολλώνιον εἴνεκα ναυαγίστου.

Γνῆμα, *Nixus*, *Nivus*, *Nivium*. Aliud est

Γνῆμα, *Filium*, *νῆμα*, in Turcogracia Crusij,

pag. 188.

ΓΝΕΟΝΥΦΟΣ, pro Νέονυμῶ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2. initio :

Ὅταν αὐτὸς ἐκείθῃσιν μετὰ γένουσιν τε.

ΓΝΕΦΟΣ, *Nubes*, *Caligo*, *Γνῆσ*, *Νίφ*. Γρηγοριανῶν, *Obnubilare*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Στὰς ἑρανίαι ἀνέμων, ἧ τὸπον συνιστάσει.

ΓΝΗΣΙΩΣ, *Suus*, *Legitimus*. Γνησίως, *Suis*, in Nov. Justiniani quæ incribitur ἀπὸ τῶν πατρῶν Γνωσιπύου, *de modis faciendi sui & legitimi*. Glossæ Basil. σὺν, *γνήσιον*. Glossæ Gr. Lat. Γνωσία θυγατέρα. Γνωσία ἀδελφεῖς, *Germanus*. Vide Cujac. lib. 6. observ. cap. 6.

ΓΝΙΦΟΝ. Nicetas in Man. lib. 1. num. 3. κίμωλις ἢ ἄν ἐς ἄκρον, ἢ γνίφον, καὶ δυσγρίπιστος, ἢ γνίφον τε καὶ ἀλάφαρα περιέρχεται. Fortè pro γνίφον, *Sobrius*, *Parsus*.

ΓΝΩΘΕΙΝ, *Noffe*. Glossæ Græcobarb. *μὴδὲ ἀποσῆναι*, *μὴδὲ γινώθει*, ἢ γινώθει.

ΓΝΩΘΥΡΙΣ, *Γνωτῆρα*, *Marrubium nigrum*, apud Interpol. Dioscorid. c. 523.

ΓΝΩΣΙΜΑΧΟΙ, *Hæretici*, sic dicti, quod affererent ἐπὶ πειρασθῆναι τι αἰ γνῶσις πῶς ἐκζητούσιν ἐν τῷ θναίῳ γραφαῖς, cùm nihil aliud quereret Deus nisi bonas actiones, proindeque meliùs esse ut simpliciùs, quis incedat, nullumque dogma ad scientiam questionis pertinens inquirat. Ita Auctor de initiis hærefeon, n. 88.

ΓΝΩΣΤΙΚΟΙ, qui ita sese propter excellentiam scientiæ appellabant, ut est apud S. Augustinum, de quibus Theodorit. contra Hæretic. ferm. 1. ubi de Prodicò, Auctor de initiis Hærefeon, num. 26. Nicetas lib. 4. Thefauri Orthodoxæ fidei, cap. 2. & alij laudati à Galpapo Suicero. Vide Henr. Valesium ad Socrat. lib. 4. c. 23. &c.

ΓΩΒΑ, *Crepida*, *κρηπίς*, ἡμῶς, Portio : *Crepida nocturna*, Germano, seu *Pantofolo*.

ΓΟΥΓΙΑΙΟΝ. Anonymus MS. de Matulis, seu de Urinis: ἰαν ἑστὶν κλοκίον ἀγρῶσις ἱεροσολῶν πολλὰ, ἐστὶν ἡ γούγια ἢ ἑλῶνα, &c. Glossæ γούγιαιον est *Bolus*.

ΓΟΥΓΥΖΕΙΝ, *arguere*, *inrepreare*, ἠλεῖξαι, *μίμνησθαι*.

ΓΟΥΖΕΘΑΙ, *Conclamare*, *Κραυάζειν*.

ΓΟΥΔ, *Afris*, *Coriandrum*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 476.

ΓΟΥΔΟΣΙΟΝ, *Rapa*, *τογῶν*. Interpolator Dioscorid. cap. 20.

ΓΟΜΑΡΙ, *Onus*, *Pondus*, *αφθῖν*, *αχθῖν*, *τόμος*, &c. Glossæ Græcobarb. *Αγορίμων*, *φορτίον*, *γομαρίον*. Joannes Moschus in Limonar. cap. 24. Edit. Corele-

rianæ : *ἢ ἐπὶ ἐστὶν τινα ἀπονομασθεῖς*, ἰθάξαι ἐν τῷ γομάσει αὐτοῖς. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Πρὸς περιάλω βαρύτερον γομάριον νάλθη ὁμπρός μου.

Idem lib. 9.

Εἰκόσθη γὰρ ἐκόντα ἐν τῷ δουλεῖν γομάριον.

Historia Apollonij Tyrij :

Μὴ καμῖν καὶ νὰ ποδὲκτῆς γομάριον δουρῆμα.

Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani, cap. 146. τὸ ἀνδροπῶ φορητόν ἐστὶν ἕξλα, ἢ ἕτερον τίτιθ γομάριον, &c.

Belliarion in Epit. ad Pædagogum filiorum Thomæ Palæologi : αὐτὰ ἂν ὄνα φρίνισι τα, κατὰ ἢ ἐν γούγια σι, μὴ καὶ τῆς Κελσῶνῶν, ἰτιδὴ τὸ γομάσει αὐτῶν σαι ἴνα.

Τοιμεῖται etiam Græci interdum dicunt.

ΓΟΜΟΣ, species panni. Achmes Oniocrit. cap. 244. εἰ ἢ ἰδῆσθ ὅτι ἱεροσολῶν λῶ τὰ τυβῆα, ἴσα ἢ χαρὰ δακρυλίτρα ἢ ἢ δὸ ἰρία, ἢ ἢ γομῶ αὐτῶν ἴσον, ὄφρῃ σι πλῆτον ἀκόπας δὸ ἀρχοῖσθ ἢ ἢ δὸ τὸ βομβῶσθ ἢ τῆς γόμας, ὁμοίως πλῆθῆσι δὸ ἀνδροπῶ σῶσι οἰκὸς ἰσπίτου. Hinc fortè in Diplomate Andronici jun. pro Monembasiotis : *μισθικῶ*, *ζυγαστικῶ*, *μισθιατικῶ*, *παρρησιατικῶ*, *γομασεικῶ*, ὄφρῃ σι, *σκαλιατικῶ*, &c. Illud esse pro Glomis lanæ censet Salmalius ad Hist. August. p. 412. ubi γομάσειον, & γομάσειον recentioribus Græcis dici observat. Fides penes cum sit.

ΓΟΜΟΣ, γομαρίον, pilcis, Ἀμῖα Græcis dictus. Schol. Oppiani lib. 1. Hal. v. 112. ἄμῖα, γόμοι, τὰ γομαρία, & lib. 3. v. 339. ubi de Cantharis : τὸ ἢ ἕτερον (Cantharion genus) γομαρίαις ὄμοιον.

ΓΟΜΟΥΤΙΣ, in Cod. MS. Reg. Myrepsii scct. 16. cap. 33. Γομαρίαις in Cod. Fuchsj, cui vox ignota, ibidem, & scct. 1. cap. 257. Actio Γομαρίαι. Apud Matth. Silvaticum, *Gomfisis*, est *Sivax*.

ΓΟΝΑΡΙΝ, *Genu*, apud Dorotheum, p. 792.

ΓΟΝΑΤΙΖΕΙΝ, *Genna flectere*, *Adgeniculari*, *Gallis*, *faire la reverence*. Epistola Bellifariani ad Pædagogum filiorum Thomæ Palæologi : νὰ μάθων νὰ γονατίζην πρὸς ὑπερηχθῆσαι, καὶ Πάππα, καὶ Καρδινάλιας, ἢ τὸς ἄλλους ἀδελφῆς. Historia Apollonij Tyrij :

Εἰς μὲν σὺν κυριεζῆν ὄσσε, καὶ ὁμπρός τε γονατίζεσαι.

Alibi :

Καὶ πάρος ὁμπρός εἰς τῆς βυζῆς, ὁμπρός ἢ γονατίζεσαι. Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 5.

Ὁ καλὸς ἢ ὁ ἀνείας ἐκ τῆς κρησῶν καὶ τῆς λῆβῆς ἑτοιμασσε αὐτίκα.

Utitur præterea Codinus, cap. 14. n. 11. 13. ut & alij è Græcis Scriptoribus.

Γονατῖσα, *Flexis genibus*. Anonymus de Nuptiis Thefei :

Καὶ τότες ἰδῆθηκα ἡμπρός εἰς τῆς ὄσσεον,

Καὶ λῆβῆ τε γονατῖσα, γονατῖσα, εὐχῆναι μὴ ἀδελφῆς.

ΓΟΝΑΤΙΟΝ, *Episcopatium*, *Ἐπί τῆς γονατίων*. Vide in Episcopatium, & Υπογονατίων.

ΓΟΝΑΧΙΟΝ, *Pulvisus qui genibus substernitur*. Achmes in Introduct. in Astrologiam : *Μορφή ὡς αὐτῶ, κρησῶν γοναχίον, τῆσιν, καὶ πάλιν, μερμημῶ ἐκ σφῶν κατὰ. Anonymus MS. ex Cod. Colbertico, τὸ γοναχίον καὶ οἱ ταπεινὸς ἐπὶ αὐτῶ μῦθον. Ἰντὰ : μερμημῶ αὐτῶ δὺο αὐτῶ, ὅ τῆς χαρῆ αὐτῶ γοναχίον, ἢ τῆσιν, καὶ πάλιν.*

ΓΟΥΓΙΑΡΙΟΝ, *Congiurium*. Georgius Syncellus in Chr. ubi de Numa : ὁ αὐτῆς γουγιάριον ἰδὺκα ἀνάσταμα εἴδῶνα, ἢ σκῆνινα, ἢ ὄφρακτα.

ΓΟΥΓΙΑ, *Focis*, *Pyrium*, in Corona pretiosa.

ΓΟΝΙΚΟΝ, *Patrimonium*, *possessio paterna*. Ἐποσῶν κατὰ γονικά, apud Nicetam Choniataem. Eriphanus Hagiopolita de locis Sanctis, p. 52. καὶ εἰς τὸ ἀφίστερον μῆσθ τῶ ἀὐτῶ ἐκκλησίας ἐπὶ τὰ γονικά τῶ Διαβιδῶ. Ἰντὰ : ἢ ὄφρ τὸ Καρμάλιον ὄφρ τὰ γονικά τῶ Προβιδῶ. Anonymus de Bellis Francor. in Morca :

πρίτον ἵνα ἐκείνης ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὁ κοινὸς ἅπας λαὸς καθαρῶσι.

Aliae denique sunt *Γουαυλιαι*, quae in Ecclesia in facris Liturgiis ex praescripto fieri solent. Triduum: καὶ ἡμέρῃ ἀνιερωνοῦσιν, πέντεμῃ γουαυλιαι δότῳ γῆς. Occurrit ibi non semel. Concilium Florentinum scđ. pag. 469. Edit. Labbei: ἀπὸθε ἡ μὲν ἡ ἰσπερὶν καὶ ἡ γουαυλιαι, &c. Eujmodi verò γουαυλιαι βελῶν, Sabbato & Dominicā, & in diebus Pentecostes apud Græcos vetitum. Canones MSS. S. Nicephori Patr. Constantinopolit. in ῥῆσιν χερσὶ ἀσπασμῷ προσκυνῶν ἐν τε κυριακῇ καὶ πνίκοσῃ, ἡ μέν ἡ γουαυλιαι ποίῳν. Similia habentur in Nomocanone Cotelieriano, n. 36. 290. 298. ex Canone Nicæno 20.

Γουαυλιαι ἀκοινοῦσι, in die sacro Pentecostes, sic dicta quòd ad singulas orationes ab Sacerdote ἐκρηθῆσας, Monachi genua flectant. *Pentecostarium*, in Vespertis S. Pentecostes: τῇ αὐτῇ κυριακῇ ἰσπίρας ἢ ἀγίας Πνίκοσῃς, σημαίνει ταχύτερον δὲ τῷ γουαυλιαι ἀκοινοῦσι. Infra: ἅτα λέγει ὁ δεικνύσθ, Ἐτι καὶ ἐπὶ κληθείς τὰ γῆσῶ, ἡ κυρία ἐνδωμῆρ καὶ ἡμέρῃ κληθῶν τὰ γῆσῶ ἐπὶ γῆς, καὶ ἀσεκτῶν ὄντων, ἀναζηνοῦσκει ὁ ἱερὸς τὰς εὐχὰς δότῳ ἢ βημάτῳ μεγαλοθύνας, εἰς ἱπτικὸν πάλιν, &c. Sic ad singulas Lectiones vel Orationes, Sacerdos verò in Synapte, quam post εὐλογῆδὸν pronuntiat, hæc inter alia præfatur: ἐν ἱερῷ ἡ κυρία ἐνδωμῆρ, μοx: ὑπὲρ ἡ κληθῶν τὰς καρδίας αὐτῶν ἑσπικον κυρία, καὶ τὰ γῆσῶ, ἡ κυρία ἐνδωμῆρ. Infra: ὑπὲρ ἡ δειγλυῖαι τῷ γουαυλιαι ἡμέρῃ, αἰς θυμίαμα, ἑσπικον αὐτῶ, κυρία ἐνδωμῆρ. Nomocanon Cotelierianus, num. 39. τῷ ἡ κυριακῇ ἡ πνίκοσῃς κηρίῳ μὴ ἀπῆσθαι, αἰς ἡ τῷ γουαυλιαι ἰάλλων μὲν ἡ τῷ γουαυλιαι, ἀκυλοῦσ ἰδιῶν. Vide *Goarium* ad *Eucholog.* pag. 764. Docet porò *Typicon* MS. Monasterij ἡ Κημεθιμῆρ, cap. 32. quid sit *γουαυλιαι*, apud Monachos, ac illa maxime quam *δωαυλιῆρ* &c. δότῳ γῆς ἀνὸν προσερχαῖς vocat, ubi hæc subduntur: ἴσῃ ἡ γουαυλιαι μετάνοια δεικνύσθ, ὅν αὐ μὲν ἀρῶν ἡσῃ ὁρῶνσι γῆσῶν ερχομῆρτον ἐν τε τῇ συστάσει, καὶ τῇ ἡσῇ γῆσῶν κληθῶ, ὡς τῷ δωαυλιαι ἰάλλων ἡμέρῃ ἰσῶσθ μὲν, καὶ τὰ χερσὶ ἐκῆσῶνσι ἴσῶσθ, ἡ ἰσῶσθ καὶ ἰάλλων ἐκ ἡσῇ τῷ, Ὁ Θεὸς ἰάλλων μὲν τῇ ἀμῆσῶν λῶ, ἅτα κληθῶσ τὰ γῆσῶ, καὶ τῷ κεφαλῷ ἴσῶ γῆς ἡσῇτον ἰάλλων ὁμοίως τῷ, Ἡμερῶν ἴσῃ, Κύσει, σὺλ-χῆμῶσ μὲν καὶ τὰς μὲν ἡσῃ γουαυλιαι ἴσῶσθ ἡμῶν ποίῶν τὰς ἡ λοιπὰς δῶδῶσ σμῆσῶν, ὡς ἰσῶσθ πῆξ ἰάλλων ἰάλλων ἐν τῇ ἡσῇ γῆσῶν κληθῶ καὶ τῇ συστάσει ἀπαξ τὰ προσεμῆναι ἡ ἰαῖσῶν ἡμῶσ, &c. Vide *Ανάδοσις*.

ΓΟΡΑΖΕΙΝ, pro *Αγοράζειν*. *Corona pretiofā*: τὰ γοράσει, *Emere*, ἀνίσθαι.

ΓΟΡΑΝΤΖΙΝΑ, *Γορτζῖνα*, *Cornix*, *Graculus*, *Korax*, καλοῦσ.

ΓΟΡΑΣΙ, *Phella*, *Korax*, *κορασῶπυλον*.

ΓΟΡΓΑ, *Velociter*, ὠκίσι.

ΓΟΡΓΙΑΟΣ, τὸ σῆσλι, in *Glossis Jatricis* MS. *Neophyti*. *Sefels*, de quo *Botanici*.

ΓΟΡΓΙΝΙΟΝ, *Eryngium*, apud *Interpol.* *Dioscor.* cap. 429.

ΓΟΡΓΙΝΙΟΝ, *Milium Solis* γλῶσσοπερμον, apud *Interpol.* *Dioscorid.* c. 564.

ΓΟΡΓΙΝ P. *Paulus Monach.* lib. 1. *Collectan.* ἰσῶσθ ἡ ὁ δὲ τῷ ἰσῶσθ μῆσῶν ἡσῶσθ, ἡ γοργῶν, καὶ πλείονα ἡσῇ ἄλλων δότῶν ἔχῶν. Eadem habetur in *Apothegm. Patrum* in *Rufo*, num. 2. nisi quòd γοργῶν præferunt, ubi *Vit Doctif-*

simus Clypeum vertit, ex *Helychio*, qui *Γοργῶνας*, αἰγῖδῶσ interpretatur, vel τὰ ἐπὶ ἡ αἰγῖδῶν ἀρῶσθ.

ΓΟΡΙΝΟΣ, ὁ μικρὸς βούσρῶ, in *Glossis Botanici* MSS. in *Cod. Reg.* 848. *Minor rana*, *Ranula*.

ΓΟΡΠΙΑΓΟΣ, mensis sic dictus apud *Macedones* ἐν *Σελήμῶσ* *Ρωμαῖο* ἀρῶσθ. inquit *Evagrius* lib. 2. cap. 12. *paffim*. Vide *Theophanem Cerameum* *Homil.* 1. initio.

ΓΟΣΜΑ, *Clamor*, *Κραυγῆ*, *Ἰλάσῶμα*.

ΓΟΤΘΙΑΝΟΙ. Vide in *Ἰαθῶρῶν*.

ΓΟΤΘΙΚΟΝ, ὁ ἡ *Γοθῶν Ταμίσις*, *Procurator Stipendij Gothici*, apud *Malchum* in excerptis de *Legat.* pag. 83.

ΓΟΥΒΙΟΝ, *Sagum*, *Σιώρα*, *Τεβία*, apud *Eudemum* MS. *Occumenius* in *Acta Apostol.* τὰ ἡ σιμικῖθῶ ἐν ἡ χερσὶ κατῆχῶσιν οἱ μὴ δωαυμῶν ὠρῶσθ σῶσῶσ, οἱ αἰσῶν οἱ σῶσῶσ ἰσῶσθ σῶσῶσ, ἡ ἡβῶσ. *Nesio* an hoc refert debeat *Glossa Isidori*: *Βίβηνα*, *vestis*, *Gnfa*, *Villata*.

ΓΟΥΛΑ, *Gula*, φάρυξ, λαμός. *Erotianus* in *Lexico Hippocrat.* ὀσῶ σῶμα. ἴσῶσθ ἀρῶσθ. *Paulus Mon.* lib. 1. *Collectan.* ἀλλ' ἰδὸν δαίμονα ἔχῃ, καὶ ἰδὸν πόλῶμῶν ἐπὶ τῷ γῶσῶ αὐτῶ. *Demetrius Constantinopolit.* lib. 1. *Hieracophophij*, cap. 115. ἀρῶσθ πῆσῶσ μῆσῶν ἔχῶσ τῷ γῶσῶ. cap. 128. ἰδὸν διαμῶσνισιν αἰ σῶσῶ ἐν τῷ σῶματῶ ἰσῶσθ ἀπῶσθ. ὁ καὶ γῶσῶ ὀσῶσῶ, καὶ ταῦτα ἰσῶ ἰσῶσθ, ἀρῶσθ ἰσῶσθ ὠρῶσ ἡ ἡμῶσ μῆσῶν ἰσῶσθ. &c. cap. 186. pag. 165. ἡ μὲν ἐναποκαθῶσῶσ σῶσθ τῇ γῶσῶ. Adde *Ornecophonium*, pag. 239. *Anonymus* de *Nuptiis Thefei* lib. 1.

ὡς τὰ χερσῶσ γῶσῶ τῶ, ἡ ἡ πῆσῶσ ὀσῶσ.

Emmanuel Georgillas MS. de *Mortalitate Rhodi* :

Ἡ γῶσῶ καὶ τὸ πῆσῶμα τὸ ἴσῶ σῶσθ τ' ἄλλῶ.

Agapius in *Geoponico*, cap. 62. de aceto : ἰσῶσθ ἡ κῶσιν ἡ γῶσῶ, σῶσῶσ τῷ γῶσῶ.

Γῶσῶ, idem quod *ἴσῶ*. Idem *Agapius*, cap. 106. ἡ χαλῶ τὸ γῶσῶ, καὶ τὰ ἰσῶσθ.

Γῶσῶ, *Bucca*, *Φυμῶ*. Item *Hansius per Gualam*, *Gallis Gouife*. Idem *Agapius*, cap. 59. ἀναπῶσθ πῆσῶ ἡ ἡ ἡ γῶσῶσ μῆσῶν, δὲ τὰ λατῶσθ.

ΓΟΥΛΑ, *Caulis*, *Truncus*, σῶσῶ, κορμός.

ΓΟΥΛΑ, *Turris*. *Anonymus* de *Bellis Peloponnesticis* *Francor.*

Καὶ ὁ *Κοσῖνῶσ* παρῶσθ ὅσῶν ἰσῶσθ τῶν, ἴσῶσθ ἀπῶσθ σῶν γῶσῶν, ἡ ἰσῶσθ σῶσῶσ τῶν.

Hinc *Pentapyrgium Urbis Constantinopolitanæ*, de quo *cgimus* in *Constantinopoli Christiana* lib. 1. hodie ἐπὶ τὰ γῶσῶσ appellatur, voce *mixobarbarā*, inquit *Leunclavius* in *Pandectæ Turcico*, num. 139. & 200. ex quo, inquit, intelligi potest, quod *Africanæ Guleta* sit *Etymon*. Vide *Kβαλ*.

ΓΟΥΛΙΑ, *Vasculum rei liquida*.

ΓΟΥΛΙΝ. Vide in *Κῶσῶ*.

ΓΟΥΜΑ, *Tūmma*, *Gummi*, *Κόμῶ*, *Κόμῶ*, *βῶσ*.

ΓΟΥΝΑ, *Tūna*, *Vestis pillicea*, *Guna*, *Gūnta*, de qua voce multa in *Gloss. med. Latin. Lexicon* MS. ad *Schedogtaphiam* :

Σιώρα γῶσῶ πῆσῶ, *Σιώρα* κῶσῶ τῶ.

Itaacijs Tzetzes in Schol. ad Lycophronem: Σισυρα, τὸ ἐκ δέματ^ο ἐνσερχον, ὄπιον καὶ γόναν καλῶσι. Glossæ MSS. ad Aristophanis Nubes: δερβίαν, γόναν. Vita MS. S. Joannis Eleemosynarij: καὶ λάβα γόναν μίαν σταυρ^ο. Constantinus de Adm. Imp. c. 32. καὶ ἐκάνει ἀπὸ τῶν κωνῶν χάριν ἕτηνον λυγρὰ δὲ οὐρακωνία δὲ οὐρακωνία δὲ οὐρακωνία ἀπὸ τῶν λίσσον ἢ Βάλλαρ^ο ἐπὶ πάλιν. Achmes Onirocrit. cap. 158. ἰαν ἰδ^ον τε: ἐπὶ ἴφερ^ο γόναν ἰαν, ἰαν ἔπ^ο γόναν, δὲ ἴφ^ο πῶ-τον δὲ π^ο μετρίαν, ἀνάλο^ο π^ο πῶ^ο ἴφ^ο ἴφ^ο. Rursum: ἰαν ἰδ^ον ὁ βασιλεὺς ὅτι ἴθαλε γόναν ἴφ^ο ἀναπικον, ἢ Φρῶν, &c. Occurrit ibi pluries. Anonymus MS. de Amoribus Lybicti & Rhodammis:

Ἰδ^ο γον λαϊνικόσπιον ἴφ^ορε δὲ πῶ^ο κῶ^ο,
Χρυσασπρον δὲ καὶ ζῶμα^ο ἴφ^ο πῶ^ο ἀπὸ γόν^ο.

Ἰόνιον. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. Χρῆ γόνια, ἢ γονοβρονια ἐπὶ κενόκων, πλασία πῶ^ο, ἐχον^ο μακρια φερδία ἰπνίση^ο αὐτῶν, ἢ αὐτῶν ὀπλοδωμῶν αὐτῶν, καὶ φονῶν καὶ τὰς ζῶμα^ο, & τὰ τῶ^ο, ἴαν, αὐ εἰς, συμβῆ βροχῶν γόνι^ο, ἢ ἰγρότερον πῶ^ο αἶρα ἐκ π^ο δρό^ο, φέρη^ο ταῦτα ἴφ^ο πῶ^ο ζῶμα^ο, καὶ τῶ^ο ταξερῶν φυλάττει τὸ ἄρμα αὐτῶν, quo loco pro Γονοβρονια, eedium ἴφ^ο γονοβρονια, sed ita emendandum ex ingenio putat Schefferus, vocemque constat ex γόν^οα, & βρον^ο, *Birrhium*. At Rigaltius in φερδία, sic hunc locum rectius exprefit: Χρῆ γονια, ἴφ^ο ἰπνέα^ο δὲ κενόκων, &c. Γονατζετζης nefcio quis Theodoros cognominatus legitur apud Anonymum Combefianum in Leone Philologo, num. 7.

Γονία, *Gunnella*. Stephanus Sachleces in Narrat. MS S.

Εἰς κατὴ χρομῆσσα φερὶ γονία μαύρη.

Historia Apollonij Tyrij:

Κ' ἴπ^ορ καὶ ἴ γονίαμα, καὶ βῆ^ο πῶ^ο τῆ^ο χρομῆ.

Alibi:

Καὶ πῶ^ο ἰδ^ο Ἀπολλῶ^ο, καὶ ἰφ^ο γονίαμα ἴ δ' ἰφ^ορ,
Με πῶ^ο γονίαμα ἴ φ^ορ, γόνιος με δὲ καὶ κῶ^ο τζ^ο.

Hinc.

Παλαροβύλον, *Vetus Gunnella*. Idem Sachleces: Καὶ φέρ^ομα παλαροβύλον δὲ πολλὰ καπῶτζ^ο.

Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ ἴ παλιβονία τε ἐκάνει ἴφ^ορ^ο.

Γονίον, Γονάρι, *Ginnatum artifex, venditor*. Chronicon Alexandrin. an. 5. Justinian: ἴδ^ο αὐτοὶ εἰς μίθ^ο Ὀδάλων ἢ οἴα^ο εἰς μίθ^ο ἢ βασιλικῶν ἴ γονοριον. Sgourpulus in Hist. Concilij Florentini fecit. 4. cap. 24. εἰ ἴφ^ο ἴπ^ορ ἴφ^ο γονάρι, σιωτῶμα. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Κ' ἢ χίρα Μαρτζεμαδῶνα ἴ Ἀσίον ἴ Γονάρι.

Εἰάσις Cyprius de Professione S. Spiritus, pag. 398. ταῦτα γδ^ο πρὸς τὸς χαλαίας, καὶ θυτικαρις, καὶ γοναρις, καὶ βασιανος ἀφροπῶν ἴφ^ο.

Γοναρι, locus in foro, ubi consistebant *Ginnatum artifices*, & venditores. Anonymus Combefianus in Lacapeno, num. 30. ὡς κατὰ κῶ^ο τζ^ο τὰ τε κροπῶλα καὶ τὰ γοναρι^ο ἴ φ^ορ μετ^ο ἴ φ^ορ^ο. Adde nostram Constantinopolim Christianam lib. 2. pag. 155.

ΓΟΥΝΔΑΙ, *Sage, Praestigatrices*. Saracenicæ Sylburgij, pag. 30. ex Euthymij Panoplia, cap. 28. ἴ δὲ Δαβὶδ καὶ ἴ Σαλωμῶ^ο δάιμονι καὶ ἴ ἰβ^ονιος προσδιδάχ^οσαι, δάιμονες τε συμπερδίας τῶ^ο Σαλωμῶντι, καὶ γόνδ^οσ τινος, καὶ ἴ αἰγῶν ἄρχον αὐτ^ο. &c. Acta SS. X L I I. Martyr. num. 21. ἐντ^ο δὲ πῶ^ο ἴφ^ο τῶ^ο τομῶστια ἴ φ^ο κῶ^ο τζ^ο ἴ τῶ^ο τῶ^ο πῶ^ο ἴ φ^ο Σαλωμῶ^ο γράφ^οι, ἴφ^ο ἐκ^ο τῶ^ο ἴφ^ο, ἀλλὰ τινὰ ἄρξον ἀκέρ^ο καὶ γονάσι ἴφ^ο δὲ ἀσκαλῶν ἴ φ^ο σοφίας. Nefcio an

huc referendus Suidas: Γῶνδ^ο, τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον γονδῶν.

ΓΟΥΠΠΟΣΑΝΙΔΟΝ, *Abacus*, *Aster in quo curra gerontium*. Glossæ Græcobarb. *Αβάκων, ἄβας, Γουπποσανίδον*, ἢ ὁ μὴ ἔσων ἴφ^οων. Vide in Κύπ^ο. Alij pro Γουπποσανίδον dici volunt, ut fit *πῶ^ο τζ^ο*. Scholiastes Lycophronis: Τράφ^ο, ἢ γουφῶλας^ο σοσι.

ΓΟΥΡΓΟΣ, pro Γοργός, *Terribilis, Acer*. Anonymus de Nuptiis Thefei: lib. 3.

Ἄν μὲ ἀσπῶς, αὐ φῶ^ομα, ἴα γουρῶ σερμῶ^ο, ὅτι φ^ορῶ μετ' ἀλῶ^οσ, πολλὰ εἰ δὲ ἄρ^ο.

Idem lib. 7.

Να ἴφ^ο πλήρας ἱκατόν, ὄλο^ο διακίμῶ^ο,
Γουρῶ τὸ ἴφ^ορῶσαι, ὄλο^ο τὸς ἴφ^ορῶσαι.

Eodem lib.

Μετὰ λῶ^οσ τὰ σκῆρα, μὲ γουρῶ κῶ^ορῶ^ο.

Lib. 8.

Ὁ ἴφ^ο δ^ο γουρῶσ^ο μὲ ἴφ^ο Περῶ^ο.

Occurrit ibi pluries.

Γουρῶζον, *Sirepere*, & *Clangere*. Γουρῶζ^ο, Græcis *Ferocire*, *effert*. Glossæ Græcobarb. χωρίς κῶ^ομα^ο ἴφ^ορῶσαι φωνῶ^ο καὶ γουρῶζ^ο.

Γουρῶζαμα, *Clangor*, *Sirerius*. Eadem Glossæ: σκῶ^ο ἀλον, φωνῶ^ο, γλακῶ^ομα, γουρῶζαμα.

Γουρῶζα, vox ex γουρῶς fortè præter ea formata.

Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ δὲ τῶ^ον, χῶ^οντῶ^ον κῶ^οτῶ^ο λαβορῶ^ο,
ἄπῶ^ο σῶ^ο γῶ^ορῶ^ο, ὡς εἰ^ο δὲ φ^ορῶ^ο.

Infra:

Πῶ^ο τὸ φῶ^ομα τόμῶ^ορ^ο, ἴφ^οσ^ο μαθῶ^ομ^ο,
Καὶ δ^ο εἰς τὸ να γουρῶ^ο, κῶ^οτῶ^ο σερμῶ^ο.

ΓΟΥΡΥΠΡΟΣ, *Jugulum, Jugulus*. *Gururilio*, ὁ ἀρῶ^οσσα-γῶ. Vox deducta à γουρῶ^ο, quæ Helychio exponitur *σῶ^ονομ^ο δὲ τὰ ἴφ^οα ἴφ^οσ^ο*. Vide eundem Helychium in Ἀρῶ^οα, & Harpocrationem, pag. 70: *Nictas Græcobarb.* in Alexio lib. 1. δὲ ἴφ^ο γουρῶ^ο αὐτ^ο κῶ^ορῶ^ο καὶ ἴφ^ορῶ^ο ἴφ^οσ^ο, δὲ τὸ φῶ^ομα αὐτ^ο. Anonymus in Canonio Mathematico: ὁ γουρῶ^ο, ἀρῶ^ο κατὰ. Prochoptodromus MS. in Hegumenum:

Εἰς ἴφ^ο γουρῶ^ο φῶ^ορῶ^ο πολλῶ^ο,
Ἐπῶ^οσ^ο τὸ γῶ^ορῶ^ο ἐκ τὸ πολυφῶ^ο.

Anonymus Medicus MS. ex Cod. Reg. 945. αὐτῶ^ο σα-φῶ^ος πῶ^ορῶ^ο γουρῶ^ο.

Μακρογῶ^ορῶ^ο, *quis collum oblongum habet*. Bartholomæus Monach. in Elencho Agareni: ὅτε μῶ^ο-λος εὐγῶ^ο, γῶ^ομα μακρογῶ^ορῶ^ο κῶ^ορῶ^ο σῶ^ο ἴφ^ο.

Πετρογῶ^ορῶ^ο, dictus nefcio quis apud Cantacuz. lib. 3. cap. 97. extr. cui jugulum quodammodo *petritium* vel *lapideum* erat.

ΓΟΥΡΖΕΡΙΟΝ, *Collare*, *Mamillare*, Gallis *Gorgiere*, Italis *Gorziera*. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Καὶ ἀπῶ^ο εἰς τὰ φῶ^ομα ἴφ^ο εἰς τὰ τερνῶ^ομα^ο των, χῶ^οτῶ^ο να ἴφ^ον γουρῶ^ομα μῶ^ο καὶ τὰ βῶ^ομα^ο.

Γουρῶζον, *Physiologus de Natura animalium*, MS. ubi de Struthocamelo: ἀν ἴφ^ον ἴφ^οσ^ο ἢ φωνῶ^ο, καὶ φῶ^ο ἴφ^οσ^ο ἴφ^οσ^ο, καὶ δὲ ἴφ^ο τῶ^ο ἴφ^οσ^ο, ὁ κῶ^ορῶ^ο καὶ ἴφ^οσ^ο ἴφ^οσ^ο, ἢ τῶ^ο καὶ ἴφ^οσ^ο ἴφ^οσ^ο, ὅταν τὰ περῶ^οζον, εὐδὲς γουρῶ^οσ^ον, καὶ χῶ^ον τὰ πῶ^ομα^ο.

ΓΟΥΡΝΑ, *Urina*, *Concha*, *sâmu*, ὄδ^ορῶ^ο, κῶ^ο-ζ^ο, Portio. Glossæ Græcobarb. ἄμα, σκαρῶ^ο, γῶ^ορῶ^ο. Alio loco: ἀλῶ^οσ ἴφ^ορῶ^οσ, σκαρῶ^ο, ἢ γῶ^ορῶ^ο.

ΓΟΥΡΟΥΝΙ, Γουρῶν, *Grunnius*, *Porens*, *Sus*, γῶ^ορῶ^ο, ἢ, γῶ^ορῶ^ο. Gallis *Goret*, & *Grouin*. Cytillus in Lexico: δὲ φῶ^ομα^ο, τὸ φῶ^ο γῶ^ορῶ^ο βῶ^ορῶ^ο, ἢ τὸ γῶ^ο-βῶ^ον. Joannes Tzetzes Chil. 12. cap. 418.

Μῶ^οσ^ο ἴφ^ο περῶ^οτῶ^ο φῶ^ο κῶ^ορῶ^ο ἴφ^οσ^ο,
Ἄμ^ο μὴ ἴφ^ον δάιμονα ἴφ^ορῶ^ο γῶ^ορῶ^ο.

Γρῆνον. Glossæ MSS. ad Aristophanis Plutum : ἄμας ἢ γρηλλίζοις ὡς τὰ γρῆνια. Orneolophium, cap. 73, pag. 23 r. δὲ σκυλοσπῆλα μικρῆ, ἢ δὲ γρῆνια δὲ πῶν κερῶν αὐτ' ὄφθαλμοι.

Γρηναῖος, & Γρηναῖος. Porcellus, Nefrens, Sincula, χορδῖος, διφασίον, &c. Γρηναῖον, Grunnire. Γρῆζον, Γρηλλίζον. Γρηναῖος, Grunnitus. Γρηλλισμός. Γρηναῖος, Statius, ἰσῶς, χορῶν διδύμο. Αἰγρογῆρον, Porcus silvestris, apud Agapium in Geoponico, cap. 79. 173.

ΓΟΥΣΟΥΡΑ, Arthrius, Ἄρθριος.

ΓΟΥΣΤΕΪΟΝ, Forum cupidinarium. Joannes Lydus lib. de Mensibus, & ex eo Codinus in Orig. Constantinopol. num. 32. ἐξήρῶν οἱ ἰερωτάροιχοι ἐν τῷ 785ῳ, ἵδρον τὸ ἑσπρωμένον. Vide nosstram Constantinopolim Christ. lib. 1. pag. 71.

ΓΟΥΣΤΕΡΪΤΖΑ, Talpa. Vide in Κολοσσαῖρα.

ΓΟΥΤΑΙ, Frons, in Turco-Græcia Crusij, pag. 188.

ΓΟΥΤΟΣ, Guttus, λευκὸς ἄδ@, in Etymolog. Suida.

ΓΡΑΔΕΛΛΑ, Craticula. Vox Italica : Graticula, ἰσχάρα, in Glossis Græcolat. Gallis, Gril. Glossæ Græcobarb. Ἀδία, Εἰσχάρα, Βωμῶς, Θουσις ἵερων Γραδέλλα. Vide Gloss. med. Lat. in Grædella.

ΓΡΑΔΩΣΙΣ, Gradus, seu graduum series, ordo. Continuatores Theophrasti lib. 3, num. 42. ὁ τι γὰρ Καραῖος, ὅς ἐστι φέρει τὸ κλίσην, εἴς τὸ δὲ τὸ γρῶδωσις ἔχον δὲ τὸ λῆθ Καραῖος, εἴ τινα πλάσι ποταμῶν, ὁ καὶ Ἀσπυτιῶν σήμερον Βισυτιῶν τὸ δωδεκαμυριζομένων πέτρων ἐκ σιτακῶν, τὸ ἐκείνῳ προκίον ἔργον ἔστιν.

ΓΡΑΙΚΑΗΣ, Ventus Græcus, Aquilo.

ΓΡΑΙΚΟΪ, primitus dicti, qui postea Ἑλλῶνες, uti scribunt Anistoteles lib. 1. Meteor. cap. ult. Apollodoros lib. 1. Biblioth. & aliquot alij, Helychius : Γραῖκός, Ἑλλῶν. Cedrenus pag. 170. Ἀδίνος τὸς ἐπιχωμαζοῦσας Γραῖκὸς ἢ τὸς Ἑλλῶνας ἁλοῦσας καλοῦσιν. Id præ cæteris indicatum à Nicolao Alemanno ad Procopij Hist. arcanam, pag. 102. 1. Edit. & à Salmasio lib. de lingua Hellenistica, pag. 192. à quibus præterea observatum Græcorum & Græcia nomine raro, vel nunquam Autores Græcos, Romanos non alio usos fuisse : tamen posterioribus sæculis, universæ quæ Græcè loqueretur genti id nomenclaturæ attributum, ut à Juliano Apostata, Athenæo, Theodoro Studita in Epist. Procopio, Constantino de Adm. Imp. cap. 49. & aliquot aliis. At postquam Romani, seu Occidentales, Græcorum Gentis dominationem & factum averari cæpere, seu etiam quodd Romanos sese appellari vel Græcos indignarentur, vel etiam ut ab iis discernerentur, Græcorum nomen sensum inducendum à Latinis : quod in contemptum gentis ab iis usurpári exitimatatum à Græcis, quod jam sub Justiniano obtrivisse tradit idem Procopius in eadem Hist. pag. 105. scribens Græcum nomen ut probrum interdum obiectum, quasi nullum Græcia ferree strennum militem : ἐπιμνησθε τοῖς μὲν οὖν ἡ Γραῖκοί οὖν, ὡσπερ ἐκ ἔξῃν τὸ δὲ τὸ παράπαν τινὶ ἡμῶν οὐκ ἔστιν. Immo etiam stante Romanorum Rep. Zonaras to. 2. pag. 59. 1. Edit. ubi de Attilio Regulo : μήτε γὰρ φρονήσις τῆ νίκης, οὐτὶ πάνθ' ἔπαυον (Lacedæmonium) ὡς Γραῖκῶν ὑπερηφαντικῆ, ὅτι γὰρ καλοῦσι τὸς Ἑλλῶνας, καὶ ἐκ ὧν δὲ δουλείαν πρὸς ἀσπυτιῶν καὶ αὐτῶν ἔχοντ', &c. Sed maxime sequioribus sæculis Grævus sive Orientales à Latinis appellari vix patiebantur. Sguropulus in Historia Concilij Florentini scè 2. cap. 20. τότε λέγει καὶ ὁ Μοδῆος κύριε Στίφανε, Κίωσιν γὰρ καὶ τὸτο ὡς

ἰδουμάτι, ἐπὶ ὑβρίσει ἡμῶς καλῶ γὰρ ἡμᾶς Γραῖκός, καὶ τὸτο ἔστι ὑβρεῖν. Quippe Romani appellari debere contentebant. Pachymeres lib. 5, cap. 8. τὸ γὰρ καὶ Ρωμαῖος, ὡς αὐτοὶ (Latini) Γραῖκὸς ὀνομάζουσι, τὸ αὐτὸ Χρῆσθ', καὶ τὸ αὐτὸ ἐκκαλοῦσι τοῖς Ἰταλοῖς.

Γρακολαῖος, Lingua Græcæ peritus, quo exteri utebantur Constantinopolim venientes ad rem domesticam procurandam necessariam cœmenda. Luitprandus in Legatione : Græcolonium memi, id est Græca lingua gnarum, qui non signorum signis, sed digitorum seu capitis nutibus cum venditore emptor loquebatur : tantique nummi emebat quatuor, quanti Græcolonus obsonium uno. Vide Gloss. med. Lat. in Græcolais, Græcolonus.

ΓΡΑΙΟΠΟΥΛΛΑ, Anicula, & vetula, Γραῖδιον.

ΓΡΑΜΜΑ, in Glossis Græcolat. Scripulum, τίταρον τὸ χρῆσθην Cleopatras : τὸ δὲ ἄνωρον ἰσὶ γράμματ' ἔσ'. Paffim.

Ἐξάγραμμον, Nummus sex scripturularum. Chronicon Alexandrin an. 22. Heraclij : τότε πρὸ ἴτα γίνον ἐπὶ τῶν νύμμημα ἰσὶ ἄγραμμον ἄσπυρον. Glossæ Lat. Gr. Semuncia, γράμματ' ἰσὶ δώδεκα. Vide Scriptores de Nummaria.

ΓΡΑΜΜΑ, Limbus vestis. Helychius : πῆξιν, σελὴ ἰσῶσα σημεῖα ὡς γράμματ'. Veteres Glossæ : Τριβυνοφόρον, ὁ φορῶν σελὴν ἰσῶσαν σημεῖα, ὡς γράμματ'. Suidas habet γράμματ'α. Sunt autem semia, quæ Latini Clavos appellant, qui scilicet ad oras vestium affixi solebant, τὰ ἐν τῷ αἰσὶ τῷ ἱματίον παράσημα, ut est apud Helychium in Σαμία. Neque aliter vocem Gramata, seu γράμματ', usurpant Scriptores mediæ Latinitatis, uti in Glossario docuimus, ubi Gramata & frisia, idem sonant. Scylitzes in Michale Stratitico, pag. 793, καὶ τὰς τῷ πάλι τῷ κισαλαῖς ἐπίστυξιν μὴ εἶς γράμματ'ων, ὡς νῦν, ἀλλὰ εἶς μισαλογράμμηον ἰσῶσαν, ἐκ βουτῶν πορφύρας ἰσῶσαμῶν. Quo loco pergram Meurfus, licet ei assentiantur Grezzerus ad Codinum, & Salmasius ad Vopiscum, pag. 406. μισαλογράμμηον emendat. Caput autem tegebant Constantinopolitani, fasciis vel tæniis cum majoribus fimbriis & lacinis purpurâ contextis : postea verò tæniis cum minori limbo vel fimbria. Balsamon ad Synod. Trullan. Can. 27. ἀλλὰ τὰ πολλὰ τῶν χρυσοφόρων ἐπισημῶν, τὰ δημοτικῶς λεγόμενα μαργιτῶνα, γράμματ', καὶ αἰσῶσαν, ἢ τὰ ἐν κίχλην πορφύροισιν ἱματία. Et ad Can. 16. Synodi VII. ἰ μόνον ἐπισημῶν αἰσῶσαν, ἀλλὰ καὶ χρυσοφόρα, ὅρας ἢ καὶ γράμματ'α πολλὰ τῶν χρυσοφόρων. Per limbum porro seu γράμμα, intelligitur apud Scylitzem pars inferior tegminis capitis, ubi capiti iij jungitur, cum superior, seu apex ex velo sericeo aut linteo constaret. Inspice, si lubet, in libris Historiæ Byzantine Edit. Regiæ imaginem in qua exhibetur Joannis Palæologi Imp. Venetias appulsi, & ut ab Eugenio IV. Pap. Romæ exceptus fuerit, ubi videre licet formam Calyptrae procerum Byzantinorum. Neque enim amplector sententiam Goari quæ γράμματ', colorum, florum, stellarum & figurarum varietatem hic auguratur.

ΓΡΑΜΜΑ ΠΕΖΟΝ, Insigne Imperatoris. Glossæ Gr. MSS. Γράμμα πεζόν, ἡ βασιλικὴ κίχθεις ἕως ὁ Θεολόγ', αἰς τοῦ τὸ γράμμα τὸ πεζόν.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΪΟΝ, Chirographum, cautio, instrumentum, in Gloss. Gr. Lat. Helychius : χερσῖγραφον, Γραμματεῖον, Σεμβόλιον. Concil. Constantin. lib. Mena act. 5. ἀπὸ τῆν πρὸ αὐτῶν γραμματεῖον νομοματῶν περὶ τῶν. Basilius Seleucienis Episcopus. Homil. in Cain & Abel : ἵνα τὸ σαπρὸν ὑποβάλλῃ ἐπὶ σαυτῶν θεμίλων, καὶ τὸ τὸ θανάτου γραμματεῖον ἀξίωσαν ἑστῆν. Γραμματεῖον.

Γραμματίων, apud Joan. Moschum in Limon. cap. 193. 195. Occurrit apud Asterium Homil. 1. in Palm. 5. Scylitzem, pag. 631. Harnenopol. lib. 9. tit. 9. §. 7. lib. 2. tit. 9. §. 6. lib. 3. tit. 5. §. 27. 64. 74. in lib. 9. Basilic. tit. 3. §. 15. 81. & alibi passim. Hinc Γραμματίς, Γραμματογράφος, Tabularij publici, Tabelliones, Notary.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ, Litteris, & Disciplinis liberalioribus institutus, eruditus. Vita S. Nili junioris, pag. 82. άνδρες γραμματικώτατοι και σοφώτατοι. Versus adscripti ad calcem Constantini Manassis:

Πέντημα εἰς γῆ πνεύμα Κωνσταντίνου
Πίλω Μανασσῆ ἤ γραμματικώτατου.

Anonymus de Bellis Francor. in Morea:

Ἐνθρονῶσι ἵπον φρόνησι κατὰ γραμματικῶσι.

Galenus in Protreptico ad artes, in prima nobilitiorum & liberalium artium cultorum classe γραμματικῶς collocat, ut γραμματικῶς, de quibus Basilus Seleuc. in S. Thecla lib. 2. cap. 24. 25. in secunda. Neque aliter Georgius Acropolita, cap. 29. ἡ ἰσχυρὴ ἀπληθυσμῶσι ἢ παιδικῶς, ἢ Γραμματικῶς κατονομαζομένη οἱ πόλιν. Grammaticus dicitur Literarum Professor, in Aëis purgationis Cæciliani, initio. Vide Gloss. med. Lat. in V. Grammaticus.

Γραμματικός, Scriba, Notarius. Codinus de Offic. Palat. cap. 5. num. 75. de Protonotario: δῖλαθ εἰς δὸν ἢ ἰομάθ πρῶτον γῶδ ἢ Νόταριον, ἵτοι Γραμματικῶν. Theophanes an. 12. Theodosij M. τότε τῆ ἑται ὁ Ευθύσιθ ὁ δὸν Γραμματικῶν ἑταροῦσαν. ἀντιγραφῶς ὄν, &c. Historia Bertrandi Romani MS.

Τορῶν προσάσθῃ φέρνσι γραμματικῶν νόταριον,
Και γράφει προκοσμήσανον κῆρος ἢ Φαδρικῶζας.

Laudatur ab Allatio Michaelis Piffelli oratio πρὸς τὴ οἰκῶν γραμματικῶν. Pachymeres lib. 3. cap. 11. τότε ἢ καὶ αἰτίας πλάσασμῶσι τῶ Ολοβόλου Μανουῖλ, παθῶν ἢ ὄσι, εἰς τὰς οἰκῶς τότε πλεῖστοι γραμματικῶν, &c. Idem lib. 1. cap. 19. pag. 33. ἢ ἂν τῶ προῦθιστοριῶ γραμματικῶς οἰκῶσι, &c. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini sect. 2. cap. 16. ὁ ἢ βασιλικῶς ἠβουλήθ εἰς αἰθῆς σῆλαι πρῆσβεις εἰς ἢ Πάσσα, — καὶ ἢ ἴδεν Γραμματικῶν κύρον δημόσιον Ἀζιλον ἢ κλοῦσῶν. Ita cap. 24. 29. 36. 37. sect. 5. cap. 4. sect. 16. cap. 16. & alibi. Idem Concil. Florent. pag. 63. Edit. ult. &c. Vide Gloss. med. Lat. in Grammaticus.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΥΛΑΞ, Tabularius, in Gloss. Gr. Lat. Γραμματῶφουλακῶν, Reposito literarum, in Gloss. Lat. Gr.

ΓΡΑΜΜΙΣΤΗΣ. Apud Theophanem an. 5. Phocæ, idem Phocas iratus quod Prisci & Domenitæ λωρατα, Factionum Principes in Circo erectissent, ἤρωτα αὐτῶς τινὸς ἱπποκῆλθ τῶτο πτωχικῶς; οἱ ἢ ἄπον, ὅτι καὶ πλεῖσθωθεν οἱ γραμματισαὶ τῶτο πτωχικῶν. Ubi Linearetus vertit Anastasius: qui scilicet γραμμαῖς seu Lineas in Circo curabant, est enim γραμμαῖ Scholiastæ Aristophanis in Acham. ἀρχῆ αἰθῆρα ἢ λεγόμενον βαλβῆ. Vide Bulingerum lib. de Circo Rom. cap. 22. Goarus Pictiores interpretatur: nam Lineam pro pictura quidam dixerunt. Vide Gloss. med. Lat. in Linea. Huic sententiae adscriptulatur Eustathius: σὺ οἰκῶνεις ἢ εἰς ὁ καλῶραθ, ἵδεν ὡς ἢ κοῦθ ἠμιλία λαλῶ, γραμματισῶς.

ΓΡΑΝΑΤΖΑ, Vestis Imperatoria, quam sic describit Codinus de Offic. cap. 7. num. 35. ἔτι καὶ δὸν ἢ Λαυριῶν βασιλείας κατῆλθε τὸ φόρημα μίχρη καὶ νιῶ ἢ Βασιλείου, Γρανάτζα λεγόμενον ἵπυρ φορεῖ ὁ Βασιλεὺς ἀνθῆ ζῶνος, ἢ κρημῆρατὰ μανικια δῆκωσι μᾶζη ἢ ἀσφαλῶν ὁ δῆ φόρημα καὶ ἢ ἀρχῶλον ἵκασσι ἕχονσι ἰπῶ ἀδείας φορεῖν, πλεῖλ ἕχοντων, ἢ μανικῶν ἱμπεριεργῶνον ἔστων πρὸς τὴ ζῶνιου σπῆσαν, εἰς ὁ μῶν ὁ

Βασιλεὺς φορεῖ, καλῶν Γρανάτζα, ὡς ἀρχῶν τὸ ἢ ἢ Ἀρχόντων, Λαπατζῶς ὅσαις ἢ, ἀδῆλῶν ἔστιν.

ΓΡΑΝΑΤΟΝ, malum Granatum. Anonymus in Rhetorica Aristotelis, pag. 25. v. ὅθ ἀδικημῶν ἀρπαζῶντες ἰδῶδῆμα παθῶν γῶ ἀναλίσκοντῶ ταῦτα, ὅθ, γρῆναθ.

ΓΡΑΝΟΣΟΑΝ, Granum solis, seu semen Lithofermi, quod Officinis Milium solis dicitur. Occurrit apud Myropsum de Antidor. c. 27.

ΓΡΑΠΤΟΙ, dicti, SS. Theodorus & Theophanes fratres, quod in eorum frontibus versus Jambicos inscribi iusserit Theophilus Imperator, punctum casâ cute ad carnem, ac inspecto atramento. Vide eorundem Epistolam descriptam ab Allatio in Creyghtonum, & in Vita S. Theodori Grapti, pag. 204. Anonymum in Orat. in Festum Restitut. Imag. pag. 734. præter Scriptores rerum Byzantinorum, apud quos, ut est in prædictâ Epistola, versus ij describuntur, ut eorundem Sanctorum alij ad Methodium, in quibus γραπτός se semet indignant:

Τῶ ζῶνι νιγῆρ, καὶ νικῆρ ζῶσῆρα,
καθικῶσι πῶ γῶλ, καὶ πελῶνθ ἢ πόλον,
Γραπτοὶ γραπτός, δῆκωσι ὁ δῆκωσι.

Sed & ejsulmodi γραπτός ab duo millia recentest Menzæ. Nicephorus Xanthopulus in Synopsi Sanctorum anni, in Decemb.

Γραψῶσαν, σὺ γραπτός δῆκωσι.

ΓΡΑΣΑ, ὕσκησιμα, in Glossis Jatricis Græcobarb. MS. Ὑψίσταμ.

ΓΡΑΣΙΔΙ, Οστυμ, ὠκωμεν.

ΓΡΑΣΤΕΙΝ, Gramen edere. Vita MS: S. Symonis Sali: νεμῶζ ὅθ ἔτι χεῖρον ἔστω ἐνέικαι ἡμῶν ὁ ἀβῶας Συμεῶν ἵνα γραστῆζῶμ. Vide Grammaticos in γρῆσι.

ΓΡΑΥΚΙΟΣ, pro γλαυκῶ. Occurrit apud Myropsum de Pafillis, cap. 69.

ΓΡΑΦΙΚΟΝ, Locus S. Scripturae laudatus ac citatus. Vita S. Syncleticæ, num. 9. τὸ γραφικῶν λέγῶσα, εἰς ἡῶ τῶ ἀδελφῶν μῶ, εἰς ὁ ἀδελφῶν μῶ ἱμεῖσι (Cantic. 11. 16.) ita n. 34. & 70.

ΓΡΑΦΟΦΥΛΑ, Epistolum, επισῶλον.

ΓΡΗΑ, ΓΡΑΙΑ, Ἄνη, Γραιῖ.

ΓΡΗΒΑΔΙ, Pifcis species, eujus meminit Petrus Bellon. lib. 1. observ. cap. 53.

ΓΡΙΚΕΙΝ, Γρικῶν, Γρικῶν, Audire, Intelligere, Percipere, ἔμῶνθ, αἰθῶνθσι, καὶ λαμβῶνθ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ἄθ ὡν γῶ ἢ ἕρικῶσε Ἀρκῆας εἰς τὰ νῆσα.

Fabulæ Æsopi Græcobarb. pag. 38. εἰς ὁ μῶνθ ἢ γρικῶσι πῶ κακῶν τῶς, ἅπιν, &c. pag. 49. εἰς ἢ ἀλαπῆ γρικῶσιθ ἢ περῆλῶν, ὁ σκυλλῶ ἢ ἕρικῶσι, εἰς εῦνικε, εἰς πῶ ἐκαλῶσῶμ. Agapius in Geoponico, cap. 164. βῶλε καὶ ὅτῶ γρικῶσι ἢ πόνον.

Γρικῶμα, Intellectus, Νόημα, in Corona pretiosa.

Γρικῶν. Epistola Sultani Ægyptij apud Cantacuzen. lib. 4. Hist. cap. 14. πῶν ἕχοντων ὁ δῆκωσι ἀμῶσι νῶ ἡσ ἀσφαλῶσα εἰς τῶ ἕρικῶνθ ἰδῶ ἀπῶ ἀπῶ ἀσφαλῶσιθ, καὶ ἕρικῶσι μῶν τῶ, καὶ ἕρικῶ δῆκωσι. Utitur rursus infra. Historia Apollonij Tyrj:

Ἐδῶσαν εἰς γρικῶσι ὡς ἔσαν καμῶμῶ.

Phortius ὅθ ἔραλ. ὀρασιμ.

Φῶσιον μῶ πῶ καρῶν,
Τῶ πῶνθ μῶ γρικῶσι,
Τὰ ἀναλῶσα νῶ ἕρικῶσι.

Γρικῶν. Anonymus de locis SS. cap. 6. pag. 88. εἰ βῶνσι — ταῦθ τῶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ γρικῶσι ἢ χαλῶν ὀπῆ ἐκαμῶν τῶς ἡλῶς, εἰς κῶπτα εἰς τὸ ἀμῶνθ, &c. Demetrius Zenus in Batrochom.

Τὸν γῶτα ὅπῶ πῶ ἰδῶ, εἰς κῶπῶ πῶ γρικῶσι.

Anonymi Doctrinæ MSS. doct. 1. εἰς ἢ κῶπῶν ἢ

καρὸ πολλῶν εὐωδίων γρῦκὰ δὴτὰ τὰ ἀσθὴ ἐκένον τῆρ
φουτῆρ.

ΓΡΙΠΙΖΕΙΝ, Græcis est *Piscari*. Vita MS. S. Symeonis propter Christum Sali: ὁ ἕ κῦλας καὶ ἰπέρας χῶμα, ἰρίψα, καὶ ἰσάσκει τὸς ὀφθαλμούς αὐτ, καὶ ἔπει, ἔτως ἔ γριπιζεις με, id est sic mihi *adulantis*, vel sic me *venaris*; Nicetas in Manuele lib. 1. num 3, κῆριβῆζ ἕ ἄν εἰς ἄρον, καὶ γρίσιον, καὶ δ'αστριπι-
σῶ, ὡδ' ἄνω θραπὶ τὰ βλεφαρα περιφρουρ.

ΓΡΙΠΠΙΩΝΕΙΝ. Stephanus Sachleces in Narrat. MS.

Μερίαν τ'αλορομέντζουλιω ἑς σωτηροασαζῆν,
καὶ μετὰ γριπιπίστουαν ὀπῆν μαθηδῆν.

Idem videtur quod γριπιζειν.

ΓΡΙΣΙΟΝ, *Hæmatis* in Glossis Servij. Fortè Γρι-
πίον, à Γρίπῶ, *Rete*. Vel ut alij volunt, γρίσιον, dictum pro γρίσιον, αἰσίσιον.

ΓΡΟΣΟΣ, Γροθιά, Γροθῶ, pro Γρόνθῶ, *Rugnis*, *πυγμα*, *κιδῶν*, *δραξ*, Γροθίσιον, *Rugillus*, *δρακον*. Glossæ Græcobarb. ἕ πρῶταῖ, ἕ γρη γροθῆσι. Glossæ ad *liadum Barbarogr. Nicolai Lucani*: *Πορμαχίαν*, ἕ γροθῆσι. *Corona pretiosa*: Γροθῶ, *Rugnum*, *Κόνδου*. *Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani*, cap. 115. τὸ δίκου ἐρίξ τὸ νὰ κῆψον ἕ γροθῶ τυ, καὶ ὅτο να τον κῆνῆσιον πῶ χῆρα, καὶ νὰ τ' ἐξήρῶν ἕξο διε χῆρα.

ΓΡΟΝΙΖΕΙΝ, pro Γρωρῆζεν, in Glossis Græcobarb. ἑπῶν, ἑνῶσιον, ἑρῶσιον, ἑμαθῶν.

Καλοδῶνις, *Nota facilis*. Glossæ Græcobarbaræ ἑπῶν, ὁ εὐδῶνις, ὁ ἐκῶν ὅπου ἑν καλοδῶνις.

ΓΡΟΥΝΑ, *Afris*, *Geranium*, apud Interpol. Dioscor. cap. 538.

ΓΡΟΥΤΑ, Γρούτα, *Hordeum seccatum*, quod Latini inferioris ætatis *Gruutum* vocant. Glossar. MS. *Αθάρ*, ἀλῆρον ἑψῆμιον, λέγω ἕ ἕ γρῶτα, αἰς οἶμα. Glossæ Græcobarb. ἀναθῆσι, μάξα, σμῆνῆα, γρῶτα, *πανῶσα*. Ubi leg. *αναθῆσι*, ex *Hefychio*. Rursum: ἰδία σμῆνῆα, ἕ γρῶτα. *Joannes Jatrofophista* MS. cap. 134. αἰς τὸ ποῖον ἕ καὶ πῶ λῶδῶνιλυ γρῶτα, &c. *Anonymus Medicus MS.* ex *Cod. Reg. 945.* πῶνθον γρῶνῆον ὤσπιρ κῆσια, καὶ πῶνθον γρῶνῆον σμῆνῆα κῆσι, καὶ ἑμαθῶν εἰς πῶ γρῶνῆον κῆσια ἕ, &c. Vide *Gloss. med. Lat. in Gruutum*.

ΓΡΥΓΟΡΟΣ. Vide in Γυβῆρῶ.

ΓΡΥΚΕΪΝ. Vide in Γεαῖν.

ΓΡΥΝΟΝ, *Cucumis sitivestris*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 736.

ΓΡΥΝΟΣ, *Michaëli Psello de Grammatica*, ἑμαθῶν ἑαδῶ.

ΓΡΥΦΟΣ, *Vultur*, Γρυψ, seu potius *Gryphus*. *Historia MS. Bertrandi Romani*:

Ἔσαφ γρυψῶ λαξῶνις, ἑπῶν πῶν πῶν τυ,
καὶ ἕ ἑρῶν ἑνῶσιον εἰς φῶς ἕ κεφαλή τυ.

ΓΡΩΣΪ, *Velamen muliebri argenteum*, *sub quo manus occultant*, in *Turco-græcia Crusij*.

ΓΥΑΛΙ, *Vitrum*, *hyalinus*, ἕλῶ, Γυαλιά, *Perspicillium*, *speculare*, *diatrum*, ἕπῶν. Γυαλίον, *Vitriarius*, *specularius*, ἕλῶργος, καθῶσπιροῦσι. Γυαλί-
ζειν, *Compellucere*, *resplendere*, ἕδοσῶνιθῶν, δια-
φῶνιθῶν. Γυαλίωσις, Γυαλίωσις, *Vitreus*, ἕλῶνις. *Portius*.

ΓΥΒΕΝΤΥΖΕΙΝ, *Proclamare*, quidpiam edicere sub *pœna Gibæi*, seu patibuli, à voce *Gallica Gibæi*. *Crusius lib. 2.* *Turco-græ. Fusinaro afficere*, interpretatur, quod non improbum, cùm ita vocem κῆνῆνῆζεν interpretentur Glossæ Græcobarb. *Nicetas de reb. post excid. urb. num. 6.* *de Balduino I. Imperat. Constantinopol. ex Cod. Græcobarb.* ἑνῶνῆζει, μὴ τοῖμαῖα τῆα ὅρ τῆ παλατιῶν γυακῶν πῶσιθῶν. *Ubi Cod. alter*, δις ἑρῶν κῆσῶν ἑβδῶμαδῶ ἕ ἑσπί-

ρας ἑπεμῶνῶν μῆδῶνα ἕ οἰκῶν, ἑρῶσιον εἰδος, καδῶ-
νῆζειδῶ μὴ νομῶν γυακῶν πῶσιθῶν.

Κῆνῆνῆζεν, *Fusinaro afficere*. Glossæ Græcobarb. ἀλλοῖα, ἑπῶν, ἑδῆρον, ἑνῶνῆζεν. Iterum: *τύπῶν*, *δῆρα*, *δῆρον*, κῆνῆνῆζει. *Alibi*: ἀλλῶ, ἀπῶ, μῆσιθῶ, χῆρις φραγῶνις, ἑπῶ δαρμῶ, ἕ κῆνῆνῆζει. *Affixæ MSS. Regni Hierosol.* cap. 225. καὶ πῶν ἕ κῆρῶσιον, πῶσιθῶ νὰ τ' κῆνῆνῆζεν εἰς τῶν χῆρῶν, ἑρῶσῶ μῆσιθῶ κῆρῶν εἰς τὰς χῆρας τῶ. *Paffim in hoc libro*.

Γυβῆνῆσιον. *Proverbia Græcobarb. MSS.* αἰς ἕ ἑ ἀ-
λῶ τὸ γυβῆνῆσιον, ἑξῆσῶ ἕ ἀχῶ... τὸ ἑλῶσιον.

Γεβῆνῆζον, eadem notione. *Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.*

Ἰδῶσις ἕ πῶνῆσιθῶ, καὶ να ἕ γυβῆνῆζον,
ὄσῶν ἑσῶν ἕ κῆρῶν πῶν ἕ ἑρῶν πῶνῆσιθῶν.

Infia:

Πῶσιθῶνα τὰ χῆρα τις ὀπίσῶ να γυβῆσις,
καὶ ἑλῶσιον μὴ ἑσῶ μῆ να πῶν ἑνῶνῆσιθῶν.

Ibiden:

ὄσῶν ἕ χῆρας ὁῶν αὐτῶ, καὶ να ἕ γυβῆνῆζον.

ΓΥΛΑΣ, nomen dignitatis apud Turcos veteres. *Constantinus de Adm. Imp. cap. 40.* ἑσῶν ὅτι ὁ Γυλάς, καὶ ὁ Κερχῶν ἑσῶ εἰσῶ ἑνῶμα κῆρια, ἀλλὰ ἑξῆμα. *Infia*: ὁ ἑσῶσις ἀνῶνθῶν φιλῶ. *μῶ*, ἕ *ἑδῶ* ἕ ἑσῶσιθῶ ἑρῶσιθῶ καὶ Κερχῶ Τερκῆσι. ἑσῶν ὅτι ὁ Βαλῆθῶ, ὁ Κερχῶ ἑσῶ ἑσῶ ἕ Καλῶ ἕ Κερχῶ. καὶ ὅτι τὸ μῶν Καλῶ ἑσῶ ἑνῶμα κῆριον, τὸ ἕ Κερχῶς ἑσῶ ἑνῶμα, ὤσπιρ καὶ τὸ Γυλάς, ὁ ἑσῶ μῶ-
ζον ἕ Κερχῶ.

ΓΥΛΑΡΙΟΝ, *Mugil*, *Piscis*, κερῆσις, Græcis Γυλάρι, *Petro Bellonio lib. 1.* *Obsevr. cap. 3.* *Scholiast. Oppiani lib. 1.* *Hal. v. 111.* κερῆσις, γυλάριον.

ΓΥΛΑΙΟΝ, *Gillo*, vasis species. *Lexicon Cyrilli MS.* γυλάριον, ἀρῶν, πῶνθῶν κῆνῆσιθῶν. Vide *Gloss. med. Lat. in Gillo*.

ΓΥΛΟΥ. Vide Γυλά.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ, *Balneum publicum*, in quo *mandantur corpora*. *Chronicon Alexandr. an. 11.* *Valentiniani*: ἑπῶ τῶν ἑσῶ ἑπῶν ἑνῶμαθῶ τὸ γυμῶσιον *Καρυσῶσι*. *Thomas Carefanus vocat Marcellinum Comes*. Vide *nostram Constantinopolim lib. 1.*

ΓΥΜΝΟΚΡΙΘΗ, *Hordeum decorticutum*, apud *Myrepsum de Antidotis*, cap. 449.

ΓΥΜΝΩΝΝΕΙΝ, pro Γυμῶν. Glossæ Græcobarb. ἀναδῆρον, γυμῶν, νὰ γυμῶνῶν.

ΓΥΝΑΪΚΑ, *Mulier*, Γυνῶ, in *Corona pretiosa*, & in *Glossis Græcobarb.* *Joannes Cananus de Bello Constantinopolit.* ἕ γυμῶνῶν ἑκῶν ἕ ἑξῶ φῶδῶ, καὶ πῶνῶσιθῶ ἕ κῆρῶν, &c.

ΓΥΝΑΙΚΑΔΕΛΦΟΣ, *Γυμακῶδελφος*, *Frater incertis*. *Thomas Magister*: *Γυμακῶς ἀδελφῶς*, ἕ *Γυμακῶδελφος*, κῆνῶ γῶ. *Chronicon Alexandrinum an. 1.* *Theodosij*: ἑπῶνθῶ Θεοδῶσιθῶ Αἰγῶσιθῶ ὅσῶ Σπῆριον ἑπῶ Γραῖνῶθῶ ἕ αὐτῶ γυμακῶδελφῶ. *Demetrius Triclinius in Oedipum Sophoclis*: τῶ ἑ ἀνῶνθῶ ἑσῶ ὅσῶ ὀσῶ ἑπῶσῶ, τῶ ἕ φῶνῶνῶν γυμακῶδελφῶ. *Utuntur Anonymus Combesianus*, in *Porphyrog. num. 11.* *Cod. in de Orig. Constantinopol. num. 158.* *de Offic. cap. 19. §. 1.* *Concilij Florentini sect. 5. cap. 2. &c.* *Γυμακῶδελφος* in *Nomocanone Coteleriano*, num. 209. 210. 277. 502. &c. *Γυμακῶδελφος*, *Soros incertis*, apud *Hammenopol. lib. 4. tit. 6. §. 17.* *Codin. in Orig. Constantinopol. num. 58. &c.* *Γυμακῶδελφος*, in *Nomocanone laudato*, num. 188.

ΓΥΝΑΙΚΥΣΙΜΟΣ, *Muliebris*. Glossæ Græcobarb. ἑρῶσιον, φῶνθῶ γυμῶσιθῶ ἑδῶ, φῶρῶ, ἕ φῶρῶ ἕ ἑξῶ γυμῶσιθῶ. *Alibi*: ἑμῶνθῶ γυμῶσιθῶν, ἑξῶν γυμῶσιθῶν.

Γυμακῶδῶ, *Uxorcula*, *Muliercula*, *Γυμακῶν*. *Γυμακῶδῶς*, *Uxorculus*, *Mulierculus*, *Γυμακῶν*, *ἑπῶνθῶ*.

Γυμακῶδῶσις,

καὶ πολλὰ εὐωδία γρῦκὰ δὴ τὰ αἴθ' ἐκέναν ἤβ' οὐδ'.

ΓΡΗΠΙΖΕΙΝ, Græcis est *Piscari*. Vita MS. S. Symeonis propter Christum Sali: ὁ ἕ κῆρας καὶ ἰσάρας χρώμα, ἱρρίψε, καὶ ἰσκόπησε τὴν ὀφθαλμὸν αὐτ', καὶ ἔστη, ὅπως ἡ γρηπίζεις με, id est sic mihi adularis, vel sic me venaris; Nicetas in Manuele lib. 1. num 3. Κρηπίξ ἡ ὄν εἰς ἄκρον, καὶ γρήσαν, ἡ δυσγρηπίσις, ἡ δ' αἰο ἀραιὰ τὰ βλεφαρα περιρῶμεν.

ΓΡΗΠΠΙΩΝΕΙΝ. Stephanus Sachleces in Narrat. MS.

Μιμίαν τὰσρομῶνζάνου ἐπὶ σωσφορισμῶν, καὶ μετὰ ἱερππισιόσσαν ὅπῃ μαθηδῶν.

Idem videtur quod γρηπίζαν.

ΓΡΨΙΟΝ, *Hattus*, in Glossis Servij. Fortè Γρητίον, ἢ Γρίπ, Rete. Vel ut alij volunt, γρήσιον, dictum pro γρήσιον, αἰσθησιον.

ΓΡΟΘΟΣ, Γροθῶ, Γρῶθ, pro Γρόνθ, Ρυθης, πυρῆ, κόρυμβ, δρῆξ, Γροθῶπουλον, Ρυθίλλιν, δρακον. Glossæ Græcobarb. ἢ πῦμαι, ἡγῶν γροθθαίσι. Glossæ ad Iliadem Barbatogr. Nicolai Lucani: Πυγμαχίσιον, ἢ γροθαίσι. Corona pretiosa: Γρῶθ, Ρυθῆτιον, Κόνδυλον. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani, cap. 115. τὸ δίκον ἔριξ τὸ να κῶν, ἢ γρόθον τυ, καὶ ὅτα να τον κῆστίσιον πῶν χῆρα, καὶ να ἢ ἔξισιου ἔξο θις χῆρα.

ΓΡΟΝΙΖΕΙΝ, pro Γροθίζεν, in Glossis Græcobarb. ἰπῶνιν, ἰπῶσιον, ἰρῆσιον, ἱμαθιν.

Καλορόνισ, Noui facilis. Glossæ Græcobarbaræ ἠρίπῶθ, ὁ κῶδῶνισ, ἔκῶθ ὅπῃ ἐπὶ καλορόνισ.

ΓΡΟΥΨΑ, Afis, *Geranium*, apud Interpol. Diofcor. cap. 538.

ΓΡΟΥΨΑ, Γρόψα, *Hordeum seccatum*, quod Latini inferioris ætatis *Grynum* vocant. Glossæ MS. Αθάρα, ἄλδρον ἑλίμιον, λέγω ἢ ἢ γρόψα, ἡς ἄμαρ Glossæ Græcobarb. ἀναίσις, μάξα, σημάδια, γρόψα: ποσάδα, Ubi leg. ἀναίσις, ex Cod. Reg. 945. ποίον ἐρηβίλον ὡσπὶρ κῆκία, καὶ ποίον γρόψα σημάδῶν κῆκίω, καὶ ἱμαθῶν εἰς πῶν γρόψα κῆκία ἢ, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Grynum*.

ΓΡΥΓΟΡΟΣ. Vide in Γυδῶθ.

ΓΡΥΚΕΨΝ. Vide in Γεακῶν.

ΓΡΥΝΟΝ, *Cucumis silvestris*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 736.

ΓΡΥΝΟΣ, Michaeli Pfello de Grammatica, ἡσῆρα ἰάδῶθ.

ΓΡΥΨΟΣ, Vultur, ΓρυΨ, feru potius *Gryphus*. Historia MS. Bertrandi Romani:

Ἦσαθ γρυΨὸν λαξῆλις, ἔξῆλῶνα πῆρῶν τυ, καὶ ἢ κῆρῶν ἰγῶσιον ἡσῆρος ἢ κερῶλῶν τυ.

ΓΡΩΣΙ, *Velamen muliebte argenteum, sub quo manus occultant*, in Turcoctæcia Crusij.

ΓΥΑΛΙ, *Vitrum*, *hyalus*, ὕδ. Γυαλί, *Perispicillum, specularis*, δῖπῆρ, ἰσῆσιον. Γυαλίς, *Vitriarius, specularius*, ἡλμυρῶ, καὶ ἰσῆσιον. Γυαλίξιν, *Compellucere, replendere*, ὄψῆσιξιν, διαφανίζου. Γυαλίως, Γυαλίως, *Vitreus*, ἡλιός, Portius.

ΓΥΕΝΤΙΖΕΙΝ, *Proclamare*, quidpiam edicere sub præna *Gibeti*, seu patibuli, à voce Gallica *Giber*. Crusius lib. 2. Turcoct. *Fulmario afficere*, interpretatur, quod non improbem, cum ita vocem κῆστίσιον interpretetur Glossæ Græcobarb. Nicetas de reb. post excid. urb. num. 6. de Balduino I. Imperat. Constantiniopol. ex Cod. Græcobarb. ἰβῶβῆσιξ, με τομῆσαι τῶα ἐν τῷ παλατίῳ γυακί πλοσάσαι. Ubi Cod. alter, δῖς ἄζην ἱκῆσιξ ἰβῶβῆσιξ ἢ ἰσῆσιξ.

ρας ἱπερβῶνῶθ' ἀμῆνα ἢ οἰκῶν, ἄρῆζον ἐλῖος, καὶ ἰβῶβῆσιξ μὴ νομίμω γυακί πλοσάσαι.

Κῆστίσιον, *Fulmario afficere*. Glossæ Græcobarb. ἀλλοῖα, ἰτυσίον, ἰδῆρ, ἐκῆστίσιον. Iterum: τύπῆσι, δῖρα, δῖρα, κῆστίσιον. Alibi: ἀλλῶθ, ἀνδ' ἰσῆσιξ, χῆρῖσ φραγῆλιξ, ἴπῶι δ' ἀρῶδ, ἢ κῆστίσιον. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. 225. καὶ πῆρ ἢ κῆρῶσον, πῆρῖ τῶ ἢ κῆστίσιον εἰς τῶν χῆρα, ἔξῆθ' ἡμῶν κῆρῶσ εἰς τῶν χῆρῖσ τυ. Passim in hoc libro.

Γυβῶβῆσιξ. Proverbia Græcobarb. MSS. εἰς ἢ ἄλλοθ τὸ γυβῶβῆσιξ, ἔξῆθ' ἢ ἄζ. . . τὸ ἴλοζον.

Γεβῶβῆσιξ, eadem notione. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Ἰδῶτες ἢ πολλῆσιξ, καὶ να ἢ γυβῶβῆσιξ, ὄλιξ ὡσῶν ἢ κῆρῶσ πῶν ἢ ἰβῶβῶν πῶλῶσιξ.

Infra: Πῆσῶλιον τὰ χῆρα τυ ὅπῃ να γυβῶβῆσιξ, καὶ ἄλλοζον τῶ ἰβῶα με ἰνα πῶν ἰβῶβῆσιξ.

Ibidem: ὄλλῶθ ἢ χῆρῖσ σῶν αἰψ', καὶ να ἢ γυβῶβῆσιξ.

ΓΥΛΑΣ, nomen dignitatis apud Turcos veteres. Constantinus de Adm. Imp. cap. 40. ἰσῆθ' ὅτι ἰγυλίξ, καὶ ὁ Καρχῶν ἡε ἰσῆθ' ἰνῆσιξ κῆρα, ἀλλὰ ἀξῶνῶσιξ. Infra: ὁ ἠρίσι ἀνιθῶν φίλῶθ' μῆξ' ἢ ἔδῶλξξ ἢ ἠρίσι ἄρῆσ-τῶθ' καὶ Καρχῶ Τυρκίας ἰσῆθ' ὅτι ὁ Βαλξῆθ' ὁ Καρχῶ εἰς ἔθ' ἢ Καλῆ ἢ Καρχῶθ' καὶ ὅτι τὸ μῆξ' Καλῆ ὄθῆν ὄνομα κῆρῖον, τὸ ἢ Καρχῶ ὄθῆν ἀξῶνῶθ, ὡσπὶρ καὶ τὸ ἴγυλιξ, ὁ ἔθ' μῆξ' ἢ Καρχῶ.

ΓΥΛΑΡΙΟΝ, *Mugil*, *Piscis*, κερῖσις, Græcis Γυλάρι, Petro Bellonio lib. 1. Obsev. cap. 53. Scholiast. Oppiani lib. 1. Hal. v. 111. κερῖσις, γυλαρία.

ΓΥΛΑΓΙΟΝ, *Gillo*, vasis species, Lexicon Cyrilli MS. γυλίον, ἀρῆσιον, πῶλῶν κῆρῖσιον. Vide Gloss. med. Lat. in *Gillo*.

ΓΥΛΟΥ. Vide Γυλλῶ.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ, *Balneum publicum*, in quo nudantur corpora. Chronicon Alexandr. an. 11. Valentiniani: ἰπὶ τῶσῶν ἢ ὄπατῶν ὀκακῆσιξ τὸ γυμῶσιον Καρῶσιξ. *Therma Carosiana* vocat Marcellinus Comes. Vide nostram Constantiniopolim lib. 1.

ΓΥΜΝΟΚΡΙΘΗ, *Hordeum decorticatum*, apud Myrepsum de Antidotis, cap. 449.

ΓΥΜΝΩΝΕΙΝ, pro Γυμῶν. Glossæ Græcobarb. ἀναδῖρον, γυμῶν, ἢ γυμῶνῶν.

ΓΥΝΑΪΚΑ, *Mulier*, ἡγῶν, in Corona pretiosa, & in Glossis Græcobarb. Joannes Cananus de Bello Constantiniopolit. ἡ γυμῶκα ἐκῆν ἢ ἔξῆθ' ἠσῆσα, καὶ ἰσῆσιξ ἢ κῆρῶθ, &c.

ΓΥΝΑΙΚΑΔΕΛΦΟΣ, Γυμῶκαδῆφῶθ, *Frater uxoris*. Thomas Magister: Γυμῶκῖς ἀδῆφῶθ, ἢ ἰσῆσιξ καδῆφῶθ, κοπῶν γδ. Chronicon Alexandrinum an. 1. Theodisij: ἰσῆσιξ Θεοδῶσιξ Αἰγῶσθ' ἐν Σερμῶ ἰσῆθ' ἰσῆσιξ ἢ αἰπὶ γυμῶκαδῆφῶθ. Demetrius Triclinius in Oedipum Sophoclis: τῆ μ' ἀλῆθῆ θῶθ' ἢ Οἰδῖπῶθ, πῆ ἢ φερῶνῶν γυμῶκαδῆφῶθ. Utuntur Anonymus Combesian. in Porphyrog. num. 11. Codin. de Orig. Constantiniopol. num. 158. de Offic. cap. 19. §. 1. Concilij Florentini sect. 3. cap. 2. &c. Γυμῶκαδῆφῶθ in Nomocanone Cotelieriano, num. 209. 210. 277. 502. &c. Γυμῶκαδῆφῶθ, *Soror uxoris*, apud Harmenopol. lib. 4. tit. 6. §. 17. Codin. in Orig. Constantiniopol. num. 58. &c. ἢ ἰσῆσιξ ἰσῆθ' in Nomocanone laudato, num. 188.

ΓΥΝΑΙΚΙΣΙΜΟΣ, *Muliebri*. Glossæ Græcobarb. ἀβῶρῶμα, σῶλῆς γυμῶκαίσιξ ἠδῶθ, ὄφῶθ, ἢ ὄφῶθῖα ἰβῶβῶ γυμῶκαίσιξ. Alibi: ἰμαθῶν γυμῶκαίσιξ, ἰβῶβῶ γυμῶκαίσιξ.

Γυμῶκαδῆφῶθ, *Uxorcula*, *Muliercula*, Γυμῶκαίσιξ. Γυμῶκαίσιξ, Γυμῶκαίσιξ, *Mulieratus*, *Effeminatus*, ὀφῶθῖα.

Γυναικίαι, *Effeminate*, *Θυλδριός*.
 ΓΥΝΑΙΚΟΠΑΙΔΑ, *Mulieres ac pueri*. Theophrastus an. 1. Theodosij Atramytteni : ὁ ᾧ στρατός Νικαίων ἢ Τυρμαρχῶν μὲν ἢ στρατιωτῶν ἠσώλειον εἰς τὸ Ἀμφίον, ἐκβαλόν, τὰ πλείεστα γυναικόπαδα, καὶ ἀπὶρ-
 χήσας αὐτὸς εἰς Πισιδίαν. Symeon Logotheta in Leone Atminio, num. 9. & Auditor incertus post eundem Theophrastum, pag. 433. αἰχμαλωτῶσάν τις ἀπίσαντες εἰς Ἰουδαίαν, καὶ γυναικόπαδα πολλά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΡΙΟΙ, *Gynaciarij*, de quibus eginus in Gloss. med. Lat. Basil. lib. 54. tit. 16.

ΓΥΝΑΙΚΙΤΙΣ, *Γυναικόντις*, *Gynacant*, seu locus ubi stabant mulieres in ædibus sacris, *Catechumenium*, seu *Porticus superior*. Codinus in Orig. num. 140. σκεπτάσθαι τὸ ἴπαιον τὰς ἀψίδας ἀμφοτέρων ἢ μίαν ἢ ἑμβόλον ἢ γυναικόντιν, &c. Utitur non femel. Vide nostram Constantinopolim Christianam, lib. 3. cap. 38.

ΓΥΝΟΣ, *Salix Equina*, apud Interpolat. Diofcor. c. 619.

ΓΥΝΟΣ, *Gefum*. Glossæ Basilic. Περιμιτάριος, ἀρωγὸς ἢ ἀκνήστιαν, ἀρωγῶν ἢ δορυφόρον, πύλας γδ ὁ ὕδατος, ἦτοι γυῖος, τὸ σιδηρὸν ἑμβόλον, τὸ ἀκνήστιν, τὸ δένδρον. Vide Henric. Steph. in Ἰγόνει.

ΓΥΟΦΥΡΙΟΝ. Historia MS. Bertrandi Romani: Ὀσφύρια καλῶμεθα ἰσχυροῦν ἢ τέχνην, Γυοφύρια καλεῖσθαι δὲ πολλὰς σοφίας.

ΓΥΠΑΣ, *Vultur*, *Γυφ*.

ΓΥΠΝΑΠΙΟΝ. Nonus de Morbor. Curat. cap. 185. ἢ ᾧ διαίτῃ καὶ ἡσυχίᾳ αὐτοῦσιν ἐπιρῶν, ἐπιπρῶσθαι, καὶ νηστεύειν, καὶ γυπνάπει. Ubi Interpres Hieremias Martius vocem postream omisit, quia depravata: legendum enim γυμνασία, *Exercitatio*, vel γυμνάσιον, *Therma*, quomodo appellatur supra judicavimus. Meufsius Pyri genus esse putat, quia ἄπειν *Pygm* sonat Græcis: sed repugnat locus ipse.

ΓΥΡΕΥΕΙΝ, *Vagari*. Præsertim hodie, *Quætere*, *Scrutari*, *Investigare*, *Indagare*, ἰζηγυῖσθαι, ἰζηγυῖσθαι, ἰζηγυῖσθαι, &c. Corona pretiosa: Γυρούς, *Petere*, *Aitân*. Glossæ Græcobarb. ἰζηγυῖσθαι, ἢ γυρούς. Theophrastus an. 7. Justini Thracis, de quadam Cilisla gigante: γυρούς τὰ πόδες, ἰθαμύβαντες καὶ ἰρῆσάντων πόδι μίαν. Vita S. Nili Jun. pag. 61. ἐν ᾧ πολλὰ πλεῖστα, καὶ πολλὰς γυρούς γυρούσας, πολλῶν καλῶν καὶ κακῶν ἰπεράβλη. Nicetas in Alexio lib. 1. ex Cod. Barbarogr. καὶ ὡστὴρ τὰ ζαῖμα ἀνιχνύσθαι πᾶσι ἰσχυρῶν ἢ περιόσων γυρούσιν. Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 6.

— Ἄλλα τι ἰσχυρῶν ποῖός ἔμηναι, Καὶ τὸ ἰσχυρῶν γυρούσας, καὶ πολλὰ γδ γυρούσασιν.

Historia MS. Belisarij: Χώρας πολλὰς ἰσχυρῶν, καὶ ποταμῶν καὶ κάσπρα.

Mox: Τὰ μέρη ἢ ἀνατῶν γυρούσας, καὶ γυρούσας. Alexius Comnenus in Verbis Politicis ad Spanaxem Nepotem:

Ἐάν δε τίποτε κρυφῶν καὶ συμβεβηλῶν γυρούσας. Ανατῶσιν. Catalogus Offic. Eccl. Constantinopolit. de Exarcho: ἀνατῶσιν καὶ καὶ ἢ ἀνατῶσιν τὰ καλωμεῖται. Suprà: γυρούς ᾧ τὸ πᾶν σκυῖος καὶ ἀλλὰ τὰ περιόσας ἢ ἰπερακῶσιν.

Καλογυρούσιν. Historia Apollonij Tyrij: Θῆλο να καλῶσιν ἰσχυρῶν τὰ πᾶσι.

Infrà: Μὰ βόλομαι γυρούσας πᾶσι, καὶ ἐράτα καὶ γυρούσας. Νὰ παραλάβω ἢ σκυῖον, καὶ να καλωμεῖται.

Ἀγυρούσιν, *Inexploratis*, *Ανεξήσασιν*. Γυρούς, *Circulationes*, *Circuisiones*. Eclogæ Leonis & Constantini Imp. κλινοῦ μὲν καὶ ἢ ἀρχῶν

ἰσχυρῶν, χωρὶς ἀνατῶν καὶ ἀνατῶν ποῖος, ἢ τὰς κλινοῦσας γυρούσας. Vide Ballamon. ad Synod. VII. p. 95. Ἰσχυρῶν, *Γυρούσιν*. idem quod *Γυρούσιν*. Corona pretiosa: Ἰσχυρῶν, *investigare*, *Μαγυρούσιν*. Joannes Glycas de Vanitate vitæ:

Λοτῶν ἀς ἰσχυροῦσιν ἀπὸ τῆς μίας γυρούσας. Γυρούσιν, *Vertere*, *Volvere*, *Circumire*, *Circumdare*, *Στρέψιν*, *ἀποστρέψιν*, κινῶν. Chronicon Veneto-Byzantinum, an. 1385. ἦλον ὁ Βραβύς Θεολογῶν ἢ διοκόσας, καὶ ἰσχυρῶν ἢ *Μυρῶν*. Ita an. 1514. Historia MS. Bertrandi Romani:

Ἐπιρῶσιν εἰς πᾶσι σῶν, γυρούσιν ἰσχυρῶν. Γυρούσιν, *Redire*. Epistola Sultani Egyptij, apud Cantacuzenum lib. 4. Hist. cap. 14. ἰσχυροῦσιν ἀρχῶν μετ' αὐτῶν, καὶ ἀπίστων τὸν ὄκον, καὶ ἀποσκυῖσθαι (πᾶσι ἀγῶνας ἀνασῶσιν) εἰς ἰσχυρῶν, καὶ ἰσχυρῶν μετ' ἰσχυροῦσιν. Marcus Hieromonach. de Dubiis typicis, cap. 100. εἰς ᾧ τὸ πᾶσι πᾶσι μαλῶσιν, γυρούσιν καὶ διοκόσας, σκεπτάσθαι ἢ κινῶσιν αὐτῶν. Ἰσχυρῶν, *Reditus*, *Ἐπίστροφος*, in Corona pretiosa & apud Portium.

Τρυγυρούσιν, *Circumire*, *Circumdare*, *περιφῶσιν*, *περικυῖσθαι*, *περιόσιν*. Glossæ Græcobarb. Ἀφασίας, *περιόσιν*, *τρυγυρούσιν*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Καὶ ὅσας ἰσχυροῦσιν τὸ κάσπρα ἢ Ἀρακλόβη. Alter Anonymus de Vulpe & Lupo:

Καὶ μὴ ζαῖμα καὶ σκυῖον τὸ δῶσας τρυγυρούσιν.

Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ γυρούσιν ἰσχυροῦσιν, ὄκον ἢ τρυγυρούσιν.

Rursum:

Νὰ ἢ ἰσχυροῦσιν, νὰ ἢ μὲν διοκόσας.

Τρυγυρούσιν, *Ambius*, *Circumferentia*, *περιφῶρα*, *κύκλος*.

Τρυρούς, *Circum*, *Circiter*, *Circa*, ἀμφοῖ, *ἄθ*, *περίσας*. Historia MS. Bertrandi Romani:

Εἰς γὰν τὸ λιθαδῶσιν ἐν τῇ νηὶ ἑσπῶν. Ἐμμεταν πᾶσι μετ' αὐτῶν τρυρούς καὶ ἰσχυροῦσιν.

Historia MS. Belisarij:

Τὸς ἀρχῶν ἰσχυρῶν, τρυρούς γυρούσας.

Πετριγυρούσιν, *Circumdare*, *πεφῶσιν*, *περιφῶσιν*. Nicetas in Joanne, num. 8. ἢ ἑσπῶν πετριγυρούσιν πᾶσι δισκοῦσιν. Ubi Codex alius, *πετριγυρούσιν*. & in Mantuele lib. 2. καὶ ἢ κινῶσιν πᾶσιν πετριγυρούσιν.

Πετριγυρούσιν, *Circumitus*, *Ambius*, *περίσας*.

ΓΥΡΙΝ, in Glossis Botanicis MSS. ex Cod. Reg. 848. ἢ ἀλῶσιν καὶ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἦτοι πασπῶσιν. *Eduium ex farina & aqua*, vel *farina minutior*.

ΓΥΡΙΝΙΑΣ, *Bæotus*, *Rufus*, apud Interpol. Diofcor. cap. 728.

ΓΥΡΙΟΝ, in Glossis Botanicis ex Cod. Reg. MS. 848. ἰσχυρῶν, *Idem*. *Αἰνῶ*.

ΓΥΡΕΥΤΗΣ, & *Γυρούσας*, pro *Γυρούσας*, in Panded. Canon. ad Can. 61. Trullan. & Ancyratum 24. *Γυρούσας*, & *Γυρούσας*, pro *Γυρούσας*, in titulo Sermonis 47. Niconis in Cod. Reg. 2423. uti monet eruditus Cotelierus ad 2. Monument. Eccl. Gr. Vide *Γυρούσας*.

ΓΥΡΑΡΕΟΝ, *Γυρούσας*, *Gyrfarium*, *Locus* ubi *Gyphus* excidit, vel *subigitur*. Harmenopol. lib. 2. tit. 4. 6. 27. *Γυρούσας*, *Gyrfarium*, lib. 3. tit. 8. 6. 48. ΓΥΡΑΡΕΟΝ, *Alvearium*, *Κυφῶν*, *σπῆλαιος*.

ΓΥΡΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. ὅστις ἢ παζῶσιν ἰσχυροῦσιν.

ΓΩΝΙΑΡΟΣ, *Angulatus*, *Helychius*: *Κυφῶν*, *γυρούσας* λίθου.

ΓΩΤΑ, *Gutta*, *dolor* vel *infirmus in nervis*. *Podagra*. Myrcepl. MS. lect. 3. cap. 82. καὶ εἰς πᾶσιν νευρικῶν καὶ ἀσθενῶν καὶ ἰσχυρῶν ἢ σκυῖος καλῶσιν ᾧ αὐτῇ παρ' Ἰησοῦ Ἰωῦτα. Vide Gloss. med. Lat. in *Gutta*.

Δ.

Δ, Age, Agedum, Eia, Iam, αἶς, σίμα δὴ, ἔδη.

Δ Α Β Α Ο Σ, pro δαλός, Torris, Tstio. Nicetas Barbarogr. MS. in Isacio & Alexio, num. 2. ἔχ' ὅπως ὅτι ἰνανάκτων, ἢ ἰλυπύου, ἀλλὰ ἔχ' τὸ ἄρον ἀφανίζουσαι πυροῦ, οἱ δαβαλοὶ πῶν ἔψην, καὶ τ' πασιδ' ὅ, οἱ φλοῖροι πάλιν πῶν ἔψην. Ubi Edit. δ' τ' πασιδ' ὅ δαλός, ἔχ' τ' ἔψην φλοζήρος. Vide δαυλιός.

Δ Α Γ Α, Sica, κοπίς, Portio, ex Italic & Gallico Daga. Vide Gloss.med. Lat. in Daga.

Δ Α Γ Κ Α Ν Ε Ι Ν, δακκάνειν, Mordere, δάκνειν. Glossæ Græcobarbaræ, τ' δάκνειν τὸ τρόπον, τὸ ἴδ' ὅπου δακκάνειν) ἀρ' ἰαυ' τς. Demetrius Zenus in Batrachom.

Δακκάνω τ' εἰ δακίλλο, ἔχ' δὴν ἀναοῶ. Fabulæ Æsopi Græcobarb. καὶ ἢ ὄχιαιρα παρσούδος ἰδ' ἄκασα. Adde pag. 57.

Δακκαμαλιά, δακκαμαλία, Morfus, δαλ' μός. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Καὶ σάν ἰζύριος πάντες τὸ δόνη τ' φιδίς, Πρῶτα δακκαειν κατόνω μισρὰ δακκαματία, Καὶ τὸτ' ἀπλήν δισαλιό, ἔχ' παρσούδος φουκόν.

Glossæ Græcobarb. ἰαυτίνα καὶ ἰαυτίνα τὸς σκύλλος λῶν τὰς δακκαματίας τ' Σπριών.

Δάκμα, eadem notione. Liber Botanicus MS. ex Cod. Reg. 1673. τὸ ζυμῶν ἀπὸ βάλαι εἰς δακκαμαν σκύλλο, Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 116. ἔχ' μάλισα ὁ ἐπίρῳ τ' ἀνίφραμακ' ὅ, ἔχ' εἰς δάκκαμα σκορπίς, — ἔχ' εἰς ἄλλα ἰσθίον Σπυριὸν δακκαματῶ.

Δ Α Δ Ι, Fax, Teda, δας, δάδων.

Δ Α Δ Ο Υ Ξ, καὶ μάκρη, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Aliaz ex Cod. Reg. 190. δαδ' ἔξ, τὸ μάκρη. Aliaz: δαδ' ἔξαι, Μάτζης. Maccet, de quo Ruellius, & alij.

Δ Α Ι Μ Ο Ν Α δ'νας, Pavorem incusere. Eustathius ad illud Homeri, πέρῳ τοι δαίμονα δ' ὄσω. ἐπιτίθειν τ' ἴσος οἱ πολλοὶ τ' ζροῦσασ' τίνας ἰπὶ ἐκπλήξῃ, δαίμονα δ' ὄνει τοῖς τιθαμῆρῶν οἱ φασι.

Δ Α Ι Μ Ο Ν Ι Α Ρ Ε Α, ἢ ἰερά βόλαν, in Glossis MSS. Jatricis ex Cod. Reg. 190. Alibi Ἰουκίαιμ' exponitur. Neophytus in Gloss. Jatric. MSS. ἰουκίαιμ', ἢ πῶρα τοῖς ἰδιώταις ληθούμην δαίμοναρια, παρ' ἄλλοις τ' ἰερά βόλαν. Mattheus Silvaticus: Demonia est herba Demoniaca, Miliandrum, Infusiviatum.

Δ Α Ι Μ Ο Ν Α Ρ Ι Ο Σ, Demoniacus. Conciliabulum adverfus Chrysofomum §. 6. ὅτι τ' ἄρον Ἐπιφάνιον λῆρον ἐκάδει, ἔχ' δαίμοναρον. Nicetas in Isacio lib. 1. δαίμοναριος ἀπεκάλον αὐτῆς. Ubi alius Codex: μαίνουσα φόν' ἀτίγνος. Sguropulus in Hist. Concilij Florent. scet. 9. cap. 6. ἔση, περιπὸν ποιῶ ἔχ' φιλοσκῶ μὲ' ἀνθρώπων δαίμοναριον, αὐτοῖς γ' δὲ καὶ μαίνεῖμ' ὅ. Vide Gloss. med. Lat. in Demon.

Δαίμονιζόμ' ὅ, quis Comitalis morbo vexatur, in Basilic. lib. 19. tit. 10. §. 13.

Δαυλαδίται, Coci, Darnu ὅ' Conuiviorum infirmitates. Pachymeres lib. 2. Hist. cap. 31. ἔγμε γ' δ' καπνὸν καὶ λίνου τ' ἰτακίης, ἡ οἱ τ' Βαλαθίνου δαυταδίται ἐκ πολλῆς τ' ἰδημίας ἰκάνη, τοῖς τ' ἀνακτόρων τείχεος ἀφροίτατ' ὅ. Ubi Codex Vaticanus habet μάχηροι.

Δ Α Κ Α Μ Α, δακκαματία. Vide in δακκάνειν.

Δ Α Κ Ι Ν Α, Dacis, Limonium, apud Interpol Diofcor. cap. 598.

Δ Α Κ Ρ Τ Α τ' κυράς, Lacryma Domina, seu Domnicella. Stæchas, de quo Ruellius lib. 3. cap. 24. Glossæ Botanica MSS. ex Cod. Reg. 848. Στιγιδ' ὅ, ἴτοι ἀν' ὅ πραιοσιείδ', ὅτι τινὲς λήγουσι τὰ δάκρυα τ' κυράς.

Δ Α Κ Τ Τ Α Ι Δ Ι, Annulus, δακίλλ' ὅ. δακίλλοδ' αἰ, Anellus, δακίλλοδ' ὄν.

Δ Α Κ Τ Τ Α Ο, Digitus, δακίλλ' ὅ, δακίλλον χορτῆ, Pollex, Ἀλίχρη. δακίλλο δ' ἄκρον, Index, δακίλλοδ', δακίλλο μουσῶ, Medius, δακίλλ' ὅ μίτ' ὅ. δακίλλο τ' δακίλλοδ' ἰδ' ἰδ' ὄν, Annularis, δακίλλοδ' ὄν. δακίλλο πιμπῶν, Auricularis, ὀτίτης, in Corona pretiosa.

Δ Α Κ Τ Τ Α Ο Φ Ε Ι Ν dicuntur Episcopi Latini à Græcis, eis σύμβολον τ' ἀφ' ἢ ἀγίας τ' ὅθ' ἐκκλησίας νυμφώσας, ut est in Epitola Petri Antiocheni Patr. ad Michaëlem Cærulearum Patr. Constantinopol. num. 6. Idem Michaël in Epist. ad eundem Petrum, num. 13. ἔχ' δακίλλος φορῆς ἐν τ' χροῖν οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς δ' ἴδ' ὄν γυμνάσιος τὰς ἐκκλησίας λαμβανούσας, τ' ἀρραβῶνα φορῆν λήγουσι. Vide præterea Joan. Cirtium, & Demetrium Chomatenum in Resp. pag. 318. & 321. in Jure Græco-Rom. & Gloss. med. Lat. in Annulus.

Δ Α Μ Α Τ Ι Κ Η, Dalmatica, vestis Sacerdotialis. Epiphanius: ἔπ' σολάς, ἔθων ἀμπεχόνας, οἱ τοῖτο ἀνθ' αἰλλοῦ, καὶ δαυματικάς, ἴδ' ὄν κολοβίνας, ἐκ πλάστῆμων ὄξ' περφορὰς ἀλυφούσας καλυκθῶνας. Auctor Vitæ S. Silvestri Pap. ἐπ' ἴπειδ' ἢ τὸ τ' βραχιόνων γυμνὸν ἰψήρῳ, δαυματικά μανίκια μᾶλλον συνίθ' ὄνομαδ' ἰθῶν ὡσπερ κολόβα.

Δαυματικὸν, in Glossis Græco-Lat. Deltmatica.

Δαυματικόν, apud Zachariam Pap. lib. 4. dialog. cap. 41. ubi de Palchasio Diacono: ἐν τ' τῆ αὐτῆ κηδεῖα, τ' δαυματικὸν αὐτῆ τ' κλίην ἰερατικῆ, &c. Auctor de initiis Hæresion, num. 15. ἔχ' σχήματ' ἰδιλοσκηνατικὰ ὁ ἐοδύσας, ὄξ' τ' ἀμπεχόνας, ἔχ' τ' δαυματικῶν, ἴδ' ὄν κολοβίον. Vide Gloss. med. Lat. in Dalmatica, & in Colobium.

Δ Α Μ Α Ζ Ε Ι Ν, Maturare, apud Hieron. Germanum, pag. 295.

Δ Α Μ Α Κ Η. Ptocchoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Καὶ μάλιστ' γὰ μᾶς φορῆν θειούκομον δαυματικῶν. Infra:

Καὶ παρ' ὄνομα μισρὸν ἰερατικῶν δαυματικῶν. Historia Apollonii Tyriti:

ὣς ἔδ' ὄν πῶν ἀρραβῶν, ἰλλ' ἄρην δαυματικῶν, ὄσπῆν τὸ σίμα τῆς γυμνάτ' τὸ φαρμάκ.

Anonymus de Vulpe & Lupo: ἔχ' ἄρην νυμφώσας, ἀβίλλο δαυματικῶν.

ὀ λῶσ' μὲ πῶν ἀνωτ' πῶς ἴπιοσ' τὸ φαρμάκ.

Δ Α Μ Α Σ Κ Η Ν Α Π Ι Δ Ο Μ Η Λ Ο Ν, Pyrum Damascenum, Ptocchoprodromus de sua paupertate ex Cod. Reg.

Σικυτρία, ῥοδ' ἀκίνα, ῥοδ' ἴτζια, ἀμείλιθ' ἴτζια, δαυματικῶν ἰσθῆμα, δαυματικῶν κροκατία, τὰ λήων ἀνελονικά, τὰ λήων λαυλίματα, Καὶ ἄλλα τὰ τ' κρημνὸν σκίρῆσιν, ἔχ' κρημνῶν ἴτζια.

Δ Α Μ Β Α Κ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg.

Reg. 190. τὸ δαμάσκηον. Matthæus Silvaticus, *Dabach*, & *Dabach*, Arabibus, *vifcus*. Lexicon Medicum Hispanicum : *Dabachi*, γ *Dabk*, *Las entragnas*.

Δ Α Μ Ν Α Μ Ε Ξ Η, *Leontopodium*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 713. *δαμμαμίτι*, *Caisanance*, c. 716. Δ Α Ν, *Dignitas* apud Perfas. Glossæ Basilic. Δ Α Ν, ἄνομα μέλιτος ἀρχῆς κ' Πέρσαι· ὅπως ἔθρον ὁ τῷ Μαβυρίῳ τ' ἀγίας Σίριου.

Δ Α Ν Α Τ Ξ, *Coniza major*, apud Interpolat. Diofcor. c. 541.

Δ Α Ν Ε Ι Ο Ν, *Miumum*, *Debiium*. *δαωσῆς*, *Creditor*, apud IC. Græc.

Δ Α Ν Τ Ζ Α, *Chorea*, *Saltatio*, ex Gall. *Danse*. Historia Apollonij Tyrjij :

Καὶ πᾶσι τοῖς ἀπελάσι, καὶ ἀρχαῖσι τ' ἀντάζα.

Δ Α Ο Ν, Anonymus MS. de Amorib. Lybistri & Rhodanus : ubi de mercatore exponente suas merces :

Μαργαρίτων καὶ λατίν, χρυσάφιν καὶ λθαῖαν.

Τὸ δῶρον ἢ κόρη ἰσχυρίων, τὸ τὰ καθολικῶσι.

Alibi :

Εἴχην καὶ δῶρον, ζῆτι μου, παραξίνον, καὶ ἰδ' αὖτις το.

Rurfum :

Φέρων τ' δῶρον βλιπέως, καὶ πῆς δισί με, φίλε.

Δ Α Π Α Ν Ε Ι Σ Τ Α Ι, *Creditores*, in Basif. to. I. pag. 544. Sed videtur legendum *δανείσθαι*, ut pag. seq. & alibi.

Δ Α Π Α Ν Η Θ Ε Ξ Ν Τ Α πρᾶγμα, *In rem vestra*, in Gloss. Basilic.

Δ Α Ρ Δ Α Ν Ο Ν, *Aristolochia Sarmenaria*, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 411. & Apul. c. 19.

Δ Α Ρ Δ Ο Ψ Ν Ι, *Venabulum*, *lacunum*, *ἀκόνιον*. Vide Gloss. med. Latin. in *Dardum*.

Δ Α Ρ Ε Ι Α. In Euchologio Allatiano apud Goarum, p. 640. de Confectione facti unguentum, titulus sic concipitur : ταῦτά εἰσι τὰ δάρρα τ' καθ' ἑαυτῶσι. An expressit nostram *Dentree* ex *Denarata*, quâ voce qualvis res intelligimus.

Δ Α Ρ Μ Ο Ξ. Vide in *Δράν*.

Δ Α Σ Κ Α Λ Ο Ξ, pro *διδάσκαλος*, *Magister*, in Corona pretiosa, & apud Portium. Historia Apollonij Tyrjij :

Ὁ δασκαλὸς τ' ἰατρικῆς ἀνοῖξεν πῶς κασίλα.

Alibi :

Αὐτὸς ὅπῃτων δασκαλὸς ἄνεως ἢ ἐπίπου τυ.

Δασκαλίον, *Docere*, eadem Historia : καὶ πῆματα πῶς εἰς τὸ σκολοὶ τὰ τίλις δασκαλίβη.

Alibi :

Στῶ εὐράτων πῶς τ' ἴδωκα νὰ τίλις δασκαλίβη.

Δ Α Σ Ξ Ο, *Silva*, *Δάσος*, apud Crustum in Turco Græc. pag. 208.

Δ Α Σ Μ Ο Φ Ὠ Ν, Herba quæ Diofcoridi *Θλάσσι*, apud ejus Interpolat. cap. 373.

Δ Α Σ Π Ι Ξ, *Chrysoyomum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 638.

Δ Α Σ Υ Κ Α Ι Ν Ο Ξ, *Filix*, *Πτέρικ*, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 765.

Δ Α Τ Ι Ο Ν. Glossæ Basilic. *δάτιον*, *χαρὸς*. *Δατιο*, *χαρὸς* Leg. utrobique *χάρις*.

Δ Α Τ Ι Σ Κ Ἀ, σπέρμα ἀνο κάτω, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Semen Agni Casti*.

Δ Α Τ Ο Ν, *Datum*, *Adscriptio diei*, *mensis*, & *anni* in Literis ac Diplomatribus. Glossæ Basilic. & Suidas : *Δατόν*, σημασία τ' ἡμέρας καὶ τ' ἡμερῶν, ὅτε τις ἐκ πόλεως, ἢ ἐκ τινὸς τόπου ἀποσταλή. Anonymus apud eundem Suidam : μή ποτε τῦτό ἐστιν, ὃ καὶ νῦν σωμαθικὸς λέγεται, τὸ δάτο ἐχρῆς. Vide Glossat. med. Lat. in *Datum*.

Δ Α Τ Α Ο Ξ, *Titio*, *Torris*, *δαλὸς*, *Portio*. Ano-

nymus de locis Hierosol. cap. 11. καὶ ὁ τόπος ὅπου ἰφύδουσι τὸς πρᾶς δαυλὸς ὁ δατ, καὶ ἰσχυρίων δ' ἐδέρου. Vide *δαβλὸς*.

Δ Α Ύ Ν Η, *Lautus*, *δάφνη*. Anonymus de Nuptiis Thefei in prologo :

Ὅπῃ τὰ δ' ἰσχυρὸν τὰ μέρη, καὶ τ' δαυνὶν τὰ φύλλα. *Δαυνὸν* ἔλαρον, apud Myreplum sect. 3. de Unguentis, cap. 40. ex Cod. Fuchij : at in Regio legitur *δ' αὐνὸν*.

Δ Α Φ Ν Ο Κ Ο Κ Κ Α, *δαφνὶς*, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Daphnides*, *Lauri fructus*. Vide *Ruellium*.

Δ Α Φ Ν Ο Ι Ν Η Ξ, *Ægyptiis*, *Leontopodium*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 713.

Δ Α Φ Ν Ο Ξ, *Lautus*, *δάφνη*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 729.

Δ Α Φ Ν Ο Π Ο Ψ Λ Α, *Chamadaphne*, *χαμαδάφνη*. Δ Α Ψ Ϊ Λ Ε Ι Α. Vide *Τριπέλω*.

Δ Ε Β Η Τ Η Ξ Ι Ο Ν. Vide *Διελθῖον*.

Δ Ε Α Ν Ο Α, pro *Δανωία*. Glossæ ad Iliadem Barbarogr. Νῶς, τῷ δ' ἰσχυρὸς μου κατὰ λαμβάνου.

Δ Ε Δ, *δαδῆ*, ἢ δὲ καὶ δρόνον λέγεται, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Matthæus Silvaticus : *Da-di*, *dicie Avicenna*, quod est *Granum simile ordeo*, *Longius* & *striclius*, & *solidius*, *amariumque*. Scribuntur autem *Ditibus*, sed *corrupte*.

Δ Ε Δ Ο Λ Ι Σ Μ Ε Ν Ο Ξ, *Adulterinus*, *adarius*. Thomas Magister in Scholis MSS. ad Arifophanis *Ranas* : κίβηλον, ἐπι τομικῶς λέγεται, ὅπου λίθοισι δ' ἐδολοιζόμενον.

Δ Ε Η Ξ Ε Ι Ξ, *Libelli supplices*. Glossæ Basilic. *Παραβλάτιο*, ἢ *λιβάλλο*, ἔτ' ἔν τὸ τ' ἀναρχοῦς ἰσχυρῶν, ὃ δίνειν λέγεται, ἢ ἢ παραβλάτι, τὸ ἔστι παραβλάτι, ἢ παραβλάτι τ' ἀρχοῦ ἢ κατὰ τινὸς ἰσχυρῶν. Ατ δ' ἰσχυρῶν propriè dicuntur *Libelli supplices* qui Principi offeruntur. Aferius Homil. 1. in Psalm. 5. δέουσι τ' ἰσχυρῶν ἢ ἀρχοῦ ἐπιδύχου, ἀλλὰ βασιλεὺς μόνον. Idem Homil. 4. in eundem Psalmum : ὡς περ ἔν τῷ βασιλεὺ ἢ δίνειν, καὶ τὰ τ' δέουσι γράμματ' ἀνο χάρις ἢ ἀποσφίνον, &c. Georgius Alexandrinus in vita Chrysofomi : δὲ τὰς δέουσι τῷ βασιλεὺ.

Δεῖν, eadem notione. Zonaras in Alexio, p. 241. καὶ οἱ ταῦτον ἐπιπέδοντο, τὴν ἡμέραν ἡμέρας ὡρίσασθαι, καὶ ἂς ἐκείσε δημοσίᾳ ἀρκυῖδὸς, ἀφορῶν ἀπὸς πεινάσθαι, καὶ πλάσασθαι τῷ βουλομένῳ ἢ ἢ εἰς ἐκείνον πέρασθαι σωμαχάρη, καὶ ἕκαστος τ' δέουσι ἐπ' ἀσπιδόσθαι δέουσι δ' ἰσχυρῶν ἐπιδύχου, &c.

Ὁ ἐπὶ τ' δέουσι, seu ὁ τῷ δέουσι, uti scribitur apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 51. pag. 192. ὁ ἐπὶ δέουσι, ut à Scylitze, pag. 842. *A supplicibus libellis*, *Dignitas Palatina*. Anonymus ex Cod. Mazarino :

Ἰδὸ βασιλεὺ τὰς δέουσι προσφέρει,

λαλῶν τ' τιμὴν ἐκ τ' ἰσχυρῶν πρηνήσας.

Nicetas in Alexio Manuëlis F. num. 18. ἐπὶ τ' ἐπὶ τῷ δέουσι ὀφφίκοι ἀναβάς. Michael Cenularius Patr Constantinopol. in Edicto de Projecto pittacio : εἰ ἀπομικτὸς τ' περιπέδον Μαγίστερ, καὶ ἐπὶ τ' δέουσι, καὶ τ' Θεοφιλάτου χαρτοφύλακος. Pachymerus lib. 8. cap. 20. καὶ τ' ἐπὶ τ' δέουσι Γλυκὸν ἰσχυρῶν. Adde lib. 9. cap. 5. Theophylactum Bulgaric Archiep. Epist. 54. Novellam Nicephori Phocæ de Militib. Constantinum Manassæ in Chron. pag. 162. Edit. Reg. & alios passim. Zonatas in Claudio Callisto Liberto, & ἐπὶ τ' βίβλους τ' ἀξίωσιον ἐπίτακτο.

Ὁ ἐπὶ τ' δέουσι, *Dignitas Ecclesiastica*. apud Codinum, cap. 1. num. 15. ubi ejus munus ita describit : ὁ ἐπὶ τ' δέουσι, ἀπὸρχη ἢ ἢ βασιλία ὅπου τ' ἀληκῶσιον. Paulò aliter Codex Regius : ὁ ἐπὶ τ' δέουσι ἀναρχῶν τῷ Πατριάρχῃ τὰς τ' δέουσι ἀναρχῶν.

φοράς, περιπέριον ἄρος ἡ Βασιλεία κτλ. ἡ Ραφρονιδάρια. In Pseudoynodo Palamitarum sub Joanne Cantacuzeno, p. 171. subscribit Theodoros Diaconus Perdices ἐπὶ τῆ δόσεως ἡ ἀρχιμυστικὴ ἡ οὐ μισθὸς ἐκκλησίας. ΔΕΙΓΜΑ, infigne armorum quod in clypeis effingitur. Vide notas ad Joan. Cinnamon, p. 451. & Cujacium ad Nov. 17.

ΔΕΙΚΤΕΙΝ, δάσχειν, *Docere, Monstrare, docere, imitari* ἔχον, παίδευον.

ΔΕΙΚΤΗΡΙΟΝ, *Ambo, Pulcrum, Suggestum, unde conciones habebantur ab Populo*, unde & ubi populus docetur, ex δεικνόν docere, recentioribus Græcis. Basilus Seleucus. lib. 2. de S. Thecla, cap. 27. ἡ καὶ ἀποκλιθεὶς ἐκ τῆ σκολιῶν ἡ ἀδύτου, ὡς εἶπεν, πόρνον, ἄβηλεν ἐπὶ τῆ δουλικῆς λέξεσιν ἡ ἕως οὗ τῆσ ἐν ἡ ἐπιόκονον) οὐ λέγουσι, τῆσ ἔσεν ὁ Ἀρβάν, ἡττι τὸ ἀποκρίθον.

ΔΕΙΛΙΚΑΤΟΣ, *Belicatus*, laudatur ab Allatio ad calcem Συμμίκλιον Liber Joannis Damasceni de Mortuis in fide, in Cypriotum linguam versus, hoc initio, ἡ γλυκίμωστος ἡσφοαί, τὰ δειλικάτα ἡ τίμιμα φραγία, &c. ubi Damascenus, τὰ ἡ βρομάτων ἡδία ἡ τίμιμα, &c.

ΔΕΙΝΟΣΜΟΣ, *Coniza*, apud Interpol. Diocotid. c. 541.

ΔΕΙΠΝΑΡΙΟΝ, *Camula*, in Gloss. Gr. Lat.

ΔΕΙΠΝΟΚΑΗΤΩΡΙΟΝ. Vide in Κληρώσιον.

ΔΕΙΡΟΠΕΨΗΣ, apud Moschopulum, ὡ ἡ φραγίον δεσμός.

ΔΕΚΑΔΑ, *Decima, Decima*. Sigillum seu Diploma Rogerij Comitis Siciliae, apud Ughellum to. 1. Italiae Sacrae: ἐκ παντός καρποφώρας τῶν ἀκινήτων φορημάτων, ἔσεν ἡ ἡσφρημάτων τῶν ζῶων οὐσας πῆ δέκαδαν, κατὰ τὴ οὐ παντάσθε ἔσθι δειλιώσιν. Vide Notas noftas ad Cinnamon. pag. 487.

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΑΣ, *Decennia*, quæ Imperatores celebrabant, ex instituto Augusti, ut observatum à Dione, Zonara, & aliis. Vide Dissertat. de Numismatibus Imp. Constantinopolit.

ΔΕΚΑΚΕΡΑΤΟΙ, Hæretici à S. Sophronio Patr. Hierosol. excommunicati, quorum mentio est in Præfat. ad S. Dorothei Doctrin.

ΔΕΚΑΝΙΑ, *Decuria, Decuria*, in Glossis Græcolat. Asclepiodotus Philophorus in Arte Tactica MS. ἐκαδέτα ἡ δέχθη ἡ πάλαι ἡ εὐσχησθη, καὶ συμμοβίλια, καὶ δεκανία. Vide Gloss. med. Lat. in Decania.

ΔΕΚΑΝΟΙ, *Decani, Lictores, Ραβδῶχοι, Cædreno*, de quibus pluribus egimus in Gloss. med. Lat. Glossæ Basilic. δεκανοί, οὐ σωματῶμοιοι, δεκανοί, κολυβάτοι, σωματῶμοιοι, δεκανοί, ἡσχησθη τῶν δέκα ἡνομάτων, σωματῶμοιοι. Habentur apud Nilum Monachum Epistola aliquor δεκανοί inscriptæ lib. 2. Epist. 277. 293. Vide Justinianum in Nov. 43. cap. 1. Nov. 59. cap. 2. &c.

Δεκανός, *Decanus*, recensetur ex Cod. Allatiano, inter Ecclesiæ minores Officiales, in Choro finistro. Hujus officium ita describitur: ὁ δεκανός τῶσ πῆσ ἡερεῶσ ἐν τοῖσ ἐκκλησίαισιν αὐτῶ δεικνύμασι. Rufinus: ὁ δεκανός, ἡνα καλῶ τῶσ ἡερεῶσ ἐς τὰ αὐτῶ δεικνύμασι, ἡσπροσφρημάσθι. Illius igitur munus est, ut Sacerdotes nominatim advocet, cùm μίνασθι, seu sportulas suas accepturi sunt.

Δεκανοί, *Decani*, θεοὶ ἀροσκόποιοι, triginta, seu qui nascuntur præfunt, de quibus Manilius, Firmicus lib. 4. cap. 16. & Mathematici Genethliaci, quam vocem à Latinis acceptam contendit Scaliger, contra quàm Salmastius ad Plinium, qui à Græco δέκα, δεκαός factum vult.

ΔΕΚΑΝΙΚΙΟΝ. Vide Δεκανίκιον.

ΔΕΚΑΞΗ, pro δεκαδέκα, *Sextadecim, Decaξη φογαί, Sexdecies*.

ΔΕΚΑΠΑΓΓΟΣ, *Decem plagæ Egypti*, de quibus Clemens lib. 2. Confit. cap. 25. ἀνα, ἡερά ἐκκλησία, ἡ πῶ δέκα πάλιν ἐκπρωτῶμα, καὶ ἡ δέκα ἡεροζον ἐκκλησία. Utitur præterea lib. 6. cap. 32. lib. 8. cap. 10.

ΔΕΚΑΠΡΩΤΟΙ, *Decemprimi*, in Gloss. Gr. Lat. *Decenarii, Decemviri, Decaprotia, Decemviriatus*, in l. 1. 3. ult. D. de Munerib. Astrampylchus in Theoria astrorum MS. ὁ δέκα πρῶτῶσ ἄρτι. Vide Gloss. med. Lat. in Decemprimus.

ΔΕΚΑΡΓΥΡΟΝ, *Monetæ minutioris species*, de qua in Gloss. med. Lat. in Decargyrum.

ΔΕΚΑΡΙΑ, *Decas, Decas*, Portius.

ΔΕΚΑΡΧΟΣ, *Decanus*, in Gloss. Gr. Lat. qui præest decem militibus: *Decurio*. Evagrius lib. 6. cap. 14. ἡ ἐν Μαβυροπόλει δέκαρχον. Ubi Codd. alij δεκαδάρχον præferunt, ut monet Henric. Valcius. Constantinus in Tactica, pag. 22. τῶσ δέκα ἡ δέκαρχῶσ καὶ ὁ δέκαρχῶσ. Georgius Trapezuntius de una Ecclesia, pag. 560. ὡσπερ γδ ἐν στρατῶ οὐ δέκα δέκαρχῶσ τῶ δέκαρχῶσ ἐστὶν ὁ δέκα, &c. Sed & ita videtur legendum apud Simocattam lib. 7. cap. 6. ὁ δέ ἐν γενάδῶσ τὸ πτωκαυτὰ δέκαρ, ἡ Σεραφῶσ ἐντῶσχαν ὡσ δέ δέκαρχῶσ. Scribendum enim δέκαρχῶσ.

Δεκαρχία, *Manipulus decem militum, cui præest Decanus*. Leo in Tactic. cap. 6. §. 27. & Constantinus in Tactica, pag. 19. ποῖον ἀμάσθι ἡσφαρῶσ καὶ γορλαί καὶ δέκαρχῶσ, ἡσχαν καὶ κοῖνῶσθιρον. Vide Gloss. med. Lat. in Decani.

Δεκαρχῶσ, idem qui δέκαρχῶσ. Theophylactus Bulgar. Archiep. Epist. 18. καὶ ἡ δέκαρχῶσ ὡσ ἡσ πῆσ ἡδῶ τῶσ δέκαρχῶσ, δεκαδάρχῶσ πηλιῶμοιοι, ἡ δέκαρχῶσ, Τριμοσφίλαρχοι, γυλαρχῶσ καὶ δέκαρχῶσ καὶ δέκαρχῶσ. Polybius: οὐ δὲ δέκα δέκαρχῶσ ἐστὶν τῶσχαν, καλῶσ τῶσ δέκαρχῶσ. Vide Vitâ S. Pachomij. p. 47.

ΔΕΚΑΤΑΡΙΑΣ, Glossæ Græcobarb. ἀζασφρησῶσ, οὐ τῶσ τελῶσ μίνασθι τὰ πῆσ ὡσ καμῶσθι ἡσνε τῶσ τελῶσ, ἡτοι μαρτζῶσ, ἡ δέκαδῶσ, ὡσ τὰ πῆσ. Ἄτῆσ δέκαδῶσ, apud Theophylactum Bulgar. Archiep. Epist. 41.

Δεκαδῶσ, *Teloneum, Telonion*, in Glossis Basilic. Agathias lib. 5. καὶ ὡσ ἡδῶσ ἡδῶσ ἡσνε, ἡ τὸ ἐν αὐτῶσ ποσῶσ δέκαδῶσ. Vide Notas ad Cinnamon, pag. 487.

ΔΕΚΑΦΤΑ, *Septemdecim, Decaphtia*.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, *December*. Procopius lib. 2. de Bello Vandal. cap. 3. εκτ. μῶσθι ἡ μῶσθι τῶσ δέκα τῶσ μῶσθι, ὡ δέκα μῶσθι Ρομαῶσ καλῶσ, δεκῶσθι, apud Acropolitam in Chron. num. 67.

ΔΕΚΕΜΠΡΙΜΟΣ, *Decemprimus, Decemviri*. De qua voce in Gloss. med. Lat. Habentur variae Epistolæ inscriptæ ejusmodi δεκεμπριμῶσ, apud Nilum Monach. lib. 1. Epist. 265. lib. 2. Epist. 163. 169. 228. 299. & lib. 3. Epist. 18. ex quibus emendande videntur, quæ δεκεμπριῶσ præferunt, lib. 2. Epist. 16. & lib. 3. Epist. 71. Vide supra δεκαπριῶσ.

ΔΕΚΚΕΣΙΩΝ, *Decisio, Decisio*, ἡ δάταξ, ἡδῶσ, in Gloss. Basilic.

ΔΕΚΟΚΤΩ, *Coccyus, avis in insula Cretensis*. Petr. Bellonius lib. 1. observ. cap. 9.

ΔΕΚΟΚΤΩΡΕΥΕΙΝ, *Bona decognere*, apud Scholiastem Basilic. ad lib. 14. pag. 179. Glossæ Normicæ Vaticanæ MSS. δεκῶσ, ὡ δέκα ἡδῶσ.

ΔΕΚΟΤΥΡΩΝ, *Decurio; δεκαδάρχῶσ*, Polybio, Concil. Calchedon. Act. 5. ἡδῶσθι αὐτοῖσ δὲ ἡμῶσ τῶ κύρῶ ἡδῶσθι δέκαρχῶσ. Titulus MS. Anthologiae Gr. Ἀθῶσιν Σχολαστικῶ Ἀσισῶ Μυρταῖσ ἐν Κονσταντινῶσ πρὸσ Θεόδωρον δεκῶσθι ἡ Κοσμά. Occurrit non semel.

ΔΕΚΡΕΤΟΝ, *Decretum*. Codex Canon. Eccl. Afric. cap. 56. & 93. Ἀρβῶσ ἡσπῶσθι — τῶσ παρῶσ δέκαρχῶσ.

τοιχώρητοι, καὶ οἱ σάκκοι ἀνασχηθῆναι, καὶ οἱ δερμάτινοι, ἢ τιν κἀσθη) εὐδαίμοι, ἢ εὐκόσμοι φίλοι, καὶ ἱσαφρόδοιοι, καὶ Ἰλαροί τὰ κλέματα, &c. Vide Περιτρεαε, & Gloss. med. Lat. in Derrivatis.

ΔΕΡΜΑ, *Pellis Pergamena, Membrana*. Joannes Lydus ait Cratetem Grammaticum Attalo Pergami Regi suggestisse membranarum inventionem: δέρματι γὰρ τὰ ἐκ τῆ περιτρεατῶν ἀπορίας εἰς λεπτόν, ἔσκε τοῖς Ῥωμαίοις, τὰ λεγόμενα παρ' αὐτοῖς μίμβρανα, καὶ νῦν μίμβου ἢ τῆ ἀποσειλαιῶν μίμβου, ἢ νῦν Περγαμῶν τὰς μίμβρανας καλοῦσι. Germanus Patr. Constantinopol. Homil. in primam junior. Dominicam, pag. 712. ἀρ. ὅς καὶ σὺ τὸ βιβλίον τῆ ἐκκλησιαστικῶν προκειμένου, καὶ ἀσπαζόμενος, τὰς σάνδας, καὶ τὸ μέλας, καὶ τὰ δέρματα προκειμένη καὶ ἀσπαζῆς, ἢ τὴν λόγους τῆ Θεοῦ τῶν ἱεραρχημάτων τῆ βίβλου; Infra: ὅτι πρὸς τῆ ἰουδαϊκῶν ἱματίων ἀναγραφῶν ἀναλαμβάνουσι) τὸ μέλας.

Τετραδάριον, *Quaternio ex Pergameno*. Martyrium S. Petri Archiepisc. Alexandr. pag. 212. ἐν τῷ μίμβου τῆ ἀγίου τελεσθῆς, κατ' αὐτὴν τῆ ἕρας, ἔς ἐκ τινος ἀποστολῆς, γυνὴ τις παρθένος καὶ περιεβίβη, ἅμα τῆ πάλιν ἀνάστασις, ὁ δὲ πῶλλον αἰ τετραδάριον, ἢ ἕσιν ὄνας, &c. Infra, δέρματι nudè appellat. Vide in Τετραδίου.

ΔΕΡΜΑΤΙ, *Pellis*, δέρμα, αὐτῶν.

ΔΕΡΜΟΚΟΥΚΟΥΛΑΙΟΝ, *Cuculla pellicea*. Nilus Monach. lib. 2. Epist. 178. extr. καὶ τότε λαοὶν ὁ τῆ Διὸς πατρί Κρόνῳ ἡγουράς οἱ Ἐρμύπυτοι, καὶ ἀφ' ἡμῶν ἰδίας, διότι μάλιστα καὶ οὐ παρὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν ἔσαν ἐν τῆ εὐμερία, Ἐρμύων περιμύθου κατ' ἱερὰν πλοσάει, ἀπὸ τῆ αἰδίου ἐκτεταγμένων βλαστῶν, καὶ διεξιμένων οὐκ ἔλαττον παρὰ τῆς, καὶ τῆ δερμοκαυθῶν κακακαυθῶν, καὶ τὸ ἐκτὸς οὐκ ἔλαττον διωκτικῶν. Scitum autem Saturnum velato capite fingi, quod, ut ait Fulgentius lib. 1. Mythol. omnes fructus foliorum obnupti tegantur utbraculo.

ΔΕΡΝΕΙΝ, *Verberare, Percussio*, αἰκίζον, τύπτον, πλάττον. Glossæ Græc. Lat. τῶν, τῶν, Ἐρμύπυτοι, *Castigo*. Vide Suidam. Epistola Sultani Aegyptij apud Cantacuzenum lib. 4. cap. 14. να κἀσπαρονῶν, ἢ νὰ δέρνον, καὶ νὰ ἐρχοῦν τὸς καὶ κατὸν ἱερομύθου, ἢ τὸ αὐτὸ ἀγίου προκειμένα. Alexius Rharturus Doctr. 5. καὶ ἰατρικῶν γυνῶν, πύλλας, δαυμονίζομένους, παραλλῶν ἄλλοις πιστῶ καὶ καλῶ ἢ ἀνδραγατῶν, δερνόμενον, μασχόμενον. Historia Apollonij Tyrij:

καὶ μὲν κλαίματι ἔσκειν, ἔδερντο σασθῶν. Hermodorus R. hegius in Adagijs MSS. ἀλὰ τῆ δέρνον δικαίω, καὶ δὴν τῆ δέρνῃ ὁ νός τῶ.

Προσωποδέρνον, *Opprobare*, ὀνειδίζον.

Παραδέρνον, *Affligere, Torquere, Opprimere, Verberare*, πῆξον. Glossæ Græcobarb. ταλαμπῶν, παραδέρματι, ὅτι παραδέρνον ἡμῶν καὶ νύκτα. Spachanes in Epist. ad Meletium Mon. in Turcog. Crusij: ἔχασον πῶ δὲδῶν ἢ ἀλεθῶν, καὶ παραδέρνον, καὶ ἐτίθον εἰς νόημα ἀνάστον.

Δαρμός, *Ictus inflictus*. Vita MS. S. Andreae Salii: ἔτυψαν τοῖς δαρμῶ, &c.

Παραδάρμος, *Tormentum, βασανῶ*.

Παραδάρματι, *Miseri*. Glossæ Græcobarb. ταλαμπῶν, ὅτι κἀσπαρονῶν πολλὰ, παραδάρματι.

ΔΕΞΕΡΤΩΡ, *Dexteror, Defertor*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. Δοξέρτωρ, λισσάκτικος, καὶ Ἰαλλίνος. S. Ignatius in Epist. ad Polycarp. num. 6. μὴ τις ἐπιτῆ δειτέρου ἀνθρώ, τὸ βαπτισμα ἡμῶν μάρτυ, &c. S. Basilus Epist. 9. εἰς τίττὸ αὐτοῖς πάντα λισσῶν καὶ δειτέρων πεπληρωθῆ τὰ τῆ δὲδῶ. Ita legi in Regio Cod. monet Combefius, cum in alijs legatur διακτόρον. At Hæfchelius ad Photium dicitur κτόρον legendum putat, ut ij sunt disjectores.

ΔΙΞΕΡΤΩΡΙΟΝ, *Deferrio*, Martyrium MSS. S. Eufignij Antiocheni: ἔσκησα γὰρ ἐν ἱερὰ ἀνάστασει, καὶ ἐπὶ Κωνσταντίνῳ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, καὶ ἐπὶ Κωνσταντίνῳ τῷ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἰδίαμὸν ἀπέβου μὴ ἀφίεσι, ἢ δισκτόρια ἀφίεσι, ἀλλὰ καὶ ἀφίεσι ἀπὸ ἀνθρώ. Ita Cod. Cætareus: sed legendum apud disjunctiva.

ΔΕΞΙΝΑΤΟΣ, *Designatus*. Concil. Chalcedonense, part. 3. cap. 4. Βιομάχου Μαγίστρου τῆ δῶν ἰσθμίων, καὶ ὑπᾶτον διογνῶν. Occurrit rursum, cap. 11. διογνῶτῶ habet Olympiodorus apud Photium, pag. 185.

Δοξινάτιον, *Designatus*. Glossæ Basilic. Δοξινάτιον, ὁδοποιῶν.

ΔΕΞΙΜΟ, *Ligamen*, δασμός, in Corona pretiosa.

ΔΕΣΜΕΥΕΙΝ. *Nomocanon Cotelarianus*, num. 113. ὁ τῆ ἱερῶν δερμάτων ἐρμύπυτων ἀντιμύθων, καὶ ὁ ἐρμύπυτων περιτρεατῶν τὰ ἔπλα αὐτῶ, αἰτιδιεσμένη αὐτῆ τῆ ἱερῶν, μάλιστα παρακαλοῦν τῆ δισκτόριον ἢ δὲ διαλλάξιον ἀμφοτέρων. num. 114. ἰάν διογνῶν γυνὴ τῶν ἱερῶν, καὶ ἀπὸ ἱερῶν αὐτῆ αὐτῆ, ἀνάθεμα ἔστω. n. 115. ἰάν διοκτον διογνῶν τῆ ἱερῶ, μὴ εἰς σάκκοις).

ΔΕΣΜΟΤΡΙΧΟΝ, *Tania vel vincula quibus mulierum capilli innodantur, ac continentur, vel etiam exornantur*. Glossæ Græcobarb. Κερκίφαλον, κέσμον ζωαρκῶν. σαθακάθου, κεφαλοδέρσιον, δερμάτινον, σὺδᾶσιον.

ΔΕΣΠΟΖΕΣΘΑΙ εἰς νόμῳ, *Uscarepti*. Δοξίπυτοι εἰς νόμῳ, &c. *Uscario*. Voces IC. Gr.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ, *Domina, Imperatrix*. Oppiani Scholiastes lib. 1. Halicut. v. 391. βασιλέα, διοπτοῖαν. Sacra Marciani Imp. in Concilio Chalcedon. parte 3. cap. 9. ἴπυζον τὸ ἔμπερον κρατῶν τῆ δῶσιν, ἀε σφῶν πῶ ἰονβισάτῶν καὶ εὐδοκίῶν διοπτοῖαν, πῶ ὀμῶζον τῆ ἡμῶν γαλιανῶν τῆ ἱεπύμῶν. Zonaras in Monomacho de Sclerena ejus Concubina: τετιμῶ τῆ ἢ γυνὴ Σιβασῆ, αὐτῆ σφῶν τῆ πῶν βασιλικῶν διοπτοῖαν καὶ ἀφίεσι καὶ κῆσιον, & ἐνομῶν τῆ διοπτοῖαν, & Georgius Acropolitæ in Chron. cap. 52. de Marcellina Joannis Vatatzæ Concubina: καὶ εἰς ποσῶν τῆ ἀνάσκει αὐτῆ ἔξερματι, ὡς καὶ πῶν λα ἔσπῶν τῆ δῶν ταῦτα κυκλωθῆ, καὶ ἱεπύμῶν τῶν αὐτῶν, καὶ γαλιανῶν, ἱεπύμῶν τῆ αὐτῆ πῶν, ἢ τῆ κυρίας διοπτοῖαν, &c. Ita Theophilus Antecess. lib. 2. tit. 6. §. 24. Id multus probavit Fabrotus ad Theophilum Antecess. Sed & Imperatorum matres interdem à filiis hac donatz leguntur nomenclatura. Chronicon Alexandrinum an. 14. Gratiani: ἰπὶ τῶν τῆ ὑπᾶτον Γραλιανῶν Ἀνυρῶν ἐκαλίεσ τῆ οὐκ ἔλαττον μῦτρα Μαρίας πῶ διοπτοῖαν. Exemplo Constantini M. qui matrem Helenam Dominam, διοπτοῖαν etiam appellavit: ut & postmodum Alexius Comnenus Annæ matri. Sic Codinus de Offic. cap. 5. num. 27. διοπτοῖαν τῆ μῦτρα Imperatoris vocat: αἰθινῶν, Theophylactus Epist. 29. ut Imperatricem ἀφίεσι διοπτοῖαν. Vide Notas nostras ad Alexiadem, pag. 268.

ΔΕΣΠΟΞΥΝΟΣ, in Gloss. Gr. Lat. *Herilis filius, Domicellus*. Lexicon MS. Cyrilli: διοπτοῖαν, παῖς τῆ διοπτοῖαν. Constantinus Porph. in Basilio, num. 110. Edit. Combef. de Leone filio Basilij Imp. in carcere detenti: ἡμῶς τῆ πῶν τῶν δῶν τῆ μὴ ἀδίκησῶν διοπτοῖαν ἰαλερῶν. Pachymerus lib. 8. cap. 26. Extr. de Constantino fratre Andronici Senioris: καλῶν ἀγίρῶν τῶν δῶ, ἔβον ἔξ ἱερῶν καὶ ἔξ ἱεπύμῶν μῶν τῆ βασιλέων δῶ ἀλεθῶν, ἄναι τῆ καὶ κῆσιον, καὶ τῆ Ῥωμαίων διοπτοῖαν ἐκλήξῶ. Vox veteribus nota. Vide Gloss. med. Lat. in *Domicellus*.

διοπτοῖαν appellati Propinqui Servatoris nostri, & ex illis orti, ex vico Nazaris & Cochaba oriundi.

δὲ ἢ ἀπὸς ἐπιπέτου Ἰούσων, ut Auctor est Africanus Hist. apud Eusebium lib. 1. cap. 7. & Nicephor. lib. 1. cap. 11.

Διοσκουδῶν ἱερὸν, apud eundem Pachymerem lib. 12. cap. 21. Dies Dominicus. καὶ μοναχίαν δὲ ἴνας ἱεραρχεῖν ἰδύσθαι, ὡς καὶ ἐπατίξεν αὐτῷ, καὶ ἰερωτάτο δεσποσύνῃ ἰορτῇ καὶ πασχαλίῳν.

Δ Ε Σ Π Ο Τ Η Σ, Dominus, titulus Imperatoribus peculiaris, quem Augulum repudiasse scribit Zonaras to. 2. pag. 167. 1. Edit. ut et alij. In Concilio Ephesino Act. 6. ἰσχυροσάμην—πῶς νικῶν καὶ εὐφρίαν δεσποτῆς τῷ αἰκμαίνε. In Concilio Calchedon. Act. 4. καὶ τῷ Θεοδώρῳ καὶ πάλιν ἀνθρώπων ἴδους δεσποτῶν.

Δεσπότης titulus exinde affinis, ac præcipuis interdum proceribus ab iisdem Augulis concessus est, ita ut in aulicam dignitatem transferit: quod videtur primò inductum à Michaële Calaphate, qui, ut scribit Zonaras, avunculum δεσποτῆτων renuntiavit. Georgius Acropolita in Chron. cap. 21. βασιλεὺς ἔν ἀναγορηθείς τὸ ἐπιπέτου βασιλικῶν ἱερατῶ τῶν προφηταί, δεσποτῆς τῷ ἁγιωτάτῳ, καὶ Σηβαστοκράτορας, μεγάλης τε δομιστικῆς, προθέστυρις, καὶ ἡ λαοὶ πάντων τῶν βασιλικῶν. Sensim deinde ab aliis Imperatoribus crebrius ea dignitas, affinis præsertim, concessa legitur, adeo ut extremâ Græciâ, scilicet sub Palæologis, Regionem feu Provinciariam vel Urbium, quas in hereditij fortem obtinuerant, sese Despotas inscriberent. Vide Codinum de Offic. cap. 2. num. 1. & Notas nostras ad Alexiadem, pag. 468. & Gloss. med. Lat. in Despoia.

Δεσποτάτος, Despotatus, Dominium Despoia. Leunclavius in Onomast. ad Hist. Musulman. Despoiatas jam dicitur, et vulgò, Despotato, ea Regio que Græcis olim erat Ætolia. Nominis recentioris origo ducitur à Despois, quâ voco Principes ejus appellabantur. Cantacuzen. lib. 3. Hist. cap. 53. περιεβήθη δὲ καὶ τὰ εὐσπάρτα τῷ βασιλεὺς καὶ δεσποτάτου, ὡς τὸ ἁγιώτατον δὲ τὸ σακενδάλιον, &c. Anonymus MS. de Bellis Frahor. in Morea:

Ἦτον αὐθιγῆς τῷ βασιλεὺς, καὶ ὅλων τῷ Ἑλλάδῳ, τῆς Ἄρτας, τῷ Ἰωαννίνων, καὶ ὅλων τῷ δεσποτάτου.

Alibi:

τῆς Ἄρτας, τῷ Ἰωαννίνων, καὶ ὅλων δεσποτάτου. Threnus MS. de capta à Turcis Constantinopoli: Ἄρτα καὶ τὰ Ἰωαννίνα, ὅλον τὸ δεσποτάτου.

Δ Ε Ν Σ Ι Ο Σ, alius Διοσιῶ, Iunius Mensis Macedonibus. Passim.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α Ι Ο Σ, Δευτεραίος, Qui secundas partes in Monasterio post Abbatem obinebat. Concilium Constantinopol. sub Mena Act. 1. φλαβιανὸς ἀποστόλῳ καὶ δευτεραίῳ τῷ Μεθυστῷ τῷ Λυκαίνων. Infra: ἀποστόλῳ ἀποστόλῳ καὶ δευτεραίῳ τῷ ἀγίῳ φιλιππῶσι ἐν τῷ Βρωτοτροπέῳ. Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. cap. 1. μοναχὸς δευτεραίῳ ὑπάρχων. Ubi Gregorius M. ut & cap. 3. 7. Prepositum, cap. verò 2. Abbatem habet. Idem qui apud Nilum Monach. lib. 3. Epist. 241.

Δευτερῶς ἐν τῇ πνευματικῇ μάστρε dicitur. Vita S. Pachomij num. 19. δευτέρῳ δὲ τῷ πατρὶς τῷ μοῦς, ὁ δευτερῶς ἰκανὸς ἔστι πρὸς πάντας διδασκῶν, ὡς αὐτὸς ἔφη. Paulò ante: ἐν μὲν αἰκισμῶν πάσης τῆς χάριος τῆς σωματικῆς καὶ δευτερον ἰσχυρῶν αὐτῷ ὑπέμνηον. Sed & alij Monasterij obedientiarj seu διακονίαι, suos habebant δευτεραίος, quos Regule Monastica Adjutores, vel Solatia interdum vocant. Eodem cap. καὶ ἔταξεν αἰκισκῶν καὶ ἰκασίων αἰκίαν, καὶ δευτερον αὐτῷ εἰς συμνήζωμεν. Occurrunt rursum infra iidem αἰκισκαὶ, & eorum δευτεροι, ut & num. 35. 38. 78. 86. 94. 95. & apud Ammonem Episcop. in Epist. de Vita & conversatione ejusdem Pachomij & Theodori, n. 4.

11. Vide Gloss. med. Lat. in Solatium, & in Secundarius.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ε Υ Ὄ Ν, Secundarius, exponitur in Basilic. lib. 6. tit. 25. Δευτερῶν τῷ Δεσποτῶν, apud Zachariam Pap. lib. 4. cap. 31. qui secundus defensor Gregorio M. In fœntia lata in Niphonen Bogomilium sub Michaële Comeno Imp. apud Allatium lib. 2. de Confens. utr. Eccl. cap. 12. Occurrunt Γεώργιος Σακρήλιος ὁ τῷ Δευτερείῳ, καὶ Ἰωάννης Σακρήλιος ὁ τῷ Ουνοχίῳ.

Δευτερείον τῷ ἱερῶν, qui δευτέρῳ ἱερῶν dicitur in Euchologio pag. 292. ubi de ordinatione Presbyteri, respectu illius qui πρωτεύει, seu πρωτοπαπᾶς dicitur. Codinus de Offic. Palat. cap. 1. num. 31. ὁ Δευτερείον τῷ ἱερῶν εὐθύνων τὸς ἱερεῖς, καὶ θείων τῶν δευτερέῳ τῷ πρωτοπαπᾶ. Alter Catalogus Offic. ex Cod. Reg. ὁ Δευτερείον εὐθύνων τὸς ἱερεῖς, ἰσχυρῶν ἐν τῷ πρωτοπαπᾶ, καὶ ἀρχῆς τῷ ἱερῶν καὶ τῷ πρωτοπαπᾶ. Denique Codex Allatianus: ὁ δευτερείον λειψυρῆ καὶ αὐτὸς μὲν τῷ Ἀρχιερέως ὅταν λατρεῖ τῷ πρωτοπαπᾶ, ἕχθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὰ πρόβια πάντα. Petrus Antiochenus Patr. in Epist. ad Michaëlem Cœcularium Patr. Constantinopol. ἰσχυρῶν καὶ ἀρχιερέων καὶ ὁ δευτερείον τὸ πρῶτον καὶ τὸ δευτερον πύθρον αἰρήνης, λέγει, Πύθρον δευτερείου.

Δευτερείον τῷ Διακόνων. De cuius officio idem Codinus, cap. 1. num. 4. ὁ δευτερείον τῷ Διακόνων, πρῶτον τῷ κοινῶν Διακόνων, καὶ εὐθύνων τὸς Διακόνους. Ad de cap. 17. num. 38. 40. & Catalogum Allatianum, pag. 271. Joannes Episcopus Citri in Resp. ad Cabasilam pag. 327. & ex eo Cod. Allatianus apud Goarum ad Eucholog. pag. 273. ἡ ἀρχιερέως ὁ δευτερείον τῷ Διακόνων ἐξ ἀπλῶς τῶν, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν δὲ τῶν τὸ τοῦτον ὄφειλον ἀνδρῶν ἰσχυρῶ καὶ ἐπιπέτου εἰς τὸ ἐκπληρῶν ἀμείνων τῶν ἀρχιερέως Διακονίας αὐτῷ γὰρ ἔστι ἡ μὲν τῷ εὐθύνων ἰσχυρῶ τῷ βασιλεὺς καὶ τῷ ἀρχιερέως τὸ ἐξ ἡγεσίας βασιλεὺς τὸ ἐκπληρῶν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἀμείνων καὶ αἰσθητικῶν τῶν δευτερείῳ τῷ ἀρχιερέως διδόναι καίνας τοῖς ἐν τῷ ἀμείνων Διακόνους, καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ὑπερήμων ἐκπληρῶν καὶ τὸ πρῶτον καὶ ἡγεσίᾳ δευτερείον, ἐξ ὅτι δευτερείον ἐν τῇ τάξει τῷ Διακόνων. Vide Crusium in Turco-Græcia, p. 217. & infra in Σουλᾶ.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ι Α, Secunde, Secundina, Membranzæ quæ foetum sequuntur, apud Paulum Æginetam lib. 6. cap. 75. Vide Gloss. med. Lat. in Secunda.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ε Λ Α Τ Η Σ. Vide in Πρωτολάτικ.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ο Υ Τ Α Η Σ, μέλις, Iulius mensis ἰδύσθαι. Portius.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Π Ρ ὸ Τ Η κυριακῇ, Dominica in Albiis, sine Dominica prima post Pascha. Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 95. ἱερόμυθῳ τῷ νῦν μέλις ἰδύσθαι ὅρας τῷ δευτεροπρατικῷ Κυριακῆς, (ἕχθη δὲ τῷ ἰδύσθαι ἐπιρρητικῷ καὶ κατὰ πρῶτον τὰ ἰδύα) πάντα εὐλογίας, — εἰς χείρας τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέβια.

Δευτεροπύλον εὐθεῖαν. Glossarium MSS. δευτεροπύλον εὐθεῖαν, ὅταν ἐπὶ τῇ ἡγίᾳ ἔσθι. Ex S. Chrysofotomo. Lexicon ex Cod. Colbert. 2199. hæc subdit: ἡ καὶ τῷ σαββάτῳ τῷ κυρίου καὶ ἑτίρας ἰορτῆς διαδεχόμενης σαββάτων γὰρ ἰκασίαν ἡγίαν καλεῖται. Vide Hildorum Pelusiotam lib. 3. Epist. 110. & Scaligeri Canoncs Ifagogicos, pag. 224. 2. Edit.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Τ Ε Τ Ρ Α Ο Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η, Secunda, quarta, & sexta Feria hebdomadis. Canonarium Joannis Monachi, pag. 114. τὰς τῷ δευτεροτοξαμηνιαστικῆς μὲν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Τ Α Ι, qui post utrumque Testamentum secundas διδύσθαι, Traditionibus tributentes,

cas gloriose jactabant. Procopius in Etsiam : δὴ οὗ τείχη ἢ κτῆ. ὅθεν πολιορκία, ἢ τε παλαιὰ καὶ ἄρην Διαθήκη, ὅν ἐδύρασι οἱ ἦ προβατηρίων μίλιχοι παραδόσεις, ἐφ' αἷς οἱ Δυσηρταί λαγύριον παρ' ἐκείνων ἀλαζονεύοντο. Vide Cujacium ad Nov. 146.

ΔΕΦΕΝΔΕΥΕΙΝ, *Defendere, Tueri*. Glossæ Basilic. δεφενδύειν, ἔκμασιν, ἐκδικαῖ. Nicetas de Urbis excidio, num. 2. ex Cod. Barbarogr. εἰς ἄρην αὐτοῦ σιωπῆ ἠνάσθη, ἐπὶ τῷ οἴκῳ μὴ ἐργάζομαι πάντες μὲν ἢ ῥωμαίους αὐτῷ καὶ τῷ παίδῳ, καὶ λαμβάνοντα τὰ χροῦσθην, καὶ δεφενδύειν ὑπὸ ἡμῶν. Pachymeres lib. 8. cap. 23. ἀλλ' ἢ ἡ μάλλον οἱ νεώτεροι ἐξελθόντων ἢ ὧδὸν δεφενδύειν ἀπιστοῦσθε. Utitur præterea lib. 9. cap. 19. extr. Ducas Hist. cap. 21. ἐξήλθε καὶ ἐξ' αὐτῶν ἑτέρα πύλη, δεφενδύειναι θέλον αὐτό. cap. 34. καὶ δὴ πύλησιν ἀποσεισεν τισὶς ἐξήτεινας δεφένσας ἢ δεφενδύειν τισὶς αἰς τὰς κίμας τῶν πόλεων Ῥωμαίων. Utitur præterea Alexander V. Pap. in Confit. pro Cyprisi. Sguroplius in Hist. Concilij Florentini sect. 7. cap. 8. sect. 8. cap. 18. sect. 9. cap. 10. Cantacuzen lib. 4. cap. 14. pag. 757. Hamenopol. lib. 1. tit. 9. §. 21. &c.

Δεφένσιν, *Defensio*, apud eundem Cantacuzenum lib. 4. cap. 14. pag. 757. Sguroplium sect. 11. cap. 6. sect. 12. cap. 11. in Synodo contra Barlaamum & Acyndinum initio, apud Allat. de Confens. utr. Eccl. lib. 2. cap. 17. num. 2. in Diplomate Andronici jun. pro Monembasiotis, pag. 304. 305. 306. &c.

Ἀδφένσιν, *Indefensus*, Ἀνεκδικαῖ, in Glossæ Basilic. & in Nov. 155. Justiniani.

Δεφένσιν, seu *Defensor*, quidam Sacerdos inscribitur apud Crusium, p. 284.

Δεφένσιν, *Defensor*. Lexicon Cyrelli MS. Δεφένσιν, καὶ Δεφένσιν, οἱ ἐκδικαῖ χαρτίς. Glossæ Basilic. Δεφένσιν, οἱ ἐκδικαῖ, ἐκδικαῖ. Helychius : Δεφένσιν, βασιλικῆς, κριτικῆς. Michaël Pellius in Synopsi Legum v. 382.

Δεφένσιν ἐπιτιθεῖσθαι ἕδαλις χωρὶς ἰδύσις.

Simeon Theffalonic. Dial. de Hæresib. ὁ βασιλεὺς ἦ τὰ σιωπῆ ὑπερήβη, ὡς χειρὶς κυρίου καὶ δεφένσιν. Utuntur præterea Balsamon de Privileg. Patr. pag. 145. idem Simeon Theffalonic. de Sacris Ordinac. cap. 9. pag. 174. Sguropl. in Hist. Concilij Florentini sect. 3. cap. 4. sect. 5. cap. 3. sect. 6. cap. 15. Codin. de Offic. cap. 5. num. 17. cap. 16. num. 5. &c.

Δεφένσιν, Ecclesiarius felicitæ, apud Zachariam lib. 1. Dialog. Gregorij M. cap. 4. 10. lib. 4. capite 13.

Δεφένσιν, Δεφένσιν, Δεφένσιν, in re militari, qui dicantur, docent Glossæ Basilic. Δεφένσιν. οἱ μὲν τῆς Κύρουρας, ἦτοι προμαχίς ἐπιχειροῦσθαι πρὸς ἐκδικαῖ αὐτῶν. Præterea Leo in Tactis, cap. 4. §. 21. & Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 3. Δεφένσιν ἦ, οἱ πάντοτε (Cursivibus) ἦ ἰσχυροῦσθαι, μὴ ἐκδίκασθαι ἦ καὶ λύσειν πᾶσι τὰς ἐν, ἀλλὰ σιωπῆσθαι πρὸς ἐκδικαῖ πρὸς κερδοῖαν, ὑπερ αὐτῶν, ὡς ἐνός, τραπῆλαι συμβῆ, ὑπερ δεκαίος ἀν τῆς καλῆσιν ἐκδίκασθαι. Ejusmodi Defensorum meminit præterea idem Leo, c. 7. num. 36. 37. 40. 43. 44. 45. cap. 12. §. 27. 38. 79. 81. cap. 18. §. 145. & Mauricius lib. 1. cap. 8. lib. 2. cap. 3. lib. 3. cap. 5. pag. 86. 87. lib. 6. cap. 2. lib. 7. cap. 16.

Δεφένσιν, idem quod Δεφένσιν. Glossæ Basilic. Δεφένσιν, ἔκμασιν, ἐκδικαῖ. Mauricius lib. 2. c. 1. καὶ μὲν οὖν ἦ δὴ δεφένσιν αὐτῶν βασιβῆν δισμαλῆν. Nicetas Græcobarb. de Reb. Gest. post excid. Urb. καὶ λαμβάνοντα τὰ χροῦσθην, καὶ δεφένσιν ὑπὸ ἡμῶν. Occurrit præterea in Nov. 2. Constantini Porphyrt. &c.

Δεφένσιν, *Defensor*, οἱ ἐκδικαῖ χαρτίς, καὶ Δεφένσιν, οἱ

ἐκδικαῖ, in Glossis Reg. & in aliis legitur ὁ ἐκδικαῖ χαρτίς. Ex quibus emendandus Suidas : Δεφένσιν, οἱ ἐκδικαῖ χαρτίς. Legendum enim Δεφένσιν.

Δεφένσιν, *Defensor*. Manturic lib. 2. Strateg. cap. 14. καὶ ἢ ἢ κ. ἀνδρας ἀφένσιν ἐπὶ τῆς ἑαύτῳ αὐτῶν ῥωλαί καὶ δεφένσιν.

Δεφένσιν, Διαφένσιν, idem quod Δεφένσιν. Διαφένσιν, Διαφένσιν, *Defensio*, ἀντίληψις. Διαφένσιν, *Defensor*, Patronus, ὑπερασπιστής, σιωπῆσθαι, &c. Malaxus in Hist. Patr. pag. 149. ἴππεσι εἰς ἀπόσιν, καὶ ἰσχυροῦσθαι εἰς τῶν ὅτι καλῶς ἴκαται. Anonymus de Nuptiis Theci & Æmilie lib. 5.

Τὸ δικαίον δεφένσιν μου μετ' ἀρματῶν, καὶ ῥεζίς. Idem lib. 8.

Κακὰ καὶ ἰλαθῶσιν. πῶδα δεφένσιν τῶν. Occurrit ibi pluries. Phortius ἀπὸ ἐργασίῳ, παρὰ μου.

Τὰ τέχνη ἢ νερσημύσιν, Καλῶς καὶ δεφένσιν.

Georgius Contares lib. 1. Hist. Athenarum : καὶ μὴ ἴσθαι τῶν ἢ ἐκδικαῖ καὶ δεφένσιν, &c.

ΔΕΧΑΡΤΑ, *Charta Pergamena*, Germano : παλιμψίς, Portio.

ΔΕΧΕΣΘΑΙ, *Supplicare*, quomodo dicuntur Patrini baptizandos excipere. Chronicon Alexandrinum an. 4. Justinus Senioris, de Rege Lazorum : καὶ δέχθαι ἐς τὴν ἀπὸ τῶν βασιλῶν ἰσχυρίων, ἰσχυρίων, καὶ χειριστῶν ἰσχυρίων, &c. Theophanes an 1. Justiniani, de Hannorum Rege : καὶ ἰσχυρίων Χριστιανῶν, καὶ ἰσχυρίων, καὶ ἰσχυρίων αὐτῶν βασιλῶν. Eod. anno : οἱ ἦ βασιλεὺς βαπτίσει αὐτῶν ἐν τοῖς Θεοφάνει, ἰσχυρίων αὐτῶν καὶ βαπτίσει αὐτῶν. Ita an. 11. & an. 2. Leonis Chazari. Leo Grammaticus, pag. 483. ἰσχυρίων ἦ τὰ ἄρμα φῶτα ἐπὶ Νικολάου Πατριάρχου ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, δέχθαι αὐτῶν Ἀλεξάνδρου βασιλῶν, καὶ Σεμανῶν Πατριάρχου. Scholion in Epitome Canon. ἀναδύον ἐπὶ μοναχῶν δέχθαι παρὰ μου καὶ ἄρμα βαπτίσει αὐτῶν, &c.

ΔΗΓΜΑ, *Panis buccæa*, Tzetzæ ad illud Hesiodi, πετάρωφον ἰλαθῶσιν. Οὐκ ἴσθαι, ἰσχυρίων ἦ καὶ.

ΔΗΛΑΤΙΩΝ, *Dilatō*, in Basilic. lib. 7. tit. 34. §. 6. ἰσχυρίων ἦ λαγύριον διαπόσθαι δολαφίαν.

ΔΗΛΑΤΩΡ, *Delator, Accusator*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. Glossæ Basilic. Suidas, & Helychius : δηλάτωρ, οἱ κληροῦσθαι. Cedrenus in Julio δηλάτωρας τῶν διαβόλων καὶ συκοφαντῶν καλῶσι Ῥωμαίων. Ulpianus in Demosth. Orat. in Timocrat. ἦ προσηγορία, δηλάτωρας interpretatur. Theodoritus Epist. 43. καὶ δηλάτωρ ἔργον δέχθαι αὐτῶν. Auctor incertus post Theophanem, pag. 442. καλῶσιν καὶ δηλάτωρας ἀνδρῶν ἀσθεῖς, &c. Utitur præterea Balsamon ad Nomocan. Photij tit. 2. cap. 1.

Δηλάτωρ, *Explorator*. Martyrium S. Anastasij Perse MS. δηλάτωρ ὅτις ἔστιν, ἴσθαι. Infra : καὶ πικρὸν ἰσχυρίων, ὡ δηλάτωρ ἰσχυρίων, ἴσθαι, ἴσθαι καὶ φλυαρίων, &c. Gregorius in Vita S. Basilij Junioris, num. 3. καλῶς ἄρμα λέγουσθαι ὅτι ὅτι δηλάτωρ, καὶ ἴσθαι κατὰ τὸ Ῥωμαίων πολιτικῶν. Idem num. 16. ἄρμα μου, δηλάτωρ, τίς ἐκ πικρῶν δαίμων ἐπὶ τούτων ἴσθαι ἴσθαι.

Δηλοφένσιν, *Deferre, Accusare*. Palladius in Vita S. Joannis Chrysoft. pag. 163. & ex eo Georgius Alexandrinus : ἔτι καὶ τῶν φθόνον ὁσάντων δηλοφένσιν αὐτῶν πᾶσι ἄρμα χίρκασι αἰς τὰς ἀκούσας Θεοφάνει βασιλῶν, &c. Hegesippus apud Eusebium lib. 3. Hist. Eccl. cap. 20. ἐπὶ τῶν περὶ αὐτῶν ἴσθαι καὶ ἴσθαι ἴσθαι, ἦ καὶ ἴσθαι ἰσχυρίων αὐτῶν ἀδελφῶν, ὡς ἰσχυρίων αὐτῶν, ὡς ἐκ φθόνου δαβιδ'. Auctor incertus post Theophanem, pag. 442. τῶν μὲν ἴσθαι

εν δὲ δαρμῷ, καθίσταται τὸς δολοτόρας, ἀνθρώπους αἰσθεῖς, &c. Glossæ Basilic. οἱ δολοὶ δηλατοροῦσι τὸς δολοτόρας ἢ ἀκόντες, ἀλλὰ τιμωρῶν.

Δηλατοροῦσι, *Accusatio, Delatio*. Leontius Prefbyter Constantinopolit. Orat. in Mediam Pentecosten, pag. 729 τὶ τα χάλη σφὸς σφοδασην κενῆτι; τὶ τὴ γλώσσῃ σφὸς δηλατοροῦσιν ἐξέλιε.

Δηλατορίας, *Delatoria, Delatoræ, Accusationes*. Glossæ MSS. Glossæ Basilic. & Suidas: δηλατορία, αἱ τὴ καθίστασι τὸς δημότιον σφὸς δολοτόρας, καθὼς Ρωμαῖοι, αἱ εἰσαγγελίαι. Idem Suidas: εἰσαγγελία, δηλατορία. Anonymus apud eundem, *Αναστάσιος* ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων τὸ τὴ δηλατορίας παθὸς τιμωρῶν πρό τοῦ ἀλλοῖς ἴσθι. Vide Gloss. med. Lat. in *Delatoræ*.

ΔΗΛΙΚΙΑ, *Delicia, Deliciosa, Familiaris*, quæ in deliciis Domini est. Plutarchus in Antonio: ὁ ἢ Σαρμῶνδρος ἢ Καίσαρος παθῆναι παθίσασεν, ἢ ἠδελικα Ρωμαίων καλεῖται. Dorotheus Doct. 18. ἢ τὴ αὐτὸς δολοῦσιν τὸς σφραῖστους ἐισαγὼν ἐν πολλῇ τρωφῇ. αἱ γὰρ ἐν πολλῇ βλακείᾳ αἰσι τὰ δολοῦσιν τὸ τούτων. Vide Gloss. med. Lat. in *Deliciis*.

ΔΗΜΕΥΕΣΘΑΙ, *Proferri*, in Basilic. lib. 7. tit. 18. cap. 20. Item *Publicari, Confiscari*, apud Harmenopol. lib. 1. tit. 2. §. 36. 56. & alibi.

ΔΗΜΟΙ, *Faliones Agitatorum*, quæ primò quatuor fuerit, *Venetæ, Præsina, Albata, & Russata*. Deinde ad duas redactæ, *Venetanæ & Præsina*, τὸ δῆμον ἐκ παλαιῶν ἔσ μοῖρας δύο διςκατῶς, ut est apud Procopium in Hist. arcanâ, pag. 30. 1. Edit. Chronicon. Alexandrin. pag. 7. Anafatij: ἰστανικὸ ἀσφῆρῆ, — ἰστανικὸ ἀσφῆρῆ μεγάλο, ἢ κατῶθεν οἱ δῆμοι κτλ τὴ ἐξουσίαν. Idem an. 5. Justiniani. αἰσθῆσι τὰ μέρη ἐκ τῆ ἰστανικῆ, ἐκράσαν οἱ δῆμοι τὸ Πρασινοῦ, &c. Theophanes an. 18. Mauricij: οἱ ἢ δῆμοι πλὴν πόλιν ἰστανίτων. an. 20. ὁ δῆμος τὸ Πρασινοῦ ἐκράσαν, &c. Occurrit apud alios non semel.

Δημάρχος, *Faliorum Princeps*. Theophylactus Simocatta lib. 8. cap. 7. τὸς Δημάρχους αὐτακράτωρ ἀσκαλαρέμῃσιν εἰς τὰ βασίλεια, ἢς διοικητῆς τὸ δῆμον ἔσων τὸ πλῆθος δολοκαλῶν. Theophanes an. 20. Mauricij: ὁ ἢ Ἀλέξανδρος Κοσμά τὸ τὴ Βυζάντιον Δημάρχου χείρας ἠσθελοῦν, ἄσθιν τι καὶ ἔβρασαν. Ibid. Σέργιος Δημάρχος τὸ Πρασινοῦ μέρη. Idem an. 4. Phocas: ὁ ἢ Γερμανὸς τὸς Δημάρχου τὸ Πρασινοῦ τάλισον χευσίσι ἀπίστωσαν, &c. & an. 5. οἱ Δημάρχου τὸς δύο μέρων. Leo Grammaticus in Michaële Theophili F. pag. 466. καὶ οἱ Δημάρχου ἄμα τοῦς δῆμοι. Adde Continuat. Theophanis lib. 3, num. 43. Codinum de Offic. cap. 6. num. 27. &c.

Δῆμος, Gradus Hippodromi in quibus federe conducerant δῆμοι seu *Faliones*. Theophanes an. 27. Copronymi: ἢ ἐξέλιψον σφὸς τὸς Διπτοῦσιν εἰς τὸ ἰστανικόδρομον, — ἐκδοῖσιν ἢ αὐτὸ ἐν τοῦς δῆμοις, κατῶθεν, ἢ ἐπίστωσαν ἢ κένιν ἀντίστων ἰστανῶν. Ubi Miscella, *cumque venisset ad vulgus*. Infra: ἢ καθίστασι αὐτὸς ἀπίστωσιν τὸ δῆμον, &c. Leo Grammaticus in Porphyrog. pag. 507. οἱ λεγόμενοι ἐκ τῆ ἰστανικῆ δῆμοι κατῶθεν, οἱ ἀπὸ ἐσθῆσις τὸς βασιλικῶν σφόν ἰστανίτων. Scylitzes in cod. Augusto, pag. 631. ἰστανίκο ἢ ἢ μίσησ ἀπῆσ μὲν δεικνύμεν, καὶ καθίστασι οἱ λεγόμενοι δῆμοι σφιστῆσ τὰ καλῶν αὐτῶ βασιρα καὶ τὰ σφῆτα.

Δημότης, *Demoticus, Faliosus*, qui ex factione aliqua est. Theophanes an. 5. Justiniani, pag. 156. ubi de feditione Victoriatorum: κρατήσας ὁ Υπαρχὸς τὸς δῆμότης τὸ ἀστανῶντων, ἰσφῆρισαν αὐτῆς. Infra: ἀπίσθων ἢ τὴ ἡμέρα ἀσθῆν χηλίστασ λῆ, ἀσφῆρῶν, ἢ ἰστανῶν ἰστανῶν δῆμότης πῶσθῆ. Nicephorus Constantinopolit. in Brev. ἢ τοῦς ἐκ τὸς λεγομένων ζῆματων δῆμότης, &c.

Δημολέων, *Ex Falioribus vel Faliosis exercitum conscribere*. Theophanes an. 32. Justiniani: καὶ πῶν τῆ ἰστανῶν ἐκ τῆ πόλι μὲ τὸ ὑπαρχῶν αὐτῶ τῶτο ἢ γῆς ὁ βασιλεὺς ἰστανῶν τὸς πολλῶς, καὶ ἐπιμῆσαν εἰς μακρὸν τὰ χῶ.

Δημογῆριον, apud Nicetam Græcobarb. ubi Cod. al. habet *Δημοσασίαν*. Glossæ vet. *δημογῆρης, Seditiosarius*.

Δημοκρατῶν, dicitur Cicerensis Factio quæ in feditioribus prævalere. Theophanes an. 2. Justiniani Thracis: τὸ δ' αὐτῶ ἔτε ἰστανοκρατῶν τὸ Βυζάντιον μέρῃ ἐν πάσας πόλιν ταραχῆς ἐκράσαν.

Δημοκρατία. Idem Theophanes an. 4. Justiniani: ubi de Cometa: καὶ ἰστανῶν κοσμηκαὶ ὁ δημοκρατῶν, καὶ σφῆσι. Ubi Miscella, *ubi que obtinentes faliones*.

ΔΗΜΟΠΟΛΕΜΟΣ, *Prelium apertum*, Latinis Scriptoris fequioris ætatis, *Bellum publicum*, uti pluribus in ea voce docuimus in Gloss. med. Lat. Mauricij lib. 7. Strateg. cap. 4. σφασθῶν ἢ ἰστανῶν ἀσφῆρῆσ τὸς ἰστανῶν καὶ τακτικῆ ἰστανῶν, ἢ σφὸς τὰ σφασθῶ ἰσταν ἰστανῶν σφῆσ, cap. verò 5. 11. 13. ejusdem libri *δημοσῶσ πῶσθῆσ* dicitur.

ΔΗΜΟΣΙΑΡΙΟΣ, *Municiper*. Constantinus in Taciticis, pag. 22. ἰσταν ζῆματι τῆ σφασθῶν, ἢ δημοσῶσιον, ἢνα ἀνασφῆσ αὐτὸ εἰς τὸ δῆμον. Vide in Gloss. med. Lat. in *Dimofariorum*.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ, *Balnearium Publicum*. Socrates lib. 2. cap. 16. ubi de Zeuxipio Constantinopol. καὶ γὰ πολλοὶ σφασθῶν ἐκ σφῆσ σφῶσθῆσ, σφῆσ τὸ δημοσῶν. Infra: ἐκ τὸς δημοσῶν ἰσταν τὸς ἐκκλῆσιαν ἰστανῶν. Et lib. 7. cap. 39. τὸς δημοσῶν, ἢ ἰστανῶν ἔσταν Ἀρχιλλῶν.

Chronicon Alexandr. an. 3. Hadriani: καὶ καθελῶν τὸ ναὸν τὸ ἰστανῶν τὸ ἰστανῶν, ἔσταν τὰ δύο δημοσῶν, καὶ σφῆστων, &c. an. 25. Constantini: τὸς δημοσῶν λυσῶν Ζεὺσιπποσ. an. 7. Constantij: Κωνσταντιναὶ δημοσῶν ἐκ ΚΠ. — ἰστανῶν ἀσφῆρῆσ, an. 1. Valentiniani: ἢ κτῆσιν δύο δημοσῶν ἐκ ΚΠ. πρὸς τὰ αὐτῶ ἰστανῶν ἀνασφῶσιαν καὶ Καρσιανῶν. Ita an. 19. 25. 35. Theodosij, & an. 7. Anastasij. ἀσφῆστων λυσῶν, τὸς semper apud Theophanem, pag. 129. 150. 206. 211. 212. 220. Extat in Anthologia lib. 4. pag. 354. Edit: Henr. Stephani, Leontij Scholasticij Epigramma εἰς ἴσταν (βαλάνειον) παρακείμενον τὸς δημοσῶν ἐκ Βουσίλιον, Zeuxipio scilicet.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ, *Demoticus, Ficus publicus*. Glossæ Basilic. σφῆσ, δημοσῶν. σφῆσ, δημοσῶν ταμῶν. lib. 22. Basilic. tit. 1. cap. 31. ἐκ δὲ ἰστανῶν, ἢ ἰστανῶν, ἀλλ' ἐκ τὸς ἀσφῆστων ὁ δημοσῶν ἐσθῆσι. Constantinus de Adm. Imp. cap. 27. καὶ ἰσταν καὶ ἰσταν τὸς βασιλεὶ τὰ νεμεσιμῶν τὸς δημοσῶν. Infra: καὶ ἰστανῶν ὁ Πανσφῶν Ναρσῶσ εἰς τὸ σφῆσ τὸ ἰστανῶν ἰστανῶν πῶσθῆ τὸς δημοσῶν. Anna Comnena lib. 6. Alexiad, pag. 157. καὶ παρασφῆμα τὸς μὲν σφῆσ τὸς ἀσφῆστων τὸς δημοσῶν ἰστανῶν ἰστανῶν κατ' ἰστανῶν ἰστανῶν τὸς τὸς δημοσῶν σφῆστων. Vide Nomocanonem Cotelerianum, num. 357. & Gloss. med. Lat. in *Publicum*.

Δημόσια, *Tribuna publica, Fiscalia*, seu que in *Fiscum publicum inferuntur*. Justinianus in Nov. 8. init. καὶ μὲν τὰ σφῆσ ἢ νεμεσιμῶν τὸς δημοσῶν καὶ τὸς ἀσφῆστων ἰστανῶν σφῆσ τὸς πλὴν δημοσῶν δῶστωσ τὸς δῶστωσ τὸς μὲν τὸς ἀσφῆστων τῆσ. Ita cap. 8. 10. 12. & alibi passim in aliis Novell. & apud IC. Gr. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ, cap. 73. κελῶστων χηλῶ νεμεσιμῶν ἰσταν ἰστανῶν κασφῆσ τὸς Ἀββῶ Σαβῶ δῶστωσ ἐκ τὸς Παλασφῆστων δημοσῶν. Mox: ἐκ τὸς δημοσῶν λῶν.

Δημοσιότης, τῶσων, *Publicanus*, in Gloss. Latin. Græc.

Δημοσῶν, *Publicas rationes tractare*, in Basil. lib. 56

lib. 56. tit. 8. c. 4. *δημοσίων, Procurator fisci, qui fiscalibus praef. functionibus*, apud Harmen. lib. 2. tit. 3. §. 13. *δημόσια κινήν, Publicatæ accusationem iniitueret*, apud eundem Harmenopol. lib. 1. tit. 2. §. 42. *δημοσιασίων ἀγωγήν, Populares actiones*, in Basilic. to. 1. p. 420. ΔΗΜΟΤΑΙ, *Factiones Circensium*, Nicephorus Constantinopol. in Brev. ἐν τοῖς ἐκ τῶν κληρονομίων χρωμάτων δημόταις, &c. Vide *δημοί*.

ΔΗΝΑΔΗΨΙΤΑ, *Δυναστάριον*, Glossæ MSS. Colbertæ: *δυναδάριον, κτλ* Ρωμαίαις, ἡ ἀρχὴ βασιλικῆ. Suidas habet *δυναδάριον*, ἡ ἀρχὴ Ρωμαίων, ἡ ἀρχὴ βασιλικῆ τοῖς στρατιώταις *δυναδάριον*. Ita etiam legit Phavorinus. Hic hærent viri docti.

ΔΗΝΑΡΙΟΝ, *Δυναρεόν, Denarius, Moneta*. Glossæ Græco-Lat. *Δυναρεόν, Sextertertium*, *Δυναρεόν ληνόν, Asprum*. Lexicon MS. Cyrilli: *δυναρεόν, νόμισμα*. Addit Hefychius, ἡ ἀρχὴ ἀργύριου. Glossæ Basilicæ. Σαδάρια, *δυναρία*. Inscriptio Thyatirensis apud Virum Eruditum J. Sponium tom. 3. Itiner. pag. 120. ΜΗΔΕΝΟΣ ΕΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΦΕΥΘΙΣ ΟΘΕΙΝΑΙ ΤΙΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΤΑΥΤΗΝ ΟΣ Δ ΑΝ ΤΟΑΜΗΞΗ Η ΠΟΙΗΣΗ ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΑ ΔΩΣΕΙ ΕΙΣ ΜΕΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΝΟΝ ΑΓΓΥΡΙΟΥ ΔΗΝΑΡΙΑ ΧΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ. &c. Joannes Chronographus in Cod. Reg. MS. 1027. *λίρας κατὸν χρόν τῶν Ρωμαίων ἰσχυρῶς, ὥστε πολλὸν δὲ ληνάριον ἢ μόνον ἢ οἴτω παραβύλιον*. Martyrium S. Athææ & Socior. MS. *ἰσχυρῶς μὲν ἐλκεῖ δὲ ληνάριον περικυλίον δὲ σόλιον*, Alexius Comnenus in verbis. Politic. ad Spancam:

Καλὸν ὅτι ἴσαι, τίκον μου, κακὰ να τὸ ἐξομιαζεις τὸ ἀράγμα, τὰ δὲ δυναρία σὺ, &c.

Historia Apollonij Tyrij:

καὶ μὴ κακίτα τρέκισθὶν νὰ θάνοι τὰ δὲ δυναρία.

Anonymus de Bellis Francor. in Morea:

Δυναρία ἰχθυὶ πολλὰ, ὅστε τὴν τρυφερὰν.

Alibi:

Ὅτι ποταίον μὴ ὑπὸν ἴδων εἶδε δὲ δυναρία. Utuntur non femel Scriptores, Hegeſippus, Epiphanius, &c.

ΔΗΠΟΤΑΤΟΣ. Vide in Δηποτάτο.

ΔΗΤΕΥΕΙΝ, *Diare*. Glossæ Basilicæ. *ἰκίρα δητανίον, ἄδολα σελήβη*.

ΔΗΡΗΓΕΥΕΙΝ, non tam *Comitari*, quàm *Antezere* ac *Præcedere*, in pompis solemnibus, προσποιοῦσθαι, προσπορεύσθαι, προσπορεύεσθαι. Ea enim vis est vocis ἐπιμακίον, quæ idem valet quod *dirigere* uenit, tametsi Latinam *Dirigere* vix hoc significatu reperias. Glossæ MSS. Suidas & Phavorinus: *δηρηγέμερον, ἐπιμακίον, ὅτι ἡ ἐπιμακίον Ρωμαίων*. Chronicon Alexandrin. an. 25. Constantini: *κελεύσας κτλ* ταῦτίον ἢ ἡμέρας ἢ ἡμερῶν ἐπιμακίον ἰπτικῶν στήναι πλὴν αὐτῶν ἢ ἑρῶν ἐξήλκυ δὲ δηρηγέμερον κατὰ τὸν στρατομάχον μὲν ἡ γλαυκῶν καὶ καραπαζίων, &c. Ex his evanescit Meurfij emendatio.

ΔΗΣΕΡΤΩ. Vide in Δείστρον.

ΔΗΦΕΝΔΕΥΕΙΝ, *Δηφενεω*. Vide *Δηφενεύειν* & *Δηφενεω*.

ΔΙΑΒΑ, *Via, Transitus, διαβάσις*. Glossæ Græco-barb. *ἀπορθεῖν, ὅτε δὲν ἰχθὶ σράτας ἦν ὄδον, μὴ δὲ μοσάτιον, μὴ δὲ διαβάσιον*.

Διαβάσις, *σμεσις Via, Transitus*. Anonymus de Bellis Francor. in Morea:

Ὅτι κτλ ἄρα τὸν τὸν καὶ διαβάσιον τῆς.

Item *Vie macinium*, apud Harmenopolium lib. 2. tit. 4. §. 59. Vide Gloss. med. Lat. in *Ambulatorium*.

ΔΙΑΒΑΤΙΚΟΝ, *Tributum pro mercium transitu penſionari solutum*, in Diplomatè Andronici Junioris pro Monembasotis, apud Phranzen lib. 3. c. 24. *δῶτο τὴν ἀπαλήθειας ἢ κομικῆς, ἢ διαβατικῆς, ἢ ἢ ποριτικῆς*. Affixæ MSS. Regni Hierofol. c. 297. *ἢ λίνε τῷ Ἐρῆστῳ* — τὸ δὲ ἴσον νὰ δέσῃ διαβατικῶν κτλ καμυλορόμων, &c.

Διαβατικὸν, *Transitus seu via de ade in aliam*: postis, *Galerie*. Glossæ Basilicæ. *Βασίλειον, παροδικόν, ὅτε διαβατικόν, ὃ λέγεται παροδοῦ*. Anonymus de Templo S. Sophiæ: *τότε γδ ἐπὶ τὰ διαβατικά δὴτὰ παροδικῶν μὲν ἢ μεγάλης ἐπιπέδου ἴσους, ἢνὰ δὲ ἄρχη ἴσους αἰ ἄλιν, ἐπὶ μὴ ὄρασθαι παρὰ τινῶν*. Vide *Βασίλειον*.

Διαβάτις, *Peregrinitas, παραπίδμον, ἰσπότης*.

ΔΙΑΒΑΖΕΙΝ, *Diffare, Legere, Recitare, ἴπαλαρεῖν, λέειν, ὄρος μαλλίεον, ἀναγιγνώσκεον*. Chron. MS. Manuelli Malaxi, p. 454. *ἀδύροσ ἀπὸ Πυλ. χρωρὶ ἀνὰ δὲ ἴσους αὐτῶν πάντοτε νὰ μὴ δὲν ἴσπορῶσθαι, χωρὶς νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα*. Infra: *ἐπὶ τότε τὴν ἴσους τὸ γράμμα, ἐπὶ τὸ διαβάσειον*.

Διαβάσις, *Leſtor, dictus recentioribus Græcis, qui felicit Patrum Homilias, Sanctorum Vitas, & devota quæque opera in Ecclesia legit*. Ita Goarus ad Euthologium, pag. 239.

Διαβάσις, *Leſtorium, Pluteus, ἀναδοχῶν*.

ΔΙΑΒΑΤΡΟΙ, *Stationarij æve Cohortaliibus*. Cohortales autem Officiales Præfidū, vel Conſularium, vel Correctorū. Ita Cujacius ad l. 1. Cod. de Cohortal. l. 12. ΔΙΑΒΑΤΡΩΝ, pro *σὺς ἴων, per violas*, apud Myrcellum de Antidor. cap. 37. & de Pastillis, cap. 48.

ΔΙΑΒΟΥΛΟΝ & Διαβούλιον, apud Hefychium *διαλογισμὸς* exponitur. Nicetas: *ἔτω τὰ τὴν ἰσπότησιν ἰσπότησιν διαβούλιον, Consilia*.

ΔΙΑΓΕΛΑΤΟΣ. Codinus de Offic. cap. 4. num. 13. *ἔξου δὲ ἐπὶ τὸ τότε ἐκαταρίον ἢ Βασίλια ἐπιτοκίς, ἢ μωροδὲν ἢ ἰσαμάριον κατὰ ἴσους ληνάριον διαβούλιον, ὅπῃ δὲν ἢ καθήκον ἴσους ἑρῶν, &c. n. 20. τὸ ἢ ἐκαταρίον — ἴσους ἰσπότησιν τὴν ἢ ὅπῃ δὲν πλὴν ἢ βασιλικῶν ἐκίτα διαβούλιον*. Ubi Gretzerus, *sub viri specie pellucidū, & utrinque translucentis*, Goarus verò, *liquato ad pigmentum metallo pellam imaginem*, interpretatur. Neuter, ni ipse fallor, bene: intelligit enim imaginem Imperatoris stantibus depictam, ac vitro pellucido testam.

ΔΙΑΓΕΝΟΜΩΝ, *Cognitor, Disceptor, Arbitrator*, in Gloss. Gr. Lat. Ita usurpat Basilica to. 2. pag. 124. Harmenopolium lib. 1. tit. 4. §. 57. & alij.

ΔΙΑΓΟΤΜΥΖΕΙΝ, *Prædari, Vastare, Rapere, Porthē*. Glossæ ad Iliadem Barbarog. Nicolai Lucañi: *Πορθημενός, Διαλομαρμενός*. Manuelli Malaxi in Chron. MS. p. 718. *ἢ ἢ Τύρκων ἢ ἀρμαδὰ ἰσαμάριον ἐπὶ ἢ Μαυλοσὶν ἴσους κάρσον ὅπῃ τὸ ληνάριον Ταυρομάχον*. Anonymus de Nuptiis lib. 2.

Ἐκ τῆς κατὰ ἰσπότησιν, καὶ ἄλλοις ἢ λαὸν τῶν, τὸ πῶς ἰσαμάριον πλὴν πόλιον γδ ἐκίτα.

Διαγόμα, *Præda, Diverſio*, Joannes Cananus de Constantinopoliti. p. 191. *ἢ γδ ἰσαμάριον ἢ φῆμα ἐπὶ τὰ ἴσους ἢ μωροδὲν πῶς ἰσπότησιν ἢ πῶς ἐπὶ διαβούλιον, ἢ ἀρχμαλοσίων, &c. Paulò supra scriptum, ἢ διακομῶν*.

ΔΙΑΓΡΑΦΗ, *Deſcriptio, Indictio*, in Nov. Justiniani n. 119. in Nov. Justiniani de sacris domibus cap. 6. lib. 54. Basilic. tit. 7. *ὁ ἀπαρθεῖν δημόσια, apud Hefychium. Vide Gloss. med. Lat. in Diagraphum, & in Deſcriptio*.

ΔΙΑΔΕΣΜΑ, *Malva, Zoroastris*, apud Interpol. Dioscor. cap. 332.

ΔΙΑΔΗΜΑ, *lequioribus sæculis aliud fuit à fascia illa regali, quâ caputangebant Imperatores*. Codinus de Offic. cap. 6. num. 34. ubi de vestibus Imperatoris: *ὃ ἢ νῦν καλῶν διαδήμα, ἰσπότησιν πάλαι ἴσους στρατιωτικῶν, δὲ δὴ ἴσους τιμῶν, ὅτεν ἔξου ἢ τίτλων ἰσπότησιν ἀφῆρῃν τὸ ἴσους, τῶν ἢ Μαυλοσὶν ἐπίμας ἢ χεῖρὸν ἰσπότησιν, ἢ ἴσους παρὰ δὲν τῶν βασιλικῶν, & num. 37. ex Cod. Reg. καὶ ἢ ἢ ἴσους ὄρος βασιλικῶν φέρον, ἢν ἀπὸ δὲ ἴσους πλὴν ἐπὶ ἢ χεῖρὸν ἰσπότησιν ἢ ἴσους ἴσους πλὴν ἴσους ἢ ἴσους, ἢ νῦν, ἐπὶ ἴσους, καλῶν διαδήμα, τὸ στρατιωτικὸν αὐτῶν, &c. Adde cap. 17. num. 14. Est igitur *Diadema*, & fascia illa latior, quâ Imperatoris pectus tingitur*

Και οὐ ἴδεν αἰσχρῆσαι, ἵδ' ἐξήρησεν τὸ ἔχρσ,
Να σβυρίξῃσαι, να ζήσας ὡς ἵνας διακονάρης.

Infra :

Βλέπῃς με πῶς ἤμα ἐσαυθῶ, ζητῶ σὰν διακονάρης.
Vide mox in Διακονητικῶ.

ΔΙΑΚΟΝΙΑΙ, *Ministeria* quibus occupabantur Monachi, ac iis incumbant, vel quibus prae-
ficiantur ab Hegumeno, seu Abbate, eaque antu-
na. Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Joannis
Solitarij, num. 6. ¶ ἢ κερπῶ δ' ἀλλοτρίῃς ἢ διακονικῶν
φθάσασθαι, — οὐ ἀποβλήσας Οἰκονομῶν τῶτων ἢ μέγα φασ-
σῆρα Ξενοδόχων ἀποβλήσας ἢ Μαζῶρον, ἢ ταύτων μὲν
σοφονίας ἢ χαρατῆς ἢ διακονίαν δ' ἐξήσυχῆσθαι, πάντας τὸς
πατέρας ἢ ὑπερήκους ἰθαράπνοσαι, & num. 7. ¶ ἢ οἰσωπῶ
ἢ τσοικτικῶς πληρωθῆσας διακονίας, &c. Vita S. Pachomi-
i num. 29. de quodam Fratre qui Oeconomi munus
ambiebat : ἥπιστο ἡμῶς ἕως διακονίαν ὑπὲρ πάλ-
λαι ἢ ἀζίαν. Adde n. 49. & Paralipomena de eodem
S. Pachomio, num. 23. &c.

Διακονηταί, Monachi, qui in Monasteriis in officin-
is, operi sibi praestitutum incumbunt : vel etiam Mo-
nasteriorum famuli. Joan. Moschus in Limon. cap.
158. κίπτον ἢ ἔχρσιν διςπικῶτα ἀπ' αὐτῶς σημειοῖς ἐξ ὁμοί-
ου τῶ ζῆλον ἢ θαλάσσης ὡς ἐπὶ λαγυδάσ' ἔχρσιν ἢ διακο-
νίτῶν ἐξ αὐτῶν ἐκῶ. Typicum S. Sabae, cap. 5, exte-
mo : ἀλλ' οἱ μὲ ἀσπυδῶντες εἰς ἱερῶζονον, οἱ ἢ εἰς ἀνα-
κτον, ἔτιρεῖ ἢ εἰς ψαλωμάδης, εἰδῶσι ἢ προσιώτῶσ' οἱ ἢ
διακονηταί ἐσολοζῶσιν ἐν ἢ διακονίας αὐτῶν. cap. 57. extr.
ἀλλ' ἵδ' ἔτηρο παραχρησῶν ἢ ἀδελφῶν κ' ταύτας τὰς
ἀζίας τελοαρακῶσας ἢ μοιῖς ὅλους ἐξήρζωζῶσας παριούσ' ἢ
διακονητῶν μόνων. Balsamon in Meditato de Chastoty-
phylae & Protocido : καὶ ἀνάθηται ἢ τῶτων διακονη-
τικῶ διακονηταί. Vide Apophthegmata Patrum in Ar-
fenio, num. 32. 37. At in Diurno Romano, cap. 7.
tit. 17. *Diaconia* appelluntur pauperes qui in *Dia-
coniis* alebantur. Vide in Διακονητικῶ.

Διακονηταί, dicunt in Sanctimonialium Monaste-
riis, quae officio aliquo funguntur, in Typico MS.
Monasterij Deiparae ἢ Κιζαεβίτωνος, cap. 10. 18. &
alibi non fepel.

ΔΙΑΚΟΡΕΥΣΙΣ, *Sturpum*. Διακονῶν, *Sturpa-
re*, in Glossis Gr. Lat. *Deservinare*.

ΔΙΑΚΡΙΝΟΜΕΝΟΙ, Hæretici, qui *Difcer-
nentes* videntur appellari in lege Vvisgotthorum
lib. 12. tit. 2. §. 21. Qui scilicet Concilium Chalcedo-
nense impugnabant. Quippe post peractum istud
Concilium, totus Oriens in partes scissus est. Nam
Concilij definitionem alij omnino rejecerunt, ut
Eutychanj; alij omnino receperunt, ut Catholicij, qui
inde dicti sunt *Συνδοῖς*; nonnulli denique partim re-
jecerunt, partim receperunt, ut *διακονομῶν*, quos
apud Leontium, & ex eo alij, *Hæsitantes* : Joannes
verò Langus in lib. 18. Nicephori Callisti, cap. 45.
& Henricus Valefius *Segregatos* vertunt, ut qui se
ab aliis divulserant : quâ quidem voce eâdem signi-
ficatione utitur Sozomenus lib. 7. cap. 2. ubi de
quibusdam Hæreticis : ἐκ τῶτων ἢ οἱ μὲν διακρινθῆναι,
ἴδῃ ἐκκλησιαζῶν. At Joannes Moschus, cap. 96. *δια-
κρινῶν* & *διακρινῶσ*, pro *hesitare* usurpat : ἐστ' ὁ
αἰθῶς Ἰγνακῶς ἐκπεσῶλῖδῶν πόλι εἰς Μακαριῶν ἢ Ἀρ-
χημῆτικον ἱεροσολύμων, καὶ δῖσκον πρὸ κοινοῦσας
αὐτῶ. Infra : καὶ κοινοῦσας Μακαριῶ διακρινῶσαι. Ita
etiam alij quos laudat Suicerus. Verùm Valefij in-
terpretationem tueretur inprimis Nicetas Choniates
in Thefauro Catholicæ fidei lib. 9. ex Cod. Cæsa-
reo : καὶ τὸν ἢ εἰδῆσαι ὡς ἢ ἀζίας ταύτης συνδοῦς καθ-
ρισῶ διακρινῶν ἰσραηλῶντες ἢ ζυμῶρον Ἰλιονῆσας Ἐπι-
σκοπον, οἱ τόντες ἀνιδυβῶρῶνοι ἢ καθολικῆς ἐκκλησίας
ἀπίστῶσαν, καὶ διακρινῶρῶντες ἑαυτῶς, ἐκ ἢ μὴ σωτι-
σθῆσαι τῶς θυγαθῶσι πῶσθ' ἢ ἐν Χαλκιδῶνι συνλιβῶν-

των πατέρων, καὶ εἰς δῶσκα διαβίβῶσαν Θμίματα, ἐν
οἱ μὲν Ἐυζυγῆταισιν λαγυρῶν, &c. Vide Timotheum
Presbyt. de Hæretic. pag. 122. 1. Edit. Leontius
lib. 5. de Sectis, pag. 460. καλεῖθ' ἔν ἢ ἐπιστολῇ αὐτῇ
Τόμου Διοῦθ', καὶ ἐν ἀριστοβούλου οἱ διακονο-
μῶν.

Laudatur in Concilio Nicæno II. Act. 5. Joannis
ἢ Διακρινῶρῶν Historia Ecclesiastica, ut & à
Theodoro Lectore lib. 2. Nicephoro Callisto lib.
16. cap. 29. Anonymo in Antiquitat. Constantinopo-
pol. pag. 79. Edit. Reg. & à Codino in Orig. num.
16. & 49. ubi nudè *διακονομῶν* indigitatur. Hunc
esse Joannem existimat idem Valefius, qui Histo-
riam Ecclesiasticam scripsisse dicitur libri decem,
in quibus, ut refert Photius Cod. 41. Calchedo-
nensem Synodum profcindit, unde *διακονομῶν*
cognomen meruit. Adde eundem Photium Cod.
24. Laudatur præterea ab Hæschelio ex Bibliotheca
Augustana Tractatus καὶ ἢ ὁμοιωμάτων ἢ καλυ-
μῶν Διακρινῶρῶν. Occurrit etiam hæc vox *δια-
κονομῶν* generaliter sumpta apud Scylitzum pag.
702. Confule Virum doctissimum Cotelerium ad
tom. 2. Monumentor. Ecclesiæ Gr. pag. 663.

ΔΙΑΚΩΝ, *Diaconus*. Euchologium Goarij, pag.
489. ὁ δῖσκον λέξασ τὸ, Κίεσ δ' ἰσραηλῶν. Malaxū
in Hist. Patriarch. ἐπιθῶν ἤμα ἄρχιερῶν, ἢ ἱερέων, ἢ
δῖσκων.

Διάκων. Symeon Thesalonicensis de Templo : ἢ
διακῶν ἢ κληρῶν τῶν λειψῶν ἐς ἴσρητι τῶτων ὑπὲρ
τῶ, καὶ μὴ δῖσκων χωρὶς ἱερέων τῶ πρώτων, ἢ δὲ ἢ
ἰσραῆλτες ἀρχεικῆς ἔστι ταξῆσ.

Ἰεροδιακονοί, Græcis hodiernis præsertim, dicuntur
Diaconi Monachi, ut ἱερομόναχοι, *Monachi Pres-
byteri*, ut qui Sacris votorum obsequiis dicati,
ministerij Sacris inserviant, inquit Goarus, tum
etiam ut distinguantur Diaconi Ecclesiastici, à
quibusvis ministris. Hinc in Euchologio, *δῖσκῶν*
ἢ ἱεροδιακονίας, ὅταν πῶς ὑπὲρ ἢ διακῶν μὲν ἢ ἱε-
ρέων, &c. Catalogus offic. M. Ecclæ. Allatians : ὁ
μέγας Οἰκονομῶ ἢ ἱερίων ἱεροῦ ἢ ἱεροδιακῶν.

Ἀρχidiaconοί, *Archidiaconus*, *Primus Diacono-
rum*, Αὐτοῖς Ἀρχidiaconοῖ ἢ ΚΠ. ἀριστατῆς ἐκκλησίας,
in Concilio Calchedonensi : Ἀρχidiaconοῖ ἢ Χερσι-
φύλαξ ἢ μὲν ἄλλης ἐκκλησίας, in Sanctio Lucæ Patr.
Constantinopolit. in jure Græco-Rom. pag. 220.
Photius Cod. 182. de Eulogio Archiep. Alexandri-
no : λέξῃ ἢ τῶ Ναυατον ἑσῶ Κορνηλίῶ Παπά Ρώμης Ἀρχι-
διακονοῖ ἢ Ρωμαίων καθιδῶσαι ἐκκλησίας, εἰς ἐν τῶν καὶ
τόπῶ κρατῶν τελευτῆσ ἢ Πάππ τῶ ἄρχιερῶν κληρῶν
ἔτιρε. Scribit Sozomenus lib. 7. cap. 19. apud Alex-
andrinos Evangelium solum legere Archidiaconum
confuevisse, apud alios verò Diaconum : ταύτων ἢ
πάλ ἱεράν βίβλον ἀναγνώσασ ἐσῶσῃ μόνῶ ὁ Ἀρχidiacono-
μῶ, &c. Et etiam obtinuit in Ecclesia Constantinopo-
litana. Catalogus Allatians Offic. M. Ecclæsis : ὁ
μέγας Ἀρχidiaconοῖ, ὅταν λειψῶν ὁ Ἀρχιερῶν, λέξῃ
τὸ Εὐαγγέλιον. Catalogus alter Allatians : ὁ μέγας
Ἀρχidiaconοῖ, ἢ δ' αὐτῶσ ἢ διακῶν, ἢ τῶσασ ἢ μὲν
ἢ ἀρχιερῶν ἢ μὲν ἄλλης ἐκκλησίας, ἀλλ' ἱερίκῆς εἰσι καὶ
μόνα. Describitur porò à Goato Ordo ad benedi-
cendum Archidiaconum M. Ecclæsis in Euchologio
pag. 184. Alia vide in Gloss. med. Lat.

Ἀρχidiaconοῖ ἢ βασιλικῶ κληρῶ, apud Nicephorum
Gregoram lib. 5. & Pachymerem lib. 5. cap. 9. Ephra-
mum in Chron. de Nicephoro Ephesino Patr. Con-
stantinopolit.

Ὁς Ἀρχιεπίκῆς πρὶν ἢ παλατί.
Anonymus ex Cod. Reg. describens dignitates Pal-
latij :

Παρίων ἄρχων ἱεράν Διακῶν.
T 2 Scribit

Scribit Codinus, cap. 17. num. 38. olim Magnam Ecclesiam habuisse suum Archidiaconum, sed sua tempestate eo caruisse, penesque duntaxat Clerum Palatinum extitisse, tamen, inquit, ratio incerta sit. De illius vero Dignitate ac praerogativa agit, cap. 9. num. 2. 6.

Πρωδιακόνος, Primus Diaconus, vel Primicerius Diaconorum, in Monasteriis, qui in Ecclesiis Cathedralibus αρχidiaκόνος dicebatur; & ἡ χορὴ τῶν διακόνων ἰεράρχος, apud Theodoritum lib. 1. Hist. Eccl. cap. 26. Concilium Constantinopol. sub Mena Act. 3. καὶ ἀσπιδότων ἐν τῇ κούρῳ οἴκῳ τῶν εὐαγγέλιου μοναστηρίων, ὑπομνήθῃ ἐκείνῃ εὐλαβεστάτης μοναχὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἡ καὶ Προκόπιος ὁ εὐλαβεστάτης μοναχὸς, καὶ Πρωδιακόνος. In Actis Synodi ad Quercum quidam Martyrius dicitur etiam Πρωδιακόνος. Novella Alexij Comneni de Electionibus §. 2. ὡςπερ ὁ Αρχιεπίσκοπος ἐστὶ τῶν ἱερῶν, ὡτω καὶ ὁ ἱερεύς τῶν διακόνων, καὶ πρῶτος ἀπὸ τῶν πρῶτοδιακόνων τῶν εἰν, πρῶτος δὲ τῶν διακόνων ἐστὶ, ἰσχυρότος δὲ τῶν ἱερέων.

Διακόνων, Diaconi munus suscipere, exercere. In Aphrothegm. Patrum in Theodoro, n. 25.

Διακονία, Diaconatus, Ministerium Diaconi. Clemens lib. 8. Constit. Apost. cap. ult. ἐδωμάτῳ φαίνεται τοῖς μὴ εὐαγγελιστῶν τῇ διακονίᾳ χρῆσθαι, καὶ ὁμοίως ἀνεύχοντες, ἢ χάριτος ἰπότης τινι, ἀλλὰ τὸ τῶν διακονίας ταῖμα φιλῶδες μέχρι τέλους. Ita in Liturgia Chrysostomi pag. 62. in Nov. 6. Justin. cap. 6. &c. In Vita Patrum in Elia, num. 2. ἔπειν ὁ ἀββῆς Ἠλίας ὁ τῶν διακονίας, &c. In Joanne Perla, num. 2. ἀνάστη ἀπὸ τῶν πρὸς τῶν ἀββῶν Ἰακώβον τῶν τῶν διακονίας, &c. Vide Gloss. med. Lat. in Diaconia.

ΔΙΑΚΟΝΙΚΙΟΝ, Diaconi munus. Balfamon in Concil. VI. Can. 7. ὡς τῶν παρισίων κανόνος παρρησιᾶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐρχόμενα, ἢ τοῦ ἀξιωματικοῦ, βαθμῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ὡς τὰ διακονικία, καὶ τὰ λοιπα.

Διακονικόν, Liber Ecclesiasticus Graecorum, continentis omnia quae ad Diaconi munus obendum requiruntur in agenda te divina, & singulari Officii, de quo, inquit Altarius, videtur intelligendus Joannes Euchaitorum Metropolitanus carm. εἰς τὸ βιβλίον τῶν Διακόνων τῶν Τραπεζοφόρων, qui quidem titulus abest ab edito, pag. 51.

Διακονικόν, Collecta, ita dicta, quod à Diacono pronuntiatur, inquit Goarus ad Eucholog. pag. 30. 46. 130. ὡς καὶ Διακόνων, in Eucholog. pag. 296. 343. Typicum S. Sabae, cap. 30. extremo, & Triodium 2. Fer. 1. Hebd. jejuniar. in Lychnico: δὲ εὐδέναι ὅτι τὰ διακονικὰ τῶν φατιζομένων, καὶ ἡ εὐχὴ ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων τῶν μεθυστῶν, καὶ λίθου μίσηθι μίσηθι μίσηθι, ἢ μόνον ἐν τῶν προπιασμένων, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς σαββάσι, καὶ ταῖς κυριακαῖς, &c. Euchologium, pag. 250. καὶ μὴ τὸ Ἀριεῦ, λέγει ὁ Αρχιεπίσκοπος ληψὴ φατιζομένων, ἰδὸν αὐτοὺς τὸς συμπαροῦς διακόνων, καὶ ἀποκριθεὶς τὰ διακονικὰ ταῦτα, &c. Ἐν ἐρίῳ τῶν κυρίων δευτέρου, ὑπὲρ τῶν ἀνοίων ἐρίῳ, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐρίῳ τῶν συμπαροῦς κόσμου, &c. pag. 251. de Diacono: καὶ λέγει τὰ διακονικὰ εἰς τὸ ἴσον αὐτῶν, ὡς τὸ, Ὁρθοῦ μεταλαμβάνεις, &c. Idem Euchologium, pag. 305. καὶ μὴ τὸ Ἀριεῦ, ποίη ὡς καὶ διακόνων εἰς παρισίων ἱεροκόμων, ὡτος, Ἐν ἐρίῳ τῶν κυρίων δευτέρου. Ubi Codex alius, pag. 303. habet διακονικὰ ταῦτα. Leontius Episcopus Neapoleos Cyprī in Vita MS. S. Joannis Eleemonis: δὲ καὶ τῶν πρῶτων διακονικῶν ποιοῦν διακόνων ἀναλαμβάνειν ἐξ ἀρχῆς, &c. Ita apud Morinum de Sacris Ordinat. pag. 75. καὶ μὴ τὸ Ἀριεῦ τῶν ὡς καὶ διακονικῶν ἰδὸν τῶν πρῶτων τῶν ἱερῶν Ἐπισκόπων, ὡτος, &c. Adde pag. 77. Eadem Collectae ἐρίῳ καὶ praeerea dicuntur, ut infra in hac voce observavimus. Descri-

buntur etiam varia διακονικὰ apud Morinum, p. 94. & in Euchologio, ubi de ordinatione Presbyterorum, ut διακονικὰ τῶν φατιζομένων, in Euchologio, pag. 195. 350. 359. 361. 464. 466. Vide ἐρίῳ.

Διακονικόν. Variè hæc vox sumitur apud Graecos Scriptores: interdum enim pro loco in Ecclesia ubi consistunt Diaconi, dum peragitur facta Liturgia: interdum pro æde ab Ecclesia seclusa, quæ Diaconorum propria erat. Glossa MSS. παραπίπτασμα, τὸ διακονικόν, τὸ παρακάλυμμα. Quippe in facta Liturgia foli Presbyteri erant in Bemate: Diaconi in sola consistebant, & ad Cancellos Bematis, qui hic παραπίπτασμα & παρακάλυμμα appellantur.

Sed crebrius hæc vox usurpatur pro æde in qua consistere solebant Diaconi, adjuncta Ecclesie, Concilium Constantinopol. sub Mena Act. 5. καὶ ἐστὶ τὸ μεθὲς οἴκον, εἰ μὴ τὸ τίλιον διακονικόν. Aphrothegmata Patrum in Gelasio, num. 3. ἐκλήθειν αὐτὸν μὴ τὸ πάσης ἰσχυρίας ἰσπίρας, ἀνεύχοντες αὐτὸ εἰς τὸ διακονικόν, καὶ θῆναι ἐμπροσθεν τῶν ἱεραρχῶν, καὶ ἀναχωρησάτω. Joannes Moschus in Limon. cap. 25. εὐλαβῶν ἐν τῶν διακονικῶν κλίμα καὶ ἵσπλον αὐτοῦ εἰς τὸ πρῶτον. Philoforgius lib. 7. cap. 3. τὸ δὲ ἀνδραγαθίας μελλεσπαρόβου ἐν τῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν διακονικῶν. Cyrillus Scythopolitanus in S. Euthymio, num. 106. τὸς προβαλόντες ἐν τῶν διακονικῶν παραλαβῶν, &c. Adde num. 130. 131. 138. & eundem Cyrillum in Vita S. Sabae MS. cap. 17. Martyrium SS. XX. Patrum Sabaitarum, num. 47. καὶ τὸ βραχέον μέρος καλλήθειν ἔστιν καὶ χάριμα ἐνδύομενον, ὑπὲρ ἀποπλημνύμενος οἱ πρῶτος πατέρες διακονικῶν ποσειάσαν. ἰσπίτην δὲ τῶν διακονικῶν κεκλημαρῶν, ἢ τοῦ σκευοφυλακίου. Theoficticus in Vita S. Nicetae Confess. num. 18. καὶ τὸ ἀγίας σπουδαίως ἡμερῆς, καὶ τὸ τελεθῶν καὶ ἀγίας ληθηρίων, λαβῶν καὶ ἀδελφῶν εἰς τὸ διακονικόν ἀγίας, καὶ ἱπυξομέρους, &c. Martyrium MS. S. Anastasij Perseæ: τῶν τοῖσων εἰς τὸν σῶσθαι ἀπαθῆσας, καὶ τὸ εἰκόσιν διδασκαλοῦ ἀπολαβῶν, καὶ μόνος σῶν αὐτῶν πρὸς τὸ καλῶν διακονικῶν εἰσελθῶν, &c. Euchologium, pag. 234. ἐρίῳ τῶν διακονικῶν ἀλλὰ καὶ ἄσων, καὶ εὐλαβῶν τυπικῶν Typicum S. Sabae, cap. 2. καὶ εὐλαβῶν ἀλλὰ καὶ τὸν ἱερατικῶν εὐλαβῶν ἐν τῶν διακονικῶν. Adde cap. 46. Ordo in Promotione Lectoris apud Morinum de Sacris Ordinat. pag. 104. ἐρίῳ τῶν διακόνων ἐν τῶν διακονικῶν, Ἐν ἐρίῳ τῶν κυρίων δευτέρου. Sanè in hoc extremo allato loco, & plerique ex aliis descriptis, διακονικόν videtur sumi pro ea parte Ecclesie in qua consistebant Diaconi.

Utcunque sit, in exteriori Diaconico, quod vicem Sacristiae nostrae obtinuit, est mensa, in qua reponuntur Panis & Vinum ad Consecrationem, unde et ἀγία dicitur. Euchologium Goari, pag. 245. τῶν Αρχιερέων ἱερατικῶν πρὸς τὸ ἀγίας πρῶτον τῶν ἐν τῶν διακονικῶν, &c. Ibidem: εὐσεβῶν τῶν Αρχιερέων καὶ τῶν διακονικῶν, καὶ ἱερατικῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀγίας τραπέζης, &c. Vide in Πρόβητι.

Διακόνισσα, eadem notione. Gregorius II. Pap. in Epist. 2. ad Leonem Imperatorem de Clericis delinquentibus: αὐτῆ τῶν ἀγίας καὶ τῶν ἀσκητικῶν, πειρασίων εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸ τὸ Ευαγγέλιον καὶ τὸ σαῦρον, καὶ φυλακίσεις αὐτῶν εἰς τὰ κεκλημαρῶν, καὶ εἰς τὰ διακονικὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξήρησιν αὐτῶν.

Διακόνισσα, Diaconissa: Διάκωνος Φαλιεῖα, Palladio in Vita Chrysostomi, pag. 162. Διάκωνος, καὶ ἐξ Ὁσζοζομο lib. 8. cap. 2. & Cyrillo Scythopolitano in Vita S. Joannis Solitarij, num. 23. S. Basilii in Epist. 1. ad Amphiloichium, cap. 24. Χίτων πῶν κατεργασίας εἰς τὸ ἀριθμὸν τῶν Χιρῶν, τῶν εἰς τὸν διακονικῶν μίλλον

Θηρ ἀνεκείμην, ἢ ἐπὶ παύλειος σουμπήχην. Vide Gloss. med. Lat. in *Diarium*.

ΔΙΑΡΤΙΑ, *Forma, Species, διάπλασις*. Vide Gaumini ad Theodorum Prodrum de Amobrib. Rhodant. & Doficlis, cap. 5.

ΔΙΑΡΤΩΝΕΙΝ, *Accingere, Ordinare, διαζώνουσι, διαρτωτικ, Emenadum, διορθώσις*.

ΔΙΑΣΕΙΣΙΣ, *Crimen concufionis*. Glossæ Gr. Latin. *Diaseisimos, Concussio*. Vide lib. 60. Basil. tit. 24.

ΔΙΑΣΗΔΗ, *Tela aranea*. Agapius in Geoponico, cap. 210. ἴπαρε διασηδὴ τῆ ἀράχης, &c.

ΔΙΑΣΗΜΟΤΑΤΟΣ, *Perfctiffimus*, in Glossis Græc. Lat. titulus honorarij aliquot magistratibus adscriptus, ut in Basilic. lib. 60. tit. 50. §. 33. Vide Henric. Valefium ad Eufebij lib. 9. Hist. Eccl. capite 9.

ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ, *Διασκεψῶ δίκαιον, Ins deliberrandi*, apud Hatmenopolium & IC. Græcos. Glossæ Gr. Lat. *Διασκεψμαι, Delibero*.

ΔΙΑΣΤΙΞΕΙΝ, *Glossæ Basilic. τί διαστειρο τὸ διαστειρον τῆ Γνωσκον διακονίμαζα τὸ τῆ γνώσκον λέγει ἀναγνώσκον καὶ καλίνωσκον τὸ ἢ διαστειρον, τὸ ἀνιζέειρον τὰς λέξεις ἢ τὰς δόσεις*. Glossæ Gr. Lat. *Διαστειρω, Disprungo, Distinguo, διαστειρῖσις, Distingitor*.

ΔΙΑΣΤΥΛΑ, *Cancelli quibus stema, à Nao distrahantur*. Symeon Theffalonic. de Templo, pag. 215. φῆξ ἢ τῆ κυκλίδων, ἦτοι τῆ διαστυλῶν, ἢ διασπορῶν τῆ ὀρατῆρ ὁρὸς τὰ τοῖα. Ubi perperam, ut opinor, Edit. *διαστυλῶν*. Liturgia Praefaticatorum Cyprioferratenfis: ἢ ἀνεμάμωθ, ὁ ἱερὺς μὲν κερὺ καὶ θυμιάμαθ, εἰς τὰ διαστυλα, ἴλγαν, σοφία, φῶς χριστὸ φαίνει. Vide Euchologium, pag. 708.

ΔΙΑΣΠΩΖΕΙΝ; *Conducere, saluum & incolument prestare*. Chronicon Alexandrinum in Heraclio, pag. 912. σιωπῶν τῆ ἀπολίται ὁρὸς ἡμᾶς τὴς προσρημῶνς δύο ἀνδρας ἐπὶ τῆ πεμφθῆναι τινας τὴς ἐπιλοίας ἀελαβῆς διασπῶσαι αὐτῶν, καὶ τὴς μετ' αὐτοῖ. Infra: μὲν νύκτων κ. ἴππων ἀδριανῶν σὺλλανθρον ἐφοροῦν ἀπαίνθῆναι καὶ διασπῶσαι αὐτοῖς ὁρὸς ἡμᾶς. Theophanes an. 1. Leonis Isauri: ἀπῆλθον πρὸς τὴ Σπαρτάειον, ἴλγαν, ἔτι ἰσὺς ἐτ διασπῶς ἰὺς τῆ παραθαλασσίας. Vide Annam Comnen. pag. 287. 405.

Αποσπῶζεν, eadem notione apud Cantacuzenum lib. 4. cap. 14. pag. 757. Hinc vox

Διασπῶζεν nudè usurpata pro *Deducere*. Gestæ S. Epiphaniij: εἰς τῆ διακονίον ἐπιταβέμωθ τῆ κεφαλῆς τῆ Ἐπιφανίου, ἴλγην αὐτῆ πρὸς Παππον ἰπὶ τῆ θυσιαστηρίῳ μὲν βίαις, ὡς τε σκυλῶν καὶ ἄλλης πλάσσης, ὅπως διασπῶζον αὐτῆ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον χοροῖον ἢν αὐτῆ διακονίον, καὶ πάλιν δίδων ἑρμῶν. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini sect. 4. cap. 22. καὶ ἔτω καλεθῆναι τῆ παλαθῆ, ἢ ἐπιβαθῆς τῆ ἴππων, δινωσάμεθ τῆ Πάρισηχῶν εἰς πῶν ἰτοιμαθῆσαι αὐτῆ οἰκίας. Adde sect. 11. cap. 2. initio. Item pro *Ire, Proficisci, Pervenire*, Auctor Vitæ S. Germani Hegumeni, num. 23. πρὸς πῶν εἰδόμενα πῶν ἠπῶνθ, εἰς ἡὺ διασπῶθῆς, καὶ τῆ τῆ πρῆβίας τίλεικῆς, &c. Ita Αποσπῶθῆς, apud Codin. de Offic. Palat. cap. 22. num. 1. Vide Σαζεν.

Διασπῶσι, *Conducunt*. Epistola Constantini Pogonati Imp. ante Act. 1. VI. Synodi: ἢ κασιδιῶν καραβῶς παρασπῶθῆναι εἰς διασπῶσιν αὐτῆ, πρὸς τὸ πάντη ἀελαβῆς καὶ ἀκινδύνως — ἀπακλιθῆναι πρὸς ἡμᾶς. Adde Constantin. Porphyrog. lib. de Adminiftr. Imper. cap. 32. pag. 104.

Διασπῶσι, *Ducitor, Conduktor*. Διασπῶσαι & Διασπῶζοις τὸ φρατάμα, in Nov. 130. Justin. cap. 1. 6. 7. Chronicon Alexandrinum, pag. 912. καὶ ἐκ τῆνυ δελιάσαι ἰσοβῆθ, χωρὶς τῆ διασπῶσιν κατῶθῆν πρὸς ἡμᾶς, &c. Martyrium SS. XX. Patrum Sabaitarum

num. 30. τῆ ἢ ἔτερον διασπῶσι ὡς περ τῆ ἰδῆ, καὶ ἰδῆν χῶν ἰσοβῆθ. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 7. καὶ ἐπιζῶντῶν ὀλίδα παρ' αὐτῆ καὶ διασπῶσαι. Αποσπῶσαι, ibidem. Occurrit præterea apud Pachymet. lib. 10. cap. 1. 6. lib. 11. cap. 24. Vide Notas ad Alexidam. pag. 352. Gloss. med. Lat. in *Conducere, & Diastoltes, & Suicerum in διασπῶζεν*.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ, *Edictum*, in Gloss. Gr. Lat. in Basil. &c. *Διατάξις, Constitutio*, in iisd. Gloss.

Διατάξις. Ita Codicis Justiniani libri laudantur à Scholiastæ Basilic. to. 2. pag. 57. 76. &c. quòd ex Imperatorum constitutionibus confecti sint. Unde ibidem quidam Theodorus τῆ Διατάξιον ἱεζῆρτῶς indigitatur.

ΔΙΑΤΙΜΗΤΑΙ, in Nov. 64. Justiniani, cap. 1. *Pretiorum estimatoris*, veteri Interpreti.

ΔΙΑΤΟΜΗΤΑΙ, didi Hæretici *Ariani*, apud Auctorem de initiis Hæresion, num. 69. quem consule.

ΔΙΑΤΟΝΟΣ, *Intentiva*, in Gloss. Gr. Lat. *Διατόνοις ἀσφαλίειδς τὰς δόξαι, ἢ μοσιθῆδαι*, apud Hatmenopol. lib. 2. tit. 4. §. 52. Vide Bernardinum Baldum ad Vitruvium.

ΔΙΑΤΡΗΤΟΣ, *Fenestra cancellata*. Procopius Gazæus in lib. 4. Reg. cap. 1. εἰς τὸ δούλωντῶν ὄσπῶν. Οἰκῆ ἡὺ θηρατῶς, πολλὰς ἴσων φωτῶν ὀφθαλμοῖς, αἰς διασπῶσις ἰνωμαθῆν ὁ πολλοί.

Διασπῶσις, *Diaetarij*, de qua vox consule Gloss. med. Lat.

ΔΙΑΤΥΠΩΜΑΤΑ, *Digesta*, in Gloss. Basilic. *Διατύπωσις, Dispositio*, in Gloss. Græco-Lat.

ΔΙΑΦΑΝΕΣ, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. τὸ εἶν ἄπῶν.

ΔΙΑΦΑΤΕΥΕΙΝ, *Exponere, Declarare*, in Antiquitatib. Constantinopol.

ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΕΙΝ, *Διαφενδῶν*. Vide in Δεφενδῶν.

ΔΙΑΦΕΡΟΝ, τὸ διαφέρον, *Id quod interest*, in libris Basilic.

ΔΙΑΧΥΣΙΣ, *Διάχυθ, Delphinium*, apud Interpol. Diofcor. c. 489.

ΔΙΑΨΑΛΜΑ. Phavorinus: *Διάψαλμα, μέλις ἐναλλαγή*. Helychius: *Διάψαλμα, μεσικὸ μέλις ἢ ἴσῶμῶ, ὁρῶσις ἰσορῶνις, ἢ διακῶσις καὶ δυνάμειος ἴσῶν ἐναλλαγή*. Chronicon Alexandrin. pag. 202. αὐτῆ ἢ διασπῶζῆ τῆ ἴσῶμῶ ἐκλυθῶν διάψαλμα, &c. S. Maximus quaest. 18. τί ἐστὶ διάψαλμα; οἶμαι ἐπὶ τὸ δὸπ νόμῶθ εἰς νόμῶ μετῶθῶν, ἢ καὶ ὁρῶσις διδασκαλίας εἰς ἔτερον ὁρῶν. Germanus Patr. Constantinopol. Homil. in primam Dominicam Jejun. p. 1733. μετῶ τὸ βραχυθῶθῶν τῶν διάψαλμα κατῶθῶθ. Vide Gloss. med. Lat. in *Diapsalma*.

ΔΙΑΨΩΦΙΣΤΗΣ, *Calulator*. Modestinus lib. 6. in l. 14. §. 1. D. de excusat. Καλλιπῶτερος, ἢ διαψῶφιστῶς ἰσορῶν. S. Basilus Epist. 250. τῆ διαψῶφιστῆ τῆ τάξις τῆ Ἐπαρῶν ἑκάστῶ τῶν ἰσορῶν.

ΔΙΒΑΜΒΟΥΛΟΝ, *Διβάμῶνιλος, Μονοβάμῶνιλος, & Μοσάμῶνιλος*, uti interdum hæ voces scribuntur, quid sit apud Recentiores Græcos, anxie disquisitionum à Codini Interpretibus, Junio, Gretzerio, & Goaro; præterea à Meurfio, Poffino, & aliis. Unius porò Μοναμῶνιλος, vel μονοβαμῶνιλος meminit idem Codinus, cap. 1. num. 29. ὁ δὲ τετῶ ὄσπῶθῶν τῆ τῶ μοναμῶνιλος. Ubi Codex Regius μονοβαμῶνιλος præfert, quomodo & διβάμῶνιλον habetur apud eundem Codinum, & alios mox laudandos Scriptores: à quibus docemur prælatum fuisse Imperatoribus & Patriarchis Constantinopolitanis *διβάμῶνιλος*, Patriarchis etiam interdum *μονοβαμῶνιλος*, prius quidem à Lampadario, tum Imperatoris,

Imperatoris, tum Patriarchæ: alterum à secundo Ofstario Ecclesiastico foli Patriarchæ, ut ex Codini allato loco observavimus. Utrumque porro quiddam solidum fuit: utpote aureum vel argenteum: nec quid solidum duntaxat, sed etiam candelabri speciem præferens lampadem sustentans. Codinus, cap.6. num.4. ubi de Imperatore: ὁ λαμπάδων ἢ κραστῶν τὸ χρυσὸν διαβάμβυλον. Infra num. 7. ἢ λαμπάδων κατὰ τὴν ἢ μεγάλῃ δαμνίῃ τὸ διαβάμβυλον μὲν ἡμῶν λαμπάδων φέρουσι, &c. Denique num.31. λαμπάδων μὲν ἢ διαβάμβυλον καὶ ἢ λαμπάδων. Ubi etiam observandum διαβάμβυλον aureum, seu ἐλαστέρον fuisse, illudque distingui à lampade, quæ ei inferta erat, & quam sic idem Codinus describit: ἢ δὲ λαμπάδων τὰ μὲν ἀεὶ ἐστὶν ἐξ κιννάβαριος βεβαμμένα, τὸ ἢ μὲν ἐξ πεγάλου καρχησίου μὲν ἔχουσι ἢ σαμῆς ἢ κικκίνος.

Sed & solidi quiddam fuisse διαβάμβυλον satis præterea declarat Sguropulus in Historia Concilij Florentini sect.3. cap.17. ubi ait mulfcaria, quæ ad usum sacre Liturgiæ erant, conflata à Patriarcha in διαβάμβυλον fuisse commutata: τὰ ἢ βριπίδια ἐς διαβάμβυλον μετακλιθάσσων. Et Malaxus in Hist.Patr. pag.170. ἔκαμε ἢ ἐξ σκηνῆς ἢ μεγάλῃς ἐκαλεσθῆαι, διαβάμβυλον ἀργύρον, λακάνιος ἀβύρον, ἐξ μοναχῶν τὰ δύο ἀργύρα. Præferri verò solitum Patriarchis διαβάμβυλον, docet pariter Pachymerus lib.8. cap.28. ubi Cosmæ Patriarchæ electionem describit: ἀλλ' ἐκείνῃ ἢ πικρῶς μὲν βακτηρίαν λαβὼν ἢ κραστῶν, ἢ ἐξ εὐδίας, τιμῆς ἢ διαβάμβυλον. Et idem Sguropulus sect.4. cap.14. ubi de Patriarcha conveniente Summum Pontificem; ἰπιταξὲ δὲ ἢ να καίχουσι ἐξ τὸ διαβάμβυλον, καὶ τὸ δικαστικὸν ἔμπροσθεν αὐτῶν. Infra: ὅμως εὐδίας τὸ διαβάμβυλον. Denique Georgius Phranzas lib.3. cap.19. pag.197. Secundum hæc Patriarcha cum lampadibus ad diababula sive arrium descendebat. Græca haud dubie habuerunt μὲν λαμπάδων καὶ διαβάμβυλον, quæ non intellexit Interpretes Pontanus, vel certè legit ἐν διαβάμβυλον, quam vocem arrium perperam vertit.

Ex præallatis igitur, præsertim ex Codino, ubi de Lampadario, satis patet διαβάμβυλον, cereum seu lampadem gestasse: unde λαμπάδων dicitur Pachymeri lib.12. cap.15. Nam cum præcipua sint Patriarchicæ dignitatis insignia, baculus seu pedum, & lampas, ut idem Pachymerus lib.8. & Sguropulus locis laudatis omnino testantur, sequitur per λαμπάδων intellexisse Pachymerem, quod alij μονοβάμβυλον & διαβάμβυλον appellant, proinde hæc voces nihil aliud significare, quàm vasa quædam, ut sunt candelabra, sustententia lampades: tactis admodum probabile videtur hastam fuisse auream aut argenteam, cui infixa erat lampas seu cereus major & spissior. Nam his locis lampas, non olearia intelligenda est, ut docuimus in Gloss. med. Lat. sed tæda aut facula.

Hastam porro fuisse, aut quiddam simile, prorsus innuit Balsamon in Mediat. pag.444. & 445. juris Græco-Rom.ubi lampades Imperatoris, (quas κερὰ βασιλικῆς videtur appellare Auctor Narrationis de Festo restitut. imaginum, à Combesfio editus, pag.737.) ζωνυρίους ἀργύρους ἐξ διαξυλίου, ἢ ἀπὸν, εἰσπαύουσι representat: quod infra aliter exponit, scribens, λαμπάδας ἢ βασιλίων διὰ τὴν διαξυλίον περὶ ζωνυρίας εἰσπαύουσαι, ἢ ἢ Πατριάρχων καὶ ἢ βασιλικῶν ἐν καλακκιδόξῃ θρησκυμῆσι. Quæ quidem Codinum illustrant, ubi lampadem Imperatoris describit, loco supra allato. Sed ex Balsamonis verbis non solum Patriarchæ & Imperatoris, sed & Imperatrici prælatum fuisse διαβάμβυλον planè docemur:

quod paulò ante dixerat idem Balsamon: ἀλλὰ μὲν καὶ ταύτας (αὐτοκρατορίας) ὀρώμεν ἔτα ἀξυλίου καὶ τὴν βασιλίου. Ex his proinde colligere est, quod λαμπάδων vocat Pachymerus, fuisse hastam auro vel argento vestitam, in cuius summitate erat lampas cerea, ut sunt fere tædæ nosstrates longioris hastæ circumdixitæ. Sed an lampas seu tæda illa alibi quàm in Ecclesia ante Imperatorum Constantinopolitanum præferri solet, quemadmodum ante Romanos Augustos ignem prælatum in processibus pridem annotatum à viris doctis, haud bene constat, tamen si innuere videatur Theophylactus Bulgaris Archiepiscopus in Institutione Regia parte 2. cap.27. ad Constantinum Ducem Porphyrogenitum scribens: φάτιξτε ἢ συναξίον, καλῶκαμ ἢ ἀρότρον. τὸτο καὶ ἢ λαμπάς ἢ προπορευομένη ἢ Αὐτοκράτορῶν βίβλι, ἢ πρὸς τὸ φάτιξτε μόνον, ἀλλ' ἢ ἐξ πρὸς τὸ καὶ τὴν προκίρην. Vix enim hæc intelligenda de lampade in Ecclesia præferri solita.

Jam verò διαβάμβυλον præferrebat Patriarchis in solemnioribus ceremoniis: in minoribus, μονοβάμβυλον. Sed & id juris ac prærogativæ non unci Patriarchæ Constantinopolitani fuit, cum & cæteri Patriarchæ eodem privilegio intra Provinciam ac Jurisdictionis suæ limites gauderent, immò & aliquot Episcopi ἀποκρίται & Metropolitæ illud sibi arrogarent, ex Imperatorum scilicet concessione, ut scribit Balsamon: ἀλλ' ἡμῶν ἢ ἀποκρίτων Ἀρχιεπισκόπων, ἢ Βυθαρίας, φημι, καὶ ἢ Κύπρου, καὶ ἢ τῶν ἄλλων Μητροπολιτῶν, λαβούτων ὅσοι ἢ ἐκκλησίας βασιλικῆς τὸτο δίκου. Apud Crusium lib.4. Turcogr. Epist.8. mentio fit λαμπάδων Ecclesiæ Meturocum & Athyrorum: ut Ecclesiæ Chij lib.3. Epist.1. pag.217.292. Quid autem per Patriarchæ lampadem designaretur, docet idem Balsamon: ἢ ἢ λαμπάς ἢ διασκασκαλῆ, φασιν, ἔξιν ἀξυμῆ. At cum extra Diocæsim non liceat Episcopo docere, vel Jurisdictionem exercere, inde concludit non licuisse Patriarchis μὲν λαμπάδων Πατριάρχικῆς τὰς ἰδιωτικῆς ποιῆν ἐς τὴν ἢ πόλιν βασιλεύσαν, ἢ ἐς ἑτέραν δίοικησον.

Ex præallatis igitur patet, ut opinor, voces hæc ab ampullis non posse deduci, quod quidam ex viris doctis volunt, etsi unde hauriri debeat Etymon haud procul fit divinare. Sed cum voces διαβάμβυλον & μονοβάμβυλον scribantur apud laudatos Auctores, formatæ prorsus videntur ex βάμβυλον, vel βάμβυλον, & δις, vel μόνον. Unde ferè existimaverim id vocabuli mutatos Græcos ab Italis, quibus Vampa, & Vampola, est flamma, vel flammula. Nam & cam faculam, λαμπάδων, quod idem sonat quod flamma, appellari observat Goarus ad Codinum, pag.14. num.41. nisi quis malit Salmasij sententiam ad Plinium amplecti, βάμβυλον hic dici pro βάμβυλον, scribentis, quâ voce, inquit, Catinus intelligitur, in cuius medio est uncinus cui insiguntur cereus: qui Ὑκνισ & Cincius dicitur Donato. Est autem βάμμα, uti vult idem Salmasius, quod alij εἰλίβαρον vocant.

ΔΙΒΑΝΗ, Divanum, seu Consistorium Turcicum. Leunclavius in Onomastico ad Hist. Turc. Divan, Concilium publicum, Curia Regis, hoc est solemniss Convenus ordinum ad Regem vel Principem. Item Audientia Principis publica quam vocant, & Concilij vel Audientia locus. Malaxus in Hist. Patr. pag.143. καὶ δὲν ἦτον μόνον ἀξυλῶν, ἢ ἐκαθῆσαν, ἀμὴν καὶ, ἢ τὸ ἐκβαλοῦσαν, καὶ ἰσχυρῶς τὸτο, καὶ ἰπὸν ἢ ἐς τὸ δίκου ἢ Συλίου, &c. Occurrit ibi non semel.

ΔΙΒΑ ΠΤΙΣΤΗΣ, Nicetas Paphlago in Vita Ignatij

Ignatii Patr. Constantin. ἐφ' ὅς ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἀφ' ἑκάστου βαθμοῦ ἐπὶ τῆς κλειδοκυσίας πάλιν συλλεξάμενοι, ἢ μόνον ἢ, ἀλλὰ ἐπὶ δὴ τῶν λεγομένων διαβασιῶν, καὶ δὴ τοῦ παλίου, εἰς αἰτίαν, τὰς ἀρίστης ἐξ μαρτυρίας τῶν ἀνθρώπων χριστοῦ τε ἐπὶ ἀξιωματῶν ἐξαγορεύοι, &c.

ΔΙΒΑΡΙΟΝ. Constantinus de Admin. Imperio cap. 18. τὴν δὲ ἢ Βενητικὴν τῆς καθ' ἑξῆς ἰσχυροῦ ἰταλίας, ἢ τῆς Πατίας, διδάσκει ἀσίμην λίτρας 15. Ubi Meurfius emendat δίαρια, quod vix probein: neque enim Veneti, Regi Italie 36. argenti Libras in Diaria Regum pensitasse verisimile: tametsi fateor quid hæc vox sonet me penitus ignoreare.

ΔΙΒΕΑΛΙΟΝ, quid sit, videtur indicare Constantinus in Tacticis, pag. 14. ἰχθυῶσαν ἢ μικρὰ τοφία, ἢ τὸν διβέλιον εἰς τὰς ὀπίσθιαν τῶν ἰπταρίων, ἐπὶ εἰς τὰς ὄψεις αὐτῶν ἰσχυρῶν τῶν λαοῦν φράγμαλα μικρὰ. Idem igitur valet διβέλιον, quod τῦρα. Leo in Tacit. cap. 6. §. 3. ubi eadem recitat: ἔχον τὴν καὶ μικρὰ καρρία, ἐπὶ τῶν ἐπιστάτων τῶν ἰπταρίων, ἢ φλαμια μικρὰ ἰσχυρῶν τῶν ζαβῶν καὶ τῶν νόμων. Ubi legendum ex Checo: καὶ μικρὰ τοφία καὶ τῶν ἐπιστάτων, &c. et pro νόμων, leg. ὄμων. Meminit præterea διβέλιον. Codinus de Offic. cap. 5. num. 63. ὁ Σκίθις βασιλεὺς τὸ διβέλιον, καὶ τῶν βασιλέων σκυλίαν ἢ μόνον εἰς τὰς ἀποκλίνας, ἀλλὰ καὶ ὅπου ὁ βασιλεὺς ἀπέρχεται, ἀρρίσκον τὸ μὲν τῶν διβέλιον εἰς πᾶντος οὐ Βαργίον, εἴτε ἢν εἰς τὸ φασάτον ὁ βασιλεὺς ἀρρίσκει, εἴτε καὶ ἀλλοῦ, τὸ διβέλιον ἡμῶσιν αὐτῶν φέρεται. Idem cap. 15. num. 20. ἰθὺς ἢ ὅτι καὶ τὰς γινόμενας ἐν τοῖς μοναστηρίοις ἰσχυρὰς, καθὼς εἶρη, ἢ τῶν βασιλέων Τζάικα φέρον τὸ διβέλιον, πάλιν σκυλίαν, ἐπὶ τῶν ὄμων, πάλιν σκυλίαν καὶ τῶν τῶν αὐτῶν, ἀποτρίχοντες εἰς τὸ ὅπως ἐπὶ μοναστηρίων, καὶ ἀναμύρον ἢ Βασιλία, — ὁ ἢ λῆξος καὶ τῶν πῶς ὁ Τζάικας φέρον τὸ διβέλιον, καὶ εἰς ἄλλο, ἀγνοῶ. Hæc inter viri docti, quorum sententias non expendimus.

ΔΙΒΙΝΙΤΑΤΟΝ, Divinitas, τὸ εἶπεν, in Glossis Basilicis.

ΔΙΒΙΤΙΣΙΟΝ. Leo Grammaticus, p. 466. αὐτὸς ἢ (Patr. Constantinopolit.) ἰσχυρῶν ἐν τῶν αὐτῶν, ἢ ὁ ἀρρίσκοντες ἐν τῶν καὶ διβίσιον ἐπὶ τῶν ἀρρίσκον, ἐπὶ τῶν βασιλέων, ὅπως βαλὼν τῶν χριστιανῶν, ἰσχυρῶν εἰς τὰς πόδας τῶν βασιλέων. Interpres legit διβίσιον. Ita etiam Suidas & ex eo Phavorinus: διβίσιον, διαβίσιον. Sed quid per διαβίσιον intelligat, non planè percipio.

Δικησίον legit Leunclavius in Pand. Turcico, num. 199. ubi hæc habet: quod paludamentum dixi, Symeoni (Magistro) δικησίον appellatur. Mox: δικησίον verò sic mihi interpretari sunt Græci, ut eo significari dicerent ἐπιμασθιον, sive supramantellum, quale superinici Patriarchis in Solium Patriarchæ collocandis solet: ut intelligatur, hoc induvio, jam factos esse Pontifices.

ΔΙΒΟΛΕΟΣ, δίβωλος, Duplicis coloris. Hefychius, & ex eo Phavorinus: διβόλος χριανός, οἱ μὲν δὲ βίμυτος, οἱ δὲ δίπλωτος. Nicetas in Joanne Comnen. 8. καὶ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἰσχυρῶν σκεπὰ δίπλωτος χριστοῦ, &c. Ubi Cod. Barbarogr. βλαττία δίβωλος, καὶ τῶν βόλων. Codinus de Offic. cap. 3. num. 6. τὰ εἰς ἰσχυρῶν αὐτῶν διβόλος, χριστοῦ ὄψεως καὶ λῆξος, ἰσχυρῶν αὐτῶν μαρτυρηθέντων. Idem cap. 4. num. 3. τὸ καθέσθιον αὐτῶν διβόλον. Et cap. 18. n. 1. τὰ τε διβόλος πῶν ἰσχυρῶν, καὶ καθέσθιον ὄψιν.

ΔΙΒΟΣ, Divus, locus in latere Tabulæ Luforie sic appellatus: nam in Tabula lineæ fœ loci sua habebant nomina. Agathias Epigram. in Tabulam Zenonis lib. 1. Anthol. pag. 86. Edit. Henr. Stephani:

Ὅς ἢ πῶν μὲν ἰσχυρῶν, ἔχον δὴν μινὰ ἀπὸ ἄλλου ἴσχυρῶν πῶν σωματίου ἀμφοτέρων διβός.

Vide Salmasium ad Vopiscum.

ΔΙΓΕΣΤΑ, Digesta, Pandectæ Juris. Glossæ Basilic. δῆλουν, δῆλουνάματῶν. Justinianus Nov. 13. καθάπερ αὐτῶν ἡμῶν ἐν τοῖς ἡμέτεροις ἰσχυροῖσι, καὶ ἀρίστης, καὶ τῶν δῆλουνάματῶν ἀπομνημονεύου βιβλίον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΥΕΙΝ, Catechizare, Instructare, Imbuere, κατεχίζειν, παιδεύειν, &c.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ, Docementum, Narratio rei Gestæ. Concilium Constantinopolit. sub Mena Act. 1. οἱ ἐπιτάσσοντες μοναχοῖς ὁῦς Μαριανῶ τῶν εἰσοσθέντων ἐξάρχῃ, ἐπὶ τῶν διδασκαλικῶν, &c. Item Act. 5. τὸ ἐπὶ τῶν δῆλουν διδασκαλικῶν ἀναίσθησιον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ οἰκονομικός, dicebatur apud Constantinopolitanos præcipuus inter Doctores, seu qui XII. Doctores præerat, stipendiis è publico donatis, iisque in omni scientiarum genere infignibus & quorum consilium in rebus arduis utebantur Augusti. Eorum domicilium erat prope Chalcen, seu magnam Palatium, & hæud procul à magna Ecclesia, ut pluribus documus in nostra Constantinopoli Christiana lib. 2. cap. 9. num. 3. quibus nihil habeo ferè quod addam, nisi quod cum Codinus in Orig. num. 89. dicat Doctores illos, fœdem numero, professione Monachos, impietati ubi assentiri nolentes, præ irâ cum ipso ædificio, ubi manebant, combussisse Leonem Iſaunum an. 10. cum, inquit, videret inficitur tum primam institutos, (si quidem fides aliqua adhibeda Græculis istis Scripturis) à Mauricio circa an. 587. Nescio portò an hocce Oecumenicus Doctores repererit Naucratius de obitu S. Theodori Studite, pag. 857. quem, inter cætera Elogia, οἰκονομικὸν διδασκαλον vocat, & Continuator Theophrastus lib. 3. num. 43. οἱ καὶ τῶν τῶν Σίλλμα περιόρων ἐκκλησιαστικῶν, τῶν οἰκονομικῶν διδασκαλῶν, ἰσχυρῶν ἐκκλησίῶν, τῶν χριστιανῶν. Laudatur etiam ab Allatio in lib. de Georgiis, pag. 321. ex Bibl. Reg. Cod. 1385. ἀποτρίχοντες τῶν οἰκονομικῶν κατὰ τὸν φασάτον ἰσχυρῶν οἰκονομικῶν διδασκαλῶν. Ut & à Lambeco lib. 8. Bibl. Cæsar. Georgij Alexchiep. Alexandriæ ἐξήρως, ἦτοι βίβη καὶ ποταμῶν, καὶ Σαυμαῶ τῶν ἐν ἀρίστης ἰσχυρῶν καὶ οἰκονομικῶν διδασκαλῶν, καὶ Ἀρχιεπισκόπος Κ. Π. Γεωργίου τῶν χριστιανῶν. Ex quibus saltem colligitur id Epitheti alius tributum, quibus Oecumenico illi Doctores, cujus supra meminimus. Sed & ab eodem Allatio in Diatriba de Symeonum scriptis, pag. 168. describitur Disticchon Ἀλεξίης φιλοσόφου γένοντος μινὰς διδασκαλῶν, qui fortè alius non fuerit ab Oecumenico. Nec scio an alius sit ab eo qui τῶν ἀρίστης τῶν φιλοσόφων, de qua dignitate agimus suo loco: nam Joannes Italus in Codd. MSS. apud Lambecum lib. 7. de Bibl. Cæsar. pag. 148. inscribitur τῶν ἀρίστης καὶ διδασκαλῶν τῶν φιλοσόφων. In indice Bibliothecæ ex Cod. Colbertæ 2276. laudatur Στεφάνος Ἀλεξάνδριος οἰκονομικῶν φιλοσόφου καὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν χριστιανῶν ποίησε ἀρίστης β.

ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ, præter est Concionem habere ad populum in Ecclesia, quod Prædicare vulgo dicimus, idque Episcopos dumtaxat præstabat, διδασκαλῶν τὰς τε θείας ἰσχυρῶν γραφὰς ἰσχυρῶν τῶν ἐκκλησίας, ut est apud Eusebium lib. 6. Hist. Eccl. cap. 19. Joannes Hierosolymitanus in Epist. ad Theophilum Alexandr. De fide & omnibus Ecclesiasticis dogmatibus hæc locum summas, qua & semper gratiâ Dei indeficienter in Ecclesia docentur, & in Catechibus. Sozomenus lib. 4. cap. 26. de Eudoxio Episcopo Constantinopolit. ἐπὶ τὸ τῶν ἰσχυρῶν ἀναβὰς ἴσχυρῶν, οἷα δὴ καὶ τῶν ἀρίστης ἀρίστης, &c. Idem lib. 7. cap. 19. scribit Romæ, nec Episcopum, nec alium quemque in Ecclesia διδασκαλῶν ἰσχυρῶν Ἀλεξάνδριος, μόνον

ἰσχυρῶν

των ἢ πόλιος ἐπίσκοπον. Eundem vide lib. 7. cap. 19. lib. 8. cap. 10. In Synodo VII. jubentur eligi Episcopi, qui διδάσκον ἢ αὐτῶν λαὸν sciant. In Synodo Quinesexta Can. 19. jubentur pariter Episcopi Dominicis præfertim diebus plebem Sacras literas docere, eaq̄ue juxta sanctos Patres interpretari. Hinc Macarius Antiochenus Patr. ob hæresim damnatus in Concilio III. Constantinopolitano, Act. 12. pag. 938. indignus dicitur qui in ambone docendi gratia ascendat: ἰδὲ αὐτὸς ὁ Θεὸς κωνὸν παραδίχῃ ἢ λοιπὸν εἰς διδασκαλίαν καθίστην Σχολόν.

Verum inductum postea, ut essent Concionatores, qui vice Præfulum Conciones habent ad populum & Sacras literas interpretarentur: de quibus intelligendus fortè Ibas Edesseus Episcopus, in Epistola descripta in Concilio Calchedonenſi Act. 10. ὅτι εἰς ἔσπιν ὁ μακάριος Θεόδωρος, ὁ κήρυξ τῆς ἀληθείας, ἔξ διδασκαλῶν ἢ ἐκκλησιασίων, ὅς ἐ μόνον ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ τὴν αἰρήνικὴν ἐκπαίδευσιν ἐπὶ πᾶσι ἀποδίδωλεν αὐτῷ πίστιν, &c. Sed & Sanctus Basilius in Epist. 62. λόγος ἢ μουσικὸς ἢ ἔκρηπτοῦ ἀναμύθισιν, οἱ παῖδες ἢ πατέρα, οἱ πρεσβύτεροι ἢ ἠλικιωτέλους, &c. Idem Epist. 70. ἐν ἰταί διδασκάλων προφῆται, ἢ διδασκαλία σωτήρια, &c. Erant porro ij Concionatores ab Episcopo selecti ex ordine Presbyterorum. Basilius Seleucensis lib. 2. de Vita S. Theclæ cap. 27. καὶ τὴν ἰσραηλιτικὴν ἢ μου κατὰ ἔξουσίαν γηρυσίας, ἔξ ἢ κληρῶν ἢ διδασκάλων καὶ ἰερῶν συμποριῶν καὶ πολλὰ. Habentur editæ ejusdem Basilij Homiliæ. Neque fas erat cuicumq̄ in Ecclesia concionari nisi indulto Episcopi: Rufinus lib. 6. Hist. Eccl. cap. 3. Catechizandis eis, id est, docendis, magisterium in Ecclesia tribuit. Balsamon in Jure Græco-Rom. lib. 2. pag. 143. τὸ διδάσκειν ἢ λαὸν μόνος ἐπιδήθι τῆς Ἐπισκοπῆς: ἔοι διδασκαλῶν μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοῦ ἢ Πατριάρχου διδάσκων. Edita est pronuper à summa Eruditionis Vito, & amico nostro Joanne Baptista Cotelero Novella Alexij Comneni Imp. de Electionibus, in qua multa præscribuntur de Didascalis Ecclesiasticis, seu Concionatoribus, quibus & rogas, seu stipendia annua assignari præcipit: ita tamen ut qui ad Sacerdotium proveherentur, & qui suis munitis rectè fungerentur, ad Dignitates Ecclesiæ & Officia proveherentur, n. 19. 20. 21. 22. 23. Cujus quidem Novellæ meminit Balsamon ad Synod. VI. Can. 19.

Fiebant porro Conciones istæ Ecclesiasticæ & Sacræ Scripturæ enarrationes ante factam Liturgiam. Socrates lib. 5. Histor. cap. 22. ἐν Ἀλεξανδρίᾳ τῇ τετραδὶ καὶ τῇ δωδέμῃ παρασκευῇ γραφαίται ἀναγιγνωσκόντες, καὶ οἱ διδασκαλοὶ ταύτας ἱερμηνεύουσι, καὶ ταῦτα ἢ τὰ σπουδαίους ἔξ, δὶχμα ἢ ἢ μυστήριον τελετῆς.

Ex hinc inductum ut alij Evangelia, alij Epistolæ Canonicas, & Psalterium, & Sacras alias Scripturas interpretarentur, divisim senfim ac dispersitis munitis & officiis: ita ut essent qui Evangelia, alij qui Apostolum, alij denique qui Psalterium explicarent. Atque id causæ esse rectè animadvertunt Viri Docti, cur tot extent Patrum enarrationes in Evangelia, in Epistolæ S. Pauli, & in Psalmos Davidicos.

Διδασκαλῶν ἢ Ἐναγγέλιος, Doctor Evangelij, cujus munus est ἱερμηνεύειν αὐτὸ, ut esset apud Codinum de Offic. cap. 1. ubi collocatur secundus in Quinta Pentade. Codex Allatianus: ὁ διδασκαλῶν, ἱερμηνεύει τὸ ἐναγγέλιον, ἔστω ληθηρῶν ἢ ἀρχηρῶν: ἔοι ἐδωκῶν ἔστω, καὶ τὸ ψαλτήριον. Codex alter Allatianus: ὁ διδασκαλῶν ἱερμηνεύει τὸ ἀγιον ἐναγγέλιον, εἰ δωκῶν ἔστω, ὁμοίως καὶ τὸ ψαλτήριον, κρητῶν καὶ τὰ σχόλια ἢ ἐπισκοπῆς. Joannes Cinnamus lib. 4. num. 16. καὶ δὴ καὶ Μι-

χαὴλ τὰ ἰερά ἐπὶ ἢ Ἐσθῆτος ἰερά διεσπῶντο ἢ Ἐναγγέλιον ἱερά, ubi de Michaële Theſsalonicensi, qui apud Allatium lib. 2. de utriusq̄ Ecclesiæ Confensione cap. 12. §. 5. appellatur Μαίσιου ἢ ῥήτορον, διδασκαλῶν ἢ ἐναγγέλιον, καὶ Πρωτοδιδάσκων ἢ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν κτλ. Apud Theophylactum Bulgariæ Archiep. Epistola 46 inscribitur τὸ διδασκαλῶν ἢ μεγάλως ἐκκλησιασίων: ut Epistola 19. διδασκαλῶν ἢ Σαβῖν.

Διδασκαλῶν ἢ ἱερῶν ἢ ἁποστόλων, Interpres Epistolatum S. Pauli, Dignitas Ecclesiastica. Codinus de Offic. cap. 1. ubi collocatur in quinta Pentade post Doctorem Evangelij: ὁ διδασκαλῶν ἢ ἁποστόλων, ἱερμηνεύων αὐτῶν. Vide Crusij Turcogreciam, pag. 284. Nicetas in Isaacio lib. 1. num. 4. ὁ Βασίλειος Νικηφόρος τὰς ἢ Παύλως ἀναπύσαντων ἢ ἐκκλησιασίων ἱερατοῦ, καὶ διαδιδασκάντων τῶν κατὰ ἡμέρας ἡμετέρας, ἔστω ἢ ἁποστολικῶν ῥητορῶν τῆ ἀσφαρῆς ἀσφαλαίτων, καὶ τῶν βαθῶν ἢ πνευματικῶν ἐπιφορῶν. Auctor MS. apud Allatium de Confens. utriusq̄ Eccl. cap. 12. §. 15. Νικηφόρος ὁ Βασίλειος διδασκαλῶν ἢ ἱερῶν. Ephraemius in Chronico, de eodem Basiliace:

Καὶ Βασιλάκος ἢ Γεῶν Παύλος λόγων διδασκαλῶν τῶν ἁγίων τῆ καὶ Λευίτες.

Διδασκαλῶν ἢ ψαλτήριον, εἰς τὸ ἱερμηνεύειν αὐτὸ, apud Codinum de Offic. cap. 1. ubi collocatur quartus in quinta Pentade post διδασκαλῶν ἢ ἁποστόλων.

Διδασκαλῶν, Cleri Palatini, cujus meminit Anonymus ex Cod. Mazariano, ubi Clerum Imperatorium describit:

Ἀποστολικῶν ὁ Κόρυς διδασκαλῶν.

Vide in Κλήρῳ. Jam verò ejusmodi Homiliæ & Conciones Ecclesiasticæ

Διδασκαλῶν appellantur à Socrate lib. 6. Hist. Eccl. cap. 17. Ἰωάννης ἢ διδασκαλῶν ἰσχυροῦς, quæ sic ita vertit Eruditus Valeſius: Ioannes interim Concionibus Ecclesiasticis operam dabat. At recentioribus

ΔΙΔΑΧΑΙ, dicuntur: cujusmodi inscribuntur Alexij Rharturi Presbyteri & Chartophylacis Corycæ, editæ Venetiis an. 1560. Colbo & vixit, & aliæ nescio cujus Anonymi ex Cod. Colberteo 4634. In præcipua anni festa, quæ ferè semper distinguuntur in precemium & duas sabbatis, quas Concionatores nostri vulgo *Puncta*, seu *Paufationes* appellant. Porcius: διδασχῆ, Concio, δημογορία, ἐκκλησία. διδασχῆ, Concionator, Ecclesiastes, Predicator, δημογόρος, &c. διδασχῆν, Concionari, Predicare, Concionem habere, δημογορεῖν, ἐκκλησιάζειν, ἀναγορεύειν.

Διδασκαλικῶν, Ecclesiasticis Doctoris munitis. Novella Alexij Comneni superius laudata: οἱ ἢ ἀξιόλογοι κατὰ τὸ λόγον καὶ πράξιν ἐσαρκώσαντες εἰς ἢ τὸ διδασκαλικῶν διακονίαν, καὶ εἰς ἢ τὸ διδασκαλικῶν προβαρῆτικον εἰς τὰ ἀρχηγοῦντα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ, Magistra. Glossæ Græco-barb. τῆς ἢ Ἀσπατίας ἵστον ἑσπέρια καὶ διδασκαλίαν τῶν λόγων ἢ ῥήτορον.

ΔΙΔΕΙΝ, Dare, δίδωναι, parere, in Cotonæ pretiosa, & apud Porcium: Euchologium Goari, pag. 491. καὶ παραδίδωκε αὐτῷ τὴν βασιλείαν, λέγον, &c. Theophanes an. 24. Leonis Iσῆται: ἐπέδωκε ἔν ἐκράτησιν ἢ σπουδαίαν δίδωσκον δὴ κήρυξ τῶν διοικηταῶν. Occurrit passim.

ΔΙΔΟΝΑΙ, Ferire, Ictum impingere, quomodo Galli ferè Donner interdum usurpant. Vita S. Pachomij, num. 43. ἀνίστην ἱχθῶν μέγα, θῆλον δδωναι καὶ τὸ κεφαλὴν αὐτῶν. Theophanes an. 19. Mauricij: θῆλος αὐτῶν καὶ κρανίον, ἵνα μὴ ὑπερῆρξῃ. Ita usurpat an. 17. Heraclij, an. 25. & 27. Constantis. Leo Grammaticus in Michaële Theophili F. pag. 465.

ὅτι οὖν ἵσχυός ἐστι βασιλεὺς δίδωκεν αὐτὸ μὲν Ἐξῆς, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὲν αὐτῶν μελετῶν καλίστα ἐπιπέδον αὐτῶν. Et pag. 469. Ἰωνάνης ὁ ὁ Χαλδῆος παρὰ τοῦ μὲν Ἐξῆς δὲ αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τὰς χάριτας αὐτῶν. Addendum in Leone Philo- sopho, pag. 481. Symeonen Logothetam in eodem Michaële n. 42. Constantinobarbo de Adm. Imp. cap. 26. & 53. pag. 213. Nicetam Barbarogr. in Ma- nuële lib. 3. num. 3. in Isaacio lib. 2. num. 7. Achme- tem Onitocrit. cap. 119. 221. Codinum in Orig. num. 114. Historiam Politicam pag. 10. & alios pag. sim, quibus hæc addo ex Anonymo de Nuptiis The- phi lib. 8.

Μῆδος ὁ μέγας ἰδῶκεν μὲν Ἄγαμέμνονα, Μῆτα σταθία ἐκόπτοντο, ἰοὺ πασσαί παρὰ τῆς.

ΔΙΑ ΤΑΜΑΡΙΟΣ, Gemellus, διδύμου. Vide in Piz.

ΔΙΕΚΦΟΝΟΣ, Pronepos, in Nomocanone Cotelariano, num. 457. Διεύθυνος.

ΔΙΕΚΔΙΚΕΙΝ, Defendere. Glossæ Basilicæ. Δικ- δικται πάντες οἱ ἐδικονίους καὶ φροσίβοις, εἴτε διοικη- ταί, εἴτε ἐπιτροπτοί, εἴτε κεραιτοί, εἴτε ὑποκατάστατοι, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐνοῦ δικεῖν καὶ ἄλλοι τὰ τὰ αὐτὰ ποιοῦν ἄλλοι καὶ ὁ φροσίβουτος ἰσχύος παρὰ, &c. Item pro Condicere, apud Harmenopol. lib. 1. tit. 13. §. 17. Glossæ Lat. Gr. Condisco, συλλίσσασθαι μετὰ παραβύλιας.

ΔΙΕΔΕΙΑ, Dacis, Hysocyanus, apud Inter- polat. Diofcor. cap. 651.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΤΗΣ Μέγας, Magnus Inter- pres, recentetur inter Officiales Aulae Constantinopolit. ab Codino, cap. 2. num. 50. cuius vestes pec- uniales describit cap. 4. num. 53. officium verò, hinc verbis, cap. 5. num. 70. ὁ μέγας διερμηνεύτης, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἔργου, ἢ ἐκ τῶν ἀνομιμασίων δραβουμανίς. Anonymus ex Cod. Mazarino :

Διερμηνεύτης ὁ μέγας ἀνομιμασίων.

Pachymeres lib. 5. cap. 17. καὶ τὸ συλλογικὸν ὁ Μέγας Λοβοθέτης ἀρχιδίτης, Πριμαξοφύλλου ἢ Βισυαρίου Πανά- ρου, καὶ ὁ μέγας διερμηνεύτης Βηρύλλιος. Habebat etiam Ecclesia Constantinopolitana suum μέγαν διερ- μηνεύτην. Methodius Metropolitanus Melenici in Epist. τὸ ἑσπέραιον καὶ λαλιότατον μοι μέγαν διερμηνεύτην ὁ Μιχαήλ Χειρὸς ἐκκλησίας ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ.

ΔΙΘΙΛΜΒΡΙΟΝ, Hysocyanus, apud Inter- polat. Diofcorid. cap. 151. Διυράμιον, recentur apud Apul. cap. 4.

ΔΙΗΝΗΚΥΖΕΙΝ, Continuare, Perpetuare, utitur Balsamon in Epist. de jejum. num. 15.

ΔΙΚΑΒΑΛΛΟΙ. Vide in Κιββαλλοῖ.

ΔΙΚΑΙΑ, Intra que quis habet in rem aliquam, Possessiones, Prædia, Facultates : quomodo drois & droitues Galli dicunt. Nicetas in Andronico lib. 2. ex Cod. Græcobarb. καὶ τὸς βασιλικὰς τόμους, τὸς τὰ δικαία τὸ πολλοῖς ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλείου ἔχον- τας ἄσπονδρα μέρη τῶν ἀρῶν καὶ ἰσχύων. Vide Δικαιώματα.

ΔΙΚΑΙΕΝΕΧΥΡΟΝ Πρατήριον, Honorarium jus, vel Pignus, in Gloss. Gr. Lat.

ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΗΣ, Iuridicus in utroque Gloss. lib. 6. Basilic. tit. 24. ἀπὸ τῆς ἰσχύος δικαιοδοτῆτος, καὶ οὗτος ἐπιτίττεται ἢ δικαιοδοσία. Erat etiam Dignitas Palati- na. Meminit Metaphrastes in S. Demetrio 26. Οὐκ ὁ πανσεβὴς Σίβαστος καὶ δικαιοδοτῆς ἢ Ταμνίτης, sub Ma- nuële Imper. Novella ejusdem Manuëlis de Divers. Caus. καὶ οἱ μὲν ἀποστρατηγιστάλοι, ὅτι Πριλοσκίτης, καὶ ὁ δικαιοδοτῆς. Adde Harmenopol. lib. 1. tit. 4. §. 62. & que observamus in Constantinopol. Christiania lib. 2. cap. 13. num. 5.

Δικαιοδοτῆν, Indicare, Indicis munus exercere, apud Scholiast. Basil. lib. 7. tit. 2. δικαιοδοτῆμα, ἔδμεν, in Glossis Basilicæ.

Δικαιοδοσία, Iurisdictionis, in Gloss. Gr. Lat. Glossæ Basil. οὐκεία, δικαιοδοσία. Scholiastes Theophili An- teceff. lib. 2. tit. 23. §. 2. Ἰουσεβήθινα, καὶ δικαιοδο-σίαν, τῶν τῶν οὗτος, τῶν τῶν οὗτος. Scholiastes Ba- silicæ. lib. 7. tit. 1. ἀρχιδίτης ἢ νῆσι τὸς ἔχοντες δικαιοδο-σίαν. Vide lib. 6. Basil. loco mox laudato, & lib. 7. tit. 3. §. 1. &c.

ΔΙΚΑΙΟΚΡΪΤΗΣ, Index. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea :

Ὅτι ἦτονε πολυπλῆθεις εἰς ἄλλας δικαιοκρίτας. Alibi :

Καλὰ τὸ εἶναι ὑχρασεὶ ἢ μέγαν δικαιοκρίτην.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ, Persecutio, Allegatio, Dif- fensio, in Gloss. Gr. Lat. Δικαιολόγος, Confidicus, Δικαιολόγῳ, Jus dico, Δικαιοσυμῆρος, Persecutor, in iisdem Glossis : Remus, apud Harmenopol. lib. 2. tit. 4. §. 8.

ΔΙΚΑΙΟΣ, Vicarius, qui alterius vices obit. Joannes Episcopus Citti in Responf. lib. 5. Jur. Græco-Rom. p. 329. de Chartophylace : παρὶ τοῦ ἔλ ἀντὶ τοῦ ἔξον ἔσεν τῆ ἀρχιερεί, ἰντῆρο ἀναθεῖται σημεῖωσαν εἰση- δῆτινα, εἰ μὴ πρὶν ἀναρχη ἐπίτογες ὄψε μακρὰς εἰδὲ οὐβί- δω σημεῖωσαν, διὰ τῆ καὶ τῶν ἀναφύσων ἰσχύων, πλῆκαῦτα ἡδ ἑκλήθη ὁ ἀρχιερεὺς, κασιδίκε δικαιοῦ αὐτῶ τῆρὸβη, καὶ σημεῖωσαν ἢ ὑπὸ τῶν, &c. Cata- logus Offic. Eccl. Constantinopolit. ex Cod. Reg. ὁ Λοβοθέτης πῶν καὶ καλῆρῆς πρὸς τὸ καὶ, δίκαιο ἢ Πασπαρχῆ. Codex Allatianus, de Magno Char- tophylace : ἔσεν ἰσχυοποιῶν δίκαιο φροσίβης, καὶ εἰση- νεὶ δικαιοῦ (Leg. δικαιοῦ) ἢ ἀποκρίτων τῆ Πασπαρχῆ. Vide in Novellæ.

ΔΙΚΑΙΟΙ Observat Goarus ad Euchologium, pag. 402. & 719. & ad Codin. de Offic. cap. 15. num. 18. Sanctos Confessores, si Monachi fuerint, ὄσιος, si secularis, δίκαιοι vulgo indigitari.

ΔΙΚΑΙΑ μοναστήρια, Græci vocant regulariis vita rigore confisicna, ut cætera dὲ ἰσχύω, mitigatiorina nomine infamata, & ob dispensationem receptam decident. Ita Goarus ad Euchologium, pag. 120.

ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΑΞ, Index, Dignitas apud Im- peratores Constantinopolitanos. Matthæus Monachus in Catalogo Offic. Palatii :

Λοβοθέτης ἀρχιδίτης, ὅτι δικαιοφύλλος.

Alter Anonymus : Δικαιοφύλλος, σὺν ἀσπὶ Νομοφύλλος.

Recentetur etiam in Catal. MS. Reg. 5. eadem ferie. Georgius Pachymeres lib. 1. cap. 1. de se loquens ἢ ἐπὶ τὸ καὶ ἐν ἀναβύρον ἐς δικαιοφύλλου τιμητῶν, καὶ δὲ Ζωιγύραβην. Cujus Officij munus ita describit Ma- nuël Phile in Carminibus, in Obitum ejusdem Pa- chymeris Dicocephylacis :

Δικαιοφύλλος, εἰ μέτρηθι τοῦ πάλιν, Θεσπιδί φουλακῆ, καὶ βραδείας ἢ δίκαιο, Θεσπιδί, δευμάτιζες, τὰς πῶσις λῆς, Τῶν ἀπροστυπώτων ἔξουσιον κρῆσι.

Hujus Dignitatis mentio preterea occurrit in Nov. Alexij Comneni de Testib. apud Cantacuzen- um lib. 1. Hist. cap. 44. & Crufium in Turcogr. pag. 284.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, Græcis, dicuntur Firmam- menta cause, justificationes. Glossæ MSS. δικαίωμα-τα, κρίσις ἀνομιαν. Rursum : δικαίωματῶ, συμβολῶ, Θεμελί εἶχεν ὅτι ἢ πρῶτη ἐκλήθη δικαίωματῶ λατῆρας, ἢτοι Θεμελί λατῆρας καὶ ὑχῶν. Suidas : Δικαίωματῶ, νό-μοι, ἐντολαί, κρίματῶ. Cantacuzenus lib. 2. Hist. c. 2. ἀλλ' ὅρα, ἔδμεν, μὴ εἰ τὸ δικαιοφύλλος καὶ κατῆρο ὅτι, τὸ ἢ δικαιοφύλλου δικαίωμα παρῆρῆ.

Δικαίωματῶ,

δικαιώματα, Recentioribus Græcis, & in Basilicis, appellantur *Privilegia, Charta, Diplomata, & instrumenta quibus jura in res afferuntur.* Glossæ Lat. Gr. *Instrumenta, γραμμάτια, ασφαλισματῶ, δικαιώματα.* Scylitzes in Isaacio Comeno, pag. 859. ἢ τῆς Μαγιστρίας σπουδαίας, καὶ τῆς δικαιοματῶν φύλαξ ἁπλοῦς τῆς ἱερῆς βασιλείας καὶ ἀποστολῆς. Sigillum seu Diploma Rogerij Siciliæ Comitis apud Ughellum to. 1. Italia Sacra: δικαιώματα. ἰσοστασις, βελανίς, καὶ ὅσα ἄλλα δ' δικαιώματα ἐκράθη. Occurrit ibi non semel. Codinus de Offic. cap. 1. n. 5. ὁ Χαριστοφίλαξ, κρατῶν τῶ ἐκκλησιαστικῶ καὶ βίβλου δικαιώματα. Zonaras in Isaacio Comeno, quæ ἰσῆραφα ἁπλῶς τῆς ἐπιθερίας Monalterij Manganorum appellavit, mox ea δικαιώματα vocat. Vide to. 1. Basilic. p. 508. 522. &c. Hammenopolium lib. 1. tit. 2. & IC.

ΔΙΚΑΝΙΚΙΟΝ, Δικανικός, pro Baculo, seu Sceptro *Magistratus* est *Dignitatis insignium*, vox est postremi ævi. Aferius Orat. In Oeconomum iniqui tatis pag. 25. Edit. Combefisij: τὴν τῆς ὑπαρχίας ἀξίας ἢ ἐπιπῆ, τὸ ἀρχαῖον ὄχημα, ἢ καλαμὸς ἢ ὄπισθον; Senator lib. 7. Epist. 5. *Auræa virgū decoratum* incesse Caram Palatii scribit. Porro in *Virgæ potestatem intelligi convenit*, inquit S. Hilarius in Pal. 124. *insigne enim potestatis est.* Unde apud Byzantios, *insignes faciebant virgæ dextris aristas*, ut loquitur Ammianus lib. 14.

Variè autem pro cufusque Gradu ornabantur cufimodi Δικανικά. Verbi enim gratiā, apud Codinum de Offic. cap. 4. num. 1. Magni Domestici τὸ δικανικόν, μὴ τῆ κόρυμβον ἰσοποστῶς describitur: Magni Ducis, τὸ δικανικόν habebat κόρυμβος χρυσοῦ ἵσοποιῦς, καὶ κορυμβὸς ἰσοποιῦς χρυσοῦ, κελουσίμβου ἢ δὲ εὐχροντοποιῦς ἀρχαῖος, n. 9. Ita diversifimodὸς κόρυμβος & κορυμβὸς, seu *nodis & calamis*, infinguita legere est δικανικὰ dignitatum, apud eundem, n. 10. 12. 18. 19. 21. 23. 26. 36. 61. &c. Quorundam Δικανικόν, erat λῶον ἔξωλον, ut n. 39. 41. 57. 62. 72. 79. & 83. Quorundam erat argenteum, ut num. 49. 53. 77.

Imperatoris verd, & Magni Primicerij, τὸ δικανικόν erat ἔξωλον κηρσομῶδον, sed leve & molle, inquit Symeon Theffalonicensis, ubi de Imp. καὶ ἔτι βασιθεῶν λαμβάνει, ἢ βασιρεῶν τινὰ καὶ σκληρὰ, ἀλλ' ἰλασθῶν καὶ μαλακῶν, δὲ τὸ παρ' ἐθνικῶν ἐν πραῖότητι, καὶ μὴ ἱργίλων, &c.

Imperatrix verd δικανικόν aureum, vel auratum pariter fuit, ἔχον τε δαπὶ τῆ κορυφῆς καὶ κάτωθεν ἔξω σπιθαμῶν μῆκος μαρμαριπέθρια καὶ λιθάρια ἡμισπιθμῶν κοκκῶν, ut est apud eundem Codinum cap. 17. n. 34. cufimodi videre est in imagine Manuclis Palæologij Imp. à nobis delineata in Familiis Byzantinis.

Neque tamen omnes Aulæ Officiales deferebant δικανικά; nam complures recenset ibidem Codinus, qui eo carebant. Vide Κόρυμβος, & Gloss. med. Lat. in *Virgæ.*

Δικανικόν etiam appellant *Pedum Patriarchale*, idem Codinus, cap. 20. num. 7. & 16. & Sguropulus in Hist. Concilij Florentini sect. 4. cap. 25. ubi de Patriarcha Constantinopol. ἰστιάται δὴ ἢ καὶ καλλίχρωσι καὶ τὸ διβήμβυλλον, καὶ τὸ δικανικόν quæ feliciter eunti illi præferrentur. Mox: καὶ λαθὼν τὸ δικανικόν, ἀπὸ πλάνης αἰσ καλῶν, ἐν ὅς σπασσὶνθῶν καὶ ἡμῶς. Et sect. 9. cap. 9. οἶδα ἃδ ὅτι ἡμῶς παρὶς τῶν τῆς ἡγεμονίης τὸ δικανικόν, καὶ εὐθὺς ἠὲ παρὰ τῶν ἡγεμόνων. Occurrit rursum mox. Historia Politica pag. 15. ἰδίας χειρὶ δίδωμεν αὐτῶ (Patriarchæ Constantinop.) δικανικόν πολλὸ ἀξίον, ἥτοι λαθὼν ἀρχαῖαν περικεχρυσωμένην, ἰσάσια. Malaxus in Hist. Patriarch. in Gennadio Scholario: καὶ ἔτι ἰλασθῶν ὁ Σουλταῦν μὲ τὸ χεῖρον τε τὸ δικανικόν, καὶ τὸ ἰδῶν ἐπὶ

τὸ χεῖρον τῆς Πατριάρχης. Vide Leunclav. in Pand. Turc. num. 173. 199.

Δικανίς, Portio, *Baculus, Fusilis, Ligo, Βάκτρον ῥόπαλον, κορμὸν, δίκαινα.*

ΔΙΚΑΝΙΚΟΝ, *Carcer.* Vita S. Joannis Jejunatoris Patr. Constantinopol. καὶ Δικανὸς ἐκάλουν, καὶ ἄλλοι τὸ δικανικόν ἀρπαζέτωμα πλὴ ἀσπίδος ἐκάλουν. Supplicatio Basilij Diaconi & Monachorum in Concilio Ephesino part. 1. cap. 30. §. 3. καὶ τίως μὲν ἀνεκδιήκον ἔμενον τῶ λαῷ παραίτησι, τῆ συλλογῆς ἐπὶ ἐκ μέρους ἁπλοῦς τῆ ὑπηρεσίης, καὶ ἐν τῶ δικανικῶ τυπῆντῶς διαφῶρος ἐν τῶ βασιλευσίν, & §. 3. κερκῆθον τυπῆνθῶν ἁπλοῦς τῆ ἔχου τῆ δικανίης, ἀπυρῶματα ἐκ τῆ δικανικῆς, καὶ κερκῆ γυμνάς ἡμῶς δισμῶς ὡς καὶ ὑπευθῶνος ἐν τιμῆρῶ ἰσῆραφῶν, ἐκρεβῆσαν, ἐπὶ ἱερίσαν. Rursum: καὶ σὺνδρωθῆντι ἀπὸ ἀρχαῖου ἐν τῆ συλακῆ, καὶ μὴ τὰ αἰσθηθῶν ἐν τῶ Πρωτοβίβου τῶ αὐτῶ τρόπῳ μὴ τῆ δισμῆς ἡμῶς ἁπλοῦς μὲν ὁ κατηγορῶν, ἐν τῶ δικανικῶ πάλιν δὲ τῆ τάξεως ἀπὸ τῶν, καὶ ἐπὶ πάλιν ἐκάλουν ἡμῶς, καὶ ἁπλοῦς τυπῆσαν. Lib. 1. Basilic. tit. 1. §. 22. ex l. 3. Cod. de Hæretic. πάντες οἱ ἀερίλοι ἀναμῆκῶς γινωσκῆσαν, ἢ ἐπὶ αὐτῶ αὐτῶ ὁ τόπος ἀφαιρέθῶν, ἢ ἐπὶ ἐκκλησίας αὐτῶ ὀνομαζῶν, ἢ ἐπὶ δικανικὰ προσαγορῆσαν, ἢ ἐπὶ δικανικὰ, ἢ ἐπὶ ἰδῶν τῶν αὐτῶ σπουδῶς ποιῶν.

Δικανικὸν, *Quisvis Carcer.* Palladius in Historia Bragmanum M S. τῆ αἰχμαλωσία περιποιῶν ὅτῳ, ὡς ἐπὶ τῶ, ἀπὸ τῶ ἔχου ἐν τῶ δικανικῶ, καὶ ἀπὸ τῶ ληθῆς, ἐκίπτεται ὅτῳ τῆ ἰσῆραφῶν ἰσῆραφῶν χώρα. Vide Δικανικόν.

ΔΙΚΑΝΙΚΟΣ, *Advocatus, qui in litibus versatur*, apud Sanctum Marcum Eremitam: τῆς ἁπλοῦς ἐν λόγῳ δικανικόν, qui in titulo disputationis σχολαστικός appellatur. Et infra: τὰ ῥηματα τῆ δικανικῆς, &c.

ΔΙΚΑΝΙΟΝ, *Δικέραλον*, in Glossis Basilic. *Dicers.*

ΔΙΚΕΡΑΤΟΝ. Vide in Κεράτιον.

ΔΙΚΗΡΙΟΝ. Vide in Κηρός.

ΔΙΚΙΟΝ. Suidas in Etymologico: λίτρα, μία, καὶ δίκιον ἀρχαῖον, καὶ πολλὰ τύποι, fortè, inquit Meurfius, Leg. λίτρα, μῆνα, καυκίον. Mallem, δίκιον, de qua voce suprâ.

ΔΙΚΗΤΗΣΙΟΝ. Vide in Δικητίσιον.

ΔΙΚΟΚΤΑ, *Decolla.* Athenæus lib. 3. ἐπὶ τῶν τοῦ λαχθῶν ὁ κύνυλος πῶν ἦπτος δίκωκταν, δὲν λίγρον ἀμῆρῆς λόγῳ γλυκίον δακτυλῶδῳ νάμασιν.

ΔΙΚΟΛΟΓΟΣ, *Causidicus, Patronus, Advocatus.* Δικολογία, *Causidicatus, Causidicatio.* Δικολογῶ, *Causidicor.* Gloss. Gr. Lat.

ΔΙΚΟΣ. Vide in Ἐδικός.

ΔΙΚΟΥΡΙΑ, *Decuria.* Dositheus lib. 3. Sentent. δὲ βελβιδίην λίγροντῶς τῆς, πῶν ἰδῶν δαποπηκῶδῳ, καὶ αὐτῶ δίκουριαν ἀφαιρέτω, ἢ ἀπαρτῶ, &c.

ΔΙΚΤΑΤΩΡ, *Dictator.* Scholiastes Gregorij Nazianzeni Orat. 1. in Julian. ἡμῶν ἢ (ὁ Ρωμαῖου) μὴ τῆ ὑπῆσαν ἐκ τῶς πολέμου ἰδουσῶν, δὲ κἀτέρῳ πρὸ βαλλῶν, ὅς μῶνως ἔχον ἔξ. Glossæ M S. Δικτατορ, ὁ δικτατορ πλὴ ἀρχῶν ἔχον, ὁ ἁπλοῦς Ρωμαῖος Δικτατορ καλῶν. Eadem fermè Suidas & Hefychius. Nescio an per ἀκίτορα, ἀσῶπῶν intelligat Anonymus in Catalogo Offic. Aulæ Constantinopolit.

Ἰπάτοι, Δικτατορῆς, σῶν τοῖς Ταμίαις.

Δικτατορῆς, *Dictatura.* Glossæ alie M S S. Reg. Cod. 2062. Δικτατορῆς, ἀρχῆ ἀνευθῶν. Suidas, ἀνευθῶν.

αὐθιμα. Praenium in Metaphrasi Eutropij lib. 2. ἡ ἀφ' ἧτος Πατριᾶς Κύριος, ἢ ἡ Διελευτηρίας ἔχον ἔξουσία. Occurrit praeterea apud Dionem lib. 41. Zonaram tom.1. pag.4. 1 Edit. & to.2. pag.21.&c.

Διελευτηρίου, *Dislatorem agere*, apud Zonaram to. 2. pag.50. 1.Edit. Vide Διευλάτης.

ΔΙΑΛΑΒΙΟΝ, *Forcept.*, quodd duo manubria habeat. Glossae MSS. Reg. Cod.2062. πυράζμα, τὸ δι- λάβειν.

ΔΙΑΛΗΓΑΤΩΡ, *Delegator.* Habetur apud Nilum Monach. lib. 2. Epist. 243. inscripta Cypriano Διληγάτωρ.

ΔΙΑΙΓΕΝΤΙΟΝ, Theophilus Antecessor. lib. 1. tit.6. §. 5. ὅτι παρ' αὐτῶν μὴ ἔστιν, ἢ προσφῶν, ἢ προσφῶν, ἢ ἀλλυμα, ἢ ἀλύμα, τὸ ἐν τῇ σωθεία λεγόμενον. *Collapsos*, τῆσιν ὀμοζαλαῖσι. Ubi Cod. Reg. habet, λεγόμενον διδύμῳ, ἢ κολλυμαῖσι, τῆσιν, &c. vox incertae notiois.

ΔΙΑΥΤΑΙΑ, Animal incognitum Fuchio apud Myrperlum scđ. de Uguentis, cap.12.

ΔΥΜΜΑΝ, *Vinculum.* Glossae Græcobarb. Αἰαδῆς, δίστημ ῥαίμασι, δίστημ ῥαίματι, καὶ ῥαίμων.

Δυμμάδι, *Vinellum.* Eadem Glossae: Ἀλυσιδί, κλύσι διδυμῶ, ὅπου ἐν διδυμῶ, ἢ διδυμῶ. Vide Δίνυς.

ΔΙΜΟΙΡΪΤΑΙ, dicti Apollinatij Hæretici Scđatores, quodd μὴ τιλῶνα ἢ ἢ χεῖρι παρῶσι. ἦν ἐκαστῶν ἑσπῶσι, afferent. Ita Auctor de Initiis Hæresen, num.77. In Concilij Chalcedonenis Acclamationibus, Αἰ. 1. Ἀνάθημα πρὸς μυστήσιν, ἀνάθημα πρὸς διακόνσιν τὰς δύο φύσας μὴ πλὴν ἑσπῶσι.

ΔΙΜΟΙΧΟΝ, *Dimidia ræpna ἢ μοιχίας*, quâ punitur qui cum conjugata volente mæchatus est. In Nomocanone Coteleriano, num. 474. ἀλλὰ δὴ τῶτο τὸ διμοιχὸν ἐπιμύμῶσασ ἀμφοτέροι χῶνος εἰ μὴ ὁμοῖος ῥ. ubi qui reluctanter corrumpit, χῶνος ἰβ' ἐξήλζε) supra num. 473.

ΔΥΜΟΡΟΝ, *Offibani, Pulegium*, apud Apul. cap.92.

ΔΥΝΕΙΝ, *Dare*, διδεν, διδῶναι.

ΔΥΝΟΥΜΜΟΝ, *Binio, Denarius.* Vide Gloss. med. Lat. in *Dinumium*.

ΔΥΞΕΣΤΟΝ, *Bifextum*, in Gloss. Gr. Lat.

ΔΙΩΓΜΪΤΑΙ, seu potius Διωκμῆ, *qui hostibus, vel Latronibus consequendis proficiuntur.* Epistola Ecclesiæ Smyrnenis de Martyrio S. Polycarpi n.7. ἔχοντες ἦν τὸ παρ' αὐτῶν, τῇ παρασκευῇ, δέσπυ ἄρκα, ἐξῶθεν διωκμῆ καὶ ἰσπῶσι, μὴ τῇ σωθεία αὐτοῦ ἔπλω, ὡς ἐπὶ λυσιμῶ πηχῶσι. Vide Gloss. med. Lat. in *Diocmita*, Salsamum ad Hist. Aug. pag. 92. & Henric. Valefium ad lib. 27. Ammiani, pag. 343. 1. Edit.

Διωκμῆ, quæ pendebantur Διωκμῆται, vel pro consecutione Latronum. In Basilic. lib.56. tit.10.

ΔΙΟΥΚΗΣΙΣ, *Diacesis.* Sic autem Veteres Romani vocabant certum numerum Provinciarum, quæ simul collectæ parebant Vicario Præfecturæ Prætorianæ. Nam Præfectus quidem Prætorio sub dispositione sua plures habebat Diocesces: Vicarij autem singulas. Porro hæc vox eo sensu usurpari cœpta est circa tempora Constantini, ut discifimus tum ex ejusdem Constantini ab Eusebio relatis, tum ex legibus aliquot Codicis Theodosiani. Hæc Henric. Valefium ad Eusebij lib.4. de Vita Constant. cap.36.

Διωκεσις, apud Scriptores Ecclesiasticos sumitur pro Provincia vel Parcacia Episcopici. Macarius Ancyranus contra Barlaamum & Acyndinum, c.19. Διωκεσις ἢ ἐστὶν ἢ πολλὰς ἐπαρχίας περικλύσασ, τῆσιν ἢ ἰκάσιν Πατριάρχῳ ἑσπῶσι καὶ σωθῶσ ταύτας εἰ ἐν αὐτῇ

Μητροπόλει, καὶ Ἀρχιεπισκοπῶσι ἐκαστῶ Πατριάρχῳ, καὶ ὅτοι ὅσας ἰκάσας Διωκεσις. Vide Morinum in Observat. Eccl. eundem Valefium ad lib. 5. Socrat. cap.8. & alios passim, præterea Gloss. med. Lat.

ΔΙΟΥΚΗΤΗΣ, *Procurator, Negotiorum Gestor*, in Basilic. to.1. pag. 410. 411. &c. apud Harmenopol. &c. Vide Glossas Basilic.

Διωκται, *Colletores Tributorum ac Vestigialium.* ἧς δημοσίον φόρον Διωκται, apud Cantacuzen. Hist. lib.3. cap.12. Leo Nov.61. τὰς ἐπὶ συλλογῶν τῶ δημοσίον φόρον καθύπερθε, (Διωκταις ἢ αὐτῶς ἢ σωθῶσι ὁμοῖα καλῶν οἰδῆ) τολμῶσας ὑπερβαλεῖον πλῆον τῆ ννεμῶσιν τὰ τῶν. In Concilio VI. Oecumenico Act. 1. Paulus ἀπὸ ὑπάτων, καὶ Διωκταις τῶ ἀναθολικῶν ἐπαρχῶν dicitur. Theophanes, pag. 307. de quodam Theodoto: καὶ αὐτὸς θενῶταθον καὶ ἀτίθασον ἴλιον ὑπάρχοντα, ὅσας πλῆσους τῶ πῶσισας ἀρχῶσας καὶ ἰμαφῶσι ἀνδρας, ἰοε ἐκ τῶ Διωκτῆ μόνον, ἀλλὰ ἐκ τῶ τῶ πῶσισας οἰκῶσιν εἰκῆ καὶ μῶσις ἀπορῶσις ἀπαρῶσις καὶ ἐκταγῶσι, καὶ ὁμοῖσας πῶσιδῶσι. Ubi Miscellæ, non tantum ex ordinatioribus, sed ex Urbis quoque habitatoribus etc. & pag. 345. διελάλουσι πρὸ λαῶν, λίγῶν, ὅτι ὁμοῖα ἰοε ἐκποσῶσι τὰ τῶν κῶσις, ἀλλ' ὁμοῖα διυταζῶσιν τῶν Διωκτῶ. Mox: ἐστὶν ἦν ἰμακῶσιν ἢ σωθῶσι δῖσιν τὰ δύο κῶσις τοῦ Διωκτῶ. Addit Cedrenus τῶ Στάματων. Rationale Peræquatorum Alexij Comneni Imp. MS. ἐδῖσῶσι ἢ ἐκ τῶτων αἰ ἐκῶσις τῶ Σακρῶσιν καὶ πῶ ἐκῶσις ἰκάσας τῶ Διωκτῶ, ὡς ὑπὸ ὁμοῖσας τῶ Διωκτῶ, καὶ τῶ ἀνδρῶσιν αὐτῶ. Vide Nov. 128. Justin. cap.16.

Διωκται τῶ εὐσῶν οἰκῶν, in Nov.120. Justin. cap. 6. §.2. νεπερῶσις locorum Ordinatioris, Veteri Interpreti.

Μέγας Διωκτῆς, Dignitas in Aula Constantinopolitana, cujus meminit præter Codinum de Offic. cap. 2. num. 55. Cantacuzenus lib. 3. cap. 14. pag. 393. Habetur in Codice Colberteo inter Epistolas Chumni Paracemomeni, una inscripta πρὸς μὴ γῶσιν Διωκτῆ τῶ Καθῶσι. Vide Gloss. med. Lat. in *Diacesia*.

Ἐπὶ Διωκτῶν, Dignitas in Aula Constantinopolitana *Dispensator.* Idem videtur qui Διωκτῆς. Joannes Tzetzes Chil.9. v.290.

τῶ Ἐπὶ Διωκτῶν τῶσιν τῶ Ἀρχῶσιν.

Et verfu 367.

Ὅπερ ἦν πῶσι ἔρκα, Διωκτῶ Διωκτῶ.

ΔΥΟΜΑ, pro Ἰδιωμα. *Conversatio, Confabulatio.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib.3.

Στῶν ὁμοῖα τῶ ἄρῶσι, καὶ παρῶσι τῶ δῖομα.

Occurrit ibi non semel. Ptochoprodromus in verbis polit. MSS. de sua pauperitate lib.1.

Ὅσας χῶσῶσι ἢ ἐκκῶσις, καὶ τῶ ἄνδρ ἰκάσας, καὶ ἀπὸ τῶ σῶσιον τῶ πολλῶ, καὶ τῶ πολλῶ τῶ δῖομα.

Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS. Na πορῶσιν, να χῶσῶσι) με δῖομα καὶ σωθῶσι.

ΔΙΟΝΤΣΪΑ, in Glossis Jacrici MSS. ex Cod. Reg. 190. ἢ ἀμπελῶ. *Vitis.*

Διονύσιον, *Hedera*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 398. quodd Bacchus Hederâ caput cinxerit.

ΔΙΟΡΪΑ, *Occasio, Opportunitas.* Theophanes, pag. 398. ἀφῶσι ἢ δῖοσιν ἢ τίτῶ μῆτηρ, προσελάσιν ἐν ὑπὸσιν δῖοσῶσι καὶ ὑποσῶσι τῶ τῶσῶσιν ἀρχῶσας, &c.

ΔΙΟΡΘΟΜΟΙ, Monachi laxioris vitæ, quos vulgo *Misiagos* diximus. Ita Goarus ad Euchologium, pag. 120. 902. Vide Δίκα.

itum. Gallis, *Monfrée*. Afflic MSS. Regni Hierosolymitani, cap. 142. *ὡν* ἔξ τὸ *δύο* ἄστρον ἐξ ἑνὸς διακελίαν μεθίνας, ὡσπερ ἐπὶ τυχὸν κενὸν ἢ (vel) ἐπὶ περὶ κλίνας ἐμπρός τῆ σπίνης, &c. τὸ δίκον ὄριζι τὸ ὀ βικωνίως νὰ σίλι κρετάεις τὰ παρ τὰ δὴν τῶτον ὅση ἢ ἢ αὐτῶ ὀ διακελίαν, &c. Vide cap. 137. Edit. Venetæ.

ΔΙΣΚΟΣ ἱερός, ὄριζον, Sacrum Discus, in quo Græci inter Millæ solemniam Sanctum panem reponunt, cujus figuram exhibuit Goatus in Euchologio pag. 117. Δισκὸς ἡγιασμένον, apud Joan. Mofchum in Limon. cap. 130. Germanus Patr. Constantinopolit. in Myltagog. ὀ δισκὸς ἢ κλίση ἔστιν, ἐν τῷ τὸ σῶμα τῆ Κυρίας ἔσθῃ τῆ ἱερῆς καὶ τῆ δὴ κλίνας κατὰ κλάζῃ, ὡσπερ εἶπὸν ὀ ἱωσήφ, καὶ ὀ Νικόδημον. Infra: ἐρμηνεύει τὸ δισκὸς, ὀ ἴθα ὀ Χριστὸς ἐπιτέριζῃ, κύκλῳ ἕρπειν, ἔμψαιον ἐν μίση περιγραζῃ τῆ νυκτὸ ἵμεν, Χριστὸν ἐν τῷ ἄρτῳ ἡγιασμένον. Liturgia Chrysofomi: ὀ δὲ δισκὸς ὡσπερ κίον τὰ ἱερά, τὸ ἔργον ἄριον δίκον ἐν τῷ μίση τῷ ἄριον, τὸ δὲ πῶς ἐστιν ἐν δέξῃ. Rursum: ἔτα τῷ ἄριον δίκον ἐπὶ τῷ κερύθῳ αὐτῷ μῶ προσεχὺ λαμβάνει. S. Athanasius Orat. in Descriptionem Mepente: ἀναβόλαιον ἢ ἐνανθρῶπιον ἐπιπέδῃς, τὰ χερσὶ μῶ δισκὸς, τὸ ἄριον πνεῦμα ὀ πατῆρ, τὸ δὲ διακεκάλυμμα.

Joannes Damascenus in Synodica pag. 141. ubi de Theodosio M. ἱρῶν ἔστιν ὀ ἴθα τὰ ἱερά αὐτῷ ἀνοσπίμα, καὶ ἱερά ἐστὶν ὄριζ, καὶ τὰ ἱερά σῶμα ἡγιασμένον καὶ ἴθα τῆ μίση ὄριζ δίκον, ἐς ὅσπερ ἡγιασμένους καλλιέργησται ὀ μυστικῶ τῆ Χριστὸ δῶκεν μῶ τῆ δῶκεν ἀποσῶλον ἡγιασμένον. Georgius Decapoluta de Visione Saraceni in aede sacra S. Georgij num. 45. ὡς δὲ ἡγίσην ἢ ἱερά τῷ ἄριον σῶμα, ὀ Σαρακηνὸς ἔδον αὐτῷ στανῶν ὄριζ τὸ πῶδον ἐν τῷ δέξῃ μακρομύση ὄριζ πῶσα, καὶ τὸ αἶμα αὐτῷ ἐν τῷ πόθριον, &c. Prima & Secunda Synodus Constantinopol. Act. 10. & Can. 10. τὸ ἄριον πῶθεον, ἢ τῷ δέξῃ, ὀ τὸ πῶ λαβῶν— ὄριζ πῶθῃς, &c. Vide Joannem Mofchum in Limon. cap. 25. Evagrium lib. 6. cap. 21. Extr. Theophylactum Simocattam lib. 5. Hist. cap. 14. Euchologium, pag. 832. & pag. 852. ubi de Disci Consecratione, &c. Præterea Gloss. med. Latin. in Discum.

Δισκαεον, eadem notione, Chronicon Alexandrinum an. 14. Heraclij: ἐν τῷ μίσην τὸς κληρικὸς ἐπὶ τὸ σκηνοφυλακίον δισκαεῖσιν τὰ τῆμα ἡγιασμένα, δισκαεα, καὶ πῶθῃς, καὶ ἄλλα ἱερά σκῆν. In Euchologio p. 624. κομῆς ὀ Σκηνοφυλάκῃ μυσταί τὸ καὶ τὰ δισκαεα, τὰ κενὸς λογόμενα τῆσα.

Δισκοπέδιον, Portio, δισκοπέδιον, Calix, Plinthium, κύλιξ, πόθριον, πλινθιον. Ita etiam appellatur Sacer Calix cum suo disco seu patena, uti uterque deferbitur à Continuator Theopanis lib. 4. num. 45. Vita MS. S. Theodori Syceotæ: ἐπινοῖς διδασκῶν λόγῳ τῆ πῶθῃς, αἶμα καὶ δισκοπέδιον δισκῶσιν. Vita S. Nili Junioris, pag. 140. ἔσθῃ ἰδῶν τῶν μῶ ἀδελφῶν, καὶ ἄριον βασιλῶν δισκοπέδιον, ἐπιτερε δὲ διηγεῖσάτῃ πηρῷ βυλλῶν τῶν τῶν πῶν ἐκ τῆ ἔσθῃ, αὐτὸς ἐκβαλὸν τὸ ἄριον πῶθεον, καὶ λαμβάνει τῆ τῆ μίσην καθαράτῃ, ἵπτον μῶ αὐτῷ πῶθῃς, &c. Anonymus in Lacapeno, num. 44. ἄλλα καὶ ὄριζ ὄριζ Χριστὸ ὄριζ καὶ δισκοπέδιον ἀπῆχαρισται. Nicetas in Murtzuphlo num. 3. τὸ ἔστιν αἶμα καὶ σῶμα Χριστὸ καὶ γῆς χερόμῃ καὶ ἡγιασμένον. ἐὶ τὸ τῆμα δὲ δὲξῃ τῶν διαπῶθῃς, τὰ πῶ δὲ δὲξῃς, &c. Ubi Cod. al. habet δισκοπέδιον. Idem de reb. post. excid. Urb. σπῆρας ἡγῶν δισκοπέδιον. Sguropus in Hist. Concilij Florentini scd. 4. cap. 16. de Patr. Constantinopol. ἱρῶν δισκοπέδιον ἄριον ὄριζ, Σαμασιὰ τῆ τῆ ἡγιασμένον.

Δισκοκάλυμμα, alterum de tribus velis, quibus Sacra contegunt Græci. Totidem enim velis ca ope-

riuntur: primo, quod δισκοκάλυμμα dicunt, Sacer discus, in quo Sacra ad sacrificium particulae repositæ sunt: secundo Calix, tertio, eoque majori, utrumque simul. Ultimium hoc Nepelū, quibusdam, aut verò in Liturgia Chrysofomi appellatur. S. Athanasius Orat. in Descript. S. Marie: δισκὸς, τὸ ἄριον πνεῦμα ὀ πατῆρ δισκοκάλυμμα. Germanus Patr. Constantinopolit. ἢ ἴσαν καλῶν τῆ δέξῃ, ἡμῶν τῶν σπῶθῃς, ἢ ἄλλῃ τὸ σῶμα τῆ κυρίας, τὸ δὲ δισκοκάλυμμα ἔστιν ἀντὶ τῆ σπῶθῃς τῆ ἔσθῃ ἐπὶ σπῶθῃς περικαλύπτῃ αὐτὸ ἐν τῷ τῶν τὸ κατὰ πῶθῃς, ἢ ὅν ἔστι, καὶ λῆζῃ αὐτῷ τῆ λῆς, ἢ ἰσφαλιστὸ τὸ μυστικὸν ὀ ἱωσήφ, ὡτῆ ἰσφαριστὸν ἢ πῶθῃς τῆ κωσῶθῃς. Rursum: τὸ δισκοκάλυμμα ἔστιν αὐτῷ τῆ σπῶθῃς, ὀ ἰθῷ ἐπὶ τῆ σπῶθῃς αὐτῆ, περικαλύπτῃ αὐτὸ ἐν τῷ τῶν. Nicolaus Cabafilas cap. 11. Ἐ καλύπτῃ τὰ δὴσα, τῆ ἄριον ὀ κληρικῶν, καὶ τὸ πόθριον, πῶθῃς τῶν τῶν, καὶ θυμῶ πῶθῃς. Anonymus in Descript. S. Sophie, δισκοκάλυμμα ὄριζ τῶν δὲξῃς περιγραβῆριον καὶ λῆθῃ τῶν χηλιὰς μῶς. Euchologium, pag. 628. βασιλῶν τῆ Πραξῆριον τὸ μῶν μῶ τῆ ἀλαβῆρας κηλυμῶν μῶ τῆ δισκοκάλυμμα ἡμῶν τῆ ἄριον μυστήριον. Corporalia in Concilio Lateranenſi an. 1215. cap. 19. καλύμματα vertit Græcus Interpretes.

ΔΙΣΚΟΣ Βριτανικός, apud Myrepsum scd. 18. cap. 1. ubi Fuchius.

ΔΙΣΚΟΣ ΣΣΓΡ, Discissor. Glossæ Basilic. Δισκισσῶρ, ἀρῶν, ἡραλῶν, leg. Δισκισσῶρ. Rursum: Δισκισσῶρ, πρακῶν ἡραλῶν τῆ.

Δισκουῖον, Discissio. Nilus Monach. lib. 2. Epist. 22. καὶ πῶθῃς δὲξῃς τῆ δὲξῃς χηλυμῶν ὀ πῶθῃς, καὶ ἀρῆρις χηλυμῶν. Ἐ ὄριζ τῆ δισκουῖα, &c. Vide Gloss. med. Lat. in Discissor.

ΔΙΣΠΕΝΣΑ, Penarium, Promptuarium, τὰ μῶν, ἀποθῆκῃ.

Δισπενσῶν, Dispensator: ὀ οἰκνῶν, in Etymologico Suidæ, & in Gloss. Basilic. Rursum: in iisdem Gloss. Δισπενσῶν, ὀ δισκῶν. Vide Gloss. med. Lat. in Dispensa, & Dispensator.

ΔΙΣΤΑΜΟΣ, Dubitas. Glossæ Græcobarb. χηρὶς ἀμφιβολία καὶ δισπῶν. Occurrit illic mox iterum.

ΔΙΣΤΡΑΤΟΝ, Vide in Σφατά.

ΔΙΣΤΡΙΑ, Clave ferrea. Theophylactus Simocatta lib. 8. cap. 4. ὀ ἰθῷ ἐν Μαυρίῳ κλειδί τοῖς σπαλορῶν ἀπῶν τῆ σπῶθῃς καὶ τῆ ἰπῶν κορῶν τῶν τῶν ἢ ὄριζ τῆ Ρωμαίων ὄριζ δὲξῃς λῆζῃ. Malim: Διστρία, nam Dextralia, seu Dextrales, Secures vocant Latini avī inferioris. Vide Gloss. med. Lat. in Dextralis.

ΔΙΣΥΠΑΤΟΣ, Dishypatus, Dignitas in Aula Constantinopolitana, de qua quædam attigimus in Gloss. med. Lat. in Disypatus. Vox formata ab ὄριζ, quæ non Consul em ordinarium, fed aliam hæc nomenclaturæ donatam dignitatem denotat: Ita ut δισυπάτης dignitas illustrior fuerit. Auclor incertus post Theopaneum pag. 440. καὶ τῆς Θωμῆς Πραξῆριον δισυπάτων χηλυμῶν. Ubi perperam emendat Combesius ὄριζ ὀ ἰπῶν. Innuitur enim fundum antea fuisse δισυπάτης dignitatem, apud Suidam δισυπάτης, ὀ δισυπάτων πῶν ἀρχῶν ἡγῶν, ὀ πῶθῃς Ρωμαίων καὶ δισυπάτης καλῶν, dicitur, fed unde hæc hauserit, non planè video: tamen idem habet Michæel Pfellus in Grammatica MS.

Δισυπάτης, ὀ δισυπάτης, Δισπῶ δισπῶ χηλυμῶ. Occurrit necio quis πῶθῃς, in Passione S. Glyceriæ, num. 2. Γλυκερία ἢ τῆ Ρωμαίων Συγῆριον Μαρκαριον τῶν τῶν ὄριζ τῆ πόλῃς ἐπῶν. Vide in ὄριζ.

ΔΙΤΑΡΙΟΣ, in Glossis Basilic. πῶθῃς. Di-

ΔΙΤΥΕΡΙΟΝ, Biremis, Nicetas in Alexio Angelo lib. 2. num. 1. Γενώτος γὰρ τις, Καφόρις τὸνομα, κἀπὲρ διττὴ ἐστὶ χιτῶν ἰσχυρῶν, καὶ πλοῖος σπρωγῶδος φρεζῶν, τὰς παραβάλλουσιν ἑσέραι πλοῖος. Ubi Cod. Edit. τῆς δεικνύσας & σπρωγῶτος profert, ΔΙΦΕΝΣΟΡ. Vide in Διοφάντι.

ΔΙΦΘΕΡΑ. Vide Μερμάρια.

ΔΙΦΡΑΣ, in Glossis Chymicis MSS. Ἰδὲν ἰδὼρ ἰδρῶν.

ΔΙΦΥΣΙΤΑΙ, Hæretici, de quibus agunt Apophthegmata Patrum in Phoca, num. 1.

ΔΙΧΑΣ, species mensuræ, spatium inter duos digitos apertus. Heronis Ἰσάρονα πᾶσι ἐπιματρικῶν, MS. ἰάχισον ἢ τῶτων ἔσθ' ἀκτυλῶν, καὶ πᾶσι τὰ ἐλαττονα Μορία καλῶσ' ὁ β' ἔν παλαιῶσι ἔχει διαλύσας δ', ἢ ἢ διχῶς παλαιῶς β', δακτύλων ἢ. Idem in Geodesia MS. διχῶς ἢ λήκῃ τῷ β', δακτύλων ἀνεῖμα π' ἀλλήλοισι, λέω ἢ λήκων.

ΔΙΧΕΡΟΝΙ, *Fuscina, Tridens,* ὄστρακον, ἀρπῆλι, ὀπίσθιον.

ΔΙΨΑΚΟΣ, *Spina fullonia,* Nicomedes in Lexico Jatroco MS. Διψακῶν, ἀκαθάρτων, ὅπου ζῆτον τὰ κκαλασῶν. Alibi: Διψακῶν, οἱ καὶ κροκιδίων. Sumi autem κροκίδες, *flocci vestium.*

ΔΙΩΔΙΟΝ. Vide Τριώδιον.

ΔΙΟΥΧΝΕΙΝ, pro *διώκων, Perfeciss.* Germanus & Porrius habent δισώκων. Vide Διώκων.

Διωχματον, Perfecissio. Glossæ Græcobarb. ἀναρπῆτις, ἢ π' διοχμῆ, ἢ π' διοχμῆται.

ΔΟΥΓΕΜΑ, *Prusina, Πάρον.*

ΔΟΥΗ, Theophanes an. 3. Rhinotmeti, pag. 317. π' ἢ Τυδῶνα κ' π' τῶν ὀδῶν τῆς τοῦ θ' οἰ Χαζαροὶ δολῶν ἀπὸ ἀπὸ τῶν Τουρμαρῶν, οὗ τῶν τριακοσίων σπυλιώται. Ita præfert Codd. Vatic. & Reg. monet Fabrotus. Occiderunt nempe Chazari Christophorum Turmarchem, & 300. milites, quibus Tudunum ad Chazaros deducendum tradiderat Rhinotmetus. Ubi quod de *convivio funereo* hic ingerit Goarus, à nemine probabitur rem proptius expendente. Sanè Auctor Miscellæ videtur legisse εἰς δολῶν αὐτῶν, hæc sic vertens: *Tudano autem ut iisere mortuo, Chazari in susceptione ejus, occiderunt Turmarchem cum 300. militibus.* Anastasius verò ita habet: *Chazari in suspcionem eum (scilicet) occiderunt Turmarchem, ubi ad marg. susceptionem.* Vide infra in δόγια.

ΔΟΥΜΑ, *Consultum,* in Gloss. Gr. Lat. Δούμα γυμκῶν, *Generale Edictum, Senatusconsultum,* in Basilic. to. 1. p. 450. apud Harmenopol. lib. 1. tit. 13. §. 18. tit. 12. §. 59. &c.

ΔΟΥΜΑΤΙΚΟΝ, Cantus Ecclesiastici species. Pentecostarium: ζῆτα εἰς ἢ μῦθος ἰσπερῶν, καὶ οὐδ' ὀσθίων τὸ πρῶτον δόγματικόν. Marcus Hieromonachus de Dubiis Typicis, cap. 3. εἰς ἢ λητῶν, τὸ σπρωγῶν π' ἀγῶς π' μοῦς, καὶ δόγματικόν π' ὀσθίων, ὄσθια π' ἀγῶν πᾶσιων, ἢ χ' γ. Paracleticus pag. 1. & 27. δ' ἰσπερῶν τὸ α'. ὄσθια ἢ οὐδ', ὀσθίων τὸ δόγματικόν, ἢ χ' α'. Ubi deinde describitur, concipiturque in laudem Deiparæ: aded ut illud fortè sit ejus meminit idem Marcus. Alia portò Dogmatica habentur in eodem Paracletico, pag. 27. 51. 64. 149. 169. quæ quidem omnia sunt de Mysterio divinæ Incarnationis.

ΔΟΚΑΝΟΝ, Trabs, domus, Nicetas Græcobarb. MS. in Murtzuphlo, num. 1. τῆς πᾶσι πλὴν θαλάσσης πᾶσι π' πλοῖος δὲ δόκανον ἴσως. Idem in Manuclè lib. 5. num. 6. τῇ ἢ πύργον δικοκίματα, ἢ ἢ τῶτων ἀρμυρῶν & ἀπάρτιος ἔξισπερῶν ὄσθια. Ubi Edit. habet δοκασίματα. Vide Δοκασίον.

ΔΟΔΟΡΟΣ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod.

Reg. 190. τὸ ἔρσιμον. *Erysimum,* de quo Ruellius lib. 2. cap. 90. Matthæus Silvaticus: *Doda, Dodra, id est Papaver. Dodera, id est Papaver oriente.*

ΔΟΚΑΡΙΟΝ, pro *δοκίς, Trabs,* Nicetas in Bald. num. 5. ex Cod. Barbarogr. ξὶλα μὲν γὰρ κίματα δικοκία, καὶ ἔξισον κ' ποῦν κίματα. Vide Δοκασίον.

ΔΟΚΙΜΙΝΟΝ, Marmor, sic appellatum à δοκίμῳ, Urbe Phrygiæ. Stephanus: *δοκίμῳ, πᾶσι Φρυγίας, οὐς εἰδισμῶν τὸ ἴδιον, δοκίμῳ, κ' πᾶσι χῆλῳ, κ' π' τῶν οὐκίμων, δοκίμῳ, αὐτῶν τὰ μαρμάρια ὅσα ἐστὶν.* Continuator Theophrasti lib. 3. n. 42. πιστευσάμενα κίμων ἰδρῶσι ἐν γῆσι δοκίμῳ. Num. 43. καὶ ἴσο τινασῶν κίμων ἰσπερῶν δοκίμων.

ΔΟΚΗΤΑΙ, Hæretici, qui Christum non verè sed opinione tantum incarnatum, passūque, esse asserant. De quibus præ cæteris Clemens Alexandr. lib. 7. Stromat. Eusebius lib. 6. Hist. Eccl. cap. 12. Methodius in Convivio, pag. 100. &c. Vide Eruditorum Cotelerium in Epist. Ignatii ad Trallianos & ad Smyrnæos.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, Probatio: Vox monastica, δοκίμασις γῆρῶς, *Tempus probationis seu ætatis, ἢ οἱ ἀγῶν πατῆρς εἰς πᾶσι καὶ δοκίμασις π' ἄλλας ἰσχύσας κ' π' ἴσιν κανονικῶς ἀφορισάσθαι, ut est in Typico MS. Monasterij π' κλασέλιουρος, cap. 20.*

ΔΟΚΙΜΟΣ, Novitius, Portius: δοκίμῳ, Τυρο, Τυρκενικῶν, *Neotericus, Neophytus, Novitius, πρῶτοισι, ἀσπασίμῳ, νεφῶν, &c.* Cedrenus an. 18. Constantij: ὅπου μᾶλλον τῶν μῦθων αὐτῶν, ἢ θαυμασῶν, ἠπαναθῶν δίνεται τὸ ὑπάρχοντα αὐτῶν πάντα τῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς τ' γῆρῶν, ἢ γῆρῶν δόκίμῳ μοναχῶν, πᾶσι ἴσθαι π' ἰσχυρῶν π' μοναχῶν, ἢ ἴσθαι κ' π' ἐκκλησιολογῶν ἰσχυρῶν.

ΔΟΛΙΑ, Cicuta, apud Interpol. Diofcorid. cap. 661.

ΔΟΛΩΝΕΣ, Vela Minora in navibus quæ *Dolones* dicuntur Livio lib. 4. & 6. μικρὰ ἴσθαι ἐν τοῖς πλοῖοις, Helychio. Procopius lib. 1. de Bello Vandal. cap. 17. χαλασάσας τὰ μὲν γὰρ ἴσθαι τοῦ μικροῦ (αὐτῶν δόλωνας καλῶν) ἴσθαι. Ita Pollux. lib. 1. π' ἰσχυρῶν ἴσθαι, δόλωνας appellari ait.

ΔΟΛΩΝΕΙΝ, Fallere, ἀπατάσθαι, ἔξισπερῶν.

ΔΟΜΑΛΙΣΑΙ, pro *καθ' ἑαυτῶν,* in Indice Nicetæ.

ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ, Domesticus, Familiaris, ὀκακῶς, in Glossis Basilic. Procopius lib. 1. de Bello Vandal. cap. 4. ἰσχυρῶν αὐτῶν ὅτι πᾶσι εἰν 3 ὃ ἢ π' ἀσπασίμων ἰσχυρῶν ἴσθαι κοινῶς π' δόματικῶν ἢ τῶτων τῆ σέλιων γλῶσση καλῶν Ρωμαῖοι. Chthonicon Alexandrin. an. 1. Justinii Thracis: ἀνεῖλον Ἀμαθίων π' Πρασιτίων αὐτῶν, καὶ Ἀνδρίαν π' Κυβηκίαν, π' ἰσχυρῶν Ἀμαθίων δόματικῶν, ἐν ἠρώδῳ τῶν πᾶσι Βασιλῆα δ' αὐτῶν Ἀμαθίων. Theophylactus Simocatta lib. 8. Hist. cap. 13. ἀλλὰ μὲν ἢ ὀκακῶν, ὃ τᾶς π' Πίσης πεπιδεμένῳ φροσίμας, ἢ δόματικῶν εἰσθεσῶν οἰ Ρωμαῖοι δόκακων. Vita S. Maximi Confess. num. 31. καὶ θαυμάσιος τις π' δόματικῶν π' Στρατήρῳ, ὅτι πλοῖος ἰσχυρῶν π' ἴσθαι, δόματικῶν π' ἀρχῶν, in Nov. 161. cap. 1. apud Isidorum Pelusiacum lib. 1. Epistola 300. infcribitur δόματικῶν π' Ἐπάργου. Neque alij videntur δόματικῶν, apud Nilum Monach. lib. 2. Epist. 32. 158. 278. 312. lib. 3. Epist. 272. ut & apud Palladium in Hist. Lausiaca, cap. 103. Vide Gloss. med. Lat.

Ἰδιόδοματικῶν, Proprius ac peculiaris Domesticus. Codinus de Offic. Aula Constantinopol. ὁ ἰδιόδοματικῶν π' πρῶτος καὶ ἀντίτροπος γῆρῶν.

Δοματικῶν, Equites Protelores, seu *Palatini Equites.* Suidas & Glossæ Basilic. δόματικῶν, οἱ π' Ρωμαίων

Δ Ο Ξ Α, Vox solitarie posita in Libris Ecclesiasticis Græcorum minorem δόξολογίαν significat, nempe, ὡς ἐστὶν Πατριεῖς Ὑμῶν, καὶ ἄγία Πνεύματι. Liturgia Chrysofotomi : ὅταν ᾄδῃς ἢ ἕλθῃς ἢ χεῖρὸς εἰς τὸ, δόξα Πατρὶ, ὁ ἱερὺς καὶ ὁ δίκαιος ἢ ἐμπροσθεν ἢ ἄγία πνεύματι ποιῶσι προσκυνησάμενοι. Occurrit passim in Libris Ecclesiasticis Græcorum. Vide Gloss. med. Lat. in Gloria, & infra in δόξολογία.

Δοξάδεν, *Gloriam cantare*. Typicum S. Sabæ cap. 19. ἑσπερίοις τῆς ἀπερχομένης ἐν τῇ ναῷ, καὶ δοξάδουσι, ἄλλοθεν τὸ πρῶτον, &c.

Δοξάζεν, dicitur Pontifex, cùm *Gloriam Deo reddit*, & dum ait δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμεῶν, seu quamvis similibus orationem. Euchologium, pag. 614. ὅσα δοξάζουσι ἐν τῇ ἑκστάτῃ κηρυγμάτων, &c. pag. 648. καὶ δοξάζουσι, λέγει, Εὐλογοῦς ὁ Θεὸς ἡμεῶν, &c. Eadem pag. καὶ δοξάζουσι, λέγει Ἰσραήλ, &c. δοξάσει ἄγία πνεύματι, &c. pag. 838. ὅσα δοξάζουσι, καὶ αὐτὸς φησι, ὡς καὶ ἄγία πνεύματι, &c. Adde pag. 845. 848.

Δοξάζουσι. Antiquit. Constantinopolit. περιβλῆθ' ἐν ἀνερχομένῳ τῷ αὐτῶν ναῶν οἱ Ἀρσάου, καὶ δοξάζουσι περὶ αὐτῶν ὁ ναὸς ἔτι ζ'. Id est in eo sacra Liturgiæ peractæ sunt : nam δόξολογία, id sonat, ut mox doccimus.

Δ Ο Ξ Α Ρ Ι, Δοξάριον, δοξάριον, pro τοξάριον, *Arms, Camera, τόξον, καμάρα, Portio, & in Corona pretiosa*. Glossæ Græcorab. ἄβισι, ἐκείνου ὄπιδ' ἐν τῷ δοξάριον, ἦν τὸ τοξάριον. Anonymus MS. de Amorbis Lybiftri :

Καὶ δέωμι τὸ ἱεράν μου, καὶ μεβάξω τὸ δοξάριον.

Alibi :

Καὶ ἱεράν μου ὅτι διασωθήσονται ἡμέμωσι τὸ δοξάριον. Threnus MS. de capta Constantinopol.

Ὅλθ' καὶ κάμπθ' ἡμέμωσι ἄρμα καὶ δοξάριον.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.

Ὅπισθ' ἑὰ πλατάρια τῆς ἱερῆς τῆς δοξάριον.

Lib. 6.

Ἢ τῆς δοξάριον βεβημὸν δὸπ' τιμὴ μεγάλην.

Lib. 11.

Ἐπὶ δοξάριον ἵσταται, ταρμασία καὶ σάϊτας.

Dorotheus Montebasifensis in Synopsi Hiftoir. de Davide Trapezuntino Imp. εἰς τὸ δοξάριον, θαυμασιόν.

Δοξάριον, *Arcana, Fornicate, καμπίαν, καμάρα, &c. Portio. Δοξάριον, Σινταριον, Καμπυλίτης.*

Δοξάριον, pro τοξάριον, in Fabulis Æsopi Græcorab. pag. 78. καὶ βλαπτοῦς τὸ λάφι, περιβλῆθ' ἐδξέψαν. Ita p. 81. 136. Anonymus de Bellis Francor. in Morea :

Μόνον με τὰ δοξάριον τῆ ἀπικαμῆ ἀδξέψαν.

Anonymus MS. de Amorb. Lybiftri & Rhodamnes :

Καὶ πῶς αὐτὸς ἰδξέψαν πάλιν πῶς Ἀφροδίτην.

Δοξάριον, *Sagittarium, Τεξίτης.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Κίρθ' ὁ δοξάριον, Σίλον ὁ καθαράριον.

Δοξάριον. Anonymus de Bellis Francor. in Morea :

Καὶ ἰκαθὸν ἐκβαράται, καὶ ὁ δοξάριον πνευκασιόν.

Δοξάριον, *Sagittario, Sagittarium εἰς ἀνιθύμης ἐμισίον.*

Idem Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea :

Ἐνὰ καλὸν δοξάριον τον καταφῶρον ἀπύλθαν.

Infra :

Ἐπὶ δοξάριον καλὸν, με ἀπύλθαν ἐν λέξω.

Δ Ο Ξ Α Ρ Ι Ο Ν, *Gloria, Lewis gloria, Palladius in Vita Chrysofotomi*, pag. 149. τὸς ἀπὸ τῆς δοξάριον κηρυγμάτων. Et pag. 212. χεῖρον ἀμύλας ὑπὸ αὐξέψ' ἄρσῶν ἢ δοξάριον μαρῶν. Balsamon de Privileg. Patriarch. pag. 446. κορυμὴ δοξάριον χαρῆματι.

Δ Ο Ξ Α Ρ Ι Ο Ι, dicitur Hæretici Ἀποσχίσει, quia τῶν ἰδῶν δέξαν ζητῶντες, τῆς διερχομένης τῶν ὁσίων ἑσπερίων, ἔτι τῶν ἱερῶν αὐτῶν. Ita Auctor de Initiis Hæreticon, num. 103.

Δ Ο Ξ Α Σ Τ Ι Κ Ο Ν, Pentecostarium : εἰς τὸς αἰῶνας,

Πᾶσα πνεύ, ἰσῶμῶν εἰς τὸν δ'. ζήτει εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἑστῆς, ὁμοίως καὶ τὸ δοξάριον δόξολογία μεγάλην, καὶ δόξα σοι. Δ Ο Ξ Ο Λ Ο Γ Ι Α, vox est generica, pro *Sacris Officiis in Ecclesia* decantari solitis, in quibus laudes Deo concinuntur, ejusque *Gloria* prædicatur. S. Athanasius de Virginitate : φούλας ἢ καὶ πῶς καὶ τὰς δόξολογίας τὰς ἐπὶ τῶν πρῶτων, &c. Nicetas Paphlago in Vita S. Ignatii Patr. Constantinop. καὶ πρὸς τὸν ναὸν τῶν ὁσίων μεγάλων Σοφίας πρῶτον καλέσθων (*Copius ejusdem sancti*) τῶν προσκυνησίων δόξολογίας τε καὶ προσκυνησίων καλέσθων. Nicephorus Gregoras lib. 4. Hist. καὶ ἡ δὲ λαλοῦσα κατηγορία, ὅτι ὁ Σουλταν Ἀθανάσιος τῆς ἱερῆς τελεμῆς δόξολογίας πολλάκις συμπαρῶν, καὶ ἑμίλη τῶν Πατριάρχων ὅσον τῶν ναῶν. Et lib. 8. ἀπὸ τῆς μίας ἑκείνης ἀμα αὐτῆς, συμπαρῶν ἡμεῶν, καὶ τῶν δόξολογίας ἀκόντων, ἅκα ἔτι ἐν Βασιλείᾳ κατοίησαν τινὰ αὐτῶν κορυμῶν ἀσβήσαν. Sed præsertim

Δοξολογία sumitur pro *Glorificatione*. Duplex porro illa est, Magna scilicet & Parva. Per μάλιστὰ δόξολογίας, intelligitur Hymnus Anglicus, *Gloria in excelsis Deo* : per μικρὰν, S. Trinitatis glorificatio in fine Psalmorum recitari solita, *Gloria Patri & Filio & Spiritui sancto*. Priorem, δόξολογίαν τῶν τρισσῶν vocat Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymij, num. 78. Typicum, S. Sabæ cap. 2. καὶ τὸ Τετραμελὲς ἡμῶν, ὑπάρχει δόξολογία μεγάλην. Et cap. 11. καὶ τῶν δόξολογία μεγάλην, ἰδιότης καὶ ἄγιον ἵσαν παρὰ τῶν ἱερῶν, καὶ τῶν δόξα σοι. Philoſtop. Patr. Constantinop. in Ordine sacri ministerij : ὁμοίως καὶ τὸς ὁρθῶς καθ' ὅς ἄλλῃ τῆς μεγάλῃ δόξολογία. Horologium : εἰς ἕν ἰσῶν κυριακῶν, ἢ δευτερίῃ ἰσῶν, ἢ ἄρσῶν ἰσῶν μεγάλων δόξολογίας, ἄλλῃ ὅπως τὸ, Πᾶσα πνεύ. Sguropulus in Hist. Concilij Florentini scē. 10. c. 10. ὅσα ἰσῶν καὶ ἡμέτερος ἄλλῃ πῶς μεγάλων δόξολογίας. Alia est δόξολογία, *Minor* : de qua sic S. Basilus Epist. 325. ὅδ' ἡ δεικνύμενη τῆς καὶ Νικαίας πῶς ἐπισημῶν ἡμῶν, ἡ δὲ βραχυτάτων, πῶς εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον δόξολογίας, ὅδ' ἐν τῶν παραδορῶν τῶν πατέρων ἡμῶν τῶν τῶν μέρους ἐπισημῶν, ὅπως τῶν κατ' αὐτὸ ζήτησῶν τότε κηρύσσεται. Adde Epist. 324. Extr. Germanus Patr. Constantinopolit. in Myſtagog. ὁ ἱερὺς, Εὐλογοῦντος ἢ βασιλεία τῶν Πατέρων, καὶ τῶν ἱερῶν, καὶ τῶν ἄγιων Πνεύματι. ὅπως πῶς ἀπὸ τῶν ἰσῶν τῶν πρὸς τὸν Θεὸν εἰσῶν ἐν δόξολογία. Nicolaus Cabasilas in expositione Misſæ, cap. 12. καὶ πρῶτον ἀπάσις ἱερολογίας ὅδ' ἀρχὴ τῶν δόξολογίας, Εὐδελμῶν ἢ βασιλεία τῶν πατέρων, καὶ τῶν ἄγιων Πνεύματι. Philostorgius lib. 3. cap. 13. ait Flavianum Antiochenum Episcopum collectâ Monachorum multitudinem, primum omnium acclamasse, δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ, καὶ ἄγιον πνεύματι. Τὸν ἦδ' ἰσῶν αὐτῶν, τῶς ἦδ', δόξα πατρὶ δι' υἱὸν ὁ ἄγιον πνεύματι, λέγειν ἐπὶ ταυτῶν μάλιστὰ πῶς ἐκφῶνται ἐπισημῶν τῶς ἢ, δόξα πατρὶ ἐν υἱῷ καὶ ἄγιον πνεύματι. De priori hac Doxologia, vide Eusebium in fine sermonis habiti in dedicatione Ecclesie Tyri, in ejus Hist. Eccle. lib. 10. Ejusdem Eusebii opuscula edita à Simondo, & Nicephorum Callist. lib. 18. cap. 51. præterea Succurum in Theſaurò Ecclesiast.

Δοξολογίαι ἰσῶν, quævis solemnitates aliæ à Dominicis & festis, quæ Δοξολογία vocant. Allatius Different. 1. de Libr. Eccl. Græcor. p. 13.

Δ Ο Ρ Α Χ Η Ν, Myrepsus MS. scē. 3. cap. 89. ἰσῶν δ' ἐμῶν λαόντων, &c. Ubi Codex Fuchij, ἰσῶν habet.

Δ Ο Ρ Κ Η, Constantinus de Adm. Imp. c. 51. ἰσῶν αὐτῶν ἑσπερίων πολλῶν καὶ ἀνασῶν, ὅδ' οὐκ ἐστὶν ἱεράκια, κηρύσθων καλῶν, καὶ ἄλλα ὅσα ἐπὶ τῶν πῶν ἐπὶ τῶν ἐπισημῶν. Ubi Meursius vertit *Pelles*, quasi legitur *diſſas*. Hefychius : ὁσῶν, δέξωμα. Apud eundem lego, δέξωμα, κόμῆς. Fortè κωσῶν, ut *Callis* intelligatur : tameñ ita etiam scribitur apud Phavorinum.

ΔΟΡΚΩΝ. Leontius Episcopus Neapoleos Cyprici in Vita MS. S. Joannis Eleemonis : ως ἡ τῶν συνόν καὶ ἀσφαλών ἀπίσιον , μίμνῃ αὐτὰ δύο δόρικας ἢ ἢ ἔκκλησίας γαλασαι, ἢ ἂν ἴω πέμψας ἐν Σικλίᾳ εἴξ ὄπον. Videetur legendum δόρικας. Vide Arriam. Apud Suidam δόριαν, ἴλαρῶ exponitur, Cerynus vel Caprea.

ΔΟΡΥ, *Potestas*. Pactum Boëmum cum Alexio Comneno Imp. apud Annam Comnenam lib. 13. Alexiad. pag. 406. πῶ δόρατι πῶ σῶ πινυξίσηρῶ γιλονεϊς. Infra : τῆς ἡ ἄλλυς βαρβάρως ἰδιολόγας ἡ ἄλλος ἰπὸ πὸ ἰμὸν δέρυ ἡ ἡνύσηρ, διέξωμὸν μῆ, ἀλλ' ἄε ἰδίω σφοδρῶτα. Demique : εἰ μή πω ἀρα δόρυ ἢ ἴμα δόρατῶ κατακαλλεῖν τὸ μίρῶ ἐκίνο, &c.

ΔΟΥΤΔΡΕΠΑΝΑ, *Hæste sulcate*, quibus Turres subvertebantur. Hero in Parmalib. Τῶν ἡ κρήνη τυνήθων ἐπῆρως τὰ τέχνῃ, ἡ ἢ δὸρυ ρυπαίων ἰσπορεύων τὰς ἰπάλλεις, &c.

ΔΟΥΥΚΝΙΟΝ, *Halicacabus*, apud Interpol. Diofcorid. & Apul. cap. 22.

ΔΟΥΥΚΥΤΤΟΝ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. ἢ αλυτία, ἢ ὁ ἐρῶνθ. *Alyria*, *Strychon*. Vide Botanicos.

ΔΟΥΥΠΟΜΠΟΙ, qui spicula emittunt, ἠπιπαεσῆς, Tafticis. Ducas Hist. cap. 27. τῆς ἀριστερῆς καὶ δεξιῆς πομπῆς.

ΔΟΥΥΣΑΣΤΡΟΝ, *Ægyptiis*, *Bifacutum*, Γιβρίδιον, apud Interpol. Diofcorid. cap. 355.

ΔΟΣΕΙΣ, *Intervalla*, *Iternia* vel *peries a vices*, quomodo hæc vocentur Medici in propinandis remediis : Gallis, *Prises*, *Reprises*. Triodium in Dominico ἢ δωκοίσι. Αναβιῶνεκμὸν ἡ ἢ ἢ πὸ πὸ σιλποτωρίας λῶν ἢ Θεολογία εἰς δόσεις γ'. In Sabbato Tyrophiagi : ἀναβιῶνεκμὸν — τὴς λόγως τὴς εἰς τὴς πάλλεις πειλοθῆσῆς εἰς δόσεις γ'. Feria 5, quintæ hebd. ἴτα λέγομῶ τὸ καθίσμα ἢ ὑκατῶν, ἡ ἀναβιῶνεκμὸν ἢ βίον ἢ ὄσις Μαρίας ἢ Ἀργυρίας δόσεις δύο. Sabbato ejusdem hebdom. ἀναβιῶνεκμὸν εἰς ἢ λόγως ἢ Ακαθίσιον εἰσον μίον. Typicum S. Sabæ cap. 11. καὶ ἀνάβισις εἰς ἢ βίον ἢ ἀγίον Συμὸν δόσιον α'. καὶ δὸρ ἢ ἀγίον Ἀνθίμου δόσεις δύο. Occurrit ibi pluries & cap. 12. & alibi, ubi δόσις semper scribitur cum Ω. Ut & interdum δόσις, pro δόσει, ut & apud Marcum Hieromonach. de Dubiis Typicis cap. 9.

ΔΟΣΙΜΟΝ, pro δόσις, *Tributum*, Christophorus Angelus de Hodierno Græcor. statu cap. 2. τῶτο ἢ τὸ δόσιμον ἢ ἰπίσις δίδου.

ΔΟΣΜΕΝΟΣ. Georgius Contares lib. 7. Hist. Athenar. pag. 176. de Gorgia Leontino : ὅστις ἴππου εἰς ἕλον τὸ βαθῶ ἢ γραμματῶν διορίσθη, καὶ εἰς πᾶσαν ἐπιστήμημ ἡμπερῶ. Fortè, *Deditus*.

ΔΟΣΟΑΨΙΑ, *Ratio dati et Expensi*. Basilica lib. 7. tit. 18. §. 3. λογισμὸς εἶναι οἰδοῦ κλησῆας ἕως ἴσως ἢ αὐτῶ πρῶτα μείλις, rationes sunt que data et acceria negotiationis ejus continent. Ex l. 6. §. 3. D. de Edendo.

ΔΟΥΒΑΘ, *Aphis*, *Iovis barba*, *χελυκόμν*, apud Interpol. Diofcor. cap. 638.

ΔΟΥΥΚΑΝΗ, instrumentum quo fruges triturauntur. Manuël Mochpholus in Lexico Philostrati, & ex eo Phavorinus : τυκάνη, δὸρ ἢ τυκῆ. παραβῶν τυκάνη, ἢ αἰλῶσι τὴς ἀσκίας, ἢ καὶ παραφορῶν οἰ κωνοὶ δυκάνης φασί. Vide Δόκων.

ΔΟΥΥΚΑΝΟΝ, pro δόκωνο, *Trabs*, δόκεῖ. Alfise MSS. Regni Hierosol. cap. ult. τὸ δόκωμαν ἢ δυκάνη τὸ δόκωνον τὸ κωσῆν. Vide Δόκωνον.

ΔΟΥΥΚΑΣ. Vide in ἄλλῃ.

ΔΟΥΥΚΑΤΩΡ, *Dux*, *Duxtor*, Glossæ Lat. Gr. *Ducator*, ἀγῶς, ἀπορημῶνθῶ. Constantinus in Taciticis pag. 26. ἀν ἡ ἰ ἀράκειν ἢ εἰς τὴς πότις ἢ ἰδὸς τὴς ἴτε ἢ πηλοσκες. ἴτε ἄλλῶ εἰς ἢ εἰς ἢ ἰ τῆς ὄστιος τ

νας δεκάτορας, &c. Eadem ferè habet Leo in Tacit. cap. 9. & 7. Anonymus apud Rigaltium : οἰ ἡ ἀνεκτόμεις μῆ ἢ πρὸς μῆ ἡς σῶσω, ἢ μὲ ἴτρυ τινῶ, εἰς ἂν ἐ Βασίλειος ἢ ἀρῶν πηρορορορο ἡξ.

ΔΟΥΥΚΗΝΑΡΤΟΙ, *Ducenarii*, de quibus in Gloss. med. Lat. Epistola Synodi Antiochenæ apud Eusebium lib. 7. Hist. Eccl. cap. 30. καὶ δεκιμῆρο μῶλῶν ἢ ἑπισκοπῶν ἑλίων καὶ ἰδῶς, καὶ σὸβῶν καὶ τὰς ἀγορὰς καὶ ἱπποστίας ἀναγνώσιον, καὶ ἰπαρῶν ἄμα καὶ εἰσορομῶνθῶ. Photius in Bibliotheca Cod. 182. Βασιλευσῶν Ρωμαίων δυκίς ἢ Ουάλλησι Περῶνθῶ ἀνεκινῶσῶ πρὸς ἄμια λαθὼν παρ' αὐτῶ ταῖσις τὴς ἀνὰ τὴν Ρώμην, ἢ τὰς πρὸς ἰπαρῶν Χριστιανὸς ἐπιρῶσις βασιλοῦς ἢ πρῶν τῶν τῶν εἰσῶν ἡ ἀνὰ ἰσορῶν ἡσῶσῶ. Extat apud S. Athanasium in Apol. 2. de Fuga p. 784. ejusdem Epistola inficripta Φλαβίῶ Φιλαργίῳ καὶ Φλαβίῶ Παλαδίῳ δεκακίριον Παλαδίῳ Κερῶσιον, &c.

ΔΟΥΥΚΑΝΕΪ, *Gallis*, *Ebulus*, apud Interpol. Diofcor. c. 755.

ΔΟΥΥΛΑΙΩΓΕΪΝ, *In seruitum redigere, revocare*. In Glossis Gr. Lat. & in Basilicis.

ΔΟΥΥΛΑΜΑ, *Vestis interior*, apud Crusium in Turco-Græcia pag. 188.

ΔΟΥΥΛΑΠΠΙΝ, *Colus*. Glossæ Græcobarb. τῶ ἡ ἀκατῶν, ἢ ἡ τὸ δῶταπιν, ἢ τῶ ἰσκαο.

ΔΟΥΥΛΕΙΑ, *Res*, *Faciunt*, *Negotium*, *Seruitium*, ἴρην, πρῶμα, οἰκίη. Nicetas in Alexio lib. 2. n. 2. καὶ τὸ μῆ ἴρην τῶτο βαρῶς ἡ ἀνοσῶν ἄμα ἡλῶν ἢ εἰσῶσι. Ubi Cod. Barbarog. δὲ καλῶν πρῶτερ. Constantinus de Adm. Imp. ubi de Calanitis : ἐπῆ ἰδῶ τὸ ἴδῶ ἰπίσιον πᾶσις ἀντῶ τὰς δόσις εἰ ἢ ἀμῶν ἐκίνοσι. Δελέσις, *Seruitus pradiorum*, J. C. passim in Basilicis. Vide Προδῶνα.

ΔΟΥΥΛΕΙΑΝΟΪ, *Hæretici* Anironum *Sectatores* qui Christum δῶλον ἢ Πασθῶ εἰςε dicbant. Vide Theodorium lib. 4. *Hæreticor*. fabul.

ΔΟΥΥΛΕΥΕΙΝ, *Laborare*, Gall. *Travailler*. Agapius Cretensis in Geoponico, cap. 75. τὸ κῆρις (ἢ βεδῆς) ὑπὸ δόσις, ἴδῶ καλὸν, ἢ ἡ ἡμῶ πολλῶ ἀμῶ. Adde cap. 76. 79. &c.

Δουλοθετ, *Pœnitentiæ subdii*, *Subjici*. Nomocanon Cotelerianus. n. 45. εἰ ἡ ἀπεκῆσῶν τυχῶν ἀποθῶν, μεταλαθῶτῶ καὶ δόλιανῶσῶν οἰ ἰσῶν αὐτῶ χρίσῶν α'. Ita n. 278. 323. 337. 481. & alibi passim.

Δουλοτάδεις, *Famuli*, *Servi*, Glossæ Græcobarb. *Δουλοθέες*, δόλις, δόλιτάδεις. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Κροβίθας τὸ κατὰ βίθῶνα οἰ δόλιτάδεις ἴσοι. *Historia* Apollonij Tyrij :

Κτυγε ἡσῶνῶν, καὶ πῶσις οἰ δόλιτάδεις, Κῶ ἢ ἀρχῶν ἢ χῶροσῶς, οἰ ἀκίρηθῶ ἡμῶδε.

Occurrit alibi, ut & apud Agapium in Geoponico, cap. 79.

Δουλοτέρα, *Famula*, *Ancilla*, Θηραπῶνα, ὑπῆρτις, δόλις, δόλισησῶ, in Fabul. Ἀβῶπι Barbarog. pag. 97. *Δουλοτροπῶνα*, *Ancillula*, Θηραπαρῶδιον. Δουλοτροπῶλι, *Servulus*, δόλιόσιον.

Δουλοῦν κῆρῶν, *Festum observare*. Chiton. MS. Manuclis Malaxi, pag. 462. πολλῶ ἢ ἢ ἢ Χριστιανῶν πῶν κῆρῶν ἰσῶλῶσῶν, ἄλλῶ ἢ ἰπαβῶν & περῶν ἰσῶσῶ, &c.

ΔΟΥΥΛΕΨΗ, *Seruitium*, *Seruitus*, Glossæ Græcobarb. βασιλικῶς ὑπῆρσιος : ἢ ἢ δόλιθῶ ἢ ἀρῶσιος. Porcius scribit δόλιθῶ, eodem significatu.

ΔΟΥΥΛΙΚΙΟΝ, *Came*, vel *Ciborum apparatus*, nostris, *Service de Table*. Constantinus Porph. in Basilio, num. 13. Edit. Allat. 15. Combef. ἴτα δόλιθῶ κληδῶν ὑπῆρσιος ἴσῶν, καὶ ἢ βασιλικῶς τῶν πρῶτῶ ζῶν μῆ ἰσοδῶρως καθῶσῶ ἢ αἰκίς μῆπρῶς, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Seruitium*.

ΔΟΥΛΪΡΙΟΝ. Joannes Mofchus in Limon. cap. 107. ὁ ἵ ῥ λῶν ῥωσῆας ἃ ὄνον, ἰδραμὸν ἢ κῶπῃ, ἐξ τῶ σῶματι δακνὸν αὐτῷ, ὡς εἴπω, τὸ δὲλεον, ἰουρον κῶπῃ. Ubi Interpres, ejus capistrum mordens.

ΔΟΥΛΟΓΡΑΦΙΟΝ, Affertio in ferventiem, in Basilicis lib. 46. tit. 20.

ΔΟΥΜΑΚΙ, Δυμαίαι, Cauda. Achmes Onitocrit. cap. 242. εἰ ἴδῃ, τῆ σῶματι ῥαῖν, ὅτοι δυμαίαν, εἴρωσι χρῆστον ἀναλκρον ἢ βρώτικον. Et cap. 281. εἰ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς, ἢ ἕξισιασῆς, ὅταν ἴνικαν αὐτῷ χοίρον ἕχῃσα δίκην κρηῖ δυμαίαν, εἴρωσι ἕχθρον πολύπλευρον, δωματὸν ἢ ἀκαλυθῆ ὁ πλύτῳ αὐτῷ. Historia Apollonij Tyriti:

Δυμαίαι ἀκροσώματα, ἀτήρη ἐξ τῶ φῶς τυ, καὶ τῷ ἴσῳ σαρκῶσῃ, ἐξ καὶ ἡμέρας ἡμέρας τε. Pag. 164.

Ἐπίσταν δὲχθῶ τὸ φορὸν, ἐξ φάσμα τὸ ἴσῳ, καὶ πῆρ σῶν παρρησίας, ἐξ ἀνάπαυσι δυμαίαι.

ΔΟΥΪ, Dux, ἡγεμὸν, ἄρχον, Hefychio. Auctor Etymologici, Δούξ ἢ ῥωτων ἕπο ῥωμαίων δολωθῆς ἢ τῷ δὲροδὸν πόλεμον. Eusebiius lib. 9. Hist. Eccl. cap. 5. ῥαββιδῶσῃ, ὃν δούκα ῥωμαίοι προσαδουρῆσαι. Procopius lib. 1. de Bello Persico cap. 17. ext. ἰδῶς ἢ ὅτι ῥωμαίων ῥαββιδῶσῃ, ἢ δούκας καλῶσιν, &c. S. Athanasius ad Solitarios: ἐξ ὅτολας ἢ δὲ Ἰσῳρι Κόμηθῳ ἐξ Παλλάδιῳ ἐπιμῆ Φουκκινῶσῃ πῆρ τῶ δούκῃ, ἐξ Νισορία πῆρ Ἐσπάρτῳ. S. Chrysostomus Epist. 12. ἐξ ἢ κῆρὸν μῆ τῷ δούκῃ ἢ ῥαββιδῶσῃ αὐτῷ αὐτῷ δὲ δακνῶσῃ. Apud Justinianum in Novella 152. μισαδουρῆσῃ Δούξ. In eisdem Edictō 13. cap. 2. Δουκικὸν τάξῃ. Occurrit præterea ejusmodi Duces apud Isidorum Pelusiotam lib. 1. Epist. 99. 133. & Nilum Monach. lib. 2. Epist. 261.

Jam verò δούκας appellabant Tacitici, quos alij Μοιράρχας, Præfectos qui scilicet μοίρας, quæ mille militibus constabant, ut est apud Leonem in Taciticis, cap. 4. §. 42. præcerant. Mauritius lib. 2. Stratæg. cap. 3. Μοιράρχης, ὁ ἢ μοίρας ἄρχον, ὁ λεγόμενῳ Δούξ. Et cap. 4. ἐξ ἰπισῳσῃ αὐταῖς Μοιράρχας ῥησιμῆς, τῶς λεγομένῳ δούκας, ὅτοι ῥησιμῆς φρονίμῆς ἢ πῆρ ῥησιμῆς. Constantinus Porphyri. lib. 1. de Themat. cap. 1. ἀλλὰ ῥησιμῆς, ἐξ κατῳσῃ, ταξῳσῃ τῶν ἐξ δούκῶν ἢ ἰσῳσῃ ἀναστραμῳσῃ κατῳσῃ ἢ ἰσῳσῃ ἢ τῷ μ. Μοιράρχον, ἐξ ἄλλῃ Πλευθῳ, ἐξ ἰσῳσῃ ῥησιμῆς, ἐξ ἄλλῃ ἄλλῃ ὀνομασῳσῃ ὑπὸ δούκα ἐξ ἡγεμῶνα τῶν ῥησιμῆς, πῆρ ῥησιμῆς ἢ Πρωτόστῳ.

Hinc Duces Provinciarum passim legimus, qui scilicet in iis præsidia erant, eoque nomine earundem Rectoribus suberant, ut in Palestine apud Joan. Moschum, cap. 49. & Theophanem an. 22. Anastasij: Phenice Libanistæ, apud eundem Theophanem an. 1. Justiniani: Armenia, apud Procopium lib. 3. de ædif. cap. 1. & Theophanem an. 2. Justiniani: Phenice, Arabia, & Mesopotamia, apud eundem Theophanem an. 2. Justiniani: Sicilia, apud Leonem Grammaticum, pag. 450. Scythiæ, in Martyrio S. Sabæ Gorthi, num. 8. Cilicia, apud Cinnamum lib. 5. num. 9. Charsiani, apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 50. Lycia, in Martyrio MS. S. Licinij; Italia, apud Petrum Antiochenum Patr. in Epist. ad Dominicum Gradensem Patr. num. 26. ἢ παερῳσῃ, apud Zonaram in Michæle Duca, &c.

Ita pariter Civitatum Duces legimus, Antiochiæ, quorum Catalogum contexamus, etiam cùm nostris pareret, apud Bryennium lib. 2. num. 8. Sardicæ, apud Zonaram tom. 3. pag. 219. Dyrrachij, Italiae, & Berrhoæ, apud Theophylactum Bulgariæ Archiep. Epist. 49. 50. 68. Branizoba, apud Nicetam in Man. lib. 3. num. 1. Thessalonica, in

Synaxario de S. Demetrio, Corinthi, in Menologio Basilij 28. Maij, &c.

Mittebantur autem Duces in Provinciis & majores Civitates cum suis Mauris, ut in iis stativa haberent. Procopius lib. 1. de Ædific. par. 1. Extr. ubi de Armenia: δούκας ἢ τῶς καλυμῳσῃ δὲ τῶς ἰσῳσῃ ἰσῳσῃ τῶς, οἰς δὲ ἕξ ἕξισιασῃ ῥῳμαίων ῥαββιδῳσῃ καλῳσῃ παρμυθῳσῃ, ἢ ῥῳμαίων ῥαββιδῳσῃ αὐτῶς ἰσῳσῃ. Et lib. 3. cap. 3. ῥησιμῆς τε ἀνάχῳσῃ ἕξ ἕξισιασῃ, ἐξ ῥαββιδῳσῃ καλῳσῃ, τῶδῃ ἰδῳσῃ, οἰς δὲ ἐξ ἕξ ἕξισιασῃ ἰσῳσῃ ἰσῳσῃ, ὅσῳ δούκα ῥωμαίοι τῷ λατῳσῃ καλῳσῃ φωνῃ. Et cap. 6. εἰ δὲ ἐξ ἕξ ἕξισιασῃ καλῳσῃ, ἢ δούκα καλῳσῃ. Theophanes an. 1. Justiniani: ἀναβῳσῃ Κόμηθῳ ἀναβῳσῃ ἢ παερῳσῃ ἢ Ἀρῳμῳσῃ, — κηλῳσῃ αὐτῷ ἀπὸ τῶν, ἐξ ἀναβῳσῃ πῶν ἢ φονίμῃς Λιβανιστῳσῃ τῶς λημῳτῳσῃ τῶ ἰσῳσῃ τῶ καλυμῳσῃ Παλῳμῳσῃ, κηλῳσῃ ἢ καλῳσῃ ἢ ὅσῳ τῷ δούκα. Infra, eodem an. ἀναβῳσῃ τῶ βασιλεὺς ῥαββιδῳσῃ Ἀρῳμῳσῃ ἕξ ἕξισιασῃ, — ἢ ῥῳμῳσῃ ἢ Ἀρῳμῳσῃ ῥαββιδῳσῃ, ἀλλὰ δούκας ἐξ Κόμητας. Et Procopio lib. 3. de Ædific. cap. 1. Idem Theophanes an. 6. Zenonis: ἰσῳσῃ αὐτῷ ῥαββιδῳσῃ ἢ ἕξισιασῃ πάσῃ, δὲ αὐτῷ ἕξισιασῃ πάσῃ, ὡς ἐξ δούκας πῶσῃ.

Δουκῶτον, Dignitas, seu potius Præfectura Ducis. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ c. 6. ὁ βασιλεὺς ἀπῳσῃ Ὀλύμπῳσῃ τῶν Καρῳατῳσῃ τῶ δούκα τῶ ἕξ ἕξ Παλαῳσῃ. Martyrium S. Procopij MS. δῳσῃ αὐτῷ τῷ ἢ Ἀλεξῳσῃ δούκατῳ. Constantinus lib. 1. de Thematib. cap. 1. ἕπο ἢ ἕξ ῥῳμαίων βασιλεὺς ῥησιμῆς, οἰς ἰσῳσῃ δῳσῃ. Idem lib. de Adm. Imp. cap. 18. Extr. lib. ἢ τῷ τῶ κατῳσῃ τῷ δούκατῳ οἰς τῶν λεγόμενῳ Τξῳσῃ ἡβῳα. Et cap. 50. ἢ Καλαβρίας ῥαββιδῳσῃ δούκατῳ ἢ τῶν ῥαββιδῳσῃ Σικελίας. Anna Commena lib. 13. p. 414. ὅσῳ ἢ Ἀλλῳσῃ ῥησιμῆς ἕξ ἕξ δούκατῳ ἢ πῶσῃ. Occurrit rursus infra. Nilus Doxopatris de quinque Patriarchatibus: ἰσῳσῃ ἢ τῶ δούκατῳ πάσῃ Λογῳσῃ ἢ παλαιῃ Ἐλλάδῳ ὡς ἢ ἕπο ἢ βασιλεὺς Καρῳασινοσῃ τῳσῃ.

Μέγας Δούξ, Magnus Dux: ita appellatur apud Byzantinos Imperatores Classis præfectus. Codinus de Offic. Palat. cap. 5. num. 4. ὁ Μέγας Δούξ, ὡσῳσῃ ὁ Μέγας δούκῳσῃ ὄσῳσῃ) οἰς φωνῳσῃ ἂν κηλῳσῃ, ὡς ἢ ἐξ δούκατῳ ἕπο. — ἕξ ἢ ἕπο τῶ τῶ Μέγῳ δούκῳσῃ ἢ ῥῳμῳσῃ, ἢ Ἀρῳμῳσῃ, ἢ Πρωτόστῳ, τῶς δούκατῳ ἐξ τῶς Κόμητας. Eundem rursus vide in cap. 2. num. 7. cap. 4. num. 6. Joannes Cinnamus lib. 4. cap. 12. Μέγας πῆρ πῶσῃ δούκῳσῃ ῥησιμῆς. Ita lib. 5. cap. 7. Δούξ, nudè, apud Annam Commenan lib. 6. pag. 172. ἐξ παραρῳσῃ τῶς παραρῳσῃ δούκῳσῃ τῶς τῶσῃ, ἢ τῶ δούκατῳ ἢ κηλῳσῃ ἕξ ἕξισιασῃ, Μαυρῳσῃ ἢ Βοσῳσῃ τῶς ἀναβῳσῃ ἢ ἕξ ἕξισιασῃ, &c. Edidit Allatius Joannis Argyropuli librum de Processione Spiritus Sancti dicatum πῆρ λαμῳσῃ ἐξ πῆρ φωνῳσῃ Μεγῳσῃ δούκῳ. Sed de hac Dignitate multa congemissim in Notis ad Villharduicum, & ad Alexiadem, & in Gloss. med. Lat. Idem & Μεγῳσῃ, unico vocabulo, ut Megebus apud eundem Villharduinum, appellatur à Duca Hist. cap. 37. & 40.

Δούξ δούκῳ, dicitur fuisse S. Andoæus Ephesus, ἐξ ἕξ ἕξισιασῃ Μεγῳσῃ δούκῳ. O. Obf. Fit etiam mentio Vindiciani Ducis Ducem, in Passione SS. Seraphiæ & Sabinæ, num. 10.

Δούξ & Βουκαλιῳσῃ, dicitur Lycaoniæ & Lydiæ Militaris Magistratus. Vide Nov. Just. 145.

Δούξ, Dux, Dignitas apud Latinos. Antiochenus lib. 4. Hist. de Duce Genue: πῆρ ἢ ἀρχῳσῃ αὐτῳ, δούκα ἕξ ἕξισιασῃ ῥησιμῆς, ὁ βασιλεὺς ἕξ ἕξισιασῃ.

Morborum nominibus, φελίβες αἱ αὐτὴ ἢ καρδίαν, *Vene circa cor.*

ΔΡΑΚΟΝΤΊΔΟΣ, βοτάνη, *Fel terra*, in Gloss. Gr. Lat. *Centaureum minus*. Vide Ruellium & Botanicos.

ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ, *Dacis, Rosmarinus*, apud Apul. c.79.

ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ χαλλή, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ὑδραργυρῶς, ἢ δὸς κακίτης, ἢ γυν δαπν...

ΔΡΑΚΟΣ, *Draco, Dracum*, in Corona pretiosa.

ΔΡΑΜΗ, *Ponderis species* apud Medicos. Oribafius MS. δραμὴ, ἔχθ κίραλον α. At δραχμὴ ἔχθ κίρατα α. Confundit tamen Fuchsius apud Myrcsum. Agapius in Geoponico, cap. 145. ἵσταρι δύο δραμιο πρὶν τριῶν, &c.

Τραμην, idem quod δραμην. Anonymus Medicus MS. Ex Cod. Reg. 945. βραβὸν αὐτὸ κακὰ, μίξις σὺν καταστῆ τὸ πρὶν ὄσμην η. Occurrit ibi pluries.

ΔΡΑΞΗ Σ, pro δραστή, *Sitrennis*, videtur usurpari in Vita MS. S. Andreae Sali.

ΔΡΑΠΑΝΗ, *Felix, Arpanum*, in Corona pretiosa.

ΔΡΙΜΥΤΑΤΗ, *Heibæ Genus*, sic appellatæ ob acritatem. Demetrius Constantinopolitanus lib. 1. Hieracosophij, cap. 45. κτηρὸν, καὶ μίσχον, καὶ βοτάνικα δριμυτάτης καλομένης, καὶ ὀνάτης ὕλης.

ΔΡΙΦΟΣ, pro δριφῶ, *Cyrtus*. Theodorus Gaza lib. 4. Introducti. Grammat. βαρβαρίζων τις ἑλιγχεῖ, —μυταθίον, κρταφον, κὸταφον, δριφον, δριφον. Sed Syracusanus ita olim dixisse testatur Auctôr Etymologici, Helychius verò Dorienfibus tribuit. Hinc τριφῶριφῶ, apud Anonymum de Reb. Bell.

ΔΡΟΓΓΕΜΑ, *Prunia, Sisti, Pázyon, Παζῶν*.

ΔΡΟΜΑΞ, *Cyrtax*, in Gloss. Græc. Lat.

ΔΡΟΜΙΚΑ, *Templa*, dicuntur à forma structuræ: quòd scilicet in longitudinem procurrant, contra quàm aliæ ædes sacræ quæ quadratæ erant apud Græcos, lateribus paribus vel imparibus, ut est Sophiaea Constantinopolitana. Id potissimum didicere est ex Theodosio Zygomala, apud Crusium in Turcogr. ubi ait Νάρθηκα δὶκὶ τὸ ἔξω τῶν δρομικῶν δὶκὶ τὸ Νάρθηκα. Deinde addit, πᾶν δρομικὸν Νάρθηκ ἔστι. Quæ autem fit forma Narthecis seu ferulæ, pluries expofuimus in Descript. Ædis Sophianæ lib. 3. Constantinopoles Christianæ, num. 18. Unde nescio an Allatij in Differt. 2. de Recentiorum Græcorum templis sententia non respuenda sit, scribentis δρομικὰ appellari, quæ forni quadratâ lateribus paribus vel imparibus substructa sunt, quorum in culmine afferes seu trabes cantheiis colligantur, & tegulis superpositis contegantur: adeò ut Templi parietes projecturus afferum teneant. Leunclavius in Pand. Turc. num. 210. ait Tempia in longum porrecta & tectis cooperta Græcos τὰς δρομικὰς appellare. Nicephor. Callist. in Proemio Hist. pag. 18. τὰς ἑνὸν δρομικὰς καὶ πενδρόμικας ædis Sophianæ, Porticus utrinque procurrentes, videtur appellare: unde δρομικὸν ναοὶ dicti fortè fuerint, quòd procurrant instar Porticus, Constantinus de Adm. Imp. cap. 29. ὁ δὲ ναὸς τῆς ἀγίας Αναστασίας ἔστι δρομικὸς. ἴμοις τῆς Χαλκοκρατίου ναῦ. Joannes Phocas in Descript. Terræ Sanctæ, num. 29. ὁ δὲ ναὸς ἔστι δρομικός. Anonymus de S. Sophia: ἡ μεγάλη ἐκκλησία ἡ ἀγία Σοφία πρῶτον ἔτι ἀνήγορον αὐτὴν ὁ μέγας Κωνσταντῖνῶν δρομικὸν, ὁμοίαν τῆς ἀγίας Ἀνδρονίκου καὶ τῆς ἀγίας Ἀκακίου. Codinus in Orig. Constantinop. n. 72. ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας Σοφίας δρομικὴ τὸ πρῶτον ἦν, &c. Idem num. 80. τὰς δὲ ἀγίας Ἀποστόλους ἵλας ἢ μήτηρ αὐτῶν σὺν αὐτῶν, δρομικὸν ἐξολογῶν ποιῆ...

σσα. Adde num. 149. Idem Codinus num. 133. de Ecclēsia Constantiniana: καὶ ὁ μὲν μέγας Κωνσταντῖνῶν πρῶτον αὐτὴν ἀνήγορε δρομικὸν. Adde Glycām, pag. 267.

ΔΡΟΜΟΝΙ, *Δρομῶνι, Crisbrum, Κόσκινον, ζυριῶδες*.

ΔΡΟΜΟΣ, *Via, Platea*. Portius: Δρόμῶς, *Via, Trames, ὁδὸς, κὶν ἄλθῶς*. Corona pretiosa: Στρατά, *Cursus*, Δρόμῶς. S. Asterius Homil. in S. Euphemiam: τῆ ἁποστολῶν Δρόμον ἐβόδιον. Diploma Rogerij Siciliae Comitiss apud Ughellum to. 1. Italiæ Sacræ: διδασκὰ σοι πῶν κουλτῶρον πῶν δουδρῶν τῆς Πόλεως, — ἵγῶς τῆς δημοτικῆς Δρόμῶς, καὶ τῆς ποταμῶς, &c. Occurrit ibi pluries. Anonymus de Locis Sanct. cap. 6. ἀπ' αὐτῶ παρῆεν ὁ Δρόμῶς εἰς πῶν ἵερα καὶ πῶν ἀνατολίω τῆς ἰλίου. cap. 11. καὶ ἀπάνω μίρα εἰς τῆς Δρόμῶς ἵσαι ἢ πύλας, ὅπως ἐκώδισον ἢ ἑσθίτω. cap. 13. καὶ μίρα εἰς τῆς Δρόμῶν ἵσαι ἢ ἑσθίτω ἢ ἁποστολῶν.

Δρόμῶς, *Vitis* in Glossis Ecclesiasticis, *Officium Ecclesiasticum*, Tiodium: προκείμενον τῆς Δρόμῶς τῆς ἡγῶς εἰς τῆς ἀποστολῶν. Alibi: καὶ ἄλλομῶν τῆς ἐπιτοκῆς Σιχηρῆς μαρτυρεῖται τῆς Δρόμῶς γ'. τῆς ἐσθίτων ἡγῶς. Vide Gloss. med. Lat. in *Cyrtus*.

ΔΡΟΜΟΣ δημαίω, *Cyrtus publicus*, Eusebius lib. 4. de Vita Constant. c. 43. δημοσίως Δρόμῶς ἤλκων ἐπὶ τὰ προκείμενα. Theodorito, lib. 2. Hist. Eccl. cap. 16. ὁ Δρόμῶς τῆς δημοσίου. Procopius lib. 1. de Bello Vandal. cap. 16. ὁ τῆς δημοσίως Δρόμῶς ἐπιμαζόμενῶς Theophanes an. 1. Juliani: ex Socrate lib. 3. cap. 1. Erit. τῆς δημοσίως Δρόμῶς τὰς τῶς καμῆλῶς καὶ ὄνις, βίας τῆς καὶ ἡμῶς ἐξέβαλον, μῶς ἵστωις συζηρήσας ὑπερῶν, ὅπως ἐπιμαζοῦνται, ἢς δὲ ἄλλῶν. Idem an. 14. Justiniani: ὁ δὲ ἵστωις τῆς δημοσίως ἐξέμαζόμενῶς, τὰ καὶ πολλὰ εἰς Εὐφράταν ἀφίκοι. Idem an. 7. p. 162. καὶ ὁ τῆς δημοσίως Δρόμῶς ἐπιμαζόμενῶς. Vide Gloss. med. Lat. in *Cyrtus publicus*.

ΔΡΟΜΩΝ, *Dromon*. Navis oblonga, πλοῖον μακρὸν, Procopio lib. 1. Vandal. cap. 11. ἵστωις ἢ καὶ αὐτὸς καὶ πλοῖα μακρὰ, ὡς ἐς ταυμαχίαν παρασκευασμένα, ἐπιτοκῆτα δύο, μόνηρ δὲ τοι, καὶ ὄροφῶς ὑπερῶν ἔχοντα ὅπως αὐτὰ, ἵστωις πρὸς τῆς πολεμικῶς ἢ κίσα βαλάντω. Δρόμῶνικα καλῶς τὰ πλοῖα ταῦτα αὐτὸν αὐθροῦτον πλῆν ἢ καὶ τὰ καὶ δεινῶν μάλιστα. Theophanes an. 16. Mauricij: τὸ τῶν μαζῶν ὁ Πρίσις, παραγίνετα εἰς πῶν ἵστωις τῆς Γορῶς, καὶ παραλαβὸν δρόμῶνικας, παραγίνετα πρὸς τῆς Χαράντων εἰς Κωνσταντιῶν. Idem an. 20. εἰς δρομῶνικας τῶς ἵστωις μὲν τῆς γωμακῶς, &c. Vide Leonem in Tactic. c. 18. §. 14. c. 19. §. 3. 9. Mauticij Strategica pag. 345. Achmetem, cap. 181. & alios à nobis laudatos Scriptores in Gloss. med. Lat. in *Dromon*. Iustinus Philippus Pigafetta in Not. ad eundem Leonem, pag. 292. etiamnum navigia quibus Constantinopoli & Theflaloniciæ utuntur in fluminibus *Dromogonia* appellari.

ΔΡΟΣΑΤΟΣ. Vide Ἰδρῶσατον.

ΔΡΟΣΑΤΟΣ, *Rofens, Roscidus, drostros*. Anonymus de Nuptijs Thefei:

Χαελιμῶνικα καὶ ἴμοφας κερῖσικα, καὶ δροσατάκ. Alibi:

— Ἐλίνω πῶν δροσατίω,
ὅπως τῆς ἐπιτοκῆς ἐπὶ πῶν ἴμοφια γωμάτω.
Κοκινδρῶσατῶ. Idem Anonymus:

Κετ καὶ Ἐμυλίαν τῆς λαμπρῶν τῆς κοκινδρῶσατίω.

ΔΡΟΣΙΟΒΟΤΑΝΟΝ, *Retonica*. Scholiastes Myrepsi: δροσιοβότανον, ἢ βετονίκον. Alibi: λαμπρῶν καμπρι, (Laureolæ campi) ἵστο δροσιοβότανον. Vide eundem Myrepsium scđ. de Antidot. cap. 27.

ΔΡΟΣΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ἢ δὸς ἀποτίκας ἀργυρῶς.

ΔΡΟΥΓΓΟΣ, *Caterua militum*. Leunclavius in

in Onomastico Turcico ita Græcis appellari ait *Baculum Tribuniti*, quem infat Sceptri gerit, & quem Itali *Baculum regiminis* vocant, à *Trunco*, forte. Leo in Tacticis, cap. 14. §. 9. & ex eo Glossæ Basilicæ, *μοίρα* ἢ ἔστιν, ἥτοι δρῦνίσθ τὸ ἐκ ταίματων, ἥτοι ἀνδρῶν τῶν λεγόμενων Κομιστῶν συκεῖμένων πλῆθος. & §. 42. *μοίρας τὰς λεγόμενας δρῦνας*. Adde n. 47. cap. 16. num. 6. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 3. καὶ μίρθ ἔστι τὸ ἐκ τριῶν μοιρῶν συκεῖμένων ἄσπασμα, ἥτοι δρῦν- γθ. lib. 2. cap. 2. εἰς μοίρας καὶ μίρη, ἥτοι τὰς λεγομέ- νους δρῦνας. Constantinus in Tactic. pag. 20. τὰ ὃ βασιὰ ταῦτα θρεῖλαις σμαζαί, καὶ ποῖσαι εἰς δρῦνας, καὶ ἰτισταί αὐτοῖς καὶ δρῦνισθιν γερσίμω. & ἀνδρῖσι. Adde pag. 16. 17. Codinus de Offic. Palat. cap. 5. num. 94. δρῦνθ, ποσότης ποσότην πῶν ἱμελιανῶν. S. Chrylotoimus Epist. 14. δρῦνίσθ μαγαόντων, ἔτω γθ δὴ εἶπεν, καὶ τῆ λῆξι πῶν μανίον αὐτῶν ἐσθῆαζαζ. Theophanes an. 12. Justiniani: πέτυπ τῆ ἐπι- σσεσι οὐ βάλγαρι δὴο ἄρως μζῶ πλῆθος βουζάρων, καὶ δρῦνθ, εἰς πῶν λυσισι καὶ λυσισι. De hac voce & sequentibus, vide Gloss. med. Lat.

δρῦνίσθ, Per *Drungos*, *Confertim*, *Glomeratim*, Mauricius, lib. 3 cap. 5. ὅτι ὃ ἐν πῶ μιλῆθ αὐτῶ ἰε- λισί, καὶ ἅμα δρῦνίσθ ἴρμῶν καὶ ἰχθῶν. Eodem habet Leo, cap. 7. §. 37. Vide eundem Leonem ibid. num. 40. 42. 47. cap. 12. §. 82. cap. 14. §. 57. 58. Philippum Pigafettam ad eundem, pag. 206. & Schi- ferum ad Mauricium, pag. 436.

ΔΡΟΥΤΓΑΡΙΟΣ, *Drungarius*, qui *Drungo*, seu *Turma* militari præfert. Glossæ Basilicæ. *Διούρ- γιον οὐ παλαρί ἐκάλον τῶ μίας μοίρας*, ἥτοι τέρμας ἄρ- χωνθ. Rursum: *δρῦνίσθ*, οὐ χιλιαρχθ. Leo in Tacticis cap. 4. §. 6. σπῆτι κεφαλή οὐ στρατηγός, καὶ μζῶ αὐτοῖ οὐ στρατηγός ἅτα δρῦνίσθ, ἅτα Κόμισθ, ἥτοι οὐ λεγόμενον βασιλῶν ἄρχωνθ, ἅτα οὐ Κίλιαρχθ, ἰφῆξι εἰ δίκασθ, ἥτοι οὐ σπῆτι τῶ λεγόμενον ἀκίον. Et n. 9. *δρῦνίσθ* ὃ λῆθ οὐ μίας μοίρας ἄρων, ἥτοι ἔσθ πῶ μίρη τῶ *Τυρμάριον τῶσθ* μίρθ ἥτοι τῶσθ. Nicephorus Constantinopol. in Breviario, pag. 120. 1. Edit. *ἰφῆξθ* ὃ Ἀψίμαρον ὄνομα, σπῆτι ἄρχωνθ, ἥτοι Κουελοῦ τῶσθ τῶσθ ἔσθ Κουβανῶν τῶσθ χίρας, ὃν δρῦνίσθ Ρωμαιοὺ καλῶν ἴθθ, Τίβησιν αὐτῶ ἰππομα- ζισθ. Chronicon Alexandrinum in Hærcleio, pag. 912. καὶ ἐπὶ δὴσθ τῶ μιλισσῶσθ δρῦνίσθ. In- scriptio Masticepensis apud Gruterum 1061. *ΥΠ ΕΜΟΥ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ ΤΡΙΦΟΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΩΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΥΤΓΑΡΙΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ*, &c. *δρῦνίσθ*, apud Myrepsium de Antidot. cap. 44. ubi de Antidot. Leonis *δρῦνίσθ*.

δρῦνίσθ τῶ σῶλω. *Drungarius Classis*, *δρῦνίσθ* τῶ σῶλω apud Annam Comnenam lib. 12. pag. 369. *δρῦνίσθ* τῶ βασιλικῶ σῶλω, apud Nicetam Paphla- gonem in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. pag. 3204. 1224. 1226. ult. Edit. *Μίρας δρῦνίσθ* τῶ σῶ- λω, apud Codinum de Offic. cap. 4. num. 33. cap. 5. num. 43. ubi ejus munus describitur, diciturque sub- esse Magno Duci. Idem.

δρῦνίσθ τῶ πλωίμω, apud Leonem Imp. in Tactic. cap. 19. §. 23. ἡσ αἴνωθ ὃ ὅτι περ τῶ πῶ ὀμοίωσι τῶ βασιλικῶ πλωίμω, καὶ οὐ τῶ ἄλλω ὀμοίωσι τῶ πλωίμω σπῆτι οὐ ἐκαλῶνθ πῶ τῶσθ ἀνω χῆρῶσι, καὶ οὐ ὕπ αὐ- τῶν Κόμισθ μόνον, καὶ Κίλιαρχθ ἀλλὰ νῦν εἰς σπῆτι- δα ἱκασθ τῶ δρῦνίσθ ἄρχθ ἀναβίθωσι, καὶ καλυμῶν τῶ στρατιωτικῶ κατῶμῆρθ τῶσθ. Quæ quidem mi- nus rectè vertit Interpres. Ita *δρῦνίσθ* τῶ πλωίμω, occurrunt apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 29. 46. 51. in Vita Basilij, num. 52. & Anonymum in eodem Constantino, num. 10. 13. &c. qui *δρῦ- νίσθ* τῶ πλωίμω dicuntur in Vita MS. S. Samplo- nis, apud Leonem Grammaticum in Leone Philo-

sopho, pag. 477. 481. 482. 499. Anonymum in Lacapeno, num. 8. 14. &c. Constantinus Manassès in Chron. pag. 211. 1. Edit.

Τὸ νῶνθ δρῦνίσθ τῶ πλωίμω. Ubi observandum vocem scitibi cum γ. non verò cum duplici γ. Quippe notat Leunclavius in Pande- cte Turcico, n. 173. *Druncum*, & *Druncarinus* Græ- cos hodiernòs pronuntiare.

δρῦνίσθ τῶ βίγλας, *Drungarius Vigilia*, seu qui turmæ militari ad vigiliis circa castra destinata præfert. *δρῦνίσθ* τῶ βασιλικῶ βίγλας, apud Theo- phanem, pag. 416. Constantinus Manassès, pag. 187. 1. Edit. & 98. 165.

βίγλας γθ ἡ δρῦνίσθ, ἔσθ οὐ Ρωμαιοί. Occurrunt ejusmodi Drungari Vigiliarium passim apud Scriptores, Nicetam Paphlagonem in Vita S. Ignatii Patr. Constantinopolit. pag. 1255. Theo- phanem pag. 393. Constantinum de Adm. Imp. cap. 51. & in Basilio, num. 44. Leonem Grammatic. in Theophilo, pag. 450. 468. in Basilio, pag. 471. in Leone Philopho, pag. 479. 480. 509. Continuator. Theophanis lib. 4. num. 91. Anonymum in Leone Philol. num. 11. 15. Zonaram qui hæc dignitate vulgò indigitatur, Joannem Veccum in Refutat. An- dronicæ Camateri, Phranzem lib. 2. cap. 18. &c. Is posterioribus sæculis

Μίρας δρῦνίσθ τῶ βίγλας deinceps appellatus præ- fertim apud Codinum, cap. 2. num. 24. qui ejus munus circa Vigiliis Diurnas & Nocturnas in exercitu & castris extirrisse indicat cap. 16. num. 4. 5. 6. 7. ubi & nudè interdum *Μίρας δρῦνίσθ* appellatur. Ejus verò vestes & insignia describit cap. 4. num. 6. Proinde de Drungario Vigiliæ videtur intelligendus Joannes Tzetzès Chil. 5.

Ἄ ἡσ οὐ περιώνωθ οὐ μίρας Κουελοῦθ
Οὐ μίρας δρῦνίσθ, εἰς Σίβασθ ἐν Βίω.

Neque tamen pupera hæc *Magni* in Drungario no- menclatura: Extat enim apud Theophylactum Bul- garicæ Archiep. Epistola 7. infcripta Gregorio Pa- cuviano τῶ γαμβρῶ τῶ μεγάλω δρῦνίσθ. Eiusdem meminit etiam Scholiastes Basilic lib. 22. pag. 202. Sed & interdum

δρῦνίσθ τῶ βίγλας appellatur, apud Theodo- rum Hermopolitem lib. 7. tit. 12. & Anonymum Combehsianum in Leone Philopho, num. 27. Eundem Vide in Porphyrog. num. 12. & in Romano Jun. n. 1.

δρῦνίσθ τῶ δικασθῆρον, in Jure Græco-Rom. to. 2. p. 183. de quo egimus in nostra Constantinopoli lib. 2. sect. 13. num. 1.

ΔΡΟΥΤΑΤΑ, *Druppa*. Suidas: πῶ ἐν δένδρω πετανοῦσθω ἰαίωσι γυρίμω ἰαίωσι, παρῶ ἡμῶν, δρῦπα- ταν. Ubi emendat Meursius, γυρίμω ἰαίωσι, παρῶ ἡμῶν δρῦπα. Ex Glossis Græco-Lat. *Druppa*, γυρίμω, ἰαίωσι μέλαρα. Phavorinus: γυρίμω, ἡ ὃ τῶ δένδρω πετανοῦσθω ἰαίωσι. Adde Helychium.

ΔΡΟΧΙΑ. Glossæ Græcobarb. *Δροχία*, πῶν, ὄπη, δροχία. Rursum: *δροσία*, δροβόλοισθ, δροβό- λια, δροχία.

ΔΡΥΜΟΝΑΣ, *Quercentum*, *δρυμῶν*, in Corona pretiosa.

ΔΡΥΟΚΑΡΡΟΝ, *Glans*, *βάλωθ*, apud Nice- tam in Alexio lib. 2. num. 5. ἥσων δὲ οὐ χῆσι τε καὶ σπῆτι δρυμῶν τῶ δρυμῶσθ.

ΔΡΩΝΕΙΝ, *Sudare*, *Desudare*, ἰεθῶν, &c.

ΔΥΑΝΔΡΙΚΟΣ, *Dunnovalis*, in Glossis Gr. Lat.

ΔΥΕΙΡΜΟΝ. Vide in Εἰρημῶ.

ΔΥΚΤΗ, *Rete*, *δίκλιον*, in Corona pretiosa.

ΑΥΝΑΜΑΡΙΟΝ,

Δ Τ Ν Α Μ Α Ρ Ι Ο Ν, *Castrium, Fortalitium, Locum munitus.* Anonymus MS. de Bellis Francor. in Moera:

Λαμπρὸν κἀστρον τὸ ἔπικεν, καὶ μέγαν διαμαρῆλον.
Infra:

Ἀρχαίαν να πολυμὴν κἀστρον καὶ διαμαρῆλα.
Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Τὰ διαμαρῆλα γίνεσθαι ἢ βραχίονα κἀστρον.
Rursum:

Καὶ ὄλας γδ ὀρμήσαι ἐπὶ πᾶσι διαμαρῆλα.
Δ Τ Ν Α Μ Ε Ρ Ο Ν, *Vitis, Vitis, diuicium.* Nicolaus Myrepsus, scd. 1. cap. 326. ex Cod. MS. ex Editio vetō 332.

Ἀλίθιος ἢ δι' ἀκίρον σωτηρία ἐν διαμαρῆ διαμαρῆν ἐξ ποικίλ, &c. In Cod. Reg. 1177. habetur ejusdem Myrepsi Codex optime notæ, hoc titulo, licet tamen recentiori scripto, Νικολας τὸ

μαρῆ διαμαρῆν, ὃ περιχρῆ ἐν αὐτῇ πᾶσα πλὴ ὕλην ἐξ καὶ κἀστρον ὃ μαρῆκῆς τῆρας ἐν βιβλίῳ κ' κατ' ἀπορίθον.
Δ Τ Ν Α Μ Ι Σ Ι Σ, *Augmentum, Aũctio,* in Corona pretiosa.

Δ Τ Ν Α Μ Ὀ Ν Ε Ι Ν, *Valere, Possē.* Glossæ Græcobarb. ἐξώνη, διαμαρῆ, διαμαρῆση, διαμάμα, Σιαμην, Firmamentum, ἀέφαλα, σπρίμα, in iisdem Glossis.

Δ Τ Ν Α Σ Τ Ε Ϊ Α Ι, *Protestates, Summi magistratus, Procetres primi ordinis.* οἱ ἐ ἐξουσία, οἱ ἐ δου- τῆσῆσῆσ, apud Joan. Moschum in Limon. cap. 79. Adde Harmeno. Vide Εξουσία.

Δ Τ Ν Α Τ Ὀ Ν Ε Ι Ν, *Vegetare, Robotare, Oppidum munire, Vóνοσαι, ἐχορῆν. Διαστομα, Oppidi munitio. Διαδολτῆσῆσ, Forticulus, Ὑποχυρῆσ, κρα- τῆσῆσ. Διακτά, Valide, Δυρῆ, κἀρίσῆσ, &c.*

Δ Τ Ὀ Δ Τ Ὀ, *Bini.* Regula S. Pachomij n. 21. μῆδῆσ ἄσπῆσ ἀλλ' ὀν τὸ πρῆμα, ἀλλὰ δύο δύο σπουδύσων. Michaël Glycas Annal. part. 2. pag. 126. ubi de Arca Noë: καὶ γδ τῆτο καὶ ἑπτά ἐκείλῶσεν ὃ ἐπὶς δύο ἢ κἀστρον (ζώνη) διαμαρῆσ ἐν τῇ κλεισθῇ δύο ἢ δύο ἢ ἀκαθῆσῶν. Ubi monet Editor. in Cod. Fontelbrensi haberi ἑπτά ἑπτά, & δύο δύο, id est, septem ex duo paria animalium. Atque inde percipimus quid sit

δύο δύο ἑσῶν, in Apophthegmatis Patrum in Agathone, num. 20. in Arc. in Eulogio, in Loto num. 2. in Megetho, num. 2. in Pœmene, num. 3. in Pambo, num. 2. Id enim sonat, jejunare duobus diebus continuus, quod Latini Scriptores inferioris ætatis *Biduanas facere* dicunt, tertio ferit. Formula que passim reperitur, tamen variè interduum concepta: ἡσθ δύο δύο ἡμέρας ἑσῶν, apud Joannem Moschum in Limon. cap. 67. eadem Apophthegmata in Ammona, num. 4. & in Serapione, num. 1. ἡσθ δύο ἰδίῶν. Paralipomena de S. Pachomio, num. 36. ἐσῶσθ ὀλόκληρον ἐπὶ δύο ἡμέρας ἢ πρῶμα- τῶσ ἐπὶσ, καὶ ἡσθ δύο ἡμερῶν ἑσῶν. Vita ejusdem S. Pachomij, num. 4. πῶ μῆδῆσ θῆρε ἑσῶν καὶ ἡμέ- ρασ πῶ ἢ χειμῶν ἡσθ δύο τριῶμα, καὶ ἑδὲν ἰδίῶν χῆρῆσ θεῶ, ἢ μὴ ἄρῶν ἐξ ἄλας. Ubi Interpres: Al- ternis diebus vescor in Hyme. Immo post *biduum*. Adde num. 93. Vita MS. S. Epiphany Archiep. Constantiæ Cypri: ἑσῶσθ ἡσθ δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν, καὶ ἰσθῶμαδῶσ ἀδελφῶ καὶ ἄρτῶ καὶ ὕδατι τριῶμῶσ. Vita S. Martiniani MS. ἐπὶ ἡμέρας—ἐπὶ τὸν τι παρα- τῆσ ἄρτῶ καὶ ὕδατῶσ, καὶ αὐτῶ ἐ καὶ πῶσῶσ μῆσ- λαμβάνεσθ, ἐπίσθ καὶ ἡσθ δύο. Vita MS. S. Cyriaci Anachoretæ: ἡσθ πᾶσις ἄρῶ καὶ ὕδατῶ μόνῶσ, ἐξ ταῦτα σῶσθ δύο ἡμέρας τριῶμῶσ. Paradisus seu liber SS. Senum MS. ἑσῶσθ δύο δύο ἡμέρας, πᾶσις καὶ ἰσθ- ὀμαδῆσ ἴκων ἄρῶ μόνῶ ἐξ ἄλας ἰδίῶν. Rursum: ἴνα ἡλῆσθ ἡμερῶσ ἐσ κἀλλῶσ ἡσθ δύο ἰδίῶν. De ejusmo-

di *Biduanis*, sic Irenæus apud Eusebium lib. 5. cap. 24. agens de Paschali Jejunio: οἱ δὲ οὐτῶ μόνῶ ἡμερῶσ ἑσῶν αὐτῶσ ἑσῶσθ οἱ ἢ δύο, οἱ ἢ πλείονα. Et infra: τε- λῶνταῖσ δύο ἡμέρας ὑπερβήσῆσ, πῶ τὸ παρασῶσθ ἐξ τὸ σῶσθ. Hæc porto Jejunia duorum dierum δι- πλᾶσ, ut duorum aut trium, τριῶσ καὶ τετραπλᾶσ vocat Epiphanius in Expos. fidei Cathol. num. 22. Quales verò fuerint istæ *Biduanæ* indicant hi verus in Typico:

Μᾶλλον δὲ ἔν, ἢ δὲ ὄσασθ, τὰς δύο μοι σῶσθῆσ, Παρασῶσθ καὶ σῶσθῶν, ἀπὸσ διαίδῶν.

Et Paulus Monachus lib. 1. Collectan. ἑπὶν αὐτῶ ὃ γῆρον, κἀθῶν μῆδῆσ ἡμῶσ ἐσ τὸ σπᾶλῶν, ἐξ ἑσῶσθ τρεῖσ ἰσθῶμαδῆσ ἐδῶμασ, ἴτοι ἀνὰ δύο ἡμέρας, ἐξ τῆ τρίτῃ καταλῶ.

Δ Τ Ο Σ Μ Ὀ Σ, *Mentha, ἰδουσμός.*

Δ Τ Υ Ρ Ι Ν Ι Ο Ν, *Vetonica,* apud Anton. Mu- fam cap. 1.

Δ Τ Σ Π Υ Ρ Γ Ι Ἀ Ν, *Ægræ ferre, Offendit.* Glossæ Græcobarb. ἀφῶμασ, ἢ μῶμασ, ἢ δουπυργῆ.

Δ Τ Σ Τ Ρ Ο Σ, *Martius* mensis, secundum Mace- dones. Passim.

Δ Τ Σ Φ Α Ρ Ϊ Ζ Ε Ι Ν, *Dividere, Separare.* Eim- manuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Ἐμῆσ μῆσ ἢ φαμῆλασ, τὰ ἐπίπῆσ δουφῶμασ.
Vide Glossæ. Lat. in *Pharitate*.

Δ Τ Σ Ω Μ Α, pro *diuicia, uterque humerus*, in Orneosophio, pag. 243. 245. 246.

Δ Ω, pro *Edw*, illic. Vide *Edw*.

Δ Ὀ Δ Ε Κ Α Η Μ Ε Ρ Ο Ν, *Dies duodecim à Nat- urali Christi ad Epiphaniam*, qui ab omni jejunio solent esse liberi. Interrogationes de Jejunio, post Typicum, pag. 131. ὑπερβῆσθ ἢ ἑσῶσθ αἱ τε- τράδῆσ, παρασῶσθ, αὐτῆ δῶμαδῶσ ἢ διακαρῶσῶν ἰσθ- ὀμαδῶσ, καὶ αἱ ἢ Τυροσῶσ, ἐσ ταῦτα καὶ ἡσθ ἑδῶμασ ἑσῶσθῶν. Mox: τὸ δῶμαδῶσ ἢ ἑσῶσθ ἑσῶσθ ἢ Ἀρ- μῆσῶν ἴτοι γδ τὰς τρεῖσ ἰσθῆσ, πῶσ ἢ Εὐαγγελισμῶ, καὶ πῶ τῶν ἴων, καὶ τὰ Θεοφῶσθῶσ σῶσθῶσ ἐκείλῶσ, καὶ αὐτῶ ἢ ἡμέραν ἢ Θεοφῶσθῶσ δῶμασ ἡμέρας ἑσῶσθῶσ. Anonymus de Jejunio Monachor. post Typicum, pag. 136. de Armeniis: ἴτοι γδ τὸ ἀπὸ τῶ ἀρῶν Θεο- φῶσθῶσ δῶμαδῶσ ἑσῶσθῶσ ἑσῶσθ τὰς τρεῖσ γδ ἰορ- τῶσ τῆσ πῆμῆσ ἢ Ἰανουαρίῶ μῆδῶσ σῶσθῶσ ἑσῶσθῶσ, ἢ εὐαγγελισμῶν, σῶμῆ, ἢ Χειρῶ ἡμῶσ, καὶ ἢ βῶσθῶσ, &c. Apud Anastasium Episcopum Cæsarientem de Artziburio, hebdomada quam Græci δῶμαδῶσ ἑσῶσθῶν vocant, una è sex hebdomadis quæ à jejunio λευ- κῶσῶν sunt, recenfer. Adde Typicum S. Sabæ, pag. 131. Cedrenus in Justiniano: καὶ τὰ ἑξ ἑτῶσ κῆλῶ- μασ ἢ δῶμαδῶσ ἑσῶσθῶσ ἑσῶσθῶσ. Vide præterea Joannem Jejunatore in Pœnitentiæ, pag. 88. & alibi non semel, Canonarium Joannis Monachi, p. 113. Nomocanone in Cotelieriano, num. 291. 299. 417. eundem Cotelierum in Not. ad Clement. pag. 256. Typicum S. Sabæ c. 46. Menzæ 18. April. in S. Ana- stasia, &c.

Δ Ὀ Δ Ε Κ Α Τ Η ὄρα, *Duodecima*, Officium Ec- clesiasticum. S. Athanasius de Virginitate pag. 1054.

μνημόσῆ πῶ δῶμαδῶσ ὄραν, ὅταν ἐσ αὐτῆ κἀσθῶ- σῶν ὃ Κύρῶ ἡμῶσ ἐσ ἢ ἄδῶσ, ἐ ἰδῶν αὐτῶ ὃ ἀδῶσ ἡμῶσ, &c. Vide Gloss. med. Latin. in *Duodecima*.

Δ Ὀ Δ Ε Κ Α Ν Η Σ Ο Σ, *Injule Cyclades duode- cim Ægei Pelagi*, seu *Ægeopelagi*, corruptè hodie *Archipelagi* dicti, uti alibi monuimus: totidem enim recenferat à Strabone lib. 10. pag. 485. qui- bus alia postmodum accesserit. At Chronicon Alexan- drinum, p. 76. undecim duntaxat recenfer. Theopha- nes an. 12. Nicephori: καὶ τῶσ ὀνομασῶσ ἑξ ἢ ἑδῶσ σῶμασῶσ οἰκῆσῶσ, ἀνὰ δύο νομῶμασῶσ τελέσῶσ σῶσῶσ, μᾶμασ τῶσ καὶ πῶ δῶμαδῶσ. Eadem habet

habet Cedrenus, pag. 479. Idem Theophanes an 1. Constantini & Irenes: Θεοφιλάτοι ὁ ἦ Γαβριὴλ ἀρβή-
ρηαι ὁ δ' ἀδικαίησι. Anonymus de Bellis Franco-
rum in Morca :

Πρώτων ἢ δὴ ὁ βασιλεὺς δὲξ' ἑμαὶ καὶ ἁγίασαν,
Ὁλίω πλὴν δ' ἀδικαίησι τὰ πλὴν κράτω ἀπαύτων.

ΔΩΔΕΚΑΠΥΛΟΝ, *Aedificium in quod 12.
portis aditus patebat*, Hierosolymis ab Hadriano
Imp. exedificatum. Vide in Hierosolymis.

ΔΩΔΕΚΑΦΩΤΑ, Duodecim luminaria, quæ
in Ecclesia accenduntur propter XII. Apostolorum
Chorum, in quorum medio eminent aliud sublimius,
in magni luminis Jesu Christi signum. Ita Symeon
Theflalonius, de Templo: τὰ ἡ δωδεκάφωτα, δὲξ' πλὴν
ἡ ἀποστόλων χερσῶν καὶ ἡ μὴν ἐν ἵσα ἡ ὑψίστερον φῶς,
ἐς τὸν ἦ μεγαλυ φῶτος ἦ Χρῆστῷ ἡσθ.

ΔΩΚΑΝΟΝ, *Decipula*, in Turcogætacia Cru-
sifj.

ΔΩΜΑΤΕΡΟΣ, *In modum domatis exirniculus.*
Nictas Choniates, ἡπῶν ἦ δωματέρων ὀσπίτιον, προ
ἰτάνω ἦ δωμάτων.

ΔΩΝΑΤΙΚῆ, *Donativum*, Augustaticum. Suidas :
δωνατικὴ, διαδοτικὴ ἢ διδωμένων ἁσθῆ. ἦ βα-
σιλικὸς τοῦ κρατιύμασιν. Vide Gloss.med. Lat. in *Do-
nativa*.

ΔΥΡΑΚΙΝΟΝ, *Duracinum*, in Glossis Græ-
co-Lat. ubi perperam Edit. *δωρασῶν*, Florentinus
Geopon. lib. 10. τὰ δωρακινὰ χαιρει ἰδρινοῖς χερσίν.
δωρακινὰ, cum ὁ. scribitur apud Alexandrum Trali-
anum lib. 1. cap. 13. ἦ ὄσπρας ἦ χαμδαντίωσας, ὀθ-
ράκινα, παρεικὴν ἢ ἦ κορασίων, ἦ μῆλων, ἢ ἦ ἰσίων, ἐλε-
γάκις.

ΔΩΡΕΛΕΣΤΙΚΟΝ, *Donatio*. lib. 5. Basilic. tit. 1.
§. 7. ὁ σπασμῶν ἦ δωρασικόν, ἐπὶ τῇ εὐκτικῶν ὀσόν κλι-
σθῶσι, &c.

ΔΩΡΙΑΝΑ, *Gratis*, *Frustra*, δωραὶν, ἀκῆ,
μάττω.

ΔΩΡΟΝ, vel τὰ δῶρα, *Sacra Eucharisia, Sacri-
ficium, Hostia Sacra, Oblatio*. Basilii Seleucien-
sis Homiliā in Cain & Abel pag. 36. ubi de utrius-
que facificio, ad illud Scripturæ Sacræ, Ἐπίδων
Θεὸς ἐπὶ Ἀβὴλ, καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου αὐτοῦ, ἐπὶ ἦ καὶν, ἢ
ἐπὶ ἦ θυσίας αὐτῷ ἢ ἀποσῶσιν. Ὁρῶν ἦ ἡσθῶν, ἦ θυ-
σίων ὀδ' ἀνῶσθῶν ἡσθῶν ὀρῶν πλὴν προσφίρωσιν χῆρα' δὲξ'
τύτο τὰ δ' ἦ Ἀβὴλ δῶρα καλεῖ, τὰ ἦ ἦ καὶν θυσίας
ἡσθῶσιν ἢ ἦ δ' μουσὶ πλὴν θυσίας ὀσπασθῶσιν ἢ ἦ
προσφῶν Θεοῦ, ταῦτα κελαικὰ δῶρα, ἀνῶσθῶσιν πλὴν κῆ-
σι ἡσθῶσιν ἢ φύσιν, &c. Gregorius Nazianzenus in De-
finit. Jambo 15.

Θωρὶ ἦ δῶρον, θυσία καθαρίωσι.
Clemens lib. 8. Constitut. Apostol. cap. 5. ἢ προ-
φίρωσιν ἢ τὰ δῶρα ἦ ἀγίας ὁ ἐκκλησίας cap. 10. καὶ
ἀσθῶσιν ὁ σπασμῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν ἐπὶ τὰ ἀσθῶσιν
δῶρα ταῦτα ὀσπίτιον ὁσθῶσιν. Concilium Calchedon. Act. 10.
τὰ ἀγία δωρα ἡσθῶσιν ἐπὶ ἡσθῶσιν ὀσπασθῶσιν μετ' ἀλ-
λίωσιν. S. Cyrillus contra Anthropomorphitas cap. 12.
τὸ ἦ ἦ δῶρον, ἡσθῶσιν ἦ προσφῶσιν ἡσθῶσιν τὴν ἡσθῶσιν
τὸ ἀγίας ἐκκλησίας ἦ ἦ ὀδ' ὀσπασθῶσιν καὶ προσφῶσιν ἡσθῶσιν,
καὶ ἦ ἦ ἡσθῶσιν πω. Infra: τοῦσιν τὰ ἐπὶ ἦ ἐκ-
κλησίας δωρα ὀσπασθῶσιν ἡσθῶσιν πωσθῶσιν καὶ ἡσθῶσιν
τὴν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν. Palladius in Hist. Lausica,
cap. 75. ἐπὶ τῇ προσφῶσιν τῇ Θεῷ τὰ δῶρα. Pachyme-
res lib. 7. Hist. cap. 6. ἢ ἦ καὶ ἐπὶ ἦ θῶσιν δῶρον
μῆσθῶσιν ἡσθῶσιν τὸσιν μεσθῶσιν. Τὰ θῶσιν δῶρα, in
Euchologio Goari, pag. 295. ἢ ἦ δωραί, apud Theo-
phanem an. 6. Leonis Ilauri.

Δῶρα προσημαμένα, in Chronico Alexandrino an.
5. Heraclij. Vide in Προσημαμένα.

Sed & antequam Hostia confectur, δῶρον dici-

tur, cùm scilicet in Prothesi deponitur, priusquam
deferatur ad altare. Palladius in Vita S. Chryso-
stomi: καὶ μὴ τὰ ἀναγνώσθῶσιν ἦ θῶσιν λῶσιν, παρα-
κλῶσιν Πασθῶσιν ἦ Πασθῶσιν προσφῶσιν τὰ δῶρα, αὐ-
τὸσιν συσθῶσιν τοῦσιν λῶσιν ἡσθῶσιν. Theodoritus lib.
4. Hist. Eccl. c. 19. de Valente Imp. καὶ τῇ θυσίας-
πῶσιν τὰ εὐθῶσιν προσφῶσιν δῶρα. Et lib. 5. cap. 19. de
Theodosio M. ὁ χῆρα ἐκαλεῖ τῇ ἡσθῶσιν τραπεζῇ τὰ δῶ-
ρα προσφῶσιν. Nicolaus Cabasilas de Sacra Litu-
rgia MS. πρότερον ἢ ἀναλῶσιν καὶ δῶρα τιμῆ τῇ Θεῷ,
καὶ ἡσθῶσιν ἢ καλεῖ ἡσθῶσιν ὅσθῶσιν ἡσθῶσιν ὅτι ἦ ἡσθῶσιν
καὶ ὀσθῶσιν ἦ χῆρα λαβῶν, ἀσθῶσιν τῇ Θεῷ ἢ Πασ-
θῶσιν, ὡς δῶρα ταῦτα προσφῶσιν αὐτῇ καὶ ἀναλῶσιν ἀν-
δῶσιν καὶ πῶσιν δῶσιν ἢ ἡσθῶσιν ἢ ἐκκλησίας τῷ ποιῆ,
καὶ δῶρα ταῦτα καλεῖ ἢ ἦ ἡσθῶσιν, ἢ μὴ ἦ Χρῆ-
στῶσιν ἡσθῶσιν τῶσιν ποσθῶσιν, ἡσθῶσιν ἦ αὐτῷ κελαικῶσιν, τῶ-
σιν ποιῆσθῶσιν, καὶ ἡσθῶσιν ἀνῶσθῶσιν αὐτῷ ἡμῶσιν ἡσθῶσιν, ἀλλὰ τὰ
σῆμα ἦ δῶρον. Adde Euchologium, pag. 630. 631.

Ἄγρια, nudè, id est, ἀγία δῶρα, *Sacra Euchari-
stia*. Concil. Laodic. cap. 14. ἡσθῶσιν ἦ μὴ τὰ ἀγία
εἰς λῶσιν ἡσθῶσιν καὶ πῶσιν ἡσθῶσιν ἦ Πασθῶσιν εἰς ἡσθῶσιν
πασθῶσιν ἡσθῶσιν. S. Chrysofomus apud Palladium in ejus Vita, pag. 18. ἀλλ' ἡσθῶσιν τὰ δῶρα ἀπὸ
κενθῶσιν ἡσθῶσιν ὁ σῆμα ἡσθῶσιν, &c. Liturgia ejusdem
Chrysofomi: καὶ αὐτῶσιν ὁ δῶσιν ὀσπασθῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν
ἀμῶσιν τῶσιν τὰ ἀγία, λῶσιν, &c. Etiam ante con-
fessionem ἀγρια dicuntur, ut supra δῶρα ὑσθῶσιν
diximus, in Euchologio pag. 684. apud Codinum,
cap. 17. num. 36. &c.

Ἄλιδωρον, *Panis Benedictus*, qui à Sacerdote ἀπὸ
τῇ ἀγίων δῶρον, seu vice divinæ Eucharisæ ac Sacra-
e Communionis, datur iis qui ad sacra Mysteria
recipienda sunt imparati, post Sacram Liturgiam,
ut est apud Balsamonem, qui illius primam institu-
tionem Synodo Antiochensi adscribit, ad Can. 2.
quod jure in dubium vocant alij: Ἀλλὰ μὴ καὶ
ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν, ὡς ἡσθῶσιν, ἢ ἦ ἡσθῶσιν διαδοσῶσιν, ὡσθῶσιν
πῶσιν ἀνῶσθῶσιν ἡσθῶσιν, καὶ αὐτῶσιν μὴ διωραθῶσιν μετὰ ἡσθῶσιν
ἡσθῶσιν ἦ ἀγίων καὶ ἡσθῶσιν μυσθῶσιν, προσφῶσιν μῆσθῶσιν
τύσιν ἦ ἡσθῶσιν τὴσθῶσιν, καὶ ἐπὶ χῆρα ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν
αὐτῶσιν ἐπὶ ἀγίασθῶσιν. Porcius: *Antidotum*, χῆρα-
σθῶσιν, κασίωσιν καμῶσιν εἰς μῆσθῶσιν ἡσθῶσιν χῆρασθῶσιν ἡσθῶσιν,
ἡσθῶσιν. Christophorus Angelus de Hodierno Græ-
corum Statu cap. 14. καλεῖ ἦ ἦ ἡσθῶσιν ἐκῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν
ἡσθῶσιν, ὅτι δῶσιν ὁ ἡσθῶσιν ἐκῶσιν ἦ ἡσθῶσιν πῶσιν τοῦσιν μετὰ
λαμῶσιν, καὶ μὴ μετὰ λαμῶσιν, ὡς δῶσιν θῶσιν τι.
Liturgia S. Chrysofomi: μὴ πῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν
ἡσθῶσιν, καὶ σῶσιν ἐπὶ τῇ σῶσιν τῶσιν δῶσιν ὁ ἀνῶσθῶσιν ἡσθῶσιν,
ἡσθῶσιν τῶσιν ποιῶσιν δῶσιν, &c. Ita etiam Liturgia S. Ba-
silij Morelliana, & Liturgia Præstantificatorum. Gregorius
Decapoluta de visione Saraceni in rēde Sacra S. Georgij Mart. num. 46. μὴ ἡσθῶσιν πῶσιν συμπλήρω-
σιν ἦ θῶσιν λῶσιν, μῆσθῶσιν τῶσιν ἀνῶσθῶσιν ὁ ἡσθῶσιν
πῶσιν τοῦσιν χῆρασθῶσιν. Vita S. Nili Junioris pag. 31.
πῶσιν ἦ ἀγίασθῶσιν τῶσιν δῶσιν ἡσθῶσιν πῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν
μῆσθῶσιν, ἢ μὴ ἦ ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν. Nomonocor
Cotelarianus, num. 132. τὰν δῶσιν ὁ ἡσθῶσιν τὸ ἀν-
τιδῶσιν ἡσθῶσιν ἦ ἐκκλησίας, λῶσιν τῶσιν, ὅτι ἡσθῶσιν
μὴ ἀντιδῶσιν ἡσθῶσιν ἦ ἐκκλησίας, ἡσθῶσιν ὁ ἡσθῶσιν ἀμῶσιν
μῆσθῶσιν, ἢ μὴ ἡσθῶσιν εἰς ἀσθῶσιν δῶσιν. Concilium
Florentin. ἐπὶ ἦ τῇ πῶσιν ἡσθῶσιν ἀνῶσθῶσιν ἡσθῶσιν ἡσθῶσιν
χῆρασθῶσιν ἦ Πατριάρχῶσιν. Pachymeres lib. 5. cap. 8. ἐπὶ με-
ταλλῶσιν ἦ θῶσιν ἡσθῶσιν, ἐπὶ ἡσθῶσιν λῶσιν. Adde Co-
dinum de Offic. Palat. cap. 6. num. 28. Confititur
autem ἡσθῶσιν ex sacro pane unde defumitur particu-
la ad Sacrificium, reliquo quibusdam precibus
confecrato, vel benedicto, quod plebi quæ Sacro-
rum Donorum particeps non fuit, à Sacerdote,
exactā Liturgiā, distribuitur paulò ante dimissio-
nem: Benedictur potèd in Prothesi. Id pluribus
Y explicat

Festum : ἐπιτά ἐπι τῷ ἀνδρὶ σιωζήσαν, δὲ π̄ παρθένιας αὐτῆ ἐπὶ ἡθέρμαδὰ πλορησασα, καὶ ἐπὶ ἡθέρμα ἔτι πλὴ ἀνδρῶν ὁμιλίαν καταπαύσασα, καλῶς ἡθέρματι-σθ, καλῶς ἰσαθεάτιζον, καλῶς πλὴ κυρακαλῶ τ̄ χρεῖ-σθ καλῶνεν.

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ, pro ἡθέρματικῶ, Serpina-geinitia.

ΕΒΕΑΛΙΝΟΣ, Ex Ebena, Callisthenes MS. Spurius Scriptor de Pfammeticho ; καὶ ἰσραῖα ἐαυτ̄ σο-λλῶ προφήτη, καθήκον ἐπὶ χροῖ ἀπὸ βασιδῶν ἰθαλλίνων. Ubi Aëtopus ejusdem Callisthenis Interpres, qui & versionem suam Constantino Constantini M. filio di-cavit, Tamarifici Vrgam vertit.

ΕΒΕΝΙΤΙΣ, Polium montanum, apud Interpol. Diofcorid. cap. 530.

ΕΒΕΝΟΤΡΙΧΟΝ, Polytrichum, Supercilium vetera, apud Apuleium de Virtut. Herb. cap. 51.

ΕΒΙΣΚΗ, Ibisus, Alibea. Demetrius Con-stantinopolit. lib. 1. Hieracosophij, cap. 140. βο-τανῶν πλὴ καλοῦσθαι Εβίσκη, ἦν ἄλκιος, ἰψήσας μὲ ὁδῶσθ. Vide Ruellium lib. 3. de Natura Stirp. cap. 72. initio.

ΕΒΙΩΝΑΓΟΙ, Hæretici qui dicebant Christum non ab æterno fuisse, sed ultimis temporibus natum. Chronicon Alexandrinum, pag. 596. ἐπὶ τῷ προ-κιμῶν ὑπάτων ἡ τῆς Ἐβιωναν ἀίρεσις ἠνιάρχθη, πλωχῶ ἀπὸ τῆς Χριστῆ δολοχῆσας, μὲ τῆς Λίγισα τ̄ Χριστῶν πρὸ αἰῶ-νων, ἀλλ' ἐπ' ἰσχατών, ἀπὸ τῆς αἰρέσεως αὐτῆς ὀνομασθαι ἠπλοῦσται, Ἐβιωναῖσι ὃδ πλωχῶ ἱρμυλιωνῶ.

ΕΒΩΔΙΑ, pro Εὐωδία, Snavis odor. Historia Apollonij Tytjij :

Ἄλλα τ̄ φύσιν ἔχεισι γάρχων πλὴ μυροδία, Ἄλλα τ̄ γαστρὸς ἰμύσση, γάρχων τ̄ ἰβωδία.

ΕΒΟΥΓ. Gregorius Decapoluta, seu Anonymus de Miraculo imaginis S. Georgij, num. 53. αἰ ἢ ἄ-πον, καὶ καλῶν ἰβῶ πύσσησσι ὅτι τοῦσσαι, ἰβωδίας πλὴ τ̄ ἀγία Μάρτυρῶ ἀκόνα ; pro ἰβωδύσσεσ. Ita augurantur viri docti.

ΕΒΡΑΪΝΟΝ, Ἐβραῖον χαρτίον, Membrana. Aga-pius in Geoponico, cap. 176. καὶ μετ' αὐτὸ πρὸς ἡ ἰλα-φρά τ̄ ἀκόνα, ἢ κάδρον, ἢ γροσθῶ παλαιῶν εἰς ἰβραῖνον, ὅση ἰβὴ ἀναγινωσκῶν τὰ γραμμῶσ. Idem c. 229. Βαλε εἰς τὸ κρον τ̄ ἀκραισ τ̄ ἰβραῖνῶ χαρτίον, ἦν ἑκαστὸ ἐπὶ ῥίπῃν οἱ σαροθλάδες τ̄ βελλίων, &c. Vide Μιχαήλ.

ΕΓΓΑΣΤΡΩΝΕΙΝ, Gravidare, ἔγκυον, ἢ ἐκκύ-ματα ποῖν. Ἐγλάριε, Ἐγλάρισεσ, Prægnatio, Graviditas, σύλλαψις, κύσις. Vita MS. S. Symeonis propter Christum Sali : ἐρ μὲ τινὸς δὲ μόντε ἔγκαστρώσασθ μίαν δῶλῶν, &c. Georgius Contares lib. 1. Hist. Athenarum, ἦτις εἰς ἔγκυον κεντῶν ἔγκαστρώσθ πρὸ τῆς Ἀγίας, &c.

Ἐγκαστρώσεν etiam dicunt. Historia Apollonij Tytjij :

Κ' εἰς ὀλιγότερον κρον δ' ἔρῃθ ἔγκαστρώσεν.

Alibi :

Σὰν ἔγκαστρώσθ, ὁ διαβολῶ ἀπὸσιν ἑλῶ καλλία πῆ. Rursum :

Λεῖτον σαυτῶν ἢ καρῶν ἦτον ἔγκαστρώσεν.

Ἐγκαστρωμὴ ἀγρὸ δῶσ, Forda, Forda, βῦς ἰκῶμασ, κωφοῦσα. Ἐγλάστρω τ̄ γυνή, Prægnans mulier, apud Hamenopolium lib. 4. tit. 1. §. 127. quæ vulgò ἐν γαστρὶ ἔγκυον dicitur apud Scriptoris. Theodorus Paphensis Episc. in Vita MS. S. Spiridonis : καὶ ἀπὸ τῶν εἰς τ̄ ἰδῶν οἶκον πρὸς πλὴ ἰαυτῆς γυναικα, ἔγκυον αὐτῶ ἐν γαστρὶ ἔγκυον ἐκ παραπύλωσθ παρασῶμ. Zonaras in Caligula ἔπρ' ἐν γαστρὶ ἔγκυον, &c. Vita MS. Sancti Theodori Sycoete : καὶ ἐν γαστρὶ λαβῶσα, ὅρα κατ' ἔναρ, &c. Alia Vide in ἔγκυ.

ΕΓΓΕΡΟΣ, Recens, Πρόσφατῶ, in Corona pre-tiofa. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Ἀλῖθια με μικραῖς φωναῖς γλωῖα οἱ πλωχῶσ κενῶν, Ἐγῆρις ἡρόσμονῶστων ἀλλ' σκεῖνσ μόν.

Idem lib. 10.

Αἶμα καὶ γάλα ἔγκυον, καὶ διδυμάρια ζῶα.

Anonymus de Bellis Francor. in Morca :

Καὶ να τον δώσει τζάμωστω τυ, να πῆτῆ ἐκῶσσι, ὡς ἰκανατῶ τὸ κρον ἔγκυον τ̄ γαστρίσας.

ΕΓΓΡΑΥΑΙΣ, Apsua, Piccis. Suidas : Ἄρῶν, ἢ πρὸ πολλῶν λαομῶν ἔγκυραλῶσ.

ΕΓΓΡΑΦΟΝ, Pictum in chartis redactum, vel Securitas scripto data. Theophanes an. 33. Copro-nymi : ἰποῖσιν ἀρῶν, — καὶ ἰποῖσιν ἔγκυρασ ἰπὶ τῶν πρὸς ἀλλήλῶσ. An. 1. Leonis Chazari : καὶ ἐσῶδῶν πᾶς ὁ λαὸς ἀπίθεν τὰ ἔγκυρασ αὐτῶ ἐν τῇ ἀγία πρᾶ-πίτῃ. Et an. 8. Nicephori : Νικηφόρῶ ἢ ὁ Πατριάρχης ἔγκυρασ ἔξ ἰδῶσχερσ πρὸς Μιχαήλ ἀπῆσκειν ἀπὸ τῆς ἐπίσε πῆσας. Auctor incertus post eundem Theophanem, pag. 439. ποῖσῶσσι σῶμασ καὶ ἔγκυρασ εἰς ἀλλήλῶσ.

Propriè verò ita appellabant Professiones fidei quas Imperatores Coronam suscepuri in manus Patriar-chæ deponent. Ignatius Diaconus in Vita S. Ni-cephori Patr. Constantinopol. num. 32. de Leone Armenio : τ̄ ἔξ ἰβῶσ ἔγκυρασ τ̄ πῆσις ἰπασταζῶν αὐτ̄ ὁμολογίας ἰσῶσθ, καὶ δὴ τὸ κρον σιωζῆσας, τὸ τ̄ ἀμοῦμῆτα λαπείσας ἡθῶν περιχρῶσ σῶμασλον, ἰπασταζῶσ χηρῶν οἰκίας δὲσ τῶν Ἀρχιερίων τ̄ Βασιλῶα ἀπῆσκειν. Leo Grammaticus in eodem : σφῆδῶσ ὑπὸ Νικηφόρῶ Πα-τριάρχῃ, βιβωσῶσ αὐτῆ ἔγκυρασ ἀπὸ τῆς ἀπὸ ἡθέρμῆσας. Aude eundem, pag. 451. 452. 467. Zonaram in Isaacio Commeno, & Constantin. de Adm. Imp. cap. 21. ἔγκυρασ ἀπασταζῶσ, apud eundem, cap. 22. Nicetas in Alexio lib. 1. num. 2. ἐσῶδῶν ἢ τὸ τ̄ ὀθῶ λόγῳ Σοφίας πῆσιςτων καὶ μῆσιςτων τῆρῶσ, ὅπως καὶ τὸ ἰβῶμον ἰς Βασιλῶα χηρῶσ, καὶ πειθαυῖα τ̄ τ̄ κρᾶτες σῶμασλοσ, πρῶτα τ̄ ἰψῶσταινον τὸ τ̄ πῆσιςων ἔγκυρασ σῶμασλοσ βαρῆ τῆ βασιλῆσ, &c. Ita Catalogus Offi-cior. Eccl. Constantinop. ὁ ἰερομῆτιον, κρατῆρ τὸ κρο-τάσιον τὸ Πατριάρχικον ἐν τ̄ λαίπυρῆσιν, διαγῶμῶσ καὶ τὰς ἔγκυρασ τ̄ ἀρχιερίων. Ubi Viti Docti Professiones fidei interpretantur. Apud Sgutorpulum in Hist. Concilij Florentini sccl. 2. cap. 37. ἔγκυρασ οἰκῶσχερον. Vide ἰδῶσχερον.

ΕΓΓΥΤΟΜΕΪΝ, Appropriquare. Auctor in-certus post Theophanem, pag. 429. καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἔγκυρῶσασ αὐσ τ̄ κλεισῶρῶν.

ΕΓΓΩΝ, pro Ἐγῶν, Ex filio aut filia nepos. Martyrium SS. Alphij, Philadelphi & Cyrini n. 4. Ερασμῶ ἢ ἡ ἔγκυρῶσ βῆσῶλῆσ ἐκ τῆς αὐτῆς θυγατρῆσ ἡγῶ-στικῆσ. Constantinus de Admin. Imp. καὶ διαδοχῶσ ἡρῶσ ὁ ἰβῶσ αὐτῶ, καὶ πάλιν ὁ ἔγκυρῶσ, ὡς ἔκαστῶ ἐκ τῆς θυγατρῆσ αὐτῶ οἱ καθῆκῶσ ἀρχιερίων.

ΕΓΗΤΙΖΑ, Aloë, in Officinis Sempervivina. Gloss. Botanica ex Cod. Reg. 848. Ἄλῶλῶ βολῶνῶν Ἐγῆτιζῶσ λεβομῶνῶν, Vide Ruellium lib. 3. cap. 19.

ΕΓΕΡΝΕΙΝ, pro Ἐγῆρῶν, Excitare, in Fabu-lis Aëtopi Græcobarb. p. 155.

ΕΓΓΕΣΤΑ, in Lexico MS. Cyrilli, πολυμῶν μῶ-χῶστωσ ἐκ ἰβῶν καὶ ἔγκυρῶν, καὶ χροῖσ ἔγκυρῶν. Vide Ἄκτισα.

ΕΓΚΑΪΝΙΑ, Encenia, Dedications, tum æ-dium sacrarum, tum Urbium, atque adeò ædificio-rum publicorum, & statuarum, de quarum ritibus diximus in Gloss. med. Lat. in VV. Encenia, & De-dicatio. Lexicon MS. Cyrilli : Ἐγκῶνια, ἰβῆρ κατ' ἡν ἐκαμῶρῆσθ τι. Ac de Ædium quidem sacrarum En-ceniis, Joannes Evang. cap. 10. ἡβῶσθ ἢ τὰ ἔγκῶνια ἐν ἱεροσολύμοσ ἐν τῇ σῶσ τ̄ Σολομῶντῶσ. S. Athana-nasius in Apolog. ad Constantium : ὡς ἰκανῶν ἡμέρῶσ ἐπιπέσισασθ, σῶσθῶσται ἄλγῶσσι, τῶ τῶ τ̄ ἀβῶμῶσ ἡν ἀληθῶσ πρὸ τῆς σῶσ ἀρῶστικῶσ ποῖσασ. Infidā : ἰποῖ-σων

σο τὰ ἱεῖκαίνα, καὶ ἀπολείπειν εἰς τὸ ἱεραμενόν, καὶ παύσει ἰσχύσαν ἐπὶ τὴν λειτουργίαν. Chronicon Alexandr. an. 14. Constantini M. φωνὸς ἕρανσι καὶ τὸ οὐκ ἐμμένειν ἀπάσαν τὴν Σαυτῆρ^{ον} Χριστὸν καλλιεργήσασθαι ἐκκλησίας εἰς πάσῃ τῶτο τῷ ἀφῶς τὸ ἕρανσον ἱστοροῦμεν οὐκ ἐκ βα-
 θραν εἰς ἑλ^{ος} ἀπεροσὶν τελευτήσαν, ἡ μόνον ἱεῖκαίνα ἰβρίσ-
 το, ἀλλὰ καὶ βασιλεὺς σαυχέρι τῷ ὑπὲρ χριστιανῶν τομο-
 σιας ἰβρίσασθαι. Theophanes an. 31. Ejuſdem Constanti-
 ni: κελύνας λυθῶναι τὰς καὶ ἄθασασιν διαβολάς, καὶ ὅτως αὐτὸν ἄθασασιν εἰς τὴν ἱεραρίαν ἡμῶν. Eundem Vide in Constantio an. 5. Anonymum in Leone Philosopho, num. 20. & alios passim.

De Urbium Dedicacionibus & Encenziis, multis egimus in Constantinopoli Christiana lib. 1. quorum anniversarij dies quotannis celebrabantur. Theophylactus Simocatta lib. 1. cap. 12. ἐν τῇ ἱ-
 κυκλίῃ τῷ ἱεραρίῳ ἡμέρα τῷ πάλλας, &c. Sed hæc pas-
 sim obvia.

Neque ædes duntaxat Sacræ & Urbes dicabantur, sed & quævis ædificia publica, atque ad id ἱ-
 ψάζετιam statuæ. Laſtantius de Mortib. persecuto-
 r. n. 17. Prolatus est tamen, ut Circum, quem fecer-
 unt, dedicaret, anno post Vicennalia repleto. Sed &
 apud Christianos Sacro adhibito ritu, ac precibus in
 cum finem conceptis. Chronicon Alexandrinum, pag. 308. ἔβηεν εἰς τὰ ἱεῖκαίνα τὸ εἰκόσθ^{ον} τῷ χριστῷ, ὡς
 ἔπασιν Ναυκροδοσῆωρ ὁ βασιλεὺς. An. 9. Commodi: Στρι-
 μαὶ Κομοδισσαὶ ἐν Ρώμῃ ἀφιέρωσαν. An. 19. Theo-
 dosij: Ἐπὶ τῶτον τῷ ὑπάταν ἐπικληθῆναι τὸ δημοσίον τὸ
 πῶν ἁλ^{ος} κωσταντινιασῶν, καὶ τὸ ἑποδοισαίαν. An. 35. ejuſdem
 Theodosij, ἐπικληθῆναι τὸ δημοσίον λυθῶν ὁ ἀρχι-
 λυός. Et an. 13. ejuſdem Augusti: τῶτον τῷ ἕτερον ἀφι-
 ρῶν ἀνάστα Ἡρακλῆδ^{ος}, &c. Laſtantius de Mortibus
 Persequutor. num. 17. quoscunque se premi videret,
 prolatus est tamen, ut Circum quem fecerat dedica-
 ret, anno post vicennalia repleto.

Ἐκκαρίζων, Dedicare. Zacharias Pap. lib. 3. Dia-
 log. cap. 29. de Episcopo Ariano: καὶ τῶτον ἐκάσθον μὴ
 ἔχων, ἐν τῷ τῶν ἱερῶν αὐτῷ ἐπιλέσει, ἤρξαστο τῷ
 πάλλας ἐπισκοπῆς ἐκκλησίας ἐπιτίθεντι, ἡμῶν ἀφῶν καὶ
 τῶν ἰδῶν αὐτῶ πλάνας ἱεραρίων. Ubi Gregorius M.
 carpit ab ejus Civitatis Episcopo Ecclesiam petere,
 quam suo errori dedicaret. Anastasius Antiochenus
 Patr. Homil. in Annuntiat. Deiprate: γυνῶν τῷ ἡμέρας
 τῷ δούμας, καὶ ἱεραρίων τῶν ἡμῶν τῶν ἡμῶν, &c.

ΕΓΚΑΡΔΙΩΝΕΙΝ, Animare, Animum ad-
 dere, Adhortari, καθ' ἑαυτοῦσιν, προθυμῶν ἠμβάλλων,
 &c. ἱεραρίων, Animatio, Adhortatio. Anonymus
 de Nuptiis Thefei lib. 2.

Καὶ μὴ ἴσρα τὰ καλὰ ὄντα τῷ ἱεραρίῳ.
 Ἐκκαρδιοῦσαν, eadem notione. Historia Apol-
 lonij Tytij:
 Ἀγκύνας τοκαρδιοῦσας ἀφῶσιν ἡ ἐμῶν.
 Ἐκκαρδιῶν, Animosus, ἡμῶν, Συμμοδῶν. Eadem
 Historia Apollonij Tytij:
 Ἐγὼ πολλὰ τὸ χαίρειναι ἡμῶν τῷ σαυτοφῶν σα,
 καὶ εἰς ἀδελφῶν ἱεραρίων ἡμῶν τῶν ἀφῶν σα.

ΕΓΓΩΝΑΣ, Ἐγκας, Cubitus, ἀγκύων, Georgius
 Sanginatus de Partibus corporis, MS.

Κύβη, ἀγκύων, καὶ ἱεκάς, ὡλίω, ἰβρίνας εἶναι.
 ΕΓΚΑΤΗΡΩΝ, Ἐγκατῆρ, Cibis multo sale con-
 ditus, uti cenſet Jacobus Goupylius. Alexander
 Trallianus lib. 1. cap. 12. ἐπὶ σφόδρῶσιν τὸ πολλὰς χρο-
 νίας ἔλασεν ἰδῶν, ὡστὴρ καὶ ταύριχ^{ον}, καὶ ἱεκάτῆρ λε-
 γόμενα, καὶ κορίαξ. Et lib. 12. cap. 7. ἡμῶν τῶν ἰβρί-
 νασι καὶ ἱεκάσιν ἡμῶν ἐπὶ παρασυμμοδῶν καὶ ἡμῶν
 φῶμας, ἀλμυρῶν χηκαδῶν, τῷ τῷ τῷ κακῶν ἡμῶν,
 καὶ ἰβρίνασιν, &c.

ΕΓΚΑΤΣΜΑ, ἡ τῷ ἀγκύρῃ σκυρία, ἡττις καὶ Ἐλλου-

μα λέγεται, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. Sco-
 ria argenti.
 ΕΓΚΑΥΤΗ, Sacrum Encensium. lib. 2. Basil. tit. 5.
 §. 26. ἀνίσχυρ^{ον} ἰσχυρῶσιν ἀνίσχυρῶσιν ἀνίσχυρῶσιν ἰσχυ-
 ρῶσιν ἰσχυρῶσιν, τῷ ἰβρίνασιν ἰεραρίων ἡμῶν
 χλω. Vide Glossicæ Med. Lat. in Encensium.

ΕΓΚΑΨΗΝ, quomodo conficiatur, habetur in
 Cod. Reg. MS. 618. fol. 281.

ΕΓΚΕΙΘ, Ἐκθεισθῆναι, Ἐξίθῆναι.
 ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ, in Glossis Chymicis MSS.
 ἔθιν ἀσβεσ^{τον} τῷ ὕδωρ τῷ φλοιῶν.
 ΕΓΚΗΣΤΗΡ, Effusorium, Amphora, pro ἰσχυ-
 ρῶσιν. Nomocanon Cotelerianus, num. 279. ἐν εἰς τῷ
 ταφῶν αὐτῶ τῷ χλωσῶν μὴ ἱεραρίων ἰδῶν.

ΕΓΚΛΕΙΣΤΗ, Dies sepulchri Salarioris. Joanes
 Metropolit. Naupacti in Confess. Ἐξέβαλον καὶ τὰ
 ἐκκλησιαστικὰ δώρ τῷ μοναχῶν μὴ, τῷ τῷ ἱεραρίων, καὶ τῷ
 ἀγίας Ἀσάσῶσιν.

ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΙ, Monachi qui in singularibus
 Cellis vitam ducebant, & ut ait Anonymus Combeſi-
 fianus in Lacapeno, num. 17. οἱ εἶβ^{ον} ἐπὶ ἱεραρίων, καὶ
 εἰσπαστῶν οὐκ οὐκ κατὰ ἔθῶσιν ἰαυτῶν. Adde num. 44.
 Habetur apud Nilum Monachum lib. 2. Epistola 96.
 inscripta Philumeno ἱεραρίων, in qua τῷ ἱεραρίων ἐκ-
 τακτοῦσιν, furentem Monachum præλατῆρ κερ-
 σιβιτ. Theophanes an. 17. Copronymi: ἀβδῶν τῷ
 ἐκκλησιαστικῶν ἰεραρίων, ὡς ἀπῶσιν ἱεραρίων τῷ
 καὶ ἱεραρίων, καὶ Κωνσταντῶσιν τῷ ἱεραρίων ἰεραρίων.
 Adde eundem an. 25. ejuſdem Augusti. Meminit
 præterea ejuſmodi inclulorum non lemel pag. 319.
 363. 367. 373. 397. 409. Suidas in Rhinotomico: καὶ
 ἐπὶ τῶν ἰεραρίων ἰεραρίων καὶ τῷ ἱεραρίων μῆρ^{ον}
 Στυῶν. Narratio in Festum Restitur. Imagin. pag. 719.
 ἱεραρίων τῷ ἱεραρίων τῷ Νικομηδείῳ ἱεραρίων.
 Joannes Tzetzes Chil. 9. v. 330.

Μὴ εἶβ^{ον} ἱεραρίων βαλεῖν τὸ ἱεραρίων τῷ ἐκκλησιαστικῶσιν,
 χλωσῶσιν, ἱεραρίων, ἱεραρίων, ἐκκλησιαστικῶσιν,
 Πάλλας ὡς ἀφῶσιν τὰ ἡμῶν ἱεραρίων εἶναι,
 καὶ τῷ ἱεραρίων τῷ ἱεραρίων, καὶ τῷ ἱεραρίων ἱεραρίων.

Vide præterea Joannem Moschum in Limon. cap. 45.
 & alibi, Leonem Grammaticum in Basilio p. 474.
 S. Maximum tom. 2. pag. 364. Joannem Phocam in
 Descript. T. S. num. 16. & que de ejuſmodi inclulis
 observamus in Gloss. med. Lat. in V. Inclusi.

Ἐκκαρδῶσιν, Ἐδικυλῶσιν ejuſmodi Inclusorium: Inclu-
 foria, Inclusorium, de quibus vocibus egimus in
 eod. Glossario. Synodus Trullana Can. 41. τῶσιν ἐν ἰεραρίων
 ἡ χλωσῶσιν ἐν ἱεραρίων βυζαντινῶσιν ἀναρχῶσιν, καὶ ἱεραρίων
 κατῶσιν προτίθεν, πρῶτον ἐν ἱεραρίων ἀσπίδι δῶ, καὶ
 τῷ ἀναρχῶσιν παρῶσιν εἰς ἱεραρίων. Theophanes
 an. 25. Copronymi: αὐδῶσιν τῷ ὅσιν ἰεραρίων
 καὶ, εἶβ^{ον} τῷ ἱεραρίων χλωσῶσιν αὐτῶν πῶσιν ἐν τῷ ἱεραρίων
 καὶ ἀφῶσιν πολλὰς διαλάμπασι. Ubi Nicephorus Con-
 stantinop. in Brevario, ἐν οὐκ οὐκ ἐπιπέτῶσιν πῶσιν. Idem
 Theophanes an. 6. Constantinij Filij Irenes: καὶ ἀφῶσιν
 τῷ Πλάτωνα εἰς τῷ πῶσιν, καὶ ἀπῶσιν ἐν ἱεραρίων
 ἐν τῷ τῷ τῷ ἀρχιεραρίων ἐν τῷ Παλατίων.

Ἐκκαρδῶσιν, simili significatiōe. Joan. Moschus in
 Limon. cap. 69. ἰπῶσιν ἐν τῷ ἱεραρίων τῷ ἰεραρίων τῷ ἰεραρίων
 ἐν τῷ. Cyrellus Scythopolit. in Vita MS. S. Sabæ,
 cap. 87. ἰεραρίων ἐν ἰεραρίων καὶ ἰεραρίων, εἶβ^{ον}
 πολλὰς ἰεραρίων ἰεραρίων καὶ ἰεραρίων, &c. Ballamon
 ad Can. 41. Concil. Trull. χλωσῶσιν ἰεραρίων ἰεραρίων
 καὶ ἰεραρίων ἰεραρίων ἰεραρίων καὶ ἰεραρίων.

Ἐκκαρδῶσιν, scilicet Columna in qua Styli-
 tæ appellati Monachi scilicet includebant. Vita MS.
 S. Stephani Junioris: ἐκκαρδῶσιν ἰεραρίων ἐν τῷ
 τῶσιν οὐκ οὐκ ἰεραρίων. Joannes Phocas in Descript. T. S.
 num. 23. καὶ ἰεραρίων ἐκκαρδῶσιν, ἐν τῷ ἰεραρίων τῷ ἰεραρίων
 ἰεραρίων

ἰσκέλει. Infra: ἐν τούτοις λέγουσιν οὐκ εὐδοκίαν καλοῦσιν. τῶν δὲ τοῦ γέροντος ἰσκολησίου τὸ ἰσομαδῶδες εἰσπαρ-
σημῶδες, καὶ τὸ φίλον τὰς κεφαλὰς προσειροῦσι τῆ ἠ ἐ-
θαλίμῃ ἰππιούσῃ προσῶδες ἦτον, &c. Denique n. 34.
ἢ ἀποθῆν ἰσῆ τῶν βολῶν ἰσκολησίου ἰσαῶδ φίλον.

ΕΓΚΛΕΪΣΤΡΑ, *Causae*, οἰκίαι & Falconis. De-
metrius Constantinopol. lib. 1. Hieracofolij, cap. 15.
ἐδῆον ἕν ἐν τῇ ἑγκληστρᾷ κρίας φέρουσιν. Mox: ἐν τῇ ἑ-
κληστρᾷ γδ οὐφῆται τὸ χοίρειον. Rursum: λαμβασίμῶν
γδ ἰσῶν τῆ ἑγκληστρας, &c.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚῆ Ζήτησις, *Criminalis Quaestio*.
Ἐγκληματικὸν δικασθῆναι, ἐν ᾧ ἑγκληματῶδες τῶσι φῶ-
νοι, ἀναρχυμίας, κόνδουλοι, καὶ τὰ ὅμοια ἰσκαλύουσι. Bas-
ilic. & Glossæ.

ΕΓΚΛΗΤΕΪΒΙΝ, *Accusari, Criminali*. Sgu-
ropulus in Hist. Concilij Florentini sect. 8. cap. 6.
ὁ ἕ μίνας Σακκιδάδες ἦσαν ἐς τὸ Πατριάρχῆον, ἡνα ἰ-
κλιτύουσι καὶ κρηθῆ σωφιδίας μὲν ἢ μολόων Πρωθυε-
ρίων ὑπὸ τῆ ἱσθῆλικῆ ταύτης. Occurrit passim in Af-
fisis Regni Hierosol. MSS.

Ἐκκλησίον, eadem notione. Ducas Hist. cap. 43.
ἔτικα ἰσποθῆσις τινῶν νομισμάτων χιλιάδων τεσσαρακοσῶ,
λέω ἰσκαλύοντων φρατῆρῶνκα ὀρατιστῶν ἐπὶ τῶ ἀρχῶν
τῶ Γαλιλαῖ, ἔτικα τιμῆς συνήθιας. Ubi Interpretes, ob
40. *nummorum milia qua aluminis venditi pretium
numerari sibi ac solvi petebat*. Latini Practici
Calumniare dicunt.

ΕΓΚΛΥΣΤΡΗΣ, *Portulaca*, dicta Byzantiis.
Neophytus: Ἀνδράχην, Βυζαντίου ἰσκαλύοντα. Glossæ
Jatricæ MSS. Βυζαντῶν, τὸ σπῆρμα τῆ ἰσκαλύοντος, ἦτοι
τῆ ἀντοκλακας.

ΕΓΚΟΠΙΟΝ, Græcis dicitur *Thesa Sanctorum
reliquias*, aut vivifica Crucis particulas continens.
Vita S. Nili Junioris, pag. 108. ἐκβαλὼν ἕ δὲ κῶπ-
εῖ ὅταν αἰεὶ ἰσασαῖε φυλακτικῶν, τῶτο ἦν πικρῶν
τῆ ἰσας διαβῆσις τυλχάσων θνασιώσημα. Auctor incertus
post Theophanem, pag. 439. ἕ ἐκβαλὼν ἐκ τῶ
κόπῃ αὐτῆ σκαυὸν ἰσκαλύοντα, ποστικύωσων ἐνώπιον
παύλων. Nicetas in Isaacio Anagol. lib. 3. num. 8. ἰσ-
κλιτών ἕ ὁ δὲ γὰρ ἰσκαλύον τῆ θμιολιτῶν μὴ ὄμοια, πυ-
κτικῶν ἕ ὁ δὲ γὰρ ἰσκαλύον τῆ θμιολιτῶν μὴ ὄμοια, πυ-
κτικῶν ἰσκαλύοντα. Ubi Cod. al. ἐσῆθῆον præfert. Syn-
axiata in S. Mena, 11. Novemb. ἰσῆσι ὁ ἰσποθῆ-
σῆσι ἦτον ἕ ἰσποθῆσῆσι ἰσκαλύοντων φέρον ἡσῆσι, &c.
Σταυρῶς ἰσκαλύοντα, apud Achmetem Onitocrit. capi-
te 125.

Ejusmodi verò Encolpia tanto cultu veneraban-
tur, tantique faciebant, ut in rebus arduis, fidei
firmandæ, ac securitatis gratiâ ea transmitterent.
Continuator Theophanis lib. 1. num. 3. καὶ τὸ ἡσῆσι
σκαυίδων, τὸ σῆσι τῶ Νικητόρι φορηθῆσι αὐτῶ ἀπί-
σῆσι. Et lib. 3. num. 26. τῶ Βασιλικῶ ἰσκαλύοντι memi-
nit. Pachymeres lib. 4. cap. 6. ἄσῆσι σῆσι οἱ τῶ ἐκ-
σῆσι διασφῆσι τὰ ἰσῆσι περιμῆσι, ἀ δὲ καὶ ἑγκλη-
σῆσι ὁ κῶσις ἀσῆσι λῶσι. lib. 9. cap. 10. Ext. καὶ
πίσῆσι λαβῆσι ἄσῆσι ἐ δῆσι ἰσῆσι ἰσκαλύοντων, καὶ
γὰ ἀπίσῆσι ἰσῆσι ἰσκαλύοντων, &c. Joannes Cantacu-
zenus lib. 3. Hist. cap. 17. συμπῆσι ἕ θμιολιτῶν σῆσι
γῆσι, καὶ καὶ τὸ Ρωμαίων ἰσῆσι δὲ ἰσκαλύοντων ἰσκαλύ-
σῆσι τῶ σῆσι. Nimirum sua quibus encolpia
commutabant. Quinetiam iij, in quibus ea transmit-
tebantur, majoris securitatis gratiâ collis suis ap-
tabant, cùm in illius, Principis fortè, à quo evo-
cabantur, conspectum veniebant. Oratio in Festum
Refcitur. Imagin. p. 723. πεποθῆσι δῆσι τῶ φῆσι τῶ
Βασιλικῶ ὁ δὲ γὰρ ἰσκαλύοντων ἰσκαλύοντων. Nicetas Pa-
phlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopol. ἕ δὲ τῶ
ἀσῆσι ἀσῆσι τῶ σῆσι πῆσι ἰσκαλύοντων, τῶ Βασιλικῶ ἄσῆσι ἰ-
σκαλύοντων, ἕ ὁ δὲ γὰρ ἰσκαλύοντων, δίδωσι τῶ Πατριάρχῆσι ὁ δὲ
τῶ τῶ σῆσι ἀσῆσι ἀσῆσι, καὶ πῆσι τῶ Βασιλικῶ ἀσῆσι
σῆσι, ἕσῆσι, &c.

Ἐγκόπιον verò maxime Episcoporum erat: obfer-
vat enim Goarus ad Euchologium, pag. 313. Epif-
copo post acceptum Pallium, ἐγκόπιον ei pariter
aparti, adjunctâ gratulatione vocis ἄσῆσι. Id præterea
testatur Andreas à S. Cruce in Collationibus
Concilij Florentini, ubi de habitu Patriarchæ
Constantinopolit. & Episcoporum, scribens Sa-
crarium quoddam Crucis venerabilis signum, cer-
tâsq; sanctorum reliquijs continens in pectore gef-
fisse: quod etiam in usu est in Ecclesia præsertim
Gallicana, tametisî Italica ejusmodi crucibus En-
colpiis non utatur. Atque illud quidem Ἐγκόπιον
in aquam immergere dicitur Episcopus, cùm
aquam benedicit, in Euchologio, pag. 466. ex
Cod. Barberico, ubi Edit. habet. σκαυῶν. Quippe ferè
semper ejusmodi ἐγκόπῆσι in formam Crucis com-
pacta erant, ut sunt hodie, quemadmodum attigimus,
in Gallia Episcoporum Encolpia. Mysticam
porrò Encolpji in Episcopis significationem tradit
Symeon Theffalonicensis de Sacris Ordinatis, cap. 8.
ubi de Enthronismo Episcopi: καὶ δῆσι τὸ ἐγκόπιον
ὡς ἦτον ἀσῆσι βῆσι, ὅτι καὶ τὸ πῆσι πῆσι χριστῶ,
καὶ ἐν χριστῶ τῶ πῆσι Ἀρχιερέσι, &c. Et cap. 9. ubi de
inauguratione Patriarchæ Constantinopolit. καὶ μῆσι
δῆσι πῆσι δῆσι ἰσκαλύοντων (Impetator) καὶ τὸ τῶ ἐκ-
κῆσι ἐγκόπιον, ὅτι ὡς ἀσῆσι βῆσι, καὶ ὡς ἰσκαλύοντων
καὶ φῆσι αὐτῶ σῆσι. Alia de Encolpiis pridem à
nobis observata; tum in Noris ad Alexiadem, pag.
248. tum in Glossæ. med. Lat. in V. Encolpium.

ΕΓΚΟΠΕΪΣΑ δικη, *Lit interrupta*, in Basilic,
Glossæ Gr. Lat. ἰσκαλύοντων, Incidere, Impedire.

ΕΓΚΟΡΦΙΟΝ. Vide in κῶπῶ.

ΕΓΚΟΥΣΗΤΟΣ, ἰσκαλύοντων. Nicetas in Ma-
nuèle lib. 5. num. 1. de Venetis agens; ἀσῆσι θ-
λασιτικῶ σῆσι, καὶ φῆσι ἀσῆσι, πῆσι τὸ φῆσι
ἦσι. Ubi Codex Barbarogr. θαλασσομαχι, καὶ ἰσ-
δῆσι ὡς φῆσι, πῆσι ἰσκαλύοντων πῆσι, καὶ ἰσκαλύοντων ἰ-
σῆσι. Rursum de Anconitanis, lib. 7. num. 1. ἰσ-
κῆσι κῆσι ὅτι, καὶ ἰσκαλύοντων, καὶ πῆσι τῶ λαβῆσι χῆσι
πῆσι. Ubi idem Codex mixobarbarus; πῆσι-
σῆσι καὶ πῆσι ἰσκαλύοντων πῆσι, καὶ ἰσκαλύοντων τῶ βασι-
λικῶ ἰσκαλύοντων ἦσι, & ἐν τῶ κῆσι κῆσι. Meursius
omissit ita dici censet: atquî contrarium evincit
Nicetas, qui ita appellatos innuit *callidis prædijs
ingeniis, & ad turpia lucra, foetidisque quæstus
proclives*. At unde hujus vocis Etymon, haud pro-
clive est divinare. Nescio an huc referri possit Ste-
phanus Sachlees in Narrat. MSS.

Και να εἰσῆσι δῆσι τῶσι εἰς πῆσι μῆσι ἰσκαλύοντων.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ, *Jejunium*, seu *Tempus jejuniij*.
Libellus Mariani Archimandritæ Monasterij Dal-
mati in Synodo Constantinopolit. sub Mena, Act.
1. de Anthymo Episcopo: πῆσι ἰσκαλύοντων κατὰ λαπῶν,
καὶ πῆσι πῆσι βῆσι ἰσκαλύοντων ἀναλαβῶν. Anonymus
Combesfianus in Leone Philopho, num. 32. κα-
λικῶ ἕ νομῆσι σῆσι πῆσι κῆσι ἰσκαλύοντων ὡς
ἀσῆσι μῆσι ἰσκαλύοντων, ὡς μῆσι δῆσι πῆσι αὐτῶ
καὶ τῶ βασιλικῶ τῶσι ἐν τῶ τῶ ἰσκαλύοντων ἰσκαλύοντων
&c. Ita etiam Scylitzes pag. 606. At Leo Gram-
maticus, ἐν τῶ ἀρχῶ τῶ ἰσκαλύοντων habet.

ΕΓΚΡΑΤΕΪΝ, *Continentiam profiteri*, conti-
nentiam *sudere*. Ita vocem hanc vertunt Iidorus
Mercator & Dionysius Exiguus in Synodo Gan-
grensi Can. 9. ἦσι πῆσι, ἢ ἰσκαλύοντων, &c. In
Cod. Canon. Eccl. Afric. cap. 25. Episcopi & qui τῶ
ἰσκαλύοντων ἰσκαλύοντων, jubentur δῆσι ἰσκαλύοντων ἰσκαλύοντων
ἰσκαλύοντων. ab uxoribus *contineere*, ut est in Concil. Car-
thag. V. cap. 3. Vide Gloss. med. Lat. in *Continentes*,
& Suicetum in ἰσκαλύοντων.

ΕΓΚΡΑΤΗΤΑΙ, Hæretici, Tatiani sectarii, sic dicit, quod ꝥ ζαμον ἀποβάλλον, ꝥ Σατανά φασκούς τῶτον. Ita Auctor de Initiis Hærefcon, num. 47. De his agunt præterea Clemens Alexandr. lib. 7. Stromat. Eulcbius lib. 4. Hist. cap. 28. 29. Theodoritus ferm. 1. Hæret. fabul. ubi de Severo, S. Basilius Epist. 1. ad Amphilocho. VI. Synodus Act. 11. Synodus Nicæna II. Act. 1. pag. 69. Chronicus Alexandrin. an. 22. Severi, Nicetas in Thesaurio Orthodoxæ fidei lib. 4. pag. 192. Balsamon ad Basil. Can. 1. Nicephorus Callist. lib. 4. cap. 4. &c.

ΕΓΚΡΕΜΟΣ, Εγκρημός. Præcept, Rupes, Præcipitium, Ἀποκρημον, Κρημονίως. Anonymus de Nutiis Thefei lib. 10.

Τὸς ἀδλίος, τὸς ἱεραμένος, ζὲ τὸς θυμῶς τὰ εὐσθ.

Εγκρημίζον, Præcipitem ægere, καὶ ἀκρημίζον. ΕΓΚΡΥΜΜΑΤΑ, Infidia. Lexicon MS. Cyrilli: ἐπίρα, ἱερύμια, ἴσσοκαθίμα. Theophanes an. 15. Heraclij: ὁ ζὲ Σέρβαθρ ποίσις ἱερύμιαζ, ζὲ δὲ δὲσις ἰαυτὸς φιλόνζ, &c. Utitur præterea an. 2. Mauricij. Nicetas in Balduino num. 2. ἀπὲ τὰς Θερμοπούλας λόγον ὁ Σέρβας λίων ὑποκαθίμα. Ubi Cod. al. ἱερύμια. Leo in Tactic. cap. 12. §. 34. ἴνα σὶν οἱ μὲν κυλιούσι τὰ δότ ꝥ ἱερζόν ἱερζορίμια ἱερύμιαζ. Idem §. 38. οἱ ἐπίρας, ἴων ἱερύμιαζ. Ita cap. 4. §. 27. 46. cap. 7. num. 42. cap. 12. §. 34. 38. 45. 56. & alibi passim: & Constantinus in Tact. pag. 2. 130. & lib. de Adm. Imp. pag. 74. 203. Vide Gloss. med. Lat. in *Celata*.

ΕΓΚΥΚΛΙΑ, *Litera Circulares*. Lexicon MS. Adefopton: ἱεκύλιον, ἀπὸ ἀσλαζὲ καθολικόν. Eufebius lib. 6. Hist. Eccl. cap. 18. πάλως ζὲ ꝥ ἰδιωκυλίαν ἐνήρη ἐπὶ τὰ ἱεκύλια γραμμίαζ. Evagrius lib. 2. c. 8. ἱεκύλιον ζὲ ζήζῃ γραμμίασι λίων πλὴν αὐτὰ ꝥ ρωμαϊκῶν πολλῶν ἐπισκόπων πτωδωκόμζ. cap. 9. οὐκῆζ ὅ τὰ ἱεκύλια τῶτοι τοῖς ἴμασι. Denique c. 10. πορὸς δὲ ἀσπύραζ Τιμοθέζ, μμφορίμζ ζὲ ἐ Καλζήσιον σμῶδον, ζὲ ꝥ Λοίζ ἱπιστολίμζ ἄν τὰ ἀνίγραφα εὐζῆζ ἐ τῶς μαζωμῶσις Εἰκυκλίσι. Ad quem locum postremum consulendus Henricus Valeus. Idem lib. 3. cap. 4. πάθζ ꝥ βασιλικῶν ἱεκυκλίσι ζήσαζὲ σὺλλαβαῖς πρὸς τὸς ἱκασαζὲ ἱερίσι. Ejusdem Basilicij ἱεκύλιον meminit præterea Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymij, num. 113. præter Scriptores Lat. Martinus Pap. in Epist. ad Eleuctum Carthaginensem: μζ ꝥ ἱεκυκλία ἡμζῃ ἱπιστολίμζ πρὸς ὑμῶς ἀπιστάμεμζ, &c.

Ἀνῆκυκλία, *Litera circulares, quibus prioribus ἱεκυκλίσι contraria mandantur*. Idem Evagrius lib. 3. cap. 7. ἐπὶνον τ' ἐν ἱεζάρνσζαζ τὰ ἱεκύλια, ζὲ δὲ ἰάταζην γραφεί τὰ ἐκ σμικροπρῆζ ζήνοῦτα τίλων ἀρζζόν, ἀνῆκυκλία τὰ διαπικροπρῆζ κωσιζῶζ. πλὴν ἐ Καλζήσιον σμῶδον.

ΕΓΚΩΛΟΝ. Hefychius: δάμμα, ἐπιθαμῆμζ, ζὲ τὸ ἱεκυκλον ꝥ εζωλίμζ.

ΕΓΛΑΜΠΡΥΖΕΙΝ. Vide Λαμπρῶς.

ΕΓΛΙΣΤΡΑΝ, *Labi*. Nicetas Græcobarb. ἱλιστρῶσι, ubi Cod. al. διωλιδῆσιτὰ præfert. Vide ἄλλωστρα.

ΕΓΑΥΓΟΡΟΣ. Vide Γλύρορ.

ΕΓΝΕΪΑ, Ἐνία, Ἐνοία, *Συνα*, *Studium*, φροντίς, μνήστημα, ἐπιμέλεια. Ἐνοία. Διδυ τὸν ἱγνῆσιον Ἐπὸ, *Commissio*, ἱπιστοζὲσι ζῆ, ἐνδῆιδμζ. Anonymus de Nutiis Thefei lib. 2.

Καὶ μὲ ταυτίμζ δένδρα ἴνεσις μζ φύλας Κιατάνη εἰσία κιλῶδῶν μ' ἀράπια τὰ πύλια.

Lib. 3.

Ὀδὸν ἱμῶσιδὸς ἀπὸ κῆζ χωρὶς μαζάλω ἴγνια ἐκ τὸ κῆζ πῶ ἱκῶσις, καλὰ κισπῶν ἴγια.

Infia:

Κιαρ' ἄν ὀλιγο σῶθῶσις ἴνεσις σκίπον ἴβῶσις. Idem lib. 9.

Κ' αὐτῶ ἴνεσις πλὴ ἐκαστὴ πολλὰ οἰς πλὴ καρδίσιον. ΕΓΟΥΣΑΣ, *Canis Segufius*, apud Xenophon. Juniores, feu Arrianum lib. de Venatione, cap. 3. Vide Gloss. med. Latin. in *Canis Segufius*.

ΕΓΡΗΓΟΡΟΣ. Vide in Γλύρορ.

ΕΓΥΡΩΣ, Ἐζύρορ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1261.

ΕΓΧΕΪΡΪΔΙΟΝ, *Manuale, Orarium, Mappula* οἱς ἐ παθὸ ἱεζοδον, & ἐμυνοδον. Vita MS. S. Theodori Pergensis Episcopi Anastasiopoles: ἐκβαλῶσα ἐκ τῶ ἱεζοεδίμζ αὐτὸς ἄς ζοκῶσκα τρία, ἰδῶν αὐτῶ, & Georgius Alexandrinus in Vita Chrysofomi, cap. 41. ἐκρῶτον αὐτὸς, ὠφῆσις οἰς τ' αἶμα, οἰ μὲν τὰς ζηλιῶσις ἰαυτῶ, οἰ ζὲ τὰ σπῆρῶσις ꝥ κηζῶλιον, ἴνερις ζὲ ἱεζορίμια, ζὲ ἄλλοι τὰ φακίλια. Vita MS. S. Stephani Junioris: ζὲ τὰς πρῶτω προσενήκῶσα ἀγίας σῶσις, ἐκ ꝥ ἀγίω εἰλημῆ, ἱεζοεδίμζ τὸ ἡλζκασα ζήζ ꝥ φῶβον ꝥ ἀθίαν κικονακῶσιον, &c.

Ἐζήσιον, eadem notione. Euchologium pag. 624. ἐπίδῆσιον ζὲ σῶζῃ ꝥ Πατριάρχη τοῖς Μήτροπολίταις ἐζ ἀρζηπισκόποις, ζὲ Προβῆτερις ἐζζήσκα ἰπῶζ, ζὲ μζ τῶτων τριῶσις πλὴ ἀγίω τραπίζον. Zacharias Pap. lib. 2. Dialog. cap. 19. ἴσπδ ꝥ ἀεσπαρίων ζωμαζῶν ἱεζήσιον ἴλαθι. Ubi Gregorius M. *Mappulas* habet. Miracula S. Menæ in Synaxario Colbetteo MS. 11. Novembr. δὲ ἱεζήσιον ζὲ ἀσῆσις, μῶν ꝥ ἱεζήσιον αὐτῶ ἀπολεωτίζ, σμικροδῶν κῆ βῆλλωτῆρις ζησιῶν ἐζῶμζ.

Præfertim verò ita appellatur *Mappula Zona Sacerdotis appensa*. S. Germanus Patr. Constantinopol. in Myltagogia: τὸ ζὲ ἱεζήσιον τὸ ἐπὶ τ' εῶσις, (Sacerdotis) ἐπὶ τὸ δότωμαζον τὰς ζήσις αὐτῶ λίγιον, ζὲ σῆσις τὸ ἐζήσιον ἐζή ἐπὶ τ' εῶσις, ἀλῆσιον ꝥ ἀπάζζαῖζ τὰς ζήσις, ζὲ ꝥ, Ἀδῶσις οἰμζ, ἱεπιστολῆσιζ. Petrus Antioch. Patr. in Epist. ad Michælem Cæcularium Patr. Constantinopolit. ζηροφωρῶμζ ἄς αὐτὸ ἐζζήσιον, ζὲ ἱεπιστολῆσις κῆ ἐπιστραζήλια πρῆβῆβημῶσις ζησιῶσζα. Vide Gloss. med. Lat. in *Mannariolum*.

ΕΓΧΕΪΡΪΖΕΙΝ κληρονομίαν, *Pro herede se gerere, Agnoscere hereditatem*, in Basilic. & apud Armenopone.

ΕΓΧΡΟΝΕΪΑ. Vide in Χρῶρ.

ΕΓΧΟΡΗΓΙΟΣ, & Ἐζζήρορ, ita enim variè editum ac scriptum reperitur, tametsi sæpius cum o. Sed quid hæc vox significet, non omnino planum. Quapropter Scriptorum locos adducam, ut videat Lector an quidpiam certi ex his expiscari possit. Mauricij lib. 10. Strategic. cap. 4. δῶναζὲν ζὲ ἐστὶ ζὲ σῶσις ἀπαρασῶσῶσις παζήσις, ζὲ ἐκ κατορῶμῆσι συμπεζήσις κῆσις ἄς ἐπὶ εαρπίη. — ζὲ ἐκ τῆζζ ζηλιῶσις κησιῶσις συμμῆτρι κατῶσῶσῶσις, ἴνε μῶσις, ἐπὶ πλῆσις ἱγνῆσις κ'. ἐπὶ δῆκα πῶσις μῶσις, ζὲ ἴζ. ἢ δῆκα, μῆζσις ἢ οἰ ἐζζήρορ κησιῶσις ἱγνῆσιον. Eadem habet Leo Imp. in Tactic. cap. 15. §. 77. Cedrenus an. 14. Mauricij: ἐκῆσι ζὲ ζὲ τὸ ἴζ λῶβῶν ζηροκῶσιον οἰ τὰ ἴπῆσι, τὸ λεζήρορ ζὲ ζηλιῶν, ἐζζήρορ. Typicum MS. Monasterij ꝥ Κεζαροβῆμῶσις, cap. 73. τῶζον ἱεζήσιον ἰ βασιλεία μὲ ὠδῶμῆσι, τῶτον ἀναπαύσις ζὲ παρογορῆσι αὐτῶ ἀφορζῶσα ζήζ τῶσι. Et cap. 74. ἀλλ' ἢ δὲ ἐπὶ πῶ δῆμαρῆ ἐζζήρορ τῶζον ꝥ ἴζ αὐλιῶν, &c. Auctor in nominatus apud Suidam, de Semiramide, ἢ αὐτῶ ἐκῆσιζαζ ꝥ πῶσιον, ζὲ ἐπὶς ꝥ κῆσις ἱγνῆσις πῶσις ἐπὶ ὠφωμάτων ἱεζορῶζον ἱσπαζήμῶσις, αὐθῆσι ἀπῆλιουσι οἰς πλὴ κῆσις. Joannes Phocas in Descript. Terræ Sanctæ num. 24. ζὲ ὁ κῆσις μῶσις αὐτῶ ἐζζήσις, τρῶμῶσις ἰδῶσιζ ἐκ κηλιῶσις δῶσις ἱεπισκόμῶσις.

Codinus in Orig. Constantinopolit. num. 12. ἐπίσκεψθαι καὶ γὰρ ἀνάγκη ἐπιθεῖν ἐπὶ πάντων τῶν πάλιν βαθείας τῆς ὑφ' ἐξουσίας ἡμῶν. Ubi Cod. Vaticanus habet, καὶ ἐπὶ πάντων ἄλλων τόπων τῶν πόλεως ἵδμεν κανάλια Φολωπιῶν. Ibidem: ἵδμεν ἢ οὐ αὐτῶς ἢ τῶν αἰσίων ἐμβόλων δὸς τῆς Παλατίου μέγιστον ἢ χερσαίων τοῦτων ἐγχερσίων ἑθελύς. Ubi idem Codex Vaticanus Φολωπιῶν etiam hic præfert. Denique Harmenopolus lib. 4. tit. 8. §. 45. οἱ τοῖς ἐγχερσίοις, καὶ ἑθελύς ἐγχερσίων, ἢ καμαρας, &c. Quibus in omnibus locis per vocem ἐγχερσίων, vel ἐγχερσίων, quædam capax & amplum plerique Interpretum augurantur. Sed si singulorum Scriptorum verba scripturios expandantur, longè aliud sonat: quædam scilicet in χορῶν vel Circuli, aut potius Hemicycli, id est in fornicis speciem superne convexæ ac orbiculatæ: quod sanè omnino indicant verba Mauricij, μέχρις ἢ οἱ ἐγχερσιοὶ κεντρικαὶ ἤμῃν, id est donec Cisterna in fornicem superne cœcant. In loco verò Cedreni ἐγχερσίων, Καμαραιῶν ἀεὶδίουμ signifiçat. In Typico τοῦτοις ἐγχερσίοις dicitur τῶν ἀναπαύσεως καὶ παρηγορίας, ita ut fuerit porticus species deambulatio idonea, ac fortè Clauftricus Monachalium porticus. Apud Suidam ἑλεματὰ ἐγχερσίων nihil aliud sunt quàm aliores fornices, quibus inædificata erant palatia. In locis denique allatis ex Phoca, Codino & Harmenopulo, ἐγχερσίων idem omnino sonat quod Φολωπιῶν, proinde ubique scribenda hæc vox cum o. non cum ω. nam longè aliud fuit, nisi ipse fallat.

Ἐγχερσίων, quædam scilicet materia exstructionibus & muris ædificandis idonea, ut ex Scriptoribus doceatur. Constantinus Porphy. de Adm. Imp. cap. 29. pag. 86. τὸ αὐτὸ κάστρον ἔστι δὸς ἀσφάλιν ἔστιν ἐκλίμενον, ἔστι δὸς ἐγχερσίων, ἀλλ' ἄλλο δὸς λίθων τετραδίκων, &c. Anna Comæna lib. 3. Alexiad. pag. 72. καὶ γὰρ ἀρχὴ τῆς τῶν τοῦτων λίμων δὲ ἐγχερσίων καὶ μαρμαραίων πάλαι τῆς χροῖας ἀποδομῶν. Achmes Onitocrit. cap. 142. εἰς τὴν ἰδὴν οἷον ἵδμεν ἐγχερσίων ἵδμεν, καὶ ἑθελύς, &c. Mox: εἰς τὸν κλίμα ἐστιν ἐν πλίνθοις, &c. Et cap. 145. ubi de Ædificiis: ἔστι εἰς μὲν ἔστι τὸ κλίμα δὸς πλίνθων, πλίνθων, καὶ ἑθελύς, &c. εἰ δὲ δὸς μαρμαραίων, ἢ λίθων, &c. εἰς τὸν κλίμα δὸς βροσάων ἰδμεν ἑθελύς, ἀρκετοὶ ἔσονται χροῖας ἢ δὲξασιν, ἀλλὰ μὲν κάστρον, ἔστι τὸ ἐν τῆς πύρας τῶν ἰδίων ὄψεσιν. Leo in Tactics, cap. 15. §. 73. ἀποταρξάνειν καὶ τὸ προσποιεῖσθαι οἰκοδόμημα, καὶ ἐγχερσίων ἰσχυρὸν κλίμα αὐτὸ, καὶ ὀχυροποιεῖν, &c. Ubi apud Mauricium lib. 10. cap. 4. ἐγχερσίων editum. Neque aliâ notione videtur usurpasse hanc vocem Harmenopolus lib. 2. tit. 4. §. 92. καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἑαυτῶν μέρη τῆς ἐπικουρίας τοῦτον ἀπὸς τοῦ ἡνωμένου χροῖας τοῦτον ἐγχερσίων, ἢ τὸ παρὰ τὸν ἐλαττον πύκτων καὶ διαμύρι.

Sanè ex his allatis locis nemo, opinor, inficiabitur quin per vocem ἐγχερσίων, materia ædificatio-ni apta intelligatur: neque tamen lapis quadratus, aut marmor, aut later, ut vulè Salmastus ad Plinium, pag. 1031. 1032. & 1033. ubi multa de hocce vocabulo commentatur, sed aliud ab hisce quidpiam diversum, ac fortasse in ipso χροῖας, seu loco certum, cuiusmodi sunt lapides quos παῖνοις, παυράτοις, ex ipso solo erunt, denique Inciores, quasi ἐγχερσίων, vocant Agrimeniores, ut à nobis observatum ad Alexiadem Annæam, pag. 266. Unde isti ἐγχερσίων lapides, videntur esse rudes ij ac diversæ magnitudinis, quos unâ cum cemento mistim compingunt Structores. Nos Molion vulgò appellamus, voce ex Medulla, seu ex Gallica Mœlle, ortâ, quod ejusmodi materia lapideæ informes, in medium murorum vel structionum partem injicitæ, medullæ, quæ in homine & animalibus ossibus tegitur, iis

vicem præstent. Suidas: ἔστις λίθος, αἰδὸς πλὴν κλισματῶν, ἢ γὰρ λίθος ἔστι δὸς ἀνεκασταρῶν τὸ σφῆρον, ἐκ μαρμάρων λίθων σωπηρσιδίων.

ΕΓΧΥΑΙΖΕΙΝ, Infundere. Constantinus de Adm. Imp. πάντες τῶν μορχοῦ τῶν σιδῆρων καλλίχρονῶν ἐγχερσίων μολύβδων.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ, Milites indigena, ex locis ipsiis seu regionibus, ubi eorum operâ opus est delecti, nos Milites vulgò appellamus. Glossæ vet. ἐγχερσίων, Gentilis, Synesius Epist. ad Anyfium. 78. ἴδμεν ἀπὸ τῶν Πισθησίων λυσίλειστον τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ σπῆλαιας Οὐνιζαρδας προτιμῆσθαι πάντων σπῆλαιῶν, ἢ τῶν ἐγχερσίων τοῦτον μόνων, ἀλλὰ καὶ ἑθελύς τῶν συμμαρχίων ἐπὶ τῶν τῶν ἀρκετων. Infra, in ἀρχῆς ἑαυτοῦ καὶ ἄλλων, hos describit, quibusque ideo ab Imperatore exiguum præberi solebat stipendium.

ΕΔΑΝΑ, Modò, Impræsentiatum, νῦν, ἢ τῆς παροῦσι, &c.

ΕΔΕΚΕΙ, Ἐδικῆ, Ibi, Illò, Inibi, αὐτοῦ ἐν ταυτοῦ. Anonymus de Nuptiis Thephi lib. 8.

Ἐκεῖ ἦτον ἰδικῶν τῆς Κύρου ἀνίψου. ἘΔΕΠΑ, Hic, Hæc, Eodem loci, Horsum ἢ ἐν τῶν, ἢς ταυτοῦ, ἐνθάδε, ἐθαδὶ, ἐθῆρο.

ΕΔΕΠΟΙΟΣ, Talis, ταυτοῦ, τῶν.

ΕΔΕΣΜΑ, Pulmentum, quomodo hæc vox usurpatur in Regulis Monasticis. Typicum Monasterij τῆς Καθαρίωνος, cap. 46. ἢ τῆς προσῆ ἵστα ἢ τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ἀριστον, ἄριτον πᾶ, καὶ ἡμίση, καὶ σαββάτου ἐκ Κωνσταντῆ ἰδικῶν δὸς ἡσῆα, &c. cap. 47. ἰδικῶν μαρμαραίων μολύβδων ἰδικῶν.

ΕΔΙΚΟΣ, Proprius, Specialis, ἰδικός, ἐδικός, Corona pretiosa: ἰδικός μας, Noster, ἡμῶν. Ita ἰδικός σας, Vester. Historia Apollonij Tyrij:

Κ' ἴδωλα νὰ πορευθῆν μετόμην ἰδικόν τυ.

Rurfum: Ἐδικῆς ἑαυτῶν νὰ σὲδ'ω ἰδικῶν με χροῖας.

Alibi: Πολλὰ λογάριον τῆς ἀπικον μαρμαραίων ἰδικῶν σὺ.

Anonymus de Bellis Francor. in Morea: Καὶ ἔστι τὸς ἐς πληροπορίας ἐκ μέρους ἰδικῶν μας.

Ἐδικόν ἐστι Rem sibi afferere. Prochoprodromus contra Hegumenum, ex MS.

Ἐκῶν ἰδικόν ἐστι ἐπὶ τῶν μολύβδων πολλῶν.

Vide Gloss. med. Lat. in Proprietariis.

ἰδικός, idem quod ἑδικός. Historia Apollonij Tyrij:

Ἀρχὴ τυ ἐπὶ τὸν Φίλιμα ἀφίσι τὸν δίκου.

Alibi: Ἀφίσιμα μολύβδων γραφῆ ἀφίσις ὁ δίκος μου.

Rurfum: Νάρθηον νὰ τῆς ἰδικῶν ἐπὶ δίκου καὶ φίλου.

Ibidem: Ἠτῆσθαι τὸν λαπονεθῆ καὶ ὁ κύριος ὁ δίκος τυ.

ΕΔΙΚΤΟΝ, Edictum. Gloss. MSS. ἰδικῶν, δικά ταίματῶν. Glossæ Basilic. ἰδικόν, δικαιοδότημα, διάταξις, τὸ παράκλημα, νόμος λογάριον δὸς προσάξω. Vide ἰδικόν.

ΕΔΝΑ, Donatio propter nuptias, sponsάλια, in Glossis Basilic. Sponsalia, in Glossis Gr. Lat. Vide Cujac. lib. 6. observ. cap. 6.

ΕΔΧΙΡ, συνάθη, in Glossis Jaticis Græcobarb. MS S. alibi: ἰδὲ χρῆ, συνουσίον.

ΕΔΩ, Hic, ἐνθάδε, in Corona pretiosa: ἰδὲ καὶ ἐπὶ. Ultra citroque, Hinc, Inde, Hinc, &c. pro ἄδῃ. Paulus Epist. ad Coloss. πάντες ἡμῶν γνωρίζετε τὰ ἄδῃ, quæ hic aguntur. Demetrius Raules Cabaces in Epist. ad Manuèlem filium: Ἀρχοῦντες φαίνονται σας καλοὶ, νὰ σὲν ἡμῶν πρὸς τὸν μόνον λοβῆτων ἐπὶ τὸν νὰ τῆς σφῆρος ἰδικῶν, &c. Græculus apud Allat. de Opinatiois Græcor. pag. 226. ἰδῆς ἰδὲ τῶν μολύβδων τῶν. Vide Fabul. Ἐλοπι Græcobarb.

Græcobarb. pag. 29. Georgium Contarem in Hist. Athenar. pag. 114. &c.

Δω, truncatè, pro ἰδω. Anonymus de Nuptiis Theſci :

Καὶ δὴ δὲ καὶ γυρίσας ἀπάνω κάτω βλεπέ.

Ε΄ΕΣ, *Hens*. Acclamations in Concilio Constantinopolitano sub Mena Act. 5. ἵς ἀνὸθε εἰς τὴ ἀμάνα, ἵς πᾶθιν ἢ λαὸν εν, &c. Occurrit ibi pluries.

Ε΄ΖΕΛΕΜ, τὰ κυκινάρα, in Glossis Jatricis Græcobarb MSS. *Nux pinea*.

Ε΄ΖΟΥΛΑ, *Eſula*, quæ duplex est, alia enim *Pizula*, Ruellio lib. 3. cap. 132. 146. alia *Eſula rotunda* appellatur, eidem Ruellio, c. 147. De hac posteriori copiosè agit Interpretes Matthæi Silvatici cap. 371. Occurrit apud Myrcesum sc̄ct. de Antidor. cap. 25. ubi Glossæ τὴ χαμαίσιλον Interpretantur. Aliæ MSS. ex Cod. Reg. 190. ἰζύλα. τὸ ἔξυσερον.

Ε΄ΗΚΟΣ, ἢ περικισιδά, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS.

Ε΄ΗΟΥ φαρμῶ, λῆγι τὸ κεδρίλον. Ita Glossæ Jatricæ Græcobarb. MSS. *Cedrelaum*, de quo Ruellius lib. 1. cap. 52.

Ε΄ΕΝΧΙΣ, Ægyptiis, *Fontalis*, περμαλιτών, apud Interpol. Diofcorid. cap. 63.

Ε΄ΙΜΟΝ, *Mos*, *Conſuetudo*. Glossæ Gr. Lat. ἔθιμον, *Conſuetum*, *Solemne*, ἱθίμα ἰθαίκα, apud Clementem lib. 6. Confit. Apost. cap. 28. Nicetas de Constantinopolit. statu num. 5. χῆ τὸ ῥᾶ πρῶτα κατὰ τι πάσης ἱθίμον, &c. Utitur Codinus de Offic. Aulæ Constantinopolit. cap. 6. num. 46. 49. cap. 14. num. 12. cap. 16. num. 4. &c.

Ἔθιμα, *Menſura*. Nicephorus Patr. Constantinopol. in Jure Græco-Rom. pag. 70. ἰὰν τελευτᾶ γυνὴ ἡρωμίνε Χεστιανῆ, ῥῆ μίαν, ἢ δύο, ἢ ὅσας δ᾿ ἠθέλει ἡμέρας μὲχρι τῆ ἑστῆ, ἰδῶ τὰ ἔθιμα αὐτῆ, &c.

Ε΄ΟΜΕΤ, ὁ κὺλλῶ, in Glossis MSS. Jatricis ex Cod. Gr. 190. In aliis Græcobarb. MSS. χῆκλον λατόρῃον.

Ε΄ΘΝΑΡΧΗΣ, *Ethnararcha*, Dignitas, qua donatus Nicephorus Bryennius à Constantino Monomacho, *Præfectus militariis Coptis* ἔθθον, in *Romanorum auxilium contraſcis*. Scylitzes, pag. 787. χῆ ἰπὶ πᾶσιν ἡρωμῖνα κατ᾿ ἑσῆς ἢ Πατριῆον Νικηφόρον τῆ Βρυένιον, χῆ Ἐθναρχῶ τῶτον καλονομασας, τὰς ἐκθρομας ἐκπέμπει καλῶνιν χῆ ἰπὶ ῥῆν τῆ Πατριῆκου. Eadem dignitate donatus etiam à Botaniana quidam Borilas Scythia, sive Mysus, apud Bryennium lib. 4. cap. 16. ὁ δὲ ἠδῆ ἠδῆς τῆ αἰνομασί, ἢ ἠῆρε πιστόταθν χῆ οἰκοπέταθν ἀδρα, ἔτε Σκυθίαν, ἔτε Μυσίαν, Βορίλας ἰδῶ πᾶσι τῶ ἔθμα, ἢ Πρωτοπρόεδρον τιμῆσας Ἐθναρχῶν, ἐκπέμπει παρακλήθῃον τῆ Βρυένιον, &c.

De Ethnararchis Judæorum, &c. copiosè alij, & in iis Valeſius ad Eusebii Hist. Eccl. lib. 2. cap. 5. Apud Theodorit. ferm. 10. ad Græcos, ἰθναρχῆς χῆ μερεχῆ βασιλεία.

Ε΄ΘΝΗ, *Gentes*, *Genitiles*, Concil. Laodic. c. 39. εἰ δὲ τῶ ἰθνε συμμορῆσεν, χῆ κοινωναν τῆ ἀδούτῃ αὐτῆ. Ἐθνικῆ βίθ, in Concilio Nicæno I. c. 2. Laſtantius de Mortib. Perſecutor. num. 11. Et illa cum gentibus, epulante, jejuniis hi ἔθθ οἰωνισίον ἰνσίτεbant. Palfim. Vide Gloss. med. Lat. in *Gentes*.

Ἔθνη, *Provincia populis Romani*, apud Euseb. lib. 1. de Vita Constant. cap. 25. Zonaras in Antonino Philosopho, ex Dionē : ἀσμοθετῆ τότε μεθ᾿ ἡνα τῆ ἰθνε ἀρχον ὄνι ἰθνίε. Et in Severo : ἀπλῆσθ ἢ ἄν, ἀθῆ τᾶσιν ἦτα, χῆ ἔτι ἰθνῶ ἔτε πάλιν ἀρχῆον ἀσῶθῃον. Ita alibi non semel.

Ε΄ΘΝΟΦΟΝΕΣ, Hæretici, sic appellati, quòd licet Christiani, Gentium ritus & superstitiones

sectarentur. De iis agunt Nicetas in Theſtauro Orthodoxæ fidei lib. 4. pag. 25. 253. Auctòr de Inititiis Hæresion, num. 94. &c.

Ε΄ΟΡΕΚΙΚΗ, Ægyptiis, *Erucæ*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 358.

Ε΄ΙΔΗ, *Res quævis aromatica* ; *Species*, recentioribus Latinis, de qua voce nos in Gloss. med. Lat. Theophanes an. 17. Heraclij : ἰδῶν ἢ ἰδῶν δδομῖνασθε ἀλλῶν πῶθῶν, χῆ ἔθλα μεράσιν ἀλλῶν δῶθ δέκα χῆ ἰδῶν λῆσῶν ἔ μεταξῶν ἀπῶθῶν, πίπτε, ἔ καρβῆσιν καμῖνα πῶθᾶ ἰπὶ τὸ μέσον, ζᾶχαχ τε χῆ ῥῆγίβας, ἔ ἀλλᾶ ἰδῶν πῶθᾶ.

Ε΄ΙΔΙΚΟΝ. Vide in ἰδῶν.

Ε΄ΙΔΟΙ, *Idus*. Moschopolus : ἰδῶι, ἀθῆ Ράμαρι, αἰ χῆ τὸ πῶθ ἢ μῆλιν ἡμέρας. Balsamon ad Can. 62. Concil. VI. καλῶνθαι λῆσῶν) αἰ πῶθ) δέκα ἡμέρας τῆ μῆλιν, Νόννη αἰ δῶτῆρας, χῆ ἰδῶι αἰ ἡσῆ. ἐκλήθησεν ἢ ὅσας δῶθ τῆων Ρωμαίων μῆλινσῶν ἀνθῶν ἔο καρῶ λῆμῶ τὸ ἀθῆ πῶθ θῆμῶν δδομῖνασθε ἀπῶθῶν. Similes ineptias ineptit Joannes Tzetzes Chil. 3. vers. 869. lib. 7. Basilic. tit. 2. cap. 19. ἄθθ διπλάσιος Καλαῖσθας παραπῶσῆσθαι, χῆ ὕσρον διπλάσιος τῆ ἰδῶι.

Ε΄ΙΔΩΛΕΪΟΝ, in Glossis MSS. ὁ ναῶς τῆ ἰδῶλῶν ἰδῶλῶν ἔθθ, τὸ ἰδῶλῶμα. Vide Gloss. med. Lat. in *Idolium*.

Ε΄ΙΚΕΘΝΑ, τὰ ἰπὶ τῆ κῆρικων, χῆ πορφύρον, χῆ πινῶν μέσα, εἰς ἃ ἠέλεγε ἔθθ ἰσρακῶν. εἰθ ἢ αἰ κροκῶδες αὐτῆ. Ita Neophytus in Gloss. Jatric. MSS. *Flocci purpurei*, seu *Conchyljij*.

Ε΄ΙΚΟΝΑ, pro ἀκῶν. Glossæ Græcobarbaræ : ἀβίβλιν, ἀκῶνα. Vide Gloss. med. Lat. in *Icona*.

Ε΄ΙΚΟΝΙΚῶΣ, *In imagine*. Codinus de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 4. num. 2. τὸ σκαροσῆον αὐτῶ Χρυσοκόκκῶν, συρμασίον, ἔθρον ἡμπερσῆον εἰωνισίον ἢ Βασιλεία ἰνοκοπῆ, ἰσαθῶν, ἰσῆμῶν. Ita n. 7.

Ε΄ΙΚΟΝΙΟΝ, ita diem quandam appellabant Alexandrini ob Victōriam Theodosij contra Barbaros, cum quibus Epomide S. Senuphij Emeritate & Baculo armatus conflixit. Vita MS. SS. Abba, Cyri & Joannis : πῶθ ἢ τῆ ἡμέρον χῆ νεῦ πᾶνθῶν ἄλλῆσθῶν μῆσιν αὐτῆ χῆ πολλῶλες δῶθ ῥῆσῶν, Εἰκόνιον ὄντα παρ αὐτῆ δδομῖνασθε πᾶσι τῶ ῥῆ δῆ τῆ τῆ Βασιλείας αὐτοῦ χῆ αἰκῶν ὄπλησῶν ἢ τῶτε ἡθῶν) χῆ τῆ μῆν κῆσῶθ πῶ ἰσῶμῖνα πῆρεκαίμῆθ, τῆ δῆσῶ ἢ πῶ βασιλῆρα πορῶσῆσθῶ.

Ε΄ΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑΚΙΑ, *Chamatera*, *Chamaetripides*.

Ε΄ΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙΟΝ. Pottius : ἀκῶνα, Εἰκονοσῆσι, *Figura*, *Imago*, ἀκῶν, ἔθθ, σχῆμα, &c. Sed aliud quiddam sonat apud Codinum de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 6. num. 2. σφῆρσι μῆ πῶθ δδομῖσιν αἰ Καρονάρχα, χῆ ἰσῶσιν εἰκονοσῆσιον, εἰς ὁ κῆρμασθ) ἀγῖα εἰκῶν, ἢ τῆ ἰσῶσῶν τῆ Χεστῆ, χῆ ἰτῆρας ἡσῆς ἢ τῆσῶρας ἡμπερσῶν τῆ πᾶσι, ἀναλῶσῶν, ἢ ἔθθ ἰπῆσῆθ) ἔθρον ἰσῶθῆλῶν) χῆ αἰ μῆν ἰσῶθ) πᾶσιον τῆ ἀγῖων εἰκῶν μῆ τῆ ἰσῶθῶν σῶθῶν. Ubi Meursius : *Videre facile est*, inquit, *quid fuerit*. Grezterus verò Iconostation dicit ait, *omne illud in quo vel stant, vel ex quo pendunt sacra Imagines, ut ex illo pendebant Imagines Nativitatis Christi, aliaque tres aut quatuor, Germanis vocari* Ein gilder Itelle. Denique Goarus *Sacris Imaginibus circumposita ornamenta, quibus illa sunt affixa, iconostasion esse scribit* : & *Torematicis operis quadratum tabella marginem aliis vocari*.

Quiddid dicant ij, hæc mihi non plana sunt ; nec tem omnino expediunt. *iconostasion* igitur ut sententiam meam proferam, *Capella* fuit, seu ubi Sacræ Imagines reponebantur, & quod unufquique domi habebat ; in quo privatim orare & Deo preces fundere

fundere liceret: Id, ni fallor indicat Sgutorulus in Hist. Concilij Florentini sect. 1.8. cap. 18. ubi narrat colloquium Imperatoris cum Heraclensis Metropolitano, qui unioni Ecclesiarum advertebatur, & querebatur quod factum ab Imperatore de uenda acrius de Spiritus Sancti Processione aduersus Latinos Græcorum sententiâ decretum ab eo ipso Augusto dimitteretur. Tum enim, liberum illi esse illud seruare ironice respondit Imperator, ac, si liberet, in suum Iconostafium reponere: ἴση ὃ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔχει αὐτὸ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον σου. Proinde apud Codinum εἰκονοστάσιον, videtur fuisse quiddam Historiæ opere sculptorio representabantur, baculo aut hæstæ impositum, & quod ante analogium, ubi facrum Evangelium impositum erat, sifteretur: cuiusmodi sunt sculptæ Sanctorum Imagines in ædificiis quodammodo includæ, quæ in publicis Processibus ac Litanis interdum, & in quibusdam Ecclesiis deferri solent. Sed & hanc vocem pro Capella, uti appellamus, Ecclesiæ videtur usurpare Penitentialis MS. ex Cod. Colbertoe: οἱ ὃ στήριαμοι ἢ ἐυλογεῖν ὃ ἐκκλησία, ἀλλ' ἐν ἰκονοστάσιον ἀνὸς στεφάνου, ut & Typicum MS. Monasterij ὁ κηρασευμῶν cap. 80. sub fin. παλιὴν κάμπτει σφῆς ἀρίλων, διαφῶν ἀφίστην ὁ εἰκονοστάσιον ὁ βασιλεὺς μν.

Εἰ ΚΟΣΤΗ, *Vicesima*. Εὐκωστῆ, ὁ τὰς εἰκοστές ἀπαρτῆ, *Vicesimarius*, in Glossis Gr. Lat.

Εἰ ΔΗΜΑΤΙΚΟΣ, *Volubilis, Cameratus, Rotundus*. Vita Constantini M. & Helenæ matris: ἡ καλεῖσθαι ἐν τῇ πραιβήτρια Ρώμῃ τελευτῆ, καὶ καλεῖσθαι ἔξω ὁ πάλαι ἐν σφουλιόσῃ ἐλληματικῆ νῆσ, ἐν λαφρακί παραφῶν. Ubi perperam Edit. κληματικῆ. Constantini de Adm. Imp. cap. 19. pag. 87. ἐστὶ ἡ καὶ ἔντησθ ναὸς πλοσίον αὐτῷ ἐλληματικῆ, ἢ ἄγρια Τελεῖς ἡ ἵπτανσθ καὶ αὐτῷ παλιὴν ἵπτανσθ ναὸς δίκλις καθηχημῶν, καὶ αὐτὸς ἐλληματικῆς, εἰς ὃν καὶ ἀφίρῃσθ ἔξω κοχλαίας. Ibidem: ἐν ὅς (κιοσι) ἱμελλῶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διοικητικῆς ἐλληματικῆς ἡγῆρας καμάρας, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Montabilis*, & in *Voluntio*.

Εἰ ΔΗΤΑΡΙΟΝ, *Volument, Codex*. Glossæ Basilicæ. Συκνήσθαι κυρίως, ἢ ἐκ χειρῶν, ἵeron ὁ ἐν ἐλληματικῆ διαθήκῃ δικατορῆ. Hefychius: σφῆσιος, ἐλληματικῆ μεμβραίνων, ἢ γλωσσόκομος. Sexta Synod. Constantinopol. Act. 14. προσομιθῆσαι καὶ τὸ χαρτίον αὐθεντικῶν ἐλληματικῶν ὁ ἐβδόμενος ἀρῆσθαι ὁ ἀγίας πῆπιπτος σφῆσιος. Infra: τὸ ἔχει ἁγίων φασαλῶν ἐπιτάσειον ἡμῶν ἡμῶν χριστιανῶν καὶ τὸς τῶνας, ἐν οἷς αἱ ἀποδείκται γινῶσθαι. Andreas Calarientis ad Apocalypf. cap. 18. ἡμῶν καὶ ἡ καὶ τῆ ἀρχαία σφῆσιος ἀρῆσθαι ὁ ἀποστόλων, ἐλληματικῶν γδ ὁ Ἑβραῖοι ἀντὶ τῆ παρ ἡμῶν βιβλίον ἐπιτάσειον.

Εἰ ΔΗΤΟΝ, ἂντῶ, *Corporale*, linteum cui nullo interjecto discus & calix superponuntur, sic dictum ἂντῶ ὁ ἐυλογεῖσθαι, ἢ Christi corpore involuendo. Germanus Patr. Constantinopol. τὸ ἂντῶ σημαίνει πῶν σφῆσιος ὁ ἐυλογεῖσθαι τὸ σῆμα ὁ Χριστῶ ἐκ τῆ σφῆσιος καλεῖσθαι, καὶ ἐν τῇ μνημῆν τένθ. Symeon Theffalonice. de Sacramentis describens sacri Altaris ὁδοντάς, quarum prima est καλεῖσθαι, altera τραπεζοφορον, dicta, quibus enarratis, subdit: ἔτα πῆσιος τὸ ἂντῶ, καὶ αὐτὸ εἰς δίσκωσθ ὁ κεκράσειος ἄμα Χριστῶ, καὶ τῆ ἀσπασθῶσθ, ὅτι καὶ μὲν πῶν ἔγερσθ ὁ ἀποστόλοι τῶτον μὲν ὁ ἐπίστωσθ ὁδῶν ἐπιτάσειον εἰς ἔτα τῶτον μὲν ὁ ἐπίστωσθ ἔξω καὶ πῶν ἐλληματικῶν ἔστ, καὶ ἔλιντῶ λῆσθ, καὶ ἔπῶ τῆ κεφαλῆς ὁ Χριστῶ, καὶ τὸ ἵeron ἐπ' αὐτῷ ἐυλογεῖσθ ἂντῶ ὁ Σαντῶσθ πῆσιος. Euchologium, pag. 838. τῆσιος ὁ τὸ ἂντῶ, καὶ μὲν ταῦτα τὸ ἐυλογεῖσθαι, &c. pag. 131. ἔξω τῆ πῆσιος πῆσιος μὲν τὸ ἀπλωθῆσαι τὸ ἂντῶ. Demetrius Gemistus de Ordinationibus, MS. ταῦτα ἡ λῆσθ ὁ διακόνι, οἱ ἐν τῇ ἡμῶν διακόνι ὁσπῆσιος τὸ ἂντῶ. Infra: αἰρε ὁ δὲν τῆσιος ὁ διακόνι, ὁ ὁσπῆσιος ἂντῶ ὁ ἀγίας δίσκου, καὶ σφῆσιος αὐτῶ ἔπῶ ἂντῶ τῆ. Liturgia Chrysofomi, μὲν πῶν ἐπίστωσθ λαμβῆσαι ὁ ἔξω τὸ ἂντῶ, καὶ ἔξω τὸ σφῆσιος ἔξωσθ. Rufinum, ὁ διακόνι ὁ λαμβῆσαι ὁ σφῆσιος, καὶ πῶν σφῆσιος ἔπῶ ὁ ἀγίας δίσκου, καὶ σφῆσιος αὐτῶ ἔπῶ ἂντῶ, καὶ ἀσπασθῶσθ, τῆσιος αὐτῶ μὲν ὁσπῆσιος. Alia eisdem Chrysofomi Liturgia apud Goarum p. 101. ἔτα Συμῶν τὸ μῆνα ἐλληματικῶν, καὶ τῆσιος ὁσπῆσιος, λῆσθ, &c. Adde Liturgiam Basilij ibid. pag. 162. Εἰ ΝΑΙ, πορ ἔστ, Εἴθ, occurrit passim apud Anonymum de locis SS. p. 31. 82. & seqq. Εἰ ΠΑ. Vide in Εἴπα.

Εἰ ΡΗΝΑΡΧΗΣ, *Pator, Irenarcha*, in Glossis Gr. Lat. Dignitas, cuius munus erat feditiosos homines & pacis publicæ turbatores comprehendere, & premisâ notoriâ ad tribunalia Iudicum perducere, ut docet Augustinus Epist. 140. 159. *Prepositi pacis* dicuntur in l. 49. Cod. Th. de Decurion. ἀρχῆσιος ὁ εἰρήνης, Libanio. Aboliti porro Irenarchæ à Theodosio Juniori in Oriente. Interpretes Græci, apud Cujacium ad leg. 9. Cod. de Jure Filci lib. 10. ἐλληματικῶν, οἱ ὁσπῆσιος εἰσῆσιος ἐπίστωσθ. Habetur Nili Epistola inscripta Gerasimo Episcopulo, 276. lib. 2. Vide Ensch. lib. 4. Hist. Eccl. cap. 15. Palladium in Hist. Lausica cap. 116. Adā S. Polycarpi, &c. præterea Cujacium lib. 1. Observat. cap. 33. & Gloss. med. Lat. in *Irenarcha*.

Εἰ ΡΗΝΗ, *Epulium, Epulum dare, Pax, Pacem dare, Ofculum, Ofculum dare*. Vetus Penitential. Græcor. ἐπικὶ σφῆσιος ἡμῶν ὁ ἔσπῆσιος ἔξωσθ, ἔπῶ ὁσπῆσιος ὁ ἐλληματικῶν ὁ ἐπίστωσθ ἡμῶν ἀπὸ ἐλληματικῶν. Epulium, Epulum, seu Ecclasiacæ. Variè autem Pax, Pacem dare, voces Liturgicæ, seu Ecclasiacæ. Variè autem Pax dari dicitur: nam epulum dare sibi invicem dicebantur Fideles cum inter Missæ solemnia sese osculabantur, dum Sacramentis post hostiæ consecrationem hæc verba profert, Pax Domini si semper vobiscum, de quo ritu egimus in Gloss. med. Lat. in V. *Ofculum Pacis*: Concilium Laodicenum Can. 19. ἔτασθ τῆ πῆσιος τὰς ἐξῆς γινῶσθ σφῆσιος, μῶν ἔξω τῆ πῆσιος, ἔξω σφῆσιος, πῶν ὁ ἐλληματικῶν καὶ σφῆσιος ἔξω προσομιθῆσαι πῆσιος ἂντῶ ἔτασθ πῶν ἐλληματικῶν ὁδῶσθ, καὶ μὲν τὸ, πῆσιος τῆσιος δὲνασθ τῆ ἰσπῆσιος πῶν ἐλληματικῶν, τὸ τῆ τῆσιος ὁ ἐλληματικῶν δὲνασθ ὅτα ὁ ἀγίας προσομιθῆσαι ἔπῶ ἂντῶ. Vita MS. S. Maronæ: πῆσιος ἂντῶ ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίσθ, πῆσιος ἡ καὶ γῆσιος τῆσιος τῆσιος ὁσπῆσιος γῆσιος προσομιθῆσαι τῆ κῆσιος, καὶ ἐπὶ τῆσιος ἐλληματικῶν ἀσπασθ, τὸ σῆμα τῶσι ἀδελφῶσι ἔπῶσθ. Ab his tamen osculis abstinebant fideles in die Cæne Christi, tertio ante celebratam, ob moestitiam Christi Passionis: Procopius in Hist. Arcana: παρῆσιος τῶσι πῶν βασιλεὺς ἰσπῆσιος τῆ καὶ Θεοδῶρα πῆσιος ὁ ἔξω ἡμῶν σφῆσιος, ὅτα ἔτα ἀσπασθῆσαι τῆσιος, ὅτα ἐπῶ ἐλληματικῶν προσομιθῆσαι ἔξωσθ.

Epulium dicitur, in ordinationibus variè etiam accipitur. Nam in Lectore, sumitur tantum pro *chirotonia*, seu nudâ manus impositione. Euchologium, p. 233. ubi de Ordinatione Lectoris: καὶ ἔτασθ ἀντῶσθ, λαμβῆσαι σφῆσιος ὁ ἔξω ἡμῶν. Et pag. 234. καὶ ἀναγῆσιος ἔξωσθ, καὶ δίδωσθ αὐτῷ ἐπῶσθ. Hæc facilliter formulâ hęcque ritu, qui habetur pag. 235. καὶ ἔτασθ πῶν χῆσιος, καὶ ἔτασθ ἔτασθ. Epulum pasci, ὁ Κορῆσιος δὲνασθ. In ordinatione Subdiaconi non epulum, sed *Eucloria* confertur: Diaconus verò epulum & aspersionem ab ordinatore accipit. Gestā Sar. Epiphaniij: γῆσιος ἂντῶ ἡμῶν, καὶ πῶν δίδωσθ ἐπῶσθ. Vide Goarum ad Euchologium pag. 161.

Εἰρλίω δίδοναι, & Εἰρλίω denique dicitur Pontifex, cum pacem plebi ἐκκλησιαστικῆν adprecat, inter Sacræ Liturgiæ Officia, Palladius in Vita Chrysofomi pag. 128. δὲ ἵ τὸ λαὸ πλὴ σωθῆν τὸ εἰρλίω προσέλοισιν, ἐκαστὸν αὐτὸ τοῦ λοιποῦ ἐπισκόπου, Socrates lib. 6. cap. 16. de codem Chrysofomo: καὶ καθίστασι ὁ ἱερωσύνης εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ὄφρα, σωθῆσιν μὲν τὸ εἰρλίω λαῶ ἱεροῦζαλο. Theodorus Paphensis Episc. in Vita MS. S. Spiritonis: καὶ εἰς κτὴ τὸ πρόσποτον τὸ ἀγίου Σπυρίδωνος, δίδωκεν εἰρλίω, καὶ μὴ ὄψο λαὸ ἐπαλοῦτ & ἀποκριθῆναι ἱστασάσαι τῶ δικαιο, Καὶ τὸ πνεύματι σου, &c. De hoc ritu præcædit Isidorus Pelusiotæ lib. 1. Epist. 122. εἰρλίω ὁ ἱερωὺ δὸτ τὸ ἕλεος τὸ καθήκον ἐπιθετῆρ, τὸ κῆρον τὸ καθήκον μὲν μὲν ἀναλαμβανόμενον, εἰρλίω πλὴ οἰκίω ἀφῆτα καὶ δὲ ὄψο. τὸ ἵ καὶ τὸ πνεύματι σου, καὶ τὸ λαὸ ἀποκριθόμενον, τὸτὸ δὲ πλὴ, Εἰρλίω μὲν ἡμῶν παρὶς τας, Κύριε, πλὴ ἐν ἀλλήλοισ ὁμότροπον, εἰρλίω ἵ δὲ ἡμῶν πλὴ πρὸς τὸ ἀδελφῆρον ἔσονται, ἡα τὸ πνεύματι σου εἰρλίωσθε ὁ ἡμῶν ἐν ἀρχῇ τὸ δὲ ἡμερωσίας ἐθῆκας, ἀρχώσεται τὸ εἰς ἀγάπης τυγχάνομεν. Queritur porro Symeon Theflalonensis quod sua ætate plebs respondere desierit, καὶ τὸ πνεύματι σου.

Sed præsertim pax datur, cum Antistitis iussu singulæ Lectiones fiunt: tum enim qui lecturus est εἰρλίω populo adprecat. S. Maximus in Mytælogia, cap. 12. εἴτῃ ἵ τὸ ἡμερωσθῆν ἰδόντων ἐκ τὸ ἱερατοῦ κελύσει τὸ Ἀρχιερωσύνης, ἰπὸ ἑκάστου ἀναγινοσμαι τὸ εἰρλίω ἀποπροσέλοισιν, τὰς εἴτῃ τὸ ἀγίου ἀφῆτων διακομιζομένης ἑσίας ἀποδοχὰς διὰ τὸς ὁ ἕλεος διωρίξτε, &c. Et Symeon Theflalonensis de Sacris Ordinari. cap. 7. pag. 166. πάντων ἵ ἀρχιερωσθῆν καὶ ἱερωσθῆν ἐν τῷ μίλιον ἀναγινοσμαι τὰ ἀποπροσέλο ἡμῶν, ἀπειθῶν, λαμβάνει ἕλεος δὸτ τὸ Ἀρχιερωσθῆν, ὡς ἂν Εἰρλίω δὲ τὸ ἀναγινοσμαι. τὸτὸ ἵ τελευταί ἔστι τὸ Εἰρλίωσται, καὶ ὡς δὸτ τὸ εἰς δὲ ὄψο. καὶ ὡς ἔτῃ ἑστὸν αὐτὸ πρῶτον ἐπὸν ἡμῶν τὸ ἡμῶν ἀρχιερωσθῆν, καὶ ἐν τῷ αὐτὸ ἐκκλησίαι, καὶ τὰ αὐτὰ ἀπὸ παρὸν, καὶ πρῶτον ὄψο καὶ ἀρχιερωσθῆν λαμβάνει τοῖνον δὲ ἕλεος πλὴ ἰδόντων. De præstantia verò ejusce Benedictionis multa & præcæta habet cap. 9. pag. 176. 177. Euchologium, pag. 304. Ubi de Ordinatione Episcopoi: καὶ κατεξομῶντο πρῶτον ὁ χριστοσθεῖς, εἰρλίω τὸ ἀποπροσέλο, &c. Lectâ scilicet Epistolâ, dicit ὁ ἅγιος Gt. Adde Morinum de Sacris Ordinari. pag. 96. Quo sensu intelligendæ Sguropulus in Hist. Concilij Florentini sect. 5. cap. 1. extt. ὁ ἡμῶν, καὶ δὲ ἡμῶν αὐτὸ τὸ ἡμῶν, εἰρλίωσται καὶ ὁ κῆρ. Ubi cæcutiit Interpres.

ΕἰΡΗΝΙΚΑ, dicuntur *Collected*, seu *συναπταῖς*, quia primò pacem postulant, inquit Goarus ad Eucholog. pag. 30. 46. 66. 123. 130. quippe Diaconus in Sacris Liturgiis ait, ἐν εἰρλίω τὸ κυρία δεινόμεν, &c. deinde, ὄψο τὸ εἰρλίω τὸ συμπαρῶν κῆρ τὸ κυρία δεινόμεν. Vide Cæciliam cap. num. 2. & Eusebium in Vita S. Philippi Presbyr. pag. 17. Liturgia Chrysofomi apud eundem Goarum pag. 65. τὸ ἱερωσθῆν πλὴ ἕλεος μυστικῶς ἐν τῷ ἑσμάτι, ἐν τῷ αὐτῷ ἡμῶν ὁ δὲ ἡμῶν τὸ ἡμῶν τὰ εἰρλίω: καὶ ἵ τὰ εἰρλίω, καὶ ἡμῶν τὸ ἀγίου μνημονοσθεῖς, ἔστι ἵ ἔστι ἐν εἰρλίω τὸ κυρία δεινόμεν, καὶ τὰ λοιπά. Locus porro ille in quo ejusmodi preces concipiunt non alius est à Diaconico. Ordo in promotione Cantoris apud eundem Morinum pag. 104. ἀρχῆ τὸ δὲ ἡμῶν ἐν τῷ διακομῶ, Ἐν εἰρλίω τὸ κυρία δεινόμεν. Vide idem Eucholog. p. 512. Codinus de Offic. Aulæ Constantinæ, c. 14. n. 3. καὶ μὴ τὰ εἰρλίω τὸ Ἀρχιερωσθῆν τὰ εἰρλίω, καὶ ὄψο ἀπὸ ὄψο, &c. Atque inde et preces dicitæ διακομῶ, uti in hæc voce observavimus.

ΕἰΡΗΝΙΚΑΙ, *Epistola pacifica*. Scholion ad Harmenopuli Epitom. Canon. in Jure Græcoro-Rom. pag. 38. εἰρλίω αἰὼν ἱεροσολαίαι καὶ τὸ ἱεροσολῶν δὲ ὄψο τὰς κληροσθῆς, ἑσθῆς δὲ ἱεροσολῶν αἰὼν ἀπὸ τῶν πόλιν, καὶ τὸ ἑκὼ κλήρω καλαστῆλαι τὸ καὶ αἰ τῶν ἐπισκόπου καὶ τὸ Ἀρχιερωσθῆν δὲ ὄψο πρὸς βασιλεία διὰ τινὰ ἡσῆς ἀπερχομῶν. Glossæ MSS. εἰρλίω αἰὼν ἱεροσολαίαι, αἰ καὶ ἡμῶν ἀπὸ τῶν αἰσῶν, αἰ δὲ ὄψο τῶν ἐπισκόπου καὶ τὸ μνηστοπολίτῃ, ὡς ἰσῆσθῃ, καὶ τὰς μνηστοπολίτας καὶ τὸ πασιερωσθῆν ἰπὸ ὄψο προχωρῆσθῃ. Adde Matthæum Blastarem in Syntagmate Juris Canonici. Synodus Antiochæ Can. 7. μὲν ἂν ὄψο εἰρλίω δὲ ἡμῶν τὸ ἡμῶν. Adde Can. 8. Epistola Epistolæ Hypsilitenfis Episcopi apud S. Athanasium Apol. 2. de fuga sua pag. 787. μὲν γράμματῃ εἰρλίω ἀποσῆσθαι, καὶ δὲ ἡμῶν αἰσῶν. Idem Athanas. in Epist. ad Solitar. pag. 826. τὰ γράμματῃ, ἰπὸ τῶν εἰρλίω. Τὸ τὸ εἰρλίω, apud eundem in Epist. ad Orthodoxos pag. 950. S. Basilium Epist. 77. ἰπὸ τῶν παρὸν παρακαλεῖ ἡμῶν γράμμασιν εἰρλίω, &c. Vide ejsdem Epist. 239. 325. In Epistola εἰρλίω ad eundem S. Athanasium apud Sozomenum lib. 3. cap. 24. nominis ratio indicatur, hinc verbis: ἡμῶν ἡμῶν εἰρλίω ἔστιν ἡμῶν ἐν τῷ κοινῶν ἐκκλησιαστικῶν, καὶ τῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν τῶν ἡμῶν ἡμῶν προχωρῆσθαι. Vide Concilium Chalcedon. Can. 11. Nomenclator Cotelierianum, num. 455. & quæ Cujacius ad Nov. 6. & alij observantur de ejsdem Pacificis.

ΕἰΡΜΟΣ, dicitur *Hymnus*, sive *Troparium*, à quo *reliquorum Troparium quæ in ea Ode canuntur consequentia & series dicitur*, qui ideo Canon & regula est modulationis subsequents, proinde longè aliud à *Trochæo Ecclesiæ Latinæ*, sic dicto quòd tractum canatur, uti hanc vocem reddunt Meursius & Goarus in Euchologio pag. 10. & 434. quod etiam observatum à Gretzoro tom. 3. de Cruce pag. 2328. & ab Allatio in Diftert. 1. de libris Eccl. Græcor. cùm enim Græci, ut ait idem Goarus, libros notis musticis exaratos inter cantandum rarissime habeant, vel, si habent, conspiciant, si quando hymnos canunt, eos ad certam modulationem ex octo tonis in Ecclesiæ Græcicæ receptis, componunt, quæ aliis canticis postea concinendis regulam præscribant, doceantque eadem vocis inflexione decantanda: quæ quidem imposta vocis inflexio, εἰρμός appellatur: sic etiam Arcudius: Εἰρμός λέγει ὅτι καὶ τῶν τινά, καὶ σωθῆσθαι καὶ μεληρῶν εἰρλίω, καὶ πλεονῶν ἐσθῆς ἀρμῶν τῶν ἀρμῶν ἐσθῆς ἐσθῆς ἑσθῆς. Et Zonaras ad Canones Anastasimos Joannis Damasceni: εἰρμός ἵ λέγει ὡς ἀκολουθῆσαι τινά, καὶ τῶν μίλων καὶ ἀρμῶν δίδῶς τοῖς μετ' αὐτῶ ἡμῶν ἀρμῶν, ἡ καὶ ὡς τρίτον τῶν εἰρλίω καὶ τῶν εἰρλίω, καὶ ἀρμῶν ἀνασφῆρῶν ἀρμῶν τῶν καὶ ἀρμῶν, ἐ τῷ ἀρμῶν τὸ μελοσθῆσαι ἐσθῆς ἀκολουθῆσαι ἵ ὅτι σωθῆσαι καὶ συμπαρῆσαι αἰσῶν καὶ τὸ μελὸν ὁ εἰρμός τὸ ἡμῶν. Atque inde ἡμῶν appellatur, quòd ad εἰρλίω modum ἡμῶν, vertuntur & inflectuntur. Idem Zonaras: ἡμῶν λέγει ὡς ἀρμῶν τῶν εἰρλίω ἀρμῶν, καὶ πλὴ ἀνασφῆρῶν τὸ μίλων ἀρμῶν, ἡ καὶ ὡς τῶν ἡμῶν, ὡς μελὸν ἀν ἡμῶν, ἀλλ' ἀπῆρῶν τὸ ἀνασφῆρῶν φωνηται. Triodium Fer. 2. Hebdom. I. Jejunior. Et videt τὸ κυρία εἰρλίω εἰς τὸ ἡμῶν τὸ καὶ, τὸ μελῶν καὶ τὸ ἡμῶν εἰς τὸ. Cedrenus τὸ εἰρμόσθαι ὡς ἀρμῶν καὶ τῶν εἰρλίω, &c. Occurrit passim in libris Ecclesiasticis Græcorum.

Διῶρμος, *Troparium duobus εἰρμός constans*. Triodium

dium Feria 3. ἢ πυροφάγος, ἐν δὲ δύσερμόν ἔστι τὸ τριήμεριον, καὶ (καὶ λημπάτον) (αἱ ψῆσαι.) Rufinus : ἐν αἷς ἢ ψῆσαι ἑλλομένῳ τὰ τριήμερια, καὶ (καὶ λημπάτον) αἱ τοιαύται ψῆσαι ἢ ἐλλομένῳ καὶ ἢ μιλίω, ἔστι δὲ δύσερμόν ἔστι τὸ τεσσαρήμεριον. Typicum S. Sabæ: ἐν δὲ δύσερμόν ἔστι τριήμεριον, καὶ (καὶ λημπάτον) καὶ ἢ δὲ δύο κῆνῶν ἢ Οὐλαίου τὰς ψῆσαι.

Eirmolion, liber sic dictus, quod ejusmodi eirmos contineat, seu ut præfert illius titulus, περιχον πάντας τὰς eirmos ἢ ἐλλομένῳ ἢ τε δυσποικίλῳ, καὶ δυσμορτοεικῶν, καὶ ἄλλο ἢ ἑπιπέτῳ. Is quem legi editus est Venetiis an. 1643.

ΕἰΣΔΕΚΤΙΚὸΝ, Rationationis pretium, Nov. 13, Leonis Imp. ἢ ἡδὲ ἐπιδιδόντων ἱσασα οἰκημάτων, καὶ ἢ συμπεριλαμβανόμενον ἑξῆς ἐκμεταλλεύσεως, καὶ περιόδου ἐκείσεως ἄρχης, καὶ ἀναπότως ἢ τῶν δικαίων, ἢ ἰσοπέδων καὶ καὶ (καὶ βολοῦ) ἀεμύρου τῆς, καὶ καὶ ἰδίας Εἰσδεκτικῶν καλῶν, ἀλλὰ ἢς ἀν παραπλὴ τῆς πλοιοῦσας ἢ λαχρίδιον πῶν ἀποστασίας, &c. Alexius Patr. Constantinopol. in Jure Græco-Rom. lib. 4. pag. 258. καὶ μάλα ἢς μὴ ἀποστασίας καὶ δίκων, ὅτι ἐν ἑξαιρέσεως ἢ ἀναγκαιῶς ἑξῆς ἢ φρονηστρίων προχρήματα τὰ ἐπιδεκτικά.

ΕἰΣΕΒΑΪΝΕΙΝ, Ingredi, pro εισεβαίνω. Maximus Cythereus 8. Sept. ἠύλαξεν ἀφῆρας πύλας ἐπὶ τῶν κλεισθαιῶν, καὶ ἐσεβαίνουσιν αἱ εἰς τὸ ναυ.

ΕἰΣΗΛΥΣΙΟΝ, Introitum, in Gloss. Gr. Lat. ex quibus emendandæ Glossæ Lat. Gr. Introitum, ἐντεβαίον, εισελθόν, καὶ Hecychius: Εἰσελθόν, τίμημα εἰσόδου, ἢ τίλος. Legendum enim εισελθόν.

ΕἰΣΚΙΟΣ, Umbra, Σκιά, Εἰσκιόπυλον, Umbella, Σκιαδίκιον, σκιάδιον.

ΕἰΣΚΥΡΣΙΣ Incursus. Isidorus Pelusiotæ lib. 1. Epist. 452. ὅταν ἀρίστη χειρὶ πῶν νικῶν ἐργάσθω, αἱ βίβλα μὴ εἰ χειρῶν, ἀλλὰ ἀσκήσεως πεινῶν, αἱ δὲ δίκασαι ἢ καὶ λιτὰς τὰς πρὸς ἢ θῶν ἀρμητῶν. Ita emendat Chazarus, ubi MS. prætulit ὁδὸς αἱ κῆρας πεινῶν. Vide Κύρως.

ΕἰΣ ΝΕΨΤΑ, pro εἰς εὐχων, apud Moschopulum, Nicetam, & alios.

ΕἰΣΌΔΙΑ ἢ Ἐσθίου, Festum Presentationis Deiparæ, quod 21. Novembris celebrat utraque Ecclesia: quando scilicet Templum ingressa est. ἰερὴ ἢ εἰς ἀγία ἢ ἀγίαν εἰσόδου ἢ Ἐσθίου, in Typico MS. Monasterij ἢ Καρθητῶν, cap. 48. Nov. Manuclis Comneni Imp. de Feriis ad 21. Novemb. ὅτι τὰ εἰς τὸ ναὸν Εἰσόδια ἢ Ἐσθίου ἔστι τὴν πανηγύριν. Typicum S. Sabæ, cap. 3. μὲν Νοεμβρίου ἐν τῇ κα, τὰ Εἰσόδια ἢ ἀγίας Ἐσθίου. Codinus de Offic. Anklæ Constantinopolit. cap. 15. numero 6. καὶ πῶν ἢ Εἰσδίων ἢ Ἐσθίου μήνημα, &c. Interdum ἠδὲ Εἰσδὸς ἢ Ἐσθίου dicitur, ut apud Marcum Hieronimum. de dubiis Typic. cap. 6. vel Εἰσδὸς ἐν τῇ ναῷ ἢ ὑπερχύσις Ἐσθίου, ut in eodem Typico ad 20. & 21. Novemb. in Menais, Synaxiatis, &c. Prostat Georgij Chartophylacis Homilia, αἱ τὰ Εἰσόδια ἢ Ἐσθίου, ὅτι προσλήχθη ἐν τῇ ναῷ τελεῖσθω. Laudatur etiam Leonis sermo eodem titulo: ut & Nicephori Gregoræ, λόγος αἱ πῶν ὑπερχύσις Ἐσθίου, διαλαμβάνων πῶν ἡγῶν, καὶ ἢ εἰς τὰ ἀγία ἢ ἀγίαν εἰσόδου καὶ ἀναπότως, in indice MS. Libror. Gr. Bibliothecæ Vaticanæ: præterea in eodem indice Gregorij Archiep. Thessalonicensis, λόγος αἱ πῶν πρὸς τὰ ἀγία ἢ ἀγίαν εἰσόδου, καὶ ἢ ἐν αὐτῇ Ἐσθίου ἢ ἴσον ἢ πανηγύριν δεσποίνης ἡμῶν Ἐσθίου καὶ ἀπαρθέου Μαρίας, & altera ejusdem ἐπιμῆτις ἐκφραστῶν καὶ πῶν αὐτῶν αἱ τὰ ἀγία ἢ ἀγίαν εἰσόδου ἰερῶν ἢ Ἐσθίου. Vide Ἀπόδοσις.

ΕἰΣΌΔΟΣ, Reditus, ut ἔσθδ, Impensa, vox veteribus haud incognita, tamen Græci politico-

res πείσοθ voce utuntur, ut observatum à Budeo. Gloss. Gr. Lat. εἰσόθ, ἢ λῆψις, accipere, obventio. In Concilio Ancyrano Can. 15. ὅθ τὸ πολλοὶ πῶν εἰσθὸν ἢ πεπραμένον ἀποδομένης αὐτοῦ τῶν πλειονῶν ἢ τιμῶν. Ita verit Dionysius Exiguus, ut pote quod totum que sunt vendita reditus eis ipsius majus pretium reddiderit. Literæ Pontificiæ apud Habertum in Archierat. pag. 560. πρὸς ἢ καὶ τὰς τυπικὰς ἑξῆς καὶ τὰς ἰδῆς ἐσθῶν ἀποδομένης ἢ οἷς ἰσθὸν ἢ.

Εἰσδὸς, quod Galli dicimus, recepte & de pense. Vide Δοχίον.

Εἰσδίαζον, Redius percipere. Joannes Antiochenus Patr. de Charisticariis, pag. 180. αἱ εἰς τὸ εἰσδίαζον αὐτῶ βηθισθῶ μόνον, ἔστι καὶ ἐν τῷ εἰσδίαζον. Vide Apophthegmata Patrum in Eucharisto, & Codinum de Offic. cap. 1. num. 2. Εἰσδοσίμα, Redius in Epistola Corefij Medici apud Crustum.

Εἰσδοκά, Rediitum Imperij inventarium, quod Basilius Bulgaroconus Imp. confici jussit anno Chr. 995. Catalogo Imperatorum Constantinopolit. Codino de Orig. subjunctus, in eodem Basilio: καὶ προσέξας ἡμῖς τὰ εἰσδοκά (Leg. εισδοκά) ἰτελεῖσθαι ταῦτα ἐν τῇ πρὸς 5 φ 7. πῶν ἢ γὰρ αὐτὸς πῶν μεταλλάξαι ἐκδύμεθ, ἑξήρῳσι ταῦτα μὴ ἰσάσων, ἰσδύμεθ 5. ἴναι 5 φ δ. Extat hæc Novella in Jure Græco-Rom. tom. 2. pag. 172. quæ Inter cætera statuit Basilius, ἵνα μὴ ἢ ἑξῆς καὶ ἢ ἡμερῶν δυνάμεθ δόπουλιον τὸ δίκαιον τῶν, ἀλλὰ ἵνα ὁ ἴσθδς ἡμερῶν ἀνακαλλῆ τὸ ἴσον δίκαιον δόπ Ἀρῆσε Καίσαρος, καὶ δὲ παρῶν ἢ πῶν τῶν ἀναλλήθω. Hujus Novellæ meminit Scylitzes p. 702.

ΕἰΣΌΔΟΣ, Ingressus Sacerdotis ad altare, seu Evangelij, vel Sacrorum Honorum delatio solemnè quodam ritu ac ceremoniâ. Duplex enim est εἰσδὸς, μικρὰ & μεγάλη, Parva & Magna. Utriusque meminit Anonymus de Ruforum ad Christianismum conversione, MS. ἰπαι αἱ ἰθῆναι καὶ ἑξῆς ἀνδρῶν ἐκείνων ἐν τῷ τριμύνησιν ναῷ εἰσθῶν, ἢς εἰρη, κακίστη ἐσαῶνται τὰ δεινὰ μὴ πῶν ἐν τῷ ναῷ ἰσάσων, καὶ ἀκαθάρτων καλῶν ἰσάσων, πῶν πρῶτον ἢ ἰσάσων μὴ εἰσδὸς γίνον, ἴτα καὶ μὴ ἀλλοῦ ἰσάσων, καὶ αἱ ἰσάσων καὶ δίκαιον ἑξήρῶν καὶ ἰσάσων πῶν ἰσάσων, &c.

Εἰσδὸς μικρὰ, seu Ingressus minor, qui & πρῶτος εἰσδὸς dicitur in Euchologio, pag. 305. & apud Sguroptulum in Hist. Concilij Florent. scēt. 11. cap. 4. est introductio libri Evangeliorum, quo Diacono à Sacerdote tradito, egreditur ille è porta Prothecos, & elevatum ante faciem deferens, subsequente Sacerdote, viam quandam sinuosam tenet, quæ peragrata, ante Sacras fores sistit, ut Sacerdos πῶν εἰσδὸν ἰσάσων recitet. De hoc ingressu intelligendum fortè Concilium Constantinopolit. sub Mena Act. 5. εἰσδὸν ἡμερῶν καὶ τὸ σῶνθαι ἐν τῇ ἀγία τατῇ ἡμῶν μὴ ἀλλοῦ ἐκκλησίας, ἐν ἡμέρῳ κυριακῇ. Hanc εἰσδὸν ἢ ἰσάσων vocat Germanus Patr. Constantinop. in Mystagogia, εἰσδύμεθ ἢ εἰσδύμεθ Nicollas Cabasilas, cap. 1. Sanctus verò Maximus, cap. 8. πρῶτος αἱ πῶν ἀγίαν ἐκκλησίαν καὶ πῶν ἴσαν ἰσάσων, qui cap. 9. innuit unâ cum Antistite tum primum ingressum populum: πῶν ἢ καὶ αὐτὸς πῶν ἰσάσων ἡμερῶν αἱ πῶν ἐκκλησίαν εἰσδὸν. Quo verò ritu, & quæ ceremoniâ, defecatur Sanctum Evangelium, pluribus describit Symeon Thessalonicensis in lib. de Templo, pag. 22. Liturgia Chrysofomi, pag. 67. ἢ πῶν ἢ μικρὰν εἰσδὸν. De ea etiam intelligendus, Leo Grammaticus in Michæle Theophili F. pag. 465. καὶ ἢ εἰσδὸν ἡμερῶν, καὶ ἢ εἰσδὸν ἡμερῶν, &c.

Εἰσοδὸς μεγάλη, quæ ἢ ἔσθ' ἀρίστη καὶ ἀνεπὶ μυστήριον εἰσοδὸς S. Maximo cap. 16. dicitur, majori longè fit apparatu, post lectum Evangelium, Sacerdote Sacra dona nondum consecrata ad altare d. ferente, præcedentibus ac deductibus Lectōribus, Diaconis, & Sacerdotibus, cum cereis. Quam quidem pompam & apparatus describit præ cæteris Nicolaus Cabafilas in exposit. Missæ cap. 24. ὅ ἡ ἱερὺς βεῖθ ἢ ἑὸν δ:ζαλογκίας, ἔρχεῖτο ἰπὶ τὰ δῶρα, καὶ ἀνελόμενος ἰπὶ ἢ κεραλαῖς μάλ' α κοσμίας, ἔξασε καὶ ἑὸν αὐτὰ κομίζων, ἰπὶ τὸ ζουσιαστικὸν ἀνάγει, περιάλων ἐπιπίδης ἐν τῇ ταῦ σελῶν καὶ λαδῶν, καὶ αὐτοὶ ἄδουσι, καὶ προσοπίσκου αὐτοῦ, σὺν αἰσθὶ πάσῃ καὶ ὑλαβεία, δούμῃσι μνήμας παρ' αὐτὸ τυχεῖν ἐν τῇ ἢ δῶρον προσαζομένη καὶ αὐτὸς χωρεῖ, περικυμῶν ἕσθ' λαμπραὶ καὶ θυμιάματα, καὶ ἑὸς ἔχων, τὸ ζουσιαστικὸν ἐσέρχετο. Hanc sollempnem Magni Introitus pompam attigerunt etiam Germanus Patr. Constantinopolit. in Mystagogia, Symeon Thessalonice. lib. de Templo, & de Sacris Ordinari. cap. 3. præterea Allatius de Missa Præf. sanctificat. num. 7. & Jacobus Goarus ad Euchologium, pag. 131. 132. Sed quod idem Cabafilas, & alij addunt universam plebem coram Sacerdote dona solemnium cum pompa deferente humi pro-cumbere, improbatum à Latinis, & Græcis objectum in Concilio Florentino: quòd scilicet ἐν μεγάλῃ εἰσοδῷ τὰς κεραλαὶς κλίνας, μη οὐλὼν τελευταμῶν ἢ ἀρίστη δῶρον, quæ de re consulendus Allatius loco laudato. Vide præterea Liturgiam Chrysofotomi, pag. 73. Eucholog. pag. 245. 684. &c. Cantacuzenum lib. 1. cap. 41. Codinum cap. 17. num. 33. & seqq. & Nomocanonem Cotelerianum, n. 25.

Habebant & alia Officia suas εἰσοδῶν. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine sacri Ministerij καὶ ἀπαρχατοῦ ἐς πάσας τὰς ἡμετέρας τὰς ἡρονίας εἰσοδῶν. & pag. 3. ὅτι θυμιάμα μόνον ὁ ἱερὺς ἐς τὰς εἰσοδῶν πάσας, ἡνὲν ἢ ἱεραπονο, καὶ ἢ ῥεσπέρλας, ἢ ἡσπέρλας. Adde pag. 4. εἰσοδῶν ἢ λυχνίον meminit Euchologium, pag. 357.

Εἰθδικόν, Oratio qua in ingressu S. Evangelij canitur, quæ describitur in Liturgia S. Chrysofotomi, pag. 67. apud Goarum, cum hoc Lemmate, ὡς ἡ ἑσοδῶ ἢ ἀρίστη ἡσπέρλας, καὶ ἢ μυστικῶς, Secretò, dicitur. Aliæ deinde subsequuntur preces quæ altioris voce concinuntur tum à Diacono, tum à Sacerdote, Pentecostiarium: ἐς πᾶν λειψυρίων ἀνίρωνα ἢ Πάσχα, καὶ ἢ ἑσοδῶν, καὶ τὸ εἰθδικόν ἢ Πάσχα τὸ πρῶτον. Εν ἐκκλησιαίαις ὡλεγεῖται ἢ ἑὸν, Rursum, καὶ ἢ εἰθδικόν, ἢ ἐκφωνεῖ ὁ διάκονος, εἰ ἔσθ' ἐν ἡίρῃ, ὁ ἱερὺς, Σοφία ἔρθη καὶ ἡμεῖς τὸ εἰθδικόν, Εν ἐκκλησιαίαις ὡλεγεῖται ἢ ἑὸν, &c. Quæ quidem orationes pertinent ad Minorem εἰσοδῶν: quæ verò ad Majorem, ὡς ἐν μεγάλῃ εἰσοδῶ dicitur Codino de Off. cap. 17. num. 33. cuiusmodi porro sic habetur in Liturgia S. Chrysofotomi pag. 73. Edit. Goari. Vide Typicum cap. 52. 54. Marcum Hieromonachum in Dubiis Typic. cap. 13. 43. 44. 46. &c.

Εἰσοπεδῖον, pro Σκεπίδιον, haberi in Cod. Reg. Codini de Offic. cap. 7. num. 32. observat Goarus.

Εἰσφορά, in Gloss. Lat. Gr. Pensum, Tributum, Inlatum, Inlatio. Rursum: Εἰσφορὰ, Fufio-pes. Εἰσφορῶν, Fufionum. Ita alibi non semel. Vide Henric. Valefium ad Theodorit. lib. 1. capite 11.

Εἰτάνιον, Vide in Ἑλλάνων.

Εκάζοθεν, Præcul, Incubon. Occurrit apud Joannem Canonem de bello Constantinop. p. 195.

Εκατόντάρφακαι, Divinatores nescio qui, de quibus agit Canon 61. Synodi Trullanæ: οἱ μαν-

τησιον ἑαυτὰς ἐπιδοκίματες, ἢ τοῖς λιβερῶν Εκατοβάρφακαι ἢ τοῖσι τοῖστος, &c.

ΕΚΑΤΟΣΤΗ, Usura centesima. ἑκασθιῶν τὸ κ, in Basilic. lib. 9. tit. 3. §. 87. apud ejus Interpretem ad lib. 25. pag. 26. ἑκασθιῶν τὸ κ, ἔσθ' ἔσθ' ἑκασθιῶν τὸ κ, τὸ ἀπαρτῖσι οἱ ἐν θαλάσῃ παραμυθιόμῃσι. Concilium Nicænum I. Can. 17. δεσποζῶν ἑκασθιῶν. Concil. Quinifextum Can. 10. ἑκασθιῶν ἢ παραβύτιον, ἢ δίκαιον, τοῖσι ἢ τὰς λιβερῶν ἑκασθιῶν λαμβάνων, ἢ παυσαδῶν, ἢ καθαρίσῶν. Vide Justinianum in Nov. 88. cap. 1.

ΕΚΒΑΣΙΣ δίκης, Exitus litis. Vox Jurisconsultorum in Basilicis.

ΕΚΒΙΒΑΣΤΗΣ, Viator, in Gloss. Gr. Lat. Aliæ Lat. Gr. Apparitores, εἰσὶν ἢ ὑπερῖθ' τοῖς ἀρχαῖσι προσεδούλοῖσι, ἑκβιβασταί. Basilica lib. 9. tit. 3. cap. 84. ἑκβιβαστῆς ἔσθ' ὁ μὲν ἢ ἀποσταν παρακλήμῃσι ἑπὶ τῷ ἐκβιβάσει τὰ ἀποστανθῆναι. Glossæ Basilic. ἔξκόντορ, ἑκβιβαστῆς. Alibi: Σπέρλα, τὰ δούμῃσι τοῖς ἐκβιβασταῖς, Σαλαρία ἢ τὰ δούμῃσι τοῖς σπυρφοῖσι. Codex Canon. Eccl. Afric. cap. 96. ἔσθ' ἑπὶ τῷ ἑκβιβασταῖς ἐν πᾶσι τοῖς ἢ ἐκκλησίαις ἡσπέρλας πᾶσι ἐπιλογίαι ἀιπθῶναι, οἱ τῶν ἐν ἢ διαφορῇ ἐπιμυθῆναι ἢ ἡσπέρλας. Concilium Calchedonenf. Act. 3. ἢ ἔσθ' ἢ μῆρις τῆς ἀποστανθῆναι ἢ ἑκβιβασταῖσι ἀπαρτῖσι ἐκδούμῃσι. Zacharias Pap. lib. 1. Dial. cap. 4. καὶ ἢ ἑκβιβασταῖσι ἀπὸ τῆς ἀποστανθῆναι, ἢ αἰσθῶν παραπῆσιων. Ubi Gregorius M. habet Executores. Vide Novell. S. Justiniani cap. 6. Nov. 96. 112. lib. 7. Basilic. tit. 4. καὶ ἑκβιβαστῶν, lib. 9. tit. 3. c. 69. Hatmenopolium lib. 1. tit. 4. §. 55. præterea Gloss. med. Lat. in Executor.

Εκβιβάξων πᾶν ἦσθ'ον, Executi sententiam. ἑκβιβαστῶν, Indicari actio, in iisdem Basilic. tom. 1. pag. 517. Glossæ Gr. Lat. ἑκβιβαστῶν, Effectus, Executio, ἑκβιβάξων, Executor, Efficio. ἑκβιβαστῶν ἢ ἀποσταν, Apparitio, Executio rei judicata, in iisdem Basilic.

ἑκβιβαστῶν, Sportule Executoarium. Glossæ Basilic. Σπέρλα, ἑκβιβαστῶν, ἑκβιβαστῶν, σπυρφοῖσι.

ΕΚΒΟΛΗ, Aqua calida in sancta infusio. Nicolaus Cabafilas in Exposit. Missæ cap. 16. εἰσὶ ἢ καὶ ἔσθ' ἐν τῇ μυσταγωγίαι παρακλήμῃ ἡναι, ἡσπέρλα μὲν ἡσπέρλας πλεονῶν, σπυρφοῖσι ἢ ἡναι μόνον τελευτά, οἱ ἐν λῆξῃ, καὶ ἢ ἢ ἡσπέρλα κλίνας, καὶ ἢ ἐν αὐτῷ γρῶν ἢ σπυρῶ, καὶ τὸ τελευτά ἐν ἢ ἐς τὰ ἀρῃ ἐκβολῆ. Vide Zon.

ἑκβολῆ. Diploma Andronici Jun. pro Monembatolis: διδῶν ἡς τὸ κομῆριον ἢ Θεοδόξους ΚΠΙλλους ὑπὲρ ἐκβολῆς ποσούπῃσι νηυσμάτων ἐκατὸν νηύματα ἐν ἢ ὑπὲρ ἐκβολῆς ἀγορᾶς ἑκτῶν παραμυθίαισι ποσούπῃσι νηυσμάτων ἑκατὸν νηύματα ἐν.

ΕΚΒΟΛΙΟΝ, Ἐκσώμα, Abortum, in Glossis Lat. Gr.

ΕΚΔΗΜΕΪΝ, Mori, Triduum: ἰὰν ἄνθ' ἀδελφῶν ἐκδημῆσαι πρὸς κύριον ἐκ ἢ ἀρίστη ταύταις ἡμέραις, &c. Ita Typicum cap. 30.

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ, Defensor, in Basilicis. καὶ ἐκδικηστικὸς ἀγωγῆ, Alibi in rem, in Gloss.

ΕΚΔΙΚΟΙ ἢ πόλιων, Defensores Civitatum, qui ἢ ἀποστανθῆναι ἢ πόλιων dicuntur in Nov. Justiniani 8. cap. 15. Vide præterea eisdem Augusti Nov. 15. quæ est καὶ ἐκδικῶν: Ubi de eisdemmodi Defensores Civitatum munitis multa, Nov. 128. &c. Sacra Valentiniāni & Marciani Impm. in Concilio Calchedonenf. part. 3. cap. 12. εἰδοῦσθ' ἢ ἐν ἑκκλησίαις ἀρχόντων, καὶ ἢ τῶν τῶν τῶν, καὶ ἢ ἐκδικῶν τὰς πόλεις, &c.

Εκδικῶν, apud Tacitos, dicuntur qui voce Græcobarbarâ ἀποστανθῆναι, (de quibus suo loco egimus) apud Leonem Imp. in Taciticis cap. 7. ἡς ἀποστανθῆναι, ἢ ἡμεῖς καλόμεν ἐκδικῶν. Adde n. 40.

Εἰδικός, *Defensor Ecclesie*, Dignitas in Aede Sophiaana, & aliis Ecclesiis. Concilium Calchedonenſe Can. 1. ἡ προβαλλοῦσα ἐπὶ χριστιανῶν, ἡ Οὐκείνοισι, ἡ Ἐδικῶν, ἡ Προμοσίον, &c. Adde Can. 23. Concilium Carthagenſe Can. 75. & an. 12. Balsamonem, pag. 702. Ἐδικός ἢ Ἀποστολικὸν Θρόνον ἢ πρωτοπρεσβύτερος Ῥώμης, in Concilio Constantinopolit. sub Mena Act. 1. Erant autem hæc Dignitate plures in Ecclesia Sophiaana, quorum numerum ad tantum redegit Heraclius Imp. Novella 2. Quatuor tantum recepit Joannes Episcopus Citri, & ex Ordine Presbyterorum fuisset innuit, pag. 328. Duodecim habet Catalogus Allatianus. Ἐδικός Ecclesie mentio præterea occurrit in Codice Canonum Ecclesie Africanae Can. 75. Justinianus in Nov. 74. cap. 4. §. 1. apud Theophanem an. 4. Anastasij, & an. 12. Zenonis, Nilum Monachum lib. 1. Epist. 288. 317. 318. lib. 2. Epist. 164. 210 309. 325. l. b 3. Epist. 132. & alios, in Synaxariis 18. Octob. S. Sebastiani dicitur fuisset Ἐδικός ἢ Ἐκκλησιας.

Ἐκκλησιαστικὸς, *Defensor Ecclesie*, idem qui nudè Ἐδικός. Concilium Constantinopolit. sub Mena Act. 2. Ἰωάννης ὁ Θεοσεβής αὐτὸν πρωτοπρεσβύτερον ἢ Ἐκκλησιαστικόν ἢ ἀριστατάτην μεγαλόθεν Ἐκκλησιας. Ita Photius quidam indigitatur in Concilio Nicæno II. Act. 4. pag. 271. Edit. Libbei. Apud Nilum Monachum habentur nonnullæ Epistolæ variis inscriptæ cum titulo Ἐκκλησιαστικόν, lib. 2. Epist. 240. 242. lib. 3. Epist. 6. Ἐκκλησιαστικὸν mentio est præterea in Novella Justiniani 56. cap. 1. Novella 133. cap. 4. & in Edicto 13. apud Photium in Nomocanone tit. 8. cap. 13. Leontium Episcopum Cyprî in Vita MS. S. Joannis Elezmonis, Balsamonem, & alios.

Πρωτικὸς, *Primus Defensor*, Nam plures extitisse in Ecclesia observavimus. Glossæ Basilic. ἔτω ἢ, ἔτω δοκεῖ. ὁ Πρωτικὸς. Istius porro dignitatis munus sic describit Codinus cap. 1. num. 7. ὁ Πρωτικὸς, εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τὰς αἰχμαλώτους. Ἐ κρητὶς ἢ Ἐκκλησιαστικὸν ἑσθώθων. Catalogus alius Regius: ὁ Πρωτικὸς τὴν πρόθεσιν ἀναρχιζομένην, ὃ κρινὸν τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἑσθώθων. Catalogus Allatianus: ὁ Πρωτικὸς κρητὶς μὲν θάνατον ἑδικῶν, μικρὰς ἑσθώθων, ἢ κινεζομένης ἐν τῇ Ἐκκλησία (ἱερῶν) ἀναρχίρα ἢ τὰς τῶν ἀρχιερέων. Catalogus alius Reg. ὁ Πρωτικὸς ἐκ τῶν οἰκονομῶν ἢ Ἐδικῶν, καὶ τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι ἢ ἐπιτολὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἑσθώθων, χερσὶν ἑλευθέριας, ἢ τῶν λοιπῶν προσφύγων, ἢ ἀποποιήσας, ἢ ἐδικῶν δὲ τῶν ἑπιμαρτυροῦντων αὐτοῖς. Denique Symeon Thessalonicensis, de Sacris Ordinat. cap. 13. ubi de Officiis M. Ecclesie: ἔτι ἢ πάλιν τὴν ἑπιστολικὴν ἐξ ἀρχαίας διχῶς τὰς ἐκ τῶν θείων καὶ ἱερῶν ἑδικῶν νόμων, τὴν φωνὴν, ἢ ἄλλω τινὶ ἀμαρτηματικῶν περιπέτοιας ἐκτατοῦν, ἢ ὅσα ἐπὶ βουθίας αὐτῶν ἢ εὐπρεπῶς δινεύει, οἱ δὲ ἐξαρτῶν χερσίνων) κρητὶς, τὸ θείον λαμβάνοντες ἐκ τῶν ἑδικῶν, τὸ μείζον ἐκ τῶν ἑδικῶν. Adde c. 4. pag. 134. Hæc Dignitate donatus olim Georgius Pachymeres, quod ipsemet testatur lib. 1. Hist. cap. 1. de se scribens: τῶνικα ἢ ἐπὶ τῶν κληρῶν ἑδικῶν θείων, ἢ ἀεζώματων Ἐκκλησιαστικῶν διαπράξας, ἢ ἕως ἢ ἐς Πρωτικὸν φθάσας τιμῶν.

Protecdici Dignitatem olim minoribus annuuntatam, majoribus sine Ἐξουκασίονισι adscriptis Xiphilinus Patriarcha Constantinopolit. Imperante Michaele Duca, factumque suo approbavit suffragio Eustathius Metropolitus Thessalonicensis, cum non deessent qui illud impugnarent, quod imprimis docet Balsamonis Μικρὴν χερσὶν ἢ δὲ οὐκ ὀφείοντες ἢ χερσὶν φωνῶν ἢ ἢ Πρωτικῶν, descripta in Jure Græco-Rom. lib. 7. pag. 459. Joannes Episcopus Citri in Responsis ad Constant. Cabafalam Dyrrachij Ar-

chiep. τὸ ἢ Πρωτικῶν ἢ ἑδικῶν ἐν τοῖς ἑσθώθωνισιν ἢν ἐκπαλαί, ὕστερον τοῖς ὑπερέχουσιν συνωλήθην ποθεῖ ἢ μακαρίας λέξις Πατριάρχου ΚΠ. Γεωργίου ἢ περιλήθην τῆ τὰ ξει ἢ ταύτῃ ἐπιμαρτυροῦσα καὶ γινώσκουσα ἢ ἐν ἀγίοις Μυστηραῖσι Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου, ἑπιμαρτυροῦσα τὸ γέλοῦς, ἢς ἀλλόθως καὶ ἀμαρτηματικῶν πραξῶν, εἰα πνευματικὰ τῶν ἀλλοπίων, ἢς μὴ δοσὶν ἐκ τῶν ἑδικῶν ἢ πραξῶν. Et Anonymus de Offic. M. Eccl. Constantinop. τὸ ἢ ἢ Πρωτικῶν ἑδικῶν ἐν τοῖς ἑσθώθωνισι ἀφόντων ἐν τοῖς ὑπερέχουσιν ὕστερον συνωλήθην ποθεῖ ἢ Πατριάρχου Γεωργίου ἢ περιλήθην.

Πρωτικῶν, *Tribunal*, seu *Secretum Protecdici*, apud Nicetam in Alexio Man. F. num. 7. de quo pluribus egimus in nostra Constantinopolit. Christiana lib. 2. scet. 14. n. 6.

Ἐδικῶν, Idem nudè appellat Balsamon in Meditar. de Patr. pag. 54. τῶν ἑδικῶν ἢ ἑσθώθων βιβλίον ἐπὶ τῶν σκερτῶν ἢ ἑδικῶν. Istius Tribunalis meminit vel certè Ecdici Jurisdictionis, Vita MS. S. Epiphani Archiep. Constantia Cyprî: ἐπίπουν αὐτῶν ὁ μακαριὸς Ἐδικὸν ἢ Ἐκκλησιας καὶ πῶς ἰδὼν αὐτῶν ἐν κρητὶ καθεζόμενον, ἢ τινος δικάζοντα, &c. Ejustmodi.

ΕΚΔΟΣΙΜΟΝ, *Locutivum*, in Gloss. Græc. Latin.

ΕΚΔΟΨΝΑΙ, τὸ ἑπαρτοῦσαι, ἢ ἐν χάριτι δύναι, ἢ ἀρεσκείας ἢ πικτικῶν. Glossæ Basilic. ex lib. 7. tit. 18. Scholiastes Synopf. Basilic. ad lib. 2. apud Car. Labæum: ἐπιπὸν ἐστὶν ἐκδύναμις λόγους, καὶ ἑτέρων ἀποσώθεται λογισμῶν. ὁ γὰρ καθεζόμενος ἐκδύναμις τῶν ἑδικῶν λόγους, ἢ κρητῶν τὰς ἀποτὸν λόγους γινώσκων, καὶ ἑσθώθων, &c.

ΕΚΘΕΣΙΣ, *Formula* quævis *Confessionis fidei*. Vita MS. S. Pauli Patr. Constantinopolit. ἄμα ἢ καὶ ἢ πίσως ἑστῶσιν ἑσθῶν διακρυμῶν) ἢ πρὸς αὐτῶν. Sed præfæritim ita appellata fidei formula ab Heraclio Imp. Sergio Patriarcha instigante, edita, & à Joanne IV. Pap. damnata. Vide Acta S. Maximi Confess. pag. 35. 38. eundem S. Maximum to. 2. pag. 38. & Theophanem an. 20 Heraclij.

Ita etiam appellatus Tomus Unionis factæ in Ecclesia sub Constantino & Romano Imp. defcriptus in lib. 2. Juris Græco Rom. pag. 104.

Eubiseis, *Exemplaria publicis census*, Scholiasti Juliani Antec. in Nov. 17. cap. 8. πρότερον ἀναίκατορῶν τῶν ἀλλοπίων τὰς καλερούμενας Εὐβίσεις ἀκριβῶς διδόναι, ὡς ἐκ τῶν γινώσκων τῶν ἢ πρᾶγματ) διακρυμῶν) Vide ibi Cucujum.

Εὐβισίον, *Expositivum*, in Gloss. Gr. Lat.

ΕΚΘΕΤΗΣ, *Protehim*, *Suggerenda*, *Meniamm*, in utroque Gloss. Vide ἔξωθων.

ΕΚΘΥΜΩΣ, *Ex animo*. Eustathius: τὸ ἢ ἐκ θυμῶ φιλῶν—ἀντὶ ἢ ἐκδιαιθῶν, ἢ ὡς οἱ πώτεροι φασίν, ἐκθύμας.

ΕΚΘΥΡΙΖΕΙΝ. Eustathius ad Iliad. ὅ. ἐπὶ ἢ ἀδύρεον, τὸ ἀπὸ βαίτων, ἐκτυροῦσα ἢ καθύπνῶ, ὡς οἱ αὐτῶν θυμῶς ὁ φασίν πικτικῶν, ἢ μὴ εἶδῶτα θυμῶν: ὕστερ ἢ κοπῆ γλώσσης ἀδύριζεν ἐπὶ.

ΕΚΚΗΡΥΚΤΟΣ, *Execommunicatus*, in Concilio Ancyrano Can. 18. ἀποβλήθῶ, Helychio S. Basilii Epist. 244. καὶ αὐτῶ ἢ ἐκθῶν ἐξέσων ἢ ἐξῶν, ἢ ἐκκαθῶν ποίθων. Et Epist. 246. ἀπαξ ἐκλήθην ἐπὶ ἑδῶ καὶ δατύρω διαπειρῶν, τρίτον ἐπὶ ἢ Ἐκκλησιας ἐπὶ ἐν δημαβιορῶματι αὐτῶν, ἢ ἢ καθεζόμενος, λοιπὸν ἑσθῶ ἀκρηθῶ. καὶ διατελέτω πάση τῇ κώμῃ ἀπρὸς δεῖξῶν αὐτῶν ἢ πρὸς πάσαν κοινοσίαν ποσῶν χριστιανῶν βωθικῶν, ὡς ἢ ἢ μὴ σωμαναμῶνισται ἡμᾶς αὐτῶν ἢ πᾶσι τοῖς καταβῶμα ἢ διαβόλου. Utuntur præterea Gregorius Thaumaturg. cap. 4. Syneſius non smel, & alij.

ΕΚΚΛΕΑ ΜΕΛΕΚ, *Interlocutionem*, in Glossis Jatricis MSS. *Arbor iburis*.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Christianorum Convēntus, collectio. Ita passim usurpat SS. Patres.

Εκκλησία, *Aedes in quam conveniunt Fideles*, & in qua factæ peraguntur Liturgiæ. Observat Procopius lib. 2. de Bello Persico, cap. 9. & 10. Antiochiæ, suâ ætate, Majorem Ecclesiam, κατ' ἕξωλῶν, & nudῆν, ἐκκλησίαν appellatam. Interdum

Εκκλησία μεγάλη dicitæ præcipuè & Cathedralis quævis Civitatum ædes Sacræ. Idem Procopius lib. 1. de Ædific. Justin. cap. 1. τὰ μὲν ἕν τ' Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίας, ἑξ ἑνὸς Μεγάλου καλὴν νουμήσασαι, &c. Theophylactus Simocatta lib. 8. cap. 8. de eodem Templo : τὴτο καλῶν ἐκκλησίαν μεγάλην οἱ Βυζάντιοι.

Sed & si quando eorum quibus dicatæ erant Ecclesiæ istæ majores nomina recitentur, suppositâ Sanctitatis appellatiōne, id sæpè factum legimus: verbi gratiâ, in Codice Canonum Ecclesiæ Africanæ, Synodus acta dicitur Carthagine εἰς τὸ σῆκρον τ' ἐκκλησίας Φωῦσιν. Alia ἐν Ἰσπανίῳ εἰς τὸ σῆκρον τ' ἀγίας Πάικς. Alia rursum Carthagine εἰς τὸ σῆκρον τ' ἐκκλησίας Ρεστίντσκε. At quæ in eadem urbe εἰς πᾶν ἐκκλησίαν Σικύνδ' acta scribitur, id intelligendum de Basilica regionis secundæ: quod firmat quæ infrâ leguntur, εἰς πᾶν ἐκκλησίαν τ' δ' ἄλλης κλίμαθ'. Ita apud Socratem lib. 2. cap. 16. 43. Sozomenum lib. 4. cap. 26. Concilium Ephesinum actum dicitur ἐν τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τ' πόλεως, ἥτις καλεῖται Μαρία Θεοῦκ'. In Relatione Synodi ad Celestinum Pap. ἐν τῇ μεγάλῃ τῇ κ' Ἐφθ' ἐκκλησίᾳ, τῇ ἱπικίλλω Μαρία. Sic porro etiam nudῆ Σορίαν vocabant Templum Constantinopolitanum. Idem Socrates lib. 2. cap. 17. de Constantio : καὶ ἡ κερὸν τῶτον καὶ ὁ βασιλεὺς τ' μὲγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἱκτισεν, ἥτις Σορία τῆ προσηγορίῃ νῦν. Ita cap. 43. & lib. 6. cap. 18. Sozomenus lib. 4. cap. 26. Procopius lib. 1. de Ædific. cap. 1. Σορίαν καλῶσιν οἱ Βυζάντιοι τ' νῦν ἱπικαμενταθὰ πῶ Θερὸ πᾶν ἱπικονομίαν ἀπρὸσασάμῃν. &c. cap. 2. τ' Σορίας τ' νῦν rursum vocat, ut & lib. 1. Persicor. cap. 24. ubi de Seditione Victoriorum, & lib. 1. Vandalic. cap. 6. Denique Concilium Nicænum II. ἐν τῇ ἀγίωτάτῃ μὲγάλῃ ἐκκλησίᾳ τῇ ἱπικονομίᾳ Σορία coactum legimus. Postea tamen ægrè tulere Constantinopolitani si Sanctitatis nomen omniteretur in Ecclesiis nominandis, quod testatur satis Auctor Orationis Historicæ in Festum ὁ Ἀκαθίστου, pag 817. ubi ait Sarracenum, ex eo quòd nudῆ Sophiam nominasset, præcipitem cum equo in foveam decidisse, ac intertuisse. Id porro inde factum putem, quòd hæc omisso sanctitatis hætesum Iconomachorum saperet. Tradit quippe Theophrastus in Vita S. Nicetæ Confess. num. 28. vetuisse Copronymum nē cum de ædibus sacris loquerentur Sanctitatem adderent ἢ κηκίθη ἢ μόνῃ τῇ τ' ἀγίᾳν εἰκόνην ὕβρει, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀγίᾳς μαρτυρίας, τὸ ὄνομα εἰς κατ' ἡπίμωσιν, παραβήλας μὴ λήσαν ἄρῳν, ἀλλὰ εἰς τὸς Ἀποστόλους, εἰς τὸς Πατράρακονα, εἰς Θεοῦδωρον, εἰς Γεώργιον, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εκκλησία καθολικὴ. Vide καθολικὴ ἐκκλησία. ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΙΝ, *Collēctas facere*, *Colligere*, *Συναγεῖν*, *Συναῶσαι ποίᾳν*, quod faciunt Fideles, cum in Ecclesiam coeunt, & sacris Liturgiis intercunt, & colliguntur. Synodus Gangrensis Can. 6. εἰτις σὺν τῷ πᾶν ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησίαζει, καὶ καταφρανῶν τ' ἐκκλησίας, τὰ τ' ἐκκλησίας θέλοι πράττειν, μὴ συνῶν τ' προσῶν τ' κ' γινώμιλος τ' ἱπικονομίᾳ, ἀναθιμαίτω. Ubi Isidorus Mercator, si quis extra Ecclesiam privatim porulis congregans, &c. Dionysius Exiguus: si quis extra Ecclesiam seorsim convēntus celebrat, &c. S. Basilus Epist. 61. αἰσῶσῶν τ' ἡ λῶκα

βασιῶς, διασπῶσῃς τὸ ποίμνιον τ' Χριστῷ, οἷμοι εὐδῆροια ἔρημοι τ' ἐκκλησιαζῶσῃον, αἰ ἐρημίαί πλήρες τ' ἰδουρῶσῃον. & Epist. 72. εὐσῆθῶσῃον ἡ πτεροσῃῶς εἰς πᾶν πόλιν ἐκκλησιασῃῶσῃς μὲν αὐθῆτας. Εκκλησιαζῶσῃον, in Nomocanone Cotelieriano num. 304. quibus scilicet in Ecclesiam convenire licet. In Euchologio, pag. 324. mulier quadragesimo post partum die προσῶσῃ τῷ πᾶν ἰτὶ τῷ ἐκκλησιασῃῶσῃῶν, εἰ τ' ἕν ἄρῳλῶ παρῶν τ' εὐσῆθῶσῃ εἰς πᾶν ἐκκλησίαν. Ubi hic ritus observatur: ut offeratur puer Sacerdoti ante fores Templi, quo Cruce signato, ab eo in Templum inducitur, tum in mediam Templi partem: deinde ad Sanctuarij portas, denique si mafculus sit, usque ad ipsum altare: si verò femina, usque dumtaxat ad speciosas portas, præviis ad singulas stations Orationibus, quæ in eodem Euchologio indicantur. Ita vocem hanc usurpat Sozomenus lib. 1. Hist. Eccl. cap. 2. lib. 2. c. 6. 24. 26. 32. lib. 3. c. 6. 14. 20. lib. 5. c. 1. lib. 6. cap. 8. 9. 23. & alibi non fælo. S. Clement. Epitome de Gest. S. Petri cap. 140. &c. Vide Henr. Valesium ad eundem Sozomen. lib. 6. cap. 11.

Εκκλησιαστήριον, Isidorus Pelusiota lib. 2. Epist. 246. dicitur *Ædes Sacra* in quam ἐκκλησία, seu fidelium Convēntus convenit.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΡΧΗΣ, Dignitas in Ecclesia Constantinopolitana seu Græciana, ex octava Pentade, apud Codinum. Is porro Goaro ad Euchologium pag. 209. dicitur, Qui Ecclesiæ curam habet, & ei ad infans Sacristæ præficitur: cujus promotionem Ordinem descripsit Morinus in lib. de Sacris Ordinarij pag. 116. Idem qui *Princeps Ecclesiæ* appellatur in Ordine Romano. Ait præterea idem Goarus pag. 239. Εκκλησιαρχῶν προσηφῃον esse Ecclesiæ συμπατήριος, crotalis atque campanis, aliquibus in locis, & populum ad Synaxin convocare, eique in ministerio supposita esse alia duo officia minora, τ' Διαβασῶν, seu *Lectoris*, & *Κανθῆλάπης*. Ejus verò sedes erit in dextro Choro, ut Epistemonarchæ in Sinistro. Vide *Επιστημονάρχης*. Pachymerus lib. 8. cap. 37. de Cosma Patr. Constantinopol. ἐν τῇ τ' Ἀρχιεπιστολίῃ τ' βασιλικῆς μονῆ ἄλλας τὸ διακονίας ἐξέλιον, καὶ ἀναγῶν δὴ τ' τ' Εκκλησιαρχῶν. Ita in Jure Græco-Rom. lib. 4. pag. 302. Alexius Patriarcha Constantinopol. dicitur antea obijisse munus ἐκκλησιαρχῶν τ' μονῆς τ' Στεῦδῃν. Varia ejus in Ecclesia ministeria describunt libri Ecclesiastici Græcorum. Euchologium pag. 190. ἐν τῇ ἱερῶν ἱερῶν, εὐδῆροισῃ τ' βασιλείᾳ σὺ καὶ ἑὺθῶς ὁ Εκκλησιαρχῶν τὸ, δεῦτι προσκομισῶσῃν. Adde pag. 236. 471. 746. Pentecostarium: ἀναγῶσῃ τ' καληρῃσῃῶς τ' Χριστοσῃον σὺ τ' ἡνῃμῃς, ἡ τ' Εκκλησιαρχῶν. Alibi: ὁ Εκκλησιαρχῶν διαίματι τὰ κηρία. Triodium Fetiæ γ. Tyrophiagi: τῆλλῃ τ' ἐν τοῖς δεσφῃπτικῆς, ἡ ὅταν ὁ Εκκλησιαρχῶν βεῖλλῃ. Fetiæ 2. Hebdom. 1. Sjunior. καὶ ἀναγῶσῃ τ' καληρῃσῃεσῃ Θεοῦδωρον Στεῦδῃτῃ σὺ τ' προσηφῃ τ' ἐν τῷ τ' Εκκλησιαρχῶν. Rursum: δὲ τ' τ' Εκκλησιαρχῶν καὶ τῶτο σπικῃν ἀρετίσῃς, ἢνα ὅταν τὰ δεσφῃπῃνα δεσφῃσῃν ὑπάρχητῃ ἀίμῃλο ἡμῃρας. Fetiæ 6. ejusdem Hebdom. τῆς ἡανῃσῃς τ' μέλλῃσῃς. τῆλλῃ τ' ὅταν δεκῃ τῷ Εκκλησιαρχῶν, Tyricum S. Sabæ, cap. 1. σὺ μῃμῃ ἱπικημῃ. πρὸ τ' δῃμῃ τ' ἡλῃον, ἡνῃν σὺεῖ ὄρατῃ δεκάτῃ τ' ἡμῃρας, ἀνῃρῃ τ' Κανθῆλάπῃς, καὶ ποίᾳ μετανοίαν πῶ προσῶτῃ, καὶ καλῃθῃ, σῃμαίβῃ τὸ μικρόν καὶ σῃμαρῃθῃσῃ τ' ἀδῃφῃον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀρῃ τ' ἰερῃς, λῃγων, εὐδῃροισῃ ὁ Θεὸς ἡμῃς. εἰτα ἀρῃ τ' Εκκλησιαρχῶν, δεῦτι προσκομισῶσῃν, καὶ τῆλλῃ τ' παρορῃμακῃν Ἀλλῃμοῖ, τὸ, εὐδῃροισῃ ἡ Ἀρῃ τ' μῃς, &c. Ubi observandum in Officiis Ecclesiasticis tres personas nominari quæ in iis obcudis præcipuum obtinent locum, ἱερία, seu Sacerdotem, Sacerdotibus scilicet indutum vestibus, Εκκλησιαρχῶν, seu qui

qui Choro Canentium præest, & ορισῶτα, quali-
bi non semel ἡγάγηται appellatur, ut cap. 2. ὁ ἱεὺς
ἀναστὰς ποιεῖ μίσθοναι ἡγεμῶν, ἢ εἰς τὸπον αὐτῶ, δίδω
ὄτι μὴ ἐοδήμησῃ. Sed & κωνσταντίνος saepe in iis Of-
ficiis cantum inchoat. cap. 2. ὁ ἅ κωνσταντίνος ἐκφανῆ,
Κωνσταντίνος, &c. Ibid. ἄλλων ἕτ' ἡμεμῶν.

Παρεκκλησιάρχης, Pæreclesiarcha Vicarius. Pro
choprodiromus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Εἰκῶν τῆ Δομῆσικῶ, ἢ τῶ παρεκκλησιάρχης.

Μίρας Ἐκκλησιάρχης, ita appellatur in magna Eccle-
sia qui Ἐκκλησιάρχης Dignitate fungitur, quique re-
centetur à Sguropulo in Historia Concilij Florentini
sect. 2. cap. 27. extr. inter εσωρόφορος, unà cum
Chartophylace. Illius meminit præterea sect. 3. c. 10.
ut & Malaxus in Hist. Patr. Sed & in eadem Syno-
do Florentina subscribitur ὁ μίρας Ἐκκλησιάρχης ἡ δι-
καμοσύλας ἀνάκοντος Σιλλήστρου ὁ Συρπύλλου, cujus habet
laudata Historia: ut & alius ὁ Ἐκκλησιάρχης τῆ
τιμίας μονῆς ἀγίας ἡ βασίλεικῆς τῆ ἀγίας ἑσῶς τῆ μεγάλης
λαύρας.

Ἐκκλησιάρχισσα, in Sanctimonialium Monasteriis,
quarum munus multis prosequitur Typicum Mona-
sterij Deiparæ τῆ Κεχρησθιμῶν MS. c. 20 ex quo hæc
selegimus: αὐτῆ φρονίῃ τῆ σωθῆς κόρμη τῆ ἐκ-
κλησιαστικῆς, καὶ τῆ ἀφορισμῶν ἐν τῆ παρῆσι τυτικῆς ἰκασῶς
τῆ φιλίας, τὰ τίποσιμα κηρια ἐργασίμα παραλαμ-
βάνουσα δὸτ τῆ σελουφουλακίας, τῆ εἰς καθηνίμωλ ἡσάμα,
ἡ εἰς ἐκαστῶν ἰορτῶ ἀναλίξιμω τυπιθῆσαι ποιεῖσθαι
τῆ φρονίῃ καὶ τῆ ἐκκλησιαστικῆς ἐν τῆ ἄλλωμῶν κατῶσα-
στεις, καθὼς ἐσῶ τῆ Ἐκκλησιαρχῆς.

Παρεκκλησιάρχισσα, Ecclesiarchisse vicaria, & ad-
jungitur. Ibid. ὄφθαλ τῆ ἡσῶν ἡ τῆ κηριας Ἐκκλησιάρχισσα καὶ
Παρεκκλησιάρχισσα συμποτισσῶσα αὐτῆ, ἡ καθιπερβύσαν,
ἡ συμρηῶσα οἰς τῶ ἀνεκρινίμω αὐτῆ δικομοσῶ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ, Ecclesiasticus. Henricus
Valefus ad lib. 2. Hist. Eusebij cap. 25. triplici sig-
nificatione hanc vocem usurpari apud Scriptores
Christianos observat: ac primò quidem pro Chri-
stiano, ita ut Geniis opponatur. S. Cyrillus in Cate-
chesi 15. σημείον Ἐκκλησιαστικὸν ζῆλιμῶν οἰ Ἐκκλησιαστι-
κοί. Itque hæc quidem notione Alexander Lyco-
politæ de Manichæorum placitis, pag. 18. τῶς δὸτ τῆ
Ἐκκλησιαν videtur appellare. Vide S. Hieronymum in
Præfat. ad lib. de Scripturis. Ecclesiast.

Rursum Ἐκκλησιαστικός opponitur Hæretico, ut
apud Sozomenum lib. 6. cap. 14. καὶ Ἐκκλησιαστικός
ἐρῶσῶμας ἀδιδρας ἐπὶ τῶτο εἰλωσῶ, &c. Apophthegmata
Patrum in Phocæ num. I. ἡπάτῶτο ἀπῶ τῶ πάπῶν καὶ
τῶ Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ τῆ δικομοσύων. Ita etiam usurpat
Gregorius Nyssenus lib. 1. contra Eunomium. p. 330.
& Orat. 2. contra eundem, pag. 481. nempe soli Or-
thodoxi dicuntur Ἐκκλησιαστικός. Denique

Ἐκκλησιαστικός dicitur qui in Clero est constitutus:
Idem Cyrillus Catechesi 17. καθὼς μέχρι σήμερον
βλέτομῶν ἀρχόντας κοσμικῶς καὶ τῶ Ἐκκλησιαστικῶν ἀλο-
μῶν καὶ διδασκαλικῶν. S. Basilius in Epist. ad Mona-
chum Iapsum: πῶς Ἐκκλησιαστικός ἡ κηρῆσι; πῶς λαί-
κός ἡ σκουροτάτην; πῶς ἀνακτίς ἡ τιθῆσι. Alia vide
apud eundem Valefium, & in Gloss. med. Lat. in V.
Ecclesiasticus.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΑΙΚΟΣ. Vide in Eὐδικῶ.
ΕΚΚΛΗΤΟΣ, ἡ, Appellatio, Prolocatio, in
Glossis Gr. Lat. quæ sic definitur à Scholiaste Basili-
lic. lib. 9. tit. 1. Extr. Ἐκκλησίῃ ἡ ὄντιν αἰτίας καὶ μίμ-
ψῆς ἀποφάσεις ἄλλωσ. Ἐκκλησίῃ ὄντιν δὸτ δικαστῆρι οὐ-
δὴποτε ἐφ' ἑτέρον μῶρον διακρίσεις ἀγῶνῆς. Lexicon MS.
Cyrilli: Ἐκκλησίῃ, ἢ ἐπὶ σωθῆς παραίτησις. Vide Glos-
fas. Sed præsertim, Græcis recentioribus,
Ἐκκλησίῃ, dicitur ad Sedem Apostolicam appel-

latis, cùm de utriusque Ecclesiæ diffensione agunt
Nicephorus Gregoras lib. 5. ait tria potissimum ca-
pita à Græcis exterritis Summo Pontificem, quò
utraq; Ecclesia ad Unionem perveniret: ἵκον ἐν, ἡ
γῶσῶν ἡ κοσμία ἐφ' ὅρον τῶν κεφαλῶν, ἕως μὲ τῆ ἐν
ἱεραὶ ὑποστάσις τῆ Παπῶς εἰς τὰ διττοῦ μνημονεύου-
σῶν τῶς τῆσῶν Πατριάρχης δὸτ τῆ ἰκλήτην. τῶτο
ἡ ὄντιν, ἡσῶσαι τῶ ὁλομῶν, καθάπερ εἰς μείζον καὶ ὀ-
τελεχῆτερον ἀνατίχων διακρίσεων, τῶ τῆ παλαιῶν Ρώμης
καὶ τῶ τρίτον, τῶ περιόλεον ἀπῶσι. Vide Codicum Ca-
nonum Ecclesiæ Africanæ, cap. 28. 96. Pachymetron
lib. 5. Hist. c. 12. Sguropulum, & alios eujusmodi Scrip-
tores infimæ ætatis.

Ἐκκλητίς, ὁ Ἐκκλησιάρχης, Appellatur, in Glossis.
Ἐκκλητίων, Ἐκκλησιών, Appellare. Germanus Patr.
Constantinopolit. in Epist. ad Cyprios pag. 17. καὶ τῶ
μὴ καλοῦσθαι τῶς Ρωμαίους—ἰουλιανῶν ἀπῶ: Ἀλίως. Inter-
pres Concilij Lateranensis c. 36. μὴ ἀποστῆμιεν ἰαν δὸτ
ταῦτῶς τῆ ἀπειῶν ἡ μὴ ὁλομῶν Ἐκκλητίσι, &c. Vide
Ἐκκλητίων.

Sed placet hoc loco describere ex Anonymo MS.
de Judiciis Imperialibus, Patriarchalibus, & aliis,
quæ apud Orientales tribumalia appellationi subja-
cuerint, vel non, cùm hæc ad Historiæ Byzantinæ
illustrationem quodammodo pertineant.

Τὸ αὐτοκρατορῶν ἡ βασίλεικῶν κηρῆσι Ἐκκλητίω ἡ
ἰσοκρησί, ὃς ἀνακλησῶν ἐφ' ἑτέρω, ἀλλ' ὑπὸ τῶ αἰ
ἰπῶσῶν τῆ, καθὼς τῆ ἐξέσῶσις Μωῦσῶ τῶ ἰπῶσῶν τῶς
κρησῶς νόμον ἰβέλο.

Τὸ τῆ Πατριάρχου κηρῆσι Ἐκκλητίω ἡ τῶ ὄντεον,
ὃς ἀνακλησῶν ἐφ' ἑτέρω, ὡς ἀρχῆσι αὐτῶ τῶ Ἐκκλη-
σιαστικῶν κηρῆσι, καὶ εἰς αὐτῶ ἀναλίξῶ καὶ ἀνεσῶσι;
αὐτῶ ἡ πῶς ἑτέρω, τοῖσῶν γῶ τῆ ἀρχῆ ἰπῶσῶν τῶ
πνευματικῶς, ἡ αὐτῶ ὄφ' ἰπῶ.

Ἠ τῆ Ἐπαρχῶς τῶ Ἐκκλητίω ἡ ὀνοκῆσι, πλῶν ἰπῶ
μόν τῆ Βασιλέως ἀλλ' ὃς τῆ Κοιτίσι, ἀλλὰ καὶ
αὐτῆ ἰπῶ τῆ Βασιλέως μόνον σκεπῆσι, καὶ τῆ ταξῆσι
πῶτερον τῶ τῆ Ἐπαρχῶς κηρῆσι, ἀλλ' ὢν ἀγο-
πον τῶ ἐκ μίας ἀρχῆς προιερχῆσιμῶ ταξῆσι μῶν ἀλλῶ-
λων προίχων, μῶδῆ εἰς ἑτέρω ἑτέρω πῶς διῶρ-
σῶν.

Τὸ Ἀρχιεπὶσκό κηρῆσι Ἐκκλητίω ὀνοκῆσι καὶ ἀνα-
κλησῶν ἐπὶ τῆ τῆ Βασιλέως, ἐπὶ τῆ τῆ Πατριάρχου, ἀλ-
λα καὶ ἐπὶ τῆ Ἐπαρχῶς, καὶ ἐπὶ τῆ Κοιτίσι, ὢν γῶ
πῶρον ἀφῶσι τῶ ἀρχῆς, τοῖσῶν πλείον καὶ τῶ θεοδῶν,
καὶ πλείον τῶ διορθομῶν καὶ ἀνακλησῶν τῶν δῶν.

ΕΚΚΟΥΒΙΤΟΣ. Vide in ΕΞεῶσι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ, in Glossis Chymicus MS. ἐφ'
λευκῶσι, καὶ ἐκτεφῶ, καὶ ἰδιορῶσῶσι τῶ ἰδῶν.

ΕΚΚΕΚΤΟΙ, Eleiti, Hæretici ex secta Mani-
chæorum, de quibus in Anathematismo Hæresis
Manichæor. apud Cotelerium in Notis ad Recognit.
Clement. cap. 373. & in Gloss. med. Latin. in
Eleiti.

ΕΚΚΛΗΤΩΡ, Susceptor, Conditor, publicorum
tributorum Exceptor, in Nov. Justiniani 130. c. 3.
Nov. 134. cap. 1. Nov. 149. cap. 2. 3. Codex Ca-
nonum Eccl. Africanæ Can. 16. ὁμῶσι πῶρον ἴνα ἰπῶ-
σοποι, ἡ πρεσβυτέρω, ἡ δικομοσύ ἐκκλησιῶς μὴ γίνωσι,
ἡ προκροσῶσι. Ἐκκλησίῃ, Conditio, in Basilic. lib.
3. tit. 1. Vide Salmasium de Modo Ufurar. pa-
gina 829.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ. Enstathius: Ἐπὶ τῶ δῶ, ἀτῆ τῆ
ἡσῶσι καὶ ἐπῶσῶσι, καὶ ἰκον δὸτ τῆ λῆξῶν ὁμομο-
πολιμῶν ἡμῶσ ἡ παρῶσῶ, ἀφ' ὃ καὶ λῆξῶν τῶ εἰ-
σῶν ἐν ὄδῶν, καὶ ἀπῶ τῆ χωρῶσι τῶ τῶ ὁμομῶ,
ἐκλεσῶν. Hinc ἐκκλησίω προ ἰπῶσῶν, apud Ni-
cætam, quòd in locis lævibus & complana-
tis facili fit lapsus. Glijfer dicimus. Vide ἐκ-
λεσῶ.

ΕΚΛΟΓΑΔΙΝ, pro ἐκλογῇ Codex MS. Evangeliorum Bibliothecæ Barberinæ apud Allatium in Differt. 1. de libris Ecclesiasticis Græcor. ἐκλογαδῶν ἢ τελεσθῶν ὑπερβόλων. &c. Nisi legendum sit Ἐκλογαδῶν, pro ἐκλογαδῶν, ut in alio Codice MS. Bibliothecæ Barberinæ, apud eundem Allatium legitur: ἐκλογαδῶν ἢ ἀγίων ὑπερβόλων ὅλων ἢ ἰουαῖτῶν ἢ καθαρῶν κτλ διὰ τῆς περιτομῆς, &c.

ΕΚΛΥΣΤΗΡΙΟΝ, Κλυστήρ, in Fabulis Æsopi Græcorbarb.

ΕΚΛΥΤΑΝΕΙΝ, *Abolovere*, in Vita MS. S. Theodori Syccotæ.

ΕΚΛΩΖΕΙΝ, *Excludere omnia*, ἐκκλώζειν, Gall. *Exclorre*. Fabulæ Æsopica Græcorbarb. pag. 122. ἴρι-
δα ἦσαν αἰγᾶ ἢ ἄφιδος, καὶ μὴ ἐπιμύλειον ἰθίμαρ, καὶ τὰ ἐκλώζει. Ubi Gr. Cod. ἐπιμύλειος ἐκκλωζαῖσα ἰθίμαρ.

ΕΚΝΙΚΗΣΙΣ, *Evistio*, in Basilicis. Vox JC. ΕΚΠΕΛΑΤΩΡ, *Expellator*. Glossæ Basilic. Ἐκπιλάτωρ, πᾶς ὁ αὐτοκράτωρ διοικῶν λαχῶν ἢ πόλεων. Videtur legendum Ἐκπιλάτωρ, Nicéphorus ἀπὸ παραφρ. πολ. cap. 5. αἱ χώρας διὰ αὐτῶν τὰ καὶ ἢ ἐκπιλά-
τόρων μεμνημένους. Nisi illic legendum sit ἐκπιλατόρων, inquit Meursius.

ΕΚΠΕΛΛΕΥΤΗΣ. Vide Ἐξπιλλοῦντις.

ΕΚΠΙΓΓΑΤΟΣ, Conciliabulum ad Quercum coactum adverbis Chrysofotomum, apud Photium, ὅτι ὑβρίζει τὴν ἐπισκοπὴν, καὶ ἐκπιγιάτης κελύει ἐκπιγιάταις ἢ οἰκίας αὐτῆς. Idem Conciliabulum in Jure Græco-Rom. p. 556. ἐκπιγιάτης præfert.

ΕΚΠΛΟΡΑΤΟΣ. Vide in Ἐξπλωράτωρ.

ΕΚΠΑΥΣΙΣ ἢ ἀγία σφαγίς, *Ablutio altaris*, quæ fit in Magna Festâ quinta, in Euchologio, pag. 623. Vide Gloss. med. Lat. in V. *Al-
tate*.

ΕΚΣΙΚΕΤΑΡΙΟΣ. Glossæ Basilic. Ἐκσεκίτωρ, ἄσπιδος ἢ οἴτου. Ubi Meursius legendum putat δὲ εκσε-
τάριος. Málím, Ἐκσεκίτωρ, Ἐκσεκίτωρ.

ΕΚΠΡΟΘΕΣΜΗΣΑΙ, *Moram facere*, in Bas-
fil. vox JC.

ΕΚΣΕΠΤΩΡ, *Exceptor*, Concil. Chalcedon. Act. 1. ὁ καθορισθῶν Ἐκσεπίλωρ ἢ ὄντι εκκρινῶν. Uturur etiam S. Epiphanius pag. 829. & Nilus Mon. lib. 1. Epist. 150. lib. 2. Epist. 34. 148. 197. 269. ubi interdum scribitur Ἐκσεπίλωρ, ut est in Basilic. Vide Gloss. med. Lat. in *Exceptor*.

ΕΚΣΕΚΟΥΒΙΤΟΣ. Vide Ἐξσεκίβηθ.

ΕΚΣΤΑΣΙΟΝ, *Stationis desertio*. Harmenopol. lib. 1. tit. 16. §. 8. ubi de milite: αἱ ἑτήριον αὐτῶν ἔξ-
στασίον ἐστὶν ἰσθμῶν, ἢ αὐτῶν ἢ ἐκείνων ἕκστασιον χρε-
μασίον, ἄλλοι τῶν κληρονομησάντων ἰδέσθαι, &c.

ΕΚΣΤΑΣΙΣ ὑπαρχήτων, *Cessio bonorum*. Ἐκστῆ-
ται, *Bonis Cedere*. Ἐκστῆς, *qui bonis cessit*, in Basilic. tom. 1. pag. 524. Ἐκστῆσιον, *Cessio bonorum*, in Nov. 135.

ΕΚΣΤΗΘΥΖΕΙΝ. Vide in Στῆθῶθ.

ΕΚΣΤΡΑΜΒΟΥΛΙΖΕΙΝ. Vide in Στραμ-
πούλιζον.

ΕΚΤΑΓΙΑΤΙΚΑ. Vide in Ταγῆ.

ΕΚΤΗΝΗ, *Ektenis*, vox Liturgica, quæ certa precum series intelligitur, quod *Ektenisa*, longiuscula, & prolixior fit: (vel quodd lentâ voce dicatur: quomodo, *εκτενω*, in Lexico MS. Cyrilli, est *ἐπιμαρῶν*.) Subauditur enim ὑψῆ, vel *διαικῶς*, aut *ικε-
σία*, quemadmodum ὑψῆ καὶ ἐκτενω dixit Lucas Act. 2. & ex eo Nilus Monach. lib. 3. Epist. 41. lib. 4. Epist. 61. Theorianus in Legat. sub finem, Sophronius in Vita S. Mariæ Ægyptiacæ, & alij: ἐκτενω δὲ ἰσθμῶν Methodius de iis qui abnegarunt, & Symeon Thesalonicensis de sacris Ordinari, cap. 9. pag. 176. καὶ

προσδύχῃ ἢ Τρισάθῃ γινώσκῃ, ὁ δὲ αἰκωνῶν τὰ ἢ ἐκτε-
νω ἐπὶ τῷ ἁγιῶν ποιῶν δὲ ἰσθμῶν. Mox: ἰκεσία ἐκτε-
νω vocat: ὁ ἢ Πατριάρχης πλὴν ὑψῆ ὅτων καθ' ἑαυτῶν
ἢ ἐκτενω ἰκεσία, ἐκπῶν, ὅτι ἰδέσθαι, &c. à Litur-
gia S. Basilij ex Cod. Reg. ὁ ἰερὸς ποιῶν πλὴν ὑψῆ ἐκ-
τενω ἰκεσία, ubi Cod. Barberinus ὑψῆ ἢ ἐκτενω
habet. His porò verbis ἐκτενω ὑψῆ seu ἰκεσία, in
Liturgicis, intelliguntur preces quæ pro plebe
—, quæ adest, vel etiam abest, sunt: in quibus scilicet
recensentur ij pro quibus Ecclesia supplicat: verbi gratiâ pro plebe circumstanti, pro Principibus,
Antistitibus, Monachis, Ecclesiarum fundatoribus &
Benefactoribus, Catechumenis, &c. Eæ autem incipiuntur à Diacono, qui populum circumstantem ad ejusmodi preces invitat, hæc ut plurimum formulâ,
Εὐχένιος δὲ θεοῦ, vel δὲ θεοῦ ἰσθμῶν, &c. Cui
responder Chorus: quibus exactis, has Oratione concludit Sacerdos, quam secrete dicit, ut est illa
quæ habetur in Missâ S. Joan. Chrylostomi post lectum Evangelium: Κύριε ὁ θεός ἡμεῶν πλὴν ἐκτενω
ταύτων ἰκεσίων ἀπὸ δόξης καὶ δόξης ἢ δόξης σε, καὶ ἰκε-
σίων ἡμᾶς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἰκεσίων, καὶ τὴν οἰκίαν σου,
&c. Euchologium Goati, pag. 54. Ἐτα λέγει ὁ
Διάκων, ἄσπιδε τὴν, πλὴν ἐκτενω ἑλπίων ἡμᾶς, ὁ θεός
καὶ τὸ μέγα ἰσθμῶν σε ἢ δὲ θεοῦ ἰσθμῶν ἡμεῶν.
ἢ δὲ θεοῦ ἰσθμῶν ἡμεῶν καὶ τὴν οἰκίαν σου, &c. Paracle-
ticus: καὶ πλὴν ἑλπίων, βαλὼν ὁ ταχέως μεταχρῶν πλὴν
σωμῆθι μελίσσιον πρὸ προσώπου ἁλλοῦ τὸ ἢ ἡμέρας προ-
κείμενον, — Ἐτα ὁ σωμῆθι ἰκεσίων, τὸ Καλάζωλον. Typi-
con cap. 2. καὶ ποιῶν ἢ σωμῆθι ἰκεσίων. Pentecostarium:
Ἐτα λέγει ἡ τροπαιὸν τῷ ἀγίῳ, — ἰκεσίων καὶ τὴν ἰερῶν
& ἀποκρίσεων. Alibi: ὁ ἀσπιδῶν, ἢ κληρονομία τὸν χρε-
σθῶν, ἢ ἰκεσίων καὶ τὴν ἰερῶν, καὶ ἀποκρίσεων. Rufinus:
τροπαιὸν ἢ ἰσθμῶν, ἢ ἰκεσίων, καὶ ἀποκρίσεων. Ibid. ἰκεσίων καὶ
τὸν, Καλάζωλον κύριε, &c. Tridium 2. Fer. 1. Hebdom.
Jejun. in Lychnico: Ἐτα λέγει ὁ διάκων τὰς αἰτίσεις
ἢ ἰκεσίων, ἡμᾶς ἢ ποιῶν μελίσσιον γ'. Oculor paf-
sim in libris Ecclesiasticis Græcorum. Sed & hanc
vocem ἰκεσίων nudè usurpavit Georgius Syncellus in
Chronogr. pag. 107. pro quibusvis preceationibus:
ταύτης καὶ τὸν πρῶτον βασιλεῦς, ἢ ἡσθῶν ἁφρικανῶν,
ἢ περιβήθῃ, ἢ ὅν τὰς ἰκεσίων ἀνέθρον ἐστὶν πανηγυ-
ρῶν ἢ χωρῶν ἰσθμῶν. Cujus quidem vocis notionem
se ignorare fateatur Scaliger.

Ejusmodi verò supplicationum alie sunt μελίσσιον, quæ in plures precunculas diffunduntur: alie μεμῶν, quæ in pauciores. De Majoribus, ita Euchologium, p. 7. ἐστὶν μεμῶν καὶ, ἔξω ἢ ἀγίων θυρῶν, ἢ ἢ μεμῶν
ἰκεσίων, καὶ ὁ ἰερὸς ἰσθμῶν ἡμεῶν πρὸ προσώπου ἡμεῶν, ποιῶν ἰκεσίων μεμῶν, ἢ ἰκεσίων ἢ ἀγίων θυρῶν, καὶ πλὴν ταύτων, &c.

ΕΚΤΙΘΕΜΕΝΟΝ βρέθῃ, *Expositum*, in Gloss. Gr. Lat.

ΕΚΤΟΣ. Vide in Ἐξω.

ΕΚΤΡΑΟΡΔΙΝΑΡΙΟΣ, *Extraordinarius*. Suidas & Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. ἰσθμῶν ἰσθμῶν, ἡμεμῶν λέγει, ἢ δὲ ἢ ἰσθμῶν. Auctor in-nominatus apud eundem Suidam in V. Πραξῶν, qui est Polybius: ἐστὶν ἢ παραρροῦντων συμμάχων ἰσθμῶν τε καὶ πρῶτος ἰσθμῶν τὴν δὲ ἰσθμῶν Ἐκτραορδινάριος, ὁ με-
στρῶν καὶ ἰσθμῶν. In Basilic. lib. 54. ἀπο δὲ ἰσθμῶν, καὶ ἰσθμῶν λατρυγῶν, καὶ ἰσθμῶν ἰσθμῶν, καὶ ἰσθμῶν ἰσθμῶν, οἱ κληρονομῶν πλὴν καὶ ἰσθμῶν ἰσθμῶν ἀπο-
κρίσεων. Occurrit non semel in lib. Jurisconsultorum, sed crebrius cum ἔ, pro κ. Ἐκτραορδινάριος.

Ἐκτραορδινάριος, *Extraordinarius*, ἔξω τῶν ἰσθμῶν, in Glossis Basilic. Alibi: Ἐκτραορδινάριος, ἔξω τῶν ἰσθμῶν, ἢ ἰσθμῶν.

Ἐκτραορδινάριος, *Judicis Decreto flagellari, puniri*. Eadem Glossæ: ἰσθμῶν ἰσθμῶν, σφραγῶν. Legen-
dum

ΕΛΑΙΟΤΡΟΠΟΣ, *Olivetum*, Ἐλαρὸν in Corona pretiofa.

ΕΛΑΙΟΦΟΡΟΣ, *Accipitris* genus. Demetrius Constantopolitanus lib. 1. Hieracophojij, cap. 2. ἡ καλὸν μῦθ' ἔσθ' ἢ πολλῶν Ἐλαιόφορῶν, ἔλιγο-
ῖσθ'.

ΕΛΑΙΠΡΙΝΟΣ, *Alaternus*, *Philira*, arbor. Vide Bellon. lib. 1. obscrv. cap. 42.

ΕΛΑΙΩΝΑΙ, *Curatores olei emendi gratia creati*. Vide Anton. Augustinum ad Modestinum.

ΕΛΑΠΡΟΣ, pro ἔλαμπρῶ. Anconymus Grecobarbarus MS. de Lapidibus: Γραῖσά, ἴνι κελίη, καὶ καθάρια, καὶ ἔλαπρον χλορῖ. Rursum: τοπᾶτρη ἴνι πέτρα κορηθῆ ἐς τὸ χλορῖ ἢ ἀλωφῶσινα, ἔλαμπρη εἰδὴ πῶν Σωμῶν.

ΕΛΑΣ, *Oleum*, Ἐλαον. Vita S. Pachomij, n. 30. τότε ἀπίστων αὐτῆ ἔλας ἐχρῆς, καὶ ἔλαπον αὐτῶν ἐν πί-
σθ, καὶ ἰαθῖ.

ΕΛΑΣΥΑΙ, *Ordines remigum qui ἰαῶν* dicuntur, *in navibus*. Leo in Tacl. cap. 19. num. 7. ἰκασ-
θ' ἢ τ' ἄρομόναι ἐμῆκῆς ἔσω καὶ σύμμετρη, ἔχον
μῶν τὰς λεγομένης ἔλασις δύο, πῶν ἢ κατῶ, καὶ πῶν
ἄνω. Idem num. 8. ἰκασθ' ἢ ἔλασις ἔχρητο ζυγῆς τὸ
ἔλαχρῶν πῆνι καὶ εἰσοῖ, ἐν οἷς οἱ καπῶλαῖ καθῶσθ-
ῖν. Denique num. 19. εἰ ἢ τινος ἢ ἐράνῶσθ' ἀνά-
δρως ἰπῶν, τῆτες ἐς πῶν κατῶ ἔλασιαν τῆς παρα-
πιματῖ.

Ἐλασις, *Volatus*. Orneosophium: pag. 244. αἱ
δυσομῆαι αὐτῆ (ἢ τῶν φαλακκῶν) πάλαια μακρὰ ἢ ἔλα-
σις αὐτῆ. Sic Virgilius dixit *Remigium alarum*. Sed &

Ἐλαῶν, *Alarum penna*, dicuntur in eodem Or-
neosophio, pag. 245. οἱ ἰαῶν αὐτῆ δισκοκλαῖοι,
ἴνα μῆτι ἐσὶ ἐμκτοῖ, μῆτι σωροῖο. pag. 246. οἱ ἰα-
ταῖ αὐτῆ ἴνιοι, πῶν δισκοκλαῖοι, καὶ ἴνα καθῖσθ' ἔ-
λάρῶν. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieraco-
phojij, pag. 137. τ' σωμῶντων τῆ πῆσις ἢ ἄλλων
δυσῶσθ' πῆρων, ἢς ἰατάς περιωμῶς καλῶς, ἔσθ' τὸ
δ' αὐτῆ ἰλανῶσθ' καὶ κατῶς διελαι διατιμῶσθ' τὸ
ἰαίον πῆλασθ', &c. Alibi: ἰαν ῥομῶσθ' ἢ ἰραῖ τῶν
αἰῶνας, ἴπῆσι αὐτῆ τῶν ἰατάς. Adde cap. 113.

Πρῶταῶν, *Prima alarum penna*. Idem Deme-
trius lib. 1. cap. 4. pag. 12. καὶ ἴαν τὰ βασιλιουσα
μακρὰ ἔχρη ἴσα ἢ πῶν πῆλασθ' κατῶν, &c. Ubi perperam
Editum ἠρωῖλλῶτων.

Ἐλατῆρας, idem quod ἰαῶν. Idem Demetrius lib.
1. cap. 101. ἐς τ' δισκοκλαῖο τῶν ἰατάς. Ὅταν ἴδῃς
ὅτι ἀγαθῆ τῶν ἰλατῆρας αὐτῆ τὸ ζῶν, &c. Vide pa-
ginas 134. 135.

Αἰρελαῖον, *Alas extendere*. Idem Demetrius lib. 1.
cap. 155. p. 133. πῆλιν αὐτῆ τὰς μασηχῶας χρῆν, καὶ
βύλοη χαλκῆα κακαυτῶν αὐτάς, καὶ ἰδῶσι αἰρελα-
τῶν.

ΕΛΑΤΙΚΟΝ, *Merces que datur homini equi-
tanti, seu equo velli*: Est enim ἰλανῶν Grecis *egno
vehi*, *Equitare*. Occurrit non femel in Rationali per-
sequatorum MSS. præter locum descriptum vide in
quodam: en alius: ἰεῶσι ἢ αἰζωμῶν τ' ἢ νομῶμα-
των ἀπατήσιος, αἰζῶν καὶ ἰσῶσθια σῶν τῆ ἰλατικῶ
σῆρισμῶν ἐς ἴν, δῖκα, καὶ ἴτας ἰαῶν, πῆσιον γδ ἢ
δῖκα νομῶμάτων, ἴα ἀναβῖσθ' ἢ ἰσῶσθια σῶν ἰλατικῶ,
&c. Extat ibidem titulus, ἔσθ' ἢ ἰσῶσθιῶν καὶ ἰλατικῶν.

ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ἢ πῆσιος, ἢ δαντῆρας, ἢ ἄσιτες
κατῶσῶσως, *Maxima*, *Minor*, & *Minima capitis
diminutio*, in Basilic. lib. 16. tit. 8. §. 39.

ΕΛΑΦΙΚΟΝ, *Elaphoboscum*, apud Interpol.
Diofcorid. cap. 485.

ΕΛΑΦΙΝΕ, *Ægyptiis*, *Veratrum nigrum*, apud
Interpol. Diofcorid. cap. 733.

ΕΛΑΦΟΣΚΟΡΔΟΝ, *Braffica Canina*, δόπου-
ον, apud Interpol. Diofcor. c. 663.

ΕΛΑΦΡΟΝ, unus ē 19. tonis Moficæ Greciani-
cæ. Vide in φωνῖ.

ΕΛΒΑΧΑΡ. Anonymus de Oxyemite: καὶ κό-
ραλλον ῥῆσιον, καὶ ζῆπῆτ' ἢ ἰλβᾶχαρ, καὶ ἄλλας ἀμμα-
νικῶν, &c.

ΕΛΒΟΥΝΙΟΝ, *Diellamum*, apud Interpolat.
Diofcor. c. 442.

ΕΛΕΒΟΡΥΖΕΙΝ, πὸ ἐλεβόρον πῆσιον, *Eleborum
potiare*, in Scheda Basilica.

ΕΛΕΪΤΙΣ, *Helixine*, apud Interpolat. Dio-
fcorid. cap. 621. 668.

ΕΛΕΝΟΣ, Ἄνῶν, pro Ἐλενώσ. Anonymus de Nu-
ptiis Thefei lib. 3. Extr.

Οὐτῶς μὲ δάκρυα ὁ ἄνῶς γιναῖται τῶν ἰαῶν.
Pauld ante.

Καὶ μὲ τὰ μάτια τὰ ἄνα μῶρη νὰ πῶ ἰβῆλιπῖ.
Lib. 4.

Καὶ τόρα θησκομ' ἰνῶς ἐς τῶν πῆσιον.
ΕΛΕΤΤΟΤΑΡΙΟΝ, *Eletharium*. Occurrit
apud Agapium Cretensem in Geoponico, c. 131.

Λατῶσθον, voce truncatâ, apud Myrcpsem de An-
tidotis cap. 73. in Cod. MS. ταῦτα παντῶ κόζας, καὶ σῖ-
σας καλῶς, ἴαυ σῶσᾶσθ' ἢ λατῶσθον. Adde cap. 497.

Ἐλυλασθον, apud Joannem Jatrofophistam MS. cap.
270. &c. Vide Gloff. med. Lat. in *Eletharium*.

ΕΛΕΤΧΕΡ, in Glossis MSS. *Jatricis* ex Cod.
Reg. 190. ἢ ἔχρη τὰ ἄνω, *Flores Schœni*. In aliis Sa-
raccenicis Ἐλῆτχαρ scribitur.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΖΕΙΝ, *Gandere*, *Hilarem se
præbere*. Mofchopolus: Εἰς προφανῶν μῆμῶσθ' ἰπῆ
σῶσθρακαῶσθ'ον καὶ ἰδῶσι ἐλεθρομῶσθ'ον. Apud Nicetam
de Manuèle Imp. νῶν γδ ἰαν ὁ Μανουῆλ καὶ ἰραλικῶς τῆ
τ' ἀνεμῶν καὶ σῶσθ'ον προσῶσθ'ον. Ubi Cod. Barbarog.
καὶ ἰλευθῆρο, pro ἰραλικῶς præfert.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, seu ἰλαθῶσθ'ον χωρία, *Li-
bera*, & *immunia ab exactionibus*, in Nov. Justinii
de Sacris Domibus c. 4. ubi opponuntur ἰλαθῶσθ'ον.
Vide in ταμῶσθ'ον.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΒΟᾶΝ, more liberorum loqui,
verba facere, seu potius testimonium dicere, quod
non licebat servis ad verus Dominos. Demetrius
Chomatenus in Responsis pag. 332. τῆ σημαῖς τὸ,
μὴ ἰλευθῆροσθ' ἢ δῖλον ὅσπερ τοῖς δῶνικῶς ἀνήθῆριος οἱ
ταβθῶσθ'ον ἰσῶσθ'ον εἰδῶσι: s̄ n̄mpe in instrumentis
emptionum servorum addere solabant *Tabelliones*,
servis ejusmodi emptitiis non licere, μὴ μόνον ἐν αὐ-
τοῖς μῆσιος ἢ δῖλας φωνῶν αἰρῶν προσῶσθ'ον ἐνθῆσι
καὶ ἰλευθῆριος καὶ τ' δῖσῶσθ'ον, ἀλλ' ἐδ' ἄν, ἐι καὶ ἰλα-
θῆριος ἀζωσθῶν, πῶν τοιαῦτῶν ἀναλαθῶν πῶσθ'ον. ἴβον καὶ
ἰπῆσιμον ἢ ἰλευθῆροσθ'ον ταῦτες οἱ ἀπῆλθῆριος πῶ ἀνα-
δῶσθ'ον ἐκληρωσθῶν. Deinde de vocis significatu hæc
subdit: ἐς ἐσ κεφαλαῖον ἢ ἰπῶν, καὶ δῖλῶ καὶ ἀπῆλυ-
θῆρο ἢ ῥῶν ἰλευθῆρο πῶσθᾶσθ'ον ἀπῆσθῆρῶν. Vide
Gloff. med. Lat. in V. Fox.

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙΝ, *Manumittere*, Ἀπολύειν
in Glossis Grecobarbar.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΜΕΝΟΣ ὑπὸ ὄρον, *Statu liber*,
in Basilic. το. 4. p. 378. 379. 397. 408. ἰλαθῆριος ἰπῆ ἀ-
ρῶσθ' ὁ δῶσθ'ον, *Vindicta*. Ἐλεθῆριος ἰλαθῆριος, *Vindicta*.
Ἐλυθῆρο ἢ ἰπῆσθῶσθ'ον, *Emancipatus*. Gloff. Gr. Lat.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝ, *Elephas*, Ἐλάφας. Ἀπὸ ἰλαφῶ-
των, *Elephantus*, Ἐλεφάντιον.

ΕΛΘΙΜΟΝ, *Adventus*, *Reditus*. Malaxus in Hist.
Patr. p. 154. ἰμαθῶν τῆς τ' ἀρχῆριον τὸ ἰθῆμιον αὐτῆ, &c.

ΕΛΙΑ, *Olivea*, Ἐλαία.

ΕΛΙΔΙ, *Smilax aspera*, apud Interpol. Diofcor.
cap. 776.

ΕΛΙΟΣΟΣ, *Grossus*, Ὁλωθῶ.
ΕΛΙΟΣΑΚΗ, *Ebulus*, apud Interpol. Diofcor. c. 755.
ΕΛΧΑΡΑ, *Alaxia*, in Glossis *Jatricis* MSS. *Acacia*.

ΕΛΙΚΙΑ, *Ελκία*, pro *ελκία*, *Ελίας*. Hiſtoria Apollonij Tyrjij

Ομῷ μὲν ἐν αὐτῷ παρῷ ἴδῃ ἢ ἰλκίας τῆς.

Joames Glycas de Vanitate Vitæ :

Καὶ πῦ ἔσσῃ ἡ σαρκὶς τῆς, πῦ δὶ θῖβῃ ἡ ἰλκία τῆς.

ΕΛΚΙΣΜΑ, in Glossis Chymicis MSS. ἔσσῃ ἢ ἀνακαυθὸς κατῆγορῶ.

ΕΛΚΟΣ, *Rhu*. Eustathius Iliad. δὲ ἔλκος, ἢ κῆρ τὸς ὕψτρον ἰδωμικὸς, τὸ πῖον, ὃ ἰδῆ ὃ Πομπῆς οἶδον, &c.

ΕΛΙΑΕΑ ΜΥΔΙΚΗ, Μαλάχθῳ, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. in aliis, ἔλχιλ, τὸ μαλάθῳ. Mathæus Silvaticus : *Etmelich*, *Melisiolum*. Zofimus Panopolitanus MS. de Chymia : καὶ λαβὸν φλοῦν φοιτοβαλάστῳ τῷ λιθὸρῳ ἱλλῶν, ἐκ Αραβ. At hoc loco *Mγτροβαλαμπῳ* interpretatur Salmasius. Glossæ Græco-Atabice : χαλιλῶν, τὰ ξηθὰ μωροβάλανα.

ΕΛΛΕΒΟΡΟΣΗΜΑΤΑ, *Limonium*, apud Interpol. Diofcor. cap. 598.

ΕΛΛΗΝΕΣ, *Paganis*, *Geniles*. Glossæ Gr.Lat. Ἐλλῶν πλὴ ὁμοσιῶν, *Paganus*. Philoforgius lib.11. cap. 2. Εὐθῆμῶν τινα Μάγιστρον πλὴ ὄρεσι, Ἐλλῶνα ἢ τὸ σῆμα, βασιλεῖα Ρωμαίων καθίστασι. Socrates lib.7.c.14. καὶ σφαιδὸσθῆς ἀπακαλὸν Θυτῶν καὶ Ἐλλῶνα, καὶ ἄλλα πολλὰ περιέρχῃ. Martyrium S. Niconis, num. 1. ἰὼ ἢ ὃ αὐτὸς ὃ Ἐλλῶν, μωτὸς μὲν Χριστιανῶς. Αἴα S. Eutſtachij : Ἐλλῶν ἢ ὕπερθε πλὴ ὁμοσιῶν. Theophanes an. 8. Valentis de cod. Augusto : τοῖς Ἐλλῶσι ἀδῆσσῃ ἐδῶκεν θυσίας καὶ πανηγύρεσι ἐπιπέλαν, an. 10. Leonis Μ. Ἰουστινῶ ὃ Κοισίτωρ Ἀντοχίας ὃ καὶ φηλοθῶθῃ, διηβλήθη πρὸ βασιλῆ ὡς Ἐλλῶν. An.3. Justiniani : καὶ ἰθῆσπισιν ὃ βασιλεὺς ἄστῃ μὴ πολιτεύουσι τὴς Ἐλλῶσιζῳσιῶς, μωτὸς τὴς αἰρητικῆς, εἰ μὴ μωτὸς τὴς ὁδοδόξῆς Χριστιανῶς. Ὑψιρpat etiam S. Paulus.

Ἐλλῆτισμοῖ, *Paganismus*, *Paganitas*, *Basilus Se-leucienſis* Episc. Homil. in Olympia : ἰλλῆτισμοῖς Χερεσιτισμοῖ προσηαῖω κρηπίδωθῃ. Theophanes an. 1. Juliani, πρὸ τῷ Κωνσταντῖν τυλδὸντ ὡς Ἐλλῆτισμῶν ἀναδῆς ἔστραστῃ.

Ἐλλῆτιζον, *Paganismus profiteri*. Sozomenus, lib.6. cap. 34. πρὸς αἰκὸν ἰππαγαθὸν σῆμα, καὶ ἰλλῆτιζον ἵππασσε. Ἐλλῆτιζοῖσι, *Paganis*, apud Harmonopolium lib.6. tit. 4. §.4.6. Ἐλλῆτιζῳρον, apud Theopha-nem an. 37. Theodosij Jun. 2.6. Justiniani.

Ἐλλῆτισμὸς, apud Philoforgium, lib.7. c.4. τῷ ἰλλῆτιζῳσι τὰ ἀτυπηαῖα καὶ τῷ Χριστιανῶν παλαστῳ παλαμῆμιον, &c. Sozomenus lib.6. cap. 35. ἀπὸρ τῷ ἐν τοῖς βασιλείοις ἰπποτῆμοις σφαιδὸρῳθῳν, ἰλλῆτισμῶ καὶ ἰλλῶρισμῳ. Utitur paulō ante.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΑΡΙΟΙ, qui lingua Græcâ utuntur : Ἐλλῆτισμῶ, uti appellantur in Epistola Ammonis Episcopi de Vita SS. Pachomij & Theodori num.4. 19. Theodorus Petreorum Episcopus in Vita Sancti Theodosij Archimandritæ : ὕπασ ἀπασθε, πῶλλ τῷ δαιμονίῳν ἀδελφῳν, καὶ τῷ μωγῶν τῷ Ἐλλῆτισμῶν συνασφῶρῳθῷ ὁκαλοῦσθῳ. Suprà dixit, ἐθ ἢ τῷ Ἐλλῆτιδῳ φωνῇ Liturgia celebratur. Eadem fermè habet Cy-rillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ : παρηγῳσθῳσι αὐτοῖς τὸ μωγαλῳν, καὶ τῷ λοιπῶν ἀκοῦθῳν ἐθ τῷ συναστῳν Ἀρῆμιστῳ καθ' ἑαυτοῖς λέγουσιν, ἐθ τῷ καμῶ τῷ θῳσῳ ἀπροκαμῳτῳ ἔρχεσθῳ μῳ τῷ Ἐλλῆτισμῶν, καὶ τῷ θῳῳν μωλαμῳβῳσθῳν μωστῳν. Vide Salmasium lib.de Hellenisticâ.

ΕΛΜΙΓΓΟΒΟΤΑΝΟΝ, Herbæ genus, cujus usus adverſus Lumbricos. Otncoſophium : ἢ ἰλμυγῳβῳτῳνον ὡσῳμῳ δὸς μῳ κρηάθῳ. Trallianus habet ἰλμυγῳβῳτῳνον, quæ Interpres *Corallianum* vertit.

ΕΛΜΟΣ, *Cassia*, *Galea*, Ital. *Elmo*, nostris oliq̃ *Elme*. Anonymus de Nuptiis Theſei lib.5.

Ἐξῆβαλ τῷ ἔμῳν τῷ ἀπῷ τῷ κεραλῳν τῷ.

Idem lib.7.

Τὸ ἔμῳν σῳ κεραλῳν τῷ ἔμορφα φορημῳ.

Lib. 8.

Δῖδονθα κῳλπῳσι δῳασῳς σῳ ἔμῳα τῳσ ἀπῳσῳ.

Rurfum :

Απῳσῳ τῳ καθῳσθε, σῳ ἔμῳν τῳ κῳπῳν.

Vide suprà in Βιζῆρα, & Gloss. med. Latin. in *Helmus*.

ΕΛΜΟΤ, *μυμία*, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Mymia*.

ΕΛΠΗΛΟΝ, *ξηγις ἀγρία*, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Serpyllum*, *Zygis Silveſtris*.

ΕΛΠΥΔΑ, *Spes*, Ἐλπῳσι. Bellarion in Epist. ad filios Thonæ Palæologi : καὶ ἐκαστὸρῳν τῷ, ἐστῳ εἰς ζῆτυτῳσιῳ να σφῳρον τῳσῳσι μῳ ἔνα δῳακῳ καὶ ζῆτυτῳσι ἰπῳδῳ.

ΕΛΠΙΖΕΙΝ, *Timere*, *Veneri*. Zonaras to. 1. p.138. ὡς καὶ θῳσῳτῳ ἐμῳν ἰππῳξῆσι. Vide Gloss. med. Lat. in *Sperare*.

ΕΛΤΖΗΖΗ, *ναρκῳσις ἔμῳν*, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Oleum ex Narcissis*.

ΕΛΥΤΕΡΟΣ, *Effusus*.

ΕΛΧΑΡΚΟΣ. Anonymus de Oxymelite, sub fin. ἰνῳισμα χαλκῳ, ἐκ κασῳπῳσι, καὶ ἀσῳπῳσι, καὶ χαλῳσι ἰλῳ χαρῳσι, καὶ λῳσιῳσι ἀπῳσι, καὶ τῳ ζῳσι ζῳσι. Apud Mathæum Silvaticum, *Elchinica*, est *Radix Gladioli*, vel *Gladioli*.

ΕΛΧΙΛ, τὸ μαλόθῳ, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Mathæus Silvaticus : *Elchil*, *Melisiolum*. Ἐλχῳθῳ, scribitur in Glossis Saracenicis MSS. eadem notione. Vide Ἐλλῳλι καὶ Μωλῳσι.

ΕΛΧΟΥΚ, *πέροκῳσι* τῷ λαχῳ, in Glossis Græcobarb. MSS.

ΕΛΟΝΙΑΣ, *Hyacinthus*, apud Interpol. Diofcorid. cap.645.

ΕΜΑΓΚΠΑΤΙΩΝ, *Emancipatio*. Codex Canon. Eccles. Afric. cap. 35. ὡτι τῳς ἐπισκοπῳσι καὶ τῳς κληρικῳσι τὰ τέκνα αὐτῳ μῳ ἑαυ ἀπῳσθῳσι ὁθε ἰμαλῳπιανῳσῳθῳ. Balsamon ad Nomocan. Photij tit. 7. cap. 1. ἐπιτρεπῳ ἐθ αὐτῷ ἡμῳκα ἰδοθῳσι καὶ ἰμαλῳπιανῳσῳσι πρῳτῳνῳσῳ. Occurrit passim in libris JC.

ΕΜΑΝΣΟΡ, *Emansio*, δῳακῳσι. Scholiastes Basilic. ad lib.60. pag. 854. ὃ ζῳντῳ δῳικῳνῳ τῳ ἰμασῳσῳ σφαιδῳτῳν ἐκ τῷ σφῳδῳθῳ ἢ δῳετῳσῳθῳ. Ex l.17. §.2. De Re militari. Vide Cujac. lib.6. Observ. cap.2.6. & Gloss.med.Lat.

ΕΜΑΤΟΣ, in Glossis Basilic. τὰ ἀτῳχῳμαῖα.

ΕΜΒΑ, in Concilio Constantinopol. sub Mena Act.5. volunt quidam idem valere quod *Nai*, quod est inquit, vehementer obstantiss. Verum indubie falluntur, ni ipse fallat. En ipsa verba : ἐ ἀπῳσῳν ἢ σῳσῳδῳ, ἔμβα πῳσῳθῳ. Et paulo post : ἔμβα ἀσῳπῳμῳθῳ Σῳβῳρον, καὶ τῷ Μανδῳρίτῳ. Deinde sequitur : καὶ ἀνελθῳντῳ τῳ ἀγῳσιατῳ Ἀρχιεπισκοπῳν ἐθ τῳ ἔμβῳσι, &c. Ita passim in ea acclamatione, quâ plebs urget Patriarcham ut ambone confendat, & Severum, cæterisque Hæreticos excommunicet. Proinde ἔμβα, idem valet quod ἀνάβῳσι, *Ascende* in ambone scilicet, ut est in alia acclamatione paulo ante ad eundem Patriarcham : ἔς ἀνελθῳ εἰς τῳ ἔμβῳσι, ἔς πῳσῳθῳ ἢ λαῳν σα, &c. Sic infra : ἔμβα, τῳ καθῳρίθῳ τῳ οἰκῳ τῳ ἀγῳσι. Ubi vetus Interpres : *Intra* rectè exponit. Portius in Grammatica Linguæ Græcæ vulgaris : *Εμβῳσι*, *Ingradier*. Perf. ἔμπα, vel ἰμπατῳσι, *Ingressus sum*. Imp. ἔμπα, *Ingradere*, ubi ἔμπα dicitur pro ἔμβα, ut ἰμπασιῳν, pro ἔμβῳσιῳν. Vide in hac voce.

ΕΜΒΑΔΩΝ. Vide in Ἐμβῳστῳ.

ΕΜΒΑΘΜΟΣ *δικασῳσι*, *Index ordinarius* : Ἐμβῳθῳθῳν δῳκασῳσιον, *Judicium ordinarium*. Ἐμβῳθῳθῳν ἐθ κῳρον δῳκασῳσιον, *Judicium supremum ordina-rium*

ἐν ἱε ἄριστων αὐτῷ, καὶ ἐπι, καθίστα. Et in Macario, num. 13. ἵκαν ἢ ἐκεί σκευάματα Ἐλλήνων παλαιῶν καὶ λαβῶν ἐν, ὑπέκειν τῆ αὐτῷ κισαλή, ὡς ἱερβρίμων. Cyrillus Scythopolitanus seu Metaphrastes in Vita S. Euthymij, num. 90. ἢ τραμὴ ἢ τῆ ἱτέρου, ἢ ἱεῖ-
 Ⓢ, καὶ ὁ κενύσιον καὶ ἱερβρίμων συνίθως καλύει. Vide Gloss. med. Lat. in *Embryonism*.

ΕΜΒΟΥΛΟΥΚΛΑΟΝ, *Inbuculum*, in Gloss. Gr. Lat. in MS. *Inbuculum*. Synopsis Legum Juris Civilis MS. tit. 12. de Furto : ἰαν τέλειον τις ἐν βερμυλον, ἢ ἱτέρον τῆ ὄπιρ ἢ ἐν ἰωάλο βασάσαι ἀνάστη, ἡκλάση κενύσι καὶ ἐν αὐτῷ κλητήρ, ἀλλ' ὅσα ἀφίλη, εἰδ' ὅτι ἐν βερμυλον ἰωάλο βασάσαι, πάντων ᾗ ἐν αὐτῷ κλητήρ ἔστι. Sic in MS. distinctis vocibus. *Involucrum* restituit Cujacius, ex lib. 60. Basilic. ubi ἐν βερμυλον legitur.

ΕΜΒΡΑΣΙ, *Laticia*, Ægyptiis, apud Interpol. Dioscorid. cap. 353.

ΕΜΕΪΣ, *Nos*, ἡμεῖς, in Corona pretiosa. Vide Grammaticam Portij.

ΕΜΕΛΑΖ, τὸ δαμασκίον ἰνέζ, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Damascionum*. Vide Ἐμέλαζ.

ΕΜΕΝΑ, *Me*. Sic enim declinant Ἐγώ, μὲ, ἡμεῖς vel με. Anonymus de Nuptiis Thefei :

Χαρὸς δόαστε κάμεν ρεῖα, καὶ ἔχρη ἀπ' ἡμεῖα.

Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 3.

Ἄκεις καὶ νῦν ἡμεῖα, πλῆον ρδι τζω λυτῶμα.

Anonymus de Amorib. Callimachi :

Καὶ τότε πάντες δράμιε, εἰδὲθι σφὸς ἡμεῖα.

Vide Grammaticam Portij.

ΕΜΥΝΙΟΝ, Ægyptiis, *Draconea*, apud Apuleium de Virtut. Herb. c. 13.

ΕΜΛΑΧ, τὸ δαμαζέρονιον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. Vide Ἐμέλαζ.

ΕΜΜΑΝΕΣ, *Hystocyanus*, apud Interpolat. Dioscor. c. 651. & Apul. c. 4.

ΕΜΝΟΣΤΟΣ, *Celebris* : ex ἔμνην, *Celebrare, Laudare*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Υἱὸς ἦτον ᾗ ἔμνος ἔμνοιας ᾗ κερτίζα.

Idem lib. 4. Οἱ ἔμνοιας οἱ πεμνοιας, καὶ τὰ πελά ποτάμια. Ἐμνοσια, *Modularis*, Ὑμνοια Historia Apollonij Tyrij :

Καὶ προηδύτι ἢ ἀτυχοῖ με τίλια μελοδῆ,

Ὅπ' ἔλε ἱεμνίον ἢ εἰς τυτία ἔμνοια.

Γλυκόμοσ, *Snavis*. Liber Joannis Damasceni de Mortuis in fide, in linguam Cypriam vertus : ἢ γλυκόμοσος προσαῖ, τὰ δεικνύατα καὶ τίμια φαζία, &c. Ubi Græc. Edit. τὰ ᾗ βρωμάτων ἰδία καὶ τίμια, &c.

ΕΜΟΡΦΟΣ, pro ἡμορφῷ, *Pulcher, Formosus*. Historia Apollonij Tyrij :

Εἶτον ἢ εἰς τὰ σπέμια ἡμορφα κακεμυλῷ.

Anonymus de Nuptiis Thefei :

Αὐτίμου ἦσαν ἡμορῷ δὸτ φιλῶν ὄμια.

Lib. 6. Ἠλθιν Κρομῆς Ἐθρῆκῷ ἡμορφα σολιμυλῷ.

Ἐμορφία, pro ἡμορφία, *Pulchritudo*. Joannes Glicas de Vanitate Vitæ :

Πῆ ἔμνοιασ τὰ κἀλασ, πῆ δῆλῶν ἡμορφίασ.

Historia Apollonij Tyrij :

Εἶχεν περὶαν ἡμορφίαν πολλὰ χαρῆαυλῶν.

Μορῷ, *Pulcher, Decorus, ἡμορῷ*. Corona pretiosa : ἰτι σφῶγμα ἡμορῷ, *Res pulchra*. Historia Apollonij Tyrij :

Ἐνα μεμυκῆλῶν ἡμορῷ πῆλιδῷ μαρμαρίαν.

Μοx : Κ' εἰς τὸ κυβέρηλ τ' ἡμορῷ τόνος ᾗ δῶξαν.

Ὁμορφία, *Pulchritudo, ἡμορφία*. Glossæ Græcobarb. ἀγλαίωμα, καλλῶν, ἡμορφία, κῆμοσ, καλλωπισμα. Rufinum : ἀγλαία, σφῆ καλλῶ, εἰς τὴν ἡμορφίαν.

Ὁμορπάα, eadem notione. Ὁμορπαῖον, Ὁμορφίζεν, *Ornare*. Glossæ Græcobarb. ποικίλων, καλλωπιστίνας, ἡμορφίζόντας.

Ὁμορφομάλλεν, *Pulchros crines habere*. Glossæ Græcobarb. ποικιλῶρξ, ἡμορφομάλλουα, ἔμβομαλλουα. Μορφαμαζον, *Curtus præclarus, ἀμαζα ἡμορῷ*.

Anonymus de Nuptiis Thefei :

Ἀπάνω σο μορφαμάζον τὴν ἱσυρανὸν τῶρον.

Μορφοκῆμοσ, *Pulchre elaboratus*. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei :

Εἰς τὸ ἱεμῶν τῶ τῶ πλῶρον ἐκρῆμλον σκυτῆρ.

Μεζα καὶ μορφοκῆμοσ ἡμῶ πολλῶσ ᾗ τῆχρη.

Μορφοσφορπάατῷ, *Pulchram faciem habens*. Prochoprodromus, ex Cod. Reg. 1334.

Παραῖμνοσφῆχῶλῷ, καὶ μορφοσφορπάατῷ.

ΕΜΟΤΡΑΛΛΑΜΙΟΙ, *Significati Turcici*. Laonicus lib. 5. pag. 122. σμμορφορ οἱ λυζῶμρον Ἐμμορλαμοιο.

ΕΜΠΑΙΝΕΙΝ, *Εμπαῖν, Ἐμπῖσιν*, pro Ἐμβαῖνεν, *Ingressi, Inire, Subire, Iniroire*, ἱπιβαῖνεν, εἰσέρχῶξ. Glossæ Græcobarbæ : μία ἀπάνω ᾗ ἄλλω ἡμβαῖναι, μία ἀπάνω εἰς τὴν ἄλλω ἡμῖναι. Alibi : ἀναβῆθρμαι, Ἐπαοῖνῖσμοια, ἔθλω ἡμπαῖν. Glossæ ad Iliad. Barbarogr. Nicolai Lucani : Ἐμβαῖνουα, Ἐμῖνῖουα μῖτα. Anonymus de Locis Hierosol. num. 1. καὶ ἡμῖνῖουασ τὸ πῶρτῷ ᾗ ἀγῖος τῶφ, κῆ) ὁ λῶθ ὁ ἀποκωλῶσῖς ἐκ ᾗ μῆμῶμῷ, &c. Idem n. 5. δὸτ ᾗ τῶχρη ἡμῖνῖουασ ὁ ἀνθρωπῷ δεικῆ πῶαῖν. Historia Apollonij Tyrij :

Λοῖπον ἡμῖνῖουασ ὁ ἡρῶλῶα, καὶ κῆθῶσῶν τῶ φῶσῶ.

Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 4. Ἀπεδῶλῶξ τὸ βῆλῷ ἢα μῖν βαδῖουα ἡμῖν.

Idem lib. 19. Καὶ αἱ ἡμμοια μῶν αἰνῖα εἰς ᾗ δῶλασῶσ ἡμῖνῖουασ. Fabulæ Æsopi Græcobarb. pag. 136. καὶ τὸ μῶξ ἔμφορῖ ἡμῖνῖουα μία εἰς τὸ σῶμα. Ubi Cod. Gr. καὶ τὸ βῆλῷ εἰς αὐτῷ ἀεῖουα. & pag. 139. λοῖπον ἡμῖνῖουα εἰ σπῆλων. Ubi Gr. παραρῶμῶμῷ ὁ σπῆλων. Infra : Διωρῶ πολλῶν πατήμῶσ ὑπῶ ἡμῖνῖουασ, ἀμῖν ὄλῖων ὄπῶ εἰρῶκῶσιν. Ubi Gr. ἡμῖν ἱσρη πολλῶν αἰεῖνῖουα, ὄλῖων ᾗ ἔμῖνῖουα. Adde pag. 140.

Ἐμπα, *Ingressus, Inira*, imperat. verbi ἡμπαῖνεν. Vide Ἐμπα.

Ἐμπα, *Gradus, Ascensus*, Glossæ Græcobarb. ἀνοδῷ, ἀνάβασις, ἀνάβασμα, ἡμπασμα, ἡμπα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Το ἡμπα τῶ δῶσῖνῶρον, καὶ τὰ σῖνῶματῶ τῶ. Eodem lib.

Καὶ εἰς τὸ ἡμπα ᾗ νῶν κοπῶ εἰς ἢα μῖρῷ, &c. Rufinum :

Τὸ ἡμπα ἀπῆ δῶο μῖρῶσ ἦτοια ὄρβομῖν.

Anonymus de Bellis Francot. in Morca :

Καὶ προῖεξ ὄξ ερμῖμῶξ καὶ εἰσῆξ εἰς τὸ κῆσρο,

Πῶσ σῖκην καὶ τῶ ἡμπατῶ, καὶ πῶσοι τὸ φολῶτῶν.

Occurrit alibi apud hunc Scriptorem Ἐμπασμα, *Adius, Admissi, Ingressus, Vestibulum, Gradus*, ἦσδος, ἀρῶθρον. Glossæ Græcobarb. ἀναβασμοῖ, ἀναβαθμοῖ, ἡμπασῶμῶ.

Ἐμπαῖνιον, *Embalicium, Honorarium quod à Presbyteris caterisque Clericalis ordinis, pro adeptio Gradus, ac iniitâ & obtentiâ dignitate præsulibus penditur*, in quod invenitur Malaxus in Hist. Patr. pag. 175. 179. 180. ut Simonicum, ubi & promissivè ἡμπαῖνῖουα, & ἡμπαῖνῖουα vocat : idem ferè quod ἐμμορῖσῖκῶν. Quale porro illud fuerit indicat hinc verbis : Λοῖπον τῖνῖσ ἀρχῆρῖσ ὑπῶ ᾗ πατριαρῆουα τῶτῶ (Metrophanis) δῖν ἔπεραν φωρῖα, καὶ καμῖν ἱερεῖσ, μῖον

tam eos qui pro ipso aliquod moliebantur, quam qui quiescere agerent. Sicut enim ἐμπαρκῶν, qui in actu sunt, ut est in Codice Canonum African. Can.97. id est qui munus vel dignitatem aliquam exercent. Justinianus in Novella 70. οἱ μὴ τὰς αὐτῶν (τμηλώ) ἐν αὐτῷ πρὸ ἔργου διοικήσασθαι. Ubi in Lemmate, ὅτι ἡμοσεσῶν τρωτὶν λαθόν. In Basilicis lib. 7. titulus 1. ita concipiuntur: ἀπὸ δικαστῶν ἐμπαρκῶν, de iudicibus ordinariis, ubi Scholiastes: Ἐμπαρκῶν δικασταί, οἱ ἐξ ὧν ἐξήκοντες τὸ δικάζειν. Glossa Basilic. ὁρδοναῖος, τὸ ταχῶν ἐμπαρκῶν, ἢ κρατῆλατος, &c. Consularis ordinarius, ex l. 2. Cod. ubi Senat. Ἐμπαρκῶν ἡμῶν, Dies Iuridicus, in iisdem Basilicis. Leo Grammaticus in Michaële Theophili F. pag. 461. ἐσῶνθεν εἰς τὸ Λαοικαῖον, καὶ περὶ ἐβλήδας εἶδον Βάρδαν καθεζόμενον ἐμπαρκῶν, id est in actu, iudicantem, vel negotiis occupatum, non verò sumptuose vestitum, ut vult Interpres. Vita S. Syncletice, num. 79. πλὴν τῶν ἐμπαρκῶν διδασκαλίων ὑπὸ τῶν πατέρων διαδόχου διωκθέν. Id est, vivendam doctrinam, quomodo Nicetas Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. pag. 1241. Edit. Labbei, τὰς ἐμπαρκῶν ὁμιλίας dixit. Germanus Patr. Constantinopolit. in Myttagog. ubi de Evangelistis: τὸ μὲν τῶν πρώτων τὸ ζῶον ἕμενον λέσθαι, τὸ ἐμπαρκῶν αὐτῶ, καὶ ἡραμικῶν, καὶ βασιλικῶν χαρακτορίων, id est, ἀδύναμιεν, ut ita loquar.

Ἐμπαρκῶν, Solenni pompa & obsequio. Idem Theophanes in Leone Isaurο an. 3. de Maria Coniuge: ἐκ προλήθην ἐμπαρκῶν μόνῃ χωρίς τῆ ἀνδρῶς ἐκ μεγαλη ἐκκλησίας, &c. Ubi Miscella: ὁ processit sola cum solenni obsequio sine viro, &c. Mox: μὲν τὴν πάλαι λατρίαν ἐμπαρκῶν ἢ ἀρχαῖα Μαρία ἀνίκαιμα σου τῶν ἡμῶν βασιλευμένων, ὑπάλειπον δῶσα, &c. Ubi Miscella, cum solenni γηγύς obsequio. Denique an. 33. Coptonymi: καὶ μὲν λατρίων καὶ αἰγυμνασίων ὑπέστρεψεν, ὁρισμῶν βίβας ἐκ τῆ πόλεως, καὶ ἐμπαρκῶν ὁσίων, τὸ πάλαιον τῶν ἐπισημοῦσιν Ἐδύθη. Ubi Miscella, & ὀβριπῶν ὀβριπῶν succeds.

ἘΜΠΡΟΘΕΣΜΟΣ ἡμῶν, Fatalis dies, Finita dies, in Gloss. Gr. Lat. Ἐμπροθῆμος κυρία, eadem notione apud Græcos J. C. Ἐμπροθῆμος. Intra prelium diem. Ἐμπροθῆμος, Temporalis. Vide tom. 1. Basilic. pag. 462. 468.

ἘΜΠΡΟΘΑΛΟΣ, Advocatus, Patronus, qui pro altero in iure loquitur, ex veteri Gallico Emparlier, & Avansparlier, de quibus vocabis egimus in Gloss. med. Lat. in Prælocutor. Assise MSS. Regni Hierosolymitani cap. 212. τὸν γινώσκῃ ὅτι ἐλθὶ ὁ ἐμπαρκῶν, & ἀπὶ, Κύες, &c.

ἘΝΑΓΩΝ, Ailō, Evazōmō, Reus, Evalōzh, Ailō. Evazhen, Convenirē. Evazōmō, Convenirī, in Basilicis passim.

ἘΜΠΡΟΣ, Ante, Ἐμπαρκῶν. Mauricij Strategica lib. 3. cap. 11. ἐπὶ τὰ ἐμπρός, ἢ ἐπὶ τὰ ὀπίω, vel ante, vel retro. Anonymus de Locis Sanctis, pag. 88. ἐμπρακῶν τῶ ὀπίω, ἐπὶ ἰστανῶν τὸν ἡλικὸν καὶ ἐπιπροσῶπων τὸ κῆρτον ἐκ τῆ σαυρῶν αὐτῶ ἐμπρός εἰς τὸ ποταμῶσιν τὸ Ἰταλῶν τὸ ἔδαφος ἔχει μαρμαρον λῶνον, &c. Utitur præterea Paulus Ægineta, ut & Zacharias Pap. lib. 1. cap. 9. Dialog. Gregorij M. &c. Laudatur à Duca Hist. cap. 20. quo loco describit deformitatem Sophiæ Palæologinae Joannis Palæologi Imp. uxoris, (licet ironice formā elegantem fuisse dicat) Proverbum vulgare, ἀφ' ἐμπρός πτωσασκενῆ, ὁπίων πάσχα, ita ut, contra quàm pulchræ, macra & effixa facie fuerit, atque ita antèrius Quadragesimam, ponè verò pinguior, Pascha exhibuerit, nullā decenti corporis proportione.

ἘΜΠΡΟΣΘΟΚΟΥΡΒΙΟΝ. Vide Κύρβιν.

ἘΜΦΑΝΙΣΙΣ, Infirmatio, in Novell. 15. Justiniani cap. 3. vox J. C. Ἐμφανισικῶ, & ἐμφανισμα, dicuntur præstationes ab in Clerum allecatis datæ cæteris Clericis pro infirmatione, id est lectis in Catalogum ministrorum Ecclesiæ. Vide Nov. 56. Justiniani, & Julianum Antecessor. Galdi dicunt drois de bienvenue.

ἘΜΦΥΛΛΙΣΤΕΙΝ, idem quod ἡκονταίξιν, Inferre. Eustathius Odysll. α. τὸ τούτων ἡκατοβάλλων, ἡκατοβάλλων, ἢ ἡκονταίξιν, ἢ κωνὴ γλῶσσαι καλῶν. Hinc Ἐμφύλλιον, Infisio. Idem Eustathius ibidem: λέγει τὸ καὶ ὁ ἐπὶ δειδῶρον ἑῖμα τὸ ἰδιωτικῶν λεγόμενον Ἐμφύλλιον.

ἘΜΦΥΤΕΥΤΙΚΑΡΙΟΣ, Emphyteuticarius, lib. 55. Basilic. tit. est, ἀπὸ ἀγρῶν λιμναίων, καὶ λιμνοτοπέων, καὶ ἡμῶν ὀντιναίων.

ἘΜΦΩΤΙΟΝ, Vide in ὄψα. ἘΜΦΩΤΟΝ, Vacuum intervallum, scilicet quod conspici potest. Mauricius lib. 4. Strateg. cap. 3. τὸ καὶ τὸ ἕπον πρῶτον, καὶ ἀπὸ πρῶτων, ἐστὶν ἡμῶν ἐπιματων τὸ λεγόμενον ἰσοκαλασίων, ὀρωτομῶν σπαράδων, δὴπὸ ἕως πρῶτος τὸ ἡμῶν ἐξήκον, καὶ ἡμῶν ἢ δῶ, ἢ πρῶν, &c. ubi Leo in Tactic. cap. 14. §. 47. habet δὴπὸ ἕως πρῶτος διασημα ἔχοντες. Nescio an ita hæc vox capiendi sit apud Evagium lib. 4. Hist. cap. 31. ubi Ecclesiā Sophianam describit: καὶ τὸ ψαλλῶν, τὸ πᾶ ἕκαστος ἕνός ποδῶν ... τὸ καὶ ἡ καὶ μῆος δὴπὸ ἀναλόων εἰς δῶπεν ποδὸς εἶν. τὸ καὶ ἡ πλατῶν τὸ ἡμῶν αὐτῶ, ποδῶν οὐ. Ubi Valerius Latitudinem illuminatiōnis vertit: ita ut intelligatur fumus ille mutus inter utranque pilam, qui 26. fenestris illuminatur, de quo egimus in nostra Constantinopoli Christiana lib. 3. p. 47.

ἘΜΨΕΓΝ, Coquere, ἡψῶν, vel ἡψῶν. Ἐμψήθηον, pro ἡψήθηον, Ἐμψη, & Ἐμψημα, pro ἡψῶν & ἡψημα, in Euchologio, pag. 640. 641. 642.

ἘΜΨΥΧΟΝ, ὠν ὀλοκρον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1673. Ovum integrum.

ἘΝΑΙ Εἴθ. Anonymus de Locis Sanctis num. 1. αὐτῶ ἡκαίλῶν, ὄπν, &c. Passim.

ἘΝΑΚΡΑΤΟΝ, pro ἐνωκρῶν, Merum, in Glossis Græco-Lat. sine interpretatione.

ἘΝΑΛΑΓΗ, Ignorantia, in Basilic. Ita Cujacius in Præfat. ad lib. 60. corund. Basil. Item Capitis diminutio, in to. 2. pag. 36.

ἘΝΑΝΤΙΟΜΑΤΙΚΟΣ, Contentiosus, Glossæ Græco-barb. φιλοκῶν, ἀσῶμῶν, ἐναντιοματικός.

ἘΝΑΝΤΙΩΣΙΣ καὶ διαβολικῶ, Bonorum possessio contra tabulas, in Basilicis.

ἘΝΑΠΟΓΡΑΦΟΣ, Adscriptitius, in Basilic. & in Gloss. Gr. Lat. Justinianus in Nov. 22. cap. 17. ἐναπογραφοῦ ἢ ἀλλοτρίων γαμῶν κληθῆναι ἢ ἔξειεν, &c.

ἘΝΑΡΕΤΑ, Fortiter, Ἐρμῶν, ἡναίως.

ἘΝΑΡΕΣΙΣ, Exordium. Gloss. Gr. Lat. ἀναρῶν, Inchoativum, Concilium Nicanum I. Act. 1. πρὸς ἡναρῆν τὸ μιλῶσιν ἐξήλιθος κεφαλαίων, &c. Theophanes an. 20. Mauricij, ubi de Phocæ inauguratione: καὶ κῆρτῶν τῶ σπῆσῶν ὁ τύρανος προσηρῆεν, — καὶ λαμβάνει πάλ ἡναρῆν τὰ μνηστῶν τὸ Ρωμαίων ἀρχημετα. Pentecostarium: εἰς τὴν πάλ ἡναρῆν τὸ καὶ ἐξήρῶν καὶ θυμῶν τὸ καὶ. Triodium 2. Feria 1. Hebdom. Jejun. καὶ συναγμῶντα ἐκ τῆ ἐκκλησίας, ποσειδῆς πρὸ τῶ ἀναρῆς καὶ καὶ ἐκῶν ἐξήρῶν ἐκείων τὸ ἀγίον θυρῶν μελανίας γ. Et alibi passim. Germanus Patr. Constantinopol. in Myttagog. ἡρεῖς ὁ πάλ ἡναρῆν τὸ θεῖος λεληθρίας ποσειδῶν. Sguroplulus scilicet 10. cap. 11. τὸ πρῶτον ἢ προσκομῶν, ἔτα ἢ ἡναρῆς τὸ λατρηγίας. Utitur etiam Codinus de Offic. cap. 6. num. 8. Eucholog. pag. 753. 809. & alij.

ἘΝΑΣ, Όμν, pro ἡ. Glossæ Græco-barbaræ μάχη

μάχη τὸς σφῆς ἴνα, ἦσαν ὅσας μάχη) ἴνας μὲ ἴνα, ἢ ἴνας χὲ ἴνας. Anonymus de Nuptiis Thefei in prologo:

Τὸ εὐγάλι κτὼν φουκακίω μὲ ταῦτων ἴνας φίλθ.

Joannes Glycas de Vanitate Vitae:

Ἐθλίσω τι ὄλοι μοιάζει ὃ ἴνας μὲ τ' ἄλλων.

Ἐνάω, Ἐνάω, *Virtutis, Sigillatim*, καθ' ἴνα. Est etiam accusativus ἴνας.

ἘΝΔΕΙΓΜΑ, *Spectrum*. Zacharias Pap. lib. 3. Dialog. cap.4. ὃ ἕπορος δαίμων — εἰς τ' οἶνον ἐκίον, σφῆς ποιῆν ἐσθέρμαθ, ἤ λοιπὸν οἰ σέβαν. Ubi Gregorius M. eandem domum ad exhibenda monstra qua confueverat, ulterius non intravit.

ἘΝΔΙΑΘΕΤΩΣ, *Ex animo*. Eustathius: τὸ ἕ ἔκ θυμῷ φίλων, κἀνταῦτα εἰς χὲ πρὸ ὀλίγων, αἰψὶ ἤ ἐκ διαβήτους, καὶ οἱ σὲ νεῖροι φασιν, ἐκθόμω.

ἘΝΔΙΚΟΣ ὄρκθ, *Inramentum in iurem*. in Basil. Glossæ: ἢ λίτμη, ὄρκθ ἀπατημῶνθ, ἢ ἢ δασεῖσιν ἐκ τοῦς παράμασι ἤ ἀποθανόντων αὐτῶν χειροφιλῶτον ἐκ τ' κληρονομίαν. Item, ἐνδῖκθ ὄρκθ, ἦσαν ὃ μοιωμαρῆς. Adde Scholiastem Synopfos apud Carol. Labicum pag. 64.

ἘΝΔΟΜΑΤΙΚΑ, dicuntur quæ dat Collator *Exaltori*, in hoc, ut aliquid de exigendis severitate instantiarum remittat. Ita Cujac. ad l.8. Cod. de Exactionibus Tribut. lib.10. Constitutio Anastasij Imp. in l.9. Cod. de Annon. & Tribut. ἐσδοματικά ἢ μὲ οἰ λαμβανῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα πασιλῶς ἀπαλειοῦσθω. Justinianus Edictio l.3. cap.7. ἢ ἢ καλῶν δσοδιῶν βολάμθη μὲ ἀδείμα ἴσαν πᾶσιν ἰαυτ' ἰσημῶνδαν τοῦς δημοσίαις τίλαις, καὶ τισὶ π' ἢ ὑπερίθων ἐκθίνδαι, καὶ τὰ καλῶνδρα ἐσδοματικά κομίζωθ, ἢ ἐκθίνθον ἢ δημοσίαις ἰαυτῶν ἰτέρως ἢ πῶθ. τὸ πρῶτον εἰσπρατίων.

ἘΝΔΟΞΟΤΑΤΟΣ, *Gloriosissimus*; titulus honoraricus summorum Dignitatum, quæ inter illustres habebantur. Τάξις ἢ ἐσδοξότατων Ἰπαρχῶν, in Notitia consuetudinum subjecta Nov.8. Justiniani, & in Nov.30. ἐσδοξόταθθ Κωνσταντῶν, in Nov.21.50. ἐσδοξόταθθ Θεοδοσίου, in Nov.30. cap.7. Vide Μεγαλοπρεπίσθθθ.

Ἐσδοξότης, titulus compellatorius earundem summorum Dignitatum, in VI. Synodo Constantinop. non femel, ubi verus Interpretes, *Gloria*, vertit, ut & Interpretes Nov.50. de qua voce quædam attigimus in Gloss.med.Latin.

ἘΝΔΡΟΠΙΑΣΜΕΝΟΣ, *Inclutus*, Παράκλιθθ.

ἘΝΔΥΝΑΜΟΝ, *Vis, robur*. Pactum Boemundum cum Alexio Commeno Imp. apud Annam Comnen. lib.13. Alex. p.407. Ἰχρημαί π' τὰς δούσεις χῶρας εἰς δὸτ' ἢ βασιλείας ὄρῳθ δειδωρηθῆσαι, καὶ τὸ ἐσδυάμενον ἴχων τ' δωρεὰς ἐκ τ' χεῖρῶνδων γραφῆς.

ἘΝΔΥΝΕΙΝ, *Induere*, pro ἐσδύνω, apud Codinum de Offic. Palat. cap.14. num.25.

ἘΝΔΥΟΜΕΝΙΑ, pro ἐσδυομένη, τὰ ὑπέπλα, apud Suidam.

ἘΝΔΥΤΗ, *Quævis vestis*. Theophanes an. 1. Leonis Chazari: καὶ ὑπαλλῆξας ἢ ἐσδυτῶ, εἰς ἰθθ ἔσθ τῶς βασιλευσὶ, ἐπαυθῶν ἐκ τῶ ἀβωνί, &c.

Præfertim verò usurpatur hæc vox pro *Instratis altarium*, vel pro *adiam sacrarum aulæ*, quæ ἐσδυμῶθ appellatur à Theodoro Lectore Eccl. 1. Ἀκαιοθ ἢ καὶ ἰαυτ', ἢ τ' ἑρῶν, καὶ τὸ δυναστῆριον μωσαιοῦ ἐσδυάμενον ἠμφίσησεν. Et in Vita S.Nili Junioris p. 123. ἄρας μὲ ἀμυθίσαι δυναστῆριον ἐσδυάμενον πολυθίμαθ. Synodus VIII. Oecumenica Act. 5. ἔτι ἐ σκυῖσιν ἰερούς καὶ ἐσδυτ' δυναστῆριον. Pseudo-Synodus contra Sacras Imagines: μὲ τε μὲν οἰς ἰτέραις ἐσδυτάς, ἢ ἰτέραις βίαις, ἢ οἰς ἰτέρων τι ἀφαιρούμενον εἰς ἰέραν ὑπερῆραν, &c. Anonymus in Orat. in Festum restitutionis Imag. pag.735. καὶ ὑπὸ σφραγίσαις μὲ πᾶσιν ἀσφαλίαις ἐ τῇ μίση τραπέζῃ τ' μαζῶνθ ἢ ὄνθ ἐκλεισθαι ἐκποσθῆσθιν

ἐσποκῶν τ' ἐσδυτ'. Typicum S. Sabæ cap. 41. Εἰσθρηχθ ὃ προσώπ, οἰ ἰερείς, καὶ ὃ Ἐκκλησιαρχῆς ἐν τῇ βίματι, καὶ αἰρέσι τῶν ἐσδυτῶν τ' ἀρίστῃς τραπέζης, οὐσῶν καὶ τὰ λοιπὰ ἰπῶσθαι τὰ ἰπικειμήθια αὐτῆ, ἢ αὐτὸ τὸ κατὰσάρκα, &c. Joannes Damascenus in Synodica: ἰδὲ τὰ ἰερά αὐτῷ ἀναθήμαθ, ἢ ἰεράς ἐσδυτάς, τὰ ἰερά σέιμω, &c. Auditor incertus post Theophanem, pag.439. καὶ προσκυῖσθον τῶν ἐσδυτῶν ἢ ἔχρῶσθαι τῶν ἀρίστων ἡμῶν τ' κυρίως. Georgius Pachymeris lib. 5. Hist. cap. 17. ὄρῳθ ἢ καὶ τῶν τ' ἐκκλησιασθ ἐσδυτῶν ἐκ χειρῶσπασιν ἰερείς ἢ μαζῶνθ, &c. Occurrit passim. Vide Leonem Grammaticum in Alexandro, Anonymum Combefisanum in Lacapno, n. 44. Ducam Hist. cap.39. Primam & secundam Synodum Constantinop. Act. 10. (locum dedimus in V. Ἄρθ) Euchologium, pag.931. Præfat. ad S.Dorothei Doctrinam, Codinum in Orig. Constantinopol. n. 145. &c. Præterea quæ notamus in VV. Ἀπλῶμα & Τραπέζοφορον.

ἘΝΕΓΚΕΙΝ, *Adducere*. Vide in ἑρῶν.

ἘΝΕΔΡΟΙ, *Infidiosiores*, οἰ πρὸς τὰ ἰεραμῶμαθ καὶ τ' παρατάξις ἢ ἰχθρῶν ἰτομαζῶμῶν, Leoni in Tactic. cap.4. num. 27. Vide Maucium lib.2.c.4.

ἘΝΕΚΑ, *Pro*. Constantinus de Adm. Imp. ἰλίγως ἢ τινας παρ' ἰαυτῶν κατῶσασθ ὃ φάρμακθ γλυμῶν ἴνακα, ἀλλῶς ἀπῆλθς ἀπῆλθον. Id est pro *agricolis vestimentis*. Alibi: καὶ ἔσθτε ἡμῶν οἰ ἡμῶν τῶν θυγατέρα ἢ λαμῶνθ ἴνακα ἢ ἢ ἰὸ ἰάνδρθ ἢ βασιλίω ἡμῶν.

ἘΝΕΡΓΟΥΜΕΝΟΣ, dictus Scriptoribus Ecclesiasticis, ὃ ἴχων δαίμονα, ὃ ἴνακον τ' διαβόλον ἴχων, ὃ δαίμωνόληθθ, apud Chrysostrum & alios. Ενεργῶμῶνθ ἔσθ πῶνδματῶν ἀκαθάρτων, apud Clementem lib. 8. Constit. Apostol. cap.6. passim: Ἰρῶν verò oblesio ἰνῆρσθ, ut sagitari à Dæmone, ἰνεργῶσθαι eidem Chrysostromo dicitur. Vide eundem Homil. 4. ἔσθ ἀκαθάρτωνθ. Item *Dæmonis operatio*, *impulsus*. Apophthegmata Patrum in Gelasio, num. 3. ἢ ἰνεργῶσθ ἢ τινθ καὶ κάρι κρωθῆς λεπθομῶσθς ἀπῆλθν. In Pœmone num. 6. ἢ ἰδῶ τῆς ἢ ἢ ἀβῶθ Ποιμῆθ ἄρχ παρῶν, καὶ τὸ πρῶτον αὐτῶ κατ' ἰνεργῶν ἰεραφῶ ἰπίω. In Epist. S.Barnabæ, num.19. τὰ συμβαίνοντα ἑθὶ ἰνεργῶσθαι, εἰς ἀρῶθ προσῆξῶ ὃ ἰνεργῶν διάβολθ, apud Clement. in Constit. Apostol. lib.3. cap. 12. Vide Hæschelium ad Athanas. in Vita Sancti Antonij, pag. 140. & Gloss. med. Latin. in *Energima*.

ἘΝΕΧΟΜΕΝΟΣ. Vide in ἔνοχθ.

ἘΝΕΧΥΡΙΑΣΜΟΣ, Ἀρπαγή, *Clarigatio*, *Evexoratio*, *Ομωρία*, *Clarigatio*, in Gloss. Lat. Gr. Vide Salmasium de Modo Usurar. pag.551. ubi multa de hac voce commentatur.

ἘΝΖΩΔΟΣ. Vide in ζώδιον.

ἘΝΘΑΔΙΟΣ, *Qui illic est*, ab ἴθα. Nicephorus Chartophylax in Jure Græco-Rom. pag. 341. ἀλλὰ πῶθ ἰθαδῶν ἄρῶμῶνθ μωθῶνθ τὰ δυνῶθ sed ea à Regionis anisistie discere quæ oportet. Ita Leunclavius.

ἘΝΘΗΚΑΙ, *Dotes pædiorum*, apud Ulpianum J.C. *Merces* exponunt Leges Rhodiorum cap. 11. lib.53. Basilic. καὶ ὄτως ἰπῶβαλλίτωσθ τὰς ἰθῆκας. Vide Gloss. med. Lat. in *Etheica*.

ἘΝΘΟΥΣΙΑΣΤΑΙ, dicti Massaliani Hæretici, ἐδ quoddæm Dæmonis cuiusdam impulsu agantur, Spiritus Sancti præsentiam esse existimantes. Hocrum mentionem agunt l.5. Cod. de Hæretic. Theodoritus lib.4. Hist. Eccl. cap. 11. & lib.4. Hæretic. Fabul.Theophanes an.1. Valentin, Anna Comnena lib.10. pag.270. & alij passim.

ἘΝΘΡΟΝΙΖΕΙΝ, *Enthronizari*. Vide in ἑρῶθ.

ἘΝΘΥΜΙΖΕΙΝ, *Admonere*, *In memoriam revocare*

τινὸν ἵππῆσι Ζεῦν, ἃς παλαιῶν ἐξήμισυον, &c. Eundem vide an. 16. ejuldem Zenonis, an. 8. & 18. Anastasij, Cedrenum pag. 353. Leontium de Sectis pag. 467. &c. Describitur verò ab Evagrjo lib. 3. cap. 14. Liberatus Diacon. cap. 17. *Henoticum verò Zenonis, quod Latine dicere possit Unisium, hujusmodi est.* &c. Profertur etiam illud cap. seq. *Κιναικὸν*, appellatur in laudata Synodo Act. 11. pag. 88. quòd à Catholicis non receptum fuerit: Πίστος ὁ Μάρτυς καὶ ἁγίος, οἱ τὸ Κιναικὸν πεπληρωμένοι Ζεῦν. Vide pag. 1006.

Ita etiam appellabant Græci unionem utriusque Ecclesiæ factam in Concilio Florentino, ut est apud Ducam cap. 36.

ΕΝΩΤΙΑ, *Vitta diadematis, seu corona.* Nicephorus Constantinopolit. pag. 47. 1. Edit. ὃ ὄν περικεῖσθαι σφίρανον ἢ κεφαλῆ λαβόν, τῆ Ἰ ἴκην κεφαλῆ περιβέβητο, — ἅμα καὶ σφῆλαι βασιλικῆς, καὶ ὀφθαλμοὶ ἐκ μαργαρίαν κικισμυμένους χυρῆσι αὐτοῦ.

ΕΝΩΤΡΟΝ, *Aegyptiis, Quinquagesimum*, apud Interpol. Diofcor. c. 624.

ΕΞΑΒΙΒΛΟΣ, ita Græcis recentioribus appellantur libri βασιλικῶν, quòd sint divisi in τὴν ζην sex, non quatuor, ut plerique putant, & in libros sexaginta subdivisi, indeque ἐξήκοντάβιβλος nuncupati: quorum Auctor est Leo Philosophus, ut Harmenopolus lib. 1. tit. 1. §. 11. scribit, & Theodorus Balsamon in verbis Heroicis apertè testatur. Basilij Macedo cum filiis Constantino & Leone Philopho ediderat jam ante πρόχρον distinctum titulis sexaginta, eodemque tempore Photius Patriarcha Constantinop. Νομικακίον ἴκρισψ, de quo suo loco. At idem Balsamon Constantium Porphyrogenitum videtur quasi Auctorem Basilicòν scribere, siquidem ἀνακαθάρσιος nomine intelligantur Basilica. Vide Praefat. Leonis ad libros Basilicòν, Cujacium lib. 6. Observat. cap. 9. & Suaresium in Notitia Basilic.

ΕΞΑΓΓΕΛΙΑ, *Confessio Sacramentalis.* Canon. Pœnitentialis MS. S. Joannis Chrysofomii nomen praefertur: οἱ ἐξήντικῆ ἔθια μοναχῶν, ἢ σερβιτόροι εἰς ἔξαγγελίαν, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος εἰς χειροτονίαν, καὶ ὁ Σερβιακὸν, καθαιρέθυσαν.

ΕΞΑΤΙΟΝ, *Sextiela*, ponderis species. Suidas: ἑξατήρ, τετραγώνου νόμισμα, καὶ τὸ ἔξῃον, καὶ τὸ ζῆρον. Zonatas pag. 162. ἡ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας καὶ χρηματικὸν ἦν, ὡς οἶκε. μίξις γὰρ ἐκείνου παντὸς νομισμῶν ἔξαγίη σβαμὸν ἔλεκετο, ἐκείνου τὸ τίσιθρον ἵππῆσι, κολοβῶσαι αὐτὸ καὶ τὸ σβαμὸν. Vide Balsamon. ad Can. 17. Concil. Nicæni I. Cujacium ad l. 2. Cod. de Suariis lib. 11. Josephum Scaliger. de Re Nummaria pag. 54. Fuchsum ad Myrephum Sect. 1. num. 5. Gronovium de Sertertiis p. 809. & quæ notamus in Gloss. med. Lat. in *Exagima*, & in Dissert. de Imp. Constantinop. nomifinatus num. 88.

ΕΞΑΓΟΥΡΕΥΕΙΝ, *Confiteri*, *Confessionem peccatorum edere.* Synodus VIII. Act. 9. δὴ καὶ περιεῖλον μοναχῶ μ' ἔτι ἐς σῦλον ἀποσκώτοι, καὶ ἐξαρῶσθα τὸ ἀμαρτήματα, καὶ ἔλαβον ἰσπίμμον, &c. Eriphanium Hagiopolita, pag. 53. οἱ τὸ αὐτὸ κίονα ἔστ μαρμαρον τετραπυμμον, αὐτὸν σημάα, ἰὰν ἔξαγορεύσι, δῶσασα δὲ μιλθὸν ἀκολούθη καὶ οὐκόλας ἰὰν ὃ καὶ ἔξαγορεύσι, δὲ μιλθὸν δ' ὄσασα.

Ἐξαγορεύειν, *Confessio.* Balsamon in Reponso 19. καὶ κρίσιν γὰν ἰσοσκεπῶν τοῖς λαϊκοῖς ἱερῶν ὀδωμάτων ἰσοσκεπῶσθαι τὸ ἔξαγορεύειν τὸ δίκαιο. Et in Refr. 48. quæritur, ποσάτικῆ ἀνήρ ἢ γυνὴ δὲχθῆναι εἰς ἔξαγορεύειν. Georgij Actropolita in Chron. cap. 74. τὸ τὸ Μυτιληνὸν ἀρχιερατικὸν πρῶστὰρμόν εἰς πᾶσι τὸ αὐτὸ ὀσασμᾶτων ἔξαγορεύειν μιλθακαμῶσας, ἱεροπῶδιν τὸ αὐτὸ σπῆσι πρὸς τὰ δῆφα, &c.

Ἐξαγορεύειν, *Confessores.* Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ θῆσαι τὸ πῆκτον, καὶ κόψαι τὸς παπῶδες διακόνους καὶ κληρικῶσ, καὶ τὸς ἔξαγορεύειν.

Ἰνθᾶ: Ομοίως καὶ ἰσθᾶ μάρτυ τὰς κατὰ ἔξαγορεύειν.

ΕΞΑΓΡΕΥΕΣΘΑΙ, *Evigilare, ἐξοργεῖν.* Historia [Apollonij] Tyrij:

Λοσὸν ὁ Ἀπολλώνιος μία νύκτα ὄνειρεθαι, Καὶ εἰ αὐτὸν φασιλασία πῶ ὄρα ἔξαγορεύειν.

ΕΞΑΓΩΓΙΟΝ, *Quidquid rei ante mercis exportatur.* Edictum 13. Justiniani cap. 15. ἐὰν πνεκτὴ ἀπογράφτο τὸ τὸ ἔξαγορεύειν τίτλον, ὁκρίνοιτο διαφόρος αἰτίας χιλίους ρησῶς, ἄτας, &c.

ΕΞΑΓΩΓΙΣ, *Edulio.* Philon in Belopœccis MSS. πρὸς τὸν ὀνειρήμα ἰσθᾶ ἔξαγορεύειν ὄρωσεν.

ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ, *Patrielis.* Phrynicus: Ἐξάδελφος, ὁδοτικαπομῶσθρον, Ἀρῆσι ὃ ἴπτιον. Joannes Tzetzæz Chil. 6. v. 378.

Ἀνθῶσι ἀλλοίους ὃ τὸ ἀδελφὸν οἱ παῖδες, Τὸς ὄσπρ τὸ σπουδῆα νυῦ ἔξάδελφος λῆρα.

Zonatas tom. 1. Edit. 1. pag. 181. τὰς γὰρ ἔξάδελφος ἀνθῶσι ἐκείνου ὁ παλαρι, &c. Adde tom. 2. pag. 111. 124. Sanctum Sifimij Patr. Constantinopol. in Jure Græco-Rom. lib. 3. pag. 199. ἀπὸ ἡνὸ γὰρ ἀδελφόν, ἢ τὸ δὲ λῆρα βαθμὸν ὄρωσισ προσηγορία. Ἐξάδελφος, προσεσθροῦσθαι. Matthæus Monachus de Quæstion. Matrimonialib. pag. 479. postquam dixit ἐκῶστω ὄρωσισ βαθμὸν ὄδοτικῶν, Subdit: ταῦταπτοι καὶ τὸς ὃ μόνος ἐκ τὸ ἀδελφῶν-θροῦσθαι, δὲ ἄλλοις φαμὸν τὸ βαθμὸν, καὶ πᾶσι πᾶσι αὐτῶν ὄρωσισ ὄσασθαι οἱ ἀνθῶσι ὃ τρίτον ἰσθῶσθαι, καὶ οἱ Πρωτοἔξάδελφος τὸ τίσιθρον, καὶ ὃ ἰσθῶσι οἱ Διοἔξάδελφος, καὶ ἰσθῶσι ἀναλόγως. Eisdem gradus verbis Atticis sic explicat: πατήρ, υἱός, ἀδελφός, ἀνθῶσι, ἔξάδελφος, ὁ ἐκ τὸ ἀνθῶσι ὄρωσθαι. Ἐξάδελφος passim occurrit mentio. Nicephorus Bryennius lib. 2. cap. 25. τὸ γὰρ ἀδελφὸς τὸ πατὴρ ἐκείνου παῖς ἡ ὄσθ. Mox idem ἔξάδελφος compellatur. Anna Comnena lib. 1. p. 8. ἀσκεισῶσι ἐκείνου ὃ τὸ Πρωτοἔξάδελφος Ἰσακίη Κομνηνῶ ἀδελφῶσ, καὶ τῶσ ἔξάδελφος.

Πρωτοἔξάδελφος igitur est qui Græcis ἔξᾶνθῶσι dicitur, *Patrielis filius.* Harmenopolus lib. 4. tit. 6. §. 12. καὶ σβαμὸν ἀνθῶσθαι οἱ βασιμὸ ἄτας ὁ ἴσθ, ἢ ἢ ὄρωσθαι πρὸς τὸ πατήρα, ἢ πᾶσι μωτήρα, πρῶτον ἔστ βασιμὸ. ὁ γὰρ ἀνήρ καὶ ἢ γυνὴ βαθμὸν εἰσθῶσθαι, ἀλλ' ὡς ἢ ἰσθῶσθαι πρῶτον, ὁ ἔρωσθαι ἢ ἢ ἔρωσθαι πρὸς τὸ πατήρα, ἢ πᾶσι μωμῶσθαι δὲ ἄνθῶσι ὁ δὲ ἰσθῶσι πρὸς τὸ πρῶτον σπῶσθαι τὸ προμᾶμῶσθαι τρίτον καὶ καθῶσθαι ἄτας ὁ αὐτῶσθαι ὄρωσθαι καὶ ἰὰν ὄσθαι, δὲ ἄνθῶσι βαθμὸν ἰσθῶσι πρὸς ἀλλήλους ὁ πρῶτοἔξάδελφος τετάρτον ὁ διοἔξάδελφος ἔκτ, ὁ πρῶτοἔξάδελφος ἔρωσθαι, ὃ καὶ σπῶσθαι εἰς γῶσθαι ἀκολούτως. Vox πρωτοἔξάδελφος occurrit passim apud I. C. præterea apud Georgium Actropolitam in Chron. cap. 73. 23. ut δὲ ἄνθῶσθαι cap. 70. Extr.

ΕΞΑΕΡΟΝ, *Locus subditus, Avrium.* Theophanes an. 10. Constantini & Irene, ubi de terre motu: ὡς τὰ μὸ τορμῶσθαι τῆσ ἐν οἴκω καθῶσθαι, ἀλλὰ σπῶσθαι εἰς τὸ κῆρος καὶ τὰ ἔξῶσθαι ἐκείνας ποικῶσθαι δῶσθαι. Harmenopolus lib. 2. tit. 4. §. 56. τὰ ἀλλοτρία ἰσθῶσθαι, ἐν οἴκῳ εἰσθῶσθαι οἴκω, καὶ τὰ τὸ γῶσθαι ἔξῶσθαι ἔξῶσθαι ἀπ' ἰσθῶσι τῶσ πῶσθαι εἰσθῶσθαι ἀλλοτρίων δῶσθαι ὄρωσθαι. Codinus in Orig. Constantinop. num. 132. λιβῆσθαι, ὡς ἀν ἰσθῶσι τὸς ἰσθῶσθαι καὶ τὸ ἔξῶσθαι, ἰσθῶσθαι τὰς κορμῶσ τὸ πρῶτον καὶ ἔρωσθαι, &c. Chronicon Constantinop. καὶ μιλθῶσθαι αὐτὸ ἔξῶσθαι πρὸς τὸ ἔξῶσθαι τὰς τετράβιδας, καὶ τὸ ἔξῶσθαι, καμῶσθαι οἱ λιβῆσθαι τὰς κορμῶσ τὸ πρῶτον, κατεκλῶσθαι τὰς κορμῶσ: ἔξῶ τὸ πρῶτον.

ΕΞΑΞΕΙΝ, *Aperire, Gall. Descouvrir.* Vita MS.

MS. S. Symeonis Sali: ἐξ ἡπαίλει, ὅτι αἱ ἐξάρες αὐτῆς βασιάνη μεγάλη κ' ἢ μίλλοτα περιπέσει αἰών.

ἘΞΑΪΤΟΝ, *Poticus*, seu potius *Μαθητιανum*, Ἐξώσις. Mofchopolus in Lexico Philoftrati: ὁ ἡ κατὸν πολλῶν κοιτῶν ὀρέλια (ἢ) *σπριουλικός*: λέγει δὲ καὶ *σπαστά*, ὁ μὲν σπαστάμενος ὀρέλια ἅπαντα τὰ αἰθέρα τὰ κοινὰ ἐξάτα, ἅπαντα ἀλλή, ἐξ ἡμερον αὐτῶν.

Ἐξάλον, eadem notione. Glossæ Basilic. Σαλαρίον, ἐξοχή ἢ ἐξάτις. Concilium Florentin. scđ. 16. ἐξ οἱ μὲν ἐν τῷ πᾶσι οἱ ἡ ἐν τῷ ἀλλοῦ ἀλλοῦ ἐν τῷ τῶν ἡμερον ἡ δὲ τῷ θυρίδων, καὶ δὲ τῷ ἐξάτων, καὶ ὁ μὲν ἐσθῆθ πασα ἡ πόλις, &c.

ἘΞΑΚΑΝΘΪΛΟΥΤΟΝ. Codinus in Orig. Constantinopolit. num 110. ἰσθῶς ἡ ἐν τῷ αὐτῷ λιμνὴ σὺν μαρμαρέον Ἐλαδίου, φέρουσα πῖνον ἐξ κόφου. Ubi pro κόφου, in tribus Codd. Vaticanis diversè legitur, ἰξακάνθου, ἰξακάνθοκος, & ἰξακακάνθου, ut monet Lambecius, seu potius Holstenius, qui quid sibi ista velit fateat se ignorare. Gyllius lib. 4. de Topogr. Constantinopolit. cap. 8. agens de hac statua Eleutherij, ait *martorium calathum tulisse humeris; tenuisse verò manu palam etiam martorem*: ut pala ista fuerit ad ἀκάνθας, *spinas*, seu verpeta evellenda, dictaque fuerit ἰξακακάνθου.

ἘΞΑΚΕΡΤΑ. Glossæ Basilic. τῶς ἰξακέρτα, τῶς ἰξαζόνους μέρη.

ἘΞΑΚΟΥΣΤΟΣ, Ἰακωσός, *Potens*, Ἐξουσιαστικός. Historia Apollonij Tyrij:

Πολλοὶ ἀρχοῖσι ἰξακῶσι, ἐπὶ τῶν γὰρ τιμῶν τκι. Suprà:

καὶ ἀπ' ἀφ' ἑαυτῶν ἰξακῶς ἄτων ἐξήμερον.

ἘΞΑΚΤΩΡ. *Exactor*, qui ἐκλήπιον ἢ δημοσίον φέρων, apud Theophanem pag. 323, appellatur. Glossæ Basilic. Ἐξάκτωρ, ἀπατητής, *Janas* Euchaitorum Metropoliτα pag. 50.

Μυστογράφος χρις ἐν ἡλικίᾳ νεανίας, καὶ σήμερον παρῆσιν ἰξάκτωρ νέος.

Joannes Tzetzes Chil. 5. versf. 608.

Ἐξ ἡ γαμβρῶν ἐξάττωρα γοργῶν ἐσχίσει, Πίλλας ἀρχὰς ἀνάσθησιν πρακτορικὰς θυμάτων.

Vide Justinianij Nov. 128. cap. 5. & Gloss. med. Lat. in *Exactor*.

Ἐξάκτωρ καὶ *Loca exactionibus obnoxia*, quibus opponuntur ἰδανθικὰ, in Nov. Justinij de Divinis Domibus cap. 4.

ἘΞΑΜΗΝΑΪΟΝ, *Officium pro defuncto aliquo, quod sexto post obitum mens peragitur*, ut anniversarium post annum: in Nomocanone Coteleriano, num. 126.

ἘΞΑΜΙΤΟΝ, *Examitum*. Nicetas in Man. lib. 2. num. 8. καὶ νῦν ἐξῆσιν ἰδᾶν τῶς ἐν Σμειλια καλιφόλιας σθελιαν παῖδας καὶ Κορινθῶν ἰσῶν προσεπὶ χροῖας ἰξάμιτον ἐξ χροῖσπασῶν σῶων, &c. Lib. 3. num. 6. ex Cod. Barbarogr. βλατια χροῖα ἐξάμιλα καὶ ἑτέρα βλατια ποικίλα ἐξ κηστῶν. Idem lib. 5. 3. χροῖσιν βλαθῶν καὶ ἰξάμιτον. Balsamon ad Synod. VII. Can. 16. ἢ λαμπρομυθῶν κληρικῶν δι' ἰματιῶν λεγομένων ἰξάμιτον, ἰχορδῶν ἢ μόνον ἰτερέχρα ἀντίσῶα, ἀλλὰ ἐξ χροῖσπασα.

Καλιξάμιλον. Historia MS. Belifarij: Χροῖζόνος ἐξ ἰσῶντα μῆχα καὶ ἔσπριντα.

Ἐξάμιθπος, *Examitum antiq. ex.* Glossæ MS S. S. ταλασπορῶς, ὁ ἰξάμιθπος, ὁ βλατιῶς, ὁ ἰτερῶς.

Ἐαμίθ truncatè πρὸ ἐξάμιθ. Anonymus de Nutpiis Thefi:

Ὅπῃ πολλᾶτον κοιλὰ σὺν τζάμαρον ἢ ἐνάτης, Με φουσάνα ἐξάμιθ, &c.

Vide Gloss. med. Lat. in *Examitum*.

ἘΞΑΜΟΝ, *Examen*. Codinus in Orig. Con-

stantinop. num. 44. ἰσθᾶ ἡ τὸ Ἐξάμεον Ἡρακλεῖος ἢ βασιλικός. Idem num. 51. τὸ λεγομένον Μόδιον, ὄρεον ἡ, (sic enim legendum, pro ὀρεῶριον) ἦν τὸ ἰξάμεον ἢ μὸδιον, &c. Rufum, num. 74. ἰσθᾶ ἢ αὐτῷ βασιλῆσσι σὺν ἰσῶλο ἐς πᾶσι ἀφῆδα, ἰξάμεον ἀργῶν τῇ ἐξῆτι κατῆχουσα. Vide Notas nostras ad Alexandria, pag. 384.

ἘΞΑΠΑΛΟΝΝΕΙΝ, *Explicare*, ἰξάπλων. Glossæ Græcobarb. τῶν, ἰξάπλων, ἰξάπλωνα. Liturgia S. Chryfostomi: μὲν πᾶσι ἐκῶσθον, λαμβάσει τὸ ἰερὸν τὸ εἰλητ. καὶ κ' τὸ σῶμῶς ἰξάπλωνι.

ἘΞΑΠΟΣΤΕΥΛΑΡΙΑ, Hymni sic dicti in Ecclesia Græca, de quorum appellatione incertæ sunt ipsorum Græcorum sententiæ. Sic enim Goarus ad Euchologium pag. 57. *Nam ille Hymnus est, ad quem concinendum ad chori Gremium mittitur aliquis? an talis alius qui in Sancti vel Myfsterij alicujus memoriam ἰξάπσῆσιν emittitur? Nam potius is est qui mittendam Spiritus Sancti gratiam advocat? vel denique, qui juxta Dotsi Logaridij sensum, fere semper de Apostolorum in orbem dispersione & predicacione, vel aperte vel obscure, memoriam habent?* Certè longè videtur probabilius ita appellatos ejusmodi hymnos à voce ἰξάπσῆσιν, quæ in iis fere semper occurrit, ut est ἰσθῆ illa in Liturgia Praefationisactorum, apud eundem Goarus, pag. 201. κύσθ ὁ θῶς ἡμῶν ἰξάπσῆσιν ἡμῶν δυνάμιν ἰξ ἡψῶς ἀγῶς σου, καὶ εἰσῆχῶν ἡμᾶς προσφῶν ὅτι θυσιᾶν ἀναμάρτητων, &c. Et alia in Horologio: τὸ θῶς σου ἰξάπσῆσιν χρις ὁ θῶς, ἐξ φῶτις ἢ καρδῶν μου. Rufum ibi φησὶ δὲ κύσθ ἰξάπσῆσιν τὸ θῶς σου, &c. S. Cyrilli Catech. 5. ad Neophyt. ἡ ἀνάσπασῆς ἰσθῆ ἢ πνευματικῶν τῶν ὕμων παρακαλῶν ἢ εὐαγγῆσθων τῶν ἀριον πᾶν ὕμων ἰξάπσῆσιν ἰπὶ τὰ προκείμενα, ἵνα ποιῆσαι ἢ μὲν ἄρτον σῶμα χρις, ἢ ἢ εἶν ἄίμα χρις. Martyrium S. Bonifacij pag. 320. κύριμ παπῶκράτωρ, ὁ πατήρ ἢ κύριε ἡμῶν ἰσθῆ χρις, ἔλθι ἐς πᾶσι βοδῆσαι ἢ δῶλμου, καὶ ἰξάπσῆσιν ἢ ἀγῆλῶν σου, καὶ προσδῆσαι ἐν ἀγῶν πᾶσι ἡσυχῶν μου, &c. Describunt sub finem Paracletici, p. 155. Ἀνασῶσιμα, ἰξάπσῆσιν, & ἰσθῆ ἰδῶμιλα ἢ ἰσθῆ. Mos additur: ἰσθῆ ἢ τὰ μὲν ἰσθῆ ἰσθῆ ἢ ὀφῶτιμ βασιλικῶς τὰ ἢ ἰξάπσῆσιν ἢ ἡμῶν ἀπῶ κωνσταντῶν βασιλικῶν. Undecim igitur numero utraque sunt, quæ eo ordine disponuntur, ut ἰξάπσῆσιν primum præcedat, mox subsequatur primum εὐαγγῆσθων, ac deinde primum ἰσθῆ, & sic deinceps. Hisce subduntur alia ἰξάπσῆσιν ἢ ἄλλο ἰσθῆσθων, cum singulis suis Theotociis. Alia habentur passim in Anthologio 136. 139. 141. 162. 165. 168. 195. in Euchologio pag. 412 435. 436. ut & in aliis libris Ecclesiasticis Græcorum.

ἘΞΑΡΤΙΟΝ, *Navalia instrumenta, Apparatus nauticus*. Zacharias Pap. lib. 4. Dialog. cap. 31. ἐν ὅσῳ ἢ οἱ γὰρ τὰ ἰξάρτια ἢ πᾶσι περιμυθῶν. Ubi Gregorius M. *Navis armamenta*.

Ἐξάρτιον, pro ἰξάρτιον. Glossæ Græcobarb. ἀρσῆσθια, τὰ ἀκρὰ ἢ νῶς, τὰ ἰξάρτια. Vide Gloss. med. Lat. in *Sarcia*.

Ἐξάρτια, apud Harmenopolium: ἰξάρτιος, ἡ καὶ ἰξάρτιον νόμος καλῆ. lib. 53. Basilic. tit. 2. §. 29. ἐν ἀγορᾶσιν πᾶσι μὲν ἰξάρτιας, &c. Glossæ Gr. Latin. ἰξάρτια παθῶς παράμῶν, *Hoc instrumentum*. ἰξάρτιον, *Institutio*. Ἐξάρτιος, eadem notione. Theophanes an. 2. Artemij: καὶ ἀπῶδῶν ἐς πᾶσι θυσιᾶν, πρὸς τὸ καύσθ πᾶσι θυσιᾶν καὶ πᾶσι ἀναμάρτητων ἰξάρτιον ἢ ἰξάρτιον. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 9. ἐς τὸ αὐτῷ σταμῶν εἰσῆχῶν ἐς πᾶσι κῶδα, ἐξ ἰσθῆσθων πᾶσι ἰξάρτιον, καὶ ἀπῶσπασθων αὐτὰ ἐς τῶν Ρωσ. Idem

cap. 22. *Ἐξαρθέων σόλον* dixit. Vide Hamenopolium lib. 2. tit. 1. §. 9. 13. *Ἐξαρίσιμος* ἢ *πλοῖον*, in Basilic. lib. 15. tit. 1. cap. 3. *Ἰνstrumēnta navis*.

Ἐξάρσιος, seu *Ἐξάρσιος*, locus ita dictus Constantinopoli, in quo conficiebantur & fabricabantur trirēmes, & earum attrimēnta & supellex. Leo Grammaticus in Constantino Leonis F. pag. 493. *ὅτι τῶν Ἐξάρσιων ἡ ὄψις ἢ ῥωμαῖοι, καὶ τὰ πλοῖα εὐπρεπέζονται*, &c. Sguropolus in Hist. Concilij Florent. sed. 11. cap. 10. *καὶ πάλιν δὲ Ἀλτινὰ ἔγραψεν ἢ κελύξιν, καταλάβουμι πάλιν ῥωμαῖοι, καὶ ἴσως ἄν τις ἐπινοήσῃ Ἐξάρσιον*. Alios locos laudamus in Constantinopoli Christiana lib. 2. cap. 10. num. 19.

ἘΞΑΡΧΟΙ, *Principes*, *Proceres*, ita Gloss. Gr. Lat. Sed Exarchi nomen primarium cum Imperio Dignitatem & Principatum præferunt significat, ut apud Justinianum in Nov. 130. cap. 1. §. 6. *Ἐξάρχοι γαβροφουλκίους, Πραφέσις αραρίῃ*, in Gloss. Lat. Græc. Theophanes an. 12. Leonis M. *πρωτόν ἢ καὶ Ἐξάρχον ἢ σόλον κατίσταν βασιλικόν*. Idem an. 25. Justiniani Narsem Cubicularium *Ἐξάρχον ῥωμαίων* vocat. *Ἐξάρχοι ἢ Μαυρίανον*, an. 36. ejusdem Augusti. Et an. 20. Mauricij: *τὰ ἢ πλοῖα σωμαθροῦσιν ἢ προβάλλον ἢ Ἐξάρχον Φωκῶν ἢ Κιθάρρον, καὶ ἴτι ἀΐδα αὐτὸ ὀψώνσων, ἐσφάμισα Ἐξάρχον*. Theophylact. Simocatta lib. 8. cap. 7. *Ἐξάρχον ἢ ἐκατόνταρον Φωκῶν προσήκοντο*. Ita etiam Cedrenus, pag. 403.

Ἐξάρχοι Ἰταλίας, *Exarchi Italici*, quorum ea erat potestas, ut *ministerium Imperialis fastigij peregris* dicantur in Diurno Romano cap. 2. tit. 4. Sacra Constantinii Pogonati ad Athagonem Pap. in Concil. VI. Oecumen. part. 1. cap. 1. Extr. *ἡ πᾶσα ἢ σμύρασιν ἐκλεισάμενοι τοῖς ἔργουμένοι παρασχῆν θείωμεν ἢ ἐνδοξοτάτων Πατριάρχων καὶ Ἐξάρχων ἢ Ἰταλῶν ἢ ἰσχυρῶν φιλοχρησίου χώρας*.

ἘΞΑΡΧΟΥ Dignitas & nomenclatura, in rebus Ecclesiasticis variè accipitur. Alius enim est *Ἐξάρχοι ἢ διοικητικός*, alius *Ἐξάρχοι ἢ Ἐπαρχίας*, ac Exarchus quidem Diœceseos dicitur Patriarcha: Exarchus verò Provincia, Metropoli: sub Patriarcha, plures sunt Provincie, ut sub Metropoli plures Episcopatus. Macarius Ancyranus contra Barlaamum & Acyndinum, postquam dixit quid sit Diœcesis & quid Provincia, hæc subdit: *ἄρα γὰρ καὶ Ἐξάρχοι ἐκάστης διοικητικός ὁ Πατριάρχος, ὡς περὶ ἄρα καὶ ὁ ἐκάστης Ἐπαρχίας Μετροπολίτης Ἐξάρχοι αὐτῶν, ἢ ἢ Ἡρακλεῖος πάσης Θράκης κατὰ τὴν Ἐξάρχοι, καὶ ὁ Ἀγκύρας πάσης Ταλαίας, ἢ ὁ Θεσσαλονικῆς πάσης Θεσσαλίας*. De ejusmodi postremis Exarchis intelligendum Ibas Edeffens Episcopus in Concilio Calchedonenſi A. d. 10. *ἄντι καὶ ἐκατάστα αὐτῶν, ὅτι ἢ ἀναβλῆσιν σμύρα ὡς αἰρικτικῶν ἀναβιμάτισιν, ἢ μελέσσεια τῶν Ἐξάρχοι μνη*. Et Nicetas Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. ubi de Photio: *ἢ ἢ ἢ πρὸς τοῖς βασιλείοις ἰνὶ τῇ κατωμένη Μισσηνῶν κατὰ μῆνιν, Ἐξάρχοι τε προεβάλλετο, καὶ γερουσίας ἰστέλει*. In Concilio Constantinopol. IV. A. d. 2. Thomas Misesopolitæ Typis Πρωτόσπονδων καὶ Ἐξάρχοι inscribitur. Petrus Antiochenus Patr. in Epist. ad Dominicum Gradensem: *τοῖς ἢ πρωτόντας ἐν ἰσῆσιν σμύρα Ἐξάρχοι καὶ Πρωτόσπονδων εἶδον ὀμοῶσαν*.

Et sanè longè antea usus invaluerat, ut Metropolitanus, vel primatum Sedium Episcopi *Exarchos* sese inscriberent, maximè in Africa, quod postea vetitum in Concil. Afric. Can. 6. Codex Canon. Eccl. Afric. Can. 39. *ὡς τὸ ἢ ἢ πρῶτος καθέρας ἐπισηκωτον μὴ ληζυδὸς Ἐξάρχοι ἢ ἰερῶν, ἢ ἀκρον ἰερα, ἢ τοιούτοισιν δέπτοι, ἀλλὰ μῶνον ἐπίσκοπον ἢ πρῶτος καθέρας*. Atque hæc quidem rectè se habent. Patriarcha est Exarchus suæ Diœceseos, & Metropoli

est Exarchus suæ Provincia, quomodo dicitur in Synodo Sardinensī Can. 6. & apud Evagrium lib. 1. cap. 9. Sed præter hos Exarchos, alterius videtur meminisse Synodus Calchedonenſis in Can. 9. ubi, si Clericus controversiam habeat cum alio Clerico, Episcopus convenite jubetur ut eam dirimat ac judicet: si verò cum proprio vel alio Episcopo, judicari jubetur à Synodo & Conventu Provincia: *ἢ ἢ σφῶς τὸ ἢ αὐτῶν ἐπαρχίας Μετροπολίτης ἐπίσκοπος, ἢ κληρικῶς ἀμφισβητήσιν, κατὰ λαμβανήσιν ἢ ἢ Ἐξάρχοι ἢ διοικητικός, ἢ ἢ ἢ βασιλείας Κωνσταντινουπόλεως Ἐπῶνον, καὶ ἢ τῶν αὐτῶν δικαιοσύνη*. Idem repetitur in Canone 17. *ἢ ἢ τῆς ἀδικήσας πᾶσι ἢ ἢ ἢ ἐπίσκοπος ἢ Μετροπολίτης, πᾶσι τῶν Ἐξάρχοι ἢ διοικητικός, ἢ ἢ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπῶνον δικαιοσύνη, καὶ σφῶρον*. Ex quibus omnino patet, Exarchum alium esse à Metropoli & Patriarcha: unde quidam ex hoc Canone conficere quatuor Episcoporum Gradus, Episcopi scilicet, Metropolitæ, Exarchi, & Patriarchæ: quod alij Jure rejiciunt, cùm Exarchi tanquam peculiaris Ecclesiasticæ seu potius Diœcesialis Dignitatis nulli aliis fiat mentio.

Ad hos Canones nihil certi profertur Interpretes. Ac Zonatas quidem, quosdam, ait, Exarchos Diœceseon esse Patriarchas, alios verò Metropolitans existimare. Balsamon verò, Exarchos Diœceseos, non esse singulos Provincie Metropolitans, sed totius Diœceseos Metropolitans: Diœcesim autem dici quæ multas sub se habet Provincias, ac ejusmodi denique Exarchorum (quorum in iis Canonibus fit mentio) privilegium sibi ætate exolevisse scribit; cùm qui hæc Dignitate aut hoc titulo donabantur Metropolitanis, alios Metropolitanos sibi subiectos minime haberent, quod secus erat tempore Concilij Calchedonenſis.

Nilus Doxapatrius ait Patriarchas divisisse suas Diœceses in Exarchos, Metropolitans, Archiepiscopos: & Episcopos cùm vix fieri posset ut ipsi per se ipsos Parochiis suis omnibus modum imponerent, & feligerent Episcopos, & consecrarent, & res quærent, & jure dicerent, & pervestigarent, propter itinerum longa intervalla. Propterea in eminentioribus Provinciis & Regionibus Exarchos constituisse: in aliis verò Provinciis unam in singulis Metropolitanis in eorum Urbe præcipua, & quæ Mater Urbium diceretur: in iis denique vilioribus Urbibus creasse Episcopos.

Sed hæc nodum haud solvunt: an enim hi Exarchi gradum Episcopatus à Patriarchæ, aut Metropolitæ gradibus diversum consecrarent, haud indicat, neque an hi Exarchi in Metropolitans jus ant jurisdictionem habuerint. Quamobrem, ut rem paucis conficiam, longè probabilius videtur, Synodi Calchedonenſis ævo, Exarchos dictos Metropolitans, quibus id Juris concedere solebat Patriarcha, ut in tota sua Diœcesi vices suas obiret, seu Vicarius esset, eademque, in ea quæ ille potestate, uteretur, ita ut si quæpiam controversia inter Clericos, Sacerdotes, Episcopos, atque aded Metropolitans emergeret, ea ab Metropoli Exarcho dirimeretur, appellatione ad Patriarcham reservatâ. Nam ea ætate Exarchi propriè dicebantur, non tantùm qui aliis imperabant, sed qui alterius in Imperio vices agerent, quomadmmodum Italiæ seu Ravennæ Exarchi, qui in Italia vices Imperatoris obibant, cujusmodi sunt quos *Vicereges* appellamus, Delegati scilicet & Visitatores alicujus Diœceseos à Patriarcha missi, quæ certè notione etiamnum apud Græcos Exarchi appellantur uti mox dicemus.

Hinc factum, ut & ejusmodi Exarchi, Patriarchæ dicerentur, quod Patriarchæ essent Vicarii, eandemque ferè potestatem haberent in sua Provincia, quam in tota Diocesi Patriarchæ primarij. Atque ita intelligendum Socratem lib. 5. cap. 8. volunt perlicre, dum scribit in secunda Synodo Constantinopolitana, multa decreta fuisse, & inter alia ab eadem constitutos esse Patriarchas : Ac Nestarium quidem Regiam Urbem & Thraciæ Provincias fortium : Helladium Cæsaræ Cappadociæ Episcopum Ponticæ Dioceseos πατριάρχην obtinuisse, & unà cum illo Gregorium Nysæ in eadem Cappadociæ Episcopum, & Otreium Melitinz in Armenia Episcopum : Asianæ autem Dioceseos Patriarchatum fortium Amphiloichium Iconij, & Optimum Antiochiæ Pifidiæ Episcopum, &c. Quæ quidem verba Henr. Valensius ita intelligenda censet, ut ij non revera Patriarchæ fuerint, sed extraordinarij Legati ad fidem stabiendam per Provincias delegati; quod vel inde evincitur, quod in una eademque Provincia aut Diocesi plures Episcopi Patriarchiam obtinuisse dicantur, id est jus Patriarchicum, immo & Patriarchæ nomen. Ac de ejusmodi Delegatis Patriarchæ nomenclaturam habentibus videtur intelligendum Justinianum in l. 29. §. 5. Cod. de Episc. aud. ἐπὶ ἡ τινος ἡ Θεοφιλεστάτου πατριάρχου ἐν τῇ ἰσπορίᾳ ἐν αἰς αὐτοῦ, ἢ μετροπολιτικῶν ἐκκλησιῶν τινος ἢ καθ' ὅλον πᾶσι διακρίσει τὰς χωροθίας αὐτοῦ ἢ ἐπὶ αὐτῆς Θεοφιλεστάτου ἐπισκοπῆς, ἢ μετροπολιτικῆς, ἢ ἐπὶ ἄλλων ἐπὶ αὐτοῦ, ἐκείνα Θεοφιλοῦ, ἀπὸ ἐπὶ τῆς Θεοφιλεστάτου μετροπολιτικῆς ἢ ἐπὶ ἐκκλησιῶν. Quæ quidem ita fortæ accipienda, ut in eis quos diximus Patriarchis, seu Visitationibus, vel Patriarchæ Legatis ac Vicariis, quidam Metropoliticæ Dignitate donati fuerint, in iis Provinciis in quibus Vicariâ suâ fungebantur, alij verò fuerint qui (aliunde putâ delecti Episcopi aut Metropolites) in tota Diocesi Ordinationes Episcoporum & Metropolitanorum sibi subjectionum (ratione Vicariæ potestatis) facerent. Quam quidem interpretationem amplectitur Petrus de Marca in Dissertat. ad Concilium Claromontanum, num. 19. ubi ait ejusmodi Patriarchas defunctos munere in Ecclesia Græcica, qua *Primates* in Latina de quibus multis agit in eo Opusculo pertrahit, ut solet.

Hæc quidem obtinere prioribus sæculis; at Posterioribus, Εξάρχου Dignitas in eadem Patriarchali Diocesi attributa non uni aut duobus, sed longè pluribus, vel Metropolitanis, vel Episcopis, addito quibusdam Ὑπερίμω titulo. Subiunguntur Codino de Offic. Aulæ Constantinopolit. Notitiæ Græcorum Episcopatum, & qui ex iis dicuntur Εξάρχου καὶ Ὑπερίμω, & qui solum Ὑπερίμω. Ex iis Metropolitanis Cæsaræ Capadociæ Ὑπερίμω & Ὑπερίμω, καὶ Εξάρχου πάσης ἀνατολῆς, Ephesus Ὑπερίμω & καὶ Εξάρχου πάσης ἰστίας, Heracleensis denique Πρόδρογος Ὑπερίμω, καὶ Εξάρχου πάσης Θράκης καὶ Μακεδονίας. Sequuntur deinde Metropolitanis alij, qui pariter Εξάρχου & Ὑπερίμω inscribuntur: Exarchi scilicet suæ Provinciæ, verbi gratiâ, Cynranus Exarchus totius Galatiæ, Cyzicus totius Helleponti, & alij numero 33. Cæteri Metropolitanæ omnes Ὑπερίμω tantum titulo donantur, non verò Εξάρχου. Archiepiscopi denique Ὑπερίμω titulo non donantur.

Εξάρχη, Dignitas Exarchi, in Ordine Thonor. pag. 407.

ΕΞ ΑΡΧΟΣ ἢ Μοναστήριον, Dignitas Dalmato seu Dalmato, Hegumeno Monasterij Constantino-

poli, quod ab ejus nomine δαλμάτω appellationem deinceps sumpsit, & ejus Successoribus, à Patribus Concilij Ephesini primam collata, ut scilicet Urbis Regiæ Monasterium Disciplinæ invigilarent. Unde postmodum πατὴρ, ἀρχολίς, & Εξάρχου ἢ Μοναστηρίου, appellati, uti à nobis observatum in Constantinopoli Christiana lib. 4. scct. 8. n. 32. Is porro Dalmatus, in ejus Vita MS. Ἀρχιμοναχὸς καὶ ἐξάρχος, πρώτος ἐπιβλέπων, καὶ ἀρχων, ab Ephesino Concilio constitutus dicitur. Et in Epistola S. Cyrilli ad eundem Dalmatum, ibidem, Ἀρχιμοναχὸς ἢ μοναστηρίου ἢ βασιλιάνος Κωνσταντινουπόλεως indigitatur: Ut & Faustus filius, Patre defuncto, περιβύτης, Ἀρχιμοναχὸς, καὶ ἡγούμενος, ἢ ἀρχων πάντων ἢ βασιλῆος μοναστηρίου. Ita etiam Marianus Abbas Monasterij ejusdem Dalmati, in Concilio Constantino-polit. sub Menas, primus inter Abbates subfribitur, cum hoc titulo: ἡγούμενος Μονῆς ἢ ἐπικαλυμβῶν δαλματῶν ἢ Θεοφίλους μνήμης, καὶ Εξάρχος ἢ ἐπὶ βασιλιάνος πολλῶν διακεκμημένων ἐκκλησιῶν Μοναστηρίου, ἢ τῶν ἱερῶν ἡγουμενῶν ἢ καὶ πᾶσι διοικήσει τῶν καθιερωμένων ἐκκλησιῶν Μοναστηρίου. Ex hinc apud Theophanem an. 22. Anastasij occurrit ἰσθ Θεοφίλου Ἀρχων ἢ Μοναστηρίου, Urbis Regiæ, ut opinor: deinde apud eundem an. 30. Justiniani, Timotheus Εξάρχος ἢ Μοναστηρίου, καὶ ἡγούμενος ἢ δαλμάτω Μονῆς, cui successit Anihymus ἐκκλησιῶν ἢ αὐτῆς Μοναστηρίου. De Hegumeno Dalmatici Monasterij intelligendum præterea Justinianum in Nov. 133. cap. 4. ubi factis innuit, id munus postea in alias Provincias propagatum, qualèque illud fuerit hinc verbis indicat: ὁ δὲ ἢ Μοναστηρίου Εξάρχος, ὅρα ἐν καὶ τῶν ἰσθων, ὡπὸρ ἐπὶ ταύτης ἐστὶ τὸ εὐδαίμων πόλιος, ταῦτα περιμετραζήσῃ, ἢ ἐπιτάτω τὰς καλυμένους διοικητῆρας αὐτῆς καὶ τὰ Μοναστήρια, ἢ περὶ θανάτου καὶ ἐκ τῆς γήϊνου μνήμης τὴν πορνὴν ἐπὶ τῆς ἢ Μοναστηρίου ἢ ἡγούμενος, καὶ ταῦτα ἀπατῶ ἐπιμετροζήτω, ἢ ὁ προσηκουῶς ἀξίωτο περιόσια. Adde cap. 6. Ex quibus sanè colligitur non nuperam esse omnino in Religiosorum ordinum supremam Superioris Abbatis auctoritatem; tamen in Occidente ferius cognita fuerit, nisi fortè interdum Visitationis generalis titulo, quo S. Benedictum Anianensem Abbatem ornatum scribit Auctor illius Vitæ. De Exarchis porro Monasteriorum in Provinciis videtur intelligendus Theosteridus in Vita S. Nicetæ Confessoris, num. 44. τὸν ἐν ἐξ καὶ ὑπερβαλλίσιον αὐτῆς κακίαν Εξάρχον ἢ ἐκείνῃ Μοναστηρίου ἰσθον οἱ ἀδελφῆ. Ut & Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymij, num. 9. de eodem Sancto: ἰσθ τῶν πλειοκρίτων ἢ διελκτικῶν ἐπισκοπῶν περιβύτης ἀκρίσιος ἢ ἐπὶ αὐτὸν ἡχορηγῶν, χειροτονῶν, καὶ ἢ ἰσθιδῶν ἢ ἐπὶ πᾶσι Μοναστηρίων τῶν ἐκ ἀσκήσιων πιστιῶν. Denique Theophylactus Bulgariæ Episcopus. Epist. 27. εἶα τῆς ἢ καὶ τὰ ἐσθυλματῶν ἢ Μοναστηρίου ἢ καὶ γνησίως αὐτῶν συστάσις τερήσιος, καὶ διορθώσιος ἢ ἐξ ἢ τὰ ἢ ἰσοκρίσιον αὐτῶν ἄλλων Μοναστηρίων ἐπιμετροζήτω ἢ δὲ ἀδελφωτῶν, ὃν Εξάρχον ὀνομαζόμενον. Vide Theosteridum in Vita S. Nicetæ Confess. num. 43. & nostram Constantinopolim Christianam, lib. 4. scct. 6. num. 34.

Atque hæc quidem prioribus sæculis videntur obtinuisse: nam posterioribus dicti præsertim Εξάρχου ἢ Μοναστηρίου, qui Patriarchalium Monasterium Disciplinæ invigilabant, eorundem Visitatores ab ipso Patriarcha delegabantur: id est cœnobiorum jure ἀμείωτος, immediatè, Patriarchæ, jute ἢ σαυροποπῆς, de quo suo loco agimus, subdita erant, quod innuit omnino Sanctum 2. German. Patr. Constantinopolit. lib. 3. Juris Græco-Rom. pag. 236. ubi ἢ Πατριάρχῳ δικαίως Εξάρχος appellatur, quod in suis Visitationibus πρῶτος ἢ κωνσταντῶν ad Patriarcham

Patriarcham pertinentium exigent : καὶ τῷ τῷ Πατριάρχῳ δικαίον ἔξαρχον ὑποσέβοντο, καὶ τὰ σωθῆναι κατεσκεύατο πρὸς αὐτὸν ὑποτίθεσσι. At in alio quod subsequitur Sanctio, Πατριάρχῳ ἔξαρχον, & ὑπὸ τῷ Πατριάρχῳ ἔξαρχον ὑποσέβοντο ἰνδигитatur. Et fanè ejusmodi Exarchi Legatorum à latere Patriarchæ vicem etiamnum obtinent : cui ille Exarchicam Episcopalam aut Metropolitas & alias Ecclesiasticas personas in manus dat, ut ab iis admittatur ac recipiatur tanquam Millus Patriarchicus, hæcè formulâ, in Hieremiæ Patr. Constantinopolit. Diplomate exaratâ, apud Crusium lib. 3. Turcogr. Ἀνδρόπυος οἰκίης καὶ γένους πρὸς ἡμᾶς ὑποσέβοντο, ἔξαρχον δὲ διουσίης καθολικῆς καὶ τῷ ἡμέτερον πρίστωτον ἐπιφύρῳ, δὲ μαρτύρῳ καὶ ἔξαρχον ὑποσέβοντο ἡμᾶς τὰ καὶ ἡμέτερον ἐπιφύρῳ ὑποσέβοντο, καὶ παρ' ἡμῶν ἐκλήθη καὶ ὑποσέβοντο κομισαί πρὸς ἡμᾶς τὸν φιλόθῳ καὶ ὑποσέβοντο τὸν τιμῶντων Νεμεφίλακα τὸ καὶ ἡμᾶς τὸν Χριστῷ μετὰ ἡμᾶς ἐκκλησίας προσβύτην κίον Σαββαθαίον, καὶ τὸ τιμῶντων καὶ ὑποσέβοντο Πρίστωτον τὸν αὐτὸν μὲν ἀλλ' ἐκκλησίας κίον Θεοδοσίον, τὸν καὶ τὸν πνύμα ἡμῶν ἀγαπῶν τὸν ἡμῶν μετῶντος. Datur ei præterea ἡνάλμα, seu Mandatum continens varia sibi injuncti munere præcepta : verbi gratiâ, ἀντακτῶν τε καὶ ἀβαρῶν πῶν τῶν ἐν τῷ πνύμα, monasteria immodicis comitum & sumptuum detrimentis, non gravare : purum & impollutum se ab omni munerum captatione servare : eorum qui Monasteriis præfecti sunt in subditos proteviam coercere, Monachorum securitati ac quieti invigilare, inobedientes Monachos castigare, ne extra Monasteria oberrant præcipere, & similia quæ prolixiori verborum serie continentur in eo *Enalimate*, quod habetur in Jure Græco-Romano lib. 6. pag. 433. unde Habertus in Arthricatio, pag. 471. excerpit. Ejusmodi ἡνάλμας meminit etiam Nicephorus Chartophylax in Epist. ad Theodos. Includum : σωθῆναι καὶ ἡ ἀδελφότητι πνύτην μοναχῶν ἐκκλησιῶν τῶν καὶ ἡνάλμας τῶν τοῖς ἡγῶν, καὶ τῶν ἔξαρχῶν τῶν μοναστηρίων ἢ ἐκκλησιῶν πατριάρχῳ. Sed hæc quidem Exarchos feu Visitatores Monasteriorum à Patriarcha jure Stauropegij nudè pendendum duntaxat spectant. Nam alij sunt ἔξαρχοι, seu Visitatores, qui ab ipso etiam Patriarcha in Provincias cum supremo Jure mittuntur, & in Episcoporum vitam & facta inquirunt, & ab iis debitum Canonem exigunt : unde ἔξαρχοι τῷ Πατριάρχῳ δικαίον dicuntur. Id præ cæteris observat Allatius lib. 1. de Confensu utriusque Eccl. cap. 8. num. 4. *Cum autem his temporibus à Patriarchis Exarchi in Metropolim aut Episcopatum mittuntur, cum suprema potestate, illius Metropolitanis Episcopus iura omnia deponit, arbitrium in solo Exarcho est. Ille manus impositum obis, Ecclesiis vel Monasteria visitat, causas perscrutatur, controversias dirimit, querelas, si quæ sunt adversus Metropolitanum, audit, acta disponit, & cum tempore est, Patriarcha refert. Item mensa Patriarchalis providet, & novas impositiones, si quæ sunt, exigunt. Metropolitanum autem, sive Episcopum, jure cedente, nec hiscere audente, & multoties sese absentante.* Et ante Allatium Crusius in Turco-Græcia lib. 7. ex Epist. Gerlachij : *Officium, inquit, ἔξαρχον est legatum esse Patriarchæ, aut alicujus Antistitis. Id quotannis mutabile est : nec nisi commendatur semper, plerumque ad annos : sed quia lucrosum pluribus, & quibus Patriarcha bene vult, mandat. Cum enia quotannis plures mittantur Exarchi, (duo in insulas, duo in Macedoniam & in Peloponnesum : duo in Pontum Euxinum) quisque*

colligere potest. Tenentur enim Metropolim non tantum Sultano tributum persolvere, sed etiam Patriarchæ, tanquam capiti spirituali, summam non exignam pendere, ipsos deinde Exarchos, eorumque ministros (quatuordecim circiter) quemque pro Dignitate persona, & facultate Metropoles, aliquos honorare Ducatis. Hanc summam Metropolim ab Episcopis, siveque Diocesis subiectis, exigens, sui quoque rationem habere novit. Quisito etiam quoque anno, (quanquam nunc anticipando quadriennium incidit) ipse Patriarcha cum viginti aut pluribus comitibus, circum Metropolim. Ubi non tantum Patriarcham amplissimo munere, quod eidem nominant, honorare tenentur, propterea quod ad ipsos accedere dignatus sit, lites dirimere, & benedictionem suam imperituri, sed elemosynam quoque contribuere : singulosque ipsius ministros donum non contentando asficere. Atque inde percipiuntur cur ejusmodi Legati dicantur ἔξαρχοι τῷ πατριάρχῳ δικαίον, quod scilicet non solum Jura Patriarchæ in Diocesis de subiectis tueantur, sed etiam debitum ab iis Canonem exigant, & ad illum referant. Horum ἔξαρχον Dignitas magna censetur, ut quæ Episcopalem adæquet. Nam de ea videtur intelligendus Balsamon ad Canon. 53. Laodicenum, qui περὸς ἀντάς ait eodem munere functos quo sua ætate ἔξαρχοι. Joannes Cameniates n. 30. quo loco narrat expugnatâ à Turcis Urbe Thesalonica illius Patrem in Sultani conspectum adductum esse, rogatum ab eo an illius Civitatis esset Episcopus, quod ex habitu ac vestibus conjiciebat, illum verò respondisse, nimis se esse Episcopum, sed Clericum : tum ex exercitibus ducibus quempiam astantem dixisse, Ἐπίσκοπος δὲ ὅτι ἔσιν ὅτοι, κατ' ὄψιν δὲ διαφύρῳ βαβῶν ἐκείνοις ἐκλήθη ἔξαρχον ὅτι αὐτὸν ἰσμεν τὸ Ἐκκλησίας ἀπάσης, ὡδὲν τὸ τῆς ἐκείνου ὑπερῶν. Vide præterea Crusium pag. 219.

ἔξαρχοι didi præterea Chorepiscopi, non quod ut ait Meursius, ex principatu dependenter aliorum : sed quia Visitatorum Officio in Episcoporum Provinciis fungentur. Scholiafies ad tit. 9. Epitomes Canon. Armenopoli : *Χορεπίσκοποι, εἰ νῦν λαβάρῳ ἔξαρχοι, ὅτι Πατριάρχῳ εἰν, ὅτι Μετροπολίτη. Eodem Visitatoris officio functus videtur apud S. Athanasium Apol. 2. pag. 803. Himerius quidam ἔξαρχος Μαρτύρων inscribitur : quæ quidem Μαρτύρων, ἡμέρα τις Ἀλεξανδρίας dicitur, quæ nec Episcopum, nec Chorepiscopum habebat, ut indicatur pagina 802.*

ἔξαρχος, nudè, Dignitas in Eccl. Constantinopolit. ex Choro finitior, in Catalogo Allatiano : cuius munus ita describitur : ὁ ἔξαρχος ἐστὶ πλῆθυν τῶν Διαιτηριῶν (τῶν ἰρίων) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κυριότης καὶ πᾶν σκῆνος, καὶ ἀλλοτῶν τὸ περιόχῳ τὸ ἐπισκοπῆς ἀναθεωρῶν καὶ τὰς κρίσεις τῶν ἀγίων ἐκκλησιῶν, εἰ ἐκρίθησαν δικαίως, καὶ γὰρ τὰ ἀνιμίσεια ἀναρῶντες καὶ καὶ τῶν ἀνδρομυῶν τὰ κολύματῳ. Nefcio an idem qui dicitur ἔξαρχος τὸ τιμῶν, apud Pachymerem lib. 7. cap. 7. initio.

ἔξαρχος & ἡγῶνις suos etiam Sacerdotes appellasse quosdam Hæreticos, docet liber 1. Basilic. §. 30. De omnibus his Exarchis quædam attigimus in Gloss. med. Lat. in V. *Exarchus*.

ΕΞΑΣΠΕΡΕΙΝ. Nomenclon Cotelerianus, n. 547. παραλακίζων, ὁ παραβρίζων, ὁ παρακαμπανίζων, ὁ ἔξαρχον ἔτερον χωρῶν, καὶ ὁ καυλίζων, ἐπιβλασφῶσαν ἡσῶν ἢ. Ubi Vir doctissimus ἔξαρχον emendat, vel ἔξαρχον, ut sit *Exrâ ferere* : Nam ὁρίων pro ὁρίων dicunt Græci hodierni. At ferè malim hic legere ἔξαρχον, quod est *transire*

fire, ut sit qui per agrum alterius transiit. Vide in hac voce.

ΕΞΑΣΠΡΟΣ. Vide in Ἐσπρ.

ΕΞΑΣΤΑΚΕΝΑΙ, *Mirari, Percelli.* Michaël Pfluss de Grammatica, MS.

ΕΞΑΣΤΑΙΝΑΙ ἢ ἔσται, *Θαυμάσαι, καὶ ἀπυλῆσαι.*

ΕΞΑΣΤΕΡΙΝ, *Pleidae.* Eustathius: *ὡς ἔστι τὰς πείρας ἐξ κατ' ἀρχαίων ἢ τ' ἠρώσιος πλειάδῃ, ἀφ' ἧς ἄρα ἔσται φωνή, ἐπὶ δ' ἐκείναις ἐπιπέδον κελιάδῃ* ἢ ἔσται σπρ' ἴσως, ὅθεν καὶ ἡ κωνίερα γλώσσα ἐξάστει αὐτάς ἐνομάζει. Ita alij. Ovidius 4. Factor. v. 167.

Pleidae incipiunt humeros releuare paternos, Que serpiem dici, sex tamen esse solent.

ΕΞΑΣΤΡΙΑ, *Locus asiris, ὅς αἰρίσ expositus.*

Glossæ Græcobarb. *ἀστραυλός, ὑπαστρῶς, ὅπου μύρικαι ἀπυκαται εἰς τὴν αἶρα, ἢ κελιά, ἢ ἐξαστρία.* Vide Ἐξαστρ.

ΕΞΑΤΖΑ, idem Græcis hodiernis, quod *Hexagrammum*, seu *Exagrammum*, ut scribit Scaliger lib. de Re Nummaria pag. 54. ubi ait in veteribus pondusculis, quæ Romæ reperiuntur, legi O. O. EXADSA, ut ultimis illis temporibus Latinitate purâ cum pronuntiatione exolecent.

ΕΞΑΤΟΝ. Vide in Ἐξήκον.

ΕΞΑΤΩΡΕΙΑ, *Exauortatio*, pro Ἐξουορία.

Glossæ MSS. *Ἐξουορία, ἰδὲν ὄνομα διὰ ἐρῆσιαι.* Ita etiam Suidas & Phavorinus. Leo in Tacticas, cap. 20. §. 71. *ἀγλαρίας ἀπάσκει ἰδιωτικῆς καὶ ἀδικίας ἐλευθέρων φιλατίῃ τ' ἑαυτοῦ σὺν τῷ ἑσπέρῳ λαῶν, ἵνα ἢ ἐρατίῃ εἶσιν, καὶ ἵνα ἢ τὸ λογιστικὸν ἐξουορίας ἀρετὴ γὰρ αὐτοῖς τελῶν τῆς τῆ δημοτικῆς πόρεως, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν αἰετωα, &c.* Hic portus explicandus locus apud Pachymerem lib. 1. Hist. cap. 32. non quod huc omnino pertinet, sed quod perperam intellectus fucum fecerit docto Interpreti, ubi nescio quem Ἐξ αὐτοκρατορῶν Πατριάρχων, diuertum τὸ Patriarcha Arsenio hic nominato, facit, cum unus idemque sit. Ait quippe Pachymeres Proceres Græcos, cum de Junioris Theodori Imperatoris tutela inuicem deliberarent, absque Ecclesiæ, & Arsenij qui ei præerat, consensu nequitium rem peragendam censuissent, & propter hoc ἄλλοι Ἐξ αὐτοκρατορῶν Πατριάρχων misissent, πλὴν ταχίστως μετακαταλήγουσιν Νικαίαν τῆτον. Quæ verba sic intelligenda sunt, de eodem Arsenio qui genus & natales ab Autorianis arcessibat. Nam Ἀρσένιος ὁ Ἀδωκρατορῶν appellatur in Catalogo Patr. Constantinopol. in Jure Græco Rom. pag. 304.

ΕΞΑΦΝΑ, pro Ἐξήσθως, apud Georgium Contarem in Hist. Athenar. pag. 301.

ΕΞΑΦΟΛΛΟΝ. Vide in Ὀλλόν.

ΕΞΑΦΑΛΜΟΣ, *Sex Palmis*, qui ut plurimum canebatur in Marutinis, vel potius initio ὄρδρου, seu *Laudum*, etrântque 3. 57. 62. 87. 102. 142. uti defebantur in Horologio: interdum etiam in Apodipnis, ut obseruant Leo Allatus in Difsert. i. de Libris Ecclesiast. Græcor. pag. 58. & Goarus ad Eucholog. pag. 34. Triduum 2. Fetia 1. Hebdom. 3. Junior, καὶ ἑκάστη ὁ ἑξάφαλμος χωρὶς μετὰ νομίου μὴ πάσις προῶν καὶ σὺν θῆν. Fetia 5. quinta Hebd. ἢ εὐλόγητος καὶ ἢ ἱερὸς, ὡς συνήθως καὶ λέγουσιν ἑξάφαλμος. Fetia 4. M. Hebdomad. εἰς τὸ ὄρδρον, ἐν τῇ πρώτῃ, σιγολογία ἢ ἑξάφαλμος. Typicum cap. 5. καὶ ἑκάστης ἀμύστου ἢ ἑξάφαλμος πούρου φωνή. Infra: σημειώσεται ἢ ὅτι ἀδῶν καὶ ἔχει τὴν ἑσθῆν τῆ πύσας, μὲν καὶ ἀν τελευτῶν ὁ ἑξάφαλμος. Vide Philotheum Patr. Constantinopol. in Ordine sacri Ministerij, pag. 7. Geronticum, apud Nicomnem Monachum in Pandecte MS. ferm. 29. καὶ μὴ τὸ ἐσπῆσαι ἑξάφαλμος ἢ καὶ ἑσθῆν, καὶ μὴ τὸ περιεσθῆν

τὸ ἑξάφαλμος, καὶ ἐπὶ τὸν Πατριῶν ἑσθῆν, ἠρῆμα τὸς ἑσθῆν ἀσθῆν. Prochopodromus in verbis Politicis MSS. contra Hegunenum:

Ὁ φῆρον ὅλους δωδεκάμια τὰς προσεσθῆς ἐκείνων, τὸ πὸν ὅς ἢ ἑξάφαλμος ἑσθῆν καὶ μὴ τὸ δῶρον.

Pachymeres lib. 1. Hist. cap. 13. ἄνδρ' ἢ κληρὸν ὄρδρου λαύτηρον τὸ προκαταρκτικὸν ἢ ὄρδρου μοναχολογίῃ ἑξάφαλμος κανὼν πλακάλωσιν πρὸ μνημονογράφου ὅτι μαλίστα ἀεῖσιν.

ΕΞΕΜΟΝΑΧΙΑΖΕΙΝ. Vide in Μοναχίαζεν.

ΕΞΕΜΠΑΛΡΙΟΝ, *Exemplarium, Exemplar* S. Ignatii in Epist. ad Trallianos: τὸ γὰρ ἑμπαλαριον ἢ ἀγαπῆσαι ἑαυθὺν καὶ ἔγω μὲν αὐτὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῷ ὄρδρου. Utitur & in Epistolis ad Hecyonem & ad Ephesios, ut & S. Maximus Mon. Centur. 4. cap. 86. cent. 5. cap. 59. Methodius in Ramiilipain, pag. 433. &c.

ΕΞΕΜΠΑΛΙΩΤΟΣ, *Exemplis*, seu *figuris variiegatis.* Eustathius ad Odyss. β. ἴσθ' ἢ αὐτῇ (παρῆν) καὶ τ' ἀβύλων κόσμος ἑσθῆν ἐν ἱματίῳ, καὶ εὐνάς: ὅπου σαφῆς, ὅτι αἱ ἴσως τὰ λογιστικὰ ἑμπαλιωτὰ καὶ πικρῶστα. Nicetas in Manuê lib. 2. num. 4. ex Cod. Barbarog. μὴ ὁδῶν καὶ ἑσθῆν, ἢ πικρῶν ἑμπαλιωτῶν. Sic utraque Editio. Ubi Cod. alter, πικρῶν καὶ ἑσθῆν καὶ ἀμυρῶν τῆσιν. Vide Gloss. med. Lat. in *Exemplum*.

ΕΞΕΡΕΔΑΤΟΣ, *Exheredatus*, in Nov. 1. Justiniani: ἑρῆδῆτος ἢ παῖδας, ἢ καλῶν, ἢ δὲ περιουσία, καὶ ἀν ἐμῶν καὶ ἑσθῆν. Ἐξῆρῆδῆτος, *Exheredare*, in Glossis Basilic. ἀλλοτρῶν ποιῆν.

ΕΞΕΡΚΕΤΟΝ, *Executus.* Glossæ MSS. Reg. & Suidas: Reg. ἑρῆκῆτον, καὶ ὄνομα, τὸ ἐρῆκῆτον. Scholiastes Theophili Antecess. lib. 2. tit. 13. §. 6. ἐν τῷ ποίμῳ, ἵσθ' ἐν τῷ ἑρῆκῆτον. Chronicon Alexandrin. an. 1. Arcadij: καὶ ἀνῆλθον ὄνομα ἑρῆκῆτον. Arcadij: ἐν τῷ ποίμῳ, ἵσθ' ἐν τῷ ἑρῆκῆτον. Chronicon Alexandrin. an. 7. Marciani: ἐν τῷ ποίμῳ, ἵσθ' ἐν τῷ ἑρῆκῆτον. Theophanes an. 32. Justiniani, & ex eo Cedrenus: καὶ ἐκείσθον κοινῶς ἑρῆκῆτον, καὶ ἐμῶν ἐπὶ ὄνομα ἑρῆκῆτον αὐτῶν. An. 36. eisdem Justiniani: ἀπὸ ἑσθῆν πρὸς ἑσθῆν τὸ Ἀρμένιος Μαρμῆτος τὸ αἰτίον αὐτῶ μὴ ἑρῆκῆτον. Antiquitates Constantinopol. p. 99. προσευχῆσθαι καὶ παῖδας ἐν ὄνομα ἢ τῷ ἑρῆκῆτον.

ΕΞΕΣΤΙΚΟΣ, *Aitonus.* Glossæ Græcobarb. *Ἐκπαρῆς, μάλλον, καὶ θαυμαστικῶς, ἵσθ' ἑρῆκῆτον.*

ΕΞΕΦΑΝΤΟΝΕΙΝ, *Modulari, Canere.* Fabulæ Æliopi Græcobarb. pag. 150. de Cicada: ὁ ἢ τῆσθῆτος ἑσθῆν, ἐν τῷ ὄνομα ἀδῶν, ἀμὲν ἑσθῆτον, καὶ ἑρῆκῆτον. Ubi Cod. Gr. καὶ ἑσθῆτος, ἀμὲν ἑσθῆτον μεσθῆτον. Infra: ἀν τὸ καλῶν ἐσθῆτος καὶ ἑρῆκῆτον.

ΕΞΕΚΟΝΤΑΒΙΒΟΣ. Vide in Ἐξῆκῆτον.

ΕΞΗΝΤΑ, *Sexaginta, ἑξήκοντα.* Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ἐξῆκῆτον κατὰ τὸν ἑσθῆτον, κατὰ τὸν παρῆτον. Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 1. *Ἀγαμέμνων ὁ ὁ Ἀτρεΐδης ἐκείν ὄνομα ἑσθῆτον, ὁ Μενελάος ἑσθῆτον, &c.*

ΕΞΗΦΟΡΑΪΣ, *Sexies, ἑξήκεις.*

ΕΞΗΧΟΣ, *Aiensis, Stulus.* Vita MS. S. Symeonis Sali: δῶν τῆσθῆτος ἐσθῆτον ὄνομα ἑσθῆτον. Infra: πῶσθῆτος ἑσθῆτον ὄνομα Συμῶν καὶ πλὴν συνήθως ἢ ἑσθῆτον, αἰετῆς ἢ ἐσθῆτον, &c. Ita ibi passim Symeon promissivè σολῆς & ἑσθῆτον appellatur. Sguropulus in Hist. Concilij Florentini lect. 9. cap. 12. ἵσθ' ἢ ἐσθῆτον ἑσθῆτον: ἢ μνημονογράφου περιεσθῆτος μνημονογράφου καὶ πικρῶν ἐσθῆτον.

ΕΞΙΔΙΑΖΟΝΤΗΣ, *Proprie.* Codinus de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 2. n. 5. Σεβαστῶν γὰρ ἀνῆτον

καθεν ἰππικῶν οἱ βασιλεὺς ἀνομάζοντο, καὶ ἡ ἰξιδιαν-
ζώντες οἱ βασιλεῖς λεγομένων τῷ Ἱσθαστῷ ὀνομα.

ΕΊΘΙΟΣΙΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ἰσ-
φιζον μὲν ζῆμον, τῶνσι μεταβάλλου.

ΕΊΣΙΑΣΜΟΣ, Vide Euechologium Goati,
pag. 689.

ΕΊΣΙΩΤΗΣ, *Praefator*, *Descriptor*, de
quibus vocabulis diximus in Gloss. med. Latin.
Glossæ Basilic. ῥηκτοράτορας, ἱερωτάς, ἀναλαψὴν δι-
καιῶν περιβόλου, ὀρθοτάς ἡ δῆμος. Glossæ MSS. ἱερω-
τάς, ἰπποτάς, ἀναγραφεύς. Eusebius lib. 4. de Vita
Const. cap. 3. πάλιν καθῶν θρησκῶ δικαιοσύνης ἀν-
δρας ἱερωτάς καλέσμεται, τῶς τὸ ἀρχῆμον τοῖς θεοῦ οἰοῖ
παριζήσας. Gregorius Nazianzenus Orat. 9. pag.
mihl 156. Julianum ἱερωτάω quemdam γραφία ar-
pellat: ἢ ὀδογραφεῖ δικαίως ἡμᾶς, ὃ τῷ ἡμέτερον γρα-
φεύς. Apud S. Basilium Epist. 259. ὄψ τῷ αἰδισιμοῦ οὐ-
τὸ ἀδελφῶ Ἑλλάνων ἱερωτῶν Ναζιανζῶν. Et Epist. 263.
τὸ αἰδισιμοῦ ἀδελφῶ ἡμεῶν τῷ ἱερωτῶ τῷ Νικαίας.
Constantinus in Basilio num. 98. Edit. Combesfij
ὑπερκαλῶν οἱ τὰ ἑσὸ πλὴν Ῥωμαίων ἱερωσίαν ἀπαύου
τὰ θάματα τοῖς λεγομένοις ἰπποτάς τῶν καὶ ἱερωτάς,
&c. Novella 2. Manuclis Commeni lib. 2. Juris
Græco-Rom. pag. 153. ἀναγραφῆς, ἢ ἰπποτῶν, ἢ
ἱερωτῶν. Vide Scylitzem, pag. 591. Joannes Can-
taczenus lib. 3. cap. 8. ὅτι γὰρ ἔστι τῶς πολιτικῶν
πρῶτασιν ὁ Κρητῆς, πῶτο τῶς δημοσίας δυνάμει ἂν ὃ
ἱερωτάς, &c.

ΕΊΣΙΘΡΙΑ, *Qua pro mercibus qua exportantur venduntur: Ius exitura*. Glossæ MSS. &
Phavorinus: ἱεθρία καὶ ἱεθρία, καὶ Ῥωμαίων,
τὰ ὑπὲρ τῶ ἱεθῶν παρὰζόμια. Vide Gloss. med. Lat.
in *Exitura*.

ΕΊΣΙΘΡΙΟΣ τόμος, seu παρτίσιος τῷ Ἐπι-
κόπῳ, *Remissio vel Abdicatio Episcopis*, cuiusmo-
di est *Tonus* ille quem descripsit Habertus in At-
chieratico, pag. 721. & Theodoro Critopulo in He-
racleensi Metropolitica Græculo recentioris ævi ad-
scribit. Apud Helychium, ἱεθρία, ἡμῶν ἢ τὰς
ἀρχαῖς ἀποτίων ἄλλωθεν. Alia vide apud Suicerum in
Thefauro Ecclesiastico.

ΕΊΚΟΥΒΙΤΩΡ, Ἐκκυβίτωρ, *Excubitor*. Glossæ
Basilic. Ἐκκυβίτωρας, τῷ παρῆδων τῷ Παλάτιον ὑπάρ-
χοις φύλακας. Procopius lib. 2. Vandal. cap. 12. ὅς
τῷ ἱεκυβίτων ἠρῶν, ἦτο γὰρ τῶς φύλακας Ῥωμαῖοι κα-
λοῦσι. Theophylactus Simocatta lib. 3. Hist. Mau-
ric. cap. 11. ἠρῶν τῷ ἑσὸ ἰπποτῶν ἂν τῷ τῷ βασι-
λέως σωμαροφύλακων καὶ ὑποσπασίων, ὃν Κόμης τῷ Ἐκυ-
βίτων τῷ σμῆθε φωνῆ τῶς Ῥωμαῖοις καλῶν. Et lib. 7.
cap. 15. τῶς σωμαροφύλακας ἀναλαβῶν, ἢ Ἐκυβίτων
Ῥωμαῖοι ἀναγορεύουσι. Occurrit passim, apud Eva-
grium lib. 4. cap. 2. in Chron. Alexandrino an. 10.
Leonis M. an. 1. Justiniani, an. 7. Anastasij, apud
Theophanem an. 16. Zenonis, an. 20. Justiniani,
an. 20. Mauricij, Balfamon de Chartophylace pag.
462. & alios laudatos in V. Κόμης ἱεκυβίτων, & in
Gloss. med. Lat.

Σκυβίτορας, in Glossis Basil. οἰωνῆ φύλακας ἀρ-
πυνοῖ, ἢ σπῆτον καὶ Ῥωμαῖοι Τιβῆρος καίσαρ ἱεθῶν.

Ἐκκυβίλας, *Excubitor*, in Concilio Nicæno
II. cap. 6. τῷ τῷ λαῶ τῷ ταύματων, Σχολαρίων, Ἐκυ-
βίτων τῷ καὶ τῷ λοιπῶν στρατιωμάτων τῷ στρατοῦ ἡμῶν
ὃ τῷ βασιλεῖ πᾶσι.

Ἐκκυβίλος, idem qui Ἐκκυβίτων τῷ ταύματῷ ἀρχῶν,
διέπων, Leoni Grammatico in Leone Armenio, ubi
de Michæle ejus Successore, qui nudi Ἐκκυβίλος
dicitur in Vita S. Nicolai Studite, pag. 916. Mi-
χαὴλ γὰρ Ἐκκυβίλος τὰ τῷ Ῥωμαῖοις κῆπῆρα δὲ ραζῶν τῷ
&c. Symeon Logotheta in Leone Armenio, num. 7.
Πατριῶν καὶ Ἐκκυβίτων ἰπποτῶν.

Ἐκκυβίτων, Ἐκκυβίτων, Ἐκκυβίτων, (variè enim
hæc vox scribitur) significatque interdum Cohor-
tes Prætorias, seu *Excubitores* qui ad Palatium
excubabant, interdum locum ipsum circa Pala-
tium, ubi stationes agebant. Ac p̄torio quidem
notione usurpat Constantinus Porphyrog. lib. 1.
Themat. 12. ἡ γὰρ ἱεκκῶν τῷ βασιλικῷ ταύματῷ τῷ
καλῶμεν Ἐκκυβίτων. Anna Comnena lib. 4. pag. 109.
ἱεκκῶν μὲν ἂν τῷ τῷ Ἐκκυβίτων ταύματῷ. Atque is
Κόμης γὰρ Ἐκκυβίτων dicitur, uti loco docui-
mus.

Ἐκκυβίτα, *Stationes militum Prætorianorum*. Ru-
fus in legibus Militaribus §. 37. & Liber 49. Basili-
c. ὁ ἀποειδῶσι οἱ παραφυλακῶν τῷ Παλάτιον, καὶ κα-
ταλιπὸν τὰς παρὰ αὐτῶν ἀρπυνίας, καὶ ἰκενῶσι καὶ ἰεκα-
τάς τιμῶν τῷ. Continuator Theophanis lib. 3. n. 43.
πλοῖον τῷ τῷ ἰκενῶσι τῷ Πρασίον. Ad S. Maximi
Confess. ἰθὺντες δύο Μανδύταις καὶ δίκαι ἐκκυβίτων
ἡμῶν, ἰπῆρον αὐτῶς ἢ τῷ πλοῖον Ῥωμαῖοι καὶ ἀποσπῶντες
τῷ μερισθῆσι αὐτῶς ἀπ' ἀλλήλων, ἰβύλαστο οἱ ἀφόρα
ἐκκυβίλα. Leo Grammaticus in Porphyrog. pag.
489. καὶ ὄψ τῷ σιδῆρας πύργας ἰσολυκοῦς μῆξαι τῷ
ἱεκυβίτων παρῆμῶν. Adde pag. 491. Zonaras in Alex-
chio: οἱ βαρῶν πᾶσι ὃ τῷ Ἐκκυβίτων διεκλυθῆσι ὄν, ἔθα
πῆρ τῶν οἱ καλοῖκεν, &c. Vide quæ de his
Excubiis adnotamus in Constantinopoli Christ. &
in Glossario med. Lat. Vide Κόμης, & Πριμμικῆρος τῷ
ἱεκυβίτων.

ΕΊΚΟΥΚΑΚΑΤΩΡ, Ἐξεκλυκῶν. Vide in
Κύλικα.

ΕΊΚΟΥΣΣΕΥ΄ΕΙΝ, *Excusare*. Glossæ No-
micæ MSS. ἱεκκαῖον, ἐδικαῖον. Chronicon Ale-
xandrinum an. 36. Theodosij Jun. ἀποῖσθαι τῷ βασι-
λέως Θεοδοῖος οἱ ἐκκλυθῆσι τῷ ἰεθῶν τῷ ἀλίον Θεοδοῖος,
σμῆθε τῷ Μάξιμον Παυλῶν ἀρῶσῆσι ἢ τῷ ποδῶς, καὶ
μῆνας ἀπῆτον, καὶ ἱεκκαῖον, &c. Theophylactus
Bulgaric Archiep. Epist. 41. ὅτι ἰθὺς πῆρον παρ
ἡμῶν ἐκκρυβῶν, ἀλλ ἢ ἰθὺν τῶν κῆσῶ τῷ ἱεκκαῖον
ἡμῶν, τὰ ἰθὺν τῶν ἰπποτῶν τῷ ἡμῶν. Michael
Attaliacus Pragm. tit. 16. ἱεκκαῖον τῷ ἀρῶσῆσι καὶ
ἰεθῶν, καὶ Πρωτοπαπαρῶν, καὶ ἢ τῷ μῆξαι ἀρῶσῆσι
τῷ. Uruntur præterea Leo in Tact. cap. 8. §. 26.
cap. 18. §. 1. Nov. 3. Constantini Porph. Joannes
Antioch. Patr. de Charificariis, pag. 177. & Juris-
confulti passim.

Ἐκκυσσῶν, eadem notione. Glossæ Basilic. ἱε-
κκυσσῶν, παρῆτῷ. Liber 3. Basilic. tit. 1. cap. 52.
ἀλλὰ μῆξαι τὰ ἰθὺν κῆμασι ἐκκυσσῶν ἀρῶσῆσι τῷ σμῆ-
λιων. Ita lib. 5. tit. 1. §. 6. lib. 7. tit. 2. §. 16. & alibi
non femel. Vide tit. Nov. 43. Justiniani.

Ἐκκυσσῶν, *Excusatio*, παρῆτῷ τῷ, in Gloss.
Basilic. Justinian. Nov. 59. cap. 2. ἢ κῆμῆξαι πῆρον τῷ
κακῶν τῷ ἱεκκυσσῶν ῥῆμασι ὑπὲρ πᾶν, ἢ ὑπὲρ τῶν
ἱεκκυσσῶν.

Ἐκκυσσῶν, *Excusatio*. Constantinus Porphyrog.
Nov. 9. pag. 229. Edit. Meurfis: ὁ πῆρον σμῆθε
καθοπῆρῶν τῶς κῆταις μῆξαι τῷ ἄλλων, ἂν ἀποκῆσαι,
φωσῶν τῷ ἱεκκυσσῶν, καὶ πῆρον ἀπῆλα μῆξαι,
ἰεθῶσῶ καὶ τῷ ὄλλω γαλιανῶν. Theophylactus Bul-
garic Archiep. Epist. 41. ἢ τῷ ἐκκυσσῶν τῷ ῥῶν ἱε-
κκυσσῶν ἀρῶν τῷ καὶ λῆπῶ ἰεκκῶ ὃν δῆμας βασι-
κῶς, ὃ ἰθὺν ἄνθρωπον ταῦτα ἰεκκυσσῶν, &c. No-
vella 2. Manuclis Commeni in lib. 2. Juris Græco-
Rom. καὶ ἱεκκυσσῶν πῆρον χαρῶσῶς χιλιῶν τῶν
κῆσι.

ΕΊΚΟΔΟΣ, *Sumptus, Expensa, Redimio*. Glossæ
Veteres: ἱεκκῶ, ἀναλάμια, *Errogatio, Expensæ*. Ita
etiam Helychius. S. Maximus Serm. 13. pag. 575.
ἀποῖσθαι αὐτῷ τῶς τῷ δῶν ἰθὺν ἰθὺν, ἢ ὄλλω τῷ αἰ
πῆρον σῶ πῆρον παρῆρον ἱεκκῶς, &c. Codinus in
O. sig.

Orig. Constantinop. πλώ ἢ ἔξοδον καθ' ἑξῆς Σαβαριῶν
 ὁ ἀδελφοπολιῶν ἢ Βασιλέως, ὁ καὶ φύλαξ ἢ βασιλικῶν
 ῥυθμίον. Rurlium: εἰς ἃ τ' ἀμύθηα καὶ τ' σωτῆρα ἰσχυρὸν
 ἔξοδ' ἢ χροῖον πάλιν ἢ Ἀργυρίῳ ἐκτελεσθεῖσιν. Adde
 Interpretrem Gr. Concilij Lateranensis Can. 11. 23.
 Jus Græco-Rom. p.43 8. &c. πολυῦξοθ' ἢ πάλιν τὰς ἐνο-
 λας, apud Proclum in Plotino pag.96. Ἀνέξοθ', Pauper,
 apud S. Athanasium. Vide Gloss. med. Lat. in
Excitus.

Ἐξοδίζω, & Ἐξοδίω, *Expendere, Profundere*, in
 Bibliis non semel. Nicetas in Manuêli lib.2. n.8. ex
 Cod. Barbarogr. ἔξοδος γὰρ πρὸς κεντὺν ἑκατὸν ἰσχυροῦ
 ἐξοδίσσε χρηματῶ. Idem in Alexio Ang. lib. 1.c.7.
 ex eodem Cod. Barbarogr. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐνόεισιν, καὶ
 πλὴν ἀπασαν ἔξοθ' ἢ ἑσπεριεργίαν ἐπὶ οἴκῳ ἔξο-
 δίσσε ἀπαρχαζομένη. Sgurpulus in Hist. Concilij Flo-
 rentini fact. 5. cap. 11. ἰπποκράτους εἰς τ' Κωνσταντινού-
 πολιν ἐκ τ' Πιλοσωνίως ἔξοδίσσε δ' ἐκείνη καὶ τὰ ἀναπο-
 λευθίηνα, ὅτι ἔξοθ' ἐκτέλεσε. Adde fact. 2. cap. 13. Co-
 dinus in Orig. Constantinop. ἔξοδίσσασαν χροῖον κεν-
 τυλεσθεῖσιν.

Ἐξοδίζω, truncatè. Historia Apollonij Tytj:
 Ἦσοσι πῆλη εἰς ὄρειν ἕσπερα τὰ ἔξοδίζω.
 Ἐξοδίστης, *Dispensator, Anaxarchus*, in Corona pretio-
 sia. Laonicus lib.9. p. 247. ἔξοθον καὶ τ' Μαυρικίως ἄν
 λιγυρῶρον ζῶντα, Καλοστέλι ὄσια καὶ Ἐξοδίστου ἢ Βασι-
 λέως, &c.

Καὶ Ἐξοδιστῆς, *Prodigus, Kowli*; in eadem Corona
 pretiosa.
 Πολυῦξοθ', *Sumptuosus, Multi pretij*. Emmanuêl
 Georgillas de Mortalit. Rhodi, M S.

Πολυῦξοθα, πολυτίμη, ἀνὰ ἰβήρια πῆθ.
 ἘΞ ΟΔΟΣ, *Mors*, seu *Anima excitus*, apud Syme-
 onem Logothetam in Michaële Theophili F. Vita
 Sancti Helychij Thaumaturgi num. 5. τὰ ἔξοδία
 προσηγορεύει ἰβήρια, quæ profertur in eadem
 animæ.

Ἐξοδ' ἢ, *Exequia, Pompa funebres*. Anonymus
 Combesifianus in Constantino Porphyrog. n. 52. Πα-
 ραθέτως ἀρῆσιν ἢ Κλαυθία, ἔξοδ' ἄνθρ' ἐκ Βασιλικῶν ὀρίων
 ἐπὶ πλὴν λαοῦρον, καὶ πρὸς τ' ναὺν τ' ἀγίαν Ἀποστόλων ἔφερον,
 ὁ δὲ δολιχῶτος πάσης ἀποσημπίων, ἢ ἀμύθηα ποσοπομοίους
 πλὴν ἔξοδον μεγαλωσθῶ.

Ἐξοδίον, eadem notatione. Glossæ Gr. Lat. ἔξοδιον,
Exequia. Ita rectè emendant Viri Docti, pro
Equites. Joan. Moschus, cap. 77. καὶ Ἐπιφάν' κερὸν
 ἔξοδ' ἰβήριον καλῶς φορέοντα ἀκοῦσθ' ἢ ἰππίων ἢ ἔξο-
 δὶς, ἢνα Ἰουλιῶσι πῶ μέλλουσιν αὐτ' ἀνατίθεν. Paralipo-
 phi de S. Pachomio num. 5. ἦσαν ἢ πάσις εἰ ἀδελ-
 φοί τ' μοῦσι ἐκείνι ἀκοῦσθῶσι ἢ ἔξοδὶς, καὶ ἄλλοισι.
 Vita MS. S. Danielis Stylitæ: δ' ἀδελφῶσι ἔξ' ἑκάστῳ
 ἢ ἑταίρω ἢ πρὸς τ' ἄλλοις λαμπρῶσι καὶ ἰβήριαι, καὶ
 ἀδελφοῖς τὰ ἔξοδια, ὅτι αὐτ' ἢ κερὸν, ἐκείνι καθεσθῶσα,
 &c. Epiphanius Hagiopolita de Locis Sanctis pag.
 50. κατὰσθ' ἢ ἢ οἴκῳ ἔξ' ἑταίρων, ἐπὶ ἢ ἰππίων ἢ
 ἀγία ἔστιν τὸ ἔξοδιον ἢ κέρως, &c. Nicephorus qui
 & Nathanael Chummus Opusc. 20. MS. γίμμοι καὶ
 ναὶ καὶ ἔξοδιον μόνον καὶ ἰππικίον ἀρῆσαν, ἀλλὰ τὶ καὶ
 ἢ ἑταίρων ἐκτελεσθῶσι, καὶ γοργῆς ἀπὸ τῶν ποταμῶν. In
 Pompis portè funebribus Mortui cadaver præcæstifit
 agnatos colligimus ex Philostorgio lib.6. c.6. & ali-
 quot alijs, ab Henrico Valefio notatis ad lib. 29.
 Ammiani pag. 387. 1. Edit. De voce ἔξοδιον, vide Sal-
 mafium ad Vopiscum p. 384. & eundem Valefium ad
 lib. 28. Ammiani.

Ἐξοδίζω, *Fanus deducere*, in loco Moschi
 laudato. Emmanuêl Georgillas de Mortalitate Rho-
 di, MS.

Σαβαριῶν, καὶ κατὰ ἑξῆς ἑξοδ' ἰβήριον.
 Ἐξοδιστίον, *Exequia*. Αὐλοθῆτα ἢ ἔξοδιστίον, in
 Euchologio p. 525. Αὐλοθῆτα ἢ ἔξοδιστίον ἢ μοναχῶν
 pag. 556.

ἘΞ ΩΚΑΡΠΟΣ. Vide in Καρπίχηρ.
 ἘΞ ΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, *Confessio Sacramentalis*.
 Glossæ MSS. ἔξομολογήσεσι, ἢ τ' πεποιθῶν, μετ' ἰου-
 ρασιεύσις τ' ὄθειν ἰεραρχῶν ἀπαρθημοίσι, καὶ ἢ τ' κακῶς
 πεπραγμῶν καὶ τ' ἰσχυρίων ἔξαρχοῖσι ὁμοφύτητα γὰρ
 ταπεινότητος ὑπάρχει ποιηθῶ.

Ἐξομολογήσεως ἑπιμῶσι, apud S. Basilium Epist. 63.
 fortè Psalmus 9. aut 110. Davidicus, qui ab his verbis
 initium ducit à voce Ἐξομολογήσεως ἢ ἢ.
 ἘΞ ΟΜΠΑΙΑΣΜΑ. Vide in Ἑρμπαίχηρ.
 ἘΞ ΟΠΛΙΣΜΟΣ, *Instrumentum*
rusticum, in Basilicis lib. 20. tit. 1. c. 3.
 ἘΞ ΟΡΙΑ, *Relegatio*. Ἐξορῆσις, *Relegatus*. In
 Basilic. ἀπορῆσις, ἔξορῆσις, in Gloss. Glossæ Gr.
 Lat. Ἐξορία, *Hoc exilium*. Ἐξορισμός, Ἐξορία ἐκ νόσου,
Deportatio. Ἐξοριστός, *Exortus, Exul, Rele-*
gatus.

Ἐξορία τ' Ἀδάμ memoria, celebratur in Ecclesia
 Græciana, Dominicâ ἢ Τυροφάγῳ. Tridium in-
 stituitur rationem reddit in Synaxario. Adde Chri-
 stophotum Angelum de Hodierno Græcorum Statu
 cap. 11.

ἘΞ ΟΡΚΙΣΤΗΣ, *Exorcista*, Gradus Eccle-
 siasticus: vox passim obvia. Gregorius Nazianzenus
 in Definit.

Ἐξορκιστὴν ἢ δαίμωνι ἔξορκιστῶν.

Ἐπτορικῆσι, eadem notione, apud Clementem
 lib. 8. Confitit. Apostol. cap. 26. & in Concilio Lao-
 didiceno cap. 24. qui Ἐπτορικῆσι in Antiochæno Can.
 10. Eusebium de Martyrijs Palestine cap. 2. Διδ-
 κωνὸς τὶ καὶ ἰπτορικῆσι ἢ ἐκ Καταραία πτορικῆσι. Adde
 eundem in Hist. Eccl. lib. 6. cap. 42. Ἐπτορικῶν.
 Ἐπτορικῶν, in eodem Concilio Laodiceno Can.
 26. Concilium Constantinop. sub Mena Act. 5. ἐπὶ
 τῷ φωτισμῷ ὄφειν εἰς κατήχησιν τ' νοσηθῶν — ἰπτο-
 ρικῶν αὐτῶν ἢ διακόνων, &c. Ita Ἐπτορικῆσι apud
 Cyrillum in Procatechisti ad illuminandos. Vide
 Gloss. med. Lat. in *Exorcizare*.

ἘΞ ΟΥΚΟΝΤΙΟΙ, dicti *Ariani*, quod Chri-
 stum, ἔξ' ὅτι ὄφλον esse dicerent. S. Athanasius de
 Synodo Arimin. pag. 907. ὅτι γὰρ ἢ πῶλλο ἀναιδέως
 ἢ ἀλαστορίας αὐτῶν ἀνομίω καὶ πᾶσι δολιθῶσιν, —
 ἔχρατις καὶ τὰ ἔξοκῶσθον ἰπτορικῶν. Ab Athanasio
 haufit Socrates lib. 2. Hist. c. 45. δῆλον μὲν ἢ ἔχον ἢ
 ἀρενοῦσιν προσονομίαν, ἔτι καὶ ἀνομίω καὶ ἔξοκῶσθον
 ἐκλήθῶσιν κατὰ τ' ἐν Ἀποκρίσει ὁμοῦσιν τὸ ὁμοῦσιν. Fi-
 des apud Niceam conscripta, in fragment. S. Hil-
 larii pag. 31. Eos autem qui dicunt, *Erant quando
 non eras, & pristinam nasceretur non eras, &*
*Quia ex nullis exstantibus factus es, quod Græci
 Executioni dicunt, &c.* Et pag. 35. *Anathema sit
 tem in eos qui ex nihilo factum dicunt, quod Execu-
 tioni Græci dicunt.* Vide Nicetam lib. 4. Theof. Orthod.
 Fid. cap. 22. Alexander Alexandriæ Patr. in Epist.
 ad Alexandrum Patr. Constantinop. apud Theodo-
 ritum lib. 1. cap. 4. ὡς τ' ἀσθενίας πλὴν τῶνα ἰβήρι-
 κῶτες, νῦν ἦμῶσι εἰ ἔξ' ὅτι ὄφλον ἰπτορικῶσιν. Epistola
 Arii, apud eundem Theodorum cap. 5. δολοκῶσθια,
 ὅτι ἑπτορικῶν, καὶ γὰρ ἔξ' ὅτι ὄφλον, — ὅτι ἔξ' ὅτι ὄφλον ἔξ'.

Adde S. Cyrillum Catech. 11.

ἘΞΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΑ, *Mancipia*, in Glossis
 Basilic. alibi: *Μαγκίπιον, ὑποχίρηον, ὑποστέλεσιμον,*
ὑποχίρηον.
 ἘΞΟΥΣΙΑΙ, *Potesitates, Proceres, Summi
 Magistratus.* Glossæ Gr. Lat. Ἐξουσία, *Μαγίστησι, Di-*
 C c 2 tio-

tio, *potestas*. Concilium Constantinopol. sub Mena Act. 5. *καὶ ὑπὲρ εὐταρίας, νίκης, καὶ διαμονῆς* τῆς φιλοχρησίας ἡμεῶν βασιλέως, — καὶ τῆς μαζόνων ἐξουσιῶν. Occurrit eadem verba infra pag. 233. Edit. Labbei. Οἱ ἐν ἐξουσίαις, οἱ ἐν δυνάσεσσι, apud Joan. Moschum in Limon. cap. 79. τὴν πόλιν ἐξουσία, πολιτικά ἐξουσία, & Ἀρχοὺς ἐν ἐξουσίαις, apud Eusebium lib. 1. de Vita Constantini cap. 1. & 16. S. Athanasius in Epist. ad Solitarios: ὁ μὲν ὀρθόδοξος Σαβασμαῖος ἔγραφε τοῦς κτ'τότων προαιτούσις, καὶ στρατιωτικὴς ἐξουσίας. Martyrium MS. S. Procopij: καὶ ἐξουσία μου παρεκείδου, &c. οἱ ἐν ἐξουσίαις τῆς ἐξουσίας προπορεύει, apud Zachariam Pap. lib. 3. Dialog. cap. 7. Vide Glossed. Lat. in *Potestas*.

ΕΞΟΥΣΙΟΚΡΑΤΩΡ, Εξουσιαστικός, ita appellatus à Græcis *Abasgia & Alanis Prætoribus*: Constantinus Porphy. de Adm. Imp. cap. 10. ὁμοίως καὶ ὁ Ἐξουσιαστικὸς Ἀλαίας. Sic cap. 11. qui Nicephoro Bryennio lib. 2. cap. 1. Ἀλαίαν ἐξουσία αὐτὸν appellatur, Εξουσιαστικὸς Ἀλαίας, apud eundem Constantinum, cap. 45. 46. Nam idem Alanix & Abasgie imperavit. Hinc

Ἐξουσιαστικὸς, Dignitas Palatina, quæ nomenclaturā *Alanorum Prætoratum*, qui *Byzantinis Augustis merebant*, *Dux* donabatur. Anna Comnena lib. 13. Alexiad. cap. 393. ὁ ἕκαστος ἐξουσιαστικὸς ἀπάρτι τούτων ὄρων, τὸ Ἐξουσιαστικόν Ρωμαϊκὸν τὸ διεξόν ἐπιχρησθεῖσθε κίρας μὲν τῆς ὑπὲρ αὐτῶν Ἀλαίων ἡ δὲ ἥσασ καὶ ἀδρῆς μαχημάτων. Vide Notas nostras ad hunc locum.

ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ, *Dominium*, quod quis possidet, in quo quis *possidetatem* habet. Sigillum seu Diploma Rogerij Comitis Siciliæ, apud Ughelum to. 1. Italia sacra: μὲν πάντων τῶν πραγμάτων καὶ διακυβερτανάντων αὐτῆς ἐπὶ πάσας δυνάστεως καὶ τέλους, τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ἡμετέρων ἐξουσιαστῶν, ὅσων βαρύνοντι καὶ βαρύνουσι, καὶ τῶν ἐξουσιαστῶν αὐτῆς ἐπὶ ἐλευθέρων καὶ ἐπιδῶ.

ΕΞΟΧΛΗΤΑΤΟΙ, *Eminentissimi*, in Gloss. Lat. Gr. Ἐξοχλῆτατοι ἀρχόντες, *Eminentissimi*, vel *Excellentissimi Iudices* in Concilio Chalcedon. Act. 3. pag. 379. μεγάλοι καὶ ἰξοχλήτατοι ἴπαστοι, pag. 414. Edit. Labbei. Glossæ Græc. Lat. Ἐξοχλῆτατοι, *Amplius, Celsius, Egregius, Excitimus, Excellentius, Summus, Eminens, Praestans*. Ἐξοχλῆτατοι, *Amplissimum, Ἐξοχλῆτα, ἰ Γάργαρον, Excellentia, Excitimes, Eminentia, Tituli* Honorarij. Vide præterea lib. 60. Basilic. tit. 50. §. 33.

ΕΞΠΕΔΙΤΟΝ, *Expediit, Exercitius, Castra*. Suidas: Ἐξπιδίτω, τὰ στρατιωτικὰ πλῆθος. Glossæ Basilic. Ἐξπιδίτω, ἐξὸς ὅσον στρατιωτικῶν. Ubi leg. Ἐξπιδίτων, Supra: Ἐξπιδίτω, τὰ δημοφιλῆ κατὰ ἀκρίματα. Ἐξπιδίτων ἔστι ἐνθα διατίθησι τὸ στρατόπεδον, ἢ ἐν δημοφιλῆ κατὰ ἀκρίματα. Justinianus in Novella 117. cap. 11. πῶς τῶν ἐξπιδίτων ὄλων, καὶ ἐν στρατικῶν καταλογισμῶν. Chronicor Alexandrinum an. 35. Theodofij M. Kai ἐπιπέδου Θεοδοσίου ὁ Αἰώνιος καὶ Κωνσταντινούπολις διὰ τῆς ἐξπιδίτου ὁ Ἀσίας. Et an. 1. Justiniani: καὶ λαβόντες τὰ ἐξπιδίτα παρ αὐτῆς, καὶ συμβαλέντες τοῖς Πύργασι μὲν τῶν Λαζών, πολλὰς κατιέψην Πύργασι. Leo in Tacitic. cap. 4. §. 1. ἐν τῆς ἐξπιδίτου, ἧσαν ἐν τῆς σωματικῆς τῆς φωνῆσι. Et cap. 11. §. 6. ἐν μάλιστα ἐν τῆς ἐξπιδίτου, ἧσαν καὶ καμὸν τῆς ὄνως στρατικῶν σωματικῶν. Eclogæ ejuſdem Leonis & Constantini tit. 28. §. 39. ἐκρίψαν ἐν φωνῶντων, ὅτι τῆς ἐξπιδίτου, &c. Mathæus Monachus de Question. Matrimon. Εἶαν στρατιωτικὸν ἐξπιδίτων διαίον, ἧσαν ἐν δημοφιλῆ κατὰ ἀκρίματα, &c. Ducas Hist. cap. 13. ἦταν ἐξπιδίτου φῶρος διδόναι, καὶ ἐν τῆς ἐξπιδίτου ἐνα τῶν ὄνως πύμπεσον οὐκ στρατιωτικῶν ἰκατοῶν. Occurrit præterea in libro 7. Basilic. tit. 3. cap. 43.

apud Harmenopolium lib. 4. tit. 12. & Scholiastem Theophili lib. 2. tit. 11. §. 3.

ΕΞΠΕΛΛΕΥΤΗΣ, *Compulsor*. Constitutio Anastasij Imp. Ἐξπιδίτω ἁπλῶς καὶ ἐν πύμπεσον ἢ μὲν παραδραμῶν τῆς ὀριγόνου ἀρραβίας καὶ ἰτέρων μιλίων πύμπεσον τῶν τῆς ἁπλῶς διατριχοῦ, πύμπεσον ὁ Ἐξπιδίτω ἀρραβίας, καὶ τῆς Ἀρχοῦ, καὶ τῶν τῆς αὐτῆς καὶ τῆς Κανονικῶν ἀρραβίας τῶν ὄκων τῆς ἐν ἀντιπέδων χερμάτων, καὶ πύμπεσον τῶν τῆς βαρύνοντων ποσῆται, ὅσον τῆς Ἐξπιδίτω καὶ τὰ λοιπὰ δὲ ἐξουσία, καὶ τὸ πύμπεσον μιλίωνων. Justinianus in Nov. 128. cap. 6. ἐν τῆς ἀντιπέδων ἀρραβίας ὁ Κανονικῶν, καὶ Ἐξπιδίτω πύμπεσον, ἀλλ' ὀκείνως ἀρραβίον μίλων σπυλιῶν Κανονικῶν. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ: καὶ ἡπλοῦσθη ἢ πῶς αὐτὰ πύμπεσον ἰωάννου τῆς Ἐκπιδίτω ἠρραβίας ἐν τῆς ἰστιοκοτικῆς Προφητείας αὐτῆς.

ΕΞΠΛΗΚΤΟΣ, *Explicatus, Expediit*, quomodo *Velociter atque expediit* dixit Vegetius lib. 3. cap. 16. Ἐξπληκτὸς καὶ παρακρίσεις εὐρατοῦ, apud Leonem in Tactic. cap. 17. §. 23. ἀρχὸν Ἐξπληκτὸς, §. 52. Ἐξπληκτὸς ἐν ἰσχυρισμῶν ἀσπρατῶντων, §. 53. & §. 63. οἱ ἔξπληκτοί, ἢ οἱ ἐὶς πύμπεσον ἀδρῶν βαρύνοντων περὶ πύμπεσον πάντων καὶ εὐρατοῦ, &c. Quæ quidem vox ἰσχυρισμῶν τωσὺν habetur §. 65. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 12. ἀλλὰ πύμπεσον ἀσπρατῶν ἐπιδίτωνων πύμπεσον τῶν ἡμετέρων πύμπεσον τῆς Ἐξπληκτῶν καὶ ἡσπόμενων ἀδρῶν λιθοδότησων καὶ πύμπεσον ἰσχυρισμῶν μίαν αὐτῆς. Eadem habet Leo cap. 13. Idem Mauricius lib. 9. cap. 3. ἥσασ — ἢ παρὰ δὸν ποσῆσαι ἐνα τῶν ἁρραβίων τῆς Ἐξπληκτῶν ἀδρῶν εὐρατοῦ ἐν τῆς ἐξουσίας τῆς ὀχυρισμῶν. Infra: καὶ ἐν τῆς τῶν ἁρραβίων ἡσπόμενων δυνάσεως τῆς ὀκείνως, &c. Lib. 11. cap. 5. Χρη καὶ ὄνως τῆς στρατὸν διακίβησθαι, καὶ τὸ μὲν δὲ μοιροῦν αὐτῶν, ἢ καὶ πύμπεσον ἡσπόμενων καὶ ἰσχυρισμῶν λαμβάνων τὸν ἀσπρατῶν ἁπλῶς τῶν δυνάσων, &c.

ΕΞΠΛΟΡΑΤΩΡ, *Explorator, Speculator*, καλίσκοτος, in Glossis Basilic. *Vetus Inscripção* 458.

1. ΠΡΑΙΩ. ΕΞΠΛΟΡΑΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΚ. Ruffus in Legib. Militarib. ἐὰν οἱ ἠσχυρισμῶν τῆς Ρωμαϊκῆς στρατιωτικῆς ἀσπρατῶντων τῶν πολέμου τῶν Ρωμαίων ἀσπρατῶντων βαρύνουσθαι, κεφαλαιῶς τιμορῶν. Mauricius lib. 7. Strateg. cap. 4. δὲ καλίσκοτος, ὅστις ἠσχυρορατῶν. Occurrit præterea lib. 6. cap. 1. lib. 9. cap. 5. & apud Leonem in Tactic. cap. 17. §. 97. Ἐκπλορῶντων, apud eundem Mauricius, pag. 201. & 353. scribitur.

Ἐξπλορῶντων, eadem notione. Glossæ Basilic. Ἐξπλορῶντων, πύμπεσον, ἀσπρατῶντων, καὶ ἠσχυρορατῶντων. Anonymus apud Suidam: ὅστις οἱ ἠσχυρισμῶν τῆς βασιλείων πύμπεσον τῆς καμῶν, καὶ τῆς ἄλλων τούτων, ἐν τὰ πύμπεσον τῆς ὄνως τῆς ὀκείνως ἁπλῶς, καὶ τῶν δυνάσων, &c.

ΕΞΠΛΩΤΗΡΕΣ, in Glossis Juris MSS. Κατὰ σκοτος. Exploratores.

ΕΞΣΤΡΑΦΕΟΣ, *Exitanus*, apud Theophilum Antecess. lib. 2. tit. 19.

ΕΞΣΤΡΑΦΑΙΝΕΤΕΙΝ. Vide in Sphero.

ΕΞΩΒΙΓΙΑ. Vide in Βιβλα.

ΕΞΥΠΝΙΣΤΗΣ, *Excitator*, *Monachus qui cæteros Monachos in Sacris Liturgiis dormitantes excitat, et evigilat*. Typicum S. Sabæ cap. 5. excitatio: τῆς ἡμετέρας μετὰ σπυλῆς ὁ πύμπεσον Ἐξπυρισμῶν ἐν ὀκείνως. Deinde illius Officium ita describitur: ἐν ἐκπυρισμῶν, μὲν τὸ ἀναγίνωσθαι μὲν, ἀνίστασθαι τῆς ἰδίας τέπης, καὶ ποιεῖ τρεῖς μετανοίας ἐν τῶ μόνων, ἐπιδῶ ἁρραβίας τῶν ἀδρῶν πύμπεσον, καὶ ἐν ἀνερῶν καθυπέσθαι, ἐν κοιμήσθων, νύκτες αὐτῶν ἠρραβίας ὁ ἀναγίνωσθαι ἐν τῶ μόνων, καὶ ποιεῖ γουκελίας τρεῖς, καὶ ἐν τῆς ὄκων πύμπεσον μίαν, ὁ ἕν τούτων Ἐξπυρισμῶν καὶ τῶ ὄλων ἡσπόμενων ἐν σωματικῆς τῶν ἀδρῶν ἐν τῆ ὀκείνως.

ΕΞΥΠΝΙΟΝ,

ἰδοῦμαδων ἢ ἰδ' ἰδομας ᾤ Μαθαίς, ἠπὲρ ἡγίνῃ ἰώσασχα, εἰ ἢ ἰζώσασχα, ἰδομας. (ἀναγνωσκῆ) nempe Matthæi Evangelium. Vide Allatium de Dominic. & Hebdomad. Græcor. cap. 33. & quæ infra annotamus in Verbo Εὐαγγέλιον.

Ἰζώσασχα. Horologium: τὰ δωδεκάηλια καὶ καθάρια ᾤ ἑσπέρια, καὶ ἰζώσασχα ἀρχοῦμα δὸπ ᾤ κυριακῆς ᾤ τὴν ἡμέραν καὶ φασεαίς, μέχρι ᾤ ἄγιον πάλιν.

Ἀπόσασχα, idem forte quod ἰζώσασχα. Vita MS. S. Symonis Sali: ἡ δὲ δὸπ δὸπ ἰζώσασχα, καὶ ἡ ποίησας αἰτίαι τὰς ἀγίας ἡσείας πᾶσαι.

ΕΞΩΠΙΑΣΤΟΣ, de ave Venatica, quæ ut censet Salmas ad Plinium pag. 773, extra nidum & foris capitur, πῆδῃ, ex Hefychio, qui πῆσαι & πῆσαι confundit Glossæ Gr. Lat. πῆζω, Prehendo, Preſto. Orneofophium p. 244. τὰ φαλιόνα τὰ ἰζώπῆσα κρετίνα, παρ ᾤ τὰ ποδὸρροφα.

ΕΞΩΠΟΑΟΝ, idem quod ἰζώσασχα, Antemurale, Barbecana, Propugnaculum quod Urbis objacet. Anna Comæna lib. 6. pag. 180. ἰζ ἡμερῶν μὲν ἐν νυξὶ τὸ τετραμαχίας ἄλλας ἀφιστάδωθ, καλίσχα ᾤ ἰζωβὴν ᾤ κἀρῶ κύκλον, ἠπὲρ ἰζώπῆτον ἢ σμῆθια νῦν καλῶν εἰδῶν. Vbi Interpres legendum putat ἰζώπῆτον. Vide ibi notas nostras, pag. 326. & infra in Εξώπῆτον.

ΕΞΩΠΟΡΤΟΝ. Vide in πῆδῃ.

ΕΞΩΠΡΑΣΙΑ, Tribunal pro mercibus quæ apud exteros distrahuntur. Diploma Andronici Jun. pro Monembasiotis: μαγορίας, ἀπὸ πάλιν, ἰζωπριασίας, κοσμητικῆ, καταδικτικῆ, &c. Ubi leg. ἰζωπριασίας.

ΕΞΩΠΡΟΙΚΑ, Parapherna, quidquid extra domum datur. Lexic. MS. ex Cod. Reg. 1708. μάλια, τὰ ἰζώσασχα. Glossæ MSS. ἰδία, τὰ ἀπὸ γάμου διδοῦντα ᾤ νύμφας δῶρα, ἀγία καὶ ἰζωπρῶκα λίροζωμ. Rursum: ἰσημῆτιον, τὸ ἰζωπρῶκα. Glossæ alie: Μόλια, τὰ πρῶκα πρῶμαθ. ἰσημῆτια, τὰ ἰζωπρῶκα. Glossæ Basil. παραφῆρα, ἰζωπρῶκα, ὅτω φασὶ καθ' ἑλλῶνας. Occurrit non semel apud JC. in Basilic. apud Harmenopolium lib. 1. tit. 13. §. 27. lib. 4. tit. 9. §. 21. & seqq. 29. &c.

ΕΞΩΠΥΛΟΝ, Antemurale, Barbecana, Propugnaculum porte Urbis objectum. Anna Comæna lib. 6. Alexiad. pag. 180. καλίσχα ᾤ ἰζωβὴν ᾤ κἀρῶ κύκλον, ἠπὲρ ἰζώπῆτον ἢ σμῆθια νῦν καλῶν εἰδῶν. Sed legendum ἰζώπῆτον. Anonymus in Paraphrasi Oraculorum Leonis Imp. pag. 277. τὸ ἢ ἐκείνωμα ἰζωμῶλον ἰζωπῆτον. Ubi perpetram editum ἰζωπῆτον. Intelligit portæ propugnaculæ Portis aureæ & Xylotricæ ad Urbis extremitates siti, adjuncta.

ΕΞΩΣΤΗΣ, Projectus, Manentium, in Glossis Gr. Lat. Eadem Glossæ: ἐξέστης, ὁ ἰζώσας, Prozelus, Aggrunda. Ubi leg. Projectus. Glossæ Basilic. Προϊκῆμα, τὸ ἰζῶν, ὡς ἐπιπέδωσιν αὐτῇ ἰζώσῶν. Εξώσῶν ποιῶν, in Basilicis lib. 58. tit. 2. cap. 1. tit. 11. cap. 11. & apud Theophilum Antecess. lib. 4. cap. 6. Michaël Attaliates in Synopfi tit. 53. Ἐὰν ἰζώσῶν ᾤ ἰζωμῶλον ἰζωκῶν ποιῶν τις, &c.

Εξώσῶν, Menianum, in Gloss. Lat. Gr. ubi Viri Docti emendant, ἰζώσῶν, vel ἰζωσῶρον. Theodoros Hemropolites ad l. 90. D. de Verborum sign. ex Cod. Reg. ἰζωβῆρον, ἦτοι ἡλιακὸν habet, sed legendum ἰζωσῶρον, ut est in Nov. 113. Leonis Imp. ὅν ἢ τὰς προσκλήσεις ἰζῶν, ἢ ὡς ἂν εἰ πολλὰ φαίν, ἰζωσῶρον. Vide Cujacium lib. 1. observ. cap. 30.

ΕΞΩΣΤΟΝ, & πρόσωον. Moschopolus: Στόα ῥῖτος μικρὸν, τὰ ἢ παρ' αὐτῶν μεγάλα, ᾤ στωκῶν, ἰζώσῶν, πρόσωον.

ΕΞΩΧΕΪΡΟΣ, Emancipatus. Εξωχῶρεως, Emancipator. Εξωχῶρεον ποιῶ, Emancipor. Glossæ Gr. Lat.

Ε' ΟΡΤΗ, nudè, Festum Paschatis: sic etiam appellata majora anni festa, quæ Annualia nostris olim dicta. Η πρώτη καὶ κυριώτατος ἀναστασιμῶς ἑσπῆς, apud Nicetam in Isacio lib. 3. num. 8. Procopius in Hist. Arcana, pag. 45. 1. Edit. παρὶ λαβὴν τοῦ μὲν πᾶν βασιλεῖαν ἰερωνικός τι καὶ εὐεθῶρα πρότερον ᾤ ἑστῆ ἡμερῶν τρισὶν, ὅτε ἂν ἐπὶ ἀσπασαδαί τινα, ὅτε ἐπὶ ἑλληνία ἀφροσπιτῶν ἰζῆσιν. Justiniano in Nov. 8. Pascha μαζάλα καὶ κοπέατο ἐξῆρῃ dicitur. Auctor incertus post Theophancm, p. 439. τὰτα ἐπράχθη ἀπὸ ᾤ ἰερῶν. Id est, ante Festa Nativitatis Christi, ut infra innotuit. Hippolytus Metropoli Chii, in Epist. apud Crusium lib. 4. Turcogr. ἢ μὴ εἰας Πάσχα ἡνῶμα πᾶν ἡμερῶν ᾤ ἰερῶν ᾤ ἰερῶν, καὶ πανῶρον πανῶρον. Apud Pachymeron lib. 7. cap. 15. κυρία ἰερῶν. Vide Sguropulum in Hist. Concilij Florentini scct. 4. cap. 31. initio.

Εσπῆτῶν ποιῶν, Aliquem convivio excipere, de qua loquendi formula egimus in Gloss. mcd. Lat. in V. Festum. Paradisus, seu liber SS. Senum MS. καθ' ἡμερῶν ἰδῶν ἰζῶν καὶ ἰζῶν, δὲ ἡμέρας ἢ γῆσῶμαθ μικρῶν καὶ παρῆθον αὐτοῖς ἀρτος καὶ ἄλλας ἔστιν, ὅτι γῆσῶμα ἑστῆ δὲ ἡμέρας ἰερῶν ποιῶν καὶ ἰεζῶν ὄλιγον ἄλλας εἰς ὄζῶν, καὶ ἰεζῶν. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 58. καὶ πᾶσι τὸ οἰκονομῶν πασῶν ἀγαθῶν, καὶ ποιῶν ἰερῶν μαζάλα τὸς πασῶν.

Εσπῆτικὸν κύκλον, Cyclos Paschalis. Chronicon Alexandrinum an. 35. Justiniani: τότε πῆ ἐστὶ— ἰπλωθῶν τὰ φῶβ, ἐπ' ᾤ ἰεζῶσῆτικῶν κύκλῳ ᾤ ἄγιον καὶ ἰεζῶσῆτικῶν σαμῶν, ἀπ' ᾤ ἢ ἠπὲρ ἡμῶν ἐκείων καὶ ἰεζῶσῆτικῶν καλῶν ἔχαστο ἑσπῆτικῶν ἡσῆσῆμα πᾶν ἄγιον αὐτῶ ἀναστασιμῶν, ὅ ἀρχῆ) ἢ δὲ ἄλλα περιῶν ᾤ ἰεζῶσῆτικῶν κύκλῳ δὸπ εἰσῆσῆ πρῶτος, καὶ αὐτῶ ᾤ Μαρτῆν μιλῶν ᾤ ἐπισῶσῆσιν ἰσημῆσιως, καθ' ἡν ἢ ἰσημῆτα γυριζῆ). Vide in Κύκλῳ.

Δεσπῆτικῆ ἰερῶν, Festa Dominica, quæ feliciter Christi Domini sunt. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 13. ὅτι δημηλιῶν καὶ μαζάλα τυγχάνει δεσπῆτικῆ ἰερῶν. Nomocanon Cotelerianus, num. 291. καὶ εἰς πᾶσαν ἰερῶν δεσπῆτικῶν ᾤ Χριστῶ ἡγίνῃ, καὶ τὸ δεσπῆτικῶν, &c. Ea porro festa septem primitus fuisse, ut Georgius Hamartolus in Justiniano ex Chrylostomo annotat, scilicet Christi nativitas, Epiphania, Dies Passionis Christi, Resurrectio, Assumptio, Pentecoste, & univèrsæ mortuorum Resurrectiois dies. Ea verò festa postea numero XI. circumclufa: ea sunt Annuntiationis Virginis, Christi Nativitas, Hypapante, Baptismus Christi, Transfiguratio, Resurrectio Lazari, Festum Palmarum, Lignum Crucis, Resurrectio, Ascensio, Spiritus Sancti adventus, quæ quidem ita complexus est Joannes Euchaitorum Metropoli Cam. εἰς τὰς δεσπῆτικῆς ἰεζῶν, pag. 72.

Εὐαγγελισμὸς, ἡγία, κλῶσῆσιν θῆσι, Χίρ Συμεὼν, ἀσπῆσιμα, φῆσ ὁσῶρον, λαζάρῳ ἐκ γῆς, βαία, σαμῶν ἔζλον, Εἴρησι, ἀσις, Πνεῦμα) παρῆσια.

His postmodum additum Festum Assumptionis Dciparæ. Nicephorus Xanthopulus:

Τὸ χαίρ, καὶ ἡγίνῃσι, ἀμν πρῶσῶν ἑσπῆσιμα, ὁσῶρον, καὶ λαζάρῳ ἰζ' ἀμῶν, βαία, σαμῶν, γῆσῶν ἄν σασις, ἄσις, τὸ Πνεῦμα, καὶ θῶ μῆσῶν μῆρῳ.

Extant ejusdem similes versus εἰς τὰ ἰβ' ἰερῶν. Vide Christophorum Anglum de Hodierno Græcor. statu cap. 46. Allatium de Dominic. & Hebdom. Græc.

Græc. num. 1. ἐκκλησίαι τῶ δώδεκα διαποικίων ἱερῶν, in Hist. Politica sub finem. Emmanuël Georgillas MS. Διαποικίαι τῶ ἱερῶν τῶ πείρας ἔξεν οἱ τοιοί.

Ερτάι θεωρημαίκα. *Deirana Virginis Festa*, in Euthologio, pag. 1. &c. Ερτάι μυθολογ. Vide Codinum de Offic. cap. 12. num. 10.

Ερτάι ἐκλόσιον, apud Leonem Grammaticum in Leone Philosopho, pag 482. noftis, *Retrancher une Feste*.

Ερτάσιμα ἱπιστολαί, & ὁμιλίαι, *Epistola & Homilia festiva*, quibus futurum Pascha prænuntiatur: unde & Paschales dicte. Eusebius lib. 7. Hist. Eccl. cap. 20. ὅτι μὲν διονύσιος ἑρτάι τὰς διολογίας ἐπιστολαί αὐτῶ, ἐπὶ καὶ τὰς ἐρτάσιμα ἱερτάσιμας τὸ τῶναικατα συντάξις πανηγυρικῶν ἐν αὐτῶ ἑρτάι τῶ πασχα ἱερτά ἀνακινῶν λόγος. Ita inscribitur S. Athanasij Epist. 39. Synesius Epist. 13. τῶ ἕ δὲ διακριμῶν τῶ πανηγυρικῶν γραμμάτων. α. καλλιπῶν τῶν κυριαῶ τῶ ἱερτά ἡμέραι. Laudantur in Concilio Ephesino Act 1. aliquot ejusmodi Theophili Episcopi Alexandriae ἱπιστολαί ἱερτάσιμα: ut & aliorum in nostra Constantinopoli Christiana lib. 2. pag. 139. quibus Episcopi sefe invitabant ad una exigenda præcipuus anni festivitates: quo spectant ista ex Theophylacti Bulgar. Archiep. Epist. 23. ἀποβίβη τῶ ἑρτά τῶ μίαν ἀρχιδιον. αἰς ἀν τῶ πονηρῶι συνειρτάσιμα. καὶ τῶ ἰδῶν ἐπιζηρησῶ τὸ γραμματῶ ἐν. Ejusmodi etiam est Epistola 233. S. Basilij scripta ἐπὶ εἰλω συμπαραχάσαι, & altera, quæ est 404. Vide Henticum Valerium ad laudatum locum Eusebij.

Ερτάσιμα, *Dona que sunt Ecclesiis, ut Presbyteris.* Glossæ Basilic. Σολίμνια, ἱερτάσιμα. Rursum: Σολίμνια, τὰ τῶν Βασιλέων ἐν ἐκκλησίαις διδῶντα χάριαι μίμνη, ἡτα ἱερτάσιμα. Concilium Laodicenum Can. 37. ὅ δὲ ἑρτάι τῶ ἰουδαίων ἡ ἀριστῶν τὰ πικρόδημα ἱερτάσιμα λαμβάνειν, μὴτα συναρτάξεν αὐτοί: ubi *Feriatia*, Ildonus Mercator: *Minera festiva*, Dionysius Exiguus vertunt. Concilium Calchedonense Act. 10. Σαμῶνδῶ ἡπιν, ἰδῶ ἑρτάι ἐν τῶ ἀγία ἐκκλησία ἡμέραι τῶ Πάσχα, ἡ ἑρτάι ἡμέραι, διδῶται αὐτῶ ἐν χειροῖ τῶν κληρικῶν φανῆρα τῶνα ἱερτάσιμα. Ταῦτα μίλλων διδῶναι, ὁμιλίαι πρότερον, καὶ ὅτως διδῶναι. Ubi sermo est de Iba Episcopo Edesseno. Vide Glossæf. Lat. in *Feriatia*, & in *Presbyrium*.

Ερτάσιμας, *Erstus, Solemniter.* Sguroplus in Hist. Concilij Florentini scct. 2. cap. 23. αἰς ἀπὸ τῶν κακῶν διεκρίναι μὲν βουλῶν μοιζῶνις πεποιθῶσαι, καὶ ἱερτάσιμας ἔλαβον τὰ ἑρτάι τῶν ἡβέρτων, καὶ δεδικάσαι τὰ ἰδῶνα γραμματῶ. Et scct. 4. cap. 13. ὅτως ἐν μὲν ἠρώτων καὶ παλαιῶν τῶ βασιλεία προσηγορίαις, ἱερτάσιμας αἰς τῶν ἱτοιμαθῶσων ἡρῶσων οἰκίαι.

Ερτά, *Ecce.* Symeon Cabasilas in Epist. de Atheniensibus hodiernis apud Crusium, pag. 461. βυλόμνη τῶ ἰπῶν, ἰδῶ πῆσις, ἡπῶν, καὶ ἐκλέων διεκασῶν, λέγεται ἀπὸ τῶν τῶν, ἑρτά πῆσι, ἑρτά σελῆ, ἑρτά Ρωμαίων κρῆσι.

Ερτά. eadem notione Carmen plebeium apud Anan Comeniam lib. 2. τὸ σάββατον τῶ τυρῆσι χάριαι ἄλιξια, ἐκόνῆσι τῶ, καὶ τῶ δέντρων τὸ πρῶ ἑρτά γραμῶν μιν.

Ερτά, eodem fortè ut simili significatu, vel certe pro *Anfer*. Theodosius Zygomalas apud Crusium pag. 99. ait Peloponnesios hodiernos dicere, ἑρτά, pro ἀνν, verbi gratia, ἑρτά τῶ τῶναικα ἐν. Sponius putat ἑρτά dictum per contractionem pro ἑρτάρι, ex ἑρτάρι. Historia Apollonij Tyrij:

Κ' ἑρτά καὶ τῶ γυνίλων μου, καὶ βλεπῶ μὲν τῶ χάριαι. Infid:

ἑρτά τῶ σρῆται τῶ Φωρῶ πορτάται ἀγάλη, ἀγάλη.

ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ, *Promissum, Pollicitatio, Promissio, Reppromissio.* Επαγγέλλομαι, *Promitto, Spondeo*, Επαγγελῆς, *Promissor*, in Glossis Gr. Lat. ἐπαγγέλλομαι ἑρτάσιμα, *Expromissor idoneus*, in Basilic. & in Gloss.

ΕΠΑΚΟΥΜΒΙΖΕΙΝ. Vide in *Λεγῶν*. ΕΠΑΜΦΟΤΕΡΙΣΜΟΣ, *Alternata conditio*, in Basilicis fo. 1. pag. 619.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ πρότερος κατὰσίσις, *Poslinitium*, in Gloss. Basilic.

ΕΠΑΝΟΙΚΙΟΝ, *Tributum.* Propriè *Locarium.* Nicetas in Manuè lib. 4. num. 1. σχῶν ἀν τὰ πρῶτα κλῶσ αὐτοῖ, ἐπίσῶ ἡ βασιλεία ἡμαρῶν μίρῶ ἰσῶ ἐκῶν ἱπανικῶν. Ubi Cod. al. *δαμα*.

ΕΠΑΙΤΙΨΙΣ, *Caprifolium*, apud Interpol. Dioscor. c. 596.

ΕΠΑΝΩΤΙΟΣ, *In, Adversus aliquem*, scilicet *incurrere.* Quomodo dicimus, *Convir sus, Convir sur quelqu'un.* Apophthegm. Patrum in Theodoro num. 29. ἄβῶν πῶν ἰσῶν αὐτῶ τῶσι λῶσαι, καὶ αἰ δῶ ἱερῶν αὐτῶ. &c. In Paphnutio num. 2. ἰδῶν ἡ πῶν, ἀρῶν ἱπανῶν κολῶν λῶσαι.

Κατὰσίσις. eadem notione. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Καὶ κατὰσίσις τῶ Μίλων Πηλῶν ἐκῶσῶ. In argumento lib. 1. ὁ Θεοῦς — ἰδῶν κατὰσίσις τῶ βασιλείας τῶ γυμνασίων ἡμαρῶν. Georgius Contares lib 1. Hist. Athenar. γὰ τῶ δῶν — βῶσῶν δῶ γὰ πῶναι κατὰσίσις τῶ ἐκῶσῶν τῶ. Vide Κατὰσίσις.

ΕΠΑΝΟΓΡΑΦΗ, *Inscripitiō, Epigrapha.*

ΕΠΑΝΩΝΕΔΥΜΑ, idem quod Ἐπιδῶντις, *Vestis que ceteris insternitur*, apud Codinum de Offic. Palat. cap. 6. num. 18. ἀλλῶσῶ ἑρτά, ἡος ἱπανῶν ἰνδῶνα μαρταβῶνις.

ΕΠΑΝΚΛΑΒΑΝΟΝ. Vide in *Κλῆβαν*.

ΕΠΑΝΩΣΚΕΠΙΟΝ, *Superum regumentum.* Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 10. τὸ ἡ τῶ σῶν ἱπανῶσῶν, λῶνῶν καμῶν, ἡγῶν πῶν μὲν ἰδῶν κῶσῶν μακρῶν. Ita n. 18. cap. 5. num. 10.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΟΝ, *Theca.* Sguroplus in Hist. Concilij Florentini scct. 4. cap. 24. de Patriarcha: κῶσῶ ἰδῶ ἱπανῶν κῶσῶ, ἰσῶ, Εἰσῶν τῶ κῶσῶν τὸ δεκανῶν, ἡνα καλῶσῶ αὐτῶ αἰς τὸ ἱπανῶσῶν, ἡσῶ μὲ φῶνῶ.

ΕΠΑΡΧΟΣ, & ἑπαρχῶ, *promissus pro Prefectis Prætorio, & Urbis.* à Scriptioribus usurpatis, pridem observatum à Nicolao Alemanno ad Propocij Anecdota pag. 94. 1. edit. Fabrotto ad Constant. Manafem pag. 193. & Henrico Valerio ad lib. 4. Eusebij de Vita Const. cap. 1. Glossæ Gr. Lat. *ἑπαρχῶ, Prefectus.*

ἑπαρχῶ vel ἑπαρχῶ τῶ Πρατωρῶν, *Prefectus Prætorio*, de qua Dignitate passim Scriptores. ἑπαρχῶ τῶ πῶσῶν, *Eparchus* τῶ πόλις, in Gloss. Gr. Lat. Glossæ MSS. ἑπαρχῶ τῶ πῶσῶν, ὁ τῶ ἰσῶν τῶ φοροεσίαι τῶ ἱσῶσῶ ἑζῶν, ἡσῶ Ρωμαίων. Theophylactus Simocatta lib. 8. Hist. Mauric. cap. 9. τῶ ἡγῶνῶν τῶ φῶν τῶ ἰσῶν πῶ τῶν καμῶν τῶν ἰσῶν ἰσῶν ἀντοκρῶτῶ ἀπεκῶσῶ. Apud Philostorgium lib. 5. cap. 28. ἑπαρχῶ τῶ καλυμῶν Πρατωρῶν.

ἑπαρχῶ, vel ἑπαρχῶ τῶ πόλις, *Prefectus Urbis*, apud Eustathium in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinop. n. 76. idem n. 96. ἑπαρχῶ τῶ τῶ δῶμα τῶ ἡσῶν ἡσῶν ἀντοκρῶτῶ, *Subprefectus*, in Gloss. Gr. Lat.

ἑπαρχῶτῶ, & ἑπαρχῶτῶ, *Prefectura dignitas.* *Prefectura*, in Gloss. Gr. Lat. ἑπαρχῶ ἡσῶν, apud Xiphilinum in Severo. Macarius Homil. 16. αἰς ἡσῶ ἡσῶν ἀντοκρῶτῶ ἡσῶ ἑπαρχῶτῶ.

ἑπαρχῶ, eadem notione. *Martyrium* MS. SS. Martiani

ciani & Martyrij Notariorum : Εἰσθίβη μάλισα ἐφὶ Φιλίσπη, ἢ ὄ μὲ τῆ ᾞ Πρατοσίτη τυτίμλο δόξηθ ὁ ζῶ τὰ ᾞ Ἐπαρχίας δῖαιτων ὁ Φιλίππη.

Ἐπαρχικοί, Praefectorij, vel Praefectiani, ei ᾗ ἑπαρχικός ταξίως, apud Euseb. lib. 2. de Vita Const. cap. 46. & Socratem lib. 1. cap. 9. id est Apparitores Praefecti Praetorio, vel Urbis, quomodò hanc vocem usurpat Palladius in Vita S. Joannis Chrysofomi p. 198. δημοσάτω ὁ ἀνάστασις δῖαιτων ὁ δόξ ᾞ ἑπισκοπών, ὡς ἐπὶ Ἐπαρχίας αὐτοὶ δῖαιτόλησ αὐτοὶ, ἐπὶ τοσούτων ἔβλησαν καθ' ἐξέλιξις τινων, ὡς ἐκζητοῦμαι αὐτοὶ θάναθον ἐπέλθῶν, ἐπὶ τὸ ζῶν παρατῆσαι. Adde pag. 200. & eundem Chriost. Epist. 14. 112. 205. Concilium Constantinopol. sub Flaviano Act. 7. μαμαθίκωζ ὁ μὲ σὸ ἀλλῆσ βοδῆσ ἐστρατίωθ, ἐπὶ μοναχῶν, ἐπὶ ἑπαρχικων μίλλων αὐτὸ παρατῆσαι. Ubi vetus Interpres, *Cum magna multitudine militum & Monachorum, & Praefectianorum Apparitorum.* Hi infimè, ταξίασι appellatur: μὲ πολλὰ πλῆθος ἐστρατίωθ, ἐπὶ μοναχῶν, ἐπὶ ταξίωθ ᾞ μεγαλοπρεπισάτω ἐπὶ ἐκδοσίτω Ἐπαρχῆ ᾞ σφαιρίωθ. In Nov. 86. Justin. c. 9. ἐπὶ Μαγιστριωνὸς ἑπαρχικός, &c. Ita in Nov. 124. cap. 3. *Horum Praefectianorum Cohorti p̄lēs Ἐπαρχίας ἑπισκοπῶν ἐστρατίων vocat Basilius Seleucienus lib. 2. de S. Thecla cap. 14.* ἑπαρχικῶν verò munere vel officio cuiusque donantur apud Chrysofom. Epist. 14. 112. 205. apud Nilum Monach. lib. 1. Epist. 103. lib. 2. Epist. 5. 6. 7. 233. 297. Vide Concil. Chalcedon. Act. 1. p. 217. lib. 8. Basilic. tit. 1. §. 18. & Gloss. med. Lat. in *Praefectiani*.

Ἐπαρχικά Libri qui continent generales formas, sive Edicta Praefectorum Praetorio, quae constat legis vim habere, ut est in l. 2. C. de Offic. Praef. Praet. & l. *Aperitissimi* C. de Judic. l. pen. C. de Fidejuss. Ex iis ἑπαρχικων libris nonnulla sumpsit Harmenopolus, ut obervatum à Cujacio lib. 6. observ. c. 10. ubi plura.

Ἐπαρχικός, Provincialis, in utroque Gloss. Glossae Basilic. ex lib. 2. Basil. tit. de sign. verb. ex Ulpiano : ἑπαρχιωται ἔσσιν οἱ ᾗ ὀκεισιν ἐπὶ ᾗ ἑπαρχίας ἔχουσιν, ἢ μίλι οἱ ἐπὶ ἀπὸ τυχθῆντι. Eadem Glossae : Ἐπαρχιώτης, ἐπὶ τῆ ἰδία πατρίῃ τὸ σωμαθάλμα ποιῶν. Scholiasies Theophili Antecess. lib. 2. tit. 1. §. 40. Ἐπαρχιώτης λέγῃ τὸς ἑσπονώθ. Nicetas in Isacio lib. 2. n. 3. ἐπὶ ἴδι ἐπιταξίωθ ἑσπὸ ᾗ ἑπαρχιωθῆσ ἀντικα μῖσθεριμῶμα.

Ἐπαρχῆ, Dignitas in Aula Constantinopolitana, quae vigesima tertia recensetur à Codino cap. 2. ubi Cod. Reg. habet ἕπαρχῆ. Sua verò tempestate nullam functionem habuisse testatur cap. 5. n. 35. Huic Calypriά κλαπρωτή ubi concessum erat ut aliquot aliis, ut testatur Matthaeus Mon. in Catal. Offic. Aulae Constantinopol. ubi nudè Ἐπαρχῆ oblique adjuncto πόλιως appellatur.

Ὁ μάρισ ἄσ Παππίας τε καὶ Ἐπαρχῆ σὺν τούτως. Item alius Anonymus :

Σὺν τούτως ᾗ Ἐπαρχον καθύπασθα ζῆν. Idem firmat Codinus cap. 4. num. 25. qui ait τὰ ᾗ Ἐπαρχῆ, nempse φορῖμασ, φύλλε, οὐ τὰ ᾗ μινάρι Πασπίε, ἄσθι δικαστικῆς. Eius etiam praesentia, seu insignia describit Pachymeres lib. 12. cap. 20. Frequens est apud Scriptores Byzantinos mentio Ἐπαρχῆ ὀ πόλιως Κ. Π. qui interdum nudè Ἐπαρχῆ appellatur, ut apud Annam Comnenam lib. 3. statim initio, ut alios omittam : unde nullus dubito quom idem fuerit extremis Saeculis, qui superioribus; cum plerique ex Officialibus Palatii nullam deinceps functionem habuerint, & solo Dignitatis titulo gauderent.

Ἐπαρχία, Provincia. Justinianus in Nov. 29. c. 2. ὁ ζῶ ᾗ ἀρχλως ἔχων ᾗ ἑπαρχίας πάσις, — τὰς τε πόδας πειλοσῆσ, &c.

Ἐπαρχία, Provincia, Districtus Metropolitanus, ut Diacesis, Districtus Patriarchae : Παρχία, Districtus

Episcopi. Macarius Ancytanus contra Barlaamum & Acyndinum cap. 19. δὲν οἶμαι πρώτον μὲν εἶξει τὶ ὄσῃ Ἐπαρχίας, καὶ τὶ Διοίκεις, τίς δ' ἀνὸ ᾗ Ἐπαρχίας ἐπὶ ᾗ Διοίκεις κενός ἐξήρξῃ. Ἐπαρχία μὲν ὦν λέγῃ ἡ ἐκαστὴ Μνησπόλιως ἐσείρα, ὡς φησι ἄποσι τὸ μὲν Ἡρακλίους ἡ πᾶσα ἐσείρα, τὸ Ἀρχικῆς ἡ Γαλατία ὅλη, τὸ Θασαροσίος; πᾶσα Ἐσείρα. αἰσῶθ ᾗ ἐκαστῆσ, οἱ αὐτὸ μὲν Ἐπὶ ἐκαστῶσ, ὅτοι ὁ τελῶντι ἑσπὸ τὸ Ἐπαρχίας Μνησπολιτω. Διοίκεις ὁ, ἡ πόλις Ἐπαρχίας πειρχίως, τῆσιν ἡ ἐκαστὴ Πατρίρχη ἐσείρα ᾗ αἰσῶθ ταῦσ, οἱ αὐτὸ μὲν Μνησπολιτῶ ἐπὶ Ἀρχιεπισκοπῆσ ἑσπὸ τὸ Πατριάρχῳ, καὶ ὅτοι ὅτι ἐκαστῆσ Διοικῆσιως. Aurea Bolla Joannis Comneni Imp. lib. 2. Juris Graeco-Rom. pag. 148. δρορὶς ὁ ζῶ ᾗ παρὸσ παρὸ σῖσσιμῶσ, μὸ σῖσ τὰ λουσι τὸ ἀρχλῶσ ἐκαστῆσ ἑπαρχίας, μὲ ᾗ τελεσιπῶ ᾗ ἑπαρχιωτῆσ μολοσῶντι, ἡ ἀρχιεπισκοπῆ, ἡ ἐπισκοπῆσ, ἀναλαμβάνῆσθαι δόξ τὸ ἔλλων ἐπὶ τῆσ μνησπόλι. — ἡ νομῖμασ ἡ ἡ ἰδὴ τινὰ &c. Sanctium Germani Patr. Constantinopol. ibid. lib. 3. p. 233. ἐξῖ δῖσισθ ὁ πῶ μὲν ᾗ τῶσι Πειρῶνιων, ἐπὶ ἡ ἡ ἰδὴ κεκρῶθ ἐπὶ δουλοσῖση ἡ κατ' ἡμὲ ἐκκλήσιω, πᾶσῃ σῶσι δῖσῃ ἑπαρχιωτῆσ ᾗ ἀρχλῶσ ἀμῶσ μῶσ. Sanctium Niceitij Patr. Constantinopol. ibid. p. 248. ἐπὶ μὲ τῶσ ἀπὸ τὸ μῶσ ὁσθ δῖσ σῖσι τῆσ ἡσθελοσὶ κελῶν, φαῖνεται μὲ μὸ μόνον τρέσ παρῆναι σφροσῖση, ἀλλὰ ἐπὶ εἰ δῶκα τῶσ πόλις Ἐπαρχιωτῆσ, ἡνα τῆ ᾗ πολλῶν ψῖσῶ ἀριεπισῖρα ἡ καλῖσις τὸ ἀξῖω τὸ καθαρίσιως ἐκείνῃ τῶσ ᾗ κροσῶν. Vide supra in Ἐξήρξῃ, & Gloss. med. Lat. in *V. Provincia*.

Ε Π Α Σ Τ Ρ Ε Β Α, Fabula Aelii Gracobarb. p. 72. γαδῶθ ἑσταινα τὸ ἀλλοσν ὄσθ ἕτροσ πῶλλᾶ σφριμασ, καὶ τὸ σῖσπερῖση, ἐπὶ αὐτῶσ ὄδῃ κὰν ἀγορασ δῖν ἐξῖψῖν. Ubi C. Gr. ὄσθ ἑσπον ἡμακῶσθιν, ὡς ἀβῖσιων τρεσιμῶν, ἐπὶ ἐπιμαῶσ, αὐτῶσ μῖ δ' ἀρχῶν ἀρχῶν. Videtur derivatum à παρῆναι.

Ε Π Α Φ Ο Υ Μ Η Δ Ι Ο Ν, Aegyptius, Medium, apud Interpol. Diolcor. c. 600.

Ε Π Α Υ Τ Κ Α Ι Α, Tragedia. Michael Pfellus de Grammatica, MS.

Επαῦλινα, τραγῖμασ, ἔλῃσν τραγῖά τῆ. Huc forte relapsit Phavorinus : Επαῦλινα, τραγῖμασ ᾗ ψιλῶ.

Ε Π Ε Ι Κ Τ Η Σ, Qui urget operas : τραγῖκῖσις, Nicetae in Balduino Flandro : num. 9. Glossae Segneriae MSS. ἑπαῖσις, ὁ σῶσῶσ ᾗ. Theophanes in Rhinometo, pag. 306. καὶ ἔσῖσι τὸ ἡσθισῖωσ ᾗ μῖσιων λεγῶν, καὶ τὰ ᾗ παλαιῶσ πειρχεῖμασ, ἐπὶ ἑπισκῶν ἑπῖκῖσι τῶσ Στῖσιων τὸ Πειρῶσ, Σακίμῶσων αὐτῶ, ἐπὶ Πραῖσῖσιων, ἐπὶ ἐξῖσισισι. Ubi Cedrenus nudè habet ἐξῖσισισι. Leo Grammaticus in Leone Philosopho pag. 479. Βασιλεσ Ἐσῖσις, ὁ ἡσθ Νικολάσ Ἐταρῶσθ, qui quidem Basilii Cedreno p. 598. Ἐπαῖσις ᾗ Βασίλειος dicitur: unde speciem quandam dignitatis fuisse tunc temporis licet augurari, cujusmodi fuit in Regum nostrorum Aula, Operarij, de qua in Gloss. med. Lat. meminit Somenus lib. 2. cap. 11. cuiusdam Pufice, qui apud Persas πάντων ἕρξῃ ᾗ βασιλικῆσ τεχνίτῶ. Hoc ἑπαῖσις sequitur Graecia Πρωῖμῶσῆσ vocat, ut testatur Gorus ad Theophanem : atque ita appellatur à Niceta. Ubi enim ἑπαῖσις habet, Codex alius praefert, Πρωῖμῶσῆσ ᾗ ἕρξῃ τῶσ μινάριων. Alij sunt ἑπαῖσι, & ἐκῖσῖσις in Basilic. lib. 9. Compulsores.

Ε Π Ε Ϊ Σ Α Κ Τ Ο Ι, in Nov. 123. Justin. c. 29. eadem quae σῖσῖσῖσι alii dicuntur : τῶσ ὁ πρῶσῖσιον — ἀσῶθ ἑρεῖριμῶ ἐπὶ ἡσθ ἐπὶ τῶσ ᾗ ἀρχλῶσ κενῶσ ἡμακῖσά τῶα ἐπὶ ἰδῶσ ὄκα ἐπῖσῖσισι ἔχῶσ.

Ἐπὶ σῖσι aliaσ Allites Ἐπῖσῖσι dicitur. Vide l. 2. Cod. ut Nemini liceat à Coem̄pt. &c. & quae hinc annotant. J. C.

Ε Π Ε Ν, Μελῖσ σκῦρια, in Glossis Jatrics Graeco-barb. MSS. Scoria plumbi.

Ε Π Ε Ν Δ Υ Τ Η Σ, Infrata, Superavaria, in Gloss. Gr. Lat. Tunica quae interala seu ὑπεῖσῖσι injicitur: D d ἡτῖσῶ

Εὐδημῆν, ἢ *Vita excedere*. Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. cap. 37. ἐκ ταύτης τ' ἀποκαίρου ζωῆς ἐκδημῆν. Ita lib. 3. cap. 1. lib. 4. cap. 14. Constantinus in Basilico num. 76. Edit. Combef. αἰμίαντα καὶ ἀνοῖον τ' ἀνοῖον αὐτ' πλὴν σφῆς τ' ἐκείνου βίον ἐκδημιαν αὐτ'.

Ε' ΠΙ Δ Η Μ Η Τ Ι Κ Ἀ, *Pretia quibus se Provinciales ab onere hostium suscipiendorum redimunt*. Justinianus in Nov. 134. cap. 1. μήτε τ' ἀγραιακ, ἢ τοῖς καλεμέθους ἐπιδημησῶσι, ἢ ἑτέροις ἀεισθητοῖς ζημία βαρῶν τὰς ἡμετέρας ἐπολιθεῖ. Vide l. ult. C. de Metal. & Epidemit. lib. 12.

Ε' Π Ι Δ Ι Κ Α, *Litigiosa, ἢ ἡ δισποσία φιλονεικῶν*, in Basilic. lib. 27.

Ε' Π Ι Δ Ι Κ Ο Ν, in Cod. Reg. MSS. 2023. λέγει τὴν τοῦ ἀσφαγματος κινήσιν καὶ ἀκίνητον, ἢ αὐτοκίνητον, ἢ σφῆ τ' δισποσιῶν ζήτησις μεταξὺ τ' ἀσφαγῶν καὶ ἐνεμημένων κινήσιν.

Ε' Π Ι Δ Ψ Φ Ρ Ι Ο Ι, *Viles, Abjelli, & quasi Carthagini*, in Nov. 90. & apud Hamenopol. lib. 1. tit. 6. §. 1.

Ε' Π Ι Δ Ο Σ Ι Σ, *Beneficium, Commenda, vel Pensio*. Pachymetes lib. 4. cap. 16. ὁ Μοκίου, ἀποδεδειγμένον τότε τ' ἐκκλησίας Προνοῦσα, καὶ λόγον ἐπιδοστικῆς. & lib. 5. cap. 8. ait cuidam Latino quondam Crotonæ Episcopo, voluisse Imperatorem τ' ἐκκλησίας δίδοναι, καὶ λόγον τ' ἐπιδοστικῆς, ὡς σχολαστικῶν τ' λαζάρων.

Ε' Π Ι Θ Ψ Μ Ι Ἀ Ρ Η Σ, *Cyprius*, Ἐσουλῶ.

Ε' Π Ι Ἐ Ρ, *Aegyptius, Adiantum*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 718.

Ε' Π Ι Θ Α Ν Ἀ Γ Ι Ο Σ Δωρεῖα, *Donatio mortis causâ*, in Basilic. & in Gloss.

Ε' Π Ι Θ Ἐ Τ Η Σ, *Inpostor, Stellionator*, Ἐπίθετος, ἢ ἄλλων, *Inpostura, Stellionatus*, in Gloss. Gr. Lat. Glossæ Nomicæ Vaticanæ: Ἐπιθουσίαν, ἢ ἐπιθεσίαν, Κακουργία. Vide Κακουργῶ, & Suicetur in hac voce.

Ε' Π Ι Κ Ἀ Μ Ι Σ Ο Ν. Vide in Κάμιθῶ.

Ε' Π Ι Κ Ἀ Ρ Ι Ο Ν, *Pallium, Cblamys*. Homilia Scholastica vetus: κάμιθον μιν πλὴν κισθάλῶν, καὶ τῶν πιδας, δις σασδ ἄλλα. ἰσπῶδον μιν, ἰπιδῶ ἐπιθῶσειον.

In Glossis veterib. *Auricularum, insipiarum* exponitur.

Ε' Π Ι Κ Ἀ Ρ Π Α, *Uisusuffectus*, in Gloss. Gr. Lat. & apud Theophilum Antecess. de Rerum divisione.

Ε' Π Ι Κ Ἐ Ρ Ν Η Σ. Vide in Πυρμένης.

Ε' Π Ι Κ Ε Φ Ἀ Λ Ι Ο Ν, *Carpiatio, Census Carpiis*. Arophegmata Patrum in Ammonatha: ἰσθί σπῆ τις ἀρχὴν ἐκ τοῦ Πελόνισον, καὶ ἴθελον ἀπαίτησαι ἐπιθετάλαμα τὸς μοναχῶν, καθάπερ καὶ τὸς κομμικῶν, &c. Vide Κεφαλήτιον.

Ε' Π Ι Κ Η Σ Ι Σ, Ἐπίκλησις Θεῶ. *Inuocatio*, in Gloss. Gr. Lat. Vox Liturgica, in Ordinationibus præfertim, *Unius scilicet persona Sanctæ Trinitatis inuocatio*. Euchologium ubi de Ordinatione Leætoris, pag. 233. Καὶ κείνη τ' ἀπὸ ταυρωειδῶν, ἀγροῦσῶν, εἰς τὸ ὄνομα τ' Παστῶν, καὶ τ' Ἰῶν, καὶ τ' ἀγῶν Πνευμάτων, ἰπρωβῶντων καθ' ἑκαστῶν ἐπιθῶσιον τ' συμμαρῶντων τὸ, Ἀμῶν. Ita pag. 240. & apud Morinum de Sacris Ordinatis. pag. 83. Ἐπίκλησις μὲν πλὴν μεταλῆψιν, apud Clementem lib. 8. Constitut. Apostol. cap. 15. Ἐπίκλησις χροῦσθίας Διακόνου, c. 18. 20. S. Cyrillus in Catechesi 3, ad Neophytos: ὡσπερ γῶ καὶ ὁ ἀρῶν τ' ἕναρχίας μὲν πλὴν ἐπιθῶσιον τ' ἀγῶν Πνευμάτων, ἢ ἐπὶ ἀρῶν λῶν, ἀλλὰ σῶμα Χριστοῦ, &c. Similia habent Theodoritus Dial. 2. & Nilus Monach. lib. 1. Epist. 44. Hiftoria MS. Miraculi S. Michaelis in Chonis: ἐπιθῶσιον τ' παρῶν ἡτικ αὐτοῦ καὶ τ' ἰδῶσῶν ἐπιθῶσιον, καὶ τῶσπῆ ἀρα πὺ τῶν ἐπὶ ὄντι ἐπαθῶσιον ἡμίκα πῶ ἰδῶσι. Infra: Ἐνεμῶτερον ἔχου τῆ ἐπιθῶσιον καὶ Θεῶν ἐκαθ' ἑκαστῶ καὶ τ' παθῶν προστάσις ἡσπῆ γυμναζῶμῶν. Theostrietus in Vita S. Nicetæ Confess. n. 24. πα-

ρικαλέμῶν τ' αὐτ' πᾶσα ἢ ἀδιόλοτικῶν πλὴν χροῦσθίας ἀναλαθῶν τ' ἡνεμῶσιον, ἀμα καὶ πλὴν ἐπιθῶσιον. Concilium Constantinopolit. sub Mena, Act. 5. εισπῶμῶν τὰς ἀπὸ νεκρῶν χροῦσθίας ἐπιθῶσιον καὶ ἰδῶσι αὐτῶν ἀρχιερίως, καὶ τῶν ἰπρω τ' νεκρῶ ζῶσιον ἐπὶ τοῖς χροῦσθίας ἐνεμῶσιον ἡμίκα ἐπιθῶσιον προμῶσιον, ἢ ἐκ Θεῶν χροῦσθίας, ἀλλ' ἐκ κοιλίας ἀνολογῶσιον, καὶ ἀπὸ γῆς οἰθῶσιον ἐνεμῶσιον. Cedrenus an. 23. Constantij, de Petro Cnaphæo Antiochiæ Episc. Πρωτὸν ἐπιθῶσιον τὸ μῦρον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῶν παυτοῦ τ' λαὺ ἀμῶν ἐκῶσ, καὶ ἢ ἐπὶ τ' ἰδῶσιον τοῦ ἀγῶν ἐπιθῶσιον ἐπιθῶσιον ἐπὶ ἐπιθῶσιον γῆν ἐκῶσ, καὶ τ' ἰδῶσιον ὄνομα ἐκῶσ. Marcus Ephesi Archiepiscopus de Sacra Liturgia: ἢ εὐ γῆ ἰσχυρὸν ἐκ τῶν καὶ τὸ βάπτισμα ἐποσπῶσιον, δι' ἐν ἑκῶσιον, καὶ ἐπιθῶσιον ταυμῶσιον, &c. In Nov. 72. Leonis Imp. τ' Ἐπαρχίας Τελαδῶ αὶ κῶσιον. Ἐπίκλησις παθῶν ἐνεμῶσιον Θεῶ, in Basilic. to. 1. pag. 801. Ἐπίκλησις ἐν ἑκῶσι, apud Ignatium Diac. in Vita S. N. cophori Patr. Constantinopol. n. 33. Constantij, Ἐπίκλησις δειμῶσιον, apud Theophanem an. 20. Leonis Isauri, & an. 35. Copronymi. ἄρῶν τ' γροθῶσιον ἐπιθῶσιον, in Concilio Calchedon. Act. 10. Glossæ MSS. Μαργῶ, ἐπιθῶσιον τ' δειμῶσιον.

Ε' Π Ι Κ Ἀ Ι Ο Ν Ἰ Ἀ Λ, Vide in Βραῖσα.

Ε' Π Ι Κ Ἀ Ι Ο Ν, *Cognomen*. Manuël Malaxus Nauplius in Canon. cap. 306. καὶ ἱεραὶ τίμιαι καὶ δισποσῶσι, Μακρὸς τῶν τὸ ἐπιθῶσιον, καὶ ἢ παρῶσι αὐτῶ ἢ Ἐπιθῶσιον ἡσῶσι Ζακῶσιον.

Ε' Π Ι Κ Α Ι Σ Ι Σ, & Ἀνάκλησις, voces usurpatæ in *Melanosis* maioribus, cùm scilicet Monachus toto corpore, sine tamen genuum flexione, se fere ad terram ufque antrosum inclinat, & rursus sese erigit. Ἐπίκλησις ἱερα, apud Naucraticum in Encyclica de Obitu S. Theodoti Studite pag. 88. Marcus Hieromonachus de dubiis Typic. cap. 96. ἴδων καὶ αὐτίθῶσιον ἐκῶν βαρῶν αὐτ' πλὴν μοναχῶν, εἰσῶσιον γῶ τ' ἀσφαγῶν τ' ἐκπαρῶσιον, & ἴθως κῶσιον ἐκῶσιον πλὴν μῶσιον, σπῶσι τὸ μῶσιον πῶσιον τῶσπῶσιον τὸς τοῖς χροῦσθίας τῶσπῶσιον ἐκῶσιον ἀνάκλησιον. Id *Anti* ὄ τ' τῶσπῶσιον vocant Monachi Occidentales. Udalricus lib. 3, consuetud. Cluniac. cap. 2. *Quibus novissis est instrumendum, si regulariter sciat caput inclinare, scilicet non dorso arcuato, si quibusdam negligentibus est familiare; sed ita ut dorsum sit submissius quam lumbis, & capus submissius quam dorsum: quam inclinationem nos per usum Anti ὄ τ' τῶσπῶσιον appellamus, quia incipit contra Orientem, ὄ τ' finis contra Occidentem*. Hinc formula frequens apud eundem, & Bernardum Monachum in Consuetud. MSS. ejusdem Monasterij, *Facere anti ὄ τ' τῶσπῶσιον*, vel *Faci anti ὄ τ' τῶσπῶσιον*, nudè. Quò videntur referenda ista ex S. Eadmero in lib. de Similitud. S. Anfelmi cap. 90. ubi Monachum denario comparat: *illius autem moneta, habitus est monachalis, atque tonsura, anti ὄ τ' τῶσπῶσιον, ὄ τ' his consimilis. Sicut enim denarius à moneta dignoscitur, cuius sit Regionis, sic ab istis Monachus cuius sit Ordinis. Is autem Monachus qui adeo est Senex ut anti ὄ τ' τῶσπῶσιον jam nequeat inclinare, denario illi est similitudo, cuius monetam temporis antiquitas jam deleuit.*

Ε' Π Ι Κ Α Ψ Ι Σ, *Immersio in Fontem Baptismatis*. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. ἡσῶσι γῶ τ' ἐν τῶ ἰδῶσι ἀλλὰ κατὰ ὄσῶσιον τῆ ἐκῶσι ὄσῶσι, ἡσῶσι τῆ ἐπιθῶσιον, ἢ ἡσῶσιον τῶσπῶσι καὶ τ' ἀνάσῶσιον αὐτῶ τ' Χριστοῦ ἕξεκῶσιον, &c.

Ε' Π Ι Κ Ο Μ Β Ι Α. Vide in Κύμῶσῶ.

Ε' Π Ι Κ Ο Ρ Μ Ι Ο Ν. Vide in Κύμῶσι.

Ε' Π Ι Κ Ο Υ Ρ Ψ Ϊ Σ, dicitur *Tonsura Clericorum*, ut dicitur in *Monachorum*, Balsamon ad Photij Nomocon. tit. 1. c. 31. & in Can. 33. Synodi Trulane: ὁμομῶσιον ὅτι ἀμα δῆξασθῶσι τῶσπῶσι ἐπιθῶσιον τῶσπῶσι χροῦσθίας ἀρχιερίως, Κῶσῶσιον ἕσῶσι τῶσπῶσι ἕσῶσι καῶσι.

Ε' Π Ι Κ Ο Υ Τ Ζ Ο Υ Λ Ο Ν. Vide in Κῶσι δῶσιον.

υιατε. Concilium Ephesinum A.C. 4. de quibusdam Episcopis: *ὡν οἱ μὲν εἰσι πάσαι καθήρηται, οἱ δὲ ἄλλοι πόλεις ἔχουσιν, ἀλλ' οἰον ὁνομαζομένην ἐπίσκοποι.* Et A.C. 7. *καὶ συλλήξας ὡς περ κληθῆναι ἑαυτῶν ἡσυχαστά πρὸ τῶν ἀσκήτων, ἀνθρώπων ἐπισκοπῶν ἔχοντων ἕνα, ὡν οἱ μὲν εἰσιν ἄσκητοι, σχολάζοντες δὲ, καὶ μὴ ἐκκλησίας ἔχοντες, &c.* Apud Sozomenum lib. 6. cap. 34. *legimus Barsam & Eulogium Monachos Edefsenos Episcopos creatos: non alicujus Urbis, sed honoris duntaxat causā, tanquam ad recompensanda ipsorum præclara facinora, ἐν τοῖς ἰδίαις μοναστήριον Ordinatos: quod longè postea videtur factitatum, ut colligere licet ex iis que annotavimus in Gloss. med. Lat. in Episcopus vascans.*

Συνοδικὸν, Coenobiticum. Capreolus in Epist. ad Synodum Ephesinam: *Ἔτ' ἡμετέρας μνήμης ἀλλοτρίῃ ἡμετέρῃ καὶ συνοδικῶν Ἀδρυνην τῶν περὶ τῶν ἰδίων ἀσκήτων.*

Επισκοπῶν, Episcopatu fungi. Theophanes an. 10. Justiniani: *τῶτα πρὸ ἑταῖρων ἐπισκοπῶν τελευτήσασθαι μὲν ἰσὺν ἰ. ἰνδ. ἢ ἐπισκοπῆσθαι ἐπ. ἰσ'. &c.* Zonaras in Commodo: *ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίᾳ καὶ Μαξίμιον Σαρατῆν ἐπισκοπῆσαι τὴν Χρυσουπόλιν. Vide Epist. S. Ignatij ad Roman. 9.*

Επισκοπῶν, Episcopatus, Episcopalis Dignitas, apud Constantin. Porph. in Nov. *ἀπὸ δὲ αὐτῶν, &c.*

Επισκοπιῶν, Aedes sacra Episcopalis: ἐπισκοπιῶν εἶδος, Sozomeno lib. 8. cap. 11. 22. Concilium Ephesinum A.C. 1. εἰς τὸ ἐπισκοπιῶν ἀντιοχείᾳ ἡμέρα κυριακῇ, σάββατον ἡμετέρας, παρὸν δὲ περὶ τῆς κήρας, καὶ τῆς ἄλλουσιον σχῆδον πάντων, ταῦτα ἄσκητικῶν Νισφῶν τὰ γράμματα. Ubi Interpres perperam Palatinam Episcopale vertit. Et Concilium Constantinop. sub Flaviano A.C. 7. ἀντιοχείᾳ οἱ προσήρμοστον διακοπῶν, ἐπισκοπῆσαι τὴν εὐλαβισαθῶν ἀρεστέων καὶ ἀρχιμανδρίτων Εὐλοχῆ ἀπὸ τῶν ἐπισκοπῶν, ἃς ἔχουσι τὰς ἰδίας ἀποσχίσεις ἀπλῶς, &c. Mox: ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίᾳ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν, &c. Concil. Calchedonense A.C. 10. τὰ ἄγια δῶρα εἰς τὴν ἐπισκοπιῶν ἐκωνήσασθαι μετ' ἀλλήλων αὐτῶν καὶ οἱ ἀρεστέων. Constantinianus de Adm. Imp. cap. 29. pag. 85. καὶ παλάτιον, ἔξ ὧν τὰ πλείονα καλλιθέσασθαι εὐχρηστῶν ἢ μέγιστον τῶν ἄλλων, ἔξ ὧν ἔστι ἐπισκοπιῶν, καὶ κερσῶν, καὶ οὐκ ἄλλου δόμων.

Επισκοπιῶν, Domus Episcopalis, Concil. Constantinopolit. A.C. 1. ἐν τῇ συγκλήτῳ ἐπισκοπιῶν καθήρηται καὶ ἀγνῶσθαι καὶ ὁσιῶσθαι Ἀρχιεπισκοπῆς Φλαβιανῆς. Ita in Libello Iſchyrionis Diaconi Alexandrini in Concilio Calchedon. A.C. 3. Synodus Berytenſis, in eod. Concil. Calchedon. A.C. 10. dicitur inita ἐν τῇ νῆῳ ἐπισκοπιῶν ἢ ἐν Βρυθῶν ἀγνῶσθαι καὶ ἐκκλησίας. Palladius in Vita Chryſostomi, pag. 67. καὶ διζήρηται αὐτῶν τῇ ἐπισκοπιῶν ἰσὺν ἐν τῇ ἀσκήτῳ ἐπισκοπιῶν. Occurrit præterea pag. 82. apud S. Basilium Epist. 371. Eustathium in Vita S. Eurychij Patr. Constantinopol. n. 37. 93. in Arophegmat. Patrum in Basilio, apud Zachariam Pap. lib. 3. Dialog. cap. 7. &c.

Επισκοπιῶν, Episcopatus, Episcopi Patavica, in supplicatione Baslij Diaconi in Concilio Ephesino 1. patt. cap. 30. §. 4. εἰς ἑτέρον ἐπισκοπιῶν, ἢ εἰς ἑτέρον ἐκκλησίαν, &c.

Επισκοπῆ, Episcopalis Dignitas, Episcopatus. Julianus in Epist. ad Alexandrinus: *Ἀθανάσιος τῶν πνευματικῶν καὶ πολυμάχων ἀπὸ τῶν ἐπισκοπῶν ἰσὺν ἑταῖρων, ἀντιοχείᾳ καὶ ἡμετέρας παρ' αὐτοῖς ἐπισκοπῆς ἑταῖρων. Socrates lib. 5. cap. 8. ἐκ ἀρχαῖσιν ἀπὸ τῶν λαῶν, εἰς τῶν ἐπισκοπῶν προσηλῶν. Ita passim Scriptores, Canones Apostol. cap. 67. Clemens lib. 8. Constit. Apost. cap. 10. 12. Concil. Nicenum 1. cap. 2. Cal-*

chedonense Act. 3. pag. 461. Codex Canon. Afric. cap. 87. Palladius in Vita Chryſostomi pag. 202. Theophanes an. 3. & 15. Zenonis, an. 14. Justiniani, an. 5. Justin Jun. &c.

Επισκοπῆ, Domus Episcopalis. Anna Comnena lib. 14. pag. 425. *ἀπὸ ἡγεμονῶν ἡμετέρας εἰς τῶν ἐπισκοπῶν Τραπεζῶν ἰσὺν ἑταῖρων. Infra: ταῦτα εἰς τῶν ἐπισκοπῶν Τραπεζῶν ἐκαστήσαντο ὡς περ ἑταῖρων.*

Επισκοπῆ, Ecclesia Episcopalis. Homilia 4. Theophanis Ceramei dicta dicitur ἐν τῇ ἀμύμῳ τῇ ἐπισκοπῆς.

Επισκοπῶν, Dignitas Episcopalis, Episcopatus. Vide in Κλημάτων.

Επισκοπιῶν, pro Episcopatū, Episcopatum agere, nisi mendum subit, ulsurat Martyrium S. Ateræ & Socior. quod factum dicitur ἐπισκοπιῶν τῶν ἰσραηλῶν ἰσὺν ἑταῖρων, &c.

ΕΠΙΣΚΟΠΗΤΑΙΟΙ ita dicti quidam *Officiales Chartophylaci*, qui in Quinta Pentade Officiorum M. Ecclesie recensentur in Catalogo eorund. Offic. ex Cod. Reg. apud Goarum ad Codicum p. 6. Balfamon in Meditat. de Chartophylace, pag. 459. *quærit, τίνος χάριν ἀπὸ τῶν ἄλλων προσηλῶν ὁ Χαρτοφύλαξ καὶ μὴ ὁ δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μαγιστῶν τῶν μαγιστῶν, ἐπισκοπιῶν δὲ διακόνων, καὶ Σεκρητικῶν. Deinde infra, pag. 462. ait Chartophylax munus in animi & corporis delictis emendandis & dijudicandis verfatum: ac si quidem Patriarchalium Notariorum judicium, καὶ πατριάρχων νῶν ἡμετέρας, examinaret, Σεκρητικῶν διακόνων, Secretariorum ministeriorum collocutionibus ac consiliis uti solitum: præsertim cūm judicium rebus in folis confisteret: quòd si ægritudinibus animi curandis vacaret, & putridiorum vulnerum fœditatem inspiceret, iisque adhiberet medicamenta, tum ἐπισκοπιῶν Ordine ac Ministerio usum. Atque ex his quidem ratio nominis haud innotescit, quoniam tamen supra pag. 455. videtur innuere, ubi de Protecledico: ζήτησις ἢ καὶ τῶν ἐπισκοπιῶν ἐπιβίβασθαι, ὡς ἐπισκοπῆς κληρικῶν λογισμῶν. Unde colligitur ἐπισκοπιῶν sic appellatum, quòd Episcoporum rationibus vacarent; sed quæ fuerit illa τῶν ἐπισκοπῶν λογισμῶν, ex his non liquet, nisi fortè Chartophylax Episcoporum judicium de rebus ad animæ salutem spectantibus examinaverit cum ipsis Episcopis, qui ejus affectores in iis judiciis quodammodo fuerint, ut Σεκρητικοί, in litibus seu rebus Laicis. Certè ἐπισκοπιῶν Episcoporum inaugurationibus interfuisset testatur Symeon Theffalonicensis de Sacris Ordinatis. cap. 8 ubi de Enthronismo Episcopi: *καὶ ἀρξιεπισκοπῶν ἑταῖρων ἐν τῇ καθῆσθαι ὁ Ἀρχιεπισκοπῶν, καὶ πῶς αὐτῶν, ἐπὶ ἱερέων ὡς τῶν γνομένων, καὶ ἡμετέρας τῶν ἐπισκοπιῶν παρῶν, καὶ λαμπρῶν προσηλῶν ἀπάστων, κυκλῶσθαι καὶ τῶν λαῶν, ἐκ Σρονιῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαῖων τῶν ἱερέων, &c. Sed & ex Novella Isaacij Comneni de Electionibus Episcoporum lib. 2. Juris Græco Rom. pag. 171. colligitur in iisdem Episcoporum electionibus Episcopianos, Chartophylaci mandato, citasse qui in Urbe erant Episcopus, ut viduarum Ecclesiarum electionibus interessent: ἔξ τῶν ἀπὸ τῶν μνησθῶν αὐτῶν διαφόρων καὶ ἀπὸ τῶν εὐλαβῶν ἐπισκοπιῶν κατὰ Κωνσταντῆν Χρονομίαν, &c. Quæ quidem citationes infra, sic dicuntur ab iis quos Chartophylax mittebat. In ejusmodi Ordinationibus Polychronion Patriarchæ acclamasse Episcopianos testatur Demetrius Gemistus MS. de Ordinationibus: ὁ δὲ δίκαιος εἶς εἰς τὸ μὲν ἀπὸ τῶν ἀμύμῳ, ἀνὰ τὰς χῆρας μετῶν, καὶ δίκαιον τὸ εὐσεβῆν, λίγων, Σοφία εἶναι, καὶ ἡμετέρας ἢ ἐπὶ τῶν ὡς ἑταῖρων ὁ δίκαιος εἶς Σοφία ἑταῖρων, ἐπὶ τῶν οἱ ἐπισκοπιῶν, εἰς πολλὰ ἑταῖρων, Δίκαιον.**

ΕΠΙΣΤΑΘΜΑ, *Hofrium receptio*, in lib.38. Basil. tit.1. cap.6. Gloss. Gr. Lat. *Επιστάμῳ*, ὁ ἠγούμενός τῃ μονῇ, *Stationarius*, *Manseps*. *Επιστάμῳ*, ὁ τῷ σταθμῷ ἠγούμενός, *Manseps*.

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ, *Magister*, in Gloss. Gr. Lat. Leo Imp. in *Tacticis*, cap.4. §.18. *ἐπιστᾶς* ἢ *ἀρχὴ*, ὁ δύνειος τῆ ἀσίας, ὁ λογιάρχῃς *Επιστάτης*. Adde §.71. *Theophanes* pag.306. de quadam *præfecto* operis: ὅστις ἀπέλευθῃ τὴν μὲν ἑπέρας αἰκίαν ἐκ πρώτου, ἀλλὰ ἐκ λυβερλίαν αὐτῆς τε, καὶ τούτων ἐπιστάτης. Vide in *Ερωδιώτικῃς*.

Επιστάτης ἢ *μελετών*, *Officium Ecclesiasticum* in Catalogo *Allatiano*, pag. 273. *Επιστάτης*, ἢ *μελετών* *ἐκκλησιᾶς*.

ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΣ, Epitheton S. Joanni Evangelistæ unicè attributum à Græcis quòd recubebit et per *κλῆμα*, seu *εἶδος Jesu - Christi*. *Hirmologium*: τὸ θεολογικὸν τῶ ἀρχαίων τῶ ἡρακλίνου ἁγίου καὶ μαθητῆ, ἢ ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον *Χριστοῦ ἀποστολῶν*, ἢ μὲντοι *Θεολόγων*, πάντων ἡμηνιαρχῶν. Typicum S. Sabæ cap.23. ἢ ἀρχὴς ἐκείνου, παλαιόφρονος ἡσυχίου καὶ εὐαγγελιστοῦ ἐπιστάτης φίλου, ἡρακλίνου, παρθένου, ἱωάννου ἢ *Θεολόγου*. Occurrit apud Plessum de Operat. *Dæmon*. Petrum Antioch.Patr. in Epist. ad Petrum Gradensem Episc. num.10. *Pachymerem* in cap.2. *Dionysij Areopag.* de Hierarchy. & alios. Hinc

Επιστάτης, *Irenæus*, uti Miscella vertit hunc locum ex *Theophane an. 1.* Constantini filij *Irenæus*: ἔχουσαν ἢ ἐπὶ αἵτην τῶ εὐαγγελίου ἢ *προσωπεαθῆρον* καὶ ἐπιστάτης αὐτῆ, καὶ τὴν αἰκαιαν αὐτῶ ἰουδαίαν. Idem an.1. ejusdem *Irenæus*: ὅτι *Σταυμάτος* καὶ *Ἀντιῶ* ἐπιστάτης ὄντος τῶ βασιλεύοντος, & pag.415. *Βυζαντιῶν* ὁ τούτῳ ἐπιστάτης ἀικτικῆς. *Επιστάτης* φίλος apud *Georgium Mytenseum* *Homilim* Passionem *Christi* pag.1661.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΡΧΗΣ, titulus quem sibi adscribent Imperatores Constantinopolitani, tanquam essent *Doctrinae ac Disciplinae Ecclesiasticae Praefides*, quemadmodum hodie Angliæ Rex *Caput Ecclesie* sese indigat. *Novella* *Ilaacii Angeli*, lib.2. *Juris Græco-Rom.* pag.169. ἢ καὶ πᾶς ἢ *Επιστημονάρχης* τῆ ἐκκλησίας τῶν λαχόντων τῶ βασιλείας μου, ἢ τῶ ταύτων *χρησίου* τῆ καὶ *βασιλευαίης*, καὶ ἰσομήνους ἰσχίους διορθωτὰς τῶ ταύτων τῆ ἐκκλησιαστικῆς καύσης ἴσου γνήσιου. *Pachymeres* lib.4. cap.4. τὸς δ' ἀντισημιαν ἑκείνους ἢ *Επιστημονάρχης* τῶ βασιλείας τῶ δικαιομένων ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶν πράγμασι. *Distinctionis* *Vim* vocis declarat *Demetrius Chomatenus Archiep.* *Bulgazitis* in *Responsis* ad *Constantinum Cabafilianum* pag.317. ὁ βασιλεὺς γὰρ οἷα καὶ τῶ ἐκκλησιαν *Επιστημονάρχης* καὶ ὁ καὶ ὄνομαζόμενός, καὶ σεμνοκάλες γνήσιμας ἐπιστάτης, καὶ τὸ κύριος ταύτης *καρτεριῶ* ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ὑβριμῶς, καὶ νομοθέτης βίβη καὶ πολιτεία τῶ βήματος, καὶ μὲν ἢ δίκαιος ἐπιστάτης καὶ κληρικῶν, καὶ πρὸς γὰρ *χρηλοτόνος* ἡφῆρος ἐκκλησιαν, &c. Hinc *Επιστημοναρχικῶν* ὁμοίαν adscribit *Manuèli Comneno Imp.* *Sententia* lata in *Cosmam* Patr. Constantinopolit. apud *Allatium* lib.2. de *Confen.* utriusque *Eccl.* cap.12.

Επιστημονάρχης fuit etiam dignitas in Ecclesia. *Typicum* S. Sabæ cap. 5. extremo: ἐπὶ τῶ ἐκκλησιαστικῶ ἀκαθάρτου ἐκ μὲν τῶ δὲξίον *χρῶν* τῶ ἐκκλησιαρχῆς, ἐκ τῶ ἄριστερόν τῶ *Επιστημονάρχῆς*. *Illius* munus fuisse videtur ut unumquemque in Ecclesia in officio suo contineret: καὶ γὰρ ἐκ ἐκκλησια ἐπιστημονῆς τῶ ἡρακλίου, καὶ ἱεροποιότους ἰσάτως, ut effat apud *Clementem* lib. 2. Constitut. Apostol. cap.57.

Επιστημονάρχης, in *Puelliarum Monasteriis*, cuius officium sic describitur in *Typico* *MS.* *Monasterij* *Deiparæ* τῶ *Κωνσταντινου* cap. 26. ἢ *Καθηγήμεν* οὐ μὲν τοῖς καὶ *Επιστημονάρχῃς* πρὸς βασιλεῖ, ἢ κατ

οἰεῖσαν ἐπιστολῶν τῶ ταυῦτος διακονίας *καρτεριῶ* αἰχίας, ὁρῶνσαν ὁ μεγαθῆς κατῆσάτους καὶ εὐκοσμίως φρονιτίζεν, ἐν τε ἢ σεμνοκαλῶσιν καὶ ἡμηνιαίως διαφραῖν, μῆτις τινὸς ἢ ἀδελφῶν τῶ ἡμηνιαίως ἀποβλέπων ἀλλήλων *δικαιολόγους*, καὶ τῶ πρὸς θεὸν ἐπισημείας καλοῦμεν ἰτάειρα τῶ ἑτέρω *σουλγαρχῶσιν* ἐν τε ἢ κανόσι πρὸς δέξασιν ἱλυσοῖσι ταύτας ἐπισκοπῶν, ὡς ἀπὸ ἐπὶ πρώτης *μοναχῆς* διαμενῶντος ἰουδαίας καὶ κομμοπόλι, &c.

ΕΠΙΣΤΟΥΤΑΡΙΟΙ, *Epistolares*, de quibus *Gratianus*, *Valentinianus* & *Theodosius* in l.7. Cod. de *Palatin. Sacrar.* largit. lib.12. & *Justinianus* in l. ult. Cod. de *Temp. appellat.* lib. 9. *Basil.* tit.1. c.121. καὶ ὑπερητόλον ἐκ τῶ σεμνοκαλῶσιν καὶ *Επιστολαρίων*, οἵτινες ἐν τάξει τῶ *ἡρακλίνου* ὄντος. & cap.126. ἢ *ὡς ὡς δίκαιος*, ἰπσικλαίον ὑπερητόλον.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΤΗΣ, *Qui secundas post Navarchum tenet*. *Basilius* in *Naumachis*: *Ναυαρχῶ*, ἢ *Επιστολεῦ*. *Ὁ* ἢ ἰπῆ τῶ *ἐκείνου* *ἐκείνου* τῶ *Ναυαρχῶ*.

ΕΠΙΣΤΟΥΛΙΑ, *Epistola Formata*, de quibus diximus in Gloss. *med. Lat.* *Concilium Calchedonenfæ* Can.11. *πάσης* τὸς πέντη καὶ *διορθῶν* τῶ ἰπικουρίας, καὶ *δοκίμασίας*, ἰπσικουρίας, ἢ ἡττων ἁρμῆκῶν ἐκκλησιαστικῆς μόνος ἰρῆσιμῶ ὀδῶν, &c. *Ubi* *Dionysius Exiguus*, & *Ildorus Mercator*, *Epistolius vel Ecclesiasticus Pacificus*, &c. *Synodica Concilij Sardinensis* in *Fragment.* S. *Hilarii* pag.17. *Et ne ignorant eorum accipiant Literas communicatorias, id est Epistolia*, quos *justa sententiâ degradaverit*. *Infra*: omnes *Frates* & *Coelegos nostros* *litteris* *tuas* *admonere digneris*, *ne Epistolia*, *id est* *litteras* *communicatorias* *eorum* *accipiant*. Adde *Concil.* *Turon.* II. cap.10. ἰπσικουρίας *nudè* dicuntur in *Notacione* *Cotelieriano* num. 455. οἰ ἢ *προβύττει* ἐν τῶ *χρῶμα* καὶ ὀνόματι καλοῦ ἰπσικουρίας ἐκπαιόμενός τὸς ἢ ἀντιπύπῃς *χωρὶς* ἰπσικουρίας διδόντας ὀνομακῶς.

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ, *Suspensio à funktione Sacerdotij*. *Species Ecclesiasticae* *Cenuræ*, *Excommunicatione* *minor*. *Pachymeres* lib.3. cap.24. ἢ *πρώτῳ* *κεῖνον* ἢ τῶ ἰεροστομίας ἰπσικουρίας *ῶν*. *Ubi* *ejus* *Pataphraustes*: *ἐκείνου* *τῶ* ἰεροστομίας *ῶν* τῶ *Πατριάρχῃ* πρὸς *καρῶν*.

ΕΠΙΣΧΟΜΕΝΗ, *ita Cappadocius appellatum Festum Ascensionis Christi*. *Laudatur* ex *Bibl.* *Augustana* *Codex* *Homiliarum* S. *Joannis* *Crysoftomi*, in quo 19. inscribitur, τὴ *καρῶν* τῶ *ἑπισκοπῶ* *ῶν* *nempe* *dicta*. *Ubi* *Heofchelius* ad *marginem* *sequentia* *descripsit*: πρὸ ἰπσικουρίας τῶ *Κωνσταντινου* ἰδῶ, *ἑπισκοπῶ* *ῶν* *ῶν* ἢ *ἀναλόγως* τῶ *Κυρίου* ἡμῶν ἰπῶ *Χριστοῦ*. *Legitur* *Cod.* *MS.* *Greg.* *Nyffeni*.

ΕΠΙΣΩΤΡΟΝ, *Ferrum cingens rotas*, *Polluci*. *Eustathius*: ὑπερὶ τῶ ῥόβητα ἰπσικουρίας, ἔγουν οἰ ἑταυ πεδοχρῶν *κύκλῳ*, ἢ τοῖ οἰ *καυθῶ*. *Infra*: *οὐστικοῖ* γὰρ ἢ τῶ *περιτρεφῆς* οὖν οἰ *καυθῶ*.

ΕΠΙΤΑΓΜΑΤΑ. *Novella* 2. *Heraclij* in *Jure Græco-Rom.* καὶ τῶ *λεγομένων* τῶ *ἑπιστάμῳ* ῶς οἰ ὑβήθην *χωρησαίον* τὸ πᾶσι ῶ, δὲν ἠπῶσασιν καὶ τῶτα μὲν ἀμύως *κατῆλπιον* ἀδελφῶσιν, — ὅθεν ἢ τῶ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἰπσικουρίας *προσῶν*, ἢ ὑπερ οὖν ἀρῆμα μόνου, ἔγουν ἡμῶ αὐτοῖς ἐξ ὑδῆμῆς ἀφορμῆς ἢ ἰπσικουρίας *προσῶ* *ν* *δικαιοσύνας*. *Ubi* *Leunclavius* *ἑπιστάμῳ*, *Superiores Ordines* *interpretatur*, *quibus nimirum officia seu Dignitates continentur*. *Quod sequentia* *sanè* *fatis* *declarat*, cum ἠα *voce* *comprehendantur* *Synceλλι*, *Cancellarij*, *Referendarij*, *Notarij*, *Secuophylaces*, &c. *Rursum*: τὸς ἢ *γε* ἐκ *διαφόρων* ὀφφικῆς, ἢ τοῖς *λεγομένων* ἑπιστάμῳ *τιλῶνας*, &c.

ἑπιστάμῳ, *Ad hoc usque tempus*. *Michael* *Cerularius* *Patr.* *Constantinop.* in *Epist.* ad *Petrum* *Patr.* *Alexandr.* οἶδας γὰρ ὅτι δὸς τῶ ἀγίας καὶ ἀικμῶνις οἷου *σεμῶν*, καὶ ἰπσῶν ἐκ ἐν τοῖς ἱεροῖς *διορθῶν* ἀναφρα

εορὰ ἦ καθ' ἡμᾶς ἐδολθὴ ἀγίας ἐκκλησιαστικῆς ἕξεοσις ἦ Πάπας, ἡ δὲ τὸ, &c. quam vocem ἐπιπέδες, in barbaram suggillat idem Petrus Patr. Alexandrinus ad eundem Ceterulium: ἠδὲνα ἔτι δὴ καὶ ἀγίας καὶ ἱεροδικαῖς ὄψεις συνάδῃ, καὶ ἐπιπέδες, ἢα τοῖς ὄντος ἰσχυρομαί ἱμάσιον, ἢ ἐν τοῖς ἱερῶς ἐπιπέδες ἀναφορὰ ἕξεοσις ἦ Πάπας. Cotelerius habet ἐπιπέδες, Allatius verò ἐπιταίδια.

ἘΠΙΤΑΨΙΟΝ, ut ait Goarus, vocant Græci hodierni *Christi in sepulchro jacentis Imaginem*, quam ἐν μεγάλῃ σπόδῃ Sacra Liturgiæ, à Paschatis scilicet folemnibus ad Ascensionis usque celeberrime plebique in Monasteriis, & in processione Nocturna, & Vigiliis magnæ Parasceves, inter ejusdem ingreifus poinpan deferre solent, de qua quidem Imagine ita Symeon Theffalonicensis lib. de Templo, ubi de Magno Ingressu: καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἱερὸν ἐπιπέδες ἐπιπέδων, ὁ ἑνὸς ἔχεις ἐν νεκρὸν εἰκονιστὸν ἦ ἱοσῶ.

ἘΠΙΤΗΔΕΥΜΑ, *Proffessio*, in Basilicis. ἘΠΙΤΗΡΗΤΗΣ, *Observator*, in Monasteriis appellatur is qui Disciplina Monastica observantiam invigilat, in cujus ministerium hi extant jambi MSS. ex Cod. Thuaneo :

Εἰς τὰς Ἐπιτηρησίας.
Τὰς αὖτις ἐμάματῶν τῶς συζητήσεως,
Οἶπται καὶ τῆρα τὰς πάντας ἐκκοκῆσις,
Ἐν ἡμέραις, ἐν ἡμέρῃ, ἐν μεσημβρίαις,
Μόνον ἁρῶν πατὴρ ἴαν ἔν ὄνῃ,
Μόνον ἑκείνῃ φρασίαι, ἐκκλησιαστικῆς,
Παῖρῶν ἐκείνῃ, ἴρα ἦ σῶσις,
Στριπῶν, ἡλικῶν, ὕβριος ἀταξία,
Καὶ πᾶς πονηρὸν ἦ ἐν πᾶσι πῆρον.
Ταῦτ' ἔλαλήθη, πινυὰ τοῖς ἀπὸ τῶν σφραγῶν,
Ἀπορραβῆται ἦ ἀνθεῖσας λόγῳ
Τυχοῦς θείας ἀπέχου ἐπιπέδες,
Τῶν ἀλλήλων ἦ καλῶν ἰσχυροῦς.

ἘΠΙΤΡΩΘΕΙΝ, pro *Epitrophia*, *Imponere*, usurpat Theophanes an. 6. Copronymi.

ἘΠΙΤΥΜΙΟΝ, *Quævis multa*, vel *Pœna delicto debita et imperta*. Glossæ MSS. Ἐπιτύμιον, ἢ τιμὴ καὶ ὀβολοῦ, ἢ ἔξω τὸ ἰπῶν. Leo Imp. in *Tactic.* in *Proœmio*: καὶ τὰ κείνου ὑπακατακυκλῶν τὰ ἐπιτύμιον. Et c. 8. §. 17. ἐν κείνῃ γυναικίσι ὄν ὁμοτιμῶν ἦ ἐπιτύμιον ὑπακατακυκλῶν τὰ ἐπιτύμιον, &c. Adde §. 18. & 27. cap. 9. §. 10. cap. 14. §. 93. cap. 19. §. 32.

Ἐπιτύμιον, maximè apud Græcos sumitur pro *Pœna Ecclesiastica*, quæ reis, aut contentibus peccata imponitur, quam vulgò *Pœnitentiam* appellamus, non verò excommunicatio, ut observat Morinus lib. 1. de Pœnit. cap. 1. §. 14. *Εκκλησιαστικὸν ἐπιτύμιον*, in Concilio Ephesico pag. 596. Edit. Labbei: *Επιτύμιον κανονικὸν*, apud Eufathium in Vita S. Eutychiei Patr. Constantinopol. num. 39. & in Jure Græco-Rom. pag. 84. Chrysofomus in Epistola de exilio suo, apud Palladium pag. 21. τὸς τὲ τὰ τοιαῦτα παρενομιμασθῶς τὸ ἐπιτύμιον καταβάλλουσι ἦ ἐκκλησιαστικὸν νόμον. Concilium Chalcedonenf. Act. 10. ἐν ἀλλήλων ἅμα ὅμιν ἦ ἐπιτύμιον ἦ ἀκωνίσις ἐπὶ ὄντος τοῦ. Ubi observandum interdum usurpari hanc vocem in Excommunicatione, tametsi rariùs. Nauratius de Obitu S. Theodori Studitæ pag. 876. ἐπιπέδες καὶ τὰ πατεινωσῶς ἡρῶς ἐπὶ ἦ ἐπιτύμιου ὄνῃ ἀλλήλων, ἢ ἕξω. Joannes Antiochenus de Charisticariis pag. 162. οἱ γὰρ ἀγῖοι πάντες ἡρῶν μισθῶσις ὀπίσθας ἐκείνῃ, καὶ ἐπιτύμιον ἰδίαν ἀναλόγως τοῖς ἦ ἀνδρῶν ἀμαρτίαισι, ἡσθῶν δὲ αὐτῶν καθίρειν τὸ σῶμα ἦ ἐκκλησιαστικῆς, καὶ πᾶς ὄντος ἦ ἀμαρτίων

συλχοῦσθῶν χάσει ἦ ἀγῖοι ἐπιτύμιου τοῖς πλείστοις ἀνακαλάθῃ παλιν. Apud Theodorum Serm. 11. ad Græcos: ἦ τὰ σμικρὰ ἡμαρτίων τὰ ἕξωμιστὰ ἐπιτύμιον. Vide Theophanem an. 20. Justiniani, Theophanem Ceterum Homil. 55. Pachymerem lib. 7. cap. 6. 21. lib. 9. cap. 24. & alios passim, & Gloss. med. Lat. in *Epitumium*.

Ἐπιτύμιον, femin. gen. Cyrillus Scythopolitanus in Vita M. S. Sabæ cap. 41. καὶ παρακαλοῦς τὸ ἕξωσις δ' ἕξωσις αὐτῷ μὲν ἦ ἀπορραβῆται ἐπιπέδες. Vita M. S. S. Pauli Larentensis: ἀλλὰ ἐν ἐπιτύμιον πᾶς ἡσθῶν ἡ ἀνακαλοῦσθῃ.

ἘΠΙΤΡΑΧΗΛΙΟΝ, *Stola Sacerdotis*, seu quomodo Stolum deferre solent Sacerdotes, utraq. nempè illius parte ante & versus postus dependente; contra quàm Diaconi, qui Stolum in sinistro humero deferunt. Sic porrò dicta, quòd circa collum convolvatur. Symeon Theffalonicensis lib. de Sacris Ordinatis. ubi de Ordinatione Sacerdotis pag. 145. ὀπίσθας μὲν ἐν ἀναρραβῆται τὸν ὀ ἱεραρχεῖς ἐν τῷ τὸ ὀπίσθας λαμβάνου, ἐν τῷ ἦ ἀρῖστῶ ἅμῃ ἐπιπέδῃ, ἐν ἐς τὸ δι' ἐξὼν ἐπιπέδῃ ἦ δύο μερῶν γυναικῶν ἡσθῶν, ὀπίρ τότε ἔστ' Ἐπιτραχήλιον δ' ὀλοῦ ἦ πᾶς ἂν ἂν καθέστησας δὴ κεφαλῆς χάσει, ὡς μόνον ἐπὶ κεφαλῆς, ὀπίσθ ὀ αλαβῶ, &c. Adde cap. 6. pag. 151. Idem lib. de Templo pag. 219. τὸ ἦ γὰ ἐπιτραχήλιον πᾶς τῶν ἐπιπέδῃ ἀναθῆν καθήρακλῶν παρῖσις χάσει δ' ἐν τὸ τῶ καὶ ἡ ἀρχιερεῖς, ἐν ὀ ἱεραρχεῖς κεφαλῆς τῶν πλεῖσταλῶν ἐξωλο-ἀρῖστῶ, ὀπίσθ, &c. *Liturgia S. Joan. Chrysofomi*: ἢ τὰ λαβῶν ἐπιτραχήλιον, ἐν ἡσθῶν ἀσπῶν ἦ ἐπιπέδῃ ἐπὶ τῷ τῶ τῶν ἀπῶ, ἡτῶ, Εὐλογητῶ ὀ ὀπίσθ, &c. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij: καὶ ὀ ἱεραρχεῖς μόνον ἐπὶ ἐπιτραχήλιον καὶ ὀπίσθων. Adde pag. 8. *Ecuchologicum* pag. 545. 607. 609. & *Codinum de Offic. cap. 2. num. 2. §. Nonomocan* Cotelerianus num. 139. ἱεραρχεῖς ἀρῖστῶν καὶ ἐπιτραχήλιον, ἀρῖστῶ ἐπὶ. Quod & ait idem Theffalonicensis: διὰ γὰρ τῶ τῶ ἱεραρχεῖς ἐξ ὀπίσθ ἐπὶ πᾶσα ἱεραρχεῖς. In *TurcoGræcica Crusij* lib. 4. Epist. 45. τῶ ἀρῖστῶ ἀρῖστῶ καὶ ἡσθῶν καὶ ἐπιτραχήλιον, Presbyteri scilicet *Stolum* induiti.

Porrò autò & gemmis, adornatum ἐπιτραχήλια. Petrus Antiochenus Patr. in Epistola ad Michaelẽm Ceterulium: χρυσοφόρον ἐν αὐτοῖς ἰσχυροῦς, καὶ ἐπιμασῆσι, καὶ ἐπιμασῆσι περιβεβημένοι ἡσθῶν. Joannes Cantacuzenus lib. 3. cap. 81. τῶν ὀπίσθ καὶ χητῶνα πτελεφόρα, ἐν ἡραρχῶν ἐπιτραχήλιον ἡσθῶν. Ducas Hist. cap. 42. initio: ἐν ἡσθῶν ἐν μέσῃ ἦ βαρβαρῶν ἡσθῶν σακκὸν ἀρχιερατικόν, ἐν ἡσθῶν ἡσθῶν ἐπιτραχήλιον ἡσθῶν, &c.

Mytlicam ejus significationem, præter laudatum Symeonem, profert etiam Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. τὸ ἦ ἐπιτραχήλιον δι' ἐξὼν μίση ὀπίσθ ὀ καλῶν ὀπίσθ ὀ ἡσθῶν ἐπιμασῆσι τῆ δ' ἐξῶν ἦ χητῶν. τὸ ἦ ἐξῶν ὀπίσθ μίση, ἢ ἦ ἡσθῶν ἡσθῶν ἐπὶ ἦ ὀπίσθ αὐτοῦ. Et Balsamon in *Meditat. de Patriarchalib. Privileg.* pag. 447. Τα ἐπιτραχήλια, (δ' ἐξῶν) τὸ φραχῶν ἡσθῶν πᾶς ἡσθῶν ὀπίσθ ὀ ἡσθῶν. Cæterum ἐπιτραχήλιον prærogativam habent etiam *Exocatacæti*, ut ex Symeone Theffalonicensi observamus in *Σταυροφόροι*.

ἘΠΙΤΡΟΠΙΚῆ γραφῇ, *Epistola Commendatiua*. *Ætulfus* pag. 208.

ἘΠΙΤΥΜΒΙΟΝ, Pachymeres lib. 7. cap. 23. ὤτι ἐν ὀ ἡσθῶν Νικαῶν ὀ ἡσθῶν χηρῶν ὀπίσθ, ἐν δ' ἐξῶ τῶ τῶ ὀπίσθ καθάμισται. ὀπίσθ παρῶν, ἐν γὰρ ἀτῖσιν ἐκείνῃ ὀπίσθ τῶν ὀπίσθ, λαβῶν μεσοχρῶν ἐπιτύμιον, μὲν ὀπίσθ μῶν καὶ ἡσθῶν ἐπιτύμιον. Ubi videtur innui cuculla Monachorum, qui hęc induiti

cum gladiis & arenariis. Unde non defunt qui emendandum censent *arenarij*, uti legisse videtur Interpres, ut intelligatur *Arenarij*, seu *Gladiatores*, cujusmodi sunt ij *Arenarij*, de quibus in Praefatione ad libellum precum Marcelliani & Faustini, ubi vis facinorosis adjunguntur. Verum cum in hifce Concilij verbis, *arenarij* vox jungatur cum enfibus & facibus, nullā ibi hominum aut factioforum factā mentione, videtur hoc vocabulo indicari genus aliquod armorum: unde *arenarij* legendum quidam censebant. At cum constans sit lectio apud Binium & Ducum, nihil temerē mutandum: ita ut si hominum factioforum genus aliquod hic intelligatur, ij sint qui *iranizorūm* dicuntur in Concilio Constantinopol. sub Mena, Act. 5. *Εταίρας, καὶ ἱερουργίας παραστασίων, καὶ πλὴθος ἱρανιζομένων, καὶ μηδὲν ἕτερον παραλοισίας πρὸς καθάραιον καὶ ἀναίρειν ἢ ἀσκήτων αὐτῶν.* Quo loco vetus Interpres, & *multiūdinem eorum qui quassum faciebant.* Ego verō malim, *qui ex stipe publica nutritbantur*, ut erant ij de quibus Concilium Constantinopol. sub Hormifda, ubi de Severo Antiocheno Epifcopo: *ἀνύτερον ἔτι τὰς ἐκ τῆ ἱράνων ἐπιζομήν ἐπίτατο πᾶσαν ἱρανιστᾶν παραλίω, καὶ πάντα δόρυμα διασπαζόν ἐν ἧ τὸ πόλιον ἐκκλησιας, &c.* Ex quibus locis satis apparet ejusmodi *iranizorūm* colluivem ad feditiones concitandas in hifce tumultibus adhibitam.

Jam verō *iranarij* isti sic videntur appellati, saltem in *Agypto*, qui stipem ab Imperatore accipiebant, ex veteri instituto. Diocletianus enim magnam frumenti copiam quotannis in egenos distribuit populo Alexandrino jubebat, ut est apud Procopium in Historia Arcana. Unde Ischyron Diaconus Alexandrinus in Concilio Calchedonenfi Act. 3. Dioclorum Patriarcham accusavit, quod ἢ *παροζόμενον πᾶσα τὴν εὐλαθιστάτων Βασιλείων σίτον ἢ ἐκκλησιας ἢ λιθῖνας, ἢ τὸ πᾶν χόρμα ἑρροτάτων Ἰδ,* καὶ μηδὲ ὅλας σίτον ἐν αὐτῇ γυρορῶσαι, πρὸς τὸ ἐν πρώτοις μὲν πᾶν ἀνάμικτον θυσίαν ἐπιπλασθῆναι, ἢ μὲν ἢ ἄλλα ἐκ τῆς παρατιθημένης, ἢ τὴν ἢ ἐκ τῆς σίτης σίτης παραμιθῶσαι, ut frumentum, inquam, illud egenis destinatum distraheret, coactāque, in illis pecunias in suos usus converteret. Libellus Sophronij in eadem Aetione: καὶ ἐκ τῆς μεγάλης ἀλεξάνδρειας ἢ παρατιτάτο ἱρανὰ διαμύχην πλῆσιν ἐπι ἀρροσῶν ἐκ Τιμῶν, καὶ ἑτέρον τῶν, ἐ ταῦτα παρασπένδοντα διασπάζοντα. Hinc in Concilio Constantinopol. sub Hormifda plebs exclamat, *ὄλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἑάντηρ καὶ Πιτρῶν ἱραίων ὄλα ἐς ἱράνων ἰδωκαν.* Ubi vetus Interpres: *Omnia in symbolam sodalium tradiderunt.* Immo, in *iranizorūm* *Cætrum* vel *Colluivem*. Mox: *ὄλα τὰς ἐκκλησιας ἱραϊδῶσαν, ἐς ἱράνων ὄλα ἰδωκαν.* Ubi idem Interpres, *in stipem sodalium.* Meminit præterea Sozomenus lib. 3. c. 9. & Evagrius lib. 2. cap. 5. ἢ *στικρίας* *χρημίας* Alexandrinis præbitæ ab Imperatoribus, ut & Edictum 13. Justiniani cap. 24. §. 2. 3. de qua consulendus Jacobus Gothofredus ad Cod. Theodosianum tit. de Frumento Alexandrino. Notum porro vocem *iranizorū* sumi pro *Stipe* in vet. Gloss. ut & apud Pollucem lib. 8. cap. 13. & Theophilum lib. 1. Institut. tit. de Rerum divisione: & apud Harpocrationem *ἑρανιστῆς* dicitur ἢ *ἱράνη* *μίσθων*, quæ vis est vocis *ἑρανιστῆς*.

ΕΡΒΑΙΑΘΟΣ, Capparis, Afris, apud Interpol. Diofcorid. cap. 392.

ΕΡΓΑΑΕΙΟΝ, Ferramentum, in Glossis Gr. Lat. Vide *Αρκαθῶν*.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, Cretensis, *iranizorū* *in*strumentum quo Ladanum ij conficiunt,

ut scribit Petrus Bellonius libro primo, cap. 7. **ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΟΙ, Opifices.** Glossæ Basilic. *ἱρανιστῆς, οἱ κάπηλοι, ἱρρασνειακοί.* Chronicon Alexandrinum an. 11. Heraclij: *μίσθῃ τιναν ἀρχιζῶλον καὶ τιναν ἢ μόνον ἀπὸ τῶν καὶ κληθῶν, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἱρανιζομεναίων καὶ δημοτῶν ἔξῃ ἰκατέρη μέρος, &c.* Theophanes in Rhinotomoc, pag. 316. *ἀπὸ διαμετρῆς τῆς ἐκ κηλίων πᾶν πόλιον, ἀσκήτων τε καὶ ἱρρασνειακῶν, καὶ δημοτῶν, ἐκ πανθὸς ἱρανιστῆς.* Novella 2. Manuicij Comneni Imp. lib. 2. Jus Græco-Rom. pag. 152. *κᾶν ἱρανοὶ, παραμτῶται, ἢ ἱρρασνειακοὶ, &c.*

Ερρασνειακόν, Tribunal quod ab *institutoribus* vel *opificibus* *pendebatur* seu *pro officinis*, ut alij volunt. Diploma Andronic Junior. pro Monembasio. tit. apud Phranzem: *ἑξοπρασίας, καταμικτικῆς, καταπληκτικῆς, μέλαισθῆς, ἱρρασνειακῆς, μισθιστάτου, &c.*

ΕΡΓΑΤΗΣ, Operarius, in Glossis Gr. Lat. etiam hodie *Ερρατῆ* dicuntur viliores Albani, qui victūs quaerendi gratia in Provincias exteras proficiscuntur, & operas suas locant. Vide Bellon. in Observ.

Ερλατῆα, Opus ἱράτω, Opera, apud Joan. Moschum in Limon. cap. 37.

ΕΡΓΙΔΙΟΝ, Opusculum, in Gloss. Gr. Lat.

ΕΡΓΟΔΙΑΣΚΑΛΟΙ, in Basilic. Synophi p. 216. ubi in Cod. Justin. *Diversorum operum Professores.* καὶ οἱ τῶν οἰκημάτων ἑμῶν τελετῆς, ἢ ἱρραδῶσαι, ἢ ἄλλων ἱρραδῶσαι. In aliquo Codd. legitur, ἢ ἄλλων ἱρρων δὲ δασκαλοί. Carolus Labbeus hic intelligi putat, quos Galli *Maitres jurez* vocant, qui in eodem Cod. dicuntur *Cæterarum professionum primates.*

ΕΡΓΟΔΙΩΚΤΗΣ, Institor, Opifex, in Gloss. Gr. Lat. *Operarum professor.* *ἑρρασνειακῆς,* apud Artemidorum lib 4. Onirocrit. cap. 33. *ἑρραδῶσαι,* apud S. Cyrillum in cap. 6. Itæ pag. 854. Macarius Homil. 47. *ἐπιτίσθησιν αὐτῶν τὰς ἱρρασιπτατας καὶ ἱρραδῶσαι, &c.* Theophanes an. 27. Coptonymi: *ἱραζῶν μὲν δὲπὸ Ἀσιας εὐνοδόμενος γελῖνος, ἐκ τῆς αἰς ἰακωβῆος, ἐπιτίσθησιν αὐτῶν ἀρχοῦσας ἱρραδῶσαι, ἐν ἧν τῆ Πανθησῶν.* Vide *Ἐπὶ κηλίων.*

ΕΡΓΟΔΟΣΙΟΝ, ἱρρασιον. *Officina fabricis.* Theophanes an. 3. Constantini Filij Irenes: *ἑρρασιον ἐξ ἀσπρατικῆς ἡμερῶν, ἀσπῆθῃ μέρθῃ ἢ βασιλικῆς ἱρραδῶσαι ἢ χρυσοπλαθαρῶν κατὰ τῆς χροσιννα.* Codinus in Orig. Constantin. p. 121. *ὁ Πρῶτος ἀντιπριε τῆς ναῦς ἢ Πρῶτος μισθῶν, ὅστις ὁ Κεβαλιῶν ἐπινοῖον ἱρραδῶσαι, τὸ γὰρ ἑμῶν Πρῶτος.* Ubi Codex Vaticanus habet *ἱρραδῶσαι.* Occurrit rursus n. 123. Apud Scylitzem pag. 734. memoratur quidam Eunuchus ἱρραδῶσαι.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ, Adventor, in utroque Gloss. Locator, qui opus locat, apud Hannenopol. lib. 3. tit. 8. §. 42.

ΕΡΓΟΔΟΤΡΙΑ, in Puellarum Cœnobiiis, *Sanctimonialis operibus præfella.* Typicum MS. Monasterij ἢ Κεχαρῶν ἰομῶν cap. 27. καὶ ἐπὶ τῆ ἱρρων ἢ ἢ καθηγομένην, δὴν τινὰς τῶν μοναχῶν καλῶσθῆναι ἀς ἀν τῆ λιπῶν προσηρῆ ὁσελῶσαι ἢ ἡσῶν τῆ ἱρραζομῆ ἢ μισθῶσαι ὡς ἴλον λαμβάνοντες ἢ προσηρῶσαι καὶ καὶ ἄν τῆ ἡσῶσαι, ἐκ ἱρραδῶσαι τὰς ἱρρασιονικὰς προσηρῶσαι καὶ καθηγομένης, &c. Titulus capituli est *ἑρραδῶσαι.*

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ, Græcis, atque adeo Demostheni, sed & apud Harnenopolium lib. 3. tit. 8. n. 43. est *Redemptor operis, qui opus faciendum suscipit.* Glossæ Gr. Lat. *ἑρραδῶσαι, Redemptor.* *Εαλύμπτωρ,* in Lat. Gr. Ita in Concilio Constantinopol. sub Mena Act. 3. *Σισίνωσθῃ πᾶν τὸ γὰρ ἱρραδῶσαι.* At Recensoribus, ac Jurisconsultis præferunt, *ἱρραδῶσαι ἔστιν ὁ ἡσῶσαι δὲ δασκαλῶν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρραθῶν.* Ut est in Glossis Basilic. in aliis verō, ὁ ἐπὶ μισθῶν ἡσῶσαι, ἢ ἢ τὸ ἱρραδῶσαι: qui scilicet alienas actiones

ΕΡΥΜΑ, pro ἔρυσμα, apud Cyrillum Scythopolit. in S. Euthymio num. 107.

ΕΡΥΜΟΝ, ἄλμυρ, Interpolatori Diofcoridis cap. 121.

ΕΡΥΣΚΗΠΤΡΟΝ, Prophetis, *Verbenaca*, apud Apul. c. 3. Vide eundem c. 109.

ΕΡΧΟΜΟΣ, *Aduentus*. Georgius Contares lib. 1. Hist. Athenarum: καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὰς Ἀθήνας ἦρ ἰστίος ἦρχομεν μαθήσια με ἦ μαγείας ἦ ἀκίλους ἦ Μόδια, ἰπασε ἦ Ἀίγρια δὲξ τὰ ἦ θαναλώση φαρμακώ- νωδίας του.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ, *Interrogationes & responsiones*. Historia MS. Belisarij:

Με δόκωσειαρίως ἐπελάθεις πάνυ ἡραμωδίας, Δενός, καλός, φρονίμος τε εἰς ἐρωτάποκρίσεις.

Occurrit præterea in Nomonaco Cotelariano num. 254. Vide Lambecium lib. 5. Comment. de Bibl. Cæsar. p. 20.

ΕΣΑΣ, *Sās, Vestrum, Vos, Vobis*.

ΕΣΕΝΑ, *Te*, Σι. Cyrillus Nuperus Patr. Constantinopol. in Homil. τῶρα εἰς ἰστία σίκαι, νὰ κάμω ἦ παραγλίλιον ἦ ἐθῶ. Anonymus de Amorib. Lybistri:

Τὸ πῶσον ἤσόνον δῖασμα παρῶραμον δῖ ἰστία.

Vide Grammaticam Portij.

ΕΣΘΗΣ, *Palla altaris, vel aulam quo adium sacrarum parietes exornantur*. Synodus VII. Aët. 6. ἀλλὰ καὶ ἐν ἰστία ἰσθίσι, καὶ ἐν κεραμίοις αἱ εἰκόεις σπαρά τε ἦ ἰστίον πατήρων ἡμεῶν καὶ ἰσθίον ἀνδρῶν ἀνευ- γράστον. Vide Anonymum Combeffianum in Romano Lacapeno p. n. 44. Theophanem Cerameum Homil. 55. & quæ observamus supra in Eisduth, & in Gloss.med. Lat. in *V. Vestis*.

ΕΣΘΙΑ, *Ignis*, Πῦρ, ἔστια, in Glossis ad Iliadem Græcorb.

ΕΣΚΕ, *Marrubium nigrum, Ægyptiis*, apud Interpolat. Diofcor. c. 53.

ΕΣΚΟΥΒΙΤΟΝ. Vide Ἐξκῶβιον.

ΕΣΚΟΥΠΟΝΔΙΑΙ. Vide Σκεκουπόδια.

ΕΣΠΕΡΑΙ, *Esperianus, Totium Officium vesperinum*, cujus pars prior luxuriosè dicitur: ἰσπερὶν σῶμαξ, apud Theophilum Alexandrin. in Edicto de Palchate. Concilium Laodicenum Can. 18. ἀπὲ ἦ, πλὴν αὐτῶν λειψυρίων ἦ εὐχῶν πάλιν, καὶ ἐὸ ἦ ὀνα- νταται, καὶ ἐὸ ἦ ἰσπερὶς ἰσθίλ ἰσθίση. Vita Sancti Nili Jun. p. 166. τῶν ἦ ἡρωδίου, καὶ ἦ ἰσπερὶν ἡμῶν τὴν ἦ λαβῆθῶν, &c. Triodium: μὲν ἦ ἦ ἰσπερὶν ἐν ἦ δῶσι τῶν- ται ἡμέρας ἰσθίωμῶ τῶν καὶ αἰ. Gennadius Scholarius in Hist. Concilij Florentini: ἐξ ἀλλοῦ ἦ τῶν ἐν Μονα- χῶ ἰσπερὶν πολλῶ καὶ φιλόστομον. Synaxarium in Nicephoro 23. Octob. δῶνται, ποικωμῶν μὲ, ἀδ ἐλφοῦ, ἰσπερὶν ἡμῶν. Extra Ecclesiam Armenios vesperas decantaf- se Auctor est Theorianus in Legat. Armen. τῶν τῶν ἦν ἠβήθισ, ἠρῆσθιο οἱ ἡερεσ αὐτῶ ἡάλλου ἦ ἰσπερὶν πλὴν εὐκωβῆσι ἔξω ἦ ἐκαλῶσι καὶ πλὴν αὐτῶ συνουβησι. De hoc Officio intelligendus Pachymeres lib. 7. cap. 15. αἶμα γῶν τὰ ἦ ἰσπερὶν ἡμῶν ἔσθ σῶτῶν τὴν ἠσῶσις, πα- ριδῶσι πλὴ λειψυρίων, καὶ σὶα δὲξ ἦ κερῶν μὴ ἐκχω- ρῆσαι, &c. Ita apud Achmetem cap. 72. Cantacuzenum lib. 1. cap. 78. Sguropulum in Hist. Concil. Florentini sect. 4. cap. 23. &c. Duplex autem est ἰσπε- ρὶν apud Græcos, μικρὸν & μέγα.

Ἐσπερὶν μικρὸν, incipitur ante solis occasum, πρὸ ἦ δῶσαι ἦ ἄλιον, ἦρον ἀπὲ ἄρα δεικάτω ἦ ἡμέρας, ut est in Typico S. Sabæ cap. 1. cujus lemma est, ἀδ ποιε ἦ μικρὸ ἰσπερὶν. In eo Officio τὸ μικρὸν pulsatur, decantatur- que ἠύχῳ φωνῆ ἦ ἡρημαία.

Ἐσπερὶν τὸ μέγα, statim post solis occasum μὲ τὸ δῶσαι ἦ ἄλιον μικρὸν, longæque majoribus ceremoniis aliisque precibus, μεγαλοφωνίως, καὶ μὲν μέλις, fe- τε ἔσπερ peragitur, ut pluitibus videre est in eodem

Typico cap. 2. Philotheus Patr. Constantinopol. ἦ καρὲ ἰσπερὶν ἦ ἦ μαγῶα ἰσπερὶν, &c.

ΕΣΠΙΝΙΑ, *Papilio*, in Glossis Benedicti.

ΕΣΠΑΑΓΚΝΟΣ, *Pius, Misericors, Euplach- χος*. Ἐσπασχία, *Pietas, Compasio, Misericordia*.

ΕΣΤΗΚΕΝ, *Stare, Existere, Υπαρχει*. Vide Στήκω.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ, *Triclinium, triclinus, Refectorium*. Typicum MS. Monasterij ἦ Κεραελομῶν cap. 44. καὶ δὲξ μία ἰσία πρῶσας: ἰσὰν πρὸς παρῶσιον ἦ εἰς τὸ κοινὸν ἔσπασον ἔσπασον. Pro Conventu ultrap Germanus Patr. Constantinopol. Homil. in Primam Dominicam Jejunior. λιπαρῶν τὸν δὲξιστῶν ἔσπασον, φῶρδωλ ἡμῶ ἰσθίας, λάχῶσα, ἰσπρία ἰσπια ἰσπασῶμῶ, &c.

ΕΣΤΙΟΥΧΟΣ, *Vestalis*, in Gloss. Gr. Lat.

Ἐσῆσις, apud Suidam in Ἀλύσῳ.

ΕΣΤΟΝΤΑΣ, καὶ, *Quandoquidem*, Ἐπὶ δὴ.

ΕΣΥ, Ἐγῶ. Τῆ. Glossæ Græcorb. σωτῆ ἦ ἡσῆσις, κῆσῆσις ἡσῆσις, ἦρον ἰσὺ ἦ ἰσὺ ἰσὺ δῶν δῶν ἦ ἡσῆσις, νὰ ἡσῆσις ἦ ἰσὺ σῆ, ἀσῆσις ἐκῆσις. Joannes Glycas de Vanitate Vitæ:

Ἀλλὰ καὶ ἡμῶ καὶ θάλασσω ἰσὺ ἄλλω πλὴ ἡσῆσις, Ἐσῆσις, *Vos, ipsi, auti, vobis*, in Glossis ad Iliadem Græcorb. Vide Grammaticam Simonis Portij.

ΕΣΧΑΡΑΔΙΝ, *Landica*, in Gloss. S. Benedicti.

Vide Gloss.med. Lat. in *Andena*.

ΕΣΧΑΣΜΕΝΗ, *Onobrychis*, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 576.

ΕΣΧΑΝΩ. Vita MS. Sancti Symeonis propter Christum Sali: ἔσι ἦδ ἦσι καὶ τῶτο ἰσῆσι πρὸς μῆον ἦ ἰσῆσις, σῆσις ἰσῆσις σῆσις σῆσις, ἦ δῶν ἦ ἦ ἡσῆσις- τα. I. *quis se habeam in amicum*.

ΕΣΩΒΙΓΙΑ. Vide in Βηλα.

ΕΣΩΔΙΑ, Ἐσῶδῶ, *Vestigal, Proventus, δωροδοκία*. Joannes Glycas de Vanit. Vitæ:

Πῶ ἰσῆσις ὁ ἡσῆσις τῶς ὁ πολλῶ, πῶ ἰσῆσις ἦ ἰσῶδῶσις: Stephanus Sachless in Monitis MSS.

Τῶς ἰσῶδῶσις καὶ ἡσῆσις ἡσῆσις ἦ ἡσῆσις, καὶ τὰ παρῶ τῶ πῶσις ἦ ἡσῆσις ἦ πῶσις.

ΕΣΩΜΟΝΙΑΙ. Vide in Ἐξῶμοιῶ.

ΕΣΩΝΑΡΘΗΣ. Vide in Νάρθη.

ΕΣΩΠΑΝΙ. Vide in Πανίον.

ΕΣΩΠΑΞΑ. Vide in Ἐξῶπασσα.

ΕΣΩΤΕΡΙΟΝ, *Interna*. Vide Salsum ad Tertullianum de Pallio p. 52. 358.

ΕΣΩΦΟΡΙΟΝ, *Interalia*, apud Leontium Episc: in Vita S. Joannis Eleemofynarij.

ΕΣΤΑΙΡΕΙΑΙ, *Auxiliares Copie, & à Sociis ac faderatis Imperij acceptæ, ad Imperatoris & Palatii custodiam*. Scylitzes: Βασιλεῶν ἔσθ ἐπὶ ἡσῆσις, ὁ Πέλιος ἦ ἡσῆσις, ὁ ἐπὶ τῶματι ἦ Ἐται- ρείας κατελεμῶν. Alibi: ὅπῃ πῶδῶμῶ ὁ Βασιλεῦς, ἀσῆσις ἦ ἦ Ἐταιρῆς ἀρῆσις μῆα τῶν ἡσῆσις. In Michaële Rhangabe: ὁ ἦ Βασιλεῦς ἦ τῶν ὅπῃ ἡσῆσις καὶ ἦ ἡσῆσις αὐτῶ ἡσῆσις καλῶσις τα δῶ- τῶμ ἡσῆσις καὶ ἦ ἡσῆσις αὐτῶ ἡσῆσις καλῶσις τα δῶ- τῶμ ἡσῆσις. Denique pag. 506. αὐτίς τῶ τῶν ἡσῆσις ὁ ἐπὶ Παλατίου Σχολῆς, καὶ τῶ Ἐταιρῆς, ἔσῆσις καὶ ἦ τῶ- ρῶν. Zonaras in Constantino Leonis F. pag. 147. ἐκ ἦσῆσις Ἐταιρῶν καὶ ἦ πῶλιον σῆσις ἡσῆσις, &c. Ubi Symeon Logotheta in eod. Constantino num. 2. & Leo Grammat. pag. 489. ἐκῆσις ἦ τῶ Ἐταιρῆς καὶ ἦ ἡσῆσις ποικωμῶ, &c. Idem Leo pag. 498. ἡσῆσις μεθ ἡσῆσις πῶδῶ ἡσῆσις ἦ Βασιλεῦς καὶ ἦ ἦ Ἐται- ρείας, καὶ ἦ τῶματις, &c. Idem Zonaras in Michaële Stratiotico pag. 212. ὅς καὶ οἱ ἦ Ἐταιρῶν σῆσις- νων ἀρῆσις. Nicephorus Bryennius lib. 4. cap. 6. ἔσι καὶ ἦ ἦ Ἐταιρῶν ἡσῆσις ἡσῆσις μεθ ἡσῆσις. Anna Comnena lib. 1. Alexiad. pag. 11. Ἰταλοίτις καὶ ἦ ἦ Μασιάνικῶν ἐκῆσις δῶσπῶ, καὶ μεθ καὶ ἐκ ὀπῆ- λίας ἀσῆσις ἡσῆσις, καὶ μεθ ἦ ἦ δῶδ ἦ Ἐταιρῆς ἡσῆσις ἡσῆσις, &c. Cinnamus lib. 5. num. 8. ἐς Ἐταιρῆς

νέ τότε ἄγατο ἡ Βασιλική. Εταιρικόν, apud Nicetam in Ilaacio lib. 2. num. 5. Extr.

Duplex autem erat ἡ Εταιρικῶν Cohors, quatum altera Μεγαλή, altera Μικρά dicebatur. Prioris meministi Anonymus ὀπί Κόλασας. ἀπληρώ ἢ μεγάλη Εταιρεία σφίς ἀπληροῦται. Alibi: αὐτῶν ἡ βασιον μίρα, ὅ τ Μεγάλης Εταιρίας, id est maioris fader. ποιοῦν cohorsis praefectus: qui apud Scylitzem 635. p. ὅ τ μεγάλης Εταιρίας ἀρχόν, nuncupatur: & à quibusdam idem fuisse existimatur cum eo qui

Μέγας Εταιριάρχης, dicebatur: cujus Dignitatis mentio passim occurrit apud Scriptores Byzantinos, Zonaram in Constantino Leonis F. pag. 50. in Nicephoro Botaniata pag. 233. Constantin. Manalim pag. 113. Edit. Reg. & 214. Edit. Meurfij, Annam Comnenam lib. 8. Alexiad. pag. 237. Nicetam in Alexio Man. F. num. 7. Villelm. Tyrium lib. 21. cap. 16. Actropollam cap. 23. 40. Joan. Cantacuzenum lib. 1. cap. 55. lib. 2. cap. 6. & Codinum de Officio. Aulæ Constantinopolit. à quo ea dignitas 25. statuitur cap. 1. Illius verò munia varia describit cap. 5. num. 30. 32. & praefertim num. 38. ubi sic ait: δὲχθη ἡ ὕψος καὶ τὴν ἀποστρέφοντες πανταχῶθεν φοβήσας διὸ καὶ Εταιριάρχης λέγηται, ὡς τὴν ἵταίρει, ἥτοι φίλους, δεχόμενος. & cap. 6. num. 5. addit Magnum Heteriaricham, ut & ceteros Heteriarichas. Protovestitiam, & Primiticum Aulæ, & quotquot diuaniom ferunt, τὸς ἀρχίλους εἰσάγειν εἰς Βασιλὴν παράσαιιν, donec domus impleatur. Quod repetit cap. 7. num. 3. & 32. Sanè ex verbis Codini colligitur Magnum Heteriaricham, ceterosque Heteriarichas, (nam praeter Codinum plures fuisse docet alicubi Cedrenus) Admissionalium Officio fundos: quod aliàs exercè docet Pachymeres lib. 4. cap. 29. πῶν γὰ ἀρχίλων ἐπιχωρητὸν τῶν, μὴ ὅτι Βασιλευσάτης καὶ Κομιστῆς μόνου, καὶ τὸ ἐπὶ τῶ Κομιστῶ ἔχον, καὶ τὸ ἐπὶ τῶ εσαλοῦς, ἕς δὲ τῶ Εταιριάρχης λέγουν, ἀλλὰ τὴ καὶ πῶν τῶ ἡ Βασιλικῆς Στρατεύσεως συνπιπείδου. Quibus verbis describit munus Magni Heteriarichæ, ut qui non modò Bardariotis, Cortinariis & Vestitatis, sed & Heteriarichis praefectus fuerit. Veltis denique Magni Heteriarichæ describit idem Codinus cap. 4. numero 18.

Cum igitur plures essent Heteriarichæ, ex iis unus Magni titulo est donatus; qui tum primum occurrit sub Constantino Porphyrogenito à quo Romanus Lacapenus postmodum Imperator, ejusque focer, Magnus Heteriaricha renuntiatus est. Leo Grammaticus pag. 494. καὶ πῶν αὐτῶ δὲς, παρὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον παρὰ αὐτῶ Μεγαλειστῶ καὶ Μέγας Εταιριάρχης. Similia habent Zonaras & Manasses. Ipse praeterea Constantinus lib. de Adm. Imp. cap. 51. pag. 192. Heteriaricham nudè Lacapenum nominat, omisâ Magni nomenclaturâ. Neque aliter idem Leo Grammaticus in Michaele Theophili F. pag. 458. 459. & in eodem Constantino pag. 490. tametsi nomen omnino contendere hanc Dignitatem non fuisse notam ante Porphyrogenitum, cum alter occurrat sub Basilio Porphyrogenito avo, Zautzas scilicet Stylianus Μικρὸς Εταιριάρχης indigitatus, apud eundem Leonem Grammaticum: pag. 473. ὅ τ Βασιλικῆς Αἰσῆς καθάρξας ἐν τῶ Τελετικίῳ τῶ Μαρτάρη ἱερώδου ἐκτελεσῆσαι αὐτῶ, εἰ μὴ Φωτῆς ὁ Πατριάρχης δὲ πολλῶν παραλλήλων τῶ δὲνοῦσῆσιν ἅμα Ζαυτῶ Στυλιανῶ μικρῶ Εταιριάρχῃ. Unde videtur sequi aliam tum extitisse Dignitatem Μεγάλου Εταιριάρχῃ, qui fortæan scilicet praefectus fuerit Majori Εταιρικῶν Cohorti, de qua egimus, ut à Minori Minor Heteriaricha, qui à Codino nudè Εταιριάρχης appellatur recenseturque 63. inter Aulæ Officiales, cap. 1. cu-

jusque Officium haud absumile fuisse ab Officiis Magni Heteriarichæ, cui tamen in omnibus suberat, innuit cap. 5. num. 32. 83. cap. 6. n. 5. cum Admissionalis munere pariter functum fuisse scribat. Μεγαλειστῶς, occurrit apud Joan. Tzetzem. Chil. 9. v. 625. 661.

ΕΤΑΙΡΙΑΣΤΑΙ, appellati Christiani à Mahumetanis, quòd Socium Deo adjungunt. Nicetas Choniates in Confutatione MS. Legcis Mahumetica. καλῶσι ἡ ἡμᾶς Εταιριστας, ὅτι φασὶν ἑταῖροι πρὸς Θεῷ προσευαδόμενοι, λέγουσιν ἔτι ἡ Χριστὸν ἰδὸν τῶ Θεῷ, καὶ ἑταῖρ. Vide Auctorem de Initiis Hærefcon n. 101.

ΕΤΑΙΡΕΪΝ, apud Evagrium lib. 3. Hist. cap. 39. initio, & in Basilicis lib. 8. tit. 1. cap. 1.

ΕΤΑΣΑΡΜΗΣΗΡ, διαταμῶ, in Glossis Jatticis Græcobarb. MSS.

ΕΤΕΑ, Salix, ἵτις, in Corona pretiosa.

ΕΤΖΗ, Ἐτρί, Sic, ἴτα, ἵος, ῥαῖο, ὕτις. Ἐτρί ἀκόμι, Item, Eodem modo, Patner, ἱμοῖς, ὠσάντις. Ἐτρί πολλά, Ταμάιν, Ταπορετε, ἴτις, &c. Damascenus Theffalonicensis Concione in Dominicam Thomæ: δῶτι ἡμῶς καὶ ὁ κύριος ἔτις εἰς τὸ ἄγιον ἐκλήρησεν, &c. Malaxus in Hist. Patr. καὶ ἔτρη ἔνταξ ἐκ τῶ Πατριάρχικῶ Σπῶν δὲνοῦσῆσ. Fabulæ Ἄεσοπι Græcobarb. pag. 40. ἡ ἡ γῆτα ἱερώδου καὶ τὸς ἕξτεπαιρῆ, καὶ ἔτρη ἐκρημασῆν δῶπ ἐνα πολλά. Passim.

ΕΤΗΣΙΟΣ, Chrysolithus. Glossæ Chymicæ MSS. Ἐτήσιος, ὁ χρυσοῖδης. Ita etiam in Lexico Chymico Rulandi. Pelagius Philofophus de Sacra arte MS. ἰπῆσιον ἡ τῶ χρυσοῖδου δὲνοῦσῆσ, ἕως ἡ φωνῆ ὁ ἴος αὐτῶ ἕξτεδ. Infia: καὶ ὁ ἰπῆσιος ὁ καλῶ τῶ χρυσοῖδης. Cosmas Hieromonachus MS. de Chymia: ἰών ὁ αἰπῆσιος λέβη δὲ τὸ λιπὸν τῶ αὐτῶ πηρυσίας, λέβη λέγηται. Infia: ἡ ὀμῆσις τὸ ἀφύριπτος ἡ ἕξτερραγῆρῆσι ἕξτερραγῆρῆσι γὰρ ὁ χαλκὸς ἀρρηκτικὸς ἔστι, καλῶσῆσι τῶ αἰπῆσι, ἥτις δῶν ἕξτερραγῆρῆ. Occurrit passim apud Chymicos.

ΕΤΙΕΚΕΑΤΑ, Ægyptiis, Semperverisium minus, apud Interpol. Dioscorid. cap. 672.

ΕΤΟΙΜΟΘ ἈΝΑΤΟΙ, Ad cedes & mortem inferendam parati, idonei. Clemens lib. 2. Constitur. Apostol. cap. 14. ἡ γῆ ἐν τοῖς ἰτοιμοθῆσῆσ, καὶ μωανθροῖσῆσ, καὶ φιλικῶσῆσ, καὶ μῶ ἀφορῆσῆσ Σαυαθῆσῆσ προσῆσεν. Theophanes an. 5. Justiniani: Μωδῆσῆσ, Ετοιμοθῆσῆσ, καὶ ἡ γῆ τῶν ἰμῶν φάδουσῆσ. Apud Ducam Hist. cap. 43. Ἰταλὸς ἕξτεδουμ, καὶ εἰσ σφωγῆς ἰταίμου.

ΕΤΟΣ, τὸ Ἐτη, τὰ, Saeculum.

ΕΤΟΥΤΟΣ, ἡ, ο, Sic, Hac, Hoc, pro autis, αὐτῆ, τῶτο.

ΕΤΩΤΙς, Ηἴς, Τῶν, Τανς. Historia Apollonii Tyrij:

Εἰς τῶ Τροάδῃ στήριμα ἰτότις ἐμρήσῆσ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, Evangelium, Novum Christi Testamentum, Procopius lib. 2. de Bello Vandal. cap. 21. τὰ Χριστιανῶν λόγια, ἀπὸ καλῶν εὐαγγέλιον νομομασῆσ.

Εὐαγγέλιον, Liber Ecclesiasticus Græcorum, in quo descripta sunt Evangelia, quæ primum locum Dignitate & Officio inter Lectiōnes Missarum occupant. Atque hic liber non continuatam Historie seriem, nec interruptam continet, sed ea omnia habet quatuor Evangeliorum Codex, sed in certas partes & sectiones divisa, quas illi τριμασῆ, μίρη, περικτάς, ἀναβῶσῆσι. Latini Lectiōnes indignant, mod unum singulorum dicunt & festivitatum, mod usum, modò alterius Evangelistæ textu, quandoque etiam pluribus in locis, ut ut opus fuerit, interpolito: non ita tamen ut seriem Evangelicam prorsus

voce *εὐαγγέλιον* observatum. Triodium Feria 2. Margare hebdom. ἡ δὲ περὶ αὐτῆς *εὐαγγελιστῶν ἀναστάσις* ἢ καὶ τὸ περὶ αὐτῶν *εὐαγγέλιον*. Infra: αἱ ὥραι καὶ τὸ συνήθως εὐαγγελίας, καὶ τὸ ἀναγίνωσκαι τὸ εὐαγγέλιον. Typicum S. Sabae cap. 38. *εὐαγγελιστῶν* τὸ ἀνάγνωσκαι καὶ βλατίαι, καὶ τὸ εὐαγγέλιον ἐν αὐτῶν τὸ περὶ αὐτῶν εὐαγγέλιον, &c. Infra: καὶ τὸ ἀναγίνωσκαι εἰς τὸ περὶ αὐτῶν εὐαγγέλιον. Marcus Hieronymus de Dubiis typicis cap. 38. *περὶ αὐτῶν καὶ ταύτων, ἡ δὲ αὐτῶν αἱ ὥραι καὶ τὸ εὐαγγελιστῶν αὐτῶν, καὶ τὸ ἀναγίνωσκαι τὸ περὶ αὐτῶν εὐαγγέλιον.*

Εὐαγγελιστῆς, Diaconus qui legit Evangelium in sacra Liturgia, qui antequam legat, ait ad Sacerdotem, *Εὐαγγέλιον διασποῶ καὶ εὐαγγελιστῶν τὸ ἀγία δόξα σου καὶ εὐαγγελιστῶν*, ut est in Liturgia Chrysofomi. Vide aliam ejusdem Chrysofomi Liturgiam apud Goarum ad Euchologium, pag. 102.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ, *Dies Festus Annuntiationis Deiparae*, 25. Martij: nudè, in Synodo Trullana Can. 52. apud Nicephor. Homologotam in Canon. Zonaram in Michaele Duca, Codinum de Offic. cap. 9. §. 7. cap. 12. §. 10. &c. Chronicon Alexandrinum pag. 470. *ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγουσιν ἡ δὲ καὶ τῆ καὶ Ῥωμαίων Μαριανῶν μύθος, παραλαβούσα δὸν τὸ θεοφῶρον διδάσκαλον ἐβάρησε τὸ εὐαγγελισμὸν τὸ ἀγίας δεσποίνης ἡμερῆς ἐκείνης ἐκείνου καὶ ἀπαρτίου Μαρίας ἢ τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας. Occurrere possim.*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΙ. Scribit Symeon Thessalonicensis lib. de Sacramentis, ubi de Dedicatione Templi, mensam sacram lotam & absterfam operiri quatuor lineamentibus: ac primò quidem, eo in quo descripta quatuor Evangelistarum nomina; tum illo quod *καθάρασμα* vocant, tum *πραξιζοφόρον* seu *ἀπώματι*, ac denique eo quod *εὐαγγέλιον* dicunt. Ac de priori, sic ille: *πρώτων τὰ πέντα ὑψώματα τίθενται καὶ πένταρας ζωίας τὸ ἀγίας πραξιζης, τὰ ὀνόματα τῶν εὐαγγελιστῶν ἐπιτίθενται, ὅτι πᾶσι ἐκκλησίαις ἕκασται ἡ ἐκκλησία ἐκείνη, &c.* Deinde subdit: *καὶ τῶν εὐαγγελιστῶν λειτουργίαις τὰ πέντα ταῦτα, τὰ καθάρματα τίθηται, &c.* Ubi evidens est primam istam altaris vestem *πένταρας ὑψώματα* appellari, à quatuor Evangelistis ad singulos angulos depictis, vel eorum nominibus descriptis, quod non cepit Goarus. Quod verò hic quatuor *ὑψώματα*, in libro de Templo pag. 215. quatuor duntaxat partes *ὑψώματα* vocat, idem Symeon: *πένταρας τῶν ὑψώματων τῶν τετραγώνων καὶ ζωίας ἡ ἡμερῆς τρεπίζα, ὅτι ἐκ τῆς πένταρας συνήθησαν τὴν ἐκκλησίαν τὴν πᾶσαν, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν εὐαγγελιστῶν ἐπιτίθενται, ὅτι εἰς αὐτῶν συνήθησαν τὴν ἐκκλησίαν, &c.* Deinde addit *καθάρματα* τὸ λειτουργίαις εὐδὲς, καὶ μετ' αὐτῶν *πραξιζοφόρον* inferni.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ, *Eubulus*. Orneosophium cap. 19. *βούλων πᾶσι λειτουργίαις ὑβούλων, ὅτι εἰς τὸ κῆρον τὸ θεοφῶρον τὸ μαθηματικὸν ἡμερῶν, τριών, καὶ τὸ καθάρμα πέντα ἐπιτίθενται.*

ΕΥΓΑΙΝΕΙΝ, *Eugainein*, *Egredi*, *Exire*, *Prodiere*, *εὐβαίνειν*, *εὐγαινέω*, &c. Corona pretiosa: *ἐκ τῶν εὐγῆ, Exire*, *Εὐγῆθεν*. Historia Apollonij Tyrij:

- Καὶ ἦρξεν τὸς σωτῆρας τὸ εὐγῆθεν πᾶσι ὤρα.
- Rurfum: *Κ' ἀνῆλθεν ἄς τὸ πύλαον εὐα φλομερῶν ἡμερῶν.*
- Ibidem: *Καὶ ἀφῆλθεν τὸ εὐγῆ ἔξω τῶν καστῶν τῶν.*
- Alio loco: *Πᾶσι ὤρα ἡμερῶν εὐγῆθεν, ὅς πύλαον εὐγῆθεν.*
- Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 3. *Στίχους ἰδίους καὶ ὄνομα πρῶτον τῶν καστῶν.*
- Anonymous de Amorib. Lybitri & Rhodannes :

Ἐπλήρωσα τὰ γραμματῶν, καὶ εὐγῆθεν δὸν πᾶσι τίτταν.

Alio loco:
Εὐγῆθεν τὸ ἀποστῆναι, καὶ κόπον ἀναστῆναι.
 Anonymous de Focis Sanctis cap. 5. *καὶ χωρὶς τὸ εὐγῆθεν λειτουργίαις ὅλας τῶν ἀμοιβῶν, ὅτι ἡμερῶν τὸ εὐγῆθεν δόξα, *Et ni prius delicta sua omnia confessio fuerit, nunquam excedit.* Fabulae Aepiori Græcobarb. καὶ ἡ ἀπώματι ζωίας τὸ πορτάριον, ὃ ἐκείνου πᾶσι ἐγρίσκετο, καὶ τὸ ἐκκαθαρίσθαι. Alibi: καὶ μετ' αὐτῶν εὐγῆθεν δὸν τὸ ἡμερῶν ὃ βασιλευσ, &c. Adde p. 114.*

Εὐγῆ, Εὐγῆσμα, Exiis, Egredis, εὐβαίνειν. Εὐγῆσαι eadem notione, in Corona pretiosa. Historia Apollonij Tyrij:

Ὅποτε κατὰ εὐγῆσαι ζωίας καὶ ἡμερῶν.

Παρήρῃσαι, Transis, Anonymous de Arte Persica: *ἐν τῇ ἐκείνου, ἐπιτίθενται, παρήρῃσαι, ἢ διακρίσει.*

Εὐγῆ, Εὐβα, Ortus, in Glossis Græcobarb. *Ἀνατολή, εὐγῆ τῶν ἡλίου. Alibi: Ἀνατολή, Ἀναρῶν, ἡμερῶν, βλαστῆμα.*

Βρασην, Ejicere. Historia Apollonij Tyrij: *Καὶ ἀμπεδόθη ὁ ἀίμα, καὶ τὸ θάλασσα τὸ βρασην.*

Alibi:
Βρασην τὸ ἐκ πᾶσι σῖτα τῶν, καὶ χάμα τὸ ἡμερῶν.
 Id est, *Ejicit illum ex sella & humi prostermit.* Vide Bzæ, & Εὐγῆθεν.

ΕΥΓΑΛΕΙΝ, *Eugalein*, *Ejicere*, *Auferre*, *Abstrahere*, *Εξαρῆν*, *ἀφῆρῆν*, *ἐκκομῆν*. Glossæ Græcobarb. *χῆν, ἢ χῆρῆν, ἢ ἡμερῶν τὸ ἡμερῶν ἡμερῶν. Alibi: Ἀφῆρῆν, ἐκπῆρῆν ὅπου ἡμερῶν καὶ ἡμερῶν τὸ ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν. Nomocanon laudatus ab Allatio in lib. de Ordinationibus Græcorum, num. 14. ἔχῃ ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν, ἢ τῶν ἀφῆρῆν, ἢ ἡμερῶν. ὅμοιος καμῆν ἡμερῶν καὶ ἡμερῶν τὸ ἀφῆρῆν ἐκείνου ἔξω δὸν τὸ ἡμερῶν ἐκείνου, ὅπου ἡμερῶν, &c.* Historia MS. Belifarj:

Καὶ κάτερρα ὃ βασιλεὺς εὐγῆθεν εὐβομῆσθα.

Historia Apollonij Tyrij:
Τῶν καὶ τὸ εὐγῆθεν ἡμερῶν καθάρματα τῶν ρυθίται.
 Fabulae Aepioræ Græcobarb. pag. 145. *ἂν ἰδὲ μετ' εὐγῆθεν τὸ κεφάλον δὸν τὸ λατῶν, καὶ σὺ δὸν πᾶσι πᾶσι. Agapuri in Geoponico cap. 159. ἡμερῶν εὐγῆθεν πᾶσι ὄνομα, καὶ πᾶσι πᾶσι κεφαλῶν, &c.* *Ἀφῆρῆν, Εὐγῆθεν, eadem notione in Nomocanone Coletariano num. 521. ut &c.*

Βρασην, in Historia Apollonij Tyrij: *Στῶν τῶν ἡμερῶν εὐγῆθεν, καὶ χῆρῆν τὸ σῆμα.*
 Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 5. *Γιατῆρα σὺ τὸ θάλασσα ἀπῆρῆν τὸ εὐγῆθεν.*
 Et lib. 6.

Τῶν ἀφῆρῆν λατῶν ὅτι καμῆν σῆμα Βραλημῶν δὸν σπαρῆν, &c.

Nicolaus Lucanus in Iliade Barbarog. lib. 5.
Εὐγῆθεν κατ' ἀφῆρῆν, ἡμερῶν ἡμερῶν ζωίας.
 Georgius Contares in Hist. Athenarum lib. 2. καὶ ὅπου ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν τῶν βασιλικῶν τῶν φορμῶν, &c.

Εὐγῆθεν, eadem notione, Εὐγῆσμα, Ademptio, Ablatio, apud Portium.

ΕΥΓΑΡΜΑΝ, CARM. Glossæ Græcobarb. *ἀγῆ, ἢ πᾶσι τῶν ἀφῆρῆν, τὸ πᾶσι, ἢ τὸ εὐγῆθεν τῶν κομῶν. Scribitur & ἡμερῶν in iisdem Glossis: ἡμερῶν, ἡμερῶν, Προσπίσασμα.*

ΕΥΓΑΤΑ, apud Myreplum, scēt. 23. num. 23. *καὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν, ἀπῆρῆν ἡμερῶν οἱ ἡμερῶν ἀφῆρῆν. Vide supra in Alog.*

ΕΥΓΕΝΕΙΝ, Vide Εὐγῆθεν.

ΕΥΓΕΝΗΣ, *Eugeneis*, *Ingeniis*, in utroque Gloss. & in Basilic. Vide in Gloss. med. Lat. *Benepna-*

rus. Est etiam *εὐθυσία* titulus compellatorius, apud S. Basilium in Epistolis, & alios, *Nobilitas*, *Geneprositas*.

ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ, *Nobilis*, *Eὐγενής*, in Corona pretiosa. Monita MSS. Alexij Comneni ad Spancam nepotem:

Τὴν ἀν ἵπτε δουλῆς εὐγενικῆ ἀνδραπία.

Georgius Contares lib. 7. Hist. Athen. ὅτι ὁ Περικλῆς ὡς τὰς δούλῃς εὐγενικῶν, καὶ δέξιας φύσεως. *Eὐγενικά*, *Nobiliter*. Hiftoria M.S. Belifarij:

Ὁ βασιλεὺς ἐξέβαλε, μογαλοὺς τὰς ἰδιόχθῆς,

Εὐγενικά, τιμητικά, ὡς σφέτες κατ' ἀξίαν.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ, *Beneficium Ecclesiasticum*, apud Græcum Interpretem Concilij Lateranenſis an. 1215. cap. 25. 29. 30. 31.

ΕΥΘΡΑΓΓΑΛ, *Myreplon MS. scđ. 10. cap. 183.* ἀλλὰ καὶ χοιράδας καὶ εὐθραγίας, καὶ πᾶσαν νοσητικῶν νόθον ἰατρῶν. Vox ignota Fuchſio.

ΕΥΨΟΧΑΚΑ, *Præſens pecunia*. lib. 9. Bafilic. tit. 3. l. 15. §. 7. ὅτι δὴ τὰ λαμβανόμενα δι' ἐκβασμῶν ἐνέχυρα ἰδιόχθλια πινακίδως. Ubi Digest. *Si quidem res capta pignori, præſenti pecunia distrahi debent.*

ΕΥΨΟΣ, ὡ Ἰδαίον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Fuligo*.

ΕΥΚΑΙΡΟΣ, *Eukairōs*, *Vanius*, *Cassus*, *Inanis*, *Superuacuos*, *ἄνυμος*, *εἰκαῖ*, *κνός*, *ματαιός*, &c. Glossæ Gr. Lat. *Vacuos*, *Eukairōs*, *Nicetas* in Man. lib. 3. num. 18. τὰ ἡ κινῶντα καθέλπειτο τῶν κινῶν, &c. Ubi Cod. Barbarogr. *Eukairōs*, *Cenotaphium*, *Κινελαφίον*. *Eukairōs*, *Inanis*, *Superuacuos*, *κνός*, *ματῶν*, *Eukairōtas*, *Eukairia Vanitas*, *Inanitas*, *Futilitas*, *Ματαίότης*, *κινῶν*.

Eukairōs, *Oitairi*. Auctor Etymologicus, ait σχολῶν ἄ τῶν Græcis appellari, quam ὁ πολλὸς ἀκύριος καλοῦνται *eukairōs* τὸ ἡ *Eukairōs*, *βαρβαροί*: scilicet pro σχολῶν ἄ τῶν, vel σχολῶν. Vide Suidam in σχολῆ & σχολῶν. Sed & *eukairōs* & *eukairōs* pro *Vacuare*, *Vacuifacere* usurpant, seu κινῶν ἐξαπλοῦν, idem *Nicetas* de Urbis statu num. 5. initio: τὰ ἑὶ ὑπεράνω ἢ ἀρχὴν ἡ ψυχῆς κινῶσασίς, &c. Ubi Cod. Barbarogr. *eukairōs*. Hiftoria M.S. Belifarij:

Κοπία τε καὶ ἄρματα, καὶ ἄρματα παύσια, Ὅλα νὰ τὰ ἔβαλλαν, καὶ νὰ τὰ κινῶσασίς.

Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 1.

Τὰ ἴβην ὑπολόγησαι, ἢ κάμπον *eukairōs*.

Idem lib. 8.

Καὶ πόλλοι ἐξῆκεράσαι ἢ ὄλας ἀπ' ἐκείνης, Καὶ πλὴν ἢ καθολικῶσιν ἀλγόνων σκεῖναι.

Item usurpari videtur pro *Egedis*, *Exire*, quia qui domo egreditur hanc evacuat. Aporthegmata Patrum in Arfenio num. 28. καὶ ἄν ἐβασε πρὸς τῶν κίλων ἢ γέροισι, κατ' οἰκονομίαν θεῶ κινῶσασίς ὡ γέρον ἔξω ἢ κίλων, &c. In Joanne Cellarum: μὲν ἂν ἢ ἡμῶν *eukairōs* ἐπὶ τῶν ἐκκλήσιον, καὶ ἠθέλησεν ἐσελθεῖν ἐν αὐτῶ. Ita in Joanne Colobo n. 7. in Antonio n. 29. & alibi non femel.

ΕΥΚΑΕΙΑ, *Claritas*, titulus Compellatorius, in Synodo VII. Act. 1. pag. 161.

ΕΥΚΡΑΤΟΝ, *Eukratōn*, Latinis *ſequioris ætatis*, *Mixtum*, *Ientaculum*. Vita M.S. S. Arfenij: διὰς αὐτῆ παρανοχλῶσας, ἤπνον ἔκρατον παρ' ἐνός ἢ ὑπεραπλοῦ. Vita S. Eupraxiæ Virg. num. 18. μὲν ἢ τὸ ἀπολόσαι αὐτὰς τὰς ἰσπενας ὑπῆρας, δι' ἰατρῶν τῶν ὑπερποσῶν ἐποσῶ, τῶν παραθῶν ποιμῶν, καὶ τὸ ἐκράτῳ ἐπιδιδῶσας. Joan. Mofchus c. 184. συμπλάσας ἢ ὡ νόταρ, καὶ πῶσιν μετὶ ἐκράς, μετὶ ἡδῶρ, μετὶ οἶνον ἢ ζῶης αὐτῶ. Infra: παρακαλεῖτο ὑπὸ πᾶσιν ἵνα μετῶν ἐκράτῳ μεταλάβῃ. Rurſum: καὶ πόλλοι παρακαλῶσας αὐτῶ

ὡς τὸ μικρὸν μεταλαβεῖν *eukratōn*. Cyrillus Scythopolit. in Vita S. Joannis Solitarij num. 19. θελήσας ἐπὶ τὸ ἐκράτῳ δῶσαι αὐτῶ, ἀφῆμῶν ἢ θερῶν, ἡσῶν, &c. Occurrit præterea in Vita S. Auxentij num. 3. apud Bolandum *eukratōn*, eadem notione. Vide Gloss. med. Lat. in *Mixtum*.

ΕΥΚΤΗΡΙΟΝ, *Ædes sacra*, *Oratorium*, *εὐκτεῖον* *εἰκῶ*, *εἰκῶ* *προσδονῆς* S. Basilio Epist. 70. & Homil. in S. Gordium, Gregorio Presbytero in Vita S. Gregorij Nazianzēni, & alius. *Locus ubi Oraciones celebrare confueverant Christiani*, in Gest. Purgar. Felicis Episcopi Aptungitani. Theſtericius in S. Niceta Conf. num. 41. ἀνῆλθον θεῶ πάντες εἰς τὰ λυόμενα *eukteira*. Passim. Vide Gloss. med. Lat. in *Oratorium*.

ΕΥΨΑΒΕΤΣ, *Viri pij*, seu, voto peculiari pietati Christianæ obſtricti, Monachi. Achmes Onitocrit. cap. 136. *eukteis* καὶ ἡσυχασαί. cap. 210. *eukteis* καὶ ἀναχωρηῶ.

Εὐλαβιστής, Titulus datus Episcopis, & Archimandritis, in Concilio Calchedon. Act. 1. ubi verbi Interpres, *Religiosissimus*, vertit. Alibi *Venerandissimus*, ut pag. 104. Edit. Labbei. pag. 198. *Reuerendus*, pag. 105. *Reuerendissimus*.

ΕΥΛΟΓΕΪΝ, *Matrimonio conjungere*, *Uxo-rem ducere*, vel *viro nubere*. Manuēlis Charitopus Patr. Constantinopol. Solutiones lib. 3. Juris Græco-Rom. τῆς ἱερῆς λαθηνῶσας ἐπέσειαν τῆ μιγάθῃ παρακασθῆ *eukloghē* πῶσῶν ἄρα ὁ γάμος ἔσθῳ, καὶ πῶσῃ ἐπιμίον ἀλοκῶν) ὡ ἕτας ἱερολογῶσας ἱερείς. Michælis Cerularij Patr. Constantinopol. Sanctium, ibid. lib. 4. ἱερείς τῶν: πῶσθῃ γνῶμῃ ἢ γνῶσιν σωματῶσῶν ἡλόσῶσιν, &c. Georgius Phranzes lib. 2. cap. 17. *eukloghē* ἐπὶ τῶν θεολόγῶν ἢ ἐπὶ Κανονικῆς Ἀλεξίης Παλαιολόγῳ ἢ Τημῶσῶσῶν, καὶ ἡμῶσῶν μοι ἡς Ἰωάννης, &c. Nonnocaanon. Cotelerianus num. 212. ἰδὲν ἢ κῶρ σωματῶσῶν ἀνδρῶν, καὶ ἔσθῳ, ὅτι ἡμῶσῶν, καὶ *eukloghē* αὐτ' ἀσπαστικός, καὶ ἰδίῳ παρῶσῶν, &c. Joannes Sachleces in Narrat. MSS. de Meretricibus:

Τῶτε γυρῶν ἀφορμῶν νὰ τῆς *eukloghē*.

Anonymus de Bellis Francor. Peloponnesiacis:

Ἐπίρην τῶν θεολόγῶν τῶν *eukloghē* γυρῶναι.

Infra:

Μετὰ συμβῆσασιν καλῶν ὡ Κηρῶν *eukloghē*.

Ibidem:

Ἐκείνῳ τῶν Πριμῶσῶσῶν ὅπῃ ἦτον ἢ Μυρῶν, γυρῶν ἢ *eukloghē* ἐπὶ τῶν ἡσῶσῶν.

Joannes Cantacuzenus lib. 2. cap. 34. ἡ *eukloghē* μὲν καὶ ἔσθῳ ἱερείς νῶσῶσῶν ἐπὶ τοῖς γαμοῖς ἐνδὸν ἐτελοῦντο ἢ πόλλοις Ἀδῶσῶν. Vide Nov. Leonis Imp. 74. 89. Ad dam hifce Aporthegma Iſidori Philoſophi ex Damascio in illius vita: ἐκ ἡλῶν ἢ γνῶσῶν ὡ γάμος, εἰ μὴ ὡ ἱερείς, ὡ ἢ θεῶ, ὡ τῶς γαμοῖς συμβῆσῶσῶν ὑπεσπῶσῶν τῶν χερῶ τῆ ἰατρῶ.

Εὐλογικός, *Filius legitimus*, in *Matrimonio natus*. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS. ubi de Rheno:

Ὅσῶν τὰ ἡσῶσῶν ἐκῶ τὰ ἄρθῶν ὅπῃ ἡμῶσῶν, καὶ πλὴν τὰ *eukloghē*, καὶ τὰ μωσῶσῶσῶν ὄσῶν.

Item *Connubio junctus*, ut in supra allatis ex Anonymo de Bellis Francor. in Morea.

Βλογῶν, pro *Eulōn*, eadem notione. Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 9. Extr.

Τῶν ὄσῶν ὡσ πῶν ἰατρῶν ἀνὴν καὶ ὄσῶν ὡσ, Ἀνὴν καρῶν νὰ βλογῶσῶν νὰ βλογῶσῶν μωσῶσῶν ὡσ.

MOX:

Ὁ ὡσῶν μοις ὡσ ἡσῶσῶν νὰ βλογῶσῶν γυρῶσῶν.

In Lemmate ſcctionis: Πῶς ὡ Ἀρῆτας *eukloghē* τῶν κόβῶν τῶν Ἐριπῶν.

Βλῶστικῶν, *Sponsa, Nuptia.* Idem Anonymus lib. 12. init.

Ἐμλίαν πλὴν πατήριος-λω, λέγει βλῶστικῶν τε.

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ, *Antiphona Benedictionis*, à qua apud Græcos Officia quævis initium ducunt. Euchologium in Officio ἑρσῶ seu laudum: εὐλογία-σαιῶν ἢ ἱερίας, ἀρχήματα ἢ Τρασαζία, &c. Typicum S. Sabæ cap. 1. καὶ συναχθίσων ἢ ἀδελφῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀρχῆ) ὁ ἱερίως, λέγων, Εὐλόγησθε ὁ Θεὸς ἡμῶν) ἕτα ἀρχῆ) ὁ Ἐκκλησιαάρχης, αὐτὸς, προσκυπώσωμεν. Quæ quidem Oratio sic describitur apud Philotheum Patr. Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij pag. 2. & 3. Εὐλόγησθε ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε καὶ ἐπὶ αἰῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι ἢ αἰώνων. Erant & aliæ Benedictionum formulae, ut apud Joan. Mofchum in Limon. cap. 118. & in Nomocanone Coteleriano, num. 408. Εὐλόγησθε ὁ Θεὸς, Εὐλόγησθε ὁ Κύριος. Hinc

Εὐλογεῖν ποῖν dicitur Sacerdos, cùm à Benedictione Officium Ecclesiasticum aufpicatur. Idem Euchologium pag. 233. ubi de Ordinatione Lectoris: ποῖσὶ ὁ Ἀρχιερεὺς εὐλογεῖν. Triodium Fer. 2. hebdom. 1. Jejunij. καὶ ποῖσας πλὴν συνάβων μὴ αἰώνων ἢ ἑσπέρων, ποῖσὶ τὸ εὐλογεῖν, καὶ ἡμᾶς ἀρχήματα ἢ Τρασαζία. Et Feria 5. quinta hebdom. τῆς πημιπῆς ἢ πέμπτῃς ἡβdomad) σημαίνει ὕρα δ. ἢ σὺλλὸς, ἐπισυναχθίσων ἡμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ εὐλογησθε ἢ ἱερίως, ὡς συνάβων. Pachymeres in Paraphr. S. Dionysij lib. de Cœlesti Hierarch. cap. 5. ὁ μὲν ἱεραρχὸς εὐλόγει ἱερατοῦ ἢ Συναστρησίᾳ ποῖσάμεν, αὐτὸ ὅτιμα ἢ Εὐλογησάν. Ita in Nomocanone Coteleriano num. 458. apud Codinum de Offic. cap. 12. num. 2. &c. in eodem Nomocanone num. 135. Sacerdos ἀποκρίσῃ, ἢ ἔξασφάλισῃ, ἀποκρίσῃ ἢ εὐλογίαν facere vetatur. At priusquam in Benedictionem populo adprecetur, & εὐλόγησθαι faciat, Diaconus altiori voce inelamatur, Εὐλόγησον. Idem Pachymeres lib. 4. Hist. cap. 5. ὡς ἢ πάντες ἢ ὡς ἰπῆρα, ἢ ὁ διακόνος τὸ Εὐλόγησον ἔξῆρα, καὶ οὗτος ἢ ἕκ ἢ ἱερίως εὐλόγησῃ, &c. Ejusmodi porro Benedictionales preces

Εὐλογητάρια appellantur. Euchologium pag. 53. μὲν ἢ Ἄμμιον, τὰ εὐλογητάρια p. 546. 561. ἕτα τὰ εὐλογητάρια. Εὐλογητάρια ἑσπάρια, in Typico S. Sabæ p. 62. 65. 73. 92. Typicum S. Sabæ cap. 25. ἄλλῃ) καὶ ὁ Ἄμμιον εἰς ἑσπᾶς δύο, ποῖ τὸς εὐλογητάρια ἑσπάριας νεκροῖσι. Triodium Sabbato 2. hebdom. Jejunij. εἰς ἢ τὸ τέλος ἢ Ἄμμιον, ἄλλῃ) τὰ εὐλογητάρια, ἢ ἄγιον ὁ ζωός, καὶ ἕτερα. Sabbato S. Lazari: ἕτα σιχολογητάρια ἢ Ἄμμιον, καὶ λέγαμεν καὶ τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια.

ΕΥΛΟΓΙΑ, *Oblata, Hostia non consecrata*, panis qui ad Sacrificium à populo offertur, ex quo pars quedam ad illud conficiendum decerpitur. Nomocanon Cotelerianus, num. 11. τὰς προσφερόμενας εὐλογίας τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ Θεῷ, ἢ μόνον τοῖς ἱερέων προσφάρατον ἢ), ἀλλὰ καὶ τοῖς διακόνους, πᾶσι τοῖς κοπιώουσιν ἐν τῇ ἀγίῳ ἑρῶν ἢ Θεῷ· εἰς ἕσας μισράς μεμᾶζον αὐτὰς: δύο ἢ ἱερίας, καὶ ἢ ἑτέρα ἢ καθῆξῃς, ὑπὲρ ἄλλῃ) καὶ οὐμῶν). Joannes Mofchus in Prato Spirit. cap. 20. ἡ τις ἀδελφός ἐν τῇ κοινοβίῳ ἢ Κυρίᾳ, ὡς ἡ μωθὸν πλὴν προσκομῶν ἢ ἀγίας αναφοράς, ἐν μίᾳ ἐν ἑπιθῆσιν ἐὶς τῆς εὐλογίας δύο ἑρῶν) βασάζων τὰς εὐλογίας, ἢ ἡρόμεν) ἐν τῇ μοναστηρίῳ, ἅπιν πλὴν προσκομῶν, ὡς ἐν τᾶξῃ ἢ σιχολογίας, ἅπιν πλὴν προσκομίας προήκουσιν ἐν τῇ δέκῃ ἐν ἀγίῳ Συναστρησίῳ οἱ διάκονοι, &c. In laudato Nomocanone num. 284. ejus qui in quatto vixit Matrimonio εὐλογία προσκομίζεσθαι vetatur. De Euguis verò, quæ in partem Sacerdotum cedunt, videtur intelligendus Socrates lib. 7. cap. 12. de Chrysantho Episcopo Novatiano:

ὁπότε τῇ ἐκκλησίᾳ ἴδῃν ἰδέσασθαι, πᾶσι καὶ κυριακῶν δύο ἄρτους τὸ εὐλογεῖν ἐλάβανεν.

Εὐλογία, *Panes*, aut alia *Edulia Sacerdotum benedictione consecrata*. Theophanes an. 40. Theodofij Jun. de Chrysfaphio Eunucho: ὑπὲρβῶ τῇ βασιλείᾳ ἀκαίῳ ὄντι, καὶ ἐπὶ Χαλκιδείᾳ διαγορήθῃ δολώσας τὸ Πιασπάρχη ἀποστῆλαι τὰς ὑπὲρ τῶν χειρόνων εὐλογίας, ὁ ἢ Χρυσάσιος καθαρίας ἄρτους ἀπίσῃσιν εὐλογίαν, ὁ ἢ Χρυσάσιος ἀποστῆρας ταύτας, ἰδὸκισσε χρυσᾶς εὐλογίας ζήλῳ ἢ βασιλείᾳ, &c. Vide Apophthegmata Patrum in Arsenio num. 16. & in Isaacio Thebaro num. 2.

Εὐλογία, *Panis benedictus*, qui & ἀσίδωρον. Niccephorus Homologeta Patr. Constantinopol. in Canonib. τὸς ὕλας ἐν ἰπῆριμίας μοναχῶν καὶ συνάβων καὶ συναχθίσων) μὲλῃσιν ἢ καὶ εὐλογίας, ἕρῳ καθάλασθῃ, ἅμα τῇ αὐτῇ) ἕξομολογίᾳ. Pachymeres lib. 5. cap. 4. ἢ ὡς τὸ μισθῶσιν ἀσίδωρον, καὶ εὐλογίαν αὐτῶν ἢ λειψήσασθαι δέξασθαι. Εὐλογίαι λειψήσασθαι, quæ à Sacerdote Sacra faciente benedictione consecrata sunt, in Nomocanone Coteleriano, num. 112. Quæ quidem Eugologiae dabantur etiam interdum penitentibus, priusquam ad Sacram Communionem admitterentur, ut est in eodem Nomocanone n. 224. 231.

Εὐλογία, *Benedictio Episcoporum vel Sacerdotum, cui capita submittuntur Christiani*. Philostorgius apud Suidam in λέξι) ἢ, ubi idem Leontius Episcopus Tripolis Urbis Lyciæ, sic ad Eusebium Augustam Constantij Imp. uxorem: εἰ ἢ Θεολόγος ἀσπίσῃσιν πρὸς σὺ, ὡς τῶς ἐπισκοπῆσιν πρεπόσις φυλαχθῆσθαι αἰδέσθαι, ἢ ἀσίδωρομ) ἢ ἰσῶ, σὺ δὲ αὐτῆ) ἢ ἑρῶν ἢ ἰψῆλι καθάλασθαι, μετ' αἰδέσθαι ἀσπίσῃσιν ἡμῶν, καὶ πλὴν κεφαλῶν ἄσπασθαι τὰς ἡμῶν χεράς, εὐλογίαν ἀσπίσῃσιν. Valentinianus Imp. apud Theodoritum lib. 4. Hist. Eccl. cap. 6. καὶ ἡμῶν οἱ πλὴν βασίλειαν ἰδούσθαι εἰλικρινῶς αὐτῇ (ἐπισκοπῇ) τὰς ἡμῶν ἀσπίσῃσιν κεφαλὰς, καὶ τὰς παρ' ἐκᾶνῃ ἡμῶν ἐλάξῃσιν. Vide Henric. Valesium ad hunc locum, & ad Evangelium lib. 4. cap. 24.

Εὐλογία, *Benedictio Monachi*. Nilus Monachus lib. 2. Epist. 96. ad inclusum: ποῖ) ἢ ἄβῆσας πλὴν χεράς ἢ εὐλογίας ἰπῆσθαι.

Εὐλογίας λαμβάνειν μὲν εὐχῶν, dicuntur præsertim Monachi, cùm rei cuspisiam agendae licentiam ab Abbate petunt. Penitential. Græc. ἐπὶ ἕξῃσιν ἢ μοναστηρίῳ, μὴ λαβῶν εὐλογίαν, ἢ ἀποκρίσῃσιν δύο ἢ ἑρῶν μωροδότη μὲν εὐχῆς, ἑρῶν ἀκουσῃσθαι. Rufinus: ἕτις μὴ λαβῶν εὐλογίας εἰς τῇ ἑρῶν αὐτῇ, ἤρῃσθαι ἀσπίσῃσιν. Paulò anre: ἕτις μὴ λαβῶν εὐλογίαν ἕξῃσιν ἄνῳ παιδίᾳ ἐν, ἀρροζῆσθαι. Εὐλογίας εὐχῶν, apud Anonymum Combesianum in Romano Lacapeno. n. 27.

Εὐλογία, *Eleemosyna*. Joannes Mofchus in Limon. cap. 85. καὶ ἢ πλὴν συνάβων ἢ δέδωκιν πλὴν εὐλογίαν τῇ ἀγίᾳ πημιπῆ, καὶ τῇ ἀγίᾳ παρασκλίῃ. Continuator Theophanis lib. 4. num. 22. ἕκαστος ἢ ἀπορμῶν εὐλογίαν ἐπιχορηγοῖσθαι ἢ μικρῶν, καὶ ἰπῆρομωσῃσιν.

ΕΥΛΟΓΙΑ, *Benedictio qua in fine Liturgiæ datur à Presbytero aut Episcopo*. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini scd. 4. cap. 22. καὶ ὁ αὐτῇ ἑξῆσιν πᾶσῶν ἢ ἀποκρίσῃσιν καὶ τῇ λειψῃσιν ἡμῶν, ἕκ ἰδὸκισσῃ πλὴν συνάβων εὐλογίαν, ἐν τῇ τῆσιν ἢ ἡμῶν τὸ καὶ τὸς ἐκᾶνῃ ἀποκρίσῃσιν. Mox: ἡμῶν ἢ ἢ ἡμῶν ἢ ἰσπῆσῃσιν περιμένῃσιν ἐπὶ τῇ τῆσιν καὶ τῇ λειψῃσιν, εὐλόγησθαι τὸς ἀσπίσῃσιν.

ΕΥΛΟΓΙΑ, *Pestis species*. Rhazis de Peste c. 2. τὰ ἢ ἰσῆα οὐμᾶσθαι, τὰ ἡολώσῃ καὶ ἑρῶν ὁ ἑρῶν, ἐπὶ ἡσῃσθαι εἰς πρὸς ἢ εὐλογίαν. Εὐλογίαν δὲ οὐμᾶσθαι εἰ παλαρι, τὸ ἐν ἡδῶ) μοχθηρότερον ἢ δύο, καὶ ἢ ἡσῃσθαι πολλῶν ἢ ἡσῃσθαι ταύτῃσιν ἀκίῳ. ἐν γῶ) ἢ ἑλλῃμῃσθαι δολῆσθαι κλῆσιν ταύτῃσιν ἐκ ἡμῶν. ὁ ἢ ἑρῶν ἑτῶ) αὐτῇ τῇ ἰδῆσθαι δολῆσθαι ἡσῃσθαι ἡμῶν δολῆσθαι ἢ ἢ λῆξῃσθαι τὸ

ΕΥΧΕΛΑΤΟΝ. Vide in Έλαιον άγιον.
 ΕΥΧΗ. Quinque εύχών species in Sacra Liturgia observare est ex Concilio Laodiceno Can. 19. nam post Homilias Episcoporum, fiebat τ καλοχημύων εύχών, deinde εύχη τ μετανασία, quibus ab Ecclesia recedentibus, tres τ περισύ εύχαι fiebant: ac prima quidem μὲ σωτήρις, cum silentio: secunda vti & tertia, εὐχ προσευχήσιως, quam postremam vocem, per Vocis pronuntiationem Hilarior Mercator: rectius verò Dionysius Exiguus, per Exclamatorias solitas veterunt, id est altā voce.

Κωνωνία τ εύχης. Vide in Κωνωνια.
 Εύχη, Ordinatio, absque manus impositione. S. N. Cephori Confessoris Canones, cap. 6. ο εύχων εύχλην ήρμάνει, Πρωτοβίτην άν, χειροβία ανάλυσις ή αποδιακονον εν τη ιδίη μενη.

Εύχαι εὐχ χειρός, vel Εύχαι χειρῶν, Manus impositio cum precatione: nam præcedebat oratio manu impositionem, ut liquet ex Possidio in Vita S. Augustini cap. 19. Manum illi imponens oratione premisit. Ita usurpare Theodotum apud Clementem Alexandrinum, Eusebium lib 1. Hist. Eccl. cap. 13. & Sanctos Patres observat Henricus Valefius.

Εύχη μεση. Oratio que in medio Canonis recitatur, inquit Goarus ad Eucholog, pag. 635. Euchologium Barberinum apud eundem, p. 630. ότι ο διάκονος άρχη ο ανιλιον εν τή άμβωνι ποιησαι πλώ μεσλη εύχλην.

Εύχλην αὐτῶν ήυ λαμβανον, Benedictionem petere, & accipere. Vita S. Mariæ Aegyptiacæ n. 4. ο ή τῶτον δεξιμύον, σχήμα τι ήυ νίος υλαβασις Διασάμυον, βαλόντα ή σωτηρι τοις μαγαρις μελαιοσις, ή λαβόντα εύχλην, ηρωται αυή, πῶθεν, ἀδύφη, παραρησιος, &c. Infrá: ταυτα επῳηθη τ ήρμάνει τ ζωσιμα βαλῶν αυδις μελαιοσις, ήυ αιτιοςσ εύχλην, ή ιταπειν ήμυλ, ιμενεν εν εκαντο τ μονασήειον. Ibidem n. 6. βαλλῶν μελαιοσιον, ήπτο λαβῶν εύχλην, ή ήσαν πρὸς τ ηροκίμῶν αν ὡσαυ σωζωντες λω ή ήρωπον. Et n. 11. Ζοσιμος ad S. Mariam Agypt. hęc confreçta, εῖθε, ήυ μελῶν εύχλην ή υλοσιος τή ηερεσι. Rufin. num. 13. ο ή εν ηλυ κωνιας τ ροναε, ήτι λαβῶν εύχλην, ή τ σωτηρις ή ή αυτῶ βαλλῶν μελαιοσις, ήυ εκαντο αμφοτεροι εντῶ πλώ ηλυ εκασος εξηηθη υλοσησαι τ ήρον, ήυ εν εν λω κωνιας παρ αμφοτερον ηροκίμῶν, εἰ μὴ τῶ, Εύλογηθῶν, &c. Denique cujusmodi f. tit. hæc oratio feu benedictio, sic aperitur in eadem Vita num. 14. τῶ εν εσασι τεινυ παραρηφωσα τ ηερεσιθ, ήπασεν ή ηυμν, Εύλογητας ο θεος, ο τ σωτηριος τ ανθρωπων κη ηρόκῶν τ ζωσιμα επῳηθη ήμυλ, ανήσπασεν εν τ ρονκωσιος. Adde Cyrillum Scythopolit. in Vita S. Joannis Solitarij num. 21. 22. Est igitur εύχλην διδοσις, idem quod εύλογῶν. Philo lib. de Mutar. Nominum pag. 40. 1. Edit. τῶ εν εύχλησις ή υλοσην αν εστ τ τυχῶνθ, &c. Vita MS. S. Dalmati Archimandrite: ήυ λαβῶνθ εύχλην παρ αυτῶ, εξηλοθεν. Mox: ήυ αιτιοςσ εύχλην παρ αυτῶ, ιμενεν εκεἰ. Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 70. υλοσιος τῶ μονασήειον, ήυ τῶ εν αυτῶ, ήτι ηε μῶν ήυ πῶσασ πλώ πῶν, — απηρεσῶ ο δῶν. Scylitzes in Porphyrogen. pag. 611. τ Συμῶν ασουκλινασου τῶ ηε παστιαρχη πλώ κηραλω, ήυ εύχλην δεξαμενη παρ αυτῶ, &c. Vetus Pœnitential. Græc. άτις εξηδοι τ μονασηρις, μη λαβῶν υλοσιος, ή δουλοθις ασο τ ηρωχημασδριτη μὲ εύχης, ής ακωνωνηθ. Vide Zachariam Pap. lib. 2. Dialog. cap. 13. & Gloss. med. Lat. in V. Oratio.

ΕΥΧΙΤΑΙ, Sic dicit Massaliani Hæretici, quòd id voc Massilianos foner, ut est apud Harmenopolium de S. Ctis & alios; vel ut Chronologus ineditus de Hæc. Sib. dicit ο εύχης, ή δῶν τ ιταπειν υλοσιος τ ηερεσιος. De iis agunt Theodoritus lib. 4. Hæretic.

Fabul. & lib. 4. Hist. Eccl. cap. 11. Apophthegmata Patrum in Lucio, Concil. Ephesin. part. 2. Act. 2. Euthymius Zygabenus in Panopl. part. 2. tit. 22. Auditor de Initiis Hæresion num. 80. 103. Photius Cod. 52. Nicetas in Thesauro Catholice fidei lib. 4. p. 237. Pfcillus de Operat. Dæmon. p. 10. Theophanes an. 1. Valentis & Nicephor. Callist. lib. 1. c. 14. &c.

ΕΥΧΟΛΟΓΕΙΝ, Orationes dicere, pronuntiare. Nomocanon Coctelarianum num. 126. ο ή κη βιας βασιλις αυτῶ, ηα εύχολοσησι αυτῶ η μῶνον τῶ ή εν τῶ υδωρ βαλῶσω ανάλυσις ή διακον.

ΕΦΑΠΑΓΜΑΤΑ, Turpes qui inferni solent. Eustathius II. Ψ. αἰ δετικς μαδοι εν τοις εχθρα θῆκαι, ήυ ήρτα ήμβαδῶν σορσας τ ήρωτηρις ταπτας, ήτιρον τῶ κῶπης τῶς ταπτας, ής οι παλαρι μετ βαδῶς τ ηερον, εν πρὸς εν οραλοθις ιταπεινμῶνα ήμυλωσεν, ουκ ηρωκίμῶν εν τ ήρωτηρι.

ΕΦΕΣΙΑ, Artemisia, apud Interpol. Dioscorid. cap. 534. & Apul. cap 19.

ΕΦΕΤΗΣ, Qui appellatur, Index appellations, ή Εφοσιμθ, Εφεις, Appellatio, in Basilic. Gloss. Εφεις λῆγη θ ή ισηληθ, Glossæ G. Lat. Εφεις, Appellatio, Provocatio. Εφῆσιμος δῆκ, apud Zonaram to. 2. Annal. p. 27. 1. Edit.

ΕΦΗΜΕΡΙΑ, Onus quod cuique singulis diebus secundum statum vices incumbit. Glossæ MSS. Εξ ησημερις, εκ σωζης λησθηρις Εσημερια ή, κυριος, τῶ παραδωκαριον. Alio loco: Εσημερις, ή τ ήρω εκασος ημερας συμπεπῶντων δωρηαθ. Lexicon MS. Cyrilli: Εσημερια, ή παρτα η ή τ ημερας λησθηρις, ήυ ή ο εδωμαθ. Est igitur Ephemerius, idem qui Hebdomadarius. Vetus Pœnitentialis: Ετις εχθρη τῶ Αρχιμασδριτη παρφαθ τ ησημερις, πῶλω τ Κηλλῶσιον, ή Αρχιηδωμασιον, ηυμῶ ακινδουσις. Mox: ινα εκασος ησημερις ο Αρχιηδωμασθ, ή ο οροθησις αυη πασας ησασιας οροθησιον ιταμυλεις, ι να μη τῶ ηρηματ θ αμλσας ιταπεισιν. Typicum S. Sabæ cap. 5. Αρχηθ ή ο πλώ ησημερις εχον ο ηερις, &c. Anastasius Patr. Antiochenus Homil. 1. in Annuntiat. Deiparæ, de S. Zacharia: μη λω πληρωσας ησημερια αυτῶ, ανηρωσεν εν τ οικον αυτῶ.

Εφημερις, Qui suis vices stato die obit. S. Athanasius Orat. in Descript. Beatæ Mariæ: καλον ηδ λοπιον σωσιδῶν, ή τ ήρωσθ πληρημῶν, ή τ οικετιον ήτις ή παρθηθ απικυσιον, θ εκελσιας τῶσιν δεχρημῶνεν ὡσαυ σωσιασθελον μη η φατην, ησημερις ή ήρωσθ, διακονοι ή ποιηθεις, ήρεθ οι αυηλις, Αρχημυς ή ο κῶσιθ, &c.

Εφημερις, idem qui ησημερις. Habent verò Monachi Græcæciani suos Εφημερις, quorum munia videtur indicare Joasaphus Patr. Constantinopol. in Epistola ad Theodosium Zygomalam lib. 4. Turco-Græcæ Crufij: Σῶ ή Εσημῆσι, βλῶσι τ εκελσιας ακωληθιας, ή τῶ κηλλῶσιν, ήυ απασαε τα παρθηθ ιταμυλεις σπασδασατωσιν πῶν ηδ ασωσῶν ημῶν παρην εν βιβλια κηλλισα. Curabat igitur Ephemerius ut Ecclesiasticum Officium ritè diceretur, & ut Monachi & pueri seu novitij redè in Ecclesia canerent. Maximus Planudes in verbis MSS. in Aedem S. Andræe sacram, conditam à Theodora Protovestifaria:

δῶμῶθ ορθῶμομο ησασιν παθῶν αληγια παλλα, Τιμα ή φιλις υς τις Εσημῆσιον.

Ephemerij amicitiam præ cæteris fortè coluisset dicuntur, quòd ita appellatur Magnatum domestici Capellani, Dominorum servitio impetratus addit: ita enim Ephemerius appellat Romanus Nicæphorus in Grammatica MS. ο ησημῆσιος τῶ δῶν καπαπειθια πῶν, Capellanus suus non reddidit se humilem. Certè sic dictos Patriarchæ & Episcoporum cancellanos Clericos vel Presbyteros videtur innuere

Christophorus Angelus de Hodierno Græcorum statu, cap. 43. ubi de Patr. Constantinopol. Έχει μὲ δὺς Εφημέριος, δὺς ἱεροδρακόνος, Οικονόμος, Σακελλαῖος, τῆσις φύλακα τῶν ἱερῶν ἐπιδωμάτων. — καὶ ἕκ τῶν Εφημεριων, τῶν καὶ μάγας Πρωτοσύγγειλος, καὶ δεύτερος τῆσις, οἷσις φυλακίται πᾶς εφορατὶς τῶν Πατριάρχων. Ubi Ephemerij isti non alij sunt à Clericis domesticis, quorum alter munus subit Protosyncelli, non quodd hâc dignitate in Ecclesia fungatur, si bene concipio. De iis fortè intelligendus Sguroplus in Historia Concilij Florentini scct. 12. cap.1. Καὶ ἐν τῇ Κυριακῇ τῶν Σταυροπροσκύσεως ἐλέγη γ' αὐτὸν ὁ Μάγας Χαρτοπόλας μὲ καὶ ἱεροδρῶν τῶν ὄντων μὲν ἡμεῖς ἐν τῇ συνόδῳ καὶ ὅτι Εφημέριος, ὅτι ἄλλο τις τῶν διεξάγων πεισιθῶναι ἑκατέρωθεν. In Synodo Hærofolymitana aduersus Calvinititas subscribunt, Σιμουὸν ἱεροῦ Εφημέριον τῶν τῶν Καμυλῶν ἀγίου Ἠλίου, & Γεωργίου ἱεροῦ τῶν Εφημεριων τῶν ἀγίου Σπυλαίου, pag. 353. 354.

Εφημεριον, Græcis hodiernis, inquit Leo Allati in Differtat. 1. de libris Ecclæ. Græcor cap. 100. dicitur Monachus ille, qui antequam cæteri in mensam procedant, in disco seu scutella acceptum panem ad instar Crucis in quatuor partes æquales dividit, quem Πατριαίον vocant, uti pluribus doceamus in hac voce.

ΕΦΗΡ, Εβραϊσθιν, Ægyptiis, Chamaleon albus, apud Interpol. Diofcor. cap. 415.

ΕΦΗΣΥΧΑΖΕΙΝ τῇ ἀποφασί, Acquisfere sententia, in Basiliæ.

ΕΦΙΤΟΝ, Censur, ex Afflicus, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Afflicus MSS. Regni Hierosolymitani cap. 97. ἰαν ἢς ἀνδρῶν τῶν δὲ ἡλιε σπῆτις τῶν ἐφίτων, ἢ (vel) τὸ περιβάλλει τῶν, ἢ ἐπὶ κερὸν ἰσομετρίων, ἢ τῶν παχῶν, ἢ τῶν παλινοῦρας τὸ ἱερὸν τῶν, &c. Adde, cap. 99.

ΕΦΟΔΙΟΝ, Sacra Eucharistia quæ infirmis & mortuiuris datur in ἱερὸν τῶν εὐαρίων, ut est in Euthologio p. 682. τῶν ἀποστόλων καὶ ἀναγκῶν ἱερῶν, in Concilio Nicæno 1. Can. 13. Vide quæ observamus in Gloss. med. Lat. in Vitiacum. & Henr. Valsium ad lib. 6. Hist. Eusebij cap. 44.

ΕΦΟΛΒΙΟΝ, φιλβιον, Euphorbium. Εὐφώρβιον. dicebant & φώρβιον. Glossæ MSS. Nicomedis, Εὐφώρβιον, φώρβιον. Hinc igitur ἱφώλβιον, & φώλβιον, p. in λ. mutato, more Græcis recentioribus fat frequenti. Georgius Acropolita in Chron. ἐπὶ τῶν ἰατρῶν ἀμυχῶν τοῖς σπῆσι ἱφώλβιον, καὶ ἱφώλβιον τῶν ἀμυχῶν ἐπιβάλλον. Et sic legendum in Ornesophio cap. 5. ἱφώλβιον, πῆσιπρι, λίβων ἀρρῆνικὸν, κῆσον, &c. Ubi perperam Edit. φιλώλβιον. At cap. 1. ejusdem libri φιλβιον habet: φολβῖου βέλιων, κῆσον, σμύρνης, &c. Ubi Gyllius legit φολβῖου. Vide Salmasium de Homonymis Hyles Jatricæ pag. 15. & seqq.

ΕΦΟΡΟΣ, Inspector. Hefychius: ἐφορος, ἐπισκοπος, ἱερατικός, θιασικός, θεός, ἐπίσκοπος. Dicebantur autem apud Lacedæmonios ἑφοροι, οἱ τὰ τῶν πόλεων ὄντα ἐπισκοπεύοντες. Neque aliud fuit τῶν ἑφορων munus sub Imperatoribus Constantinopolitanis. Habetur Epistola Nili Monachi inscripta Hypatio ἑφορῶν, quæ est 20. lib. 2. sed & Nicetas Choniates inscribitur in Cod. Reg. μέγας λογιότης καὶ ἐπὶ κρῖστων Γενικῶ, καὶ ἐφορος. In edito verò, ἐφορος, καὶ κρῖσις τῶν βῆλων.

ἑφορον, Munus seu Functio Inspectoris. Scholiastes Theophili Antecess. lib. 1. tit. 25. §. 1. λέγουσθαι γὰρ ἔστιν ἀρῆσιον πρᾶγμα διδόμενον τῶν, ἐπὶ ἰστωρῶν, ἐφορῶν.

ΕΨΤΑ, pro ἑπτα, Septem. Εβραϊσθῶν, Septingulus, ἐπὶ ἄλφω. Εβραϊσθῶν, Septingenti, &c.

ΕΨΥΙΑ, Mergus, avis, Αἰψία. Vide Μόνειξ.

ΕΨΥΔΡΟΣ, Equisetum, ἰπταφῆς, apud Interpol. Diofcor. c. 628.

ΕΨΥΜΝΙΟΝ. Vide in γ' μ' μω.

ΕΨΕΙΝ, Debere. Apophthegmata Patrum in Ammonia n. 8. Καὶ τὶ ἐχῶ ἐνὶ ποίσει. Occurrit alibi non semel. Joan. Moschus in Limon. cap. 112. πισθῶσθί μοι, τίκα, βολβῖσαι ἐχῶ. Infra: καὶ ποιεῖσαι αὐτὸς ἐχῶ, & interficietis eos, cap. 150. καὶ αὐτὸς ἐχῶ πρὸς κομίσαι, cap. 210. ἀναμῆσαι, καὶ ἐχῶ ἰδῶν. Infra: ἀκολυθῶσαι μοι, καὶ ἐχῶ ἐνὶ νικῶσαι. Rufinus: τὶ ἄρα ἐχῶ ποίσει. Sic alibi passim. Macarius Homil. 12. ὅταν σιλλῶσθαι λῆσις ἐπὶ δικασίῳ, καὶ ἀρχῆ τῶν κρῖσιων, λῆσις αὐτῶ ὁ ἀρχῶν, ὅτι ἰσῆσις τὰ κακά, καὶ ἢ ἔστι ὅτι σιλλῶσθῶμαι ἐχῶς καὶ ἀποθανῶν. Vide Gloss. med. Lat. in Hibernæ.

Ἐχῶν, ἔχων ἐν γαστρὶ. Gravidae esse, de muliere quæ concepit. Phrasis veteribus haud incognita. Joan. Moschus cap. 114. καὶ ἵποισιν ἐχῶ τῇ γυναικὶ αὐτῶ, καὶ τῶ ἑαυθῆσθῶ, ἢ ἐν τῇ γυναικὶ τῇ γαστρὶ. Infra: τῶν ἄν ἀνδρῶν μὴ φοβῶμενοι τὸ ἑαυθῆσθῶ διαβαλλῶν τῶ γαστρὶ, καὶ λῆσιν, ὅτι ἀλθῶς ἰσῶ τῶν ἄγων ἔστιν, ἀλλ' ἕκ τῶ ἄβῶα ἀσῶν ἐχῶν ἢ γυνῆ. Apophthegmata Patrum in Antonio n. 8. πορολιῶσθαι αὐτῶ παρῶν λαβῶσιν ἐν γαστρὶ. Simocatta lib. 5. Hist. cap. 14. ἀλλὰ ἄβῶ πᾶς ἀγαθῶσθῶ ἰσῶν μοι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν σῶσις, & ἔστιν ἑπὶ μοι, ὅτι ἢ Σιρῶ ἐν γαστρὶ ἐχῶ. Supra: ἰαν ἐν γαστρὶ σιλλῶσθαι Σιρῶ.

Ἐχῶμεν, ἢ γυναικῶν, in Glossis Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. Vide Ἐρῶσθῶν.

ΕΧΕΛΙΟΝ, vox incertæ notionis apud Myreptum cap. de Drosatis num. 56.

ΕΧΕΝΤΡΑ. Vide in ὄχνησθῶ.

ΕΧΕΤΑΙΟΝ, Vnusium. Scholiastes Nicandri ad Alexipharmaca: ὁ ζῶρῶ, καὶ τὸ βεῖσθῶν, ἐχῶ τῶν λῆσθῶ.

ΕΧΕΛΩΝΥΜΟΝ, Polycnemum, apud Interpol.

Diofcorid. cap. 514.

ΕΧΘΕΣ, pro χθῆς, Heri. Ἐχθῆσθῶν, Hæsternus, χθῆσθῶν.

ΕΧΡΑ, Inimicitia, Ε'χθρα, in Corona pretiosa.

ΕΧΘΡΟΣ, Diabolus, quomodo Latinis Scriptribus Inimicus dicitur, uti in hac voce docuimus in Gloss. med. Lat. Vita S. Syncreticæ num. 35. καὶ ὁ ἔχθρῶς ὃ πᾶν ἐπὶ τῶ ἀλθῶσθῶ ἡσῶ, &c. Occurrit passim apud Patres Gr.

Ἐχθρα, eadem notione. Apophthegmata Patrum in Isidoro num. 6. ἐπὶ τῶ ἔχθρα ἰσῶσι αὐτὸ ἐλῶν-ψυχῶσαι, &c.

ΕΨΗΣΙΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἐπὶ σῶσθῶσι, καὶ λῶσθῶσι, καὶ ὀππῶσι. οἱ τεχῶ τῶ ἰψῶσθῶ, apud Olympiodorum Alexandrinum in Zosimum MS. Alechmistam.

ΕΨΗΤΗΡΙΟΝ, Refectorium Monachorum, ἀρῶσθῶν. Vetus Penitential. Gr. ἐπὶ τῶ ἀκαίρῶ ἔρῶ τῶ ἐπὶ ἰψῶσθῶν, ἢ ἐπὶ τὸ κῶλῶσθῶν, ἐπὶ τῶ ἐπὶ ὀππῶσθῶν ἢ καὶ τῶ ὀππῶσθῶν ἐπὶ ἰψῶσθῶν, καὶ τῶ ἀπῶσθῶν. Vide Ἐρῶσθῶν.

ΕΨΙΚΕΥΒΙΝ. Vide in ὀψῶσθῶν.

ΕΨΥΝΕΙΝ, Coquere. Fabulæ Ἐλοπι Græcobarbaræ pag. 98. Γεωργῶ παρῶ ἑλῶν κοχῶσις. Ubi Cod. Gr. γεωργῶ παρῶ ὀππῶ κοχῶσις.

Z.

A, pro Zōa, Animalia, apud Anonymum de Nuptiis Thefei: Vide in Μυσσηύτικς.

Z A B A Zaba, Lorica. Glossæ MSS. ζάβα, τὸ λoricium. Justinianus in Nov. 85. c. 3. ζα τὰς λoricibus ζάβας, ὅτιοι λoricium. Chronicon Alexandrinum an. 5. ejuldem Justiniani: ἦλλον ὃ δὸν Κωνσταντιανῶν (sic leg.) νῆτοροι πρῶτον φορέοντες ζάβας σὺ. ὅστις νῆτοροι ἦλλον ὄπλισμοῦ. Leo in Tactic. cap. 6. num. 2. ζάβας τοιαύτας μήτρας ἢ ἀσπραγάλυ ἀνασυρομένης εἰς λoricium ἢ κεικίλλιον. Adde n. 13. 17. 21. 25. cap. 7. n. 73. 76. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. ζάβας σὺ καπλιος τελαίας μήτρας ἢ ἀσπραγάλυ ἀνασυρομένης λoricis ἢ κεικίλλιοις. Infra: φλαμμυδα μικρὰ ἑπάνω ἢ ζαβῶν κῆ ὃ ἄμω. Occurrit rursus ibi pluries, & lib. 7. cap. 15. lib. 11. cap. 2. lib. 12. cap. 4. Anonymus Aftonomus M. S. μορφή γρηπὸς σκράμασθ ἢ κηφάλω αὐτῶ ὀφει αὐτῶ ζάβα κη ἑπικράνον μετ' αὐτῶ.

Ζαβάτι, Lorici. Chronicon Alexandrinum in Heraclio: pag. 898. δ' ἄντιρον ταξίν περὶν ζαβάτων. Mauricius lib. 10. Strateg. cap. 1. καλὸν ἢ ὄντι, ἵνα πολλοὶ ζαβάτοι φαίνωσι τὴν πολυκεντήριον, κη τὴν μὴ ἔχουσας ζάβας, τὰ σκαπλία ἢ ζαβῶν φορᾶν, ὡς τὸ κη αὐτοῖς δὸν διασπῆλαι ζαβάτους ὀραδῶσι.

Ζαβαρίον, Zabarium artamarium, Repositorium, vel Thesa. Suidas: Ζαβαρίον, ἐν ὃν αἱ ζάβαί, αἱ σῖν ὄπλα πολεμικὰ, ὀδοντιῶν ζάβα γδ τὸ λoricium. Leoni in Tact. ὄνηκ & ὀδικαίον ἢ ζαβῶν. Joannes Tzetz. Chil. 4. vers. 467.

Τὸ κηρὶν ἱωάννη τῆ λαχρησῆ τῆ Γραμματικῆ
Τῶ ζαβαρίον ὑπάρχει, &c.

Vide Gloss. med. Lat. in Zaba, & Philippum Pigafettam ad lib. 5. Leonis Tactic. p. 65. 81.

Z A B A K O N. Glossæ Jatrice Græcobarb. MSS. ζαβακόν, τα ζαβακὸν ἢ τὸ λακόν ἰών. Vide Ζαμβαξ.

Z A B O S, Civitas, Uncus. Glossæ Græcobarb. αἰκίλον, ζαβόν, σφιδόν. Ζαβόνειν, Inclinare. Eadem Glossæ: κλινοῦσα, ζαβίνα. Occurrit ibi non semel.

Ζαβόμα, Συνομιτια, Inflexio, in iisdem Glossis: αἰκὼν, ζαβόμα ὃ τὸ ζαχ.

Z A B P O S, Vorex, πολυφάγος, in Glossis M S S. apud Suidam, & Phavorinum.

Z A G A N O S, Avis venaticus. Orneophilium Michaëlis Duce Imp. jussu conscriptum: pag. 243. ὃ ζαγάνος ὀφθαλμῶν ἢ μακροφάγος. Infra: ὀφθαλμῶν ἢ ὀφθαλμῶν συχρῆτορον σφῆς τὴν ζαγανὸν ἀρχεισπυλία, ὅτιοι πεισιτέλια. Vide Γερμικόν.

Z A G A P I O N, Canis venaticus, Hispanicus, Accipitrarius, qui cum accipit venatur. Nicetas in Alexio lib. 1. num. 2. ὀσπρ τὰ ζαγάγια τὰ ἀνιχνεῖον τα πῶ ἰαμῶν ἢ περδίκων. Ubi Cod. al. δὲ ἰκὼν περδίκων ἢ οὐλέων κωιδίον. Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracopolij cap. 126. pag. 167. κη ὄντι τὸ ὀσῶ-δὲ ἀνιχνεῖον ἢ ὀφθαλμῶν ἢ ὀφθαλμῶν, παρῆχι τῆ ζαγαρίω αἱ τὸ φαγῶν, κη πρὸντομοποθῆλαι. Et pag. 169. αἱ ὄν τυτο γρηπῶ, ἢ εἰς δινοχηρὸν τῶσι, ἢ εἰς σῆσι ἀνιχνεῖον, ἢ εἰς τὸ μὴ ὀφθαλμῶν τὸ ζαγάειον, &c. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Ζαγάεια κη λακόνια ἢ ἀλίσσακ δερμῶν.
Alter Anonymus de Vulpe & Lupo:

Και μὲ ζαγάεια κη σκυλία τὸ δάδὸς περὶ γρηπῶν Ζαγαρμμάτις, Oculis caninos habens. Ita cognominatus quidam Georgius Protovestiarita, apud Acropolitam in Chron. cap. 75.

Z A Γ Γ Ρ Α Τ Ο Ρ Ε Σ, Ζαγγροι. Vide in Τζαγγροι. ΖΑΓΓΑΟΣ, Musculus, Māncus. Ζαγγλίον, Colaphizare, ἀλαρὰ cadere, κολαφίζεν, βιατίζεν. Ζαγκλις, Colaphus, βίασιμα, κῶδύλοθ.

Z A Γ Ρ Ο Σ, Discalceatus, in Glossis MSS. Colberteis, & apud Helychium.

Z A Δ Ο Α Ρ, Radix teres, Aristolochiæ non absumilis, sapore & colore Gingiberis, quæ ex India ad nos defertur, inquit Gorraeus. Ζαδάρ, Nophyto in Glossis Jatricis MSS. τὸ ἀνακάρδιον ἢ ἔκρηρ κη μῆλαν μικήν κασάνω. ὡς ὃ τῆς φασιν, ἰκῆσι εἰσιν ἰλεφάβων σφῆ τὰ λασιλαστρια γρημῶμα ἑτεροι ὃ κῆ τῶνας ἰλεφάβων αὐτὰ σφῆσι. Zedoar, de quo Ruellius lib. 1. cap. 29. de Natura Stirpium.

Z A Θ Η Σ Ι Ε Ν, Prophetis, Artemisia, apud Apul. c. 10.

Z A K A N O N, Lex, Mos receptus. Vox barbara. Constantin. Porph. de Adm. Imp. cap. 8. κη ὄντι ποιοῦσιν οἱ Πατρῴων κη ὃ βασιλῆα τὸ ὄνηκ κη τὰ ζακάνα αὐτῶ, ἀποδίδων αὐτοῖς τὰ βασιλικὰ δερμάς. Et cap. 38. ἢ κη ἀρχοῦσα, κη τὸ πῆ κῶδῶσι ἰθῶ κη ζακάνων, πεποικασε, σὺκῶσῆσι αὐτῶ αἱ σκαταεῖον.

Ζάκανον, Adscriptio anni, diei & mensis. Suidas: δάτον, εἰς Ρωμαίους, σμῆσις ἢ ἡμέρας & ἢ ἡμέρας, ὄντι τῆς ἢ ἐκ πόλεως, ἢ ἐκ τῶσι τῶσι ἀποσῶσι οἱ ὃ ζάκανων. A Suida excipit Phavorinus, omissis tribus postremis vocibus, quas fortè huc pertinere non putavit. Vide Ζακόνιν.

Z A K I Z E I N, Ζακωισμα. Vide in Τζακίζεν, & in Καργάς.

Z A K O N I N, Damascus Studita Homil. 27. de S. Maria Ægyptiaca: δὸν γῆρον τὰ μῆλι περῶσι ἢ Ἰερδάνω, κη πῶς ἔχῃ ζακόνιν. Ubi Vita edita n. 32. αἱ τὰς νηστας τὰς ἡμέρας ἢ ἡμέρας ἢ ἡμερῶν μὴ περῶσι ἢ Ἰερδάνω, ὀσπρ εἰσῶσι ποιῶν αἱ τὸ μῆσις τῶν. Infra: ὃ ὃ γῆρον ἰθαμῶσι πῶς ἢ ἡπὸ τὸ ζακόνιν ἢ μῆσις τῶν, κη πῶς ἔχῃ τὰ σῶδῶματῶ ἢ μῆσις τῶν. Idem videtur quod ζακάνων. Mirabatur nempe Zofimus quod S. Maria nosset quæ in suo Monasterio getcbantur, hoc ipso tempore.

Z A K A O N, Falx, ζακάνα, vox Siculorum à Nicandro usurpata. Michaël Pfellus de Grammatica, MS.

Ζάκων ὄντι τὸ δῆρῶσιον, Ζακωῦθ, σινωῶθ.

Lexicon MS. Cyrilli: ζακόνων, τὸ δῆρῶσιον. Helychius, & ex eo Phavorinus habet ζακόνων. Salmastius emendat ζακόνων, quâ voce usus Callimachus.

Z A A M N Δ Η Σ, ὃ σθλάθθ, in Glossis MSS. Reg. ex Cod. 2062. Servus.

Z A M A T I O N, Caninus: σφιδόν, in Glossis MSS. Regiis Cod. 2062. & apud Suidam & Phavorinum. Helychius habet ζαμάτιον.

Z A M B A Ξ, Sambacum, Avicennæ: Italis & Gallis, Laminum, de quo Ruellius lib. 1. de Natura Stirp. cap. 84. Extr. Glossæ Jatrice Græcobarb.

barb. MS. Ζαμβάκ, τὸ ἴδιον ἐν κέλευθῳ, ἢ χαμαμαλάων, ἢ μὲν τινος ἢ Θερμῶν ἀλιμῶντων. Matthæus Silvaticus: Zambaca, id est Sambucus, vel Jasminum. Diofcorides, seu ejus Interpolator lib. 1. Parabil. post cap. 170. πύρεθρον ἐν γαλαζῶν ἀνά Λ. γ' ἡσι-φας, ἵσθων μὲν ζάμβουκα, &c.

Ζαμβουκίαν, Oleum Jasmini, Oleum Zambacinum. Matthæus Silvaticus: Zambaca, vel Raya domestica, id est, Sambucus, unde oleum fit. Lexicon MS. Nicomedis: ζάμβουκα, καὶ ζαμβουκάκη. Simcon Sethi de Alimentis, de Gruibus: φασι τὸ αἶμα ὁ τῶν μυελῶν καὶ ἡ γὰρ ἅμα ζαμβουκάκη ἱεραιζό- ῖαμα, ἄσος μήμης ἀπώσων δασβιδί. Vide Zάβακον.

Ζάμσαξ, alia notione. Cedrenus in Zenone pag. 335. ἐν πρῶτῳ κἀπὶ πρὸς Βορῶν κερμῶν ἢ ἐρωσῆας Φαλασῶς, τρέφον μαρμαριζὶ ἕσσον κλειῶν, ἢ τινος ζάμβουκα ἵσθουαζοῖς, &c.

ZAMBUTZ, Vide in Zάμυξ.

ZAMBUTYKH, Sambuca, μυσικὸν ἔργον, apud Helychium & Phavorinum. Vide in Gloss.med.Lat. in Sambuca.

ZÁMYX, Βυσό, Rubeta, Μύζα, Φρούθ. Z ÁMYΞ, Zάμυξ, Lapidis presiosæ species. Andreas Hierofol. Cretensis Archiep. de Vita Humana pag. 77. καὶ κερμῶν μὲν αἶμα βάπτει πορῶσαν, καὶ μαρμαριζὶν ἕλκισσεν ζάμυξ Φαλαστίνῃ. Ubi Meurlius emendat, σάμπαρξ, ut intelligatur Concha marina. Sed nihil mutandum, est enim quod vulgò Nacre de perles appellamus.

Ζάμυξ dicitur Anonymo de Templo S Sophiæ, ubi de sacra menâ: λίθος παύσιος, καὶ μαρμαριζίας, καὶ ζάμβουκα, χαλῶν, ἥλικυτον, μίλυθον, &c. Neque aliud est

Ζαμπιλάμπι, apud Anonymum MS. Græcobarbarum de Lapidibus: λίθον Ζαμπιλάμπι πύρεθρον ἕσσον γωμιαῖος σῆρας, ἵσθον παρδίκιον ποῖν, &c. Ubi distinguenda verba, Ζάμπι, λάμπι, id est Zampi, Lapi.

Z ÁMYTPOΣ, Sapphyrin. Liber Jatricis ex Cod. Reg. 190. ubi de Lapidibus: ζάμυρξ, λίθον πᾶσιν γνωστῶς. ἕσσον φορμῶν ἐν κέλευθῳ πρὸς πᾶσαν ἀπὸ-ψίαν, καὶ ἵσθασιν ποῖν, καὶ ἱεραιζοῖς ἐπιθιμίαις.

Ζάμυρξ, Zάμυρξ, eadem notione, apud Nicolaum Myrepsum sect. 1. cap. 109. in Cod. Reg. ἀνιθ-δῆθον ἢ ἕσσον λίθον ζάμυρξ. Ubi Codex Fuchsij prætulit λυμῶρξ, unde restituit λαμπύρξ, Radiantis, ut intelligatur Lapis Lazurium, quod potissimum colligit ex Meluc. Infra: ἢ ἕσσον πάλιν ἱεραιζοῖς σὺν αὐτῷ λίθον μεταλάξῃ ζάμυρξ. Ubi Cod. Fuchsij: λίθον ἀπὸλαξῃ ζάμυρξ, &c. cap. 449. in MS. &c. 455. in edito occurrit rursum ἀνιθδῆθον ἢ ἕσσον ζάμυρξ. Ubi rectè Idem Fuchsius de Saphyro vertit. Ζαμυρξ habetur in Cod. MS. cap. 459.

ZANBANĪ, apud Myrepsum sect. 16. cap. 33. vox ignota Fuchsi.

ZANZABĪ, τὸ ζιζιζιάρν, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. Gingiber.

ZANZABĪ, Spinellex.

ZÁΞ, Latibulum, Latibrya. Theophanes an. 8. Justinii Jun. ἐν βασιλείᾳ ἰδὼν ἢ βασιλεία ἐφῆκε δὲ ζά- κος εἰς ζάσων, φῆκε ἢ βασιλεία. Ubi Goarus de præ- fere in præfere: sed nefcio unde id haufit: nostrates dicent, de cache en cache: quæ quidem vox Gallica, nefcio an non à Sacco venerit, ita ut primi- tus Sache usurpatum fuerit: voxque deducta fue- rit à puerulis qui in Saccis sese occultant, cum unâ ludunt.

ZAOYTZÁΞ. Vide in Τζάσος.

ZAPĒTION Atomatis genus, quod vulgò Siveitum vocant, de quo audiendus in primis Joan-

nes Ruellius lib. 1. de Natura Scip. cap. 27. Extr. Simile quidam eruius è genitalibus locis fera animalibus, quod Zibetium recentiores Græci nominant peregrino sermone. Ea autem feli qui veteribus adificiorum ruinis oberrat, non absimilis: è cuius natura sordes manant odoratissima, &c. Mox: Nonnulli è recentioribus Græcis, qui hoc animalis generis, ex quo odoratum id recrementum elicitur, Zapetion appellant, vulgus nostrum hodie Siveitum nominat. Nicetas in Isacio lib. 3. n. 5. ex Cod. Græcobarb. καὶ ἰσθίθον μύρισμα ἐν ὄσισματῶν παύσιω, μύσχυς, ζαπίτιν, ἄμπαρ, &c.

Ντίζερίτιν, eadem notione. Idem Nicetas in Isacio lib. 1. num. 10. ex Cod. Gr. Barb. Φραγκικὸν ἴσχυα φρίσσις, καὶ ντίζερίτιν καὶ τὸς ἱσθίθους ἡρῆσα κερμῶντων. Ubi Cod. alius: μὲν πᾶν ἢ περιθιμάτων ἀφαίρειν δὲ ἱσθίθους ἐν χῶν κερῶς, &c. Vide Salmasium ad Solinum, pag. 329. 335.

ZAPADEOI ἕσχα, Manichæorum, de quibus in Anathematismo hæreticorum: σὺν αὐτῷ ἢ καὶ τὰς Ζαπαδῶν ἵσθουαζοῖς ἕσχα.

ZAPBOS. Vide Zάρβος.

ZAPFANH, ζαρράνα, piscis Tania Græcis dictus, Tania Plinio lib. 2. cap. 7. Vide Petr. Bellon. lib. 1. de Piscib. pag. 162. Scoliastes Oppiani lib. 1. Halicut. v. 100. Tania, ζαρράνα. Idem v. 172. σφραμῆς, ζαρράνα. Alius: αἱ ζαρράνα καλῶν μύρξων. Ita lib. 3. v. 117. Agapius in Geoponico cap. 143. ἴσχυα πᾶν γαλαζῶν εἰς ἕσχα, ἕσσον ἡσθίθους ἕσχα, ἢ ἕσσον πᾶν ζαρράναν, ἕσσον βελουδία. μαρμῶς, ἀμῆ ζαυτῶς ἢ κίφαλις.

ZÁPΓIA, Tesseræ, (dez) κυβηλῆκος βῆθον. Ζαρ- ριοπαρῶνδῖ, Ludus talorum. Vide Zάρι.

ZAPZALOÿ. Vide in Zαρῶν.

ZAPĪON, Zαρῖος. Vide in Ἐζάριον.

ZAPĪEĀ, Polygonum mas, apud Interpol. Diofcor. c. 586.

ZAPKÁDI, Dama, δορκάς, Πρωξ. Corona pretiosa: Ζαρκῶδῖ, Capreolus, δορκάς. Vide Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 54.

ZAPKETÝΔΞΞ, Colocynthides, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1673. Colocynthi- des, seu Cucurbita silvatica, de quibus Ruellius lib. 3, cap. 151.

ZAPKOTÁΞΞ, Circulus, seu fascia capiti ap- tata, in modum circuli convoluta, vulgò Turban. Ducas cap. 21. ἱξίθισθον δόγμα ἢ μὴ ἐπὶ δόσος πᾶν κεραιλῶν πῆλον, ὃ καλῶς Ζαρκῶν. Idem cap. 23. de Genitzerorum pileis: τὸ γνωστῶν ἢ σημείωμα τῶν τῶν ἢ κεραιλῶν ἐκαστοῦ. Ubi Bullialdus: Capitis est tegumentum è lana alba, quo unguis Genitzeri. Finbrii autè circumdata est Zarcula, in parte ejus anteriore adfurgit Cylindroides argentea vel anea fistula: ἢ ἀverte in dorsum Syria trium Spithama- rum longitudine demittitur. Genitzeris est album, quibusdam aliis rubrum id capitis tegumentum. Leun- clavius in Onomastico ad Hist. Musulman. Tulipant, Fascia linea quâ Turci caput involvunt. Hac in Divano proceres olim utebantur, ut albâ Zercu- lâ belli tempore. Alibi: Zercula, Pileus aut tegu- mentum capitis è filtro, quali solent uti Genitzeri. Vide eundem lib. 18. Hist. Musulman. pag. 763. in- fta in φανκῶντων.

ZAPKOTĪN, τὸ Συεῖκόν in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. Aliæ habent Ζαρκῶ. Syricum, de quo Goræus in Definit. Med.

ZAPNABĀ, vox ignota Fuchsi ad Myrepsum sect. 21. cap. 1. quem docere poterat Matthæus Sil- vaticus: Zarrabsum folia arboris magna non ficien-

tis fructum, similis falici, habens odorem, ut odor Cistii.

ΖΑΡΟΒΟΤΑΝΑΙ. Vide in Βοτάνη. ΖΑΡΟΥΡΙΟΝ, *Meslinum*. Aflicæ MSS. Regni Hierofol. cap. ult. ἀπὶ τὰ ζαρύρια, τὸ τῶν φλοῶν. Glossæ Saracenicæ MSS. Ζάρου, τὰ μίσπινα. Mathæus Silvaticus: Ζαρο, Arab. vel Ζαρορα, Gr. Τριζόνιον, Trigonum, vel Tricoctum, I. *Mespilum*, vel *Asparula*, Ζαυρού, *Asarola*, Ζαυρίον. Quidam fructus similis piro in figura, & raris: in Sicilia oriuntur.

ΖΑΡΤΑΑΟΥΤ, τὰ Βερικοκκα, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1334. Nōophytus in Gloss. MSS. Ζαρτάλι, τὰ βερικοκκα, τὰ αὐτὰ ἐξ βερικίου, ἐξ ἀμύλου καλῆς. Ζαρτάλι scribitur apud Anonymum Medicum ex Cod. Reg. 1237. Βράβον Ζαρτάλι κῶ ξηρε δαμάσκων, &c. Vide Βερικοκκα.

ΖΑΡΩΝΕΙΝ, *Rugæ ducere, Contrahere, Contrahere, suavem, rugas, ridere, frigidum, &c.* Ζαρμίνος, *Contrahens, Rugosus, suavis, almus, frigidus*. Nicetas in Isaacio lib. 1. num. 9. πῶς τῆ Βράβη παρῶσαζ-θῶμαι κεκλιμένοι κεραλίω ἢ τῷ ἴσῃ εὐτάλο, ἐπ' ἰδέασιν ἀρ-βῶτο ζαρμίνη ἐξ κικαμμυμίνη τὸν ἐσθλαμῆ. Ubi Cod. Edit. *στομια ἐξ μεμυμια τὰ ἐσθλαμῆ*. Orneofophium pag. 212. ἐξ εἰς κοιλίαν πελατὸ καθέξουσ, ἵνα οἱ δ' ἀλλο-λοὶ ἀπὸ μὴ ζαρωθῶσι. Joannes Glycas de Vanitate Vitæ:

Ἡ σφίγξ μας ἀσπρίσσει, τὸ δῆρμα μας ζαρώνει. Prochotodromus contra Hegumenum: Καὶ ἡ κοιλίαμ ἕξαρσεν δὸπ δ' ἀφασίας.

Idem de sua paupertate: Οἱ ὃ λαπαρὸν ἕμαζον πῶ καταζαρμίνου. Demetrius Zenus in Batrachom. Ο βόθρακα ἀρτίσση ναυλάων ναζαρόων. Historia Apollonii Tyrij:

Καὶ δα οἱ τὸ ναρμύρνα κατὰ σὲ ζαρμίνος. Codex MS. ex Ecclesia S. Sophia Theflalonica. laudatus à Franc. Richardo in Sancta Irene Insula, cap. 15. Extr. ἐκὼν ὀπὸ ἕξ ἀνάθεμα, φασίη κισσῆς, ἐξ ζαρμίνου τὰ δακτύλια τυ. Eundem Codicem laudat Nomocanon citatus ab Allatio in Dissert. de Quorundam Græcorum opinat. cap. 14. Extr. ubi perpetuum ἐξ λαζαρμίνος τὰ δ' ἀκάλω τυ, tametsi idem Allatius Ζαρμίνου legisse videatur, quod *digisus contrahit*. vertit.

Ζαρμινάα, *Ruga, Fūm*. ΖΑΡΟΥΡΙΟΝ, *Ruga, Platea, Vicus*. Glossæ Græcobarb. ἀρμάς, ἀμφωα, δ' ἰδωα, δ' ἰσραλα, ζαράτια, ῥίμας. Occurrit ibi pluries.

ΖΑΤΡΕΓΟΝ, *ζηστῶν, Cippus*. Helychius: Ζητρῶν, τὸ τῆ δύλων κολαστήριον. Mochpoulos: Ζηστῶν, κενεὸς ὁ κύστος ἔστι ὃ εἶδος κολαστήριον, ὃ οἱ δύλοι ἐδομῶντο. Etymolog. ζηστῶν, ἐς μίλου βασιλείου. Vide Pollucem lib. 3. cap. 8. Cujacium lib. 9. Obleru, cap. 37. Salmastium ad Vopiscum, & ad Tertullian. de Pallio, &c.

ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ, *Ludus Scacchorum*. Scholiastes Theocriti Id 6. v. 17. ἢ ὃ λῆξις μετ' αὐτοῦ δὸπ τῶ παρῶν τὸ κινολογῆς ζατρίκιον. Anna Comnena lib. 12. Alexiad. pag. 360. ἂχι τῆ ἐνδύχου τινὰ παιζῶν τὸ ζατρίκιον. παιδῆς ὃ τὸτο ἐκ τῆ Λαυρίου τρεπῆς ἕξ ἀρμῆτων, ἐξ εἰς ἡμας ἑλληθῆς. Achmes Onirocrit. cap. 241. ὁ βασιλεὺς, ἢ μίγριος, ἢ ἀρχὴν πολέμου, ἐκ ἰδῆ ὅτι τὸ ζατρίκιον αὐτὸ ἀπώλετο, ἢ ἐκλάσθη, ἢ ἐκλάπη, ὁ δὸπλοῦς τῆ ἐρατῆ αὐτῆ, ἐξ εἰς ἐθλίει μίγριος ἔξει. Altramplychus ἐκ πῆ Πυθαγορ. λαζάτι. MS. Ἐχει κοινῶς ἀφῶς γυναικα ἐξ παιδῶ ἀβήτων ἀφῶς ἰούχους, ἐξ παρῶνια, ἐξ ζατρίκια, ἐξ ταυλα. Idem: ἐξ ζατρίκιον ἐξ ταυλῶν. Anonymus de Arte Perficæ: δ' ἀλοῖ τῆ παρῶνια βόλ-ζων, ἐξ ζατρίκιον, ἐξ ἀζάπας ζυμάρῶν. Ducas Hist.

cap. 16. ἐκλάθη μὲν τῆ αὐτῆ ἕδον τῆ εὐλώως παιζῶν ζατρίκιον ὁ οἱ Πύραο Ζατράτιζ καλῶσιν, οἱ ὃ Λαῖνος Σκακον.

Ζατρίκιον, *Scacchis ludere*. Achmes loco laudato: ἐκ ἰδῆ τις ὅτι παιζῶν σολαστηρικῶν ἐτέρω γυναικὸς χάριν κίρως τροπαίον ἀλλοῦς, ἐξ ὃ νικῶσας ἀποκρίσκει, ἐξ αὐτοῦ τὸ σπυαζῶν, &c. Rufinus: ὁ βασιλεὺς μίγριος, ἢ ἀρχὴν πολέμου, ἐκ ἰδῆ ὅτι ζατρίκιον τὸτον πολέμου, μετ' ἰχθῶν ὁσάτιον διαμα-χῆσθῃ.

Ζατρίκιον, in Glossis MSS. Reg. ὁ κύστος, τὸ τῆ δύλων κολαστήριον. In Glossis alius legitur ζητρίσιον. Vide in Ζηστῶν κύστος. Et Salmastium ad Hist. Aug. & ad Plinium, ubi de vocis Etymo commentatur.

ΖΑΦΗΡΗ, *Sapphirus, Sapphoros*, in Corona pretiosa. Pseudo-Trimegistus de Herbis Sacris 12. Signor. Zodiaci. ex Cod. Caslarco: Κρύου λῶθ, ζα-φῆρη, &c. Vide in Ζαμυρος.

ΖΑΦΡΑΣ, *Atrahylis, Cnechs, Crocus*, ἀτρακτολῆς, κνῆκος, κρηκος. Gallis, *Sifran*. Cod. MS. Reg. 945. fol. 943. γράντος ἐξ κριματο ὄσπρι φυλακτῆ μὲ ζα-φραδῆ, ἐξ μῶστος, ἐξ ἰσθῶσμοδῆ.

Ζαφρα, eadem notione in Corona pretiosa. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 151. ἐξ κρηκον, ἕρον ζαφρα δ' ἀράμυ ἡμῶν. Occurrit non semel apud Constantinum Aferetis in Viaticis, MS.

ΖΑΧΑΡΙ, *Saccharum*, in Corona pretiosa. Symeon Sethi: τὸ ζαχαριν θηρμῶν ὄσθι ἐξ ὄσθι ἐξ πῶ πρώτου ἀποσπῶσιν. Ζαχαρι, apud Achmet. Onirocrit. cap. 243. οἱ ὃ ἕραρος γλυκίσμα, σάχαρι κλεικῶς, τὸ λαζῶντων παλῶν, &c. Ζάχαρ, apud Theophanem an. 17. Hecralij: Ζάχαρ τῆ γαζῆριον, ἐξ ἄλλα ὄσθι πῶλα.

ΖΕΚΚΕΤΗΣ, *Solitarius, seu Monachus Turcicus*. Bartholomæus Monachus in Elencho Agareni: μίαν ἔν τῆ ἡμερῶν ἔλθεν Ζακκῆτις τις, ταῖσιν ἐκω-χιστις, εἰς πῶ ἕντασιν τινῶ ζαλαπιτῆ, ἐξ λῆσα αὐτῆ, &c. Sic videntur appellati ob paupertatem quam profitentur. Apud Leunclaviium in Onomastico ad Hist. Mufulman. *Zekias, elemosyna seu liberalitas in egenes, sic à peccatis expiandis & purgandis dista.* ΖΕΜΑ, *Ins, Insulium, Zoma*. Vita S. Eupraxiæ Virg. num. 25. πάλιν ἔν ὃ ἰχθῶς θῶλον αὐτῶν ἀπο-τῆσας, ἰπῆρισας τὸ χαλκῶν τῆ ζήμας, ἐκ ὃ τὸ λαζῶντων ἕψα, ὡστὶ χαλῶσαι τὸ ζήμα εἰς καλῶσθῶν, σπυαζῶσα τις πῶδες ὑπὸ διαβῶν, ἐξ πῶσθα ἰσῆσια φῆρε τὸ χαλκῶν τῆ ζήμας, ἐξ τῆ ἕλκας αὐτῆ. Prochotodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg. MS.

Ζητὸ σπαῖνῶν νὰ λῶσθ, ἐξ λῆρον μὲ τὸ ζήμα. Ita usurpat Leontius in Vita S. Joannis Eleemof.

Ζήμα exponitur etiam τὸ δῆρμον τῆ πῶνῆς, in Glossis MSS. Reg. Cod. 1261. Lexicon Nicomedis Jatrolophitzæ: ζήμα πῶνῆς, ὄσθι πῶνῆς.

Ζήμας, *Therma, Aqua calida*. Martyrium S. Patricij Episc. Pruse num. 1. ἰθῶν ὄσθι ἐκ τοῦ θηρμῶν, ἰθῶσιν τῆ ἀκαλπιτῆ ἐξ τῆ γ' ἕρατῆ, ἐξ τῆ ἕρατῆς ἐκ τῆ πῶνῆς τῆ ζήματος, ἐκλάσθῶσιν τῆ ἕρατῆ αὐτῆ. Adde n. 2. 5. 7. Vide Gloss. med. Lat. in *Zema*.

Ζημάζεν, *Fervefacere, Zien*, Βράζεν. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 129. de Cerasis: ἕσθρα τὰ ζηματίζεν μὲ πῶ θάλασσαν, ἐξ ἕτα φυλάσθῃ ἄσπ-πα ὄλον τῆ ἕσθον.

ΖΕΜΕΝΟ. *Iunellus, Ζημῆδος*. Glossæ Græcobarb. ἐν τὰ βῶδια εἰς τῆ ζυζῶν, ἴτοι ζημῆδος.

ΖΕΜΦΥΟΣ. Vide in Ζαμυρος.

ΖΕΝΕΙΝ, *Fervere, Zien*. Glossæ Græcobarb. ἀνέζενου, ἀνέβραζεν, ἰχθῶζαζεν.

ΖΕΝΤΖΙΑΝΕ, *Genianna*, Herba, apud Myrepsium.

ZENTONI, Ἀλάξι, *Risum*, Panni species.
 ZEON, nempc ὕδωρ, *Aqua calida* seu *feruida*,
 quam Græci adhibent in Sacris Liturgiis de quo
 more copiosè egit Goarus ad Eucharologiam p. 148.
 Liturgia Chryloftomi: καὶ διακόνου (Diaconus)
 τὸ ζέον, λίγ' ἄφωσ' ἢ ἱερὰ. Eὐλόγησον δὲ τὸ ζέον
 ζέον ταύτων ὃ ἦ ἱερὸς κολοῦν λέγειν, Eὐλογηθῆναι ἢ
 ζεῖν ἢ ἀγίον οὖν, πάντοτε, νύ, κ' αὖ, καὶ εἰς τὸς αἰώ-
 νας ἢ αἰώνων, Ἀμὲν. Liturgia Prefanctificationum
 pag. 190. καὶ τίθησι πλὴν μερίδα ἐν τῷ ἀγίῳ πότεριον, καὶ
 ἰρχία καὶ τὸ ζέον, ὡς ἴθθ. Symeon Theffalon. de
 Templo pag. 229. εἶτι ἢ τὸ ζέον ὕδωρ ἐκρίθη πρὸ πότεριου,
 &c. Et lib. de Sacris Ordinari. cap. 2. ubi de Lebre:
 καὶ προπορεύσῃ λαμπάδων τῶν ἀγίων, καὶ τὰς προ-
 φησας, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ ζέον φέρει. Quæsiuere Latini
 à Græcis in Concilio Florentino, δια τί χέουον
 ζέον ὕδωρ ἐν τῷ ἀγίῳ πότεριῳ: quibus respondere
 licet verbis ejsdem Symeonis Theffalonici. Resp.
 60. καὶ τὸτο τὸ θεμεῖον ἐκλύθη, ὅτι ζωοποιεῖ τὸ πνεῦμα
 καὶ ζωοποιεῖ τὸ πνεῦμα ἢ ζῆσθ' ἢ μὴ ἀποφάσιθ', καὶ ἢ
 ἢ ζωῆς αὐτῆ κερῶνται, ἀλλὰ ἢ τὸ ὕδωρ τὸ πνεῦ-
 μα εἰκασίει, ὕδωρ καλεῖσθαι, καὶ τὸ θεμεῖον, ὡς ἢ πρὸς
 πλάνης ἢ κυρία καὶ θεῶ καὶ σωτηρίῃ ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ,
 τὸ αἶμα θλουῖται, καὶ τὸ ὕδωρ αἵτια ἐξέρχουσα ζέοντα
 ἐκ ζωοτοῦ τεινωθῆναι οὐμῶν ζωοποιεῖ. Vide Mart.
 Blastrem Lit. K. cap. 8. Nicolaum Cabasilam c. 37.
 &c. Præterea Petrum Arcudium lib. 3. de Concord.
 cap. 39. Scribit Balsamon ad Can. 32. Synodi Trull.
 Ibros Sacerdotes aquam ferventem in sanctum Calicem
 non injicere, quòd nemo hætenus ex Iberis
 aqua calidà ufus fit ad vini potionem, ex longa re-
 gionis consuetudine: sed mysterij facultatem edo-
 ctos ufum Græcorum obseruasse.

ZEOTSEH P, in Glossis Saracenis MSS. ὁ ὀπο-
 παναξ.

ZEPHOUS, Aftis, *Alicæ*. Interpolat. Diofcor.
 cap. 313.

ZEPHOS, Ζερβοχόρος, *Sinister*, *Lævus*, *Levis*,
 φησιν φέρε. Stephanus Sachlees in Narrat. MSS.

Ὁ διαβόλος τὸς ἵππους με πλὴν ζερβῶν ἢ χέρων.
 Anonymus de Nuptiis Thefei:

Εἰς τὸ ζερβὸν τὴν πλάνην ἐκέρει ἢ κευθάρη.
 Vide Damascenum Studitam Ser. 24. 25. 33.

Ζερβός, *Sinistrè*, *Sinistrorsum*, *Ἐπαισιεῖς*. Anony-
 mus de Bellis Francor. in Morea, M S.

Καὶ αὐτὸν τὸ θερεσκὸν ζερβός, καὶ ὁ πατρις τὸ ἴου.
 Damascenus Studita Ser. 27. ἐκαστὸν δὲ ζερβὸν
 μὴ καὶ τὸ ἴδ'. Malaxus in Hist. Patr. Constantinopol.
 pag. 128. καὶ ἰδοῦς πλὴν σάρκα αὐτῆ εἰς ὄνον ἢ λαόν,
 δὸπὸ τὸ ἴνα μέρθ', καὶ δὸπὸ τὸ ἄλλο, δὲ ἴξια καὶ ζερβός. Adde
 Agapium in Geoponico cap. 58.

Ζερβία, *Sinistra*, ἄρσηρ, in Glossis Græco-
 barb.

Ζερβός, in Corona pretioῖα, *Sinister*, *εὐνομῶ*.
 Ubi μετ, ponitur pro β.

ZEPHVS, τὸς τριῶν ἑρβόπυλον, in Glossis Jatricis
 Græcobarb. MSS. *Pullus Gallinaceus*.

ZEPNA, *Cyperus*. Democrit. Geoponic. lib. 2.
 καὶ κύπερον, ἡ τίνος ζέρνα καλεῖται. Mox: κύπερον,
 ἡ τίνος ζέρνα καλεῖται, φύλλα ἔχει ὅμοια καρτῶν. Vide
 Ruellium lib. 2. de Natura Strip. cap. 4. init. & Sal-
 masmus ad Solinum p. 1000.

At Zerna, ævi inferioris Latinis, dicuntur im-
 petigines feræ, quæ etiam Lichenes appellantur. Mar-
 cer lib. 2. cap. 7. de Lolio:

Zernas & Lepras cum compescis eadem.

ΖΕΣΤΑ, Ζεση, *Calor*, *Æstivatio*, Θέριον, ζέσις,
 καυσόν. Cyrillus nuperus Patr. Constantinop. Ho-
 mil. in Domin. post Exaltat. S. Crucis: φασίται καὶ
 ἢ φησι ὅσα ἀφ' ἑαυτά εὐδαιμόνιαι εἰσι, — ὅταν να βα-
 σήνουν φαστά, να φησίουν διδρα, να ζήνι ἡ ζεσά, ζεσῶ,
 χαμηλῶ, ἔαρ, ἢ φησιν: ἰδιώματα.

Ζεσῶ, *Calidus*. Georgius Contares lib. 3. Hist.
 Athenar. καὶ λαβωμῶν, ὡς ὅτι ζεσῶ, ἴσταν ἀπὸ
 ὡς τὸς πόδων τυ. ζεσά, *Fervidæ*, *Flagrantæ*,
 Θυρμῶς.

Ζεσαίνει, καὶ Ζεσίνει, *Calefacere*, Ζηνῶσαι, Θυρ-
 μαίειν. Glossæ Græcobarb. καὶ ζεσίνει, ἢ ἢ τὰ ἑσάειν.
 Alibi: ὅπου ζεῖν, ἢ ζεσίνει, ἢ βραζεῖ πολλὰ. Stephanus
 Sachlees MS.

Ναπιὸν ναζεσίνουμαι πλὴν μύλων ἢ ἰσπύειν.
 Ζεση, idem quod Ζεση. Anonymus de Nuptiis
 Thefei:

Οὐτὲ πλὴν ζεση γινώσεται ἢ ἐπισηπασίας.

ΖΕΥΓΑΛΑΤΗΣ, pro Ζευγαλάτης, *Agricola*:
 γηπέθ, Helychio. Glossæ Græcobarb. ἱερατικός, ἀγ-
 ρατικός, *δραστήριος*, Ζευγαλάτης, Ζευγαλάτης.

Ζευγαλάτια, seu Ζευγαλάτια, ut Nicetæ dicuntur
 in Manuê lib. 7. (ubi Cod. al. ἄρρα,) *Arvas*, *Agri
 faiti*. Vide Gloss. med. Lat. in *Arvas*. Pachymeres
 lib. 1. cap. 23. εἰς τῶν καὶ ἡδ' ὁ μῦθ' ἰωάννης προση-
 θάλλει τὸς ἀπασιν ἔχειν, ὡς καὶ ἰδία προνοῖον ἢ
 βασιλικῆς ἕθους τὰ λογίμω Ζευγαλάτια ἰσχυμῶν,
 παρ ἑκάστων κάρων καὶ φησιν, κωμῶς ἀπὸ τῶτων κα-
 θίστην. Diploma Andronici Junior. apud Phranzen
 pag. 306. καὶ πάντες ἔβη ἰσχυρῶν κήματα, ἢ Ζευγα-
 λάτια, ἢ κάρρα ἰσχυρῶν ἢ βασιλείας μῦ, &c. Theophylactus
 Hierodiaca. Homil. 12. ἐπὶ τῶν ἐκαθότων ἀφρίν-
 τισι, καὶ ἰδὲ καὶ σπύτια καὶ Ζευγαλάτια εἰς τὰ πα-
 ράπολλα.

ΖΕΥΓΑΡΙΟΝ, Ζευγάρη, Ζευγαίει. *Iugum*, *Par,
 ζυγός*, ζυγῶ. Vita S. Symeonis Montis Mirabilis:
 καὶ ἔβηθον ἐκ τῶ ναῦ, ἰουσι τὸ Ζευγαρίον αὐτῷ τῷ θε-
 κίνεσθ'. Suprà, ζυγῶ dixit: ἰλιανόν τὸ ζυγόν αὐτῷ.
 Theophylactus Bulgaric Archiep. Epist. 41. pag. 70.
 ὅτε ἐπὶ ἀφῶρον παρ ἡμῶν ἐκεραίνουσι, ἀλλ' ἢ Ζευ-
 γασθῶν ἑκάστος ἔκκαυθῶν, καὶ τὰ ἴππιστα τῶτων ἰσχυ-
 λων πρὸ δημοσίων. Infra pag. 71. τῶ ζέουον ἐκκαυθῶν vo-
 cat. Rursum: ὡδινός ἄλλο ὅτι μὴ Ζευγαρίον μόνον παρα-
 χησῆται τῆ ἐκαυθῶσι. Historia Apollonij Tyrji:
 Αὐτῶν τὸ χαρῖσθαι ὀμαδί τὸ Ζευγάρη.

Alibi:

Ὁ ἴνους με πλὴν κόρην τὴ ἐκάμω Ζευγάρη,
 καὶ αὐτῶν ἀδισαφῶς σῖκα καὶ περὶ κάρη.

Anonymus de Amor. Callinachi & Chrysothoos.
 Καὶ δὴ ἀφῶ ἴππων τίταρον ἀπασιν ἢ ἡμέρας,
 ἔσθραπον ἔπει κέμουθα πλὴν γλῶ με τὸ Ζευγαρίον.

Damascenus Studita Ser. 29. χαμηλῶ σῆσι χιλιάδεις,
 Ζευγαρία τινεκάστω, φασίει τινεκάστω, &c. Apud
 Eruditum J. Sponium to. 2. Itiner. pag. 305. Ζευγαίειν,
 Prædium rusticum exponitur.

Ζευγαρίζειν, *Iugare*, *Copulare*, *Conjungere*.
 ζυγῶν.

Ζευγάς, *Arator*, *Sulcator*, ἀρωτήρ.

Ζευγαίον, τὸ τῶ Ζευγῶν τῆσι, Phavorino. Mi-
 chaël Pëllus de Grammatica, MS.

Ζευγαίον τὸ τίλισμα τῶ χάνη τῶ Ζευγῶν.

Ζευγῶ ὄνον, *Iugatio*, τῶ Ζευγῶν ἀπὸ τῆσι, *Iugationum
 immunitas*, apud Balsamonem ad Can. 3. Synodi VII.
 Nov. Manuêlis Comneni.

ΖΕΥΓΑΡΙΑ, *Bidua*, seu *Junia* duorum die-
 rum. Vita S. Euphrolynes MS. ποσιῶν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν,
 καὶ κοπιῶν αἰς ἰσοδομάδα, καὶ πῶσθαι ζευγαρία.
 Paulus Monachus lib. 1. Collectan. εἶπεν αὐτῷ ὁ γέ-
 ρων, καθῆθον μεθ' ἐμοῦ εἰς τὸ σπῆλαιον, καὶ τῆσι-
 ἑβδόμη καὶ

ἑδωμάδας ζευγάδα, ἅτε ἀνὰ δύο ἡμέρας, καὶ τῆ τρί-
τη κατέλειπ. Vide Gloss. med. Lat. in *Bidua*na.

ΖΕΥΓΜΑ, ὅσα πτεκας, ἢ ἴστυν ζευγ., in Glossis
Jatricis Neophyti. *Succus Piceæ*, vel *Résina sicca*.

ΖΕΥΓΟΣ, *Ingerum* : in Basilic. lib. 19. tit. 8.
cap. 3. 8.

ΖΕΥΚΤΟΝ, *Turra militum qui bini incedunt*.
Vox Tacitorum. Anonymus MS. de Caltracret. ὁ ἕ
Τυμάρης τῆ κ' κύβητ' ἤβ' πολέμιον δακτυλίσει πρία
ζεύκην, ἢ κτύπος, ἢ ἰστυν ζευγ., in Glossis
Occurrit illic pluries.

ΖΕΥΛΕΖ, *Inungula*, ζεύλα. Glossæ Græcobarb.
ζεύλη, ἢ ζεύλας ἢ ζεύζα ἢ βουδία.

ΖΕΥΞΙΣ, *Articulus*, apud Moschionem de
Morbis Mulierum cap. 90.

ΖΕΥΤΗΣ, *Atator*, ζεύκην, qui boves jungit.
Nomocanon Cotelcrianus num. 432. ἄτκ ἢ ζεύξ
αὐτὸ ἢ βὴν εκλύσει. *Inuitores*, qui jungunt Mulas
ad Rhædam, Muliones, in l. 203. J. de Verb.
Signif.

Ζευξί, *Socij aratores. Qui simul arant*. Idem No-
mocanon n. 520. ἰὰν τυχὸν συζεύξ' σπέρμασι σπόρον, καὶ
τυχὸν δασοχίση ἢ ἐνὸς ὁ σπόρῳ, &c. Vide Ζευγας.

ΖΕΥΣΗΡ. Anonymus de Oxymelite : διαφύσκα-
κα, ζευσηρ, ἀρσιολογία, &c.

ΖΕΥΤΟΝ, *Tigillum*, δακιδιον.

ΖΕΦΕΛΟΥΡΟΝ, Herba *Alyron* dicta medicis,
Alyria Aduario, ut observat Ruellius lib. 3. c. 151.
Gloss. Jatricæ & Botanica MSS. ex Cod. Reg. 1334.
ἀλύρον, τὸ ζεφύλον. Φύλλα ἔχει κομάραι ἡμισυ. Glossæ
aliæ Neophyti MSS. Ἀλυρία, τὸ ζεφύλον.

ΖΕΦΥΡΟΣ. Vide in Ζάφυρος.

ΖΗΒΥΝΗ, Ζήβω, Ζηβών, Ζυβών, *Iaculum*
feu *Spiculum ferreum*. Helychius : Ζηβών, ὄπλον ὁ ἴ-
ασις παραπλήσιον. Glossæ MSS. Reg. Cod. 1673. Ζηβών,
ἀσπίδων ἀκόντιον, λαζύη, ἢ σπάθη. *Isaias*, c. 2. v. 4. Συλέβω-
εις τὰς μαχαιρας αὐτῶν ἐς ἀσπίδα, καὶ τὰς ζηβώνας ἐς δρέπα-
να. Ubi Tertullianus, *concedit macharas suas in ara-
na, sibynas in falces* : Hieronymus verò, *constrabunt*
gladios suos in vomeres, & lanceas suas in falces.
Justinianus in Nov. 85. cap. 4. καὶ τῆς τὸ καλυμμένους
Ζηβώνας, ἅτοι μακρίθια. Historia Politica p. 26. ὅσον
ἴσον Ζηβώνας, δόρατα, καὶ πᾶν ἄδ' ὁμοιον ζήβω.

Ζιβών, *Venabulum*, in Gloss. Gr. Lat. Michaël
Pfellus de Grammatica, MS.

Ζηβύνη, ὁ ἀσπίδας, ἢ λαζύνη ἢ Ζηβών.
Philon lib. 5. Βελποτικῶν. Καὶ ἐκ τῆ πλάγιον ταίχων
ὅπας πειθίον, δι' ἃν ἀκόντιος καὶ τῆ Ζηβώνας, καὶ τοῖς βυ-
στέρους ὀβελισκοῖς ἴσαι τύσσειν ἐς τὰ πλάγια τῆς ἐς τὰ
ἄνωθεν ἀναζευγμένη. S. Chrysof. Homil. in illud,
Quæcumque alligaveritis, to. 7. Savill. p. 268. Ζηβώνας
ἔξισον ἐλασθώλινον αὐτῶν. Ducas cap. 38. καὶ βασι-
λέως πολλὰ ἐξηζευγμένη ἂν ἰεζάται τ' ἡμ, τὸζον καὶ Ζηβώνας
κατινεσιον.

ΖΗΓΝΕΙΝ, *Expellere*, Ἐκβάλλειν.

ΖΗΖΗΡΟΣ, *Cicada*, Τέφλιξ, in Glossis Græ-
cobarb. Alibi : ἀκαθίας, τίφλιξ ἢ ἴδ' Ὁ Δουρία ἢ
Ζηζήρη.

Ζηζήρας, eadem notione apud Portium.

ΖΗΛΑ, *Invidia*, Glossæ Græcobarb. φθόνον, ζή-
λων, πόθνηον, χαλασμένον. Ζηλία, idem quod ζήλα,
apud Portium. *Zalozen*, *Invidere*, *Amulari*, ζή-
λῶν, φθονῶν.

Ζηλιάρης, *Invidus*, *Invidiosus*, *Amulus*, *Riva-
lis*, ζηλιάρης, ζηλότυπος, &c. Port. & Corona pre-
tiosa. Glossæ Græcobarb. ἀζασις, βάρικα, ζηλιάρ-
ης, φθονῆρος. Anonymus de Nuptiis Thephi lib. 8.
Extr.

Αὐτὸς ἡδ' ἴστυν πολλὰ ζηλιάρης παραποῖσι.
ΖΗΛΕΑ, ἀλῶν, in Lexico M. S. Nicomedis Ja-

trofophistæ. Ζηλαία, ἢ ἀλῶν, in Glossis MSS. Neo-
phyti, *Alœ*.

ΖΗΛΕΥΤΗΣ, *Zelotypus*. Eustathius Odysf. ε.
ὡς καὶ ζήλομας οἱ φθονοῖ, καὶ ὡς ἐμὸ ὁ χυδαῖος φθ-
ονῶν ἀφροσύνη, οἱ ἐζηλῶται, ὡς ἡ ὁ λόγιος, οἱ ζήλο-
τυποι.

ΖΗΛΙΑΥΡΟΣ, *Anagallis*, apud Interpol. Dio-
scorid. cap. 397.

ΖΗΛΙΟΣ, *Lilium*, κρίνον, ex Ital. *Gioglio*.

ΖΗΛΩΤΑΙ, διδὶ apud Cantacuzenum lib. 3.
cap. 37. & alibi non semel, qui Palæologi partes
impensior studio ac ζήλων, amplectebantur contra
eundem Cantacuzenum. Apud Gregoram lib. 5. p. 77.
1. Edit. ζηλωταὶ dicuntur qui alterius partes ample-
ctuntur. Zelotiarum non semel meminit Iosephus.
Vide præterea Theopphanem an. 26. Copronymi.
Et Synodicon adversus Tragædiam Irenæi, cap.
151. 209.

ΖΗΜΟΝΕΙΝ, *Mifcere*. Glossæ Græcobarb.
ἀλοσιον, τὸ δὸν τῆς κηδῆς ἢ εἰνυ φερωμένον ἀλυρον.
τὸ ἀλυρον ὅπῃ ζημῶνι, ἢ ταρασσίῃ, ἢ μαλασίῃ δὸν
μῶσον κρηθῆται, ἢ εἰσάρη. Alibi : Ἀμαλίζεις, ἀναφῶρα,
ἀζαναζημῶνεις.

ΖΗΝΙΧΙΟΝ. Vide Ζηζιχίον.

ΖΗΝΤΑΝΑ, *Helensium*, de quo Ruellius &
alij. Glossæ Jatricæ Græcobarb. MSS. ἑλῆτον, ἑλο-
μῶνιον, ἢ ἡ ζηλωτάνα. Aliæ Glossæ Græcobarb. Jatri-
cæ MSS. Ζηλομῶνιον, ζηζάνα, καὶ ἑλαιῖον.

ΖΗΟΥΝ, pro ζῆλῶ, βούλῶν, *Visere*. Vide infra
ζῆον.

ΖΗΡΥΝΘΙΟΝ, in Lexico MS. ex Schedis
Combesfij, στήλων exponitur.

ΖΗΤΩ, *Colleita que fit petendo*, ζήτησις. Hier-
on. German. p. 152. Ζητιάρης, *Mendicus*. Historia
MS. Belifarij :

Ὁ ἡδ' ὑπάρχης ἐπὶ τῆς ὡς ζῆτος καὶ ζητιάρης.

ΖΗΤΟΝΥΜΙΟΣ, *Qui Nymos quarit*, ἰπ-
νεψίγας, *Avatur*. Simocatta lib. 2. cap. 3. ἐπὶ τῶν καὶ
θεοδωρῶ, ὃν Σελῶνιμος ἐκάλεον Βυζαντίον, ὁ καὶ πῶν καὶ
Βυβαίων μαγιστῆρας διασκεας ἀρχῶν, &c.

ΖΙΒΥΝΗ. Vide in Ζηβών.

ΖΙΓΑΡ, Afis, *Bunium*, apud Interpol. Diof.
cap. 706.

ΖΙΓΓΙΠΗΛ, τὸ Ζιζίβητ, in Glossis Jatricis MSS.
ex Cod. Reg. 1237.

ΖΙΓΓΙΝ, *Visere*. Glossæ Græcobarb. ἰπὶ ἤβ' ἐξ
ἀλποτρίων βούλων, ἐς ἐκίνας ὅπῃ ζῆσον δὸν τὰ ζῆτα.
Rursum : ἀγλαριόλαδς ζῆσον δὸν τὰ ἀγλαριόματῶ. Vide
ζῆτον.

ΖΙΖΗ. Constantinus Afercretis MS. ὡς τὸ ἡμῶ-
μρον τὸ λαζώμενον ζῆζην. Videtur leg. ἐσόμενον, de quo
Diofcorides, Galenus, & alij. Vide Ζιζήν.

ΖΙΖΙΜΙΑ, *Acetaria*, ὄξυθαφα, Portio : Ζιζίμια,
Germano. J

ΖΙΖΟΥΛΑΝ. Alexander Trallianus lib. 7. c. 2.
τὸ δὸν τῆ Ἀλεξάνδρειας μωρον φασίολον, ἢ τὸ λαζώμενον
ζιζούλαν, ἢ ἑλιμον.

ΖΙΚΙΟΝ, Moschus in Limonar. cap. 203. καὶ ἀ-
χιγὴ λέγειν αὐτῶς, σφίρετὰ μω ζῆζια καὶ ζῆζίκον, καὶ
ἀνοζας, ἢ ζῆζω ἀπλῶν τὰ λῆμωρα, &c. *Capfulas* vertit
Interpres.

ΖΙΛΑΟΣ, Pifcis, qui ἡλῆς Græcis dicitur, de
quo Petr. Bellon. lib. 1. de Pifcibus pag. 250.

ΖΙΝΖΙΦΑ, pro ζιζίφα, *Serica*, vulgò nostris
Iunbe. Occurrit apud Myreperium scct. 5. num. 28. &
Agapium in Geoponico cap. 132.

Ζιζίφα, apud Symeon. Sethi de Facult. Cibor.
τὰ ζιζίφα σύμμετρα ἔστ' τῆ ὑπόστει καὶ τῆ θυρ-
μῆτι. Ζιζιζίφον, in Turco-Græcia Crusij, pagi-
nâ 218.

ΖΟΥΠΗΤ. Anonymus de Oxymelite p. 884. κούραλλον βρέσιν, κζ ζεπιπ, ιθαζχαρ, κζ άλλας αμμωνιακων, &c.

ΖΟΥΡΑ, Sordes. Glossæ Græcobarb. ἀδύλωτος, κούραρον, ὅπου δὲν ἔχει Σόλομαν, ἴτοι ζύρα. Ibidem: αση, ρίπθ, μελιμυ, σίρα.

ΖΟΥΡΑ, Chlamys. Lexicon MS. ex Schedis Combesij: ζυρας τας χλαμυδας λεγοσι τινες, η χλαμυδας αναποκαλυμμενας.

ΖΟΥΡΑ, Ούρα. Τίκθ, in Corona pretiofa & apud Portium. Demetrius Zenus in Batrachom. p. 379.

Και κεινη, πιστο δανειση, Φύλημα τ το δισου, Ζητα με κζ πιρούτερο ζερα να τ πλερίου.

Georgius Contares lib. 2. Hist. Athenar. οι πλάσιοι της ιδιαιτης μαρια χλαμυδας, τες επιπρωσ οχευόν κζ τα ιδιαιτους δθζ ζύρα.

Ζυραρι, Ζωραριθ, ηφουαριου, τοκισις, in eadem Corona pretiofa, & apud Portium.

ΖΟΥΡΑΟΣ, Vesanus, Amens, Fatuus, άφρον, μαροτ, ιώθης, &c. Ζυράδ α, Vesania, Amensia, Stultitia, άφρυσωη, μανια, άικια, &c. Ζυραυιδου, Ινφαντις, παραφρονη, G. Georgius Contares in Hist. Athenar. lib. 4. άπαυη γον εις τ άμικρας ζυραδακ ὅπου ικαμθ, δέν με φουηδ άλλη πλιον γαλειωδς ιδεη αυτη, ὅπου ιδιησος να άσραπτο ιναν πλαστανει, &c. Infra: τοιαυτα λωπιον ιργα κζ άλλα παρρωμια κέμεινον οι ζυραδ κζ ανήθης άδφρωτοι. Vide Fr. Richardum in Scuto fidei part. 1. p. 6.

ΖΟΥΡΠΑ, Avis species. Constantinus Afcretis in Viatico MS. lib. 1. c. 16. παρωμια πιδικθ η ζύρακ.

ΖΟΥΦΑ, Hysopus, ὄ ύσοςθ, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Occurrit apud AQuarium de Medicam. Composít. pag. 18. Edit. Lat. Matth. Silvaticus: Zuffe, Suffe, Arab. Zuffore, est planta habens folia similia ruta, & Υσoppo rasab humida. Tabes sicca. Steph. Zufa.

ΖΟΥΦΗΡΙΑ. Joannes Euchaitorum Metropolitan. p. 73. de Christo in die Resurrectionis:

Εξάβας ἄδ αμ παδθμζ ζουφριας, Εδθην ασθιθων οίμων εις ποδον.

Ubi Matthæus Buffius emendat ζουφριας, ut Limbus intelligatur, quasi ὅρος ζέφου, Limbus inferni.

ΖΟΥΦΙΟΝ, Animalculum, ζωφιον. Scholiaztes Aristophanis ad Nubes: τινις η λιγυον, ὅτι ζέφον εστι ζουφιον, καθαρο ομιον. Codinus de Offic. cap. 6. n. 32. ἔχνη η ζυ ποτο ιδιον κζ η ζέφου, δει λατ τι ζέφου ιδη, η άλλη τι αδει το ιματιον τ βασιλιου, &c. Ita Editio Junij, ubi alia ζέφου praefert.

Ζουφορια. Belluarum multiudo. Gregorius Theolog. in Epist. ad S. Basilium, inter Epist. ejusdem Basilij 23. ἰν ὡδ ζ ου τ Πόνθου θαυμασάμμαι, κζ τ Πιστῶν ζουφοριας, κζ τ φυγις αζιαν μωνυ.

ΖΟΧΑΔΕΣ, Testiculi, διδρυμοι, Ζυράδες. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 99. de Cappari: φθίβης πας εκυλινκας, ιασφινος τ ζυράδες, αυθιαισος το σπέρμα. c. 104. βλαπιει τας ρυματικας ὅπου βουζων, κζ εις τ ζοχάδες. Et cap. 105. de Cere: άνοιγει τας ζοχάδες, κζ παρακινει εις πλω πορῶνας. Adde cap. 131.

ΖΟΧΗΝ. Vide in ζερχο.

ΖΟΧΙΟΝ, quidpiam fungosum, ut Spongia. Eustathius ad Iliad. ζ. τὸ δ' ἔστι λογίως, ὄμφον, ὅποιον τι κζ ὀσθῶθ, κζ τὰ ιδιαιτικα λεγομῶνα ζοχια.

ΖΟΧΟΣ. Glossæ Jatricæ MSS. Cod. Reg. 1047. Κυμασις, η λερωδη ζερχο. Eadem fortè herba quam ζοχῶν vocat Moschion de Morbis Mulierum c. 156. Vide Bellon. lib. 1. Obs. cap. 18.

ΖΟΧΟΣ, Remissio, Inefficax. Eustathius ad Iliad. ζ. λιγζ σιολος ο ραθυμωθ, κζ ια ανεργη κζ οι άπαρτηθιτες ημυλειαν τ ζερωδ, φσαι τοιποτ ἴδ' τ ὡς εκάτοι μθ φσαι ζοφον, κζ ὡ άλλος χυδ αινς ζοχον.

ΖΥΓΑΡΑ, Zulfaria, Truisina, Bilanz, Statera, τρυ-

τάση, ζυγος, πλάστηζ. Corona pretiofa: Ζυγαρία, Lanx, Ζυγός, Rursum: Ζυγαρία, Libra, Ζυγός. Synaxarium Maximi Cythar. 25. Jan. κζ αυτ τ άθον ικαμπαίνε με πλω ζυραρον.

Ζυγαριζην, ζυμῶζην, Truinatæ, Librare, Pendere. σαθριζην, ζυλοσίον. Ζυγαριασθ, Libripens, ζυδισατις, σαθμῶχθ. Concilium Constantinopolit. III. A. c. 11. p. 889. ubi quidam Hæretici recenserunt: κζ ὁ δὲ ζυγαριθ ανισασιθ, qui Libripens antea extiterat.

ΖΥΓΗΗ, Pars, Copula. Constantinus de Adm. Imp. c. 50. Exit, ταυτα προσοικνη εις τας τιωαρακοια λιτρας, κζ ερχελαριαις ζυγῶν μιαις ικαμθῶσαν λιτρας δεικα. Infra: κζ η πλω ζυγῶν τὰ σχοδρομια.

ΖΥΓΗΡΑ Α. Synaxarium Maximi Cythar. 3. Decemb. in S. Theodulo: περχοσι τα παρχη ζυγητας ὡς πλωχθ, ζυγῶζελοια τας ιωαν εις ζυγαρη πλω ἄνυζῶν της.

ΖΥΓΙΟΝ, Truisina, Trilium, apud Moschopolum.

ΖΥΓΟΚΕΦΑΛΟΝ, Collatio seu Triduum, pro modo seu numero juramenti & capium, ut est in l. ult. Cod. de Immunit. necn. cetera. Novella 17. Justiniani, c. 8. ανακαοτις η τας δημοσιος ασθῶραρος, ἴτοι τῶς άπαιτατας, εν τ ιδιαις αυτῶν άπογραϋ φαμερα ποιοι άπαντα, ιθ εις αυτας διδῶσαν. τότε ποθε ηθ ζυδουζαζων, η ινυον, η ινυαζιων, η πῶτα δέπειθ αν αυτα κζ χριζαν κολιον, κζ αυτῶν τῶν αυτα, κζ ποιον ανωρον άπαρτηθ. Vide Cujac. ad l. 3. Cod. ut necini liceat in Coempt. lib. 10. & Gloss. med. Lat. in Ingeaticum.

ΖΥΓΙΟΝ, Bilanz: unde Θανατη ζυγῶ. Eustathius Iliad. ζ. ἰσθῶν η ζυ ως εκ τ αυτῶν ταλάηον κζ η καθο μιλωμενη γλωσσα τ θανατ κινδυνῶν, εις τα τ θανατη ζυῶ λιγζ.

ΖΥΓΟΠΛΑΣΤΗΣ, apud Suidam in V. Basilian. Falsus libripens, qui πλασθ ζυγοις, hoc est Lancibus adulterinis in librando utitur, ut loquitur idem Suidas in voce φηλυροκίθ, ubi Codinus in Orig. Constantinop. n. 44. habet θαντιος ζυγοις, Lancibus imparibus, quibus opponuntur ἰσοι ζυγοι. Hos Ζουκωρας vocat Clemens lib. 4. Constit. Apostol. cap. 6.

ΖΥΓΟΣ, seu Ζυγός τ Ευαγγέλιον, Inghum Evangelij: ita nempe vocant Græci ritum illum, quo eorum qui consecrantur, seu χειροτόνηθ Episcopi, Evangelium capiti imponitur: quo aperto, ex prima pagina inspectione ac primorum verborum lectione, conjectantur, quales ij in administratione futuri essent. Pachymeres lib. 8. c. 15. ὡς δ' ὀ Χαρακαλθ Νικομηδ ἰας τ ζυγον τ ευαγγελιον ἰτθην, κζ ηδθ τ θῶν θυαδζ ζερωμον ημῶν, (φίρεσι ηδζ αν τῶταν ἰπὶ τοῖς τελεμῶμοις οι πελοισις, κεν κῶ ανακαια η κπισημωσις) τῶ εις κῶσαν άποσημαον εσ το ιερω ευαγγηλιου ενοφανηθῶν το δει λῶ, τῶ διαβῶλο κζ αἰγῶνις αυτῶ. Pauld supra σημῶνα σωθῆς vocat, quod Latini ævi inferioris Scriptores Prognosticum. Sgropulus in Histor. Concilij Florentini lect. 12. c. 4. αθ ὀ ἰσθῶλο Πατριαρχει αυτῶς ὀ Κυζιου, ὅτε πρῶτθ εχρησῶσσοι ματρεπολιτῶν, ὀ Χιροῶνθ κζ ἴτακ δῶ, ἄρῶθ ὀ ζυγοις, Τυρῶς τυρῶν ἰαν ἰδῶηθ, αμφοῖτεροι ἰμπερῶηθ. Vide Balfamon ad Can. 12. Concilij Ancyrani, & Gloss. med. Lat. in VV. Prognosticum, & Sories Sanctorum.

ΖΥΓΟΣΤΑΤΑΙ, Ponderatores, Libripentes, apud Justinian in Edict. 11. Extat in Basil. lib. 56. tit. 5. αει Ζυγασαθῶ τας εκεμωμῶς άποδοχεμῶν. Vide eorundem Scholiafem ad lib. 13. pag. 80. & lib. 3. tit. 1. c. 15.

Ζυγοσαιοι, Librariani in Gloss. Vett. Sic appellabatur munus ejus qui Alexandria admetiendo frumentum præterat. Vide JC.

ΖΥΓΡΟΣ, pro δύρρθ, Humidus, Uiginosus. Ζύγρα, ἔσθ, apud Eustathium in Iliad. β.

ΖΥΖΥΘΙΑ. Agapius Mon in Geoponico c. 50. η ζυζυθιακῶ πριν τ χειμῶνις φολιουθ. Vide ζετρεθα.

ΖΥΜΑΡΙΟΝ, Ζυμαριον, Fermentum, Ζύμα. Lexicon MS. ad Schedographiam:

Ζύμην ἢ Ζυμάριον, τὸ ζῦ ψιδὸν τὸ γραφί.
 Joannes Jattolephista MS. ἔτα αἰμαῖται τα μὲν ὄξειον
 καὶ ῥοδίαρον, καὶ ποίνην αὐτὰ ζυμάριον μὴ πολλὰ
 σκληρὰ. Orneosophium pag. 235. ἀλειψὼν ζυμάριον μὲν
 ἢ προσηρῶμεν. Agapius in Geoponico, cap. 235. ἰσὺν
 μὴ ζυμάριον σιδῆρα ἵμερα Mathaeus Silvaticus
 Z: *Zimaria, Viride, in erugo eris.* Glossæ Chy-
 cae MSS. Ζυμάριον, ἔτα θῆον.

ΖΥΜΗ σημαίνει συν ἀιδήν χυρῶσιον, ἔστιν κίβη
 αἰθῆ. Ita Glossæ Chymicae MSS.

ΖΥΧΙΔΕΣ, Ζυχίδες, Monachi Turcici. Laonice
 lib. 7. pag. 186. Edit. Reg. πῶ μὲν ἢν ἀρχαῖ
 ἀποδεδιχόμενοι, μὲν Ζυχίδων, ἢ παρ' αὐτῶν Ναζαριανῶν,
 καὶ Σετιδίων, καὶ ἢ τὸ ἄμω ὄρων πολλὰ διέτριβον.
 Ubi Cod. Reg. habet Ζυχίδων. & lib. 8. pag. 208. καὶ
 Ζυχίδες δὴ ἐς τὸ στρατοῦσα πεινήσι, ὑπεριμνησθῶν
 πῶν νομομαθῶν ἐσθῆν ἐπὶ τῆ τελευτῇ διέξεν, &c.
 Agit Leunclavius in Pand. Turc. num. 171. de va-
 riis ordinibus Religiosorum apud Turcos, sed horum
 non meminit, ut nec Menavinus. Ac idem Leun-
 clavius in Onomastico ad Hist. Turc. *Isic, Turcis*
ait esse Monachum aut Eremitem five Solitarium,
& Laonico genus hoc Turcicorum Monachorum
Zichides appellari.

ΖΩΑΓΡΕΪΟΝ, *Sports species, ἔδω σπιρίδω,*
 in Lexico MS. ex Schedis Combesfij.

ΖΩΒΟΤΑΝΟΝ, τὸ λῶβρον, in Glossis Jatricis
 MSS. ex Cod. Reg. 190. *Elleborus.*

ΖΩΓΡΑΦΟΠΟΥΛΟΝ, *Penicillus Piclorius.*
 Glossæ Græcobarb. ἀλοπῆθρον, γραφῶν, ζωγραφοπύ-
 λον, ἢ τὸ πῶν ὀτῶ ζωγραφῶν.

ΖΩΔΙΟΝ, *Stigillum, Signum,* in Glossis Gr.
 Lat. *Stigma theaniv.* Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1679.
 ἔξωτον, ἀγαλμα, εἶδωλον, ζῶδιον, ἀειμας. Glossæ alie
 MSS. ζῶδιον, τὸ μικρὸν ζῶδιον. Lexicon MS. Cyrilli:
 Δικηλον, ζωποπωμα ὄμαιον ἀειμας ζῶδιον. Ubi fortè le-
 gendum, ἀειμα, ζῶδιον. Macarius Homil. 16. οἱ γδ
 θῆλοισι σκίην κατασκαλεῖσαι, καὶ ἐσφράγη ζῶδια, πρῶτον
 κροσσῶσι, καὶ ὅταν ἐλθῶσι καὶ ὁμοιωτῆσαι ἐκείνη. Epiph-
 anius in Hæresi Pharisæorum: τὰ μαθαιῖος νομι-
 ζόμενα εἰς ἀριθμὸν σφισχίων τοῖς πιστοπροφήταις, ἃ ζῶ-
 δια καλεῖσθαι. Zacharias lib. 2. Dialog. cap. 9. ζῶδιον
 ζωκίον vocat in Lemmate, quod in textu εἰδῶλον
 dicitur. Leontius Episcopus Neapoleos Cypri in
 Apolog. pro Christianis: πῶς τιμῶ καὶ προσκυμῶ
 τοῖς Μαρτυραῖς καὶ ἀποστόλοις, τοῖς σωτηριῶσι καὶ ἀπο-
 λιστάσις τὰ λῆθια ζῶδια; Epistola Hadriani I. Pap. ad
 Constantinum & Ireneum Impm. in Synodo VII Aët.
 1. ἄλλο γάρ ἔστιν εἶκόν, καὶ ἄλλο ἀγαλμα, ταῖσι ζῶδιον.
 Joannes Antiochenus in Archæologia: τὸ ἐν Τροίᾳ
 Παλλάδιον ζῶδιον λέγ μικρὸν ἴσα πινῶ φιλοσόφου καλα-
 σκευασθῆν. Ita passim alij, Theophanes an. 16. Ana-
 stasij, Symeon Logotheta in Leone Armenio num.
 9. Anonymus post eundem Theophanem pag. 433.
 Anonymus Combesfianus in Porphyrog. num. 15.
 Concilium Nicænum II. pag. 236. ult. Edit. Basi-
 lica lib. 44. tit. 15. Achmes Onirocrit. cap. 258.
 Codinus in Orig. Constantinopol. num. 36. 65. 70.
 113. 125. &c.

Hinc Zodiaco nomen inditum in 12. sectiones di-
 viso, quas vulgus ζῶδια, seu signa vocat, inquit
 Nicetas lib. 1. Thefauri Orthod. fidei cap. 15. Ζωο-
 φῶν κίβητος, Gregorio Nysseno dicitur. Scholiastes
 Oppiani lib. 3. Halieut. v. 48. ἄστρον ἢ τὸ ἐκ πολλῶν
 ἀστῶν, ὄσ' ὀ ταῦσ', καὶ ἑτερὰ, ἃ καὶ ζῶδια καλεῖται τοῖς Ἀστρο-
 νομικοῖς λέγεται. Scholiastes Homeri Il. δ. τὸ ἢ ἄστρον ἐκ
 πολλῶν σωστῆσαν ἀστῶν, ζῶδιον ἐν, ὃ καὶ ἀστροβήματα
 καλεῖται. Theodorus Episcopus Tarfenis: εἰδὰ τι γδ
 τὰ ζῶδια οἰκῆς ἢ πλοσσοῦν καλοῦσιν; Ballamon in vet-
 sibus præfixis Nocomanoni Photij.

ὡς δύο καὶ δέκα ἢ Ζυροσφαιρας ἂν ἀστῆρας,
 ζῶδια τοῖς καλοῦσιν ἀμύμονις πρῶσοφῶν.

ζῶδιον. Synodus VII. Aët. 6. καὶ ζῶδια, καὶ αἰσχροῦ
 καὶ διαβολικῆς μεθοδίας ἔγρημα πῶν ἄγιον ἐκείων
 θῆσιν ἐνδιαβαλλόμεναι. Leo Grammaticus in Michaele
 Theophili F. pag. 458. ἐπιμύειν εἰς τὸ ἄγιον Μάϊμονα
 ἀφελόμενοι τὰ ἐκείνη χαλκὰ ζῶδια. Idem in Basilio
 p. 470. ἐπιπῶ τὸ τότε καὶ ἢ σφαιρα ἢ ζῶδιον ἢ φόρον.
 Codinus in Orig. Constantinopol. num. 18. ἐν ζῶδιον ἢ
 ὑπερρεχ. Sed legendum ἐν ζῶδιον. Joannes Tzetzes
 Chil. 1. cap. 29. de vctibus Antisthenis:

ἢν οὖν ἀλεργῆς πιντερεθῆ κακτοκρημῶν
 ἔχον μὲ ζῶδια, καὶ θῆας, καὶ Περσικὰ ἔ σῶσα.

ζῶδικός, *Bellinicus, Θεσιδῶν. Ζωδικουσίον, Bestia-
 litas.*

Ἐν ζῶδιον, quiddid *Historias figuris expr: effas*
 continebat, vocat non femel Codinus in Orig. Con-
 stantinopol. num. 51. ἐποία ἢ καὶ τὸ κίονα ἐκείων ἰσο-
 ρίας ἐν ζῶδιον ἐκ αὐτῶ ἐν ζῶδιον, καὶ γραμματικὰ Ρωμαῖοις τὰ
 ἰσχροῦ σημαίνοντα. Idem num. 68. ἐκείνη ἢ ἐν ζῶδιον
 ἰσχροῦ ἰσχροῦσθαι εἰς τοῖς δύο κίονας ὁ δ' ἄμ καὶ ἢ ἔνα.
 Rurfum num. 77. συσπῆματῶ ἢ ἰσχροῦ μῆθον ἢ φόρον
 ἐν ζῶδιον ἐπὶ κίονα, ἐν εἰς δὴ κίονα ἢ ἐν ἰσχροῖς τὰ μῆθ-
 οῦσα ἠμῶσθαι ἐν τῇ πόλει. Idem num. 94. τοῖς ἢ κί-
 ονας τοῖς δέκα, τοῖς ἐν ζῶδιον ζωκίον ἰσχροῦ ὄσα
 Θεοαγαλο-
 νικῆς εἰς ἢ κίονα. Ed. fortè respiciebant Iconoclaste
 dum imagines ἐν ζῶδιον & εἰδῶλα appellabant. Syno-
 dus VII. Oecumenica Aët. 6. διαβάλλοις καὶ ὄρεσις
 κακῶς διέχρησθαι τὰς εἰκονικὰς ἀναζωγραφήσιν πῶν ἀγί-
 ων ἢ θεῶ ἐκκαλεῖσθαι, αἰσχροῦ τὰ καὶ εἰδῶλα, καὶ ἐν ζῶδιον ταῦ-
 τας ἀποκαλοῦσιν.

ΖΩΔΟΝΑΡΑ, σμίλασθαι, λῶδοθῶμεν, in Lexico
 MS. Nicomede Jattolephista, *Taxus, arbor.*

ΖΩΗΤΖΑ, *Yiva, ζωή.* Anonymus de Nuptiis
 Thefei:

Γιὰ ταῦτῶ σὺ παρακαλῶ ἀνακρήθῆ πῶν ἔχεις,
 ἔμῃνα πῶν ζωητῶ κα μὲ κῆνο τὸ ζωηθῆ.

Vide *Symeon. Logoth.* in Leone Philopho n. 25.

ΖΩΚΑΡΟΣ, *Herbæ species.* Zofimus Panopoli-
 ta de Rotundandis Margaritis: ἀρῶνιον πῶν λῶκοῦ ζω-
 μῶ βῆσαις ἢ ἰπλοιομένους ζωκάρου. Alibi: μὲν ταῦτα
 λαθῶν ζωκάρου, ἔμβασθαι ἐν τριβλίῳ κισσοῦ.

ΖΩΜΑΡΪΤΙΟΝ, *Ptophetis, Veragium nigrum,*
 Interpol. Diofcor. cap. 733.

ΖΩΜΟΣ βραχίον, in Glossis Chymicis MSS. ἔτα
 καλακάσθῆ, ἢ χαλκακῶσθῶ οἰκονομησῶ καὶ πῶν τῆρην.

ΖΩΝ ἌΡΗ, *Cingulum.* Portius: ζῶνα, ζωνάει,
 ζῶσρα, *Zona, ζώνη.* Anonymus de Locis Hierofol.
 num. 1. ἢ ἢ ἄλλα πρῶλλα ἵνα συκασμένη μὲν μολίβδω,
 καὶ ἰσῶθων ἐδῶμῆθον μὲν σκελῆν ζωκίονα κίον τὰ ζωνάριον ἢ
 τοῖσιν. ζωκίον μοx appellat. Perperam scriptum ζων-
 τάεια, idem ζωνάεια, apud Constantinum in Tacticis
 pag. 15. Idem Constantinus in Basil. num. 83. Edit.
 Combesfij: καὶ ἢ πολυεσθῆ ἢ ταῦτας περιπετυσθῶν
 ἰσῶθων ζωνάει.

ζωνάει, *Cincticulus, Fasciola.*

ΖΩΝΕΙΝ, *Cingere, ζωνῶν.*

ΖΩΝΗ, *Regio, Palladius* in Vita S. Chrysofotomi

pag. 194. εἰς ἔξωτον ὑπερρεχον ἀπὸ σφαιραρον, ἐν ἢ Βαρβαρ-
 καις ζῶνακ ἴσα ἡμῶν ἐσθῆν καὶ πῶν σφαιραρον.
 Ζῶνη, *Zona pellica Monachosca:* qualis verò
 illa fuerit, sic indicat Basilius in Epist. ad Mona-
 chum Iapsum, σάκκω ἢ πρῶσθῶ τὸ σῶμα ἐν διακρίσθῶν,
 καὶ ζῶνη σκληρὰ πῶν ὄσθῶν ἐν περιεσθῶν, καβριεῶσις
 τὰ ὄσα ἐν ἐσθῆσιν. Et Epist. 1. τὸ μῆτρο ζῶμα μῆτα
 ἀνῶ ἢ λαζῶν, ζωκαῖθῆς γδ, μῆτα ζῶνιον, ὡς ἐν δια-
 κρίσῶ ἢ χλῶνα, βλακῶν γάρ. Gregorius Nazianzenus
 Orat. 12. ubi de Monachorum vctibus: ζῶνη τῶ
 ἀκόσμου κερμῆ, μικρὸν τι ἢ χλῶν ἢ ἀσῶσῆσθαι, καὶ

Codic. Canon. Eccl. Afric. Can. So. Justinian. Nov. 5. 123. &c. Concil. Nicænum II. Can. 14. & in fessl. 2. Harmenopol lib. 1. tit. 44. lib. 3. tit. 3. §. 12. Occurrit passim.

Ἡγυμνία, Dignitas Abbatis, apud Theosterictum in S. Niceta Confess. n. 18. 24. Ἡγυμνία, apud Balsamon ad Can. VII. Synodi, in Jure Græco-Rom. pag. 138. in Constitut. Alexij Commeni, in Typico S. Sabæ pag. 57. v. apud Balsam. ad Can. 3. Apostol. &c.

Ἡγυμνιστεν, *Abbatem agere*, in Typico MS. Monasterij Deiparæ ἡ κηραελλυμίνος, passim.

Ἡγυμνιον, in Martyrio SS. XX. Martyrum Sabaitarum num. 3. 43. 47. 51.

Ἡγυμνιάρχης, *Hospitalarius*, qui peregrinos in Monasterium admittit: Ifidorus Pelusiotæ lib. 1. Epist. 150. ὁ πλὴν μοναζῶν φιλοξενίαν πεποιθὸς ἀρχιεπ. Adde Epist. 392. Ἐπειδὴ δὲ Dorotheo Doctr. 11. pag. mihi 815. Martyr. SS. XX. Patrum Sabaitarum num. 33. ἢ ἐν Ἡγυμνιάρχην, ἦτοι ἢ ἐν Ἰσοδοχῶν τετραγυμνιον ἢ ἐν τῷ Ἡγυμνίον καλλιστόλιον ἔστιν.

ἩΓΟΥΜΕΝΗ, Ἡγυμνιστὰ, *Monasterij puellatum præfata*, in Nov. Justiniani cap. 1. Nov. 133. cap. 5. &c. Habetur Epistola S. Maximi to. 2. pag. 255. πρὸς Ἡγυμνίον, ἀπὸ ἀσκητρίδος Ἐλεῦθεος ἡ μόνης, καὶ μέλανος ἀσκήσεως. Stephanus Sachlees in Natar. MSS.

Ἡμπύτην ἢ ἐκδοθεσ σιμά με σὺν γυμνίον.

Historia Apollonij Tyrij:

Κ' ἰδραμῶν ὁ δὶδασκαλῶν, κ' ἰβρη πλὴν Ἡγυμνίον.

Infra:

Κ' ἄχι πρὸς πλὴν γυμνιστὰ, ἢ πλὴν Ἰσοδοχῆ τις.

Vide Photij Epist. 245.

Ἡγυμνιῶν, *Plebanus*, in Corona pretiosa, *Plebanus*, Ital. *Curio*.

Ἡγυμνίος & Ἐξάρχης appellabant etiam Hæretici suos Sacerdotes, qui eorum baptisinata celebrabant, vide lib. 1. Basilic. §. 30.

Καθηγυμνιῶν, idem qui Ἡγυμνιῶν, *Præfatus Monasterij*. Apud Nilum Monach. lib. 3. Epist. 241. inscribitur Ἀφηνίῳ Καθηγυμνίῳ. Καθηγυμνιστὰ ἢ μοναζῶν τῶν, lib. 3. Epist. 108. Καθηγυμνιῶν ἢ ὄλιμον μοναστηρίον, apud Codin. de Off. Pal. cap. 20. num. 16. Vita S. Nilij Junioris pag. 47. ὑπὲρβαλε ἢ καλῶς ἔξεσθε ἢ αὐτὸ αὐτοῦ ποιμίνα ἢ καθηγυμνίον. Constantinus in Basilio num. 9. Edit. Combefij: ὄναρ πῶς ἢ μόνης Καθηγυμνίον ὁ μάρτυς διωμῆς ἐφίσησθ. Mox: Ἡγυμνιῶν nudè appellatur, Anna Comnena lib. 13. p. 415. ὁ ὠλαθῆσθῃ καθηγυμνιῶν ἢ ἐν Λαζιβαρδία σέβασμαίος μόνης ἢ ἀγίῳ Ἀδρίῳ. Laudatur ab Allatio ἱερέμιον εἰς τινὰ Νικαίαν Μοναζῶν Ἡγυμνιον Καθηγυμνιῶν ἢ ἐν Ὀλύμπῳ μόνης. Scribit Goarus ad Seylitzem p. 58. Ἡγυμνίος dici quosvis Monasteriorum Præfectos: Καθηγυμνίος, qui simul factis Ordinibus initiati sunt: προηγυμνίος denique, qui Expræfcti. Sed hæc quoad Καθηγυμνίος aliquo vate indigent. Vide S. Maximum in Epist. πρὸς ἡ δούτατον πρᾶβύτην ἢ Ἡγυμνιον pag. 343. & in alia πρὸς Κόνστα πρᾶβύτην καὶ ἱερέμιον, pag. 357. Symeonem Thessalonice de factis Ordinat. cap. 13. initio: & supra in Καθηγυμνίῳ.

Προηγυμνιῶν, Monachus qui antea Præfctus cum esset, sive Hegumenus & Abbas, deposita Dignitate aliorum se dominationi ac ditioni submittit. Ita Allatius in Creyghontum p. 101. At pag. 386. eandem vocem apud Anonymum Scriptorum de Azymis contra Latinos, Abbatem nudè interpretatur.

Ἡ ΔΕΜΨΑ, Prophetis, Coniza, apud Interpol. Diofcorid. cap. 541.

Ἡ ΔΙΚΤΟΝ. Vide ἰδραμῶν.

Ἡ ΔΥΡΑΒΔΟΝ, Helychion, *κινάμυμον*, quòd ferat virgas suavissimi odoris.

Ἡ ΕΡΑΝΕΟΣ, *Color ætrius*, quomodo ἀερῶν ἡρώμα dicunt Græcis: unde ἀερῶν ἰώσπις, ἀερῶν ἰώσπις, Polluci lib. 4. 18. *Ætrina ovæ*, Tertulliano. Glossæ Jatricæ M S S. ex Codic. Reg. 190. Βίνθον, τὸ ἡρώμα ἱεράνον, *Veneium*. Orncosophium pag. 255. ἔπιθι Φολὰ, καὶ πόλι μῶν κίττα, πότε ἢ ἱεράνα. Joannes Cantacuzenus lib. 3. Hist. cap. 36. de Patr. Constantinopol. καὶ ἐπὶ Ἰσοδοχῶν ἱεράνον χρωμῆλι ἰχθῆτο. Ignatij Patr. Antiocheni Tomus contra Ildorum Patr. Constantinopol. sic clauditur: ἄχι ἢ δὲ γραμματῶν ἱεράνον ἢ Πατριάρχης χερὸς τὸ Μῆλι Νομῆλις, ἰδραμῶν. Ἰγυμνιστῶ ἰλεῶ Θῆε Πατριάρχης Θεοφιλοῦς μετὰ ἄλλοις κληρῶν καὶ πᾶσις ἱεράθλις. Codinus de Offic. cap. 3. n. 16. καὶ καλῶν ἱεράνα, num. 17. τὰ Ἰσοδοχῆλι αὐτὴ ἱεράνα, ἰχθῆλι αὐτῶν συρμῆλις εἰς αἴρα κόνιν. Occurrit in eo capite pluries, ut & cap. 19. num. 2. cap. 20. num. 4. cap. 21. num. 3. 4. Ubi Goarus tradit ἱεράνα colorem non tam esse cæruleum, quàm inter cæruleum & viridem medium, qualis est quem nostri *Verd de mer*, alij Thalassium vocant: cui fententiæ videtur favere locus mox laudandus, ubi de ratione vitreadi vasculum. At quod ἱεράνα in calceis vocat Codinus, Georgius Acropolita in Chron. cap. 72. & Gregoras lib. 4. initio *κυανῶν* vocant. Nec ablutid Montanerius in Chronico Catalonico cap. 212. ubi Rogerio Cæsari pileum & vestes cæruleas adscribit, ut eadem dignitati tibialia & calceamenta ἱεράνα Codinus cap. 3. num. 23. e el *Cesar porta capel blan*, & *toies ses robes blanes ab fres d'or estres*. Χρῆσιμῶν, *anæus simul ac casius color*, apud eundem Codinum cap. 4. n. 28. 36. 66.

Γερανῶν, *Γερανῶν*, eadem notione. Portius: *Γερανῶν, Casius, Cyanæus, Venæus color*, *Κυανῶν, γλαυκῶν, μπλάβθ*. Turchinus, Hieronymus Germano. Nicetas in Andronico lib. 2. num. 6. ἐν γερανῶν βασιφί φορέντι ῥῶζον σχῆζον μῆζι, καὶ ἢ ζονάτον. Idem in Alexio lib. 1. num. 10. ἱεράγισσον πᾶθῃ ἢ βαρβαρον αὶ κατόνα πᾶσα, καὶ τὰ χροῦθῶν ῥῶζα καίσερθ, τὰ μὲ ἢ γερανῶν ἡρώματων σσημασίμα. Αὐτορ δε Oxymelit. sub fin. πρὸς τὸ γαῖσῶσι σκινῶ. Πρώμα καὶ ἢ καλοτῆρῃ, καὶ ἀγίρῃ ἰχθαρκῆς, καὶ λυκῶσις ἀναφῃ, καὶ ἢ γυμνῶν.

Γεραβῶ, *Color caruleus* exponitur in Turco-Græcia Crusij pag. 188.

Ἡ ΘΙΚΟΠΡΟΣΚΟΠΤΑΙ, Hæretici, οἱ ἐν τῇ ἰακῇ, ἦνν πρᾶκλιῆ, προκῆπτοίσις, cum Ethices seu Disciplinæ moralis quædam laudanda respuant, alia damnanda scelerant. Αὐτορ de Initio Hærefcon num. 96.

Ἡ ΘΟΣ, *Modus, Ratio*. Gallis, *Maniere*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Δυρῆμῶν με ἢ κλαβῆν, καὶ με θλημῶν ἦθῶ. Eod. lib.

Εχῶντῃ παίτῃ τῆρσον τὸ ἦθῶ πρὸς ἐκείνακ. Rurfum:

Σκληρὰ ἢ ὀσκηθῆκε μὲ ἀγυμνίον ἦθῶ.

Ibidem:

Εγυμνισσῶν ὀτιάρχῶν κισπομαζῶν ἦθῶ, Τυχῆνι νᾶνι ἦθῶ αὐτοῖ, & ἀλθῶς τὸ βλέπῶν, Ἐκ τάρμαλα τὰ ἰκλῶμαρῶ, τὸ ἦθῶ τ' ἀδρῶμῆν.

Lib. 3:

Ἐκα με ἦθῶ ταπανῶ, καὶ ὡς πλωζῶ σρατίωτις, Ἡ ΘΟΥΣΑ, *Cicenia*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 661.

Ἡ ΚΙΓΟΝΟΣ ἴσως, Prophetis, *Sampfuchus*, apud Interpol. Diofcor. c. 452.

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

Ἡ ΛΑΚΑΤΗ, Machina bellica verfatilis: sic dicitur G g 3

στα forte, quod ἡλακάτις seu *Colis* speciem refertet. Hero in περιβολ. οἱ ἡ μηχανηστικῶν σφῆ τὰς μηχανασὰς κινῶσα ἔργα, οἱ ἡ τεταρσίας μηχαναστικὰς, ἢ τὰς λειοδρίας ἡλακάτας, καὶ χαρομαζζαα. Usurpatur etiam pro sagitta.

Ἡλακάτιον, idem quod ἡλακάτιον, de qua voce, suprâ. Leo in Tactico, cap. 5. ἡ ἰτίρας ἀμάξιας ἔχουσας τὰς ῥαλλήτας, μαζζαζαζα, ἡλακάτις ἐκατήγηρον σφῆσιμια, τὸ ῥαλλήτας ἡματίρας, &c.

ἩΛΑΡΙΟΝ, *Clavus*, ἢ ῥ. Constantinus in Tactico, pag. 11. τριβύλια δσοιδίμια μὲν σφικκομάταν. οἱ ἡλαρια δσοιδίμια, καὶ περπαῖιν.

Ἡ ΛΕΚΤΡΟΝ in Glossis Chymicis MSS. ἤνι τὸ τίλον ζήριν.

Ἡ ΔΙΑΚΟΝ, *Solarium*, Glossæ Basilic. Ὁλάριον, ἡλακόν. Eustathius in Iliad, ξ. ἡνι περικαλία λέγει ἢ Πειλάμ σῆκον ζιστάς αἰθῶσας τετυλίμιν, ἢ το λιθίνου ἴπαιστρος σῆσας ἀθῶσας ἡλίον, καθῆλλοι τῶσμο κ. ἀοιθῶσι, ἡνι τῆ θημῶσι ἐ γλάσῃ περιποτιθῆ τὸ ἡλακῶ. Leo Imp. in Nov. 113. τὰ ἡ σφῆ ἢ ἴπαιστρον, καὶ ἡ σφῆσι ἐπὶ προσελίωιν σφατηρίον, ἢ καὶ σφῆσι μίλιον ἢ ἴπαιστρον δσοιδίμια ἴπνωσι, καὶ τὸ ἴπνωσιμια ἐκ ῥ ἡλίον εἰσῆσι, ἡλακῶ προσαρορῶσιμια. Michaël Attaliates in Synopri tit. 33. ἡνι ἡ ζῆσιμ τὸ λαγῶσιμ ἡλακόν ποτῆ τικ. Apud Theodor. Hermopolitem, ἡ ζῆσιμ ἡνι ἡλακόν. Concil. Constantinopolit. III. Ad. 15. p. 995. καὶ σφῆσι μιν εἰς τὸ ἡλακόν, &c. Adde Achmetem cap. 147. 262. & Continuatorem Theopanis lib. 3. num. 4. præterea nostram Constantinopolim Christ. lib. 1. f. c. 24. num. 3.

Ἡλαςῆριον, eadem notione, in Gloss. S. Bened. cap. de Habitatione, & in Gloss. Gr. Lat.

Ἡ ΔΙΖΙΣ, ἡλίςικ, *Squama que ex are Cyprio*, seu ex clavus areis decutiunt, quasi ἡλίςικ. Neophytus Monachus: ἡλίςικ, ἢ αὐτῆ καὶ ἡλίςικ λέγει, ἢ ἐκ ῥ κῶσρα λιπίς ῥ χαλῶ.

Ἡ ΔΙΚΙΑ, τὸ μῦκῶ, *Disticha*, in Gloss. Gr. Lat. *Magnitudine corporis*, quomodo aiatem adificiorum dixit L. Domus D. de Legat. 1. ut notavit Cujacius lib. 7. Observ. cap. 3. Eusebius lib. 4. de Vita Constantiniana: εὐματῶν ῥ ἡλίςικ τὸ πλῆιον ἡπυρβαλῶσιμια μῆτι. & alio loco, μέσρον ἀνδρός ἡλίςικ. Zacharias lib. 3. Dialog. cap. 25. ἡνι παρ αὐτῶ ἀπαισῶσιμ, ἀνάσα, καὶ κρατήσας τὸν χῆρα αὐτῶ, ταύτων ἐ τῆ ἡλίςικ αὐτῶ παραύτα ἀνῶσιμ. Ubi Gregorius M. & tam in *statim sumit protinus evexis*. Nicetas in Manuê lib. 5. num. 8. ex Cod. Barb. τὸν ἡλίςικ ἕβηον. In Andronico: ὁ γράρας καὶ τὸν ἡλίςικ ἡλακῶ. Rursum: ἀτάσιμια ἀλόγμ φορῶν, καὶ τὰ περιστότερα ῥ μελιῶν ἀνάρμια ἔχον σφῆσι τὸν ἡλίςικ ῥ σφῆσιμ, γλισσιμικῶν, &c. In Alexio lib. 2. τὸν ἡλίςικ σφῆσιμια. Jo. Chrysostom. Homil. εἰς ἡξορίαν ῥ ἀδάμ, &c. καβαπερ γῶ δὲ ζῆσιμ μῆσιμ μωρῶν ἐκονῶσι, ἢ τῆ δι' ἡφῶσιμ, ἢ τῆ σφῆσιμ ἡλῶσιμ, ἢ τῆ σφῆσιμ ἡλῶσιμ, &c. Narratio de Imagine Deiparæ à S. Luca pictæ, quam *Βυμάσια* appellabant, de eadem Deipara: τὸν ἡλίςικ ῥ μέσιμ μέσιμ μικρὰ ἔχουσας, &c. Emmanuêl Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ τὰ μαλία ζῆσιμια, ἢ τὰ ῥ ἡλίςικ τῶν.

Alibi:
Ἡ ἡλίςικ ῥ σφῆσιμ, καὶ περπατῆ περβαλῶσι.
Occurrit apud Matthæum, cap. 6. Theophan. in Mauricio an. 9. ejus Continuat. lib. 4. num. 42. & alios passim.

Εὐλίς, *Præclare ac præstantis stature*. S. Joannes Damascenus in Synodica ad Theophil. Imp. pag. 114. de Christo: εὐλίςικ, σὺδῶσῃμ, ἡφῶσιμ, &c. Vide Gaminum ad Theodorum Prodromum de Amorigibus Rhodantes cap. 12.

Ἡ ΔΙΟΠΑΤΟΣ, *Radians, Pulcher*, Damafce-

nus Studita Hom. 17. de S. Theodoro Stratelata: ὁ ἡ βασιλέως ἀπικρῆθ, Χαίρας καὶ οὐ σφῆσιμ ἡλίςικ καὶ ἡφῶσιμ.

Ἡ ΔΙΟ ΣΤΑΣΙΟΝ, *Solfstium*, in Gloss. Gr. Latin.

Ἡ ΔΙΟ ΤΡΟ ΠΙΤΑΙ, Hæretici, qui herbas Heliotropia quibus, quæ Solis radios comitantur, assunt vi quâdam Divinâ esse præditas, operante in ipsis ejusmodi conversiones, ideoque eas venerantur. Auctor de Inventionis Hæreticon n. 89.

Ἡ ΔΙΟΥ ΔΙΣΚΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἕστι ἡφῶσιμ δσοιδίμια.

Ἡ ΔΙΟΥ ΤΡΟΣ, *Ammoniacum*, apud Interpol. Dioscor. c. 504.

Ἡ ΔΙΟΥ ΧΟΡΤΑ, *Heliotropium*. Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 18.

Ἡ ΛΟΣ ἄνι, *Cuspis* seu ferrum Lanceæ quo Christi latus perforatum, quod diu asseratum Constantinopoli tradunt Scriptores. Anna Comnena lib. 8. Alexiad. Extr. πῆσῃ τῶσι ὁ Γαβρὰς, ἢ εἰσελθὼν ἀναλαμῆσιμ λαζαρίως ῥ ἄνι ἡνι. εἰς ῥ τικ ῥ προκαλαζέσιμ τῶ ἀντοκράτορι τὸν Βυλλῶν, ῥ ρομαίσιμ εἰσελθὼν, ἕσι, εἰς ἡδ ἢ ὁ Γαβρὰς, καὶ ὁ ἡλῶσιμ ἡ κῆσιμ αὐτῶ. Et Boemundus apud eandem Annam lib. 13. p. 415. καὶ τὸν ἡλῶν. ἐ τὸν λαγῶν ἡνι ῥ ἐισάσιμια ῥ δσοιδίμια τὸν ζῆσιμ πῆσιμ. Ubi per λαγῶν, ipsum ferrum lanceæ intelligit: nam ipsa lancea Constantinopoli ea tempestate non erat. At lib. 11. pag. 326. ἡλῶσιμ capitur pro ipsa lancea, ubi agit de lancea Dominica, quam Antiochia Perus quidam Clericus, cognomento Bartholomæus, S. Andrea revelante invenit, cùm nostri Urbem hanc obtinente in prima nostrorum Hierosolymitana expeditione. Georgius Coreyrcnsis in tract. de Communione, de Francis post captam Constantinopolim: καὶ ἐ τὸ σφῆσιμια ῥ μεγῶν παλαιῶν ληροκῶσιμ σφῆσιμια τῶ οἱς τὰ ἄμια ἀπῆσιμ, ἡνι τὰ τῆμα ζῆσιμ, ὁ ἀκῶσιμ σφῆσιμ, τὰ ῥ εὐτῆ σφῆσιμια, ὁ ἡλῶσιμ, ἢ σφῆσιμια, ἀμια ἢ ἡμῆσιμ ὑψῆσιμ ἀνῶσιμ ἡδισάσιμια, &c. Joannes de Mandevila in Itinerario, & la hanste de la lance (de N. S.) à l'Empereur d'Alemagne, mais le fer est à Paris, & mesmes l'Empereur de Constantinople dist qu'il a le fer de la lance, le f'ay ven, & est plus larges assez que celui de Paris. Vide que de Lance Dominica obfervamus in Notis ad Alexiadem.

Ἡ ΛΥ ΤΡΟΣ, pro Ἐρμῶσιμ. Anonymus MS. de Amoribus Lybiftri & Rhodannes:

Ἡ ζῆσιμια δσοιδίμια ῥ σφῆσιμια ἡλῶσιμ, τικ μῆσιμ ἐ σφῆσιμ ἡσπῆσιμ εἰσῆσιμ ὁ περπῆσιμ.

Ἡ ΛΥΣΤΕΦΑΝΟΣ, *Almu*. Interpolat. Dioscorid. c. 121.

Ἡ ΛΩΤΑΡΙΟΝ, *Palladius* in Hist. Lausaca cap. 86. κῆσιμ δσοιδίμια ῥ ἐκκῆσιμια, σφῆσιμια τὸν πῆσιμια ῥ ἡλῶσιμ, ἢ τῆ χῆσιμ ὡσας, ἡλῶσιμ. Ubi Interpres, *cum persisset clavus Ecclesie, ferra cruce signata, manu tridens eam aperuit*. Sed manu hic intelligit per σφῆσιμια, faciè expressam ferro imaginem, ex qua prodit circulus ferreus, quo apprehenso fores clauduntur: vice cuius pῆσιμια, interdum & læpe etiamnum *Clavus major*, seu ἡλῶσιμ affigi solet, unde forte uterque ἡλῶσιμια nomine donatus fuerit.

Ἡ ΜΑΝΤΩΡΙΟΝ, pro *σμαθῆσιμ*, *Dotus melanaria*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 930. ἡμαθῆσιμ, τικ ἢ ἀφῆσιμια. Alia Glossæ MSS. ἡμαθῆσιμ, τικ ἢ ἀφῆσιμια καλῶσιμ, ἐ τὸ κῆσιμ τὸ νόσιμια. Σφῆσιμια ἡδμε πεν verbis: ἀφῆσιμια, ἐ τὸ κῆσιμ τὸ νόσιμια, ὁ τὸν ἡμαθῆσιμ καλῶσιμ. Ita etiam Glossæ Græcobarbaræ.

Θαλίη, Mensura aliqua, apud Aegyptios, ex foliis palmeis confecta. Arophthegmata Patrum in Actenio num. 17. ποσάτα ἴση ἰμενη μεθ' ἡμῶν, ἡ μόνον Θαλίη σίτη ὑποκόρησεν αὐτῶν ἤ ἰσηυῖτ, &c.

ΘΑΛΠΕΙΝ, *Fovere*, ἢ potius *Favere alicui*. Vox JC. Græcor. Glossæ Basilic. Θαλπίη, ἢ σὺλχορησίη ἢ ἰλιθθρία ἀνασταπῆναυα κῶσῃ ἤ ἀρροῖθ. Rursum: Θαλπίη, ἢ γυν βοθησίη, καὶ συνημενοσίη. Harmenopolus lib.1. tit.2. §.66. Θαλπίη μάλλον εἰ ἀνακόρησεν, ἢ πῆρ εἰ ἀνάροσῆσεν ἢ γυν βοθησίη ἢ συνημενοσίη. Adde §.67. & tit.18. §.12.13.

ΘΑΜΑΣΜΑ, *Miraculum*, Θαύμα, Θαύμασμα. Corona pretiosa: Θαύμασμα, *Mirum*, Θαύμα. Anonymus de Nuptiis Thefici:

Κατοφθρία παύροφα, ἄγρια ἢ πολέμυ, Μεγάλα πύτε Θαύμασμα πῆας νατὰ ἰθλίση.

ΘΑΜΠΩΝΕΙΝ, *Fuscare*, *Oculos perstringere*, τὰς ὄψεις ἀμβλυθεῖν, αἰμαρῶν. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ Θαύμασμα τὰ μάτια μὴ δότὸ πὲ ἢ κλάψι. Stephanus Sachles in Narrationib. MSS.

Νάχον ἀνάβλημμα καλὸν, ἢ ἴλιον ναθευθεῖσεν, Νά μὴδὸν ἰθαμπώνησεν, ναζήρημῶν τὸ ποῖσι ἰνασ.

ΘΑΝΑΤΙΚΟΝ, *Mortalitas*, *Sirages*: præfctum *Pestis*, λοιμῆ, ut est in Corona pretiosa. Vita S.Theodori Archimandrite Syceorum: ἰβήμητο Θαυανίκον ἐκ ἢ βουθῶθ ἐν πῶ χωροῖ ἐκάνη. Theophanes an.34. Justiniani: ἴλιον ἢ καὶ Θαυανὶ ἐν μέγα ἐν τῇ Κολαίᾳ, &c. Ita an.15. ejusdem Imp. an.6. Phocæ, an.4. Constantini filij Heraclij, an.16. Pogonati, an.2. Afrimati, an.10.16. Leonis Iauri. Cedrenus an.31. Justiniani, &c. Nicephori Xanthopuli Synaxarium in Troidio, ὅτι εἰ πῆδὸς εἰ κρημῶσι πνευπῆσιοντα, ἢ πύρι, ἢ Θαλάσσην, καὶ τοῖς λοιμοῖσιν Θαυανίκοι ἐλεβερίμῶν. Occurrit passim in Chronico Veneto-Byzantino, præterea apud Joan. Mofchum in Limon. cap.131. Zachariam in Dialog. S.Gregorij M. lib.4. cap.28.37.40. in Martyrio SS. XX. Patrum Sabaitarum, num.72. apud Sguropulum in Hist. Concilij Florent. sect.6. cap.3. sect.7. cap.14. &c.

Θανατικός, *Pesilentialis*. Θανατοῦσεν, *Peste laborare*.

ΘΑΝΑΤΩΝΕΙΝ, *Occidere*, *Interficere*, ἢ θανάτων, φονεύειν. Glossæ Græcobarb. φονεύῃ, καὶ φονεύῃ, ἢ σὺβώνησεν, καὶ Θαυανίσησεν. Anonymus de Nuptiis Thefici:

Συζητῶται θανάτων, καὶ σὺτότων ἢ ὄνας.

ΘΑΝΗ, *Mors*, Θανάση. Laudatur à Lambecio lib.8. Comment. de Bibl. Cæsarea, ἀθῆροικ κῶσι ἢ Θαῆσ ἢ Ἀβραάμ, ὅτε ἀπίσταν κῶσῃ ὁ θεὸς ἢ ἀβήρον αὐτῶ, καὶ ἴρησ αὐτῶ συμμῆκῶς εἰς τὰ ἰπυρῆνα. Habetur in Bibl. Colbertea sub titulo, *Testamentum Abraæ*. Anonymus de Bellis: Francon. in Morea:

Ὅσιν γῶ μῶ πῶ Θαυανὶ ἐκάνη ἢ παρῶς τῷ Εἴησεν καὶ ἰβήθῖον ἢ Ἀθλιών ὁ ὄνας.

ΘΑΡΑΠΑΜΟΣ, *Curatio*, *Medela*, Glossæ Græcobarb. Θεραπείαν, ἢ Θεραπεία, ἢ γίαισθῆμα, ἢ Θαραπαμῶν.

ΘΑΡΟΣ, Θάρῶθ, *Fiducia*, *Fidentia*, *Spes*, *Audacia*, *Spas*, εὐτολμία. Anonymus de Nuptiis Thefici lib.3.

Ἡ πύχη μὴ ἢ βαριόμνηρ σκενέως ἔχου θάρῶθ. Historia Apollonij Tyrij:

Αὐτὸς ὅπῃ τὰ γροικῆσεν, ἔχε μὴ ὄνα θάρῶθ.

Historia Politica: καὶ ἰδῶκεν αὐτῶ ἀδῶσα, καὶ ἴρησ, καὶ θάρῶθ λίγησ καὶ διαλίγησῃ, φῶβῃ χωρῆ. Vide in Στραμαρῆσῃ.

Θαράτῃ, Θάρῆστικῶθ. *Confidenter*, *Fidenter*, *Tharaluc*. Anonymus de Nuptiis Thefici lib.3.

Στὸ περὶβῶν θάρῆτῃ σὺβῆνα μωρηῆσ. Θάρῆσ, *Confidere*, *Θαίρησ*. Idem Anonymus lib.5.

Ἄν πῶσιν γῶ τὸ ἐν ἑπῶθ, ἰσῶν θάρῶ σῶσινα. Θάρῆτῃ, *Fidens*. Idem Anonymus de Nuptiis Thefici lib.4.

Τῶσ πῶ τῶμα θάρῆτῃ μὴ πῶ βοθησίαν σῶ πῶ κῆρ Ἐμῶλια βῆσιπῆλα τὰ μὴ σιρῆθῶ πῶσῃ.

Θάρῆτῃ, *Fidenter*. ΘΑΡῆΤΕΙΝ, *Arbitrari*, *Putare*, *Assumere*, ἢ ἑθῶσι, Ἰσοπαλιεῖν.

ΘΑΥΤΕΙΝ, *Tumulare*, *Sepelire*, *Θαπτεῖν*, ἐνταφιάζειν.

ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΑΤΟΣ, *Speñabilis*, *Præstantissimus*, titulus vulgò attributus Senciantibus, Tribunis, Notariis, Magistris, Judicibus, &c. in Concil. Ephesino, Calchedon. apud S. Basilium Epist. 353. in Martyrio S. Acacij num.19. & S. Iliodori num.2. &c. Sed & Comitibus & Præfctis Prætorio, apud eundem Basilium Epist. 250. 267. Marcum Diacon. Gazemfen in Vita S.Porphyrj, &c. Photius in Epistola ad Archiepiscopum & Metropolitan Aquilicæ, a Combesio editâ, Θαυμασιώτατον compellat. Synodicon adversus tragædiam Irenæi cap.50. *Qui me vocavit ad Constantinopolim, jam in Ianus est Mirandissimus Tribunus Aristoteles*. Ita Ep.55. &c. Sed & extremâ Græciâ, Ἐνὶ Principem, ex Gente Gatafelia Genuesi, Θαυμασιώτατον compellabat Patr. Constantinopolit. ut est in salutat. Epistolæ Pontif. pag. 415.416. Hinc Θαυμασιώτης, *Speñabilis*. Idem Concil. Calched. Act. 10. de Tribuno & Notario Prætorianorum: ἰδῶσι πῶ σπῆδῖον ἢ σπῆ Θαυμασιώτησ, &c. Epistola Alexandri Episcopi in personam Magistris, in Synodico adversus tragædiam Irenæi cap. 127. *Epistolam mihi reddebat Admirabilis tua Antiocheni, quam suscepi propter aliquas Ecclesiasticas quæstiones*. Ita cap.15. 127. & alibi.

ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ, *Iris*, *Flos notus*. Interpolator Diofctodis lib.1. cap.1. εἰ ἢ ἰεσ, εἰ ἢ θαυπῆσ, εἰ ἢ ἠρῆσ, εἰ ἢ καθῆσιον, εἰ ἢ θαυμασιῶσ, Ρωμαῖσ, ἰαδῆσ μαρῆα, &c. Occurrit etiam in Glossis Botanici MSS. Θαυμάσῃσ, ἴρησ. Vide Ruellium lib.1. cap.20. p.73.

ΘΕΑΝΔΡΙΚΗ εἰκὼν, *Imago Christi*. Baanes Præpositus, in Concilio VIII. Act. 7. ad Photium: εἰ πῶ εἰκὼνα ἢ θῆσ βασιλίωσ τῶ ἀτῆμαζε, πῶσ πῶ θῆσδρῆκῆσ εἰκὼνα ἢ θεὸ ἡμῶν — τολμῆσ ἀτῆμαζον. Θεωδῆρῆ μῆρῶθ. apud Theophanem pag. 216. 254. ubi Miscella lib.18. vertit *Dei figuram vtilem*. Θεωδῆρῆ εἰκὼν, apud Codin. in Orig. Constantinopol. num.68. Interpret Græc. Concilij Lateran. pag.186. Θεωδῆρῆ ἴρησ. Ubi Lat. *Deivivis vox*. Anonymus in Paraphrasi Oraculor. Leonis pag.277. ἀτῆνατῃ ἢ σελῆσ αὐτῶ, ἰδῶμῃ Θεωδῆρῆσ θῆσδρῆκῆσ. Utuntur Anonymus in Vita S. Theophanis Confess. num.9. & in Passione SS. XLII. Martyr. num.4. & alij. H ἢ χεσῶθ θῆσδρῆκῆσ πῶσ ἡμῶσ ἰπῆδῆμα, apud Nicetam Paphlag. in S. Chrystoff. Θεωδῆρῆ ἐσπῆρῆσ, in Concil. VI. Oecumen. Act. 2. Θεωδῆρῆκα μωσῆσῆκα, apud Simocatum lib.1. Hist. cap.10. Vide Suiceri Thesaurum Ecclesiast.

ΘΕΑΤΡΟΚΥΝΗΓΙΟΝ. Vide in Κυνηγοῖ.

ΘΕΑΦΗ. Vide in Τεύρη.

ΘΕΓΓΑΘ, παραμῆθ, in Lexico MS. *Continuò, flatus*.

ΘΕΓΓΟΝ λῶκῶν, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ἰδῆρῆρῶθ παρῆσῃ μῶ λῶκῶ σὺβῆμῆμαθ.

Θεῶν λῶκῶν, ἔστιν χημῆστῆσθ λῶθ ἀμῆστῆσ.

ἡθλοῦ παῖται θεματίου. Laudatur in Indice MS. Librorum Palatii, Ἐστραβὸν φιλοσόφου Ἀλεξανδρείας ἐν τῇ ἡμέρᾳ Ἡρακλείου, ὃς εἰς Ἰλλυρίων πρῶτος διασπασθεὶς ἄκακος δαίμασι τῇ κατὰ τὸ πᾶν Μωσαϊκῆν συστασίμῳ θεματίου, ἃ προσηύτοτοτα ἐμπροσθεν ἡρώου, ἀπὸ αὐτῶν διασπασθεὶς.

Θεματίου, *Statua magico ritu consecrata*. Codicum in Orig. Constantinopol. num. 35. ἐν τῇ 1αῷ τῷ ἀρχὴν μεταλαμπρύνει Πρωκτίου, ἐν τῇ Χαλκῶν, ἑστὴν ἰσχυρῶς ἐπιπέσει τῆς, ἐν τῇ Ἱερῶν, Ὁ μὲν ἀδελφὸς θεματίου, τῷ βρώγῳ παραδεδωκένον. Ita usurpatur Θεμα apud Eustachium in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 55. ubi de statua Veneris: ὅτι ἦν Ἱερῶν ἐν αὐτῷ μωσαϊκῆς τὸ Θεμα τῷ ἀκαθάρτου Ἀερόντιος, &c.

Θεματίου, eadem notione. Cedrenus an. 12. Heraclij: ἐν τῇ 18. ἐστὶ — Ἱερῶν θεματίου τῷ Σαρακλῶν πᾶσι Στιφῶν Ἀλεξανδρείας, &c.

Θεματίου, *Funera prænuntiata ex astris*. Constantin. Porph. de Adm. Imp. cap. 16. ἐκ τῷ κανόνος ἐν ἰεματίου Στήθεος ὁ Μαθηματικός ἀπὸ τῷ Σαρακλῶν Ἱερῶν. Vetus Scheda à Seldeno edita lib. 3. de Jure Gentium cap. 20. ἰεματίου τῷ Κωνσταντίνου πόλις πᾶσι Θεολογίας Ἀερόντιος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῷ Ἰκαρίου αὐτῷ, &c. Eadem habet Cedrenus pag. 284. Vide eundem Cedrenum an. 20. Heraclij & Constantinopolim Christ. lib. 1. pag. 36.

Θεμα, Jurisconsulti, *Causa*. Scholiastes Basilic. tom. 1. ἀποβῆλον λίγων ἐν πελάγῳ Θεμασι, &c.

ΘΕΜΕΛΙΟΣ, pro Θεματίου. Moschopolus: Θεμῆλον ἃ, ὃ ἐν Θεμῆλιος λίγων πᾶσι τοῖς κοινῆς, ἀρσενικῆς.

ΘΕΜΨΩ, *Bunium*, apud Interpolat. Dioscorid. post c. 330. ἑστὶν, c. 706.

ΘΕΞΙΜΟΣ, *Aristolochia*, Gallis, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 411. Τενχίνος, apud Apul. cap. 19.

ΘΕΒΡΩΤΙΟΝ, *Sempervivum minus*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 672.

ΘΕΟΓΕΝΕΣΙΟΝ, τὸ βάπτισμα, in Glossis MS. quo scilicet quis Deo nascitur, vel renascitur: παρὰ λυθραία.

ΘΕΟΓΡΑΦΟΙ ΠΛΑΚΑΣ, Tabulae à Deo conscriptae, Moisaicae scilicet, *Decealogus*. Vita M S S. S. Pauli Lattenfis: ὅσα γὰρ τῆς πλάκας εἰσι θεουργοί. Occurrit praeterea apud Balsamonem in Epist. de Jejunii num. 7. & ad Nomocanonem Photij tit. 1. cap. 9.

ΘΕΟΔΟΧΟΣ, Epitheton attributum à Græcis S. Symeoni, ob susceptum Christum in Templo, in Novella Manuclis Comneni de Feriis. Laudatur praeterea Symeonis Humilis ἐκείνου εἰς τῷ Θεοδῶρον Συμῶν.

ΘΕΟΚΛΗΤΟΙ, dicuntur in Lexico MS. ex Cod. Reg. 1708. & in Lexico Cyrilli MS. οἱ ἀειτικοὶ, ἃς παραμυθῶν τῶν ἐαυτῷ διδασκαλίαν τοῖς ἑσπέροι δόξασιν, ἃς καὶ οὐκατάπλοι τῷ οἴνῳ τῷ ἰδίῳ. seu potius ut est apud S. Paulum in 2. ad Corinth. οἱ καταλιπότες τῷ λόγον τῷ Θεῷ. S. Ignatij Epist. Interpolata ad Magnesianos: num. 9. μέγιστον εὐσεβείας ἔχοντες, πλὴν τῷ δυνάμει αὐτῷ ἠρηθῆναι οἱ χριστιανοὶ τῷ λόγον κατηλιπότες, καὶ τῷ Ἰσῶν παλῶντες. S. Gregorius Nazianzenus Orat. in S. Athanasium: καθαρίαι τῷ τῷ ἱερῷ τῷ Θεοκαπλῶν καὶ χριστιανῶν, ἵνα καὶ τῶν τῷ Χριστῷ μιμησθῶν. Nicetas in Alexio Man. F. n. 15. οἱ τῷ θρασυτέρῳ τῷ δικασίῳ, καὶ ἰσχυροτέρῳ εὐδοκίᾳ, ἃ τῷ πνευματικῷ ἀρρηθῆναι οἴκῳ, καὶ οἱ φιλόσοφοι τῷ ἐκ τῷ σμῶν, καὶ Θεοκαπλῶν, &c. Symeon Thesalonicensis de Græcorum Ordinat. cap. 12. τὰ τῷ ἑσπέροι καὶ τῷ διακόνῳ ἐσπέρου ἑσπέροι τῷ τῷ τῷ τῷ, καὶ ἰσχυροτέρῳ αὐτοῖς, καὶ τῷ ἰσχυρῷ εἰς τὸ ἱερῷ ἀνεργῶντες σὺ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τῷ Θεοκαπλῶν

ἐσπέρου τῷ ἰσχυρῷ, ὃ τῷ ἑσπέροι καὶ τῷ, &c. Perperam editum Θεοκαπλῶν, quod non advertit Morinus.

ΘΕΟΚΑΤΑΓΝΙΣΤΑΙ, qui & βλάσφημοι, Hæretici qui nonnulla verba & facta Dei, ipsique consecratarum personarum, nec non Sacrarum Scripturarum reprehendebant. Ita Auctor de Initio Hæresicon num. 92.

ΘΕΟΛΟΓΙΑ, apud Græcos Patres, interdum minus latè patet, quàm apud Latinos, ut obse v. Jac. Billius in Scholiis ad Orat. 7. Gregorij Nazianz. Nam apud Latinos Theologia operam dare dicuntur, qui in Sacrarum Litterarum studio versantur, quum quidem Θεολογίαν vocat S. Hieronymus: apud Græcos autem Θεολογῶν dicuntur, qui Divinitatis doctrinam sermone vel scripto prosequuntur. Ita idem S. Gregorius Orations, in quibus ex professo de Patris & Filij & Spiritus Sancti Divinitate verba facit, de Theologia inscripsit. Sic etiam S. Basilii in Hexaem. Θεολογίας δόγμα vocat doctrinam de duabus Trinitatis Personis. In Nomocanone Photij titulus primus est ἀπὸ Θεολογίας καὶ ἀπὸ πίστεως. Sed & Θεολογῶν, nihil aliud sonat quam ἑσπέρῳ λόγον καὶ ἑσπέροι, ut in Epist. ejusdem Basilij 61. περὶ Θεολογίας, ἢ Θεολογῶν οἱ ἑσπέροι. Vide Henticum Valesium ad Eusebij Hist. Eccl. lib. 1. cap. 1. lib. 10. c. 3. & de Laudib. Constant. c. 10.

ΘΕΟΛΟΓΟΙ, dicti κατὰ Ἱεροζὼλ. S. Joannes Evangelista, & S. Gregorius Nazianzenus. Gregorius in Vita ejusdem S. Gregorij, μόνον τῶν μὲν τῷ ἑσπέροι ἑσπέροι ἰσχυροτέρῳ Θεολογῶν ἀναφανῆσαι observat. Georgius Syncellus in Chron. pag. 3. & Zonatas in Juliano: ὁ μέγας ἐν Θεολογίᾳ Ἱεροζὼλ. Balsamon in Versibus præfixis Nomocanoni Photij:

Ἐσπέρῳ δ' ὅτιοι κρυπτοὶ Ἱεροζὼλ δὴν, Νυσταῖον ὁ πρῶτος, καὶ ὃς ἀνὰ πάσαν γλῶσσαν Λάμψε Θεολογῶν, διδασκαλίαι τε Θεῶν.

Tarasius Patr. Constantinopol. in Epist. ad Sacerdotes Antiochiæ & Alexandriae in Act. 3. Concilij Nicæni II. καὶ τῶν τῷ Θεολογίας ἐπὶ τῶν Ἱεροζὼλ.

Idem Epitheton attributum Symeoni S. Mamantis Hegumeno, quem ob multa Theologica & Alceitica scripta τῶν Θεολογῶν vocarunt, ad differentiam Gregorij Nazianzeni. Vixit is circa an. 1050. ut observat Demetrius Cydonius adversus Palamam, initio, & Allatius in Diatriba de Symeonibus. Quem quidem Symeonem cum Symeone Metaphraste perperam confundit Josephus Methonenfis Episc. adversus libellum Marci Ephesij pag. 706. Συμῶν ἃ ὁ ἵστος Θεολογῶν, ὃ ἐν κλεισθῶν καλυμῶν, &c. Sed & Mosem Θεολογῶν vocat Eusebius lib. 4. de Præparat. Evangel. pag. 98. Edit. Rob. Stephani, ἑστὶν τῷ πρῶτῳ καὶ ἑσπέροι Μωσῶν πρῶτῳ τῷ πᾶσι, &c.

ΘΕΟΜΗΝΙΑ, *Vitis major*, apud Scholiam Basilic. ad lib. 20. pag. 468. ἢ πᾶσι μὲν τῷ Ρωμαίων λογοδῶν *Vitis Major*, πᾶσι τῷ Ἑλλῶν Θεομηνία.

ΘΕΟΜΗΤΩΡ, *Deipara*, Epitheton B. Mariz Virginis. Θεομητωρ παρθένος, apud Gregor. Nyssenum de Occursu Dom. πανάντος Θεομητωρ, apud Pachymerem in Dionysij Hierarch. & al.

Θεομηνιακαὶ ἰσχυρῶν, *Festa S. Mariae Dei matris*. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij pag. 1. ἀσπέρου ἐσπέρου καὶ τῷ ἑσπέρου τῷ δεσπότηκῶν ἰσχυρῶν, καὶ Θεομηνιακῶν. Adde pag. 6. Vide Eorpῆ.

ΘΕΟΝΙΣΙΝ, Propetis, *Arimetis*, apud Apul. c. 10.

ΘΕΟΠΑΣΧΙΤΑΙ, *Patripassiani*, Hæretici, qui τὸ τῷ Θεοῦ τῷ μονοθῆου προσάβουον τὸ πάθος, ut

est apud Theodorum lib. 5. Hist. Eccl. cap. 3. ei ἢ ἀλμυραν ἢ θαλασσιος καθήκον αἰών, apud Damalcenum in Synodica ad Theophilum Imp. p. 119. *Deopassiana Hæresis*, in Synodico adversus Tragediam Irenæi cap. 147. 201. De iis Hæreticis agunt, Iliodorus Pelusiota lib. 1. Epist. 102. Synodus Nicæna II. Act. 5. Theophanes an. 7. Leonis M. an. 10. Justiniani, Cedenus cod. an. Harmenopolus de scētis, Euthymius Zigabenus part. 2. Panoplia tit. 17. Anonymus de Hæresi Jacobitarum pag. 263. Georgius Hamartolus MS. in Copronymo, Niceph. Call. lib. 18. cap. 45. Georgius Metchota contra Mamiūlem Cretenl. pag. 966. &c. Vide præterea Henric. Valefium ad lib. 5. Theodoriti cap. 3. & Gloss. med. Lat. in *Patrïpassiani*.

ΘΕΟΠΝΟΗ, Zoroastri, *Rosmarinum*, apud Apuleium c. 79.

ΘΕΟΠΤΗΣ, Moysi Epitheton. Germanus Patr. Constantinopolit. in Mythogog. ὁ πρὸ θεοπτικῆς ἐκείνου Μαϊωῆ. Michaël Glycas part. 1. Annal. πρὸ θεοπτῆ πατριάρχου Μωυῆ, λέγουσι, &c. Ita etiam apud Photium in Laudatione novæ Ecclesiæ. Ὁ θεοπτικῶσι δὲ ἐκείνῳ Μαϊωῆ, apud Balsamonem in Epist. de Jejuniiis num. 7. Occurrit non semel apud Græcos Scriptores.

ΘΕΟΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ, Titulus datus Episcopis, Archimandritis, &c. in Concilio Calchedon. Act. 1. pag. 105. 109. ubi vetus Interpres, *Religiosissimus*, vertit. Hinc Θεοσεβία Pietas, titulus compellatorius, in Epistolis S. Basilij, Synesij 67. &c.

ΘΕΟΣΩΣΤΟΣ, Epitheton quod fere semper Urbibus & Civitatibus adscribitur Libri Ecclesiastici Græcorum, cum de eorum Præsulibus agunt. Vide Eucholog. Goari pag. 305. 310. &c.

ΘΕΟΤΟΚΟΣ, Deipara tum primū distinctis verbis appellata à Leone I. Pap. Ephremius Patr. Antiochenus apud Photium Cod. 228. καὶ ὅτι σπῆν ἦ ἐν ἀγίῳ λίαν ἰδιῶς ἄπαν αὐτοῖς λέγειν, ὡς μὲν περ οὗ ἐστὶ ἡ ἀγία θεοτόκος, τὸ πρὸ αὐτῆς πατρῶν ὄντι διασκεπτικῶς ἱμάσαι μὴ τὸτο φαρίων. Et Infra: σαφιστερον ἢ τὸ ἄλλων μὲν ταῦτα ἢ λέγειν σπῆν ἢ ὄντι λίαν ὁ Πάπας ἀπολαμβάνει ἐν γὰρ τῆ πρὸς τὸν βασιλεῦσιν ἡμεῶν αὐτοῖς ἔτος γραφῆ ἀναβιβάσεισθαι Νικηδροῦ, ὁ πῶς μακαρίου καὶ θεοτόκου Μαρίας υἱὸς τῆς οὐαίνης ἀνασπῆσθαι ἢ μόνον πιστίων ἢ ματρίαν. Synodicon adversus Tragediam Irenæi cap. 15. Scito tamen quia hoc à nobis scriptum à ipsos dictum est, et bene se habere, et ab ipsis, et à nobis est creditum Dei paricem et hominis Sanctam Virginem nominare, Dei paricem non ita, quasi ex ipsa Deum Verbum sumperis existens principium. Ubi nemo non videt legendum unicā voce *Deiparicem*, ut & cap. 85. Chronicon MS. Georgij Hamartoli in Leone M. τὸν ἀναχωρησασθῶν Πιτροῦ ὁ Κνωφὸς καὶ ἶσως Θεοφανίου ἐπιπέσων, ἔς ἐξ πρώτου, ἦγον ὁ Μαρίλημ ἰπεινόνον τὸ μύρον ἐν τῆ ἐκκλησίᾳ ἐπὶ πασίς καὶ λαῶ ἀγάξιως καὶ ἢ ἐπὶ τῆ ὕδρατον ἐν τοῖς Θεοφανίου ἐπιπέσων ἐν ἑστέρᾳ γίνεσαι, καὶ ἐν ἰαζῆ ἐξ ἢ θεοτόκου ἀνομαζον. Adde Nicetam Byzantium pro Concilio Calchedonensi, pag. 704. Alia apud alios vide, præsertim apud Allatium in Disfertat. de Liturgia S. Jacobi, Suicerum in Thefauro Ecclesiast. &c.

Θεοτόκου, nempe τροπαρίων, in honorem Deiparæ concinii tum ceptum post damnatam hæresim Nestorij: hæc notā θ. in libris Ecclesiasticis Græcorum notari solitum: quo scilicet quæternæ oðæ seu cantica conclusolentæ, Triodium Fer. 6. Hebdom. 1. Jejunior. λέγερθη καθόσματῶ σαμωρίμα τὸ ὑλοισχόν, καὶ θεοτόκου. Domin. 1. Hebd. Jejun. καὶ μὴ πῶς πτήρτων τῆ μελαινὴ πὰ πρόσμοια ἀπύ, καὶ θεοτόκου ὄμοιον

λέγειν ἢ κανόνες τὸ Θεοτοκίου. Feria 4. Hebd. 5. λέγουσθ καθόσματῶ σαμωρίμα τὸ ὑλοισχόν ὄσο, μὴ καὶ θεοτοκίαν. Typicum S. Sabæ cap. 2. τὸ ἰωβὴος, εἰς τὸ ἐξ υἱῶ, καὶ θεοτοκίαν. Marcus Hieromon. cap. 36. ἐρ τῶ ὄμαξ, τροπαρίων τῶ ἰερῶ, ὄμαξ, τῶ Βαίων, καὶ νῦν, τὰ θεοτοκίαν τῶ ὄρων, καθόμακιν τῶ ἰερῶ. Complura ejsmodi Θεοτοκίαν defcribitur in Anthologio pag. 287. & seqq. ut & in Euchologio, & in aliis libris Ecclesiasticis Græcorum.

Θεοτόκων, liber Θεοτοκία continens. Laudatur in Indice MS. Bibliothecæ Monasterij S. Trinitatis insulæ Chalces.

ΘΕΟΦΑΝΙΑ, Θεοφάνεια, sic appellatus Græcis dies Festus Baptismatis Christi, & sexto Januarij die celebratur, qui & ἐπιφάνεια, & dies sextono dicitur. Cedenus an. 23. Constantij, de Petro Cnaphæo Antiochiæ Episcopo: πρώτον τὸ μύρον ἐν τῆ ἐκκλησίᾳ ἰπεινόνον ἐπὶ πασίς τῶ λαῶ ἀγάξιως, καὶ πῶς ἐπὶ τῆ ὕδρατον ἐν τοῖς ἀγίοις Θεοφανίου ἐπιπέσων ἐν ἑστέρᾳ γίνεσαι. Vide Allatium de Hebdomad. Græcor. p. 1469. & Gloss. med. Lat. in *Epiphania*, ubi ratio nominis exponitur.

ΘΕΟΦΙΛΕΪΣ, Θεοφιλιῶν, compellati Episcopi passim in Aθιονibus Conclitorum, &c. Vide Goarum ad Euchologium pag. 144.

Θεοφιλία, Titulus compellatorius eorundem Præsulium, in Concilio Calchedon. Act. 1. pag. 251. ubi vetus Interpres, *Venerabilissimus* vertit. pag. verò 379. *Reverentia*. Observat Hoëschelius ad Vitam S. Antonij ab Athanasio scriptam, discrimen esse inter φιλοῦν (qui & διειλόν dicitur) & θεοφιλεῖς, ex Philone: illum τὸ ἀγαπῆσαι τὸ ἄλλῳ οὐαίν. Hunc ἀγαπῆσθαι πρὸς θεὸν appellari.

ΘΕΟΦΩΡΟΣ, *Vir Deo plenus*, Sanctitate conspicuus, apud Theodori. Serm. 10. Græcar. affect. de Isia Propheta. Id etiam Epitheton tributum à Græcis variis Sanctis, sed κατ' ἕξωχλῶν, S. Ignatio Martyri. Locos Aurtorum & rationem nomenclaturæ, pluribus descripsit Vir diffusus Joann. Bapt. Cotelerius in Notis ad Epist. ejusdem Ignatij pag. 442. Θεοφώρος ἡγιόστομος in Act 5 Concilij Constantinopol. sub Mena pag 221. Ita in Epistola Ludovici II. Imp. ad Basilium Imp. Constantinopol. *Deiferi Apostoli*. κὺελλῶ ὁ θεοφώρος ὁ ἀλεξανδρινῶν Ἀρκεπίσκοπος, apud Cyrillum Scythopol. in Vita MS. S. Sabæ cap. 56. Θεοφώρος etiam appellatur Patres qui Nicæno Concilio interfuerunt ab eodem Theodorito in Hist. Eccl. Vide præterea Henr. Valefium lib. 1. cap. 16. & Suicerum in Thefauro Ecclesiast.

ΘΕΟΧΑΡΙΤΩΤΟΣ, Deo acceptus, gratus, apud Theophanem an. 26. Copronymi.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ, *Pœnitentia Ecclesiastica*, quæ à Sacerdote in delicti expiationem & medelam imponitur. Apud Pachymerem lib. 3. cap. 19. orat Imperator Michaël Palæologus, τῶ δερμῶ τῶ ἰκτείνον ἀνομαζοῦ, καὶ μετῆγονόντι πῶς Θεραπεύσαν ἰταζων ἡν ἑκείνῶ ἐβλαῖ. Infra: Θεραπεύσαν πρῶτον προειτάτη. Rufinum Patriarcha ad Imperatorem, Θεραπεύσαν πεισι, καὶ δειξομαί. Ibidem ἀσπίστον Θεραπεύσαν.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΑΙ, *Diaconi*. Matthæus Blaftares cap. 4. τῶ γ. σκουήν. ἐν ἢ καὶ πῶτο τῶ ἐκκελύνας ταμάτων, τὸ τῶ ὑπερῶσθῶ ἔρημι, τῶ καὶ Θεραπέδῶν ὑλισμότων, καὶ ὑποδοκίονων, καὶ τῶ τῶ πῶτων τῶ λαίων πληρημάτες ὑφαιλάτων, παρ' ὕον τῶ τῶ Βιμῶμας ταπεινότερων.

ΘΕΡΑΠΙΔΗΝ, τὸ πίνωλην, in Glossis MSS. Neophyti.

ΘΕΡΙΟ, Therio. *Bellua, Fera, Coluber, Serpens, draco*. Θερισθῶν, Theriaca.

ΘΕΡΙΣΤΗΣ, Iulius mensis, Ἰούλιος, in Corona pretiosa: quo felicitatē congetunt. *Mensis messior.* Ἰούλιος, *Messis.* Constantinus Porph. καὶ τὰ ἄλλα αὐτῷ καθ' ἑαυτὸν.

ΘΕΙΣΑΔΕ, *Messores.* Glossæ Græcobarb. ἀμύλλοις, θειραδαί, θειραδαί.

ΘΕΡΜΑΡΙΟΝ, *Vas in quo teponitur aqua feruens.* Euchologium pag. 624. ἐπιπέθεται ὁ χρυσοκλαυθὸς ὀρεμάδιον, τὸ κοινὸν λεγόμενον θερμασίων. Θεμμάριον ἀγίων, pag. 832. 837.

ΘΕΡΜΗ, *Asinus.* Eleutherius de Significat. Eclips. ἠεροῖλον θέρμη, καὶ καλοσώμην κανίων. Etymologicum: in voce ἄλια, μετασφραγισθὴ καὶ παλαιῶτοιο θέρμη ἔχοντα. Item Febris, πυρετός, θερμολὴ θερμώπια, *Febriacula.* Πυρετός.

ΘΕΡΜΙΟΝ, *Morbis accipitris sic dictus.* Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieracofoph. c. 90. 51 παθὸς θέρμιον καίνουμαζομένων, ἐνδύει τῷ σωματικῷ καὶ τῷ χυμῷ τῷ ἱερικῷ γινώσκον.

ΘΕΡΜΟΒΡΟΧΟΣ, *Insector.* Fallo. Θερμοβρόχων καὶ βροχίων ἱερασία, apud Harmenopulum lib. 2. tit. 4. §. 29.

Θέρμιν, *Aqua calida,* quæ calici ad Sacrificium infunditur, aliàs ξέρον. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. τὸ ἕν ἕδωρ πύθωλον τὸ ἵερὸν ἐκ τῶ πλύνμας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, καὶ εἴς τὸν θύρον θέρμη, δὲ καὶ τῷ ξέρον τῷ ἁγίῳ πνίματι. Nomocanon Coelerianus, num. 130. ἱερὸς λειψυρῶν χωρὶς θέρμης, εἰ μὴ ἴαν τύχῃ ἐν δόξῃ τῷτο, καὶ βίαν, ἐπιμίμνη ἔχῃ χερσὶν γ' ἠμιανίας σ'. Adde n. 426. & Canon. 13. Nicephori Homologeta.

Θερμώτης, *Qui aquam calidam Sacerdoti porrgit ad Sacrificium.* Prothoprodromus contra Hegenumum, MS.

Ἐκείνῳ μὲν δαμάσιμος, καὶ οὐ Παρακλησιάρχης, Ἐκείνῳ ἡ Λοχαγείας, οὐ ἡ ἡσθε Θερμώτης.

Vide ξέρον, Λιθίασειον. Θέρμιν ἕδωρ κρυμὸν σμωρητιμῶν, *Aqua calida Cymino parata,* pro potu Sanctimonialium, in Typico MS. Monasterij τῷ Καρχαραιωτικῷ cap. 47. Ἰνφρά, Κυμινάτων θέρμιν πύμα.

ΘΕΡΜΟΣ, *Ponderis species.* Oribafius de Ponderib. & Mensuris, MS. ὁ θέρμος ἔχει κέρων δ. καὶ ἡμισί.

ΘΕΡΜΟΤΤΙΝ, *Ocimum.* apud Interpol. Diofcorid. cap. 610.

ΘΕΣΑΝ, *Oathani,* Ἰσραὴλ, *Asinum,* apud Interpolat. Diofcorid. c. 9.

ΘΕΣΚΕ, *Aegyptiis,* *Cyclaminus,* apud Interpolat. Diofcorid. c. 382.

ΘΕΣΜΟΝ, pro consuetudine non scripta, seu τύπος ἀγράφος, νόμον verò pro lege scripta, usurpanti in Concil. Constantinop. habito in æde Sophiaana sub Phocia Can. 3. observat Zonaras.

ΘΕΤΟΣ ΠΑΤΗΡ, *Pater Adorivius.* Θεός υἱός, *Filius adorivius.* Θεός, *Adoprio.* In Basil. Philemon in Lexico Technologico MS. Σκότης, ὁ μὴ φυσικός υἱός, ἦσαν ὁ υἱός, ὁ ἐναντίον ὁ γνήσιος, ἦσαν ὁ ἐκ γαμῆς. υἱοπατὴς ἡ, ὁ θετός υἱός. Lexicon MS. Adespton: σπυριάν, θετός, ἡ καὶ φθόν. Zonaras ad i. pag. 5. de Augusto: τὸς φυσικός τῷ θετῷ μάλιστα πατὴρ, &c. Joannes Tzetzes Chil. 5. v. 604.

Ἡσπερ καὶ ἡ Βασιλίσσα τῷ θείῳ μίτηρ. ΘΕΤΤΕΙΝ, *Ponere,* τίθεσθαι. Glossæ Græcobarb. ὅπου θείτη, ἡ βαλῆσθαι τ' ἀμύνει. Alibi: τὸς τὸ πω ὅπου θείτησιν ἡ βαλῆσθαι τὰ ἀμύνει. Euchologium Cyprotferrat. apud Goarum pag. 462. ἅθ' ὅπου θείτησιν αὐτὸς ἐκ κλυμῶσσαν, λέγων, &c. Andreas Hierofol. de Rat. inveniendi Circ. Sol. κράτες τὰ καὶ τῷ χυμίνου-

τάδων καὶ ἰκαλοτάδων τῷ δὲτο κίσεως ἰσέμ, καὶ πρὸς θείτη καὶ ἰτρεα ἀδ'.

ΘΕΦΙΝ, Στιμῶν, *Aegyptiis,* *Polygonum mas,* apud Interpol. Diofcor. cap. 586. & Apul. c. 18.

ΘΕΦΡΕΤΗ. *Balfamum* in præfat. ad Nomocan. Photij, ἄσπιτος καὶ τὰ καὶ τῷ ἀμύναται ἐκείνους Πατριάρχου κυρία Φωτίου ευραβήτινα, καὶ εἰς δίκαι πρὸς τοὺς τίσεσθαι τίτλους θειραδαί. Id est *divisus.*

ΘΕΦΡΗΤΡΟΝ, *Quædam sponfus* sponse dat ἀνακαλυπτήριον sic, cum sponfa se videndam præbet & in publicum prodit. Vox veteribus nota, sed quæ & sub infima Græcia tæpora etiam obtinuit. Ὁ θήρηα dicuntur Callimacho Hymno in Dianam, ἄσπιμα, in Gloss. Græcobarb. ἄσπιμα, ἄσπιμα μεταμόμυρα καὶ τῷ σὺλζῶν τῷ γαμμάριος παρθίους. Eulathius ad Iliad. λ. πρὸς θείνα, ἡ πρὸ τῷ γάμον θεία, ἴσως τὰ λεγόμενα θειραδαί. Manuël Moichopolus in Lexico Philoftrat: ἀνακαλυπτήρηα, τὰ δὲ θέρμη θείρηα τῷ νύμφης, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτῃ, ὡς ἐραβήτις τῷ ἀδράσιν, ἦσαν τὰ κοινὰ θειραδαί. Harmenopulus lib. 4. tit. 7. §. 28. ἡ δὲ ἀσπιμα τῷ ζῶν τῷ ἄσπιμα δισποσίας ἐκπίπια, παῖδων ὄλων αὐτῷ, τῷ ἀσπιμα τῷ ἕδωρ. Adde tit. 10. §. 7. 8. 9. lib. 6. tit. 6. §. 3. Novella 3. Constantini Porphyri, lib. 2. Juris Græco-Rom. c. III. εἰ τῷ καὶ τῷ θειραδαί ἴσως γάμου, ἡ ἀλλο τι, καὶ τῷ πάλους ἔχον τῷ ἀνάσπιν ἡ τῷ κυριώτητα, παῖδων μὴ ἴσπιον. Symeon Thesalonic, de Sacris Ordinat. cap. 7. §. 157. δὲ ὅ τῷ τῷ θειραδαί ἰπὶ τῷτο λαμπρὰ καὶ τὰ συμβολαία μεταμομυρα, καὶ τὰ σφραγισμαία, καὶ ἕδωρ τῷ θειραδαί, &c.

Ἰσοβόλοισι, in Libro MS. infcripto, μικρὸν καὶ σφαιρῶν, apud Salmasium de Modo usurar. p. 131. ubi observat, viduas ἴσπιον, quod idem est cum donatione ante nuptias, accipere: Virgines verò ἴσπιον & ἴσπιον, quod ultimum ob pretium Virginitatis ipsis competebat.

ΘΕΠΡΙΑ, *Similitudo, Species.* Vide Salmasium ad Solinum p. 750.

ΘΕΠΡΙΑ, *Spelelacula, Circenses.* Codex Canon. Ecclesiæ Afric. c. 15. καὶ ὅταν τὰ τίνα τῷ ἱερῶν θειραδαί κοινὰ μὴ ἐκείνων, μὲν θειραδαί, ubi consulerit Zonaras & Balfamum. Κυμινῶν θειραδαί, in Synodo Trullana Can. 51. Theophanes an. 29. Justiniani: καὶ ἀνέκαθεν τῷ τῷ ἴσπιον ἐκ σφραγισμαία θειραδαί, in *Circensibus circa Christi Natalisium celebrari solitis.* Θειραδαί ἴσπιον, apud eundem an. 6. Mauricij. Θειραδαί, apud Photium in Nomocan. tit. 13. cap. 23.

ΘΕΠΡΟΙ, *Insectores,* quibus facorum valorum cuffodia conceditur, ac eorum maxime quæ lapillis & margaritis exornantur. Joannes Episcopus Citri in Reipon. pag. 328. Θειραδαί καὶ ἀσπιον, καὶ Καμῆσται, ἐκ ἑστὸν σφραγισμαία, ἀλλὰ ἀσπιον καὶ τῷ ἄσπιον ἴσπιον τῷτο ἀμύλλοις εἰ τῷ τῷ Θειραδαί τῷτο ἴσπιον, εἰ μάλιστα ἴσπιον τῷτο ἴσπιον. Θειραδαί καὶ μαργαρίτες κομῆματα. Balfamum ad Can. 51. Epist. S. Basilij ad Amphilochoium: καὶ τῷ θεί μόνος σφραγισμαία ἴσπιον ἴσπιον ἴσπιον, ὡς οἱ ἀνάσπια, καὶ ἴσπιον, οἱ Θειραδαί, καὶ οἱ ἴσπιον. Adde Aristenum ad eundem Can. Catalogus Officiorum Magnæ Eccles. Medonianus: οἱ Θειραδαί τὰ θειραδαί καὶ τὰ σφραγισμαία, ἴσπιον ἴσπιον. Suberant ij Charrulariis Magni Scevoylacis. Euchologium Goari pag. 641. Σκωφίσις καὶ τῷ αὐτῷ Καρχαραιῶν καὶ οἱ Καρχαραιῶν καὶ τῷ ἴσπιον ἴσπιον, ἀσπιον τῷ ἴσπιον ἴσπιον. pag. seq. καὶ οἱ Καρχαραιῶν. καὶ οἱ ἴσπιον ἴσπιον. Vide Arcudium de Concord. p. 471.

ΘΗΒΑΙΚΟΝ μάρμαρον, in Glossis Chymicis MSS.

MSS. ἔστιν ἄσβεστος ἢ ὠν, καὶ τίτανος, καὶ σχιστὴ σπιρία, καὶ ἄσπις μύκη, ὁ ἔστι θεία.

ΘΗΚΑΡΑ. Vide Strychnum.

ΘΗΚΑΡΙΟΝ, Thecauricus, Gorylion, uti habet Interpret Statij ad 9. Thebaid. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 1. καὶ δόσιδιός τε τῶν τεταμένον ἐπὶ ἴδιω θηκαρίῳ. Cap. 2. ζάβας σὺ καπλίος τέλειος μάξι ἢ ἄσπράλι, ἀσπερριδὸς λυρίος καὶ κρικαλλίος, καὶ θηκαρίον αὐτῶν. Infra: μάλλον ἢ ἀπλοτέρα ἔχουσα θηκαρία πλατῖα, &c. Rursum ibid. καὶ ἔξωθεν ἢ ἑσῶθεν θηκαρίον ἢ ζαβῶν δὸν θήταξ ἐλαφράς ἔχον, &c. Ex quibus patet ejusmodi Thecas ex viminibus contextas fuisse, contra Schefferi mentem: nam θήταξ, Vimen sonat. Occurrit præterea cod. lib. 2. c. 9. & alibi non semel, ut & apud Leonem c. 5. §. 3. 4. c. 6. n. 2. 11. 22. 25. 27. cap. 12. n. 56. Constantinum in Tacit. pag. 10. 11. 13. 17. &c.

Ἡμιθηκαρίον, Theca dimidiata, quæ scilicet arca partem dimidiatam concluderet, alterâ dimidiâ foras prominente. Idem Mauricius lib. 1. cap. 1. καὶ δόσιδιός τε τῶν τεταμένον ἐπὶ ἴδιω θηκαρίῳ, ἵαν πλατῖ ἔστιν, ἢ ἐς ἄλλω ἡμιθηκαρίῳ ἐπὶ τῷ ἡμιθῶν. Ubi Leonis Tacitica habent ἡμιθῶν.

ΘΗΛΕΑ. Eustathius Iliad. α. Γλωσσῖα ἢ καμψαί φησι, τὸ μὲν δίσμον ἔσθωβαλον τὴν καμπρῆ δίσμον τὸ ἢ ἱμασίον ἄκρον, καὶ γωνιώτα αὐτὸ, ἕς ἐν αὐτῷ εὐλύτοι φῆξ ἢ χυδαίσι λελεθῶν θήλας.

ΘΗΛΥΓΟΝΙΑ, Per feminas cognatio. Ὁ δὸν θηλυγονίας, qui ex feminis nati sunt, apud Harmenopol. lib. 2. tit. 5. §. 10. 11. quibus opponuntur οἱ ἔξ ἀνδρῶν γονίας. Vide Gloss. Gr. Lat. in Σηλυγῖς.

ΘΗΛΥΓΩΝΕΙΝ, Fibulare, ἔκπορτῶν, πειροῦν.

Θηλυκονάχιον, Fibula. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ ἄλλας ἀργυροβόλας ἴσθα ἀλυσίδ' ἄσια,

Να τὰ κρημίσιν οἱ πλωχίς, καὶ τὰ θηλυκονάχια.

ΘΗΛΥΓΕΡΙΣ, Ferulago, Ferula Silvestris, Thapsia, apud Interpol. Diofcor. c. 739.

ΘΗΛΥΦΘΟΡΙΟΝ, Abrotanum, apud Interpol. Diofcorid. cap. 434.

ΘΥΜΒΡΗ, Zoroastri, Cucurbita silvatica, Κοκκυμῶδες, apud Interpol. Diofcorid. cap. 757.

ΘΗΜΩΝΙΑ, pro Θωμῶν, ἢ ἄσπράλιον πλῆθος, apud Moschopolum. Manipulus spicarium.

ΘΗΡΑΦΙΟΝ, Ferula, in Gloss. Gr. Lat. Damocrates, apud Galenum lib. 1. de Antidotis:

Καὶ ἢ τε λεπτῆς λελεθῶν θηραφίον.

Vide Θήραος.

ΘΗΡΙΟΦΟΝΟΝ, Osthani & Zoroastri, Dracontea, apud Apul. c. 14.

ΘΗΡΙΟΔΕΙΚΤΑΙ, Circulatores, qui serpentes circumferunt ἢ proponunt, (de quibus Paulus JC. in 1. 11. D. de Extraord. crimin.) exponuntur in Basil. lib. 60. tit. 12. §. 11.

ΘΗΡΙΟΜΑΧΟΙ. Vide Κωκυθί.

ΘΗΡΟΚΟΜΕΪΝ, pro κοκακίον, apud Nicetam in Alexio lib. 2. num. 3. Extr.

ΘΗΡΟΔΕΚΤΗΣ, Cavillator, in Novella Manuclis Comneni de Monasterijs que sunt ad Urbem, apud Balfamon. ad Can. 12. VII. Synodi.

ΘΗΣΑΡΙΚΑ, Hispanis, Plantago minor, apud Interpol. Diofcorid. cap. 340.

ΘΙΣΕ, ἢ λιγοδῶν τὰ κρήνα ἢ ἀργῶ, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. Lilia agri.

ΘΛΑΣΣΥΔΙΟΝ, Herba que Diofcoridi ὀράσσι dicitur, apud ejus Interpolat. cap. 373.

ΘΗΣΚΟΦΕΝΑ, Parvulis moribundi statim post natiuitatem. Michaël Cerularius in Edicto de projecto pittacio: ὡς τὰ βρεφῖ τὰ θνησκόφια ἀφῶ

ἢ ὀρῶδες ἡμέρας δὸν ἢ θνησκῶς βασιλίσσεως ἀντιλήθη.

ΘΗΤΟΨΥΧΙΣΤΑΙ, Hæretici, qui animam hominum, ut peccatum, mortalem afferebant. De iis agunt Auctor de Initij Hæresion n. 90. Nicetas lib. 4. Thef. Orth. fid. p. 251. &c.

ΘΟΛΟΣ, Tholus, Testudo, Hesychio, οὐκ εἰς ἔξω δόπιθῶνασ ἔχον πλῆ στήλυ, Suidæ, οὐκ πειρωτρῖς; Cyrillo in Lexico MS. οὐκ ἐκ σφυλισάει. Harmenopolus lib. 4. tit. 8. §. 45. οἱ τοίχως ἱεραζέλυθω, καὶ ὄλας ἐγγύρως, ἢ καμαράς, &c. Eadem notione usurpat Nicetas in Man. lib. 3. num. 2. ἔξωσάδης γῶ ἐτῶ ἢ ὄλας, καὶ ἢ ὑπόμονος ἐκλασπαίς. Ubi Codex al. ὑπόμονος. Anonymous de Nuptijs Thefei lib. 7.

Καὶ ἐς κολώνιας ὕψωσῶς ὁ ὄλας ἰστέλει τὰ.

Vox nota. Θελοσπίτασ ὀπίτι, in Fabul. Ἐσφοι Græcobarb. pag. 105. In modum tholi adæ testæ.

Θολία, Sciadum, Pileus in acutum desinens; Hesychius, Θολία, πῖτασ εἰς ἔξω στυμῶθῶ, σιαδῖον.

Vide Ποραμίς.

ΘΟΡΑ, Tanna, Θύρα. Roman. Nicephor. in Grammat. MS.

ΘΟΡΙΑ. Vide in Θωρῶν.

ΘΟΥΨΗΤΟΝ, Leontopetalum, apud Interpol. Diof. c. 516.

ΘΟΥΨΕΪΝ, pro Θουμῶν. Historia Bertrandi Romani MS.

Ἰσαθ τοῖνος ἐνὶ τῶς μέγα Θουμῶνιδῶθ.

ΘΟΥΨΑΤ, & Θουρῶσάδῶ, Afris, Rarhannus, Ραφαίς, apud Interpol. Diofcor. cap. 325. Apium, Radix Silvestris, cap. 755.

ΘΟΥΨΙΣ, apud Myrepsium sect. de Antidot. cap. 68. vox incertæ notiosis.

ΘΡΑΚΟΥΝΙΑ, fortè pro Ἀσρακονία, Carbonea. Liber Jatricus MS. ex Cod. Reg. 1. 673. καὶ γῶθ ἀντα μὲν ἢ κρημοσφῶμῶ ἐς πλῆ θρακονίας, καὶ ἐς βραση καλλὰ.

ΘΡΑΜΒΕΣ, Pythagoras, Sampsychum, apud Interpol. Diofcorid. cap. 452.

ΘΡΑΨΑΛΟΣ. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 139. ὁμοίως ἢ καὶ ὁ θραψάλας, τῶσι τὸ καλαμῶν. Vide Καλαμῶν.

ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΩ, Sonus Cythara, ἦχος ἢ κισθῆρας, in Lexico MS. Cyrilli.

ΘΡΕΦΕΪΝ, Nutrire, τρέφειν. Θρεψίσεως, Nutriti, Villitate. Θρεψῶ, Alimentum. Θρεψίτης, Alimentarium, οὐκ ἰσθὸς, τρέφω.

ΘΡΙΑΜΒΕΪΝ, Insultare, Exsufflare, Damnare. Euchologium p. 344. in Ordine ad Hebræos ad Christianam fidem recipiendum: ἔξωταρίων αὐτῶ καὶ καὶ θριαμβέων πᾶς ἰθὺς Ἑβραϊκῶν, &c. Et pag. 682. καβαρῶς ἔξωμολεθῶν κημῖν, καὶ θριαμβέουσας τὰς ἀμαρτίας σου, &c. Vide Clement. lib. 1. Confit. Apoll. cap. 8.

Item Traducere cum ignominia. Symeon Logotheta in Porphyrog. Κωνσταντῶν ἢ Ἐμαδικῶν βενετρῶς τῷ ἴσθῶς, καὶ ἴσθῶς καὶ ὄν θριαμβέων. Occurrit non semel apud Scriptores Byzantinos.

ΘΡΪΒΑΝ, θριζανον, in Glossis Jaticis Græcobarb. MSS. Origani.

ΘΡΪΝΑΚΪ, Tridens, Τριαντα.

ΘΡΟΪΑ, pro Θρία, τὰ φύλλα τῶ στικῶς, Folia ficus, Grammaticis: ex quibus scilicet Monachi stoteas conficiebant. Vita S. Pachomij num. 15. καὶ μὲν τᾶτα ἐν νῆσῳ μὲν ἀπὸ τῶν θρία κησῶν ἐς ἴσθῶς, &c. Et N. 33. καὶ πῶς ἢ ἀδελφῶν ἐν νῆσῳ ὄστων θρίασθῶ θρία, &c. Adde n. 45. 48. Paralipomena de eod. S. Pachomio num. 35.

ΘΡΟΝΟΣ, Solum, Sedes Recltoris Provinciarum à qua mitti dicuntur Officiales in Provinciam, in Edicto

Εδίοτο 13. Justin. cap. 11. ἡμῶς ἡ διαπίστειρον ἀνάγκη
 ἔχειν τὸ περιέλασθαι Αὐγουστίνου, καὶ ἵπαυμένον τοὺς τε
 ἰσχυροὺς καὶ ἄνευ ἑπιλογισμῶν ἀπὸ τούτου, &c. Adde. c. 12.
 &c. Concilium Constantinopol. sub Mena Act. 5.
 pag. 236. καθ' ἡμετέρας ἡ πρὸς τὴν πρώτην καὶ ἀνιχνύει θρόνον,
 καὶ πρὸς πανόσημον Μαγίστην ἡ θρόνον ὄφειλον, &c.

ΘΡΟΝΟΣ, *Cathedra, Sedes Episcopi in Ecclesia*,
 qua reitro altare esse solent tum apud Græcos,
 tum apud Latinos: Liber 1. Sacramentorum Eccle-
 siae Romanæ cap. 42. Deinde surgens Sacerdos ab
 Oratione, vadit reitro altare sedens in sede sua. Suprà
 verò Patriarchicum vel Episcopale folium exprimi
 solitum fuisse Christum manibus in mensam appo-
 sitam in Crucis formam decussatis, dextrâ pancia-
 sinistrâ Crucem apprehendentem unâ cum 12. Apo-
 stolis, ex Goato observavimus: quod etiam firmat
 ex Epiphanio Hagiopolita scribente in Ecclesia
 Hierosolymitana, ἀπὸ τοῦ δὲ θρόνου μίσην ἡ θείας ἑπι-
 στάνης, τὸ ὑπερῶν ὅτι ἐδύναται ὁ Χριστὸς μὴ ἡ μαθητῶν
 αὐτῷ δέσποτον εἶναι. Ἐθρῶν ἡ ἐπισκοπῆς, apud Eu-
 sebiū lib. 6. Hist. Eccl. cap. 29. Adde lib. 7. cap. 19.
 & Nicephor. Callist. lib. 6. cap. 16. S. Cyrillus in
 Epist. ad Cælestinum Pap. ἔκ ἐκ σωματικῆς καθιζομένη ἐπὶ
 ἡ θρόνον ἡ ἐκκλησίας ἡ τὸ Κόλλους ὑλαθισατο Νικο-
 ρίας, &c. Theorianus in Legat. pag. 192. καὶ ἀναβῆναι
 ἐπὶ ἡ κλῆρον, ὡς ἐπὶ ἡ θρόνον καὶ ἡ θρόνον ἡ ὁπίστην
 ἡ ἀγίας τραπίτης, &c. Adde Theophanem an. 11.
 Constantij.

Ἐθρῶν, *Minor Sedes Patriarcha in Ecclesia por-
 tualiteri*. Euchologium de Ordinat. Presbyteri: p. 292.
 καθῆθη ἡμῶν ἐπὶ τὸ ἀγίας ἡσυχίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡ θρόνον.
 Ubi observat Goarus Codices alios addere μικροῦν.
 Euchologia Veneta, de Ordinat. Subdiaconi: ὁ ἡ
 Ἀρχιεπίσκοπος ἡσυχίας ἐπὶ τὸ ἔθρον θρόνον ἡ κλῆρον. Vide Al-
 latium de Templis Græcor.

Ἐθρῶν, *Episcopatus, Dignitas Episcopi, Latinis
 Sedes*, Nam Episcopatum in Ecclesia sedes, non
 modò βίβλα vocabatur, ut Iffidorus Pelusiotā lib. 1.
 Epist. 121. 250. vel καθῆδρας, ut Gregorius Nazian-
 zenus Orat. Renuntiat. cap. 32. Sed & θρόνον, ut
 S. Athanasius in Epist. ad Solitar. Eusebius lib. 7. Hist.
 cap. 18. lib. 10. cap. 4. Codex Canon. Eccl. Afric.
 c. 117. & alij passim. Idem S. Athanasius in Apol. 2.
 c. 11. & fuga sua p. 73. Ἐθρῶν ἡ εἰς τὸν θρόνον ἡσυχίας
 ἐπισημαίνονται, ἡ ἐπὶ αὐτῷ καθιζομένη ἡσυχίας ἀνα-
 ληπτὴν. Concilium Chalcedonenfē Act. 4. πά-
 ρους περικαλήθημεν ἀποδοῦναι αὐτοῦς τὴν πλὴν ἐπίσημα, καὶ
 πλὴν ἐπισκοπῆς, καὶ ἡ θρόνον κατὰ. Et Act. 11. ἡθρῶν
 ἡ θρόνον μὴ καθίτη καὶ τὰ πρῶτα βίβλα. Synesius Epist. 67.
 καὶ αὐτῶν μοι θεία, νόμον ἡσυχίας, πᾶν ὅτι ἀν ἐκείνῳ ὁ
 θρόνον θροπίτη. Infrà: Ἀρχιεπισκόπος θρόνον, Theopha-
 nes an. 21. Constantij: Κοινοῦ ἡσυχίας ἡσυχίας ἀναβῆναι καὶ
 Παύλον ἐδύναται ἡσυχίας καὶ τὸ ἴδιον θρόνον ἀποδοῦναι.

Ἐθρῶν Ἀποστολικῶν, dicta Sedes Antiochena, ut Ro-
 mana, ob S. Petrum qui in ea primū sedit. Petri-
 dus S. Barnabæ MS. ubi idem Sanctus ad Episco-
 pus Cypri: καὶ ἡσυχίας εἰ ἀνιδύναται ὁ ἡσυχίας ἡσυχίας
 κατὰ ἡσυχίας, ὅτι Ἀποστολικῶν ἔστι ὁ θρόνον Ἀντιοχείας,
 ἀποδοῦναι κατὰ ἡσυχίας καὶ εὐ πρὸς αὐτὰς, ὅτι καὶ ὁ ἡσυχίας θρό-
 νος Ἀποστολικῶν ἔστι, καὶ Ἀποστολῶν ἔχει ἐκ τῆ παρθεῖ-
 μου. Hinc Sedes Cypri, Apostolica pariter dicta, &
 libera facta ob inventas in ea S. Barnabæ reliquias:
 idem Liber: καὶ ἡ ἡσυχίας καὶ ἀναβῆναι ἀγία ἡσυχίας
 θρόνον καὶ Ἀποστολικῶν θρόνον ἡ Κόσμον, &c.

Ἐθρῶν ἡσυχίας appellata Sedes Alexandria in
 Libello supplicii Ilchyronis in Concilio Chalcedon.
 Act. 3. *Eusebianæ Sedes* apud Liberatum cap. 15. *Sci-
 licet S. Marci*. In Concilio Trullano Act. 18. Ἀποστο-
 λικῶν θρόνον ἡ ἀγίας Εὐαγγελιστῶν Μάρκου.

Ἐθρῶν, Titulus compellatorius Episcoporum. Sy-

nus in Epist. 67. laudata: ἀν καὶ πρὸς σωματικῶν ἐκ
 θρόνον σωματικῶν.

Ἐθρῶν πρῶτον, apud Zonatum ad Can. 74.
 Concilij Carthag. *Prima sedes*.

Ἐθρῶν πρῶτον, *Episcopus primæ Sedis, Primas*. Theo-
 dorus Studita in Epist. ad Leonem Scellarium: ὁ ἡ
 Ρώμης πρῶτον ἡσυχίας, ὁ ἡ Κοινοῦ Ἀντιοχείας δέσποτον,
 Ἀντιοχείας, καὶ Ἀντιοχείας, καὶ ὁ ἡσυχίας. In Con-
 cilio Constantinopol. 1 V. Act. 1. Thomas Μυροπο-
 λίτης Τύρου πρῶτον ἡσυχίας ἡ Εὐαγγελιστῶν ἡσυχίας.
 Epanagnoticum Basilij Imp. in cad Act. 1. pag. 979. *Ab
 Oriente verò Protoibronum Antiochie, id est Sab-
 tissimum Metropolitam Tyri, &c.* Infrà: *Definitio
 Thoma Metropolitæ Tyri primæ Sessoris, & Prima-
 iis Sedis Theopoleos Antiochie*. Theophanes an. 7.
 Zenonis: ὅν ὁ Καλαβδίων ἐκ Τύρου πρῶτον Ἀντι-
 οχείας μεταβῆσαν. Adde quæ ex VII. Tyrio anno-
 tatum in Gloss. med. Lat. de eodem Metropolitā Ty-
 rio, qui à *Secunda Cathedra, id est cæsessu*, esse
 nudè dicitur, in Synodico adventus tragædies Ire-
 næi cap. 197. ut observant Viti docti, Petrus Antio-
 chenus in Epist. ad Episcopum Gradensem num. 5.
 ἡ πρῶτον ἡσυχίας ἐκ ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας, καὶ πρῶ-
 τον ἡσυχίας, καὶ πρῶτον ἡσυχίας ἡσυχίας. Leo Grammaticus
 in Leone Philosopho pag. 475. Anonymus Com-
 beshianus num. 2. Symeon Logoth. num. 1. ἡσυχίας
 ἡσυχίας. Πατριάρχης ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας
 ἡσυχίας. Ita etiam Zonaras & Scylitzes Georgius
 Hamartolus MS. ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας
 Πατριάρχης ἡσυχίας, ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας
 ἡσυχίας. Symeon Logotheta in Michaël Theophi-
 lili F. num. 18. πρῶτον ἡσυχίας ὁ Καλονείας. Ubi Con-
 stantinus Porph. in Basilio num. 21. Edit. Comf. *Κο-
 λωνείας Ἀρχιεπισκοπῶν* habet. Vide Jus Græco Rom.
 pag. 173. Scylitzem pag. 629. Zonaram pag. 141. &
 Gloss. med. Latin. in *Protoibronum*.

Ἐθρῶν δεύτερον, *Sacerdotium Ordo secundus*. Gre-
 gorius Nazianzenus in Carn. de Vita sua, dum ut
 Presbyter factus sit, Patris monitu, enarrat:

Κάμπη βίβλα ἐκ θρόνον τὸν δεύτερον.

Idem in jambo 23.

Πρῶτον μὲν οἱ τὰ δεύτερα θρόνον λαλαῖστας,
 καὶ πρῶτον πρῶτον ἡσυχίας ἡσυχίας.

Apud Eusebiū lib. 10. Hist. Eccl. cap. 4. Sacerdotes
 οἱ μὲν τὸ ἡσυχίας δέσποτον δέσποτον dicuntur: ἡ δέσποτον
 θρόνον, ibidem cap. 5. ubi consulendus Valefius. Vide
 præterea Gloss. med. Lat. in *Sacerdos secundus Ordini-
 nis*. Et infrà in καθῆδρας.

Συῶθρον, Sacerdotium & Ecclesiæ Ministrotum
 Sacra facientium subfella mediam in Bematis con-
 cha Sacram mensam ambientia, in quorum medio,
 retro ipsum altare, eminent Patriarchæ vel Episcopi
 sedes ac Thronus Excellior, quemadmodum συ-
 θρον describit Eusebius lib. 10. Hist. cap. 4. pag. 312.
 ἡσυχίας ἡσυχίας καὶ ἡσυχίας ἡσυχίας, θρόνον τὸ τὸ ἀνα-
 τῶν ἐκ τῶν ἡσυχίας ἡσυχίας, καὶ ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας
 ἡσυχίας τὸ κατὰ ἡσυχίας τὸ ἡσυχίας κατὰ, ἡσυχίας
 τὸ τὸ ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας, αὐτῶν
 τὸ τὸ ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας, τὸ τὸ ἡσυχίας
 ἡσυχίας, ὡς ἀν ἐπὶ τὸν πολλοῦ ἡσυχίας, τὸ τὸ ἡσυχίας
 ἡσυχίας ἡσυχίας. Et Constantinus in Basilio n. 85.
 Edit. Comf. ἐπὶ ἡσυχίας (ἡσυχίας) ἡσυχίας, καὶ αἱ
 ἀπὸ τούτων βαθμίτες. Georgius Hamartolus in Chr.
 M S. De Euthymio Patr. Constantinopol. ἐκ ἀνα τῆ
 ἡσυχίας, πρῶν ἡσυχίας ἐκ τὸ συθρον, &c. Marty-
 rium S. Petri Archiepisc. Alexandr. pag. 217. καὶ ἡ
 ἀπὸ τούτων ἀνα τῶν τὸ ἡσυχίας ἡσυχίας ἡσυχίας,
 ἡσυχίας ἡσυχίας ἐκ τὸ ἡσυχίας ἡσυχίας, τὸ ἡσυχίας
 ἡσυχίας ἡσυχίας, καὶ ἐπὶ τὸ ἡσυχίας ἡσυχίας, οἷον
 τὸ ἡσυχίας τὸ καὶ τὰ ἡσυχίας ἡσυχίας καθιζομένη ἡσυχίας
 ἡσυχίας.

ἄλλοι, &c. Synaxaria Colbertea in S. Joanne Episc. Polyboti 4. Decembr. *καὶ τὸ σωθῆναι προσανάβω-
δισιν.* Liturgia Basilij apud Goarum ad Eucholog. pag. 181. *καὶ ἀναβάσις ὁ ἀρχιερέως μὲν ἵμῖν ἐπὶ τὸ σωθῆναι.* Mox: *καὶ καθέσθαι ὁ ἀρχιερέως ἐπὶ σωθῆναι, καὶ τὸ διακόνου ἱερωσύνη.* Euchologium ubi de Ordinatione Presbyteri: *καὶ τὸ σωθῆναι ἐν τῷ τελεωμένῳ, ἀνερχοῖτο* ἐπὶ τὸ σωθῆναι. Symeon Thesalon. de Sacris Ordinac. cap. 7. pag. 158. *καὶ τὸ ἀρχιερέως ἀναβῆναι* ἐπὶ τὸ σωθῆναι, *ὡς ἐπὶ τὸν ἕρπον, μὲν ἵμῖν, πρὸ τῶ ἀναβῆναι τὸ σωθῆναι, ὡς τὸ ὑπερβαίνει θῆναι, ὁ χρυσοκέντηρον ἀγῆναι, καὶ τὸ ἵμῖν, καὶ ἔτω σωθῆναι.* Vide eundem lib. de Templo pag. 216. 223. Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopol. *ἀπὸ τῆς περιβολῆς ἡμῶν, ἔργον ἐπὶ σωθῆναι* τῷ Ἀδύτῳ καθήκον ἀνάρα χρυσοκέντηρον, &c. Novella 2. Heraclij Imp. lib. 2. Juris Græco-Rom. p. 78. *ὡς τὸ μὲν προσβῆναι τὰ σωθῆναι ἐνοχλοῦσθαι καθέδωκεν.* Nicetas, in Murtzuphilo num. 4. καθέδωκεν ἡμῶν Χρυσῶ, ἐπὶ τῷ σωθῆναι ἵερωσιν, κληρονομία ἀπὸ μὲν καὶ, &c. Achmes cap. 25. *ἐπὶ ἵμῖν ὅτι σωθῆναι ἐπὶ τὸν κατὸν τίθηκεν, &c.* Malaxus in Hist. Patr. pag. 148. *ἐπὶ ἡμῶν μὲν ἵμῖν σωθῆναι, ὡς Μισσοπολίτης.* Ubi Zygomalas, (necno an bene) *μὲν ἵμῖν μεθ' ἡμῶν, ἔνοχον.* Vide Theophanem an. 27. Copronymi Eucholog. p. 304. 357. 832. 842. & nostram Constantinopolim Christian. lib. 3. cap. 66. præterea tabellam 1. ex his que initio hujusce operis delineantur.

Ἐνθρονίζω, ἐνθρονίζω, In thronum inducere Episcopum, Inthronizare, Installare. Clemens lib. 8. Confita. Apof. cap. 5. ubi de Episcopi Ordinatione: *καὶ τὸ ἕναι ἐνθρονίζω ἐπὶ τῷ αὐτῷ διακόνου τὸν αὐτῷ τῷ λοιπῶν ἱερωσύτων.* Concil. Calchedon. Act. 11. *πρὸ τριῶν ἡμερῶν μὲν αἰτίαι ἐπὶ τῷ ἐκκλησίῳ τότε, καὶ ἐνθρονίζω.* Ibidem: *καὶ ἐκαθίσθη ἐπὶ τὸ θρόνον.* Theodorus lib. 4. Hist. Eccl. cap. 6. *τοῦτον δὲ ὅν καὶ νῦν τοῖς ἀρχιερατικῶν ἱερατικῶν ἰσχυροῖς.* Leontius Episcop. Neapoleos in Vita M. S. Joannis Eleemosini: *ἐνθρονίζω* τῷ ἱερωσίν. Chronicon Alexandrinum de S. Petro pag. 542. *καὶ τὸ χρυσοκέντηρον ἱερωσύνης, ἐκείνη (Antiochia) ἱερωσίν ἐνθρονίζω.* Idem an. 23. Constantin: *καὶ καθίσθη ἀπὸ αὐτῶν ἐπὶ τῷ ἐκκλησίῳ ἱερωσύνης, ἐνθρονίζω ἐπὶ τῷ Αὐδυσίῳ καὶ παρῶν ἱερωσύτων ἐπὶ.* Infra: *ὡς μὲν πολλὰς ἡμέρας τὸ ἐνθρονίζω ἐπὶ εὐδυσίῳ ἱερωσύτων, &c.* Theophanes an. 21. ejusd. Constantin: *καὶ τὸ Παύλον τὸ θρόνον ἐκαθίσθη, Μακεδόνιον τὸν τὸν ἐνθρονίζω, τότε ἐργάζομαι ἐπὶ τῷ Ἐρμούλιος ἐπὶ.* Eundem vide An. 26. Anastasij, & an. 38. Justiniani. Socratem lib. 5. cap. 5. lib. 6. cap. 2. lib. 7. c. 7. 36. Anonymum Combesianum in Alexandro n. 1. Scylitzem p. 719. &c. Symeon Thesalonicensis de Sacris Ordinac. cap. 3. initio, ubi de Enthronismo Episcopi: *ἔτα καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῷ κατὰ τὸν Πρῶτον γινόμενον ἐνθρονίζω* τῷ ἀρχιερατικῷ ἱερωσύτην ἐκείνη θρόνον, ἐπὶ τῷ τῷ ἐνθρονισμῷ τὸ ἐκκλησίῳ αὐτῷ. Quo loco Episcopi Enthronismi Ceremonias rituum describit.

Ἐνθρονίζω etiam dicuntur Abbates. Ordo servandus in promotione Abbatis, apud Morinum de Sacris Ordin. pag. 118. *καὶ ἐνθρονίζω αὐτὸν μὲν τὸ ἐκκλησίῳ ἐπὶ θρόνον, καὶ ἱερωσίν τὸ παλαιὸν αὐτῷ, καὶ φορεῖ αὐτὸν ἀλλὰ κοινῶν, καὶ ἴσως, Ἐνθρονίζω* τῷ θρόνον τῷ ἐπὶ ἡμῶν καὶ ἱερωσύνης καὶ ποιμένων τὸ σεβασίμου μοῦσε. &c. Adde Euchologium Goari p. 490. 491.

Θρονισαί apud Synesium Epistola 67. dicuntur Episcopi coacti ad Electionem & *Inthronizationem* Episcopi, qui scilicet jus habebant suffragij ad eandem Electionem; tresque numero esse debebant: cùm populus non eligeret, sed rogaretur an Electioni

consensum præberet, haberetque quidpiam quod Electionem impediret: *καὶ τῷ τῷ δὲ μάλιστα παύσει ἐκείνη, πρὸ μὴ ἐπὶ ἀβήθηται τὸ παρὰ σε θρόνον.* Γράμματῶ μὲν ἔν, ἡ τῶ καὶ ἔν, ὡς ἐπὶ τῷ ἀποδοτικῶν ἱερωσύνης τὸ σωθῆναι ἀνίσταται μαρτυρία. ἡ τῷ ἵερωσιν, ἡ τῷ πτωχολογῶν τῶν τῶν, τῶν τῶν Παύλου πρὸ τῶν τῶν, καὶ δόξα ἀπὸ τῶν ἱερωσύτων ἔχον, ἀνερχοῖται ἀπὸ αὐτῶν τῶν τῶ θρόνον ἱερωσύνης γινόμενα.

Θρονισμὸς igitur, in loco laudato, est *Missio Episcopi in Sedem*, seu *Incathedratio*, quæ & *Ἐνθρονισμὸς*, dicitur in Concilio Calchedonensi Act. 10. *παρὶ τῶν ἐπὶ ἱερωσύτων ἐπὶ τῷ ἐνθρονισμῶν τῷ κύριον Στεφάνου τῷ Θεοδοσίῳ Ἐπισκοπῳ.* Ubi vetus Interpret: *ut Dom. Stephanum inthronifaret Episcopum.* Et Act. 11. *καὶ μὲν καὶ αὐτὸ ἀνίσταται ἐπὶ τὸ θρόνον, καὶ ἵμῖν ἐνθρονισμῶν.* Vita M. S. Stephani Junioris: *τοτὸν τῶν πρὸς τὸν ἐνθρονισμῶν πᾶσι τὸ ἕρπον σωθῆναι, καὶ πᾶσι ἱερωσίν, &c.* de S. Germano Patr. Constant. Vide Scaligeri Canones Hælogicos p. 253. 2. Edit.

Ἐθρονισμὸς, idem quod *Καθῆδρατις*, *Certa pecunia quantitas qua dabatur ab Episcopo Episcopi in quibus ordinabatur*, in Nov. 123. Justiniani cap. 5. Vide *Καθῆδρατις*.

Ἐθρονισμὸς, eadem fere notione: Ita enim dicta Sportula que pendebatur Episcopo, cùm in folio collocabatur. Mandatum quod datur Metropolitanò cum ordinatur, in Jure Græco-Rom. pag. 431. *δὲ καὶ τὸ τῷ τῷ ἐθρονισμῶν ἢ τῷ χρυσοκέντηρον, (μὴ γινόμενον) ἀλλὰ τοῖς ἐνθρονισμῶν τῷ κληρικῶν, ἢ καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικῶν ἄλλων ὑπερτίον τῶν, καὶ ἀναλογικῶν τῷ ἐκκλησιαστικῶν ὑπερτίον διεκρίθη διεκρίθη.*

Ἐθρονισμῶν, aliud fonat apud Codinum de Offic. cap. 1. num. 15. ὁ *ἱερωσύνης*, ἐπὶ τῷ ἕρπον τὰς ὑποχρεώσεις τῷ Ἀρχιερατικῶν, πρᾶξιν τῷ ἐνθρονισμῶν, καὶ τὸ κοινῶν τῷ χρυσοκέντηρον. Ubi hæc vox sumi videtur pro Ceremoniali seu Rituali libro, in quo Episcoporum ἐθρονισμῶν describuntur.

Μεθρονισμῶν, Episcopum ab Episcopatu ad alium Episcopatum transferre. Μεθρονισμῶν, *translatio.* Theophanes an. 7. Zenonis de Joanne Codonato Antiocheno Patriarcha: *ὅν Καθηδῶν ἐπὶ τῶν τῶν τῶν Ἀδυσίῳ καὶ μεθρονισμῶν.*

Ἐθρονισμὸς, Epistole Synodica, quæ Episcopi *re-
cens creati ac incathedrati, de fide sua ad Patriarcham, & alios Episcopos mittebant.* Evagrius lib. 4. c. 4. τῷ τῷ Ἐθρονισμῶν, ἐπὶ τῷ Ἀδυσίῳ πρὸς τῷ ἐνθρονισμῶν, καὶ τῷ τῷ Καθηδῶν ἑαυτῶν ἐπὶ ἑκάστῳ ἀναβῆναι περιβαλλῶν ὡς ἱερωσύνης, καὶ μάλιστα τῷ ἐπὶ τῷ κατωτέρω ἐθρονισμῶν ἱερωσύνης, καὶ τῶν ἀμειψῶν, ἀπὸ διεκρίθη τῷ ἐκαστῷ Πατριάρχῳ, &c.

Θρονίζω, In Throno sedere, apud Symeon. Logothet. in Michaële Theoph. F. n. 41.

Ἐθρονίζω, Ἐνθρονίζω, Ecclesiam dedicare, ejus Encenia celebrare: quòd in ea θρόνον, seu Cathedra Episcopi collocetur, jùque habeat in Ecclesia à se dedicata, quoties voluerit, *Cathedram collocare.* Vide Glossif. Lat. in V. *Cathedra.* Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagogia: *ἐκκλησίῳ ἕναι ἱερωσύνης ἕρπον, — ἐπὶ Προβάταις προκρυβῆσαι, ἐπὶ ἱερωσύνης κατασκευάσαι, καὶ ἐπὶ Μάρτυρι τῶν αἰώνων, καὶ ἐπὶ τῶν αἰώνων αὐτῷ λαλῶν ἐνθρονισμῶν.* Leo Grammaticus in Basilio pag. 472. & Symeon Logotheta num. 16. *Μαῖον τῷ πρῶτον ἐνθρονίζω* καὶ ἱερωσύνης τῷ ἐκκλησίῳ, ἡ ἱερωσύνης τῷ βασιλεῖ. Vide eundem Logoth. in Leone Philophorum num. 25. Epiphanius Hagiopollita de Locis Sanctis: *κατὰ τῶν τῷ πατριάρχῳ ἕρπον ἐκκλησίῳ ἀνεθρονισμῶν, ἢ μὲν ἕρπον ἐνθρονισμῶν τῷ ἕρπον αὐτῷ ἐπὶ τῷ θρόνον Σαρακελῶν.* Habetur in Cod. Reg. 1598. f. 5. *πρὸς τῶν ἐπὶ τῷ ἐνθρονισμῶν ἱερωσύνης ἱερωσύνης.* Vide Glossif. med. Lat. in *Thronus.*

προσμίει εἰς τὸ σωματικὴν καὶ τὴν ἴππον. Leo in Taciticis cap. 6. num. 25. ὁπλίσις μὲ τὸν πεζὸν σκιάτοιν, τὴν παλαιὰν καλῶμενον ὄπλιτον, σκιάτοιν, ὅτε μὴν ἕξασ καλῶν, ἐπιμυίας μίξασ, ὁ καλῶν Συρίας. Et num. 35. καλῶν ἡ ἐπιμυίας ἵππων αὐτοῦ σφραγίδα παραμυίας μίξασ, ἡ ἰδίαν Συρίας. Adde num. 32. Idem cap. 14. ἕξασ τὴν σκιάτοιν μετὰ τὴν ἐπιμυίαν, ἀπὸν λόγους Συρίας, ὅσοι σκιάτοιν ἴλα τὰ σωματικά, ἀπὸν ἕξασ ἵππων. Vide rursus cap. 19. §. 183. & Notas ad Alexiad. pag. 395.

ΕΥΡΕΠΑΝΟΓΕΙΑ, *Edium Sacratum Eucasia*. Vide Menæa 22. Decemb. & supra in Anaxima.

ΕΥΡΕΙΑ, *Eurestra*, Σαλαμίην, in Corona pretiosa: pro Syrie.

ΕΥΡΟΚΑΡΦΙΑ, *Cardo*, *Cardines*, Σαρδηνίης, γήλομος. Vide Καρφίον.

ΕΥΡΟΚΥΚΛΙΟΝ, *Cofinas Hieromonachus MS. de Chymia*: ἡς καθῆρσις ἰσάει ἵππων ἵππο ἐπιμυίας ἵππων ἢ τὸ σῶμα αὐτῶν σφραγίδα ἡ καθῆρσις αὐτῶν, ἵσάει ἵππων ἐπὶ τὰ Συριακὰ, καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἕξασ καὶ πάλιν, &c. Puto hanc vocem corruptam esse, atque intelligi Συριακὰ, vasa scilicet de quibus consulendus Lazarus Bayfus lib. de Vafculis p. 135. & quorum etiam mentionem agunt Anna Comnena pag. 293. & Nicetas in Man. lib. 3. num. 6. vix enim putem hanc voce intelligi annulos seu circulos fofium. Vide Θυρίακον.

ΕΥΡΕΙΝΗ, *Cypris*, *Orobanchæ*, apud Interpolat. Diofcor. c. 360.

ΕΥΡΕΙΟΝ, *Thymus*, apud Interpol. Diofcor. cap. 439.

ΕΥΡΕΙΤΗΣ, *Ocimsastrum*, apud Interpolat. Diofcor. c. 610.

ΕΥΡΕΠΡΟΣ, *Ostiarum*, primus gradus Ordinis Ecclesiastici in Concilio Laodic. Can. 24. apud S. Epiphanium in Eypofit. fidei Cathol. in Concil. Quinifexto Can. 4. &c. Vide Gloss. med. Latin. in *Ostiarum*.

Θυρία, *Ostiarum Monasterij*, in Nov. 133. Justin. cap. 3.

ΘΛΑΟΣ, pro θολός, *Thalassium*, Helychico. Argaripus in Geopon. c. 172. μόνον ἀς τὴν καρπὸν θωλάει τα νῆρα ἢ νῆρα, καὶ μὴ φαίνῃ.

ΘΛΩΝ, *Chelidonium magnum*, apud Interpolat. Diofcor. c. 399.

ΘΡΑΚΗΣΙΟΝ, *Θυριακὸν*, pars Cassidis, quæ demissa faciem tegit, & *Θυριακὸν* seu tucur, unde nomen: Gallis *Vifiere*. Anna Comnena lib. 1. Alexiad. pag. 13. τὸ ἄν θυριακὸν καλεῖται μὲ τὸ ἀρῶσαν πρὸς *Θυριακὸν*, ὁ δὲ καρπὸς κύκλον ἕξασ. Ubi Editio Hoefchelii habet *Θυριακὸν*. Nicephorus Bryennius id ipsum enarrans, καλεῖται τὸ πρῶτον πρὸς ἀπονεμῶν *Θυριακὸν*. Vide Not. ad Alexiad. pag. 228.

ΘΡΑΚΕΓΟΝ, *Θυριακὸν*, *Lorica*, *Munitivum Muri*, *Propugnaculum*, *Murus ipse*. Scholiastes Æschyli incidius in Septem ad Thebas: *Θυριακὸν* ἢ τὸ τῆρον λόγῳ, εἰς τὸ πᾶν πᾶσι δὲ ἰσάει αὐτὰ ἵππων ἕξασ γράβην. Glossæ MSS. Reg. *Θυριακὸν*, τὸ τῆρον *Θυριακὸν*, *προμαχίον*, *δρακοντις*, ἢ *λωκεῖον*. Aliæ: *Θυριακὸν*, τὸ τῆρον. Nicetas in Joanne num. 8. τὸ σῶμα ἡμῶν τῆρον, καὶ τὰ τῶτον καθῆρσις *Θυριακὸν*. Vide præter Suidam & Lexicographos, Salmasium ad Hist. Aug. pag. 483.

ΘΥΡΕΙΝ, *Videre*, *Aspicere*, pro *Θυρίην*. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ ἔπειτα παραξήτιζον, καὶ εἶπεν, καὶ *Θυρίην*, &c. Passim ibi.

Θυρία, vel *Θυρία*, vel *Θυρία*, *Vifus*, *Aspessus*, *Obtutus*, *Species*, *Facies*, ὄψις, *Diagma*, ἕρμα, βλάμμα. Glossæ Græcobair. ἀέρμα, *σολῆς* *γυακίον* ἢ *ἄσος*, *Θυρία* ἢ *Θυρία* ἕξασ *γυακίον*. Rufinus: *ἀσος*, ἀνός, ἵππων ἕξασ *Θυρία*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Ἐμῶν καὶ *παριχαρῆς*, *εὐχρηστῆς* *Θυρίας*. Idem lib. 4.

Νὰ ἰδῆται *καμία* *φορὰ* πᾶν ἕξασ *Θυρία* *συ*. Item *Fenestra*. Idem Anonymus lib. 7.

Τὸ ἕξασ *Θυρία* ἀνίπρος, ἢ *Θυρία* ὁ ἵππος.

ΘΥΡΕΥΡ, *Lyncæus*. *Θυριακὸν*, *Aspessus iucundus*, *suavis*. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Ἐμῶν καὶ ἵππων, *Θυριακὸν*, *ἄσος* τὸ *κορίνθιον*. *Θυριακὸν*, *Spellabilis*, *εὐχρηστῆς*.

Ἀγροθυρία, *Θυρία videre*, *Torsio oculi esse*. Glossæ Græcobair: *ἀγροθυρία* ἔστιν, καὶ ἀγροθυρία.

Κακοθυρία, *Deformis visus*. Eadem Glossæ: *θυρία*, *κακοθυρία*, *κακοθυρία*, *κακοθυρία*.

I.

ἸΑΜΑΣ, *Iuridicus*, in Gloss. S. Benedicti, Cap. de Magistratibus.

ἸΑΝΙΤΖΑΡΟΙ, *Iavitæ*. Vide in *Γενετῶν*.

ἸΑΟΥΡΤΙ, *Lac Acidum*, Constantinopoli.

ἸΑΡΙΝ, *Iarum*, *Æther*. *Iarum*, καλεῖται *ἄσος*, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. in aliis ex Cod. 1673. *Iarum*, ὁ ἵππος καλεῖται.

Glossæ aliæ Græcobair. *Ἰαῦθ* καλεῖται, τὸ ἵππον, τὸ βίβρις ἵππον. *Neophytus MS. ἵππος*, τὸ *iarum*. Glossæ Botanice MSS. ἵππος, τὸ *iarum*. *Lexicon Chymicum Joannis Gatlandij*, pag. 66. *Iarum*, *id est viride rane*, seu *æris*. *Matthæus Sylvaticus*: *Iarum*, *id est virgo campana*, vel *Viride*. Id nempe quod nostri *Ferrâ de gris* vocant. *Myrepsus* sect. 3. cap. 62.

ex Cod. M. S. *βερδραμον*, ἢ *ἵππος*.

ἸΑΡΟΧΡΕΙΑ, *Poples*, Gallis *Iaret*. Helychius: *ἰαρόχρεια*, πᾶν ἄσος, *Ἰταλὸν*. Fortè Leg. *ἰαρόχρεια*, *poplitis* pars carnosa.

ἸΑΣΜΗ, *Pertis*, *Iasminum*, *iasminum*, apud Interpolat. Diofcorid. ubi ejus confectio describitur.

ἸΑΤΗΡ, sic appellata Manuclis Comneni Imp. Novella seu χρυσόβουλλος λόγος, καλεῖται *δικασμάτων* ἢ ἀπάστα καὶ ἐκκλησιῶν, ὡς ἰατρίων, τὰ καλεῖται ἵππος *δικασμάτων* ἢ ἀπάστα καὶ ἐκκλησιῶν, ἰστικόντων *δικασμάτων*, καὶ *μικροσκόπων* καὶ αὐτῶν *μεγάλων* ἐκκλησιῶν. lib. 2. *Juris Græco-Rom.* pag. 149. & apud *Balsamon.* ad Can. 12. VII. *Synodi* pag. 311. Edit. Oxon.

ἸΑΤΡΙΝΗ, *Medica*, *Obstetrix*, Glossæ Biblicæ MSS. *μαία*, *αἰ* *ιατρίων*, *αἰ* *βουβασαί* ἢ *γυναικῶν* ὅτι *παιδον*. Ita appellantur apud Alexandrum Aphrodisij, in Problem. *Michaëlem Attalatum* in Synopfi

nostrū tit.49. & in lib.54. Basilic. tit.14. §.1. lib.60. tit.3. §.9. Vide Gloss. med.Lat.in *Medica*.

ΙΑΤΡΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, *Medicus simul & Medicina Professor*: nam *ιατρικὴν* dividebant Veteres in *διδασκαλικὴν* & *ἰργάσιον*, ut est apud Damascium in vita Hifodori, id est in Theoricis & Practicis. Unde Eunapius in Zenone, ejusmodi Medicos vocat *ἱεροπρακτικὸν λόγον* το *ἐν ποίῳ ἰατρικῶν*. Apud Suiddam in Agapio, *ιατρικὴν μαθημάτων ἱεροποιῆς*. Callisthenes in Vita Alexandri M. MS. *καὶ ἐκαστὸς ἐκεί ἐν ἑνὶ τόπῳ, ὡς ἰατροὶ θροῖσις πολλὰς ἀπορολόγησθε, ὡς Προφήτης Αἰνύπλιος*. Socrates lib.7. cap.13. de Admantiō: *ιατρικὸν λόγον θροῖσις*. Apud Stephanom Byzantium in *ἔξ*, de Gēso, qui vixit sub Zenone Aug. ὁ περιφανὴς ἱατρῶν θροῖσις, qui quidem *ἰατροσεθροῖσις* dicitur Suida, & Zachariæ Scholastico de Officio mundi pag. 478. 481. Theophanes an. 1. Philippici, de quodam Nicolao: *θροῖσις γελόντα ἢ ἰατρικῆς ἱεροσύμης*. Apud Theophilum Protospatharium de Urinis, laudatur *μάριος ἢ ἰατροθροῖσις*. Cedrenus, ἀφ' ὧν οἱ ἢ ἑλλήνων ἰατροθροῖσις ἐσθιρίσασθαι, καὶ τὰς ἀπορμας εὐφροῖσις, τὰς οἰκίας σιωστήσασθαι τίτλας. Vide Gēnerum in Scholiis ad Cassij Problem. p.57.

ΙΑΤΡΟΠΕΙΟΝ, *Liber de Medicina*: quo nomine recentiorum Græcorum Medicorum opera complura laudantur à Petro Lambecio lib.6. Commentar. de Bibl. Cæsar. p.101.154.157. & 159. Laudatur etiam in Indice MS. Bibliothecæ Monast. S. Trinitatis Insulæ Chalcæ *ιατροπέριον περιχρον διαδοξα, ἕκαστος β'*.

ΙΒΑΓΚΟΣ, pro *Ioannes*, dixisse Bulgaros observat Nicetas in Alexio lib.1. num. 5. *ἰβαγκὸς ὄνομα πῶ ἢ, σημαίνει ἢ ἢ λέγει τὸ ἰωάννου*. Adde num.6. lib.3. num.2. &c. Sic Joannis Castriotæ, Georgij feu Scanderbegi Patris, ditiones, ἢ *ἰβάνου χωρία* vocat Laonicus lib.5. pag.164. Edit. Genev. Paulus Oederbonius de Rusorum Religione & Moribus, ait *κῆρ βιανὴ ἰβάν*, Rusorum lingua sonare, *Principes magni Ioannes*. Vide Leunclav. in Pand. Turc. num. 121. 142.

ΙΒΕΝΤΟΝ. Vide *ἰβανόσιον*.
ΙΒΗΡΙΣ, *Nasturium*, apud Interpol. Dioscor. c.373. & Apulc.20.

ΙΒΡΥΚΑΛΟΣ, ὁ *χρῆσις*, in Glossis MSS. Reg. Cod. 2062. Hefychius & Phavotinus legunt *ἰβρικαλος*.

ΙΓΓΛΑ, *Cingulum sub ventre equi*, apud Crusium pag.188. pro *σινγλα*, *Cingulum*, quomodo Galli dicunt *La cengle du Cheval*, Ital. *Cinghia*. Proinde evanescit Meurfij conjectura, qui vocem detortam putat ex *Iungla*, quæ *λωία* ζανήλιχθ redduntur in Gloss.Gr.Lat. longæque aliud sunt à cingulo equi.

ΙΓΓΡΟΣ, *Cerebrum*. Hefychius: *ἰγρος*, ὁ ἐγκέφαλος. Georgius Sanguinatus de Partibus corporis humani:

Καὶ ἰγρος ὁ ἐγκέφαλος, λαμβάν, ὁ ἀρχηγος ὄστιν.

ΙΓΔΙΟΝ, *Mortarium*, ἰγδῖον. Suidas in Etymolog. ὄλμος, *μορφητικὸν σκεῦος*, τὸ ἰγδῖον λεγόμενον παρ' Ἰταλῶν. *Moschophonos*: ὄλμος, τὸ κωνὸν ἰγδῖον.

ΙΓΔΟΚΟΠΙΟΝ, *Pistillum*. Est enim ἰγδῖον & ἰγδῖσις, ἵθα μισορμητὸ ἀφ' ἡμῶν, ut est apud Phavorinum: *Mortarium*. Glossæ MSS. Reg. ex Cod. 2062. & Colbert. 2218. ὄλμος ὄστις κοίλος λίθος εἰς ὃν ἀπέθων ὄστρια καὶ ἄλλα τινὰ ἢ ἐν ᾧ πίπσιναι τὰς κριστάς, καὶ τὰ παρῶτερα ἢ *μορφητικὸν καταλάσιναι* τὸ ἢ τὸ ἴσθον τὰς κριστάς, ὡς πρὸν λέγει, ὁ ἔστιν ἰγδοκόπιον. Glossæ aliz ex Cod.930. ὡς πρὸν, τὸ ἰγδοκόπιον.

ΙΓΚΛΙΚΟΣ, *Anglicus*. Eufstathius Iliad. γ. ὅτι

ἢ καὶ βόρεσι πύλαισι ἀπὸ πρὸ τῶ θώλιος ἀντιπρὸς ἵθα τὰ ἰγδῖον.

ΙΓΚΟΛΑΣ, ἰγκολος, *Incola*. Glossæ Basilic. *ἰγκολος* ὁ πέριος, ὃς καὶ ἀλλοτῶς ἐν πόλει ἢ ἐν χωρίῳ πῶ εἰσιν ἐκτίνας. Modestinus JC. lib.1. Excusaf. *ἐθῖμα καὶ, ὅτι ὁ ἐν ἄλλῳ καταβῆναι, ἰγκολος ἢ νομίζῃ*. ὁ γὰρ ἐκείνος τὸ πῶλιος ἱερατικὸς μὴ *καὶ ἰγδῖον*, ὅτι ἢ νομίζῃ ἰγκολος.

ΙΔΙΑΡΙΟΝ, *Beneficium Ecclesiasticum*. Græcus Interpretes Concilij Lateranensis an.1115. cap.3. ἐῖ ἢ κληρικὸς ἦν, δὸς πῶσις ὄστρια καὶ ἰδιαιμὴ καθαρῶσθαι. Ubi Lat. *Ab omni Officio & Beneficio depouatur*: cap.11. de Magistris Scholasticis: *ἵνα παρ' ἑαῖσις καθοδικῆς ἐκκλησίας διδασκαλῶν πῶ τὸς κληρικὸς ἢ αὐτὴ ἐκκλησίας καὶ τὸς λαϊκὸς φοιτητα πῶλιος ὄστρια παρῶσθαι, ἀρῶσθαι ἰδιαιμὴν τὴν παρῶσθαι, ubi Lat. Aliquod comprehens Beneficium praberetur*. Ita denique cap.32.

ΙΔΙΚΟΝ, *Privatum Patrimonium, Res privata Principis*. Balsamon in tit. Photij de Fide cap.5. *περὶ τὸν λέγει καὶ ἰδιαιμὴ τὸ ἰδικόν*. Lib.6. Basilic. tit.1. cap.15. & 59. Κομῆς ἢ ἰδικῆς πτεροσίας, *Comes privatarum*. Lib.7. tit.5. cap.98. *ἵαν ὁ μισθῶσις ἢ δῶλῃ ἢ ἰδικῶν κλημάτων ἢ βασιλικῶν ἡμαθῖσις τὸ λέγει, &c. cap.99. ἵαν ἀδικησῶσι ἢ δῶλῃ ἢ δῶλῃ τὰ ἰδικὰ ἢ βασιλικῶν*. Et tit.18. cap.20. ὁ βασιλικὸς εἰσῖν γρῶν ὄστις: ὁ περιεμάτω ἢ ἰδικῶν μολῶν, &c. Qui porro *προκαματῶ* ἢ ἰδικῶν hic dicitur, *Επι* ἢ ἰδικῶν appellatur in inscriptione Epist. 240. ex Photianis. Ita etiam appellabatur Constantinopoli ædes in qua recondebantur *Privata* Principis, de qua diximus in Constantinopoli Christiana lib.2. sect.9. num.10. pag.154. Alexij Comneni Monita ad Spaneam Neopolem, MSS.

Καὶ ἵνα καλῶν σποσῖται ἐν φυλακῇ τὸ ἰδικόν ἐν.

Infā: ἵσαν τὸ λῦσις τίπσις, ἢ ὡσάν χῆσις τὸ ἰδικόν ἐν.

ΙΔΙΚΟΣ δικαστικός, *Specialis Index datus*, in Basilicis.

ΙΔΙΚΤΟΝ, *Edictum*. Lexicon MS. Colbertum Cod. 6076. & Glossæ Basilic. ἰδικτόν, *προσδῶσθαι*. Perperam in Glossis script. ἰδικτόν. Theodorus Lector Ecl.1. Extr. δῖ ἰνῖρος ἰδικτόν καθάσθαι τὰ πρῶτα. Evagrius, lib.4. cap.39. τὸ καὶ ἰδικτόν πρὸς Ρωμαίων ἰδικτόν γρῶν. Cytilus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabe cap.74. *δῖατι ἢ ἵπ' αὐτῶν ἡμοιῶν ἰδικτόν*. Adde cap.85. Theophanes an. 10. Valentinianus M. ἰδικτόν ἢ Ουαλαβῖσις ἰγρῶν τῶς ἐν Ἀσία, &c. Idem an.38. Justinianus: πῶ δ' αὐτῶ ἵθα ἱεροποιῖσις ὁ βασιλικὸς τὸ ἀπὸ θροῖσις καὶ ἀβάρτα κησῖσις δῶγμα, καὶ ἰδικτόν παρῶσθαι καθάσθαι ἀλλοτῶν ἐπῶσθαι, &c. Idem an.20. Heraclij: *τίτοι δῖ ἢ μῆλα τὸ νομίζον πῶσθαι, ἐκτίθῃ τὸ γρῶν ἰδικτόν, περιγῶν*. &c. Vita S. Maximi Confiss. num.12. de eod. Heraclio: καὶ ἰγρῶσις τύτοις, καὶ πῶ ἡλεομένη ἰδικτόν ὄστια βασιλικῶν. Lib.1. Basilic. cap.55. *ἐπῖρ δῖσις* ἐκ ἢ παρ' ἡμῶν γρῶν δῖατις λόγων τὸ καὶ ἰδικτόν. Vide Cedrenum, p.312. 388.

Ἰδικτόν. Synodus Constantinopol. VI. A.C. 4. *Ατῶν κληρικῶν εἰσῖσις καὶ διωδῶν πρὸς τὴν κηρῶν ἐν πῶ ἡλεοτῶ ἢ ἰβδῶσις πῶσις* ἢ ἐν ὡσῖσις τῆ μῖμῖ ἱεροποιῖσις ἢ βασιλικῶν. Occurrit rursum in eadem Synodo pag.110. Paganus seu Capito Lycius in Paraphrasi Eutropij lib.8. *comprovisum edictum*, addit, ὁ μῆλα πῶ Ἀδριανὸν καλῶν καὶ πῶ ἰταλῶν πῶσθαι ἰδικτόν περιγῶν. Nicephor. Callist. lib.17. cap.19. τὸ Ρωμαῖσις ἐνομαζόμενον ἰδικτόν γρῶν. Vide Ἐδικτόν.

ΙΔΙΟΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ. Vide in Δομῶσις.

ΙΔΙΟΚΑΒΑΛΟΣ. Vide in Καβαλλῶν.

ΙΔΙΟΚΑΣΤΡΟΝ. Vide in Καστρον.

ΓΙΔΙΟΚΤΗΤΟΝ, Peculium, in Basilicis. Glossæ: ἰδιωτικόν, ἰδικήτων. Ἐμαρτυρηθέντι, αὐτίξυστόντι, ἰδιωκόντων. Glossæ Lat. Gr. Peculiaris, ἰδιωτικῶς. Peculium, περιουσία, Περιήκει, ἰδιον, &c.

ΓΙΔΙΟΜΕΛΟΝ, scilicet τροπάειον, sic dicitur, quodd ἰδιον μὲν habeat, seu peculiari sibi, (gravi nempe & concinnâ) voce recitetur, cùm contrâ ἑτέρας ἀλιὰ, ad sui normam, decantetur. Ita Goarus ad Euchologium pag. 206. ex Ligardio. Tritodium in Dominica ἔδωκεν. ἀνοσσομαία ἔδωκεν δὲ ἀναβολικὸν ἐν, καὶ ἔδωκεν ἰδιώματα ἑτέρα. Infra: καὶ λέγουσιν ἰδιώματα ἔ ἡμέρας. Rursum: ἰδιώματα ἰωσφίν.

Alibi: καὶ φάλαγγον τὸ ἰδιώματον ἔ ἡμέρας, θίς. Euchologium Goari pag. 187. 517. εἰρηρὰ ἰδιώματα. pag. 201. μὲν τὸ κύβη ἐκίραξα. φάλαγγ τὸ ἰδιώματον ἔ ἡμέρας, καὶ τὰ μαρτυρικά, καὶ ἔ μύνην. Adde pag. 556. Symeon Thessalonicensis Refrpsono 57. καὶ τριώδια φάλαγγ ἰδιώματα, καὶ πάλ ἄγλιον πεναρηνώ δὲ ἰδιώματα. Codinus de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 7. num. 23. καὶ φάλαγγον ἰδιώματων τὸ ἔ ἡμέρ. Adde cap. 10. num. 5. ἰδιώματα καὶ τροπάεια ἔ καὶων, apud Joannem Plufiadenum pro Concil. Florent. pag. 643.

Ἰδιώματα ἰουθὰ, Quæ sub ortum solis canuntur, & describuntur sub finem Paracletici pag. 185. ubi dicuntur ab Imp. Leone Philofofo fuisse composita. Vide in Ἐξάκτος εὐαγγέλιον.

ΓΙΔΙΟΡΙΘΜΟΙ. Allatius lib. 3. de utriusque Eccl. confenf. cap. 8. §. 8. observat apud Græcos, Monachorum alios dici κανονικὰς, alios ἰδιωτικὰς; & Cænobiticas quidem, non tantum qui simul habitant, sed communi habitatione ex uno vestitario vestiuntur, & ex uno Cellario pascuntur, & eadem officia & exercitia funguntur: ἰδιωτικὰς verò, qui suo more vivunt, & ut illis collubium est. Nam antequam habitum induant, certâ pecuniâ corrogatâ, ad sui necessarios usus, sibi per Monasterium subministrandos, cellam obtinent, & quotidie panem ac vitum, quæ alii etiam tradi solent à Cellario, ad vicum accipiunt; reliqua sibi ipsi provident, & sic ab oneribus Monasterii immunes, sua peragunt, & negotiis operam dant, & cùm placet, ad officia celebranda cum aliis in Ecclesiâ conveniunt: ac eorum denique bona cùm moriuntur Monasterio cedunt.

ΓΙΔΙΟΥΤΟΝ, Leontopitium, apud Interpol. Diofcor. cap. 713.

ΓΙΔΙΟΥΤΕΙΧΟΣ. Epiphanius Hagiopolita de Locis Sanctis, pag. 50. καὶ ὁ ναὸς ἔ Σαλομῶντος ἰδιώτειχος.

ΓΙΔΙΟΧΕΙΡΟΝ, Scriptum manu propriâ exaratum, Syngraphum, Chirographum. Novella Constantini Porph. ἑστὶ ἀνάστωκος, &c. καὶ ἰδιώχερα ἐμβολία ἀσφαλιζομένη ἱκατέρη. Disputatio Gregentij pag. 203. καὶ πᾶσαν πονηρὰν ἔργον ἀναγῶν, καὶ ἰδιώχερα ἀσφαλείας ἑστὶ ἔ μάλιστα ἀπαρτῆς ἄφες τὸ μὴ ἀδικεῖν πέντας, &c. Constantinus de Adm. Imp. cap. 31. οὐδικησας καὶ ἰδιώχερα ἐπιπέσει. Utuntur alij, Nicophorus Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. pag. 1255. & 1267. Edit. Labbei, Harmenopolus lib. 1. tit. 8. §. 10. &c. Vide Salsamium de Modo usurarum, cap. 10. Extr.

Ita potèr præsertim appellant Scriptores Byzantini, Fidei professionem, quam ab Imperatoribus ræcens creatis aut evectis, & priusquam Coronâ donarentur, exigebat Patriarchæ Constantinopolitani, seu ἑστὶ ἑθνοδότης, ut loquitur Leo Grammaticus in Leone Armenio, initio; ἑθνολογία ἰδίας χιρτὸς ἑγγραφοῦ παραδίδωσας, ut ait Codinus de Offic. palat. cap. 17. num. 1. ubi ea describitur num. 3. & 4.

Theophanes an. 17. Zenonis: βιαζέμεθα ἢ αὐτὸ ἔ βασιλῶς Ἀριάντων, καὶ ἔ εὐκλήτων, ἔτασαν αὐτὸ τὸ ἰδιώχερον, πῶς ἀπεδίχθη ἑς ἕρον πίστεως τὰ δόγματα ἔ ἐ Χαλκιδόνι συνώδῃ. Suprà, ἑγγραφοῦ vocat, ut & an. 9. Nicophori Νικηφόρος ἢ ὁ Πατριάρχης ἑγγραφοῦ ἑθνοδότης Μιχαὴλ ἀπῆρτσον ἑστὶ ἔ ἑθνοδότης πίστεως. Adde pag. 405. Auctor incertus post eundem Theophanem pag. 431. πρῶτον ποιήσας ἰδιώχερον μὲν ἑστὶ σὺ αὐτῶν, μὲνίστασι καὶ ἔ ἐκκλησίας ἑθνοδότης, ἔ παρασαύσεσαι ἔ καλῶς ἐς αὐτὸν ἑθνοδότητον παρὸ ἔ ἄγλιον πατήρον ἑγρον ἑγγραφοῦ. Adde pag. 435. & Vide supra in ἑγγραφοῦ, & αἰκισχέρων.

ΓΙΔΙΟΥΤΗΝΗ, Affinitas, Canonarium Joannis Monachi pag. 112. καὶ ὅταν ἀπάθλιον τέταν ἑξῆσπαι τὰς δικηφορὰς, πάλιν ἑγρτσον αὐτὸς ἑστὶ ἑθνοδότης, μάλιστα ἐς συζυγίαις τῶν ἑθνοδότης ἑγγραφοῦ.

ΓΙΔΙΟΥΤΑΙ, Plebeij, Pargani, in Nov. Justin. 8. cap. 6. Nov. 22. cap. 47. Nov. 30. cap. 1. Nov. 31. &c. Item Rudes, Indocci, ut apud Joannem Cananum de Bello Constantinopol. initio, &c. Macarius Homil. 26. αἰς χιρτῶν ἰαν τις ἀπέβη, ἑθνοδότη γράμματῶ ἐθνοδότη, ὅταν σὸν ἰδιώτῃ, δὲ ἑθνοδότη ὅτ αὐτῶν ἑθνοδότης, ἑστὶ χιρτῶκοι σὸν, ἑθνοδότης μὴ ἑθνοδότης ἐκμῆσας.

Ἰδιώτῃ, Monachi Laici, vel qui nullo Ecclesiastico gradu donati sunt. Euchologium in Officio Funeris Monachi: καὶ ἐ μὲν ἱερούς ἑστὶ ἔ ἐθνοδότης ἀδύφως, τίθητῃ τὸ τέτυ λειψῶν ἐσ τὸ μῶσῃ ἑ ναν ἑ ἢ ἰδιώτῃς, ἐσ τὸ νάθνηκ. Symeon Thessalon. Opusc. contra Hæreses: καὶ τὸς μὲν καθολομῶν καὶ ἑθνοδότης φάλαγγον ἑθνοδότη ναν, τὸς ἰδιώτῃς ἑθνοδότης, ἔ καὶ τὸς λαϊκούς ἐσ τὸ νάθνηκ. Vide Goarum ad idem Eucholog. pag. 19. 23. & Gloss. med. Lat. in Idiota.

Ἰδιωτία, Rusticitas, Simplicitas, apud Theophanem an. 10 Leonis Isauri.

ΓΙΔΙΟΥΜΕΝΟΣ, pro ἰδιωτικῶς. Constantinus de Adm. Imp. ἑστὶ ἑθνοδότη καὶ ἑθνοδότη, καὶ ἰδιωτικῶς ὅταν ἑστὶ. Alibi vocat ἰδιωτικῶς ἑθνοδότης.

ΓΙΔΙΟΥΜΑΧΙΟΝ, Stragulum equi sella substratum, quo illius sudor cavetur, & a seffore vitatur. Codinus de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 3. n. 8. ἢ εἰτα ἑ ἑθνοδότη αὐτὸ διβολία ὡσάντως μὲν ἀντῆρ μαρταριμῶν ἑθνοδότη τῃ καὶ ὅταν, καὶ ἐς τὰ τίσασα μῆτρα ἑ ἑθνοδότη, ἑθνοδότη καὶ μαρταριμῶν ἑθνοδότη τῃ καὶ ὅταν, ὡς καὶ ἢ βασιλικῇ. Formam verò ejusmodi ἰδιωμαχίον incipere licet in Bulla aurea Baldvini II. Imp. Constantinensis, à nobis delineata in Familiis Byzantinis p. 216.

ΓΙΔΥΤΣ, Quercus. Glossæ ad Iliadem Barbarogr. Nicolai Lucani: ἄρω, ἰδρω, τὸ δένδρον.

ΓΙΔΥΤΑΣ, Sudor, ἰδρῶς, in Corona pretiosa.

ΓΕΒΑΛ, Afria, Gramen, apud Interpol. Diofcorid. cap. 610.

ΓΕΝΕΙΑ, Barba, ἡμίονο, in Turco-Græc. Crusij.

ΓΕΡΑΪ, Ordo Sacer, Ecclesiasticus. Nomocanon Cotelærianus num. 287. τὸ ἢ φάλαγγιον ὡσὸ μὲν ἑθνοδότης ἑθνοδότη τῃ ἑθνοδότη.

ΓΕΡΑΪ βλάση, ἢ ἑθνοδότη περιστέρα, καὶ ὡσάντως, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. Peristereo velius, vel Hystocyanus seu Apollinarius. Item Veionica, apud Anton. Musam de Vetonica cap. 1. Verbenaca, apud Apul. c. 3.

ΓΕΡΑΪ πύλας, Porta Sancta, quibus à ναῶ in Sacrum ἑθνοδότη aditus patet. Passim occurrunt in Libris Ecclesiasticis Græcorum. Symeon Thessalon. de Sacris Ordinat. cap. 3. de Subdiacono: καὶ φάλαγγον ἑθνοδότη τὰς πύλας τὰς ἱεράς ἵνα μὴ τις τὸν ἀναγῶν ἑθνοδότη εἰσέλθῃ ἑ ἑθνοδότη. Vide nostram Constantinopolim Christ. lib. 3. n. 7.

ΓΕΡΑΚΑΡΙ, *Falconarius, Auceps*, apud Petr. Bellonium lib.1. Observat. cap. 11.

ΓΕΡΑΚΟΠΟΔΙΟΝ, *Lychnis silvestris*, apud Interpol. Diof. c.521.

ΓΕΡΑΚΙΤΑΙ. Theophanes an.24. Leonis Isauri: ἐκατασαν ἀγοράν ἐν Ἀμακῶν ὑπὸ Γερακίτῶν, ἃ ἱερουργήσαντες.

ΓΕΡΑΝΘΕΜΙΣ, *Chamamelon*, apud Apul. de Virtut. Herb. c.23.

ΓΕΡΑΤΕΙΟΝ, quæ pars sit Ecclesiæ, video controversi. Dionysius Areopag. de Hierarch c. 3. differtè distinguit θυσιαστήριον ὑπὸ Γερατείου, ita ut θυσιαστήριον sit quod Græci vulgo βῆμα, Latini *Presbyterium*, vocant: ἱερατεῖον verò, *Navis Ecclesiæ*, nam prima sæcula *Chorum*, qualis est hodie, non agnoverit, ut observavimus in nostra Constantinop. Christ. lib.3. num.77. Dionysius igitur loco laudato, ubi duos statuit mortuorum ordines, sic ait: συνιστάζων ὁ Θεὸς ἱεράρχην ἢ ἱερὸν χεῖρην, εἰ ἄλλῃ ἱερατικῆς ἰδιότητι ταχῆεν ὁ κειρομνηστὴρ, ἡμπερὶ τῆν ἢ θυσιαστήριον καλοῦντες αὐτὸ ἀπὸ τῆς θυσίας ἔστιν ἐκ τῶν χειριστῶν, εἰ δὲ τῶν ἰατρῶν μινυχῶν, ἢ πρὸ ἑαυτῶν καλλίπτεται, ὡς τὸ τίμιον ἱερατεῖον αὐτὸ καὶ κληρονομῶν τῶν ἱερέων ἰστέλλουσιν. Quæ postrema verba de Portis Templi intelligenda sunt. Nam Pachymeres in Paraphrasi non omnino sensum Dionysij præcepit, ut nec Allatus in Differt. De Narthec: is enim est, ut dicat cadaver Monachi aut Fidelis in inferiori navæ parte versus Portas Templi collocari: ut Presbyteri ante portas Bematis. Eâ notione fortè ἱερατεῖον usurpavit Theophanes an. 14. Zenonis: εἰ δὲ ἢ αἰνῶν μοιχοῦ τῆς νικητικῆς τοῦ ἱερατείου ἰστέλλουσαν Ἀλαίαν πᾶν ἰστέλλουσαν. Tamen si fatendum ἱερατεῖον interdum pro ipso Bemate accipi. Cùm igitur ἱερατεῖον sit propriè navis ἱερε, in quo ἱερε λαός constitebat, inde

ἱερατεῖον, dicta *Plebs*, seu *Populus Episcopo subdinus*, qui scilicet in ἱερατεῖον Ecclesiæ constitit: quomodo fortè *Sanctuarium*, tenentes Ecclesiæ dixit inferiori Latinitas, uti docuimus in Glossario. S. Basiliius Epist. 263. καὶ γὰρ εἰ καὶ πλειστάθροστον πῶς ἔστι θεοῦ τὸ ἱερατεῖον ἱερέων, ἀλλὰ ἀνθρώπων ἀμειλίχως ἰχθύνον πρὸς τὰς ἀδελφότητας, ὅθεν τὸ μῆτι ἡμπερὶ τῶν, μῆτι πᾶν ἔξω διακριθῆναι αἰρήσονται, τὰς δὲ ἰδίας μὴ ἀναρχοῦντες τὴν πολλῆς, &c. Idem Epistola. 412. Ὁρθῶν ἢ αἰὶ καὶ παραχρῶν πληθῶν πᾶν πόλιν, καὶ σὺμματα τοῦ ἱερατείου. At

ἱερατεῖον, in Actis Constantinopoli de Agapio & Bagadio sumitur pro cœtu ac consessu Presbyterorum: ἢ ἰτέρων διαφόρων ἐπισημοῦν, καὶ παλῶς ἢ ἱερατεῖον.

ΓΕΡΑΤΙΚΟΙ, *Sacerdotes*, in Concilio Laodic. Can. 19. 24. 27. 41. 42. 54. 55. in Synodo VII. Can. 15, in Synodo Trullana Can. 77. &c. ἱερατικὸν ἔξῆμα, apud Clementem lib.8. Constituit. Apofol. c.47. Zachariam Pap. lib.1. Dialog. cap.4. lib.2. cap.16. &c. ἱερατικὸν καταλόγῳ, in Canonib. Apofol. Can.6. apud eundem Clement. lib.3. cap.15. ἱερατικὸν σὺμμάτευμα, in Cod. Can. Eccl. Africanæ Can.53. ἱερατικὴ ἀποφύραξις, in Concilio Ancyrano Can.1. ἱερατικὴ τάξις, apud S. Dionysium de Hierarch. cap. 2. ἱερατικὸν σὺμμάτευμα, in Concilio Laodiceno Can.2. S. Basiliius Epist. 264. καὶ πᾶσις μὲν μὴ φωνῆ τὴν ἱερατικῆν ἢ ἐν κατὰ ἐκκλησίαν παρὶθῶν τῆ βουλῆ. Ita ἱερομῆδους, Sacerdotes non femel vocat Eusebius in Hist. Eccl. ut observatum ab Henrico Valefio ad lib.1. de Vita Constant. cap. 51. Hisce addo quæ habet Lexicon MS. Cyrilli: βασιλεὺν ἱερατεύματα, τὰς ὀρθοδόξους ἱερατικὰς λέξας.

ΓΕΡΥΦΙΟΝ, *Sacellum*, Glossæ Basilic. Σακελλῶν, (ita leg. pro σκελλῶν) ἀφίθρυμα, ἢ τοῦ ἱερέου.

ΓΕΡΟΥΡΥΓΚΑΣ, *Geranium*, Prophetis, apud Interpol. Diofcor. cap.538.

ΓΕΡΟΥΔΙΑΚΟΝΟΣ. Vide in *Διακονοῦ*.

ΓΕΡΟΥΚΗΡΥΤΣ cognominatus S. Paulus Apostolus à Græcis. Vide Porphyrogenitum in Vita Basilij Imp. cap.57. Edit. Allatii, & 87. Combefij. Photius Epist. 117. Παῦλῳ ὁ μὲν καὶ λαμπρὸς ἢ οὐκαρῆς κέρως, Pro Lectore usurpat Martyrium S. Clementis Ancyranum MS. ὅθεν τῆτο ἄξιον τοῦ Θεοῦ ἀναθεῖναι, ἢ κενὴ πάντων ἡμῶν ἢ ἐν Γαλατίαις, ἀφῶτα μὲν ἱεροκήρυξ ἢ ἀγίας αὐτῆς, εἰτα Διακονος, ἐκ ἐλπίου ἢ ὑπερῶν καὶ προσβούτις ἀνάσσειν.

ΓΕΡΟΥΚΥΚΑΙΟΝ. Manuël Malaxus in Chiron. MS. 799. τῆτο ἰδιόθαιος ἢ βασιλικὸν ἡρώμιον τὰ ἱεροκλήρια ἢ Μονιμῶν, ἢ τὰ ἰδιώκων Ἀνδρόνικῳ ὁ Παλαροῦ.

ΓΕΡΟΥΛΟΓΕΪΝ, *Benedicere*, vox propriè usurpata in nuptiarum benedictionibus. Concil. Neocæsariense Can. 6. apud Matthæum Blastarem. Scylitzes pag.722. ἱερολογεῖ τὸ Ζῶν, ἢ αὐτοκράτωρ ἀναρχοῦ Βασιλεῦς, & pag.733. ἢ Χρυσόπλευρῳ ἢ κοσμοβίτῳ, ἢ τῷ βασιλεῦσι καθίσασθαι ἢ Ζῶν, ἢ Ζαχαρίῳ ἢ Μιχαήλ, καὶ ἢ Πατριάρχῳ καὶ ἀνατολίῳ ἱερολογεῖται τῶν αὐτῶν, ὁ δὲ πρὸ λόγου ἐκδομῆθῆς, ἢ ἀπὸ ἑαυτοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἱερολογῶν ἐκδομῆθῆς. Ita præterea usurpat pag.864. ἀπὸ τῶν τῶν Μαρτῶν ἀπὸ τῶν βασιλικῶν ὁ Βασιλεῦς, ἢ ἱερολογεῖται αὐτῶν. Nicephorus Bryennius lib.3. Ext. de Sacerdote qui Botaniata & Maria uxoris Michaelis Ducæ Imp. Nuptiarum ceremoniam peregerat: ἐκ καὶ τῶν ἱερολογῶν ἰδιόθαιος. Infia voce κληροῦν utitur, Zonaras in Constantino Porphyrog. τίτλιος τὰ γαμῶνα ἢ Πατριάρχῳ Νικολᾶ τῶν ἱερολογῶν πῶσις. In Nicéphoro Phoca: ἐν τῇ κττ τὰ βασιλεῖα Νίκα ἐκκλησία ἢ ἱερολογία ἢ γαμῶν τῶν ἱερολογῶν, &c. Et in Nicéphoro Botaniata: διὸ καὶ ὁ πᾶν ἱερολογῶν τίτλιος, &c. Georgius Acropolita in Chron. cap.33. καὶ πληθῶν τῶν τῶν παθῶν σμῶν, ἢ Πατριάρχῳ Γερμανῶν τὰ ἢ ἱερολογία τῶν ἱερολογῶν. Adde Balsamonem ad Can.38. Epist. 1. S. Basilij ad Amphiloichium, & ad Nomocan. pag.138. 140. 1. Edit. Pachymeres lib.3. cap.24. ait προσῶμιον esse Charophylacis, τὸ πρὸς πῶσις ἐκνε τὰς ἱερολογῶν γίνεσθαι, quæ postea declarat: τῶν τῶν ἱερίων — νικητικῶν ἱερολογῶν ἰδιόθαιος ἢ Χαροφύλακος προσῶπις. Hinc in Catalogo Officiorum Ecclesiæ Constantinopoli. dicitur ἰερεῖν τὰς ἱερολογῶν ἢ μινυσιῶν, & ἱερολογῶν αὐτὰς, id est *Penes eum esse Benedictiones nuptiarum, easque benedicere*. Ubi jure Goarum carpit Possinus, qui ἱερολογία hoc loco, *Regiura nuptiarum* interpretatus est in Euthologio. Verùm ipsemet fallitur: neque enim nuptiarum benedictionem impertiebatur, sed licentiam dabat ὅθεν πῶσις nuptias celebrandi. Balsamon ad Can.9. VII. Synodi, ubi de Charophylac: τὰ ἢ ἱερολογῶν πῶσις ἐκκλήσις. Clarius ad Can.7. Concilij Neocæsariensis ubi de secundis nuptiis: μῆτι τῶν ἱερολογῶν ἡμπερὶ τῶν, μᾶλλον δὲ ἐν ἑστὸς ἐπισημοῦν ἢ πῶσις Χαροφύλακος. Ubi *πῶσις*, est quod *Dispensationem* in Re nuptiali appellamus. ἱερολογία potè voce hac notione utitur rursum idem Balsamon ad Nomocan. Photij. tit. 13. cap.2. εἰ δὲ ἢ ἰδιόθαιος ἢ ἱερολογία τῶν ἱερολογῶν, ἀλλὰ μὴ μινυσιῶν παρκομῶν, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Benedictio*.

ΓΕΡΟΥΜΑΡΤΥΡ. Vide in *Μάρτυρ*.

ΓΕΡΟΥΜΟΝΟΝ, *Hieromonachos*, Dignitas in Ecclesia Græciana, quæ duodecima recensetur à Codino cap.1. ubi ejus munus sic describitur: ὁ ἱερομῆδων, εἰς τὸ θλίπει τὰς ἐκκλήσις ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων. Κρατῆρ ἢ ἐθροισασμῶν, καὶ τὸ κοίτην ἢ χειροτονίας

tina militia, qui sub die agebant, contrā quam Excubitores. Apud Symeonem Logothetam in Bafilio Maced. & Leonem Grammat. pag.474. Joannes Curcuas *δορυσκύτης* ἢ *ἰκανάτος* indigitatur. In depositione Cosmæ Patr. Constantinopol. sub Manuèle Comneno, apud Allatium lib.2.de Consens. utriusque Eccles. cap. 12. habetur quidam Leo *πανδυναμικός* ἢ *πρωτοστράτηγος* ἢ *ἰκανάτος*. Meminit denique Anonymus Batenlis in Chron. an. 1040. & 1045. *Ἰωάννης Ἰκανάτις*. Sed unde id nominis fluxerit, nemo opinor, nos docuit.

ἸΚΑΝΟΣ, *Sirenuus*, quomodo *Idoneus* usurpatur à Scripторibus infimæ Latinitatis. Theophanes an.9. Constantini & Irenes: καὶ ὁ διομήτης ὁ ἤβ' Ανατολικῶν Τυρμαρχὸς ἰκανός. Et an.10. *ἰουλιανὸς ἀνὴρ καὶ ἰκανάτατος*. Cedrenus pag. 341. *Κύριος Ἐπαρχὸς ἢ πόλις, ἀνὴρ θωρακὶς καὶ ἰκανός*. Et an.1. Justiniani: ἀπὸ τοῦ παλιμικῶν καὶ ἰκανάτατος. An. 1. Artemij: *ἰκανάτατος* ἢ *εὐλαβὸς* οἱ τὰ καθάλασσα.

ἸΚΕΟΣΜΙΓΓΑΘΟΣ, *Viperalis*, *Lens palustris*, apud Interpol.Dioclor. cap.670.

ἸΚΕΤΑΙ, *Supplices*, Hæretici ex Ascetis seu Monachis, Orthodoxi in omnibus: congregati autem unā cum Afcetris seu sanctimonialibus, Hymnos Deo offerunt cum tripudio & Saltatione, veluti imitantes Chorum illum qui sub Mose confitatus est ob Ægyptiorum in mari Rubro interitum. *Excod. 5.* Ita Auctor de initiis Hæret.

ἸΚΜΑΔΑ, *Uligo*, *ιμάς*. Glossæ Græcobarb. *ἀνιμάς*, ἔρηα, ὁκάνη ὅπου δὲν ἴχθ' ἰκμάδα καὶ ὑρρασιαν.

ἸΚΡΥΑΙ, *Tabulatium*, *infernus*. Suidas: *σπίλοι* ἢ *ἰδιωτῆς* ἰμάς καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ἔξλων σωτηρίων στήλας ἐπὶ στήλας ἰτρίας.

ἸΑΡΙΑ, *Muffela*. Artemidorus lib.3. cap.28. de *Muffela*: καλοῦντ' ἢ πρὸς τιναν καρδὸν καὶ ἰάσατα.

ἸΑΡΧΗΣ, apud Mauricium in Strateg. lib. 1. cap.3. *παραστρέψις* ὁ πρῶτος μὲν ἢ *ἰκαθάρτων*, ὁ δεύτεριος ἢ *τῶν Κομῆς*, ἦτοι *τρίτωνος*.

ἸΑΔΕΣΤΗΡΙΟΝ, *iplum Beta cancellis inclufum*. Typicum S.Sabæ cap.1. *Θυμιάσας* ἢ ὁ ἱερεὺς *σαουροὶδὲς* πῶ ἀγίαν ὁσαπέριζαν, καὶ ἔλον τὸ *θυμιαστήριον*, ἔξῃρα καὶ ἄγιον θυρίον, καὶ πύλαις *σαυρον μὲν* ἢ *θυμιαστικῶν καλιώπιον* ἢ *ἰασπῆρας*, ἰπὶρα καὶ *θυμια* ἢ *ἐκόντα* ἢ *ἀγία*. Et cap.5. *Θυμια* ἢ *ἀγίαν ὁσαπέριζαν* *σαυροὶδὲς*, ὡσαύτως καὶ τὸ *ἰασπῆριον* ἀπαι.

ἸΑΚΡΕΒΑ, ἡ ἀνδράχνη ἢ ἀγρία, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod.Reg.190. *Illecebra, Andrachne agria*, de qua Ruellius lib.2. p.111. Vide Galenum in Lexico Hippocrat. in πάλισον.

ἸΑΛΗ, pro Ἰλκ, *Manipulus militum*. Laonicus lib.7. pag.176. Edit. Reg. ἢ τὸ ἄλοιας ἐρατῆνιμα ἰτάσσεθ καὶ ἰλάς, ἰπὶ μίτωνον ἰσαμῶνας θυμιάσας, ὡσεὶ ἀλλήλους ἰπιδωθῆναι. Utitur rufum mox.

ἸΛΑΟΥΣΤΡΙΟΣ, *Illustris*, *Vir Illustris, Illustratus Dignitate insignis*. Glossæ Bafilic. *Ἰλλυστριος*, ὠήμος. *Ἰλλυστριος*, ἀξιωματικῶν, ἢ σὺλλυλικῶν. *Illustratum* porro titulo donabantur *Dignitatum summa fastigia*, ut loquitur Lex 14. Cod. Th. de Metatis: *Μεγάλα ἀξιωματῶα*, ut Justinianus in Nov. 117. c. 4. scilicet *Præfecti Prætorio, Urbis, Annonæ, Sacri cubiculi, Magistri Officiorum, militum, Comes Sacrarum Largitionum, Rerum privatarum, Quæstores*, &c. *Diodorus Siculus*, apud Photium. pag. 1189. ait ἢ *Ἰλλυστριον* ἀξιωμα ἠστίων δὸπ' ἢ *Πατριτικῶν τὰξιν ἰπὶρα*. Quæ quidem viri docti *Diodoro* abjudicant, cūm hæc videantur posteriotris sæculi. *Μισλοπορτικῶσάντων* prævio præterea titulo donabantur. *Μισλοπορτικῶσάντων Ἰλλυστριον ἀξία*, in Nov. 15. cap.1. Nov.43. cap. 1. §.1. Nov.73. cap.4. §.1.

S. Maximus tom. 2. pag.377. *παρακαλῶ δευτέρωθεν καὶ δευτέρωθεν ἢ μεγαλοπρεπέστων Ἰλλυστριον*. Hinc *Ἰλλυστριον* passim mentio, nullâ adjectâ Dignitate, quâ ij insigniti erant. Concilium Ephesium part.2. Aët. 1. *παριστῶν παλῶν κλήρος*, καὶ ἢ *Ἰλλυστριον* πάντων, ταῦτα ἀπὸ δὲ ἰκαθάρτων Νισορίων τὰ γράμματα. *Cyriillus* Scythopolitanus in Vita M.S.S. Sabæ cap. 70. *Ἀρσένιος τις Ἰλλυστριον ἀξιωμα ἔχων*. *Synaxaria* 16. Decembr. in S.Nicolao Patr. Constantinopol. *Ἰουάπτορ Κωνσταντίνου πῶ ἀγίαν Ἰλλυστριον*. *Chronicon Alexandrinum* an.3. *Phocæ: Ἀθανάσιος Κύριος Λαυζήλιωνον*, Ἀνδρίας Ἰλλυστριος, ὁ ἰπικλῆς ἢ *Συκιμβῆρος*. *Theophanes* an.5. *Justinianus* ὁ *Πατριάρχων καὶ Ἰλλυστριων*, καὶ ἢ *Ἰπικλῆς πάντων δημοβιθίων*. *Anonymus* in Paraph. oraculo. *Leonis Imp.* καὶ αὐτῆ τῆ τάξαι πατριων Ἰλλυστριος. Denique *Codinus* in Otig. Constantinopol. num.89. ὁ ἢ *βασιλεὺς ἰδωρθεῶσ αὐτῆ κίματα*, καὶ ἰπιδῶσεν αὐτῆ Ἰλλυστριον. Quibus certè *Autorum* alialis locis videtur *Illustratus* fuisse peculiaris titulus, quo qui donabantur, *Summarum Dignitatum* gradum, licet nullâ ex iis ornatum, obtinebant. *Complures* leguntur *Nili Monachi Epistolæ* ejusmodi *Viris Illustribus* hac formulâ inscriptæ: *N. Ἰλλυστριῶν*, lib.1. *Epist.* 54. 138. 144. 229. 278. &c. Vide præterea to.2. operum S.Maximi pag.291. *Artianum* ad Epitæctum lib.3. cap.ult. *Zachariam* Pap. lib.2. *Dialog.* cap.26. lib.3. cap.16. lib.4. cap.37. *Scylyzenem* pag.704. *Pfellum* in *Synopsi Juris* v. 1255. in *Martyrio Apocrypho* S.S. *Petri & Pauli* MS. &c. Adde etiam quæ observamus in Gloss. med.Lat. in *V. Illustris*. Interdum tamen hæc voce intelligebantur *Protospatharij*, quod postremi esse int *Illustribus*, uti in hac *V.* notamus. *Metaphrastes* in *Synaxario* 26. *Octob.* in *Sancto Demetrio*: *Ἰλλυστριος ἢ τις*, καὶ πῶ *Ἐμμάδα* *φωλίω* *πρωτοσπαθιαῶσ*. Glossæ Bafilic. *Ἰλλυστριον*, *Πρωτοσπαθιαῶσ*.

Ἰλλυστρια, *Famina Illustris*, vel *Viri Illustris uxor*. Habetur apud eundem *Nilum* lib.2. *Epistola* 170. inscripta *Helene Ἰλλυστρια*.

ἸΑΥΜΑ, pro ἄλμα, *Fornix*, nostris *Voute*, quodd circumvolvatur. *Anonymus* in *Descript.* S. *Sophiæ*: *ἀναδύων εισπορευθῆσαι ἐς τῆ ἰλιματῆ καλυμῶμος κυκλίω*. Vide Gloss. med. Latin. in *Volutio*.

ἸΜΑΝΤΗΡΙΟΝ, *Officina monetaria*, in qua signatur moneta. *Lexicon* MS. ex *Cod. Reg.* 1708. *ἀργυροκοπιῶν*, ἐὶ ὁ κόπῃς τὸ νόμισμα, ὁ τινος ἰμαντήριον καλοῦσι. Glossæ aliæ MSS. habent *ἰμαντρον*. Paulò rectiùs *Lexicon* MS. *Cyrilli & Suidæ*, *ἰμαντήριον*, in littera η. vox enim formata ex *σηματήριον*, &c. *σημαντρον*.

ἸΜΑΝΤΩΜΑ, *Lovamentum*, in Gloss. Gr. Lat. *Lexicon* MS. ex *Schedis* *Combesij*: *ἰμάντωμος*, *συνδραμῶς* ἔξλων ἰμάντωμων ἐσὶ ἢ οἰκοδομῆς. Sic emendandus *Suidas*. *Harmonopolus* lib.2. tit.4. §.40. εἰ ἢ ὁ ἰπικλῆς πικῶν ἴχθ', βυλιπῆθ' ἢ ἀντι πικῶν ἰπιδῆνας κισα, ἔξῆνας αὐτῆ τῶσ ποικῶν ἐπιβιβῆσι τῶ κισῶν ἰμάντωμα, κα ἰλαπῆν τὸ παρὰ θεαλίλων ἢ ἰμάντωμα ἢ τῆρας, apud *Nicetam* in *Andronico* lib.1. num.4.

ἸΜΑΡΕΤΙΟΝ, *ἰμαράτι*, *Turcis*, *Templum grandius* appellatur. *Theodosius Zygomalas* in *Epist.* *ἰμαρέτιον*, καὶ *μετῆτιον*, *ναοὶ ἄγαρῶνων οἰῶν* ἀν ἐκῆσιον μὲν μέγα, τῶσ ἢ *μερῶν*. *Hiftoria politica* pag.38. κα ἔφερον τῶ νεκρῶν αὐτῶ ἐν τῆ πόλει, κα ἰδαψα ἐσὶ τῶ ὑπ' αὐτῶ ἀντιβιβῆτι ναῶ, ὁ λη κατ ἰμαρέτιον. *Malaxus* in *Hiftoria* Patr. in *Gennadio Scholario*: ὁ ἢ ναὸς αὐτῶς ἢ ἀγίων Ἀποστόλων, ὅσα ἐκαθίξῃσιν προτιτερα ὁ Πασπιερχκ, ἢ ἰκαμα ἰμαρέτιον ἢ αὐτῶ *Συλάτῶν* *Μαχμητῶν*. Idem in *Chron.*

Chron. MS. pag. 884. και ἔχει τὸ λάβειον ᾠ πατρὶς, και ἰθαλάο εἰς τὸ ἱματιῶν τυ. At Leunclavius in Pandecte Turcico num.20. *Imaretia* scribit esse publica Xenodochia, suis distincta cubiculis, in qua non modò Turci divertunt, sed etiam quivis homines addidit aliis de Religione sententiis. Ubi de ejusmodi Xenodochiis & eorum usu plura congerit, atque tot Mellitis, tot adjuncta esse *Imaretia* : unde colligitur cur *Mellisia* & *Imaretium*, sæpe apud Scriptores confundantur.

Μάρτιον, eadem notione. Concilium Constantinopol. sub Menæ Act. 5. καὶ τὸ ἵ Στέφανος οὐδὰ και τὸ τ ἑολὲς ἄρρηκτον ἐν τῷ μαρτύρ Ζαββάδαις. Edit. Binij habet ἐς τὸ μαρτύροβαδαις. Rursum infra: ἐν τῷ μαρτύρ Ζαββάδαις occurrit.

Μάρτιο. Theodosius Zygomalas: ἰσμαγιδιόν ἔστι ἡρὸν ἀσφαλιῶν μικρὸν, μίγα μαρτά λήγῃ.

ΓΜΑΤΙΖΕΙΝ, *Monachicum vestem dare Monasteria ingrediens*, in Nov.123. Justin.c.35. Ita nos dicimus, *Recevoir l'habit*.

ΓΜΑΤΙΟΝ, ita propriè dicta *Viduarium Augustinum vestis* : *Ricinium*, Latinis, *ἱματιὸν*, nudè, in Legibus Solonis apud Plutarchum. Codinus de Offic. Aulæ Constantinopol. cap.17. num. 26. de Imperatrice: εἰς τὴν τύχην οὐα χήρα, τὸ μὲν βαίον καθήχη, και ἰσμητιν και καθημιῶν φορέῃ ἡνδύμα μίλαν, τὸ ληγόμενον ἱματιὸν, καὶ μασθῶν ἔξω. Eà notione vocem hanc usurpat Anna in Alexiade lib.15. Extr. ubi de uxore Alexij Imp. recens demortui: ἀλλὰ ἔσθαι τὸ... πλὴ πορφυρία βυλομένη μιλαιῖς ἐπιθήσῃ, πορφυρον ἱματιὸν οὐ ἀμνησι.

ἱματιὸν, Vestis species Senatoribus olim propria, Clericis postea ex privilegio Imperatoris concessa, ampla, & cui superinducit potest pallium. Symeon Thessalonicensis de Sacris Ordinari, cap.5. pag.148. ubi de Ordinatione Presbyteri: εἰς τὴν κοσμητικὸν ὄπ, πρεζωλλῆ ἀμφία ἀ και ὀ διακοῦ ἀμνητιν, σημαντικὰ τ ἱεροσωμῆς, και εἰς πλὴ εὐλαβεῖο, ἔξω ἡ μίλμα, καὶ καὶ τὸ ληγόμενον ἱματιὸν ἱερῶμα τὸ μὲν γδ ἱματιὸν καὶ ἀναψῶσαι, και φάβῃ, και παλῆς ἐπιδύσκειν ἱερεῖς, εἰς πλὴ θείας ὑπερσίας, ὡς πρὸ ἀπὸ τοῦ τῆ ἱερῶν, ἡ τοῖς τ ἱεροσωμῆς ἀμνησι ἰδῶν χηδῶν καὶ τῆ ὑπερμάτον ἀμνησι τ κοσμητικὸν, εἰς ἡν ἀπὸ τῆ και τ ἑωμῆς χημιδῶν ὄνιν και ἰδῶν ἀπὸ τ σφραγῖδῃ ὀ ἀναψῶσαι τὸτο εὐλογόμενον ἀμνητιν μίλαν, ὄν εἰς πλὴ παπυριων, ὡς ἐρηκαῖον τε και συσταλιῷ τοιαῦτα γδ τὰ τ πῆθος, καὶ ἀρχι ποδῶν, και ἐντὶ χηρον εἰς πλὴ εὐλάβεο, καὶ τ θείας ἀγάπης, καὶ περιώννῃ εἰς τὸ ἐφάλον ὑπερσίαν σφαιρῷ ἡ τύπον ἐπὶ χη τῷ μίκεν καὶ τοῖς μακνησι τὰυτα πρὸ ἂν τ ἱματιὸν κενὰ πασι, καὶ ὡς φασιν, ἐκ βασιλικῆς δωρεῆς εἰς τιμὴν τ ἱεροσωμῆς, ὄτι καὶ συσταλιῷ τὰυτα ἐπιδύον, καὶ τὰ σκεῖδια και αὐτοῖ οἱ βασιλεῖς. Eucholog. ubi de Ordinat. Lectoris: πορφυροῦ καὶ πῶ ἀρχηρεῖ οὐ τῶν, εἰ μὲν κοσμητικὸν ἔστι, μὲν ἱματιὸν, σκεπητικὸν εἰς τὸ μεναζῶν, καὶ μασθῶν. Codinus de Offic. Palat. cap. 20. num. 16. και ὀ μὲν ἀρχηρεῖς εἰς πορφυριων τ βασιλικῶν, ὡς ἐρη, ἰρχόμενοι καὶ τ ἔχθῶν μασθῶν αὐτῶν πόλιαις πορφυριων αὐτῶν οἱ γδ τ ἐπαλοῖς ἀρχηρεῖς καὶ τ ἐπὶ ἡγέτηρων και ἱματιων. Ita cap.6. num. 3.4.

ἱ ΠΕΚΕΜΕΤΙΟΥΜΠΕ, ὀ χύμῃ τ σίτην, in Glossis Jaticis Græcobarb. MSS. *Succus frumentis*, apud Matth. Sylvaticum, *Impice, Semen, id est Betonica Semen*.

ἱΜΠΕΡΑΤΩΡ, *Imperator*. Chicon Alexandrinū pag. 458. ἱμπεράτωρ, ὄν ἔστι αὐτοκράτωρ. Præxius seu Caprio Lycius in Paraphrasi Eutropij lib.9. ἱμπεράτωρ, ὀ νεο μὲν τ βασιλιῶν ἔστι ὄνομα, τίτλ ἡ ἡμοῖον τοῖς ἄλλοις φραγῶσι. Cinnamus lib.5. num.9. ὀ ἱμπεράτωρα τῶν οἰ τῶν ἀγῶν βασιλεῖ ὄνομαζε.

ἱΜΦΑΣ, *Infans*, ἡπίον, in Gloss. Basilic. Ali-

bi: ἱμφάσι, παιδία. Ημφάς γδ λέγει ὀ παῖς. Novella Anastasij Imp. ἐπε ὀ ἱμφας, τῶτις ὀ ἐπὶ παις, &c. Ita etiam in Basilic. lib.60. tit.3. §.4. & apud Harmenopol. lib.6. tit.6. §.7. & Michaëlem Piellum in Synopsi Legum v.729. Nicetas in Alexio Manuëlis F. num. 18. ὀ φασί τ ἱμφάσι, καὶ εἰς μέτρον ὡσα ἡλικίας ἐκέρχον, λαγῆριον, παρακαταρτίσθη τ πωλιτέρη ἀνδρῶν.

ἱΝΒΕΝΤΑΡΙΟΝ, *Inventarium*, lib.35. Basil. ἡν εὐλόγ ἰ αἰτίας ὀπίτρος τ μὴ ποῖσαι ἰβησιλαειον, ὄτοι κατὰ γραφῶν, &c.

ἱῶν, eadem notione Glossæ Basil. *ἱμῆσινα*, καταγραφῶν. Perperam Edit. ἱμῆσινα. Melius infra ἰβησιλαει, κατὰ γραφῶν. Rursum: ἰβησιλαει, κατὰ γραφῶν. Nov.2. Leonis & Constantini: και αὐτοῖ τ πασον τ οἰκου ποῖσαι φροσῶν τε και θείων, προδῶν δημοσιαι ἀναγραφῶν περιουρῶν αὐτῶν, ὄτοι ἰβησιλαει, πάσης τ καλλιμαπανῶν καὶ τ ἀνδρῶν αὐτῶν παροῖς ὑπαρχῶν τε καὶ γενησιαις. Scholiastes Harmenopoli lib.1. tit. 13. §.38. εἰς ἡ ἰβησιλαει ποῖσαι ἱμπερῶν, βοσῶν τ ὀ δῶσαι. Ita Editum. Glossæ Basilic. ἰβησιλαει, ἀποτίλισμα.

ἱΝΒΟΛΟΥΚΡΟΥΜ, *Involucrum Thyti*, quod *εἰς θυμῶν* alij vocant: ἱμῆσιλαειμα, apud Interpolator. Dioscor. c.758. Neophytus: ἐπιθυμιον, οἱ τ κίδης, ἱματιοῖς ἰβησιλαειμα, ἰοῖς θυμῶν, ὄν εἰς ματρεῖς ἀμνητιον οὐ περὶ καθεῖον, πλὴν μερῶν τῶν κερίμων ἐκτὸ ἴδιου Salmasium ad Solin. pag.1289. & Meurium in Auctario ad lib. de Gloria cap.32. & supra in Εμῶδωκρον.

ἱΝΤΡΟΥΣΙ Α. Suidas, & Glossæ Basilic. ἰβησιλαει, ἀπὸ τ ἱματιοῖς, τὸ τοῖς ἀσπίων δίδῶμεν οἰσιον, ὄτι ὡς ἐρη, ὄτι δὲ ἀπὸ τῶν ποῖ. Ubi Meursius vocem τ ἰβησιλαει deducit: est autem *Græcum, Bolunda*, Gr. ὀλυμῶ, ut est in Gloss. Græco-Lat. Ficus autem inquirebant veneno ita temperato, in quibus illas edendas porrigerent, & vivere & mori nequeutes, longâ tæbe conficerent. Lampridius in Commodò: *Motilem Prasæclum Pratorio per ficus veneno interremis*. Atque ejusmodi ficus, & sumpta inde metaphorâ, omnis cubi veneratus *Ingruis* dicebatur.

ἱΝΔΙΚΙΟΝ, *Indicium*, μίλωνμα, in Glossis Basilic.

ἱΝΔΙΚΟΠΛΑΣΤΗΣ, vel ἰνδικοβάτης, *Colorator* exponitur in vet. Gloss. Quid potèd sic ἰνδῆιν, pluribus docet Salmasius ad Plinium pag.1152. ubi sic ait: *Græci Receiores λαχῶν καὶ λαχῶν vocarunt, genus coloris purpurei et obscuri, quod sit apud Indios flores ex floribus nigro vel fruma purpurea, qua serpentes cortinis tinctoris. Indicium veteres appellabant.* Vide Galenum in Lexico Hippocrat. in Σερτζύλου. Hinc

ἱνδικοβάς, apud Christianum Chymicum MS. ὡτα γδ δεικνῶν τῶν τ χρωματων, ὡσπερ ἡ χροστανθῶς ὄτι λαχῶν, ὀ καλοῖς λαχῶν, οἱ λαχῶται, τῶτις ἰνδικοβάτος, &c. Neque fortè alius est

ἱνδικωπλῶσις, quo nomine indigitatur quidam *Cosmas*, in indice Librorum Palatij, MS. & in Cod. MS. Colbertæ 1476. Apud Commentariorum & Paraphræcos in Auditorij Palmos, hoc titulo: Κοσμά ἰνδικωπλῶσις ἰβησιλαει εἰς τὸν φασμῶν ἰσρημῶν γε και ἀναρῶν, εἰ μίλων καὶ συσχῶσιν ἐπὶ πάντων ὄπ τ βιβλιῶν χηριων, ἀλλ ἐπὶ τ χαλπιωτίων ἰβησιλαεισῶν ἐκ τ τ ἐκκαπῆς ἐπιδέξων, ὄν κα τὰ ὀνομαζε ἐν τύπον ἐπιθῶν ἰβησιλαει και πρῶτον Πρωθυμῆα τε και ἰβησιλαει τ αὐτῶ ἀπὸ συστάσις φασμῶν, ὄν ἀλλων τῶν τ εἰς αὐτῶ ἀνακαίον ἑστωματων.

ἱΝΔΙΚΤΙΟΝ, ἰνδῶν, *Indidilio*. S. Maximus in Computo Eccl. cap.33. πῶ ἰνδικῶν, ἡν ἰνδικῶν ἰβησιλαει καλοῖν. Glossæ MSS. Reg. ἰνδικῶν, λέγει και ἰνδῶν. Nicephorus Gregoras in Pafchalio MS.

Epist. 205. *καὶ ὅταν βόλευσθῆ ἢ γυναικᾶ ποιῆσαι μισθολογίαν, ἢ ἀνδρα θανατώσαι, ἢ ἰπποσύνην, κλάσει, &c.* Ubi Allatius *Equos enervare* vertit.

Ἰ Π Π Ο Π Ο Ρ Ν Ο Ι, *Qui cum Equibus coeunt, ἀλγυνοῦμεν.* Palamas declar. 2. οἱ ἰπποπόρνοι, καὶ ὅτε αἱ τὰς πορὰς φῶτιν χεῖρας ἐκκαίουσιν.

Ἰ Π Π Ο Σ Τ Α Σ Ι Σ, *Ἰπποσασίον, Equile stabulum*, in Gloss. Lat. Gr. & S. Benedicthi. Occurrit vox postrema apud Constantinum in Basilio n. 13. Edit. Combesij, sed facterim apud Symmachum in Daniele cap. 11. 45. ubi τὰς σελῶν ἰπποσασίον, *Partiones Equitatus sui* vertit Hieronymus: alij recedunt, *Equitibus*, Georgius Hamartolos in Chron. MS. in Copronymo: τὰ δὲ αἰς δῖξας τῶ ὄντι ἰδρυμῶν μοναστήρια, ἐρασιώτερῶ ἀκλήθια, καὶ ἰπποσασίον, καὶ κοπῶνας πικασίον.

Ἰ Π Π Ο Τ Ο Θ Ω Γ Α Ι, *Equites sagittarij.* Vide in Ἰ Π πικασίον.

Ἰ Ρ Α, *Lolium, Ἀῖρα.* Agapius Cretenfis in Geoponico cap. 83. *σπαρῶμεν ἐπὶ καλὸν χυροφίον, πασμίον, να μὲν ἔχει ἴρα, ὅτε ἄλλο χυροφίον.* Adde cap. 84.

Ἰ Ρ Α Ν Η, *Muscus Marinus*, apud Interpol. Diofcor. cap. 681.

Ἰ Ρ Α Ι Ο Ν. Suidas in Etymologico: *λαμπύλιν, ἀμαξα βασιλικῆν, ἰβὸν περιφάνει, ὃ ἔστιν ἄρα σκῆπασόν.* Ubi legendum *ἰβόν* non advertit Vir doctus.

Ἰ Ρ Ι Σ ἀρῖα, τὸ ἀκόντων, in Glossis Jartici MSS. Neophyti, ἰβὸν ἰλλορικῆ, ἢ ἴβρα τῶ πορφύρα κρῖνι, in iisd. Gloss. Vide Auctor. Etymolog.

Ἰ Σ Α Γ Γ Ε Λ Ο Ι, dicti *Antistes ac Episcopi, Coangelici.* Vide Theodori Studitae Epist ad Leonem Pap. III. apud Baronium an. 809. num. 24. Theognostum Archimandritam de causa Ignatij Patr. Constantinopol. p. 1276. 1284. & Gloss. med. Lat. in *Angelus.*

Ἰ Σ Α Ι Α, *Aegyptius, Veratrum nigrum*, apud Interpol. Diofcor. c. 733.

Ἰ Σ Α Κ Η. Leo in Tactico cap. 6. num. 4. *σφινδύβουλα, σελδονόγρια μεγάλα, πυρικέβουλα, καὶ ἰσάνας λυρῖσασκα, &c.* Ubi Interpretes, *Isfas* vertit ut legit. Vide infra ἴβρα.

Ἰ Σ Α Λ Η, *Vestis è pellibus, διαβήρα, ποιμνικὴν περιβόλαιον*, ut vult Gauminus ad Eustathij Hesiniam. Vide Cafaubonum ad Theophrasti Characteres pag. mihi 144.

Ἰ Σ Α Π Ο Σ Τ Ο Λ Ο Ι, *Pares Apostolis*, dicti Graecis, quidam è Sanctis & ac praefectim Constantinus M. qui Eusebio lib. 4. de Vita ejusdem Augusti cap. 60. & 71. dicitur *κωνσταντῶ τῶ Ἀποστόλων πρεσβυτέρω*, ex quo alij τῶ ἐν Βασιλευστί δούστων vocant. Quae quidem *ἰσαποστόλων* nomenclatura eisdem Augusti tributa legitur, in Menaeis, in Euchologio, apud Annam Commenam pag. 453. Zonatum to. 1. pag. 5. tom. 3. pag. 9. 1. Edit. Balsamonem ad Nomocan. tit. 1. cap. 36. in Homil. Anonymi in Exaltat. S. Crucis, in Manuclis Commeni Novella de Fetiis, apud Balsamon. in Meditato de Chartophyl. &c. in Synaxario MS. Colberteo 3. Sept. τῶ ἐν ἀγίοις βασιλικῶν κωνσταντῶ τῶ ἐν τοῖς ἀγίοις ἀποστόλων. Sed & attributa S. Theclae, quae nudè ἀπίστολῶ dicitur Basilio Seleuciensi in ejus Vita pag. 3. S. Helenae ejusdem Augusti matri, S. Mariae Magdalenae, in iisdem Menaeis, S. Albercio Hierapolitano Episcopo, in Typico S. Sabae cap. 13. & alioque aliis. Vide Henric. Valefiun ad dict. cap. 60. Eusebij, Notas nostras ad Alexiad. pag. 412. & Gloss. med. Lat. in *Par Apostolis*. Quinetiam cuius Imperatoris superstiti videtur tribui apud Theorianum in Legat. pag. 192. *ἀσπίδων καὶ αὐτῶν ἢ τῶ βασιλικῶν, ἀποσκευῶν τὰ ἀγία ἐκείσθ ἄπο-*

σκηνήματα, καὶ τῶ ἰσαποστόλων καὶ ἀγίων βασιλῶν, καὶ τῶ ἀγίων Πάτριάρχων. In Canonario Joannis Monachi pag. 106. S. Basilius *σημακρίκατῶ δούστων* indigitat. Petrus Patr. Antiochenus in Epist. ad Dominicum Gradensem Patr. num. 3. ait ejs. ad literas recepisse non modò ut Patriarchat. sed & αἰ ἰσαποστόλων καὶ μεγάλων Ἀρχιεπίσκοπων. Georgius Corycensis Metropolitae, apud Baronium an. 1178. Alexandrum III. Pap. *ἰσαποστόλων* titulo etiam donat.

Ἰ Σ Α Τ Η, *Glastrum, ἰσάτιον.* Chronicon Alexandr. pag. 1900. *καὶ δὴ ἔβηθη πρὸς αὐτῶ Γιώργη ὁ ἐπὶ ἐξέταστῶ Πατριάρχῶ, καὶ ἐπὶ δούστων ὁ ἐπὶ ἐξέταστῶ Κομμηνακίον ὁ πῶ ἰσάτιον, καὶ ἐπὶ δούστων, &c.*

Ἰ Σ Α Τ Ρ Ι Κ Ἀ, dicta *Tribuna* quae Iustitiae in Romanorum Socios ab Imperatoribus admittis quotannis pendebantur, seu potius ut eorum excursus cohiberentur. Glossae Basil. Ἰσαορι, οἱ ἀρπάδες, οἱ φασίς, οἱ χροσάριοι. Ubi emendant Viri docti, *κορσάριοι*, tametsi ita appellentur ab Harmenopulo. Atque ea fortè notione intelliguntur in libello Monachor. Apomenfium in Concil. Hierosolymit. pag. 245. *ἐπὶ γδ καὶ τῶ ἰμπερητορῶν βίβλιν, τῶ ἰσαποστόλων καὶ ἰσαβίβητων αὐτῶ Ἰσαορι.* Synodicon adversus Tragediam Irenaei cap. 45. *Et quia magnificentissimus Comes Longus Ἰσάρος ad Auxilium sanctissimi Episcopi Eutheri destinavit, &c.* Evagrius lib. 3. Hist. cap. 35. *ἐβήθη καὶ τὰ καλὸν ὄνομα πρὶν Ἰσαορικᾶ, τῶ βασιλικῶν ἀσπίδων Ἰσαορι.* ἢ ἄρα τῶ τῶ χροσίων τε ἰσάσων ἴσθ τῶ βασιλικῶν (Ἰσαορι) χροσάριον, πικασίον χιλίας ἴβων λίπασ.

Ἰσαοριον αὐτόν, apud Procopium lib. 1. de Bello Goth. cap. 29.

Ἰ Σ Η, unus è decem & novem tonis Musice Graecicae, quos recensimus in V. zoni. Hagiopolites MS. αἱ δὲ καὶ αὐτῶ βυβλίσι τις σωθῆν ἔσαν, καὶ ἀμαρῆσων κηλίματῶ γδ μὴ μᾶλλον ἐλίγη δούστων ἴσθ. Rufum: αἱ δὲ ἢ ἴσθ φέροι δούστων, ἔτι αἰα, ἔτι κατῶ, βασιλῶ λῆγῶ αἱ δὲ ἴσθ δύο κηλίματῶ, λῆγῶ ὄνομα. Infra: ἴσθων ὡς ἢ ἴσθ φωνῶν καὶ ἴσθ, ἔτι ἀνίσσων, ὅτε καλίπασ, ἀλλ' ἴσθ τῶ τόνος ἀπᾶσι ταποσῶμεν, &c.

Ἰ Σ Ι Ο Σ, *pio ἴσθ, Planus, Retius, Ἐθνικ.* Ἰσαζῶν, Ἰσάων, Ἀδαγῶ, complano, ἰσαζῶν, ἰσάων. Ἰσαμάδα, *Planities*, πιδάσι, ἰσάπιδων. Ἰσα, *directe, Directò, ἴσθ ἀπὸ ἴσθ, Proportionaliter*, αναλογικῶν.

Ἰ Σ Κ Α Ι. Alexander Trallianus lib. 11. cap. 1. *καὶ τὸ δῖξ σκόδων τε ἀλλως ἰσάπιδων, ἰσάπιδων καὶ αὐτῶ μόνᾶ τὰ σκόδα, καὶ ἄλλως ἢ αἱ πορὰ τῶ βαρβάρων ἴσθ καλὸν ὄνομα.* Quidam, inquit Jacob. Goupylus, *Cantieria* hac voce significari putant, quae *Esca*, ab edendo & confumendo, dicuntur. Vide ἴσκα, & Salmasium ad Plinium pag. 181.

Ἰ Σ Κ Ι Ο Σ, *Umbra, σκιά*, in Corona pretiosa. Alexius Rharturus Doct. 6. *αἰς ποῶν ἠθικῶν πᾶσθ ἐπὶ τῶ δῖξδων, ἢ αἰς τῶ ἴσθων τῶ δῖξδων.* Fabula Aesopi Graecobarb. *σκίλῶ ἰσάσας ἀπὸς ἐπὶ τῶ σῖμα, καὶ ἀστῖνα γαζῖρι, καὶ ἰδὲ τῶ ἴσθων τε αἰς τῶ πῶν, &c.* Demetrius Zenus in Battachom.

Κισσὸν τὸ λῆρα παρρημία, τῶ ἴσθων σὺ φοβᾶσθ.

Georgius Contares lib. 6. Hist. Athenar. *καὶ ἰσάπιδων δῖξδων καρτερὰ καὶ πολυύβουλα, καὶ μάλιστα πλατάνων ὡσθ κᾶμων τῶν πολλῶ ἴσθων.*

Ἰ Σ Μ Α Γ Ι Δ Ι Ο Ν. Vide in Μασάδων.

Ἰ Σ Μ Ι Ο, *Protinus, ἰσθῶν*, in Corona pretiosa. Σμίον, in Turco-Graecia Crusij.

Ἰ Σ Μ Ι Τ, *Spira*, genus panificij, in Turco-Graecia Crusij.

Ἰ Σ Ο Ν Ν Ε Ι Ν, *Aquare, ἰσθῶν.* Glossae Graecobarb. *σμάλιζον, ἰσάζον, καὶ σάζον, τὰ ἰσάων.*

Ἰ Σ Ο Π Ο Σ Ο Ν, *Ejusdem quantitatatis.* Orneofophium:

ΓΤΕΑ. Vide in ΑΙΤΙΑ.
 ΓΤΕΡΥ, *Par, Similis, Aequalis*, ἴσθ, ὄμοις.
 ΓΤΡΥΟ. Vide in ΓΤΡΑ.
 ΙΤΡΥΟΝ, *Icturum, Icturatum*, in Glossis Graeco-Lat. at in MSS. legitur *Itrium, Tractum*: in ipso emendat Salmasius ad Hist. Aug. pag. 155. & *Pergrulam* interpretatur. Vide *Helychium* in *Ιτρων*, & *Phavorinum* in *Ιτρων*.
 ΙΧΘΗΡΕΤΗΣ, *Piscator*. Glossæ Græcobar-

baræ ἀλιεύς, θαλασσοπόρος, ἰχθυήτης.
 ΙΧΘΥΟΚΕΝΤΡΟΝ, in Lexico MS. ex Schedis Combessij, ἡ ψήρα, ἧτοι τὸ καμάκιον. *Tridentis* Vide *Suidam* in *Τριπαρα*.
 ΙΧΟΣ, ἰχθῆς, *Aequalis*. Glossæ Græcobarb. ἰσθὺμαθ, ἵσθη ἰχθῆς, ἡ ἰσθῦς δ' αὐτῶν. *Alibi*: ὄμοιός, ἧτοι ἴσθ, ἡ ἰσθῦς.
 Ιχθυήσεν, *Aquare*. Eadem Glossæ: ὀμαλίζεσθ, ἰσθαζεσθ, καὶ σαζεσθ, καὶ ἰσθῶσεν, καὶ ἰσθῶσθ.

K.

ΑΒΑΔΑΓΙΛΑ, *Coma*, Κομή, Κομβάδριαθ, *Comatus, Crinitus, Comatus*.
 ΚΑΒΑΔΗΣ, Καβάδων, Καβαδία, vestimenti virilis species. Porcius: καβάδ, ἰσθ, *supparium, sagum, τίλινα, σαθ*. Codinus de Offic. cap. 3, num. 13. duplicem togam dat Despotæ festis diebus, alteram quam Σαρανικὸν vocat, alteram quam καβαδίων, hinc verbis: Τὸ ἕ καβαδίων αὐτοῦ ἴσθ, ἡ ἱερῶν μαρμαριτῶν. Idem cap. 6, num. 18. Επειδὴ τὸ ἴσθ *Superbia* ipse fuisse innuit: Οἱ ἕ ἀρχαῖς (φορῆς) σκαράκινα, φακίωλια, καὶ καβαδία, ἧς ἐνδύματα ἐπιθῶρα ἐσθῶ κτ' πῶ ταῦν αὐτῶ. Aliud tamen cabbadium fuisse ab epulotico videtur scribere eodem cap. num. 35. ὅτι ζῶν ὁ βασιλεὺς τὸ στήμα φορεῖ, ἱτρὶν τὴν ἴδωρα ἢ φορεῖ, εἰ μὴ τὸ σακὸν ἢ τὸ διαδῆμα, καὶ ὅτι μὴ ταῦτα, ὅτι ἕ ἐπιθῶριον ἢ φακίωλια φορεῖ ἄλλα καβαδίων ἐσθαλιθ. Ex quibus saltem colligitur καβαδίων vestem fuisse communem Imperatoribus, & nobilibus Palatinis, sed & quibusvis. Achines cap. 131. Εἰ ἕ ἰδῶν αὐτὸ καβαδίων, ἧτοι σκαράκιον, (καὶ δὴ δόδοιαιθ) ἡ ζῶν αὐτοῦ. Et cap. 168. Γνωστὸν ἴσθ ὅτι ἴσθρεσ καβαδίων, σκαρμακίον, ἢ φακίωλιον αὐτοῦ, καρῶσθ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Ptochoprodromus MS.
 Καβάδων ἄχιν ὄπτιον τζαφῶζαδερμῆθ.
 Vocem formatam ex κάπα, σαρὰ, putat Salmasius ad Tertullianum pag. 30. & ad Vopiscum pag. 390. cujus sententiam suggillat Goarus ad Codinum. A Cabade Perfarium Regē etymon accersit Joan. Tzetzes. chil. 12. v. 792.
 Ἐσθμα ἐνούλιον, σπρωτῶ τὸ ἴμα,
 Ὅπτηρ καβαδὸς λέγειθ, δὸτ καβαδὸ Πέρσου.
 Codinus cap. 6, num. 50. scribit Imperatores id genus vestimenti accepisse ab Assyriis: καὶ δὸτ ἕ τὸ μὴ δὸν ἀρχὴ ἐλαβε πῆτι φακίωλιον, καὶ τὸ ἱππικῶκος δὸτ ἕ τὸ Ἄσσυριον, τὸ Σαρανικόν, τότε καβαδίων, ἢ τὸ δερκόνταρον φλαμίον.
 ΚΑΒΑΚΑ, *Larus, Κάβοξ*. Anonymus de vulpe & lupō.
 Ἐθῶ τὸ ἐκαλοῦνται ἐκατόν πῶ καβακα,
 καὶ κῆπ ὑπερρυγίας, καὶ πράξει κακὰ κακὰ.
 ΚΑΒΑΛΛΗΣ, *Equus, Caballus*. Gloss. Lat. Gr. *Cabellus*, καβάλλης μυρμηκός. Helychius: καβαλλῆς, ἱστῶσθ. *Alibi*: Νύσον, ἢ καβάλλων ἱστῶν. Plutarchus de Non fœner. Ὁμη τῶν τρυγῶν, ἢ καβαλλῶν χεῖρῶθ, οὐρεὶ πόλιμον ἢ τύραννον δ' αὐεσῶλιθ. Antipater lib. 1. Anthol. cap. 41.
 Βυκόθ ἱστῶ, φῶθ, ἱστῶδων ἕ καβαλλῆς.
 Μονοκάβαθ, *Equus defultorius*, sic dictus ad differentiam eorum qui junguntur ad currum. Glossæ Lat. Gr. MSS. apud Meurfium: *Singular*, ἱστῶ-

σῆς, κέλης, μονοκάβαθ. Lexic. Gr. MS. Reg. Cod. 2062. Κίλης, ὁ μόνῳ ἱστῶθ, ὁ ζυμῶς, ἡ ἕ ἡ Σαλαρεθ, ὁ μονοκάβαθ. Catalogus Offic. Palatij M S. in Bibl. Reg. Cod. 558. Σηρασινοὶ ἀρχὴ τὸ μονοκαβαδίων. Ubi Codinus cap. 5. 6. 86. τὸ μονοκαβαδίων habet. Vide Salmasium ad Vopiscum pag. 305.
 Μονοκάβαλοι, διακάβαλοι, τεκαβαλλοί, *Equites qui uno, duobus, aut tribus equis instruiti in bellis cas expeditionibus pergebant*. Codinus de Offic. Aulae Constantinopol. cap. 5, num. 75. ἕσων ἐν τῶν κτ' στήματα τῶσιν, ὄμοιότη ταῦματα, εἰ μὴ μισθολογοῖθ ὄμοιζήρῆθ, εἰ ἕ τεκαβαλλοί, εἰ ἕ διακάβαλοι, ἢ ἱστῶ Μονοκαβαδίων. Deinde addit ἑσῶσθ ἀρχὴ τὸ Μονοκαβαδίων, iis qui unico utuntur equo præfice. Vide ibi Goarum. Græci hodierni, ut Auctor est Hieron. Germanus, δ' ἐκαβάλοιο εἰς ἑκαβάλοιο dicunt, *cuius duo vel tres in equo insident*. Proinde nescio an ea notione capiendi sint verba Codini, adeo ut fuerint qui majoribus equis utebantur, seu μυρταλογοῖθ, alij qui equo singulari vherentur, alij denique qui bini vel terni equum unicum insiduerunt.
 Ἰδουκάβαθ, *Proprius equus*. Constantinus de Adm. Imp. cap. 53. ἀρχῆς ἕ εἰ τῶσιν τῶσιν δὸτ τὸ Σαλαρεθ ἰδ ἐν ἰδουκάβαλλῶν ἧμῶν: μῆθ.
 Καβαλλικόν, *Equitare*. Glossæ MSS. καβαλλικία, ἐπιθαίει τὸ ἱστῶν. Lexicon Cyrilli & Glossæ aliz MSS. ἐρχήθῶθ καὶ ἱστοχῶρῆθ, ὁ ἱστῶσθων καβαλλικίων. Herodiani Epimerisim MSS. & Mofchopolus: Καλλίθω, καβαλλικία. Theophanes an. 1. Theodosij III. ἐστὶ ἱμπερῶν λέγων, ὅτι δ' ἄθ ἱστοχῶ κλίθας χεῖρῶθ πῆλλα, ἢ δ' ἕ ἐκῆσι ἐκαβαλλικιστῶθ. Anonymus post eundem Theophanem pag. 432. ἢ ἕσων ἱστῶν ἕ ἱστῶν, σκῆσῶθ αὐτὸ εἰ μὴ αὐτὸ ἐκαβαλλικιστῶν. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 15. ἢ καβαλλικιστῶ ἕ ἱστῶσθ, ἀλλὰ καμύλιος. Nicetas Græcobarb. MS. de Statu Urb. ἕσων πῶσθων καβαλλικίων. Nonnocon Cotelarianum num. 99. ἱστῶ ἰαν καβαλλικιστῶ εἰς ἀσπῶν ἀλοχῶν ἀφορῆθ τὸ ἐκαλοῖται. Judæorum Jusjurandum lib. 2. Juris Græco-Rom. pag. 119. ἡα ἕσῶθ ἕ βατῶν, ἢ καβαλλικιστῶ τὸ ἀσῶν, καὶ ἱσθῆ εἰ πῶ Σαλαρεθ. Utuntur præterea Actuarius lib. πῶ σῶθισθωσ τῶσθων, Leo in Taclic. cap. 6, num. 12. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. Balsamon in Explic. Concl. Achmes Onitocrit. cap. 234. 235. 242. Codinus de Offic. Aulae Constantinopol. cap. 3, n. 12. cap. 5, n. 8. &c.
 Ἀπικαβαλλικίων, *Equo defilire*. Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 8. & Auctor incertus post Theopanem pag. 432. καὶ δ' ἐκαβαλλικιστῶ εἰς Κρομῶς, ἐκαθῶν ἱστῶ ἰσθῶ.
 Καβαλλῶσθ, Caballarius, *Eques*. Lexicon Cyrilli MS. & Glossæ Basilic. καβαλλῆς, ἕσῶσθ, ὁ

καὶ ἀντιφῶν ἑσὼ τῶ ἀδύτου ὑπερβλήως φιλονεικῶν. Et Constantinus in Basilio num.83. Edit. Basilij : ἐπὶ αἰ τῆ ἐκτός διείρεσαι τὰ θυσιασθεῖα κελίδες, ἐπὶ τὰ ἐν αὐτῷ περιελά, καὶ τὰ ἀνάθη ἐπὶ ὑπερβουρα χρηματίοντα. Eujfmodi Cancelli adnotati sunt Christi, Deiparæ, & Sanctorum Imaginibus, uti describuntur à Paulo Silentiario in Descript. ædis Sophianæ, & à Theophylacto Hierodiaco. Homil. 14. ἀναμίσειον γόν τῶ δύο τῶτων μωρῶν, ἵτοι θημιβουρα μίττα ἀπλοφῶν, ἐπὶ ἐρῶερετὶ τῶ ἐπιλοφουον γαῶν, ἴδοτὸ τὸ μίρῶ τῶ βήμια, καὶ ἠσῶε ἐπὶ ἰχοφῶν ἐπὶ ἠμῶς τὰς ἀκόντας χερεῶν ἐπὶ τῶ θηλόκου ἐπὶ τῶ ἀγίον πρὸς χροισμῶν τῶ βήμια, ἴδοτὸ ἔκαστον τὸ θημιβουρον τὸ μίττα ἰνεμαεζῖτον καλαπίττασμα. Scholion ad Concilium Nicænum II. Act. 4. οἱ Γραμοὶ τὸ ἄγιον θυσιασθεῖον, ἵνα μὴ πᾶσιν ἰερόπλα τῶ τῶ θεῶν, καλκίλλως περικλεινοσιν, ἐν οἷς τὰς στείλας ἀνασπλινοσ ἀκόντας, δι ἴω καὶ τὰ ἀδύτα περιρρατῖ, ἐπὶ τῶ ἀγίον οἱ τύποι προσκωνῶ. Vide Tabellam I. ex his quæ initio hujus operis delineantur.

Νικαίκελλῶ, Cancellus ædis Sacra. Glossæ MSS. Reg. Cod. 1062. θρυφάτης, ἔλιπον θρυφάκειν, ἢ τὴν νικαίκελλως καλημῶν, ἐπὶ τὰ διαφραγμῶτα.

Καλκίλλως, Cancellarius. Glossæ MSS. Reg. δικτυωτῆ, καλκίλλωτῆ, πολυλόγου. Hefychius ; κηκλίλλωτῆ θύρα, ἀς ἠμῶς καλκίλλωτῆς λέγειται. Auctor Etymologici ; ὁμοιον ἴ ὄρη ἐπὶ τὸ ἱελεῖς ἔτω ἴ λέγει, ἢ καλκίλλωτῆ θύρα. Scholiafles Aristophanis ad Vespas : κηκλίλλω, ἢ θύρα τῶ δικαστηρίου, λέω καὶ καλκίλλωτῆ καλῶσι. Eadem habet Julius Pollux libro 8.

Καλκίλλωτῆ, Γαππα cancellata. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. κελίλλω, ἢ ἐπὶ καλκίλλωτῆ. Auctor Etymologici : κελίλλω, ἢ καλκίλλωτῆ. θύρα δικτυωτῆ, μάρισα ἴ ἐπὶ τῶ δικαστηρίου αἰ τοιαύτῃ ἴσασ, ἵνα παρῶν αἰοῖται, ἢ ἐπὶ κλεινοῦ, σωμαχῶς γὰ ἰερίσασ καὶ ἴερίσασ.

Καλκίλλωτῆ. Codinus in Orig. Constantinopol. π. 134 κίνας τε, ἐπὶ ἐσημάτια, σῆνια τε ἐπὶ ἀέβωκία, ἐπὶ καλκίλλωτῆρα.

Καλκίλλωτῆ, Cancellarius, Notarius. Glossæ Basilicæ. Καλκίλλωτῆ, ἀπὸ τῶ δικτυωτῆ, καταπορστικῆς, ὅτι κἀσως Ρωμαῖοι τὰ δῆλνα λέγειν, καὶ ἴσως κηκλίλλωτῆ. ἴδοτὸν Καλκίλλωτῆ ἐπὶ αὐτῶ ἴερίσασ, ἴδοτὸν ἴδοτὸν μόνου. Ita Cancellarius nomen & munus præcipuum præclarè describit Agathias lib. 1. pag. 31. ἴδοτὸν τῶ ἀρχῆς αὐτῶ ὑπερβῶ ἐνταχῶς ἴσασ, οἷς ἐπὶ τὰ ἀρχῆα ὑπερβῶτῆ τῶ ἀλλῶς ἴσασ, καὶ ἴσως μὴ χυδῶν ἀπασι τοῖς βυλοφῶν, οἷς αὐτῶν ἐπὶ τῆ αἰσῆτα ἴσασ, καὶ τῶ τῶτος ἐπιμειλίας. In Concil. VI. Oecumenico Act. 8. διονοῖσῶ διακωνῶ, ἐπὶ Καλκίλλωτῆ. Nov. 10. Constantini Porph. de Testamentis apertendis, ἴσασ, ἴσασ αἰ διαβῶτῆ καὶ τῶ κοιτασῶν αἰοῖσῶ, τοῖς ὑπερβῶν ἐπὶ τῶ ἀνῆσθ καλκίλλωτῆ, ἴσασ τῶ τῶ σωμαχῶ τῶ μαρτυρῶ, &c. Nicetas in Man. lib. 7. num. 1. τῶ οἰκίον, ἴσασ ἡ δελικῶ βῶτῆ, ποτῆ, Καλκίλλωτῆ, οἷς δ' ἔλλωκως ἴσασ, λορῶτῆ πῆμιλας. Habentur Nili Monachi complures Epistolæ inscriptæ ejsufmodi καλκίλλωτῆ, lib. 1. Epist. 59. 226. lib. 2. Epist. 161. 189. 234. 316. Meminit etiam S. Maximus to. 2. pag. 259. Theodori cufjdam, Καλκίλλωτῆ. Vide Nov. Justini. 161. cap. 1. De Politicis Cancellariis egit etiam Leontius Episcopus Neapoleos Cypri in Vita MS. S. Joannis Eleemonis ; δωσῶσας καὶ πᾶσων πῶ πῆμι καλκίλλωτῆ, ἐπὶ λοιπῶς τῶ πῶ δῆλνωσ πῶ τῶ πῶκως πῶ τῶ ἀρχῆς, ἴσασ μίτρον ἴσασ δῆλνωσ, ἴσασ εἰσῶμω, ἢ μικρῶν ἴσασ μίττα ἐπὶ ἐπὶ τῶ πῶκως.

Καλκίλλωτῆ, Cancellarius, Dignitas Ecclesiastica in æde Sophiana. Καλκίλλωτῆ τε ἐπὶ Πρωτοπλάτῆ

τῶ ἰεραρῶ σῶμῆτε (τῶ Πατριάρχη) dicitur Leontius Diaconus Magnæ Ecclæ in Synodo VI. Oecumen. Act. 11. ut alio loco, Agatho Diaconus & Chartophylax Magnæ Ecclæ, τῶ πατριάρχη σῶμῆτε Πρωτοπλάτῆ καὶ Καλκίλλωτῆ δῶτῆ; erant enim plures. Nam in Act. 9. simul nominantur Dionysius & Georgius διακωνῶ ἐπὶ Καλκίλλωτῆ. Verum horum numerum ad 12. redegit Heraclius in Nov. 2.

Πρωτοκαλκίλλωτῆ, Primitivus Cancellarius. Novella 10. Constantini Porph. de Testamentis apertendis : παρῶτῆ Ν. ἐπὶ τῶ Πρωτοκαλκίλλωτῆ, ἴσασ Ν. α. ἐπὶ τοῖς δῶτῆς ἀνά ἡμῶς τῶ Ν. qui verò hic Notarij, paulò ante Cancellarij appellatur. Anonymus Combesianus in eodem Porphyrog. n. 8. ἴσασ Πρωτοκαλκίλλωτῆ αὐτῶ σῶμῆ τῶ λορῶμῶ Ζωπαρῆ προσδῆρῶτῆ, &c.

ΚΑΓΝΙΟΡΟΣ, Lucifolus, Μίωφ. ΚΑΔΕΛΕΤΟΝ, Feretrum, ex Ital. Cadeletto, & Gr. Κατάκελον.

ΚΑΔΔΗΝΑΔΙΟΣ, Cardinalis : Dignitas in Ecclesia Latina notissima. Georgius Pachymeres lib. 3. cap. 18. συρῶσ ἴσασ δῶτῆς ἴσασ ἴσασ τῶ Πάσασ, ἀλλῶ σῶμῆς τῶ Καδδῆλωτῆ ἴσασ. Ducas H. ft. cap. 31. ἴδοτὸν τῶ μίρῶ τῶ ἴσασ τῶ Καδδῆλωτῆ τῶ τῶ σῶμῆ ἴσασ. cap. 36. Καδδῆλωτῆ Παλονίας. Occurrit etiam apud Joan. Vercum Patr. Constantinopol. adverfus Comatanum sub fin.

Καδδῆλωτῆ. Anonymus de Diffidio Græcorum & Latinorum : ἴσασ τῶ τῶ ἴσασ ἀρχῆς, ἐπὶ αὐτῶ ἴσασ ἴσασ Καδδῆλωτῆ ἴσασ αὐτῶ.

ΚΑΔΔΙΟΝ, Cadus, pro cadion. Joan. Phocas in Descript. Terræ Sanctæ c. 22. ἴσασ πρῶτῆς ἐπὶ τὸ τῶ ἀρ ἴσασ, ἴσασ ἀδῶτῆς ἐπὶ τῶ πρῶτῆς δῶτῆς ἴσασ ἴσασ, ἴσασ ἴσασ, ἴσασ ἀλλοτῶν διαμῶν τῶ μαρτυρῶ. τῶ καδδῆλωτῆ ἀρῶτῆ, &c. Theophanes an. 27. Constantis : λαβῶν Ἀδῆριας τὸ καδῶν, δῶτῆς καὶ τῶ κορῶ τῶ Βασίλειος. Ubi Cedrenus, καὶ τῶ καδδῆλωτῆ. Utiur etiam Theophylactus Hierodiaco. Homil. 17. p. 333.

ΚΑΔΕΝΑ, Catenæ, Κλωκῆ. Vide in Καδῶν. ΚΑΔΗ, Cadus, Vas. Καδῶ, in Hist. Lausica cap. 3. 20. & al. Hefychius ; ζυγοτῆ καδῶν, καδῶ ἐπὶ ἴσασ ἴσασ λυτῆρῆ.

ΚΑΔῆΣ, Καδῆ, Index, apud Turcos, qui de causis litigantium aliquo in oppido vel Urbe, vel Provincia cognoscit, ut est apud Leunclavium in Pand. Turc. num. 29. Sic autem appellati ejsufmodi Indices, quòd ex virtis aut ac probis seligenter. Id enim sonat vox καδῆ. Constantinus Porphyrog. de Adm. Imp. cap. 21. ἴσασ ἴσασ ἴσασ ἴσασ τῶ τῶ Σαρακῶν ἴσασ ἴσασ, οἷς ἐπὶ τῶ καδῆ, τῶ τῶ τῶ τῶ καδῆ, καὶ ἴσασ τῶ καδῆ. Ducas Hist. cap. 13. ἐπὶ διαμῶν ἐπὶ τῶ πόλις ἴσασ τῶ αὐτῶ κηκλίλλωτῆ νουμῶμῶ, ἴσασ αὐτῶ καδῆ. Rufum cap. 34. καὶ λέω ἴσασ ἴσασ τῶ σῶμῆ ἐπὶ τῶ ἀπῶτῆ ἴσασ τῶ γῶς μῶρῶν σῶμῆ τοῖς καδῆσι, ἴσασ τοῖς κηκλίλλωτῆ. Historia Politica p. 13. καλῶσῶς ἴσασ μῶλῶσῶσ ἐπὶ φῶκας, ἐπὶ καδῆ, ἐπὶ πᾶν τῶ δικαιοσῶ, &c.

Κατῆ, in Epistola Stamatij, lib. 2. Turco-Græcæ Crufij, ep. 29.

Καδῆλωτῆ, Index supremus, qui in ceteros Cadios, seu Judices, imperium habet ; Turcis Cadilefcher. Hujus meminit Malaxus in Hist. Patr. pag. 157. Καδῆλωτῆ appellatur in Historia Politica pag. 42. Vide eundem Leunclavium loco laudato : Glossar. med. Latin. in Cadus, & infra in Κατῶ.

ΚΑΔΜΙΑ, in Glossis Chymicis MS. ἴσασ μαρτυρῆ. ΚΑΔΡΟΝ, Tabella quadrata. Nos Quadre didimus. Agapius in Geoponico cap. 176. ἐπὶ μῶτῶ αὐτῶ

αὐτῆς ἑλκυστῆ πλὴν εἰκόνα, ἢ καθάρων, ἢ γραφῆν πα-
λαια, &c.

ΚΑΘΑΙΡΝΕΙΝ, καθήρην, pro *Kathairen, Purgare*. Liber Botanicus MS. ex Cod. Reg. 1673, ἀκόμιν ἀν-
ταπεινὸν μὴ τὸ μάλιν, καθήρην πλὴν κινάλλου.

ΚΑΘΑΡΓΙΟΣ, *Evidens, Sarcis, Katharjia, Evi-*

dentier. ΚΑΘΑΙΡΕΪΣΘΑΙ, seu *deponi* dicuntur Cle-
rici delinquentes, in Canonibus Apostoli. & in Con-
ciliis non semel: quod ἐπιτίθειν ἢ ὑπερβία: exponit
S. Basilius in Epist. ad Amphil. c. 51. ἢ βαθυὶ καθήρην
c. 32. ἐπιτίθειν ἢ οἰκίσιν βαθυῖ, Concil. Calched. c. 27.
Trullan. c. 92. Vide Cujac. ad Nov. Justin. 5. 42. &
quæ oblectat Galfar Suicerus in Theauro Ecclē.

ΚΑΘΑΪΡΩΝ, *ies, Iriis*, apud Interpolat. Dio-
scor. c. 1.

ΚΑΘΑΡΑ. Mofchus in Limon. cap. 221. ὁδὸς μοι
ὄληγα αἶ, καὶ ὄληγα καθάρη. Infā: ἐσώθηον πτωχῶν
ἢ παρὰ κληῖν, καὶ ἰδὲ ἰδὲ τὰ καθάρη, καὶ τὰ αἶ. *Bel-*
laria interpretantur viti docti: malim *agmat fumat*.
Vide infā in *Katharjia*.

ΚΑΘΑΡΙΖΕΣΘΑΙ dicuntur *Qui ab immundis*
Spiritibus purgantur, liberantur. Eusebius lib. 5.
Hist. Eccl. cap. 7. ὡς πολλοὶ καὶ πιστοὶ ἐκ αὐτῶν
ἐκείνων καθαρῶν ἵσταντο ἢ ποικίρων πειρασμάτων, καὶ ἴδον
τὸ τῆ ἐκκλησίας. Athanasius in Vita S. Antonij, καὶ
ἐπικαλεσάμενος ἢ κελσὸν ἀπὸ τῶν, ἴσταντο πλὴν θυγατέρα
καθαρῶν ἵσταντο ἢ δαίμονας. Infā: πιστοὶ καὶ ἰσ-
τάμενοι γνησίως ἐκαθάρθησαν. Gregorius Nyssenus in Vi-
ta S. Macrinae: δαίμονων καθάρσις. Ita *Purgare*
usurpat Scriptores Latini. Vide Gloss. med. Lat.

ΚΑΘΑΡΙΟΣ, pro *Katharos*. Alexander Trallia-
nus lib. 8. cap. 9. καὶ ἢ μιλιάδων ἐκ τῶν σωφροσύνην καὶ
καθάρων. Anonymus MS. de Lapidibus: καμνὸν καθάρων
πρώτων. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Καὶ καὶ ἐν ἡμῶν πόλεμον κάμῃ πλωτῶν καθάρων.

ΚΑΘΑΡΙΑ, *Aperit, Planē, Τρωῖς, Ἄκριως, ἰμφανῶν*. Historia Apollonij Tyrij:

Ὡς δὲ διείδα μάτα μὴ καθάρη ἢ χωριάζω.

Ἀπάτης ἰσχυρῶς κεν, καθάρη ἢ χωριάζω.

Demetrius Zenus in Barrachom.

Καὶ μῦθα μὴ ἀπέστειλαν ἐν σῶς ἐπιτα καθάρη.

ΚΑΘΑΡΟΙ, Hæretici Novatiani. Collectio Histo-
riar. Scalgiteriana, in Decio: τότε καὶ Νουάτῳ ἢ
καὶ γένωμεν ἐκκλησίας πρεσβύτερος, αἰρησιάρχης ἰσχυρῶς καὶ
καθάρων ἰσχυρῶς καθάρης ἀρχῆς, &c. Agunt etiam de iis
Concil. Nicænum I. Can. 8. Epiphanius Hæretic 59.
Photius Cod. 132. Auctor de Initio Hæreseon n. 59.
apud Cotelerium, Nova Collectio Conciliorum
Baluziana to. 1. pag. 651. &c.

ΚΑΘΑΡΟΠΟΤΑΙ, *Campones*, qui vinum pu-
rum propinant. Gregorius in Vita S. Basilij Jun. n. 35.
καθαρῶν τῆς γνησίας πῶ ἀγίου, ὅταν τὸ αὐτῶ ἰσχυρῶς κεν
ἀναποδίζω, ἴδου πρὸς ἢ ὅταν ἐκλαπαρῶν αὐτῶ καὶ ἰσ-
τάμενοι παραμύθισμα ἐκ τῆ οἰκίας αὐτῶ, &c. Infā: τῆ ἢ
ἰσχυρῶς κεν πρὸς ἢ μακαρίων, Πάτερ ἄγιε, μὴ ἀπα-
ξήσωσάν ἐν ἀγνοίᾳ ἰσχυρῶς καὶ ἐκ τῶ πειδῶς ἐκ ἀπο-
θῆκων, ὅπως ἐλογισθῶν τὰ ἐκ αὐτῆ ἀγνοῖα σου πῶ ἐν ἡμῶν.
&c. Vide suprà in *Katharjia*.

ΚΑΘΑΡΣΙΣ, *Saronaria, Struthium*, apud In-
terpol. Dioscor. cap. 381.

ΚΑΘΕ. Vide in *Kathēis*.

ΚΑΘ' ἰανθῶν, Galli à *pare* vulgò dicunt. Ty-
picum S. Sabæ cap. 2. ἰσχυρῶς ἢ καὶ ἐκ τῶ ἀγίου βήμα,
λέγα πλὴν ἰσχυρῶς ἢ θυμιατῶν καθ' ἰανθῶν. Occurrit non
semel in Euchologio. Vide in *fanē*.

ΚΑΘΕΔΡΑ, *Sedes Episcopalis*. Joannes Vercus
Patr. Constantinopol. de injuncta sui deposit. num. 7. ἢ
Πατριάρχης ἐστὶν ἀλλ' ὅπως ἀποστρέφω, ἀλλ' ἐν
αὐτῷ καὶ τῶ πρὸ ἡμετέριον πλὴν καθάρων ταύτων κατὰ
κατὰ νόμους. Πρωτὸ καθάρων ἰσχυρῶς, *Prima Sedes*
Episcopalis, in Cod. Canon. Eccl. Afric. cap. 23. 39. 85.
&c. Synclius Epist. 67. Extr. ἢ ἴσταντο πλὴν καθάρων ἐκ
ἢ ἰσχυρῶς καθάρων ἀπέστειλα. Vita MS. S. Theodosij
Cœnobiarthæ: τῶν ἢ τῶ τῶ καθάρων ἔσταν. Φιλο-
καθάρη, apud Palladium in Vita Chrysofotom.

Dicitur etiam Sacerdotum *Cathedra*. Balsamon ad
Can. 58. Apost. καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἢ τοῦτο δὲ ἀλλοίωσιν
ἢ, ὅτι καὶ πλοῖον ἢ ἐπισκόπον ἢ ἢ ἀλλοίωσον καθάρων
καθάρη. Et Zonaras ad eundem Can. καὶ οἱ πρεσβύ-
τηρι σωσιζέτω ἐκὰ πρὸ ἐπισκόπου, καὶ οὐκαθὼς ἰσχυ-
ρῶς, ἢ καὶ ἴσταντο ἢ ἀπ' ἰσχυρῶς καθάρων ἐσχυρῶς ἢ τὸ
ἰσχυρῶς ἢ λαὸν, καὶ καθάρησιν αὐτῶ, ὡς περὶ συμπόσιον δο-
θῆναι πρὸ ἐπισκόπου. Atitlanus ad Can. 21. Concil. in
Trullo: οἱ μὲν ἢ ἀγίας μετὰ κληρῶν πρεσβύτερος ἢ δὲ ἀγίας
ἢ τῶ μάλιν καὶ ἢ καθάρων, &c. Concil. Quini-
sectum Can. 26. πρεσβύτεροι ἢ καὶ ἀγνοῖαν ἀβίσημον γάμο
περιπαρῆτε, καθάρων καὶ ἢ ἰσχυρῶς, &c. Joan. Hierofol.
Patr. in Vita S. Joannis Damasc. n. 35. ἢ ἰσχυρῶς ἢ ὁ
τῶ ἢ ἰσχυρῶς κεν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
καθάρων, ἐκ καθάρων πρεσβύτων αἰών ἢ κῆρον, τῶν
καθάρων.

Καθάρη δὲ ἰσχυρῶς, apud eundem Synclium in
laudata Epist. ubi de Episcopis qui sedes suas defec-
tunt: καὶ ἰσχυρῶς ἐκ ἐπισκόπων ἐκ ἐπισκόπων, μάλιν δὲ
καθάρων ἰσχυρῶς ἐκ ἐπισκόπων κατὰ, ἀλλὰ πε-
λευρῶν ἀγνοῖαν ἐκ ἢ δημοτικῶν καθάρων, ὅταν ἐκ
καθάρων ἰσχυρῶς. Vide Gloss. med. Lat. in *Cathedra*,
& in *V. Regradatio*.

Πρωτὸ καθάρη, *Primi inter Episcopos confessus ho-*
nos. Glossæ MSS. πρεσβῆρια, ἢ πρῶτοι κλη-
ρῶν, Palladius in Vita S. Joannis Chryfot. pag. 222.
καὶ ἰσχυρῶς ἢ κακῆς ἰσχυρῶς ὅτι ἰσχυρῶς τῶν προ-
σώτων ἢ ἐκκλησίας ἐκ ἀλλοδαπῶν, φιλοκαθάρων καὶ
πρωτὸ καθάρων παθῶν, δι' ἡν ἐργασίῳ τὸ σῶμα.
Theodorus Lector lib. 2. & ex eo Theophanes & Ce-
drenus an. 26. Anastasij: τῶν καθάρων κατὰ λαοὺς
πρωτῶν, πρωτὸ καθάρων ἢ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς.

Καθάρη, *Sessio*, in Conciliis. Concil. Nicænum
II. Act. 3. pag. 160. ἢ ἢ ἐκ τῆ πρῶτη καθάρη ἢ
ἀγίας ταυτῆς ἢ ἐκκλησίας ἰσχυρῶς, &c. Theophanes
an. 8. Constantini & Irene, de eod. Concilio: ἰσχυ-
ρῶς ἢ πρῶτη σωσιζέτω καὶ καθάρη ἢ ἐπισκόπων ἐκ τῆ
καθάρων ἀγία Σοφίᾳ ἢ Νικαίας μάλιν Ὀκτωβριῳ ἰα. Pau-
lò alià notione Euchologio Goati pag. 357. καὶ τὸ
ἰσχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς, καὶ πλὴν πρῶτων καθάρων,
ἀφ' ἑαυτῶν ἢ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, ἢ, φωτιστῶν, &c.

Καθάρη, idem quod ἐκκλησίας, *Certa pecunia*
gratuitas quam Episcopi recens ordinari dabant parti-
m Episcopis, à quibus ordinari erant, partim Cle-
ricis & Notariis, &c. In Nov. Justiniani cap. 3. in
tit. καὶ τῆ ἰσχυρῶς καθάρη τῶν δὲ καθάρων. In con-
textu, ἰσχυρῶς ἰσχυρῶν δὲ καθάρων. Vide Gloss. med. Lat. in
Cathedraticum.

ΚΑΘΕΔΡΑΤΑ, *Larina, Sella publica*. Theodori-
tus lib. 1. Hist. Eccl. cap. 14. de Atio, ex S. Athanasio:
πολλὰ ἢ ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶς ἐκ καθάρων, ὅς ἐστὶν ἰσχυρῶς
ἢ γραφῶν. Vide Gloss. med. Lat. in *Sella*.

ΚΑΘΕΕΪΣ, *Kathēis, Unsignificæ, Quivis*, *Sin-*
gulus, icsas. Glossæ Græcorum: ἑκάστῳ, ὁ καθῆς, ὁ
καθῆς. Eusebius lib. 10. Hist. Eccl. cap. 4. καὶ μὴ μόνον
ἢ ὁ καθῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθῶν ὅτι πνεύματι καὶ
μὴ ψυχῇ γνησίως ἀνεσημῶμεν. Bessarion in Epist.
edita à Meurfio: ἰσχυρῶς ἀπὸ καθῆς ὁ καθῆς ἐκ αὐ-
τῶ ἐκ σῶτος ἢ ἀποστρέφω. Anonymus de Nuptiis
Thefi lib. 5.

Ὁ τῆς πρώτης καθίας ἔστι τὸ δωατόν τε, &c. καθμία, Ὑλαγματιε. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Τρῶς ἀπόφασις ὑπαδρις, κὶ καθμία παθία. καθίνας, eadem notione. Historia Apollonij Tyrj:

Ὅτι κὶ ἐπέλεθ βεθίη καθίνας ἱεροσύνη.

Alio loco: καθίνας ἱδραμα τὰ δὴ σὺ θάμασμα νοσούσι. καθίνας, & per Syncopem καθε, Ὀνιηνοαδῆς, ἕκαστον.

Καθίνα, eadem notione. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Πρέπει να γράψωμεν κὶ αὐτὴ μετ' ἄλλα τὰ γράμματα,

τὴν αὐατιν πὺν ἄρζυρὰν κὶ μίσην πὺν καθίνα. καθιλογῆς, Ὀνιηγεμῖς, Παθίωθ, παικίωθ. Vide Ἀόρη.

ΚΑΘΕΣΘΑΙ, Sedere, Assidere, καθίζουσαι, Demetrius Gemiltus MS. de Sacra Patriarcha Liturgia: κὶ καθῆνθ περιμύθους κὶ ἔργον, &c. Fabulae Aelopi Graecobarb. pag. 65. ὅτι ἀν μὴ λαχῆ κείνουθ, ἰὰ μὴ μὴ καθίμαι τότε, ἰὰ τὰ σροχῶ μάλισα, ἰὰ τὰ ἔχον ταρίστια.

Καθόμε. Seder. Prochoprodtomus in versib. Politicis MSS. in Hegumenum:

Τὸ πῶ ἄτον εἰς τὸ καθόμεν κρασὶν μὲν ἢ δόνον. ΚΑΘΕΜΑ, Monile, apud Ezechielem. Lexicon MS. ex Cod. Colbercto: καθμία, κίσηθ τις περιτραχίλω, ἱπικαλάθειον ἀχρι κὶ σῆος χαλαστόν.

ΚΑΘΕΤΡΙ, καθίρης, Speculum, Κατοπίον.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ, idem qui ἡγούμενος, Praefectus monasterij, Abbas. Glossae MSS. καθηγητής, ἡγούμενος, διδασκαλός. Ita utuntur Theodorus Studita in Orat. funebri in S. Platonem Monachum, Zonaras to. 3. pag. 97. Menza & Synaxaria in S. Theodoro 11. Januar. in S. Maximo, & 26. April. in S. Joanne Hegumeno Catharorum, &c. Vide Cod. Canon. Eccl. Afric. pag. 1048. Edit. Labbei, Notas nostras ad Cinnamon pag. 460. Gloss. med. Lat. in Cathegeta, & infra in V. ἱπαθῶθ κὶ φιλοζώων. Occurrit apud Galenum lib. 2. de Theriaca quidam Marcus ὁ καθηγητής.

ΚΑΘΗΓΛΑ, Cathedra, Sedes, Ἐδρα, καθέδρα.

ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ. Vide in Ἡγούμενος.

ΚΑΘΗΜΑ, Sedes, Cathedra Episcopalis. Sigillum seu Diploma Rogerij Comitris Sicilliae apud Ughellum to. 1. Italicae factae: ἰδὶωλα αὐτὰ τὰ δὶο καθήματα εἰς μίαν ἐκκλησίαν ἀνθρώρον κὶ Μιλίτου, κὶ αὐτὴ ἰ μίαν ἰτὴ κὶ Βιβάνης, ἔτε κὶ Ταυρατῆς ἰερατικῆς ἰδῶν, ἄλλα κὶ Μιλίτου.

ΚΑΘΗΜΕΡΝΑ, Καθὴ ἡμέραν, Quotidie.

ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ κὶ κούριον, Consecratio uestiarum, in Codice Canon. Eccl. Afric. Can. 6. ubi Zonaras & Balsamon Δικαιολογῶν χειροτόσιον interpretantur.

ΚΑΘΙΣΗ, Sedes, Scamnum, καθίσις. Glossae Graecobarb. καθίδραν, καθίσιον, καθίσιμα, ἐκαμίν.

ΚΑΘΙΣΜΑ, Thronus Imperatoris in Hippodromo. Βασιλικὸς θρόνος, apud Anonymum in Lacapeno num. 47. Καθίμα τὸ ἱποδρομίον, apud Theophan. in Leone Jun. an. 17. Zenonis & an. 5. Justiniani. Lco Grammaticus in Theophilo pag. 449. κὶ ἱπικὸν κὶ τελεωθῆνθ, προσκαθίσιον πᾶσι πὺν σὺλλετοκὸν ἐν τῷ δελφείνῳ καθίσιμαί, &c. Adde Symeonem Logoth. num. 2. & Georgium Hamartolum in Chronico MS. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 2. pag. 104.

ΚΑΘΙΣΜΑ. Novella Basilij Porphyrog. de praescript. 40. annot. ἢ ὅ ἐς τῆα κὶ αὐτῶν ἐκλήριον Ὁλέμνι

κὶ βασιλίας, ἢ φαθίλιε γηόσασιν, ἔχονθ κὶ τὰ τοιαῦτα εὐδῆμα κὶ καθίσιμα, ἢ τὰχα κὶ δῖεον κὶ ἔσπῶ ἄλλ' ἢν ἐπὶ σροίσις βασιλικὴ ἔθασον ἀξίωθῶν, ἰνα κὶ διακίσιε κὶ εἰς τὸ ἔχον, ἔτε ἔσπῶ Μητροπολίτῶν, ἔτε ἔσπῶ ἐπισκοπῶν, ἔτ' ἂν κὶ νῦν εἰν, ἔσπῶ κὶ πάλιν τὰ αὐτὰ καθίσιμα, πλὴν ἰνα μὴ παραστῆται ἔς ἔτερα πρόστα. Ubi καθίσιμα Sessionem vertit Leunclavius: nos diceremus una place de Moise; proprie est cellula Monachi. Ita enim

Καθίσιμα, Cellulam Monachi vocat Regula Gr. S. Pachomij num. 31. μὴδὲς κειμήθ ἐκτός κὶ καθίσιμαίσι αὐτῶ. Ejusdem Vita num. 92. κὶ περιμῶθ ἐν τῷ μοναστηρίῳ πὺν σὺλλετον, ἢ τῶν κὶ φαζῶν, ἰκάσις οἰκίας τὰ κέλλια, ἔως καθίσιμαίσι, &c. Aliàs.

Καθίσιμα, pro fedili fimitur, ut apud Clementem lib. 6. Recognit. cap. 6. καθίσιμα πάσιον, exponitur ἄρζιον πασιῶν in indice ad Nicetam.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ vocantur Divisiones, seu Sessiones totius Pfalterij: eaque numero viginti. Ac Primum quidem καθίσιμα continet Pfalms 8. à 1. ad 8. Secundum à 9. ad 16. Tertium à 17. ad 23. Quartum à 24. ad 31. Quintum à 32. ad 36. Sextum à 37. ad 45. Septimum à 46. ad 54. Octavum à 55. ad 63. Nonum à 64. ad 69. Decimum à 70. ad 76. Undecimum à 77. ad 84. Duodecimum à 85. ad 90. Decimum tertium à 91. ad 100. Decimum quartum à 101. ad 104. Decimum quintum à 105. ad 108. Decimum sextum à 109. ad 17. Decimum septimum à 118. qui est Pfalmus Beati Immaculati, quo unico completur istud καθίσιμα, propter prolixitatem. Decimum octavum à 119. ad 131. Decimum nonum à 132. ad 142. Vice simum reliquos ad 150.

Jam verò singula ista καθίσιμα dividuntur in tres partes, quo Hymno illo, Gloria Patri & Filio, &c. terminantur, aliter ac fit in Ecclesia Latina, quae dictum Hymnum post singulos Pfalms recitat. Dividitur pariter Decimum septimum Cathisma in tres partes, & eodem Hymno. Divisiones ejusmodi Cathisimatou σάσις vocantur, uti in hac voce docemus.

Scribit Balsamon ad Can. 17. Synodi Laodic. Pfalmos uno contextu ex antiqua traditione legi solitos. Cum verò populus molestia afficeretur, & labore confectus nullam eorum curam gereret, statuitte Patres Concilij non esse unam serie legendos, sed per intervalla, ut aliquantulum populus quiesceret. Hinc in diversas sectiones, quas καθίσιμα vocant, Sacrum esse distributum Pfalterium. Triodidum: ἐκκίσηθ κὶ κὶ ἔθ ἰ καθίσιμα κὶ φαλίριον δὸν ἔθρον, κὶ ἰ λόγῶν αὐτὸ εἰς τὸ ἰσπερῶν. Alibi: ἐθ ἔθρον κὶ πὺν πικῶν σιχολογῶν κὶ πρώην καθίσιμα κὶ φαλίριον, ἰάλλεμῶθ. Ita passim in libris Ecclesiasticis Graecorum. Habetur in Typico S. Sabae cap. 4. ἰσραεῖς ἐν ἰσπῆμῶθ ἐκκλησιετικῆς διατάξις κὶ ἰεροδύμιον, ὅπως ἰδύμιε σιχολογῶθ τὸ φαλίριον ἐν δὸν κὶ ἐκκίσηθ: secundum scilicet unum καθίσιμα. Extat etiam in Anthologio Arcudij τὰς κὶ σιχολογίας κὶ φαλίριον περιμένη πὺν κὶ μεσοζῶν κὶ ἀγίη μαζάκιν Βασιλείον ἐν τῶς ἔθροις ὅτις κὶ οἰαῦθ κὶ τὸ πικῶν κὶ Κρυπτοθῆρις.

Καθίσιμα praeterea Cantoribus levamen concedatur, inquit Goarus ad Eucholog. pag. 34. & 435. Quae quidem secundum materiam discernuntur, Ἀναπαύσιμα, Ἀνάσῶσιμα, Ἀποσῶσιμα, Θείσιμα, καθίσιμα, Μαρτυρικά, κὶ Μουσικά, & Σταυρώσιμα dicuntur, ut observat Lco Allatus in Differt. 1. de libris Ecclesiast. Graecor. pag. 56. Typicum S. Sabae cap. 2. κὶ ἰ λόγῶν καθίσιμα ἀνάσῶσιμα κὶ ἔχον κὶ ἰ. κὶ ἰ μὴ εἰν καθίσιμα πλῆσις, λόγῶ σίχον, Ἀνάσῶ, κῦριε, βεθίωθ

βασιλεὺς ἡμῶν, καὶ ἀλλάσθη καὶ ἕτερον, εἶδ' ὅν, διὰ αὐτὴν καὶ νεώ, &c. Geronticon, apud Nicomen in Pandecte MS. lib. 1. ferm. 29. ὅτε αἱ σχολαίους καὶ φιλίμων καθολοματὰ ἀσπασίμα. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine facti Ministertij : αἱ ἐκείναι ἡ ἑκάστη συμπλήρωσις καθολοματῶν, ποῖα ὁ ἱερὸς μητὰρ σωτηρίων, καὶ ἐκφρασις εἰς μὲν τὸ πρῶτον καθόλου, ὅτι οὐκ τὸ κρατῶν, &c. Vita MS. S. Stephani Junioris : ἐν τῷ κειμένῳ καὶ καθολοματῶν ἀναλύσεως τελεμαίης, ὁρῶ ὅτι ἱερὰς κηλίδ' ἴσθ' ἄβ' ὅτ', &c.

ΚΑΘΟΛΙΚΑ' μὲν vocant Computifæ Græci, quæ per sunt per perpetuum regulam, ut Maximus Monachus in Computo. Vide Scalgierum in Canonib. Ifagogicis pag. 276.

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ἐκκλησία, *Ecclēsia Catholica, imperialis.* S. Cyrillus Catech. 18. Καθολικὴ ἐκκλησία καλεῖται ὁ ἅπας τῷ κόσμῳ ἢ ἡ ἀνθρωπότης, &c. Sozomenus lib. 7. cap. 4. ait Theodosium præcepisse, μέτεν τῷ ἵστατον Τριάδα ὅταν Ἐπισκοπικὸν καθολικὸν ἢ ἐκκλησίαν ὑποκαταστήσῃ. Vide Gloss. med. Lat. in *Catholica Ecclesia.*

Καθολικὴ ἐκκλησία, *Ecclēsia Cathedralis, Episcopalis :* ἡ καθ' ὅλην ἐκκλησίαν, apud Nicephorum Callist. lib. 15. cap. 22. Testamentum S. Gregorij Nazianzenii : ὅτι μὲν τοῖς, ὅτι αὐτ' ἅπασαν μὲν πᾶσιν, κηλίδ' τὴν ἐκκλησίαν, ἀποκαταστήσας τὴν ἁγία καθολικὴν ἐκκλησίαν τῇ ἐν Ναζιανζῶν. Et in subscriptione : Ἐπιτομὴ ἰστορικῆς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἢ ἐν Κοινοπρασίᾳ τῶν πατέρων, &c. Ἀμφιλόχῳ ἰστορικῆς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἢ ἐν Ἐπισκόπῳ, &c. Et sic cæteri qui huic Testamento subscribunt Episcopi. Epiphanius in Hæresi Ariano, Majorem Ecclesiam Alexandria καθολικὴν vocat. Nicephorus Constantinopol. in Breviario sub fin. ὁρῶν καὶ τὸ ἰσῶς ἐπὶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἕντηται, ἀπαστάν ἱστορίαν, &c. Ita Ecclesiam Sopianam Constantinopolitanam καθολικὸν ναὸν vocat Concilium Florentinum pag. 58. Edit Labbei. Vide Zonaram to. 3. pag. 30. i. Edit. Concilium Nicænum II. pag. 125. Edit. Labbei : καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἢ ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας, &c. Theophanes an. 8. Constantini & Irenes, de eod. Concilio : ἠρῶνται καὶ καὶ πρώτῃ συνόδῳ καὶ καθόλου ἢ Ἐπισκοπῶν ἐν τῇ καθολικῇ τῇ ἁγία Σεβαστίᾳ ἢ Νικαίᾳ. Vide eundem in Rhinotmetro pag. 314. & an. 22. Copronymi. Vita S. Nili Jun. pag. 72. de terræ motu : καλὸν φασὶν τὴν οἰκίαν καὶ ἐκκλησίαν, καὶ μὴ αἰδομένη, ἢ μὴ μόνον τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Ἐπιτομῆς, in Urbe Rossanenfi in Calabria, quæ infra μαγαλὴ ἐκκλησίαν appellatur. Adde pag. 123. Ita Symeon Thesalonicus in Refr. 17. καθολικὸν τὸ ὀνομαστικὸν ἐκκλησίαν vocat. Gregorius Protodyniscus contra Marcum Ephesium : καὶ γὰρ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἐν τῷ φιλίμων ἄλλοι ταῖς ἐκκλ., καὶ ἄλλοι καὶ μαγαλὴ μοναί, καὶ ἄλλοι τὰ ἰσοσταθία, καὶ ἄλλοι αὐτὸ κοσμητὴ ἐκκλησίαν.

Καθολικὸν, apud Anonymum de locis Hierosol. num. 1. ἢ παρακλήσιον καὶ αἰετικὸν, ἄρρητον, ἰσχυριστὸν, ἰστορίαν, Νισσεϊανὸν τὸν οἶον ἢ καὶ ἱστορίαν τὸ καθολικὸν καὶ νεώ. Et num. 9. αὐτῷ ἐκτὸς ἑτέρου παρακλήσιον αἰς τὸ καθολικὸν ἑ.

Καθολικὴ ἐκκλησία præterea dicitur *Ecclēsia plebales,* seu *Parciales,* in quibus sunt Baptisteria, ut est in Canone 59. Synodi Trullanæ. Nilus Monachus lib. 2. Ep. 190. ἢ ἡ ὄλην βύβαλ καλὸν ἀνακαταστήσας, σπουδὴ αἰς ἐκκλησίαν καθολικὴν, ἀπὸ ἑκείνῃ αἰς τὸ ἰσῶν, καὶ ὁ ἅπας πᾶσιν ἀνακαταστήσας παρακλήσιον. Leo Grammaticus pag. 459. & Symeon Logotheta in Michaële Theophili F. num. 11. σπουδὴ ἢ κοσμητῆσθαι τὸν ναὸν ἢ δισπορίαν, ἀνακαταστήσας ἐν τῷ περικλήσιον τῆς ἁγίας διοικήσεως : καθολικὸν γὰρ λέγεται ἡ ἐκκλησία, &c.

Idem Leo pag. 472. Τελειωθήσονται Πασίφασ, ἀπὸ τῆς τῶν αὐτῶ ἐν τῇ μῶν τῇ λαομαίᾳ τῆ Ἐρμαίης, ἐν τῷ Μερθῶ ἄσπας, ὅτι ἀπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Novella 4. Leonis Imp. τοῖς μὲν ἄρχιστῶν ἰσοσταθίαν καὶ κατ' αἰὲς ἰσῶσιν καὶ ἀνακαταστήσας ὑπὸ μόνον ἐκκλησίας ἢ καὶ καθολικῆς διαπορίαν ἰστορίαν. Novella Alexij Imp. de Electionib. num. 29. ἢ ἡ καὶ ἀνακαταστήσας ἱστορίαν καὶ ἡ ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας. Sancium Germani Patr. Constantinopol. lib. 3. Juris Græco-Rom. pag. 235. καὶ μορῶσιν ὁ ἅπας, καὶ ἐκκλησίας καθολικῆς, καὶ ἐκτῆσιν οἰκίαν. Joannes Anagnosta de excoidio Thesalonicæ num. 20. ὁρῶν καὶ ἢ τῶν οἰκίων, ὅσα δὲ καλῶς ἴσθ' ἢ ἄλλων, ἢ τὴν καλῶς καὶ μαγαλὴ μόνον ἡμῶν τῶν τῶσιν νεῶς, οἱ καὶ καθολικῶν λέγουσιν, καθολικῶν, πᾶσιν πᾶσιν ὁ ἅπας τῶν τῶσιν ἢ πομῶν ἱστορίαν. Atque hanc vocem usurpant præterea hac notione Demetrius Chomatenus in Refr. pag. 321. 322. Theodorus Balsamon in Refr. 15. Codinus de Offic. cap. 1. num. 6. & alij. Vide Glossed. Lat. in *Catholica.*

Observeat Gouar ad Euchologium pag. 19. aliam esse Monachalium Ecclesiarum formam ac dispositionem, aliam earum quas καθολικὰς vocant. In Monachalibus enim totum spatium in tres partes dividitur, in Bema Cancellis suis separatum, in Chorum ubi consistunt Monachi, suis pariter Cancellis occultum, & in eam partem quam παράκλησιον vocant possunt libri Ecclesiasticæ Græcorum. At in Cathedralibus Cænentium sedilia supra mediam adit regionem conspiciuntur, nullo à plebe difparat discrimine. Unde apparet cur à nobis observatum nuper in Descriptione ædis Sophianæ, Græcorum ædes Sacras in duas duntaxat partes fuisse dividas, in θύκας scilicet, & ναὸν, cum παράκλησιον extra Ecclesiam fuerit. Cantores igitur in ναὸν erant cum cætera plebe, tametsi locis peculiaribus discreti.

ΚΑΘΟΛΙΚΑ' ἰστορικῶν, dicitur quod non ad certas personas, aut Urbes, aut Provincias scriptæ sint, sed pleraque ad Gentes integras, & ad universam Ecclesiam Dei. Oecumenium in cap. 1. Jacobi pag. 115. καθολικὰ λέγουσιν αὐτῶν, ἢ καὶ ἱστορίαν ἢ ἀπὸ αφοριστικῆς ἰστορίας ἐπὶ τὸν ἅπασαν. ἢ καὶ καθολικῶν τῶν τῶσιν. Vide Henric. Valefium ad lib. 6. Eccl. Hist. Eusebij cap. 14.

ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ, *Catholicus, Rationalis,* in Gloss. Lat. Gr. Lat. nempe λογικός. Procurator fisci, in lib. 6. Basil. tit. 23. ὅτι προκριματῶν, ἢ τῶν καθολικῶν, νεῶ ἢ λαομά. Lib. 7. tit. 5. §. 95. 97. πασῶν ἢ δημοτικῶν νεῶ καθολικῶν. Adde lib. 8. tit. 1. §. 40. lib. 9. tit. 1. §. 147. lib. 38. tit. 18. §. 44. lib. 42. tit. 4. §. 22. &c. Epistola Constantini M. apud Socrat. lib. 1. cap. 9. & Theodorium lib. 1. Hist. Eccl. cap. 16. ἀπὸ τῆς ἁγίας ἡ ἁγίας καὶ ἡμετέρας ἡμετέρας πρὸς τὴν ἡμετέρας καθολικὸν, ὅπως ἐν παντί ταῖς ἐπὶ ἱστορίας αὐτῶν ἱστορίαν παρακαταστήσας. S. Athanasius in Apologia ad Constantium : καὶ φασὶν καὶ ἰστορίαν, ἢ ὁ μὲν καθολικὸν, ὁ δὲ Μάγιστρον. Et Apol. 2. de fuga sua p. 803. ἰστορίαν ἢ καθολικῶν, φασὶν ἢ ἰστορίαν ἢ ἰστορίαν Μαρτύων. Et ad Solit. pag. 847. καὶ φασὶν τὸν καθολικὸν τῶν βιβλίων αἰρίων. Adde pag. 849. Colloquium Joviani Imp. cum Arianis, to. 2. operum ejusdem S. Athanasij pag. 29. καὶ τὴν σχολαστικὴν ἢ κοσμητῆσας ἐπίστυξεν πρὸς βασίλειον, διορίαν τῶν κρατικῶν βασίλειον, ἢ ἰστορίαν ἀνακαταστήσας τὴν οἰκίαν, μὴ ἴσθ' ἢ. Ο βασιλεὺς ἔστιν, ἢ ὁ καθολικὸς τὰς οἰκίας ἐν ἴσθ', τὴν κηλίδ' ἀνακαταστήσας. Extat Juliani Imp. Epist. 54. in scripta Γουρθίου καθολικῶν. Dionysius Alexandrinus apud Eusebium lib. 7. Hist. Eccl. cap. 10. κατὰ τῶν αὐτῶν Μακρινῶν ἢ ἰστορίαν βασίλειον πρὸς ἱστορίαν ἰστορίαν εἰσῆσας : ὅς ἀπὸ τῶν μὲν ἐπὶ τὴν καθολικὴν λόγων λαομάτῶν

Ὁ βασιλεύς ἔδωκεν εὐλοῖαν, ἔδωκε καθολικὸν ἱερῶσαν. Idem Eusebii lib.8. cap.11. τὰς καθολικὰς διοικήσεις obite, dixit: & lib.9. cap.11. τὴν καθολικὴν λόγον ἰσαρχῶ. Idem lib.4. de Vita Const. cap.36. ἀπέσπασε τὸ γράμμα ἀπὸ τοῦ ἡμετέρας ἐπιτομῆς ἅσπερ τὸ διοικήσεως καθολικῆς, &c. Dio in Excerptis Valefianis pag.769. τὴν καθολικὴν λόγον ἐπιτομῆς ἀπὸ τοῦ Martyrium S. Acacij, num.19. πρὸς τὴν πάντα θαυμασιωτάτην καὶ μαρτυρικὴν Φακκίαν ἀδελφάτων, Βιβλιανὸς ὁ αἰθιωτικὸς καθολικός. Idem Vivianus num.2. πῶς καθολικὴ ἔσπερ τὸ εἶπον ἀξίως dicitur.

Καθολικός *Consularis* exponitur in Gloss. S. Bened. cap. de Magistratib. Vide Gloss. med. Latin. in *Catholici* u.

Καθολικός, *Dignitas & titulus Catholici*, seu *Rationalis*. Idem Eusebii lib.8. Hist. Eccl. cap.11. ἔδωκε πάσης δουλῶν ἀντὶ τὸ καθολικὸν τιμῆς, ὡς καὶ τὰς καθολικὰς διοικήσεις τῶν αὐτῶν καλεῖται Μαγιστρητίους καὶ καθολικῶν τῶν ἀμειβῶν δουλῶν.

Καθολικός, *Catholiciani, Officialis Catholicorum* seu *Rationalium*. De quibus egimus in Gloss. med. Lat. Glossa Basil. *Rationalis*, τὴν μαλαίαν. τὴν αὐτὴν καὶ καθολικῶν, καὶ ἐπιτομῆς, καθ' Ἐμμανουῆλ. Lib.1. Basil. tit.3. ἰανὸς ὁ παρὲς τῆς, ἢ οἱ καθολικῶν καλεῖται πῶς ἰσχυρίαν τὸ δόγμα καὶ τὸ Πριμῆτιον, &c.

ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ, *Catholicus*, *Dignitas Ecclesiastica*, de qua multa nos in Glossamed. Lat. Procopius lib.2. de Bello Persico cap.25. de Perseniorum Catholicis: τὴν ἡγεμονίαν ἰερά καθολικὸν καλοῦσι τὸ Ἑλληνικὸν εἶναι, ὅτι δὲ ἱερέων ἔς ὅν ἅπασιν τοῖς ταύτης χωρίαις. Petrus Patr. Antiochenus in Epist. ad Episcopos. Gradensem. : ἀναλόγηται γὰρ ὡς μίσην τὸ καὶ σὶ χώρας ἢ Βουλγαρία, ὅσα τὴ ταύτης πᾶν Βαβυλῶν ἢ μαζακ, καὶ Ρωμαίους ἵτοι τὸ Χοροῦν, καὶ λοιπαὶ τὸ ἀναλόγη ἰσαρχία, ἐκ αἰῶν Ἀρχιεπισκοπῶν παρ' ἡμῶν πᾶσι τῶν καὶ καθολικῶν χριστιανῶν, ἐκ ἐκείνης τῶν μίσην μυστηρίου, ἔχοσις ὡς αὐτῶν ἱστορίας πολλῶν. Apud Zonaram pag.69. καθολικός τὸ Ἰακωβίτης. In Salutationib. Epist. Pontific. pag.416. 419. καθολικὸν Ἀρχιεπισκοπῶν.

ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ, *Dux, Coriarum Praefectus*, quomodo *General d'Arme* dicitur. Ducas H. st. cap.18. pag.45. ἀποβαλλῶν τὸν ἑσπέρων πῶς πρὸς τὸ Μουσουλμάν ἐπιπέδων, καὶ Ἀτλίως καθολικός ἀναβαίνου.

Καθολικός, inquit Goarus ad Euchologium p.613. *Perfektum modernâ lingua*, antiquâ *Uniuersale* denotat.

ΚΑΘΟΣΙΟΨΝ, *Condemnare*, in Concilio Sardinic. Can.18. Georgius Acropolita in Chron. cap.75. ὁ Τορνίκης τὴν Κωσταλίαν, ὅν μίσην Πριμῆτιον ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἔειπεν, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἢ καθολικῶν. Mox de alio: ἐν ἀπὸ βραχίως ἐπὶ τὸν Κατικὸν τέλιμῶν, ὕψιστον πῶς γὰρ ἴσταν ἰπὸ ἡμετέρας αἰτίας ὁ βασιλεὺς ἐκτίμησεν καθωσίωσεν.

Καθωσίως, *Crimen lesa Majestatis*, in Gloss. Lat. Gr. Vox passim obvia apud IC. Græc. Michaël Pflus in Synopfi legum:

Καθωσίως ἔστιν ἕλεγμα τῶτο μέγα, καὶ παιδῶν ὅταν δῆμιον ἔχη τὸν καλαδίτη.

Eustathius: καὶ ἡ καθωσίως, καὶ ἡ καθωσίωδῶν. ὁμοίως τὸ καθὼς τοῖς παλαίσι δούλοις καὶ πῆσι καὶ αἰθῶν τὸ καθὼς τὸν ὕψιστον καὶ τὸ ὅτιον τὸν βασιλέα.

Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopol. καθωσίως τῶτον ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸν γράφον. Typicum MS. Monasterij τὸ Κηρομυθῶν, sub fin. μεταλλοπῆτον γὰρ αὐτῶν τὸ ἀπὸ αὐτῶν λόγον ἐσπέρων τὴν καθωσίωδῶν δημοσιάζει, ἢ ἰδιωτικῶν, ἢ οἰκὸν τῶν ἑσπέρων γρηματικῶν, ἢ ἑλεγκτικῶν, ἢ καθωσίως ἑσπέρων, &c. Utuntur etiam alij passim, atque in iis Continuatur Theophanis lib.3. num. 24. 26. lib.4. num.8.

Et Pachymeris in Hist. lib.4. cap.15. lib.5. cap.19. lib.6. cap.24.

ΚΑΘΟΣΙΩΝΙΣΤΗΣ, *Deuotio*, in Concilio Calchedon. part.1. cap.25.

Καθωσίωδῶν, *Deuotus*, in Gloss. Gr. Lat. titulus datus Tribunis, Secretariis sacri Conistorij, Magistratibus, &c. In Concil. Ephesino Act.1. Constantinopol. sub Flaviano, Calchedonenfi, &c. Sed & Militibus, in Edicto 13. Justiniani cap.11. §.4. & alibi, Libellensibus, in Nov. 20. cap.9.

ΚΑΘΟΥΡΗ, *Pluvia*. Anonymus de Nuptiis Thetci lib.4. init.

Ἐστὸν μιν ἀλας, κισσραπαῖς, καθὼς, καὶ χαλαρὰ Ἐσκότασιν ὁ ἴλιος, ἱερίσαν ἀνίμου.

Καθωρίων, *Pluere*. Idem Anonymus lib.7.

Πῶς χαλαρῶν τῶν σιχαῖ ἐκ τὰ ποταμὰ καθωρία, Πᾶσι καθωρίων ἐκ τῶν πολλῶν ἀνίμου.

ΚΑΘΡΕΪΤΗΣ, *Spreculum, κάτοπτρον*, in Corona pretiosa. Καθρέτης, apud Hieron. Germanum, & Fr. Richardum in Scuto fidei part.2. pag.207.

Καθρέτης, eadem notione. Manuël Moschopolus in Lexico Philoftrati: κάτοπτρον, ὁ λατινικὸς λεγόμενος καθρέτης, ἰβητικὸν τὸ κοινὸν φατάσκει. Georgius Contares lib.3. Hist. Athenar. Πῶς καὶ ἡ Ἀθῆναι, τὰ δύο ὅμοια τὸ οἰκοδόμησεν ἴλις, οἱ δύο καθρέτης πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐλεγκτῶν πρῶτα. Idem lib.4. Ἀεσιόης, ὅτι ἵππον ἴνας καθρέτης τὸ διοικουμῆς. Καθρέτης, eodem pariter significatu. Anonymus de Amoribus Callymachi & Chrysothoes:

Εἰς τὸ καθρέτης ἱβητικῶν, καὶ τὸ λυστὸν ἰδῶν.

Occurrit illic pluries. ΚΑΘΥΡΙ, *Kathion, Vas, λῆστιον*.

ΚΑΪΓΕΙΝ, *cauere, Utere, Comburere, Crepare, cauere*. Nonnocoan laudatus ab Allatio lib. de Opinat. Græcor. num. 12. καὶ μαζῶν ξύλα, καὶ βῆνιν φάλα, καὶ καζῶν ἐκείνη τὸ σῶμα, καὶ τὸ ἀραρίων παρὲς αὐτῶν.

ΚΑΪΓΕΙΝ, eadem notione. Joannicus Cartanus in Flore cap. 142. ἰεζῶν μία νεαία, καὶ ἰπέρνα δὴ τὸ καὶν, σιμα δὴ τὸ τὸ ξύλον, καὶ παρὲς αὐτῶν, καὶ ἐκείνην τὰ βῆνα τῆς, &c.

ΚΑΪΘΗΣ, *Dignitas* apud Saracenos. Vide Anonymum Combehanianum in Porphyrog. num.30. Vide Καίτθ.

ΚΑΙΚΕΝΖ, ἀλκακαθῶν, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS.

ΚΑΪΚΗ, Græcis recentioribus, *navis Turcicæ species*, quam *Caigne* dicitur, *Chelandium* olim appellata, ut censet Goarus ad Euchologium pag. 871. Leunclavius in Onomastico ad Hist. Turcic. *Caica, nauigijs species apud Turcos. Bivertem vertit Verantianus Interpreter, hoc est Fustam, voce Italicâ.*

ΚΑΓΑΑ, *Æthiæ, Caision*.

ΚΑΥΛΟΙ, *Cæli*. Hefychius. Καίως, ἕρανός, Ρωμαίοι.

ΚΑΪΜΟΣ, *Combustio, Conflagratio*, ἑμπροσμά.

Καίμαδα, eadem notione. Agapius Cretensis in Geoponico c.133. τὰ ἢ φῶλα τὸ δένδρον κοπανισμῶν ἰατρικῶν πῶς καίμαδα, καὶ τὰ βῆνας μιλῶν ἢ πῶς πλοῦν. Adde cap.158.

ΚΑΙΝΑΙΜΜΕΚ, τὸ ἐπιπέδων, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS.

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ, *Nuntiatio novi operis*. Καίνοτομῶν, *Novum opus facere*, in Basilicis, apud Harmenopol. Matth. Blastarem lit. K. cap.3. & alios.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ, *Novus*: *Novi factus, καίνος*, in Corona pretiosa. Glossæ Græcobarb. ἄβητος, καίνα.

Cæsarea deinceps nudus titulus honoris fuit. Sed & utraque Despotica infertur tandem extitit. Georgius Actropolitæ cap.32. Extit. *καὶ τὸ αἰθαλιλον αὐτὸ Κωνσταντῖον ἐκ Κασαρίων Σίβαστρακιστορ καλῶντοσσι.*

Κασαρίνα, *Uxor Cæsaris*, ita præsertim hæc notione innotuit eadem Anna Comnena Nicephori Bryennij uxor. Nicetas in Joanne lib.1. num.1. πρὸ Ἀλκιβίου ἢ Στρατίτηρ ἄνα κοθωράτο, ἡτις εἰς λέξῃσ' πρὸ Γρηγορίου Νικητέρου συνελθὺντο, τιμωβίασιν Κασαρίνασιν. Codinus de Offic. Aulae Constantinopol. cap. 22. n. 5. δὸτὸ ἢ ἐπιρῶντων ἀρχιεπισκόπων, ἑποδῶσιν αὐτῶν τὰ ἱεροῦσιν, ἢ Βασιλικῶσιν, ἢ ἄσιν, ἢ Σίβαστρακιστορσιν, ἢ Κασαρίνασιν, ἢ αἰ ἐν ἑξῆσιν τῶν ἱεροῦσιν.

Κασαρίων, *Kasarionum*, locus sic appellatus Alexandriae, fortè *Palatiun*, aut *Templum Cæsaris*. S. Athanasius in Epist. ad Solitar. pag.848. καὶ γὰρ βοῦδιον ἱεροῦσιν τῆσιν κηποῦσιν ἐν τῷ Κασαρίῳ τόπῳ, ἱεραρχίοντι δὸσιν, &c. pag. 860. ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίῃσιν, τῇ ἐν τῷ Κασαρίῳ γνηθῶσιν δὸσιν καὶ ἑξῆσιν βίβλοσιν ὡσὶν ἐξ ἑσθῶσιν αὐτῶν πηποῦσιν Ἀρσῶσιν οἱ ἐξ Ἑλλῆσιν; Vide Theophanem an.15. Constantis, & Henric. Valefium ad Evagrium lib.2. cap.8.

Κασαρίων, *Cæsariensis*, seu *Cæsaris Libertinus*. Dio lib.56. καὶ μὲν τῶν τῶσιν διαθῶσιν αὐτῶν Πολυθῶσιν τῆσιν Κασαρίωνσιν ἀνῶσιν; & alibi non semel, ex quo Xiphilinus & Zonaras in Claudio: προστίθισον καὶ τῶν ἀλλοτρῶσιν ἐξ ἑσθῶσιν οἰσῶσιν ἢ τῶν τῶσιν Κασαρίωνσιν, καὶ ἢ Μισσαλίνα ἱεροῦσιν. Infra de Libertis ejusdem Claudij: ἰὼσιν μὲν γὰρ οἱ Κασαρίωνσιν πάσῃσιν ὁμοῦσιν αὐτῶν, Μεσσαλίνασιν. Vide eodem in Commodæ, & in Pertinacæ.

Κασαρίωνσιν, *Cæsariensis*. Arrianus in Epictetum lib.3. cap.24. ἔτι ἂν τῶσιν τῶσιν ἔσιν τῶσιν, ἢ δὸσιν, ἢ Κασαρίωνσιν, ἢ ἑσθῶσιν δὸσιν σιν. Vide Petrum Fabrum lib.3. Semestri. cap.23. p.364. & Glossimèd. Lat. in hac voce.

Κασαρίωνσιν, *Cæsariensis*. Scholion ad Synod. Carthag. ἐπὶ τῶσιν Μαυρίσιν ἑσθῶσιν, Κασαρίωνσιν, ἢ καὶ Κασαρίωνσιν, &c.

ΚΑΙΣΑΡΗΣ, *Cæsarius*. Hefychius: κασαρίωνσιν, πικροῦσιν. Inò *Cæsarius*. Constantinus Manasses in Julio Cæsare:

Ἄλλοι ἢ πῶσιν λέγουσιν τὸν Κασαρίωνσιν τῶν Κόσιν, Ρωμαίκοσιν λέγουσιν κασαρίωνσιν Κασαρίωνσιν τῶν ἑσθῶσιν τῶσιν ὡσὶν ἑσθῶσιν.

ΚΑΙΤΖΗ, pro καὶ ἑσθῶσιν, *Aique ita*. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Καίτζη τὸν ἑσθῶσιν τῶσιν τῶσιν καὶ τὸν καίμ.

ΚΑΙΤΟΣ, nomen Dignitatis apud Saracenos. Anonymus Combesianus in Porphyrogenito n. 29. τῶν ἑσθῶσιν, καὶ ἑσθῶσιν, καὶ καίτωνσιν ἑσθῶσιν. Idem videtur qui καίμ, *Index*, de qua voce, supra egimus. Ejusmodi verò *Caytonum* Saracenicorum non semel meminit Lupus Protospatha an. 998. 1003. 1009. &c. Vide καίμ.

ΚΑΙΤΡΕΙΑΙ, *Cetra*. Hefychius: καίτρησιν, ἑσθῶσιν ἑσθῶσιν, οἱ ἑσθῶσιν.

ΚΑΙΩΝΙΔΕΣ, vox ignota Fuchsi apud Myrseum scilicet.38. cap. 168. in Cod. Reg. & 170. in Edito, ubi Cod. Fuchsi prætulit Κωνίονσιν.

ΚΑΚΑΒΙΑ, *Lotus arbor*, Cretensibus. Vide Petr. Bellon. lib.1. Observ. cap.18.

ΚΑΚΑΒΙΟΝ, *Cacabus*, κακαβῶσιν. Glossæ ad Iliadem Barbarogr. λέγουσιν, τὰ βαρβάρῶσιν, ἢ κακαβίασιν. Lexicon MS. ex Cod. Colbertico: κακαβῶσιν δὲ λέγουσιν, ἢ κακαβῶσιν.

Κακαβομεφῶσιν, *Navis igne Græco inſtruita*, quem nos vulgò *Brulot* appellamus. Sic dicta quiddam Cacabi figuram & speciem haberet. Theophanes pag.294. κακαβομεφῶσιν καὶ αὐτῶσιν δὸσιν ἐνμεγέθῃσιν κακαβομεφῶσιν.

κακαβομεφῶσιν, καὶ δὸσιν ἐνμεγέθῃσιν. Et pag. 352. κακαβομεφῶσιν ἢ Ἀρτάβαδῶσιν κακαβομεφῶσιν, ἀπὸσιν ἑσθῶσιν τῶσιν Μάμασιν καὶ τῶσιν Σόλῳ τῶσιν Κιβύρῳσιν, &c.

ΚΑΚΑΒΟΣ, *Afius*, *Solanum somniferum*, apud Interpolat. Diofcor.c.655.

ΚΑΚΑΜΠΡΙ, *Beonica*, Myrseus scilicet.1.c.26. in MS. Cod.17. apud Fuchsiom: λακίονσιν, ἢ τῶσιν κακαμπίσιν, ἢ τῶσιν δὸσιν. Codex Fuchsi habuit κακαμπίσιν. Hunc consule, apud Matthæum Silvaticum, *Cambri*, *Cambria*, *Cambri*, *I. Brassica*, *Caulis*.

ΚΑΚΑΝΙΣΜΑ, *Rifus effusus*, κακακισμῶσιν, γηθῶσιν.

ΚΑΚΑΡΕΣΤΟΣ, *Injucundus*, ἀσθῶσιν ἀσθῶσιν. **ΚΑΚΑΡΙΝΟΣ**, *Phalaris*, avis quæ in aqua versatur. Symeon Magister de Avibus, MS. Φαλαρίς, πῶσιν ἐστὶ ζῶν, παρὰ τῶσιν Ἀλεξανδρινῶσιν λέγουσιν. Ubi ad marginem manu recentiori, τὸ κοινῶσιν λέγουσιν κακαρίωνσιν.

ΚΑΚΑΤΡΟΠΙΖΕΙ, *Malus evadit*, apud Crusium pag.208.

ΚΑΚΗΤΑ, *Peccatum*, *Malitia*, *Depravatio*: κακία, Scriptoribus Ecclesiasticis. Glossæ Græcobarb. κάκιστος, σφάλμα, φθῶσιν, κάκιστος, κάκιστος. Theophylactus Hierodiac. Homil. 5. ἀλλὰ παραβῶσιν με κακίτῳσιν πολλῶσιν, ἢ τῶσιν τῶσιν σφάλμασιν, &c.

ΚΑΚΙΩΝΕΙΝ, *Contristare*, *Tristitiam inferre*, ἄσθῶσιν.

ΚΑΚΚΑΒΙΟΝ, *Cacabus*. Eustathius Iliad. 4. ὅτι ἢ κακαβῶσιν καὶ ἐνὶ τῶσιν χαλκῶσιν, ὅσιν κοινῶσιν κακαβῶσιν λέγουσιν.

ΚΑΚΚΑΡΙΖΕΙΝ, *Cinere*, ἄσθῶσιν. κακαμῆσιν, *Capitellus*, ἄσθῶσιν.

ΚΑΚΟΓῆ, *Pauca terra*, γῆ λαπτή, cui opponitur Καλογῆ, *Terra fecunda*.

ΚΑΚΟΓΑΝΣΟΣ, *Obirellator*, λειδορός, κακογῶσιν, *Obirellare*, κάκιστον, καλαλαθῶσιν.

ΚΑΚΟΘῆΡΤΟΣ. Vide in Θωρῶσιν.

ΚΑΚΚΑΡΙΖΕΙΝ, *Cacabare*, κακαβίζεσιν.

ΚΑΚΟΚΑΡΔΙΖΕΙΝ, *Contristare*, λυπῶσιν, ἀσθῶσιν κακακαρδίονσιν, *Tristis*. Glossæ Græcobarb. λυπῶσιν, ἑσθῶσιν, ἑσθῶσιν. Historia Apollonij Tyrij:

Ὁ ρῆσιν ὡσὶν κακακαρὰ νὰ μὲν κακακαρδῶσιν. Anonymus de Nuptiis Thefei & Æmilij lib.5.

Πολλὰ τῶσιν ἑσθῶσιν, νὰ μὲν κακακαρδῶσιν. Alexium Comnenus in versib. Politicis MSS. ad Spaneam Nepotem:

καὶ θυμηθῶσιν ἢ ἐσθῶσιν τῶσιν, μὲν τῶσιν κακακαρδῶσιν. καὶ κακαρδῶσιν, *Tristitia*, λυπῶσιν.

ΚΑΚΟΚΟΥΣΤΟΥΜΟΣ, *Malè moratus*. Glossæ Græcobarb. ἀπὸσθῶσιν, κακοῦσιν, κακοῦσιν.

ΚΑΚΟΛΟΓῆΝ, *Maledicere*. Glossæ Græcobarb. ἀσθῶσιν, δυσφημῶσιν, κακακαρδῶσιν, κακοκοῦσιν.

ΚΑΚΟΜΑΖΑΛΟΣ, *Æruginosus*. Anonymus de Vulpe & Lupo:

Πτωχῶσιν καὶ κακαμάζαλον, πολλὰ δυσνηθῶσιν. **ΚΑΚΟΜΑΛΛ**. Vide in μάλλ.

ΚΑΚΟΜΕΤΑΒΑΛΤΟΣ, *Difficilis mutatu*. Glossæ Græcobarb. σκληρῶσιν, δυσμεταβάλλῶσιν, κακομεταβάλλονσιν.

ΚΑΚΟΜΥΡΓΙΑ, *Calamitas*, δυστυχία. κακομυργισμῶσιν, *Calamitosus*, δυστυχῶσιν. κακομυργισμῶσιν. *Infortuniatum reddere*.

ΚΑΚΟΝΟΥΣΗΣ, *Difficilis intellectu*, δυσκατάλητος.

ΚΑΚΟΝΤΙΜΜΕΝΟΣ, *Malè vestitus*, κακοῦσιν.

ΚΑΚΟΨΟΔΙΑΣΤΗΣ. Vide in Ἐξῶσιν. ΚΑΚΟΠΙΑ

ΚΑΚΟΠΑΘΗΧΙΑ, *Infirmitas*, ἀδυναμία, ἀρρωστία, in Glossis Græcobarb.

ΚΑΚΟΠΟΔΑΡΟΣ, *Infelix*. Glossæ Græcobarb. ἀδύτης, τὸς κακορτίους, καὶ κακοποδάρους, ἢ δυσυχῆς.

ΚΑΚΟΠΟΔΙΝΟΣ, pro κακότητι, *Qui infirmis est pedibus*, vel *Qui pedibus laborat*. Auctor Anonymus de Naveis corporis: ἰάν τις τὸ πλάγιον φ' ἰάν τις φ' ἀδύτης, ἐπιπέσει δὸς χάρως εἰς χάρωσ' ἐπὶ τῷ γυμνασίου, κακοποδῖνα γυμνασίου, ὅτι καὶ εἰς κρηπίδων ἐλάσσω ἐχθ.

ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΟΣ. Vide in Ριζικοῦ.

ΚΑΚΟΣ, *Spatula ferida*, ἕξει, apud Interpol. Diofcor. c.604.

ΚΑΚΟΣΚΛΑΒΩΤΟΣ. Vide in Σκλάβωθ.

ΚΑΚΟΣΚΟΠΟΣ, Manus Ecclesiasticum, *qui gnavitibus in choro infolentiam corrumpit*, ait Goarus ad Euchologium pag. 29. qui aliàs ὁ φ' Εὐτάξιως appellabatur. Palamas in Orat. de Ecclesiastica devotione: φ' βασιλέως φ' βασιλείου Θεοῦ ἐν φ' ἐκκλησίας ὑπερβαρῶν, καὶ αὐτῶν τε κακοκόπων καὶ χαλιωτῶν οἰκτιρεῖς ἐπὶ τούτῳ τάξιῳ, ὅπως τὰ αἰσχρὰ ἐπ' τῷ ἐκκλησιαστικῷ γυμνασίῳ ἐπισκοπιῶσι. Hinc

κακοκόπων διδῆτι etiam pueri ipsi qui κακοκόπων πομπία γυναικῶν pendunt, pravus ipsi motibus. In Euchologio pag. 722. Officium, describitur seu ἀκολεθία εἰς παιδῶν κακοκόπων.

ΚΑΚΟΣΟΥΡΟΣ, *Miser*, *Infelix*, ἄβληθ, δύσειθ.

ΚΑΚΟΤΑΡΙΑ, pro κακότητι. Anonymus de Nutritis Thefei lib. 3.

Καλὰ κινεῖσθ' ὁ κερὸς κακοτάρια μεγαλή.

ΚΑΚΟΥΒΑΙ, *Uniones*, in Glossis veterib. cap. de Holeribus. Sed hęc Μαρίσκια, emendat Salmasius. Vide in hac voce.

ΚΑΚΟΥΒΙΟΝ. Epiphanius hæc. 30. quæ est Ebionitarum: ἢ ὕδωρ κελύξας ἐσθλῶν ἄνθρωπων, ὃν καμψάκη φημί, κακοβίον ἢ ἐπιζῶντες καλοῖσι: perpetant Meurfius κακοβίον, alij κάκαβον legendum contendunt: idem enim est quod καμψάκη, *Cassa*, *Cisla*. Vox est indigenarum.

ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ, *Maleficus*, *Stellionator*, in Gloss. Gr. Lat. *Κακουργία*, *Stellionatus*, ἰσθιτισ, in Glossis Basilic. Glossæ Nomicæ Vaticanæ: Στίλλιον, ὁ Κακῦργος. Vide Πιρίργου.

ΚΑΚΟΥΤΑΕ, τὸ λεγόμενον κάχθιον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Aliæ ex Cod. Reg. 190. Κακυλάν, τὸ κάχθιον. Κάχθως fortè, de quo Botanici. Aliter tamen Matthæus Silvaticus: *Cacule*, vel *Piratis*, *I. ferens Caprinum*. Charito Medicus: καὶ κασίς τὸ δινπλόν, καὶ καρέφολλον, καὶ κακυλάν, ἢ κίρσον γλυκῦ, ἢ μακροπίπτει. Salmasius ait esse Cardamomum vulgare. Ita etiam Matth. Silvaticus in *Cacolla*. Vide eundem in *Cacreos* & *Cacrius*.

ΚΑΚΟΤΡΟΠΟΙ, *Stelliones*, Vide in Κακῦργος & in Πιρίργου.

ΚΑΚΟΦΑΙΝΕΣΘΑΙ, *Indignari*, *Ægrè ferre*. Glossæ Græcobarb. ἀγανακτῆ, βλαπῆς φθρε, δυσποριᾶ, κακοφαίνεθ'. Damascenus Studita Hom. 13. ὅτι ὁ ὀρισμὸς φ' βασιλέως ἐκακοφαίνε φ' Θεοῦ. Joannicus Cattanus in Homilia de Tentatione: ἀδύμων ἢ κακοφαίνεθ'.

ΚΑΚΟΦΟΡᾶΣΑΙ, *Malè suspicari*, *malè iudicare*, ἰπέδασθαι, ἰσορᾶσθ', ἰσχυκρίνειν. Κακοφοραῖα, *Iudicium temerarium*, εἰκαία ἰσοφίς. Κακοφοράεθ', *Malè suspicans*, *suspiciosus*, κακῆνοπιεθ'.

ΚΑΚΟΧΑΡΙΣΤΟΣ, Κακὰ ἀρχαίφης ἰδίῳθ', *Offensus*. *Mal contento*.

ΚΑΚΟΥΗΤΟΣ, *Malè coltus*. Glossæ Græcobarb. τὰ μὴ ἐψέμμεθ' ἰσπρίσιον, ἢ γυν τὰ ὄπτεπια ὄπτινι κακὰ-ψέμ.

ΚΑΚΡΑ. Nicolaus Cabasilas Archiep. Theffalon. in Vita S. Theodoræ Theffalon. num. 16. τῆς δ' ὕτας αὐτῶν τῶν ἀνώτερον ὕλης τῆσθαι, θεῶν μόνον προοίγειν παρῆγε, καὶ τῶν κακῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ἢ φ' ἀκῆθιν ἀκῆθιν ἐκακοφᾶν; fortè leg. εἰς ἀερας. Vide ibi conjecturas viroium doctorum.

ΚΑΛᾶ, *Bene*, Καλὰ καὶ, *quantum*, Ital. *Bene*, Gallis, *Bien que*. Historia Apollonij Tyrij:

Καλὰ ἢ ἀπὸ τῶν ἰσοφίεσθ' πολὺ μαρμαρῶνται.

Occurrit in Battrachomyomachia, & alibi.

ΚΑΛΑ. Vide Κῶλα.

ΚΑΛΑΒΡΙΚᾶ, *Fascia*, aut *Lori genus*. Pelagonius lib. 1. Hippiatr. cap. 38. καὶ ἀναπατήσθ' αὐτῶν καλαβρικοί τὰ σκῆλη ποῖα καλαβρικοῦσθ'.

ΚΑΛΑΒΩΤΙΣ, *Propheticus* feu *Chymicis*, *Alium*, apud Interpolat. Diofcor. c. 370.

ΚΑΛΑΘΩΣΙΣ. Continuator I. theophanis lib. 3. num. 44. σφῶς ἐπὶ τῷ μίλῳ καὶ τ' ἰστυνῶσθ' ὀκῆνθ' τοῖς θεῶσθ' ἐπὶ φήφας ἐκῆσμοσθ' καὶ τῶν καλαθῶν ἐκ φ' ἰστυνῶσθ' φ' τὸν πῶσθ' ἰστυνῶσθ' μίεζασιον, φ' ἰστυνῶσθ' πτεκῆθιν. Ubi Interpres καλαθῶν *Capitula* pergram vertit. Ecce clarè docet Theophanes Cerameus Homil. 55. in qua defecit ædem S. Petri in Palatio à Basilio excitatam, ubi de tecti laquearibus: γλυφαῖς τισὶ λεπτότερος εἰς καλαθῶν σχήμα ποικιλλομένης ἀραχῆσθ' ἰδίῳθ'. Sic porro vocabant tenues illas picturas, vel minutiora illa musiva, quæ fuscuculos tanquam è Calathificis procedentes effingebant.

ΚΑΛΑΚΑΝΘΗ, pro Χαλκάθιν. Scholiastes Nicandri ad Theriaca: ἀνθῆσι τῷ χαλκῷ αὐτῷ φ' χαλκάθιν, ἢ τῷ πῶσθ' καλακάθιν. Occurrit apud Myrepsum sect. 32. cap. 110. Et in Hippiatricis ex Cod. Reg. cap. 254. 261.

ΚΑΛΑΙΝΟΝ, in Glossis Chymicis MSS. ὅτι ὕδωρ ἀσέβην. Vide Καλαῖνθ.

ΚΑΛΑΜΑΙΑ, *Sisyrchia*, *Calamus*, καλέιον, Eustathius Iliad. ε. καλὰ ἢ τῶν καλαμῶν ὁ πολλὸς ἀνδρῶν καλαμαῖαν, ὅς ἢ ἰστυλῶν στυλῶν ἐκῆθαι.

ΚΑΛΑΜΑΡΙΟΝ, *Calamariu*, *Thesacalamorum*. Glossæ Gr. Lat. *Καλαμαῖον*, *Atramentarium*. Cyrillus in Lexico: πτεκῆσι, καλαμαῖον, καὶ πτεκῆθιν. Concil. Calchedonenfè Act. 1. ἀπὸ τῶν ἀσέβην τὰς δῆλτες, καὶ τὸς δακτύλους αὐτῶν πορᾶτι ἰσχυσῶσθ', φῆλοῖς λαβῆν ἢ τὰ καλαμαῖα αὐτῶν. Nicetas Græcobarb. in Iſtaico lib. 1. num. 3. καὶ σφῶσθ' ἰδίῳθ' καλαμαῖα, &c. Ubi Editus: πτεκῆθιν ἢ καὶ γραφῶν ἀπὸ χάρω, ἰχθῶθ'. Idem de statu Urbis post ejus excidium num. 5. εἰ ἢ γραφῆς δονακας καὶ δοχῆια μίλασθ' σφῶσθ', &c. Ubi Cod. Barbarogr. MS. ἐπὶ τοῖς καλαμαῖα ἢ κωνδῆλια κρατῆσθ', ἢ χάρῆας εἰς τὰς χάρῆας αὐτῶν, &c. Catalogus Offic. Eccl. Constantinopol. de Protonotario: καὶ κρατῆθ' τὸ καλαμαῖον αὐτῶ (Patriarchæ Constantinop.) παρῆσθ' ἰμπερᾶσθ' φ' ἀρχημῆς, ἢ γραφῶ τούτῳθ', ἢ τῶν χῆσθ' ὄπτιν. Vide Motinum de Ordinat. pag. 254.

Καλαμαῖον, *Atramentarium*, Μελανοδοχῶν, in Corona pretiosa. Historia Apollonij Tyrij:

Τὸ καλαμαῖον ἰδῶν, ὁ γινῶσθ' διορῶσθ', Καλαμαρῆθον, *Calamotheca*. Port.

Καλαμαρᾶεθ', *Calamotheca* seu *Pennis scriptoriis instruitur*. Protoprotrodomus in verbis politicis MSS. de sua papoptate lib. 1.

Γραμματικῶν σὺ βλεπόμεθ' τετρακαλαμαρᾶτον. Eodem lib.

Καθὸ ἀφῆθιν, καθὸσε γραμματικῶν πῶσθ', Γραμματικῶν φιλοδῶν διπλοκαλαμαρᾶτι.

ΚΑΛΑΜΑΡΙΟΝ, καλαμαῖα, *Loligo* Pifcis, τῶσθ'. Scholiastes Oppiani lib. 1. Halieut. v. 428. 432 & lib. 3. v. 166. τῶσθ' εἰς τὰ κινῶσθ' λεγόμεθ' καλαμαῖα. Occurrit præterea apud Agaparium in Geoponico c. 139.

Idem in Præfat. τὰ καλαμάρια πῶσι, καὶ συναγωγή ἀρίστηα. Vide Salmasium ad Solinum p.374.

ΚΑΛΑΜΟΨΝ, *Nudare, Spoliare*. Constantinus in Basilij Vita num.54. Edit. Combesij: ἡ γῶ ἀνίς ἐκάνθη τὰς ἑὶ πῶ ἰσχυραίας αὐτῆς ἔργη ἀρχάς, ἢ ἐστὶν τὸς πλῆθον διδύσας, καὶ καλαμψύσας αὐτὴ τὸ ἵπτικον, εἰς τὸ τῶν κατηχουσιῶν προβαλῶν, &c. Nicetas in Isaacio & Alexio n.3. ἀμείλις καὶ τὰς ἔρα- νίας πόδας σπυλιῶν, καὶ ταύτας καλαψύσασθαι, ἐστὶν ἢ καλαμψύσθαι. Ubi Cod. alter, δόπουμινας.

ΚΑΛΑΜΙΟΝ, *Cultus Segetis*. In Euchologio pag.657. habetur ἐν ἡ ἐπὶ Θύρας κοινὴ καλαμίς, ὑπὲρ πρᾶξτε quodam Codices monet Goarus; in Oratione verò hæc verba describuntur: μετὰ λαφύ- νη ἡμεράτων ἢ καλαμίς τῆτι. Vide Καλαμίαι.

Καλαμίον, *Tessera*, ὑπὲρ καλαμῶ exponitur in Glos- sis Philoxeni. Chronicon Alexandr. an.3. Commodi: ἐπὶ ἢ προκηρῶν ὑπᾶτων ἕκτωρ τις ἐν Ἀλλοιῶρα, ὑμῶσι ἀρτάβανος φιλόδοξος ἑρῶν ἢ τὸ καλῶν καλῶν δα- σφην τοῦ δέμου καλαμία σωτόμομα διαμαρτυροῦν, καὶ ἐπὶ- λασεν τὸς ἄρτας πολλῶν τῆ ἰδία πόλις τύτους δὲ κερ- σασθαι, &c. Vide quoæ adnotamus in Gloss. med. Lat. in V. *Pacis Gradis*, & in Constantinopoli Christiana lib.2. pag.158.

Καλαμίον, *Ligula calcæi*. Eustathius Iliad. ζ. ἐς γῶ ἀνάγειν, καὶ ἀναφέρει ταῦτά ἑστιν, ἔξ ἢ ἀνάγειν καὶ ἢ ἀνα- γασθῆ, ὅπως ἀν καὶ ἀναφορῆς καὶ ἀναγωγῆς: λέγει ἢ ἰσχυρία βλαστῆ ἀναγωγῆς, τὰ ἰδιωτικῆς λογόμῆμα κα- λαμία ἢ ἰσοδότησιν.

ΚΑΛΑΜΙΤΑ, *πίσσα, Magnes*. Μαγνησία, Ἡρά- κλειος λίθος, Μαλιάνης, σιδερίτης. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg.1047. λέπεικ μαγνί, ἢ καλαμιτάρικ, ἢ νόντια. *Lapis magis dicitur Magnes.*

ΚΑΛΑΜΙΩΝΑΣ, *Arundinæus*, δονακίον. ΚΑΛΑΜΟΚΡΙΝΟΝ, *Iris Silvestris, Gladialis*. Glossæ Jatricæ: ἔχει τὸ καλαμώκερον. Aliæ: ἰρις Ἰλλυ- ρική, τὸ καλαμώκερον, τὸ δονακίον ἴρις κοινὴ, τὸ καλαμώ- κρον τὸ ἔξυ.

ΚΑΛΑΜΟΣ, *Columna fissiua*, *eâque unica, qua totum altare sustinetur*. Symeon Theoflano- censis lib. de Sacrament. ἐν τῷ ἢ Βημαῖ, ἢ ἱερὸ κίβητος, καὶ ἢ κίονος ἢ μελλόντων πῶ ἱερὰν ἑσπῆ- ζαν βασάζειν καλῶς ἱεροκίονον, ἢ καὶ ἰνός, ἰπὸς καὶ ἢ ἐς ἱερῶν κίον, ἢ καὶ Καλαμῶς λέγει ἢ ἀντὶ κίονον τετραγώνου ἐκδοκίονον πῶσῶ, Βωμῶ λογω- μῆτι.

Καλαμῶ, in Glosfis Chymicis MSS. τὸ ἑσθῶν ex- ponitur.

ΚΑΛΑΜΟΣΙΤΑΡΙ, *Cultus*, Καλαμίον. ΚΑΛΑΜΩΤΗ, *Navis scriptura circa extrema*. Eustathius Odyss. ι. βίσις ἢ πλόγη φασὶ καλάμῆ πλάτῶ, καὶ ἢ ἴσκιον ἐστὶν τοῖς ναυτικῶς κα- λαμωτῆ λέγει ἢ ἐκάλῆσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη ἢ πλοῖον φραμῆτι.

ΚΑΛΑΝΑΡΧΟΣ, *Purpurium*, in Turco- Græ- cia Crusij, pag.208.

ΚΑΛΑΝΔΑΙ, *Kalende*, in Glosfis Gr. Lat. Glossæ Basilic. Κάλανδα, αἰ φασὶ ἰνός ἰσάσιν μῆσις ἡμέραι. Glossæ aliæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. Κά- λανδα, ἡμέραι, ἢ μῆσιον ἀρχαί, καὶ ἢ Βωμῆσις. Georg- chus Chrysoccas MS. de Diebus: καὶ πῶ μῶ φασὶ τῶν ἢ μῆσις καλῶσι Κάλανδα, ἢ καλῶν ἢ ἐς αὐ- τῆ ἢ ἱρίως καὶ ἰσοδονακίωτος τῶς καλῶς πῶ ἢ Νόνιον ἡμέραι. Ita etiam Cedrenus in Julio pag.169. Vetus Inscriptio apud Reinesium: E. ΚΑΛΑΝΔΑ. ΝΟΕΜΒ. ΕΚΟΙΜΗΘΗ. ΓΟΡΓΟΝΙΟΣ. ΠΑΝ. ΦΙΛΟΣ. ΚΕ. ΟΥΔΕΝΙ ΕΧΘΟΣ.

Καλανδῶν ἰορτή, apud Paganos, *Calende Ianuaria*. Cujusmodi autem festum extiterit, & cum quibus ludicris celebratum fuerit, eleganter describuntur

præ cæteris Libianus in Homeria 7. apud Allatium, & Sanctus Asterius in Epistol. Illud porro descriptis Synodus Trullana Can. 62. τὰς ὅτων λειτουργίας Κα- λανδῶς, καὶ τὰ λογόμῆμα βότα, καὶ τὰ λογόμῆμα βρω- μάλια, &c. Kalendas verò Januarias intelligi fa- tis prodit idem Asterius, ut & Libianus qui hæc die creatos novos Consulēs hinc verbis indicat: κοσμοῦ ἢ αὐτῆ (τῆ ἰορτή) καὶ τὸ ἢ Ἰσάτων καὶ ἴο- μα, καὶ σχήμα, καὶ ἴρον, ἐν τῶς μῶ ἀφίσι, τῶς ἢ ἀλλοκίβησι, ἢ τῶς πορλοθωμῆσι. Vide Joannem Tzetzem Chil.3. v.869. & Gloss. med. Lat. in *Kalende*.

Καλανδικὰ, *Penstationes exsolvi solita singulis Ianuarij Kalendis*. Justinianus in edicto 13, cap. 3. ἴτις ἰσάσιν λαμβάνον ὑπὲρ σίσητον βωλιμῆτα, καὶ ὑπὲρ σωμῆτων, ἢ καλανδικῶν. Vide idem Gloss. med. Lat. in *Kalendaticum*.

ΚΑΛΑΝΔΟΛΟΓΙΑ, Libri Paganici de quibusdam observationibus in Kalendis mensium, ven- titi à Christianis. S. Nicephorus Patr. Constantinop- ol. in Canonib. MSS. & Gregorius Homolog- eta in Canonib. in Jure Græco-Rom. pag.196. πῶ δόκαλῶν ἢ Πάυιν, καὶ τὰ λογόμῆμα Βροτολογία, καὶ Καλανδολόγια, ἢ ἔξυ δὲ ἔξυ βίβλια γῶ πῶσῶ. Habe- tur ejusmodi Kalendologium in Cod. Reg. 945. quod hic cum suis navis & Barbaricæ scriptioe exhibebimus.

ΚΑΛΑΝΔΟΛΟΓΙΟΝ σω ἑσθῶ ἢ δὲ ἰορῆσῶ ἔλκε.

Εἰς τὸ α. ἐς ἡμέρα κυρία ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, ἑσθῶ χιμῶν ἰπαρχῆς, ἰαν ἕρρον, θίρῶ ἕρρον, μετῶπερον ἀνωμῶδες, καρπῶ χρισίμοι, φροβάτων δόποια, νῶσι ἑρῶσῶ.

Εἰς β. ἐς ἡμέρα δεύτερα, ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, ἑσθῶ χιμῶν χρισίμοι, ἰαν καλῶν, μετῶπερον. θίρῶ ἑρῶσῶ ἑρῶσῶ ἐν ἢ πῶ θίρῶ ἰπὸς μετῶσι ἑρῶσῶ, τρυγῶς πολλῶ, ἑσθῶ ἑρῶσῶ τῶς ἑρῶσῶ.

Τῶ γ. ἐς ἡμέρα τῆτι ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, ἑσθῶ χιμῶν καλῶς καὶ καριμῶν, καὶ χιμῶν, ἰαν ἕρρον, θίρῶ ἕρρον, μετῶπερον καλῶν, καρπῶ σπᾶν, ζωμικῶν δόποια, πλεῖστον νακάγια.

Τῶ δ. ἐς ἡμέρα ε. ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, ἑσθῶ χιμῶν ἑρῶσῶ, ἰαν ἕρρον, θίρῶ ἕρρον, μετῶπερον καλῶν, σπᾶν σπᾶν, τρυγῶς δα- φηλῶν, ἑσθῶ πολλῶ, καὶ πῶσῶ φραμῆτα κερῶσῶ ἑρῶσῶ, δωμασῶν δόποια.

Τῶ ε. ἐς ἡμέρα ι. ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, χιμῶν ἰαν ἑρῶσῶ, ἰαν ἀνωμῶδες, θίρῶ καλῶν, μεμῶσομῶνον με- τῶπερον καὶ φραμῶν, καὶ μετῶ ἑρῶσῶ.

Τῶ στ. ἡμέρα ιι. ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, χιμῶν ἰαν ἑρῶσῶ, ἰαν καλῶν, θίρῶ ἕρρον, μετῶπερον ἑρῶσῶ, καρ- πῶν σμῆτρον, τρυγῶς πολλῶ, ἑρῶσῶν ἑρῶσῶ, δωμα- τῶ δόποια.

Τῶ ζ. ἐς ἡμέρα ιι. ἰαν ἡμέρας Καλανδαί, ἑσθῶ χιμῶν, ἰαν καλῶν, θίρῶ ἀνωμῶδες, μετῶπερον ἑρῶσῶ, σπᾶν σπᾶν, φροβάτων δόποια, τρίτῆ φύξη, διά- φοροι νῶσι, ἑρῶσῶ, πολλῶ γαρίσιν δόποια.

ΚΑΛΑΝΤΡΙΝΟ, *Novus*, *Revens*, ex Ital. *Calandrino*. Agapius in Geoponico cap. 209. φῆσῶ ἢ α πῶσῶ, ἰπὸς ἑρῶσῶ καλαντρίνο, σμῆ ἢ ἢ ἑρῶσῶ, &c.

ΚΑΛΑΠΟΔΙΑ, pro *Kalopodio*, *Forma fustoria, calcæaria*. Ptochoprodromus ex Cod. Reg. de Su- tore:

Ἡτίσι τὸ καλαπόδιον τυ, ἢ ἰπὸς καὶ τὸ σασιδιον.

ΚΑΛΑΣΤΡΟΨΙΝ, *Syrubium*, seu *Lanaria herba*, &c. *Radicula*, de quo Ruellius & alij. Neophytus in Gloss. Jatric. MSS. φῆσῶ, τὸ καλαστρόψιν. Ita etiam in Glosfis aliis ex Cod. Reg. 1334.

ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ, *Sartor navis*, vcl *Picator*. Parechbolæ Hieronis: κωποπιῶς, ἀκωδῶσις, νευτῶς καλαφατῶς.

καλαφάτας, αρχιτέκτονας, μολοχαφάτας. MS. Tacitus de Urbe obsecra: ἡ ἄρμαθ' ἑσπείρας, μολοχαφάτας, καλαφάτας, τ' ἀρχιτέκτονας, μολοχαφάτας, ἀστρονόμος, &c. Hinc Michaëli Imp. καταφάτας cognomen innotuit, quod filius efficit eujusdam Καλαφάτου. Zonaras pag. 193. τ' ἄρ τὰς ἡῶας καταφάτωντων ἡδ' αὐτῶν ὁ πατήρ.

Καλαφατῶν, Καλαφάτιζεν, Navim refarcire, Pice illinere, Nicetas in Alexio lib. 3. num. 9. ἤρξατο τοίνυ καταφάσαιεν τὰ τ' σκαφίδων ὑπερῶσρα τε καὶ σρηπιδίσματα. Ubi Cod. Barbarog. ἤρξατο τοίνυ καταφάτιζεν τὰ σισαθρομύρια καὶ παλαιὰ καταφάτα. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Mœcia:

Νὰ ἀλαφροθὶ τὸ κάτηρρον, νὰ τὸ καταφάτιζου.

Rurfum:

Καὶ ζῆζέρωμ νὰ ἐνθιάειθ, νὰ τὸ καταφάτιζου.

Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ τις ἐξ λόγου μὲ σσηπὶ πῶ ἐκαλαφάτισεν.

Anonymus de Nuptiis Thefel lib. 1.

Ὁδὲ καλὰζάσαν ἐκὰ, σιμά εἰς τ' λιμῶν, &c.

ΚΑΛΑΨΗ, Sprotia, in Turco Græcia Cuslij.

ΚΑΛΕΪΝ, Connyari, Ενωζών. Κάλισμα, Connyium, Erylum, Comptorio, εὐαχία, σωμασία.

Historia Apollonij Tyrij:

Καθήμερὸν τὸ κάλισμα αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον.

Κλίσις, eadem fortè notione. Cedrenus pag. 322. καὶ ἐξουδοσάει πια, ὅταν ἡ φιλοζῆν^{ος} ἐκχηρίαι τὸ ἰδῶν, ἴδου ἵσχη πῶ κλίσιον. Verterat Xylander, unde habebat nomen. Sed in notis, scribendum putat, ubi Connyusia celebrantur. Καλιεμῶν, Connyia, Comptorio, Ενωζήτις, σόασιτ^{ος}. Καλιεῖς, Connyiator, Eruptio, διαταλιεῖς, συμποτικεῖς, διαλυμῶν. Vide Κλίσιον.

Καλῶν, In Lus vocare. Basilic.

ΚΑΛΕΝΤΑΡΙΟΝ, Kalendarium.

ΚΑΛΕΝΔΙΑ. Antiquitates Constantinopolit. sectac. 4. τετῶντες ἐμπέριμ^{ος} ἐπ' οὐκ^{ος} καὶ βασιδ^{ος} ἵπτιμ^{ος}, ὡς μίξαι τῶν ἐς τὸ πῆρας ἐν τῇ αὐτῇ ἀποπικίῃ καλιεῖα, ἐν αὐτοῖς τοῖς ζωδιακοῖς τετραπόδοις καὶ πτενοῖς, οὐλίῃ ὑπάρχου^{σιν}, εἶρε δόσκιφαλιεῖα.

ΚΑΛΕΣΤΟΣ, κλητός, Vocatus, Inviatus. Glossæ Oppiani: κλητῶ, καλεσῶ. Inde αὐτοκαλεσ^{ος}, pro αὐτοκλή^{ος}.

ΚΑΛΗΚΙΟΝ, Lapis, Gallis Caillon. Emmauel Georgillas de Calamitate Rhodi, M 5.

Ὁδῶν πῶ μῆνιν ζῆν^{ος}, καὶ φθάν^{ος} ἴως κάτω,

καὶ ἐξήλιεθ^{ος} ἀραῖας σῶ καλκίον τ' πατόν.

Rurfum:

Ἰδ^{ος} καὶ μῆρας ἀπ' αὐτῶν πῶ βαλασιον καλκίον,

τριηθ^{ος} ναζήζουσι φλυρία να τὰ σημάρεθ^{ος} δίκα.

ΚΑΛΗΤΕΡΑ, Potius, Melius, Citius, Māλλον, Ἰατίον.

ΚΑΛΙΑ. Myrepsus sect. 10. cap. 80. καλιάν χιλιδῶν^{ος} ἐδὲκακρον λαβῶν, πρῆ^{ος} ἴσον εἰ δέθ^{ος}. &c. Ubi Fuchsius pro καλιῶν scribi putat. Certè sect. 17. cap. 46. ita ἴσον^{ος} καλιῶν habet. At sect. 45. cap. 16. apud Fuchsiū, & in MS. legitur rursū καλιῶ χιλιδῶν^{ος}.

ΚΑΛΙΑ, Ocrea feminarium, in Turco-Græcia Cuslij pag. 188.

ΚΑΛΙΑ, Καλιῶν, Caliga. Suidas: δὲθ^{ος} τ' καλιῶν ἢ καλιγῶν αὐτῶ ἰνίμασαν. Dio lib. 48. & ex eo Xiphilinus: διέσκαψον τῶν σπῶς ἄλλα τε καὶ Βυλλῶ καλιῶν δὲθ^{ος} τ' τ' σπῶσικῶν ἰσοδῶμάτων χηθῶσας δόσκαλιῶν. Ita emendat Meurfus pro Βυλλῶ καλιῶν.

Κάλιξ, Caliga, in Glossis Græco-Lat. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 290.

Καλιῶν, Caliga, Caligula. Cedrenus pag. 355. καὶ τὰ καλιῶνα ἀ κῆρα δέθ^{ος} τὸ συχρῶς πῶ καλιῶν ἰομῶσ^{ος}

μαλι κρῆιδῶθ. Anonymus in Rhetoricam Aristotelis pag. 40. v. Κεραλῶς, ἢ σπῶχρῶν^{ος} καὶ πάλιν ἐπὶ τ' καλιῶν σπῶσχημα τὸ κῆρα, κεραλῶς τὸ κῆρακον. Ptochoprodromus contra Hegemenum, ex Cod. Reg.

Καὶ ζῆζῶν καὶ καλιῶν ἐξ τῶρα γίαστη φθάν^{ος}. Joël in Chron. in Anafasio: εἰρήθ^{ος} φθῶν τῶν βραχίον^{ος} αὐτῶ, καὶ τὰ καλιῶνα ἀπὸρ ἰσθῶδῶν.

Καλιῶν. Corona pretiosa: καλιῶνα, Cerepida, ἡμβῶες. Glossæ MSS. ad Plutum Aristophanis: τὰ ἡμβῶια^{ος} τυτίσιον καλιῶνα. Zacharias Pap. lib. 3. Dial. cap. 20. παραζῆμα ἤρξατο ἀρ' ἰαυ^{ος} τ' καλιῶν αὐτῶ λῶρια μὲ πολλῶς σπῶθῆς λυθῶς. Paulus Monachus lib. 1. Collectan. ὁ μῶν κῶδων αὐτῶ ἰπῆρῶν, ὁ καλιῶν εἰς τὸ ἰσοδῶσασ^{ος}.

Καλλιῶνεν, Equum calcare, pro Καλιῶνεν. Af-sisæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 224. ἰάν γῆθῆ τὸ ἀπν κῶσῶν ἀδῆξιον τὸ καὶς ἀρῶσ^{ος} ἴγιος, καὶ ἀν ἴν^{ος} ἢ (vel) καβαλῶν^{ος}, ἢ βερῶν^{ος}, εἰπὶ τὸ ἄλλῶν τ' νὰ τὸ καλλεῖσι, ἢ νὰ τὸ ριαστῆ^{ος} κῶσῶν καλλῶνα, κακῶς ριαστῆ^{ος}, ἢ κακῶ τὸ λαβῶν^{ος}, ἢ ἴσρα, &c.

Καλλιῶς, Colaris faber, in eodem cap. non femel.

Καλλιῶν. Glossæ MSS. Reg. καλλιῶνα τὰ καλλιῶνα. Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. cap. 2. τὸ καλλιῶν αὐτῶ ἐν πῶ ἰαυ^{ος} κῶσῶν βεσῶσῶν ἄδων. Ubi Gregorius M. caligulam habet. Euchologium pag. 503. ἀσθῶαλλ^{ος} ὁ μῶλλον λαμβάνων τὸ ἀπν σχῆμα τὸ ἐκ τ' κεραλῶς αὐτῶ κάλυμμα, καὶ τὰ ἐν τοῖς πῶ καλλιῶνα.

Καλιῶν^{ος}, Caligarius, Sutor. Helychius: Σκυ^{ος} τῶν, σαζῶμ^{ος} καὶ καλιῶν^{ος}. Profat Epistola Nili Monachi, quæ est 203. lib. 2. inscripta Zofimo καλιῶν^{ος}, quem pauperem fuisse facti infamum. Meminit Phranzes lib. 3. cap. Porta: καλιῶν^{ος} in Urbe Constantinopolitana, quæ appellat^{ur} à Caligariis juxta habitantibus, de qua egimus in Constantinopoli Christiania lib. 1. sect. 15. num. 3.

Καλιῶν^{ος}, Caligatus. Justinianus in Nov. 74. c. 4. §. 3. ἡδῆ γυρωῶς, ἢ σπῶσιτας ἐσῶπλος, ἢ ἐν ῶμ^{ος} Καλιῶν^{ος} καλῶ, πῶσιον ἐπίσπερ^{ος} καὶ ἀραστῆ^{ος}, περιρῶσιμῶνα. Scholiastes Basilic. ad lib. 21. pag. 602. καὶ φων^{ος} ὁ Οὐλπιανῶς ὅτι τ' καλιῶν^{ος} τ' νωστῆ σπῶσιτά^{ος} μῶν, ἦτοι τ' ἐπιθῶ σπῶσιτῶν καλιῶνα γὰρ ἐστὶν ὑπόδῆμα. Et ad lib. 60. pag. 592. καὶ τ' κῶδῶν τῶν καλιῶν^{ος}, ἴτου τῶν ἐπιθῶς σπῶσιτῶν δίκαον ἰχθ^{ος}. Erat autem Caliga infigne militie, unde ei qui eauctorabatur cingulum & Caliga detrahebantur. Idem Scholiastes pag. 603. εἰ ἢ καὶ μῶν^{ος} ἀπ^{ος} ὁ δόσκικῶν τ' σπῶσιτῶν, περιμῆ^{ος} ἢ τὰ ἰσῆμα τ' σπῶσιτας, εἰ δόσκιζῶσι αὐτ^{ος}, πῶ φῆλαν περιμῆ^{ος}, καὶ τὰ ἰσοδῶμα^{ος} λυθῶς, ἢ δ^{ος} ὁ σπῶσιτῶν γυρωῶς, &c. Vide Anton. Augustin. ad Modestinum pag. 348.

Αποκαλιῶν, Miles caligatus, apud Modestinum in l. 10. §. 1. D. de Exculat. Vide Gloss. med. Lat. in Arocalsis: & Synodum Photianam apud Beveregium pag. 281.

Ξυλοκαλιῶ, Calopodium, Ligna caliga, Καλοπῶδιον.

ΚΑΛΙΓΑΡΙΣ, Vermiculis agros depascens species. Vide in Epitacal^{ος}.

ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ, κάποινα ἐπὶ πῶσι ἢ νύξ^{ος} να ζῆπαζῶν τὰ μικρὰ παῖθ^{ος}, Lemures, αἰ Μορῶν^{ος}, Μορμολύκα. Ita Græculis appellatur Dæmones qui octiduo Christi Natalium homines aggrediuntur. Existimant quippe ij cum qui per octo dies illos editur, ita arrip^{er} à Dæmone, ut non nisi ad aliorum noxam & suam natus esse videatur. Tum enim per illud octiduum ἐ domo propria prorumpens, extráque se factus, per noctem vagatur, nullum certum locum habens, sed semper ac si quispium eum persequeretur, concito gradu vadit, nec unquam

quam quiescit, inculcus atque horridus, &c. Mitto cetera quae in hanc rem habet Leo Allatius de Orpinat. Græcor. num. 10. & 11. ubi observat ab ejsmodi Callicantzaris manasse apud Græculos proverbium, qui cum aliquem vident eodem semper habitu vestitum, dicunt, Βάλλο τίσις καινέσιον σε δέξ τας Καλλικαντζάρους, Sume supra te aliquid novi propter Callicantzarios.

ΚΑΛΙΚΕΡΕΑ. Glossæ Botanicae Colbertæ MSS. ὁ φλιός, καλικερία. ΚΑΛΙΚΑΤΕΚΖΟΥ, *Mergi species*, Αἰθια, Aristoteli, dicta, apud Cretenes, ut scribit Petr. Bellonus lib. 1. Observ. c. 11. qui & βουτυμαρίων appellatam scribit.

ΚΑΛΙΚΙΟΝ, pro *Καλίον*, *Caliza*. Theodorus Stutida in Catechis MS. ἐφρίξην με τὸ καλικιον, ἐξ ἡ πάρισσι μοι ἀλλαγὴν ἔρχαριον, &c.

ΚΑΛΙΝΩΡΙΖΕΙΝ, *Beatificare*, Εὐδαιμονεῖν.

ΚΑΛΙΞΕΝΙΚΟΝ, ὁ τίτατος, in Glossis Jatticis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Calx peregrina*, *Gypsum*.

ΚΑΛΙΣΚΟΠΟΣ, *Industrius*, Εὐθους, in Corona pretiosa.

ΚΑΛΙΤΖΑ. Vide in Καλίνα.

ΚΑΛΙΤΕΡΕΪΝ, *Pulcrum reddere*. Liber Botanicus Græcobarbarus, MS. ex Cod. Reg. 1673. καὶ ἂν ἐν τὸ παθὴν ἀκλιμύμων μὴ τὸ τὸ ζωμικὸν ἐξήπαρ τὸ ὄρε, καὶ καλιτέρου τὸ ὄρε.

ΚΑΛΚΑ, *Calyptra recenterium Græcorum*.

ΚΑΛΚΑΝΙ, *Sciuma*, *Cyprens*. Vox Turcica. Georgius Contares lib. 11. Hist. Athenar. pag. 293. καθὰς τοιαυτὴν πρῶτον τὰ φορὸν δὴλασθῶν ἢ ἐραλίωθῶν μίση ἀσπίδα μὲγαλίω, ἦν ἐκείσθη, ἢ τὰ ἀπὸ μὲγυ τυρρικυτῶν, καλκαί, καὶ ἦν τὰ Φυράκα, τυτίσι σιδεροκαμίον, καὶ ἦν κοιλίαι μακρῆ.

ΚΑΛΚΑΤΟΥΡΑ, *Calcatura*, *vestigium*. Mauricius lib. 9. Strateg. cap. 5. pag. 233. ὁ ἐν πέρα σκυλακάτου δὴμαθῶ ἐκ τινος σημείου καὶ πρὶν ἢ τὰς πολέμιας διασπῆθῶ, καλκατοῦα τὸ μίσην τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐκ τὸ ἴσησιν καλκαπίστας, καὶ ἐκ τὸ ἀπὸ κλίτων αὐτῶν δὴμαθῶ καὶ τὸ ἐκποῦν σαχάσαλαθ πῶς δέξ τὸ τῶν παρῶν, ἐξ τὸ ἀνδραίων κάσπον, καὶ τὸ κλιμαίρας αὐτῶν.

ΚΑΛΑΚΟΚΡΪ, *Fumaría*, apud Interpol. Diofcor. c. 692.

ΚΑΛΑΚΟΥΛΑΤΩΡ, *Calculator*. Modestinus lib. 1. Excusat. μὴδὲ λιβραρίων, μὴδὲ καλκαλάταρος, ἕς διμφοφίτας λιβρομῶ, ἔχον ἀλεττωρικήσιν λιβρον αἰ Φείαι διαλάσει.

ΚΑΛΑΚΤΙΚΙΟΝ, *Calceum*, Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. καλκτικια, τὰ καλλιζια.

ΚΑΛΑΛΙΝΟΣ, *Caruleus*, *Venetus*. Glossæ Græco-Lat. καλλάνος, *Venetus*. Auctor Etymologici in καλλάν: ἰθὺα καὶ τὸ καλλάνος ἰσὶ τὸ ζῷωμα ἀσθρῶν, ἢ τὸ βίβλον ἕτω λεζόμωρον. Rursum: καλλη, τὰ ἀήθη, ἢ τὰ πορφυρὰ ἱμάτια, ἢ τὰ βασιλῆα ἱερα, ἔξ ἧ καὶ ἱεραμῶ καλλάνος. Aretas ad Apocalypsin cap. 20. ὅτως τὸ καλκαίον καλκαίον καλκαίον, ὁ τινος βάντων φασί, καλαίος, cum unico λ. scribitur apud Pappum Chymicum MS. In Glossis Chymicis MSS. καλαίον, exponitur ἰδωρ ἀσπίσις.

Καλκω, eadem notione. Nicetas in Andronico lib. 2. num. 6. ἐκ ἱσαμύλων βασιλικῶς, ἰδὲ καλκωροβίη ἕς ἀνακτῶ, ἀλλὰ τινὰ πολὺντολο ἱεραλίον ἐκ καλκῶν βασιῆς ἐνδεδυμένον ἀμπαχίνου. Ubi Cod. alius: ἀλλ' ἕς ἱεραλίω τὸ Φίρας ἐκ γραστέσι βασιῆς φορῶντα ῥέχον σχησῶν μίση καὶ τὸ γονάτων.

Καλαζι, eodem perinde significatu, Manuël Malaxus in Chron. MS. pag. 588. καὶ ἰσάω ἰσφίρε φόρμικ πορφυρῶν, ἐξ ἰσὸ κατω γαλαζιου. Agapius Creten-

sis in Geoponico c. 94. de Intybo : κάμνη τὰ ἀήθη μπαλάβα, ἦρον γαλαζιαι.

Καλαζοπρασίον, *Caruleoviridis*, apud Georgium Constantem lib. 10. Hist. Athenar. pag. 274.

Καλαζίν, *Caruleum colore referre*. Demophilus in Ptolemai Apotelefm. ὁ κρίζος (κενεῖσι) βασιῆς κασσορζήσος, ἢ ἀσροπὴν γαλακίς καζιῶς ὁ ζῶν γαλαζιῶσος, ἐπὶ τὸ λεκόν βεπίσος. Achmes Onirocrit. c. 220. εἰ ἡ ἴσων γαλαζιῶσος, ἢ βίνον, ὀρίσσι πλῆτων δέξ χαρῶμαλις ἰγρῶρε, αἰάλοζον τὸ πλῆθος.

ΚΑΛΑΛΙΪΣ, *Halicacabus*, apud Interpol. Diofcorid.

ΚΑΛΑΛΙΪΣ, *Solanum somniferum*, apud Interpol. Diofcorid. c. 655.

ΚΑΛΑΛΙΒΙΟΝ, *Tugurium*, καλιβῶν, καλιβιον. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 28. ἠρξατο δὲ φεῦρον πάσις ἢ Φραζίοι διὸ ἀκκοναζις, ἐξ ἰσὸ τὸ ἰτίριον τὸ Φραζίας κάσπον, ἰρχίζω δὲ πρὶς τὰς ἀσπίστας ἦσος τὸ βυετίαι, καὶ ποίην ἐκίσις καλιβία δέξ τὸ Βασιλίως Ἀτλια φέσις.

ΚΑΛΑΛΙΪΡΙΑ, Arboris species. Anonymus de Remediis, subjectus Mofchioni : ἐκ τὸ καρίας ἡ τὸ φλῶν κεκαμῖνον ἐξ λαλειμονιν μὴ οὐς ἐπιχρῆστος φῶλλα δὴνδρῶς, ὅπιρ καλλιγῶσκα καλιζῶ, &c.

ΚΑΛΑΛΙΓΡΑΦΟΣ, *Egregius scriptor*. Gloss. Lat. Gr. *Antiquarius*, *ἀρχαγοράς*, καλλιγράφος. *Antiquare*, καλλιγραφῶσαι. Phrynichus : καλλιγράφος, ἢ διακαλυμῖνας λιβροσιν ἐκάνει, οὐ ἡ ἐκ καλλῶ γραφοί. Atque hic Calligraphi distinguuntur à Ταχυγράφοις, quos alij ἔχρηγοσος vocant, in Nov. 42. Justiniani cap. 1. §. 2. γραφίσιω ἡ καλλῶ μὴδῶν τὸ λατινῶν μὴδὲ τὸ ἐκ καλλῶ, μὴδὲ τὸ ἐκ ταχῶ γραφίσιων. Suidas de S. Ambrosio: Ταχυγράφος αὐτῶ παρασῆσις ἰπτά, πλίσις ἡ καλλιγράφος. In Basilicis lib. 1. tit. 1. §. 2. 8. & lib. 48. tit. 8. 6. 43. *Librarius*, καλλιγράφος exponitur Vetus Interpres Concilij VI. Occumenici, ἰρρασῆριον τὸ καλλιγράφος, *Stationem Librarij* vertit. Theophylactus Simocatta lib. 8. cap. 13. ἰδίσις γῶ ἀνδρα τινὰ τὸ ἐκ καλλῶ γραφίσιω, ἐν ὁ σιειβῶ φωνῆς καλλιγράφου ἰσομαζι τὰ πλῆθος. Vita S. Blasij MS. ἐξ μὲν καὶ καλλιγραφῶν ἀεσις πῶθον πολλῶ, καὶ ταυλίω πῶ μαθησιν ποσασαμεινόμενῶν. Vita MS. S. Epiphaniij Cyprii : ἰδὲ τὸ δίκασος ἐσ πῶ ἰπικασίσιον ἰεράσιτι Σαβῶν, ἱρζον ἰπῆσι δόμῶν τὸ τὸ καλλιγράφος. Eadem habet Nicon in Pandectis MS. lib. 1. ferm. 15. Cedrenus an. 1. Phocæ : ἐν Ἀλιζαδρέια καλλιγράφος ἰσάβῆς, &c. Synodus Trullana Act. 14. εἰσβαλις ἐσ τὸ αὐτῶ Ρωμαίωβ βιβλίω ἐπιδῶρος ὁ καλλιγράφος, ἰσις ἔξω τὸ ἰρρασῆσιον ἐκ τὸ ἄριον ἰωαννοφοκῶν. Supra : λαβῶ τὸ δίκασον Σίρρον μὲτὰ σ8, ἕξ καλῶς καλλιγραφοί. Theodosium Juniorem Imp. καλλιγράφου appellatum Auctor est Georgius Hamartolus in Chron. MS. & Joeles : de quo ita Cedrenus pag. 327. ἰν μόνον ἰζων πλεονέσημα, τὸ καλῶς γρασῶν ὁ ὀσῶθῶ μὲγαλίω ἀρσινῆς ἕξπαμειδῶν. Vide Vitam M S. Sanct. Sabæ, cap. 84.

Καλλιγραφία, *Artis Calligraphiæ*. Καλλιγραφίας δυσδιόρθῶσος τέχνη, in Vita Nili Junioris pag. 37. Mofchus in Prato Spirit. cap. 171. ἐκ Coterelij Edit. ἰσζέλαζιν ἡ ἐκ τὰ καλλιγραφία. Ea ποτὸ καλλιγραφῶσος ars inter Monachorum ἰρζόχρεια, seu *Manuum opera*, censebatur, uti à nobis observatum in Glossed. Lat. in V. Scriptor. In Gerontico apud Niconem in Pandectis MS. ferm. 45. γίρον, seu Abbas Monachus, Monachos suos interrogans de manuum opere, alius respondet, σερῶν πλεικα, alius ψάβια, alius κωσικα, alius τὰ λινοφάσις facere aiunt : alius denique Καλλιγραφίος εἰμι. Cui postmodò ait Abbas : ὁ ἡ καλλιγράφος καζιῶς ἔξω ταπικῶν πῶ καρβίαν ἔχει γῶ τὸ πρῶμα ἰψλογορῶσων. Idem Gerontici Scrip- tor :

por: ἐν τούτῳ μοναχῆριον ἐστὶ ὁ Παχύμενος ὅθεν γινώσκαι εἶδη τὸ μέγεθος τῆς χώρας, καὶ πῶς τῆς μοναχῶν πληθύνει τήρησι διαφέρει μάλιστα ἢ. χαλκῆς ζ'. τίς τις τίσταρις, γναρῆς ἢ. σελιούτομα ἢ. βυσσῆς ἕκαστος, κρηνοὶ κ'. ζαθύμοις μὲν τῆ ἀφῆδον ἢ. καλλιγραφοὶ ἢ. καμυλάριον ἢ. πλοκοῦτες τὰς σπιρίδας τὰς μεγάλας κ'. ἄλλοι πλοκοῦτες τὰς λεγόμενας καλῶν τὰ σπιρίδωδ' αὐαύτους κ'. ἐν τῷ ἔργῳ τῆς φιλανθίας, ἐν φύλακας ζ' σφίδων δέκα, καὶ ἀπλῶς πᾶσαν τήρησιν ἱραζώσιν, ὁποσδήποτε ἢ ἐπᾶσαν θῆσαν γρηρῶν. Hæc describere opera-pretium duxi, ut eujusmodi fuerint olim Monachotum ἱραζώσιν quisvis percipere queat. Idem Geronticon apud eundem ferm. 29. μὴ γράφωσι οἱ ἐν τῇ ἱερίᾳ οἵτις καλλιγραφοὶ τὸς βίβλις καὶ λόγους τῆς πατρίων ἐν μιμνήσκειν, ἀλλ' ἐν χαρτίνοις: Vita MS. S. Marcelli Monachi Acemetensis: ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ γράφωσι εἰς καλλῶν ἱραζώσιν ἢ τῆς χροῖας, καὶ ἐπιπίπτο, καὶ τῆς ἐκδοῦν αὐτῷ πορζώσιν μισθὸν μίση τῆς σφῆς τῆς σὺμμάθ' ἀπλοῦν γρηρῶν. Et in Vita S. Stephani junioris, apud eundem Nicodem: ἱραζώσιν ἢ — καὶ πῶς καλλιγραφικῶν. Synaxarium Maximi Cythærensis 3. April. in S. Joseph Hymnographo: τὸ ἱραζώσιν τῶ καλλιγραζώσιν. &c.

ΚΑΛΑΙΕΡΤΟΎΝΤΕΣ, Qui bona opera faciunt, id est qui in Ecclesiis vel in pauperes suas elemosynas conferunt, in quibus orat Ecclesia. Liturgia S. Basilij, μισθῶσι, pro eis, τῆ καρποζωρῶν καὶ καλλιγραζώσιν ἐν τῆ ἀζίας ἐκκαλοῦσι σὺ.

Καλλιγραζώσιν, *Synonymus & inpenſa uiles. Vox I C. Gr.*

ΚΑΛΑΙΚΑΪΡΙΟΝ, καλλικαίριον. Vide Καλοίριον.

ΚΑΛΑΙΜΑΡΤΥΡΑΣ Græci Sanctas feminas quæ Martyrium pertulerunt vocare solent, ut obtineat est ex Nov. Manuëlis Comneni de Fetiis, ubi S. Barbara, S. Euphemia & aliæ sic indignantur.

ΚΑΛΑΙΣ. Vide in Καλίγ.

ΚΑΛΑΙΟΝΕΣ. Constantinus Porph. in Tacit. pag. 35. ἵνα ἴχθῃ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τούτῳ αὐτὸ ἔλατρός, καὶ μὴ ἐν βαρῶν βασιλείᾳ τῶν καλοῦν καὶ περιούσιος, ἐν πᾶσι αὐτῶν ἀποκρίθῃ ἐν περιούσιον ἔξωθεν καὶ ἄλλο περιούσιον ἐπὶ τὰς τίσταρα μέρα. Scribendum καλοῦν censet Meurfius, ut Calones intelligantur. Sed hic καλλίονες videntur appellari *Meliores*, seu *Expeditiores*.

ΚΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ, pro καλλῶν. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Τὸς σφῶντες ἐν καλοῦν οἱ πᾶν δῆξαν ἔχον. Καλλιβερίον, *Immeliore*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 203. τὸ δίκιον κρηνὶ καὶ καλίβι τὸ ἐκίον ἢ ἐκράτῶν ὁποσδήποτε τὰ μὴ σφῆν ἐκίον τὸ τῆ ἔκαστος, εἶδη ἐν μὴ πῶσι τὴν δελίαν μὴ. ἔπιπτο ἢ ἐκράτῶν ἐν καλλοῦν πᾶσα ἱερίαν τῶ τιν μὴ ἔκαστων τῶ τὰ ἀμπίλι μὴ, &c.

Καλλιβήριος, καλλιβήριμα, *Emphyteusis*, Ἐμφυτέσις.

Καλλίτερα, *Magis, Satius*, μάλλον, βελτίον. Καλλιβερίον, *Transuillare*, ταυλών, εὐδιώζειν, Πραῦνον. καλλίβηρις, *Transquillitas*. ΚΑΛΛΙΠΑΡΘΕΝΟΣ, Epitheton S. Theclæ: ἢ πρώτομαθῆς καὶ καλλιπαρθένη ὁθελα, apud Nicetam Paphlag. in S. Anastasiam Virg.

ΚΑΛΑΙΠΕΤΑΛΟΝ, *Quinquiesimum*, apud Apulicum cap. 2.

ΚΑΛΑΙΧΡΟΥΝ, in Glossis Jatricis MSS. τὸ κτεσῶν *Cinnabari*.

ΚΑΛΛΟΣΟΣ, *Callosus*. Florentinus lib. 19. Geopon. λοσιαν ἢ καλῶν μὴ καὶ τῆ ἀρχῆς ἢ ἱερίαν ἢ ἱερίαν ἢ ἱερίαν, ἐν ὅτῳ ἴχθῃ τὸ λεγόμενον κίλλοσα πολλῶν

κίλλοσα ἢ καλῶν μὴ τὸ ἐν τῆ χροῖας λεγόμενον κίλλοσα.

ΚΑΛΑΪΤΑΤΟΣ, *Orisimus*, κάλλις, in Corona pretiosa.

ΚΑΛΟΓΕΝΗΤΡΙΑ, *Fœcunda*. Fabulæ Ætopi Græcorum, pag. 84. ἐκρῶσα καὶ σκῆλη ἐκκαλοῦν ἢ ἰερίαν. Ubi Cod. Gr. εἰς ἰερίαν ἢ ἰερίαν.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ, *Monachus*, quasi *Bellus Senex*: nam & γρηρῶς sefe ipfos appellabant Monachi, vel cetæ Anachorite, ut colligitur ex Vita S. Mariæ Ægyptiacæ num. 4. Herodianus in Epimerisibus MS. Ναζωροῖς, καὶ Ναζωροῖς, ὁ Καλόγηρος. Ammonius de Monachis Sinaitis pag. 101. ἐπὶ σφῆς ἔκαστος ἄλλο ἄλλο ἴσχυσα ἱραζώσιν τὰ καλόγηρον δὸν τῆ καίον ἢ ἰερίαν Vita S. Nili Junior. pag. 88. μίγας ἐπὶ τὸ καλόγηρον &c. Utuntur passim Scriptores, Palladius in Vita Chrysoftomi, Palladius alter in Hist. Lausica cap. 20. pag. 829. cap. 103. &c. Moschus in Limon. cap. 27. 114. 123. 163. Gregorius in Vita S. Basilij Jun. num. 20. Dorotheus Doctr. 7. Nov. Basilij Porphyt. de Praefcript. Anonymus de Locis SS. cap. 14. Ducas Hist. cap. 29. &c.

Καλογηρίον, *Monachus*. Vita S. Jun. pag. 95. καλοῖς ἢ ἰερίαν τῆ τῆ ἰερίαν ἢ ἰερίαν, ἐπὶ τῆ καλόγηριον εἰς ἰερίαν. Prochoprodromus contra Hegemenum, MS.

Καλογηρίων ταπεινὸν ὑπάρχει ἐν τὸ μίσην. Καλοῦν, in eadem Vita S. Nili p. 166.

Καλόγηρος, *Monachus*, Μοναχῆς, in Corona pretiosa. Euchologium apud Morinum de Sacris Ordinatio, pag. 199. καὶ ἀσπάζῃ ὁ Ἐπισκοπὸς τὸ ἱερίον, ἐν πᾶσι οἱ καλοῦν. Idem Prochoprodromus MS.

Ἐξάρτα τὰ συχρᾶ ἰερίαν, καλοῦν ὑπάρχει. Anonymus de Locis Hierosol. cap. 3. καὶ ἐπὶ θάπτεται τὸς καλοῦν μίγας τῆ ἰερίαν.

Καλοῦν, *Monachalis*. Nicetas in Man. lib. 4. num. 6. τὸς θῆσι καλοῦν ἰερίαν. Ubi Cod. Gr. Barb. καλοῦν μίγας. Etl. lib. 7. num. 4. εἶδη ταῦτα τῶν ἰερίαν ἢ τῶν μισθῶν ἢ ἰερίαν σφῆσιν.

Καλοῦν, *Monachalis*. Nicetas Græcorum. in Man. lib. 4. num. 6. καὶ ἀλλῶν μὴ τὸ μίσην ἀσπάζῃ ἰερίαν, καλοῦν μίγας τῆ ἰερίαν. Ubi Cod. Edit. τὸς θῆσι καλοῦν ἰερίαν. lib. 7. n. 3. τῶ καλοῦν ἰερίαν ἢ ἰερίαν σφῆσιν ἢ ἰερίαν ἰερίαν, &c. Ubi Cod. Edit. Μοναχικῶν. Damascenus Hieronimus Serm. in Eriphaniam Domini: ἢ καλοῦν, ἰερίαν τὸ μίγας ἰερίαν.

Καλοῦν, & Καλοῦν, *Monachismum profertur*. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Θῆσι γυναικῶν ἰερίαν, ἰερίαν καλοῦν.

Vide Fr. Richardum in Scuto fidei part. 1. p. 128.

Καλοῦν, *Monialis*, quasi *Bella uentila*, apud Joannem Cananum de Bello Constantinopol. οἱ ζ' Τετροκαλοῦν τὸς καλοῦν ἢ ἰερίαν, καὶ ἰερίαν ἐκρῶσιν τὰ ἴχθῃ ἰερίαν τῆ Τετροκαλοῦν: τὰ πᾶσι καὶ τὰς καλοῦν καὶ μὴ τῆς Τετροκαλοῦν: ἢ ἰερίαν ἢ ἰερίαν. Adde pag. 194. Historia Apollonij Tyrjij:

Εἴπῃς καλῶν τῶν μίγας ἰερίαν ἰερίαν. Μὴ καλοῦν ἰερίαν, ἰερίαν ἰερίαν.

Εἰδῶν pag.

Καὶ κονομάτω καλοῦν, ἐν τῶν τὰ μίγας τῆς.

Καλοῦν, *Monialis*, Μονερίαν, in Corona pretiosa. Καλοῦν. Anonymus de Locis SS. cap. 6. τῆ πᾶσι ἢ ἰερίαν ἢ ἰερίαν καλοῦν.

Τετροκαλοῦν, Τετροκαλοῦν, *Dervishi*, apud Turcos, qui Calogeri Græcorum, & Monachi nostris

respondent, inquit Leunclavius in Pandecte Turcico num. 34. Joannes Cananus de Bello Constantiopolit. *καὶ οἱ μὲν τὰς ζωαίικας, ἄλλοι τὰς ἀνδρας, ἄλλοι τὰ βρῖφα, καὶ ἄλλοι τὰ ζῶα, καὶ ἄλλοι τὰ πρᾶματα* οἱ δὲ Τυρκοκαλοῦνται τὰς καλοζαίας ἡμέρῃ κέρῃ καὶ κέρῃς ἐκφράζονται να ἔχον *καὶ δὲ σπῆτι τὴ Τύρκαν.*
 Infra: ἦλθεν ὁ Μιρσαίτης καὶ Παλιάρχης τὴ Τύρκαν μὴ σιπτακίνας Τυρκοκαλοῦνται ἐπὶ ἡμεῖν καθιέρῃ, &c.
 Occurrit rursum pag. 193. 194. τυρκοκαλοῦνται, apud Ducam Hist. cap. 21. pag. 63. cap. 42. pag. 179.
 ΚΑΛΟΓΙΑΤΡΕΥΤΟΣ. Vide Γιάτρος.
 ΚΑΛΟΓΝΟΜΙΑ, Orrognomía, Anonymus MS. de Bellis Francorum in Moresa :

Εἰς τὸ ἰσφορῆσαν κέρῃ, να εὐρεῖν τὴ Ρίλιον
 Εἰς ἔραν τὴ καλονομίας, ὅπως να τα εὐρήσῃν,
 Καὶ ὅταν εἶδον τὴ κέρῃ, ἰουάιχαγ ἀλλήως.

ΚΑΛΟΓΝΟΝΗΣ, Ostrei species, quam Graeci βάλκων vocant. Petr. Bellon. lib. 2. de Piscib. pag. 400.

ΚΑΛΟΘΕΚΕΙΝ, Collocare, Statuere, Ponere, καθιερῇν, ἰδράζον, καθιδράζον.

ΚΑΛΟΘΕΛΗΣ, Benevolus, Benignus, δειξῆς, εὐδῆς, Καλοθελία, Benignitas. Bellarion in Epit. ad Praedagog. &c. *αἰωτάτῃ Πάτρις δὲ παρακλήσεως φίλων πῆν, καὶ οἰκείας καλοθελίας, ἔταξεν ἵνα δίδῃ* καὶ μῦθα τοῖς αὐθιποτόλοις δικαῖα τετακίαια.

ΚΑΛΟΪΠΠΑΡΑΤΟΙ, Probis Equis instruiti. Nicephorus *καὶ παραδρομῆς πόλιμα cap. 9. προσπεύλιαν Τυρμαρχίω, ἵτι ἐτηρον ἀρχίω τὴ ἡμπερολάτων καὶ χρισίμων μὴ ἐκλειψῇ ἀρχίω καὶ καλοῖππαράτων τὴ προῦπαβῆσαι.*

ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ, Καλοκαίριον, Ἔβας. Fabulae Aelopi Graecobarb. *καὶ τὸ καλοκαίρι ἐξηραθῆ ἡ λίμνη. Καλοκαίρι, pag. 69.*

Καλοκέρη, Fer, *ἴαρ, in Corona pretiofā. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.*

Εἰς τὴν ἔρσαν οἱ λινοὶ τὸ καλοκέρη κείναι.
 Anonymus de Vulpe & Lupo :
Χαμῆνα δὴν ἰδῶνθ, καὶ τὸ καλοκέρη.
 Prochopodromus MS.

Καὶ φορέω τὸ μονάλλατῃ χειμῶν καὶ καλοκέρη.
 Anonymus MS. de Bellis Francor. in Moresa :
 Τὸ καλοκέρη ἀπέρσαν, ἰεῖθῃ ὁ χριμῆας.
 Theophanes pag. 326. βυλλῷ γῃ ἄχιν δὲ καλοκαρίας λαβῆν αὐτῷ, Amorium fecit. Ubi Miscella : *Consilium quippe habebas alicate capere illud.* pag. 390.
 καὶ δὲ καλοκαρίας ἄλλε σμῆχθῆσαν πᾶσις ἐν Νικαία.
 Constantinus de Adm. Imp. cap. 29. pag. 87. *ἔχει καὶ τὸ ποῖτον κέρσον κίελον αὐτῷ ὅρ ὑφῆλα, ὡς τῇ μόνῃ καλοκαρίω βάλτεν τὴ ἵλιον δὲ τὸ μεσσανῆν, τῷ γῃ χαμῆν ἰδᾶμῃς, apud Myrepsum sect. 19. cap. 3. ἐν καίρῳ καλοκαρίῃ, cūm caelum fudum est, Gall. Lors qu'il fait beau temps.*

Καλοκαρίαις, Ἐβίτινις, Θερνός, Καλοκαρίαις, Ἐβίτινα, τὰ Θερνά οἱ τόποι εἰς τὴς ὁποῖας ἄσποῦροι τὰ ζῶα δὲ πῶ καΐαν.

Καλοκαρίζεν, Ἐπᾶτεμ τρανσφίρε. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 8. *καὶ οἱ Πατρῴνακῃ ἐκᾶθιν τὴ Δανάσπουρς πῆσιμῃ μὴ ἴαρ δὴ ἔρχῃ, καὶ αἰ ἐκᾶσθ καλοκαρίζουσι.*

ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ, Καλοκαρδῃ, Hilarius, Lenis, φαίρῃς, ἑπιχαρῃς. Galli dicunt, *Qui a le cœur gay.*

Καλοκαρδῃ, Letitia, εὐθυμία, in Corona pretiofā. Aechmes in Introduct. in Aftrolog. *δὲλοῖ ἀρῶν τὴ δὲ ἀστυνείας, καλοκαρδίας παθῆντῃ, καὶ εὐφροσύμῃ μῃτῃ.*

Καλοκαρδίαζον, Letari, Letificare. Damascenus Studita Homil. 23. *παῖνις ἀνεκῆμῃ ὅτι ἦσῃ ὁ μέγας βα-*

σιλεύς, καὶ καλοκαρδῆς τὴς δόλους σῶ. Historia Apollonij Tyrii :

Καὶ τότε σᾶν ἑπέρσαν, ἵσαν ἀναπαρῆθῃ,
 Ὁ λόχαροι σῶν ἀφῆντῃ, καὶ καλοκαρδίαζῶν.

Alibi :
 Μὴ πῶ κῆβάρῃ ἐν ποτῇ να τὴ καλοκαρδῆσιν.

ΚΑΛΟΚΟΥΨΤΟΥΜΟΣ. Vide in Κυρῳμόν.
 ΚΑΛΟΛΕΩΝ. Vide in Κυρῳλλῆζον.

ΚΑΛΟΛΟΓᾶΝ, Bene loqui. Glossae Graecobarb. *ἀγαθῳζομῆν, ἡ ἀγαθὰ λέγεσθ, ἡ ζωαίικα ἡ κακο-λογᾶ.*

Καλολόγημα, *Bona fama.* Eadem Glossae : *ἵσπαρς, καλολόγημα.*

ΚΑΛΟΜΑΝΤᾶΤΟ, Evangelium, Εὐαγγέλιον. Vide Μανῳάτο, in Μανῳάτο.

ΚΑΛΟΠΕΡΔΙΚΙΑ, τὸ κυλάμινον, in Glossis MSS. ex Cod. Reg. 848.

ΚΑΛΟΠΙΧΕΡΟΣ, Καλοπῆχρος, Commodus, Utiles, Idoneus, πρόσφορῃ, Ἐπιθῶσθ. Affixae MSS. Regni Hierosol. cap. 269. *ἰάν τῷ τῷ ἀπῆ κανίνα σῆμα-παμῃ, ἡ δὲ κανίνα κανῖν δῆρισμα τῷ, ἡ κατῆλῃς αἰσροπῃ, σῶν ἔχῃ πῶ σῆμαθῃ τῷ πῶ ἱρμασῃκῷ, καὶ κᾶ-τι (credet) τὸ ἵνι καλῇ ζωαίικα, ἰδῷ ἐκῆν ἡ ὅτῃν πῆτι, καὶ τῷ μὴ ταῦτα μίαν ἡμέραν, ἡ μίαν ἑσπᾶρῃ τὸ ὁ καλοπῆχρῃ, καὶ ἡ σῖνθῃσῃμῃ ἔρχῃ καὶ ἡμῃσι εἰς τὸ σῆβῃλ τῷ, καὶ ἡβῆρῃς ἑτηρον αἰσροπῃ κῆβᾶρῃν μὴ πῶ σῆμαθῃ τῷ, καὶ ὁ καλοπῆχρῃ εὐαγῆλῃ μαχῆρῃς εἰς ἡνα μαχῆρῃ, &c. Ubi versio Evacta c. 248. L'homme de ben com' est vif vienne a casa sua.*

ΚΑΛΟΠΟΥΛΙΤΟΣ, Vendibilis. Glossae Graecobarb. *εὐσων, ἡ εὐσῳράθῃ, ἡ εὐαγῆρας, ἡζον καλο-πούλιθ, ὅπῃ πᾶλῃ καλᾶ.*

ΚΑΛΟΡΙΖΙΚΟΣ. Vide in Ρίξῃζον.

ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΖΕΙΝ, Introsficere. Emmauel Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Ἰζῶ ἀν ἑτυχι κανῆς νατᾶ καλοσκοπίῃ.
 Ταρῳχῳρα τὰ κᾶμῃνον πῶλᾶ νᾶχῃν φῃμῃσθ.

ΚΑΛΟΣΤΡΙΜΕΝΟΣ. Phortius de Re militari :

Εἰς χῆτῃρς βραχίον ἵνα,
 Νᾶ εἰς καλοστρίμῃνα.

ΚΑΛΟΣΤΡΟΥΪΟΝ, in Glossis Iatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. *ἀρῳλᾶ. Fortē aἰρῳλᾶ.*

ΚΑΛΟΣΥΝΕΥΕΪΝ, Tranquillare, Mitigare, κατᾶμειλίῃσθ, ἵπῃσθ, ex Καλοσῳν. Καλοσῳμῃμῃς, Placidē, Tranquillē, Πράως, Ἡμέμα.

ΚΑΛΟΣΥΝΗΘΙΖΕΙΝ, Assuescere.

ΚΑΛΟΤΙΜᾶΝ, Honorare, Venerari. Glossae Graecobarb. *ἄξῃ, ἐσῃρῃσθ, εὐσῃβῃ, καλότιμα, εὐλαβῃ, ἔξῃ εὐλαβῃσαν.*

Καλότιμα, Honor, Veneratio. Anonymus MS. de Lapidibus : *καὶ χαρῆσθ πῆσιῃσῃς, καὶ πῆθῳλῃ τᾶ καλᾶ, καὶ δῆδῃ μῃγάλῃν καλοτίμαν δῶτ ἕλῃς τῷς ἀνδρῳτῃς.*

ΚΑΛΟΤΕΡΙΑ, Tranquillitas, Serenitas, ζω-λίων, νῆμῃμῃ, εὐδῆνα. Affixae Regni Hierosolymitani MSS. cap. 48. *καὶ ἵαν τὸ καρῳθῃν πῆσι εἰς πῶ γῃ, καὶ τῇ καλῆσῃ δὲ κανῖν κέρῃ, ἡ μὴ καλοτέρῃ, ἡ μὴ ἄλλῃ ὅπῃλῃ, &c. Ubi ἡ, significat vel, ex Gallico ou.*

Καλοτέρῃζον, Καλοτέρῃζον, Καλοτέρῃν, Tranquillare, Serenare, Mitigare, Lenire, ζωλίων, φῳά-νῃν, εὐδῆνάζον.

ΚΑΛΟΥΡΓΙΖΕΙΝ, Terram colere, Arare, Villicare, ἀγρωλᾶν, ζωγῃρᾶν. Καμῳρῃμα, Καμῳρία, Agricultura, Villicatio.

ΚΑΛΟΥΤΖΙΚΟΣ, Pulcellus. Anonymus de Amorib. Callimachi :

Καλλιμαχε καλόντζικα, πώς ἐν κινδύω κείσασιν.
 Alter de Nuptiis Thelci:
 Ο ὠφελτάτος Θεός, ὁ δόκιμος ἁ Αἰθίως,
 Μὴ ἀίμων καλόντζικον ἄρμυθον ὑπάσπῃ.

ΚΑΛΟΦΡΕΝΕΣ ΤΟΣ, Ὑρβανίω. Glossæ Græcobarb. ἀσπῃ, ὑρβανίῳ, χαρίεις, καλοφρένης.

ΚΑΛΟΦΥΡΕΤΟΣ. Nicetas in Isaacio lib. 3. num. 2. ἄλλω δαπναρίζει μαχαίρα δὲ ζωακός, καὶ ταύτης καλλιπαρέα ἐξ ἰσοκλήτων. Ubi Cod. Barbarog. καλοφύρετος.

ΚΑΛΟΧΑΡΑΤΟΣ, Bene formatus. Anonymus de Amotibus Lybistri MS.

Εὐμορφῷ, καλοχάρη, ἀσκήσιος ὄρατα.

ΚΑΛΟΧΕΡΙ, Sirenia, Xenium, Minus, ξινον, ιπηνιός.

ΚΑΛΟΦΟΝΝΙΣΤΗΣ. Vide in Ὀψίων.

ΚΑΛΠΗ, Incertis equi vehementior, nostris in de Galop. Heicychius: Καλπις, βασις ἰσπαῖ, καὶ ἰδῷ δρόμω. Leo in Tactico cap. 7. §. 5. ἐπὶ νῶ ὑτάκτως πρῶτον μόνω, ἦν ἐκπαια συμμέτω πῆ ληριμῶν καλπα, καὶ μὴ βίαιως τρίχων.

Καλπαζων, nostris Galoper. Glossæ MSS. & Suidas: κατὰζων, τὸ ἀκρῶν βαδίζων. Eustathius: Καλπαζων ἔστι ἡ κερπῆν, ἢ τὸ ἀπλῶν ζῖον, ἀλλὰ τὸ ἀντίως καὶ δίπλα ἰσχυρῶς καὶ πρὸ βίαιος, καὶ εἰς ἄρρηκτικὸς καὶ τὴν καλπαζοῦσα. Zonaras Annal. parte 1. pag. 132. 1. Edit. ἑραχὺ ἢ καλαφίτος αὐτῷ, (ἰπῶν) ἀντίως καὶ ἰπῆθιν αὐτῷ, καὶ παρακλιπασας μινῶν, ἀφικει προς δρόμων. Vide Hippocratica pag. 120. 128. & Salmasium ad Capitolinum pag. 245.

ΚΑΛΠΤΟΝ. Anonymus Astronomus MS. ex Cod. Colberteo: ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὸν γέμον βολιδῶν ἐς ἢ ἄμον βασταζει καλπῶν ἕρπον ἰακινθός, καὶ σμαραδίνος, καὶ ἄλλω ἄλλων μετάλλων. Fortè pro Κάλπη, vel Καλπίς, Ὑρνα.

ΚΑΛΤΖΑ, Tibiale. Lexicon Gr. MS. ex Cod. Reg. 2062. Κιρκίς, τὸ ἰσπίδημα, ἢ ἡ καλτζα. Ubi differunt ἰσπίδημα & καλτζα, tamen καλτζων etiam ἰσπίδημα vertant Glossæ Basilicæ. in quibus peperam Editum κατα. At apud Codinum cap. 3. aliud est καλτζα à calceo, licet Salmasius ad Pollionem pag. 290. & Goarus ad eundem Codinum καλτζων Calisgam interpretentur: cum utrumque profus distinguat idem Codinus num. 5. & 6. Describens enim vestimenta Despotæ, ait ejus καλτζας esse κοκκίνας, τὰ δὲ ἰσπίδημα αὐτῷ διβυλίαι, id est duplicis coloris, χροίμας nempe ἔξινος καὶ λευκοῦ. Ita etiam clarè distinguitur num. 16. 23. & cap. 5. num. 52. Proinde cum diversâ sint colore καλτζαὶ & ἰσπίδημα, necessariò consequitur utrumque inter se differre. Quæ quòd καλτζα pro tibialibus etiamnum ultrapant, adde Galli Chauce vocant. Constantinus in Historia Apollonij Tytji:

Μὴ πῶν γυλίαι τῷ ἰπῶ, ζωακός μὲ δίχῳ καλτζα. Galli dicent, sans chances & sans fouliers. Vide Kάρτζα.

Καλτζες pro καλτζες. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. 255. καὶ κατὰ τὸ διδοὶ εἰ αὐτὸ τὸ ἴδιον κίνηση, καὶ ἡ καλτζες κίνηση, καὶ τὸ τάνθας, καὶ τὸ ραυδίν, &c. Ubi editio Veneta cap. 236. & la corse li de ve dar li vestimenti vermiglie, & le calce rosse, & le targe & bastoni. Et cap. 46. ἄρμαθῶ, καὶ μπαρπῶντις, καὶ καλτζες ἀλουσίδυτας, &c. Vide locum integum in Μπαρβῶτα.

ΚΑΛΤΙΚΙΑ, τὰ καλγίαι. in Lexico MS. ex Schedis Combesij, Calige. Vide Καλγίαι.

ΚΑΛΥΤΟΝ, Calceus, apud Pollucem. Zonaras to. 2. pag. 121. 1. Edit. καὶ οἱ ἴπῳ ὑπὸ πῶ αὐτῷ καλγία, οἱ ἢ τῆντων περὶβαλον, &c.

ΚΑΛΥΒΕΙΝ, Aliquem hospitio excipere.

Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ σπαίτω καὶ ἀπαλοχρῆ καλυβῶν τὰ πῶν, εἶνοι τῶν ἀιχμαλωτῶν, καὶ ῥεχα διαμαθῶν.

Καλὺβῆ dicti Monachi quidam, quòd in Theophrastis vitian exigent. lib. 2. Bafil. tit. de verbor. signif. §. 180. καλὺβη καλὺβῆ πάν ἀγροικῶ ἀκρημα. Palladius in Vita Chrysolomi pag. 156. οἱ ἀνδρες ἔτοι ἐξ ἀπαλῶν ἕρπον, καὶ χρεσιμακῶν ζῶντων, καὶ ἰσοκλήτων, ἐκ λωιστοῦ πρὸ κομῆς νῶ, τῇ μαλαρῆτι δαλῶσαι, εἰδὲ τῶν ὄρχουσι σιμανασφῶλῶν, ἀλλὰ καταλαβαμίνας πῶ ἐκ μασηβρίας ἀσιανῆν πῆρρω πῶ κερπῆρρω τῷ οἰκρυλλῶσι, σιμασιμασθῶ καλυβῶν, ἕρπον διακρυπῶν πῶ ἰπῶρδου τῷ ἡλιακῶ λαμπῶ, καὶ πῶ δρόμῳ ἐκ τῷ ἀίρῳ ἐν αἰς διαγῆθεις ὑγρῶς ἡ ἀισαγῶμασι τῷ ἰαυτῶ κατὰδωσαν ζῶντων, τῶστων πλεῖθεις τες καρπῶς τῷ χροῖν ἐν ἕρπον σωματικῶν, ἕρπον εἰς πρῶτῶ ὑπὲρ ἰπαρῶσι ἀίμων ἰσπαρῶσι σιμασιμασθῶ δέκασι, ἡ κρυσοῦς, ἡ βαβαλῶν, ἡ σιμασιμασθῶ τῶν ζῖν αρισσιον ἀισαγῶμασι. Gregorius Diaconus in Vita S. Bafilij Juniotis num. 38. ἐκίσος ἐν σιμασῶν καλὺβῶν ἰσπαρῶσι τῷ βῖον αὐτῷ διώλῶσιν. Vita S. Lucæ Junioris pag. 1005. ἐς τῷ τῷ Σαβῆριον καλὺβαλι γῶρῶν, καὶ πῶ σκεπτικῶν ἐν τῶτο καλυβῶν ἰπῆθῶ, &c. Vide Theophanem an. 21. Copronymi, & Gloss. med. Lat. in Calybita.

ΚΑΛΥΜΜΑ. Vide παρακάλυμμα, & Tabellam XII. ex his quæ initio hujusce operis delineantur.

ΚΑΛΥΠΤΕΙΝ παρθένον, Velare Virginem, in Cod. Canon. Eccl. Afric. cap. 126. cujus titulus est, πῶ παρθένων μακρῶν ἴτι μὴ καλυπῶν.

ΚΑΛΥΖΑ, Καλίτζα, Calix, ex Ital. & Gallico Calice. Glossæ Græcobarb. ἀίρως, ἡ καλίτζα. Pachomius Episcop. Ganni in Epist. ad Theodof. Zygomalum, lib. 4. Turcog. சிலகலு கழி & ἑπιματῶν καὶ λογικῶν ἀγῶνι μὲγάλω Λογῶθῶ μὴ καλίτζα ἐξ.

ΚΑΛΥΚΑΝΘΕΜΟΝ, Caprifolium, apud Interpol. Diofcoro. c. 596.

ΚΑΛΥΠΤΗΡΕΣ, Penna alarum avium rapacium, quæ cooperiunt latera: Has cooperitoria & cooperacula vocat Fridericus Imp. lib. 2. de Arte venandi cum avibus cap. 24. 48. Adde lib. 1. cap. 52. Demetrius Constantino. lib. 1. Hieracofophij cap. 17. καὶ κόρον τῷ περὶδῶν, δέξ αὐτῷ κρῆας γῶρῶν, μέχρῃς ἀνῆρῶν ἰλαρῶν πῶν, καὶ ἀίρῶν ἀφ ἰαυτῷ ἰπῆθῶν τῶν καλυπῶν καὶ τότε λοιπὸν μαδίξῳ ἔλα τὰ πῆρα τῷ ἰλαστῶν παρῆξ, & ὄλιγων καλυπῶν ἰσῶν τῷ ἰλαστῶν.

ΚΑΛΥΞ καρδιακός, Prophetis, Chameleon, herba, apud Apul. c. 25.

ΚΑΛΧΑΝΑ, τὰ φύλλα τῷ πρῶτον, in Glossis Jatticis MSS. ex Cod. Reg. 190. an Folia stipitis, Caudicis, quæ in Ramis truncorum exstant?

ΚΑΜΑΤΖΕ, Nux indica, Nux mifcata. Glossæ Jatticæ MSS. Ex Cod. Reg. 1047. νῶς ἰντικῶ, ἢ ἑστῷ καμαρτζε, ἑστῷ ἰντζῷ μοσχατῷ.

ΚΑΜΑΚΗ, Καμάκιον, Tridens, Fuscina. Lexicon Cyrilli MS. & Lexicon MS. Reg. Cod. 2062. ἰχθυοκίτρον, ἢ τριανῶ, ἴτοι τὸ καμάκιον. Glossæ aliæ MSS. καμαρτζε, χαρτζε, ἢ ἔξωλον ἔρπον. Portius: καμάκι, Sudes, καμαρτζε, Corona pretiosa, Καμάκιον, Fuscina, τριανῶ. Leo Imp. in Tactico. cap. 19. n. 26. ἡ γδ αἰὶ τὸ δὲ καμακῶν σιδῶρῶν δεσμῶν ἀλλήλους τῶν ἀντιπολεμικῶν χροῖσιν δὲ τῶν ἀσπίδων ἀνακίχῶσιν κινδύω.

ΚΑΜΑΛΑΤΚΑ. Vide in Καμυλακίον.

ΚΑΜΑΡΑ, Fornix. Vox Græcis nota. Lexicon MS. Cyrilli: Ἀφῆ, καμάρα. Nicetas in Ifaacio & Alexio

Alexio F. num.4. $\text{καὶ} \text{ἡ} \text{λεγομένην} \text{πρυπτήν} \text{λίθον}, \text{καὶ} \text{τῶν} \text{ἐκείσε} \text{περισσοτέρην} \text{καμαράν}.$ Ubi Cod. al. ἀψίδα.

Καμάρα, apud Codinum cap.18. num. 4. dicitur tur cirtuli qui Coronam ἰσπανολεόντων ἀμβιunt: ὁ βασιλεὺς περιβλήσει οὐκοσμήσει τῆ ἀπὸ κροσσῶν εἴσπρασαν ἄψιδ λίθον καὶ μαβάρων, ἔχοντα καμάρας μικρὰς τίταστας ἔμπροσθὶν τῆ καὶ ὀπίσθεν καὶ ἐκ πλαγίων. Ita cffingitur Theodori Porphyrogeniti Despotæ Corona in Familiis nostris Augustis Byzantinis p.242.

ΚΑΜΑΡΕΡΙΟΣ, *Camerarius*. Καμαρίης, *Cibicularius*, apud Portium. Occurrit apud Sguropulum in Hist. Concilij Florentini scēt.8. cap. 9. & alibi non semel. Vide in Καμάρα.

ΚΑΜΑΡΑΔΑ, *Tentorium*, *Tabernaculum*, *Camerata*, seu *Camera*: Est enim dicta *Camera*, quia *Camera*, id est *Civitas*, ut est apud Papiam. Vide Gloss. med. Latin. in *Camara*, & *Camera*. Leo in Tact. cap.10. §.13. τὸ ἕτερον εἰς τίθειαν, ἢ τὸ λεγομένην καμαράδων ἔχον. cap.20. §. 194. κοινοποιήσας τὰ κοινητήρια, καὶ εἰς μίαν καμαράδων ληθοδύλιον τὰ δύο ποσότης ἀναπαύσας. Mauricius lib. 5. Strateg. cap.3. τὸ ἕτερον εἰς τὸ τίταν, ἥτοι καμαράδων ἔχον, καὶ ἀπαυλίω βασιλεύσας, ἢ πύσας, &c. Ex altero Leonis loco abunde patet vocem *Camara* apud nostros usitatam inde ortam, qua milites qui sub eodem tentorio degunt appellantur.

ΚΑΜΑΡΙΑ. Occurrit hæc vox in Historia Apollonij Tyrij: sed aliâ notione, ubi pro *Civitate* ac *Solicitudine* sumi videtur.

Ὡς ἂν Ἀπολλωνίῳ, ἃ γυροῦσεν καθάρα,
Πῶς ἂν ἡ γυμνασία τῆ, ἔχει πολλὰ καμάρια.
Et in Threno MS. de capta à Turcis Constantino-
poli:

Τὰ αἵματ' ἡ Χερσιανῶν πίνῃ ὡς ἂν λουτήρα,
Διὰ τῶτο οἱ Χερσιανοὶ ἀς πάν μὲ τὸ καμάριον,
Νατὸν ἐξήθλιζον ἢ σκούρον ἢ λουτήριον.

ΚΑΜΑΡΙΟΝ, *Machina* bellicæ species. Hero de Chiroboliftra pag.65. γινόντα ἢ καὶ τὸ καλύμενον καμαρίον τῆ σχήματι ἢ ὑποζύγιστο.

ΚΑΜΑΡΟΣ, *Delphinium*, apud Interpol. Diocor. cap.489.

ΚΑΜΑΡΩΝΕΙΝ. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Νὰ καμαράν εἴ ἄρματ', ἢ ἀσπίδ' εἰς πόλιμιν.
Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodannes:

Καὶ τὰχα ἐκαθ' ἑαυτὸν να, ἃ ὑποκαμαράνά τίλει.
Historia Apollonij Tyrij:
Εἶτον ὁ Ἀπολλωνίῳ κίσις ὡς ἂν κολώνα,
Θυρίδα ἢ παλακαρίας ἔλοι ἢ καμαράνα.

Eadem pag.
Στίλει, καὶ καμαράνησον, καὶ δὴν ἢ ἐχρησίνα.

ΚΑΜΑΣΟΣ, *Camafus*, *Amphimallus*, in Glossis Iffidori. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. κάμασος καὶ κάμασος, τόπιον κροσσῶν. Michaël Pfellus de Grammatica, MS.

Κάμασος τὸ πικρόζυλον Κίλυφου, εἶδ' ἔριτύ.
Glossæ Græcobarb. ῥῶζον κόκκινον ἢ μέλιθον μα, ἢ μάστιγμα χειμωμιακόν, ἢ θυρία ἢ κάμασος. Testamentum S. Gregorij Nazianzeni: βυδολομὴ αὐτῆ δ' ἄλλωι κάμασος α. εἰς χρονον α, παλλία β. Occurrit ibi rufum: Acta S. Maximi Conf. pag. 59. δεικνύσας ἢ ἐπισκίον τῆ ἀβέα Μαζίμου πεφασθὸν αὐτῆ ποσὸν μικρὰν, καὶ εἰς χρονον καὶ κάμασος. Nicon. in Pandectæ MS. lib.1. ferm. 55. ἀβελόος ἢ ἢ μοναστηρίον, ἔχον ἀδελφῶν κοσμητικὴν, καὶ ἦτον αὐτῶν, λέγων, Καμάσιον ἢ ἔχον, ποσὸν ἀγασίαν, καὶ ἀγασίαν μου. Aporphthegmata Patrum in Danièle num.42. κατίλιον ἢ μου ἢ χλίνα αὐτῆ δερμάτινον, καὶ τρίχρον κάμασιν λένδιον, ἃ σανάλια σφραῖνα.

Καμάσιον, Καμασίον. Mofchus in Limon. c. 126. ἐν μῆ κυριακῇ σούλῃν εἰς τῶν ἑκαθλίαν ἐρίφας τὸ καμασίον αὐτῶ, ἃ ἔξω φούρας τὰ τῶν μαλλία. Infiâ: Καμάσιον scribitur. Glossæ Lat. Gr. C.156, Καμάρια. Ubi Salmastius ad Hist. Aug. emendat Καμάσια.

ΚΑΜΑΤΕΡΟΣ, *Aëtium*, *Labrorifus*, pro Καματέρου. Proverbia Græcobarb. MSS. κάμητι εἰ πύθῃ, καὶ ὁ ῥοζός, καὶ αἰκία ἢ κυρὰ καματέρη. Constantinus de Adm. Imp. cap.42. ἢ ἢ λῶν εισαγωγῶν εἰς καματέρη καράβια, ἀπὸ τῶν ἐν τῶ τῶν ἢ Τανυῖδ' ποταμῷ, &c. Anonymus Combefianus in Romano num. 10. δρῖμονος χίλιος, καράβια κομμάτηα ἐπιτόσις ἔχοντα καὶ ἄλλα πολυμικὰ πηκασία ἐπιτά: παυρία οπεργία.

ΚΑΜΑΤΟΝ, Καματίον, *Opera*, *Factura*, *Manipretium*, ἔργασια, ἔργον, ὑπηρεσία. Port. ἐς ἢ κάματον ἐξήρῃσας, apud Theophanem pag.330. *Exire ad laborem*, seu ad agros colendos. Καμάρα δ' ὄλων, *Servorium opera* apud Harmenopolium lib. 3. tit. 5. §.4.

ΚΑΜΒΑ, *Scaramangium fericum*. Achmes Onirocrit. cap.158. ἰαν ἰδὴ τις ἐν ἰέρῳ καμβά, τὸ λεγομένην σκαμαρῶν σπικόν, ἀρίστη ἐξέσις τὸ ἀξιωμα ἀναλογον ἢ κάλλιον, καὶ ἢ τέχνης αὐτῆ. Vide Καβαβάδιον.

ΚΑΜΒΕΣΤΡΙΟΝ, *Campestre*, *Machina* bellicæ genus. Hero de Chiroboliftra pag. 65. κατὰ σκονάσῃσον ἢ καὶ τὰ καλύμενα καμβέστρια πρὸ τῶ τοῦδ.

ΚΑΜΒΗΑ, στήριμα δρανόλιον, in Glossis Jaticis Græcobarb. MSS. Nefcio an semen *Dracostis*, de quo Ruellius lib.2. cap.97. intelligatur. In aliis Glossis Jaticis ex Cod. Reg. 190. lego, καμβίωμα, δρανόλιον. At καμβήλ αὐδιον sonat apud Arabes. Joannes Garlandius in Synonymis Chymicis: *Cambil*, id est terra rubea. Matthæus Silvaticus: *Cambil*, id est terra rubea minuta, que afferitur de *Mechas* ut arena, & est *Cambil*. Vide Καμβίωμα.

ΚΑΜΒΟΙ, *Bacca Myrsi*, apud Aëtium de Medic. composfit. Aliud sonat vox *Cambi*, apud Matth. Silvatic.

ΚΑΜΕΔΑ, *Eta*, *Age*.

ΚΑΜΕΔΑΤΚΙΟΝ, Καμνδαίνιον, Καμαλαίνιον, & Καδυμάχιον, (variè enim hæc vox scribitur) *Carpis regumentum*, sic appellatur.

Καμνδαίνιον. Lexicon MS. Cyrilli: Κιδάρις, εἶδ' ἢ καμνδαίνιον. Helychius: Τάρα, λῶφ' ἢ περιεφαλαίας περιβλήμῃ κροσσῶν, καμνδαίνιον. Suidas: Καμνδαίνιον, Ῥωμαίων ἢ λέξις, ἴσθητι δ' ἂν ἢ ἐπὶ Ἑλλήσι, κατὰ τὸ καμν δαίνιον, Καμνδαίνιον. Eadem habent Lexicon Cyrilli & Glossæ Basilic. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κιδάρις, πρῶτον κεραλῶν ὑποκομον, δὲ ἢ ἱερὰ τὸ παλαιὸν ἐμορῶσι, ἢ ἐκ πηχῶν καμνδαίνιον. Adde Auctorem Etymologici in Κωσσία, Πύλῃ, Κιδάρις. Cedrenus in Julio, ἐστὶ ἢ ἢ ἰτέρα κατὰ σκλήν ἢ στυρίδ' ἢ, ἀπὸ τῶν τῆ κροσσῶν τῶν μῆρῶν κατὰ τῆ ἢ παρ Ἰταλοῦ Καμῆλα, ἐξ ἢ καὶ Καμνδαίνια. Isaac inveniâ 2. in Armenios p. 403. καὶ οἱ ἐπίσκοπος αὐτῆ, καὶ ἰγνῆρῶν, ἢ μόνον ἐπὶ σκαπαζήμῳ λαινεργῶν, ἀλλὰ ἃ ἐν τῆ κροσσῶ ἢ λαινεργίας ἐ ἰτέρα καμνδαίνια βάλλουσι, ἃ μὲν δύο καμνδαίνια λατρυσοῦν. Leo in Tactis cap.19. §. 42. ἐν 7ῷ πολέμῳ κατὰ σημεῖον ἔχον ἢ συμβολῆς, αἰρήσει τῶν λεγομένων Φεμισία, ἢ ἢ τὸ λεγομένην Καμνδαίνιον ἐπὶ κατὰ τῶν ὑψήμων, ἐρυθρῶν τῶν χροῶν, ἃ ἄλλα τῶν ὁμοσφῶσιν ἐπίεικνυμῶν. Constantinus Porphyt. de Adm. Imp. cap.13. ἢ τὰ σήματα, ἀπ' ἢ ἢ ἢ Καμνδαίνια ἐμορῶσι. Mox ait, seu potius fingit, *Camelauca* ab Angelo ad Constantinum M. delata, eaque repont folita in Magna Ecclesia supra altare ad il-

lius ornatum: neque quotidie iii: uti folitos Imperatores, sed in maioribus duntaxat festis. Neque aliud fuit capitis tegumentum ejuſdem Constantini M, quod ab eo inventum tradit Polemeus Silvius, quo conſtringeret reſtuentes de fronte capillos, uti docuimus in Diſſertat. 2. ad Joinvillam. De eo etiam intelligendus videtur Julius Pollux in Chron. ubi de Constantino: *χρήστε παύει ἐπιλήρωσεν, ἐπίλειψε ἰπποκῆν, ἐν σφραγίστοις θυρίσιν, ἐκὰς φορέας ἐν τῇ αὐτῇ κορυφῇ διάδημα δὲ μαρμαρέου ἐλίθωσεν, βυλίωρον* ἢ *διαδήμα δὲ μαρμαρέου ἐλίθωσεν, ἔθηκεν ἐπὶ τῷ κεφαλῶν αὐτοῦ σφραγῖν ἐκ λίθου τιμίου ἕως γὰρ τῷ σφῶ αὐτῷ βασιλείῳ τοιοῦτό τι πῶς ἐφόρεσεν.*

Καμηλαῖκον, *Καμηλαύχιον*, Glossæ MSS. *Κίδαρει*, περιβητα κεφαλῆς εὐκέρμων, ἢ ἐκ πηχῶν καμηλαῖκον. Similia habet Suidas, quem etiam Conſule in Σκιαδίων, & in Πιλιδίων. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. *Καμηλαῖα*, καμηλαῖκον, ἢ καμηλαῖον, δὲ τὸ πρὸς τὸ καμά ἐπιπέδῃ. Euchologium Goari pag. 469. *καὶ ἐδὲν αὐτῷ χιτῶν καὶ καμηλαύχιον.* Adde pag. 471. Theophanes an. 6. Zenonis: *ἰαθῆς ἢ τῷ πληρωτῶ, ἑφόρε καμηλαῖκον.* Ita an. 25. Justiniani, & 29. Copronymi. *Καμηλαῖκον* loci ita dicti Constantinopoli meminit Codinus in Orig. num. 129.

Καμηλάχιον. Malaxus in Hist. Patr. pag. 167. *Ἐ τι νε ἰθὺς αὐτῶν ἡμῶν δὸτ τὰ ποδῶν αἰλλοὶ δὸτ τὰ χεῖρα, καὶ αἰλλοὶ δὸτ τῶν μίσιν καὶ τὰ καμηλάχια ἡρόν, καὶ τὰ θκαμηλαῖα ἡρῶσαν καὶ γῆς.* Ubi Theodofius Zygomalas: *Καμηλαύχιον, καμύμμα αὐχίνου* ἢ *Σαχαμηλαύχιον, ἐοδῶν τῶν ἰθῶ, ἰθὺ αὐχίνου.*

Καμηλαῖκον. S. Ephrem in Actis S. Abramij num. 31. *ἐδὲν αὐτῶν ἢ τὸ σφραγιτικὸν στήμα, καὶ καμηλαῖκον βαδὸ ἐπὶ τὸ κεφαλῶν αὐτῶ, κατὰκαλύπτων τὸ σφῶσπον αὐτῶ.* Et num. 37. *καὶ ἰπάρας τὸ καμηλαῖκον δὸτ τὸ κεφαλῶν αὐτῶ.* Lexicon MS. Nicomedis Jatrofophite: *δὲ καμῶ, ἀκαυβῆκον*, ἑπὶρ εἶνεν τὰ καμηλαῖα. Anonymus Tacticus MS. de Urbe obſer- va tuenda: *Ἐ ἰσπῶν σφῶ τὰ ἰπικῶνικα, καὶ καμηλαῖα παχῆα* apud Nicetam in Alexio Ang. l. 1. num. 6. pro ἰπῶ τὸ κεφαλῶν, Codex Barbarogæ. habet καμῶλαυκα.

Καμυλαύχιον pluries scribitur apud Achmet. in Onirocrit. cap. 219. & 131.

Σοκαμηλαύχιον. Vide suprâ ex Malaxo. *Ἰντεκαμηλαύχιον*, *Intertius*, ut *Καλικαμηλαύχιον*, *Ἐκτεῖνους Camelaucium* vocant Græci duplex scilicet capitis Monasticum tegumentum, ut observat Goarus ad Euchologium pag. 156. ubi præterea scribit Calyptram Patriarchæ Constantinopol. *καμηλαύχιον*, dici, illudque esse Monachicum capitis tegumentum. Unde observare hoc loco operæpretium videtur id re&æ annotari de Patriarchis ex Monachico Ordine defumptis: nam eorum qui ex sæculari ἀπερτοbantur, alia fuit Calyptra, ut ex Cantacuzeni docemur lib. 3. cap. 36. ubi de fastu Patriarchæ Joannis Glycis: *καὶ ἐν τῇ ἑπογραφῇ ἡρατίω χεῖματι ἔχρηστο, καὶ ἡμὶ ἐπὶ τὸ κεφαλῶν καλύπτρας, ἡμὶ τῶν Πατριάρχων ἰθῶ σφῶν, ἀσ μὴ τῇ τάρμαθῶ ὡς τῇ μοναζῶν, ὁβῆν δὲνικὴ πτελεκαμυλῶν πρῆτιρον, αὐτὸς καλυμῶμσθ χεῖω, ἀκόνας αὐτῇ τῇ τῶ τῶν ἡμῶν ἰθῶν ἰθῶν Χριστῶ ἰσῶν, καὶ τῷ τεκῶν αὐτῶ θεόλοκῶ, καὶ ἰσῶν τῇ βασιλῆς.* Camelaucij Monachici formam exhibet idem Goarus pag. 156. Sed de Camelaucio Vide Gloss. med. Lat. & laudatam Diſſert. ad Joinvillam, ubi plura de ejusmodi capitis tegumento congestimus, præterè Tabellam IV. & IX. ex his que initio hujuſce operis delineantur.

ΚΑΜΕΝΟΣ, *Αδυσίον*. Glossæ Græcobarb. *ἐπὶ πολὺ κεκαμῶν*, *πολλὰ καμῶν*. Rurfum: *κεκαμῶν, λαμπρὸν, καμῶν, ἑκλαμῶν.*

Κ ΑΜΕΡΑ, *Camera*, *Cubiculum*, *Domus*, *δοματίων*, *κοιτῶν*, &c. Historia Apollonij Tyrij:

Ἐπιήρτων μὴ τῷ χαρῶν, σῶν κάμραν ἀπίω.
Rurfum:

Μίαν κάμραν τῷ ἰδῶσαν, δῶτος σφαλατῶ.
Καμηλαῖου, *Camelarius*, *Præflectus cubicali*. Synodus Florentina: *ὁ ἀνελῶ τῷ Πάπα, ὁ Καμηλαῖου κύριε Φραγκικῶ, καρδινάλιος τῷ ἀγίῳ ἐκλήρωθη.*
Vide *Καμηλαῖου*.

Κ ΑΜΗΛΑ, Historia Apollonij Tyrij:
Καὶ σῆμπετὶ τῷ σῶν Τάσαν ταφῆν πεν κέρβου,
Να κάμρα καλῶς γαυῖς, μὴ αὐτὸς ἑβῶν χαρῶ.
Vide *Καμῶλα*.

Κ ΑΜΗΛΑ, *Καμῶλη*, *Camelus*, *Καμῶλος*, *Καμηλαῖος*, *Camelarius*, *Καμηλοκόμος*, *Scylitæ* p. 742. *Καμηλῶν σφοδριστῶ*, apud Euseb. lib. de Martyribus Palæstinae cap. 12. Ubi videndus Henr. Valeſius. Dorotheus Doctr. 11. *καὶ πάλιν καμηλαῖος καὶ ἰπποκῆν τῷ χεῖμα αὐτῶ.* Palladius in Hist. Lausiacâ cap. 39. *ἐν τῷ τῶ μνασπῶν ἰούρα ἰσῶσις δεκαπίσι, χαλκῶς ἰσῶν, τέκλινας τίσας, καμηλαῖος δῶκεα,* &c. Joan. Moschus in Limon. cap. 105. *καὶ ἰθῶ καμηλαῖος ἑρῶν δῶτ ἀραβίας,* &c. Alfis MSS. Regni Hierosolymitani cap. 93. *ἰαν ἰθῶ καμηλαῖος ἀγοραστῆ τὰ καμηλαῖα τῶ, εἰς κρατῆ, ἢ εἰς δῶδν,* &c.

Καμηλοπῶν, *Camelarius*, qui *Camelus* inslit. Vita S. Theodori Syceotæ MS. *ἔτυχεν ἢ Κεῖματι τινα διασφῶσαν ἐν ἰπποδομοίαις ἐν τῇ τῷ Καμηλοπῶν τάξῃ, δῶτοκομῶν δῶτοριστῶ τῷ βασιλῆος Ἰουστινιῶν ἐπὶ αὐατοῦ λαυ παρηχῶν καμῶναι ἐν τῷ παυδῶν ἐκῶν.*

Καμηλοκόμος, & *Καμηλοκόμος*, *Onus Cameli*, in Alfis MSS. Regni Hierosol. cap. 298. & alibi.

Καμηλῶν, *Cum camelis negotiari*. Theophanes anno 21. Heraclij, Cedrenus pag. 422. & Saracenicâ Sylburgij pag. 57. *ἀπῶλο σφῶς τινα γυαῖκα πλυσίας, μωδῶν ἰσῶν αὐτῶ σφῶν δῶτ ἑκῶν καμηλῶν Χαδῶν ἰθῶ, πρὸς τὸ καμηλῶν καὶ πρῶματιῶν μῶ τῷ ὁμοφύλων αὐτῶ.*

Καμηλίτης, *Camelarius*. Apophthegmata Patrum in Macario num. 31. *ἀβῶν, ἀρα ὅταν ἦς Καμηλίτης, καὶ ἑκῶσις νῆσον, καὶ ἑπῶσις αὐτῶ, καὶ ἑβῶν σε εἰ περταί.*

Κ ΑΜΙΑ βολῶ, ἢ σφῶ, *Interdum*, *Aliquando*, *ὁβῆν, ἀλλεκα, ἔσῶν ἔτι.*

Κ ΑΜΙΖΟΛΑ, *Lanæum indumentum*, *εἰρήν* ἡλιωτικῶ. Gall. *Camifole*. Vide *Καμῶν*.

Κ ΑΜΙΑΛ ΞΙΟΝ. Vide *Καμηλαύχιον*.

Κ ΑΜΙΛΑΒΑ. Retinacula illa que à pileo Patriarchæ pro collum & pectus ad brachia ipsa propendunt. Ita Allatius in Creygonum pag. 676. & Rigalt. in Gloss. Exhibentur illa à Goaro ad Eucholog. p. 156.

Κ ΑΜΙΛΑΙΜΑ, *δρακόβιον*, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. Vide *Καμῶλη*.

Κ ΑΜΙΑΔ Σ, Triclinij nomen Constantinopoli. Vide Continuat. Theophan. lib. 3. num. 43.

Κ ΑΜΙΝ Α, *Aula*, *Αὐλῶ*, ex Ital. *Camino*.

Κ ΑΜΙΝ Η, *Caminus*, *Fornax*, *Καμῶ*, in Corona pretiosa.

Καμῶν, eadem notione. Constantinus de Adm. Imp. cap. 42. *καμῶνία τῶν ποικῶν καμῶν, καὶ ἑκῶν ἐν αὐτῶν ἑκῶσις,* &c. Nicon Monachus in Pandectæ MS. lib. 1. ferm. 32. fol. 115. *ἀπὶ ὁ ἑρῶν ἑρῶν, ὅτι ἑκῶσις τὰ κοπέβια δῶσακαῖος εἰ μὴ γῶ ἐν τῷ πρῶτω ἑρῶν,* οἱ ἢ ἐν τῶν καμῶν.

Καμῶν, *Fuligo*, *Καμῶν*, *Ἀβῶλη*, *Αὐθαλῶ*. *Καμῶνία*, Michael Glycas p. 152. *Ἐ ἑκῶν Μωδῶς τῷ ἀβῶλῶ τῷ καμῶνίας ἐκῶντων σφῶν, ἢ ἑκῶσαν αὐτῶ εἰς τῷ ἑρῶν.* Ubi Cod. al. legit *καμῶν*.

Καμνογραφία, *Distillationis ars*. Ita inscribitur cujusdam Mariæ liber Chymicus. Olympiodorus Alexandrinus in Zosimum, MS. ἀμίλια γὼν ὑρίσκομεν θείριον ἢ θεοφίλιος γράλλαντα ἕλα τὰ ἢ χυμογραφίας χυμολογίας, καὶ Μαρίας πύλ καμνογραφίας.

ΚΑΜΙΝΟΣ, *Via*, ex Ital. *Camino*. Vide Gloss. med. Lat. in *Caminus*. Hinc

Καμνοβύλιον, *Excubia in iisere disposita ad speculandum*. Extat apud Anonymum ὁπὲ κατασάσε, ἀπλήλ, titulus, ὁπὲ καμνοβυλίον καὶ καλοσκόπον. Itidem apud Nicephorum ὁπὲ παραδ. πολ. Et in eodem capite, καὶ ἐν ἐπιπέδοις τόποις καθίσαν τὰ καμνοβύλια. Iteum cap. 9. ὁπὲ ἄν σράλην παρά τὴ καμνοβυλίον καὶ ἢ βυρλάδιον πύλ τύτων ἐξήλθον ἀναμθανοῦσι, σπαθῆ πολλή τὰ ἐν ἢ ἀκέρως κατακαμβεῖν χυρία.

Καμνοβυλάτιος, *Excubiōtes in viis & iisereibus confisii*. Idem Nicephorus cap. 5. ἀνάκατα καὶ ἢ καμνοβυλάτιων ὑπαρχα ὠφέλινα, καὶ ἕξ ἢ σράλην καὶ τύτων πολλὰ ποιεῖσθαι ἢ ἱμπίλιαν.

ΚΑΜΪΣΙΟΝ, *Subnicula*, *Camisia*. Glossæ Basilic. καμίσιον, ὁ ἐπὶ καμάντων χιτῶν. Cap. 68. ὅτι ἐκ ἔχει ἱματίον ἐν πύ χειμῶν φορέσει, ἠγέρσεν αὐτὸ καμίσιον. Et cap. 186. καὶ διδῶσι μὲ εἰς τὸ δεσποτήριον, καὶ πύλ ἱκανὸν χέριον μὲ ἢ παλαῖα καμίσια. Palladius in Hist. Lauiaca, in Magistrano: τῆ ἱαν ἰδῶσι μὲ ἠμῶστας αὐτῶ, τὸς τε καμίσια, ἔ τῆ χλαμῶδι, καὶ τὸς ἀνδρέος πασί. Chronicon Alexandrinum in Hetraclo pag. 902. ἱαν ἢ ἑλίλι λαβάν ἕκαστῃ ἢ ἐν τῆ πύλ πρὸς σάν καὶ καμίσια, πύλῳ ἐν ἑλίλι πρὸς Σάλθρον. Theophanes an. 17. c. iud. Heraclij: ἕρον— καὶ μίτασαν πολλῶ, πύπῃ, καὶ χαρβάσια καμίσια ὑπὲρ τὸ μύσων. Ita Cedrenus p. 418.

In Liturgicis καμίσιον est Exterior vestis Clericorum & in Ecclesia ferri solita: ἑσκαμίσιον verò Interior, seu interior. *Albam* vocant nostri. Hanc sic describit Symeon Theffalonicensis de Sacris Ordinar. cap. 5. pag. 148. ἀνάσῳκος κίλην ἰσδύμα τὸ καλύμνον καμίσιον, ὅπῃ ἢ καὶ τύπον φιλόνει ἐπὶ μικρῷ, ἢ σιχαρίμ ἐκ λίνα, πύλ ἀπαρχῆν ἢ ἰρανόνης δὴλῶν, δὲ ἢ καὶ μικρὸν ἔστ, καὶ πύλ δὸπ ἢ ὄθῃ στέλπον σημαίνει, ἔ ἢ πορφύρον, ἔστ τὸ πορφύρον ἢ χεῖσις ἱματίον, καὶ λίκον ἔστ τὸ καθαρόν ἢ ἱερωτικῶν, καὶ ἢ δὸπ ὄθῃ φησιν μόν. Rursum cap. 3. προσάγει ὁ πύλ χυροῦστας ἢ ἑσκαμίσια λαμβάνον μὲ ἢ μίλασις ἱματίον καὶ ἢ λονκῷ, καὶ πορφύρα καμίσια. Paulò suprà cap. 2. καμίσιον δε φανόλιος idem esse docet, ubi de Lectore: προσάγει τὸ πύλῳ ἢ ἀνάσῳκος δὲ αὐτῷ κερὰς καὶ φανόλιον ἑυλογημένον, ἦτοι (al. ἢ ἢ) καμίσια ὅπῃ ἢ ἱερὸν ὄθῃ ὀμμάτων ἔστι ἀπαρχῆ. Idem: τὸ πορφύρον μὲ ὁ χυροῦστας ἢ δὸπ ὄθῃ καμίσιον, ὁ παθῆλιον ἔστ, τὸς κούλωτας ἔτι τὸς αἰμωδῶεις δὴλῶν, ὁ λίκον ἢ σιχαρόν πύλ καθαρίσαν ἢ δὲ ἔστ ἢ ὄθῃ πειθαλῶν ἀσάθη ἱματίον, ἐδὲ ἢ. Sgoropolus in Hist. Concilij Florentini fect. 6. cap. 22. ἑτίτακῶ ἢ καὶ εἰς ἐκ τῶ δαλίτων καμίσια λίκον ἐδὲ ἑσκαμίσιον. Codinus de Offic. cap. 6. num. 3. οἱ δαλιώστας μύθῃ ἢ σπικλίνε καὶ πρόσωπον ἢ βασιλίως μὲ ἢ ἱματίον καὶ ἐπιρῆσιον αὐτῷ, φορητὸς καὶ καμίσια ἵπανο ἢ ἱματίον, ὁ μύθῃ τοι πρῶτο-φάκτες καὶ ὁ δομίστωσ ὁ ἀκῆ.

Ἦ ποκάμῳν, *Subnicula*, *ἑσκαχίτων*. Lexicon MS. Cyrilli, & Suidas: ἱπυδύτης, τὸ ἑσκαμίσιον ἱματίον, ὁ καὶ ἑσκαμῳν λῆγῃ. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Χίλινα, τὸ ἱμάτι, τὸ ὑποκάμῳν. Theophylactus in Matth. cap. 5. χιτῶν, κυρίως, τὸ παρ ἡμῶν λεγόμενον ὑποκάμῳν. Nicetas in Alexio lib. 3. num. 7. ἢ ἑσκαμίσιον καὶ λῆγῃ ἑσκαμίσιον μόνον καλῶσι πύλ. Ubi Cod. Barbarog. ὑποκάμῳν præfert. Scholiastes Aristotelis in Rhetor. pag. 40. πρόσχημα λῆγῃ τὸ ἱματίον ἢ σπυρκαίως ἢ ὑποκάμῳν. Achmes cap. 131. ἱαν ἢ ἰδῆ ἔτι ἑδῶκεν αὐτῷ ἰσδύμα, ἢ ὑποκάμῳν, ἑσκαμῳν

ἢ θυγάτηρ αὐτῆ. Utitur præterea cap. 158. 218. & 230. Prochopodromus contra Hegumenum, ex MS.

Καὶ οὐλίως ἀνυπόδῳ, καὶ διχα ὑποκάμῳν.

Codinus de Offic. cap. 12. num. 2. προβυλάτιος ἵπανος δὲ ὄθῃ, καὶ ἐδῶκεν τύτων ὑποκάμῳν, ἦως χίλινα, κυρβωρακία, καὶ παπῶστια. Historia Bertrandi Romani MS.

Τὸ ὑποκάμῳν τῆς ἑλίλων τὸ ἔχῃ δὸπ παρήλιον. Cyrillus Patr. Constantinopol. contra Judæos: ἔστ νὰ λάβῃ τὰ ἔδῃ ὄθῃ, δὲ ἔ τὸ ὑποκάμῳν ἐκ. Occurrit præterea apud Leontium in Vita S. Joannis Eleemofynarij, Contarem in Hist. Athenar. pag. 196. Theophylactum Hierodiæ. pag. 250. &c.

Ποκάμῳν, eadem notione. Corona pretiosa: Ποκάμῳ, *Interior*, *χιτῶν*. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Θύρακα, τὸ ἐπιρῆσιον ποκάμῳν. Prochopodromus in versibus Politicis MSS. de sua paupertate lib. 1.

Ἐστῶν καὶ ποκάμῳν, ἰνῶ ἢ ἐπιβαλλάρην. Threnus MS. de Capta à Turcis Constantinopoli:

Ἑμῶς χωρὶς ποκάμῳν, ἐξήγῳνα δεμῳί.

Vide in Gloss. med. Lat. in *Hypocamium*.

Σιδροποκάμῳν, *Loricæ, Thoracis*, nostri *Chemise de mailles*. Vide in Κακῶν.

Ἦ ποκάμῳν ὀβράκιον, *Bracca lineæ* quæ subuculæ lineæ sub vestibus aptantur, nostri, *Callecon*. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 148. καὶ τὸ ἱματίον αὐτῷ, καὶ τὸ ὑποκάμῳν ὀβράκιον, καὶ τὸ σφῆλιθῆσον, καὶ τὸ φακῶλιον αὐτῷ λαβόν, σπυδῶσεν αὐτῷ.

Ἐπικάμῳν, *Tunica quæ camisia insisterunt*. Joannes Tzetzes ad Hesiodi ἔργα lib. 2. χιτῶν ἢ ἔστ καὶ τῆτον νύλ, καὶ καὶ πύλ σπυδῶσεν τὸ λεγόμενον ἑπικάμῳν. Σιδροποκάμῳν, *Loricæ ferrea anellis contextæ*. Damascenus Studita Homil. 26. δὲ ἢ ἢ διδῶσι σιδροποκάμῳν, μῆτι σπαθῶν, μῆτι ἐκείλῳν, &c.

Καμίσιατῳ, *Camisia, Camisâ indiana*. Prochopodromus, ex Cod. Reg. MS.

Καὶ τὸρα βλάσις, γῆσι λαμπρῶς καμίσιατῳ.

Καμίσιατῳ, dicuntur Ministri Ecclesiastici, qui in Ecclesia calefaciendis Sacris Letebibus occupantur, pro qua felicit calida fubministranda in sacrificiis. Joannes Episcopus Citri in Responis: οἱ καμίσιατῳ ἐσκαχολῶν ἢ πρὸς διακομῶν ἀνδράτων πύρῳ εἰς τὸ ὄσυσιασῆσον, καὶ ἔστ πύλ ἢ ἑτῶν λιβῶτων ἐκπύρῳσιν, ἵνα ἐκῶθῃ σπυδῶν ζῆν ὑδῶρ τοῦ ἀρίως πηρήσιος καὶ ἑμῶν ἰσῆθῆ, καὶ ὁπὲ ἄλλας ὁμοίας τῆτους ὑπηρεσίας.

ΚΑΜΟΣ, *Cerevisia*, apud Gothos. Priscus Rhetor in Gothicis: ἐκαμῳζόντῃ καὶ ὁ ἐπὶ μῶν ἡμῶν ὑπὲρ ἢ Κίρ-χην, καὶ τὸ ἐκ κερῶν χυρηδῳμῶν πύμα, καμῳν ὁ βαρβαρῶν καλῶσιν αὐτῷ.

ΚΑΜΟΣ. Antiquitibus Constantinopoli. p. 31. Edit. Combesij: καὶ Σιλβακῶν ἱερὸν τὸ μαυροβίαν ἑσκαμῳν, ὡς τὸ αὐτὸ τὸ γόνῳ κάμῳ δὲ ἑκῶν καμῳτῳ, &c. Videtur legendum καμῳλῳ, nam ἐκ ἑνῷ genu flecicit Camelus par pondere flellus.

ΚΑΜΟΤΡΑ, *Tinea, Termes, Teredo*, ἔλιμος, ὅς, τερῳδῳ. Fr. Richardus in Cleypeo fide part. 1. pag. 315. δὸπ τὰ κάρβονα εἰσάων οἱ σπυδαί, δὸπ τὸ σιδῶρον ἢ ἢ σκρια, δὸπ τὰ ἔδῃ ἢ καμῳρα καὶ σῳ. ΚΑΜΟΤΧΑΣ, *Chamaeas, Panis fericus, sive ex bombyce confectus, & more Damasceno contextus*, Italis *Damascò*, nostri olim *Camocæ*, de qua voce diximus in Gloss. Mediæ Latinæ. hodie etiamnum, *Mocade*. Codex Reg. 1299. ad calcem: χυμῳκαῖος δὲ ὄθῃ, ἀρ ἢ ὁ ἐπὶ πρῶτῳ. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Βελῶν ἢ ἔ τῶσῳνίλῳ, ἢ καμῳγῳ αὐτῶ μπιτῳ. Historia MS. Belifarij:

Εἶπεν εὐθείως ὄρασε πέντα καὶ χιμαράδας,
καὶ τὰ ῥάπλουσι τοῦ πάλω, &c.

Et alibi :

Τεῖλαιον ὡ δλορα σῆλε μὲ κούτρων πλήρης χημασι
ἄμπτρον βει κα χημαράδας με δσοκαταίσιους ἐκλέκεις.

Malaxus in Hist. Patriarch. in Gennadio Scholario.

Ἰχάρηζε κατὰσπον ἀνδρῶν μὲ καμυράν, καὶ μαυρὴν μὲ
τύς ποταμῶς.

Καμυράν Θ. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini
sect. 4. cap. 25. ἐστὶ τὸ δέξιον μέρει κέρυον τὸ
ἐπιπρόδον ῥῶνον, ὑπὲρ τὸν ἕραν καμυράνον ἐς
ἕψθ αἰσθητόν. sect. 7. cap. 15. Extr. δὴ ῥῆξιθ ὁ βα-
σιλεὺς πλὴ πόλιον ἔτω καταβήξιθ, ἔχων ἐκάρθρον
διὸν Καρλωμαλίος συνοδοιπορίας ὑπὲρ τὸν ἕραν κα-
μυράνον βρήξιθ. ἐστὶ αὐτῶ. Vide Allatium contra Crey-
chtonum p. 675.

ΚΑΜΠΑΓΙΟΝ, *Campagna*, genus calceanti-
di de quo egimus in Gloss. med. Lat. Lexicon Aede-
spoton MS. ἔμφιδες, καμπάγια. Chronicon Alexan-
drin. an. 25. Constantini : πλὴ αὐτῶ τῶ ἕραν σῆλε
δρηγοροβήλεω ἑσθὲ τῶ σφάδματος μὲ χλασιδίων καὶ
καμπάγιον, &c.

Καμπάκιον, Suidas : ἔμφιδες, καμπάκια, ἢ ἄλλοτι
ἑσθὲμα διαφόρον.

Καμπάγια, Joannes Gazenus lib. ἀπὸ ἀρχαιολογίας,
Νημάς Βασιλεὺς ἐστὶ τὸν ἑσθὲμα Ῥωμαίων τῶ Πατρικίον
τυπῶμα τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα, ὁ ἑσθὲ τῶς Ἑλλήνων, ἐστὶ
τὸ ῤῶ, οἱ ἑσθὲ τὸ ῥῶ κωνὸν ἐπιμελεῖσθαι πατρίον ἔχον
ἐπισημασίαν. ἑσθὸν οἱ Πατρικίον τὰ καμπάγια, οἳς καὶ ἔχον
ἄλλας ἑσθὰς πᾶ βασιλεῶ, quae omnia falsa esse pridem
observatum à Viris doctis : tamen lunatos Roman-
oborum calceos respexerit, quibus feliciter adfuta erat
Luna, quae C. Latinum exhibet.

ΚΑΜΠΑΝΑ, *Campana*, *Tintinnabulum*. Bal-
famon de Convocatione ad aedes factas Monasterio-
rum per tria signa : ἐστὶ τὸν ῥῆξιθ τῶ σφαιρίδιον, τῶ καμ-
πάγια, ἢ τῶ ἐστὶ τῶ καμπῶ μῆλονα ἐστὶ οἳς ῥῶ ὁ
καμπῶ, φασί, βολοβῶν οἱ ἑσθὲμα ἀνιμπίδης
σφαιρίδιον, ἔτσι καὶ τὸ χαλκοσῶμα κιδῶν ἢ μῆλον
ἢ διαλλακία, τῶς τῶσιν ἐπιρῶσῶς ἠπλῶ. Chron.
Veneto Byzant. an. 1420. καὶ ἰχλασῶς ὁ γάρθρας τῶ
ἀνῶ Ἄνδριος, — καὶ ἰχλασῶς ἔπιπρον. Stephanus
Sachless in verbis. Politic. MSS.

Καὶ ἀπὸ τῶ φέρθρας ἀμαχῶ, ἐστὶ ἀπὸ τῶν ἰχλασῶσῶς,
Κρινὸν οἱ καμπάγια δειμάδα, μαζῶν τῶ παπάδες
Καὶ ἄλλων ἑσθὲ τῶ ἕραν, &c.

Occurrit apud Graecum Interpretem Concilij Late-
ranensis an. 1215. cap. 58.

Καμπάγια, *Tintinnabulum*, *platanus*.
Καμπάγια οἶον, *Campagna*, *Campamaro*, *Portio*.
ὅπου ἑσθὰ κιδῶν, ut est apud Zvgomalan. Afram-
pŷchus in Cælo Pythagotico MS. pag. 106. δειμά
ἐστὶ ἰδὸν καὶ μακρὸν καὶ ὕψηλόν τὸ ὀμοιον πύργῶ, σῶλον
καμπαναρίον, μῆναρα καὶ δειμάρον ὕψηλῶ. Anonymus de
Locis Sanctis : ἔχον καὶ καμπαναρίον ἀρῶσῶλον κικολο-
βῶνον μὲ τῶ ἕραν γασί. Malaxus in Hist. Patr. pag. 168.
ὅπου ἔστω ἀπάνω ἐς τὸ καμπαναρίον. Idem in Chron. MS.
P. 453. καὶ ἀπὸ τῶ πύργῶ τῶ ἐκκλησιῶν, καὶ ἀπὸ τῶ καμ-
παναρία ἰχλασῶσαν πόλιν.

ΚΑΜΠΑΝΟΣ, *Καμπανόν*, *Campana*, *Stateta*.
Glossæ Græco-Lat. *Καμπανός*, *Stateta*, *Julianus Imp.*
in Epist. ad S. Basilium : τὸ ἐστὶ ἑσθὲμα ἐστὶ ἕσαν ἐξ ἑσθὲ
μὲ καμπανῶν τρωάσιος ἑσθῶν ἐστὶ οἰκασί σῶ πῆσιθ,
δρακιδίον πῶ σῶ ἰπποδρωτῶ ἀμῶθ, &c. Leontius Epi-
scopus Cyprī in Vita MS. S. Joannis Eleemonis : ὅς
ἔσων μῆσον ἑσθὲ δειμάδα, ἔτσι ἐσθῶν ἢ μακρὸν ἔτσι μῆσον ἐν
ἄπῃ τῶ πῶδῶ, ἀλλὰ πῶδῶ ἐστὶ καμπανῶν καὶ ζῶμα καὶ μῶδῶ,
καὶ ἑσθῶ πῶδῶ καὶ ἀρῶσῶν δειμαρῶσῶν, γράφας ὀυ-
πῆρατον σφῶδῶμα καὶ πῶσαν γῶσιον. Achmes Onito-
crit. c. 1. γ. ἰὰν τις ἰδῇ κατ' ὄμαρ ζῶν ἢ τὸ λῆξιθ μῶν κατ'

παρῶ, ἐστὶ τῶσιν τῶ σφῶδῶ ἑσθῶν ταῦτα, ἐστὶ σφῶδῶσῶν ἑσθῶ-
των κριθ. Myreplus sect. 8. c. 116. de Rheubarbaro : ἔδον
καμπανῶν τρωάσιος ἀ. Proverbia Græcobar. MSS. κῆσιθ
κῆσιθ τῶ σφῶδῶσῶν μῆναρα πῶδῶ καμπανῶ καὶ ἑσθὰ ἑσθῶς
Καμπανῶσῶν, *Librare*, *Ponderare*. Corona pretio-
sa : καὶ καμπανῶν, *Ponderare*, *Σταδμῶσῶν*. Palladius
in Hist. Lausiaca, in Dorotheo : βυλιθῶς τὸ σφῶσῶν
ὄσθῶν μῆσον τῶ ἕσαν ἀμῶσῶσῶν ἐκαμπανῶσῶν. S. Joannes
Damascenus Orat. in Calabrum p. 691. πῶς δειμά-
μῶσῶν τῶ ὄσῶν, πῶς καμπανῶσῶν τὸ ἔσῶν, πῶς ἀρῶσῶσῶν τῶ
ἔσῶν καὶ τὸ μῆσον. Nicetas in Alexio lib. 3. n. 7. ὅς
πῶ ἕσαν τῶ Πρωῆσφῶρατῶ ἐστὶ πῶσῶσῶν μῆσον τῶ
ζῶμα καὶ ἑσθῶς, ἐστὶ τῶ σφῶτῶρα τὸ πῶσῶν ῥῆμασῶν, καὶ τῶ
πῶσῶν ἀρῶσῶν, &c. Ubi Codex Barberog. καμπαν-
ῶσῶν. Myreplus sect. 34. cap. 21. ex Cod. MS. ἐστὶ ἑσθῶ
λε ἐστὶ τῶ τῶσῶν ζῶμα σῶσῶν ὄσῶν καμπανῶσῶν ὁ ζῶμα.
Hiftoria MS. Belifarij :

Ναζῶ ἕσαν καμπανῶσῶν, καὶ ὄσῶν μῶ τῶ μῆσον.

Uide in Ζυγάρα.
Καμπανῶσῶν, *Ponderatio*. Joannes Jejunator Orat.
de Confess. & Pœnit. ἀπὸ μῶδῶν μῶδῶσῶν, ἀπὸ καμπαν-
ῶσῶν, ἀπὸ τῶ λῆξιθ τῶ βυλιθῶν.

Καμπανῶσῶν, eadem fortè notione, quomodo ap-
pellatus nescio quis apud Scylitzem pag. 753.

Παρακαμπανῶσῶν, *Qui falsa mensura vendit*. In No-
mocompro Cotelierano num. 547.

Παρακαμπανῶσῶν, *Injustia*, *haud recta ponderatio*.
Nicetas in Andronico lib. 2. n. 3. ἔσῶσῶν τῶ σφῶσῶν
τῶ σφῶσῶν, καὶ τῶ ἀμάσιος, καὶ τῶ παρακαμπανῶσῶν.

Καμπανῶσῶν, *Tributus pro ponderationis*. Diplo-
ma Andronici Junioris pro Monembafiotis apud
Phranzem lib. 3. cap. 24. ἢ καθῶσῶσῶν ἐς ἀπάσῶσῶν
καμπανῶσῶν, μῆσιθ, μῆσιθ, &c.

ΚΑΜΠΕΣ, *Locusta*, *Veruca*, in Corona pretiosa.
Portius, *Kampas*, *Ergusa*, *Cenipeda*, *Campre*, *Kampas*.
Καμπῶσῶν apud Agarium in Geoponico cap. 100.

ΚΑΜΠΙΔΟΥ ΚΤΩΡ, *Campidulor*. S. Joan-
Chrysofomus in Epist. de exilio suo apud Palladium
pag. 19. καὶ ταῦτα ἰστορῶσῶν τῶ γῶμασῶν τῶ ἑσθῶσῶν
βασιλῶν, ἑσθῶσῶν αὐτῶ κατὰ ἑσθῶσῶν ἐσθῶν, οἳ ἑσθῶσῶν
τῶ Καμπῶσῶν ἀπὸ τῶ δειμάσῶν ἑσθῶν. Leo in Tactic. c.
7. §. 54. ἑσθῶσῶν τῶ μῆσον περῶσῶσῶν, ὁ Μαρῶσῶ
ταρ, καὶ ὁ Καμπῶσῶν ἑσθῶν, ἢ ἑσθῶ. Et §. 55. καὶ ἢ μῶδῶ
ταρῶ ἐστὶ τὸ ζῶμασῶσῶν, τῶ ταρῶσῶν ἀρῶσῶν ἑσθῶ
περῶσῶν μῆσον ἀρῶσῶν ἐστὶ καμπῶσῶν ἑσθῶ.
Denique cap. 14. §. 67. ὁ καμπῶσῶν ἑσθῶν, ἢ τῶ τῶ
πῶσῶν ἑσθῶν, καὶ ὁ μαυράταρ, ὁ μῶδῶ τῶ τῶσῶν ἑσθῶ
σῶν, ὁ ὅς τῶ μαυράταρ γῶμασῶν ἀρῶσῶν δειμάδῶ. Eadem
verba habet Mauricius lib. 1. c. cap. 11. Idem c. 8. ἐστὶ
σφῶσῶν ἑσθῶν καὶ ἑσθῶσῶν, καὶ ἑσθῶ μαζῶσῶν δειμάσῶν,
ὅσῶ δὲ βυλιθῶν καὶ καμπῶσῶν ἑσθῶν. Vide Gloss. med. Lat.

ΚΑΜΠΙΟ, *Fœnus*, *Ujura*, *dânacum*, τῶσῶν, ex Lat.
Cambium, de qua voce consule Gloss. med. Lat.

ΚΑΜΠΙΟΥ ΖΑ, *Tuffilago*, Myreplus sect. de
Antidot. cap. 505.

ΚΑΜΠΙΤΗΣ, *Campio*, *Μονομάχος*. Afflic-
MSS. Regni Hierofolymitani cap. 138. ἰὰν ἐστὶ ἀ-
σφῶσῶν ἑσθῶν τῶ ἑσθῶν, καὶ ἰν ἀσφῶσῶν, ὅσῶ ἑσθῶ
λαβῶσῶν, τὸ δεικὸν ὄριζῶ τὸ ἀνιμῶσῶν ἢ ἀλλῶσῶν μῶ
ἄλλῶ ἀσφῶσῶν γῶν ὅσῶ ἢ πῶσῶν ἑσθῶ ἑσθῶ, καὶ ἑσθῶ
ὁ καμπῶσῶν τῶ νηλῶ, ἐστὶ ὅσῶ ἑσθῶ ἢ ἑσθῶ τῶ καμπῶσῶν,
ἐστὶ ἑσθῶ ἢ ἢ σφῶσῶν, &c. Ita etiam cap. 257. Vide
Gloss. med. Lat. in *Campitor*.

Καμπῶ, *Campis*, *Planities*, *Pedion*. Lexicon Gr.
MS. Reg. Cod. 2062. & Suidas : ἀναπῶσῶν ῥῆμα
pag. 50. οἱ Καμπῶσῶν, ὅν τῶ πῶδῶν λῆξιθ ἑσθῶ πῶ
καμπῶσῶν ἑσθῶ, ἀπὸ τῶ ἑσθῶσῶν ἑσθῶ καμπῶσῶν
αὐτομάσῶσῶν, &c. Vide Auctor. Etymolog. in Καμπῶ-
σῶ. Chrysofomus Orat. de Circo : ὅς ἑσθῶ καὶ
Nn 2 καμπῶσῶν

κάμπου κύκλος ἤρχον, &c. Acta S. Patonis An-
cyrani: τὸ ἦ τιμὸν ἐς ἄγον λάθων ἤ μακαρίον πλά-
των λαβόντες οἱ Χριστιανοί, καθύπευθον ἐν τῷ αὐτῷ τό-
πῳ, καὶ ἐπιλοβήσαν κάμπου. *Quintianus Episcop. At-
tullianarum in Epist. ad Petrum Arcullianarum, ubi
de Proclo Patr. Constantinopol. πῦς ἐν τῷ κάμπῳ
καταδραμών σὺν πατρί τῷ λαῷ, κυμαλίζεσθαι ἢ αὐτῷ
πόλει, &c. Theophanes an. 17. Heraclij: ἐν τῷ
ἑμβόλις ὡς ἔστιν, ὅτι ἐν κάμπῳ ἠπλῆκιστον. Vide eun-
dem pag. 314. 351. Auctor incertus post eundem
Theophanem pag. 429. ἀποδύσει ἐν τύποις δυσβάτοις
ἐκπορεύσασ ἡμάς, ἔξωθεν ἢ ἐπὶ κάμπῳ νικῶσαι αὐτὸς ἔχο-
μεν. Constantinus de Adm. Imp. cap. 29. φρεσίνων
σφραδίστων τὸς Ῥωμαίους τὸς ἐὶς τὸ κάμπου, ἐν ἐξ τὰ
ὑψηλότερα μέρη καθύπευθον ἠφάνισεν. Alexander Mo-
nachus de Invent. S. Crucis pag. 1121. ὄψθη αὐτῷ ἐν
κάμπῳ δούλοισι, &c. Threnus de capta Constanti-
nopoly, MS.*

Ὀλῶ ὁ κάμπῳ ἔγρημα ἄρματι καὶ δεξάρι.
Vide Mauricium lib. 7. Strateg. cap. 1. Leonem in
Tact. c. 7. §. 30. cap. 12. §. 108. Zachariam Pap. lib. 3.
Dialog. c. 6. Euchologium Goari p. 812. Pachymetum
lib. 10. cap. 18. Ducam Hist. pag. 44. 114. 127. &
Scriptores alios Byzantinos, ubi de campo Hebdomi,
quorum locos congregimus in Constantinopoli
Christiana lib. 2. sect. 6. num. 3. & in Gloss. med. Lat.
ubi fuscè egimus de Campis ad Urbem majores sitis,
in quibus fiebant exercitationes militares, quæ
πῦς τὰ ἤ πολέμου διαγέγραμμεν μελέτας dicuntur Libanio
in Presbetrico ad Julianum Imp.

Κάμπῳ, *Castra*, quomodo Galli *Campum* usur-
pant. Colloquium Joviani Imp. cum Arrianis to. 2.
operum S. Athanasij pag. 127. ἠπερχομένων ἤ βασιλέως
εἰς κάμπου ἐν τῇ Ῥωμαίῳσιν πόλει. Ibidem: ἀνάσας ὁ
Βασιλεὺς ἐπὶ ἡμεῖς ἢ ἔσπον, καὶ ἀπύλην εἰς ἢ κάμπου.
Acropolis in Chron. cap. 87. πῦρ ἢ οἰκίας ἤ λατίνων
ἐξήλατο ἀπὸ τῆ αἰγίανον κερύβαν, καὶ ἐπέφρασε ταύτας,
καὶ βάλτα Βενήλικον, εἴτα ἢ ἄλλων ἄλλων, ἢ κάμπους ὀνό-
μαζον.

Κάμπῳ, *Rei cunctivis superfluitas*, quomodo *Champt*
dicimus. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 10. τὸ
ἦ τῆ σίας ἵππουσκήπιον, λαδικὸς κάμπῳ, πῦς πῦδῶν, καὶ
αὐτῷ κενήσων μικρίων.

Ἰσόκαμπῳ, *Planus*, *Æqualis*. Glossæ Græco-
barb. ἰσάλλον, ἰσάπειον, ἐπίπειον, ἴσον, ἰσόκαμπου.

Καμπόσις, *Paniculus*, *Pavulus*, *Aliguanulus*,
ἐλίγῳ, μικρός. Passim occurrit.

Καμπόσις, *Campositas*, *Paulifer*, *Aliguanulus*,
ἐλίγῳ, μικρός. Anonymus de Nuptiis Thefici
lib. 2.

καὶ πῦ πολλὰ τ' ἀλαξονία ἐγλάσει καμπόσι.
Glycas de Vanitate vite.

Ὅσῳ καμπόσι φαίνον, καὶ ἀπ' ἐκεί συστράζει.
ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ, *Civitus*, *Κάμπουσις*.
Στραβὸς κάμπουσις, *Qui est Strabo, vel distoritur, ἐν
civitate est*. Rhuzanus in Paraphr. Vaticanior. Con-
stantinopol.

Ἡθεὶ ἦ καὶ ἡ μάμα τυ ἢ σρωμβοκαμπόσι πάλι.

ΚΑΜΠΤΟΣ, Etymologicum: βαλβίς, ἢ ἀφίπ-
μα καὶ ἰκαμπός, ἦν ἢ ἀφίπῳ νύσσα ὁ καμπός. Est
autem βαλβίς, locus in amphitheatris unde emittuntur
Equi ad cursum. Cedrenus in Romulo pag. 147.
scribit ἢ ἐπὶ τὰς θύρας καμπόν πῦ ἀνατολῶν, καὶ ἢ
ἐπὶ τῇ σφουδρῇ ἢ δύνει denotare. Est igitur καμπός
pars illa amphitheatri quæ in femicirculum flecti-
tur. Scholiastes Æschyli in Pers. τινὸς ἦ ἔτω φασὶ
ἠθίσις ἔστι καὶ ἢ καρὸν ἢ νυκτὸς ἐν τῷ καμπῷ φορὰ
σπασα δὴ τῷ ἴππῳ. Occurrit præterea in Chroni-
co Alexandrino.

ΚΑΜΥΛΑ. Stephanus Sachleces in verbis. Po-
litic. MSS.

Καμύλας, λίγῳ, πίτσει, καὶ γύριε σὰ ὑψί,
καὶ τὸ σφιδάριον ἢ ἠράσῳ χαμὶ σῶν γῶν να καμύλα.

Vide supra Καμύλα.
ΚΑΜΥΛΑΤΥΚΑΔΕΞ, ἢ καμύλα ἢ καμύλα, in
Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΚΑΜΥΔΑ, *Carpa*, Hefychius: Καμύδα, θήκη, γλω-
σσοκομος.

Καμύλας, eadem notione. Eustathius in Vita
S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 61. ἐξ ἐπὶ
ἐξάρμῳ χαμὶ ταύτη ἀντίδωκεν, τὸ μὴ ἐκλίπειν ἐκ τῆ
ὑδρίας τὸ ἀδύρον, καὶ ἐκ τῆ καμύλας τὸ ἔλαρον. Mira-
cula S. Georgij Mart. num. 29. ἢ ἢ ἄλλῳ δὲ δαξ, καὶ
ὁ καμύλας ἢ ἔλαρι να ἠλαστονῆσι. Epiphanius Hæret.
30. contra Ebionitas: ἰδὲν κελύρας ἐνεχθῆσαι ἐν ἀγ-
γῆ, ἐν καμύλας σφῆ. Occurrit præterea in Menæis
23. Januarij in S. Mayfima.

Καμύλας, *Carparius*, seu qui in Balneis per-
cede vestimenta fervanda suscipit, ut est apud Pau-
lum JC. in l. 3. §. ult. D. de Offic. Præf. vigil. Schol-
iast. Basilic. ad lib. 13. pag. 109. ἐπὶ ἔξωθεν ἀπὸ τῆ
ἐν τῷ λυσιθῆ καμύλας. Et ad lib. 21. pag. 610. ἐπὶ
βαλνείῳ ἢ, ἐπὶ καμύλας, ὡς ἐν τῷ ἔξω ἢ ἠπερχομένων,
σφῆ τὸ φυλάττειν πῦ ἰδύτα ἢ λυσιθῆ, &c. Epi-
phanius lib. 2. Panarj, Hæretic. 52. ubi de Adami-
anis Hæreticis: σφῆ τῶν γῆ φασὶ τὸς τεινῆς, ἐν αὐτῷ
ἐκκελεύει, ἢ τῶν φωνῶν ἐς σφῆ τῶν ἐκκελεύεισιν ἐκ-
δομαζῶν, ἐν ἢ τῷ εἰνάσι, ἢ ματοπολικῆσι εἰσι τινε
ἢ θύρας, δὲ κελύ καμύλας, ὑπὸ αὐτῷ ἐπιθῆσθαι.

Καμύλας, vox eisdem originis. Mauricium lib.
9. Strateg. cap. 4. Extr. διωκτῶν ἢ ἔστι σκιάς προσα-
ρασκένσας παχύτερας, ἢ ἐν καθυρμῆσι συμπτῆσαι αὐτὰς
ὡς ἐπὶ σαρπί, καὶ ἔξω τῶν σφῆ σφῆσι, ἢ καμύ-
λας κατὰσφιδάριον τὰς ζυῦσι. Eadem habentur
apud Leonem in Tact. cap. 15. §. 77. præterquam
quod ἢ καμύλας abest: quam vocem *Glysmum*
Meurfus: Schefferus verò *Circulus ligneus* in-
terpretatur. Alij idem notare quod *καρβία*, seu *Clavus*,
volunt.

Κάμπουσα, Κάμπουσα, *Arca*, *Carpa*. Lexicon MS.
Colbertum: Καρβόσις, κάμπουσα, ἢ τὰ ἀδύρα
μαλάσκων. Glossæ Græco-Lat. καμύλας, *Carpa*.
Κομπόσις, *Carparius*. Occurrit etiam in Glossis
Latin. Gr. & apud Hefychium, ut observatum in
Gloss. med. Lat. in *Carpa*. Vita S. Eudocis Mart.
num. 24. καὶ ἐν ἢ σφῆσι τῆ ἐνεχθῆσαι αὐτῷ χρομάτων,
χροσίον λίτραν ἰδύλιαν δυνεμῆσαι, — κεσμίων ἔξωθεν καὶ
διαφόρων ὀλεῖ ἀναριθμήσι, — ἰδύσι τῆ σφῆσι κάμπουσα
ἐλ. ἰδύσι τῆ ληθῆ ἐστὶμυ κάμπουσα ὑδ. ἰδύσι τῆ χρυσοκί-
βου κάμπουσα ῤε. ἑτέρας ἰδύσι τῆ ἰσὸν λίθων κρο-
κομίης κάμπουσα μύλας ῤε, &c. Apophthegmata
Patrum in Pemeone num. 20. κάμπουσα μύσι ἰσάλλον.

Κάμπουσις, eadem notione, ibidem num. 44. Glof-
sæ S. Benedicti: *Carpa*, Κάμπουσα, & in cap. de Lan-
cis: *Carpa*, Κάμπουσα. *Carparium*, Κάμπουσα
σφῆ.

ΚΑΜΨΑΝΕΜΑ, *Rofmarinus*, apud Apul.
cap. 79.

ΚΑΜΩΝΝΕΙΝ, *Labourare*, *Conficere*. Κάμνω.
Glossæ Græco-Barb. ἐκάνον ὄσων ἀρετῆς, ἢ καμῶννη.
Corona pretiosa: να κάμω, *Operari*, ποιῶν. Vide
Auctor. Etymologicum. Hermodorus Rhegius in Ada-
rgis MSS. πρὶν να ἰδύσι ἢ διαβολῶν, κάμωσις ἢ σφῆσι
να. Rurfum: καμῶν ἢ διαβολῶν, καμῶν ἢ σφῆσι
να κάμωσι. Ibid. ἰδύσι να κάμω ἢ σφῆσι τῶν, ἐν ἔγνασι τὸ
μάτι τυ.

Κάμωσις, *Καμῶσις*, *Geffa*, *Faifa*, *Res*, σφῆσι,
σφῆσι, τὰ πνοαράμωσι, πρῆμα. Glossæ Græco-Barb.
καμῶσις

καλά ἴρρα, καλὰ καμώματα. Anonymus de Nuptiis Theclii lib. 2.

Ἰδὲ θήλει, ἀθήλει μας, μετὰ κακώματα μας. Stephanus Sachleces MS.

Καὶ πάλιν δοτε καμώμα το καμῶν εἰς τὸ πλυσίον. Fabulae Ἐφορι Græcobarb. pag. 24. οἱ εἰς θρωτοῖς ἐπι λέγων πλὴ ἀλίσθων ἔκων τὸ καμώματα. Hermodorus Rhegius in Adagij MSS. τὸ νύκτας τὰ καμώματα τὰ βλεπί μίρα καὶ γυρῶ.

Καμωτικόν, Μανιφάλιον σφης. Καμώνομα, Conficilio, Πλάσμα.

Λθοκαμωρῶς, Lapillis elaboratus, distillatus. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Οὐ φράξῃ εἰς τὸ κύτερον ὁ λθοκαμωρῶς.

Ψιλοκαμωρῶς, Tenneiter elaboratus, Tenneiter. Glossæ Græcobarb. λεπιουφι ὀδύματῶ, ἱμάτια λεπτοσκόνασμαίνα, ἴρρα ψιλοκαμωρῶ.

Ακαμῶνις, Infeculus, Infascatus, ἄκτωτῶ, ἀνίρωτῶ, apud Agarium in Geopon. cap. 115.

Καλακαμῶς, Bene elaboratus, conficulus. Eadem Glossæ: Μάστιγμα παχυῶ καὶ καλοκαμῶν.

Καμῶν, Officina fabri ferrarii, Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracophorij cap. 11. πικροπύλας τὸ ἱερακα ὀνεικόν, ἄπασα εἰς καμῶν, καὶ κρημάτας αὐτῶ ἐκόν δὸπ τὸ ἴψων ἡμυθλιώ.

ΚΑΜΩΠΙΣΤΡΙΑ, Sarcinatrix, ἄκιστρα, in Glossis Gr. Lat.

ΚΑΝΑΛΝΖΗΡ, ὁ ἰδύοματῶ, in Glossis Jaticris MSS. ex Cod. Reg. 190. Mentha.

Καναβάτζο, Lincentum, Τέλα, ὀβόν, λῆσιον, σάβανον Cannabina tela.

ΚΑΝΑΒΗΝΑΪΑ. Nicolaus Myrepsus sect. 1. cap. 298. Cod. MS. βῆλονικα, καταβηλαια, ἑλεσιφρακον, &c. Ubi Codex Fuchsij cap. 304. παραβηρικα πρετῦλιτ.

ΚΑΝΑΒΟΣΙΣΑΜΑΤΟΣ. Ptochoprodromus de sua paupertate, ex Cod. Reg. MS.

Καὶ φράξῃ καὶ τὸ κτηνῶν καὶ μοιχθῶν ὁ κπῶ, Πασλοπῶνικα καεὶ ἀς, καταβησιματῶ.

ΚΑΝΑΚΑΡΑ. Historia Apollonii Tyrij: Ο ἴρρα εἰς κανακαρά τὰ μὲν κακοκαρβῆσι. Vide Ἄνακαρα.

ΚΑΝΑΚΗ, & Κανάκια, Κανάκιμα, Blandiia, Illecebna, Adulatio, Σωπεία, κολακεία. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Να πορπατῶν ναχαίρῶν με δῖομα καὶ κανάκιν. Κανακίον, Blandiri, Mulcere, αἰκαλλῶν, σαίνεν, μελίσσον.

Κανάκις, Blandis, Idem Georgillas: Καὶ σπῶθ ὡσπερ μέρμαρα λῆκα, βηζία κανάκικα.

ΚΑΝΑΛΗΣ, Κανάλῶ, Avenis, Canalis, Τυβῆς, Glossæ Græco-Lat. Κανάλῶ, Canalis, Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. & Glossæ Basilic. Κανάλῶ, ἀγωγὸς ὑδάτῶς ἢ λυγῶ, ἢ λυγῶς ἑνωμαῖκῶ. Alibi: ὑπόνοματῶ, ἀρωγῶς, ἑλκῶς, δῖωρῶ, κανάλῶ. Zonaras ad Can. 21. Concilij Sardic. Κανάλῶς ἀρωγὸς λυγῶ, ἢ ἢ λυγῶς ἑνωμαῖκῶ. Cedrenus pag. 283. ὁ μὲν τοῖς Ἑσπαῖας τὸς κανάλῶς, ὑπόνομας κατὰσκοπῶν, καὶ πάσας πηγὰς ὑδάτων ἀνασφῶμας, τὸ ταχῶν ἤρξατο. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 22. ex Cod. Vaticano: καὶ ἐπὶ πάλαι ἄλλοις τόποις τὸ πῶλον ἔκτισε κανάλῶς ὀδοματῶ. Ubi edit. γάβης ἑκκαρῶν. Occurrit præterea in Basilicis lib. 16. pag. 256. lib. 19. pag. 391. lib. 58. tit. 22.

Κανάλιον, Via publica, in Concilio Sardinensi Can. 21. & apud S. Athanasium. Vide annotata in Gloss. med. Lat. in Canalis, quibus addo scribere Porphyrogenitum in lib. de Adm. Imp. cap. 34. Regionem in Dalmatia Κανάλιον appellatam, sic di-

ctam Sclavorum lingua à voce quæ ἀμαζῶν, seu Viam publicam sonat, quia, inquit, εἶς τὸ ἐπὶ τὸ τύπον ἰπικῶν, πάσας αὐτῶ τὰς δολῶς εἶς ἀμαζῶν ἐκῶν ὄντων. Sed vim vocis Latinæ non percipit eruditus Princeps.

Κασαλίτῶ, Cloax, in Glossis Græco Lat. ΚΑΝΑΡΙΑ, ἢ τριβῶλῶ, in Glossis Jaticris MSS. ex Cod. Reg. 190. Canaria, in herba de qua vide Ruellium lib. 2. de Natura Stirp. cap. 130. lib. 3. cap. 84.

ΚΑΝΑΤΑ, Cidus, Κάδῶ, Cannata, Cannæ. Corona pretiosa: κανάτα, Ἄμφορα, γάρυμα. Κανάτι, apud Crullium in Turcogr. pag. 255. Myrepsus sect. 1. cap. 494. ex Cod. MS. & 500. ex Editio: δὸπ τὰ σῖ, κανάτια τὸ ὄν, &c. Occurrit ibi pluries. Agapius in Geoponico, cap. 230. βάλει δέκα καβῶρες πάλαιμας, ἢ τὸ σαλάσας, εἰς ἀλγῶν, καὶ σκίπασσι τὸ καλὰ, κατ ἑσπῶν ἴψ, κἂν κανάτι, &c. Vide Gloss. med. Lat. in Cannæ.

ΚΑΝΑΤΑ, καὶ ἄντινα τὸ παραβῆς, Carthesium, Καρχῆσιον, Portio.

ΚΑΝΑΤΙΒΑΡΑΗΣ. Dignitatis nomen apud Constantinopolitanos. Scholiastes Basilic. ad lib. 60. pag. 695. ἐπὶ τὸ ἡμέρον τὸ βασιλέως κυρὸ λῆξις τὸ Κομηνέω, βασιλέως συλληθῆ τὸ ἑτερον βαρβαρον συλληθῆν φωνεῖσιν, Κανατιβάρης καὶ Πραλοκῆρῆτος τὸ δημασίον πλὴ τὸ φωνεῖσιν ὅτιαν προσκῆρῆσι.

ΚΑΝΔΕΚΑΝΙΚΗ. Theophylactus Hieromon. Serm. 4. pag. 41. καὶ κανδέκτικη εἰς τὸ σπῶν να κρατῶν, ἢ σακῶν, καὶ τὸ ἰωαηλῆλιω παρῆρῆλιον. Sed vox distinguenda καὶ δικατικῆ. Vide in hac voce.

ΚΑΝΔΕΧΡΟΝΟΣ, Theophylactus Hieromon. Serm. 1. pag. 4 καὶ ἐπὶ ἴπον τὰ σακῶς ἐκῶνα κανδέκχονα, καὶ σκίπασσα, καὶ φέρμα τὸ ἄρξισπον.

ΚΑΝΔΗΛΑ, Candela, Lucerna olearia. Sophronius Patr. Hierofol. in Vita SS. Cyri & Joannis: καὶ μικρὸν τὸ κανδήλας ἰταῖς τὸ ἀνα σπῶ τὸ τὸ σωτῆρῶς ἀπόστομῶς, λαβὼν εἰς λακῶν, &c. Vita S. Eupraxiæ Virg. num. 7. ἰνὰ ἡ μὲ σὺ λυπητῶ, ἔλασον ἄρῶν εἰς τὰς κανδήλας, καὶ Σωμαμάματα, παρασῶν εἰς τὸ εὐκῆρῶ. Acta S. Eliæ Junioris pag. 194. οἱ μὲν κανδήλας παμῶν ἔλασον βῆσιον ὑπερ κεφαλῆς αὐτῶ λαμῶσσαν. Cyrillus in Vita S. Euthymij: καὶ καὶ ἰσπῆσαν λαμβάνεσθα ἀγῆσσιμα δὸπ τὸ τὸ ἄρῶν ὄνικ, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἀβῆσιον κανδήλας, &c. Chronicon Alexandrinum an. 16. Domitiani: ὄντικε ἰπικῶν καὶ ἑσπερ χλαμῶδα πορφυρῶν κρημαδῶν εἰς μίαν ἀλυσιν τὸ ὄνικ εἰς τὸ ἑρῶ κανδήλῶ. Et an. 1. Juliani: τὸ ἡ κρημῶν ἰσοβῆσις κρημαδῶν εἰς σχῆμασι κανδήλας ὀπίσσαν.

Nicolaus Patriarcha in Epit. Canon. οἱ μοναχοὶ εἶς τὸ σχῆμα εἰς τὸ Συνασῆσιον εἰσῆσιον ὑπάβῆσις γῆσεν κηρὸ καὶ κανδήλας. Nicephorus Patr. Ibid. εἶς τὰς μοναχῶσας εἰσῆσιον εἰς τὸ ἄρῶν Συνασῆσιον, καὶ ἄπῆσεν κηρὸν καὶ κανδήλας. Ubi observandum Cereum à candela distingui, ut alibi passim. Pentecostarion: ὁ κανδέκτικῆς ἐπὶ τὰ κηρία πάλα εἰς κανδήλας. Occurrit eadem verba alibi non semel. Typicum S. Sabæ cap. 19. ad 16. Januarij: εἶς ἡ καὶ ἄρῶν ἔλασον τὰς ἀδελφῶς ἐκ τὸ κανδήλας τὸ ἄρῶν. Ita Anthologium 6. Decemb. in fine. Ἐπῶσῶ καὶ κανδήλα, in Synodo Hierofol. an. 1672. pag. 334. Κανδήλα ὕαλιον, apud Codinum in Orig. Constantinopol. num. 41. Utuntur passim Scriptores, Epiphanius contra Meletianos femel ac iterum, Theosteridius in S. Niceta num. 45. Anonymus in Miraculis S. Georgij num. 55. Symeon Logotheta in Theophilo n. 20. Joannes Mofchus in Limonaria cap. 105. Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. cap. 5. 7. lib. 3. cap. 24. 29. 30. Scholiastes Basilic. lib. 48. tit. 3. Eucholog. pag. 418. 560. 699. Eustathius ad Odysf. 4. Anonymus de Lo-

cis Hierofol. num. 1. 4. 6. 7. Malaxus in Hist. Patr. pag. 181. 133. 184. &c. Vide Gloss. med. Lat. in V. *Candela*.

Κανδήλα ἢ *ὑχλάδιον*, Lampas coram Christi imagine appensa & ardens, in qua, in majoribus Ecclesiis, oleum infumis unguendis affervari solet. Eucharologium in Officio S. Olei, ex Cod. Barberino: *πλωμένη ἢ κανδήλα*, ἢ *γαμίζε* ἔλαμον *κανδήλα* *μυράλη* *χωρῆσα* *λίπασα* *ἐπίδα*, &c. Eucholog. Edit. pag. 413. ἴστων ὅτι ἐν τῇ *μυράλη* ἔκκλησια ἀντὶ *ὑδός* εἶναι αἰς τὴν *κανδήλα* ἢ *ὑχλάδιον* *βαλλουσιν*. Vide Symeonem Thesalonicensem. apud Goarum paginā 436. & supra in Ἐλαίον.

Κανδήλα ἀκοιμητοῦ, in Vita MS. S. Theodori Siceotæ, *Lychnis in Ecclesiis diu ἔσ' ποιεῖν ardentis*. Typicum M. S. Monasterij ἢ *Κεχαρισμένους* cap. 66. *κανδήλα* ἀκοιμητοῦ *νυκταρμεναὶ διακρίσεως*, ἐν *μυρῷ* τῷ *μουκι* μία ἔμπροσθεν ἢ *Κεχαρισμένους* Θεοῦ, μία ἐν τῷ *τέταρτῳ*, μία ἐν τῷ *ἄκτῳ*. Vide *ἀκοιμητοῦ*.

Κανδήλα. Anonymus de Locis Hierof. num. 7. ἔχει καὶ *πρόσκεινον* ὅπου *λειουργῶν* ἔρχεται *κανδήλα* δ'. *Κανδήλα* αἰθρῶν, *Candelabrum*, in Basilicis. lib. 15. tit. 3. §. 6. *Κανδήλα* αἰθρῶν, in lib. 44. tit. 13. §. 3. nam & *fœminio* genere efferebant. Glossæ Gr. Lat. Λαμπράς, *Candelabra*, Fax.

Κανδήλα τῆς, *Qui candelas accendit in Ecclesia Accensor*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Manethon Apotelesmaticus MS. *κανδήλα* τῆς, λαμπράριος, &c. Damascenus Studita Hom. 18. καὶ τὸ *παρὰ* ἰουδαῖοις ὁ *Κανδήλα* τῆς καὶ ὑπερὶ τὰ ἀνάψιν τὰ *κανδήλα* ἢ ἔκκλησιας, &c. Aristanus ad Can. 51. Epist. S. Basilij ad Amphilochoium: ὅτι καὶ ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι, αἰς Θεοῦ, *κανδήλα* τῆς, καὶ οἰ πῶ φιλακλίῳ ἡμπερὶ τῶν ἀγίων ἢ ἀγίων ἢ ἑσπερῶν. Pentecostarium: ἀναπαύσεως ἢ ἑβδῆς ἢ καὶ μόνῃ ὁ *Κανδήλα* τῆς, ἀπὸ τὰ κέρια παρὰ καὶ τὰς *κανδήλας*. Alibi: ὁ ἢ *Κανδήλα* τῆς σημαίνει τὸ *μύρα* ἢ τὸ *σιδῆρον*. Illius etiam lib. fuisse muneris docet Triduum Fer. 2. Hc. b. d. 1. Jejunior. ἀπὸ ἢ ὄραν γ'. κέρια τὸ *σιδῆρον* ὁ *Κανδήλα* τῆς καὶ *συναζόμεθα* ἐν τῇ ἔκκλησια. Rursum: ὁ ἢ *Κανδήλα* τῆς, βαλὼν πῶ *συνάθῃ* μεταίνων τῷ *προσώπῳ* τῷ, ἀπὸ τῆς καὶ κέρια τὸ *σημαίνει*. Mox. ἀπὸ ἢ ὄραν ἰστανὴν κέρια ὁ *Κανδήλα* τῆς τῷ ὄ. καὶ *συναζόμεθα* ἐν τῇ ἔκκλησια. In Officio Vespertino Sabbati Sancti: ἀπὸ τῆς ὁ *Κανδήλα* τῆς πάσας τὰς *κανδήλας*, καὶ ἔξερχόμενον κέρια τὸ *σημαίνει*. Typicum cap. 1. ἀπὸ τῆς ὁ *Κανδήλα* τῆς, — καὶ *καλλιῶν* σημαίνει τὸ *μικρὸν*. cap. 2. de eodem: ἀπὸ τῆς καὶ κέρια τὰς *βαρέας* *σχολεῖας*, *καλλιῶν* καὶ ἢ *ἡμῶν*. μὲν ἢ τὸ *πρόσωπον* τῶν, ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τὰς *κανδήλας*. Ita paffim in hoc libro & in Euchologio pag. 545. 560. Vide Allatum de Recentiorum Græcorum Templis pag. 101.

Κανδήλα αἰθρῶν, idem qui *Κανδήλα* τῆς, vel qui *Ceterorum & lampadum* in Ecclesia curam habet. Theodoros Studita in Catech. 2. lib. 1. ἀπὸ ἢ *μάρτυρας* ἢ *Κανδήλα* τῆς, *Κανδήλα* τῆς, καὶ *Νεβόλου*.

Κανδήλα αἰθρῶν, *Candelabrum*. Lib. 49. Eclog. Basilic. τὰν ἢ εἰς τὴν ἀρχαίον ἀνέλεγε, καὶ ἀρχαῖα *κανδήλα* τῆς ἀρχαῖον περιεχέει

Κανδήλα αἰθρῶν, eodem significato in ead. Ecloga: *κεῖνι ὑδρῶν*, *χερσὶν ἔξασα*, *κανδήλα* αἰθρῶν, *λύχνιοι*, *τρήλαι*. Rursum: ὅτι αἱ ἀρχαῖα *κανδήλα* αἰθρῶν, ἢ *λύχνια*, ἢ *ξυδῆα* ἀρχαῖα ἐν τῷ οἴκῳ *κερμένα*.

Κανδήλα αἰθρῶν, expositur *πυρράσις*, apud Eustathium. Scholiafies Oppiani lib. 1. Halicut. v. 404. *φάλαρα*, ἢ ἔξασα ἢ *λύχνιοι*, καὶ καὶ *νυκτὸς* αἰς τὸ *φῶς* ἀλλομένῃ, ἢ *κοιῶν* *κανδήλα* αἰθρῶν. Joannes Tzetzes Chil. 9. v. 965.

Φάλαρα, *φάλα*, *λύχνιοι*, καὶ *πυρράσις* αἰθρῶν, ὅστις φασὶ *κοιῶν* τινες *Κανδήλα* αἰθρῶν.

Scholiafies Lycophonis: ἀπὸ *μυρῷ* ἢ *θαλαίης* ἢ *χερσῶν* *ζωοφῶν*, ὁ ἢ *Κανδήλα* αἰθρῶν *ιδιαιότης* φασὶν, ἀπερὶ μῶν.

Κανδήλα αἰθρῶν appellatur à Scholiafies Nicandri in Theriaca: τῷ ἢ ὑπὸ *σποδῶν* εἰσι τὰ *πυρὰ* *Κανδήλα* αἰθρῶν.

Κανδήλα. Demetrius Zenus in Batrachomyomachia:

Καὶ γὰρ τὸ *λαδὸν* *κόρησιν* καὶ *φτίρην* τῷ *καπλίαις*.

Manuël Malaxus in Chron. MS. pag. 334. καὶ ἰσχυρῶς ὄζειν *τάφῳ* *κρίμας* κατὰ τὴν *λά*.

Κανδήλα αἰθρῶν, *Candelabrum*, *Κροσσῆτος*, in Corona pretiosa.

Κατὰ τὴν *Προφῆαν*, Hieronymo Getmano, *Piombarolo della lampada, dove accende i bombace*.

Πολυκανδήλον, *Machina à Templis fornicis pendens Lychnis compluribus instruita*. Typicum MS. Monasterij ἢ *Κεχαρισμένους* cap. 59. ἐν αὐτῇ τῷ *πρώτῳ* τῇ *Κοιμῆσιν* ἢ *Κεχαρισμένους* διαποσῶν *ἡμῶν* Θεοῦ, αἰσθάνονται ἢ *κέρια*, κρημαῖσαν ἀρχαῖα *πολυκανδήλα* τὰ *πολυφῶντα*, καὶ αἱ ἀρχαῖα *χρυσόκανδήλα*, καὶ οἱ ἀρχαῖοι *κρατήρες*, &c. Adde cap. 72. Theophanes an. 12.

Heraclij: ἔλαβεν καὶ τὴν *μυράλη* ἔκκλησιας *πολυκανδήλα* τῆς, καὶ ἔτερα *κεῖνι ὑπερμυρῶν*, *χαρῶν* *νομισματῶ*, &c. Leo Grammaticus in Theophilo pag. 449. & Symeon Logotheta num. 2. καὶ *προσέταξε* τῷ *Χαμὸν* *ράσῳ* *ἀνοτι* τῷ *Προφῆαν* *αὐτῷ* ἀρχαῖον τὸ *πολυκανδήλον* τὸ ἐν τῇ *σφαγῇ* ἢ *Ἀρμῆμῳ* *ἀνοτι* ἔξῃς *διακοσῶν*. Idem in Leone Philopho pag. 481. καὶ ἢ *φορὰ* ἢ *ράβδῳ* εἰς *πολυκανδήλον* ἡμπερὶ ἑσῶσα *δευκαλιῶν*, &c.

Et in Alexandro: τὰς ἢ ἔκκλησιας ἐδούτων, καὶ τὰ *πολυκανδήλα* ἄρας, &c. Continuator Theophanis lib. 4. num. 44. οἱ εἰς *φωτῶν* *κατὰ* *κεκλιμένους* αὐτῷ *κύκλῳ*, ὅστις φασὶ *πολυκανδήλον*. Acta S. Eliae Junioris pag. 199. καὶ ἰσχυρῶς ὅτι ἐκρίμασαν οἱ *Χεριστῶν* *πολυκανδήλον* *μύρα* ἀνοτι ἢ *κερῶν* ἢ *ισωρμῶν* ἔξασαν, &c. Anonymus de Locis Hierofol. cap. 1. καὶ *κέρια* *πολυκανδήλον*. Adde Cedrenum pag. 537. & quæ annotamus in Constantinopoli Christiana lib. 3. n. 48. & in Gloss. med. Lat.

Χαλκοκανδήλον, *Candelabrum æreum*. Ita appellari Laonicum, cujus extat Turcorum Historia, in Regio Codice monet Fabrotus. Typicum MS. supra laudatum cap. 72. ἢ *χαλκῶν* *πολυκανδήλων* ἐν αὐτῷ (τῷ *νάρθηκῳ*) *κρημαίνων*.

Κυκεμοκανδήλον, *Vas Chymicum*. Codex Reg. 618. fol. 83. δὲς ἑσπῆδῳ ἐν ἰσπῆδῳ *κρημῶν*, ἢ *ὄρα*, ἢ *σφαιματῶν*, ἢ *κυκεμοκανδήλου*.

Χρυσόκανδήλα, in Typico MS. loco supra allato, *Lychnis Olearius*, *Olla Lucernaria*. Protoprotopdomos contra Hegumenum; ex Cod. MS.

Αὐτὸς ἢ *βλέπετε* ἰδὼν ἐν πῶ *μορῶν* *ἐκόντα*, καὶ *σφαιρῶν* *ἀνοτι* *βασιλῶν*, καὶ δὲς *κροσσῶν* *καλῶν*.

ΚΑΝΔΙΔΑ, *Candida*, de qua voce egimus in Glossario med. Latin. Martyrium S. Bonifacij, de Aglæ: αὐτῇ ἢ *τρίτον* *κάνδινα* ἔπραξεν ἐν τῇ *πόλει*, καὶ ἰσχυρῶς τῆς, ἔχουσα ὑπὸ *λευτῶν* ἰδρυμένησιν τῆς φροῖσις ἐν πῶ *κίον* αὐτῇ.

ΚΑΝΔΙΔΑ ΤΟΙ, *Candidati*, de quibus in Gloss. med. Lat. Procopius lib. 3. de Bello Goth. cap. 38. ἢ ὅτις ἀπὸ *Βασιλῶν* *ἢ* *Ἰουστινιῶν* *δουλοφῶν*, ἰσπῆς τὰς *Κανδήλα* τῆς *καλυμμένους* *τιλῶν* ἔτυχε. Chronicon Alexandrin. an. 3. Gordiani: *Γορδιανὸς* *ἀρχιερεὺς* ἰσπῆσιν *ἀριθμῶν* ἢ *λεγεμῶν* *Κανδήλα* τῆς. Mox addit ex suo nomine *Σενῶν* appellafie. Idem Chron. an. 5. Justiniani: καὶ *λευκῶν* τὸ *μὲν* ἢ *σφαιρῶν* τῆς *Σαχρῶν*, καὶ ἢ *Προφῆαν*, ἢ ἢ *Κανδήλα* τῆς. Eundem vide an. 3. Phocæ. Theophanes an. 25. Copronymi: *Θεοφύλακῳ* *Κανδήλα* τῆς ἢ *καὶ* ἢ *Μαρτῶν*. Constantinus de Adm. Imp. cap. 51. *τιμῶν* καὶ *διαφόρων* *καρῶν*

καρπὸν Κασσιδιῶν, ἑράτωρ, Σπαβίον, Σπαβαρο-
 κασιδιῶν. Niccephorus Constantinopol. in Hist.
 pag. 20. 1. Edit. τὴν ὡς ἄξιον, ἡ Κασσιδιῶν Βυρμαιοῦ
 κηλοκενιδῶν. (ἐν ἰγυροῦσι.) Vide Nilum Monach. lib. 1.
 Epist. 207. lib. 2. Epist. 184. 2. 200. 3. 29. Joan. Moschum
 in Limon. cap. 185. Acta S. Maximi Confess. p. 31.
 Edit. Combefisij, Antholog. Arcudij 31. Junij, Gruter.
 in Inscript. 425. 2. Cedrenum, &c.

ΚΑΝΕ, Saltem, τὸ ἄλγιστον.

ΚΑΝΕΒΑΤΖΑ, *Cannabinum*, ex Italico *Cane-*
vaccio. Vide in Ζῷα.

ΚΑΝΕΪΣ, *Kanias*, *Nemo*, *Nullus*, Μὴ εἶς, ἠδ' εἰς.
 Sic legendum in Corona pretiosa pro Κανῆς. Alexius
 Comnenus in versib. Polit. MSS. ad Spancam Nepo-
 tem :

Εἰς κρίμα μέγα ἢ μὲν κανίνα κελαιρίνης.

Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 4.

Χαίρει κανίνας φίλον.

Eodem lib.

Ὅτι πῶς τις κανυδὸς οὐ εἰδῆεν ἐκάνειν.

Historia Apollonij Tyrij :

Ναυτιοῦ ταραχῆν μὲν, γλαδιόφορον κανίνα.

Fabulae Aelopi Græcobarb. ὁ μὲν δ' ἔδωκε πῶς δὲν
 ἄφρονος νὰ καυροῦν τινὰς κανίνα ἀνδρῶπων, ἀν καλλὰ
 καὶ τὰ ἴδ' ὁ μικρότερος. &c.

ΚΑΝΕΛΑ, *Kanelon*, *Cassa*, *Kasia*. Corona pretio-
 sa : Κανίλα, *Cinnamonum*, *Cinnamomum*. Glossæ Bo-
 tanicæ ex Cod. 848. Ἑλληνοκύμωρον, ἴτοι κανίλα. Glossæ
 Jatrice Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047.

Κανίλα δ' ὄρεον τικανόνας, ἢ ἴσην τζικαμώμιον, τὸ λέγειν
 κανίλον, ἔρμηνεα πρὸς ἴδιόν. Glossæ alie Botanice
 MSS. ex Cod. Reg. 1177. κομάρικον ἀρωματικὸν, ἴτοι
 κανίλα. Nicolaus Myrepsus MS. sect. 1. cap. 77. κανί-
 λαν καλλὴν ἰζάριον γ. Vide Fuchium.

ΚΑΝΕΝΕΙΝ, *Scorpium asperum*, *Collineare*, *Col-*
limare, εὐσχοῖν, ἐπὶ ἐκπύρ τζέων, σχοχάζεσθαι.

ΚΑΝΗΣ, *Kanis*, *Canis*, *Can*, ἢ appellatur
 Tartarorum Princeps. Vide Gloss. meta. Lat. in *Ca-*
ganis : & infra in *Kanis* & in *Kofis*.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ. Vide in *Αἰνικαθάρσθ*.

ΚΑΝΘΗΛΙΟΣ, *Corbis*. Constantinus Por-
 phyrog. (seu ut Nicolaus Guiberto in Assertionē
 de Murhins pag. 23. placet, Dionysius Uticensis)
 lib. 6. de Agricult. cap. 11. *Qui majoribus corbisibus,*
Canthelis appellatis, præfatis fenum, folia eligant, &
si quis acerbus aut aridus racemus afferatur. Joan.
 Moschus Limon. cap. 107. *Portabat canthelium cap-*
ientem amphoras quatuor, ferebatque aquam in
Monasterium.

Τετρακανθίλιον, vox deducta à κανθίλιον. Theopha-
 nes an. 6. Copronymi, pag. 355. ἐκ πολλῶν ἢ πλεισθ-
 στικῶν ἰπποδῶν δὲ ζῶων σαμμάριων ὑπὸ τετρακανθίλι-
 οσιν σπείρειται, καὶ ἴτοι ἐκρίσθη τὸς νεκροῖς. Ubi
 monet Editor : quodam Codd. univ. voce, τετρακαν-
 θίλιον αἰνιδαί, alios ὑπὸ τετρακανθίλιος σπείρειται, alios de-
 nique τετρακανθίλιος σπείρειται præferre. Sic autem is
 hæc vertit, *Animalibus in quadrum ad invicem jun-*
ctis, ac suis Clitellis instructis, ut abeculas, quibus
affixi afferes, superponere, ac ita (peste) mortuo-
rum cadavera in tumulum efferre excoGITatum est.
 Reclūdis, nisi fallor, Miscella lib. 22. pag. 684. *Ex*
necessitate itaque multa excoGITatum est, quòd super
animalia tabule sternerentur, & ita super has im-
positi mortui deferrentur. Quam interpretationem firmat
 Niccephorus Constantinopol. διὰ μαζαγὰς ἢ τι-
 ροῦ πρῶσιος κατεκώζον, τοῖς ἀχθοφόροις ζῳῖος σπείρειται
 ἰπποδύων, &c. Nempæ quatuor Corbes unicui-
 que equo dati, bini scilicet à dextris & sinistris, iis-
 que superstrati afferes quibus mortui impositi effe-
 rebantur.

ΚΑΝΘΗΡΑ. Orneosophium Michaëlis Imp.
 jussu scriptum pag. 250. εὐχρον τὰ κανθῆρα ἢ ἴριον,
 καὶ βάλε Θρηακίαν, ἴτοι καυθῶν αὐτὸ εἰς τὸ ἀντικαυθῶν
 μὲν μαζαγῆς ποροσχοῖ: δὲ ἢ μάλισ.

ΚΑΝΘΟΣ, idem quod ἰπποδύων. Vide in hac
 voce.

ΚΑΝΘΟΧΗΡΟΣ, in Nomocanone Coteliano
 num. 317. recensetur inter animalia, quorum car-
 nis usus interdicitur, loco in Κερκαξία descripto,
 ubi Vir Eruditissimus ἀνάθοροισι scribendum opi-
 natum.

ΚΑΝΙΚΑΕΙΟΝ, *Caniculus*, seu *Atramentarium*
Imperatoris, ex quo, inquit Anastasius ad A. 10.
 V I I I. Synodi, *Imperator Phœniceus literas scri-*
bebas : cui qui præest, ὁ Ἐπί ἢ Κανικεῖος passim ap-
 pellatur à Scriptoribus Byzantinis. Eadem Synodus:
 τὸ ἢ γ' ἡρατῆς ὑπολοπον γυροφῶν Χειρογράμ. Πρωτο-
 σκερτῆ καὶ Ἐπί ἢ Κανικεῖον. Ita ab aliis indigitatur,
 Scylitæ, Zonara, Leone Grammatico, Anonymo
 Combessiano in Leone num. 13. Niceta, Acropolita
 num. 75. 79. Pachymere lib. 8. cap. 32. lib. 9. cap.
 24. Cantacuzeno lib. 1. cap. 14. lib. 4. cap. 40. &c.
 Inierdum Κανικεῖον nudè dicitur, ut apud eundem
 Leonem Grammaticum p. 457. 485. Continuatorem
 Theophanis lib. 1. num. 25. lib. 5. num. 1. 39. Anony-
 mum Combessiano in Leone Philof. num. 29.
 Symeonem Logothetam in Michaële & Theodora
 num. 1. & Anonym. de Restitut. imag. pag. 723. Καν-
 ικεῖος, apud Gregentium, *Caniculus*, apud Rade-
 vicium lib. 3. de Gest. Friderici Imp. Jamverd *Canic-*
ulum id vas appellatum vult Alemannus ad Procopij
 Hist. arcanam, quod caniculi formam referret,
 seu potius quoddà caniculus fictitius sustentaret, ut
 hodie etiam fieri solet. Salmastius verd ad Plinium à
 κανὸν & κανὸν, *Canistrum* deducit. Vide qæ hæc voce
 & de Dignitate ἢ Ἐπί κανικεῖον, sed quæ olim con-
 gessimus ad Alexiadem Annæam pag. 258. & 378.

Κανικωμια, *Subscriptio Imperatoris per cinnaba-*
rum, seu ex encausto cinnabatico hausto ex *Canic-*
ulo Imperatorio. Extat Novella Manuëlis Com-
 neni in Cod. Reg. fig. 1023. in qua hæc habentur :
 ἐπὶ τὸ ἡμῶν, εὐσθεῖς, ἀπεπρόβηλον ὑπετήμασι κρῶ-
 τος εἶχε τὸ σπινθηρὸν κανικωμια, καὶ ὑπογραφεῖς ἢ
 Βασιλεῖος ταύτης Μαυθαλ ἐν Χειρῶν τῶ Θεῷ πιστος Βα-
 σιλεῖος, Πορφυρογέννητος, ἢ Ἀυτοκράτωρ Βυρμαιοῦ ὁ Κομ-
 νηνεὺς καὶ κάτω μὲν ἀπυροσφίλιον βύλλαν εἶχε μάλιστα
 ἰζῆσαι καὶ ἰζῆσθαι τὸ, διὰ ἢ Ἐπικανικεῖος καὶ δικαιο-
 δαῖτυ Θεοδώρα ἢ Στυπαστῶ ἢ μαζαγῆς Λογιστῆς καὶ
 μύλα Γαυρασιον, μάλιστα ζ.

ΚΑΝΙΓΟΝ, *Canistrum*, Apomafar in Myste-
 riis : ἀλγοσθία ἢ κανίον καὶ μαζαγῶν, καὶ μελλικῶν,
 μάλιστα ἢ ἀργυρίων. Eleutherius Zebelenus de signifi-
 cat. Eclips. ἐκράτος Θερμῆς, καὶ καλοσύνου κανίον.
 Idem de Constitut. & forma Corp. οἱ Πίρσαι ἢ ἴλιον
 μόνον λέγουσι δὴλῶν τὰς μελλικῆς τὸς ἰρῆαζομύδης τὰ
 κανία καὶ μαζαγῶν.

Κανικόν. Achmes in Introd. in Astrolog. ὁ Ζεύς Θερ-
 μῆλυ πῶσι, καὶ ἴριμα Ξηραῖος, καὶ ἢ ἡσίοα αὐτῶ κίρτος,
 καὶ δηλοῖ μέταλλα πολυπύη, καὶ χροῖον καὶ ἄπαν μελλι-
 κῶν, καὶ κανικόν, καὶ ἰρῆσθῆσα μελλικῆ καὶ ἢ ἐμ-
 γαράδιον, τὸ πλῆον δ' εἰς κίρτος.

ΚΑΝΙΣ, vel *Kanis*, dictus Tartarorum Princeps
 Georgio Pachymere non femel, & in locis laudatis
 in Gloss. meta. in V. *Caganis* : vulgò *Magnum Can*,
 seu *Chan*.

ΚΑΝΙΣΚΙΟΝ, *Kaniski Canistrum*. Didymus
 Schol. Homeri Od. α. κανίσιον, κανισκίσιον. Apophthe-
 gmata Patrum in Sara num. 8. ἢ ἢ παρθένου αὐτῶ
 κασίτου. Martyrium MS. S. Blafj : & ἰψασσα πῶ
 κερκαλί,

κεραλίω, ἢ τὸ πίδακ, καὶ λαβύσα ἐν κανισκίω καὶ ἐν τῷ σπηρμάτω γῆς, &c.

Sumitur porro hæc vox apud Recentiores Græculos pro Sportiva, honoriario, dono: quia dona in Canistris defertri solent. Glossæ Græcobarb. Ἀθρήματα, δῶρα πιμπρόμα καὶ τῶν ἐν τῷ γαμιμῶμα παρθίνων: κανίσκα ἐπὶ τιμωρίῳ δὲ τῶν ἐν τῷ σπηρμάτι ἢ παρθίνων ἐπὶ ὑπεσθρῶσαν. Rurim: Ἀδωροδέκῃ, ἐπὶ δὲν λαμβάνει δῶρα ἐπὶ δὲν δέχεσθαι κανίσκα. Constantinus de Adm. Imp. cap.46. εἶς τὸ καὶ τῷ πρώτῳ ἀδωροτῶν δωροτάλαι μὲν μεγάλα κανίσκῃ τῷ Κερκίνῳ φέρε τῷ βασιλεῖ. Et lib. 1. de Themat. cap. 12. ἀροστέλεκα ἢ τῷ Γουσιανῷ δῶρον ἐν ταχεῖ κανισκίῳ δωρομασίταιον ἢ γραφῆς ἄξιον, μικρὰτα προβάτων ἢ χροῖας διαλλάττωσαν, &c. Nicetas in Alexio lib.2. n.1. ex Cod. Barbarogr. καθάνας ἐς ληπία, ὡσπερ κανισκίον, δὲν τῶν τὰ μέλα ἐπιπλετὸς πρὸς τῆς αὐτῆς ἐν τῷ. Ubi Cod. Edit. καὶ θεῖς ἐπὶ καὶ, καθάσαν οἶον ἐπιπλομα τοῖς οἰκίῳ. Balsamon ad Canonem 4. Apostol. τὰ ἐπὶ τῷ μὲν καὶ ἀξιῶν, καὶ τῷ καθικημένῳ προσφῶμα, καὶ κανίσκα ληγιῶν, εἶς πρῶτον ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τῷ Φουσιασθῆνι προσφῶν. Malaxus in Hist. Patr. pag.182. ὃ ἢ Πατισιαρχίε λαβῶν τὸ διαλάττωσαν σπηκίον, ἵτοι κανισκίον, τὰς δὲν χιλιάδας τὰ φλωρίε, &c. Idem in Chron. MS. ἐπιπλετὸς τῷ βασιλεῖ κανισκί ἵταν ἀλοζον. Demetrius Zenus in Batrachomyomachia:

Κεῖς τόβλα τῆς χάεσρα, καὶ ἕμορα κανίσκα. Hist. MS. Belisarij: Ἀποκριταίους ἱσάλας, κανίσκα καὶ δῶρα.

Alibi:

Τίτιον κανισκίον ἐπιπλετὸς μῆρα καὶ Σαμασῶν. Vide Symeonem Logothetam in Leone Philospho num. 14. Euchologium Goari pag. 715. Joan. Moschem Limon. cap.160. Sguropolium in Hist. Concil. Florent. scilicet. cap. 2. Georgium Contatem in Hist. Athenar. p.13. &c.

Κανισθρον habet eadem notione Nicetas in Alexio lib.3. num.2. in Cod. Barbarogr. ubi Cod. alter σὺλον ἀφαιρμα.

Κανισκίον, Donate, Μυνηγαρι, δωρὰν διδόναι, χαρῆς δέ. Anonymus de Nuptiis Thefei ad calcem lib.12. λόγος ἐπὶ οἰκτικῆς παρακλῆς ἢ Νύσας ὅτι τὸ παρὸν βιβλίον καὶ τὸ κανισκίον τῷ κύρα τῆ, &c. Glossæ Græcobarb. δὲν τῶν οἰκτικῶν μνηστικῶν ἕκαστος ἐπὶ δὲν κανισκίον. Alibi: Θεῖς ἀνακείρωσθαι ἀπρωμῶν τοῖς Θεῖς, κανισκίον ἐς τῆς Θεῖς. Stephanus Sachleecs in Narrat. MS.

Καὶ δόνου τῶν ὑπὸ τῆρα, καὶ φράξον τῷ λαμῶν τῆ, καὶ κανισκίον τὰ πολλὰ, διαβαίον ἢ μανία τῆ.

Κανισκαποδῶχθ, Μυνηγίους cogituri. Κανῆιον. Chronicon MS. Manuclis Malaxi fol. 1056. ἐπὶ τῶν γῶν ἐν τῷ ἐκείνῳ κοσμημένα, Συμμάτα, εἰκοσιμακά, — ἵπτα τῆ κατίνα.

ΚΑΝΙΣΤΡΟΝ, Canistrum: Κανιστρί hodie. Glossæ MSS. Reg. Cod.1673. κανιστρον, κανίσκον.

ΚΑΝΝΑ, Canna, Vascellum, Euchologium Barberinum ubi de Dedicatione Templi: καὶ μὲν τῶτο λαμβάνει κανίνα καλῶν. ἢ ἐπιπλετὸς τῆς σκουροδῶς. Ubi Goarus perperam vertit: Hic peracilis,ansi Coliathi accepta. Deubar vetere, vase.

Κανίον. Glossæ Basilic.Κανία, οἰ κόνδονοι καλῶμεν, καὶ οἰ εὐλοῖες, καὶ ἐν τῶν πάσια τὰ εὐλοῖες ἢ ἀγία. Græcobarb. Ἀλάβαστρον, φουκάδιον, μυροθήκη, κανίον, κανίον.

ΚΑΝΝΑΒΑΡΙΟ Σ, Symplicium, in Glossis Græco-Latin.

ΚΑΝΝΥΖΕΙΝ, Claudere oculos, Καμύειν τῶν ὀφθαλμῶν.

ΚΑΝΟ, Piscis alius κῶνα dictus, Massiliensibus

Seran: Genuenfibus Bolaffo. Petr. Bellon. lib.1. Oblectiv. cap. 30.

ΚΑΝΟΝΙΖΕΙΝ. Vide in Κανῶν. ΚΑΝΟΚΕΡΣΑΙΑ, Helxine, apud Interpol. Diofcor. cap.621. 668.

ΚΑΝΟΝΑΡΙΝ, Canonarium, Regula. Codex MS. Bibliothecæ Barberine apud Allatum in Difert. 1. de Libris Ecclesiast. Græc. κανοναριον σω ἐπὶ ἀρχιμῶν δὲν μῶν τῶν Σαπισθῶν, &c. Alter, Κανοναριον τῷ ἀναίστασθῶν τῷ ἱερωδῶν, &c.

ΚΑΝΟΝΑΡΧΗΣ. Vide in Κανῶν.

ΚΑΝΟΝΙΚΟΙ, Κανονικῆ, Κανονικόν. Vide in Κανῶν.

ΚΑΝΟΥΑ, Canalis deliarius, fistula deliaria, Cannula, Gallis, Canule.

Κανῶλον, Fissula, Canalis. Constantinus Afecretis in Viatico MS. lib.1. cap.48. ἕκαστὸν καπῶν εἶς κανυλίον εἶς εἰσμάσθ.

ΚΑΝΣΤΡΑΤΟΣ, Castratus. Glossæ Basilic. Καστράτθ, ἰνύχθ. Perperam scriptum καστράτθ. Balsamon ad Canon. Apost. 21. πρὸς τῷ καὶ ἐν καστράτθ, τῶν εἶς σιδῆρα ἀκρωτηριαστικῆς κάστρων γῆ καὶ τῶν ἱερομαίῶν σιδῆρθ. Sic ineptium Græculi in Latinarum vocum etymis inveniendis.

ΚΑΝΣΤΡΪΟΝ, Canistrum, pro κανιστρον, de qua voce supra egimus. Euchologium in Dedicat. Ecclesiæ pag.832. καὶ ταῦτας τὰς θεῖς μνηστικῆς (Reliquiarum Sacrarum) βαλῶν ἐν γλωσσόμακῳ, ὅμοιον κανιστρίῳ, &c. Vide mox in Κανιστρίῳ.

ΚΑΝΣΤΡΪΣΙΟΣ, Castrensis, Dignitas Ecclesiastica, cujus munus erat ἐς τὸ κανιστρον, καὶ ἐς τὸ ἀλλῶσαν τῷ Ἀρχιεπί, ut est apud Codinum cap. 1. num. 10. ubi Codd. Regij Κανιστρίῳ præferunt. Joannes Episcopus Citri in Resp. ad Constantinum. Cabasilam pag.329. de Hieronemone M.Ecclesiæ: σιωπηρῶν δὲν ἐστὶ τῷ Κανιστρίῳ ἐς τὸ πρῶτον πῶν ἱερὰν εὐλοῖαν τῷ Ἀρχιεπί μὴδῶν ἱεροπρακίον. Demetrius Gemistus MS. de Sacra Patriarchæ Liturgia: ἦτα ἀρχῆ τῷ Πατριάρχῳ ἐπιπλετὸς πῶν ἀρχιμαντικῶν εὐλοῖα, ἀλλῶσθῶν αὐτῷ τῷ Κανιστρίῳ. Infra: ἀσπαρόμῶν τῷ καὶ τὸ ἰεροφῶρον, ἐπιπλετὸς αὐτῷ ὁ Κανιστρίῳ τῷ ὅμῳ τῷ Πατριάρχῳ, λήγων, &c. Alia ejus munia recenset Catalogus Allatianus Officiorum M. Ecclesiæ: ὁ Κανιστρίῳ ἀλλῶσαν τῷ Ἀρχιεπί, καὶ καστῶν τῷ Συμμάτῳ, καὶ τῷ αἶρα ἐν ἕμῳ Τριαδικῷ, βαλῶν καὶ τῶν λαῶν τῶν δρόβῳ φουλασῶν ἐν καὶ τῷ ἀξίωματῳ τῷ Ἀρχιεπί. Codex alter Allatianus: καστῶν τῷ καὶ τῷ Συμμάτῳ ἐν τῷ λατρηρίῳ, καὶ τῷ αἶρα ἐν τῷ δέχεσθαι αὐτῷ χροῖ, βαλῶν καὶ τῷ ὕδωρ τῷ λαῶν ἐν τῷ Τριαδικῷ ἕμῳ, καστῶν τῷ καὶ τῷ κιβωτίῳ τῷ εὐρωμάτῳ, &c. Castrensis munus circa thymiama attigit etiam idem Gemistus, ubi de Ordinationibus: ἅμα τῷ τῷ ἐπιπλετὸς τῷ Πατριάρχῳ, ὁ Κανιστρίῳ ἕμῳ ἀποφῶμασθῶν τῷ Συμμάτῳ, βαλῶν ἐν αὐτῷ Συμμάτῳ, λήγων, Εὐλοῖον, δέσποτῳ, τῷ Συμμάτῳ. ὃ τῷ ἐλοζῶν αὐτῷ, λήγει πῶν ἐν τῷ τῷ Συμμάτῳ καὶ κατῶν, καὶ λαβῶν τὸ Συμμάτῳ ἐν τῷ χροῖν αὐτῷ. Συμμάτῳ κῶλον σκουροδῶς πῶν ἀγία τράπεζαν. Goarus Κανιστρον pro accepta usurpat putat, indéque distinet Κανιστρον. Alij volunt sic appellatum, quod vestes sacras Patriarchæ in Canistro afferret, cum eas inducturus erat. Meminit Demetrius Chomatenus in Resp. ad Cabasilam pag. 318. Nicolai Diaconi & Κανιστρίῳ, postmodum Episcopi Meleobæ: alterius vetῶ Κανιστρίῳ χίς, Turco-Græcia Crusij p.284. & 285. vbi esse dicitur qui Κανιστρον Ecclesiæ tenet. Vide Κανιστρίῳ.

ΚΑΝΤΑΡΕΤΟ, Statera, ζυγός, σταθμός. Port. Ex Ital. Cantaro, Cantareio.

ΚΑΝΤΑΤΩΡ, Cantator. Sic appellabant eos qui Milites ad strenuè se gerendum in præliis adhortabantur

tabantur & excitabant. Leo in Tacticis cap.12. §.71. ἀρμόδιον ἢ ἡμῶν καθ' ἑαυτῶν) ἐν τῷ ᾧ συμπλοκῆς καιροῦ καὶ τῷ ᾧ θεωρημένων καθ' ἑαυτῶν ἔργον. οὐτοὶ ἕσπεσι οἱ ᾧ στρατὸς ἔχει λόγων παρορμητικῶν, καὶ συμβουλευτικῶν, καὶ κατεπαυτικῶν, καὶ παρακαλυπτικῶν τὰς ἀγῶνας. De eujmodi cantatoribus rurlum plura ingerit §.72. 121. ut & Mauricius lib.2. Strateg. cap.18. Huc respexit Nicephorus Xanthopulus in Synaxario Dominicae Ἐπιτομῆς in Triodio: πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν συμβουλευτικῶν καὶ λόγων καὶ ἰσορίας, καὶ παραδημαστικῶν αὐτοῦ ἰπποκράτους, εἰς ἔργον ὑπερβιβάζουσιν τὰς ἐκείνου ψυχὰς, τὸν τε ὄνον, καὶ ἐπὶ τῆς, καὶ βυθισμῶν, καὶ ἄλλο ἔτι κινδυνώδεις δόξασι ποιοῦσιν. Vide Gloss. med. Lat. in *Cantilena Rollandi*.

Κασίάρων, *Casariæ*. Stephanus Sacalces in *Narrat. MSS.*

Να ἡρασιωδῶν λατινικῶν, καὶ τα με πῶς καθ' ἑαυτῶν. ΚΑΝΤΖΑΡΟΣ, *Arceubius*, *Juniperus vel Cedrus*. Glossæ Botanicae ex *Cod. Reg. 848. ἀρεάριον*, ἢ *καστῆρον*, ἢ *κέρφρον*.

ΚΑΝΤΖΕΤΟΝΗ, *Lapidis pretiosi species*. Anonymus MS. Græcobarbarus de *Lapidibus*: *Καντζίτον*, ἐν πίστεα ἀβυσσῶν εἰς πῶλες χλορῆς, καὶ πᾶσις κωσιτζητικῆς, καὶ δ' ἴσο εἰς τὸ λῆμα ὅσων τὸ σαφῶν, καὶ ἔχει τῶν βερτῶν, καὶ χαρὶς πικρῶν, καὶ δεικ.

ΚΑΝΤΖΙΑΕΡΙΟΣ, *Καντζίληρος, Cancellarius*, apud *Cinnamum lib.4. n.4.* Anonymus MS. de *Belis Francor.* in *Morea*:

Τὸν *Καντζίληρον* ἰσχυροῦν, ᾧ ἔσθω με ταυτῶν.

ΚΑΝΤΖΙΑΙ, *Tibia*, *Kikum*.

ΚΑΝΘΑΛΑ. Vide in *Κανθάλω*.

ΚΑΝΤΙΑΕΣΚΕΡΗ. Vide in *Κάδικε*.

ΚΑΝΤΙΝΑ, *Cella Vinaria*, *οἴνοθῆκη*, *οἶνον*, *πῶν*. Vox Italica.

ΚΑΝΤΙΟΝ, *Saccharum*, quod vulgo *Sucre candi* Galli vocant, *ve Candidum*, uti vult *Fuchsius* ad *Myrephol sect.1.c.35. & 94.* ubi vox hæc occurrit. In *MS. Cod. cap.35.95.419.* legitur *Καντίον*. At *Salmasius* ad *Plinium* ita dictum *Saccharum factitium* contendit, quod angulosum sit, & cum frangitur, in partes semper diffiliat angulatas. *Orneolophium pag.247.* *Καντίον* αὐτὸ ἴσα πῆν ἴσον, καὶ ἐκείνη χανιάθον αὐτῷ, καὶ βάλω *Καντίον* κομματῶν δύο. Et p.248. καὶ μὲν ὕψος ἰκανῶν χανιάθων πᾶν αὐτῷ, καὶ βάλω *Καντίον* ἰσότητων ἢ ἀλάθ. Excerpta *Jatrice Maletij Cocini MSS. ἀνοιχθὸν* τὸ νεαῖντζω, καὶ γίμοσι τὸ *Καντίον*, καὶ ἀνίχθῃ ἢ καρπὸν σὺ μίση, κα. &c. Affixæ *MSS. Regni Hierosol. cap. ult.* τὸ δίκιομαν ἢ *Καντίον* κελύει τὸ δίκιον νὰ λάβω δίκιομαν ὅσον. *Agapius Cretensis in Geoponico c.143.* καὶ ὅταν ἔχρησθῶν, ζῆσιν τὸ καὶ βάλω εἰς τὸ ποτινῶν ὀμμάτι μίαν πρὸς μίαν ἄνιδαν καὶ τότε ἔχει *Καντίον* στυπτικῶν ἄλλων καὶ αἰθέρι, καὶ δὸν πῶ σκόνι αὐτῶν.

ΚΑΝΤΟΥΝΙ, *Angulus, γωνία*. Ex *Italico Cantone*, & *Gall. Canton*. *Καντιναῖσι, Angellus, γωνιδιον*. *Καντιναῖσι, Angulatus, Acinus*. Glossæ Græcobarb. *συβλατωτῶν* ἢ *Καντίον*, ἢ *Καντιναῖσι*, ἢ *Καντιναῖσι*, ἢ *Καντιναῖσι*, αὐτὴ ἔχει τὰς ἀκρας ἀκιδωτὰς καὶ ἰκονομῶνας.

Καντιουέρα. Ex *Ital. Cantonega, Angulus*. *Phortius de Re bellica*:

Καντιουέρα καὶ κληθία
Ποίνω μὲ ὀρνίθια.

Καντιουερκλῆσιον, *unicâ voce*, ubi suprà utramque disjunctit idem *Phortius lib.1.*

Γίνω) καὶ προμαχῶντες,
Τετραγωνίοι μῶν οἴσις
Μὲ *Καντιουερκλῆσιω*

Et mox :

Μετὰ *Κασαμάτων* δύο,
Μὲ *Καντιουερκλῆσιω*.

Κανθικάλαμοι, *Calamus acinus*. *Demetrius Con-*

stantinopolit. lib.1. *Hieracosphij c.3.* καὶ ἐν τῷ ἰνὸν ἢ ἐλαίας μελαίναις, εἰς ᾧ ὕψος πηλὰ δ' ἑκατῶν, ἢ ἑνδεκα τοῖς ποσὶ καθ' ἑκατόμωμον.

Τρικῆσιον, *Trigonus, Τρίγωνον*. *Τετραγώνον, Triangulum, Τρίγωνον*.

ΚΑΝΩΝ, *Prælatio, Tribunum, Functio publica*, vox *JC. familiaris*.

Κανωνικόν, idem quod *καὶνόν*, *penititatio*, *Canonicus titulus* *Afconio* in 3. *Verrinan*. Duplex autem fuit apud Græcos recentiores *κανωνικόν*: nam illud propriè vocabant, quod pro ordinationibus *ve promotionibus* ab gradus *Ecclesiasticis, Archiepiscopis, Metropolitanis, & Episcopis* alimenti nomine, semel præfatabatur, cujus quidem præfationis ratio describitur in *Novella Justiniani 123. c.3.* ubi ad 20. libras auri illa reducitur: in *Novella* verò *Ifaaci Comneni* ad septem aureos: καὶ μὲν ἐπὶ χρυσοῦν λαμβάνων πέντε ἢ χρυσοῦν τεταρτέικον, ἢ ἢ ἄρχιεπισκοπῶν, ἀλλ' ἢ μὲν τὰ ἐπὶ τῶν χρυσοῦ νομισμῶν ἢ ὀρθομνημονῶν χρυσοῦ ἢ βασιλείας μὲν ἔργον ἔχει, ὅτι ποιεῖ τῶν λατῶν πᾶσαν, ἔτι ἀναδύσων, ἢ τῶν ἢ ὅτι χρυσοῦν αὐτὸ δ' ἀκονον, καὶ ἑτέρα τρία, ὅτι ποιεῖ αὐτὸ ἑτέρα ἵστοι προεβύτην. Eadem habet *Novella 1. Alexij Comneni Imp.* ubi hæc *penititatio* non *κανωνικῶ*, sed *σωθῆσας* nomine donatur, cum *κανωνικόν* ibi dicatur quod à *Laicis* primitiarum nomine *Episcopis* præfatabatur & *Canonicum* difertè appellatur. Sed & aliam *Ifaacij Comneni Novellam* laudat *Matthæus Blastæas Lit. X. cap.28.* secundum quam *Canonicum* solvi jubet *Sanctum Nicolai Patriarchæ*, quod integrum describitur in *Jure Græco-Rom. lib.4. pag. 269.* παρὸν τὸ μὲν σωθῆσας ἵστοι *κανωνικῶ νόμισμα* μὲ ἐν χρυσοῦ ἐκ μόνου ἢ ἑτέροις ἐσπρατῆσιν διορισθῆν, ἢ δ' ἀκονον καὶ ὀρθομνημονῶν μὲν περιχρησθῶν, καὶ ἀρ' ἑκάστου ἢ χρυσομνημονῶν, ἢ μὲν ἀναρχῶν ἐπὶ νομισμῶν ἐν χρυσοῦν, ἢ ἢ δ' ἀκονον, νομισμῶν τρία ὅμοια, ἢ ἢ προεβύτην, ἢ ἢ τρία νομισμῶν τρία ὅμοια, ἢ χρυσοῦν τεταρτέικον ἵστοι διατροπῆς λαμβάνων διαδασίτη) ὅτι μὲν ἀδ' ἑκάστου καὶ ἀμμοῦν ἔστι τὸ ὑψηλῶν. Habetur *Epistola Basilij M.* qua invehitur in *Episcopos* qui pecunias ab eis, quos ordinabant extorquebant, eam exactionem *ἐπισημασθῶν ὀμμάτι* ἢ ὑποθέσας, νομισθῶν μὲ ἀμαρῶν τῶν μὲν χρυσομνημονῶν, ἀλλὰ μὲν ἢ χρυσοῦν λαμβάνων. Cum λαβῶν sit, ὅτι δ' ἵστοι τὸ λαβῶν.

Κανωνικὸν præterea Græci appellabant primitias, quæ à *Laicis* præfatabantur *Sacerdotibus*. *Novella Alexij Comneni de Electionibus num. 30.* ἀλλὰ καὶ τὸ *Κανωνικόν* ἔχει τὸ ἀφορισθῆν τῶν ἀρχιεπισκόπων, ἢ ἀρχιεπισκόπων, καὶ δ' ἀκονον, ἢ αὐτὸ διατρέτην. Idem *Sanctum Nicolai Patr. Constantinopol.* προεβύτην ἢ τῶν τοῦ πῶν ἢ χρυσομνημονῶν περιχρησθῶν, ἢ ἢ ἑτέροις μετῆσιν καὶ τὰς δὸν ἢ λαϊκῶν ἀπαρχὰς *Κανωνικόν* ὀμμάσας, ὡρισαντο παρ' ἑκάστου τῶν ἀναλόγων τῶ ἀντιῶν ἐσπρατῆσιν, καὶ τοῖς ὑψηλοῦσας ἵστοις παρ' ἑκάστου. Illud verò *Canonicum* penititabatur pter vicos, pro modo agrorum, seu potius secundum munus ἢ *κατωνῶν*, seu focorum, ἢ ἢ ἀναλόγων ἀποσθῆν ἢ τὸ τῶν βασιλικῶν τυπικῶ ἀνακατασθῶν, scilicet in *Novella Ifaacij Comneni*, & in *Novella 1. Alexij Comneni*, quæ habentur in *Jure Græco-Romano lib.4. pag. 121. 123.* *Theonas Patonaxiæ Metropol.* in *Epist. ad Theodosium Zygomalæ*: *Κατωταυτῶν* ἑλέ μοι γράμματε δὸν Μοκῶν, δὸν μοι πῶ ἢ *κανωνικῶ* πᾶσαν ὀβδῶν, ἢ ἢ ἔστιν. Apud *Balsamon.* in *Refp. 57.* quæritur, τῶ καὶ πῶ ἢ ἢ τῶν ἵστοις διαδύσας τοῖς ἵστοις καὶ ἀρχιεπισκόποις *κανωνικῶ*. Vide eundem ad *Nomocan. Photij tit.1. cap.34.* Neque alia est *κανωνικῶ* ἔσθῆσις, in *Basilicis lib.5. tit. 1. §.5. & ἢ ἢ κανωνικῶν ἐσθῶν ἀπαίτησις*, in *Sancito Germani Patr. Constantinopol. lib.3. Juris Græco-Rom. pag.236.*

Canones verò primus exposuit Theodorus Prodronus, qui Nicephoro Blennida in Orat. 1. de Proceff. S. Spirit. dicitur ÷ $\text{\textcircled{\small T}}$ *ἱερὸν Κανόνων ᾠρῶν ἑσφλωστικόν*. Illius liber ita laudatur in indice MS. Codd. Græc. Bibl. Vaticanæ: Θεοδωρὸν $\text{\textcircled{\small T}}$ Προδρόμου ἐξήρῳσι αἰς τὰς ἐκ $\text{\textcircled{\small T}}$ ἱερὰς δευτελειὰς ἰορῆ ἐκλεθὲνος κανόνας παρὰ $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀγίου καὶ Θεῶν πομπῆ Κορμά καὶ Ἰωάννη. At inter hocce Canones de quibus egimus imprimis celeberrimus est

Μῦθος κανόν, *Μαγνήσι Canon*, cujus auctor fuit Andreas Hierosolymitanus, ex Damasco oriundus, Cretæ Archiepiscopus, qui collectâ universâ veteris & novi Testamenti Historiâ Canticum composuit, cohortans omnes, ut quæ videant in Historia esse bona & laudabilia, pro viribus seferant, mala fugiant & excecurent. Triodium Fer. 2. Hebd. 1. jejuni. $\text{\textcircled{\small T}}$ ἄνω ἀρχόμεθα $\text{\textcircled{\small T}}$ *Ἰεροσολύμων κανόν*, ÷ *ποινητικὴ αὐτῆ τράχηλα δ*, καὶ ἄρῳσι, αἰς κτηρῶσιν τότε τῆ ἡ, ἰωρῶσιν. Ead. Fer. αἰς Δοξοσπῶν. $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀλλοθὸν $\text{\textcircled{\small T}}$ παρὴν ἡ μίαν κανόνα, ποίημα $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀγία πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου Κρήτης $\text{\textcircled{\small T}}$ ἱεροβουλίου. Hic portò Canon ille integer describitur, ut & Feriâ 3. 4. 5. præterea Feriâ 5. quintæ Hebdomadis, quæ Græcis peculiari appellatione dicitur Festum $\text{\textcircled{\small T}}$ *μυθάλῃ κανόν*, interdum *πέμπτη $\text{\textcircled{\small T}}$ κανόν*. Marcus Hieromon. de Dubiis Typicis cap. 33. ἰὰν τύχη ὁ Εὐκτοσμίασιν τῆ πέμπτῃ $\text{\textcircled{\small T}}$ *μυθάλῃ κανόν*, &c. Mementiit *μυθάλῃ κανόν* & ἀκαλόπως Cantacuzenus lib. 1. cap. 13. pag. 43. Codinus de Offic. Aug. Constantinopol. cap. 12. num. 10. &c. Quo verò tempore Canon hic compositus fuerit, quare *Μαγνήσι* nuncupetur, & hac Hebdomadâ quintâ legatur, pluribus recitat Syntaxiatum Callisti.

Κανονάρχης, *Canonarcha*, Munus Ecclesiasticum: **Is** scilicet qui in sacris Ecclesiæ ministeris, seu Liturgiis, Canonum qui ab utroque choro concini debent, cantum imponit, vel qui Canones incipit; de quo S. Basilus in Epist. 63. ubi de ratione concinendi Psalms antiphonatum, seu alternis choris: ἐπιτέλλῃ πάλην ἰσοτιμήσας ἐπὶ κατὰρχον $\text{\textcircled{\small T}}$ μέλους, οἱ λαοισὶ ὑπάρχουσιν. Nilus Mon. lib. 3. Epist. 241. ὁ δύνουσιν ἐν τῇ πνευματικῇ αἰς μανήρα — ἡ βύνη $\text{\textcircled{\small T}}$ εὐχρηστέῃ ἄλλον διὰ τῆ ἐξουσίαν Κανονάρχου τὸ θρησιέσθημα. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ: *πέμψαν ὁ Κανονάρχης κεμλίαν ἢ ἱμάτιον εἰς τὸ Προσφορῶν αἰς τὸ πόνον*, &c. S. Dorotheus Doctr. 11. *ἄρα ἴπτι μοι ὁ Κανονάρχης ἴπημα, ἢ ἄλλο $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀβίλησιν, καὶ ἄν ἰβίθασα, &c.* Triodium Fer. 1. Hebd. 1. Jejun. in Lychnico: *ἕστα ποιῶ ὁ Κανονάρχης πλὴν σιωπῆς μέλιανος αἰς τὰς χορὴς, Typicum S. Sabæ cap. 2. ὁ $\text{\textcircled{\small T}}$ ταχθὴς μοναχὸς Κανονάρχης, μὲν πλὴν συμπλήρωνσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ σιωπῆς σιγολογίας, λῆσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ ῥῶσιν, καὶ ἀλλοθὸν τὸν, κῦρον ἐκέκασα. Adde cap. 5. pag. 5. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij: *ἐξήρχου μὲν $\text{\textcircled{\small T}}$ Κανονάρχου, καὶ σιωπῆς μέλιανος, &c.* Mox: *καὶ ἄνω ἀπέρχου ὁ ἱερὸς αἰς τὸ ἴδιον τόπον ὃν Κανονάρχης ἴκων τὸ σιγῶν, ἐσφῶσιν ὃν τῆ μέμῃ $\text{\textcircled{\small T}}$ ναύ.* Vide Codinum de Offic. cap. 6. num. 24. & Goarum ad Euchologium pag. 29.*

Canonarchæ præterea munus erat *lignum* pulsare ad convocandos fratres in Ecclesiam, còlique ὁ somno excitare. Dorotheus Doctr. 11. ἐν τούτων ὃν ἔβησαν ἢ ἄρα $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀρρηστίας, καὶ αἰς μόνον ἥρπαζον μικρὸν, ἰδῶ ὁ Κανονάρχης ἐξὺπτου $\text{\textcircled{\small T}}$ με. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 42. *ἐξήρχου $\text{\textcircled{\small T}}$ Κανονάρχου, καὶ ποιῶ αὐτῆ κρίσει.* Adde cap. 58. Vita MS. S. Blasij: *καθονάρχησιν ὃ καὶ $\text{\textcircled{\small T}}$ στείσι ταυτὰς διακονίας, ἕσιν τῆ πνεύματι, πλὴν τε $\text{\textcircled{\small T}}$ Κανονάρχου, καὶ πλὴν $\text{\textcircled{\small T}}$ βιβλίον ἀλλοθὸν, ὃ πλὴν $\text{\textcircled{\small T}}$ Εὐκτοσμίασιν. Joannes Moschus in Limonar. cap. 11. καὶ κρυσπῶν $\text{\textcircled{\small T}}$ Κανονάρχου τὸ ἔξωρον, ἦ $\text{\textcircled{\small T}}$ παύσας τὸς ἀεὶ φῶς σμαχθίωσιν, καὶ ἀρο-*

πέμψαν $\text{\textcircled{\small T}}$ τελευτήσασιν, &c. Et cap. 50. *λέγων, ὅτι ἐν μὲν κρυτὴ ἠράβη, ἰδῶ ἢ κρυσπῶ τὸ ἔξωρον, (ἡμίλη $\text{\textcircled{\small T}}$ Κανονάρχου $\text{\textcircled{\small T}}$.) &c.* Mementiit præterea eorum quibus cura incumbbat excitandi Monachos qui inter sacra Officia dormitabant, Typicum S. Sabæ cap. 30. pag. 67. ἀρχου ὃ δαὲ $\text{\textcircled{\small T}}$ τὸν ὁ ταχθὴς μοναχὸς ἀρρηστὸν τὸς ἀεὶ φῶς καὶ ἔξωρον πλὴν ἀγίου ταραχος δὴ δῆρξου ὃ ἥρμα, καὶ ἐπιβίβηται τὸς ἰουστίας, καὶ δὲν ῥησιν ἀπὸς πλὴν ἀκρυσπῶν $\text{\textcircled{\small T}}$ παρακαλοθίται τύπον. Eadem habet Triodium ζ. 2. v. Vide *Ἀρρηστὸς*. Extant porò in Canonarchæ ministerio Jambisti MSS. sat elegantes, hoc titulo:

Εἰς $\text{\textcircled{\small T}}$ Κανονάρχου.
 Ἀρχὸς ἔσῳ $\text{\textcircled{\small T}}$ λῶσας $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀρματων,
 Ψαλίθη θραπέθι τῆ μιληθία Ζηη,
 Σαλπίθη κερπὸ τὸ ἔξωρον καθὼς δὲια
 Κισα $\text{\textcircled{\small T}}$ ἐν πλὴν γλῶσσας αἰς πῆλκτον φημον
 Αἰ ἀρπηθίσι $\text{\textcircled{\small T}}$ σουζὸν σιωσασίαν
 Ἀστυχίον καθύχρον ἰρῶσιν δέκμα,
 Τὸ $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀδολφῶσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ εὐρῶσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ σίμα,
 Τάσος ἀπῶσιν πῶσιν ἀζορῶσιν,
 Μὴ ἀπὸς γάσιν, μὴ μέλιαν, ἢ λῶσιν δόσιν,
 Ἄλλ' ἐν δικαίω τὸ λῶσιν καὶ τῆ σῶσιν,
 Πῶσιν γὰρ αἰς $\text{\textcircled{\small T}}$ Θεῷ, καὶ εὐ μέλιαν
 Οὐτῶσιν θροῦν γῶν ἐκ Θεῷ λῶσιν σῶσιν.

Plures verò erant *Canonarchæ*, quorum primus

Πρωτοκανονάρχης dicitur Joanni Episcopo Citri in Respons. pag. 328. & Codino de Offic. cap. 1. n. 40. ex Ordine Lectorum.

Κανονάρχων, *Canium incipere, imponere*. Symeon Thessalonicensis de Græcor. Ordinat. cap. 2. ubi de Lectoris Officio: καὶ τὸς ὅσους ἀφῶσιν τοὺς $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀλλοθὸν ἕσιν, ἦτοι κανονάρχης. Malaxus in Hist. Patr. p. 168. *ἕκαμ $\text{\textcircled{\small T}}$ καὶ δὲια ἀκαλόπως, ὄπῳ κανονάρχων, αἰς τὸ δὲ-ζῶν χορὸν, καὶ αἰς τὸ ἀρρηστὸν, καὶ ἄλλα τινὰ ἐκείν.*

Κ Ἀ Π Α, *Κάππα, Capra*, vel *Capra*, de qua voce multa congestissimè in Gloss. med. Lat. Mauriticiani lib. 12. cap. 11. ἐν τῆ $\text{\textcircled{\small T}}$ παραλαθῶσιν τὸ πῶσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ ἀρρῶν, καὶ μετ' αὐτὸ $\text{\textcircled{\small T}}$ βασιδωφῶσιν ὄπῳσιν ἢ αὐτῶ $\text{\textcircled{\small T}}$ κατῶσιν βασιδῶν, καὶ μετ' αὐτὸ πλὴν τῶσιν. De hac capra militari diximus in eodem Gloss. Græcous Interpres Concilij Lateranensis an. 1213. cap. 16. κάππας μὲν μενοῦσιν ὃ τὸ ὄσιν ὄπῳσιν ἔσῳ ὁ ἐκαλόπως μὴ τινὲς φερῶσιν. Ubi Lat. *Cappas manicatas*. Protoprotrodium in verbis politic. de sua paupertate lib. 1.

Κάππα μου, πάλιν κάππα μου παλοχρησβαλοθὸν.

Rhuzanus in Paraphrasi Vatican. Constantinopol. nō ὁ ἐβῶσιν κάππας, καὶ κρυσπῶν καὶ κρυσπῶν. Symeon Hieromonachus in Epist. apud Crufum: πῶσιν εἰς μερῶν ὄπῳσιν ἐξῶσιν πλὴν αὐθῶσιν ἐν μίαν κάππα καὶ ναῖα, καὶ δὲξισιν πλὴν εἰς πολὺ, πλὴν ὄπῳσιν πλὴν σῶσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ καμῶσιν κῆρῶσιν ἀτάς.

Καππατίαν, *Capra indiani*, Idem Rhuzanus lococitato: καὶ κρυσπῶν σῶσιν κῆρῶσιν, καὶ ἀμῶσιν οἱ καππατί, καὶ πῶσιν τὰ κῆρῶσιν.

Καππαφορμῶθ, eadem notione γλαμυδιτός.

Καππιάνθ, *Capellanus*: Portio, *Sacerarij Civitas*, ἱεροθῶσιν. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Ὄρθωσιν, ἱεροθῶσιν τῶσιν καππιάντων.

Να σῶσιν ἀδίαππα αἰσιν ἐν μιλῶσιν.

Να ἑκαλόπως καὶ ἐν καμῶσιν αἰς εἰς τὰς ψυχῶν $\text{\textcircled{\small T}}$.

Κ Α Π Ἀ Σ Ι Ο Ν, *Καππασίον*, *Capitium*, *Pileus quo caput tegitur*: Portius: καπῶσιν, *Galens*, *Capitia*, *Pileus*, *καυσία*, *κῆρῶσιν*, *πίππας*, *πῶσιν*, *εὐκῶσιν*. Nicetas in Manuèle lib. 4. num. 2. καὶ τῶ μῶθ γλαμυδι $\text{\textcircled{\small T}}$ σῶσιν $\text{\textcircled{\small T}}$ κῆρῶσιν ὁ λῶσιν, τὸ ἦ $\text{\textcircled{\small T}}$ ἰπτι κρυσπῶν $\text{\textcircled{\small T}}$ καππασίον ἰπῶσιν αἰσιν. Ubi Cod. al. habet πῶσιν. Idem

Idem de excidio Urbis num. 5. καὶ τὰ καπᾶσια , καὶ τὰς χρυσὰς σιτάτας εἰς τὰς ἑαυτῶν χροῖτας σιτιθῆσθαι , &c. Ubi Cod. Edit. εἰ τὰς ἰσοσκεπᾶς περικρανίας καλύπτρας ἢ κορυφαῖς ἢ ἑρμημάτων περιτιθῆσαι , καὶ τὰ καὶ ἄλλοις κελυφῶμα δελκιδόμα ἢ ἰσπίταις ῥησιν αὐτῶν περιτιθῆσαι. Codinus de Offic. Aulæ Constantinopolit. cap. 5, num. 48. αἱ μὲν παραμυαὶ μὲν σιαδίων , οἱ τράκονες ἢ μὲν καπᾶσιον. Et num. 52. εἰ ἢ καὶ ἄλλοι κεφαλῆς σκεφαῖς μόνον ἑρμηρᾶς εὐθὺς μὲν ἢ αὐτῶν , ἢ μὲν ἢ καπᾶσια. Malaxus in Hist. Patr. in Gennadio : ἑρμηρᾶς καπᾶσιον ἐσθύνον μὲν ἢ καμυρᾶν. Philippus Cyprius in eodem Gennadio Scholario : πᾶς παρημαρκεῖται πᾶσι τῶν ἡντων ἢ δὲ καπᾶσιον καὶ τὸ καπᾶσιον ἰδίᾳ χρῆσι δίδουκ. Besslarion in Epist. ad Pædagog. filiorum Thomæ Palæologi : αἱ δὲ σποσκαπᾶσιον καὶ αὐτοὶ τὸ καπᾶσιον ἑβῆ. Καπᾶσιον Monastici formam exhibet Goarus ad Euchologium pag. 156. Vide Morinum de Ordinat. p. 247.

Καπᾶσιον , *Oregonium vasis Chymici* in modum Capitij, Nicéphorus Blemeydes M. S. de Chymia : σκεῖν δὲ οὐ ἑρμηρᾶ κελικα μὲν καπᾶσιον ἑλύνον.

ΚΑΠΕΙΓΓΡΙΑ, in Lexico MS. Colberteo, κάπετον τὰ μέλα. *Inflexa membra.*

ΚΑΠΕΤΑΝΟΣ. Vide in Καπᾶσιον.

ΚΑΠΕΤΩΛΙΤΗΣ, Ita cognominatus dicitur nefcio quis Stephanus, apud Continuator. Theophanis lib. 3. num. 45. & Symeonem Logoth. in Leone Armenio num. 7.

ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ, Καπῶλιον, Καπῶλιον, *Capitolium*. LEXICON MS. Cyrilli : Καπῶλιον, ἱερὸν , ἢ Παλάτιον , ἢ ἀγορὰ. Etymologic. magn. Καπῶλιον, κηφοδὴ τὸ πάλαιος , &c. Chron. Alexandr. pag. 275. ubi de Remo & Romulo : ἐκτεσαν ἢ καὶ γὰρ μίγαν πρὸς αὐτὸν , ἢ τὴν ἐκάλουν Καπῶλιον Ῥωμαῖοι , ἢ ἐστὶ κηφοδὴ τὸ πάλαιος. Vide idem Chronicon A. 13. Arcadij , & quæ adnotamus de Capitolio Constantinopolitano , in nostra Constantinopoli Christiana lib. 2. sect. 9. num. 2. Inscriptio Romæ , apud Gruter. cap. 316. 1. ἐκτίθηται ὑμῖν ἀποδοῦν ἐβλῶναι χρυσιον ἐν ᾧ καὶ τὰ ἱερὰ κατῆσθῆσθαι , καὶ τὰ γράμματᾶ πρὸς αὐτῶν ἢ θρημαῖα ἢ ἐπὶ ἢ ἐν πάσῃσι μὲν γινώσκοντες , ἐπὶ καὶ μάλιστα τῶν καπῶλιων ἐπιμελεῖσθαι. Ubi τὰ καπῶλιονα, *Ludos Capitolios* interpretatur Gruterus, unde vox καπῶλιονικῆς , horum ludorum victor, in vet. Inscriptioe apud Thomam Reinesium p. 313. sed potius debere videntur intelligi *Capitolia* , seu domus publicæ in quibus Civitatum Decuriones conveniebant. Hinc etiam fortè

Καπῶλιον , *Diælus locus ubi congregantur Monachi* , quem postea *Capitulum* appellatur. Hieronymus Dalmata in Hist. M. S. Sanctorum Ægypti fol. 161. & ex eo Palladius in Hist. Lausiacæ , in Oxyryncho : ἔγχετον καὶ τὸ πάλαιος οἱ ναοὶ , εἰ τὰ καπιτωλίου ἢ μοναχῶν , εἰ τὸ πᾶν μίσην ἢ πάλαιος ἔκον οἱ μοναχοί. Vide Gloss. med. Lat. in *Capitolium*.

ΚΑΠΗΛΕΪΑ, *Depreculium*, in Novella Justiniani 13. ubi consulendus Cujacius.

ΚΑΠΗΛΙΑΤΙΚΟΝ, Mulctæ , quæ tenentur *Tabernarij* & *Carponeis* qui statuta Principis de Tabernis transgrediuntur , maximè in vini aut cujusvis potus pretio : nostris *Tabernagium* , de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Diploma Andronici Palæologi Junioris pro Monembasiotis, apud Phranzem lib. 3. cap. 24. κομμάτικῶν , καπῶλικῶν , μιλιατικῶν , &c.

ΚΑΠΗΤΟΥΛΟΝ, *Capitulum* Canonicoꝝ , vel Monachorum. Apud Græcum Interpretum Concilij Lateranensis an. 1215. cap. 7. 11. 12. 23.

ΚΑΠΙΚΛΑΡΙΟΣ, *Clavicularius* , *Custos carcerum*. Martyrium MS. S. Procopij : τῆριθ ἔν ᾧ κα-

πικλάροϛ φίλοϛ αὐτῷ ὑπάρχων , &c. Martyrium SS. X. L. Martyrum Sebasteorum , M. S. παρηγίλειαι ἄγλαιον πρὸ καπιτωλίου ἀσφαλῶς τῆριν αὐτῶν. Rursum : παρακλίθησαν ἢ αὐτοῖς φύλακας σφραγιώτας , καὶ ἢ καπιτωλίου. Martyrium MS. S. Martini : Σιμυλικῶν ἢ καπιτωλίου ἔπιν , &c. Menologium Basilij 9. Martij : ὁ φυλάξων αὐτῶν καπιτωλίου , &c. Martyrium S. Basilei num. 9. ἐπὶ ἔν παρακλίθητο ἢ καπιτωλίου , θάψων αὐτοῖς εἰσεκαθάρσει. Occurrit præterea in Martyrio SS. Alexandri & Antonine num. 3. in Martyrio S. Acacij num. 15. in Martyrio S. Glycæie num. 12. in Menæis in S. Cæcilia 22. Nov. &c. Vide Gloss. med. Latin. in *Clavicularius* : & infra in Κλαβικαίροϛ.

ΚΑΠΙΟΣ, *Aligius*. Glossæ Græcobarb. ἄρριθ , ῥιθ τὴ τ ἄρριαι ἰταίαι , ῥιθ κάπιον ἢ ἀρρολιῶν. Rursum : ἀρροβερᾶ , βόταν τῆς , κάπιον χέρου. Scribitur etiam

Κάπιον. Fabulæ Ἐσφιου Græcobarb. ἢ αὐτὸς τὸ λαπὸν ἕασμα πᾶν φῶλον τὴ εἰς ἕνα ὑψηλὸν δένδρον , καὶ ἢ ἀλαπὸ ὁμοίος εἰς κάποια χρημῶδῆμα , ὅπου ἦτον ἐκὶ σιμα. Occurrit passim.

Κάπιον , *Alieubi* , *Enuach*.

ΚΑΠΙΣ Ἀ, *Kebija* , vox Arabica , quæ *Bisextum* sonat. Georgius Chrysococeus in Canonibus Astronomicis MSS. Κάπιμα , ἡτὶς δισκελον. Inficta : ἐπιμαίκα γδ ῥιθῆν ἢ ῥθόν καπιτᾶ , μία ἡμέρα προσήθη.

ΚΑΠΪΣΙ, *Navis Cavosa* , Italis *Gabbia di nave* , Hieron. Gennan.

ΚΑΠΙΣΤΡΙΟΝ, *Capistrum*. Glossæ Biblicæ MS. περιεμίον , καπίστειον. Rursum : φορβαίαν , περιεμίον , καπίστειον. Eadem habent Glossæ Basil. Hefysichus , Suidas , Etymolog. &c. Fortius : καπίστει , *Capistrum* , *Retæ* , *Laguenis* , ἑλευσῆρ , ἰπποφῶρον , &c. Zacharias lib. 1. Dial. cap. 4. καπίστει ἢ ἀντὶ χαλιναρίον , καὶ ἀντὶ σίλλας δῖμμασι προβάτων ἑλκῆτον.

ΚΑΠΙΤΑΝΟΣ, *Capitanus*. Occurrit apud Sguropulion in Hist. Concilij Florentini sect. 3. c. 11. sect. 4. cap. 4. 6. sect. 11. cap. 8.

Καπῶλιον. Glossæ Græcobarb. ἄρροϛ , ἡρῶδῆμα , προδοσῶν , καπῶλιον. Alibi : φίλιος ἢ καπῶλιονικῆς τῆς , ἡρῶν ὀδῆρῶν , ἡρῶν κυρίαι. Anonymus MS. de Bellis Peloponnesiacis Francor.

Καὶ ἐκλεῖται τὸν εἶδη κηφοδῶν , καὶ μίγαν καπῶλιον. Alibi :

Ναὶ εἰσαι... ἰταῖων τῶν Μπαίλοϛ καπῶλιον. Ἀστὰ Concilij Florentini : ἔσσειν γδ καὶ ἢ καπῶλιονικῆς ἢ καπῶλιον ἐν τῇ βυσσίᾳ ἰτομᾶσαι κάπτερα.

Historia MS. Belisarij : Καὶ καπῶλιον ποιῶσι σε ἰθὺ ὄλον πᾶν ἡμάδαον.

Historia Apollonij Tyrij : Ὁ βύρας δόπισσων τὴ ἀπιστολίαν ἀρρην , Καὶ καπῶλιον θεμιστῶν ἀσ ὄλων πολυμαρρον.

Historia politica pag. 31. Καπῶλιον ὁ Μυστρα Πασιαι , Μοχ : δὲ μὲν ἢ βυστικῶν καπῶλιον ὁ Λυδαῶν. Vide Epistolam Ecclesiæ Constantinopol. ad Bohemos & Crusij Turcogræc. lib. 4. Epist. 12. initio. Ducas Hist. cap. 43. τὸς ἢ δὲ ἄρροϛ σὺ καπῶλιον παρῖσσαν.

Καπῶλιον , *Capitanum agere*. Glossæ Græcobarb. ἡρῆϛ , καπῶλιον. Alibi : ἀσρολοσᾶ , σφραλοσᾶ , καπιτωλιῶν.

Καπῶλιον ἢ κάπτερ , in Chrysobullo ex Cod. Reg. 1598. f. 1.

Καπῶλιον , *Navis Capitanæa*. Sguropus sect. 11. c. 5. ἡρῆλο κῶδων μίγαν , καὶ εὐθὺς ἢ λιμῶν κατῆσαι κάπτερα τῆσαρα , ἢ ἑλὲ καὶ τὸ καπῶλιον , ἢ ἡμᾶς εἰσὴ βημῆρ , cap. 9. ἀκῶσας ἢ ὁ καπῶλιονικῶν χρημῶλικῶν , &c. Inficta : καπῶλιονικῆ ναῦς. Vide Καπῶλιον.

ΚΑΠΙΤΑΤΙΩΝ, Capitatio. Glossæ Juris MSS. Καπιτάτιον, ἀρχή, ἐπικεφαλαιώσις. Justinianus in Nov. 8. cap. 2. ἀφορασι ἀνόνων καὶ καπιτάτιων, ὅτοι κεφαλαιώσιον. lib. 6. Basilic. tit. 3. cap. 21. ὃ μὴ δόκακιθῶν ἢ ἄλλοτρην ζωογῶν, εἰδῶσι πῶς ὑπὲρ αὐτῶ καπιτάτιον, καὶ ἄλλο ζωογῶν. Vide κεφαλαιώσιον.

ΚΑΠΙΤΕΥΕΙΝ, Capere. Glossæ Basilic. ἢ καπιτέιν, ἢ ἀναλαμβάνειν.

ΚΑΨΙΤΟΝ, Caput annone. Justinianus in Nov. 24. Exig. δὲ παρὶχθῆναι τῆ Πρωτοῦ Πεισιδίας, αὐτῆ δὲ ὑπὲρ ἀνόνων, καὶ καπιτών, ἢ λοιπῆ παραλυχῆ Sol. 300. &c. Adde ejusdem Edict. 13. cap. 3. Vide Gloss. med. Lat. in *Caput annonæ*.

ΚΑΨΙΩΝ, Capio, pro *Capio*. Vox JC. Lat. μορφή καὶσα καπιών, apud Scholiast. Basilic. ad lib. 41. pag. 407. quæ ζωατικὴ αἰτία λέγεται dicitur lib. 47. tit. 3. capite 31. 38. Vide ibi Schol. paginâ 246. 253.

ΚΑΠΝΕΑ, Fuligo. Myrepsus sect. 3. cap. 58. καπιών ἢ ἰδίας καθαράν. Sic in Cod. MS. sed legendum *ἰστίας, Foci*. Perperam etiam cap. seq. ἢ ἰδίας. Vide *ἰστία*.

ΚΑΠΝΙΚΟΝ. Vide in *Καπνός*.

ΚΑΠΝΟΓΩΓΙΟΣ, Fumaris, & Κάπν, apud Interpolat. Diofcor. c. 692.

ΚΑΠΝΟΔΟΧΟ, Fumarium, in Turcogr. Crusij. Καπνοδόχον, in Gloss. S. Bened. καπνοδόχη, in aliis. Καπνοδόχον βαλάνιον, apud Harmenopol. lib. 2. tit. 4. §. 131.

ΚΑΠΝΟΣ, Focis, & *Edes que focum habet.* Novella Ilaacia Comneni lib. 2. Juris Græco-Rom. Scholion pag. 121. in Epitomo. Canon. ibidem p. 7. ὡσαύτως ὑπὲρ τῆ κανονικῆ δότῃ τῆ ἐχθρῆς χωρίου λ. καπνός, νόμισμα χρυσοῦν ἢν. Novella 1. Alexij Comneni, ibid. δότῃ μὲν ἢ χωρὸς τῆ ἐχθρῆς καπνός λ. νόμισμα. ἢν χρυσοῦν, &c. Infra: δότῃ τῆ ἐχθρῆς κ. καπνός, τὸ δῖμοιρον τῆ νομισματικῆ. Rursus: δότῃ τῆ ἐχθρῆς δέκα καπνός χωρίου, ἀργυρῶν ἢ ἀνόνων ἢν, &c.

Καπνικός, Tributum, quod singula κάπνασι sive καπνοδόχησιν πράττανε ἐσθῆναι. Theophanes in Nicephoro Generali an. 8. pag. 411. τῆ ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων βασιλικῶν τὰ καπνικά ἀνατάσσῃ δότῃ τῆ ἀρωτῆ ἔτους τῆ ἰαυτῆ τυραννίδος, (ἀποστεινῆσι.) Continuator ejusdem Theophanis lib. 2. num. 11. & ex eo Scylitzes pag. 500. τὸ εἰς τὸ βασιλικὸν ταμίειον ταμίαις διμοσίον Καπνικὸν ἔστω ληγόμενον, Μιλιάριον ἢν συλκεγόμενον. Novella 2. Manuclii Comneni, lib. 2. Juris Græco-Rom. pag. 154. πᾶσι τῆ τοιαύτη ἀφορασίε ἰσὺ ἔξισταί τας διπλασθεῖς δόταγραφῆσι ἢ καπνικῶν ἀπαιτήσαι, ἢ μετρητικῶν, ἢ ἡρεῖων ὄσων, ἢ ἑτέρων ὅσων δὲ ἐσπραξῆν.

Καπνοδόχον, Carnicium exigere. Novella 6. Manuclii Comneni lib. 2. Juris Græco-Rom. pag. 159. ἰσὺ ἔξισταί ἢν ἔτι ἀνατραθῆ, ἢ προκαταβῆναι αἰνῆν τινὸς πενήτιος, ἢ ἐξουσιῆς, ἢ ἐπιβροβίλῃ, ἢ ἑτέρω τινι προσώπω τῆ δημοσίε τὰ τῆ μοναστηρίων αἰνῆσι ἀναγράφασθαι, ἢ καπινοδόχων, ἢ ἀνεξήλων μέτρα γῆς, ἢ παροίκων προὔπστα, &c.

Καπνός κοβαρίων, in Glossis Chymicis MSS. ὅθεν αἰθαλῆ ἀστυνική.

ΚΑΠΝΟΤΥΧΟΣ, Tubulus, in Gloss. Græc. Lat. scilicet *Fumaris*, lib. 58. Basilic. tit. 2. cap. 13. Καπνοδόχον, *Fumarium*, in iisdem Glossis. Aliæ MSS. in Aristophanis Plutum: ἰσπνός, ἢ ὁ καπνοδόχος.

ΚΑΠΟΙΟΣ, Κάπν. Vide in *Κάπν*.

ΚΑΠΟΣ, in Lexico MS. Colbetto, & apud Scholiastem Oppiani lib. 3. v. 114. τὸ πνύμω exponitur. Sed aliam notionem hanc vocem usurpat Prochpodromus ex Cod. Reg. MS.

Καὶ τίς ὁ κάπος ἡμεῖς, καὶ τορνεάκιον κάπος, καὶ δίδωθ, καὶ ἀγώρασιν ἐπιβῆναι δότῃ τῆ ἀστυνική.

ΚΑΠΟΤΕΣΥΝΟΣ, Capimetus. Historia Apollonij Tyrij:

ὡς εἰς ὄμακον ὁ φίλος τὸ ὁ καποθισμῶς τε, αὐτῶν ὁ Ἐστραχύνθ, &c.

ΚΑΠΟΥΤΑ, Scarula, Humerus. Stephanus Sachleces in Narration. MSS.

Ἦλθε ὁ αὐτὸς εἰς πᾶσι βυθῶν κατὰ ἢ ἀρχαιοπολίαν, ὅπου ἔχον γλῶσσι βυθῶν ἰσπῶν ὅσων καπῶνα.

Καπιόν. Pseudo-Dioscorides MS. de Pharmacia simplicib. sect. 5. cap. 30. καὶ ταῦτα ἱμβραὸν εἰς καπιόν, καὶ ἐπιθῆναι ὄσων, καπῶν ὅν τῆ καπιόν τῆς καμνοσίε κοιλιακῆς. Anonymus Medicus MS. ex Cod. Reg. 945. καὶ πῶν καπιόν ἀσπράσσω. Mox: ἀλλοτὸ τὸ καπιόν. Vide *Σκαπιόν*.

Καπιόσωνος, Pars nuptia humeri, pro ὀπισθοκατάσωνος. Anonymus Thefici lib. 8.

Ἄπειον ἴσων τε ζωρᾶ κάτω εἰς γλῶσσι περὶ ἴσων, καὶ εἰς τὰ σθῆλα κατὰ τὰ ἄριστα ἀρμολογῶν.

ΚΑΠΟΥΤΑΙ. Agapius in Geoponico c. 174. ἢ ὁσχίον πᾶσι ὄσων εἰς τὸ καπῶν δότασι. Idem forte quod καπῶνα.

ΚΑΠΟΥΤΡΙΟΝ. Assisæ MSS. Regni Hierosol. cap. 298. ἀπὸ τὰ δότασι, &c. ἀπὸ τῆ πῆλις, &c. ἀπὸ τὰ καπῶνα τὸ δ', καὶ τὸ ἔν ὄσων τὸ βασά. Rursum: ἀπὸ τὰ καπῶνα ἀπὸ πᾶσι καπῶν τὸ δ'. ἢ τὸ ἔν ὄσων βασά καὶ ἢν ἰλιθῆρα. I. Ex arcibus, ex arcubalistratum jaculis, & ex capris quantia pars pretij penditur, & ex animalis quod supra dicta deferri. Sed quid fit καπῶν, alij forte docentur ex Cod. Gallico necdum Editio, quem non vidi.

ΚΑΠΟΥΤ, Capri. Scholiastes Oppiani lib. 3. Halient. v. 114. καπῶν, ἢ ἐκαστὸν ὄσων Ρωμαίσις, καὶ κάπῶ τὸ πνύμω, Procopius lib. 1. de Bello Vandal. cap. 14. τὰς ναῦς εἰς πᾶσι λιθῶν ἀκτεῖν ἰλιθῆσι ἢ χωρίοι ὁ δὲ ἐκαστὸν ἱσπῆσι τῆ σφῆρα γλῶσσι καλῶσι Ρωμαίων κασῶν τῶνα ἢ ὄσων ἀσπράσσω.

ΚΑΠΟΥΤΖΙΟΝ, Capritium, quo capri tegitur. Nicetas Barbarogor. MS. in Ilaacia & Alexio num. 3. τὸ τῆ ἐκαστῆ αἰνῆ σφῆρα τὸ ἐκ λιθῶν ἢ μαρμαρίων λαμμορῶν χρῆσθῆναι ἰσπῆσι, ἰσπῆσι ἐκαστῆ αἰνῆ ἰσπῆσι τὸ δὲ ἰσπῆσι τῆ σφῆρα σφῆρα, ὅσων καπῶν τῆ καπῶν. Ubi Cod. Edit. sic *Capritium* describit: τὸ δὲ ἰσπῆσι περιβαλλῶν τὸ λαχῆσι καὶ ἰσπῆσι, καὶ τῆ ἰσπῆσι τῆ σφῆρα σφῆρα. Codinus de Offic. Palat. cap. 14. num. 11. de Genuenibus: ἰσπῆσι γλῶσσι ἢ καπῶν ἰσπῆσι προσκύνειν αὐτῶ, ἀσπῆσι τὰ ἰσπῆσι καπῶν τῆ σφῆρα ἰσπῆσι. Adde num. 13. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Καὶ φόβω παλακογῆσι δότῃ πᾶσι καπῶν τῆ.

ΚΑΠΑΠΑ, Vide Κάπα.

ΚΑΠΑΡΟΡΙΟΝ, Radix Cappareos. Orneofophorus ἢ καπαρῶν σφῆσι δότῃ μὲν κριάτῶ.

ΚΑΠΑΣΙΟΝ, Vide in Καπάσιον.

ΚΑΠΑΤΙΑ, Pucorum pappion, qui dum ludent sibi invicem auferunt Capucia, si bene auguror. Glossæ MSS. ad Nubes Aristophan. ἐπὶ ἰσπῆσι πῶσι πῶσι τῆ ἰσπῆσι ἰσπῆσι, καπῶν πᾶσι καπασιῶν παῖσι. Vide Gloss. med. etat. in *Capetus*.

ΚΑΠΡΙΟΛΟΣ, Capreolus, Fulcrum icelli. Glossæ Græco-Lat. Καπριός, ἰσπῆσι τῆ σφῆρα, *Furcilla*. Alibi: πρότον, *Capriolus*. Apollodorus in Poliorceticis MSS. γίνετῃ ἐκ δύο παραλλήλων ἰσπῆσι ζωογῶν ὅν σφῆρα καπριόλιον. Vide Ubaldinum Baldum ad Vitruvium.

ΚΑΠΤΟΣ, pro *καυτός*, usurpari ἢ Myrepsio sect. 1. cap. 155. feu 153. Cod. MS. obfervat Fuchsius:

ἰσπῆσι

ἰναβαράριον καπλὸν ἱζάγια β'. Ubi Codex Fuchij καπλὸν πρᾶτυλι. Ita etiam lect. 32. cap. 125.

ΚΑΠΥΡΙΟΝ, Placentæ Genus. Gloss. Gr. Lat. Καπυρον, Crustum. Phavorinus: Καπύρια, ἃ δ' ὀπλακύνθῃ, τὰ παρ' ἡμῶν καπύρια. Michael Pellus de Grammatica, MS.

Κάπυρον, τὸ καπύριον, Λαγγόν, Σουλκακμύρον. Perperam ibi scriptum λαγγον. Edit autem λαγγον, ἃ δ' ὀπλακυστικῶς ὡς πυρίδιον, ἀπὸ σημαδάλου, ἐν ἑλαίῳ πηλασθόμενον, ἐν ἀρτίβραχέῳ ἑλαίῳ, apud Helychium.

ΚΑΠΩΝ, Caro, Glossæ Græco - Lat. Κάπων, Gallus Cæsariensis. Καπῶνι hodie dicunt Græci. Vide Gloss. med. Lat. in Caro.

ΚΑΡΑΒΙΣ, Carabus, Pifcis. Maximus Plautus de Urinis, MS. ἀδίατον, ἄσκαον, καρίδας, καρίνους, καραβίδας, &c.

Καραβιδίτζα. Ptochoprodromus contra Hegumen ex Cod. Reg. ubi de Xerophagia Monachorum:

Καραβιδίτζας ἐκίττας τυγάνας, καριδίτζας,

καὶ λακανίτζιλον, ἐξ φακίλων, μὴ ὄσπριδομυδίτζια.

Matthæus Silvaticus: Carabis, I. cum milite placentæ de pasta parva in oleo frigida ponitur in patellam unam, super aliam locando, mel inter omnes duas ponendo, atque sic simul coquendo.

ΚΑΡΑΒΟΣ, Cloaca, ἑχέλιος.

ΚΑΡΑΒΟΣ, Carabus, Navicula, Scarpa ex vitine ὄφ' corio, in Glossis Isidorii. Glossæ MSS. Καραβῶθ, ἔσθ' τὸ κάρων βούινῃ τ' κεφαλῆς προχρῶσις, ἢ καὶ πῶν κᾶν ὠσάτας, κάρω γδ' ἢ ἄσπτι. Adde Etymologicum in Καραβῶθ, & in Ἀκαθῶθ. Sacra Constantiniani Pogonati Imp. ad Agathonem Pap. in Concilio VI. Œcumen. part. 1. cap. 1. ἐξ κασιλάτας κάρωθας παρασχέλλια εἰς διάκονον αὐτῶν. Chronicon Alexandr. an. 3. Phocæ: ἔξ ἑξουρηθίτων τ' ὀθαλιμῶν αὐτοῦ, εἰς κάρων ἐκαυθῶν. an. 8. ejusdem Phocæ: καὶ ἑθῶν μὲν κάρων εἰς ἑκαυθῶν λυθῶν καὶ τὰ λογιόμενα Μαύρον, &c. Occurrit non semel apud alios, Methodium Patr. Constantinopol. in Miraculis S. Nicolai, ex Cod. MS. Constantinum de Adm. Imp. cap. 53. Epiphanius Hagiopolitam de Locis sanctis pag. 55. Pachymerem lib. 9. cap. 9. in Martyrio S. Basilii num. 17. &c.

Καράβιον. Suidas: Καράβια, ἐρύλλια μικρὰ, πῶθ' ἢ ἑλακίδ' ἑπὶ τ' κωπῶταρῶν, ἢ τ' μεγάλων πλοίων. Vox etiam obvia apud Scriptores, Zachariam Pap. lib. 4. Dialog. cap. 59. Auctorem Chronici Alexandr. an. 16. Hæraclij, Constantinum de Adm. Imp. cap. 42. 53. Leonem Grammat. in Leone Philof. pag. 484. Anonymum Combesifianum in Porphyrogenito num. 29. in Romano Jun. num. 7. 10. Symeonem Logothetam in Leone Armenio num. 8. in Leone Philof. num. 211. Constantinum Manaflem pag. 77. Edit. Reg. Nicetam in Man. lib. 1. num. 6. ex Cod. Barbarogr. Auctorem Etymologicis, in Basilic. lib. 53. pag. 670. in Diplomate Andronici Junioris pro Monembafiotis, &c.

Καράβι, hodie. Historia Apollonij Tyrij:

Ὀπίρως πολλὰ πλοῖα μίτωνα τ' κάραβι.

Καραβίτζιν, Ædes Deipatzæ, sic dicta Constantinopoli à muliere quæ Κομπάριαν, seu navicellam habebat, &c. Apud Codinum in Orig. Constantinopol. num. 86. καὶ δὲ καραβίτζιν ἀγαθόνος μὲν ἄρμυς, καὶ ἐπ' αὐτῷ τ' προχόν τ' ἀμάξας θησαυρῶς, &c.

Καραβόπιλο, Navicula, in Fabul. Ætopi Barbarogr. p. 131.

Καραβοκμπάρια, vox formata ex Καραβῶθ, & κμπάριον, quod idem sonat. Codinus in Orig. Con-

stantinopol. n. 87. ex Cod. Vaticano: καὶ ἔχε καραβοκμπάρια παμμιγιστάτικ.

Καραβιάς, Nauticus. Mofchus in Limonario c. 76. ex Edit. Cotelerij: φωνὰ τ' καραβιάς, λίγων, ἔστω τ' κάρων ὡς ἔν καπῶν ὡς κάρων, &c.

Καραβούρις, Nauticus, ναυορχῶθ, Affixæ MSS. Regni Hierofolymitani cap. 46. ἰάν ἑσθ' τὸ ναῦτος πιστάνθων μὲν τ' καραβούρι να πῖνον ἕνα ταξίδιον, &c. Chronicon MS. Manuclis Malaxi pag. 651. ἱκράθην ὁ βασιλεὺς τ' καραβούριον, ἐξ τ' Γραμμάτων, &c. Damascenus Hieromon. Setm. 35. ἐξ ὑπὸ ἡμῶν εἰς τ' λιμήνια, καὶ λίγει τ' καραβούριον, &c. Occurrit præterea apud Stamatium in Epist. ad Theodofium Zygomalam. In Turco-Græc. Crusij p. 226.

Καραβουτῶν, Caraborum confessio, cui obnoxij erant σωλήνται, Collatorez, apud Leonem in Tact. cap. 14. §. 18. cap. 20. §. 71. Vide Gloss. med. Lat. in Navicium.

Ξυλοκαράβης appellatus Marcus Adrianopolitanus Archiepiscopus octavus à capta ab Agarenis Utbe Patriarcha. Catalogus Patr. Constantinop. ex Cod. Colberte:

Τῆς τ' Ἀδριανουπόλεως Μάρκῳ Ξυλοκαράβη.

Πρωτοκαρῶθ, Gubernator navis. Basilius in Nauticis: Ναυορχῶθ δ' ἂν ἰσομάζιλο ὁ παρ' ἡμῶν Πρωτοκαρῶθ. Leo in Tact. cap. 19. §. 8. ἱξῶ ὃ τῶτον τ' τ' Κίβλαργῶν, καὶ τῶς δ' ὄνο κυβερνήτας τ' τ' δρομῶν αὐζάνων, ὡς καλεῖται ἐξ Πρωτοκαράβη, &c. Zonaras in Constantino Duca pag. 216. προνομίλο δ' αὐτοῦ, μὴ ἔῃ πῶς βασιλικῶν στήρων, ἐκῆ ἐξ τῶς ἐκείνῃ ἀνακορῶθ, ὡς Πρωτοκαράβη ἢ θημιδὸς ἄλην φωνῆν. Vita S. Nili Junioris pag. 103. τὰ τε πλῆθια καθίστασαν, καὶ τῶς πρωτοκαράβης ἐκταλαιώσαν. Anonymus Combesifianus in Lacapeno num. 7. meminit eujusdam Theodori πρωτοκαράβη. Occurrit præterea hæc vox non semel apud Constantinum de Administ. Imp. cap. 51. pag. 194. 196. 198. 199. 200.

ΚΑΡΑΒΟΥΡΕΑ, vox incertæ notionis Fuchio, apud Myreplum de Antidoris cap. 304. nisi, inquit, sit Carvi species, quæ Hispanis Caroveia, & Caraveia hodie dicitur.

ΚΑΡΑΓΙΟΣ. Vide in Κωπῆλικ.

ΚΑΡΑΓΟΣ, Carrago, proprie Castorum munimenta ex carris ὄφ' curribus militariibus. Leo in Tact. cap. 4. §. 53. κάρων ἢ λήγῃ ὁ δὴ τ' ἀμάξων, καὶ ὀπιβίλων, καὶ τ' ἄλλων μηχανῶν ἠμῶν περιμετρῶς εἰς ἀσφάλειαν τ' στρατῶν. Idem cap. 11. §. 43. εἰ ὃ δ' ὠματῶς ἔστι ὁ τύπῳ καὶ ἀνάμωθ, τ' ῥῶν κάρων, ὅτι τὰς ἀμάξας, ἐξ τὰ ὄμμα, ἔτ' τὸ λοιπὸν τῶνδων καὶ ὀπιβίλων, &c. Et §. 47. κάρων ἢ λήγῶν τὰς ἀμάξας ἐξ τ' δὲ αὐτῶν πτελλοχισμῶν. Adde cap. 14. §. 82. 86. Mauricius lib. 12. Strateg. cap. 7. δὲ ὡς ἐπὶ τῶνδων τ' βαβαλλομῶθ, ὅτι καὶ ἐπὶ τ' ἀμάξων προβαλλόμενα τινα, οἱ ὀπιβίλοι πῶθι τ' κάρων. Et cap. 18. cuius Lemma est, πῶς δὲ τὰς ἀμάξας καὶ τ' τῶνδων τῶστωθ. ὥστε ἰάν ὀπιβίλοι τ' κάρων ἀκολλησῶν ἀπὸ ἑὸς τῆλων σαγιτῶβίλων, &c.

ΚΑΡΑΓΩΓΟΣ, Chamadaphne, apud Apul. cap. 27.

ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΟΝ, Caracalla, Cuculla, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Scholia in vetusta Epigrammata Græca: κύπασιον, ἃ δ' ὀ ἱμάτιον, ἀναβολία, καρακάλιον, ἢ ἄλλο τι. Vita S. Eudocjæ Mart. p. 27. συζῆσεν κικκῶν ἐν δ' ἑῷ, ἐξ ὁμοῦ ἐκείνῃ κορακάλιον. Palladius in Hist. Lausica cap. 117. de Melania: αὐτὴ ἢ ἀνδρῆ παμφαρία καρακάλιον λαμβάνουσα, καθ' ἰσπῆρην εἰσφέρειν αὐτοῦ τὰ πρὸς τὰ χεῖρας.

Καρακάλιον. Martyrolog. in Passione S. Christophori: ἐπέδυσσε ζυγῆσαι χαλκῶν καρακάλιον, ἐξ πυρῶσας, ἐπὶ ὄστων αὐτοῦ.

Καρακάλι,

Καρκάλι, Truncatè pro καρκαλλιον. Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrysothoes :

Καί τὸ καρκάλι τὸ λαμάρν τὸ μεμάρμυρμόν, Ὅστιρ ἔστος ἀνθρώμω τῷ δρακόλι τῷ οἴκω.

ΚΑΡΑΚΑΖΑ, Καρκαζα, Cornix, Sicedula, Συκαλίς, Κορών. Nomocanon Corelianus n. 17. οἱ ἰδιώσις κρείστος ἀντῷ, ἢ γράντι, ἢ νυκτερίδ, ἢ κορώνις, ἢ ἱρακός, ἢ γαλιόσι, ἢ παρακάσι, ἢ κένυ, ἢ κικυριακός, ἢ χηλιδόν, ἢ ποτικύ, ἢ κωθιχέρη, ἢ παλιαχός, ἢ πλιμαύσασα ῥεόνος δνό, &c. Theodosius Zygomalas apud Crustum pag. 99. de Atheniensibus hodiernis : καί, ὡς τῆς Αἰγυπτίως γνωρίζον οἱ Γραικοί, ἐκ τῷ παρακάσι, ἢ πει κορώνις, οἱ τινες ἀπὸ παρακάσι, χαρκαζα λέγουσι.

Καρκαζοῦδι, apud Roman. Nicephorum in Grammatica MS. χαίμω ὡσάν τὸ παρακαζοῦδι, Hifco sicut pullus pica.

ΚΑΡΑΜΕ, τὸ ἥλακτον, in Glossis Jatricis MSS. Vox Arabica, Succinios, vel Eleetrum. Καράμι emendat Salmastius. Matthæus Sylvaticus : Caraba, I. Karabe, Eleetrum.

ΚΑΡΒΑΝΙΟΝ, Carvania, multitudo Mercatorum & aliorum Peregrinantium, quæ se conjungit ob securitatem itineris : de qua voce egimus in Gloss.med. Lar. Constantinus de Adm. Imp. c. 45. ἡ ἐπὶ πολλοῖσι ἴσιν ἰδῶσι αἱ ἀποστάσεις εἰς τὸ κάρπον Θεοδοσιουλάου, ἢ δῶσαν) δὲ τῷ κάρπυ βλήσκει τὰ ἀντιγράμματα καρβάνια εἰς τὸ κάρπον Θεοδοσιουλάου δῶσαν) ἢ ἀντιγράμματα καρβάνια ἐκ Θεοδοσιουλάου τῆς νυκτὸς, ἔκτανον μὴ νοῦθον. Anastrophus in Cælo Pythagorico MS. p. 107. τὸ τὸ κάρπον δῶσαν) πλῆθὸς καρβάνιων ἔστιν δὲ τῷ ἔξωθον. Vide Καρβάνιον.

Καρβαζάρης, Diversorium, Hospitium : vox Turcica, Caravanserai, Palatium seu edificium carax, in quod divertere Caravanne solent. Ita Leunclavius in Onomast. Romanus Nicephor. in Grammat. MS. μῦθω οἱ πλὴν καρβαζάρην, Maneo in diversorio.

ΚΑΡΒΑΤΙΩΝ. Vide in Καρβασιών. ΚΑΡΒΩΝ, Carbo. Liber 44. Basil. ἐκ τῶ ἔσφρα, ἐκ τῶ ἔστθ, ἐκ τῶ κρῶθ, ἐκ τῶ εὔρα, & οἱ καρβωνες. Pappus Philo sophus Chymicus MS. ἡμβάλλω εἰς ἀμαμάθω, καὶ ὅτι ἐπὶ καρβωνος, ἔως ἐκθιμῶθ. Joannes Phocas in descript. Terræ Sanctæ c. 17. ἐκ τῆς χειρὸς ἀπὸ ἡβρωμένα ἀνθρώπων καρβωνά.

Καρβωνος, eadem notione, Anonymus de Oxymelite : λαβὼν πλὴν καδμίω, ὅτις αἰτλὸς εἰς κάρβωνα πηπρωμένα) ἀφὸς διπλὸν ἐκὰ πρῶτως ἀρχῆς ἀνῆλθη) εἰς κάρβωνος. Lucas Hist. cap. 30. σελασία ἐκ νίσου, τιάφης, καὶ καρβῶνος ἵτιος πλήρης. Demetrius Pepagomenus MS. de Podagra cap. 41. ἐκ καλῶς ταῦτα σκυσάσας, ἵτιος εἰς ἀπλήμματα κάρβωνα. Occurrit apud Demetrium Constantinopol. lib. 2. Hieracophilij, & alios.

Καρβωνάει, Carbonarius. Helladius apud Photium p. 1579. Ἀφρακίος, ὁ ἐν τῷ συμπέθω λυρόμω) Καρβωνάει.

Καρβωνιάρης, eadem notione in Fabulis Æsopi Græcobarb. ubi Cod. alius habet ἀφρακίος.

Καρβωνάρια, Carbonaria, Locus fic appellatus olim Constantinopoli, de quo pluribus egimus in Constantinopoli Christiania lib. 2. p. 169. n. 19. & lib. 4. p. 139. n. 100.

Καρβώνιον, Scinilla. Auctor Etymologici : σημαίνει ἢ τὰ κάρβωνια, ἢ τῶν τῶ σπιθίθρας δὲ τῷ λύχνω ἀναπνευστικῆς. Hinc emendandæ Glossæ Lat. Gr. Carvionum, ἀσβαλί, Ubi leg. Carvionium, pro Carbonium : fructus enim Meursius ad Carvionum Turcicas hanc vocem spectare censuit.

Καρβωνιάζον, Nigrum reddere instar carbonis.

Glossæ Græcobarb. κεκαπνισμένον, καρβωνισμένον, μαυροεμένον.

Καρβωνίζεν, In carbonem redire. Narrationes MSS. de Monachis : ἐπέθω δὲ πρὸς ἀπόστασιν ἕμεσαν ἔχουσαι τὸ σμῆθον τῷ κάρβωσι καρβωνίζουσι ὡς δὲ πύρις.

Καρβωνόφιν, Nomen familiae Constantinopolitanae, è qua erat Carbonophina, Uxor Leonis Philophi Imp. qui faciem nigram habet instar carbonis.

ἀνδρκαρβῶνος, Carbones ex ligno vel Arboribus, apud Scholiast. Basilic. lib. 15. pag. 243.

Πλοκαρβῶνος, Prunatum reliquia ardentis. Zosimus Panopolita feu Anonymus MS. de Margaritis : καὶ φησάσιν τὸ σῆμα αὐτῷ μὲν πυριμάχου πλοκαρβῶνος ἔχουσι) πᾶσι) ὡσάν δακτύλους γ. ἐκ ἡμβάλλων αὐτῶ εἰς αὐτομαθίαν τῶν.

ΚΑΡΓΑΡΤΙΑ, Vela, Scholias tes Oppiani lib. 1. Halieut. v. 352. ἰστία, τὰ κάργάρτια. Sed videtur legendum καρτάρια.

ΚΑΡΓΑΣ, Tumulus. Romanus Nicephorus in Grammatica MS. ἐκὰ ὅτῳ ἰσθμῶν ὁ καρκας, vel τὸ μάλωμα, vel τὸ γάσσωμα, ἔτυχεν & ὁ Πίσιος ἀμαμάθω τῆς, Illic ubi factus est tumulus vel tiza, interfuit & Petrus per accidens.

ΚΑΡΔΑΜΙΝΑΚΑ, Nasturtium, Καράμον, apud Interpolat. Diofcor. c. 373. Cardamantice, Botanicis : Cardamina, Apuleio c. 10.

ΚΑΡΔΑΜΙΤΗ, Melilium. Glossæ Botanice Colbertæ MSS. μιλιάσις, τὸ καρδαμίτην.

ΚΑΡΔΑΡΑ, Solium, in Turco-Græcia Crusij p. 255. At apud Theophylactum Hierodiace. Homil. 12. pag. 235. ubi Historiam Gedeonis tangit : ἔτῳ ἐκ τῶ ἰσθμῶν τῷ ἀρμάτωσι μὴ καρδαρῆς καὶ λαμπαδῆς. Unde colligitur Καρδαρῆς hoc loco Lagenas intelligi ex cap. 7. Judic. Ita pro situla usurpat Damascenus Studita Serm. 30. λέγει τὸν γωσῶκα, αἰδίνθη, μὲν τῶ σκευῶν, μὲν τῶ καρδαρῶν ἔχουσι.

ΚΑΡΔΑΡΗΓΑΣ, Dignitas summa apud Persas. Theophan. an. 1. & 6. Mauricij.

ΚΑΡΔΑΡΑΡΙΟΙ appellatur in Basilicis, qui Cavidarij dicuntur in Cod. Just. de Excusat. artific. uti monet Cujacius. Sed Salmastius ad Vopiscum sarδαράεισι restituentium putat, ut Sardararij fuerint Sardarum, atque adeo ceterorum lapillorum pretiosorum Cavaiores.

ΚΑΡΔΕΛΙ, Καδριμῶ, Carduelis, Acanthus, Θραπῆς, ἀκανθῆς.

ΚΑΡΔΙΑ λίχου, Carraris, apud Interpol. Diofcor. cap. 392.

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ, Cardinalis, Dignitas Ecclesiastica notissima, apud Cantacuzenum lib. 4. cap. ubi de Cardinali Convenfisi, seu de Comingei, & Nilum Metropolitam Rhodi de Synodis, in Synodo 8. &c.

Καρδωάει, Nicetas in Balduino : ἰσπαλλόμεν) ἀφὸς τὸ Καρδωάει Μαρτίνου, &c. Balfamon in Med. de Chortophylace pag. 461. καὶ τὸς δῶσαν) ἢ Καρδωνιάρης τῷ Παπα παρομοίως βλαπτορῶ κκοκομημένως ῥευσίος ἐπιβλήμασιν, ὡς ἀντιπροσωπῶν τῶ Παπα, καὶ τὰ τῶν σμῆθῶν δίκαια. Καρδῶν γδ, καὶ τῶ Ρωμαίους, αἱ φιλαι τῶ ἄσπῶν ἐνομαζῶν. Nicolaus Hydruntinus non semel meminit τῷ κυρῶ Βενεδίκτῳ καρδωάει καὶ τοσπῶρη) τῶ καλῶς κατῶ) τῷ ῥῶμας ἀφῶρῶ Ἰννοκῆτιος τῷ τρίτῳ. Ita idem Benedictus Καρδωάει) indigitatur apud Georgium Corcyrensem in Tractatu de Commun.

Καρδωάει, apud Pachymerem lib. 5. cap. 8. καὶ ῥευσίος πῆμπος Καρδωάειος.

Καρδωάει, apud Balfamonem ad Nomocanon Photij tit. 8. cap. 1.

ΚΑΡΔΙΟΓΑΚΑΣ, *Morbis cordis*, Italis An-
ticore.

ΚΑΡΔΙΣΙΜΟΣ, *Animosus, Iracundus*. Glos-
fæ Græcobarb. *Θυμολιαρδός*, ἡ καρδίαιμος.

ΚΑΡΔΙΤΖΑ, *Cor, Corculum*, *Θυμίδιον*. Anony-
mus de Nuptiis Thefei :

Πῦ ἢ καρδίτζα μὲ σφάζει ἀπὸ πλῆ χειρῶν αἰτά.

Καρδίλα, cædem notatione, apud Phourium. Idem
Anonymus de Nuptiis Thefei lib.4.

Μὲ πόνος ἀλγολήρες γρηῖντα κύρα μὲ,

Νὰ κίτων ἡ καρδίλα σὺ ὅσων ἐμὲ δροσία μὲ.

& lib.9. initio :

Εἰς αὐτὴ τὸ παρδύδς τὸ σύμβημα τὸ δέλιον,

Αὐτίτων ἡ καρδίλα τῆς, πολλὰ γδ ἢ ἰσάπια,

Εἴχοιτα δέλιθ ἀπ' αὐτ', ἰγίην φοβισθῆν.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ θλίβητ πλῆ καρδίλα μὲ πολλὰ μικρὰ ἢ καίρων.

Historia MS. Belisarii :

Ἐτρημὶ ἢ καρδίλα τον μήτι δένον συμφοίρα.

ΚΑΡΔΑΟΝ, *Saponaria, Struthium*, apud Inter-
polat.Dioscor.c. 381.

ΚΑΡΕΑ, *Herbæ ignotæ species* apud Myrepsum
sect.8. cap.82. Vide Matth. Silvaticum.

ΚΑΡΕΓΑ, *Καρύλα, Sedes, Cathedra, Sella*,
Ἐδρα, καθέδρα, θρόνος.

ΚΑΡΕΦΑΙΔΑ, *Nucis cortex*. Anonymus MS.
de Matellis feu de Urinis : καὶ δὲς αὐτ' κριοφλίως ἢ
πρωὸ ὕψ. γ'.

ΚΑΡΕΧΑΛΑΡΕΙΝ, *Queri, Querelam instilene-
re, Accusare* : ex Ital. *Querelarsi*, & Gall. *Querel-
ler*. Glosfæ Græcobarb. *ακαρίδης*, ὁ δίκαιος, ὁ ὄραζων ἢ
δίκαιος, ὅτι καριδάρες, ὅτι ἰσκαλῶ.

ΚΑΡΘΜΟΣ, ὁ πύς. Καρθμὸς, κινήσις, in Lexico
MS. Vide Helych.

ΚΑΡΔΙ, *Nux*, *Κάρων*, in Corona pretiofa.
Vide infra in Χροσόμω.

Καρδιτζία, *Nucula*. Prochopodromus contra He-
gumenum, ex Cod. MS.

Καριβιδιτζας ἐκείνας τρέφω, καριδιτζίας.

ΚΑΡΙΚΟΨΤΑΟΝ, *Lignum siculneum*, ἢ κα-
ρύκη. Typicum M.S. Monasterij ἢ Κιχαρλιωρίδης,
cap.73. *μυλασελλόσασα καὶ αὐτ' ἢ ἐν τῆν ἔθων ναόν,*
φροσποτικνέσασα ἢ καὶ ἀρθεκα περικαλλῆ, καὶ ἰξωάρ-
θου προδρῶμῶν δὴ καρικοψύτα, &c. cap.80. *δὲ-*
*ξία ἢ τὰ οἰκνῆμα ἢ βασιλείας μὲ ἔθ' ἢ τοίχων ἰπ-
κῆ) ὀρμαίτω ἢ θισταριε ἢ βασιλείας μὲ, καὶ ὀρμῆ*
καρικοψύτα ἰλλιακός ὀ καλλῶν ἢ ἀσκητῆς ἰλλιακῶ ἴχρη μῆ-
κῆ) πύχως κῆ'.

Τετρακαριζύλον. Infra: sub fin. πάλιν κάρμπει πρὸς
δύση, διαρῶν ἀριστρά τὸ παραπλίον ἢ ἐκκαπείας ἢ
μοῦς, δεξιά ἢ τὸ τετρακαριζύλον ἢ βασιλείας μὲ. Oc-
currit rursum mox.

ΚΑΡΠΙΔΕΣ, *Advena, Turcis*. Laonicus lib.5.
Hist. μὲ ἢ τέτες καρπιτίες, οἱ ἐπιπύδεις καλῶμῶν, δὲσ
τε ἁσίας καὶ Αἰγύπτου. Occurrit rursum sub finem
lib.8.

ΚΑΡΙΣΤΙΝΟΣ, Sguropulus in Hist. Concilij
Florentini sect.4. cap.19. καὶ πρὶν ἔξκασι πρώτῃ ἄρση
ἢ ἡμέρας, ὀρμῶν ἰσπασσῶ ἢ καρπιστῶν σφαιλάσ ἢ
βασιλείας, καὶ δρῆμω πρὸς ἡμάς θίοσι. *Ubi Anagramm*
publicum vertit Interpres, nescio quo fundamento.

ΚΑΡΚΑΛΙΟΝ. Vide Καρκαλλῶν.

ΚΑΡΚΕΑΪΝΑ, *Tugurium*, *Καλύβη*.

ΚΑΡΚΕΣΙ, *Pileus*, *Σικῶπιον*.

ΚΑΡΚΪΝΗΤΡΟΝ, *Polygonum mar*, apud In-
terpolat.Dioscor.c.586. & Apul. cap.18.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, *Leontium Mechanicus* de Sphæra
Arati p.129. Edit. Morellianæ, γρῶφῶμῶ ἢ δὴ ἢ διαθῆ-
τη ἢ λογορῶν καρκίνος, ἢ ζωδιακῶν κύκλων, &c. Ubi nemo
non videt legendum κίρκινος. Est enim Græcis διαθῆ-

της, *Circinus*. Quod advertit Interpres in Edit. San-
ctandrea.

Καρκίνος, verfus retrogrados vocat Græci, cujuf-
modi sunt Leonis Philofophi, quos edidit Leo Al-
tari an. 1641. Horum etiam meminit Josephus
Scaliger, sub nomine Ivonis Villiomari, adversus
Robert. Titium lib.3. num.22.

ΚΑΡΜΠΟΛΑΧΑΝΟΝ, *Carbolachannum*. Vox
confecta ex Lat. *Carbo*, & Gr. *λάχανον*. Agapius in
Geoponico cap.186. τὰ κράμβια, ἴσων φυλάεις, καὶ
καρμπολάχασα κάρμινον εἰς τὸ ἄζιον ἴσθ.

ΚΑΡΝΑΒΑΔΙ, *Καρναβάνιον*. Glosfæ Jatrice MSS.
ex Cod.Reg.1673. *Καρίον*, τὸ καρναβάνιον, Matthæus
Silvaticus : *Carnabadi, vel Carna, radice, l. Car-
vi*, *Gr. Carnabadi. Cuminum Aethiopicum*, Fu-
chio, apud Myrepsum sect.1. num.1. 380. 429. ubi
idem Fuchsius, & sect.19. cap.20. confulendus.

Καρναβάνιον ἰλιθυσικόν, cap.37. in MS.Cod. Κύμων τὸ
καρναβάνιον καρναβάνιον, apud Pseudo-Dioscoridem
MS. de Pharmacia simplicibus sect.7. cap.3. Symeon
Sethi de Facultat. cibor. *Καρναβάνιον* θέρμω ἔστι καὶ
ἐσθῶν καὶ πλῆ στίβιον ἄποσασιν. Florentinus in lib.9.
Geopon. τῶς ἢ καὶ μαρὰν στήρμα καὶ καρναβάνιον
καὶ σελνσοπήρμα, καὶ ἀνήθ μίνῶσι. Ptochoprodromus
contra Hegumenum ex Cod. MS.

Καὶ κίταρθ ἢ ἐπὶνῆς καὶ κίρμῶ μὲ τὸ γάρθ,
τὸ καρναβάνιον ἀνάνθ, ὡς κατὰ πεπασμῶν.

ΚΑΡΟΙΝΟΝ, *Caragannum*, vox Latina, quæ
Græcis ἴσημα & σιραῖον, Mustum decoctum, in
quo tertia pars per decoctionem absumitur. Uitur
Nicolaus Myrepsus sect.1. de Antidot. num. 5. ubi
Fuchsius.

ΚΑΡΟΙΝΟΝ, *Viride putamen juglandis*. Glosfæ
Lat. Gr. *Cullioca*, *κάρια μαστῶ* Νικηλῶν. Ita
legunt Viri docti pro *Cuillioca*.

Κάρια, *Cornua antennarum*, *κάρια*. Inter instru-
menta navalia & navis apparatus recensetur
at Leone Imp. in Tactice. cap.19. 5.5. *ἄν κάριας, κῆ-
πας, σκαρμῶς, ἄρνησις, κάρια, καὶ κάριας, &c.* Mo-
schopolus : *Κροιάξ, ἀρνησις, καὶ κλῆνῆ κροιας* τὸ
κοινῶς κάριον. Hinc emendandus Suidas : *κροιαξ, ἢ
κοινῶς κάριον*, ubi leg. *κάριον*.

ΚΑΡΟΣ, *Nux Moscata*, apud Actuarium de
Medicam. Compos. pag.61. Edit. Lat. Ruellij. Vide
Paul. Æginetam lib.1. cap.76. & ejus Interpretes.

ΚΑΡΟΥΚΑ, *Καρύκα, Carruca*. Glosfæ MSS.
Reg. Cod.930. *καρύκα, ἄρμα πολυμικτό*. Alibi : *σικῶ-
διον, καρύκα*. Lexicon Cyrilli MS. *τίτραρον, ἢ ἄμαξας,*
τὸ ἄρμα, ἢ καρύκα. Helychius : *ἄρμα, ὄχημα,*
καρύκα, δίφθ. Alibi : *ῥάδιον, καρύχων, ῥα-
διῶν*. Glosfæ Basilic. *ῥέδα, ἄρμα, καρύκα*. Epi-
stola Ecclesæ Smynenfis de Martyrio S. Poly-
carpi : οἱ καὶ μελαβίνος αὐτ' ἐπὶ πλῆ καρύχων, &c. Chro-
nicron Alexandrinum an.13. Arcadij : καὶ ἰουρῆ ἢ κα-
ρῶχα αὐτὸ δὲσ τὸ πρώτῃ μέγιστῶ ὡς τὸ δαμνῆσι ἰσθῶ-
λων. An.42. Theodosij Jun. *καὶ παραρμῆς Ἐπαρχῶν*.

ἢ παραρμῶν εἰς πλῆ καρύχων ἢ Ἐπαρχῶν τῶν πόλεως, &c.
Codinus in Orig. Constantinopol. n.49. *ἐὰν δὲ ἴσασ-
τὸ τὸ σῆλῶ ἢ φέρε, ἰὼ εἰς καρύχων ἰλλῆκα δὲσ τὸ
καρῶχιν. Adde num.72. Antiquitates Constantinop.*
pag.87. καὶ ἢ καρύχα ἐσ τὸ πῶ ἰσθῶμῶ καλῶχῶμενα.
Occurrit præterea apud Theophilum de Rerum di-
visione semel ac iterum.

Καρῶχθ, Prochopodromus contra Hegumenum :
Καὶ μῶλλος ὅταν τρῆχων σὺ δὲσ οἱ καρύχαι.

Καρῶχον, Rheda, in Glossis Græco-Lat. Suidas :
σικῶδιον, καρῶχιν.

Καρῶχθ, *Mulcisarius, Carrucarius*, in Glos-
fis Græco-Lat.

ΚΑΡΟΥΛΗ, *Tolleno*, in Turco-Græcia Crusij.
Pp ΚΑΡΦΟΥ

ΚΑΡΦΟΥΦΟΥΛΑ, καρφούφουλα, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Caryophyllum*.

ΚΑΡΠΑΘΟΣ, *Carysfolium*, *Perisclymenum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 596.

ΚΑΡΠΕΝΤΟΝ, *Carpenium*. Dio: καὶ τῆ Μεσαλίῃ πάλυ σπορόφιαν, ἢ καὶ ἡ Λαία ἰσχυρὰ καὶ πρὸ καρπίτου ἡδύων ἰδιώτων. Uitur rursum alio loco.

ΚΑΡΠΕΤΙΑ, *Vesitis frugula*. Glossæ Græcobarb. ἰματίον, ῥιζώλιον, ἀπυλώλιον, ἢ καρπιτιὰ, ἢ σκαλαβίνα. Rursum: μικρὸν ἀπικύλιον, ἢ καρπιτιώδιον.

ΚΑΡΠΗΣΕΡΟΣ, *Frustrifer*, *Fæcundus*, *Καρποφόρος*, *Εὐκαρπός*. *Καρποσπύριον*, *Fæcundare*, *Εὐφορίαν*, *Καρποσπύριον*, *Fæcunditas*.

ΚΑΡΠΙΖΕΣΘΑΙ, *Καρπιζέω*, *Re frui*, apud Harmenopol. lib. 3. tit. 10. §. 17. *Καρπιζέω*, *Adferior*, in Gloss. Lat. Gr.

Καρπιζέω, *Liberalis iudicium*. *Καρπιζέω* ἢ ἰδιώτης, *Adferior*. *Καρπιζέω*, *Καρπιζία*, *Vindicta*. *Καρπιζέω*, *Adferior*, *Vindex*, in Gloss. Gr. Lat. Voces Jurisconsultorum.

ΚΑΡΠΙΝ, ὁ μέλας ἰδιώθος, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Elleborus niger*, de quo Ruellius lib. 3. cap. 139. in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. & 1334. nudè ὁ ἰδιώθος exponitur. Lexicon MS. Cyrilli: Ἐλλίβορον, τὸ λεγόμενον καρπίν. Aliud Lexicon MS. adespoton: Ἐλλίβορος, βέλβη, ἢ ἰδιώθιον αἰ ἰσχυρὸν, ἢ γυνὸν *καρπίν*. Aliud est *Carpinus arbor*, de qua variis locis idem Ruellius.

ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, in libris Ecclesiasticis Græcorum, dicuntur qui vulgò apud nos, *Edium facturum vel Monasteriorum benefactores*. Est enim Græcis *Καρποφορίαν*, σποροφίον, *Offerre*, ut est in Glossis MSS. in aliis Glossis Biblicis MSS. *Δωροφρία*, *καρποφορία* exponitur: quæ quidem vox hac notione usurpatur in Synodo Gangrensi Can. 7. αἱ τὰς καρποφορίας ἐκκλησιαστικὰς ἰδίως λαμβάνουσιν, &c. Ubi Dionysius Exiguus, *Oblationes Ecclesie*: & Isidorus Mercator, *Oblationes fructuum* vertunt. Adde Can. seq. Concilium Calchedon. Act. 1. pag. 650. ὅτι τὰς κληρονομίας καὶ τὰς καρποφορίας, καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἐπισημασθέντα καὶ ἀντιλήθημα — κατὰ βάλανον ἢ ἐπὶ τῷ ἰωφῷ ἀδελφόν. Liturgia Chryostomi & Basilij ex Cod. Cryptofort. Μνήσιον, Κύριε, ἡμεῖς καρποφοροῦμεν καὶ καλλιεργεῖν σου εἰς ἀγαθίαν ἐκ ἐκκλησιαστικῆς. Adde Eucholog. pag. 39. Officium Ambrosianum: *Pro iis qui in Sancta tua Ecclesia fructus misericordie largiuntur precamur te. Refr. Misere-re*. Joannes Damascenus lib. 4. de Orthod. fide, cap. 92. καὶ τιμηθὲν γὰρ ἐξ ἰσχυρίας πρὸς θεῷ, ἐπὶ πρὸ τούτου νόμωι καρποφορίας προσάγουσιν, &c. Mandatum Archimandritis & Exarchis datum in Jure Græco-Rom. & apud Habertum in Archieratico pag. 573. τάτε ἀκλήθια πάλυ ἀνεκποίησθε τῆσαν καὶ τὰ καρποφορήματα δόξα καθῆσθαι ἀπασιν, &c. Diploma Rogerij Comitis Siciliæ pro Melphienis Episcopatu, apud Ughellum: καὶ δὸς τῷ ἐκκλησιώτῃ ἴδιον εἰς πάλυ ἰπαρχίαν Γραικὸν καὶ Ἀλβανὸν ἐκ πάλυς καρποφορίας, &c. Vide Apophthegmata Patrum in Agathone n. 7. Matth. Blastafem lit. K. cap. 8. & Goarum ad Eucholog. pag. 248.

ΚΑΡΠΟΧΕΙΡ, *Καρποχέρον*, *Palma manus*. Eustathius Od. n. *καρπός* γὰρ καὶ μίρος, ἵτοι ἀφ' ὧν χροῖος μέλιτι βραχίονος καὶ θύρατος, ἀφ' ὧν παραχρῆτι τὸ μέλι κάρπιον, καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος καρποχέρον. καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐξέκαρπος πάλυ. Codinus de Offic. cap. 6. num. 30. ἑμοίως καὶ οἱ Βάρβαροι, καὶ ἰσχυρὸν καὶ ἵτοι ὅτι αὐτῶν αὐτῶν πάλυ τῶν ἡ προσηγορίας κισιανῶν, φησὶ τὰς πελίκας αὐτῶν ἐπὶ τῷ καρποχέρον αὐτῶν.

ΚΑΡΦΕΡΑ, *Cynfus* & Hispanis *Carreta*, vel

Via. Glossæ Græcobarb. ἀλλοθὸν, δρόμον, καρφέραν, πρῆξιμον, ἢ κυλίεραν.

ΚΑΡΡΟΝ, *Rheda*, in Glossis Græco-Lat. Καρρὸν καθόρσιν, *Covininus*, in Glossis Lat. Gr.

Καρρίτις, *Carrium*, ex Ital. *Carretta*. Glossæ Græcobarb. Ἀθήνας, ἔξωλιον καὶ ἀρμάλιον, ἢ τὸ καρρίντας, ἢ τὸ ἀρμάλιον. Alibi: Ἀθῶνας, ἀρμα, ἀρμάλα, ἀρμάξιν, καρρίτις.

ΚΑΡΣΕΝΑΙ, τὸ ὀρθοῦσθαι, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. In eodem Codice: *καρσεναι*, τὸ ὀρθοῦσθαι. *Farina erui*.

ΚΑΡΤΑΛΑΜΙΟΝ, *Cartalania*, in Glossis Græco-Lat. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 101. καὶ ζήτα καὶ χανίει καὶ τὸ λέγειν τι, καὶ οὐκ ἔστι σφῆρι τότε καὶ ὄρναι τὸ λέγειν τι, οὐκ ἔστι τι, ἢ τὸ χαρταλάμιον τι τζακίωλι, &c. Ubi u significat vel.

ΚΑΡΤΑΝΑ, *Quartana febris*, τὸ τέταρτον μῆρος, apud Agapium Cretensem in Geoponico, capite 82.

ΚΑΡΤΕΛΟΥΡΑ, *Καρτερέα*, *Vim concuunt*, vel mensuræ species. Glossæ MSS. ad Plutum Aristophanis: καὶ κλίμακα, *Καρτερέα*, Nicephorus Blemyses MS. de Chymia: ὁμοίως καὶ ἰσχυρὸν σπῆρα (σκάιν) ἵνα χωρὶ τὸ ἐν καρτερέω. Occurrit ibi pluries.

ΚΑΡΤΗΡΕΪΝ, *Expellere*, *Sustinere*. Passim in Turco-Gr. Crusij.

ΚΑΡΤΖΑ, *Pecunia*. Glossæ Græcobarb. τὰ φυλάγματα ἀρράγμια, τὰ δροπυμύθια ἐσάμια, ἢ καρτζά, ἢ καὶ ἄλλα ἡμέματα τζαριών. Rursum: *καρτζά*, ἢ ἐσάμια, ἢ τορσία, ἢ καρτζά. Ibidem: λαμβάνουσι τὰ ἐσάμια, ἢ καρτζά, ἢ ἐσάμια, ἢ τζακίωλι. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καρτζεὺς πασόλογος, καὶ αὐτὸ γὰρ καλεομένης.

Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 46. ἴαν καὶ τὸ γαύτης σίμυ πάλυ καὶ καρβαύουσι καὶ πάλυ ἵνα παζίδιν, καὶ λαβάνον τὸ ἔμμεθον καὶ κάρτζα τον, &c. Adde cap. 206. Huc porro referunt viri Docti istud Hefychij: Κίρρα, Ἀσιατὸν νόμισμα.

Καρτίσιον. idem quod Καρτζεα, *Pecunia*, *Prestitum*. Eadem Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani c. 27. καὶ καὶ τὸν ἀσίζαν ὁ πελῆτιος ἢ γὰρ δόσι ἐκίνο τὸ πρῆμα τῷ ἀγοραστῆν, καὶ ἐκίνο ἵνι καρτίσιον τὸ πάλυ τὰ ἐσάμια μύθον καὶ καρτίσιον τὸ πάλυ τῶν χροῖος καὶ ἵσαν ἕτερον σίχιμα καὶ μύθον τες. Adde cap. 126.

ΚΑΡΤΖΑ, *Tibia*, *Tibialis*, *Pero*, *Κνημῖς*, *περικνημῖς*. *Καρτζάριον*, *Tibialia induere*. *Καρτζάρινα*, *Periscelis*, *Genuale*, *Γουδάλειον*, *Gallis Irretiere*. *Καρτζάρινα*, *Calceamentum*, *Calceie*, & Italis. Vide Κέλτζα.

Καρτζαῖον. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. πεδασακον, τὸ ἐσ ἑρῆθ ἔξωλον, ὅπερ κλάσα λεγέται, καὶ καρτζαῖον, καὶ κῆσπον. Eadem ferè in Lexico MS. Cyrilli. Vox deducta à Καρτζα, quod lignum quo confringuntur reorum pedes, vicem *Tibialium* quodammodo præstare dicuntur.

Καρτζιμάδες, *Euphæbi*, *Spadones*. Continuator Theopanis lib. 3. num. 43. τὸ τῶν καὶ ἑσθαβλῶν (κυδῶλον), ἢ καὶ μενύθα (λεγέται), εἰς οὐκ εἰσι τὸ πάλυ ζωακονίως πηπῆσι δύνον καρτζιμάδων ἔστι. *Carfatiatum*, eadem notione dixit Luitprandus lib. 3. de Reb. per Europ. Gest. c. 3. ubi fit ait, *Carfatiatum autem Græci vocant amphratis viribilibus et virgæ enu-ebum*. Unde videri vox deducta, nemo hæctenus aperuit. Sed & nefcio an ab hac voce nomen accepit Μορρατζαμίον familia Constantinopolitana, de qua Continuator Theopanis lib. 4. n. 6.

ΚΑΡΤΖΙΟΝ, *Ponderis species*. Cod. MS. Reg.

ΚΑΣΑ, Sordes, Spurcitia, ἴσπαρία, ἴσπθ. Κα-
σάζον, κασάζου, Sordescere, Desurari, Agapius
in Geoponico cap.176. να λαμπρῆς ἀκόη, ὅτι νά
ἔῃ παλαιά, κασαζόμεν, καὶ δὲν φαίνεται τὰ πρό-
σωπα.

ΚΑΣΑΒΕΔΔΗΡΥΝΑΙ, κάλαμι ἀρωματικόν, in
Glossis Jatricis Græcorab. MSS. κασιβίρις, τὰ κα-
λάμια τὰ ἀρωματικά, in aliis Glossis Jatricis MSS.
ex Cod. Reg. 190. Matthæus Silvaticus : Casabel-
derire, vel Casabderire, I. Calamus aromaticus.

ΚΑΣΑΜΑΤΟΝ, ex Ital. Casamata, & Gall.
Casemate. Phortius de Re militari :

Μετά κασαμάτων δύο,
Νά ἔχῃσι 5^ο πλοῖον,

Rurfum :

Μὲν κασαμάτων δύο,
Μὲ κασινοουλιόνα.

ΚΑΣΑΠΙΟΝ, τὸ καρποβαλάσμον, in Glossis Jat-
tricus MSS. ex Cod. Reg. 190. ἡ κλάμια, Cyclas-
tipus, apud Scholiastem Myrepsi de Antidotis
cap. 412. Vide eundem Myrepsium de Unguentis
cap. 37. & de Propomatis cap. 52. & infra in Κα-
σαμίλι.

ΚΑΣΑΗΝΟΣ, Theophylactus Bulgar. Atchiep.
Epist. 20. εἶσα τὰ καθ' ἡμέρην ἀρρώγημα, καὶ μάλ-
λον τὰ νῦν, ὅτι ὁ κύβηθ' ἡμῶν ἐπαύταιται, ὁ δένος
κασιλιός, ἔς σφοδρὸν ἡμῶν ἐπιβαλὼν κάσασα, πᾶσαν
ἐμάδα ζωόντων ἐξίτησεν.

ΚΑΣΕΛΑ, Κασίλα, Caspa, Arca, Caspella,
кафа, Шулаξ. Historia Apollonij Tyrj :

Κασίλα τὰ πῶν βαλλομένων, καὶ αἰὼν συμπαθηδύον.

Alibi :

Τότες ἐκείνῳ πῶν φόρα ἔκαονεν ἡ κασίλα.

Nicanor Athenatum Episcop. in Epist. ad Zygoma-
lam, apud Crufum lib. 4. Turco Græc. καὶ εἰς ἄλλον
καρὸν εἶδομαι δασοπόλιῳ καὶ ἡ κασίλα. Agapius Cre-
tentis in Geoponico cap. 111. βάδι εἰς τὰ κασιλλαν,
ἦνν σπυτίαι, χύμα παζῶ, &c. Apud Maximum
Cythæreum in S. Cosma 5. Septemb. χησῖαι κασίλαι
Vide eundem 15. Octobr. 14. Decemb. 28. Jul. &c.

Κασιλοπία, Caspella. Eudem Historia Apollonij
Tyrj :

Καὶ εἰσάματ' ἔβαλε εἰς πῶν κασιλοπία.

Idem Nicanor : καὶ ἡ γινώσκῃ ὅπως ἡ κασιλοπία, ἡ
ἔγραψας ἡμῶν.

Νικρακανία, Locellus, Caspa mortui, apud Fr.
Richardum in Clypeo fidei part. 1. p. 372. 373.

ΚΑΣΙΑΛΙΝΑ, Casia lignea, apud Nicolaum
Myrepsium de Antidot. cap. 117.

ΚΑΣΙΔΑ, Porrigo, πιτυριασι. Liber Jatricus
MS. ex Cod. Reg. 1673. καὶ κασιδὰς καὶ λίπρασ.—
καὶ ποίησι τὸ ἴμπελσον, καὶ εἶτι εἰς πῶν κασιδου καὶ πῶν
λίπρασ. Agapius in Geoponico cap. 159. εἶθ' πῶν κα-
σιδὰ καταρα. Κασιδιάζον, Porriginē infelsari, πλο-
ρῶδου, Κασιδιάρκ, Porriginē affelsis. Idem Agapius :
ἔπατα ἐνθαλί πῶν φύσκα, καὶ πλοῦν πῶν κασιλλαν τὴν κα-
σιδιάρκ μὲ τὸ καταρῶν τὴν τριπ' φορὰς πῶν ἡμέρας.

ΚΑΣΙΝ. Vide in Κλαδιαις.

ΚΑΣΙΝΗ, ὅπως Κυρναϊκός, in Glossis Jatricis
MSS. ex Cod. Reg. 1237. Succiis Cyrenæicus.

ΚΑΣΙΣ, Κασίς, Cassis, Galea. Lexicon Cyrilli
MS. περιφραλαία, κρῶθ' : Κασίς. Helychius : περιε-
φραλαία, ἡ ἐν πρῶν γινώσκῃ, περιβλήσκῃ μίρθ' τὴν νῆα,
ἡ Κασίς. Chrysofomus Orat. de Circo : λάβη καὶ ἡ
Κασίς ἡ εὐτήριμ, καὶ τὸ φραζιλόον ἐν τῇ χηρῇ σι.
Justinianus in Nov. 86. cap. 4. περιφραλαίας, ἦτοι
Κασίς. Uruntur passim Scriptores, Theophanes
an. 17. Heraclius, Leo in Tactic. cap. 5. §. 4. cap. 6.
§. 2. 35. cap. 14. cap. 38. cap. 17. & §. 116. Constan-
tinus in Tactic. pag. 4. 11. 18. Mauricius lib. 1.

Strateg. cap. 2. lib. 7. cap. 15. lib. 12. cap. 23. Nicetas
in Murtzuphlo num. 2. Synaxaria 1. Septemb. 7. Jan-
uar. in Sanct. Carterio, 26. Julij in S. Parafce-
ve, &c.

Κασίον, Κίρις, apud Laonicum Cretensem ad
Barrachom. Nicetas in Man. lib. 2. num. 7. καὶ διαβῶ
τὸ ἐκ ἡ κασιδίου παρακρυμνύδου ἡ ἔλσον ἐκείνῳ σιδήρον
παρατίττασμα. Ubi Cod. al. ἡ κρῶσις. Utitur rurfum
in Murtzuphlo num. 4. ut Mauricius lib. 2. Julij
Africanus, & alij. Cassidarius, Cassidum artificis,
in Vet. Inscript. apud Reinefium pag. 541. Hinc for-
τὲ Κασσιδῆρας cognominatus Theodorus Melissenus
Patr. Constantinopol. apud Nicetam Paphlag. in
Vita S. Ignatii Patr. Constantinop. Zonaram, &
alios.

ΚΑΣΚΥΟΝ, Bartholomæus Monachus in Elen-
cho Agareni : καὶ μὴ φέρον πῶν λυπῶν ἡ κινὸς ὁ ἰα-
πλάς, λαβὼν Κασκίον, ἀπὸθεν εἰς ἡ Κίριος μὲ ἔρλιος
καὶ ὁ ἔραβις ἔχον πῶν ἔρλιος, ὡς μὲτα τὴν πῶν μα-
κα ἰδίους ὁ Κορασιῶν αὐτ' ἔρχόμενον μὲ ἡ Κασκίον,
καὶ δόντα αὐτῶν πῶν ἔρλιος, ἀπυμμήνισαν αὐτῶ, ὅτι
εἶθ' ὡ ἰθυμῶν τὴν Κασκίον.

ΚΑΣΚΟΣ. Vide Κῆρθ.

ΚΑΣΚΟΤΣΑ, in Lexico MS. Jaticico ex Cod.
Reg. 190. ἀναβαλίς.

ΚΑΣΟΣ, Κάσθ, Casus. Glossæ Basilic. καθῶν,
μάρα νόμμου, μίρθ' τίταρτον, κίρδθ. Ibid. κάσθ,
μίρθ' ἡ συμφορὰ. Rurfum : Κασόν, τὰ ἐκπίπθῖνα.
Glossæ Lat. Gr. Casibus, Σίμασι, Κασόν, Emendat
Meursius κάβησι. At κανὸν hoc loco idem valet quod
Casus in nominum declinationibus : est enim κανο-
νίζαν, Declinare per casus. Justinianus Nov. 123.
cap. 40. εἰ ἡ γινώσκῃ εἶν, ἡ εἰς τὸ μναστῆρον ἐσθλῶσα,
ἡ ὅμοιον τριπῶν παρακρῆσθῶ τὸ αἰνῆ πῶν γαμικῶν δα-
μῆαν, καὶ ἡ Κασόν τ' ἀρκεῖς ἡ δὲπ' τὸ πλῆθῆς γαμικῶν
συμφωνηθίνα. Laudatur ab Allatio Georgij Phor-
beni Theffaloniciæ Dicæophylacis tractatulus καὶ
Κάσων, Casus initium est, ἡ ἡ Κάσων σημασία Ῥωμαϊκῆ
δασυλοχίαν δηλοῖ.

ΚΑΣΟΣ, Κάσθ, Cedrenus pag. 125. de Pala-
mede : ὅπως εἶθ' Παλαμῆδῶς ὁ καὶ πῶν ταύλων ἰσθῆδον
φορῖς μίθωσιεμῶν ἡ εἶθ' ἡ, καὶ πῶν αὐτῇ σιθῆσιον σιθῆ
φιλοσφῆσι πολλῇ καθεσῆσι : ὡς τὸ γδ' ἔῃ πῶν ταύλων ἡ
ῆσιν Κασῶν, τὴς ἡ δῶδῆκα Κασῶν ἡ ζωδῆκα ἡσθῆδον.
Ex eo hausit Ifacius Porphyrogenitus in Chara-
cteribus Græcorum & Trojanar. in eodem Pala-
mede : ὡς ἰσθῆ πῶν ταύλων, ἦτοι ἡ πῶν Κασῶν ἡ παρῆν,
ἡ ῆσιν Κασῶν τὴς ἡ δῶδῆκα Κασῶν, ἦτοι τὰ γαμικῶν
ματῶ τῶν ἡ ζωδῆκα ἡσθῆδον. Ita Allatus, & Rut-
gerfius qui hæc ita vertit : Tabellam delineavit in
gna Indiur, que terrenum hunc referret mundum :
duodecim autem ductus, quorum singuli ad inslar
valli cuiusdam sunt, numerum referunt Zodiaci. At
Meurfius & Salmafius qui hunc locum laudant,
καὶ ὡς ediderunt, rectèque monet idem Meurfius
hanc vocem abesse à Suida in voce τάβηλα, Du-
δῆνυ Rutgerfius. Xylander apud Cedrenum Casus ver-
tit. Sed credo per hanc vocem Κασῶν, vel Κασῶθ,
intelligi Casus, seu Casulas, uti etiamnum diximus,
locumenta scilicet calculorum in tabula, sive vox
Græca à Latina Casâ deducta sit, sive à κατῆς, que
Helychio τοῖχθ' effe dicitur, quasi septem fuerit
in quo calculi collocabuntur, detortâque fuerit in
Κασῶθ, uti vult Salmafius ad Vopiscum p. 463.

ΚΑΣΟΥΛΑ, Casula, vestitis nomen. Procopius
lib. 2. Vandal. cap. 26. ἀρῆβινδθ' ἡ εἶδῖν τὴν μολῆσας
αὐτῆ ἀπὸ τῶν ἰματίων ἀμπερῶν μίρθ' ὅτι εἶθ' ἡ, ὅτι
ἄλλω εἰσθῆδῶν ἀνδρῶν, ἐπιπῶν εἰς ἔχον, ἀλλὰ δῶδῆ
ἡ ἰδίῳ τῆ παλαιῆσι ἀρῆτον, Κασῶν αὐτῇ τῇ λαλίον φωνῇ
καλιῶν Ῥωμαῖοι. Vide Gloss. med. Lat. in Casula.

ΚΑΣΣΑ, *Cassa*, *Arca*, κιβώδιε, nostris *Cassia*. *Καυονόμα*, *Arctella*, κιβώτιον. Vide *Καείλα*.

ΚΑΣΣΑΜΗΝ, πλώ καρποβάσταμον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1261. Vide *Κάσταμον*.

ΚΑΣΣΙΛΛΑ, *Hyslorum*, apud Interpolat. Diofcor. c. 435.

ΚΑΣΤΑΛΔΟΣ, *Castaldus*, de qua Dignitate egimus in Gloss. med. Lat. Theophanes an. 9. Pogonati: ταῦτα μαθόντες οἱ τὰ ἱστῆρια οἰκίους μίτρον, ὅτε Χαζαῖοι τῆ Ἀδάρον, καὶ οἱ ἰστικίνα Βίνας, Εἰς ἄρροι τε καὶ Κασσίλλαι, καὶ οἱ ἰβηροτάβι τῆ ἀπὸς πλὴ δύναν ἰθύν, &c.

ΚΑΣΤΑΝΟΣ, *Castaneus calor*, apud Hieron. Vlacum. Φαρόλιον *καστανόν*, in Actis Concilij Ephesini. *Penula castanea inconfusilla*, in Epist. Nicephori Patr. Constantinop. ad Leonem III. Pap. apud Baron. an. 811. num. 58. Orneofophium ἵψυ Michælis Imp. scriptum pag. 243. ἄλιον γὰρ ἐστὶ τοῦτον ὄρνιν, ὡσπὶρ τὸ κῆ πολὺ μαύρον, ἢ τὸ λευκὸν *καστανόν*, ἢ καὶ κίχλατον. pag. 244. *ἡρώμα* ἢ τὸ μαύρον καὶ *καστανόν* κρήτιοι τῆ ἄλλων.

Κασσατάθ, eadem notione, Glossæ Græcobarb. *μίλακα οἶον*, κράτον μαύρον, ἦν καστανόν.

Κασσάωνον. Anonymus de Amorib. Lybistri & Rhodamnes:

Τὸ *ἡρώμα* τῆ *μαλίαν* τις ἴπτον ὡς *κασσανόχην*.
Εἰς δύο πληρῶν *χαμηλά*. Ἐ εἰς τῶνας να *σμερίζον*.

ΚΑΣΤΕΙΑ, *Cassus*, quomodo in *Casso Ceresis* effe dicebant matronas ejus Deæ sacris operantes. Marinus in Vita Procli: τὰς ἢ *μυσσηκακὰς* ὡς *Βουμαίαις*, ἢ καὶ πρότερον ὡς *Φυξίαι*, σποδαθεῖσαι *κασσάαις* ἰκαῖον *μυαῖας* ἠγνίον. Ita rectè legitur hic locus apud Suidam in *Μετρωκαίαι*.

ΚΑΣΤΕΛΛΟΣ, *Castellum*, *Καστῆρον*, *Castellum*. Ordericus Vitalis lib. 4. pag. 511. *Munitiones quas Castellæ Galli nuncupant*. Procopius lib. 2. de Ædific. Justin. c. 5. *Καστῆλις* τὰ ὀρῆματα τῆ *Ρωμαίων* καλοῖσι φωνῆ. Theophanes an. 7. Constantis II. καὶ *κατομήσαι* πλὴ *καῖα* *καστῆλιον*, πλὴ *πολιχνίον* τῆ ἴπης τῆ *καστῆλιον* ἰπειράτο *παραλαβῆν*. Pro *Dividiculis agrarum* uluprat Hefychius, quomodo etiam Latini: *Καστῆλλον*, ὄνομα *τόπων*, αὐτὸ καὶ κῆτον *φίρεσι*, ἢ *μαρίζεσι* τὸ ὕδωρ. Et Scylitzes in Constantino: ὁ ἢ *βασιλῆος* τῆς τῆ ὕψων ὄρκος ἰπποποσάο τῆς τὸ ὕδωρ τῆ πόλε *εἰσάγοντας*, Ἐ τῆς *διχομήδων* τῶτο *καστῆλις*.

Καστῆλιον. Concil. Constantinopolit. sub Mena Act. 5. κήρυξον πλὴ *σώαζον*, *καστῆλιον* ἠγνίον, &c. Chronicon Alexandr. an. 18. Heraclij: καὶ *συναχθεῖς* *δίσκου* ἰδὼν ἐν πῆ *νῆα* *καστῆλιῶν* τῆ *κλιθῆν* *παρ' αὐτῶ*. Theophan. an. 17. ejusdem Heraclij: καὶ ὄραν ἐν τοῖς *καστῆλλοις* *Πύρας*, &c. Vide eundem pag. 111. 114. 320. 331. Anna Comnena lib. 11. Alexiad. pag. 313. τὸ τῆ *κυρῆ* *Γεωργίου* *καστῆλλον* *κατῆλαβῆσθε*. Illud ipsum ὄρῆρον vocat lib. 15. pag. 464. Nicetas in Manuèle lib. 5. ex Cod. Barbarog. *καστῆλια* *μικρά* καὶ *ἄπορα*. Ubi Cod. alter, *κωμῆθρια* habet. Idem in Balduino, ex Cod. MS. εἰς τῆ *Αεροκρήσθην* ἔκιστε καὶ τὸ *καστῆλιον*. Utuntur passim Scriptores, Cyrillus Scythopolitanus in S. Joanne Solitario num. 6. in S. Saba cap. 27. Constantinus de Adm. Imp. cap. 19. pag. 94. cap. 53. pag. 203. Vita S. Nili Junior. pag. 39. 54. Leo Grammatic. pag. 499. Anonymus Combeffianus in Lacapeno num. 12. Joannes Phocas num. 3. 10. 21. Epiphanius Hagiopolita pag. 59. & alij.

Καστῆλιον, pro *Καστῆλιον*. Martyrium Proctophum SS. Petri & Pauli MS. εἰπῶν ἐν *καστῆλιον* *λεγομένων* *ταρκίνας*. Theophanes an. 7. Zenonis: *παρὰ* εἰς τῆ *Παπυρίας* *καστῆλιον*. An. 10. εἰς τὸ *Παπυρίον* *καστῆλιον*.

προσέφυλον. Ita rursum an. 11. ejusdem Zenonis. At an. 14. ἐν τῆ *Παπυρίῳ* *καστῆλιον*. Rursum an. 7. Phocæ: εἰς τὸ *καστῆλιον* τῆ *Θεοδώσειων*. *Καστῆλιον*, in Chronico Alexandrino an. 8. Phocæ: ἀναφαίρον τῆ *πλοῖα* *ικανά* κῆ τὸ *σροβυλιῶν* *καστῆλιον*.

Ξυλοκαστῆλιον, *Castellum ligneum*. Apollodoros in Poliorceticis MSS. ὡσπὶρ *καρλίς* ἢ τῆ *ῥώσας* ὡς ἰπρικῆ *Ξυλοκαστῆλιον* *μικρόν*, ὅν *χρηρῶν* ἄνδρας γ.

Πυρροκαστῆλιον, *Turris instar Castellii*, vel *Castellum cum turre*. Procopius de Ædificiis Justiniani lib. 1. cap. 5. ἀλλὰ ἐν ἀνάσσει τοῖς *πύργοις* *κακαλιμυδίας* *πιπτομυδῶν*, ὡσπὶρ ὅπως τε αὐτῆς *λίθων* *ἰπιβόας* *τεκτονάμην* τῆ *καστῆλιῶν* *ῥοῖων* ὄλων, *πυρροκαστῆλιον* αὐτῆς ἔκαστον τῆ καὶ *καλοῦσθαι* *πιπτομυδῶν* *καστῆλιῶν* γδ τὰ φθῆρια τῆ *Ρωμαίων* καλοῖσι φωνῆ. Chronicon Alexandrino in Heraclio p. 900. *παρσενκαστῆλιον* ἢ εἰς τὸ *δίασπῆμα* τὸ *δὸν* τῆ *Πολυμοσφῆν* *πόλεως*, εἰς τὸ *πόλεως* τῆ *ἀγνῆ* *Ρωμαίων* *εἰλώμ* ἰβ. *πυρροκαστῆλιῶν* ἠγνῆς *φθῆνοις* *σχεδὸν* εἰς τῆ *πορμαχίωσιν*, καὶ ἰβήρῶσεν αὐτοῖς. Occurrit rursum *mox*, & pag. 906.

Ἐδνοκαστῆλιον, *Locus munitus instar Castellii*. Fulcherius Carnotensis lib. 3. Hist. Hierosol. cap. 55. *Antequam autem illic Rex pervenisset, jam Turci quoddam Pseudocastellum obsederant, & vī ceperant*.

Καστῆλιῶν, *Castellare*, *instar castelli locum munire*. Theophanes an. 1. Heraclij: ἦν *Ἡράκλειος* *δὸν* *Ἀρεακῆς* *φίρον* *πλοῖα* *καστῆλιῶν* *ἰχοντα* ἐν τοῖς *κατῆρτικῆς* *κιβώτια*, &c. Mauricius lib. 12. Stratæg. pag. 346. *ἡσπῆσαι* ἢ *πρότερας* ἐν αὐτῶς *βαλλῶν* καὶ ὄρνων, καὶ *καστῆλιῶσαι* αὐτοῖς. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 120. ἔκαστε γδ τὰ *πλοῖα* ἠγνῆ, *καστῆλιῶσαι* ἐν *ἐχρημάσαι* αὐτὰ ἔκαστε.

Καστῆλιῶτες *καραῖοι*, in Sacra Constantini Pogonati Imp. præfixa Concilio Trullano. Vide *καραῖοι*, Gloss. med. Lat. in V. *Incastellare*.

Καστῆλιωμα, *Castellamentum*, pars navis ubi Clypeos suspendebant milites. *Pavesade* nostri vocabant, ut pluribus docuimus ad Villhatduinum. Basilius in Nannachicis: ἔκαστε *πυ* καὶ τὸ *καστῆλιωμα* τῆς, ἴθθα καὶ τὰς *ἀσπίδας* οἱ *εὐραλίῳ* *κρημύσαι* Paulō alia notione usurpat Apollodoros in Poliorceticis MSS. *πῆγνῆ* ἢ *ἀνωθεν* τῆ *Κόρα* *μυρῶν* ἰπποκρατιστάο *ὡσπὶ* *σπῆθαι*ς β. τὰ ὡς τῆ *παλαίων* *δρυφακία* *λεγομένης*, *Καστῆλιῶμα* ἢ ταῦτα *καλοῖσιν*.

Καστῆλιῶται, *Castellani*, *Castelli præfictus*. Nicetas in Manuèle lib. 2. num. 5. εἰρηγῆ ἢ *πρὸς* τὸ τοῦτο *μάλισα* ἔρρον ὁ *καστῆλιῶκος* *Θεόδωρος*, ὁ ἄρρον τῆ *φυλακῆς* *ἔκαστος*. Ubi editus habet *Κατελαῖοι*, ἢ τῆ *οὐραρχίας* *πρὸς* *αὐτοῦ*. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Τὸς *προβόλῆσιν* τῆ *καστῆν*, τὸς *καστῆλιῶν* ὄλων. Occurrit apud Sguropulum in Hist. Concilij Florentini sect. 4. cap. 4.

Καστῆλιῶται, *Castellani*, *Milites Castellii impressi*, lib. 57. *Bafilic* ubi titul. *Ἡπὶ* *εὐραλίῳ* *ῥῆ* *λιμναίων*, καὶ *καστῆλιῶται*.

Καστῆλιῶται, *Castellania*, *Castellani dominiis*, *Districus*. Chronic. Veneto-Byzant. an. 1404. *παρῆλαβῆν* ὁ *δισπότικ* *Πορρομυδῆσι* τῆ *Κόρον*, καὶ πλὴ *καστῆλιαν* αὐτῆς *δὸν* τῆς *φίρεως* *ἰβῶν*.

Καστῆλιανῖον, eadem notione. Anonymus de Bellis Francorum in Morea, MS.

Με ὄλος τῆ *πελοχῆς* τῆ *καστῆλιανῖον*. Rurfum:

Οσαῦτος *σὸ* *καστῆλιανῖον* αὐτὸ τῆ *Καταμάτας*.

Hæc omnia vocabula pluribus illustramus in Gloss. med. Lat. in V. *Castellum*.

ΚΑΣΤΗΚΟΛΑ, *Nux Indica*, *Caryon Indicum*, P p 3 Glossæ

Glossæ Jatricæ Græcobarb. ex Cod. Reg. 1047. νῆς βρωμά, ἢ ἐστὶ κασπικὰ λωπτικά, λαντοπέρα.

ΚΑΣΤΡΙΑΖΕΙΝ, *Stigma imprimere latroni.* Affixe MSS. Regni Hierosol. cap. 280. ἰαν ἐκ κλέπτῃς ἐν τῆσιν αἰμασίμῃς εἰς τὴν αἰώνιον κληΐας, καὶ ἀντισηΐ ἐκείνῃ ὁ κλέψτης καστριάσει, ἢ κἀντα τῆ μίση καίρων, &c. Ubi versio Veneta cap. 159. *Sel avien che un ladro sia convinto in corte de furio, & si trovava quel ladro bollato, ὁ che habbia qualche membro mozzo, &c.*

ΚΑΣΤΡΟΠΙ, *Castror.* Κάστρας, & Κασύρι. Portio, Fabulæ Ætopi Græcobarb. pag. 25. τὸ κασύρι ἐστὶ ζωὸν τετραπόδον, &c.

ΚΑΣΤΡΟΝ, *Castrum.* Κάστρα, *Castra.* Glossæ MSS. Reg. Cod. 1673. φρίσκον, ὀχύρωμα, κάστρον, ἢ σωματωφολακίον. *Lexicon MS. Cyriilli:* ὀχύρωμα, κάστρον, ἀσφάλισμα, φρίσκον. *Suidas:* Κάστρον, παρμυβολὴ ἢ ἀσφάλις. *Leo in Tactic.* cap. 17. §. 57. ἰαν ἢ πάλι ἐβλαβῆσθαι φρίσκον ἦτοι κάστρον, ἢ ἀκρὰν τινὰ παρακαταβάν, &c. *Martyrium S. Dofæ Presbyteri & S. Iæ Virg.* ἀνδρῶν ὁ αὐτῶς Σαβῶρη ὁ εἰς τὰ κάστρα, καὶ εἰς τὰ μέγιστα τῶν Ρωμαίων, &c. *Uuntur passim Scriptores,* Justinianus Novella 128. Theophanes an. 3. Justiniani, & pag. 309. 315. 316. *Anna Commena* p. 173. 314. 323. 411. 412. *Harmentopus lib. 1.* tit. 3. §. 80. tit. 16. §. 13. *Pachymeres lib. 4.* cap. 22. *Codinus, & alij sine numero.* Hodie verò Græci quavis Urbes Κάστρα vocant, πᾶσιν verò solum Constantinopolim. Theophylactus Hierodioc. Hom. 7. ἀλλὰ πῶ ἐν τῆσιν ἀστροπῆσι, ἰπῶν καυχῶντῃ πᾶσι τῶν μεγάλων κάστρον, καὶ δὸν μεγάλας παστῆρας, Damascenus Studita Homil. 11. Σάδωμα καὶ Τόμοφρα ἦσαν κάστρα μεγάλα, &c. Vide Pólis & χύρα.

Κάστρον. Anonymus MS. de Amoribus Lybisti & Rhodannes: Ἀνδοφιδίω βασιλεὺς ἐγὼ τῶν Ἀρρωμάκαστρον. Ita alibi non femel.

Ἐξώκαστρον, *Antemurale, Barbecana:* Portio, *Suburbium, Propolis,* προάσιον, πρόπολις. *Laonicus lib. 9.* pag. 307. φοβαθῆσα μῆστῃ ὁ Ζύργης ἐπιλαβῆντὸν τὸ ἔξωκαστρον. *Joannes Cananus* de Bello Constantinopol. ὅς ἐπὶ ὁ τόπος εὐδαν ἢ ἐχθρὸς τῶν ἐναντῶν ἐκλήθησθαι ἐκλήθησθαι ἐκ τῶν ἐξώκαστρον εἰς τὸν ὄψασθαι. *Infra:* καὶ πλοῖον τὸ εὐδαν ὄψασθαι, καὶ ἐξ ἐκείνων τὸ ἔξωκαστρον πολεμῶσαι. Occurrit rursum pag. 197. 198. & in Historia Politica pag. 10.

Ἐρημάκαστρον, *Castrum desertum.* Constantinus de Adm. Imp. cap. 29. Extr. τὰ ἢ λοιπὰ εἰς αἰκίησιν ἔχοντα ἠρημάκαστρα. Cap. 30. ἠρημάκαστρα ἔχουσα καὶ ἰλιώνας πολλὰς. Et c. 37. εἰς τὰ περὶ μέγιστον τῶν αὐτῶν πόλεων εἰς ἠρημάκαστρα. His opponit κάστρα οἰκούμενα, cap. 34. 35. 36.

Ξυλόκαστρον, *Castellum, seu Propugnaculum ligneum.* Cujusmodi præfertim sunt que in summitate mali navis extrui solebant. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. Μοσλί, ξυλινὸν οἰκίον, ἦτοι ξυλόκαστρον. Alio loco: Πόλιον, ξυλόκαστρον. Ita *Auctor Etymologici* in eadem voce, *Lexicon MS. Cyriilli, & Phavorinus.* Apud Nicetam in Manuèle lib. 1. num. 4. πυρῶσθαι, in Cod. Barbarogr. exponitur ξυλόκαστρον. *Basilius in Naumachicis:* λέγεται καὶ μετρίον πλῆθος δρομῶνων, καὶ πῶ ἐν τῶν καὶ, οἱ ἐπὶ τῶν τὰ λογῶν παύσας ξυλόκαστρον. *Leo Imp.* in Tacticis cap. 19. §. 7. ἀλλὰ καὶ τὰ λογῶν ξυλόκαστρον αἰεὶ τὸ μῆλον τῶν κἀλίον ἐν τοῖς μετρίοις δρομῶνων ἐπιγρηναῖον περιλαβόμενα εἴησιν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Καὶ παραδεδῆσθαι τῶν ἦσαν ξυλόκαστρα νὰ ποῖον. Vide Notas ad Alexiadem pag. 281. Ἰδὼκαστρον. Epiphanius Hagiopolita de Locis

Sanctis, pag. 55. ἔχει ἢ ἢ αὐτῶ μόνῃ ἀβάδας χιλίας, καὶ χίλια κιλία ἐστὶ τῶν ἰδὼκαστρον. Id est Monasterium munitum instar castelli.

Νικόκαστρον, *Nova Civitas,* Italis *Citra novoa.* Constantinus de Adm. cap. 27. ἐξ ὁ ἰσομάζῃ Τρίτα νόβα, τῶσι νικόκαστρον. Vide Nicetam in Man. lib. 4. num. 7. Extr. & Theophylactum Hierodioc. Hom. 8. pag. 149.

Παλαμάκαστρον, *Castrum vetustate collapsum.* Constantinus de Adm. Imp. cap. 37. Extr. ἐν τῶν τῶν παλαμάκαστρον κίημασιν ἀντικεῖται ἢ ἐκκελευσέντων τὰ τινα, &c. Suprà, ἠρημάκαστρα appellavit.

Παλαμάκαστρίτης. *Canatanensis lib. 1.* Hist. 41. πρὸς τὴν τῶν τῶν μιγαλομάστρον ἐκλήθησθαι τῶν τῶν Παλαμάκαστρίτης προαγρονομίαν, καὶ πᾶν ἀστρονομίαν ἀπεδίδεν.

Τερχόκαστρον, *Mania, Muri Urbis,* Περὶβολον, τὰ Τερχον. Anonymus de Locis Hierod. cap. 1. 1. καὶ κοπτα εἰς τὸ τερχόκαστρον εἰς γὰρ ἡσ. ἢ ὁ ἀγρός τῶν Ἀρρίπτα. *Georgius Contares lib. 4.* Hist. Athenar. ἀπὸ κρήνη τῶν τῶν μωσθίων ἀγροσίων, ὅτι ἢ ἰσῆα καὶ ἰσῆα ἢ Ἀθλιωσίων ἐν Σίλην τῶν δὸν δὸν ἄλλο τῶν ἰσῆα, καὶ δὸν τὰ τερχόκαστρα τῶν ξυλίων. *Notum oraculum.* *Infra:* εὐθὺς ἀρχαῖον νὰ κίον ἢνα τερχόκαστρον εἰς τὸ ἰσῆον, καὶ νὰ κίον τὸ τῶν ἐκείνη ἐπίμα. Occurrit rursum lib. 5. pag. 117. & alibi non femel, ut & apud Theophylactum Hierodioc. Ser. 3. p. 27. Ser. 12. pag. 239.

Ψιδόκαστρον. *Astrampsyichus* in Cælo Pythagorico MS. καὶ εὐδαν ζωστικῶν, καὶ ἰσῆον, καὶ Ψιδόκαστρον καὶ λθαρίον ἀστρονομίαν. Vide suprà Ψιδόκαστρίων, in Καίτησθαι.

Προκάστριον, *Procastrum, Locus ante castrum.* Glossæ vet. *Procastrum,* οἰκίματῶν ἀπὸ παρμυβολίας. Ita etiam Glossæ Basilic. *Procastrum,* οἰκίματῶν ἐκ τῶν παρμυβολίων. Vide Gloss. med. Lat. in *Procastrum.*

Καστροκίτης, *Castris conditor, edificator, Qui Castris adificando præfert.* Theophylactus Epist. 19. καὶ νῦν μὲν ὁ καστροκίτης καθῆσθαι τὰ τῶν ἰσῆον, νῦν ἢ καὶ ὁ Καίτησθαι καὶ τῶν ἐκκελευσέντων.

Καστροκίσις, *Castris adificatio,* que inter publica onera recensetur à Leone in Tacticis cap. 20. §. 71. *Diploma Andronici Junioris Imp.* pro Monembasio: καστροκίσις, καστροκίσις, μαζαρία, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Castellum,* & in V. *Auxilium pro Castello adificando.*

Καστροκίσιον. Vide Scylitzem pag. 774. *Καστρομάζια, Castris expugnatio,* Theophanes pag. 317. ἀποσπίλλας Μαύρον τῶν Πλαστρίων, τῶν ἐπικύλων Βασιλέων, παραδεδωκένον αὐτῶν πρὸς καστρομαζίαν, κίονας, μαζαριακάτε, καὶ πᾶσαν ἰσῆον.

Καστροκίλαξ, *Castris civitas.* Pachymeres lib. 1. cap. 15. εἰς τῶν τὸ πόλιον καστροκίλαξ ἐπὶ τῆσιν ἔσθαι. *Codinus in Orig.* Constantinopolit. num. 69. ubi editus πρὸ σφραγίσθαι, *Codex Vaticanus* καστροκίλαξ præfert. Idem de Offic. Aulæ Constantinopolit. cap. 5. n. 95. οἱ προκαθηνήσθαι, καὶ οἱ καστροκίλαξ ἐπὶ τῆσιν, ἰσῆον κατ' ἀξίαν τῶν πόλεων. Occurrit præterea in Cod. Reg. 1598. f. 2.

Καστρίον, *Urbanus, ἄσθαι, ἄσθαι.* *Καστρίον, Castris peculium,* Στρατιωτικὸν πενίλον, in Ecl. 57. Basilic. tit. 2. *Harmentopus lib. 3.* tit. 3. §. 28. ὁ ἰσῆον ἐκ τῶν καστρίων πάλων, ἐπὶ τῶν αἰσῶσθαι. Glossæ Basilic. *Καστρίον,* πενίλον ἰδὼσθαι. Suprà: *Καστρίον* scribitur. Vide etiam Glossas in πενίλον. Glossæ Juris MSS. *Καστρίον, ἰδὼσθαι, παρασπίσμα.*

Καστρίον, *Καστρίον, Καστρίον, Castris, Mini-stri Castrorum,* seu *Aula Regia,* de quibus in Gloss. med. Lat. Glossæ Basilic. *Καστρίον, παρμυβολίαι,*

λός, ἄρην, ἢ τομαίς, ἢ παρέγκ. Ubi fortè leg. ὑπέρητος. S. Athanasius in Epist. ad Solitarios pag. 81 S. οἱ ᾗ δὸς φ' ἀναβῶνς ἐτήρησθαι μὲν ἐαυτῶν παθῶν ἡρώδης καὶ συμφορῶν Μωυσιῶν Κόμωτε, καὶ Ἡρώδης φ' Κασρίων. Chthonic Alexandrinum an. 2. Heraclij: ἰσθήθι τὸ παθὼν Ἐπιφάνεια ἢ καὶ Εὐδοκία, αἶς τ' ἄγων Στήθασον εἰς τὸ παλάτιον καὶ ἀποθνήσκων αἶς διόχορ, παρακολληθῆσαν φιλαρέτη Κυβικουλάριον καὶ Καρσιλοῦν, καὶ Σαυφ' Κασρίων, ἀπὸ τῆς ἀφῶς συλλέθεισος εἰς τὴν μεγαλίην Ἐκκλησίαν. Habetur inter Episcopos Nili Monachi 281. lib. 2. in scripta Secundo Κασρλιων.

Κασρίωνος dicuntur lib. 6. Basilic. tit. 32. φ' στρατήρων, Κασρλιων, καὶ ὑπερηύων, De Sitarioribus, Castrensiensis, φ' Ministriensis.

Κασρίων φ' ἄρτος, Panis Castrensis, qui aliis Scriptoribus, Gradilis φ' Palatinus, de quo egimus pluribus in Constantinopol. Christ. & in Gloss. med. Lat. Chron. Alexandrin. an. 18. Diocletiani: τῶνον τῶν ἔπι τὸ κασρίων φ' ἄρτος ὡς Ἀλεξάνδρεια ὑπὸ Διοκλιανῆος ἰδωμένων. Eadem habentur in excerptis Chronologicis editis à Scaligero post Eusebium pag. 83. 2. Edit. In eodem anno Castrius in Alexandria donatus est. Hinc fortè

Κασρίων, pro Præbenda avena quæ Equo datur. AByrtus Hippiat. lib. 2. cap. 129. διδῶν ἡμῶν κασρίων ἰσπίρας, καὶ ἡμῶν ἰωθῶν, ἵνα καθ' ἡμέραν μῶν κασρίων ἴωθῶν τὸ κτήνη.

Κασρίων φ', Dignitas Ecclesiastica. Vide in Κασρλιων.

Κασρίων. Anonymus Auctor apud Suidam: κασρίωνος ἢ ἰωθῶν φ' ἄρτος κασρίωνος, φ' παρακλήσεως παθῶν ἐκούρῶν.

ΚΑΣΤΩΡ, Crotus, apud Interpolat. Diofcor. cap. 25.

ΚΑΣΩΝΕΙΝ, Cancellare, Maculare, Ἐξολάζειν, μολύνειν, μεινῆσαι.

ΚΑΤΑ, Κατά. Vide in ΚΑΤ.

ΚΑΤΑΒΑΣΕΙΝ, καταβάλλειν, Convincere, Conquerere, Κατακρίνειν, καταδικάζειν. Pro Deponere videtur usurpare Auctor incertus post Theophanem p. 433. διὰ τῶν ὅτι τῶν ἀφῶν φ' λαόν. Καταβάλλω ἐκδίδῶ φ' εἰκόνα, ἵνα μὴ ὁ στρατὸς ἀτιμάξῃ ἀντίω. Supra p. 437. Καταβάλλω, φῶσι, τὶ μικρὸν, &c. Confulende, &c. Infra 440. ὑπὲρ μολῶν ὁ χαμῶν παρὰ καταβάλλω λαύρα δια τῶν τῶν στρατιῶν ἀνελθῶν εἰς τὸ Πατριάρχῆον, καὶ συρία καταβάλλω αὐτῶν.

ΚΑΤΑΒΑΛΕΙΝ, Solvere. Καταβῶν, Solutio, in Glossis Basil. ἢ λύσις δι' ἣς πάντα ἐσθλὰ διαλύηται. Glossæ Gr. Lat. Καταβῶν, Ἀπόδοσις, Solutio, Penso. Glossæ MSS. in Aristophanis Nubes: τῶν αἶ θῆσις λύσις τῶν ἡμετέριον αἰ καταβῶναι τῶν τῶνον.

ΚΑΤΑΒΑΛΛΕΙΝ, Accusare. Synaxar. Maximi Cythærensis 12. Febr. καταβῶναι ὅτι πῶς ἔβρασε πῶς ἐβρασε φ' ταβραρίων.

Καταβαλλῶς, καταβαλλω, Accusatio, Criminatio, Calumnia. Georgius Contares lib. 3. Hist. Athenar. ὅτις κἂν ἦτον ἰσθῶς, ἵως ἔπειτα φησὶ τῶν καταβαλλῶν φ' καυθῶν, ἰδὲ καὶ τῶν αἶς φ' ἀνδῶν, &c. Infra: φ' τὴν πόλιν λύσις φ' καταβαλλῶν φ' καυθῶν. Adde lib. 7. pag. 181. Vide Καταβαλλῶν.

Καταβαλλῶς, Accusator, Delator. Idem Maximus Cythæreus in Synax. 13. Octob. in Sancti Niceta: φ' τῶν καταβαλλῶν, καμῶν καὶ φ' ἐπιμάξω, &c.

ΚΑΤΑΒΑΠΤΙΖΕΙΝ, Præsum Bapsum imperitur. Gregor. Nazianzenus Orat. 40. De eo qui S. Trinitatem confiteri renuit: ἐπὶ μὴ κατὰ τὸν τῶνον φ' ἐπιμάξω, ζῆτες φ' βαπτίσιον, ἢ καταβαπτισῶν. Et Concil. sub Menæ Act. 5. ἀλλῶς ἀλλήλῃσι τῶν οἰκίαις ἐπαρῶν, καὶ ἀλλῶσι ἢ ἠραυ Συναστῆμα, καὶ

καταβαπτισῶν φ' ἐπιμάξω φ' ἀλλῶν Συναστῆμα, καὶ φ' ἀλλῶν καλυψῶν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ, Καταβάσις, Nomocanon Cotelianus num. 3. τὸ σάββαλον φ' ἀναβάσις φ' δίκαιον Λαζάρου φ' ἀναβάσις ἀποφύμα φησὶ δὲ ἢ καταβάσις φ' Πάσχα. Triodium in Dom. φ' Ἀσπῆ καταβάσις φ' ληροῦ τῶν ἡμερῶν φ' κανὼν, in Dom. Tyrophagi: καταβάσις φ' ληροῦ τῶν ἡμερῶν φ' παροῦσιν κανὼν. Feriæ 2. Hebdom. 1. Jejunium. ἐπὶ τῶν ἀνα β. σποταρια ἔχει κ. ὡδῶς, ὑπὲρ τῶν ληροῦ καταβάσιον φ' ἡμερῶν φ' δ' Ἀσπῆ κανὼν. Feriæ 5. magne Hebd. ἰσχυρῶν πάλιν ληροῦ οἱ δῶο χοροὶ ὅμοια καταβάσιον τῶν ἡμερῶν. Adde Typicum S. Sabæ pag. 9. 11. 92. Marcus Hieromon. de Dubiis Typicis cap. 9. μὲν φ' ἡμερῶν, καταβάσις, Κεῖται φ' ἡμερῶν, ὅμοια οἱ δῶο χοροὶ μὴ ἔν θανάτῳ ὅτι ληρῶν φ' κανὼν φ' ἡμερῶν ὑπὲρ, φ' τῶν καταβάσιον, τῶτο ἡμερῶν, &c. Idem cap. 51. ὡδῶν φ' ἀναβάσιον, φ' ἡμερῶν, εἰ μὴ μόνον φ' εὐχολογῶν φ' ὁσίων καθιερωμένων, ὅτι καταβάσιον, ὅτι ἀναβάσιον φ' ἡμερῶν ληροῦ, ὅτι ἀμῶν, &c. Infra: ἐπ' αὐτῆ γδ καταβάσιον ληροῦ. Describuntur porro in Himologio, sub finem, καταβάσις φ' ἡμερῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, vel certe eorum ἀφῶν φ' ἡμερῶν. Sed quid hac voce Græci intelligant nondum sum affectus, nisi ut ἀναβάσιον, de quibus supra, fuerint ἀναβάσις καρπία, seu ὑπεβάσις φ' ἡμερῶν, ut loquitur Suidas: ita καταβάσις fuerint quasi Descensio, seu de humana fragilitate cogitationes. Vide supra in ἀναβάσιον.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΟΝ, pro Καταβάσι, Descensus, Locum depressior. Glossæ: Καταβάσις, Descensus, Descensum. Damascius in Ildori Philophosij Vita, apud Photium: καταβάσιον ὑπὲρ θανάτου πῶς παρὰ χαρῶν. Καταβάσιον φ' τρυκασιῶν, apud Leonem Grammaticum pag. 480. Synaxar. Maximi Cythar. 23. April. in S. Georgio: κατὰ τῶν ἵνα καμῶν ἵνα ἦτον καταβάσιον.

Καταβάσιον, Καταβάσις, Confessio, locus sub altari, in quo collocabantur SS. Reliquiæ, sic dictus quod ad eam deferretur. Sozomenus lib. 9. cap. 2. αἶς τῶν ἀφῶν, ὅμοια ὑπὲρ τῶν πῶν ἰσθῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, καὶ καταβάσιον ἐκ τῶν κατῶν ἐπὶ τῶν μαρτύρων. Theophanes an. 20. Conronymi, de Capite S. Joannis B. κατὰ τῶν φ' ἡμερῶν ἰωάννου—αἶς τῶν αὐτῶ κατὰ τῶν ἡμερῶν πῶν περιφῶν ὅμοια, καὶ ἢ καταβάσις ἐπὶ τῶν, ἵνα μὲν φ' ἡμερῶν τῶν φ' πῶν προσκυμῶν ἰωάννου σωματικῆ τῶν πνευματικῆ τῶν. Idem: καὶ ἢ καταβάσις ἐπὶ τῶν, ἵνα μὲν φ' ἡμερῶν τῶν φ' πῶν προσκυμῶν, ἰωάννου σωματικῆ τῶν πνευματικῆ τῶν, βλῶν τῶν πῶν προσκυμῶν ἰωάννου. Ubi καταβάσις Descensum vertit Anastasius. Vide Gloss. med. Lat. in Confessio, Descensus.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΣ, Anus, Podex. Orneophobion ἢ ληροῦ μὲν πῶν, ὡς τῶν ἰσθῶν, βαλε τῶτο ἰσθῶν φ' καταβάσιον φ' ἡμερῶν ἢ ἀρματικῆς ἡμερῶν πῶν, πῶν ὡς τῶν ἰσθῶν, καὶ βαλε αὐτῶ αἶς φ' καταβάσιον ἰσθῶν ἡμερῶν. Alibi: φ' ἡμερῶν τῶν καταβάσιον αὐτῶ σφῆρα.

ΚΑΤΑΒΑΣΜΑ, Unus ē 19. tonis Muficæ Græcænicæ. Vide in φῶν.

ΚΑΤΑΒΑΤΟΝ, Pagina. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Σελῶν, φῶν, ἢ καταβάτον βιβλία. Epimerismi MSS. Herodiani: Σελῶν, τὸ καταβάτον φ' βιβλία. Ibid. part. 2. οὗ γένῆς ἢ ζῆτες περὶ τῶν ἀλλήλων, βλεπῶν ἔξωθεν ἐπὶ τῶν μῶν τῶν φ' καταβάτον τὸ ἐπιμάξω φ' ἡμερῶν τῶν φ' ἡμερῶν. Portius: Καταβάτον & Καταβάτον, Pagina, Pagina, Σελῶν, Σελῶν. Balsamon ad Nomocan. Photij tit. 2. cap. 1. μὲν ὅτι φ' ἡμερῶν ἰωάννου πῶν τὰ αὐτὰ σφῆρα ἡμερῶν, καὶ κασρλιων εἰς τὸ ἐπὶν καταβάτον. Infra: αἶς τὸ παρὶδον καταβάτον.

ΚΑΤΑΒΕΙΑΙ, *Ballista*, in Glossis Lat.Gr. Meur-
fus κα(πιλ) emendandum putat.

ΚΑΤΑΒΟΛΑΡΪ, *Defensus*, ut *αναβολαρι*, *Af-
census*, *Scala mariitima*. Portolanus MS. και ἐπὶ κα-
λὸς λιμάνιος διακαβολαίς, και καβαβολαίεν, και ἑμπάντες
ἀπὸ τοῦ νασο μακρὰ ἰσθμῶς δασυλάου.

ΚΑΤΑΒΟΛΕΥΪΝ, *Propagare*, *ἀποφύειν*. Κα-
ταβολαῖα, *Propago*, Παραφασίς.

ΚΑΤΑΒΟΛΙΑ, apud Tzetzem in Scholad He-
fiodum sunt ἔρανος, vel *Symbola*.

ΚΑΤΑΒΟΛΟΣ, *Navale*, *Emporium*. Suidas :
Ἐπίπλοισι, παραβαλασίου χορῶσι, ἢ ποροσημῆσι, ὃ λε-
γόμενον καβαβολοι. Μοχ : δῶμα ἢ και ἐπὶ πάλαι ἑμ-
πορίων και παραβαλασίου χερσῶσιν πρὸ ἰσθμῶσι πύργω, ὅτι
ταῦτο πολλοὶ καβαβολον καλοῦσι. Adde Scholiasterm Thu-
cydidis, & Audotem Etymologicum in Ἐμπόριω. Vide
Gloss.med.Lat. in *Catabolium*, & *Catabulum*.

Κα(β)βόλον. Cedrenus pag.476. και ἀπὸ τῶν ἐν τῷ
Κα(β)βόλῳ ἐπὶ τῶν Ἡρακλίου νομῶν, &c.

ΚΑΤΑΒΟΥΤΙΣΤΗΞ. Vide in Βυζίτην.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΣ, *Rufus*, apud Interpol. Dio-
scor. cap.718.

ΚΑΤΑΓΝΑΝΤΑ, pro *καίνωσι*. Anonymus de
Nuptiis Thefei lib.5.

Ἀπάνη σε ἑνὸς πλοῦ ἀνέθηκε, και ἑστῆ
Κατάγνατ(ε) κασιγνήσις ὄντως τὰ κροσῖα.

ΚΑΤΑΓΝΩΝΕΙΝ, pro *Καλασιώνικον*. Glossæ
Græcobarb. Καλασιώσικα, ἦν καλασιώνας, ὕβρις, &
ζυλά.

ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙΝ, Proscribere, in Gloss. Gr.
Latin.

Καταγραφή, *Mancipatio*, in Glossis Basilic.
Καταγραφα, *Tabula vendigales*, apud Cedrenum
an.9. Anastasij.

ΚΑΤΑΓΡΕΜΝΪΖΕΙΝ, pro *Καλακρημνίζεν*,
Evensere. Georgius Contares lib.8. Hist. Athenar.
pag.218. και τὰ ἴδιον παρχαίσαρ(ε) πικρὸς ἢ ζῶν τὰ ἐκ-
ταρμύσση, &c.

ΚΑΤΑΓΧΟΥΣΑ, *Anechusa*, apud Interpolat.
Diofcorid. cap.605.

ΚΑΤΑΓΩΓΙΟΝ, Festum Paganorum apud
Ephesios : Martyrium S. Timothei MS. & ἢ Ἐφεσίων
λαΐψαα ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ ἀειρωλοκαφθῖας ἐν τοῖς τῶν
καῦτα ταυτίῳ αἰσῖσι ἐκλήθη, καταγωγίῳ ὅτι καλυ-
μῶσιν, ὡς αὐτοὶ τότε ἐκάλουν ἰσθμῶν ἐν ἡμέρας τῆς ἐπιβλή-
των, προσχηματῶ ἰσθμῶν ἀπὸ τῆς αὐτῆς περιβλήτης, πρὸς
ἢ πρὸ μη ζῆνισκῶσιν προσωπίσι κακακαλιώσῃσι τὰ αὐτῶν
πρόσωπα, ὅσπατα τὴ ἐπιβλήμῶσιν, και αἰσῖας εἰδῶσιν,
και πτω ἀσμάτα δασκαλιώσῃσι, ἐπιβλήσι τὰ αὐτάσῃσι ἐλ-
θῶσιν ἀειράσῃσι και σωμαῖς ζυμαζῖν, φόνος ἢ τὸς τυχε-
σῃσι ἰραζόμεσιν και πλῆθ(ε) αἰμάτων ἐκχρόσῃσι ἐν τῷ
ἐπιστήμῃσι & πάλαι τόπος. Celebrabantur ejusmodi
Festa Ludicra circa 22. Januarij ut ibidem innuitur.
Vide præterea Menæa 25. Jan. in eod. S.Timotheo.
Hæc portò annotatæ pluribus visum est, quòd istius
Festi non meminerint Meurfus & Castellanus qui
de Græcorum Festis scriperunt. Vide Photium
Cod.254.

ΚΑΤΑΔΙΚΑ, *Contra*. Glossæ Græcobarb. αἰτε-
ρῶσιν, αἰτίλῶσιν, ἢ ἀντίλῶσιν, ἐσπῖσι λίξῃσι, Σίλι-
ων ἀπὸν καταδικα. Occurrit illic pluries.

Κατάδικω, *Damnatus*, *Damnaticus*, *Κατάδικα*,
Multa, in Gloss. Gr. Lat.

ΚΑΤΑΔΟΤΗΣ, *Proditor*, Προδοτής.

ΚΑΤΑΔΟΧΗ, *Aditio*, cui opponitur Ἐμμελῖς,
Immissio, apud Theophil. §.5. institut. de Hæred.
qualitate.

ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ, & *Ανάδυσις*, voces usitatæ de
Baptismo, in quo qui baptizantur ter immerguntur,
& emergunt. Clemens lib.3. Constit. Apost. cap.17.

ἢ κατάδυσις τὸ σωματικῶσιν ἢ ἀνάδυσις τὸ σωματικῶσιν,
significat. Theophanes an.11. Valentinianus : ἐνὸς μῶσῃ
τὸ βάπτισμα ἐν μῶν καλῶσῃσι τῶν. Hieremias Patr.
Constantinopol. in Responso sue censuræ cap. de
Sacramentis : περὶ καλῶσῃσι, ἀλλὰ μὴ ἐπισχεθῃσι ἡσῃσι
χρῶσῃσι ἰεράσῃσι. Alios ab aliis observatos locos
omittimus.

ΚΑΤΑΘΕΜΑ, vox quæ *ἀναθηματι* sæpè adjun-
gitur. Contestatio S. Clementis num.4. πρὸς τῶσιν
ἢ ἀπασιν, εἰ ἄνιστομα, καθεμα ἔβρωζον και Ζανῶσιν.
Concil. Constantinopolit. sub Menæ Act. 5. ἔσῃσῃ
Σεβερ(ε) ὁ ἀύφραλος, & ἰωάννης ὁ μαυροῖτης, και τὸ δῶσῃσι
βίσι αὐτῶν φρόντισμα μῶσιν ἢ κοινοῖσῃσι αὐτοῖ ἀνάθημα
& καθεμα δὸπ πατρῶσιν, & ἰβ(ε) και ἄριον πνυῖσῃσι & ἐπ
τῷ ἡμῶσιν ἐ ἐπ τῷ ζῆ, ἐπ τῷ αἰσῖσι τῶσιν, και πρὸ μῶσῃσι,
ἡμῶσιν, ἡμῶσιν, ἡμῶσιν, Similia ferè habentur in Actis
S. Maximi Confess. num.31. Concil. VI. Occumen.
Act. 11. pag.892. μῶσιν ἢ ἐπ τῷ αἰσῃσι ἢ ἀσῃσι δῶσῃσι
δῶσῃσι ἀνάθημα ἔσῃσῃσι & καθεμα. Infrà : ἀναθηματῖσῃσι
ἢ καθεματῖσῃσι & ἀπῃσι τῶσιν αὐτῶν ἡμῶσῃσι. Αὐτοῖσῃσι
Quæst. ad Orthodox. inter opera Justini quæst. 121.
τὸ καθεμα, τὸ σῃσι δῶσῃσι ἀναθηματῖσῃσι. Ubi eversionem
& depositionem ultimam, depositæ ac deploratæ for-
tis itatum significare ait Habertus in Archierat. pag.
748. ἀναθηματῖσῃσι & καθεματῖσῃσι, in confessione
Michælis Thessalonicensis, apud Allatium lib.2. de
Confens. utr. Eccl. cap.12. §.5.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΑ, *Depositio Reliquiarum*, Palladius
Hist. Lausica cap.12. Extr. ἐπὶ αὐτῷ ἢ ἱερίμ σῃσι
κλυθῶσιν ἐπὶ τὰ καθεμα ἢ ἀρίων, ὅσπρ αὐτοῖ ἔσῃσι
μαρτυρίαι, ἐπ αὐτοῖ τῶσιν καθεμασῃσι δῶσῃσι ἢ ἑσῃσι
ὁ ἀρίσῃσι δὸπ τῷ ἀρχαίῳ βασιλευσῃσι ὁσῃσι ἢ ἐπιστολῃσι.
In Menologio, mense Julio : καθεμα ἢ τιμῃσι ἰσῃσι-
τῷ ἢ ὑπεραγίας ἑσῃσι, ἐπ Βλαχέρρας. Mense Aug. τὰ
καθεμα ἢ τιμῃσι ζῶσῃσι ἢ ὑπεραγίας ἑσῃσι.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ, *Triubis exaltio*, φορολογία κα-
τάσῃσι πούσῃσι, pro φορολογία, apud Nicetam. Alià
notione usurpat in Concilio Trullano Act. 13. pag.
967.

ΚΑΤΑΚΕΡΑΜΑ, *Sarta tellæ*, in Gloss. Gr.
Lat. Ubi perperam Edit. *Sratæ*. Vide Ἀνακίμα.

ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΑ, *Pronus*, Synaxar. Maximi
Cytææ. 25. Nov. & κρημῃσι καλαμῃσι, κρημαδῖ-
τῷ ἢ ἰσῃσι βαρῃσι ἐπ τῷ πῃσῃσι. Vide eund. in
S. Euthratii, mense Decemb. & in S. Bonifacio 19.
ejusdem mensis.

ΚΑΤΑΚΑΣΤΟΝ. Vide in Κλασῃσι.

ΚΑΤΑΚΑΕΪΔΙΑ, idem quod *κατακλῆσις*, apud
Aristophanem in Vespis, τὰ κλῆσιτα τὰς Σῃσι,
Polluci. Anonymus MS. de Bellis Francor. Pelopon-
nesiacis :

Και τῷ πῃσῃσι πῃσῃσι, & ἢ ἢ τῷ ἔσῃσι,
Κατακλῆσι ἐπῃσῃσι, και κλῆσι τῷ πῃσῃσι.

ΚΑΤΑΚΑΕΪΣΤΑ, *Cataclista*, de qua voce
egimus in Gloss. med. Lat. Lexicon MS. ex Cod.
Colberteo 6076. Σῃσι, κακῃσῃσι, σῃσι, ἢ
τὸ ἐπ αὐτοῖσῃσι κατακλῆσι. Legendum *κατακλῆσι*.

ΚΑΤΑΚΑΪΤΑ, in Lexico MS. Colberteo, τὰ
εἰ ἀσῃσι ἐπῃσῃσι, ἢ κλῆσι, ἢ Σῃσι.

ΚΑΤΑΚΝΙΑ. Vide Κατάκνη.

ΚΑΤΑΚΟΪΑΙ, *Montis sive defluxum*, Græ-
cis recentioribus, dici obstat Goarus ad Eucher-
logium pag.291. Vide ἔσῃσι κατῃσῃσι, & Κασσακῃσι.
ΚΑΤΑΚΡΑΖΕΙΝ, *Accusare*, in Basilic. lib.
20. tit.1. cap.96. Vide Gloss. med. Lat. in *Clam-
mare*.

ΚΑΤΑΚΡΑΣ, *Omnino*, *Penitus*. Phavorinus
ex Hefychio : κατῃσῃσι ἔσῃσι, τὸ ἔσῃσι, και τὸ
αἰσῃσι και κατῃσῃσι, ἐπῃσῃσι, δῶσῃσι, πῃσῃσι.
Idem : Κατακράτ(ε) ἰσῃσι. Nicetas in Man. lib.6.
num. 3

num. 3, καὶ ἡ λοιπὴ πῶλος ὡς κατακρας ἀῖθου, τὰ οὐκίσια πίπτουσι. Utuntur alij, atque in iis Theopylacti lib. 4. Procopius, Theophylactus Epist. 43. Joelus in Chron. p. 164. Cantacuzeni lib. 4. Hist. cap. 19. &c. Κατακρατὶς vulgò Græci dicunt. Dexpimus 10. Chertonicos: Καὶ Μακεδόνων ἐπιδ' αμνον ἰούστρον Δούραζων μετανομασθεῖσιν, πόλιν τὴν Μακεδονίας μεγάλην ἐξ εὐδαίμοσα κατακρατὶς αἰρήσιν.

ΚΑΤΑΚΡΙΟΣ, *Frigidus*. Anonymus de Nuptiis Thelici lib. 4.

Καὶ βέρσις ὀλοκαθάρις ἡμεροφας ὑπὲρ μέτρου, ὀπίτρησεν τὸ ζύρηθιν ἀπάνω κλά χειρίσκα, Καθαίρει ὀλοκαθάρις, ἔχθρη ἐστὶ τὸ καμάτων.

ΚΑΤΑΛΑΛΗΤΑΔΕΣ, *Acerrimiores*. Κατήγοροι, in Glossis Græcobarb.

ΚΑΤΑΛΕΚΤΟΝ. *Instratum lecti*. Chronicon Alexandrin. pag. 902. καὶ ὁ δὲ ἐξ αὐτῶν τὸ Περσῶν κέρθη βασίλει ταῦτ' ἐς παραβῆμι, ληροβῆρον εὐάνδ' αὖν, ἐπὶ ὅλιν, καὶ ἰπῶν τὰ καταλέκτια, ἐξ ὧν ἀντιπύριον ἰπὶ Χρυσόπολιν ὁ ζῆναιτὸς ὁ ὦν ἐς τὴν παραβῆμι, καὶ ἰπῶν ἰεῦσις ἐφύσας τὸ Ὀρανοσφορέν, ἐξ ἰπῶν ἀεθῆσις, καὶ ἰπῶν ἰπῶν τὰ καλέκτια, ἔ δ' ἀρόντις τὸ Περσῶν τίλειον ὄντα, καὶ κέρθην ἰπὶ ὅλιν, ἰεραζο, καὶ ἰπῶν πῶν κηφάλῶν αὐτῶν.

ΚΑΤΑΛΕΠΤΑ, *Dilucidè*, Κατ' ἁφῶν, ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ μιλανώντων, *Reconciliatio concipientium*, quæ à solis Episcopis fit. Καταλλανθισμὸς, *Reconciliari*, in Cod. Canonum Ecclesiæ Africanæ Can. 6. 43. ubi Zonaras & Balsamon λέγουσιν τὴν ἰπῶν ἰπῶν interpretantur. Photius in Nomencl. tit. 9. cap. 39. αὐτὸν μιλανόσι, καὶ τινος ἕνεκα ἀδ' ἑκατὸν ἰδ' ὄντα μιλανόσι καταλλανθῶν, &c. Vide Suicerum.

ΚΑΤΑΛΛΑΚΤΗΣ, *Collybita*, *Cambitor*, noftis, *Changeur*. Lexicon M. S. Cyrilli: ἀπαρίστους, ὁ καταλλάντης. Glossæ SS. ex Cod. Reg. 1727. Ἀργυρομωθὸς, ὁ καταλλάντης, ἢ καὶ ὁ ἄργυρομωθὸς. Glossæ alix: Τὸ λῆμα, οἱ ἀδῆσται, οἱ καταλλάντες. Thomas Magister: Ἀργυρομωθὸς, ὁ καταλλάντης ἄλλοι τὸ ἰδῶν τινος ἀργυρομωθὸν καταλλάντων, ὅ ἐξ ἀργυρομωθῶν λέγουσιν, ἢ τὸ ἀργύρον συναίσει ἐξ δοκίμαζοντες. Nicetas in Man. lib. 3. num. 5. ex Cod. Barbarog. τὰς λίπας αὐτῶν οἱ καταλλάντες ἰπὶ τὰς τραπέζας κτυπῶσι. Ubi Cod. Edit. κολλυβισαί. Idem in Alexio lib. 2. num. 2. οἱ ἐν τριβῶσι ἐξ ἀγοραῖς, ἐξ καταλλάντες, καὶ πωλοῦσιν, &c. Balsamon in Refp. 24. ἀκινδύσιως τὸ ἰεῦν, ἢ διακινδύσιν καταλλάντης, ἢ κομμικαίεσι, ἢ ἰεῦν, &c. Joan. Cananus de Bello Constantinopolit. p. 191. παραμάλσταί, καταλλάντες, μωροί, καὶ τζαβῆκαροι. Vide Scholiaf. Baslicæ ad lib. 25. pag. 26.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ, *Milites in laterculum relati*, tum in Palatio ad custodiam Imperatoris, tum in exercitu. Κατάλογος στρατιωτῶν νομιζομένων, apud Dionem in Excerptis Vallerianis p. 661. quæ in numeris sunt, in l. 42. D. de Testam. milit. ubi qui in numeros nondum relati sunt, etiam si lecti sint Tyrones, milites nondum esse dicuntur. De Palatinis Catalogis, Menander Protector lib. 2. αὐδ' ὡς τὸ βασιλέα καταλόγων ἡγμένων. De iis autem qui in exercitu, idem Menander: Δετατὸς τις ῥωμαῖος ἀπὸ τῶν ὀκτώσι ῥωμαῖκῶν καταλόγων ἐτύχησεν προσκοῦς. Agathias lib. V. de Scholariis: ἔται τὸ στρατιώτῶν μὲν ὀνομαζόμενοι, καὶ ἔτυχεσαν τὸ κατὰ λόγους βιβλίους. Theophanes an. 7. Justiniani pag. 178. Γοτθάρης τις τὸ ἐν Νυμφιδία καταλόγων ἡγμένων. Στρατιωτικοὶ καταλόγοι in Nov. Just. 149. cap. 1. apud Procopium Sophistam in Efaïam, Zonaram in Basilio Porphyrogenito, & in Stratiotico, Nicetam in Ifaicio Angelo lib. 3, num. 3. &c.

Τῶν καταλόγων ἰεράφεισται. apud eundem Nicetam in Man. lib. 7. n. 4. init. Vide Κωδῆξ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ἱερὸς, ἐκκλησιαστικὸς, *Cletus, Ordo Ecclesiasticus*. Epistola Constantij Imp. apud S. Athanasium in Apol. de Fuga sua pag. 772. ὡς πάντας τὴν τὴν ἱερὰν κατάλογον ἡγώσκειν. Ita ἱερὸς κατάλογος, apud Annam Comnenam pag. 483. Nicetam in Man. lib. 7. n. 6. Gregoram lib. 10. pag. 228. 1. Edit. Acropolis in Chron. cap. 76. Cantacuzeni lib. 3. Hist. cap. 1. & al. Κατάλογος ἱερατικός, in Canonibus Apostol. cap. 63. in Synodo VII. Can. 13. in Synodo Trullana Can. 3. En κλήρω καταλογόμοροι, Can. 27. & in Concil. Calchedon. Can. 7. Εκκλησιαστικὸς κατάλογος, in Vita S. Euthymij n. 5. apud Theodoritum lib. 4. Hæretic. Fabul. in Audianis, Theophanem an. 9. Nicephori, &c. Τὸ κατὰ λόγους τὸ πρωτόβιβιον ἐπιταμίμωθον, in Concilio Calched. Act. 3. pag. 407. ἱερατικὸν τῶγμα, in Conciliabulo Ephesino pag. 592. & apud Theophanem an. 25. Theodosij Jun.

Κατάλογος συγκαλιτικός, *Senatus*, in Bulla aurea Alexij Comneni Imp. apud Annam filiam lib. 3. pag. 83.

ΚΑΤΑΜΙΤΟΤΑΔΕΣ, *Catamiti, Antici*, noftis, *Centurians*. Historia Beliarj MS.

Καὶ ποτε ἦν οἱ ἄρχοντες, οἱ καταμιτωτάδες Προστέρησι τῷ βασιλεῖ, &c.

Alibi: Ἄλλ' ὅμοιοι ἐκρίθησαν οἱ καταμιτωτάδες.

Rurfum: Καὶ τὴν ἔχθρην οὐ εἰκόσας τὴν καταμιτωτάδει. Καταμιτῶν, Καταμιτωτῶν, *Mores catamitorum beliarj*. Monita MSS. Alexij Comneni ad Speneam nepotem:

Τὸ μὲν αὖν οὐκ ἐπιπέσει κανὸς τι ἐκ τῶν ἰδῶν τυ, καὶ φῶς τοῦ ἐξ ὀφθαλμοῦ τοῦ κατὰ καταμιτωτάδες, καὶ ἰδὸν καὶ ἔντιση, ἐξ αὐτῶν καὶ τὸ δόσεσ, &c. Stephanus Sachleces in Monitis MSS.

Διδὸν τὴν ῥῆξαν ἐξ φιλῶς, δ' ἰσοίρησι ναυδοκῆσιν, κληθῆν καταμιτωτῶν καὶ ἰουὺ τὴν βλαζῆν.

ΚΑΤΑΜΩΛΟΣ. Vide in Μωλῶ.

ΚΑΤΑΜΠΛΕΞΑΣΘΑΙ, *Male audire*. Affixæ MSS. Hierofolymitanæ cap 127. ubi de iis qui testimonium edere ventantur: ὁ οὐκ τις ὑπολαβῶς, τὸ ἐν ἰσὶ πῶν ἔχουσαν τὸ πατρὸς τυ, καὶ ἦν ἐν καταμιτωτῶν, τῶσις ἔχει κακὸν ἀνεῖν τυ, &c.

ΚΑΤΑΝΟΧΙΟΝ. Vide Κατανοχίον.

ΚΑΤΑΝΤΑΝ, *Occurrere, Venire*. Concil. Constantinopol. sub Mena Act. 5. pag. 212. τῆ ἢ αὐτῆ ἀγία κυριακῆ ἰωάνν ἐσθῶν συμπαράμωθον, ἢ ἐσθῶν μὲν ἄλλομωθῶν, ἐξ κέρων, καὶ θυμαμάτων ἐσ τῆ αὐτῆ ἀγία οὐκ κατανοχίοντες, πῶν λητῶν καὶ τὸ ἀγίον συναῖσι πληρωσῶν. Vide Gloss. med. Lat. in *Occurrere*.

ΚΑΤΑΝΤΙΚΡΥΣ, *Katakritur pro dicitur, ex adverso*. Philotheos Patriarcha Constantinopolit. inf Ordine Sacri Ministerij: ὁ τὸ ἱεῦν ἰσ-αῖ) κατακρίτου τὸ ἀγίον θυρῶν. Codinus de Offic. Palat. cap. 6. n. 19. τὸ προκρίψεις ἰσ-αῖσιν κατακρίτου. Ita num. 26.

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΑ σιχηρά, *Que pro peccatorum remissione cum affectu grandi et compunctione ut est in Concilio Valsensî, recitantur in Ecclesia, vel potius quæ compunctionis verba præferunt*. Penitentialis MS. ex Cod. Colberteo: καὶ ἄλλων ἰσιν κατανυκτικῶν κανόνων, &c. Triodium Feriæ 6. Tytophagi: ἰσ-αῖσιν τὸ ἰ. δὸτ τὸ ἔξαρτῆσιν ἐκ θυρακῶν πῶν ἄλλομωθῶν, ἐξ ληροβῆρον τὰ κατανυκτικά τὰ δ' τὸ ἡγῆν τὸ ἰδῶν τῶν. Feriæ 2. Heb. d. Iejum. ἐσ τὸ πῶν τὸ κατανοχίον κατανυκτικὰ τὸ ἰδῶν τῶν. Rurfum: ἀφ' ἑκῆς ὄρας, καθῆσθαι κατανυκτικά ἐς ἕξων, &c. Habentur in eodem Triodio ejusmodi complura σιχηρά κατανυκτικά οὗ τῶν καθῆσθαι ἐπὶ μαρτυρῶν κατ' ἕξων solita

folita in Officio Vespertino Sabbati Sancti, quorum primum verum hic damus ut horum formula percipiatur: *ὅτι τὸ πάλαι πολλοὶ τῶ παρασφισμάτων μου, Σώτηρ, καὶ δυνάμις βυβλίωμαι τῶ πλημμυρίας μου, δὲς μοι χεῖρα, σῶθῃ με, ὡς πρὸ Πίστεω ὁ Θεός, κλέσον μου, &c.* Habentur etiam in Paracletico pag. 7.8. Vetus diploma ē Græca lingua in Latinam verum, apud Rochum Pirrhum in Archimandritu Melfanenſi pag. 56. *Codices juris Canonici tres, Martyrologia duo totius anni, catanyſtica, Metæa totius anni.*

ΚΑΤΑΝΩΤΙΟΝ, *Pallium quod dorſo imponitur.* Paulus Monach. in Colledæneis: *μὴ πρὶς ἡθελώσης ἔξελθῶν τῶ κίλλιῳ ἀνὸν καθάριον, ἵγυν μασθῶν.* Geronticon apud Niconem in Pandectis MS. lib. 1. ferm. 45. *Επιτ. ἰδῶκα ἔν αὐτῶ τὸ σακκομάχλι, καὶ ἔν καλασῶτ, καὶ ἀπῶλθ.* Locum integrum habes in *Σακκομάχλι.* Hinc emendandus Joann. Mofchus in Limon. c. 134. *λίγος μοι ὄτως, ἀλλὰ δὲς μοι σακκομάχλι, ἵνα φορέω, λὲν γδ ζυμῶς ἰδῶκα ἔν αὐτῶ τὸ σακκομάχλιον ἐξ καλασῶχλον παλαῶν, καὶ ἀπῶλθ.* Legendum enim *καλάνωτιον, Sacrum ἢ Palliolum* vertit Interpres.

ΚΑΤΑΝΩΤΙΣΑΣΘΑΙ, *καλασφρονῶν, ὅπως ῥίπτειν, Contemnere.* Vide Suidam.

ΚΑΤΑΠΑΝΑ. Vide in *Καπῶνα.*

ΚΑΤΑΠΑΤΗΣ, *Exploſator, Καλακοπέτ.* Apud Porrium. *Καλαπατικός, in Corona pretioſa, Gloſſæ ad Iliadem Barbarog.* *Καλάσκουτ, Καλαπατικός.* Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 1.

Πολλὰ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ γυακαλαπαταῖσθες
Νεῦροι τῶτων εὐχολοῦν τὸ πῦ ζυακακαλῶν.

Alter Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:
Μὴ ποτὶς ἀντίστον τῶ καλαπαταῖσθες.

Νὰ μακάριον δὲς λαπῶ ἀ πράξιςι οὐ Φράγγοι.
Georgius Contares lib. 2. Hiſt. Athenarum: *καὶ φοβῶμενος μῆπως καὶ ἴπον καλαπαταῖσθες, &c.*

ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ, *Inſtrumentum tortorium.* Suidæ, *σδτ* *καλασφρί.* Vita MS. S. Stephani junioris: *πρὶκεν τὸ ἡ πρὸς γλῶττῆ τῶ Χερσῶ ἐκὼν καθὰς ὑπὲρ ἡμῶν ἱερῶθ, καὶ τὸ τῶ βασιανὸν ὄρσαν.* τὸ λιγέριον παρ Ἑλλῶνων *καταπατίτζ.* &c. *Infra:* *Συμβαίνει ὁ τῶ γραπῶν τῶτων ἐκδιθῶναι προσιταῖς, ἢ ὄτως ἀπλαθῶναι πρὸς τῶς καλαπαταῖσθες, καὶ περιφροῦσαι οὐ ὑπαρῶν τῶ ἀγῶν πρὸς τῶ δουσι σῶσις, δὲπ τὸ πρῶχλῶν ἵκν ἀρῶχλῶν, καὶ δὲς σιδῶρον τῶτων τὰ μῆλι καθῶλῶσθες, πυρκαῖων ἀρῶχλῶν παμμεγῶθ, ὄτως ἐλοκαρῶνμα δὲς πρὸς τῶ ἀγῶν πρὶστοικῶ.* Idem Suidas *Metaphraſtem laudans:* *ὁ ἡ λογεῖσθες λῆζος ἐπ τῶ ἀγῶν ὄρουν μαθῶρις, δεσμοῖς ζυμῶν, καλαπατίσθες ποδῶν.*

ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΑ, *Vela quæ ciborij partes quatuor ambiunt, vel quæ Bema à Nao ſeparant.* Lexicon MS. *Ἐραντ τῶ λῆξιῶν Ἀγῶμα, τὰ ἐπὶς καλαπατίσθες μῶθ ὄγιον, τῶ ἐκτῶς τῶ καλαπατίσθες μῶθ.* S. Cyrillus ad 24. cap. Joann. *μαυθάντιαν τῶνιω δὲς τίτῶν οὐ τῶ Σωτῆρ τῶμαίς, μὴ πρῶρον τῶ ἱερῶ καλαπατίσθες μῶν ἴσω ποῖσθ τῶ ἀφροτῶ, μῆτι νεφῶτις τῶ θεαῖς προσιναί πρῶπίσθες.* Synceſus Epist. 67. *τῶτε ἡ, οὐ δὲς τῶ πασαγῶσῶτων τὰ ἐκαγῶτα κρῶνῶθ, εὐχῆ, καὶ τρῶπιζῶ, ἐξ καλαπατίσθες μωκῶν, ἱερῶν βλαῖας ὄργανα.* Joannes Mofchus in Limon. cap. 150. *ἀλλὰ καὶ τὸ καλαπατίσθες μῶθον ἴτανω τῶ δουρατῶρι αυτοματις ἱγῶρθ, ἐξ ἱσῶσῶν ἐξ τῶ Πάσων, ἐξ τῶ Ἐπιτοκῶν, ἐξ ἵκν τῶς παρῶσθες μῶθ τῶς διακῶνς τῶ πῶ δουρατῶρι.*

At in *Monasteriis hæc vela quæ altaris vifum arcent, Cancellis Bematis appendi ſolebant.* Germanus Patr. Constantinopol. in *Myſtagog.* p. 166. Edit. *Morellianæ:* *ἡ ἡ τῶ φῶνῶ κλῶσις, ἐξ ἡ ἱσῶσῶν τῶτων ἕξῶπῶν τῶ καλαπατίσθες μῶθ, ὡς οὐ τῶς μετασφῶρις ἀῶσῶν, καὶ ἡ δὲς τῶ λυγῶμῶν ἀρῶ τῶ θεαῖς ἱσῶκαλῶν, &c.* *Infra:* *αἰρῶμῶν ἡ τῶ αἰρῶ, καὶ τῶ καλαπατίσθες μῶθ ἐνυλλομῶν, τῶ φῶνῶ τῶ αἰρῶμῶν, &c.* *Mox:* *ἐξ ὑφῶν*

καλαπατίσθες, φῶθ ὁ δῶκῶθ, Στῶμῶν καλῶς. Sed de velis Ciborij pridem egimus in Constantinopoli Christ. scē. 65. Vide præterea Suiceri *Theſaurum Ecclēſiaſticum.*

Καλαπίτασμα, appellatur etiam Græci *Velum quo igitur Sacra Dona*, quodque peculiari nomenclaturā *Δῶρ* dicitur. Idem Germanus Patr. Constantinopol. τὸ ἡ καλαπίτασμα, ἵγυν ὁ ἀρῶ, &c. *Euchologium* p. 195. *ὅτι ἡ ἀρῶ τὸ καλαπίτασμα ἐκ τῶ ἀγῶν δῶρον, &c.* *Vide Δῶρ.*

ΚΑΤΑΠΕΤΡΑ. Proverbia Græcobarb. MSS. *ἀλῆ τὰ σῶγμα οὐ τὰ καλῶσῶτα.*

ΚΑΤΑΠΙΝΑΡΙ, *βυτιν, λάριζ.*

ΚΑΤΑΠΑΚΩΝΕΙΝ, *Opprimere, καλαθῶν.* Vide *πλακῶν.*

ΚΑΤΑΠΑΝΑΜΑ. *Commentarii MS. Apocryphus de Actis Pilati, qui in quibusdam Codd. S. Joannis Theologi nomen falso præfert: ἐκῶθς ἡ ὁ κῶρον ἐξ γυωφῶς αὐτῶ, προκῶμῶν αὐτῶ, & ἔλῶθν τὰ καλῶλῶμα τῶ χερῶς αὐτῶ, ἐξ ἴσῶσῶν αὐτῶ ζυμαί.*

ΚΑΤΑΠΟΝΕΪΝ, *Proſiſtere, vincere, ἐκπολιμῶν, νικῶν.*

ΚΑΤΑΠΟΝΕΪΝ, *Confandere, ἀσχυῶν, ἐπιπαρῶσθων. καλασῶθῶν, Mergere, apud Constantinum in Baſilio num. 61. Ed. Combeſij.* *Καλασῶθῶσθων*, apud Cedrenum pag. 314. & al.

ΚΑΤΑΠΟΤΖΙΟΝ, *πτο καλαπότιον.* *Gloſſæ Jatræ MSS. Græcobarb. ex Cod. Reg. 1047.* *λακῶριδῶς ἐπὶ καλασῶθῶσθες, τὸ λῶγῶν καθῶσθων.*

ΚΑΤΑΡΕΪΣ, *σκῶν, τίθῶν, καπονοτίον, Testorium.*

ΚΑΤΑΡΤΙΟΝ, *Malus navis.* *Lexicon MS. Cyrilli:* ἱερῶ, τὸ καλῶριον. *Helychius:* *καρῶσθες, τὰ κῶρα τὰ ἴπῶν τῶ καλῶριον τῶ πῶλιον, καὶ τὰ ἀρα τῶ ἱερῶ.* Joann. Mofchus *Limon* cap. 190. *ποῖθῶν ἀγάπῶν, δὲς μοι μῆρον ἕλιον, ἵνα σῶσῶθ ὁ οἰκῶν μου ὁ ἡ μαλαχῶσῶσθες, λίγος αὐτῶ, ἰδῶ ἕλιον, ἴσῶρον, καὶ ἀπῶθῶ, δῶξῶς αὐτῶ μαζῶλῶν καλῶριῶν, λὲν ἄρῶν ἱμῶσῶθων τῶ εἰς αὐτῶ κερῶν, ἡ τις εἰς πῶλιον ἴσῶσις μῶσῶσθων ἰ. *Infra:* *καλῶριον appellatur: ubi Interpres Trabem vertit.* *Zacharias Pap. lib. 3. Dialog. cap. 36.* *ἐξ τῶ κῶματων αὐθῶνομῶν, τὰ τῶ πῶλιον ἰσῶμῶμα ἀνοσῶσῶσθων, τὸ κατῶριον ἐκῶσῶθ, τὰ ἀρῶμα οὐ τῶ θαλάσῶν ἱμῶσῶσθων.* *Ubi Gregorius M. Ex navis clavis perditis arbor abſciſſa eſt, vela in undis projeſta.* *Joannes Cameniata de Excidio Theſſalonice cap. 20.* *ἀπῶλῶσῶν δὲς τῶ πρῶρον ἀσχυρῶμῶν ἕξῶριῶν, τὰ δὲς μῶν πρῶθβῶμῶσθες ἕλιῶ, ἀ τῶς ναυῶλλῶριῶν καλῶριῶν καλῶν ὄρῶθ.* *Occurrit etiam apud Theophan. an. 1. Heraclij.* *Leonem in Taſic. cap. 19. §. 5. 7. Constantinum de Adm. Imp. cap. 9. & Nicetam in Man. lib. 2. & in Alexio lib. 3. num. 10. ex Cod. Barbarog.**

καλαρία. *Chronicon Alexandr. p. 900.* *ἐξ ἀρῶντις ἡ ναῶ ἔν τῶ πῶλῶ, καὶ αὐτῶ ἕξῶθῶν εἰς συμμαχῶν τῶς ποῖτῶς, καὶ εἰς ἡ αὐτῶ τῶ ναυτῶ ἱμῶχῶσῶσθες καλαρίας, ἡ ἐκῶματις ἐν αὐτῶ κερῶθ.* Ita *feminino genere hanc vocem usurpant Leges navales Rhodiorum* cap. 35. 43.

καλαρίδιον. *Martyrium S. Arethæ & Socior. MS. καὶ συμαγῶσθῶν τὰ πῶλιῶ, λῶσῶντις τὰ καλαρίδιῶν καὶ τῶς κερῶσθες, ἐξ τῶς ἀρῶσθες, &c.*

ΚΑΤΑΣΑΡΚΑ Græci vocant *Primum Sacra mensa inſtratum*, quod eidem, ut proxime camī Camifium, adhaeret: ita enim hanc vocem usurpare solent. *Liber MS. de Phylacteriis in Cod. Reg. 945.* *ἱερῶμῶσθες ἀπῶ λῶμῶθ ἀνδρῶμῶν, τὰ κερῶθ πῶ ζυναῖκῶν τῶ ἀς ζῶσῶ τῶ ζυμῶ τῶ ἀνδρῶς τῶς τῶ ζῶσῶρον ὄρῶσθες ὄπῶσις, καὶ ὁ ἀνδρῶς τῶς ὄμῶσις ὁ ζυναῖκῶς καλῶσῶσθες, καὶ ἕλῶθς ἑλλῶν τῶ κερῶθ.* *Agapius Cretenſis in Geoponic cap. 154.* *ἴσῶρα κομῶτι δερῶματῶ δὲπ πῶ κερῶλῶ τῶ ζῶσῶρ, κάμῶτο εἰς ἡ λῶρ.*

να τὰ ζώνη) ὁ ἀδελφὸς κατὰσάρκα. Glossæ Basil. ἢ προτίων, ἢ κατὰ σάρκα, ubi mendum in priori voce, ex qua tamen elicitur id significari quod proprius est. Fr. Richardus in Clypeo fidei part. 2. pag. 336. αἱ ῥωμαϊκῆς παλιν ἱερουργίας μίση πτωχικῆς φοροῦσι καὶ δυνάμει, σὺν τῷ ῥόθῳ ἢ γραμμοκαλογηρίων, καὶ κατὰσάρκα ἴσα κελύκων. Adde pag. 340.

Quod verò ad Sacræ Mensæ instatutum pertinet, ita Symeon Theffalonicensis lib. de Templo pag. 216. Κατὰσάρκα ἢ τὸ λεγόμενον εὐδὲν καὶ μετ' αὐτὸ τραπίζοσόν κελύκῃ, ὅτι τὰφῶν ἐστὶ καὶ θρόνων ἢ ἱερῶν, καὶ τὸ ῥῶν ἔστιν ὡς συνδῶν ἢ περιεβλήθη περὶ, τὸ ἢ ὡς δόξης περιβολή. Typicum S. Sabæ cap. 41. καὶ αἰρούσι ἢ ἐδούκων ἢ ἀγίας τραπίζης, ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιπλα ἐπιπέδωμῳ αὐτῆ, καὶ αὐτὸ τὸ κατὰσάρκα. Euchologium pag. 624. ubi de ablutione altaris, Feriâ Quintâ majoris Hebdomadis : καὶ μετ' ἢ σπύγγον ἐκμάκωνσιν αὐτῆ, (ῥοδιστάμα) ἕτα τὴνβῆ) τὸ κατὰσάρκα, καὶ μετ' ἢ τῆτο ἐδούκων. Ut porro explicetur in menâ, docet idem Euchologium pag. 838. ubi de dedicatione Templi : ἐκμακωνόμεν ἢ ἢ τραπίζης ἐξ ἢ ἀίμινσιον, αὐτὰ ῥῶν παρ' αὐτῆ ἢ ἱερῶν αὐδὲς μελλέθῃ. Λαμβάνειν ἢ ὁ ἄρχιερεὺς τὸ λεγόμενον κατὰσάρκα, ἢ ἐστὶ ἄσθωνον κελύκῃ, ἢ λυτὸν ὑσάμα, παρρηγεμῶν ἔχον αἰς τὰ τίναρα ἀκρα σχοίνους λαυτῆς ἢ διη τραπίζῃ ἱεροπλωμῆν, δισμῶν) σχοίνους, ἢ συμφορῶς ὑποκατάων ἢ τραπίζης, ἢ κατ' τὴν κίονα, καὶ ἕτα πάλιν ἐπιάνουσι ἢ κατὰσάρκα τὴνβῆ) τὰ ἀγιαστέα. Ἀνίμινσιον. Ex quibus docemur Ἀνίμινσιον supra κατὰσάρκα poni : quod & innuit, dum mox ait, Ἀνίμινσιον, ἀπλωμα, ἵται ἱδούσι ἢ ἀγίας τραπίζης, ἵται explicati. Et pag. 844. ἀνίμινσιον dicuntur esse ὑσάμακων τῆ ἢ ἀγίας τραπίζης ἀπλωμῶν. Nam tribus vestibus vestitur altare apud Græcos, (sive Evangelistas excipias de quibus suo loco) ac prima eo quod κατὰσάρκα, altero quod ἀπλωμα, ἐδούκων, & τραπίζοσόν, tertio denique quod αἰπῆ) vocant. Unde nescio cur ἀντιμῖνσιον menfam prius contigisse, quam Κατὰσάρκα dicat Typicum S. Sabæ loco laudato : καὶ μετ' ἢ τῆτο πάλιν ἀμυράζων πῶν ἀγίας τραπίζης, ἀλλαστανας τὸ κατὰσάρκα, καὶ τὸ ὑσάμα τὸ τῆτο μέγα ἀνίμινσιον, ἐπιπέδῃς ἀντὶ τῆτων ἕτερα.

ΚΑΤΑΣΤΙΓΙΑΟΝ. Vide in Σύλλα.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ. Justinianus in Nov. 30. cap. 7. §. 1. μὴ δυνάμενον ἢ κατ' κερὸν ἐκπεπο- μένων Κεκοσμημένων πῶν ἢ ἐδούκων Πρωτοσίου μ- χρὶ ἄλλῶν γῶν ἱεὺς κομίζεσθαι τι, ἢ ἰσάμασι σωνδῶν, ἢ ἱτέρας ἢ οἰασῶν αἰτίας πῶν ἢ κατ' κερὸν Συμμεταρί, ἢ τὰς δημοσίας εἰσπραξῆς ἀνομιμῶν, ἢ ἢ περιβλήθη Ἀδελφῶν, ἢ τὰ τάξους ἢ αὐτῶ, ἢ ἢ καλῶν κωνο- σκασῶν, ἢ Πρωτοσίου, &c. Ubi verus Interpretes, quasi Infructuosiores vocantur. An qui tributarios præparabant & monebant ad exsolvendum consuetum Canonem ? Certè κατὰσάσκων πῶνβῆ) dixit Nov. 43. ubi idem Interpretes Redimunt comparare vertit.

ΚΑΤΑΣΤΑΛΑΚΤΗ. Vide in Στάκτ.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ, Creatio, Ordinatio Episco- pi. Sancti Athanasii Apol. 2. de Fuga sua pag. 726. ἀλλ' εὐθεῖον πῶν κατὰσασιν μέμω) Ἀθανασίον, ὡς φησὶν τὰχα μετ' ἢ κατὰσασιν ὄκας ἱεροκῆς, ἐδὲ πῶ καὶ ἕτερον, αὐτὸς ακυρώσας αὐτῶν. Ita pag. 747. & in Epist. ad Solit. pag. 617. 860. 861. ubi, κατὰσῆσαι δῶν ἱεροκῆσιν ἐν πῶ Παλαιῶν φιλικά τινὰ ἄξιον ἱου- γῶν. Sic in Epist. ad Orthodoxos pag. 944. & 945. & in Epist. ad Dracontium pag. 957. in Can. 19. Concil. Antioch. apud Palladium in Vita Chryso- stomi p. 141. &c.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ, Ordo Legitimus. Concil. Constantinopolit. sub Mena A. 1. pag. 41. A. 5. pag. 165. ἐκκλησιαστικῆ τὴν ἱεροκῆ καὶ κατὰσασιν. Et pag. 44. πῶν κρῆστων ἱεροκῆων ἐκκλησιαστικῶν φυλά-

ξῆσι κατὰσασιν βιβλαθῆσι. A. 5. pag. 215. ἱερά κα- τὰσασιν. Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ : ἔχων μετ' αὐτῶ δολιχεροσίου ἢ ἢ κοινοβιακῶν κατὰσάσκων προβῶν. Rursum : ἢ Βασιλείου Ἰωαν- νῆ σφοδρῶς ἀποκακῶν) καὶ πῶν πῶν Παλαι- σινῶ κατὰσασιν ἀνατρίβῃ καὶ εὐχῆσιν περιμῆται. Hinc apud eundem non femel ἀκατὰσασια, pro in- conditio summitti. Τῶν πολλῶν κατὰσασιν, apud Theo- phanem pag. 155. Constantinus Porph. in Basilio num. 72. Edit. Combefisij : καὶ ἰδούκων αὐδὲς ὁ βῆ) ἰπῆ ἢ ἀρχαίας ἡμῶν εὐταξίας καὶ κατὰσάσκων. Leo Gram- maticus & Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 6. μὴ παρασάσκων, Βασιλεῦ, κατὰσασιν ἐκκλη- σιαστικῶν. Mandatum ad Archimandritas in Jure Græco-Rom. & apud Habertum in Archieratico pag. 574. καὶ πῶν ῥῶν ἐκνούθων ἐκ μέγιστοῦ, πῶσαν ἢ ἀνιερσῶν ἰεροκῆων κατὰσασιν Κατὰσάσκων ἢ φροσῆται, apud Codinum de Offic. cap. 16. num. 1. Μοσαϊκῆ κατὰσασιν, in Typico MS. Deipare τῶ Κεχάσῆσιμον, cap. 26. & alibi. Vide Theophanem & Zonaram in Phoca initio.

Κατὰσασια, eadem notione. Hypotyposis Studij : Ὑπότιπῶσις αὐῶ ἕτω κατὰσασίας τῶ Μοῆς ἢ Στυδίου.

Ο ἵπῆ ἢ ἱερά κατὰσάσκων, Dignitas Ecclesiastica ad hoc instituta, inquit Codinus cap. 1. num. 17. αἰς τὸ ποῖν εὐταξίον ἕδῃς ἢ βῆ)μῶν. Anonymi Catalogo ex Bibl. Reg. Ο ἑπὶ τῶ κατὰσάσκων, ἴγων ἀνιερ- γῶν) ἢ Πατριαρχῶν, τὸ, Στῶμῶν κελύκ. Eadem Di- gnitas quæ ἢ ἐπὶ ὑταξίας, de qua suo loco egimus. Anonymus Combefisianus in Constantino Porph. num. 52. ubi ejus funus describit : καὶ ὁ τῶ κατὰσά- σκων, αἰ ἰθῶ, μετ' ἀνακράξας, ἢ ἔξῆλθε, Βασιλεῦ, κατὰ σὺ ὁ Βασιλεῦς ἢ Βασιλεῦσάσκων, καὶ κελύκ) ἢ κελυδῶν. Eu- chologium pag. 932. ἕτα ἱσάμα τὸ ἱπιτροχῆλιον ὁ Πατριαρχῆς κελύκων ἢ τὸ ἀντιμῖνσιον, καὶ δῶσας τῶ ἢ κατὰσάσκων, &c. In Pseudo-Synodo Palamitarum sub Joanne Cantacuzeno, subscribit Michael Diaconus Maniace ὁ ἐπὶ τῶ ἱερά κατὰσάσκων τῆς ἀγῶνῆ- τος μεγάλης ἢ ἑὸ ἐκκλησίας.

Κατὰσασιν, Jurisconsultus Grecis, est Statius, conditio. Κατὰσάσκων δικαστικῶν, Στάσις κοινοτυροσῆσι. Κατὰσάσκων ἐκκλησῶν, Carpiiis titinatio.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΟΝ, apud Myrepsium scđ. 17. cap. 46. quid sit docet Scholiastes Theocriti Idyll. 9. Ἀμυλον ἢ λῆρῆ) τὸ κοινῶ λεγόμενον κατὰσάσκων ἴπῆ ἢ γα- λαδῶδῃς ἢ εἰνι βιβλίον μῆνι καὶ σισαμῆν, ἢ ὄσπῃσῃμῆν, ἕτα τῶ κῆν ἑραροφῶν. Et Glossæ Botanice ex Cod. Reg. 848. Ἀμυλον, ἵται κατὰσάσκων, ἐκ ἢ εἰνι σάσασῶν μῆνι. Glossæ MSS. Neophyti : Ἀμυλον, ὁ κατὰσάσκων. Vide Ἀμυλῶν, & Ἀνίσασα.

ΚΑΤΑΣΤΕΝΕΙΝ, Redigere, In angustias redigere, Portio. Euchologium pag. 428. πλωῖν) ἢ κωνδῆκα, καὶ γυμνῆ) ἕταν κωνδῆκα μετὰ κῆν χωρῶσα λῆρας ἵπῆ, καὶ ἱσασ) κατὰσασιν τὸ ἵδῶν μελλῆβῆν μετ' ἀπῆν. Ubi Goarus, ὅ καὶ ἵπῆ) quique privationi sibi cum Ellychnio accendendo præparat.

Κατὰσάσκων, eadem notione habent Glossæ Græco- barb. αὐῶ) τῶ πῶν, ἢ ἀρμῆ) καὶ κατὰσάσκων) ποῖμῶν. Id est præparat.

ΚΑΤΑΣΤΙΧΟΝ, Rationale Peræquetorum Alex- xij Comneni Imp. MS. ἱπῶν) ἢ ἢ τὸ παρ' αὐτῶ (τε- λεσῶ) διδόμενον κατὰσάσκων ἑρῶς τὸ εἰρηλῶν ἢ Γενικῶ. Rursum : ἱπῶν) ἢ ἢ τὸ κατὰσάσκων αὐτῶ, ὡς αἰς πῶν ἀποδῆ) ἢ πῶν) πῶν ἡμομῆτων αὐτῶ πῶν ἢ Δοικῆ. Vide Ἀκρῆσῆσιν.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ut scribit Zonaras ad Concil. Constantinopolit. in Ædæ Sophiana coactum sub Pho- tico, Can. 3. dicitur τὸ μέγιστον καὶ κατὰσάσκων ἢ ἑὸν.

ΚΑΤΑΣΤΡΩΝΝΥΕΙΝ, Infirmare, Allex seu monumentis publicis inscribere. Novella Alexij

Ἐπιφανίης κατ' αὐτῶν, λόγοις, φιλανθήτα, ὅτι ἐφαρὰ τὸ θαμάσιον ἀκρότατον ἀπάλλω.

Infia:

Καὶ ἡμεῖς ἀνεναντιῶν τὸ ταπεινὸν κατ'ἑν. Bartholomæus Monachus in Elencho Agarenī : δίημα κατ'οἶνον, ἢ ἀνάθημα παραδιδόντα μισομελιῶν δὸς χωρίον καὶ οἶνον. Iterum sub finem : μὲν δ' ἀκευλίον χρυσῶν, ἢ γινὰ καλυδίον φερῶν μὴ εὐχεῖσθι. Κάβλα, *Castra*, in Glossis Græco-Lat. & Lat. Gr. Cæfarij Dial. 2. pag. 100. ἀλώπικας καὶ τὰς ἐδ'ομίους κάβλας, καὶ μόνις ἰαθίσις. *Silvestres Castra*. Evagrius lib. 6. cap. 23. ὃ ἔφη αἰλιγρον ἔστι, ἡ κάβλα ἢ σισθηλα λίχη.

ΚΑΤΟΠΙΝ, vox Græcis usurpata eadem notione quâ *Retro*, Latinis, quâ res præterita significatur. Justinianus in Nov. 59. cap. 3. ἢ ἕ κατ'οἶνον ἔστι πῶν ποιῶντων κατ'ἄρθρον, &c. Ubi Interpretes : *Si verò retro fecerint salem solutionem Deo amabilem æconomi*, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Retro*.

ΚΑΤΟΥ, *Sabier*, Κάτω, in Corona pretiosa.

ΚΑΤΟΨΔΙΝ, Κατέψω. Vide in ΚατΨ.

ΚΑΤΟΨΝΑ, *Supellex, Impedimenta, Sarcina militares, Tentoria, Castra*: Interdum *Domus, ades in qua quis habitat*. Manuel Mofchopolus in Lexico Philoftrati : Ἀποκαθὴ ἢ ἔστιν ἡ κοινὴ λειτουργία κάψια, ἢτοι τὰ πρὸς ὀδὸν χρησιμοποιῶντα σκηνῶν. Glossæ Basilic. κάστρον, τάξις φάσαν, ἡ ἡμεῖς καλῶμεν κατ'οἶνον. Nicetas in Manuèle lib. 1. num. 5. ἀπ'αρχῆς ἢ παραμυθις ἢ ἀλαμάνων ὄπλα, &c. Ubi Cod. Barbarogr. ἐπὶ ἢ κατ'οἶνον. Idem lib. 3. num. 6. ex eod. Cod. τὸς ἐπιχωριθίους Τύρκας μὲν ἢ καλῶντων αὐτῶν, ἢ βόσκοστας τὰ ζῶα αὐτῶν. Et lib. 6. num. 2. τὰ σαμάρια καὶ κατ'οἶνον, καὶ ὃ ὑποζώματα, αὐτὴ ἄμαζα, &c. Denique in Ifacio lib. 2. num. 1. πῶν ἢ ἀποκαθῶν πᾶσαν καὶ ἢ ὑπερτικῶν ὄχλον εἰς ἀνομιάντων ἐκείθι διδάχα. Ubi Cod. alter κατ'οἶνον. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea :

Ἐκαθῶς ἰδὴ θέσαν εἰς πῶν αὐτῶν κατ'οἶνον.

Alio loco :

Ἐδίδωσαν εἰς πῶν κατ'οἶνον τε, ἢ κατ'οἶνον ἢ μόνιας. Occurrit passim apud hunc Scriptorem. Historia MS. Bertrandi Romani :

Καὶ ἐτίθηεν πῶν κατ'οἶνον τα μὴ ἔκα ἢ πύλιεν.

Sguroplus in Hist. Concilij Florentini sect. 2. cap. 26. καὶ ἔτι τῆς παρὶς μόνιας ἡμεῖς εἰς πῶν κατ'οἶνον, ἢ ἀνεπαυμένια. Sect. 4. cap. 20. ἐκτότε δὴ καλῶν τῶν μόνιας εἰς κατ'οἶνον ἡ ἰδικαῶν αὐτοῖς ὀσισμῶν ἢ Μικροῦ. Uti tur præterea sect. 5. cap. 12. & sect. 6. cap. 7. Occurrit etiam apud Rochum Pirthum in Chartis Rogerij Regis Siciliæ *Castra Maniari*.

Κατωτόπιον, Locus Castrorum, Castra, Domicilium, locus in quo quis habitat. Idem Nicetas in Alexio lib. 3. num. 2. ἐπὶ ἢ Βασιλικῶσφρον ἀπάρας, ἴδα ἡ ἄνηρωμενῶσφρον. Ubi Cod. Barbarogr. ἴδα ἡ τὸ ἐκείνῳ καλωπόπιον. Codinus de Offic. cap. 16. num. 3. ἔτι βούλεια δὴ πῶν ἢ ἔραφρ, καὶ ἐκλέγησθι ὃ ἂν αὐτοῖς διακρίνοι καλῶποπιον. Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrysothoës :

Τὸ πᾶν ἀποκαθῶν ἐκείνῳ εἰς τὸ καλωπόπιον.

Alius Anonymus MS. de Amoribus Lybistri :

Γδόν ἢ τῶπον πληθύνον, ἢ τὸ καλωπόπιον.

Κατωπιόν, Tentoria, vel Domicilium figere. Idem Anonymus de Amoribus Lybistri :

Καὶ ταῦτα ἐκαθῶσι μόνια, ἴνα ἀναπαυθῶμεν.

Alter Anonymus de Bellis Francorum in Morea :

Ἦλθον ἢ Καρλίνον ἐκαστε ἐκαθῶσαν.

Κατ'οἶνον, Habitatio, Domicilium. Idem Anonymus de Amoribus Lybistri :

Τὸ εἰς σκῆπὸν τὸ πείσιον, ἢ τὸ καλωπιό μίας.

ΚΑΤΟΥΡΟΝ, *Urina*, ἕσφ. Agapius in Geoponico 159. ἢ πῶν κερῶν ἢ καὶ διασφρὸν μὲ τὸ κατ'οἶνον τε.

Καλουράιον, Matula, Vas urinarium. ἴμεις, ἕσφ. ἕσφ. σκαφιόν.

Κατοροκάλι, Matula vitrea. Κατ'οἶνον, *Urinari*, ἕσφιν, κολυμβῶν. Καθήριμα, *Urina*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 164. ἰὼν ἕσφιν τὸ εἰς ἀνθρώποσφρον ἴτιμον γινέσκαι ἢ ὄρμασι κίσις, καὶ ἐκείνῳ μὲν ταῦτα ἕσφιν καλεῖσθαι, ἢ (uel) πύτιον ἔστιν. κακὴ πολλὰ κακά, ἢ βέρομι πολλὰ τὸ σφρῶν τικ ἢ εἰ μόνις τικ, ἢ κάλιει μὲν ἕσφιν τικ, ἢ πατῆριον ἔλα τῶν τὰ ἕσφρα, &c.

Καθερόν, aliâ notione. Anonymus Taciticus MS. de Tuenda Urbe obfella : ἴσφφιν ἄνημον τερῶσαισις, ἢ ἰπὸ τὸ ζῶμα ἰσφφροῦσφρα, ἕσφ-ἕσφρο σφρῶσφρο πῶν τῶν, κατ'οἶνον ἄλλοσφ.

ΚΑΤΟΨΔΙΝ, pro *καλιώφρον, Limes inferius*. Prochoprodromos de lua paupertate, MS.

Αὐτοῖς μακρὸς ἕσφιν ἰδῶν ἢ ἕσφιν τῶν καθερίων.

ΚΑΤΟΧΑΡΟΣ, *Faber ferrarius. Maximus Cythærcus* in Synax. 28. Sept. βάνωσις εἰς πῶν τίχλιω, καὶ κατ'οἶνον, ἢ ἰσφφροσφρον νᾶ ἕσφιν τῶν τὸ σφρῶν.

ΚΑΤΟΧΗΤΑΙ. Vita S. Euphrosynes MS. εὐδὸς ἕσφιν ἰσφφροσφρον πῶν ἰσφφροσφρον ἀπελυθῶσφρον, ἢ κατ'οἶνον πῶν, ἢ ἕσφροσφρον πολλῶν, ἢ ἕσφροσφρον, &c. *Pof seffores nauium*.

ΚΑΤΟΧΙΟΝ. Vide in Κατοχήσφρον.

ΚΑΤΡΑΚΗΔΙ, *Κατράκιον, Procius, τὸ κατάσφρον*. Vide Κατράκιον.

ΚΑΤΡΕΠΤΗΣ. Vide in Κατρήσφρον.

ΚΑΤΡΙΝΙΑ, *species minoris monete, ex Ital. Quadringo*. Apud Portium, Lego, Treffis, Triobolatis, ἕσφιν κατριών, ἕσφροσφρον.

ΚΑΤΤΗΚΙΑ. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. τῆσφρον καὶ τῆσφρον, τὰ κατῆσφρον.

ΚΑΤΩΚΑΜΗΛΑΨΚΙΟΝ. Vide Καμυλάσφρον.

ΚΑΤΩΚΕΛΙ, *Antium, ἰσφφροσφρον*. Vide Κατακόλιον.

ΚΑΤΩΜΑΓΟΥΣΛΟΝ. Vide in Μάγροσφρον.

ΚΑΤΩΤΙΚΟΣ, *Inferior*. Eustathius : Τὸ ἢ ἀπ' ἐπιχωριθίον ἢ δὴ δωλῶνικόν, ἢ καλῶς ἔρεσθι, ἢ ἕσφιν εἰς τρισὸν ἐκ ἢ ἕσφρον πῶν ἀναρωγῆσφρον τινος, ἢ ἢ ἀναβάστας, ἢ ἢ ἕσφρον ἀνάσφρον ἕσφρον, ἢ ἢ ἐκείνῳ ἀναρῶσφρον ἕσφρον ἕσφρον καλῶσφρον ἀπῶσφρον, ἢ ἢ ἕσφρον καλωπικῶν ἕσφρον. Ubi Cedrenus, τῶν ἢ ἕσφρον φῶν, ἢ κατ'οἶνον κερῶν ἢ ἕσφρον πρὸς τὰ κατ'οἶνον.

ΚΑΤΓΕΙΝ, *Crepare, Conflagrare, Kaiem, σμολήσφρον*. Glossæ Græcobarb. *Καυσιός*, ἢ ἕσφρον καίσι, ἢ ἕσφρον καυσιε.

ΚΑΨΚΑ. Vide in ΚαΨ.

ΚΑΨΚΑΑΟΝ, *Cerebrum*, ἕσφροσφρον, μυελός. *Καυκαλάκι, Cerebellum*, ἕσφροσφρον. Vide in ΚαΨ.

ΚΑΨΚΟΣ, *Caucis, Calix, Patere*. Glossæ Basilic. *Καυκός*, Γαββῶσφρον. Theophanes in Phoca : τῶν εἰς ἢ καυκῶσφρον ἕσφρον, τῶν εἰς ἢ ἕσφρον ἕσφρον. Ubi Cedrenus, τῶν ἢ οἶνον ἕσφρον. Est etiam *ΚαΨκῶσφρον*, Herba quam *Καυκαλίον* vocat Dioscorides: apud ejus Interpretator. cap. 357.

Καῦκα, *Patere*, in Glossis Gr. Lat. Myrepfus sect. 10. cap. 90. ex Cod. MS. *κρεῖσφρον ἀκῶσφρον, μείλις ἕσφρον ἕσφρον*.

Καυκίον, simili notione. Glossæ MSS. *Καυκίον*, καυκίον. Suidas : καυκίον, παρ' ἡμῶν, καυκῆ ἢ ἕσφροσφρον. Scholiastes Nicandri in Theriacis : *Καρδῶσφρον ἐντρίσφρον, ἢ ἕσφρον κῶσφρον ἀρῶσφρον, ἢ καυκίον*. Scholiastes Theocriti Idyll. 1. v. 27. *Καυκίον*, καυκίον ἕσφρον πορῶνικόν. *Καυκίον σαφῶσφρον*, apud Annam Comnenam lib. 3. Alexiad. Liber MS. de Antidotis ἕσφρον Cod.

Cod. Reg. 1673. *ἰάν ὃ τις ποίησει καυκίον ἐκ μυελίνης ἔλαιου, &c.* Occurrit præterea in Vita S. Abrahami ab Ephræmio conscripta num. 4. in Vita S. Eudociæ Samaritanæ num. 2. in Vita S. Eupraxiæ Virg. num. 26. 28. 30. apud Joan. Moschum in Limon. c. 196. & ex Edit. Coteleriana c. 16. § 1. et alios.

Καυκίον, genus nummi, sic dictum quòd cavus effect instat Cauci, in Nov. 105. Justin. ubi tamen Vir Doctissimus legendum putabat *καυκίος*, ex *καυκίον*, quòd est filiquæ genus, de qua voce suprâ egimus. Vide Differrat. nostram de Nummis Imp. Constantinopolit. n. 98. 99.

Καυκῶν, idem quòd *Καυκῶν*. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Καὶ πῖνον καὶ μεθύειν, καὶ πῖνον καὶ μεθύειν τὸς καυκῶν τις, ἢ πῖνον τὸς καυκῶν ἔλαιον *Καυκῶν*, apud Cyrillum Scythopolitanum vel Metaphrasticum, in Vita S. Joannis Solitarii num. 19. Aitichemica Adelpota : καυκῶν ἔλαιον ἢ ἐλαίου ν. ἀφ' ὧν λέω χρυσῶν ἐλαίου κ. ἀσημον ἐλαίου ἢ, &c. Historia MS. Belisarij :

Σίβαινοι εἰς τὸ μέλον ἤρῃ ἐκένον τὸ ἀρχαῖον
τὸ τὰ τε χρεῖον κα κράτη καυκῶν ἑλιμωμῆσι.

Καυκαλον, apud Nicetam in Manuele lib. 4. num. 7. καὶ πρὸς τοὺς χιλιῶν καυκαλον, ἴσον ἐστίνον τὸ χιλιῶν ἀνδρωπομορον εἰσαγμα. Ubi Codex alter, χιλιῶν ἐκφορον μίμημα. Sic autem appellata Testudinis testis, quòd *Caucalij*, seu Cauci formam fererat, ut vult Salmatius ad Spartianum. Sed de hac notione ut dubitem, facit Scholiastes Aristotelis Rhetor. lib. 2. pag. 40. v. κεφαλὴ ὃ ἢ πρᾶχλαία ἢ πάλιν ἐπὶ τὸ καλῶν πρᾶχλαία, τὸ κοῖλον κεφαλὴ ὃ τὸ καυκαλον. Ubi *Καυκαλίδα*, *Cariticium vestis* interpretantur Grammatici. Est etiam *καυκαλίς* herba (de qua Dioscorid. & Galenus de simplic. medic. lib. 7.) Scholiastæ Nicandri, *πισσακίς λεπίς*.

Καυκαλίον: Vox pariter deducta ex *καυκῶν*, eadem notione. Aporrhthegmata Patrum in Joanne Colombo num. 7. καὶ αἰτήθη τις ἁρισβύτην μίγας δύναι τὸ καυκαλίον τὸ νερό. Vita S. Marci Atheniensis num. 11. καὶ φοίνικας, καὶ ἄλλας, καὶ καυκαλίον πλῆρη ὕδατος γλυκίως ὑπὲρ μέλι. Palladius in Hist. Lausica in Marcario Alexandrino, καθάρων ἰθύνων θορότα, κατήχρησα καυκαλίον ὕδατος ἑσθλόν. Nicen Monachus in Pandecte MS. lib. 1. v. δὴ μῦθος εἰς κοῖθῶν ἐργασασθαι, τὸ γὰ καυκαλίον μόνον ἔχοντες. Paradisus seu liber SS. Senum MS. καὶ ἄλλὰ τὸ καυκῶν, ἔλαθον οἱ μαθηταὶ Εὐαγγέλιον τὸ καυκαλίον τὸ ὕδατος. Colloquium Theodosij Imp. cum quodam Eremita, ex Cod. MS. ὃ ὃ γίνων ἀνάσσει ἔβαλον εἰς τὸ καυκαλίον ὕδωρ, &c. Achmes cap. 187. v. ἢ ἰδὴ ὅτι καυκαλίον ὑλίνου ὕδωρ, καὶ τὸ λαῶν, ἀγαθοποιήσει καὶ μεσοκομῆν. Vide Moschum in Limon. cap. 51. ex Edit. Cotelerij.

Καυκαλίανος. Theophanes an. 1. Philippici : Νικόλαος τε τὸ δὸν Καυκαλίανος σοφιστῶν γέγοντα τὸ ἱερῶν ἐπιτήρησις. Κῆρυφα τότε ὑπάρχοισι. &c. Ubi Miscella : *Nicolausque Diaconum Calicum effecit, qui cum medicinali esset disciplina Sophista, tunc Quaesitor erat.* Rectius Goarus : à *Calicibus olim Ministrum.*

Καυκῶν, *Vitium in pedibus accipitrum*. Ortheopieum c. 63. p. 223. ὃ ἴμαξ καυκῶν ἰάν ἔχει, εἰς τὸ πῆδας αὐτῶν ποῖον καθ' ὀπισθὸν μικρὰν, καθὼς ὃ καυκῶν, καὶ πύρρον αὐτὸ ἰσχυρὸς, καὶ ἐπιθῶσις τὸ καυκῶν ἀκριβοῦς ἵνα μὴ εἰς ἄλλω σάρκα ἵκηται, ἢ καὶ ἐπὶ τῆς τῆς ἴσας. Infra : εἰς καυκῶν καὶ σφραγίς. Rursum : εἰς πῆσμον καὶ τὸ καυκῶν.

ΚΑΥΤΑΚΟΥΓΑΝ, vox Basilidianorum Hæreticorum qua Σωτήρα, seu Christum donabant, apud Theodoritum contra Hæretic. Sermon. 1.

ΚΑΥΤΑΙΟΝ, *Caulis*, Gloss. Lat. Gr. *Colicinium* *Κράμβη*, καυλαία.

Καυκαλοπόσ, *Vermiculus qui Caulis rodere solet*. Euchologium in Ocat. Tryphonius pro hortis, vineis & arvis : μύριμαξ, φθῆρα, ῥοζιτικ, φολλίμαξ, καυκαλοπόσ, ἱρσοῖθι. Eadem Oratio ex Cod. Colberteo 604 f. κόρμα, φιλίλις, κόρμα, ῥοζιφούληξ, καυκαλοπόσ ὁ ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς ἐπὶ τὸ φούλλον τὸ λαχάριον.

ΚΑΥΤΜΟΣ, *Κατακαυμῶς*, *Conflagratio*, *Εμπεσμός*.

ΚΑΥΤΜΑΣΙΑ, καὶ *Καυκαλιῶν*, ἄλλ' ἀπὸς τὸ καυμά ἐπιθῶν τῶν, in Glossis MSS. *Pileus*, *latus ad aëthum solis ardescunt*. Vide in *Καυκαλιῶν*.

ΚΑΥΤΣΑΝΘΑ, ita appellatus *Dæmon Balnearis*, seu qui balnea infestabat, cuiusmodi fuit ille, de quo Gregorius Nyssenus in Vita S. Gregorij Thaumaturgi : & alij de quibus Nicetas in Manuele lib. 4. n. 7. Eupanius in Porphyrio pag. 17. φωνὴ ὃ καὶ δαίμων ἰνα φῶν δὸν ληθῶ τῆς δὲ ἰσθμῆς καὶ ἐμβαλῶν, καυσαθα τῶν ἰσθμῶν ὁ ἐπιχρῶσιον. Vide Pëllum de Operat. dæmon. pag. 54.

ΚΑΥΤΣΑΡΙΝ, *Causarius qui morbo aliquo laborat*. Vox JC. ἄλλ' ἴσον καλυφῶν καυσαρία ἄρτον λαβῶν, apud Modestinum in l. 8. §. 5. de Excusat. Scholiastes Theophili Antecess. lib. 2. tit. 11. §. 2. ἴσθηθι ὃ αὐτὸ μὴ ἴσθη καυσαρίον παλῆος, τῶσι καφῶν ἐκ ῥησῆς, καὶ ἄλλων, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Causarius*.

ΚΑΥΤΣΟΝ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστι τὸ λυκαῖον.

ΚΑΥΤΕΡΟΣ, *Ardens*, *Igneus*, *Εμπερῶς*, καυσιός. *Καυτερός*, apud Fr. Richardum in Scuto fidei, part. 1. pag. 36.

ΚΑΥΧΙΤΑΙ, Hæretici quorum mentio habetur in testamento S. Ephræmi, ubi *Εὐχίτας* junguntur.

ΚΑΥΧΟΣ, *Amicus*, *Amasius*. Ita usurpare videtur Nicetas in Alexio lib. 2. num. 2. τὸ δ' ἱρασμῶ αὐτῶ, ἐν αὐτοῖς μὲν ἰς παιδας ἐστραφῆς, ἢ ὃ ἀβίωτος ἰαντὸ πεποικῶν ὑπερῶτα. Ubi Codex Barbarogr. habet καυχῶν καὶ φίλον αὐτῶ. Hinc

Καυχῶν, *Καυκα*, *Amica*, *Concubina*, *Abtra*. Glossæ Græcobarb. ἄβρα, δέλιον, παλλῆα, καυκα. Astramphyclus : ἔξ ἀτίας τὸ παιδῶν καὶ τὸ καυκας. Rursum : εἰς τὸ ἰσθῆτιον δὸν αἰς παιδας, καὶ ἔθδον, καὶ ἐντυχῆσιν, καὶ καυκαῶν, καὶ ῥοζα πολλὰ. Stephanus Sachleces in Narrationibus MSS.

Καὶ τότε ἢ καυκα πῖσος τὸ Κύρ Γιωργίον Βούφω.

Alibi : *Καὶ ἀτάνας εἰς τῶτο ἔρθετε καὶ ἢ καυκα* τὸ Βερρίτζη.

Idem in Monitis MSS. ubi de Meretricum amafis : *Ἡ πολυκῆ τὸ καυχῶν τικ καλὰ τὸ ἔκαστην.*

Occurrit ibi non fel.

Καυκοθίας, *Iuvenis*. Historia MS. Apollonij Tyrtij : *λέω ὃ ἢ κόρμινθῆς, ἔμορθη πῶς πᾶσας τας, καυκοθίας καὶ καυκοθίας, εἰς τὰ μέρη τὸ Συρίας.*

Καυχιτζα, eadem notione qua *Καυχῶν*. Historia MS. Bertrandi Romani :

Καὶ ναχορῆς ἀπ' ἱμῶν, καυχιτζα μου, οἰκῶν.

Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrythoehos :

Καὶ δὸν ἀλλοτὰς ἔλινος, ἢ μᾶλλον κατὰ δὸν ἀλλοτὰς, ἀλλὰ : καυχιτζῶν μίαι.

Alius de Amoribus Lybistri & Rhodamnes :

Καὶ περιπαλῶ ἢ παρᾶν τὰ πέριξ μου τὸ κῆρυ, Μὴ τὰς καυχιτζᾶς μοναχῶν, καὶ μὴ τὸ ἐντυχῆσιν τῆς

Rursum : *Ἐρῖδα πῶν καυχιτζῶν μου, καὶ τῶτα ἰσθμῶν.*

Infra : *Οἷον ἐπὶ δὸν καυχιτζῶν σου δὲ ἀσῶν τὸ κόρμα.*

R τ Καυχῶ

Καυροπύλα, eadem notione. Idem Anonymus de Amorib. Lybiftri & Rhodamnes :

Εμπρός τις υνόςτουλθ, κχί όπίου καυροπύλα. Ex his faltetm docemur vocis *Causculus* notionem in Historia de exilio S. Martini Pap. & Marr. Vide Gloss. med. Lat.

ΚΑΦΑΓΟΥΓ'ΙΝΑ, *Lychnis Silvestris*, apud Interpol. Diofcor. cap. 111.

ΚΑΦΑΛΑΑΡ'ΙΟΣ. Epistola Ecclesie Constantinopolitane ad Bohemos, Edita à Davide Chytraeo in lib. de Statu Ecclesiar. Orient. inscribitur τοίς άρχεσι, κχί καπιλάνοις, κχί άκξί, κχί βρανοίσις, κχί Καφαλαριοσις έλλαμπροσις, &c. Sed legendum Καβαλλαριοσις, ut patet ex versione. Vide in hac voce.

ΚΑΦ'ΑΣ, *Oscipitrus*, Ivin.

ΚΑΦ'ΑΣΙΑ, *Cancelli*, Κάρκλθ.

ΚΑΦΟΡΟΖΑΙ, *Hippagines*, vel *Naves onerariae*. Malaxus in Hist. Patr. p. 137. ό ή Πασιαις, όπύ ήτον εις τώ Πύλλω, ήροβήθ, κχί όν ή άμα έκαμα καφορόζακ, κχί ήπρασσι με τό ήν ήπ τό φασάτον, &c. Ubi Theodosius Zygomalas exponit, πλοιαρια φορητά, ήππον διαβατήρια κχί άνδράν. Vox formata videtur ex *καφόν*.

ΚΑΦΟΥΡ'Α, *Camporea*. Symeon Sethi de Alimentis : Ξηραίνε ή πω γούλω καθάτερ ή καφουρά. Alibi : Καφουρά Ξηρά έστι κχί Ξηρά κχί πώ γ. ύποσασιν.

Καφουρον. Afflicte MSS. Regni Hierosol. cap. ult. από πώ ήζαν ή καφουρά, &c.

Καφουρολιον, *Oleum Camporea*. Idem Symeon ubi de Balsamo : τίνε μόν ήτο δοκιμαζέσι πώ ή σιδηρόν άνάστρεξέ δι' αύτό άνεστρέβηρον, κχί πέρι προσφερέμερον, ό κχί πώ καφουρολιον λελοβήν κχί ήτροσι ύπαρχετι.

ΚΑΧΙΑΝ'ΙΖΕΙΝ, *Torrere*. Glossae Graecobarb. φρυγίμερον, καχιανοσίμερον.

ΚΑΧΟΥ'ΕΝ, ήλιον μακαρίων, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190.

Κ'ΑΨΑ, *Ardor*, *Efflus*, *Calor*, *Incendium*, καύσιον, καύμα, πυρκαϊα, &c. Anonymus de Nuptiis Lib. 1, initio :

Γιατι έκόνον σ'ω ήστια πώ κάψαν ή ήρωτι. Κ'άψις, pro καύσιον. Idem Anonymus :

Είς ή χρομό ύπόσασσι οι κάψις οι μεζαίλις. Occurrit etiam in Turco-Gracia Crusij.

Καψαλίζαν, *Torrere*, κεδομείδιν, όπλάν. Καψάν, eadem notione. Idem Anonymus in Praefat.

Κέσ ή ναόν ή Ξαυμασιόν έκεί πω ή ήβάψαν, και τό κόρμη τω στακτι κχί πώ τάξιν κάψαν.

Et lib. 1. Αύταις ήρίκασσι φώλιαις συζατά πός τά καψάδια, Κταρμαλιούδια κάττερα πόλλα έκάψαν τότε.

Lib. 2. Όλιν πώ πόλιν έκάψαν, τίπο ήν άφικαν.

Lib. 3. Οπόσραξί κχί φλόγισσ, κχί έκώλικαίν τις. Καψέρος, *Calidus*, *Torridus*.

Κ'ΑΨΑ, *Carpsa*, κίρπ κχί άκκ, apud Suidam. Auctor Etymolog. Κ'άψα, καψίλ, ήμα δινών τό γλωρώ, &c. Glossae Basilic. κάψας κχί άρμασια, τά μη ήνεκιν βιάζαν, ή ήδούτ'ό, ή όπλον υπερτεροδινέθ. Lexicon MS. ex Cod. Colberteo 6076. Ξηκ, καψίον, ήτος γλωροόκομον. Occurrit in Basilic. lib. 44. tit. 13. §. 3.

Καψίον, γλωροόκομον, Helychio. Vide Gloss. med. Lat. in *Carpsace*.

Εμπροκάψαν, *In carpsam* vel *Carcerem includere*. Stephanus Sachleces in Narrationib. MSS. ubi de Carceratorum fævitia :

Και ήδιν αίρίων κανόν άμ' ήνης άπολοζαζέουσιν, και τότε όλον ής άν διακατίς εμπροκάψαν.

Infra : Κέσ ήλιαν ό φυλακίταρος ήταν ή εμπροκάψαν,

Και δόνον ή ύπερπαρα, κχί φράζον ή λαμίν τε, και καυοκίψον ή πολλά, &c.

ΚΑΨΙΚΟΝ, recentioribus Graecis, *Cardamomum* appellatur, inquit Ruellius lib. 2. cap. 5. quodd Semina in ordinem digesta quibuslibet thecis involventibus quasi capsis congerantur. Glossae Jatricae MSS. Ξηβαράτ'άνακχ, τό καψίον ήνδίκω. Vide Ξηβαράτ'ΚΕΒΟΥΛΕ, *Myrobalanus maior*, apud Interpolat. Diofcor. c. 740. Vide *Κίπυλον*.

ΚΕΓΕΙΝ. Vide in *Καίρον*.

ΚΕΔΟΙΣ, *Ephihymum*, apud Interpol. Diofcor. c. 758. ΚΕΔΡΟΜΗΛΟΝ, τό κίτρον, in Lexico MS. Neophyti Monachi, *Malum Medicum*, quod Καψόμυλον appellatur *Dioscoridum*, ut haberi in MSS. Codd. obiervat Salmaftus.

ΚΕΓΟΣ. Scholiastes Oppiani lib. 3. Halieut. v. 342. φύλιν γδ ή σπαρτη, χέσήμεν ές κέγιν πολούλω : ubi editor, f. κανε.

ΚΕΥΜΕΝΟΝ, *Locus ex quovis Scriptore laudatus*, vel *lexicus*, ad discrimen Scholiorum, ut in Nomocanone Photij, & alibi passim. Vide *Προκείμενον*.

ΚΕΙΜΗΛΙΑΡΧΗΣ, *Cimeliarcha*, *Qui cimeliis Ecclesiasticis praesit*. Didymus seu Schol. Homerij Od. α. Κεμήλιον, ύποβήλον χέψιμα. Maximus Mazari in Canone MS. κεμήλιον ή κίημα πεφυλαγμένο. Προβύττερθ κχί Κεμηλιάρχης κχί κχί πώ βασιλίδα πώλιν άγιστάτης έκκλησίας, in Nov. 40. Justiniani. Vide Joan. Machium in Limonario c. 48. 195. Extr. Collationem Cathedralicorum cum Severianis habitam sub eodem Justiniano, &c. Praeterea Gloss. med. Latin.

Κεμηλιουλαξ, in Concilio Calchedonenf Aët. 10. p. 647. *Cyrtos Sacrorum Ministeriorum*, veteri Interpretatione : κχί όπλον παξέ πώ Κεμηλιουλακί ής νομισματων ήξικιστοχίλιον. &c. Μοχ : έν τοίς κεμηλιόκ ή έκκλησίας έκ άπίθθ. Κεμηλιάρχος, *Ædes in qua terponuntur cimelia*.

Justinianus in Nov. c. 4. §. 2. έν τοίς αύτ' άγιστάτης έκκλησίας άρχείοσι, τήστιν έν πώ εύαρά κεμηλιάρχου. Gregorius II. Pap. in Epist. ad Leonem Isaurum Imp. de Sacerdote delinquente : περιβίβασιν ές ή πραχλον αύτ'ό, τό υσίγελιον κχί ή σφαυρή, ή φυλακίζουσιν αύτ' ές κεμηλιάρχου, κχί ές τό διακόνια ή έκκλησίας ήξίριζουσιν αύτ'ον.

ΚΕΡΑ, *Æliis* : Helychio, ήμα, ή ήλικία. Balsamoni ad Can. 84. Synodi Trull. ή άπτελις ήλικία. Hac postrema notione non semel utatur Codex Canon. Eccl. Afric. c. 76. ήμοίσις ήρεσιν, ήτα έσάσις ήπύλη σινώδον δ ή σωμαχβλίωσι, οι ήποστοποί όντινις ήτε κέρρα, ήτε άδινύσια, ήτε τινι βασιλίρα άνάσχη ήμποδίζονθ, άρμόδιαις άποσινέσι. Ita Can. 126. 131.

Κέρρα, eodem significato, Zacharias Pap. 1. 3. Dialog. c. 18. αδελφοί τιν έσ πώ μισασήρω με ύπέρρα, γησιόσις μεσ σωμασασφροδόμεθ, πωου πώ ήραν γραβέλι ήξισκακηνέθ ήσικ ή ήμωυ κέρρα υπέρβασιν : ubi Gregorius M. quis με ελασε πραίβασι. Utcut lib. 4. c. 49. femel ac iterum, ut Argenus in Synopfi pag. 770.

Μεθωκίρτις, Μεθωκίρτις, *Homo medie ætatis*, μέσος κέρρα. Cedreno, πώ ή σωμακί ή άπαδρομώ μεέσ. Myreptus scët. 19. cap. 3. ex Cod. MS. υφέλι ήσ πιδάθ κχί τός μεθωκίρτας έσ κάρω ή ήίρος πινόμενον. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Μεθωκίρτις άν ζρωπθ, περίχρησ ή δ'όμα. Phædrus Fab. 33.

Ætatis media cuiusdam mulier non rudis Tegebat annos celans elegantia.

ΚΕΙΤΕΣΘΑΙ, pro *Κείθε*, *Iacere*, *Subjacere*.

ΚΕΚΟΥ'ΝΤΖ, *αλικακάθ*, in Glossis Jatricis Graecobarb. MSS. In aliis legitur *Κεκίθ*, & *Κεκίθξ*, *Alicacabus*, Genus Solani, apud Diofcorid.

ΚΕΚΡΑΤΑΡΙΟΝ, quasi dicamus *Climatorium*, appellatur à Graecis Plalmus 141. qui incipit, Κύκει έκείραξά σφός σε, έσάκωθ με. Habetur in

in Bibliotheca Colbetea Cod.6465. hoc titulo, ἀρχὴ
συνὴ Θεοῦ ἢ ἐκείνου, ἀπασθε, σπυρίτων ἢ κεκραγαρίων.
Incipit porro ab eodem Psalmo, cum notis Musicis.
Vide Allatium in Dissertat. 1. de libris Eccl. Græc.
pag. 103. & Lambecium lib.5. Commentar. de Bi-
blioth. Cæsarea p.272.

ΚΕΛΕΦΟΣ, *Leprosus*. Apophthegmata Patrum
in Agathone num. 26. ἐλθὼν ὁ ἀββᾶς Ἰησοῦν, ὅτι εἰ
δύσασκε μὲ μοι δῖρον κελῶν, καὶ εὐνοεσθε μοι τὸ ἔμην
σῶμα, καὶ λαβὴν τὸ αὐτὸ, ἰδίως ἐχρὼν αὐτῇ γὰρ ἔστιν ἡ
τελευτᾶ ἀγάπη. Nicon in Pandectæ MS. lib.2. fol. 149.
ἐστὶ ἢ τινὰ κελῶν ἀντλῶν καὶ μὴ θάλασσαν, καὶ θωλι-
κῶν πινῶν, ὡς ἴπην, ὅβη τὸ κελῶν ἔστι δ' ἀντλῶν. Af-
fisia MSS. Regni Hierosolymitani cap. 164. ἐὰν ἴδῃς
τὸ εἶδος αὐτῶν ἐπιτερον γινέσθαι, καὶ ἴρασαι νικῆσαι, καὶ εὐνοε-
σθε ταῦτα γινέσθαι, &c. Cap.166. εἶδὲ ἡ μίτηρ
ἐπισπασθε ἀπὸ κελῶν, ὃ καὶ ἄριστος, &c.

ΚΕΛΙΚΟΑΙ, *Celicole*, de quibus in Gloss.
med.Lat. & alij passim. Collectio Constitut.Eccl.ex
lib.1. Cod. in Paratic. ad tit.5. οἱ κελικῶν ἐάν μὴ
πᾶσι ἑβδόμῃσιν πῆσιν μετὰ δὲ ἑξῆσιν, ὡς αἰρετικοὶ τιμα-
ροῦ.

ΚΕΛΙΟΣ, *Solidus*, *Inertis*, *Vanus*. Glossæ
Græcobab. ἰδιόθεν, μάταιον, κελῶν, ἰλαρόν.

ΚΕΛΛΑ, *Killa*, *Killion*, *Cella*, præsertim *Cel-
la monastica*. Nilus Mon. lib.2. Epist. 96. καὶ τῶν
καὶ ἀναστρασιασίων πληθύνοντων ἐκείνῳ κελῶν. Adde
Epist.132. & lib.de Vitæ cap.4. S.Ephrem in Actis
SS. Abramij & Mariz num.20. ἠρξάσθαι κατὰ τὸν
πᾶσι κελῶν αὐτῶν. Ita num. 21. 22. 29. Gregorius in
Vita S. Basilij Junioris num.20. ἐν τῇ κελῶν ἢ γραβῶς
συναγωγῆς κελῶν. Symeon S.Mamanti Hegumenus in
Carminibus MS.

Πῶν ἴρην, πῶς εἰσέρχεται εἰς δὸν τὸ κελῶν λῆξιν.

Anna Comnena lib.15. pag.489. ἢ ἢ μοναχῶν πᾶσι κελ-
λασιν ἐκείνῳ. Θεοῦ μέγας κελῶν, &c. Unatur passim
Scriptores. Theodorus Studita Orat. in S.Platonem
num. 33. Palladius in Vita Chrysofolomi p.57. Pal-
ladius Cappadox in Hist. Lausica cap.1. 7. 10. 11.
Nauratius de obitu S.Theodori Studitæ, pag. 873.
Martyrium SS. Patr. Sabaitarum num. 24. Marty-
rium S. Petri Archiep. Alexandrini pag.196. Vita
S. Nili Junior. pag. 101. Vita S. Nicolai Studitæ
pag. 932. Anonymus in Porphyrogem. num.49. 50.
Pachymeres lib.3. cap.19. lib.9. cap.29.lib.10. c.10.
28. Ducas Hist.cap.36. & alij sine numero.

Proptèr verò κελῶν dicuntur apud aliquot è lau-
datis & mox laudandis Scripturibus, & edicula τῶν
ἀναχωρητῶν, in quas scilicet traducebantur qui ad
eximiam vitæ Monasticæ perfectionem pervenerant,
cùm cæteri, qui nondum hanc attigerant, in Cœ-
nobia manerent. Constantib enim Lautæ Cœno-
bio, & diversis Cellis, ut pluribus docet Cyrillus
Scythopolitanus in Vita S.Euthymij num.89. cuius
Græca hic adducam: λαῶν ἐπιπέσει μὲν ἴσως, ὡς ἰσασ-
τες ἢ ἐβδουμάσθαι τῶν ἀναχωρητῶν ἔχουσαν συσσωματω-
σάντων ἢ καὶ κοινόθεν μόνον αὐτῶν ὡς ἀριστὰ καθιέρουσαν: τῶν
μὲν ἰσαστηρίων τῶν μοναχῶν ἐν τῇ κοινόθεν ἰσασθῆναι, ἐν αὐτῇ
τε πᾶσι μοναχικῶν ἔκαστῶν διαχωρῶν παρσκακεῖσθαι ὅσοι
ἢ συζητοῦν ἐν καὶ μακροῖς ποίνοις ἐπιμύσασθαι, καὶ ἢ
τὸ πᾶσι τῶν ἰσασθῆναι ἢ μόνον ἐπιπέσει, τῶν τῶν ἢ καλυμ-
νῶν κελῶν ἰσασθῆναι, ἢ τῶν τῶν ἢ ἐκείνῳ τῶν
καῶν. Atque ita κελῶν usurpat Justinianus in Nov.
133. Vide Gloss. med. Lat. in *Lautæ*.

Κελῶν. Lexicon MS. Cyrilli δ' ἰσασθῆναι, οἷον,
κελλῶν. Moschopolus in Lexico Philottati: Ὁ ἰσασ-
μῶν, ὁ τῶν νυμφῶν περιχρῶν οἷον, γάμῳ τελοῦντος, ὁ
τῶν νυμφῶν περιχρῶν οἷον, γάμῳ τελοῦντος, ὁ κοινῶς
μαζοῦμῶν πασῶν, ὅτι κελῶν, καὶ ἄπικῶν ἰσασθῆναι.

Epistola Concilij Sardicenis: Μακάριον ἰσασθῆναι
εἰς τὸ κελῶν αὐτῶν διεβηθῆναι. Martyrium S. Eupli
ex Metaphraze: καὶ διαπραγμασίαι τὰς πάλαιας τὸ πά-
λαιον, ὅσον αὐτῶν ἐν κελῶν διαζοῦσθαι. Utuntur passim
Scriptores. S. Athanasius Apol. 2. de Fuga sua pag.
747. 764. 781. Idem de Imag. Berytenis pag. 627.
Sozomen. lib.6. cap.31. Theodorus Lector Ed. 1.
Theodoritus lib.2. Hist. Eccl. cap.8. pag.77. Theophan-
es an.7. Marciani. Lco Grammaticus pag.479.
480. Anonymus Combesianus in Leone Phil.
num. 11. 15. Anna Comnena pag. 133. Nicetas in
Alexio lib.3. num. 1. Martyrium SS. XL. Patrum
Sabaitarum num. 12. 25. 42. Gregorius in Vita S.
Basilij Jun. num. 54. Nilus Monach. lib. 2. Epist.
130. Antiochus Homil. 84. 102. Joannes Moschus
in Prato Spirit. cap. 19. Dorotheus Doctr. 1. 4. 16.
Vita S. Mariz Ægyptiacæ num. 16. Palladius in Vita
Chrysofolomi pag. 54. Palladius in Hist. Lausica
cap.20. S. Ephrem in Actis SS. Abramij & Mariz
num. 17. 25. 27. Vita S. Lucae Jun. pag. 993.
1008. Nauratius de obitu S. Theodori Studitæ
pag. 873. Joann. Hierosol. in Vita S. Joannis Da-
mafceni cap.256. 261. Gregorius Decapolita de Vi-
sione Saraceni num. 48. Acta MSS. S. Aquilæ unius
è 70. Apollol. Vita S. Nili Jun. pag. 22. 70. 90.
Acta S. Maximi Confess. pag. 31. 37. Apophthe-
gmata Patrum passim. Justinian. Nov. 133. cap. 1.
Jus Græco-Rom. pag. 155. 171. 178. Joannes Phoc-
as in Descript. T. S. pag.20. 30. 55. Sguroptulus in
Hist. Concil. Florent. Sect.6. cap. 15. Codinus &
alij sine numero.

Κελῶν, apud Ammonium de SS. Monachis Si-
naitis pag. 89.

Παρακλίον, *Paraklion*, *Minor Cella majoris ad-
juncta*, seu potius *Cellario*. Typicum MS. Mona-
sterij Deiparæ τὸ κεκαλεῖσθαι cap.4. ἐν τῇ δευτέ-
ρῳ αὐτῆ κελῶν, ὅσον τῇ ἐπιπέσει τῶν μναχῶν τὸ πρᾶ-
σις τῶν μοναχῶν ἰσασθῆναι τὸν πᾶσι αὐτῶν ἀναπα-
ρῆσθαι μικρὰ πρᾶσις μὲν τῶν παρακλίων, καὶ τὸ δευτέ-
ρον ἄλλῃσ ἀκοῦσθαι, &c. Cap.80. παρακλίον τῶν νεβ-
μαῖς τῶν μοῦν. Balfamon ad Can. 97. VI. Synodi:
καὶ ὅβη κατὰ κελῶν παρακλίων, ὅσον μοναχῶν, ἢ ἄ-
λλῶν τοῦτων.

Παρακλιῶν. Vide Gloss. med. Lat. in *Paracel-
larium*.

Κελῶν, *Cellula Monastica*. Georgius Pachy-
meres lib.4. cap.8. ἰδ' ὁ καλεσθῆναι ἐν τῇ Βερβερῶν
κελῶν τῶν Σαμψαῶν Νικολῶν. Eusebiius dicitur Scy-
litzæ. Perdicæ Ephesus:

Ἐν τῷ καὶ κελῶν τῶν πασαμῶν κελῶν.

Κελῶν, ita *Subiculiarij* Παρæ appellantur apud
Sguroptulum in Hist. Concilij Florentini sect.4.c.22.
πᾶσις ἡμᾶς εἰσάσθαι, ἀνοῖξασθαι τῶν Πᾶσι κελῶν
κεκλεισθῶν πᾶσι τῶν κελῶν τῶν πᾶσι, καὶ μὲν τὸ ἐ-
κείνῳ ἡμᾶς, κελῶν πᾶσι ἀνοῖξασθαι ὅσον γὰρ ὅσον
αὐτῶν ἰδῶν αὐτῶν, καὶ εἰσάσθαι καὶ ἰσασθῆναι καὶ κελῶν
ἀνοῖξασθαι πᾶσι τῶν πᾶσι τῶν κελῶν.

Κελῶν, *In Camera*, *Seorsim*. Idem Sguroptulus
in Hist. Concilij Florentini sect.2.c.10. ἰδὼν ὁ ἰσασ-
θῆναι ἐν Πατριάρχῳ, καὶ ἰσασθῆναι αὐτῶν κελῶν καὶ ἰσασθῆναι.
Κελῶν, *Monachi in Cellulis reclusi*, qui *Cellu-
lani* dicuntur Sidonio lib.9. Epist. 3. Dorotheus Do-
ctrinam 16. πρὸς κελῶν: inscripti, qui scilicet κα-
θίστανται ἐν τῷ κελῶν.

Κελῶν, Græcis hodiernis dicuntur *Anachoretæ*,
qui cùm sunt ad labores ineptissimi, & oneribus Mo-
nasterij impares, quietè tamen vivere exoptent; ex-
tra Monasteria, quæ muris undique cinguntur,
cellam collatâ pecuniâ quâ Templum, vinea & cam-
pus annexa sunt, quorum fructibus vivere possunt,
R 1 2 cōsunt,

coimunt, ibique cum nonnullis focis vivunt : cum dies festus agitur, ad Monasterium procedunt, & Officiis celebrandis assistunt : quibus finitis, ad cellam regrediuntur, & domestica negotia obeunt, & cum libuerit, precibus operam dant. Ita Allatius lib. 3. de Consenf. utr. Eccl. cap. 8. num. 8.

Κιλλώσῳ, *Camerarij*, & *Cambellani* : iidem qui Κιλλωῶν. Sguropulus in Hist. Concilij Florentini fecit. 6. cap. 15. καὶ μετ' ὃ πάλῳ ὀνόματι τοῦ κιλλώσας τὸ Διρηματικῆ καὶ τῆ Μοναχῆ καθήκον αὐτῶ (τῆ βασιλείᾳ) ἐκ τῶ ἀρχαίων. Adde fecit. 2. cap. 20. Laonicus lib. 9. ἐξ ὧν ῥησι τὸ πάλῳ ὁ Ζύχης, ὡς τις συνέσας ἐξ αὐτῶ, ἔχων καὶ τὸ Μαυροκίσιαν λεγόμενον ζῶμα, Κιλλωῶν ὄνομα καὶ Ἐξουσιασῶν τῶ βασιλείᾳ, ὃν καὶ ἀπίστῳ ὁ Ζύχης ἐμαρτυρεῖται τὸ πάλῳ. Agit præterea de ejsmodi Celliotis Phranzes lib. 2. Clron. cap. 1.

Κιλλωῶνικοί, *Monachi Cellioe*, Balsamon ad Synod. 45. τὸτο ἔξ ἡν καὶ πάλῳ τοῦ κιλλωῶνικοῦ, καὶ μάλιστα Μοναστηρίου, apud eundem ad Nomocan. Photij tit. 1. cap. 24.

ΚΕΛΛΑΡΙΟΝ, *Penarium, Cellarium, ταμιῶν*, in Gloss. Gr. Lat. Glossæ Basilic. *Cellarum, κοιτίδα*, ἢ *κιλλάριον*, Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 62. οἱ πάλῳ διακονίαν ἐκπληροῦντες τῶ κιλλάρῳ. Zacharias Pap. lib. 2. Dialogor. cap. 28. καὶ ὅταν ἔτιρον ἡν ἰσοπεσοῦν ὃ τῶ κιλλάρῳ τῶ μόνῳ, εἰμὴ βραχὺ τὸ ἐλάσι ἐν ἡλίῳ ἐκείῳ. Utitur rursus lib. 4. cap. 23. Vetus Pœnitentialis Græc. ἄτις ἀκαίρις ἐρχεῖται πὲρ τὸ κιλλάριον, &c. Malaxus in Hist. Patr. ἰκαμ κριτικῶν μὲν ὀρασιῶν τῶν Πατριαρχικῶν, καὶ ἄλλα πάλῳ κελιά ἀντικρῶ τῶ κιλλάρῳ.

Κιλλασκῶν, *Pennis*, in Gloss. Lat. Gr. ex MS. Sangermanensi : Glossæ Basil. Κιλλασκῶν, κικρυμύδων. Ita etiam in Glossis Juris MSS. non agnoscit hanc postremam vocem. Vide lib. 44. Basilic. tit. 13. §. 4.

Κιλλασκῶν, *Cellarienfes species*, de quibus in Gloss. med. Lat. Chronicon Alexandrinum an. 13. Constantij : ἀπίσταλον αὐτῶ ἐν πόλει Πρωσιᾶδῶ τῶ Βιθυσίας, λαμβασοῖσι ἀνάντας καὶ κιλλασκῶν βασιλείᾳ. Palladius in Historia Lausica cap. 14. ἐκ τῶ ἰδίων λεγμάτων καὶ τῶ οἰκίαν πόνου παλαιοῖα Ἰατρικῶ καὶ κιλλασκῶ ἀγοραζόν ἐν τῆ ἀλιεργείᾳ πάσι τῶ ἀδελφότητι. Lib. 16. Basil. tit. 2. §. 15. ἐκ τῶ ἐν τῶ ἀργῶ ἡμερῶν κιλλασκῶν ὁ πάλῳ ῥησι μόνῳ ἔχων, &c. Item lib. 44. Κιλλασκῶν λεγόμενον πάλῳ τὰ βρωσιμα καὶ τὰ ποσιμα περιεχέτω. Μοx : Κιλλασκῶ τὸ καθόλου λεγόμενον, καὶ ἔξῃ περιεχέτω, &c. Hammenopolus lib. 2. tit. 10. ἐκ τῶ ἐν τῶ ἀργῶ ἡμερῶν Κιλλασκῶν πάλῳ ῥησι μόνῳ ἔχων τὸ πάλῳ ὄνοματ' ἀκρῶ αὐτῶ λαμβασοῖται.

Κιλλάριον, *Cellarius, qui Cellario præest*. Glossæ Gr. Lat. Κιλλάριον, *Penarius*, Glossæ MSS. ταμίαι, ὁ κιλλάριον. Constantinus lib. 1. de Themat. cap. 6. κιλλάριον, ὁ φύλαξ τῶ ἀργῶ. Vita MS. S. Theodori Syceotæ : καὶ λαίον πάλῳ τῶ μοναστηρίου κληρονομήτων. ὁ κιλλάριον λέγει τῶ ὄνομα, ὡς ἄλλοι, ὡς εἶπῳ ἔστι. Pœnitential. Græc. ἄτις ἐρχεῖται πὲρ ἀρχιμανδριτῆ προφάσι τῶ ἐφημερίας, πάλῳ τῶ Κιλλάρῳ, ἢ τῶ ἀρχιμανδριτῆ, ἡμεῶν ἀπὸ δουλείας. Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 62. οἱ πάλῳ διακονίαν ἐκπληροῦντες τῶ κιλλάρῳ ἐπιστάσι μοναχοῖ, &c. Κιλλάρῳ in Monasteriis Promotionis Ordinem describit Morinus lib. de Sacris Ordinatis. pag. 116. Vide Dorotheum Doctr. 18.

Κιλλάρῳ, *Cellaria, Mulier que Cellario præest*, ut est *Cellararia* in Monasteriis Feminarum apud Abelardum pag. 157. & in Synodo Aquisgran. Hefychius : ταμίη, ἢ πρῶστῆς τῶ οἴκου, διοικητριά, ἢ κηλλάρῳ παστῆ.

Κιλλάρῳ, Idem qui Κιλλάρῳ. Prochopodromus contra Hegemenum, ex Cod. Reg. MS.

Καὶ ὄνομα τῶν σφάτιζαν, καὶ βίβα τῶ Κιλλάρῳ. Κιλλάρῳ, *Cellararius*, de qua voce nos in Gloss. med. Lat. Zacharias Pap. lib. 2. dialog. cap. 28. ἰπποκρίτησεν ὁ πατὴρ τὸ κιλλάρῳ. &c. Suprà dixit, ὁ πάλῳ τῶ κιλλάρῳ διακονίαν ἐκπληροῦντες.

Κιλλάρῳ, idem qui Κιλλάρῳ. Lexicon MS. Cyrilli : ταμίαι, ὁ Κιλλάρῳ. Aphrothegmata Patrum in Gelasio num. 3. ἐπὶ ποτὲ ἑλέριον ἐκζητήσῳ αὐτοῖς, τότε τυχαίως ὁ μάρτυρ, ἐπέθηκε τῶ κιλλάρῳ, ῥησις τὸ ἰπποκρίτης τῶ κιλλάρῳ, ἔξῃ δὲ τῶ κιλλάρῳ, &c. Vita S. Nili Junioris pag. 69. ἐπέθηκε ἰπποκρίτης τῶ κιλλάρῳ, ἵνα φοιτῶ ἀδελφῶν φασαδίον δὸτῶ τῶ μόνῳ ῥησι σῶματα ἀτῶ. Dorotheus Doctr. 4. ἐπὶ σφῶ τῶ κηλλάρῳ, ἐπὶ πρὸς τὸ κιλλάρῳ, ἐπὶ σφῶ τῶ μάρτυρ, &c. Doctr. 11. ἀπὸ ἵππων τὸ κιλλάρῳ πρῶμα, καὶ ἴα ἰδοκέ μοι. Occurrit rursus infra. Triodium in Sab-bato Sancto : καὶ εἰσέρχεται ὁ κιλλάρῳ καὶ ἰπποκρίτης τοῦ ἀδελφῶ ἀνάστασμα τῶ ἀργῶ, &c. Typicum S. Sabæ c. 2. ὁ κιλλάρῳ πρῶτον ἐν τῶ ἀναλίσθῳ ἀργῶ, ἔξ ὃν ἰδοκίον ἐν τῶ τραπίζῳ. Eadem habet Euchologium Goar-tij pag. 43. Κιλλάρῳ porro officium ac ministerium pulchrè describit Jambi MSS. ex Cod. Thuanoz :

Εἰς τῶ Κιλλάρῳ, Τὸ ὡς εἶ, τίκεν, ἰεράσις θεῶ πάλῳ Ἐχῶν ἔξ ἡζον σφῶ τῶ ἄλλο πάλῳ, Τῶ τῶ ἀδελφότητῶ ἀργῶν βρωμάτων, Ὅλα τῶ πρῶτον πασιῶν τῶ φροῖδῆ, Διδῶς ἐκείσῳ τὸ πρῶτον ἐν κρῖσι, Πυρῶ δέχου τῶ πολυζητιῶσι, Ἐκείν ὡς ἄλλο ἀλοῖσι σφῶν, Πρῶσι, ῥησιῶσι, συμπαθῶσι, οἰκτρῶσι, Οὔτως ἔξ ἡζον σῶ σφῶ τῶ σφῶ.

Κιλλारीῶσῳ, *Cellario præest*. Lexicon Cyrilli : Ταμιῶσῳ, Κιλλारीῶσῳ.

ΚΕΛΛΗΣ, pro Κίλλῳ, *Equus celer, qui ab uno festore agitur*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. ἰπποκρίτης, ἔξ ἀπλόσι τὸ πάλῳ ἰπποκρίτης ἔχων, ἀλλ' ἰφ' ἑῶ ἰπποκρίτης, ὁ νῦν κίλλῳ καλεῖται.

ΚΕΜΕΛΕΓ, *Aegyptius, Veratrum nigrum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 733.

ΚΑΜΕΦΟΤΥΣ, Χαμηπῆσι, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Chameriij*.

ΚΕΜΜΩΝΑΡΙΑΔΙ, τὸ Πλακοκίμοιον, in Glossis Jatricis Græcobarb. Πλατυκίμοιον.

ΚΕΝΑΚΟΥΑΡΙΟΣ, *Cœnacularius*, apud Scholiastem Basilic. ad lib. 25. pag. 27.

ΚΕΝΔΗΣ, τὸ πύρρον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. In aliis Κενδῆς scribitur. *Pyrethrum* de quo Ruellius lib. 3. cap. 49.

ΚΕΝΔΟΥΚΛΟΝ. Vide in Κίλλῳ.

ΚΕΝΔΡΟΣ, pro Κίλλῳ, *Cedrus*. Physiologus MS. de Natura animalium ὑπερῶσι εἰς τὰς κηδρῶσι, μίση τὰς κηδρῶσι αὐτῶ ἐκ τῶ ἐκῶ ἀφῶματα, &c. Ita v. interponere vocibus Græculos non semel hic obferuamus.

ΚΕΥΗΝΗΖ, σαγῶπλιον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS.

ΚΕΝΗΡΙΟΝ, pro Κηρίῳ, in Cod. Barbarogr. Nicetæ.

ΚΕΝΟΣΤΑΟΝ, *Chamaelon niger*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 416.

ΚΕΝΟΥ, *Supervacuò*, apud Moschionem de Morbis Mulierum cap. 21. vertit vetus illius Interpres.

ΚΕΝΟΥΡΙΟΣ, Κηρίῳ. Vide in Κηρίῳ.

ΚΕΝΟΥΧΟΣ, *Crumena*, pro Κηυῶσῳ, quæ vox Hefychio exponitur τὸ θυμῶσι, βαλάντιον, καὶ μαρμαρίσι. Theophrastus in characterismo diffidetis :

πὲ κελκεῖ πλὴ κισσῶν, καὶ εἰ σσημαῖα τοῦ κισσῶνον. Ita emendat Salmatius, ubi Cod. Edit. τοῦ κισσῶνον præfert. Michaël Plessius de Grammatica, MS.

Κισσῶν, τὸ βαλάντιον κύρβει, ἄξιον νόμον. Pollux κισσῶνον, *Lorum quo canis alligatur*, interceptatur.

ΚΕΝΤΑΡΧΟΣ, *Centurio*. Leo in Tacticis cap.4. §.6. πρώτη κεφαλὴ ὁ στρατηγός, καὶ μετ' αὐτῶ εἰς Μπαρχαί, ἅτα Ἀρχιλάκει, ἅτα οἱ Κόμισαι, ἥνουν οἱ τῶ λεβήρων βανδῶν ἀρχοντες, ἅτα οἱ Κίληρροι, ἰφεῖος οἱ Δίκαρχοι, ἥνουν οἱ σφῶτοι τῶ λεγόμενον ακίου. Et §. 11. Κίληρχος ὁ ἔστιν ὁ ἰκατ' ἀνδρῶν ἀρχων, ἥτοι ἰκατόβιλαρχος. Adde cap.12. §.74. cap.16. §.4. cap.18. §. 50. cap.19. §.8. 13. Basilus in Naumachicis, apud Riganthium: ἰκατοβίλαρχος ὁ ἐπι μίας νῆος ἰκατ' ἀνδρῶν ἠγέμενος, ὅστις καὶ πρῶταρχος κέλεται. ἔστι δὲ ὁ λεγόμενος Κίληρχος κείνην γὰρ αὐτῶ Ἰωμαίος ὁ ἰκατ' ἠρώμιος. Προσσημαίη δὲ Κίτταρχος ὁ ἰκατ' ἀνδρῶν ἠγέμενος. Theophrastus an.10. Mauricij: πρῶταρχος Ἐσσαρχος Φουκῶν τῶ Κίληρχων. Cedrenus an. 1. Phocæ: ἔσθ' ὁ Κίληριαν, ἥτοι Κίληρχος.

Πρῶταρχος, *Primus Centurio*. Novella Basilij Porphyrog. de præscript. 40. annor. ἔσθ' ὁ γδ καὶ αὐτὸς σχολαστικὸς δισκατὸς ἰωμάσων ἡμεῖς τῶ λεγόμενον καὶ τῆτος δισκατὸς, πρῶτος ἠγέμενος καὶ τῶ πρῶτονταρχος καὶ γδ τῆτος δισκατὸς, ἥτοι πραγματικὸς διγυμνασιῶν.

ΚΕΝΤΗΚΑΑ. Prochoprodromus ex Cod.MS. Reg. 1334.

ποικίλα βαλκαμικά, ἰπάρεισι κενήκελας.

Infra:

καὶ τὰς κενήκελας εὐάπερον καὶ τὸς πιπυροσίφους Panlò antè:

Κενήκελας ἀν ἰμάθασα, καὶ τὸς πιπυροσίφους.

Idem videtur quod Κῆκελον. Vide in hac voce.

ΚΕΝΤΗΑΙΩΝ. Vide in Γενήαιω.

ΚΕΝΤΗΜΑ, unus è novemdecim tonis Musficæ Græcicæ, quos recensemus in V. φωνῆ. Vide Γεν, & Rutgersium lib.2. varior. Lection. cap. 11. Exti.

ΚΕΝΤΗΜΑΤΙΑ, *Ρινθίνα*, Κίθημα, in Cõtona pretiosa.

ΚΕΝΤΗΝΑΡΙΟΝ, *Centenarium*, *Libra centenaria*. Suidas: Κεντηνάσιον, λίτρα β. κίντων γδ Ἰωμαίους τὰ β. φασί. Hauserunt à Procopio lib.1. de Bello Persico cap.23. ἕλκεν ἡ λίτρας τὸ κεντηνάριον ἰκατ', ἀφ' ἧ δὴ καὶ ἰωμάσων κίντων γδ τὰ ἰκατ' καλῶσι Ἰωμαίους. Idem in Hist. arcana: λίγμων γδ αὐτῶν ἐκ Χορκεδῶν τὴ καὶ Βαβυλῶνος ἐκ ἰκατ' κεντηνάριον ἔξ ἀμφοῶν πάλαιον σὺλθασαντα ἔχων. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap.73. δῶδεκα κεντηνάριον σὺλθῶσιον ἰπτισησῶν δισμοσίον. Utuntur passim Scriptores, Olympiodorus, apud Photium pag. 197. Joan. Moschus in Limon. cap. 195. Acta SS XL Martyr. Theophanes an.12. Leonis M. An.8. & 9. Justinii Thracis. An.2. Justiniani pag.152. An.3. Leonis Ilauri. Ejustdem Continuator lib.3. num.9.34. lib.4. num. 21. Anonymus Combesifian. in Lacapeno num. 44. in Porphy. num.4. Symeon Logoth. in Theophilo num.18. in Michæle Theophili F. num.14. 15. Nicetas in Manuele lib.2.n.7. lib.5. n.9. Cinnamus lib.2. num.2. Constantinus Porph. in Nov. σφῶ συνθηκῶν, lib. de Adm. Imp. pag. 201. & in Basilio num.22. Edit. Al. lat. Ducas cap.19. pag.51. Codin. in Orig. Constantinopol. num. 19. 22. 119. 139. 142. &c. Et alij: veteres præterea Inscript. apud Græc. 1160. 17. 1161. 1. Vide Notas nostras ad Cinnamum pag.455. Scribit Joan. Stiernhookus lib.1. de Jure Suevorum vetusto cap.11. pag.150. Germanos, præfertim Superiores, ad *Centenarios* pondera exigere, *Centen-*

ner, quorum unus centum markas seu libras continet.

ΚΕΝΤΗΝΑΡΙΟΣ, *Centenarius*, ἰκατόβιλαρχος, *Centurio*. Apud S. Athanasium in Apol.2. de Fuga sua quidam Antonius Βιλαρχὸς Κεντηνάριος τῶ λαμοροτάτων Ἐπαρχῶν τῶ ἰέρῳ πραιτορίῳ inscribitur. Vide Gloss. med. Lat. in *Centenarius*.

ΚΕΝΤΗΡΙΩΝ. Vide in Κεντιριον.

ΚΕΝΤΗΤΩΝ, *Opus acupunctile*, *Phrygium*. Theophrastes an.5. Justini Thracis: φορέας ἔσφαιρον καὶ χλαμίδα βασιλικῆ ἀσφελῶ, ἔχουσαν ταυλὴν ἔσφαιρον, ἐν ἧ ἐκ κελῆτῶ ἰκαταστάσεως ἡ σκῆν ἡ βασιλῆος ἔσφαιρα. Nicetas in Manuele lib.3. num.6.ex Cod.Barbarogr. βλατία χρυσῆ καὶ ἔξάματα, καὶ ἔτερα βλατία ποικίλα καὶ κελῆτα. Vbi Cod. alter: καὶ ὀδύνα τῶ ἔξ ὑπέρφωτος ὄφης, &c. Alia notione usurpat nempe pro *imulus*, vel *graphio impressus*. Idem Theophrastes an.7. Mauricij: τῶ τῶ Τερκῶν ἐν τοῖς μάλιστα τῶ τύπῳ τῶ ἔσφαιρον κελῆτῶ δὲ μάλιστα ἔχουσι. &c. Rufum an.2. Constantini filij Irenes, & ex eo Cedrenus: ἰπτιρηφῶς εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶ μάλιστα κελῆτῶ, Ἀρδιαμικός ἰπτιβλά, &c. Huc forte refertur possunt quæ habet Galenus in Lexico Hippocrat. Βασίῳ, πρὸ κελῆσι ἢ διακίβησι τοῦ τεχνίτη τῶ ταύτων ἰπτιβλά εἰς ἡτῶ: τῶ ἰπτιβλά εἰσέρει παρκακλῶσι. Vide Μίλων.

ΚΕΝΤΟΚΟΥΡΑ, πόλιον λεγῶν. Ita Glossæ Jatrice Græcobarb. MSS. *Polium*, de quo Ruellius lib.3. cap.60. Alia ex Cod. Reg. 1237. Κεντικῶρον, ἀλιτία λευκῆ. Constantinus Aescetis in Viatico MS. lib. 1. cap.54. τῶ λαβῶν δὲ τῶ κεντικῶρον μίαν δρακῶν.

ΚΕΝΤΟΝΙΟΝ, κινθῶριον. Vide in Κινθῶν.

ΚΕΝΤΟΥΚΑΑ, *Centunculus*. Epimerisii MSS. Herodiani parte 2. & Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. πῖλον, τὸ κενήκελον. Suidas: πῖλα, κενήκελα. πῖλον, τὸ κενήκελον. Ita etiam Moschopolus & Lexicon MS. Cyrilli. Glossæ alia: πῖλον, καὶ πῖλιδιον, τὸ κενήκελον. Joannes Tzetzes ad Hesiodi ἴργ. β. Πῖλος, κυρίως, τῶς ἔξ ἰρίων πεπιληθῶσι, καὶ συμπαιθῶσι καὶ εὐσεφίχῶσι ἐσῶν ἰσάσρασι, ἢ οἱ ἰδῶν ἡμῶ κενήκελα φασί. Apollodorus MS. in Poliorcetic. in Κίρασε descriptione: καὶ γδ ἐκ τῶ ἰμαροσίων μέρων σκίπυσι ὄφαιλα βύρασι καὶ κεντήκελοι. Idem: σκίπυσι ὁ κῶραξ δὲ βύρασι καὶ κεντήκελοι. Quod porro hic κενήκελον Apollodorus Κέντικῶν appellat Biton de Machin. bellic. ἰστῶσων τὸ μῦν πρῶτον ἄλλ' ἔχουσι, ἥτοι ἰσάων κέντικῶν, ἥτοι ἰμαροσίμων ὅτι μάλιστα. Leo Imp. in Tactic. cap.5. num.4. ποδὲ-λάλα σκίπυσι, ἢ καὶ ἔξ ἰτῶρας ὕλης, δὲ τὸς μὴ ἔχουσι περιβραχίλια σκίπυσι, ἀλυσιδῶνα, ἐπιδυμῶνα, ἰσάων μῦν δὲ κεντήκελοι, ἔξωθεν ἡ δὲ δὲ λῆθ, ἰσάρα τὰ δὲ κεντήκελον διπλῶν γυμνασίων. Occurrit passim ea notione apud Tacticos, eundem Leonem cap.6. num.8. cap.18. num.51. cap.19. num.13. Constantinum pag. 11. 15. & Mauricium lib. 1. cap.2. lib.11. cap.3. apud quos promiscuè, κέντικῶν & κενήκελον scribitur. Ormeosophium jussu Michaëlis Imp. scriptum, pag. 249. σφῶρας ἀλόγῳ τῶρον, καὶ ποίησι αὐτὰς ὑπερ κενήκελον, &c. Constantinus Aescetis in Viatico peregrinantium πῶρον δὲ κεντήκελον κενκαυμένῳ μετ' ὄφης καὶ ἰσάων. Ita MS. Reg. Joan. Cananus de Bello Constantinop. pag.193. καὶ ἰσάων εἰς πῶ τῶν πῶ ἰσάων δὲ κεντήκελων. Vide Philipp. Pigafettam ad Leonis Tac. lib.5. pag.66.

Κενήκελον, *Centunculum*, herba quæ Dioscoridi Γναφῶλον dicitur. Ita legendum apud ejus Interpol. cap.58. pro κενήκελον.

ΚΕΝΤΟΥΡΙΑ, *Centuria*. Justinianus Nov.128. cap.3. ὑπὲρ ἰκατῶ ἰσῶς, ἢ ὀδύνα, κενήκελον, ἢ ἄλλων οἰωνῶ δὲ κενήκελων.

ΚΕΝΤΟΥΡΙΩΝ, Κεντιριον, *Centurio*. Helychius: Κεντήριον, Ἐκατόβιλαρχος. Constantinus lib.1. R 1 3 de

de Themat. cap. 1. Λογίους ἃδ ἔλαγον τὴν χαλιάρχους, τὴν δὲ Κεβηρίωνας τὴν Ἐκατόταρχους. Suidas in Σημαιά: οἱ δὲ ἠγάμενος τὴν Κεντριώνος καὶ Ταξίαρχου.

Κεντριών, apud Marcum cap. 15. v. 39. 44. 45. Epistola Smyrnenfis Ecclesiae de Martyrio S. Polycarpi: ἰδὼν ὅν ὁ Ἐκατόταρχος, Κεβηρίων, &c. Martyrium S. Iffidori num. 1. ὅς ἦ τις ἢ ἐρωτησθῆ Κεβηρίωνος τὸ ποτὸν ἐπέχων. Anonymus MS. in Homil. in Sabbatum Lazari: καὶ προσκαλισάμενος ἦ Κεβηρίωνα, ταπίσι ἰκατόταρχος, &c. Glossæ Basilic. Κεβηρίωνος, Μασδάτορος. Callistus Patr. Constantinopol. Homil. in Exaltat. S. Crucis: αὐτῇ ἢ φωνῇ κεντριώνια κατέπληξεν, Adde to. 1. Basilic. p. 686. &c.

Κεντριόν. Lexicon MS. Cyrilli: Κεβηρίων, Ἐκατόταρχος. Addunt Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. ἦτοι ταγματάρχος ἰκατόταρχος κένιον ἃδ αὐτῶν Μαυραίοις, ἦτοι ἰκατόσι. Et Glossæ Basilic. Κεβηρίωνος, Μασδάτορος. Cedrenus: Κεβηρίων, ἦτοι Κεβηρίος, πάλιν ἦτοί εὐμαλῶ ἀναδραμαλι μισθ. Victor Presbyter in Marcum: καὶ ὅτι Κεντριών ἦξε τὸτο μάστιγα ἐπιτίσσαν, ὅτι μὴ ἴχνησας ἀπέθανεν. Christophorus Patricius in Menologio :

Ὁ Κεντριών πῦρ πῶδα θεῶν πνίων, Φυχλὴν πρῶβίμας, εἰς τὸ πῦρ δροπνέειν.

Ἰταλικὸς Κεβηρίων, apud Laonicum lib. 5.

KENTRIZZEIN, Ἐκνεστίζειν, Κεντρούνειν, Ἰσπετερε, Surgulum isperete, διαρεν ἑλθίθωσι. Lib. 16. Basilic. tit. 1. 5. 7. καὶ ἀναπαύ, ἀσπιν καὶ κεντριζεις τὰ δένδρα. Cyrillus nuperus Patr. Constantinopolit. in Homilia de Publicano: τὰ δένδρα πα (δένδρα) τὰ κεντριζειν, τὰ ἀσπιν ἀλλα καίεν, ἀλλα κοπρῆσιν εἰς ἰλπίδια, &c. de Hortulano. Anonymus MS. ἀπὸ ζωγραφικῶν Τρεῖς τρόποι αἰὼν ἰκνεστισμῶ καὶ ὁ μῦθός κεντριζεις καὶ ὁ δένδρα ἰκνεστισμῶ, ὁ δὲ δένδρα ἰκνεστισμῶ, ὁ δὲ τρίτος ἐσθητισμῶς, &c. Adde Agapum Monach. in Geopon. cap. 15. 16. & alibi passim. Κέντρον pro clavo usurpat Helychius: ἦτο, καρφία, κέντρα. Vide Ἐμφυλάζεν.

ΚΕΝΤΡΟΣ, Cedrus, Κίδρος, in Corona pretiola. Anonymus de Nuptiis Thefei :

Κέντρος ὀπαραχλασμός ποτὲ ἢ ἐθναῖός τις.

KENTROYNION, Stimulus, Κέντρον. Historia MS. Belifarij :

Μέγα κακὸν, μέγα θηρίον ὁ φθόνος ἦν, φίλος, Σκορπίον ἀπκαζήσιο με μυρία κεντρονία.

Rursum :

Καὶ τὰ στικρά χολόκοκκα τὰ δίδης καθ' ἡμέραν, Σκόρπιον φθόνος διλογεῖ με μυρία κεντρονία.

KENTRIN, Ceno. Suidas: Κεντῶν, κεντῶνος, Ἐμασις, καὶ κεντῶνος.

Κεντῶνος. Vesica ex stomionibus confecta, cuiusmodi fuit Monachorum salsum, vel storca. Apophthegmata Patrum in Simone num. 2. φορέας ἦν τὸ κεντῶνον αὐτῶ, καὶ λαβὼν ἄρβον καὶ τυρὸν ἐν ἧ χειρῶν αὐτῶ, ἀσπασίας εἰς τὸ πύλωνα, ἐκαθισεν ἰσθίαν. S. Dorotheus Doct. 3. Extr. δωματῆς τῆς ἀρεθιζέλλας ἦν κεντῶνιον, καὶ ζήτησεν λαπάτον, ἦτος καὶ φιλοσεκῆ, ἰὰ μὴ λαβῶν. Cyrillus Scythopolitanus, seu Metaphrastes, in Vita S. Euthymij num. 90. ἦ σπυραμῶν ἦ τῆ ἴντερον, ἦ φιαθῶ, καὶ ἦ κεντῶνιον καὶ Ἐμβρίμιον οὐκ ἀσπῶ καλῶσι. Idem Cyrillus in Vita MS. S. Sabæ cap. 3. καὶ λαβὼν μισθῶ ἦ κεντῶνιον αὐτῶ πρὸ σώματι, ἀλλεν αὐτῶ ἔχουσα ἦ σπυραμῶ. Et cap. 44. ἐκ ἐπίστασθ δύν χηλίον, ἀλλ ἐν σπυραμῶ μὲν ἐκαθῆνεν ἐπὶ φιαθῶν δὲ κεντῶνιον. Cap. 51. κεντῶνιαν μισθῶ καὶ πολυράφα φοροῦσα, &c. Nilus Monach. lib. 3. Epist. 137. καὶ τὸ αἰεζόπῆθος, καὶ τὸ κακοθείας ἀφρῶν καὶ κεντῶνιον. Idem de Captivitate filij pag. 46. καὶ ἀποτίσκατις ἦ κεντῶνιον ζυμῆς ἀπὸς σπυραμῶ σπυραμῶ δὲ διατάξισι τὴν ἀλακίαν προχρησίας. Et Oratione in

in Albanium pag. 143. κεντῶνος πολυτεῖς τὸ ἔδωμα σπυραμῶσιν αὐτῶ πρὸς βίω. Vide in faucibus.

Κεντῶνος, simili notione. Eadem Apophthegmata Patrum in Marco num. 3. ἢ ἢ φορῶν κεντῶνιον, καὶ ἠποβολαμῶσιν ἀπὸ ἦ μαζωμῆ.

ΚΕΠΟΛΑ, Blennius, Pifcis, Ital. Cepola. Vide Petr. Bellon. lib. 1. de Piscib. p. 216.

ΚΕΠΟΥΛΟΝ, Myrobalanus major, Cepula, Actuatio. Interpolator Dioscoridis pag. 226. Edit. Venetæ, de Myrobalano: τὸ μέγα τὸ λεγόμενον Κεπύλη, παρ' ἡμῶν ἦ Κίβουλα μέγας κράσιος ἐστὶν ὄλιγον. Myrterfus scet. 9. cap. 83. λαβὼν ἦ μέγας ἰλιθορον, ἦτοι ἦ λεγόμενον κεντῶλον. Ubi Fuchsius. Vide etiam Ruellium lib. 1. cap. 42.

ΚΕΡΑΒΕ, τὸ ἄλεκτρον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. Vide infra in Κέραμα. Joannes Gasulicus in Synonymis Chymicis: Κεραβε, id est gutta fisci Sopharata. Matthæus Silvaticus. Kerbes, id est, Mirabolani. Suprà: Kerbes, Κατβεχ, id est Elleborus.

ΚΕΡΑΓΙΑ. Machinæ Bellicæ jacularioris species. Anonymus Taciticus MS. de Urbe obfessa: καὶ χειρομάρκασκα, ἐπὶ καὶ κραίας δευκατόμης λίθους βαρείας πρὸ ἦ τάχους ἀπὸ ἦ ἰσπαξῶν ἠπλῶν. Aliàs Κεραία est Αἰσθηνα. Phavorinus: ἰκρίον, οἱ μὲν μέγας ἦ ἰσπῶ λήγους, βελτίον ἦτον ἰκρίον πάλιν κακομυθῶν κραίας, ἦς τὰ ἀέρα ἀκρότερα λήγουν.

ΚΕΡΑΜΑΡΕΙΟΝ, Figulina. Balsamonad Synod. VII. Can. 12. αἱ ἀλιεῖα, οἱ ἀμπελῶνες, οἱ λιβαταίοι τόποι, οἱ ὑδρομυθῶ, τὰ κεραμαρῶ, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ τοιαῦτα. Alij Figulinos Canales, per quos aquæ fluunt, interpretantur.

Κεραμαρῶν, Figulinos. Orneosophium cap. 10. p. 183. κεν κεραμαρῶν ἰχθῶς δακτύλιος ἔξ, πρὶν ἦ ἰχθῶρα καλῶσι, ἐπιπρῶσας αὐτῶ.

Κεραμῶα, Κεραμίδι, Tegula lateritia, κέραμῶ, πλιθῶ.

Κεραμίδαρον, & Κεραμίδιζάριον, Figulina, apud Crisium in Turcog. p. 256.

Κεραμῶς, Κεραμῶσαι, Tegularius, Laterarij operis arsitex, πλιθῶρος. Manuël Malaxus in Chron. MS. pag. 890. καὶ ἐπικρα μίσι δολοῦσας ἰὺς κεραμῶσαι.

Κεραμῶσαν, Tegulis teclum operire.

Κεραμῶκος, Vus fissile. Luithprandus in Legat. Et quasi Keramicum, id est vas fissile, quod confractum reformari nequit, confringentius.

ΚΕΡΑΜΕ, in Glossis Saracenicis MSS. τὸ ἄλεκτρον. Eletrum.

ΚΕΡΑΜΕΝΗ, πλαστικῶν μόνον, in Aliis Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Matth. Silvaticus: Platosymnium, est dæilum limum Cyminum, et est plissium montanum, vel fiseleis, vel siler montanum.

ΚΕΡΑΣΙΑ, menfura liquorum apud Myrterpsium de unguentis c. 54. Κερασία verò, est Cerassus arbor.

ΚΕΡΑΣΚΟΜΙΟΝ, Oenanthe, apud Interpolator. Dioscorid. cap. 541.

ΚΕΡΑΣΤΗΣ, Pincerna, Pocillator, Οἰνοχῶς.

ΚΕΡΑΣΦΟΡΟΣ, Cornutus, enim uxor mactharum. Eustathius: δόλον ἦ ὅτι ἐκμῶμα ἐστὶν ὅτι ἦ ὁ ἰσφῶρος, καὶ ὁ κῆφος, καὶ ὁ κῆος, δριμύτητος ἦ τῶν αἰ ἔδελος, ἐπὶ ἦ καὶ ἡ λαμπρῶς κερασφῶρος. Vide Κερατάς.

ΚΕΡΑΤΑΡΙΟΝ, Cornu, Κερας Leges Longobardorum Græcæ verisæ, ex Bibl. Reg. ὁ ὑβρίων κερατῶριον δόξην, λαμβάνει ἀλλακία ἔξ. Galli dicunt, qui monite les cornes à quelqu'un. Ideo autem huiusmodi corniculorum ostentio contumeliosus censebatur,

sebatur, quia κερσφόρος vulgō vocantur, qui uxores impudicas habebant. Vide in Κερατίας.

Κεράτεια, *Antenna*, & Græcis κέρατα, ut apud Helychium; & κεραία, scilicet τὰ ἐπάνω τῆ ἰσῆ δὲδρυμένον πλάγιον ἔξωλον, ἢ ἐξῆσπλητὴ ἢ ὀδόν, ut est apud Scholiastem Homeri Iliad. z. Scholiastes Oppiani lib.1. Haliect. v. 228. κεραία, τὸ κεράτσειον κερύχην. Moschopolus: ἐ κερα, κέρη ἢ ἰσχύς, κέρη τὸ πέρυριον ἐν παραλάτρην, κέρη τὸ κοινὸν κεράτσειον. Basilus de Grammatica. κεραίαξ, τὸ κερατάρειον. Lexicon MS. ad Schemodographiam:

Κεραία, κεραιάριον, Κέρλλης, ὁ καβαλλάρης.

Leo in Tacticis cap. 19. §. 5. ἔχεται ᾗ ἐ πάλιν τὰ τερὰ ἐκέρθισμον ὄρονον ἢ ἀπαράλητον κέρη ἢ πλάη. ὄψ ἀύχηναι, κίπας, σκαριώς, σχοινία, κάρια, κέρη τὰ ἀκρίμων ᾗ αὐτῆς, ἢ κεραιάρια, κέρη κελάρια, &c. Constantinus de Adm. Imp. cap. 28. βαλλόντες κεράτσεια, ἄπαν τὸ πειραμα ἐκέρθισσον. Infia: κέρη αὐτὸ ἐπίθιν ἢ παρ αὐτῆς ἠφίθιν ἢ κεραιάριον. Apud Eustathium, Κεράτσειον, τὸ κίρας τῆ ἰσῆ etiam exponitur.

ΚΕΡΑΤᾶΣ, Κερατίας, Κορημης, qui uxorem habet adulteram. Laudatur Michaelis Pfeilli opusculum πῶθεν τὸ τῆ Κεράτᾶ ὄνομα. Κεράτια, apud Codin. in Orig. Constantinopol. num. 12. 5. Artemidorus lib. 2. cap. 12. ἡ γυνὴ οὐ περιούσι, κέρη κῆ τὸ λιγοῦδρον, κίρατα πῶσιτι. Vide in Κεραφίσι, & in Κερατᾶσειον.

ΚΕΡΑΤΩΥΝΙ, Pediculus, Φθῆρ, σάσραξ.

ΚΕΡΑΤΙΟΝ, *Siliqua*: Ponderis & nummi species. Oribasius de Menfuris & Ponderib. ex MS. τὸ κίραλον ἔχει σίλικα δ'. Scholiastes Basilic. Ecl. 2. 38 ᾗ γνῶσκαν, ὅτι τὸ ἐν κίρατιον φῆλλες αἰσι δῶδκα, ἦτοι μιλιαρισίον τὸ ἡμεῖον τὰ ἐν δῶδκα κίρατία αἰσιν νομισματῶ ἡμεῖον τὸ γῶν ἀκίρατον νόμισμα ἔχει μιλιαρισία ἰβ'. κίρατα κδ'. Glossæ veteres: ἔχει ᾗ ἐκαστο τῆ τοῖκτων λατῆς ἀργύριον, μιλιαρισίον κλημῶδρον, κίρατιον ἐν ἡμεῖου τέταρτον. Glossæ MSS. ad Aristophanis Nubes: κῆ ἐκέρθην ἢ δραχμῶδρον. Κεράτια ἰθ'. ὠφίσις. Joan. Moschus in Linton. cap. 184. κέρη ἡδὴ τεταύκοθα μιλανίας, ἢ τὰξω σοι ἐν κίρατιον. Infia: ὅταν ἐν ἠπλέρσιον τὰ κδ'. κίρατία, ὁ ἐστι νόμισμα. Chronicon Alexandrinum an. 30. Mauricij: κέρη πᾶν ὁ καράκην ἠπλέρω αὐτὸ τὸ ἡμεῖον νόμισμα ἐκᾶς ἀψυξῆ λαθῆν τῆ ᾗ μᾶρ τῶν οὐκ ἠμεῖον λαθῆν τὴν αἰχμαλωτίαν δόστονον κίρατῶν. Ita Theophanes eod. an. pag. 235. Vide Nov. Justin. 3. 2. cap. 1. Nov. 59. cap. 5. Nov. 106. Nov. 123. cap. 27. &c.

Κεράτσειον, *Dua* seu *bimosa siliqua*, tributum ita appellatum Byzantiis impostum a Leone I sauro Impero reparandis Urbis muris, uti narrat Theophanes anno ejusdem Leonis 24. ubi hæc addit: ἐπὶ τῶν ἐν ἐκκεράτσειον ἢ σκευῶν δίδαν τὰ δῶν κίρατια τοῖς δικουῆς. Similia habent Cedrenus pag. 458. & Zonaras pag. 86. At Nicephoro Generali Imp. id adscribit Constantinus Manasses:

Ὅταν ἐπὶ τὴν βαρὺ τοῖς Βυζαντιῶσι ἀξῶν, οὐ κύριον κδ' ἀναγκάλων, ἡδὴ ἐκᾶστων βασιλασι, ἀνασιώτικῶς τευζῶν χάριν τῆ γηρασάτων, ὁ λήγεισι Δικεράτῶν αἰ τῶν τιλινωῶρχα.

A Manasse hausit Michael Glycas pag. 286. in eodem Nicephoro: ἀλλὰ ἢ βαρὺ τοῖς Βοστανίοις ἀξῶν ἐπιθῆκται, χάριν τῆ γηρασάτων τευζῶν ἀπατιῶσαι τὸ λεγοῦδρον Δικεράτῶν ἐαίλῆσι. Vide Gyllium lib. 1. Topogr. Constantinopol. cap. 19. Sed hæc ita videntur concilianda: Leo I saurus Ἐξαπόλων invenit, ut in hac voce docemus, Nicephorus verò Δικεράτῶν Ἐξαπόλων addidit: inde ejusmodi tributum deinceps appellatum Δικεράτῶν Ἐξαπόλων, Dicerantur cum sex Folliibus: seu potius *Præstitio* utriusque tributū, *Hexaphollis*,

ὃ Dicerant. Rationale Peræquatorum Alexij Comneni Imp. ex Cod. Reg. MS. κέρη τὸ πῆ χᾶρδκα, ἦτοι τὸ ἐν ἰι. (νόμισμα) κῆ τῆ Δικεράτῶν Ἐξαπόλων ὅστ' ἢ ἰμοσιῆ, αἰ ᾗ κῆ. φῆλλες αἰσι τῆ ἀναπόροξ. Cum autem Ceratium conficiat 12. folles: sequitur Δικεράτῶν Ἐξαπόλων conficisse 30. folles. Rursum: Δικεράτῶν Ἐξαπόλων, ἦτοι φῆλλες τριακόντα.

Τετρακίραλον, *Pondus trium Siliquamum*. Theophanes in Nicephoro Generali an. 8. pag. 412. δῖδσκην ἐπὶ τῶν τετρακίρατῶν τὸ νόμισμα ἀπὸ χῆνισι ληθῶν δᾶδκα. Zonaras in eodem Augusto: τῶν ἐν Κοινῶ ἀπὸ τῶν ἰσθίσι μᾶς τεκλῆρῶν σμαζαζῶν, δῖδσκην ἐπὶ τῶν τετρακίρατον νόμισμα.

ΚΕΡΑΤΟ, Κίρατος, Κορη. Corona pretiosa: Κίρατο, Κορη, Κίρατος. Constantinus in Tacticis pag. 38. ὀφθαλμοῖς ἢ κέρη τὰ τοιαῦτα τίτωρα μέρη περιπέθιν ἐπὶ κίρας, ἢ τὸ ἐν κίρατον, ὁ ἐστὶ τὸ ἀκρον τῆ παραλάτρην, ἢ μαροθῆν ἔχον ἡς μίτωπον.

ΚΕΡΑΤΟΦΟΡΟΝ, τὸ κερθῶδες, in Glossæ Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΚΕΡΑΥΝΟΚΟΚΚΙΝΟΣ. Sguropolus in Hist. Conclij Florentini scct. 4. cap. 12. ἔθῃν ᾗ τῆ παρατωχῶδον κλάδεις γηπῶν, κέρη ἴππεος τῶν ληπῶν χῆνισίσι καὶ κεραιουκῶνισι διακροῦσθην. Ubi Interpretes ē nubo canalicatis vertit, à colore fulguris.

ΚΕΡΑΦΟΡΙΝ, Dacis, *Anagallis*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 397.

ΚΕΡΒΙΚΑΡΙΟΝ, *Cervicalium, Cervical, Pulvillus*. Herodianus de Solacifimo & Barbarifimo, MS. λέγομεν ᾗ βαρβαρίζον καὶ τῆ ἀλλοφιλῆ χῆνισίσι καὶ ἐπὶ τὸ μῆρ ἰσχυρίων κερβακῆσον λέγη, τὸ ᾗ χερμᾶκτρον μάσπαν. S. Dorotheus Doctr. 3. Extr. ὁμοίως κέρη ἐν σπῆματι πολλᾶς δῖωκαται τῆς πῶσιαι τῶν χῆνισι αὐτῆς ἐν κερβακῆσον, κέρη ἔτῆ μῆρ σπῆμα. Arophthegmata Patrum in Poenene num. 131. κέρη τὸ κερβακῆσον ἰθῶν πρὸς κερβαλλῶ αὐτῆ. Paulus Monachus Collet. lib. 1. ἀνασις ἐκ ἔκ αὐτῶν λαθῶν τὸ μί πρὸν κερβακῆσον, τὸ ἠπικαίρονον τῆ καθῆματι αὐτῆ, ἡκᾶ βιν ἠπῶν τῆ ὁμον αὐτῆ. Utitur rursus infia.

ΚΕΡΒΙΟΝ. Zofimus Panopolita live alius Anonymus MS. de Rotundandis margaritis: ἀνακίβιν ταύτωλιν αἰς σκαρίδιον, ἢ αἰς κίρατον, κέρη τῶν κερβαλλῶ, καὶ δῶς αὐτῶ ληλυδῶν. — καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῆ κερβῶν ἐκκερίων ἀλῶν κερβῶτον.

ΚΕΡΒΟΥΚΟΛΟΣ, *Cerviculus, Cervulus*, Ludicri species, de qua copiosè egimus in Gloss. med. Lat. in hac voce. Nilus Monach. lib. 3. Epit. 252. αὐ γῶ οὐδ' ἀπὸ τῆ ἡδὴ ἰσθῆς ὁμοίως πᾶν ἔχον ἡδὴ ἰσθῆ ἀύχη, ἡδὴ σπυδῶς αἰσιν σπῆρῶν δαμόνων, καὶ κερβουκόλων, κέρη τῆ ἄλλας ἰσθῆσι ὁδοβακτηριακῶν, κέρη τῆ ἰσθῆστρον, &c. Videtur legendum κερβῶλον.

ΚΕΡΔᾶ, Afis, *Erygium*, apud Interpol. Dioscor. cap. 429.

ΚΕΡΕΕΡΑ, *Ægyptiis, Asarum*, apud Interpol. Dioscor. cap. 9.

ΚΕΡΕΛΛΑ, *Querela, Iurgium, Rixa*, ex Gall: *Querela*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap: 139. καὶ οὐκίσι τῆ πολέμου πρῆσι γὰ ἔχει νικηθῆν τῆ κερῆλλα, &c.

ΚΕΡΗ, *Cera*, Κηρῶς, in Corona pretiosa. Rursum: Κηρῆ, *Candela*, Κηρῶς. Κηρῆ, apud Agarium in Geoponico cap. 209. κέρη πῶσις ἡ κηρῆ κηρῆ, &c. Emanuel Georgillas MS. de Mortalitate Rhodi:

Ἐκ τῆ ἠστῆ τὸ φῆρῶσον, κέρη τὸ κηρῆ εἰς ἀπῆν.

Vide Fr Ri Gardum in Clypeo fidei part. 1. paginâ 411.

Κερῆσῶ, *Fanus*, Μελακέρη.

Κερίον, *Cerem*. S. Athanasius in Epist. ad Orthodoxos pag. 946. τὰς λυχνίας παρ' αὐτῶ ἐν τῆ τοιζῶ

χίου ἀπειθεῖσιν, τὸς κριματας ἢ ἐκκλησίας τοῖς εὐδαίους ἀπέστησαν.

Κρεά, *Favi*. Glossæ Græcobarb. τὰ κρέια ἢ μελιτών τὰ κρεία ἢ μελιχρόν. Anonymus in Narrat. de quodam Taxeata in Ægypto mortuo ac sepulto, apud Combesium to. 2. Auctar. Bibl. Patr. p. 324. ἄλθον ἐν τῇ ταφῇ, καὶ ἀνεῖχασθε, κέρια ἢ Ταξωτίου ἢ Βουσίνα καὶ σωτήριος ἀνεῖχαικός, καὶ ἢ κέρια διαλυθῆσαι, ἡρώτων αὐτῶν, &c. Qua voce *Mumia* videntur intelligi, Favi scilicet aromatibus conditi.

Κρυοκίρια, & Ἀγκυοκίρια ἀκόινς, imagines ex cera, quas vulgò *Agnos Dei* nuncupamus. Vide Fr. Richardum in Clypeo fidei cap. 11. ubi ex professo de iis agit.

ΚΕΡΙΧΙΑ, *Myrtus*, Μυρτίνα. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. Μυρτίν, ἢ κερυχία.

ΚΕΡΚΕΛΑΗ. Vide in Κίρκιλλο.

ΚΕΡΚΕΣΙΟΝ, *Circus*, *Hippodromus*. Chronicon Alexandrinum de Romulo pag. 260. ἰδίσις κερκίσιον ἐν τῇ Βύβη, ἔπιρ ἰπτικόν ἀνοικασε. Quo loco perpetam editum κερκίδιον. Rectius Cedrenus, qui eadem habet, κερκίσιον præferet. Idem Chronicon Alexandrin. an. 42. Theodosij Jun. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἰτηνὴν Μαρκεσὸς αὐρῶσθ' ἄλλο ἢ κερκίσιον ἐν τῷ ἱερόμω. Ubi Interpretes reponit ἔκρητα, ut an. 7. Marciani. An potius à *Factionibus*, quas *Circenses* appellaverit hic Auctor, levatum Marcianum in Hebdomo dixerit?

ΚΕΡΚΕΤΑ, Κίρκιτς, *Circitantes*, *Circa*, *Excubiæ*, *Vigilie*. Παρακίρκια, *Excubiæ post priores*. Anonymus MS. de Castrametatione: ἀπὶ τὰς ἕδρας ἢ χόρακα ἐν νυκτὶ φυλακῆς, ἥτοι κίρκια ἰπτικῶδες γίνουσι ἐν τῇ κενῷ χωρίῳ. Alibi: ὃ ἢ ὁπλιστῆρας μὴ μόνον δὲ ἄλλ' ποιεῖται τὰ κίρκιτς. Anonymus Tacticus MS. de tuenda Urbe obfella: ἐνδὲσθαι τῷ ἄμα πάλιν ὁμονήσασαι πρὸς ἀποδοσίαν αἱ φυλακῆς, ἐνδὲ πάλιν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ πρὸς βαθῶν ὕπνον καθυπερβῶσι καὶ μάλιστα ἰάν κίρκια καὶ παρακίρκια ἰπτικῶδη, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ σφάλλων φυλακῆς ἢ νυκτός, ἀλλὰ ἢ ἀπὸ δ' ἄνθρωπων, καὶ ἔτερα ἀπὸ τῆς ἴσης. Eadem habet Hero in Parecol. Vide Gloss. med. Lat. in *Circa*.

Κερυτιόν, *Circæ*, *Circitæ*, κυκλίον, in Gloss. Lat. Gr. Idem Anonymus MS. de Castrametatione: Ἐχέτωσθε ἢ καὶ ἀρχηγῶν ἢ χερυσιμῶν, ἵνα καὶ παρ' αὐτῶν δ' ὄντως αἱ βίβλαι τὰς σάσεις λαμβάνουσιν, καὶ κερυτιόν.

Κιρκίτορες, *Circitores*, de quibus in Gloss. med. Lat. Glossæ Basilic. Κιρκίτορες, αἱ ἀπὸ τῶν μαχηθῶν περιούσις, καὶ χερυθῶν ὅπλα αὐτῶν, μάλιστα ἑπισημαίον μαχηθῶν. Ubi Rigaltius habet αὐτοί. Malim αὐτοῖς. Vetus Inscripção apud Pignorium de Servis pag. 273. Locvvs opoRTvNI CIRcIToRIs CONIVGISQVE EIVS, &c.

ΚΕΡΚΙΟΣ, *Circius*, *Venti* nomen. Joannes Damascenus de Fide Orthodoxa lib. 2. cap. 26. μίση ἢ ἀπάρησι καὶ ἀρῆσι ἐν Σρακίας, ἥτοι κίρκι' ἔσθ' ἢ περιουκὸν ὀνομαζόμενον.

ΚΕΡΝΕΪΝ, *Vinum fundere*, *Ministrare*, ὀνομαζομένη, πείθειν, ὄνειν ἔχρῶν. Portio. Miticula S. Georgij Mart. ex Bibl. Ambrosiana num. 10. ὃ ἢ ἐπίπης ἢ λέρη τοῖς πνοιτοκῶν, ἰδίση τὰ σκίον ἢ οἶνον, καὶ ὅταν πληρωθῶσιν αἱ ἢ λαβῆσις λαγύλινα μικρὰ ἐκέρων, καὶ ἕβ' ἐκέρων, τοῦτο ἐπληθύνει ὁ οἶνος.

Κιρκάτορ, *Pocillator*. Georgius Contans in Hist. Athenarum lib. 1. pag. 10. εἰς τὸ τοῦ πύθρον μὲ τὸ φαρμάκιον ἐκ τῆς χερῶν ἢ κερκίτορος ἐπιπέθαι ἐς τὸ γλῶ, &c.

Κιρκίτορος, *Seybus*, *Cuppula*, Græcis Insulanis, ut habet Romanus Nicephorus in Grammatica MS. Hinc ἐπὶ κίρκης, & πυκίρκης, *Pincerna*.

ΚΕΡΟΣ, *Tempus*, *Kairós*. Anonymus de Nuptiis Thefei in Prologo:

Καὶ σίκοσας ἐκεί κερὸν, εἴτε κερὰ ἐπίθω.

Anonymus de Bellis Francorum in Morea:

Διαβάνα ἰλίχ' κερὸς δὸσθαι ἢ Κόσθα.

Joannes Glycas de Vanitate vitæ:

Καὶ τῆς ζωῆς ἢ πλὴν κερὸν πέρυσιν μὲ τὰ μῦρα. Vide Καλοκάρως.

ΚΕΡΟΥΡΑ, *Matula*, *Vas urinarium*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 225. καὶ ἀζύροισιν τὴν κερύραον τε, ἐνδὲ καὶ τῶν ἀζύροισιν κερύραον ἢ ἀζύρου γιρίζου ἢ βήρας, &c. Infra: καὶ πρὶν τῆς κερύραον, πρὶν τὴν καὶ κερύραον ἐς τὴν χόραον ἔχρησα μίση κερύραον ἐς τὰς χόραον τε. Ubi Versio Veneta cap. 218. *Deve esse menato fruttandolo per la terra, con uno urinal in man*, &c.

ΚΕΡΣΑ, apud Hesychium, est Ἀσιατὸν νόμισμα. Ab Atabico *Kers*, usura, inquit Salmasius lib. de Uluris p. 581.

ΚΕΡΦΟΥΛΟΦΟΤΑ, τὸ κερύραλον, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 1237. *Caryophyllum*, de quo Botanic.

ΚΕΣΤΡΟΝ, *Lonchitis*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 367.

ΚΕΤΙ, *Ægyptiis*, *Coniza Major*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 541.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΓΡΑΦΟΝ, *Scriptum distinctum per Capitula*, quomodo *Capitulorum* Scriptores medicæ ætatis dixere. Mauritius lib. 12. Stratag. pag. 300. πρὸς ἰδίσην ἢ αὐτῶν ἀκριβοῦσιν αἱ ἐς κεφαλαιογράφου ἢ πάσας σκίπτον συνηγοροῦν, ἢ φραστικῶν, ἀλλὰ φραγμάτων, καὶ συλλήμασι πάλαι καὶ ποσειδάμων λέγον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, *Sors pecuniæ ad ufuram* constituta: apud Scholiast. Basilic. to. 1. pag. 752. Glossæ Gr. Lat. κεφαλαίον, ἐπὶ δ' αὐτοῦ, *Sors*, *Summa*. Gloss. Lat. Gr. *Sories*, αἱ κεφαλαὶ δανεισμάτων. Glossæ MSS. ad Aristophanis Nubes: καὶ τῆς ἀρχαίας τόνου τόνου τὰ κεφαλαίον. Ubi Thomas Magister in Scholiis MSS. ἐπὶ αὐτῶν τόνου παραλαβῆσθ' ἢ δανείου κεφαλαία ἡμιμέρου τόνου ἄλλου δίχρη. Attenuorum lib. 1. cap. 18. τὰ χεῖρα κεφαλαία κεφαλαίον. Ubiconsulendus Rigaltius pag. 8. Michaël Pfellus in Synopsi legum:

Τόνου μὴ χρευσόμενον ἐν πρώτῳ κεφαλαίον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, *Census capitis*, *Capitatio*. Κεφαλικὸς εἶρς Theophani an. 16. Leonis Iauri. Glossæ Latin. Gr. *Tributum capitis*, ἑπικεφαλαίον, εἶρς. Theophylactus Bulgar. Archiep. Epist. 41. καὶ ἐπὶ τῆς τοπασίῳ λιμαίῳ ἔχθρον ἀρραῶν δ' ὄνει πένοντων τρισκαίδεκα κεφαλαίον ἑκάστῳ κεφαλαίον ἔχθρον ἀπὸ. Infra: τῶ ἢ ἄλλων πάντων κεφαλαίον αὐτοῦ ἀντέχουσι ἀπειλῆν. Nicetas in Alexio lib. 2. num. 2. εἰς τὸ ἰπλιθὸν παρ' αὐτῶν κεφαλαίον ἐς τὴν ῥατὰς, τὸ πῦν λιγύθρον Ἀθιναίων.

Κεφαλαίον, eadem notione. Justinianus Nov. 8. cap. 2. ἀφασίαν ἀνόνων τῆς καπλιταίου, ἥτοι κεφαλαίων καὶ σωτηλείων. Lib. 6. Basilic. tit. 1. cap. 54. ἔξ αὐτῶν ἢ κόνος ἐν ἔσθ' ἢ ἐκκλησία καὶ ἀνακλίον τῶ τόνου, κληρικὴ κρείε ἢ ἰπικῶν χερυθῶν ἀφασίαν, καὶ ἢ οἰκίας ἰπικῶν κόνων κεφαλαίονα. Adde lib. 6. tit. 8. cap. 1. Theophanes an. 3. Nicephori General. ἐσθ' ἔχθρον ἑρλίον, ἵνα τὸ κατ' ἐπὶ τὸ ἑρλίον αὐτῶν ἀνα τριακόντα χιλιάδας νομισμῶν κεφαλαίον αὐτῶν ἢ βασιλείας, καὶ πρὶν ἢ ἕβ' αὐτῶν. Addit Cod. Barberinus, ubi γ. νομισμῶν κεφαλαίον αὐτῶν ἢ βασιλείας. Ubi Miscella: *Ut per unum quatuor annuum tribueret illis triena millia numismatum, & tria numismata in tributum capitis Imperatoris, & tria filij ejus*. Adde Cedrenum pag. 478. Ex quibus patet κεφαλαίον, idem esse quod *Capitalium* Latinis Scriptoribus ævi inferioris, de qua voce nos plura in Glossario

fatio med. Lat. Cedrenus pag. 457 αποβλήεν τε (προ-
 ετάξει) & αναγράφεται τα τιμολόγια βρισθ προς το απαί-
 τήδες & λογισμὸν κεφαλαιώνα. Zonaras: τὸς τε Κα-
 λαβάρη καὶ Σικελίος φόρος νέος ἰθαρώνα κεφαλαιώνα καὶ
 τὸς ἰθαίους δρομολίους αὐτοῦ, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ τιμολό-
 για ἀρίστα δρομολογίας.

Κεφαλαίικιον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1708. Κεφα-
 λαίικιον καὶ ἰλίαιος, τὸ κενόνον. Manuël Malaxus in
 Chron. MS. τὸ ἴδιον καὶ τὸ χαράζει τὸ κεφαλαί-
 κὸν, &c.

Κεφαλαίικιον, Capise censere. Nicetas Barbarogr.
 in Man. lib. 2. num. 1. γυμνοὶ πλὴ ἐπιπέκονοι, καὶ ὁ τῶτος
 κεφαλαίικιον γυμνὸς τῶνομα. Ubi Edit. τὸ δ' αὐτοῖο οἱ
 ἢ χάρος οἰκότες, καὶ τῶτον μάλιστα οἱ πλὴ σῶσιον ὑπὲρ
 φιλιότες, γυμνοὶ πλὴ ἐπιπέκονοι ἔτοι γδ βαρῶ, ὡς ἰθα-
 ροὶ, καὶ ἰθαίωσιον φορολόγῳ μὴ φιλῶτες, &c. Ex qui-
 bus fatis apparet κεφαλαίικιον hīc esse κεφαλαίικιον ἐπι-
 γεγε, non verò Caprianeum agere, ut volunt Viri
 Docti. Neque forte aliā notione usurpavit Apomafar in
 Mysteriis: οἱ κεφαλαίικιονίους ἀπὸς τῆς ἀνθρώπων ἀγα-
 θῶ, καὶ αἱ ἀφελῆες τῶτον καλαί. Rufinus: οἱ ἀνθρώποι ἤν
 πάλιν μὲν τῆ κεφαλαίικιονίους ἢ ἐραδνομήνιον ἰσχυρὸν ἔχουσι.

ΚΕΦΑΛΑΪΕΑ, Frontale, προμωπίσιος, & προ-
 μωπίσιος, quo equi militaris caput adversus tela
 munitur: Gallis, Testiere. Libanius in Basilico: ἢ
 γδ ὄσον εἰς κρανίον καὶ θυράκα, καὶ κρημίδας τῆ πα-
 λαῖ ἄνω πλὴ ὄπλοιο ἄριον ἢ ὄσον μωπίσι καὶ σί-
 ριον ἰσπανίον ἀροβαλίον χαλκόν, &c. Nicetas in Ma-
 nuele lib. 5. num. 3. ex Cod. Barbarogr. ἀλλὰ καὶ τὰ
 ἄλλα αὐτῶν ἀρμολογία μὲν κεφαλαίικιον καὶ σαζομῶνον
 λυκαριανῶν ἀλλ' ἢ ὄσον ἢ ἰσπανίον αὐτῶν διαδύμαδα μα-
 σταχολογίας ἀφορῶντων, καὶ ἀρκεμῶνον προμωπί-
 σια καὶ προσηρίδια ἢ βλομάτων ἰρύματι. Codinus de
 Offic. Aulæ Constantinopolit. cap. 3. num. 9.
 ἐπὶ ἢ μωπίσι ἢ κεφαλαίικιον ἢ γαλιανίον, διβόλιος καὶ
 αὐτ' ἄνευ ἀπύρῳ τῶνα (al. φιλῶ) μὲν φοινικίον, οἷα
 καὶ ἐπὶ ἢ βασιλίικιον. Ex his emendat Meurfus Simo-
 cettam lib. 3. cap. 14. καὶ κομῶν μὲν ἰσπανίον κατὰ
 λαίρας τε καὶ θυράκι, &c. restituitque κεφαλαίικιον.

ΚΕΦΑΛΑΪΡΗΣ, Caprius, Cerebrosus, καπιταίικιον.

ΚΕΦΑΛΗ, Dux exercitus, vel Cohortis, Nostris
 Chef, Caput. Leo in Tactico. cap. 3. §. 6. πρώτη κεφαλή,
 ὁ στρατός. Constantinus in Tactico pag. 8. ἔτι ἢ ἔχον
 ποῖπαι φελαγίκα, ἔχον ἢ φελαγίκα αὐτῶν περὶς ἀδύρας
 15. καὶ ἰθὺς κεφαλῶν εἰς αὐτοῦ, καὶ ἰθὺς πλὴ μὲν κε-
 φαλῶν στρατῶν. Idem de Adm. Imp. cap. 26. Θεσσα-
 λῶν ἢ τῶτο αἱ προσηρίδια τρεῖς κεφαλαί, &c. Et
 cap. 51. τῶτον ἰσπανίον ἰνομαζέτιον Πατριικον, καὶ ἢ κε-
 φαλῶν ἢ πλωίμων. Theophanes an. 1. Constantini Ite-
 nes F. ἰσισηήσασα αὐτοῦ κεφαλῶν ἰωάννιον Σακίλλαιον.
 Adde p. 322. Leo Grammaticus in Michæli Theophi-
 lili F. pag. 459. δρομολογίας ἔτι οἱ Μακεδόνες ἰσισηήσασα κε-
 φαλῶν τῶτοι ἰθαίωσι καὶ ἢ Κορδύλλιον, καὶ συμβαλίον
 πόλιον, ἀπὸ ἐλευθέρων πόλιων. Vide eundem pag. 477.
 482. 484. Κεφαλαί ἢ βεάδων apud Leonem in Tactico,
 cap. 6. §. 18. Nicetas in Manuèle lib. 4. num. 7. Extr.
 οἰκῶν τε ἀρμοςίω ἐκ βυζαντίου ἐπιπέκονοι ἔχουσι. Ubi
 Cod. Barbarogr. habet Κεφαλαί. Et in Balduino n. 5.
 ex cod. Cod. MS. Reg. Βλαχῶν τινὰ, Ἐτζημῶνον τὸ
 ἰνομα, κεφαλῶ ἴθα ἄβη ἢ Πρόσακον. Κεφαλή ἢ καστῶν
 Βλαχίας, apud Cantacuzenum lib. 3. cap. 53. Anony-
 mus de Bellis Francorum in Morea:

Καὶ ἐκλήθησθον δὲ κεφαλῶ καὶ μέγαν καπιανον
 ὄπον ἴσον πρώτῳ κεφαλῶ εἰς ὄλον τὸ φογάτο,
 Ἐγνα χαλκὸς ἐκ τῆς Ρωμαίας, καὶ γράφοι ἢ πτάκας,
 Ἐτὸ βασιλίικον πλὴ κεφαλῶ, τὸ ἀπὸ σίλων μακίνας,
 Γραφῶτα ἄτος πρὸς αὐτῶ, &c.

Vide Leonem Grammaticum cap. 482. Testamen-
 tum Arsenij Patr. Constantinopol. n. 4. Codinum de
 Offic. cap. 5. n. 23. 27. cap. 6. n. 4. cap. 16. num. 12.

&c. Ita porro Capita contuberniorum, Vegetius,
 Scholarum, Ammianus dixere: sed & κεφαλαί ὡς
 majores & præcipuas urbium plateas vocat Con-
 ciliium Ephëcunum, in Epistolis Catholicor. pag. 75 3.

Κεφαλαίικιον, eadem notione, Caprianeus, Præcipuus
 exercitus. Nicetas in Man. lib. 2. num. 7. κεφαλαίικιον,
 ubi Cod. alter στρατός. Idem in Andronico lib. 2.
 num. 3. οἱ τὰς δημοσίους κινεζωνομήκον ἀρχάς: ubi Cod.
 Græcobarb. κεφαλαίικ. Et in Alexio lib. 3. num. 5. ἀ-
 ρχικὸς προσηρίσιος. Cod. alter, κεφαλαίικ. Historia MS.
 Belifarij:

Καὶ πῦρ καὶ τὸς ἀρχολίος πασῶν ἢ κασιλλῶν,
 Καὶ κεφαλαίικ αἰς ἔχον ὄλον ἢ Ἐγκλίση.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:
 Ὅτι ἰσισηήσασθον ὄλον οἱ κεφαλαίικ,
 Φλάμηνα νὰ βεάδων εἰς ἀφουρῶν τὸ μάχη.
 Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 11.

Καπιανίος πρώτος βασιλῆος ἴσαν οἱ κεφαλαίικ.

Achmes in Introduct. in Astrolog. τὸ ἄβη ἢ στρατῶ καὶ
 ἢ κεφαλαίικ ἐκ ἢ ἄριος. Apomafar in Mysteriis: βλα-
 βλιω κεφαλαίικ, καὶ ἄβη βασιλίικ σαζομῶνιον σαζομῶ-
 νιον. Occurrit præterea apud Altramphyum MS.
 pag. 87. & Codinum de Offic. cap. 16. num. 10.
 Κεφαλῶ. Caprianeus, Præcipuus, Magnatus Olym-
 piodorus: ἢ Πρόσακίον τῶτον οἱ κεφαλῶ ὄπλοια
 ἐκαδύλο, εἰς ἄδύκα σιλονοῦντι χυλιάδας.

Κεφαλαίικιον, Caprianeus, Præfectura, apud Ni-
 cetaam Barbarogr. ubi Cod. al. ἰσημῶνος præfæct.
 Cantacuzenus lib. 3. cap. 53. Extr. προσηρίκῳ ἢ καὶ τὰ σα-
 ζομῶν ἢ Βλαχίας καὶ ἢ ἀποστάσιον ὡς τὸ πρῶτον δὲ τὸ ἀ-
 κωνάδισον, ἢ καὶ ἰθὺς παραλέβη τὰ ἐν τῆ προσημῶν
 ἢ Βλαχίας καστῶ, ἔχον καὶ ταῦτα εἰς κεφαλαίικ αὐτῶ ὡς
 καὶ ἢ λοιπῶν Βλαχίας. Suprà dixit, εἰς κεφαλῶ ἢ
 χαρῶν καὶ καστῶν ἢ Βλαχίας. Altramphyus in Cæ-
 lo Pythagorico MS. καὶ τῶτον μεγαλῶν, καὶ δὲ δναπῶν,
 καὶ κεφαλαίικον καὶ περιβηθῶν εἰς τῆρας, &c.

Κεφαλαίικιον, Caprianeum agere. Nicetas Barba-
 rogr. MS. in Balduino num. 6. Βλαχῶν τινὰ, — Κεφα-
 λῶ ἴθα ἄβη ἢ Πρόσακον, καὶ τὰ ἐκαστον τῶ ἰωάννη ἰπο-
 κύψασα κεφαλαίικιον.

Κεφαλή, titulus compellatorius. Μακαριώτατος ἐκ κε-
 φαλῶ, apud Synesum Epist. 67. Σειθασμῶ κεφαλῶ, ibid.
 11ρα κεφαλή, & sic alibi pluries.

ΚΕΦΑΛΗΤΙΟΝ. Vide in Κεφαλαίικ.
 ΚΕΦΑΛΙΚΟΝ, Medicamentum genus apud De-
 metrium Constantinopolit. lib. 1. Hieracofophij,
 cap. 163. ubi describitur.

ΚΕΦΑΛΟΔΕΣΜΙΟΝ. Gloss. Gr. Lat. κεφαλό-
 διεμῶ, Frontale, Capitale. Scholasticus Æschylus in
 Supplic. pag. 312. Καλόσηρα, τῆ κεφαλόδεσμῶ. Glossæ
 MS. 5. Cod Reg. 2062. κερύφαλον, σὺδ ἄριον, κεφαλο-
 διεμῶν. S. Athanasius de Virginitate pag. 1050. τὰς
 τῆρας ἢ κεφαλῆς περικεκομῶνας, καὶ κεφαλόδεσμῶν ἰρίδον
 περισηρίον ἢ κεφαλῶ, καὶ κινέλλον, καὶ ἰσημῶν ἄριων.
 Hanc vocem apud Ducam Hist. cap. ulit. p. 162. Mi-
 tratum redimiculum vertit Bualdus, Turcicum
 nempe, quod Turbanation vocant.

ΚΕΦΑΛΟΚΙΟΝ, Columnæ capitellum, apud
 Codinum in Originib. Constantinopol. num. 146.

ΚΕΦΑΛΟΚΛΑΣΙΟΝ, Capitis minutio. Vita S. Nili Ju-
 nioris p. 105. τὸ ἢ ἀρχῶν κεφαλοκλάσιον, καὶ τὸ ἀπὸ
 σιωτῆριμα παρῶν ἢ ἐκ ἰθὺς ἰθὺ δίκαιον.

ΚΕΦΑΛΟΚΛΑΣΙΕΑ, Capitis inclinatio, cuius
 habetur Oratio in Officio ἢ λυχνίον in Euchologio
 pag. 40. & in Cod. Colberteo 6041. quâ, & aliis
 exactis, Sacerdos dicit, ὄψλον πάσι. Deinde Dia-
 conus, τὰς κεφαλῆς ἡμῶν τῆ κερύον κλινωμῶ, & om-
 nibus capita inflectentibus, vultu ad terram demis-
 so, Sacerdos Oratione aliâ adprecat. Adde pag.
 311. Demetrius Gemistus MS. de Patriarcha Li-

turgia : ἀνερχόμενος ἐπὶ τῶν ἀμβωνί, ποῖα τῶν ἐκτελεῶν, κηΐ τὰς ἀπίστας, κηΐ τὸ κεφαλοκλίσιον.

ΚΕΦΑΛΟΠΟΛΑ, *Mullis*, *Pisces*, Τριγλαί, apud Petrum Bellonium lib.1. Observ. cap.53.

ΚΕΧΡΪ, *Milium*, Κίτρησθ, apud Agarium in Geoponico cap.171. Κίτρησθ ἀρτθ, apud Maximum Cytbar 17. Jan.

ΚΗΒΑΡΟΣ ἀρτθ, *Panis cibarius*, vel *Cerarius*: χωρῆσθ ἀρτθ, ut est in vet.Gloss. Symeon Sethi de Cibor. facultat. οἱ μὲν (ἀρτθ) βυτταροὶ τῆς κηΐ κηβαροὶ ὀνομαζόμενοι, ἰεροτρόφοι οἱσι.

ΚΗΒΗΤΑΝΟΣ, *Caripaniensis*, ex Gallico *Chevetaine*, de qua voce egimus in Gloss. ad Villharduinum, & alibi. Anonymus de Bellis Francorum Peloponnesiacis;

Ὁ Καστελιανὸς παρθένος, Φιλόκλεον τὸ κλῆρον, Στὸν κηβητῶν ἱερῶν μαστατοφόρος δῖος. Occurrit ibi femel ac iterum. Alibi:

Τὸν κηβητῶν θυρκὸν τὸ χωρῆσθ ἀνδραβήδης. Ita in MS. Sed scribendum κηβητῶν, ut pauld antè:

Καλοὶ τὸ κηβητῶν τῶ, αὐτὸ τὸ Ἀντραβήδης. ΚΗΒΟΥΡΙ, *Tumbra*, Τύμβρθ. Vide Κηβαρίον.

ΚΗΔΕΜΩΝ, *Tutor*, in Basilicis. Glossæ Gr. Lat. Κηδεμών, *Curaior*.

ΚΗΚΑΠΡΕ ἰση κηΐ τὰ με ἔως βροσικῆ, ita in Glossis Jatricis MSS. Græcobotica Cod.Reg.1047.

ΚΗΚΙΔΙΟΝ, *Kukis*, ex qua aramentum fiæbat. Eustathius: ἐκ τούτου ἡ κηΐ ἡ κηκίς αὐτῆς σοροκλῆ ὀνομασία κηκίς κηΐ τὸ Γεωργίου τὸν τὴν κηκίαν συντελέσθων μέλας, ἡ κηκίον ἡ κοπολῆξια λέγεται.

ΚΗΛΑΔΕΪΝ, *Garrige*, *Nugari*, Κηλαδῶν, Ἀδελιοχῶν, Φλιαρῶν, Μερολογῶν. Vide Κηλαδῶν.

ΚΗΛΗΤΗΣ, *Heterolysis*, apud Synesium in Epist. quomodo cognominatus legitur Athanasius Patr. Alexandrinus, Petri Moggi successor, apud Cedrenum an.16. Zenonis. Vide Gortærum in Kélon.

ΚΗΛΩΣ, pro Κηλός, *Claudian*, apud Damascenum Hieromon. ferm.28. & 35.

ΚΗΛΩΝ, *Suidæ*, ἑρμῆς οἰς σωσισίαν. Theodorus Lector Ecl. 2. de quodam Timotheo M. Ecclesiæ Scævophylacæ: ἐν ἐκείνῳ Ἀντροβήδου κηΐ Κίλινα, δία τῆς ἱστῆρας τὸ ὀνοματῶν ἀρμῆδου. Ubi Theophanes & alij habent Κίλινα. Vide qua de utraque voce commentatur Gorus ad ejsdem Theophanis p.133.

Κηλῶνιν, *Admissarius*, τὸ τρεφόμενος ζῶν ἐπὶ ὄρχα, Moschopulo.

ΚΗΜΟΣ, *Hedera*, apud Interpol. Dioscorid. cap.398.

ΚΗΝΣΟΣ, *Census*. Glossæ Basilic. κηΐσθ, ἡ ἱστῆρας τὸ Ρωμαϊκῶ πλῆθος. Lexicon MS. ex Cod.1708. κηΐσθ, τὸ νόμισμα. Addit Suidas, τὸ ἱστῆρον τίλθ, &c. Matthæus Evangel. cap.22. ἱσθηδῆσθί μοι τὸ νόμισμα τὸ κηΐσθ. Marcus cap.12. ἱσθηδῆσθί μοι τὸ νόμισμα τὸ κηΐσθ. S. Basilij Epist.1279. τῆς τοῦ οἰοῦ ἡμῶν ἱσθηδῆσθ, περιβούτης κηΐ διακίνας ὁ παλαιὸς κηΐσθ ἀνελεῖσθ ἀπῆκασθ. Joan. Chryloft. κηΐσθ ἡ κηΐ τῆσθ οἰ κηΐ κηΐσθ διαφῆσθιν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἱσθηδῆσθ κηΐ μὲν τῆς Ἐλλάδος τίλθ, κηΐ τὸ Ρωμαϊκῶ κηΐσθ. Constantin. Porphyrog. in Nov. de Militibus: ἀφῆσθ τὸ μὲν διαπίσθιν ἡ ἐκ τὸ κηΐσθ φῆσθιν. Michaël Attaliata, in Synopfi tit.16. ὁ κηΐσθ κηΐ τὰ δημόσια ἑσθηδῆσθια ἱσθηδῆσθισθρα τὸ μαρτυρῶν οἰσθ. Theodorus Prodromus in Tetrafractis:

Ἐπὶ βαλλῆ τὸ σατήρα, τὸ κηΐσθ δῖος. Ἐπὶ κηΐσθ τὸ Σιβασῶ, *Præfens census Augusti*, in Inscriptione Thyatirensi apud J. Sponium in Miscellaneis Erudite antiquiq. pag.112. Occurrit præterea in Basilicis lib.22. cap.10. apud Græc. Interpr. Concilij Lateran. cap.54. & alios passim.

Κηΐσθ, ἀδθ νομισματθ, apud Hefychium. Ita etiam scribitur apud Auctorem Etymologici.

Κηΐσθιν, *Censere*, *Censum imperare*, *Solvere*. Lexicon MS. laudatum: Κηΐσθιν, κηΐσθιν τιλθ. Liber 56. Basilic. tit.3. initio: ἐν τῆ κηΐσθιν δῆ κηΐ τὰς ἡλικίας ἡσθηδῆσθ τὰς ἐν κηΐσθ τὸ ἡσθηδῆσθ. Theodorus Ballamon in Epist. de Jejun.num.24. οἰ τὸ τὰ κηΐσθ ὀνομα σιωδῆσθ κατακλῆσθιν, μὴ κηΐσθ κηΐσθ τῶ πατήσθιν, &c.

Κηΐσθιν, *Censio*, *Census impropositio*. Novella Leonis & Alexandri in Jure Græco Rom. πάσα κηΐσθιν δὲσθ Ἀντῆσθ Κηΐσθιν ἐκλήσθια ἑσθηδῆσθ πάσθια τὰς ὀνοματῶν παρσκηΐσθιν ὄνθ κηΐ τὰ δημόσια τίλθ ἀνεψῆσθιν.

Κηΐσθ, *Censior*. Suidas: Κηΐσθ, τιματῆ, αὐτῆ Ρωμαϊκῶ ὀνομαζόμενος. S. Athanasij Apol.2. de Fuga sua pag.782. γρῆσθ ἡ εἰς Ἀντιόχουσα δαλματῶν τὸ κηΐσθιν ἀκῆσθ αὐτῆ τὸ τὸ φῆσθ δῖος. Infra: ἑσθησθ μὲν τὸ δικασθῆσθ τὸ κηΐσθιν. Præzianus in Metaphrasi Eutropij lib.2. κηΐσθ ἡ ἑσθ οἰ κηΐσθιν, κηΐ ἱστῆσθ κηΐσθ κατακῆσθιν τῶ πῆλθ. Vide Socratem lib.1.c.27. Extr.

Κηΐσθ, *Censior*. Laetantius de Mortib. perfucator. num.6. Ordinabantur jam *Censitores*, qui *Remans missi* describerent plebem. Habetur S. Basilij Epist.304. inscripta Κηΐσθιν, de Immunitate Monachorum, quâ τὸ πῆλθ μὲν δὲσθηδῆσθιν τῶ βῆσθ, κηΐσθισθ ἡ κηΐσθισθ σῆμα, οἰς μῆτθ δὲσθ χρηματῶν, μῆτθ δὲσθ τὸ ὀνοματῶν ἱσθηδῆσθ τῶσθ εἰς τὸ παρῆσθιν τῶσθ δημόσια χρησῆσθ, ἀσθησθ τὸσθ σιωδῆσθιν deprecatur. Sed & alie inferuntur Κηΐσθιν, 352. 353. In postrema: ὀνομα τὸ εἰσθ ὀνομα δὲσθηδῆσθιν αὐτῶν, τῶσθ κηΐ ἡ ἐπὶ αὐτῶν μῆτθ αὐτῆ τὸ ἱσθηδῆσθιν διασθηδῆσθ πῆλθ. Adde Epist.426. 427. & Novellam Justin. 17. c.8. Hefychio Κηΐσθιν, εἰσθ ὀνομα μῆσθιν, ut Isidorus, *Censitores*, *Agrimensores*.

Κηΐσθισθ, *Censitores minui*. Isidorus Pelusiota lib.1. Epist.275. ἑσθηδῆσθισθ τὸ τὸ εἰσθηδῆσθ κηΐσθ κηΐσθ σιωδῆσθιν, ἑσθησθ παρ αὐτῶ τὸ εἰσθηδῆσθ κηΐσθισθισθ.

Κηΐσθισθ, *Censuales*. Justinianus Nov.17. εἰσθηδῆσθ κηΐσθισθ ἡ κηΐσθισθ, ἡ κηΐσθισθισθ, ἡ κηΐσθισθισθ κηΐσθισθ κηΐσθισθ, &c. Adde Nov.128.c.13. Vide κηΐσθισθισθ. Κηΐσθισθισθ, *Census census*. Idem qui Μακροβούλιος, de qua voce egimus in Moz. 519. Habetur Epistola Nili Monachi, quæ est 146. lib.2. inscripta Philo-σθηδῆσθ κηΐσθισθισθ.

Οἰκῆσθισθ, *Contributarij*, in Novella 128. cap.7. Nov.168. & lib.56. Basilic.

Ἰπόκῆσθ, *Tributarius*, ἑσθ τίλθ, apud Auctorem Etymologici. Lexicon MS. Colberticum: ἑσθηδῆσθισθ, ἑσθηδῆσθισθ, ἑσθηδῆσθισθ.

ΚΗΘΑΣ, *Attamen*, ὄμμα, κηΐ μῆλθ.

ΚΗΠΑΡΙ, *Horius*, Κηπθ, Κηπαρῆσθ, *Hortulani*.

ΚΗΠΟΣ Ἄρῆσθ, *Umbilicus Veneris*, Κηλῶδῶν, apud Interpol. Dioscorid. cap.694. & Apul. cap.43.

ΚΗΠΟΤΑΦΙΟΝ, *Sepulcrum in hortu*, apud Palladium in Hist. Lausiaca cap.20. pag.926.

ΚΗΡΑ. Vide in Κηρα.

ΚΗΡΕΓΙΝΟΣ, *Cereus*, Georgius Contares lib.3. Hist. Athenar. εἰτα κηΐσθισθ δῖος πλῆθος κηΐσθισθ, τὸ ἀκλήσθιν δὲσθηδῆσθ τὸ μὴ εἰσθηδῆσθ τὰ γρῆμῆσθισθ, κηΐ σιωδῆσθ ἡ κηΐσθ τῶ εἰσθηδῆσθ.

ΚΗΡΕΛΑΙΟΝ, *Cera oleo mista*; vel *Cera & oleum*: ita enim Græci recentiores scribere amant. Theophanes an.31. Copronymi: κηΐ τὸ τῶσθ ὀνομα κηΐσθισθ ἀλῆσθιν, ὄνομα τὸ τῶσθ, κηΐ τῶσθ τὰ τῶσθ αὐτῆ κηΐ τὰς κεφαλαῖς καλῆσθιν. Ubi Miscella, *Cera & oleo permixta*.

ΚΗΡΙΑ. Eusebium Monach. in Vita S. Philippi Presbyter. n.12. εἰσθ οἰ παρ ἡμῶ, ἡ τὸ Ἀποστόλῶν τίλθ τὸ ἱσθηδῆσθ τῶσθ, τὸ εἰσθηδῆσθ δῖος κηΐσθισθ κηΐσθισθ, &c. Ita præferre Codic. MS. monet Editor, licet κηΐσθισθ eviderit.

ΚΗΡΥΘΡΑ, *Favus*, Κηρόν, μελικρή, κήρις. Vide in Keru.

ΚΗΡΙΚΕΣ, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti Monachi, οί θαλάσσιοι κοχλίες, *Cochlea marina*.

ΚΗΡΚΗΤΩΡ. Vide in Kiruila.

ΚΗΡΟΒΟΥΤΑΛΟΝ, *Bulla Cereæ*. Vide in Bulla.

ΚΗΡΟΚΣΙΣΙΡΟΝ, Demetrius Constantino-pol. lib.2. Hieracofophij cap.66. ἕλαιον ῥόδινον, ἃ κηροκισίρον μὲν μασιχῆς ἰσῶν μέσθω χύσθην ἡραλῶ ἡλίθου, idem valet quod seofurum κηρος & κησίριον, ut paulo ante.

ΚΗΡΟΛΑΡΙΟΝ. Vide in Keru.

ΚΗΡΟΜΑΣΤΙΧΟΣ, *Keromastich*, Cera masti-chi, trito marmori, reliquiarumque particulis admixta, pretiosum tenaxque altaris & columnarum gluten, inquit Goarus, ne scilicet faciliè in pulve-rem abeat reliquæ ac dependant. Euchologium, pag.614. ubi de Ordine servari solito, si mota fue-rit Sacra mensa: κηρίζῃ ἢ κηρομάστιχῶ ζήσῃ, καὶ ἐπιχρῆῃ τοῖς κίσσιν, ἕως ἂν περιβλήσῃ τὴν χηλίωσιν. Ali-bi, pag.649. προσερχόμενον ἢ λευθάνων καὶ ἡμβαλλο-μένων τῇ κηρομάστιχῃ, ἐπιχρῆ τούτοις ὁ Ἀρχιερεὺς μέρον. Et pag. 823. Ubi de Dedicatione Templi: σφαικωμα ὃ ἐστὶ σφαιρῶν λευθῶν, μασιχῆς, κηρόν, μάγμαρον τετυμη-μένων. Adde pag.649. 833.

ΚΗΡΟΜΕΛΙ, Mofchopulo, Scholiasti Theo-ctiti, & alijs, τὸ κηρίον, *Favum*.

ΚΗΡΟΣ, Græcis est *Cera*: recentioribus verò Græculis *Cereum* sonat. Mofchopulus in Lexico Philostro: Κηρός, ὁ κηρομαρμῶν ἢ μελίπῶν λαμπράς ἢ ἐκ τῆτος κηροκισίωσις κηρός τὸ φαίρον. Nilus Mon.lib. 2. Epist.205. καὶ κηρός ἔς λύχνος ἡξάφωτος γρηγορήσιν, &c. Theophrastus in Vita S. Nicetæ Confess. n. 36. ὃ ἡ κηροκισίον ἐστὶ τῆ μελάου ἐκκαλοῦσιν. καὶ ἄλλας κηρός, ζυ-μμάσας τὴ καὶ ὑξάμενον, &c. Acta S. Silvestri pag.287. καὶ κηρόν ἔς λαμπράων τῆς κηροκισίω ἀναπολιόμενον. Chro-nicon Alexandr. an.25. Constantini, de Fortunæ Urbis statua: διεσπασμένην ὑπὸ τῶν ἑραδινάτων μὲν χηροκισίον καὶ κηρομαρμῶν, πάντων καθήζοντων κηρός λευ-κῶν. Et an.11. Zenonis: καὶ ἄλλα κηρός ἢ ἡνωσάλια προσέδωκ ἀυτῷ ὑψαρχεῖσσι. Nicephorus Constanti-nopol. Patr. in Onirocritico:

Κηρός κηράτων ἀπολιθῶς, ὑψαρχῶν τὸ δι.

Utunt passim Scripores Theophanes an.20. Matri-cij, Leo Grammaticus in Leone, Vita S. Nili Jun. p.124. Anonymus de Festo Refsit. imag.p.738. Naucratis de obitu S.Theodori Studitæ pag. 877. Triodium Fer.2. Hebdom. 2. Jejun.Typicum S.Sab-æ cap.5. Synaxarium in Dominica Orthodoxiæ in eodem Triodio, Codinus de Offic. cap.12. num.7. cap.14. num.1. &c.

Κηρός, eadem notione, Pentecostiarum: ὃ ἡ ἡγέ-μενον διακίμει τὰ κηρία τοῦ ἀδελφοῦ. Typicum Mona-sterij τῶ Κεχαροκισίω MS. cap.19. ὡς αὐτῶν ἔς τὸ ἰσα-ροζόμενον κηρίον ἐστὶ τῆ μανθ. Et cap.59. κηρία ἢ πηνυκώσασιν μὲν βασιλικῶν ἡματῶν. Anonymi Catalogus Offic.M. Eccl. diduc ἔς τὰ κηρία τοῦ κηροκισίου ἐστὶ τῶ ἡσποτικῶν ἰορῶν.

Κηροκισίον, *Ceroforus*, in Gloss.Gr.Lat.

Κηροκισία, *Cereorum accensio*. Chronicon Alexan-drinum an.8. Phocæ: ἔς ἐκατόν ἐς τὸ ἰπτικόν μὲν καὶ τὸ ἀκόντῶν θωκῆ, ὡς τινὰ σπῆμῶν ἐστὶ τῆ ζωῆ αὐτῶ ἐς τὸ ἰπτι-κόν μὲν κηροκισίας ἀσφοδροντικῶς οἱ μαθαροὶ ἦν ἂν Σπῆτων. Naucratis de obitu S. Theodori Studitæ p. 876. προσέδωκ ἡμέμα κηροκισίον ἡξίωσιν.

Κηροκισίον, *Cereus bifidus*, cujus usus in Sacris Li-turgijs Græcorum, sicut σηκίριον, *Trifidus*, &

utrunque manibus frequentibus gefat Pontifex, & utraq̃ue manu simul cum illis populo benedicit, quod est διεκρίον vel σηκίριον σφραγίζον. Demetrius Gemistus de Ordinat. MS. καὶ ἀποδιδῶς τὸ θυμιάλιον τῷ κηροκισίῳ, θυμιάλιον παρ' αὐτῶ ἄτα λαμβάνον τὸ δι-εκρίον ἀπ' αὐτῶ, καὶ ἀνιέρχῃ ἐς τὸ κηροκισίον ἢ ἀγίας σφρα-γίζῃ, ἃ κηροκισίον τὸ διεκρίον ἐστὶ τῆ δέξια, ποιεῖ σφαιρῶς ὅπως ἀνωθεν ἢ ὑψαρχίλιον ἢ ἐπὶ τῶ τραπίζῃς κομῆν, &c. Symeon Theffalonicensis lib. de Templo p.222. ἀλλὰ καὶ διεκρίον τὴν σφραγίζον ὃ ἡραρχῆς τὸ ὑψαρχίλιον, &c. Mox addit duplici cereo Christi Divinitatem & hu-manitatem designari: ἐστὶ ἡ τὸ διεκρίον τὸ διεκρίον αὐτῶ (Χερός) ἐπὶ πλῶν. Catalogus Offic. Magnæ Ecclæ. Al-latianus de Protonotario: καὶ ἐπὶ τῶ κηροκισίῳ ἢ ὑψαρχίλιον διδῶν ἢ ἡμῶν τὸ Ἀρχιερεῖ, κηροκισίον ἔς τὸ διεκρίον. Vide Goarum ad Euchologium p.125.126. & IX.Tabella ex iis quæ initio hujusce operis delineantur. Nefcio porrò an δεικτερον spectet, quod de S.Nicephoro Patr. Constantinopol. narrat Ignatius Diacon. Constanti-nopol. in ejus Vita n.69. quem consulit si lubet. Sed & Imperatores μὲν διεκρίον σφραγίζουσι ἢ θυμιάλιον ὡς ἡ-ραῶς, ὅταν καθιερῶσι ἡμῶσι τῶ Χριστιανισμῶ λαῶ, ut est apud Balsamonem in Meditato de Patriarchat. Privile-g. in Jure Græco Rom. p.444.

Τριπλεξ, *Triplex* seu *Trifidus cereus*, San-ctam Trinitatem representans, quem tenens Sacer-dos, populo benedicit: λαμπράς τριφῶς, ἡσποκισίον φῶς, apud Nicetam Paphlagon. σφραγίζῶν λαμπράς τῶ ἡσποκισίῳ δεικτερον, apud Pantaleon. Diacon. in encomio S. Michaelis, Symeon Theffalonicensis de Templo ubi de Lychnis Ecclesiæ: τὰ μὲν ἡσποκισίον (φῶς) ἀπὸ τῶ Τριπλεξ, ὡς ἔς σηκίωσιν. Idem pag.223. κηροκισίον ἢ τῶτο ὁ Ἀρχιερεὺς τεκνίριον πάλιν τὸ ὑψαρχίλιον σφραγίζῃ, ἢ Τριπλεξ ἐπὶ τῶ ὑψαρχίλιον παρακλήν τὸ κηρίωμ, &c. Ali-bi: πῶ σηκίριον πάλιν ἐπὶ τῶ ὑψαρχίλιον τῶ τραπίζῃ, &c. Idem de Sacris Ordinat. cap.3. ἀλλὰ ἐπὶ τῆ θείῃ τραπίζῃ λυχνί-ων καὶ τεκνίριον ἢ ἡμῶν, ἔς τὰ φῶτα οἱ δεικτεροκισίον ὑψαρχίλιον. Rufum, ubi de Patriarchæ inauguratione: ἐς καὶ ἐκείθεν τῆ τριπλεξ ὑψαρχίλιον, ὡς δὲ τῶ ἡσποκισίῳ φῶς τῶ Τριπλεξ ἐπὶ τῶ τραπίζῃ καίεν. Denique cap.6. pag. 151. ubi de Episcopi electione: ἡθῶσιον τοῦτω ἀνα-των σὺν τῶ χαρισίωσιν ἡθα ἡσποκισίον ἡθῶν, ἀπὸ τῶ μῶν (φῶς) τῶ θείῃς ἐκείνῶ Χριστῶ τῶς κηροκισίῳ, ἐς δὲ ζῶσιν τὴ καὶ τύπον τῶ ἀγίας Τριπλεξ. Ἐπὶ τῶτα αὐτοῦ ἡμῶν ἄσπας φῶσιμῶς, ἔς μῶλλον ἔπῶν ὃ ἐπὸτασῶν διὸ ἐς ἐκείθεν ἀρῶ-μενον τὸ τριπλεξ, καὶ ἐπὶ πάσας τιλῶν ἢ ἀρχιερεῖων ἐστὶ ἢ μῶν ἐπὶ αὐτῶ τῶσιν δὲ τῶ τῶσιν μόνον Τριπλεξ φῶσιμῶν σαφῶς ἐκδελόν. Eundem vide cap.10. Extr. Demetrius Gemistus MS. de Ordinationibus: ὃ ἡ Πατριάρχης λα-βεῖν τὸ τριπλεξ δὲ κηροκισίον, ποιεῖ αὐτῶ σφαιρῶς τρεῖς ἀνωθεν ἢ ὑψαρχίλιον, &c. Mox: ὁ Πατριάρχης βλεπῶν κηρός δισμας, ὑψαρχίλιον μὲν ἢ τριπλεξ ἢ λαῶν τῆς. Quinetiam Imperatores signave cum τριπλεξ, scri-bit Balsamon ad Can. 67. Synodi Trullanæ: οἱ γδ Πατριάρχης πρὸ βασιλικῶν ἡθῶσιν οἱ βασιλεῖς διὸ ἡσποκισίον ἢ ἀγίας Τριπλεξ, καὶ Χριστῶ ἄσπας κηρός, ἀκαλότως ὅτι καὶ βλεπῶν ἔς τὸ ἄσπας θῶσιν αὐτῶσιν ἡσποκισίον, ἢ ζυ-μμάσιν, ἔς σφραγίζουσι μὲν τριπλεξ, καθὼς οἱ ἀρχιερεῖς. Vide Goarum ad Euchologium p.125. Morinum de Sacris Ordinat. pag.110. Gretzerum in Horto S. Crucis part.4. cap.21. & quæ annotamus in Ἀκρίων, Τριφῶν, & quæ. Præterea Tabellam IX. ex his quæ initio hujusce operis delineantur.

Κηροκισίον, *Cereolis*, in Synodo Ephesina: ἀπα-ταῖς τοῖς λαοῖς μονάζοντες μὲν κηροκισίον ἡσποκισίον.

Κηροκισίον, *Kerolæon*, *Locus ubi reponuntur Ce-rei*. Gloss Græco-Lat. Κηροκισίον, *Cereolatium*. Leo Grammaticus in Leone Philopho pag.486. γῶσι ἡ ἡμῶν κηροκισίον ἐς τὰ κηροκισίον ἢ μὲν κηροκισίον ἐς τὰ κηροκισίον ἢ μὲν κηροκισίον ἐς τὰ κηροκισίον

καίνων τῆ χρησθεσιῶν πάντων, καὶ τῆ σακίλλου. Ita Anonymus Combefianus in cod. Leone num. 30. & Logotheta num. 26. Vetus Inscriptio: CVM BASI MARMOREA ET CEREOIARIBVS DVOBVS HABENTIBVS EFFIGIEM CVPI- DINIS TENENTIS CALATHOS, &c. Alia apud Thomam Reinefium pag. 238. SCHOLAM DE SVO RESTITVIT ET SIGN. AENE. D. D. ET CERIOIARI ARG. ALT. PED. I. SEMIS REFECIT. Ubi *CereoIare* candelabrum fuffinendo Cereum cum Sacra Deo fiebant intelligunt Viri Docti.

Κηρύλλιος, *Cereolum*, aut *Cereotum venditor*, qualis *κηρύλλας*. Theophanes an. 8. Nicephori Generalis: *κηρύλλαρς τις ἦν ἐν τῷ φόρῳ ἐκ τῆ ἰδίου πό- των ἀνευθῆς*, &c. Apud Zonaram, is *παρά τις κήρων appellatur*. Scylitzes pag. 747. *ἔφερον ἕξειλα Μι- χαὴλ τῆ λαγόρῳν Κηρύλλιον*. Vide pag. 738. Is por- τὸ Μιχαὴλ Κηρύλλος dicitur Balsamoni ad Nomocan. Photij tit. 8. cap. 1.

Κηρύσσον, *Candelabrum*. Sguropulus in Hist. Con- cilij Florentini fecit. 4. cap. 12. καὶ οὖν βουζία δ' ἂ δεικνύμενον πρῶτον, καὶ ἄρτος, ἀρωματῖα τε πλάσσα, λαμπάδιὰ τε καὶ κηρύσσα. Fortè leg. *κηρύσσον*. Vide Gloss. med. Lat. in *Cerarium*, & *Ceracrium*.

Κηρύσσεια, *Cum Thesi Clericis deferendi distri- buuntur*. Symeon Theffalicensis de Sacris Ordina- tum, cap. 10. μὲν γὰρ τῆ Τριτάτων, καὶ τῆ ἑνὴς, κη- ρύσσεια τῆ ἀνατιθέμενον φορεῖ πολλὰν εἰς τὴν χεῖρα τῆ πνεύματῳ. Eadem habet cap. 11. pag. 181.

Κηρυμανάλιον, *Candelabrum Ceris instructum*. Typicum S. Sabæ cap. 2. καὶ ὑπερτίσιος τῆ Θυμαλιῶν, τίθησι λαμπάδας μὲν κηρυμανάλια εἰς τὸ μέσον τῆ ἐκ- κλησίας.

Κηρύλλας, *Cerarius*, in Gloss. Gr. Lat. *Κηρυλλῶνος*, *Locus Constantinopolit.* ubi *Cera* vel *Ceres* vānum exponebantur, apud Leonem Grammaticum p. 505. Anonymum Combefianum in Lacapeno num. 30. & Syneonem Logoth. in Porphy. num. 40.

Κηροφόρος, *Acolythus, Cerostatarius, qui Candelabra in Ecclesiasticis Ceremoniis deferit*. Pantoleon de Miracul. S. Michaëlis Arch. ἐν ταῖς ἑσθῆσι Μιχαὴλ ἀναίειτ' & Θεοδώρου τῆ τέτυκ μίσει, ἢ τις ἀειρηνομα- τῖα Μαρτυρίας, εἰς ἀπαλὸν ὄνηρον ἡμῶν τῆ κηροφόρος τῆ πνεύματῳ καὶ αὐτῷ. Descripfit Goarus in Euchologio pag. 237. ἑνὴς ἐπὶ χειρὸν αὐτοῦ αὐτῷ & κηροφόρος. Vide ἀποτίειτῳ.

Κηροφόρον, *Cerostatarius*, in Gloss. S. Bened. cap. de vasis argent. *Candelabrum*.

ΚΗΡΟΤΑΚΪΣ. *Vox Chymicorum*. Olympio- dorus Alexandrinus MS. in Zofimus: καὶ Μαρία λα- βὼν πύταλον τὸ μέλιος, καὶ ἀλλὰ καὶ τὸ πύταλον τῆ κηροτακί- δῳ κηροτακίδα κατέτασα πὺν θάλλῳ πὺν εἰς πύταλου, καὶ γὰρ τὸ πύταλον βακκῳ ἐκ βολαῖς ἐστὶν ἐργασμῶν. Idem Zofimus MS. in Capitib. ad Theodorum: πρὸς γὰρ τὰς οἰκονομίας ἔτηρον ἑσθῆμα δέκνυται, ἀλλὰ δὲ κηροτακίδῳ, ἢ ἀλλο δὲ τῆ ἐλασῆσιος, &c. Alibi: ὡ- περ τῆ ζωγραφῶν ἢ κηροτακίς τὰ ἑσθῆμα μίγνυται, &c. Christianus Chymicus MS. ὡς γὰρ ἢ τῆ ζωγραφῶν ἢ κηροτακίς τὰ ἑσθῆμα δέκνυται τῆ πνεύματῳ ἀτελῆ ζωῆς τῆ τέχνης καὶ τῆ μαγνῆσιος προσθεσθῆσιος αὐτῷ, τωτῆσι τῆ ἀνάσπασις, καὶ ἰούσιος, &c. Vide in βολαῖος.

ΚΗΡΟΧΥΤΟΣ ζωσθῆ. *Pictura, qua fit refolutis igni ceris, cum penicillo*, ut est apud Plinium lib. 35. cap. 11. *Ceris liquentibus*, ut loquitur Paulinus Epist. 8. κηρὸν εἰλαχθῆνι καὶ διαχυθῆνι, ut Procopius lib. 1. de Ædific. cap. 10. ubi de Chalce: ait quippe idem Plinius lib. 21. cap. 14. *Ceram variis in colores pigmentis trahi ad reddendas similitudines, & innumeros mortualium visus*. Atque inde κη-

ροχύλῳ dicta ejusmodi pictura, recentioribus præ- lectum Scriptoribus. Eusebius lib. 1. de Vita Constantini cap. 3. καὶ οἱ μὲν σκιασθῆσιος κηροχύτου ζωσθῆσιος ἀθῆσιος, &c. Ita rursum κηροχύλῳ ζωσθῆ lib. 3. cap. 3. Chrysofotomus Homil. 10. to. 6. ἐνὸν καὶ πὺν κηροχύτου ζωσθῆσιος ἡσθῆσιος ὑπεσθῆσιος πικηρομυθῆσιος. Qui quidem Chrysofotomi locus refertur in septima Synodo Act. 4. & Joanne Damasceno in Orat. in Copron. pag. 671. Idem Chrysofotomus Homil. εἰς Νιστῆρα Fe- tia quintæ: ὡσπερ γὰρ ὅτι βασιλικὸν ζωσθῆσιος καὶ ἰούσιος εἰς πύταλον εσθῆσιος, καὶ ὑπαθῆσιος αὐτῆ Ἀρχιεπίσῆσιος καὶ δῆ- μοιο μετ' εὐσθῆσιος, ἢ σκῆσιος τιμῆσιος, ἢ δῆ πὺν κηροχύ- του ζωσθῆσιος, ἀλλὰ τῆ ζωσθῆσιος τῆ Βασιλῆσιος, &c. Ex hoc præterea loco Theodosii Episcopus in libello Satisfactionis descriptis quæ in hanc habet senten- tiam, in Act. 1. ejusdem Synodi. Nicephorus Constantinopol. Patr. in Hist. tit. 2. ἐν τῷ ἐκῆσιος ἰδρυθῆσιος τῆ πρῶτον οἰκῆσιος, ἢ Βουμαῖσιος Σίερίλα καλῆσιος, τότε μικρὸν δέμῆμα. καὶ τὸ μῆμα, τῆ Σωτῆσιος καὶ τῆ ἁγῆσιος ὡσῆσιος εἰς τῆ πρῶτον χροσῆσιος καὶ κηροχύτου ὡσῆσιος ἐκκο- ζωσθῆσιος ἀπῆσιος.

Ilius κηροχύτου ζωσθῆσιος, seu *Pictura cum Cera* non semel occurrunt mencio apud Scriptoribus. Anonymus in Commentario Rerum S. Lucae pag. 516. καὶ αὐτῆ τῆ πρῶτον μῆματῳ τῆ ἰούσιος ἑσθῆσιος τύπος, τὸν δῆ αὐτῆ τε- κῆσιος καὶ δέσιος τὸ πρῶτον μῆμα, ζωσθῆσιος, πρῶτῳ ὡσθῆσιος κηρὸ καὶ χροσῆσιος ζωσθῆσιος, ἐοικῆσιος τιμῆσιος μῆμα καὶ πὺν παρῆσιος. Ex eo fortè Theophanes Cerameus Homil. 20. in Dominic. Orthodoxiæ: καὶ λεκῆσιος ἢ ζωσθῆσιος Εὐαγγελιστῆσιος πύταλον τῆ Θεομάρτῆσιος κηρὸ καὶ χροσῆσιος ἑσθῆσιος. Et Menæa 10. Octob. de ead- em imagine à S. Luca picta: εἰς ζωσθῆσιος τέχ- νῆσιος ἐκ κηρῳ. Constantinus Chartophylax in Homil. in omnes Martyres: ἢ γὰρ τὸ δέσιος ἀπὸν ὑπαρῆσιος καὶ ἀπῆσιος μορραῖσιος τῆσι καὶ εσθῆσιος ἀπακαλέσθῆσιος, ὡσθῆσιος κηρὸ καὶ ἑσθῆσιος πὺν ὑπεσθῆσιος καὶ πρῶτον ζωσθῆσιος οἰκῆσιος τι- μῆσιος ἡμῆσιος διακηρῆσιος, &c. Denique Severus Ale- xandrinus Ethop. 4. cujus est titulus, *Quid dixerit Pictor depicita a se puella amore correptus*: ὡσθῆσιος ἄρα κάλλῆσιος ἐπὶ δειλωθῆσιος, ὡσθῆσιος καὶ εἰς χροσῆσιος ὄνησιος τῆ ἰούσιος, καὶ τοῖσι ἀπῆσιος ἀπῆσιος παρῆσιος ἀναβῆσιος τὰ ἐμῆσιος ἀπῆσιος ποικιλλομῆσιος κηρὸ, καὶ τὸ εἰργα- σμῶν ἴσαν κατέμῆσιος. Infra: *ὡσθῆσιος παρῆσιος εἰς τῆ τέχ- νῆσιος, εἰς ἀπῆσιος, πῆ κηρὸ, καὶ ἐκῆσιος δέσιος διαλέσθῆσιος παρῆσιος.*

Scribit Plinius lib. 35. *Encaustis pingendi duo fuisse genera, Cera, nempe, & in eboræ cestro, donec classes pingi cæpere: tum tertium accessisse, refolutis igni Ceris penicillo utendi*. Qui quidem locus ita videtur intelligendus, ut primum Ceris diversis coloribus imbutæ abique penicillo invenicem committerentur: quod Encaustum propriè vocabant; ac inventam deinde aliam pingendi rationem, *refolutis scilicet igni ceris penicillo utendi*. Hinc *Ceras inustas* dixit Ovidius lib. 4. Fastor. — *Et picta coloribus usis*.

Ut Antonius Epigr. 26. *Ceras inuere, Hui ille Serum veste conegi jubet, Hui calat argento gravi, Ceris inurens januarum limina, Et atriorum pegmata*.

Hanc præterea pingendi rationem attigit Varro lib. 3. de Re rust. cap. 17. *Ut Pausias & ceteri Pictores ejusdem generis loculatas magnas habent ar- culcas, ubi discoloribus sine cera*. Et Seneca lib. 12. Epist. 122. *Pictor colores, quos ad reddendum similitudinem multos variisque ante se posuit, celerimè denotat, & inter ceram opisque facili vultu ac manu commecat*. Nescio porro an utramque pingendi, cujus meminit Plinius, rationem intellexerit Apuleius

Apuleius, in Apologia, & dum vel *Cera inustum*, vel *pigmentis illtum*, dixit. Et Nazarius in Panegyrico Constantino dicto: *ne commendatione Cetera, aut Pigmentorum facis reniet*. Parietes & camerae Picturis, Portas Encaustico interdum adornatas fuisse quod ex Aufonio attingimus, indicat præterea vetus Inscripctio apud Laurentium Pignorium in Explicat. Mensæ Iliacæ pag.31. ΤΗΝ ΠΡΑΦΗΝ ΤΑΝ ΤΕ ΤΟΙΧΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΑΤΕΙΝ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ. Sed & ad Encaustum & ad picturam pertinent ista Etymologici: *ἐγκαυμάτων, ἑξωγραφῶν, ἐπὶ ἑκαταί λήσῃ οἱ ζωγράφοι, οἱ διαγραφόντες τὰς τοίχους.* (Similia habet Lexicon MS. Cyrilli.) & istud Martialis lib. 4. Epigr. 47. *Encaustum Phœnicem tabulâ depulsum in hac est.* In veteri Inscripct. apud Relineum p.569. quidam Aphroditus Demetrius Ἀγαμαλειώτις ἐγκαυσῆς indigitatur.

Enimverò ita Cerae colores miscebantur, ut Cera colorem exciperet pigmenti: quo modo Plinius ait lib.21. cap.14. *Ceram nigrescere addido chartarium cinere*: & Vitruvius lib. 4. cap.2. *Cera carulea depingere* dixit. Insciebantur nempe coloribus Cerae, quibus in cochleis singulatum igni liquatis, penicillo ij excipiebantur. Quarum quidem cochlearum picturarum meminit Marcianus IC. in L.17.D. de instruct. vel instrum. Leg. *Pictoris instrumento legato*, *Cera, colores, sinulique horum legato cedunt: item peniculi & canteris, & concha*: in quibus scilicet Pictores colores suos reponebant, liquatos nempe: unde inter Pictorum instrumenta *Canteria* etiam reponit. Hinc ejusmodi colores ceterâ misti, *ἐγκαυτάτα* seu potius *ἐγκύρτα χρώματα* appellantur in Historia Vitæ & Martyrij S. Pancratij, ubi de imagine Christi à Josepho Pictore delineata: *ζωγραφικῆ μίξις*, in Synodica Damasceni ad Theophilum Imp. Gloss. Gr. Lat. *μίξις χρωμάτων*, ἢ ἀλλος ὕλος, *Μίξιμα*. Miscebantur enim Cerae liquenti, ut hodie oleo, colores, seu *colorum facis*, ut loquitur Boëthius in Præfat. ad Libr. Arithmet. vel *Pigmentorum facis*, ut Nazarius in Panegyrico Constantino dicto. Pollux lib.7.c.28. ubi de Picturæ vocabulis: *κρῆν πύραυξ, μίξαις, χιτῶνας, χρωμάτα κίρασαυξ, μίξαι, οὐμμίξαι, οὐμμίξαις, οὐμμίξαις, συγχιάσθη*, quæ quidem pingendi rationem cum Cera fatis superque illustrent. Anastasius Sinaita in Sermon. de Sabbato, qui refertur in VII. Synodo Act. 4. ὅτι εἰνὸν ὡδὲν ἕτερον ὡς, ἢ ἕλιν, καὶ χρώματῶν κρῆν μμιμίξαι καὶ κηραμίξαι.

Hanc denique pingendi cum Cera & coloribus rationem *καταγραφῶν* vocat Callisthenes Rhodius, apud Athenæum lib. 5. Dipnoph. *χρωματῶν τῶν Θεοδοῦς* Episcopus in libello Satisfactionis, in Synodo VII. Act.1. *χρωματῶν ζωγραφῶν*, Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopol. Constantinianus Manaffes in Copron.

Ἐξικῶν ἐκ τῶν αὐτῶν τὰς ἑρᾶς μορῶσας,
 Ἀναναχάρξεος δ' αὐτῶν χρώματα καὶ φῶσιον
 τὰ οἶλα κωμῶσια, καὶ τὰς ἰσθηπᾶσι.

Recentiores verò Scriptores *ὕλογραζιον* vocant, ut hanc distinguant à multifaria. Duplicem enim picturam statuant, alteram *ἑξωγραφίαν ὕλων*, id est cum Cera & coloribus in quavis materia; alteram *ἑξωφῶρον*, seu opere Mulivariorum, expressum. Theodosius Episcopus Amotij in eadem Synodo Act. 4. *αἱ ἀγίας καὶ σεβασμίας εἰκόνες καὶ ζωγραφίας, καὶ ὕλογραφίας, καὶ ἑξωμωσίων*, &c. Theophanes an. 27. Copron. *τῆ δ' αὐτῆς ἐτεῖς Νικίτας ὁ Ἰσθδόνιμος Πατριάρχης τὰς ἐν τῇ Πατριαρχίᾳ εἰκόνας καὶ μικρῶ Σικρίτη ἑξωμωσίων ὡσας ἐξῆσθ, καὶ τῶν μεγάλων Σικρίτη ὁ ἠροπικῆς ἐξ*

ὕλογραφίας ὡς ἐξῆσθ. Ubi Nicephorus Constantino-pol. loco laudato habet *ἑξωγραφίαν ὕλων*. Ita ἀφομοίωμα ὕλογραφῶν dixit Autor Vitæ S. Theodori Syceota MS. Scylitzes pag.729. καθαρῶθ καὶ τῶν ζωγράμωθ, ἀρίστῶν ὕλογραφῶν, εὐαθῶν, ἐπισθῶν κηρατῶσ καὶ θεοθῶ καὶ κύρωθ καὶ ὠν ἑρῶθ. Neque aliter Procopius, loco pariter laudato: *εὐαθῶν καὶ τῶν ζωγράμωθ ἢ ὠρῶθ πᾶσα, ἢ τῶ κρῶ εὐαθῶν τε καὶ διαγράμωθ εὐαθῶ παρῶσα, ἀλλ' ἐκαρῶθῶσα φησὶ λευκῶ καὶ χρωμασιν ὠρῶθ ὠρῶσ τὰς τοίχους.* Huc denique referri possunt quæ habentur in Epistola Anonymi, de voce *Ceroma*, lib.4. *Miscellaneorum Baluzianorum* pag. 419. *Nonnullos ceroma intellexerunt esse artificium quoddam juxta morem antiquorum pingendis, cui, ne facies & pulcritudo pictura venustate temporis aboleretur, cera mixtura apponebatur, modico igni huic temperamento adjecto, in aquâ mensurâ colorum ceræque concordant, nec venustis & gratia coloribus, nec cera perspicuis desseet.* Hoc genus pingendis etiam à Boëtio Viro Doctissimo commemoratum adhuc suo tempore viguisse dubium non est. Quâdam igitur inflexione nominis adducti sunt quæ homo ab Humo, ita ceroma à cera originem ducere existimetur. Sed hoc non satis prudenter intellectum, etiam ipse sensus manifestat.

Diximus in quavis materia expressas ejusmodi *ἑξω κρῶν* picturas: nam interdum & sæpius in linguo: Extat Ethiopea Libanij hoc titulo: *τῆς αἰῶς ἑπὶ λόγους ζωγράφωθ, γραφῶν καὶ Ἀπὸλλωνῆος εἰς διαβῆντα ἕλιν, καὶ τῶ ἕλιν μὴ διακρίνεται τὰ χρώματα.* Synodus VII. Act. 5. pag.385. ὡς πᾶσος εἰκονικῶ διαζωγραφῶσιν, ἑπὶ ἐκ σακίον, ἑπὶ ἑξωμωσίων ἐκ τοίχους, &c. Leontius Episcopus Neapolitanus Cypri in 5. Sermon. pro Christianorum Apologia contra Julianum, ac de imaginibus Sanctorum: *εἰ γῶ ὡς ὠν προσκύνων τὸ ἕλιν ὁ εἰνὸθ, ἑμῶν παύλων καὶ τὰ ἑρῶθ ἕλιν προσκύνειν.* Infra: *ἄτας κηρωτῶ πῶ εἰκὼν καὶ ὠν προσκύνων, ἢ πῶ ὠσιν καὶ ἕλιν ἢ χρωμάτων προσκύνωθ.* Constantinus Chortophylax Homil. in SS. Martyres: *ἑπὶ κρῶ καὶ ἕλιν καὶ ὠσιν καὶ προσκύνων ὡσιν τιθῶν ἡμᾶς ἑρῶν κρῶθ.* Et Chrysofotomus loco laudato: *ἢ σακίᾳ τιμῶσιν, ἢ τῶ κρῶσιν ζωγράφωθ, ἀλλὰ τῶ χαρακίτων καὶ βασιλικῶν.* Germanus Patr. Constantinopol. ad Thomam Episc. Claudiopolit.: *ἢ τῶ ἕλιν καὶ τῶ χρωμάτων προσκύνωθ ἢ μίξις, ἀλλ' ὁ ἀερῶθ ὠσιν.* Adrianus Pap. in Epist. ad Constantium & Irenem Impm. *ὡν τις ἐπὶ παύλων ἐκ διαφόρων βασιλῶ ἀναπηρῶσ πῶθ ὁ ψυχῆς μίμωσιν ἢ γῶ πρὸς πῶ εἰκὼν θειῶν πῶ ἐκ τῶ τῶσιν ἑξω χρωμάτων ἀναπηρῶν ὡσιν σακίᾳ, ἐκ ἐκ τῶ βασιλῶ πῶ ὡμοιότητῶ εἶρεν, ἀλλὰ πρὸς πῶ θειῶσ τῶ πρῶτοῦσ ὡμοιότητῶ εἶρεν, ἀλλὰ πρὸς πῶ ἑρῶθ, καὶ ἢ ὡν ἀνάσθη.* Et infra: *ἑξω γῶ πῶ αὐτῶ μωρῶθ, καὶ ἢ ὡν ὠσιν καὶ γραφῶθ, ἢ καὶ βασιλῶθ, ἀλλ' ἐκ αὐτῶ ὡμοιότητῶ.* Theodorus Patr. Hierosolymit. in Synodico: *τιμῶν ἢ καὶ τῶ ἀγίων ἀποσθῶν—τὰς εἰκόνας, ἢ τῶ ὡν καὶ τῶ χρωμάτων τὸ σέβας προσκύνωσ, &c.* Nicephorus Constantinopolit. Patr. in Disputat. cum Leone Armenio de Imaginibus. pag.160. *πῶ τῶ εὐμωσίων εὐερκῶν δὲ ὡν ἐρῶσται.* Joannes Patr. Hierosol. in Vita S. Joannis Damasceni, statim initio: *ὡσας ἢ φιλομωσίων τὸ σέβας ἐρῶσται.* Ἐ ἢ χερῶ αὐτῶσ σὺ τῶ πῶσιν μεγαλοπρεπῶσ περιφρασάτῶ καὶ ὡκ κηρῶθ λαμπρῶσ, καὶ ταυτῶ ἐπὶ τῶσ χρωματῶσ ἐπὶσται, μωσῶ πῶ τῶ μῶ ἐπὶ τῶσ ἐρῶσ ἐπὶ τῶσ ἀγίων ὡμῶσιν. Germanus Patr. Constantinopol. Homil. in I. Dominicam Jesuinarum: *ἀερῶ μωρῶθ τὸ σέβας ἐκ ἀπῶσ καὶ ὡκ, ἀλλὰ τῶ ἑρῶσ μωρῶθ καὶ ὡκ μωρῶθ, &c.* Ita, ubi de pictura, vocem ὡκ pro ligno uluprat Scriptores, scilicet in quo

πίctura effingitur. Vita MS. S. Marcinii Oeconomi: κίονας αργαί και χρυσάι, και μίζιθ, λίθων σιλ-
 πνότις, και ύλκς λαμπρότις, χρυσός καλαμαθών έρο-
 φώλ, και γραφαί πασχαλί τήχης ύψθ άκρίβειαν φείνας
 έκπλήθεισαι: Zacharias Scholasticus de Ofificio
 mundi pag. 462. de Templo: καλαπιτοκίλ, γ' φασίν,
 ατιχρός ύλκς πασιδ ασπαι και δαμονίας, &c. & Infra:
 ή τά πασιδ ασπαι κάλλη ή ζωγραφίας, και ή ύλκν τή
 ύχαρι τε και ζωφωρόν, και τά εύχρίσι. Ubi ύλκς pro
 coloribus tabellarum videntur usurpari, ut & apud
 alios Scriptores. Anonymus Combeffianus in Por-
 phyrog. num. 24. και μεθυσίλων εύκόνς ύστίζων, ή εκ
 χρυσάτων, ύλκν, και μορφών τή διάφορον εν τούσ προσω-
 λαίαις ή βασίλειυ κοίλων ή ιδίαιμολ. De Adm. Imp. cap.
 29. ο ή γας ή άγιος άνισασίας ήθι δρομικός, ήμους ή
 χαλκοστράτιον ναφ, κ' ήμύκων πρασίον εκ δόκων, ύλκ
 εύκονισμύθ ή ύλογραφίας άρχαίας. Sic legendum pro
 ήλιγραφίας, non verò Ξυλογραφίας, ut censet Salma-
 dius ad Plinium pag. 1219. Vita MS. S. Theodori
 Syccote: ιδών τή ύψθ άγιος άρομολίμυ ύλογραφημί-
 νη, εν τμήν σφορμειδίας, ήσιν, &c. Anonymus
 MS. de eadem imaginum ex Cod. Reg. 1595. άλλο γδ
 φύσις ύλογραφίας, και άλλο ή Κευσή κ' τή άσφραπι-
 νου, καθό και περιγραφή, και άρχήτυπο εύκ' καθίσταη.
 Idem Porphyrogenitus, in Basilio num. 83. Edit.
 Combeffij εύλκς γραφάς dixit, quā loquendi formu-
 lā, non tam Tabellas ligneas pictas, quā in iis
 pingendi rationem videtur intellexisse: ή εύλκων
 γραφών καταχρησμίθ τή ύλογραφί. Quo modo ean-
 dem vocem fortasse etiam usurpavit Demetrius Pha-
 leraeus, seu Dionysius Halicarnaeus lib. 4. απδ ήμνα-
 σίας pag. 38. Sed & Evagrius lib. 1. Hist. Eccl. cap.
 18. τή καλομήτεω άνάλοθι σφάν οικοδομεί, πασιδ ασπαι
 ύλκς αυτλή διακοσμίας. Pseudoynodus Graecorum
 contra Imagines, δι' ύλκων ρεφωμάτων τή ύπεριγρα-
 φος ή θού λόγμ ήσας και ύσφασαν περιγραφος dixit.
 Neque duntaxat ac semper in ligno, sed & in
 quavis alia materia ex cera fiebant picturae. Theo-
 dosius Episcopus in libello Satisfactionis laudato:
 ανισφρής ή ιδίκαυ εκ ή ή έκκεκταίς ή άγιων σφύ-
 τήσων τή σκίνα ή Κυρις ήμψ Ιησφ Χρισφ, ή ή άγιος
 Θεώδω, εκ πασιδς ύλκς, ρεσθς ή άρχυρ και πάσας
 ρεφωμωργίας. In Sindone expressam cerā imaginem
 habet Alerius Homil. in S. Euphemiam: ή ή δι
 ζωγραφθ ύσφωας και αυτς ήθ ή τήχης κ' δώσαν
 πάτων τή ύσφραν εκ σινδώνι χαράξας, &c. In Con-
 cilio Constantino-polit. sub Mena Act. 1. pag. 24. de
 Imperatoris imagine: ύσφρη ήσπορη ήσπορη ή ήσπας
 πρής εις τή ή ασφραπς ή θού σκίνα σπιλθών ατι-
 μώτων, δισπαράξη τή ζωγραμμήτεω σινδών, και τή
 παρ' αυτ διαήρασθ εκ ταύτης πυρί παρόκεν. Adde
 pag. 41. Scholiastes Basil. ad lib. 15. pag. 220. ait
 picturas in linteo longo pretiosiores habitas iis
 quae in tabula fiebant: ήκει γδ ή σινδών ή γραφή
 ή ή εκ σινδών ήθ ή γραφθ, τότε ήκει τή γραφή ή σινδών
 μετρωμα ήτι εκ σινδών γραφή τιμια ήσιν. Sed de pictu-
 ra veterum consulendum praeterea Bulingerus in Opus-
 culo de Pictura & Plafice, sive Statuaria, lib. 1. cap.
 6. 7. & Salmalius ad Solinum pag. 231. 232. Ex
 his etiam colligitur ejusmodi cum cera expressas
 Imagines, longē diversas fuisse à statuis ex eadem
 materia confectis, quod quidam perperam existima-
 runt, ut Scorsus & alij, de quibus cereis Imagini-
 bus agit Auditor Etymologici in Κρηπύλαστω. Hae
 porro fuimus pauld fufius profecuti, quod Aca-
 demicon nostris Pictores veterem hanc pingendi
 rationem ignorare non femel adverterim. Nam cum
 Tabellas illas Graecanicas ex Atcheio Sangenoue-
 fano depromptas, & nostra opera in as incisas
 ostendissent, ab iis percunctatus cuiusmodi ea esset

pictura, nemo inventus est qui hanc veterum Pi-
 ctorum artem sese affecutum omnino affirmarit.
 ΚΗΡΥΘΟΣ, pro κήρης, Siccus. Myrepsus sect. 6.
 cap. 14. ήχι σφρησίας ήρπας μίλιτι λαοθάσων, ήψαι τή-
 τά μιζης άσ κήρη ήμψ. Codex Fuchij habuit
 κήρα.
 ΚΗΡΥΚΕΣ, appellantur Apostoli, Evangelij
 scilicet Pradicatores, apud Theophanem Ceraneum
 Homil. 55. ubi Κηρύκων ναόν vocat Templum SS. Petro
 & Paulo Dicitur in Palatio, Constantino-
 poli.
 Κήρυκας, similibi ratione dicti Fratres Ordinis Pra-
 dicatorum. Gregorij Pape. Epistolam Dogmaticam
 ad Germanum Patr. Constantinop. subscibit ο κήρ
 τάξιος ή αδελφών ή κήρυκων Gregorij Pap. Apocriphas.
 Joannes Cantacuzenus lib. 4. cap. 9. Ιωάννης όσ-
 μα ή τάξιος ύπλ ή Κήρυκων. Georgius Trapezuntius
 in Epist. ad Cretenses: Σιμών Ιερομύκης ή ή Κηρύ-
 κων τάξιος. Laudatur Matthaei Quæstoris liber de
 Profectione Spiritus Sancti in cujus initio S. Thomas
 de Aquino dicitur ή τάξιος ή σφρακέρων. Vide in
 Πρωιδίατωρ.
 ΚΗΡΩΜΑΤΙΤΗΣ, Medicus vel Chirurgus qui
 Κηρατά vulneribus applicare solet. Cyrillus Scy-
 thopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 44. ή αλόγμ
 ής τήσ σφμαθάντσ σμαθήθις, ήσπιν ο Γερόνιθ, ή ήσπας
 εκλάσθ, άς τή ιδόθια ή κερμαλίτεω ή άπθ ασπασ-
 θήλωμ σφρασις.
 Κηράδεον, Cerotum, Κηρατίν. Damocrates apud Ga-
 lenum lib. 8. de Compos. Medic.
 Κηρατάρων γινόμενον ύψφιστρον.
 ΚΗΤΑΞΕΙΝ, Κητάξων, Αψίρες, Καθάρων, Βλέσων.
 Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.
 Μόνον σιχα έκήταξη πρόσσωπο τή ύράσιν.
 Idem lib. 2.
 Εδω και εκ τή μάτια τυ σφρήθς ή κηταξη.
 Idem lib. 4.
 Και παίδια σιχνοκίταξη τή κήρω πυ τομσφός τυ.
 Et lib. 7.
 Και ή φωτιάς εκήταξη πάντθς ής Εμυλια.
 Infra:
 Κηταξη μίσα σφας φωτιάς, και ήθιλ: τή νεσθ.
 Rursum:
 Πρός ή φωτιάς εκήταξη άποψωμείμιν σφρω.
 Agapius in Geoponico cap. 33. εκ κηταξων πός ή γλω
 τά όμμασθ. Vide Κηταξήων.
 ΚΗΤΡΟΚΑΝΔΗΛΑ. Vide in Κηρδήνα.
 ΚΗΤΡΩΝΕΙΝ, Inferre, Εμφωλλίζην, Κήτρω-
 μα, Infuso. Vide Κητρώειν.
 ΚΗΦΟΝ, pro τή κήλον, Cavium, usurpari apud
 Myrepsum de unguentis cap. 42. observat Fuchsius.
 Vide Κήφσθ.
 ΚΙ, pro Κή, passim apud Anonymum de Nuptiis
 Thefei, ubi ferè semper jungitur voci quæ sequitur,
 absque accentu. Verbi gratiā, και κισσθα ήσπιν, pro
 και και ασήσθα, seu ήσπας ήσπιν.
 ΚΙΑΟΥΛΙΑΣ, Nequaquam, Handquaquam,
 ύσμύς, μηδμήμυς.
 ΚΙΒΕΝΤΙΞΕΙΝ. Vide in Γενήθίζην.
 ΚΙΒΕΡΤΗΣ, Vasculum. Assisæ MSS. Regni
 Hierosol. cap. 240. ubi de Apibus: και φήρι κανίνα
 κηβέρτεω κηρόρον ύνεκρον άλημίνον με ήσπασθ σφρσθ, ήθ
 να ήμπων τή μιλισία με, &c. Ubi Editio Veneta
 cap. 215. Μα ή αλκιν viene al mio loco done regno
 le ape, σθ ποτα una cassa onta di dentro di qualche
 odore, &c.
 ΚΙΒΙΣΙΟΝ, τή φλασιον, in Lexico MS. Vus
 vino ferendo.
 ΚΙΒΙΤΑΤΟΣ. Vide Κηβήθων.
 ΚΙΒΟΣ, Cibus. Auditor Etymologici in Κηβήθς,
 ΚΙΒσθ

κίβθ, ἔστ' τὸ σημαῖνον πλὴν ἡσφοῦ. Cedrenus in Julio pag. 168. Ῥωμαῖοι κίβθ πλὴν ἡσφοῦ ἔκαλον, &c. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κίβθ, ἡ ἡσφοῦ.

Κιβάριον, Cibarium, Cibus. Martyrium S. Zoës num. 1. ὄνιν ἀδ' ἐκ τ' δ' παπῆς κίβαριον, ἢ ἐλαμβανον, πῶδον ἑσποῖον ᾗ ἔχον ἐστ' τὰ εἰδωλοῦτά. Rufum num. 2. ἔβραλον τοῖς κυσί ἐκ τ' κίβαριον ὄλιγον. Occurrit praterea apud Scholiastem Basilic. ad lib. 13. pag. 110.

Κιβάρος, Cibarius Panis. Symeon Sethi de Aliment. οἱ ἡ ἡσφαροὶ ἄβλοι, καὶ κίβαροι ἰνομάρζοιμοι, ἐν- ζότροι αἰσι, καὶ παχῆς ὑπέρχου. Vide Κιβάρος. Κιβάρητις, eadem notione. Prochoprodionus ex Cod. MS.

Για χρυσίος τὸ φαμίλι τὸ λίγον τετρατίτζιλι, Ἄλλα τὸ μεθ' αὐθρον τὸ λίγον κίβαρίτιλι.

ΚΙΒΥΡΡΑΙΩΤΗΣ, Κιβαιρώτης. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κιβαιρώτης, τὸπ. Epimerismi Herodiani MSS. Κιβαιρώτης, τοπικόν. Leo in Ta- cticis cap. 18. §. 141. ubi de Cilicibus Saracenis : ἔταν ἡ εἶς τ' γῆς ἐκρατεῖται μίλιον, μίλιον τ' Κιβαι- ρώτη τ' πλείονη στρατηγῶν, &c. Vicinum nempe erat Thema Cibyræotarum, Ciliciæ, ea scilicet regio quæ à Seleucia initium sumit, & definit versùs occa- su ad unum Melitium, &c. ut scribit Porphy- rogenitus lib. 1. Them. 14. qui addit Cibyræotarum nationem pro vili habitam, propter crebras rebel- liones: ἐλαβὴ ἡ πλὴν προτονομίαν, ὡστὴρ ἑραρῶν, τ' καθεστὼν Κιβαιρώτης, δὴτὸ κίβ. ἡσφοῦ, εὐτελεῖς τι, καὶ ἀκα- τομαίως πλοίματ' ἔσθ' ὄνιν, ἢ πρὸς ἴστανον, ἐστ' τὸ πῶλλαις ἀσθαιεῖς τι καὶ ἄριστ' ἡμῶν πρὸς τὰς τ' βασιλείων ἱπτασίας. Κυβωρῶτ' ἡσφοῦ, apud Nicepho- rum Constantinopol. in Hist. pag. 120. 1. Edit. Idem infra pag. 199. ἢ ἡνῆτο ὁ πλείονατα στρατηγῶν τ' Κιβω- ρῶτ' ἡσφοῦ καλυμῶν στρατ'. Κιβωρῶτ' ἡσφοῦ, apud Theop. pag. 309. in Synaxarisi mense Decemb. S. Atsenius ἐν τῷ λατρῶν dicitur fuisse μίλις στρα- τηγῆς ἐκ Πασρικῶν, τ' τὰς γῆς τ' Κιβωρῶτ' ἡσφοῦ. Anonymus Combesianus in Leone Philologo num. 20. ait Κιβωρῶν δὴτάν τὰ Cibyrtho Fratre Marfi & Cydra- mi : ex quo emendandus Symeon Logotheta num- mer. 13.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ, Ciborium, de qua voce pluribus egimus in Gloss. med. Lat. & in Constantinopoli Christiana lib. 3. num. 57. & seqq. Tegimen, seu utbraacuolum altaris, quatuor columnis innixum κατὰ- πίτασμα, apud Symeonem Theffalonic. de Templo pag. 215. Photius Patr. Constantinopolit. in lauda- tione Novæ Ecclesiæ: καὶ αὐτὸς ὁ κωνσταντῖνος καὶ τῆς οὐαῖς τραπέζῃ, ἱπταίμεθ' ἡσφοῦ τοῖς ὑπερῶσιν σιναϊτικοῖς, καὶ ὑσπορῶσιν ἑσφοῦ. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagogia : τὸ Κιβωριον ἐστὶν ἡ σφαιρικός, ἀλλ' ἡ τὸν- τὸν ἐκ ἱσφαρῶν ὁ χρυσός, &c. Chronicon Alexandri- num an. 13. Heraclij: καὶ μόνον ἐστὶ τὰ κίβωρα καὶ ἄλ- λα κημήλια ἀσφαίροιο, &c. Theophanes an. 32. Jus- tiniani: ἐπίσταν τὸ ἀσφαίροιο μίλιον τ' πρὸς πρὸς τοῖς τ' ἀγίῳ θωασιερῆσι, καὶ ἡσφαίροιο τὸ κίβωρον, καὶ πλὴν ἀγίῳ τραπέζῃ. Cibori apicem Cruce insignitam fuisse, in Constantinopoli nostra etiam docuimus, de qua etiam agimus infra in V. Τίμπρον: &c. De hac intelligendus videtur Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinop. ὡσπαι πῶτε κρὰσ ἀσφαίροιο καὶ ὁ ἴστανος τ' ἀγίῳ τραπέζῃ ἀσφαίροιο σφαιρῶν, ἡσφαί- ροιο μίλιον πῶλλαις σφαιρῶν ὡσφαίροιο τ' ἄβλοι καθωρῶτο, πλὴν τ' ἀγίῳ δὴτὰ πῶλλαις ἐπισκίσιον ἑσπο- μοίαν.

Κιβωριον. Theophanes an. 31. Justiniani: καὶ τὰ πῶλ- λα θωασιερῆσι ἐκκλησίῳν καὶ κίβωρον, an. 32. καὶ καλῶν- θωασι τὰ ἀσφαίροιο κίβωρα. Anonymus de Templo S. Sophiæ. pag. 256. τὸ κίβωρον ἀσφαίροιο ἐπίσταν.

Vita S. Basilij Cæsareæ Archiep. καὶ ἐκ τῶν ὑποοίτων, ἡσφαίροιο πλὴν ἐκκλησίῳν μίλιον τ' κίβωρον.

Κίβωρον, & κίβωριον, Sepulcrale monumentum. Glossæ Græcobarb. Μήμα, ἡ τάφος, ἢ κίβωρον. Alibi: ἄγρια, τριμῶν, κίβωρια, μῆμα. Mox: ἀγίῳσι, τρι- μῶσι, εἰς τὰ κίβωρια. Hist. MS. Apollonij Ty- rij : ἐκείνῳ κίβωρον σταδῶσι κίβωρον τ' κίβωρον. Codinus in Orig. Constantinop. num. 122. Ἡριον palatium sic appellatum ait, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐκείν' ἱερόν (ὅσι πολλῶν) καὶ δὴτὰ τῶτο τὰ πῶλλαις κίβωρα. Ita Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea :

Τὸ κίβωρον ὅσα ἑτάσταν, ὅσα ἦταν ὁ πατήρ τῶν Alibi :

Καὶ ἀσ βαλῶσιν τὸ λήξων ἐκείν' εἰς τὸ κίβωρον. Et Historia Apollonij Tyrij :

Κ' εἰς τὸ κίβωρον τ' ὄσταν τῶσι εἰς μῶν τ' ἀσφαί- ροιο.

Vide Maximum Cythensem 4. Septemb. pag. 5. 22. Oct. pag. 58. 14. Nov. 18. August. Idem 2. Maij & 11. Junij pro Cæsaria usurpat. Vide Tabellam I. ex his quæ initio hujus operis delineantur.

ΚΙΘΑΡΟΣ, Pifcis genus, Prochoprodionus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Καὶ κίβαρ' ὁπλῶσιν κίβαρ' μὲ τὸ γάρ' ὅ, Ἐχσσα σῆξ, ἡσφοῦ, καρῶσιν τριμῶν.

ΚΙΘΑΡΟΣ, Hedera, apud Interpolat. Dioscor. cap. 398.

ΚΙΘΟΠΤΕΡΙΟΝ, τὸ σκολοπέδριον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΚΙΘΙΕΣ, καὶ κρότωνες, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti, τὰ χολοκocca, ἔστ' καὶ κίβωρον ἑσφοῦ. Lathyrusis Grana. Vide κίβωρον.

ΚΙΚΙΜΠΡΙΝ, Zinziber, apud Myrepsum fecit. 1. cap. 29. Cod. MS. 30. Editi, & alibi non femel.

ΚΙΚΙΝΑΤΟΣ, Cincinnatus. Zonaras de Quintio Cincinnato Didactore: καὶ τὸ τὰς κόμας εἰς πλο- κάμας ἀνίβλα, ἔσταν καὶ Κικινάτ' ἡσφοῦ, οἰοῦν τὸ πῶλλοι ἑσφοῦ τὰ βασίλει' ἐπῶν ἡ καὶ παρὰσφαίροιο εἰς τὸ πῶλλοισμα, καὶ ἀσφαίροιο κικινάτ' ἔσταν ἑσφοῦ.

ΚΙΚΙΝΟΝ, in Glossis Chymicis MSS. ἑσφοῦ τὸ δὴτ' ἡ ἀγγίον σικῶν' πολλοὶ ᾗ τῶσταν ἐκδῶσταν. Vide κίβωρον.

ΚΙΚΟΝΕΙΟΝ, ἔσταν, Suidæ: Ciconia.

ΚΙΚΟΥΤΑ, Ciconia, Κόνιν, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 1673. in aliis, σπῆρμα κόνιν. Vide vocem seq.

ΚΙΚΡΥΤΟΣ, in Glossis Saracenicis MS. τὸ σπῆρμα τ' κόνιν.

ΚΙΑΚΙΟΝ, Cilicium. Sic appellat Tacitici Centones ac Feltra que muris appendebant, ut telorum ac lapidum è Machinis emissorum vim retunden- dent. Glossæ Basilic. Κιλίκια, τραγῶν τ' Κιλίκιας οἱ δασαῖς, πάντων ᾗ ἐπῶσιν ὑσφαίροιο οἱ τῶσταν τραγῶν ἔσταν καὶ τὰ ἐκ τραγῶν σφαιρῶν Κιλίκια λίγῶν. Procopius lib. 2. de Bello Persico cap. 26. παρασφαίροιο ἐκ τραγῶν τραγῶν, ἀδὴ καλῶσι Κιλίκια, παχῆς ἡ κίβω- ρος διασφαίροιο ἡσφοῦ ἐκ ἑσφοῦ μακρῶν ὑσφαί- ρων αἰ τ' τ' ἀγίῳ ἡσφαίροιο ἑσφοῦ. Leo in Tactic. cap. 15. num. 48. ἀσφαίροιο τ' τ' τῶσταν βολαῖς κιλίκια κίβωρον ἑσφοῦ τ' τῶσταν τῶσταν πρὸς τὰ πῶλλοισμα βίβιν. Ubi Codex MS. praefert Κιλίκια.

KIMBROS, Cimper, Lappo. Lexic. Gr. MS. Reg. Cod. 2062. Κίμβρος, ὁ λῆξίς. Vide Festum.

KIMENTON, apud Anonymum in Epist. ad Innocentium III. Pap. Vide conjecturam Eruditi Cotelerij tom. 3. Monument. Eccl. Gr. & infra in Σημῶσιν.

ΚΙΜΙΣΣΙΟΝ, *Lagena*. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 930. Κιμισίων, φλασκίον ἢ ποικιλικόν πόθηρον. Vide Κιμισιον.

ΚΙΜΙΩΤΗΡΙΟΝ, *Cimetarium*, in Affisii MSS.

Regni Hierosol. cap. 266.

ΚΙΜΠΟΥΛΑΝ, in Glossis Saracenicis MSS.

ὄλιγον βάλιον. Vas vitreum.

ΚΥΝΗ; *Rufcus*, apud Interpolat. Dioscorid.

cap. 728.

ΚΙΝΗΓΕΪΝ, *Consequi*, *Persequi*. Georgius Contares lib. II. Hist. Athenar. pag. 371. ἰσθῆκι ἐπὶ αὐτῶς δὸπὸ τῆ λυμάνια μὲ μακελά κείτηγνα, καὶ ἀρχησε νὰ κινηθῆ τῆ ἄλλοχορον τὸ καβῆπι. Utitur alibi non femel.

ΚΙΝΗΤΟΝ *πράγμα*, *Res mobilis*, in Basilicis.

ΚΙΝΗΤΡΩΚΙΝΗΝ. Myrcifus MS. scđ. 3.

cap. 80. μὲ τὴ τὸ ἀποβράσαι καὶ ἄλκυδῶνα μετρίως ἐπιβαλε ἢ καὶ τὸ κινησικωνίαν, ἰαὺ αὖ παρὰ τελίως τὸ ἀλημα.

Vide ibi coniecturam Fuchij.

ΚΙΝΘΑΡΟΝ, in Glossis Jatricis ex Cod. Reg.

1047. ἴξ ὃ γιγῆσιον τὸ λάδωνον.

ΚΙΝΘΗΑΙΟΝ, *Clavus*. Vox formata & composita ex θᾶθ.

Codinus in Orig. Constantinopol. num. 97. ὃ ἀγιθῆ ἰωάννης ὃ Πρόδρομος τὰ ληζόμενα Κινηθῆλια, δὸπὸ τῆ κάμνην ἐκίσε τὰ μικρὰ καφῆτα τὰ βαλαρικὰ, ὅπως ἐκλήθη καὶ ἡδὲ τὰ τοιαῦτα καφῆτα ληζῆ κηθῆλια. Meurfus legit *εκμηθῆλια*.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙΣ, *Minnium*, in Gloss. Lat. Gr.

Cinnabaris, *Color rubens*. Lexicon MS. Cyrilli:

Κιναβᾶρι, ῥῥῶμα κοκκίνον. Hefychius: Κιναβᾶρι, ὀ-δὸ ῥῥῶμας ἀλθῆσιον, ὃ ληζόμενον κίκκον, καὶ ὁμοῦ τοῖς ῥωγάφοις. Moschopolus: ὄχρα, κινάβαρι.

De quo quidem colore potissimum consulendi Commentator Dioscoridis Ruelliani lib. 5. cap. 59.

& Salmasius ad Plinium seu Solinum pag. 1157. Codinus de Offic. Palat. cap. 6. num. 7. ἢ δὴ λαμπάδος τὰ μὲν ἄλλα εἰσὶ δὲ κινναβάρια βιβλαμῖνα.

Quomodo vero conficiatur cinnabaris, docet Palladius de Architectura cap. ult.

Sed maxime ita dicitur color rubens quo diploma

& Epistolas suas subscribent Imperatores Constantinopoli. Glossæ Basilic. Μοιλιεον, Κινάβαρ.

Ubi leg. κομμυθῖοιον. Apud Nicetam in Man. lib. 6.

ex Cod. MS. τὸ ἱεροσὸν τῆ βασιλείας βασιθῆ. Gregorius II. Pap. in Epist. ad Leonem Isaurum Imp. ὅτι σὲ τὰ γράμματα, καὶ ἰὸ ἀλλοτριᾶ, τῆ βασιλικῆς σφραγῆσιν ἰσφραγιζομένη ἀσφαλῶς, καὶ ἰσῶν ἀσφαλῶς ἰσπυρραφαὶ δὲ κινναβαρίου ἰδιοχρῶν ὅς, αἰσῆσι τοῖς βασιλικῶν ἰσφραγῆσιν. Synodum Quinifextam subscribit Justinianus Imp. δὲ κινναβαρίου.

Leo Grammaticus in Leone Phil. *συνεβουλεύσατο ἢ τις πῶ βασιλεῦ φιλοσοφῶνδῶναι τινα τῆ πραγματίου Σαρακευῶν, καὶ ἰσφραγιζομένη ἐν Συρία μὲν λέγου ἰσφραγῆσιν τῶτο δὴ καὶ πεποιμένον ὃ βασιλεῦ, ῥῥῶμας δὲ κινναβαρίου.* Vide Anonymum Combesianum in eodem Leone n. 26.

& Symeonem Logothetam in eod. Leone num. 22. Novella Alexij Comneni de Foro Clericor. καὶ δὲ κινναβαρίου ἰσποσημασῶν τῶ χῆρῶν καὶ πῶ κηθῆλιον σφραγῆσιν σφραγῆσιν σφραγῆσιν.

Rescriptum Constantini Porphyrog. in Jure Græco-Rom. pag. 120. δὲ ἱεροσὸν γράμματα τῆ βασιλικῆς χηρῆς etiam subscribitur legitur. Bulla aurea Nicephori Botaniatæ, ibid. καὶ τὸ παρὸν ἰσθῆσι ῥῥῶσιον, αἰσ ἰσπυρραφῆσιν τε καὶ σφραγῆσιν, ἰσποσημασῶν ἐν αὐτῶ δὲ ἱεροσὸν γράμματα, καὶ δὲ τῶτον πῶ ἀλλοτριᾶ σφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν, κομμυθῖοιον, ὁσπερ δὴ τινα ῥῥῶσιον, πῶ ἀλλοτριᾶ σφραγῆσιν τῶτον σφραγῆσιν. Ita alibi non femel, pag. 138. 149. 271. Ἐρωσφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν, apud Annam Comnenam lib. 13. pag. 404. Nicephorus Patr. Constantinopol. in Onitocritico:

Διζῆσιον γράμματα κίκκονα, τῶχος ἄλλοτριᾶ δὴ τῆ βασιλείας σφραγῆσιν. Constantinus Manafis pag. 55. Edit. Reg. — Τῶτα σφραγῆσιν χηρῆσιν, Ἐτ ἱεροσὸν γράμματα αὐτῆ ἰσπυρραφῆσιν. De ejusmodi Cinnabaticis subscriptionibus agunt passim Scriptores, & Anonymus Combesianus in Porphyrog. num. 49. Actopolita cap. 38. Cantacuzenus lib. 3. cap. 84. lib. 4. cap. 23. & alij.

Κινάβαρις τῆ φιλοσοφῶν, Chymicus, quid sit docent in primis Glossæ Chymicæ MS. Κινάβαρις, ὅσην ἢ ἐν λῆθῆσιν ἰσφραγῆσιν αἰθάλα. Et Pelagius Philophorus de sacra arte MS. ῥῥῶμας ὅν τὸ ἔρησον, καὶ ἔρησαν σφραγῆσιν ἔρησαν τὸ ἔρησον τῆ χαλκῶσι μὲν Γ. Μ. Γ. μὲν ἀ. φ. μ. α. ἴξ ἴση τὸ ἔρησον, μ. α. λ. ἴσῶσιν ὅμα πόθησον ὅ ἰσῶν δὸπὸ τῆ ὄχρα τῆ ληζῆ ἡμέρας ἢ καὶ ἰσφραγῆσιν ἔρησαν, καλῶσι ἐν βολῆσι, καὶ ἴσῶσιν ἐπιπῶσι ἡμέρας δὸπὸ ἢ πῶσι, καὶ ἔρησαν ἀφῆσιν βασιθῆ τῆ ῥῥῶσιον πῶν ὅς τὸ αἶμα αὐτῆ ὅσην Κινάβαρις τῆ φιλοσοφῶν, καὶ χαλκῶσι ἀκῆσιν ἔρησαν. Vide Lexicon Rulandi.

Κινάβαρις ληθῆ, apud Democritum Chymicum MS. πῶ κινάβαριον ληθῆ πῶσι δὲ ἰσῶσι, ἢ ὄχρα, ἢ μίλιον, ἢ ἀλμα, ἢ σφραγῆσιν, &c.

ΚΙΝΝΑΡΙΟΣ. Joannes Damascenus in Synodica ad Theophilum Imp. pag. 130. Νικηφόρος τις, ὃ σφραγῆσιν Κινναρίον ληζόμενον, μὲν τῆ ληθῆ τῆ ἰσφραγῆσιν μαθῆσιον. Legendum fortè Κινναρίον.

ΚΗΝΣΟΣ. Vide Κλῆσος.

ΚΙΝΣΤΕΡΝΑ, *Cisterna*. Hefychius: Κιστήρα, λῶμα κηθῆσιν, βαρῶσι, ἢ βυθῶσι. Mauricius lib. 10. Strateg. καὶ φῆσιν κιστήρα ἰσφραγῆσιν, καὶ ὁμοῦ ἰσφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν.

Occurrit præterea in Nov. Just. 159. apud Leonem in Tacitic. cap. 15. §. 62. 75. cap. 17. §. 68. Continuat. Theophan. lib. 3. num. 4. & alios passim laudatos in nostra Constantinopoli lib. 1. ubi de Urbis Cisteris.

Στέρνα. Joannes Cananus de Bello Constantinopoli- τῆς ἀρμῆσι ἰσφραγῆσιν τῆς ἐκ πάλαι, τὸ κῆρον αἰ τῆς σφραγῆσιν ὃ πόλιμα ἴσῶσι. Agapius Cretensis in Geopon. cap. 61. ὅς ἐκ σφραγῆσιν σφραγῆσιν, &c. Damascenus Studita ferm. 32. σφραγῆσιν πῶ σφραγῆσιν τῆ Σιλῶμα. Ita alibi passim.

Κιστήρα, Chronicon Alexandrinum an. 13. Theodosij Jun. ἐπὶ τῶτον τῆ ὕπατων ἐκλήθη τὸ ἰσφραγῆσιν τῆ σφραγῆσιν Πυλαγῆσιν αὐτῶσι. Idem an. 2. Leonis: ἡ ἔρησον ἰσφραγῆσιν σφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν πῶ μῶσιον Κιστήρα, &c. An. 7. Anastasij: ἰσφραγῆσιν καὶ ἰσφραγῆσιν σφραγῆσιν, καὶ κιστήρας ἰσφραγῆσιν.

Γιστήρα, Γιστήρα, pro Κιστήρα. Glossæ Græcobarb. ἄμαρα, ἢ ἐν τοῖς κῆσι ἰσφραγῆσιν, ἢ γιστήρα. ἢ ἰσφραγῆσιν.

Alibi: φῆσιν, λῶμα, κῆσι, γιστήρα. Leo Philophus de Regno & Principibus MS. cap. 50. σφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν ἰσφραγῆσιν φῆσιν ἰσφραγῆσιν καὶ τῆ ἰσφραγῆσιν. Anonymus MS. de Bellis Peloponnesiacis Francor.

Ὅτι αἰ τὸ Ἀγάλαθον ἴσα καλῆς γιστήρας.

Occurrit apud Theophanem an. 17. Anastasij, & an. 6. Copronymi.

Γιστήρα, hodie, apud Hieron. Germanum.

ΚΙΟΛΑ. Damascenus Studita Homil. 12. ἀκόμη δὲν τὸ ἴσῶσιν ἀκόμη, καὶ πῶ τὸ ἰσφραγῆσιν κῆσι. Et Homil. 15. sub fin. τὰ ἴσῶσι, κῆσι τὰ κῆσι, ἴσῶσι, &c. Homil. 20. ἄλλο ἢ τὰ ἰσφραγῆσιν κῆσι. Occurrit passim.

ΚΙΟΝΙΟΝ, *Columna*, κῆσι, apud Moschopolum, & Scriptores Byzantinos non femel. Hinc ἀπλοκῆσιον, ἔξωσιον, &c. De quibus egimus in nostra Constantinopoli.

ΚΙΟΝΓΤΑΙ, iidem qui Στυλῆ, *Monachi qui in Columnis vivunt exigebant*, cujus instituti primus Author habetur Symeon Stylita. Theodorus Lectoris

Συμῶν

Συμμενός δὲ καὶ κώμος ἢ Σισάν, καὶ σπύτος ἢ κίονον ἰσπιδή-
 δειμα ἰσπιδή. Gregorius Taurominitanus, seu Theophanes Ceramæus Orat. de Indiæ. & Principio anni, de eodem S. Symeone κίονον ἀπλοκωθός, ἢ κινι-
 τὸν βίον σπύτος πάντων ἐκλήθη. Theophanes an. 17. Copronymi: μαχαχός τὸ καὶ ἰσπιδήσος, καὶ κινιότας τὸς
 τὸ θεῶ ἑώρασε. Georgius Hamartolus MS. in Constante Filio Constantini, de vento vehementi:
 πολλὰς ἢ καὶ φύλλας κινιότῃ μοναχὸν καθέβαλον, Nicetas in Isacio lib. 1. n. 7. ἀμίλια καὶ βασιλείος τὸς ζυμνπο-
 δας καὶ χαμύνας ἢ μασαχῶν ἡσπονκίος, καὶ ὅσοι κισοί ἢ
 ζῆος ὑπερβῆσαν, &c. Ut potro depingantur Sancti isti
 Cionitæ, apud Moschos, habes in Diptycho Moscovitico ad 24. Maij, ad 1. Septemb. & 26. No-
 vemb. apud Papbrochiūm. Vide Gloss. med. Lat. in Cionia.

ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΟΝ, Capitelum, seu Capitulum Columæ. Photius in Encomio Novæ Ecclesie: ἐν τῷ ἱσπικισμῷ κίονον κισοράνα. Scylitzes p. 729. καὶ ἑλεμφορμῆς ἢ καὶ τὰ κινιόκρατα ἢ μεγάλας ἐκκλωσίας—
 ἄρζορον καὶ χσῶν.

ΚΙΟΣΜΙΝ, Salvia, apud Interpol. Diofcor. cap. 445.

ΚΙΠΗΝΙΤΖ, τὸ σαρσπιλῶν, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΚΙΡΚΕΛΙΟΝ, Circellus. Glossæ Græcobarb. φίλλια, κίριον, δακτυλίδια, κίρικιλία, ἢ κίρικιλια. Rursum: φίλλια, κίρικιλια, δακτυλίδια. Κίρικιλια. apud Agaprium in Geoponico cap. 172. Κίρικιλιον, in Synaxario Maximi Cypthar. Episc. 26. Nov. in S. Jacobo.

ΚΙΡΚΗΤΟΡΕΣ. Vide Κίρικητορες.

ΚΙΡΚΟΣ, Cirsus. Nilus lib. 2. Epist. 205. ὅτι ὁ
 θάος— καὶ φωνῆεν μὲν αἰσχροῦς, καὶ ἢ τὸς ἰσπικὸς σφί-
 χησίας ἐπὶ τοῖς κίρκος. Eod. lib. Epist. 290. ἀρίστου γδ
 ἢ ἐκάλειρας ἡμέρας σφίχρως, δὲ καὶ ἴσι τὸ μέγιστον ἢ τε
 καὶ πῶ ἐκκλωσία καὶ τὰ μασιθήσια ὠφέλειος, καὶ τοῖς ἐπὶ
 τοῖς κίρκος καὶ τοῖς Σειάτρος βλάθως.

Κίρκησια, Cirsensis Iudæi. Eusebius lib. 1. Chron. in Macrino: Κίρκησιος Ἡρασιος, ἐκὰς τὸ ἀμφιδίαιτρον ἐπὶ
 ῥόμον. Arrianus in Epictetum lib. 4. cap. 10. καὶ τρίς ἢ τετρακίς ἐπὶ βήμα καθίσας, καὶ κίρκησια δῖνας, καὶ
 σπυρίσι δασύσας. Apud Eutropium lib. 9. Cirsesso, Pæ-
 nius habet Κίρικιλια.

ΚΙΡΚΟΣ, Foramen in Circuli speciem in quod
 immittitur remi. Helychius: κίρκος, κίρκος, ἐν ἢ
 κῶπῃ εἰσέρχεται.

ΚΙΣΣΑΜΕΘΟΣ, Helixino, apud Interpolat. Diofcor. cap. 621.

ΚΙΣΣΙΜΙΟΝ, Poculum. Κισσῖθιον. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. Κισσῖθιον, πῖθιον μὲν σικυλλῶν,
 κισσῖθιον. Vide Κισσῖθιον.

ΚΙΣΣΥΝΗΤΖΙ, ὁ κολιάρης, in Glossis Jatricis MS. ex Cod. Reg. 1237. Coliandrum, seu Coriandrum.

ΚΙΣΤΑΡΟΝ, in Glossis Botanicis ex Cod. Reg. MS. 848. ἐξ ἢ καὶ ἑλεμφορμῆς καὶ τὸ λάδωνον. Vide Ruellium lib. 1. cap. 66.

ΚΙΣΤΕΡΝΑ, Vide Κιστήρα.

ΚΙΤΑΖΕΙΝ. Vide in Κιστήρην.

ΚΙΤΑΛΟΝ, Crusta panis, ἄμυς. Κιτάλωνον, Crustula, Κοιτῶν, Πλακῶν, ἐπιπέλασον, Excrustulare.

ΚΙΤΑΡΗΝ, Κίρκη, species Cafie, de qua Ruellius lib. 1. cap. 23. Glossæ Botanicæ MSS. Κίρκη, τὸ
 κίρκη.

ΚΙΤΑΤΥΡΙΟΝ, Κιτάτιον, Citatorium, Commotiorium. Theophanes an. 2. Artemij: μὲν ἰσπιδή
 Γερμανός δὲ ἢ μπερσίλλιας Κιζῆκος ἐπὶ ΚΠ. ἰφ ἢ καὶ κη-
 τατόριον μὲν ἰσπιδή τὸ ἑσπερῶν μόνον ἐκπρωσῖν. Ubi
 Scylitzes habet κιστάριον, Commotiorium vertit
 Miscella. Vide Gloss. med. Lat. in Citatorium.

Κιτάτιον, Citatorium, Decretum electionis Episcopi vel Presbyteri, in Charta descriptum: unde & nudè Χαρτῆς interdum appellatur. Ordo Officij in Ordinatione Presbyteri, apud Morinum de Sacris Ordinari. pag. 77. προστάξις ἢ καὶ σπύτος presbyteris ὁ μίλλων χροστωσίδος, καὶ γλῶσσῃ ἢ ὑπεσπυρξίμῃς Ἀρχιδιακόνια, Πρόσχημῶν, ἰσπασκῆσια τὸ κίλατιέων ὁ Πατριάρχης, λαμβάνον αὐτὸ ἐκ τῆς Χαρτοφύλακας. Deinde illud palam legit. Cujusmodi autem sit Citatorium, seu Decretum, discere licet ex Euchologio Goari p. 292. 302. & ex eodem Morino de Sacris Ordinari. p. 74. ubi describitur.

ΚΙΤΕΣ, Quietus, Liber, ex Gallico, Quitte. Afflicæ MSS. Regni Hierosolymitanæ cap. 76. καὶ μὲν ταῦτα ἐν λιτός, τῶν ἐσπιν τὸ λέγειν φραγκικά κίτες. c. 176. ἐστρατιετὶ ἐν τοῖς ἐλευθέρῃ, τὸ λέγειν Κίτες, καὶ τὸ κίρκος καὶ καὶ ἀσίλας τῆς βασιλείας ἢ ἱεροδωμῶν. Vide Gloss. med. Lat. in Quietus.

ΚΙΤΡΑΓΓΟΥΡΟΣ. Vide in Ἀζήρῃ.

ΚΙΤΡΑΤΟΝ, Potions Medicæ genus, apud Alexandrum Trallianum lib. 10.

ΚΙΤΡΙΝΟΝ, Color gilvus. Moschorulus: Κίτριον, ἢ δὲ χρομάτος, τὸ καινὸς λευκῶν κίτρινον.

Κιτριμῶζον, Ruber. Glossæ Græcobarb. Ἀπυπορίαση, ἀπυπορίαση, ἐκτριμῶζον, ἔχμασι πῶ ἔστι.

Κιτριμωραίνος, Casius, apud Codinum de Offic. Aulae Constantinopol. cap. 4. num. 66. Vide ἱπρίσος.

Κιτριμωρξικός, Subrufus, ἑσπερῶν, ὑπέλευθρος. Κιτριμῶς, Color Flavus, Rubor, ἑσπερῶν. Synaxarium Maximi Cyptharēnsis Episc. 1. Jan. σικυρῶν μὲν κνυρῶν αἰς τὸ πρῶτον.

ΚΙΦΙΡΕ, species quædam. Afflicæ MSS. Regni Hierosol. cap. ult. τὸ δίκλιον τῆς κίριος, &c. In Pandectario Matthæi Silvatici invenio Cifeberos, Cifelos, Trifolium: & Ciforium, Atomum. Nec seriatim hic pertinent.

ΚΙΧΛΑΤΟΣ, Turdi colorem referens. Orthesophium jussu Michaëlis Imp. scriptum, pag. 243. τὸ γδ-κίρκος καὶ κίχλατον ἀδύμον. Mox: τὸ καὶ πολὺ μαύρον, ἢ τὸ λευκῶν κῶσων, ἢ καὶ κίχλατον.

ΚΙΧΩΝΑΙ, τὰ ματίσκια, in Lexico MS.

ΚΑΑΒΙ, Apex, Taber pilei, in Turcogr. Crusij pag. 188.

ΚΑΑΒΙΚΑΡΙΟΣ, Commentariensis, Custos carceris. Scholiastes Basilic. ad lib. 60. tit. 35. ὁ διομοφύλαξ, ὁν λέγουσιν Κλαβικῶνον. Infrâ eod. tit. ὅτι ἐπὶ τῶς εὐλεσίτροις πρῶτος σικακαθερῶν ἢ ἢ Καπικλάτων. Mox: λοιπὸν εἶδὲ καπικλάτοις μαρτυροῖσι. Vide Καπικλάτος.

ΚΑΑΒΙΚΟΤΑ Σελῶν, Clavicula Salomonis, Liber magicus sic inscriptus. Vide Turcogr. Crusij pag. 503.

ΚΑΑΒΙΟΝ, Clavus vestium. Theophanes an. 7. Justin. Jun. καὶ ἢ τὸ ἑσπερῶν ἰσπιδή σικακαθερῶν μαρτυροῖσι τιμίον, καὶ ἐπὶ τοῖς βραχίονον ἀνά πῖσι κλαβίον, καὶ χροσῶ φίλλια ἐπὶ τὰς χροσῶ αὐτῶ. Ἦν Anastasus, ἐπὶ in brachiis quinos circulos.

ΚΑΑΒΟΥΛΑΡΙΟΣ, Clabularis crustus, de quo quædam in Gloss. med. Lat. attigimus. Joannes Lydus lib. de Mensibus: Κλαβουλάριος, ὀρματικὸς κλάβων γδ ἢ ἄμυς καλῶν.

ΚΑΑΔΑΡΑΚΙ, Dumetium, ἑσπερῶν, βῆτος.

ΚΑΑΔΕΥΤΗΡΗ, Falx, ὀρματικός.

ΚΑΑΔΟΥΤΥΜΒΑΛΟΝ, & Κλαυδοτύμπαλον, Cymbalum, Κύμβαλον.

ΚΑΑΓΓΕΙΝ, Κλήρον, Plorare, Lugere, Lacrymari, κλαῖον. Stephanus Sachleces in Narrat.

Ποῦ καὶ κλαῖω, ἐ ἀμυκῶν, καὶ λέγω τὰ μείγλα. T t Fabulæ

Fabulae Aelopi Graecobarb. pag. 127. χηή τὸ ἄλορον κλαίρας, ἔλαβη. pag. 128. κάρακας ἀρρυσπος, χηή ἢ μάστα τε ἑλάρα.

Κλίτυν. Historia Apollonij Tyrij: Ἄτυον Ἀπολλωνίου ἀρχίπτε να κλίτυν, Γροικίας ἢ γραγκίων, τὶ σαυλιχία λίτυν. Anonymus de Nuptiis Thefei: Κλίτυ, Ὀρλώ, χηή Ἐλίθομα, &c.

Manuē Malaxus in Chron. MS. pag. 306. χηή ὠτάν τὸ ἱμάθον, ἑλλεσθ μεγαλίας, χηή ἔτυπεν τὸ σῖθθ αὐτῶν.

Κλάμα, Κλάμμα, Κλάμμα, Fletus, Ὀρλώ, ἰόθ. Glossæ Graecobarb. ὄβθ ἢ λύπλην, πίνθθ, ἔχ κλάμασ ἢ αὐθός τις. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ μὲν κλαίματα ἔτεκεν, ἔχ θήρε τον 5α 5θθ.

Alibi: Μὲ πλῆθος ἀνσυναμάς χηή κλαίμασ ἀρχλιζέει. Emmanuēl Georgillas MS.

Ἡτὸν μὲν κλαίμασ, ἢ πάλιν με τὸ γίλας.

Κλάμα. Fabulae Aelopi Graecobarb. pag. 161. τῶρα ἰπ' ἀληθίας κλαίω, ἀμα καὶ ἡμφορεῖεν δὲν ἴσαν ἀληθία κλάμασ.

Κλαμαστον. Glossæ Graecobarb. λυθηκίον, ἄξιον λύπης, ἄξιον κλαμάτυ.

Κλαμαίρες, Κλαμαίρες, Πλοιστορ, οἰμάζων, διακρίων.

Κλαμαρίζων, Εἰματι, Πλαγκε. Glossæ Graecobarb. ἑλάουσε, ἑλα-ψη, ἑλαμαέουσε.

ΚΛΑΙΣΟΣ. Occurrit apud Theophañem an. 6. Rhinometri, quidam Patricius, ἢ ἐπικλήλυ Κλασιός. Ubi Cod. al. Κλαύικ.

ΚΛΑΝΕΙΝ, Κλάσιον, Κλασικοπών, Frangere, κλάθ. Glossæ Graecobarb. Κλασικοπέθ, ἢ κλάσιον, ῥίσιος, ἢ ῥίβρα. Vita MS. Symeonis Sali: ἰδὲ καλασπίθῃσιν ὁ ποῖθ ἢ τεχνίτης, ποῖθ 5αυθον, ἔχ κλάσιον.

ΚΛΑΠΑ, Solea vel Gallica, ligneum nempe sandalium, quod in balneis gefabant. Dio & Xiphilius in Caracalla: ὡς ἔχ ἰσθὶ παλατίων κομῶντες, κλάπας τε 5αυθὸν ῥυθόν, (ὃ βαλαῖων ῥθ ἂν ἔτυχε) χηή χηίλοσιον ἐνδεδυμένον, &c. Suidas: Καλοβάθρα, ἢ ληρομήνους κλάπας, ὡθθ πολλοί. Sunt autem Colobathra, Gralæ: unde apud Nonium Grallatores sunt colobathraty: Gralle enim sunt fustes, quæ innisiuntur. Vide Salmasium ad Spartianum p. 163.

Κλάπα & Κλαπθ, Cippus. Instrumentum quo reorum pedes constringuntur. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. ποδοκλήν, τὸ ἐν ἀρκτῶ ἔυλον, ὅπτερ κλάπα ληγῆ καρτζικίον, χηή κλαπθ. Joannes Tzetzes Chil. 13. v. 301.

Κῶσπει ἢ χηή κλωσίπιδος, ὅπτερ φαμῶ ἔχ κλάσιον. Anonymus de Locis Hierofol. cap. 6. αὐτὸ ἵνα χηή ἢ κλάπα ὅπτε ἱβαλας τὴς πόδας ἱναθ ἢ Χερσὺ μαρμαριθόν.

Ab eo excerpit Manuēl Malaxus in Chron. MS. p. 335. Damascenus Hierom. Sem. 7. μακαρί ἂν κάμας ὡσάν κλάσπασ ἢ λαίμθ σν 5ραθον.

Κλασιον, Cippo includere, confstringere. Stephanus Sachlees in Narrat. MSS.

Τὰ πιδία μὲ κλασιώσασιν, τὰ πάλια μὲ πηλάσασ. Εἰς φυλακίμ μὲ βαλαῖων, ἢ ἱμαθ φυλακισμῶθ.

Κλασιότος, Σμαματις, Leuclavio: Κλασιαις, Κλασις σμαματις, Meurfio. Ad Goarus κλασιυθ opus aut esse filum aureum ductile quidem, sed molis tumef & pressum, (ut sunt pedes Cippo inclusi) fetica fila circumventis: Or filé nostri dicunt: cum surmāθον, inquit, illud sit quod Or trais vocamus. Quomodo vetὸ κλασιυθ conficiatur, videtur indicare Codex Reg. Chymicus MS. 618. fol. 281. Χρησιμῶδον κλασιθόν. Χύθον ἄργυρον ἐν ῥηλοχῆτι, ἵνα ἵπθ λαγαριεμῶθ ἵπθ παλασιῖναι, ἄθ ὅπτε πύρωθον αὐτὸ ἄθ ἢ σπῆρτυ εἰς πᾶσαν φορᾶν β. ἢ γ. ἄθ ὅπτε ῥιθθον αὐτὸ μὲ ῥασιεθ δαμασκίον ἕψλον, χηή κοπᾶνθον τὸ χηισαρί

λεπθ ἵνα ἵπθ μάλαγμα ἄτα θῖς τὸ πῆταλον ἵνάων ἐς ἢ ἄσημον, χηή πηύζας αὐτὸ μὲν ῥαματίς, χηή θῖς ἐν τῇ πυρᾷ ὡσπ ἱερῶθον χηή ἄρον αὐτὸ ἐμ ἢ πυρῖς, χηή σθλά-βαθθον μὲν ἑλακίον, ἔχ ὅπτε λίστα χηισαρί, θῖς με τὸ ἀκό-νιου, χηή πάλιν θῖς μίθθον ἢ πυρῖς, ἔχ ἄρον σθλίβαθθον ἔχ γ. φορᾶς, ἔχ ἑκτόθθ σῆμα ἵμασ ἐπὶ σπασαρί. Eujfmodi operum artifices intelligit Ptochoprodromus MS.

Απ' αὐτοῖς ὅπτε κάμεινον τὰ κλασιότα χηή ὅπτε, Να μαθα τήχου κλασιότῶ ἢ περιβραχίον, Νά ἀνογα τὸ ἀμῆραμ μὲ νὰ τοβρίσκα χηισαστον.

Infra: Ἀρνήματ ἢ γραμματικά, τὰ κλασιότα σφρακίον.

Codex Reg. 5. ἴσιον ὅπτε τὰ χηισοκόκκια σιαδία φορῶ-ειν οἱ δὸθ ἢ Προβοῖσθασ μὲ χηῖ ἢ μὲ γάλυ στραλλισθ ἄρ-χε. Τὰ ἢ συματῶρα, οἱ δὸθ μὲ γάλυ Πριμμικῶρι μί-ζης Κελθ ἔχ Κυροπαλατι. Τὰ ἢ κλασιότα, οἱ δὸθ ἢ Προβοῖσθασίαι μὲ χηῖ τίλως. Τὰ ἢ σπαρνακία φορῶσι οἱ ἀπ' ἄρχης, μίζης ἢ ληροθίον ἢ ἀγλόν. Τὰ ἢ κλασιότα, οἱ δὸθ ἢ Ἀκαλόθ μίχρη τίλως. Edidit etiam Leuclavio lib. 2. Extr. Juris Graeco-Rom. ut & Matthæus Monachus de Offic. Palatij.

ΚΑ ΑΠΟΣ, Clavus, Ornamentum vestis. Joannes Tzetzes Chil. 13. v. 349.

Ὅμας ρωμαϊκῶν ἐνθῆμας καὶ τινες ἢ Ἀρχιόντων Κλασιυθ ἀβδάθον ἵχουσι κλάσιος τιμησίηρις.

Ubi perperam Interpretes Furta vertit.

ΚΑ ΑΡΙΑ, τὰ ἑλίμα, in Lexico Gr. MS. Reg. Cod. 2062. Armilla, Torques, vel quævis ornamenta. Pfellus de Grammatica:

Κλάσια ἢ τὰ ἑλίμα κλασιόμας μικρὸς ἑλως.

At aliud videtur sonare in Phortij Strategicus lib. 1.

ὅπτερ τὰ ρωσιθία, ἢ σπῆμασ, ἢ κλαρία.

Rurfum: Μιτὰ ταῦτα νὰ κηισαίρας, Χώμασ ἢ νὰ σφοῖσας, Ἐνασ πᾶτων μὲ ἰσθθία, Ἄλθον ἢ μὲ κλαρία.

ΚΑ ΑΡΙΑ, Pilcis species, Lugdunensibus, Zoëtis Parisiis, Barboie. Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 53.

ΚΑ ΑΡΟΝ. Myrepsus MS. fecl. 27. cap. 40. ἱμαβα ἢ χηῖσθον καθόν, ὅπτε τὸ τριπλάσιον ἢ ἀνάθον δασπῆμασ, ἢ μαλασῖας χηῖ θῖσας ταῦτα ἱμαθ, σκῆραε ὡς τὸ κλάρον. Ubi Clavetium interpretantur Fuchsius, de qua voce nos in Glossario mediæ Lat.

ΚΑ ΑΡΟΣ, Clavus, Martyrium S. Bonifacij, Ἀγλαθ, Συνατήρ θῖνος κλάρα, δὸθ ἄνθραθον ἡρομῶθ. Ubi ver-tus vertio: Aglae, filia quidem Ascarij, genere an-tem Clari, quondam Proconsis.

ΚΑ ΑΣΜΑ, unus ἐ 19. tonis Musicæ Græcæ: de quibus in V. φασθ. Hagiopolites MS. οἰκίας ἔχ ἢ δασπρωθ ἐνρῆθ ἰπθλασιόθῶθον ῥθ τὸ αὐτὸ δασπῆθ ἔχ πάλιν ἢ ἔβρα σφρακισθῶν ἵπθρε ἔβασ, ἔχ τὸ ἱμα-τοστον, ἢ τὸ κλάμα.

ΚΑ ΑΣΜΑΤΑ. Partes panis ex quo facta Eucha-ristia conficitur: Panis benedictus. Balsam ad Ref-ponsiones Monachor. τὸ μῆθ τοι μὲ, λαμαθῶν κλά-μα ἕψλον ἄπτε τῆς μεταλαμαθῶν κωλυθίας ἢ ἄ-γλιαν ἀγιστασμων πρᾶσμακίον ἡθῖσθον βλάπομῶ, &c. Nicolaus Patr. Constantinop. in Jure Graeco-Rom. pag. 27. ἢ ἕψθσας τὰ κλάματα ἐν μῆθ τῇ ἑκατο-σιθ ἕψθσας. Pachymeres lib. 7. cap. 6. ἔχ ὡς σφῆιν ἰδῶθ

ἀμφιπέθε χωρία, apud Nicetam in Joanne, ubi Cod. Barbarogt. κλεστέρας καὶ λόγους. Procopius lib. 2. de Bello Persico cap. 29. στυγῶς ἰπὶ μακρότατον ἐπέθετο αὐτῶν κλεστέρας ἡλλοιζούσας τὰς τοιαύτας ὁδὸς Βυμαίσι καλέουσι. Theophylactus Simocatta lib. 7. c. 14. ἐβλήθη οἱ βαρβαροὶ τὰ ἰχθυώματα ἢ διαβάσαντες περιβαλῶντες κλεστέρας τῇ πατρῷ Βυμαίσι φωνῇ δοκῶσάντων ταύτα εὐθεῖαν. Ucutur passim Scriptores, idem Procopius de Aedif. Justin. pag. 32. Edit. 1607. Theophanes an. 14. Heraclij, 26. Constantis, 12. Pogonati, præterea pag. 291. 298. 299. 307. 310. 325. 328. 329. 362. 367. 375. 376. 383. Anonymus post eundem Theophanem pag. 429. Leo Grammaticus pag. 452. Anonymus Combefisianus in Romano Jun. num. 10. Georgius Hamartolus & Symeon Logotheta in Theophilo num. 10. Nicephorus de Re militari statim initio, Leo Imp. in Tactic. cap. 9. §. 26. cap. 20. §. 81. Constantinus lib. 1. Them. 13. lib. 2. Them. 3. in Tactic. pag. 30. lib. de Adm. Imp. cap. 29. 50. Eustathius ad Dionysij Perieg. pag. 42. Anna Commena pag. 389. 390. 391. 397. 398. Balsamon ad Can. 55. Epist. S. Basilij ad Amphilocho. Nicetas in Manuclib. lib. 6. num. 2. Constantinus Chliatenus in Sanctio, in Jure Gr. Rom. pag. 2. 10. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 165. Ducas Hist. pag. 47. Vide Notas nostras ad Alexiadem p. 300. & Gloss. med. Lat. in *Claustrata*, & *Clusa*.

Κλεστέρας, *Claustrata Praefectus*, apud Theophanem an. 10. Rhinoteti; γρηγόριος ὁ Καππαδόξος, ὁ ἐκ Κλεστέρας ἡρώδης, ἡγάτα μοναχός. Constantinus de Adm. Imp. cap. 50. ἐκ ὀνομασθέντων ἢ μὴ βαστακίαν ἡραίας Κλεστέρας. Continuator Theophanis lib. 4. num. 25. σὺν τοῖς Σαδούκας καὶ ἢ Χαροίαν Κλεστέρας. Occurrit rursus infra. Adde Cedrenum p. 547.

Κλεστέρας. Historia MS. Bertrandi Romani:

Εἰς κάμπον κλεστέρας, εἰς διαβάσ. Τυροβόνα.

ΚΛΕΜΑΞΪΔΑ, *Viburnum*. Vide Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 18.

ΚΛΕΠΤΑΒΒΛΑΔΕΣ, *Falsi Presbyteri*. Tzetzes Chil. 13. v. 350.

Κλέπτον ἀββάτον ἕχουσι κλάσας τιμωρίων.

Idem Chil. 9. v. 330. Μὴ ἐξ ὧν θύρας βαίνειν ἢ λέγω τὸς κλεπτοββάδας. Adde v. 243. 249. 369. Vide ἑβδα.

ΚΛΕΠΟΤΕΛΩΝΗΜΑ, *Veiligal omiffum*, in Basilicis lib. 56. tit. 1. κλεπτοδωσῶν, ibid. cap. 8. εἰ ἢ εἰς τὸ κλεπτόν τὸ κενὸν κλεπτοδωσῶν παρῶμα, &c. Si unus ex hereditibus rem communem casu vellet agere subtraheret, &c.

ΚΛΕΦΤΕΙΝ, *Furtari*, κλέπειν. κλέφτης, κλεψῆς, *Fur*, κλέπτης. Historia Apollonij Tyrij:

Ὁ κλέψης, κλεψῆς, πικρὸν ὄπασμα εἰς ἱμάτια.

Κλεφτέας, *Furtivus*, κλοπιμαῖος. κλεφτάς, *Furtivus*, Λάσρα, κρύβδλυ.

ΚΛΕΨΙΑ, κλεψίμα, κλεψίμων, *Furtum*, κλοπή. Occurrit vox κλεψία, in Nomocanone Coteleriano num. 442. 476. & alibi non semel. κλεψίμων, *Furtivum connubium inire*, apud Aristzenum ad Can. 69. Epist. S. Basilij ad Amphilocho.

ΚΛΕΩΝΪΑ, *Helenium*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 27.

ΚΛΗΜΑ. Vide in κλίμα.

ΚΛΗΝΑΡΗΣ, *Zelitus*, κλίον. Anonymus de Nutiis Thefei lib. 7.

Καὶ τότε δεῖ τὸν δεῖν, ἢ κληνάριον μετὰ,

Εἰς τὸ κληνάριον ἕμφορον ὀλόγησον κληνάριον.

ΚΛΗΡΟΣΙΑ, *Sucessio*. Michael Pfellus in Synopfi Legum:

Τότος γὰρ ἀπέλαχιστο μέζον καὶ τὸ ἰσχυρόν, Χαροίτικῶν ἀγροτικῶν ὅλων κίλισσας κίσιον, ἢ ὄζορας, ἢ θορακίς, ἢ κληροσίαις.

ΚΛΗΡΟΣ, *Ordinem*, seu *Gradum* significat *Ministerij Ecclesiastici*. Suidas & Auctor Etymologici: κληρῖος κληρῖος καὶ σισμαρῖος τὸ διακόνιον καὶ ποροβλήτων. Ita Κληρῖος προεβλήριος, κληρῖος ἱεροκοπίας, apud Eusebium in Hist. Eccl. & Ireneum. Epiphanius in Hæresi Meletianorum: οἱ δὲ δὸν κληρικῶν ὑπαρχούσας διαφόρων κλήρων, ποροβλήτων τε, καὶ ἱεροκοπίας, καὶ ἄλλων. Vide Henric. Valesium ad eundem Euseb. lib. 6. cap. 43. pag. 121. ubi observat Clerum Ecclesiasticum dividi in Majorem, quo Presbyteri intelliguntur, & minore quo Diaconi, & reliqui inferiores Ordines.

Κληρῖος Βασιλικός, Clerus Palatinus, Clerici qui in Oratorijs Palatii sacra munia obibant, apud Codinum de Offic. Palat. cap. 6. num. 28. Joan. Cantacuzenus lib. 2. cap. 21. ὕστερον ἢ ἰσχυρόν, ἢ ἡρώδης ἡρώδης, τὸ βασίλειον ὄνομα τὸ κληρῖος. Nicephorus Gregoras lib. 6. de Georgio Cyprio Patr. Constantinopol. τὸ βασίλειον συχλασθέντων κληρῖος. Βασιλικὸς κληρικὸς, in Concil. VIII. Occumenico Aet. 7. τὸ βασίλειον κληρικὸς καθεσθιμῶν, apud Symeon. Logoth. in Michæle Theophili F. num. 2. & in Basilio num. 7. Cæterum Cleri Palatini Dignitates præcipuas sic describit Anonymus ex Cod. Mazatino, post Dignitates Palatinas, scilicet *Protopræparat*, *Archidiaconum*, *Protoprotopaltas duos*, *Lampadiphorum*, *Doctorem*, *Domesticum* & *Magistrum Cleri*, de quibus singulis agimus suis locis:

Καὶ βασίλειον τὸ ἱερίον πρῶτον, Πάριον ἀρχὸν ἱερίον τὸ διακόνιον, Καὶ τὸ μελαδῶν οἱ Πραβιλάτῃ δῖο, Κῆρ τὸ ἱερὸν λαμπραφόρον ἄλλο, Ἀποστολικὸν ὁ κληρῖος διδασκαλίας, Δομestικός τε, καὶ Μαΐστωρ τὸ κληρῖος, Ταῦτας Βασιλικὸς τὸ τιμαῖς ὑπεξίσησε Πλήρημα σπῆδὸν εὐαγῆς ἐκκλησίας.

Vide Codinum cap. 17. num. 38. 39.

Κληρῖος Δομοτικός, *Clerus Imperatoris*, eod. cap. 17. num. 39.

Κληρικὸς, *Clerici*, *Qui ex Clero sunt*. Concil. Laodicenum Can. 27. ἢ δὲ τὸς ἱεράκους, ἢ κληρικῶν, ἢ λαϊκῶν, &c. Adde Can. 30. 43. &c. Julianus Imp. in Epist. 52. ad Bostrenos: ταῦτα γὰρ πᾶσι τὰ ἁγία τὸ λεγόμενον κληρικῶν ἱεραγέμενα, πρὸς ἅπαντας ὅτι ταύτας ἀσφαλισίαις σασίαις ἢ ἀδύσας. Novella 123. cap. 19. τὸς ἢ ποροβλήτων καὶ διακόνων, καὶ κληρικῶν, καὶ ἱεροκοπίας, καὶ ἱεροκοπίας, καὶ πᾶσις κληρικῶν καλεῖσθαι, &c. Neque tamen sacerdotibus inter Clericos censentur, ut est in Catalogo Offic. M. Ecclesie apud Goarum ad Euchologio. pag. 275. καὶ ὅσα τὸ τὸ ἱερίον κληρικῶν δύνανται ἱερίων ἵνα τὸν ἢ κληρῖος ἱεραγῆν τὸ ἀναίμακτον θυεῖον, καὶ ἢ οὐκ ἔστι τὸ ἢ Ἀρχιεπίσκοπος. In Novella Alexij de Ordinat. num. 9. οἱ κληρικῶν ἕμβασθαι dicuntur, ἢ τινὲς οὐκ ἐπαρῆσθαι, ἢ ἄλλοι λαμβάνουσι. Quibus opponuntur οἱ ποροβλήτων, οἱ ποροβλήτων μὴ ὑπαρχούσας, καὶ ἢ δύνανται εἰς ἐκκλησίαις, ἢ λαμβάνουσι ἢ τὸ ἄλλ' ἱερίων καὶ μὴ ἱεραγῆν ποροκοπίας. Scribit Balsamon ad Can. 77. Synodi Trull. Monachus σφραγίδας (id est *Tonsuram*) δὲ ἕχουσας ἱεροκοπίας, κληρικῶν dici. Vide Gloss. med. Lat. in *Clericus*.

Κληροκοπία. Vide in Πάροισ.

Κληροκοπία, *Clerici officium in aliqua Ecclesia*, quomodo vulgò nos Galli dicimus, *une place de Clerc*. Michael Cerularius in Epist. ad Petrum Pat. Antiochen. εἰς τὸ καὶ περιεχέσθαι τὸν εὐλαβῶς διακόνιον καὶ Βασιλικῶν Διακόνων Πέτρου, ὅτι τὸ καὶ τὸς ἡμέτερας πρὸς

πρὸς τὸ αὐτὸ ἀριστεία ἐπισημαί, ἐγγίλλον αὐτὸ τὸτο
 παρῆσαι ἐπὶ τῷ φιλομαθῆναι αὐτῷ πρὸς τὸν Πα-
 τριάρχην κληρικόν. Ubi Cod. al. κληρικόν πρæfert.
 Κληρικόν. Scholion ad Can. 3. Concilij Car-
 thag. κληρὸς γδ βαθμὸς τὰ κληρικά λέγουσιν, ἢ ἢν οἱ
 ἱερεῖς, δίακονοι, σασδιάκονοι, καὶ ἀναγνώσει. Anathe-
 matifimus Humberti & Legatorum Sedis Apostoli-
 cæ in Michaëlis Cerularij Patr. Constantinopolit.
 Editio de projecto Pittacio: καὶ οἱ βασιλεῖς τὸς παρῆσαι
 αὐτῷ εὐνοηχῆσαι, ἔ ἐ μὴν σφὸς κληρικὰ, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἱπικονάτα.

Κληρικὰ πρæterea dicuntur *Certa in Ecclesia Mi-
 nisteria, qua Clericis adscribuntur*: id est Lecto-
 ribus, Subdiaconis, & Diaconis, qui soli dunta-
 xat Clericis appellantur. Descripfit Goarus ad Eu-
 chologium pag. 268. ordinem magnæ Ecclesiæ sic
 Cod. Allatiano, cum hocce Lemmate: τάς τῶ ἀρίας
 μεγάλας ἐκκλησίας, ἡμῶν οἱ ἀρισταίτοι Πατριάρχης καὶ
 ἀεκακίμοι πατῆρις ἰδιοκράτουσιν ἐς Ὀφφίκια κληρικὰ.
 Infra: ἰδὲ καὶ ἰερουσαλιμιτικὰ τὰ ὄφφικια καὶ κληρικὰ
 τῶς μεγάλης ἐκκλησίας, &c. Rursum: ἡδὲ ἡ γινώσκον τὰ
 ὄμοια ὄφφικια καὶ κληρικὰ διδόνουσιν ἐς τῶς σφραγίδας
 ταύτας. Ubi τὸς πατριάρχιδες, sunt Lectoianis, Subdia-
 conianis, & Diaconianis, uti monemus in verbo
 Sphragis. Ea verò Officia cùm in Pontificis obse-
 quium inventa sint, Presbyteris non possunt im-
 poni, quorum Dignitas longè maior, ut quibus,
 quod mox diximus, ἰερουσαλὶμ τῶ ἀναίμακτον θυσιῶν
 incumbat. Idem Catalogus, τὸ γδ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ
 ὄφφικια τῶ μεγάλης ἐκκλησίας ἐς ὑπερῆσαν τῶ Αρχιεπί-
 σκόπῳ.

Κληρικῶναι, Clero adscribi. Cyrillus Scythopolit-
 anus in Vita S. Sabæ MS. cap. 18. ὅτι ἀρχὴ καὶ ῥίζα
 ἐστὶ τῶ φιλαρχίας λογισμῶν ἢ τῶ κληρικῶναι ἱπικονομία.
 Vide Balsamon, ad Nomocan. Photij tit. i. cap. 36.
 & Henric. Valefium ad Evagrium lib. 4. cap. 36.

Κληρικῶς, Clericatus. Eis κληρικῶν προσαγοῶν, ad
 Clericatum promoveri, in Codice Canonum Eccle-
 siæ Africanæ c. 80. 90. Vide Balsamon, ad Nomocan.
 Photij tit. i. c. 36. sub fin.

ΚΛΗΡΟΥΤΥΧΟΝ. Joann. Tzetzes Chil. 9.
 num. 258.

Πρὸς τὸ αὐτὸ κληρικῶν ἰσχυρὰ τὰ γραφῆται.
 Ad eum arbitrium, vertit Interpretes.

ΚΛΗΣΟΥΔΑΙΟΣ. Habetur inter Epistolas
 Nili Monachi, 156. quæ infcribitur χρυθῶν κλη-
 σουδαιῶν. Sed an Dignitas, & qualis, mihi non li-
 quet. Putabam legendum Κλωσουδαιῶν, Censuali. Vi-
 de suprà in hac voce.

ΚΛΗΤΟΣ, seu potius κλῆτος, Pars. Glossæ MSS.
 κλῆτος, τὸ πλῆθος κλῆτος ἦ, τὸ μῆρος, καὶ κλίμα, ἔ κλί-
 ματα, τὰ μέρη. Etymolog. κλῆτος, ἀμύκκοσι, συνάθροισι.
 Typicum S. Sabæ c. 4. οὐσῶνται θυμῶ τῶ ἀγίω, τσαπιζῶ
 οὐσῶνται καὶ τὸ ἰασηθῶν ἀπῶσ, κἀκῶν ἰερίων ἢ βῶσται
 κλῆτες οἱ τῶ νῶν. Eadem fermè Marcus Hieromonach-
 us cap. 96. βῶσται κλῆτες, apud Philotheum Patr.
 Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij pag. 4. 7.
 9. ubi confulendus Goarus pag. 13. Vita S. Mariæ
 Ægyptiacæ num. 10. ὅρα ἐκ δειχῶν κλῆτες ἐσὶ ἰσῶς ἢ
 Ἐκῶν προσῶχλο, &c. Andreas Cretensis Orat. in
 S. Mariæ Nativitatem pag. 1309. de eadem Deipara:
 ἢ μωστικὴ καὶ Θεοῦ ἄλως ἀμύκκο, ἢ ἐ τῶς κλῆτες τῶ
 ἐκκλησίας εὐνοημῶσται, καὶ τῶ πῆσται βῶσται ἢ ἀσθα-
 ρῶς ἐκ μήτρας κυπρίσῶσται.

ΚΛΗΤΩΡΙΟΝ, Κλητήριον, in Epimerifimis MSS.
 Herodiani, ἡσῶσται. Lexicon MS. ad Shedogra-
 phiam:

Κλητήριον, τραπῆζον. Κλητῶν, τὸ δῶξῶ.
 Suidæ, Κλητήριον, est βασιλικὴ τράπεζα, *Convivium*
Imperatoris, vel ab Imperatore exhibitum, ad

quod evocabantur Magnates per ὀνομακλήτορας, seu
 Nomenclatores: unde vocis origo, quam attigit
 Moschopolus: Κλητήριον, ἐπὶ τῶ μικροῦσιν οἱ ἐστῶσιν.
 Et Synodus Gangrensis Can. 11. οἱ τῶς καθῶσται τῶ
 ἐκ πίστεως ἀγάπας ποιῶντων, — καὶ μὴ ἰθὺλοι κεικῶσται τῶ
 κλῆσται, &c. Constantinus Porphyrog. in Basilio
 num. 10. κλητήριον ἐστὶ βασιλικὰ οἰκία — ἰσῶσῶσται.
 Cedrenus an. 31. Justiniani: διὸ καὶ λυπῶσται ὁ Βασι-
 λεύς, ἐς τὰ γενέθλια καὶ Θεοφῶνιᾳ χερῶς σῆματῶ
 προῶντο, καὶ τὰ ἰεῖδος κλητήρια τῶ δουκεῶσται ἐκ ἰσῶσ-
 τῶσιν, ἀλλὰ τὰς ἰεῖδος αὐτῶν δῶσται πτωχῶσται. Leo Gram-
 maticus in Leone Philopho pag. 481. & Symeon
 Logotheta num. 7. λέων ἦ ὁ βασιλεὺς σῆμα ἄνωσται
 ῥαββίρα ζωῆς, τῶ δῶσται τῶ τῶσται, δῶσται τὸ μὴ ἰσῶσται
 ποιῶν τὰ ἐκ τύπῶ κλητήρια, μὴ ὕπῶσται ἀγῶσται. Cedre-
 nus utrobique perperam habet ἰσῶσται. Idem Leo
 Grammaticus in cod. Imp. pag. 484. ἰδὲ πῶσται ἐκ
 ἰσῶσῶσται, δῶσται τῶ κλητήρια, ἐκ πτωῶ μῆρος ἰερίων
 σῶσται, δῆπῶσται ἐκ τῶ ἰερίων. Et pag. 486. καὶ ἰερίων
 αὐτῶ κοσμικὰ, καὶ ἰερίων τῶ βασιλικὰ ἐς τὸ κλη-
 τῶσται. Adde Anonym. Combesianum in cod. Leone
 num. 15. 24. & Symeonem Logothetam num. 24.
 Bartholomæus Monachus in Elencho Agareni: καὶ
 ἦ φουδῶσται τῶ γρῶν καὶ τῶς παῖδας αὐτῶ, καὶ τῶ ἰσῶσ-
 τῶσται, ἰσῶσται ὁ Μωσῶσται καὶ τὸ φουδῶσται αὐτῶ ἐς τὸ
 κάστρον Μάλια, καὶ ἰσῶσται κλητήριον μετῶ. Vide nos-
 tram Constantinopolim lib. 2. fecit 6.

Κλητῶν, eadem notione. Liber Græcobarbarus
 MS. infcripfit Πικλοῦσται, seu Apologus de avibus:

λέτος ὁ μέγας βασιλεὺς ἀπῶσται τῶ ἰερίων,
 Κλητῶναι ἔχον καὶ χαρῶν, ἔ γρῶσται τῶ ἰσῶσται.

Κλητῶναι, Convivium exciperi. Theophanes in
 Rhinometo pag. 313. ἀλλῶσται ἦ πρὸς ἀριστῶσται κλη-
 τῶναι, ἀμα τῶ ἀνασῶσται, ἐκ μῆρος ἰερίων, ἐκ ἦ
 ἀπῶσται. Ita etiam Georgius Hamartolus MS. in
 eodem Rhinometo. Anonymus de Templo S. So-
 phiæ pag. 262. καὶ μετῶ τῶ ἀγίω Θεοφῶνιᾳ δι ἡμερῶν
 πῶσται ἦ δῶσται κλητῶναι πῶσται ἐς ἰσῶσται. Vide καλῶν.
 Κλητῶναι, inquit Leunclavius in Onomastico ad
 Hist. Turcor. sunt Convivia vel invitationes sole-
 nnes Imperatorum.

Δεπνοκλήτωρ, in Lexico MS. Cyrilli exponit
 ἐστῶσται. Et ἐστῶσται, δεπνοκλήτωρ. Est autem
 ἐστῶσται, Locum in quo reficimur, Refectorium: &
 ἐστῶσται, Refectorianus. Vide in hac voce. Eustathius
 1. Iliad. δῶσται ἦ ἡμῶσται τῶ ἦ φῶσται, ἢ ἄλως ἦ καὶ τὰ
 ἰεῖδον αὐτῶ γινώσται δεπνοκλήτωρ.

ΚΛΙΒΑΡΙΟΣ, Urfus, ἄρκτος, in Glossis Be-
 nedicti.

ΚΛΙΒΑΝΟΝ, Κλιβάνιον, Clibanum. Philippus
 Pigafetta ad lib. 5. Leonis Tacit. Il clibanu, su al
 paver mio, armatura tutta interna di ferro, a cui
 si pone d'una cofortella. Macarius Homil. 17. ἄσται βῶ-
 λῶσται ἰσῶσται καὶ τῶ κλιβάνον, ἰδὸν ἰσῶσται
 ἐκ τὸ ἰερίων, ἢ τὸ σῶσται, &c. Achmes Onito-
 crit. cap. 156. ἰδὸν ἰσῶσται ἐκ τὸ ἰσῶσται τὸ γρῶσται
 κλιβάνον, &c. Suprà: ὅτι ἰσῶσται ἐκ τῶ σῶσται οἱ
 λωρῶσται, &c. Leo in Tacit. cap. 5. 6. 4. κλιβάνον ἦ
 δῶσται, ἢ ἰερίων ἰσῶσται. cap. 6. 6. 4. οἱ δῶσται ἦ, καὶ
 σῶσται ἔχον, οἱσῶσται καλῶσται τῶ κλιβάνον, καὶ αὐτῶ
 σῶσται ἐκ τῶ σῶσται. Adde num. 31. 35. cap. 19. 6. 13.
 Constantin. Porph. de Adm. Imp. cap. 15. ἐκ τὸ ἰσῶσ-
 τῶσται, ὅτι κλιβάνον, ἀλλὰ περιβόλῶσται ἰσῶσται.
 Idem in Tacitico pag. 3. τῶ καβαλλῶσται ἰσῶσται ἰσῶσ-
 τῶσται ἢ κλιβάνον, ἢ ἰερίων, ἢ δῶσται πτωχῶ-
 μένους. Pag. 14. ἰσῶσται κλιβάνον ἰσῶσται καὶ λαμπρῶ,
 &c. Adde cap. 51. pag. 194.

Κλιβάνοι, in Glossis Basilic. ἰσῶσται. Κλιβῶ-
 να καὶ οἱ βῶσται τὰ σῶσται καλῶσται καλῶσται, ἐστῶσται

καλαμίνα, *Cataphracti Equites*, de quibus in Gloss. med. Lat.

Κλιβαφόροι, iidem qui κλιβαφόροι, in Novella Nicephori Phocæ de Militibus, &c. ἵπτα τὰ κλιβαφόρους καὶ ἐπιλοκεφόρους κίνισιν ἑλάνθαι.

Ἐπινοκλίβατον, *Tunica qua lorici superinduebantur*: Gallis, *Cotte d'Armes*. Nicephorus παρὰ παραδρ. πομάχ. Cap. 11. Σούρακις ἀμπεροχρόδον, καὶ τὰ λεγόμενα ἐπινοκλίβατα μὴ λαλεῖ ὄντα. Nicetas in Manuele lib. 6. num. 5. ex Cod. Barbarotg. ἰδὼν ὃ καὶ τὸ ἐπινοκλίβατον, ὃ ὁ βασιλεὺς ἵπτα τῶν ἁρμάτων ἔφορος, ἀλόχου ὄντα μὲν σούρακι, &c. Ubi Cod. alter: Σουαρόκιον ὃ Ταβράς λέω ἄρα εὐολάα ἐπὶ τῶν Σούρακι βασιλεὺς, &c.

ΚΛΙΒΩΔΙΟΝ, *Helixine*, apud Interpol. Diofcor. cap. 62. I.

ΚΛΙΔΗ, pro κλειδίον. Corona pretiosa: κλειθῆ, *Clavis*, κλεις. Constantinus de Adm. Imp. cap. 46. καὶ ὑπάρχει κλειθῆν τῆ τι ἰθόρησι καὶ ἄβασθίας. Acta MSS. Pilati: καὶ ἔβρισεν πᾶσι ὁ λαός, καὶ ἔκαθιστο ἰθόρητο, ὅτι τὰς σφραγίδας ἔγρα καὶ τὰς Σούρας ἰσφαρισμέναις, καὶ ὅτι πᾶσι κλειθῆν ἔβρισεν ὁ Καίσαρ.

ΚΛΙΜΑ Α, *Regio*. Glossæ Lat. Gr. *Regionibus*, κλίμασιν. Glossæ MSS. κλίμα, κλίματα, τὰ μέτρα Codex Canon. Eccl. Afric. Can. 107. ἐν Καρχηδόνι εἰς πᾶσι ἐκκλησίαις τῶν κλίματων Σικυθῆσι. Suprà Can. 94. ἐν Καρχηδόνι εἰς πᾶσι ἐκκλησίαις τῶν δατύρι κλίματων. Sozomen. lib. 4. cap. 4. καὶ πᾶσι ἐν κλίματων. lib. 6. cap. 38. τὸ Ἄραβιον καρχηδόνιον κλίμα οἰκίσθη. Adde lib. 7. cap. 15. Justinianus in Nov. 43. cap. 1. §. 1. παρὰ ἰσφαρήματα τοῦ αὐτάιμου τῶν πόλεως (ΚΠ.) δεκατῶν κλίματων. Socrates lib. 2. Hist. Eccl. cap. 38. Σικεθῆ ὃ ἐνομαζόντι καὶ ἔβρι σφραγίδας τῆς ΚΠ. κλίμα. Chronicon Alexandrinum pag. 100. πᾶσιν αὐτοῖς καὶ ὃ κίλιθ τὸ ἐπινοκλίβατον αὐτῶν κλίμα ἰκαλοῦσιν Κιλίκιον, εἰς τὸ ἰδίον αὐτῶν ὄνομα. Vide pag. 80. Vita S. Martini Episcopi Turonensis: ὃν ἔσφρον κρήσασθαι ἐπίσκοπος καὶ δακτυλίον τῶν Χριστῶν ἐχειρόδοσεν αὐτῷ Ἐπίσκοπος τῶν καὶ Γαλλῶν κλίματων, πόλεως Κωνσταντινῆς, &c. Theophanes an. 12. Heraclij: δακτυλίαις ὁ βασιλεὺς τὸ Πόνιον κλίμα, &c. an. 10. ἔσφραξι περιπέμψαν ἐν χερσὶν αὐτῶν κλίμασιν. Adde pag. 288. 292. 344. 380. Auctorem incertum post eundem pag. 442. Constantin. de Adm. Imp. cap. 37. pag. 116. cap. 42. pag. 132. Pachymerem lib. 11. cap. 11. Cantacuzeni. lib. 1. cap. 4. Basilic. to. 1. pag. 566. Gloss. Basilic. in σφραγιδῶν.

Κλίμα, cum n. Codex Canonum Ecclesiæ Afric. cap. 93. 94. 107. ἐν Καρχηδόνι εἰς πᾶσι ἐκκλησίαις τῶν δατύρι κλίματων. Edit. Lat. in *Basilica Regionis secunda*. Editio Labbei habet κλίματων. Martyrium S. Basilii num. 5. καὶ ἀπέσταν καὶ τὸ κλίμα τῶν Ἀρμενίων περιπέμψαναι. Constantinus de Administr. Imp. cap. 1. καὶ λήξασθαι αὐτὴν τὴν χερσῶνα, καὶ τὰ λεγόμενα κλίμασιν. c. 10. τὰ ἴδια κλίματα τῆς Χαλκιδέας τῆς Ἰλίου παρακενῆ. Adde cap. 11. Auctor incertus post Theophanem pag. 442. τὴν τὸ μετὰ βῆσθαι πλεῖστος ἴσται κλίμασιν, καὶ εἰ χερσῶνας μὴ σφραγίσανται αὐτῶν πέμψαν, &c.

Κλιμαρῆχος, *Klimaræchus*, *Regionis Præfectus*. Theophylactus Simocata lib. 3. cap. 9. ἀνελόντας Σερβίλων Κλημαρῆχον τῶν τῶν Περσῶν βασιλείας τῶν Ἀρμενίων πολιτείας ἠφρόμνον. Idem lib. 4. cap. 7. ταῦτα ποίησας, εἰθε σφραγίσας, καὶ κλιμαρῆχον τῶν Περσικῶν πόλεως παραπέμψαν ἄρσιν. Constantinus Manasses pag. 139. Edit. Meurfij:

Καὶ συναλλήθης εἰς ταῦτὸ σφραγίσας, κλιμαρῆχον Et pag. 168.

Πρὸς ἑαυτὸ ἰθόρητῶν χωρῆρας, κλιμαρῆχος. Et alibi ex Cod. Allatiano:

Τοῖς γυν χωρῆρακ, καὶ τοῖς κλιμαρῆχαι. ΚΛΙΜΑΚΕΣ, *Stapædes*, *Scala*, quibus in

equum ascenditur. Pachymeres lib. 5. cap. 27. τὸ γδ τῶν ποδῶν ἄλκιμα ὃ παράχρη σφίρος αἰθίβασις τῶν ἰκότερα τῶν ἰσφιδῶν κλίμασιν. Vide σκάλα.

ΚΛΙΜΑΞ, *Ioannis Climaci*, κλίμαξ, *Lectioes in Ecclesia legi solite*, ex libro quem κλίμαξ appellavit, ἔστι πᾶσι καὶ τῶν τῶν ἀρετῶν ἀνάβασις, ut est in Menologio Basilij Imp. 30. Martij. Triodum, 2. Fer. 1. Hebdom. Jejunior. καὶ πᾶσι ἀναγινώσκοντο εἰς τὴν κλίμαξ, id est Lectioes ex Joanne Climaco. Rursum: καὶ τῶν ἀνάγνωσις εἰς τὴν κλίμαξ. Typicum cap. 5. ποιῆσθαι τῶν ἀναγνῶσις εἰς τὴν κλίμαξ. Synaxarium Sabbati 4. Hebdom. de eodem:

Σύγγραμμα ληπὼν κλίμαξ τῶν ἀνῶν.

Infra: καὶ πᾶσι κλίμαξ συγγραφέας. Sed & interdum Græcis ipse nudè κλίμαξ appellatur & Georgio & Coreliano in Præfat. ad versionem Manipuli Curatorum Joanni Zonaræ Epist. 13. ὃ τῶν κλίμαξ ἀγνώτατος Ἰωάννης. Apud Barlaamum Mon. de Igne Putgatorio: ὃ σφραγῶν Ἰωάννης ὃ τῶν ἁρῶν κλίμαξ ἀρχιτέκνον. Οἱ τῶν ἀσκητικῶν κλίμαξ συγγραφεῖς, apud Theophanem Cerameum Homil. 14. Epiphanius Hagiopolita de locis Sanctis pag. 56. καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον καὶ ὃ ἀγίου πατρὸς ἡμεῶν καὶ ὃ ἀδικαλαῶν ὃ κλίμαξ. Vide λαοταίον.

ΚΛΙΜΑΤΕΡΗ, *Vitis arbutifolia*. Glossæ Græcobarb. Ἀρβυλῆ, τὸ εἰς ἀνάμνησιν ἐξ ἔλλου τὸ ἔλλου ὅταν ἴσται εἰς πᾶσι κλιμαρῶν.

ΚΛΙΝΑΡΙΟΝ, *Leclum*, κλίνα. Testamentum MS. Abrahami Patriarchæ: καὶ ἐκαθέσθαι ἀμφοτέρως ἐπὶ τὰ κλιναρία. Germanus Patr. Constantinopol. in Deipæra Dormitionem pag. 107. αἰροῦν οἱ λαοὶ τῶν Ἀποστόλων ἐν ὄμοις τὸ κλιναρίον.

Κλίνα, *Leclum in quo effertur mortuus*. Anonymus Combesianus in Romano juniore num. 6. uti de Helena Augusta: καὶ ταῦτῶν βασιλικῶν τιμῶν, καὶ ἐν τῇ χρονοκαλίτῳ καὶ ἔστι μαρτυρίων καὶ ληθον κλίνας τιμῶν, τῶν σελικῶν σφραγισμένων, &c. Ut portò lectij interdum ab honoratoriis ferrentur, indicat Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 96. Sed de eujmodi lectis, vide nostram Constantinopolim lib. 3. Extr. & Gloss. med. Lat. in *Leclum*.

ΚΛΙΝΟΚΑΘΕΔΡΙΟΝ, *Leclum*, cum reclinatoriis. Auctor Etymologici: κλιθῆσι, ἔδῳ φρονῆ, ἢ κλιθῆν ἔχον ἀνακλίσις, τὸ πᾶσι κλινακαθίστησι.

ΚΛΙΝΟΠΗΔΙΟΝ, *Polycnemus*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 5. 14.

ΚΛΙΤΟΣ. Vide in κλιθῶν.

ΚΛΟΒΟΣ, κλιβῶν, κλιβῶν, *Cauea*, *Carcer clathratus*. Pachymeres lib. 8. cap. 20. ἐπιφορέμεν καὶ τῆς κατακρίσεως, καὶ μὴ ἀδελφῶν ἐν κλιβῶν, ἕρμητῶ φερῶν τῆς ἑσπῆς, καὶ τῶν Στρατηγότων δέσμων.

Κλιβῶς eadem notione, κλιβῶν. Porcio Philostorgius lib. 10. cap. 11. ὃ τῶν Ἀργυρίων ὄντων καθεσθῆναι ὡς μὴ ἀχαριστῶν τῶν ἐν τῶν κλιβῶν πειρῶν ἐκμεμῶσθαι, καὶ σιωπῆρον αὐτῶν σφραγίσαν ἑσπῆς. Vita MS. S. Auxentij: τῶν ἀσκητῶν καὶ ἀρετῶν περιβοῦντων ἐν τῶν κλιβῶν, ἔσφραγίσαν μάλιστα Ἰωάννην τῶν μοναχῶν πλείονος τῶν ἑβδόμων ἔσφραγίσαν ἐν κλιβῶν. Infra: ἐκίλισεν αὐτοῖς κλιβῶν οἰκοδομήσασθαι μικρῶν, καὶ κλιβῶν ἔσφραγίσαν τῶν κλιβῶν, ἐν ὃ καὶ ἀπεκλιθῆν, χαίρων τῆ καρδίᾳ καὶ ἄλλων, &c. Vita MS. S. Theodori Sycoctæ: κατεσθῆναι τῶν αὐτῶν κλιβῶν εὐδῆρος. Vita MS. S. Stephani Junioris: τῶν κλιβῶν τῶν αὐτῶν ἀσκητῶν. Joannes Tzetzes Chil. 5. v. 601. ubi de matris fororibus:

Ἰθόρητῶν, καὶ αὐτῶν κλιβῶν συμπεριβάζων.

Id est, *Filias suas patri honore dignatus est patentes*.

ὁ in eadem cavea seu domo educavit. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri :

Εἰς τὸ ἴσῳ τι τὸ χαλεπὸν τοὺν μὲ τὸ κλυθὶν ἐκράτῃ.

Κλυθῶ, aliā notione habetur in Gloss. Lat. Gr. *Caldureta*, ὡς κλυθῶ κρίας αὐτὸ λίπα.

Κλυθῶν. Nicetas in Ilaacio lib. 2. num. 7. in Cod. Barb. Gr. κλυθία, οἰκίσκος ὀρθῶν in Edico vertuntur. Continuator Theopanis lib. 3. num. 43. κλυθῶν ἴσῳ τὴν μισοπάτιον ἔστιν, ὃ τὴν μὲν σκοπίαν εἶβε μερμηρῶν κλυθία παρὰ τὸν χροστρίλιον ἔχων, αἱ βελιοθῆκας ἀφίρμα. Manuël Malaxus in Chronico MS. p. 721. καὶ αὐτὴ ἐκράτῃσιν ἴσα κλυθὶ δὴ τὸ παράθυρον, &c. Damascenus Studita ferm. 33. ἴσῳ αἱ γὰρ μίαν κίωσαν εἰς κλυθία.

Περικλυθίζεν, *Cancellare, Inducere, Delere*, metaphorā ducta à caveis avium, quæ virgulis ferreis levioribus decussatim inter se connexis, Cancellorum in morem, cinguntur. Lib. 35. Basilic. titul. 7. καὶ τὸ ἐν διαθήκῃ γυροφύτων, ἢ περικλυθίζωντων, ἢ ἀπαλειθίζων, de his que in Testamento cancellata sunt, vel indulta, vel deleta. Ubi Lex. 1. τὰ περὶ γυροφύτων, ἢ περὶ γυροφύτων, ἢ ἀπαλειθίζων, &c. Glossæ Basilic. περικλυθίζω μόνον, κατὰ γυροφύτων.

Κλυθῶς, in Glossis Gr. Lat. *Cavea*. Scholiastes Oppianii lib. 3. *Halicutic*. ζωφρίος, κλυθῶν. Rurfum : cap. 341. κυρτὸ ζωφρίον, κλυθῶν. Zonaras in Basilio: lib. 2. ὅτι τὸ πρὸ οἴκου καθ' ἑν ἐγγύθῳ τὸ συμπασιον, ζῶον ὃ κλυθῶν κλυθῶν ἢ μινυλῶν, καλέμενον ἡγεταῖος. Ita etiam Scylitzes pag. 595. Ταχῶρον κλυθῶν vocat Symeon Logotheta num. 21. ἐκ Constantino in eodem Basilio num. 100. Edit. Combefisij. Eustathius ad Dionysij περιήγησιν pag. 135. ἑλληνὸν τὸ ζωφρίον ὀρθῶν, ἴσῳ κλυθῶν. Laonicus lib. 2. pag. 40. αἱ τὴ κλυθῶν ἡμαλλῶν μόνον, καὶ καθῆξεν ἀμφὸς ἐς πύργον τε, καὶ ἐκράτῃ βραχίονα συναρτάσας ἑλληνικὰς πεποιμυθῶν ἐπιτέες τὸ πύργον, &c.

ΚΛΟΨΑ, *Panis crustia*.

ΚΛΟΨΕΙΝ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 10.

Ἀρκάτα φίλα ἀκριβῆ, σίται δὲ ἀποθλίβων, ὃ κλοψῆς ὅτι ἐκλόψκται σίται πολλὰ ἐλίγων.

Historia MS. Belisarij.

Πῶς ὅταν μὲ σικετῶν ὁ φθῶν πῶς ἐκλόψκται.

ΚΛΟΨΟΡΕΨΙΝ, *Nimellus gerere*. In Basilic. to. 1. pag. 33. Κλοῖον περὶ τῆς ἐστῆς, in Gloss. Gr. Lat.

ΚΛΟΨΟΒΕΨΙΝ. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodannes.

Εὐκὰ περὶ τῆς κλοψῶν, ἐκὰ μὲ ἀναμίειν.

ΚΛΟΚΙΟΝ, *Mauila*. Observat Jacobus Gouppilus, quo loco apud Alexandrum Trallianum, lib. 8. cap. 5. hæc verba in Editis habentur, αἱ τὸ ἐκ τὸ κατὰ τῆς ἐκκρίστος, καὶ τὴν ἑαυτῶν ὀφθαλμοῦ ἀνῶσιν ἐκ τὸ πῶθῶν τὸ ἀμίδῳ μάλων, in altero Codice, pro ἀμίδῳ legi κλοκίον ἐαυτῶν vocem vulgus Græcorum pro *mailla* usurpare : fortè quod campanæ, quam κλοκίον vocant, figuram quadamtenus referat. Nicephorus Blemmides de Chymia, MS. ἡ τῶν ταύτων λαβῶν τὸ ἐκδύτηρον λυκῶν, θίς αὐτὸ ἐν κλοκίον, καὶ ὅτι τὸ σῳματὶ τὸ κλοκίον, ὅτις ἀγλῶ μαδῶν, ὅτις ἀγλῶ ἀμυβῶ. Infra: κλοκίον ἑλληνῶν. Occurrit ibi pluries. Sed & hanc vocem pro ipsa *urina* usurpant recentiores Medici Græci. Extat enim in Bibl. Colbertæ Anonymi tractatus περὶ κλοκίον ἀρρίσων. Deinde, ἰάν ἔστιν κλοκίον ἀρρίσων ἱερῶν πολλὰ, &c. Mox: ἐστὶ τὸ κλοκίον ἑλαδῶν, &c. Et in indice MS. Libror. Gr. Bibliothecæ Vaticanæ: Γαλλῶν — τὸ αὐτὸ ἱερμυθία καὶ τὸ κλοκίον, πῶς δὲ ἱερμυθῆσαι.

Hinc fortè dictus quidam Eunuchus Κλοκίας, apud Cedrenum pag. 474.

ΚΛΟΝΑΡΙ, *Ramus*, Κλών, Κλώνια, Κλώνιασεν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Κιαπίω σὺ κλοναρία τῆς ὀπνίης τζακίωμα.

Historia Apollonij Tyrij :

Εὐταίε ἐκ τῆς γοναίης τῆ ἴσα κατὰ κλοναρία.

Occurrit præterea in Fabulis Ἄελοφρῖ Græcorum. pag. 55.

ΚΛΟΞΟΨ, *Singultus*, λυγξ, λυγμός. Glossæ Botanicæ MSS. Colbertæ: λυγμός, ὁ κλοξῶ. Moischopolus: λυγξ, ἀφ' ἧς λυγμός, ὁ κοινὸς κλοξῶ. Theodosius Grammaticus in Grammatica MS. λυγξ, λυγξ, ἔστι τὸ κλοξῶ ὀσμάτω, τὸ κλοξῶ τοῦ ἀλοραίου κλοξῶ λυγξῶν. Joannes Jatrolophista MS. cap. 188. πρὸς τὸ λυγξῶν ἰατρικῶν, ἴσῳ κλοξῶν. Vide in ἄλλῳ.

ΚΛΟΠΟΠΟΡΙΑ, *Furtivus concubitus*, apud Achmetem Onirocrit. cap. 216.

ΚΛΟΨΜΑ, pro κλοψῶν, *Porcellum filium*. Historia Bertrandi Romani MS.

Πολλά γδ' ἐν δυνάτ' ἀφραπτο εἰς τὸ κόσμον,

Τὴν ἐμαρμυθῶν ἐκφῶν, καὶ τὸ τὸ τῆς κλοψῶν.

ΚΛΟΨΤΑΡΧΙΟΝ, *Fibra*, φθλας, ὅση κλοψῶν.

ΚΛΟΨΗ, *Suntia*. Agapius in Geoponico, cap. 216. βράσαι ἴσα δωματὶ φασκομυθῶν, καὶ δὴ δυνάτ' ἴσα ὄρθον ἀφίλων, ὅση καμῶν τὸ κλοψῶν, ἴσῳ ἴσῳ, &c.

ΚΛΟΨΤΡΑ, *Porcellus*. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodannes :

Κλοψῶν ἢ μινυθῶν ἐκλύειν τὸ χροῖον.

ΚΛΟΨΑΝ, *Calcibus ferris*, *Calcitrare*, λακίξεν, πηρῶσιν. Glossæ Græcorum. Αἰξ ἐκρυα. ἀγα ὅση κλοψῶν, ἴσῳ λακίξω. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Εὐδὲ καὶ τὴν πῶσαν τὸ χροῖον πῶν λακίξω, καὶ κλοψῶν πολλὰ κακὰ, ὅτι κλοψῶν ζῆλον.

Demetrius Zenus in Barachom.

Κλοψῶν, ὅση ἡμῶν, κλοψῶν ἐκράτῃ.

Κλοψῶν, apud Crusium, eadem notione, ubi perperam scriptum κλοψῶν. Hinc Κλοψῶν, *Parafimus*, qui e mensa calcibus ejicitur. Lexicon MS. Cyrilli: παραίτοι, ὁ κλοψῶν, φλυαρός, κλοψῶν.

Κλοψῶν. Glossæ MSS. ad Aristophanis nubes.

Τῶν δ' ἄλλων κλοψῶν αἱ καὶ τὴν κλοψῶν, ὅση ἰδιωτικῶν κλοψῶν.

Vide ἄλλῳ.

Κλοψῶν, *Pedis ictus*, *λατίσμα*, πῆρ- νοσμα. Historia Apollonij Tyrij :

Εἴλες περὶ τῆς κλοψῶν, καὶ μία κλοψῶν τῆς διδῆς, καὶ δὴ τὸ πόνον ἢ ἀτυχῶ ὅση καὶ παραδῆς.

Georgius Contares lib. 5. Hist. Athenar. τὸ τὸ ἄλλων, αἱ ἀρμυθῶν ὅση ἴσῳ, ἀρχῆς τὰ πῶσαν εἰς τὸ ἴσῳ, καὶ τὸ μῆλον πῶσαν κλοψῶν, ὅση ὅση ἴσῳ κατὰ τὸ ἄλλων. Fr. Richardus in Scuto fidei part. 2. p. 197. πῶν γ'. βολὰν διδῆς τὸ πῶσαν μῆλον κλοψῶν, καὶ τὴν ἴσῳ κατὰ.

Κλοψῶν, eadem notione. Nicetas in Manuele lib. 4. num. 7. ἴσῳ αὐτῶν τὸ λυγξῶν, παλοῖς καὶ τὸ γλυγξῶν τὸ κλοψῶν. Ubi Cod. Edit. τὸ κλοψῶν τὸ πῶσαν.

Κλοψῶν, eadem notione. Nicetas in Manuele lib. 4. num. 7. ἴσῳ αὐτῶν τὸ λυγξῶν, παλοῖς καὶ τὸ γλυγξῶν τὸ κλοψῶν. Ubi Cod. Edit. τὸ κλοψῶν τὸ πῶσαν.

ΚΛΟΨΕΨΙΝ, κλυθῶς. Vide in κλοψῶν.

ΚΛΟΨΕΨΙΝ, pro ἄκλυθῶν, *Sequi*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Τὸ θῆλημα ποκλῶσθον ὀρθῶν τὴν ἀφροδίτην.

Mox :

Γιάτι

Γιατί είνην, τὸ κάλλος μὲν ἴσως τὰ κλυθόντα.
Et lib. 12.

Οὐτε γὰρ, ἢτε ὄλον, ἢ κόσμον να κλυθόντα.

Joannes Glycas de Vanitate Vitae :

Καὶ ὅπου γὰρ ἰδὼν ὁ κερὰς ἐκίθη αἰ κλυθόντων.

ΚΛΥΣΤΕΡΙΑ ΒΟΤΑΝΗ, Herba qua in cly-
stere uti solent, apud Demetrium Constantinopolit.
lib. 2. Hieracofophij cap. 28.

ΚΛΥΣΤΡΟΣ, *Inclutus*. Stephanus Sachlees
in Narrat. MSS.

Ἐκάτῳ χερὰ εἰς πλὴν θωλέω εἰ κοπιήεις εἰ κλύστρε,
καὶ χερὰ ἐκάτῳ εἰς ὅλες οἰ κερὰρῖδε.

ΚΛΩΒΟΣ, *κλωβίον*. Vide in κλωβίε.

ΚΛΩΜΑΤΙΟΝ, *Quadratum collo, manibus, &
alibi appenditur ornatus gratia*. Vox formata à
κλωίς, *Torgues*, unde Κλωίται, Provetb. 6. *Ar-
pendere cervicis*. Lexicon. Gr. MS. Cod. Reg. 2062.
περισμῆμα, τὰ κῶ τὴν ἀσφαλῆος κῆ τὰ χερὰς, κῆ
τὴν πῖδας βιβλαμῆμα κλωμάτια, ἀπὸ αἰ ζωαῖας πε-
ρισμῆσαι.

ΚΛΩΛΑΤΟΝ. Vide in κλωτῶν.

ΚΛΩΖΟΣ, *Eulalius*, ex voce κλωζεν, de qua
Pollux. Nicetas in Alexio lib. 1. num. 3. ex Cod.
Barbarogr. *ὄλα ἢ γερύρε αὐτὸ κλωζεν κῆ ἐρδῖμῖς ἴποις,
κῆ στυρῖμῖς μαγῶν ἐξέφην δὸτ ἢ σῖμαλῶ αὐτῶ.*

ΚΛΩΝΑ, *Filium*, *κλωσιρ*, in Corona pre-
tiosa.

ΚΛΩΣΙΑ, *Lemnicis aures à neplo dependentes*,
in Turcogræc. Crusij pag. 188. pro κλώσια, *Fim-
bria*.

ΚΛΩΣΣΟΥ, *Κλωσσαριά, Matrix gallina*, ἢ τι-
κῶσα ὄρνις. *Κλωσσόπυλον, Pullastra, Pullulus, νεύλιον*,
ἑβραϊκῶ. *Portius : Trice, Μαλιά, κῆ τρίζε, ἢ
κλωσῆς ὅτι δίνουσι τὰ παύερα ἢ κλωσσόπυλον, κῆ τὰ
ἰμποδίζουσι νὰ μὴ πορταίνουσι*. Agapius Cretensis in
Georon, cap. 38. ὅτι μὴ τῶν ἢ ἀρῆται τὸ σκεῖτο πε-
ριλαμβάνει τὰ φαροτὰ ὡσὰν ἢ κλωσαία τὰ πωλία τις.

ΚΛΩΤΖΑΝ. Vide in κλωτῶν.

ΚΝΕΖΗΣ, *Cnefci*, vel *Knes*. Ita indigatur Græ-
cis Servæ Toparcha. *Κνίης Σερβίας*, in salutation.
Epistol. Pontif. apud Habertum & Goarum: ubi idem
Goarum monet in quibusdam Codd. haberi *Κνίην, &
Κνίαν*. *Knesos* Servæ Principes appellat etiam
Presbyter Diocleates in Hist. Dalmat. Extr. Sed &
apud Moscovitas ea etiamnum obtinet appellation.
Sigismundus Herberstenius de Reb. Moscovit. *Notem
Ducus apud eos dicitur Knez, nec alium ma-
jorem titulum unquam habuerunt, adjuncta illa di-
visione Magni: nam omnes alij qui unicum Princi-
pium habent, dicebantur Knes: qui vero plures
principatus, atque alios Knez subiectos suo impe-
rio habebant, Vneliki Knesi, id est Magni Ducis
appellabantur*. Deinde addit, in Croavia Primores
similiter Knez vocari. Vide Gloss. med. Lat. in *Ca-
gani*.

ΚΝΕΟΡΟΝ, ἢ σκαμνὸν τὸ στήμα, in Glossis
Jatricis MSS. Ex Cod. Reg. 190. *Chamaleo*, apud
Apul. cap. 25.

ΚΝΗΚΑΝΘΟΝ, *Cneci flos*. Glossæ Chymicæ
MSS. ἢ χερῶν κιν, κωκάνθων. Zofimus Chymicus MS.
Κνήκῶ, κῆ κνήκῶ θιν.

ΚΝΙΔΑ, *Urtica*, *Κνίδα*, Anonymus MS. *ἔξ
ἀπολογισμῶν βλάτων ἰασηκεῶν. Ἀκαλίθη, Κνίδα*.

ΚΝΙΔΙΟΝ, *Vas vel Dolium*. Apophthegmata
Patrum in Sisoë num. 8. κῆ ἀρίθῳ ἐκὰ κνιδίον οἶνον.
Ubi monet Editor alios Codd. præferre *κνιδίον*. Le-
gendum fortè *κνιδίον*.

ΚΝΙΘΗΣ, *Urtica*. Glossæ Græcobarb. *Κνίδα*,
κνίθης, Σκινίθης.

ΚΝΙΠΙΟΝ, in Glossis Chymicis MSS. ὄδον
ἔδην, ἀλάβατρον εἰκονομήθην.

ΚΝΙΠΙΟΝ, *Inopia*, *Deseelus*. Theophanes
an. 6. Phocæ: ἰσχυρὸς ἢ τὴν χερὰν τῶτο θαναθῆναι, κῆ
κινῖα παύεις εἰδως. Ubi *Miscella : Falla est eissam
mortalitatis in illo anno, & inopia omnis speciei*. Alij
Codd. habent *σκινῖα, & σκινῖα*.

ΚΝΙΣΑΡΑ, *Cnidium*, *Κνισαριον*. Agapius Mo-
nach, in Geoponico cap. 4. *πῶλον ὅταν εἴδεις νὰ τὸ
ζημάρε, δὲπομῆθι τὸ ἄλας εἰς πλὴν κνισάρα, ἢ νῦν πλὴν
εἴται*.

ΚΝΙΣΣΑΡΙΟΝ, *Pinguedo*, diminut. à *κνίσα*,
τὸ *λίπῶ*. Lexic. Gr. MS. Reg. 2062. *κνισάρεον*, τὸ
μικρὸν *λίπῶ*. *Κνισάρεον* cum unico Σ. scribit Auctor
Etymologici in *κνίσα*. Vide Eustathium Iliad. α.

ΚΝΟΥΣ, *Ægyptiis, Carduus*, apud Interpol.
Diofcor. cap. 421.

ΚΝΟΥΦΙΟΝ, in Glossis Chymicis MS. ἔδην
ἀμπυξ.

ΚΝΥΞ, *Ægyptiis, Fumaria*, apud Interpol.
Diofcorid. cap. 692.

ΚΝΩΠΟΔΙΟΝ, *Polygonum*, apud Interpolat.
Diofcor. cap. 86. At Apul. cap. 18. habet *κνωσ-
ποδιούλες*.

ΚΟΒΑΡΙ, *Glomus*, in Turcogr. Crusij pag. 206.
Hinc *Κβαρισκιον*, diminutivum, *Glomulus*. Orneo-
sophium cap. 42. pag. 211. κῆ ὅταν δὲπομῆσαι, *κοβαρι-
κία ποῖνας δὸτ μαλῆς δαυλῶτος ἰσκαπῶν ἢ πῖρῶν
εἴδεις, κῆ βάλαι αὐτὸ δαυλῶτον*.

Κοβαρίδες, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg.
190. dicti οἶνι, *Affelis*, quòd in glomum sese con-
volvant.

ΚΟΒΓΕΙΝ, *Succindere, Ampurare*, pro *κόπτεν*.
Glossæ Græcobarb. *Σικκίνουσι*, τὸ ἴσκαμῖν ἢ πόρτας, ἢ
κόβροῖς το. Emmanuël Georgialis de Mortalitate
Rhodi MS.

Niklas hieira kóβn s'ús, κῆ δῖν να σκεῖξῖσιν.
Cyrillus nupterus Patr. Constantinopol. Homil. in
Dominican post Exaltat. S. Crucis: ὁ *Κύριε* μὲς
σήμερον ἐν τῇ εὐαγγελίῳ λόγων, ὅς τις εἴδεις ὅτιον μὲ
ἀκλωθῆν σι, κῆ βροῖε καθὶ ἀφίπασιν, &c. Hinc *δουκίβ-
ραν, κατὰ κῆ βροῖε, &c.*
ΚΟΒΗ, *Pars aliqua capiti*, vel *Caput* ipsum. Le-
xicon MS. ex Cod. Reg. 1708. *Κόβη*, ἢ κεφάλι. Geor-
gius Sanginatus de Partibus Corporis humani, MS.

Ὀνόμαξέ μοι κεφάλι κῆρ, πῶτα κῆ κῆβλι.
Κῆβη, ὄρνις, κύμβλιον τι, κῆρα, τριτὰ, κῆρσιν, κῆρῖν.

ΚΟΒΪΔΙΟΝ, *Cobio*, *Piscis*. Prochoprodromus
contra Hegumenum, ex MS.

Φιλομυλιζῆς τριφῶς, κῆβῖα, γαλίε.

ΚΟΒΟΛΟΙ. Joan. Meletius de Religione Bo-
rullorum: *Eadem gentes colunt Spiritus quosdam
visibiles, qui lingua Rutenicâ Celiçki, Gracâ Co-
boli, Germanicâ Coboldi, vocantur. Hos spiritus
credunt habitare in oculis adium locis, vel in con-
gerie lignorum. Nutrinque eos laute omni ciborum
genere, &c.*

ΚΟΒΥΤΟΥΡΟΝ, *Veredus*. Lexicon Gr. MS. Reg.
Cod. 2062. *βερὰδον, τὸ κοβύτηρον*. In Lexico MS. Cyrilli
scribitur *κοβύτηρον*. In alio: *βερὰδον, τὸ κοβύτηρον*. Ut
pro *κόβτηρον*, vocem hanc usurpant. Vide in hac
voce.

ΚΟΓΓΙΑΡΙΟΝ, *Congiarium, Epulum publi-
cum*. Chronicon Alexandrinum pag. 276. *Νεμμάς
Πομπήλῳ κογγιάριον ἰδῶκεν ἐν Βαβυλῶν, &c.*

Item pro *Coptio*. Epiphanius de Ponder. & men-
suris: *κογγιάριον ἢ μέτρον ἔστιν ὕδωρ, κῆ αὐτὸ παρ' Ἑβραίων
ἐκφωνομένην*. Aliàs *Κόγγιον*. Diofcorides de Pond. &
mens. τὸ *κόγγιον* ἔχει λίπας θ. τὸ ἡμικόγγιον λ. δ.

ΚΟΤΙΝΟ,

λυίθ & τὰ βασιλῶν δοκίμια τιταλίμθ ὑπαγεύειον, ἐν Κωνσταντα καλὸν οἰ δὸν Κωνσταντίνου δεδωκεται χρονοί. Procopius in Hist. arca: κηί πλῆ Κωνσταντίνου καλὸν μὲν ἀρχαίω δὲ πρὸς τὸν κόρυμ. Lib. 1. Vandal. cap. 10. 24. lib. 1. de Bello Goth. cap. 14. Menander Protector in Legat. σιλλίθ κηί Περσῶν χρονοί προσβάντες Γαίαιος οἰ τοῖς βασιλείοις παστάσι τῶν, κηί πλῆ λυγὸν μὲν Κωνσταντίνου δέπτον ἀρχαίω, λῶ οἰομαι ἐκ Κωνσταντίνου ἔδε λολύθθαι βυμαιοί. Hujusce vocis occurrit mentio non semel apud Scriptores, in Chronico Alexandrino an. 18. Constantij, an. 10. Leonis M. an. 15. Justiniani, & alibi, apud Evagrium lib. 4. cap. 12. Photium Cod. 231. Theophanem an. 18. Constantij, Cedrenum pag. 299. Leonem Grammaticum pag. 497. 498. Manasse pag. 111. Edit. Meurfij, Joan. Tzetzem in Chil. 2. v. 89. in Nov. 10. Constantini Porphyrog. &c. Extremā verò Græciā Quæstor absque munere exiit, ut Auctor est Codinus. De eo Pachymeres lib. 8. cap. 7. & 20.

Κωνσταντίνου. Theophylactus Simocatta apud Photium: Κωνσταντίνου, ὅς πρὸς τὸ δῆμον πλῆ ἐκ τῶ λῶν τῶν ἐν ἰταλίᾳ πλῆτον Κωνσταντίνου. Nicephorus Constantinopolim in Breviario pag. 36. Edit. 1. πλῆ ἀξίαν, λῶ δὲ Κωνσταντίνου καλῶσι.

Κωνσταντίνου, Quæstorium, Domus Quæstoris, in qua sedere pro tribunali solebat, apud Cedrenum an. 1. Constantini & Irenes, quod Παλατίον Κωνσταντίνου dicitur Codino. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 2. p. 153.

ΚΟΙΛΑΔΕΪΝ, Canere, Cantare, ἔδιν, λυγυρίζον. Κοιλᾶδισμα, Cantus, ἄσμα, μιλθ. Vide Κοιλᾶδῶν. ΚΟΙΛΟΝ, Menfuræ species, apud Constantinopolitanos: cujus meminit Theonas Patonaxiæ Metropol. in Epist. ad Theodofum Zygomalam, apud Crusium in Turcogr. pag. 268.

ΚΟΙΛΗ, Pars concava tabula lisoria, in quam taxillis jacit aleator, quod κοιλὸν videtur appellare Stephanus Sacheces in Monitis MSS. ubi de Alea:

Κοιλῆτα κακορίζον, ἐξ ἐμασῶ τὰ πῶθι,
Καὶ τῶ παύριμθ, κῆνθ δὲν τὸ γνῶθι,
Κειλὴ τὰ ζῆσαι ἐ ζρησις, κηί δῆρον τὰν ἐν σακῶτι,
Χαῖν λυγὸν κηί τὸ κορῆ, κηί τὰ παύρια τὸ βλίπτι.

Infra: Ὁ ζρησις ἰρήνη τὰ κορῆ, κηί τὰ παύριδλυ, τὰ κοκαλῆτα τὰ κοιλῆ σὺ μαλακὸν σοσιδλυ.

ΚΟΙΛΗΠΑΤΑ ἰρηθθ, Goguaris, in Glossis Græco-Lat.

ΚΟΓΛΟΝ, Menfuræ species, Georgius Contares lib. 13. Hist. Athenar. p. 438. ἔθθ λυγερσεν δὸν λῶν τῶ τῶς πλωχὸς δέκα χυλιᾶδες κῆμα οἰταε, &c.

ΚΟΙΛΟΎΔΡΑΣ, Κοιλῶδρας, Κοιλῶρας, Ventriculus, Ventrosus, γᾶσρον, γαστρίκῆ.

ΚΟΙΛΥΜΟΥΝΤΡΑ, Stephanus Sachleces in Monitis MSS.

Ἡ πολυθῆ ἄν τ δῶνοι μῶ χηίμας τὰ πῆρον, καὶ ὡς ἔθθ τὰ δῶνια ἢ πολυθῆ καλυμμηθῆ ἐξ γᾶρον.

ΚΟΙΜΗΣΙΑΡΗΣ, Somnolentus, Dormitator, ἰπυθῶ.

ΚΟΙΜΗΣΙΣ, Dormitio, Moris. S. Basilius Epist. 261. μῶ πλῶ ὑπασῶδον μαθῶνα πλῶ κοίμην Κωνσταντίνου. Theophanes an. 31. Constantini M. δῶν τ ἀρχῆς Κωνσταντίνου εἰς κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἔτα λχ. an. 6. Theodosij Junioris: κοίμησις Θεοφίλου Ἀλεξάνδρου, &c. Disputatio Gregentij, in fine: πολλὰ τέματα ἐ σημάδι ἰπυθῆσις οἰ δῶρον θῶ, κηί ζῶν, κηί μῶ κοίμην. Nicephorus Xanthophylus in Synopfi Sanctior. anni, in Augusto, de Assumptione Deiparæ:

Κοίμην ἀρχῆς, Κωνσταντίνου λῶν. Passim. Quin & hoc observatu dignum, de hominum piorum obitu S. Paulum Κωνσταντίνου: de Christi autem morte Κωνσταντίνου verbo uti: propter eos scilicet qui non dubitatum dicere, Christum solā opinione (δοκίμη) natum esse, non autem verē corpus assumpsisse, & opinione mortuum, non autem verē passum esse. Ita Hoefschelius ad Vitam S. Antonij Athanasianam. Vide Gloss. med. Lat. in Dormitio.

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ, Cæmeterium, locus humanis corporibus destinatus circa ædes sacras. Clemens lib. 6. Constit. Apostol. cap. 30. ἀπαρῆρῆτος ἢ ἀκαθάρῆτος ἐν τοῖς κοίμησις, πλῶ ἀκαθάρῆτος ἢ ἰρῶν βίβλων ποιῆθῆσι, ἐξ ἄλλοις ὑπὲρ τῶ κοίμησις. Synodus Laodicensis Can. 9. οἱ κοίμησις, ἢ μαρτυριοῖς αἰρητικῶν εἰστέθων ὑπὲρ τῶ θρησκείας ἵκην, ἀκαθάρῆτος ἴσθ. Eusebius lib. 7. Hist. Eccl. cap. 11. ἰδῶμας ἢ ἰξῆσαι ὅτε ἡμῶν, ὅτε ἄλλοις τῶν, ἢ σοσιδῶν ποιῆθῆσι, ἢ ἰς τὰ καλῶν μὲν κοίμηθῆσαι οἰταε. Adde cap. 13. Chrysofostomus Homil. in nomen Cæmeterij: ἔτι ἐπῶθ τῶ κῆρῶν κῆθ πλῶθ. — ἔθθ τῶτο αὐτὸς ὁ πῶθ κοίμηθῆσι ἀνίμασαι, ἢ μαθῆσι, ὅτι οἱ τελευτῆτες, ἐξ ἐπῶθ κῆρῶν, ἢ τῆθκασιν, ἀλλὰ κοίμηθῆσι κηί καθῶν οἰσι, &c. Evagrius lib. 1. cap. 16. ἐκ τῶ καλυμῆσι κοίμηθῆσι μῶθῆθ. Vetus Inscripcio apud Gualterum in Tabulis Siculis num. 340. ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΓΗΡΑΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΖΟΙΜΗΤΙΝΟΣ ΚΑΙΑΝΙΚΕ. Tridium Fer. 6. Hebd. 1. Jejun. ἐξ τῶ δῶδῆσι τῶ ἄλλοις τῶ ἀκαθάρῆσι κατῶσι Κωνσταντίνου ἔθθ τῶ κοίμηθῆσι. Occurrit passim.

Ἐπικοίμηθῆσαι, ὑπὲρ τῶν οἰομα, apud Hefychium.

ΚΟΙΜΪΛΙΟΝ. Testamentum MS. Abrahami Patriarchæ: κηί ὁδὸ ἢ βασιλῶς ὑπαρχον ἀθανᾶσι, ὁδὸ προπατέρων ἰξῆθρον τὸ Κωνσταντίνου κοίμηθῆσι, πάντις ἀπῶθον.

ΚΟΙΜΩΜΕΝΑΙ, Exochades & Eschades, sedis tumores externi vel interni. Habentur in Cod. Reg. 957. anonymi Medici quidam tractatus, quorum unus est hoc titulo: ὁδὸ ἰσοχᾶδον ἐξ ἰσοχᾶδον ἔθθ λυγερσεν τῶ ἰσοχᾶδον κοίμηθῆσι.

ΚΟΙΝΪΣΚΙΟΝ, Balsamum ad Can. 4. Apost. ὅπως ἢ τῶ ἐπὶ τῶ μήνησι τῶ ἀρχῆ, ἐξ τῶ κατωχῶν μῶν προσθεῖθῆσαι, κηί κοίμηθῆσαι λυγὸν μὲν. Ubi leg. Κωνσταντίνου. Vide in hac voce.

ΚΟΙΝΟΒΙΟΝ, Cœnobium: Pats Laura. Constabat enim Laura Cœnobio, & diversis Cellis. In cœnobio manebant Monachi recens facti; in Cellis Anachoretæ, qui ad vitæ Monasticæ apicem pervenerant. Ij quinque diebus hebdomadæ in sua cella quieti manebant, nihil ex esculentis gustantes, nisi tantum panem, & aquam, & dactylos: Sabbato autem & Dominicâ ad Ecclesiâ accedentes post perceptam sacram Eucharistiâ, in Cœnobio utebantur cocto, sumebântque parum vini. Totam hanc veterum Anachoretarum vitæ rationem præclare describit Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymij num. 89. cujus hæc sunt de Cœnobio: σὸς ἢ κηί Κοίμηθῆσι μέρον αὐτῶ (Λαύρας) ὡς ἀρχῆ καθῶν οἰσι, τῶ μῶ ἀκαθάρῆσι ἢ μῶν ἰσοχᾶδον ἐκ αὐτῶ πλῶ μῶν καλυμῆθῆσι ἰσοχᾶδῶν παρεσκευάζον. Idem num. 108, ubi ait Euthymius: δῶ ἢ σι κηί τῶτο σὸς τῶ ἄλλοις ἔθθ ὅτι κοίμηθῆσι ἡμῶν τῶν τῶν κηί μῶν καλυμῆθῆσι ἢ μῶν ἰσοχᾶδον ἐκ αὐτῶ πλῶ μῶν καλυμῆθῆσι ἰσοχᾶδῶν παρεσκευάζον. Quæ quidem ita intelligenda sunt, non quod Laura suum Cœnobion non habuerit, sed quod Cellas dirui jussit S. Euthymius, & Anachoretas in Cœnobio induxerit, ut ait idem Cyrillus num. 113. 114. Usum Cœnobij indicat etiam Palladius in Histor. Lausica in Paulo Simplicis:

plice: Ἄπειθε, ἢ ἄρα θύλας μαχαρῆς ἤ, ἄπειθε εἰς κοινὸν πλάσιν ἀδελφῶν. Justinianus in Nov. 5. cap. 3. τὸς ἄλλας ὕβρις εἰς πλῆθος ἢ ἀπεισις ἔστιν, ἐν τοῖς καλῶν κληρονομοῖσι ἤ βυλομάθια. Et in Nov. 123. c. 4. ἐν πᾶσι ἢ τοῖς μοναστηρίοις, ἀπὲρ καλῶν κοινότητα, κελύουδι κῆ τὴς μοναχικῆς κινούσας ἐν ἰδίῳ οἰκίᾳ οἰκῆν, ἢ καὶ τῶν ἑσθίων. Theophylactus in Comment. in S. Marci cap. 4. οἱ μὲν οἶσι παρθένοι, καὶ ἱερομολοῖ, ἄλλοι μὲν γὰρ εἰς, ἢ ἐν κοινότητι ἄλλοι λαϊκοί, καὶ ἐν γάμοις. Occurrit non femel.

Κοινοβιακός, *Monachus in Cœnobio degens*. Basilii M. Afcet. 18. καὶ τοῖς λόγους ἰσάμεν τὰ ἢ κοινοβιακῶν κατορθώματα. Idem Theophylactus ad Mathæum cap. 13. κοινοβιακὸς τυχεῖον μαχαρὸς, καὶ ἴτι παρακλῆσις.

Κοινοβιάρχης, *Abbas*. Aporothegmata Patrum in Isaaco num. 2. μὴ γὰρ κοινοβιάρχης ἐμὴ, ἢ α διατάξω αὐτῶν. Joannes Mofchus in Limon. cap. 146. ὅσον ἡμῶν ἐν τῶν ἑνῶτων, ἐν τῇ κοινοβίᾳ Τυχαρά, διηγήσατο ὁ ἀρχαῖος Μλωσις ἢ κοινοβιάρχης, &c. Adde cap. 147.

ΚΟΙΝΩΘΗΝΑΙ, *In communes usus redigi dicuntur res quæ antea pro Sacris habebantur*, apud Balsamon. ad Nomocan. Photij tit. 2. cap. 1.

ΚΟΙΝΟΛΑΪΤΑΙ, *Plebs*, κοινὸς λαός. Nos dicimus *Le commun peuple*. Balsamon ad Synod. VI. Cap. 23. εἴθε γὰρ τῦτο εἰς ἀγία λαοὶ καὶ κοινολαϊτῆς λέγει τα ἀγία. Idem ad Can. Apost. 16. σημάσαι αὐτὸν, πῶς τιμαρῆ ὁ κληρὸς εἴθε πᾶσι ἀπαθῆναι ἢ κοινολαϊτῆς. Vide eundem ad Can. 14. & 15. Concil. Laodic. Georgius Coryrensis de Commun. ἐν κρηθῆσθαι ἐὰν τῶν φραζῶν τῶ βασιλικῶν τῶ πόλεων, καὶ πάντας τὴς ἑσθιαρῆς, ἢ μόνον ἢ ἀνακείρον, καὶ ἴτι κοινολαϊτῆς, &c.

ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ, *Societas, Communio bonorum*. Glossæ Basilic. τὶ διαφέρει ἢ Κοινωνία ἢ Κοινοπραξίης ἢ Κοινωνία ἢ ἐστίν, ὅταν συμφορῶσιν δύο παρακλῆσις κοινῆς. Κοινοπραξία ἢ, ὅταν περιέλθῃ εἰς τινος θύο, ἢ ἐν πλῆθος, παραμῆ ἀδελφίτης, ἢ δὲν λέγεται, ἢ κληρονομίας, ἢ θρωπῆς, καὶ ὅταν μετῴνθῃαι τινος παραμῆ δημοσίᾳ τινός. Alibi: τοτὸρμῆ βοσπορῆς, ἴπι πάση περιμῆσι, ἢ καὶ τῶς κοινοπραξίᾳ οἱ Ἐλλῆσις. Vide Theophilum, Harmenopolium, &c.

ΚΟΙΝΟΣΤΟΜΟΝ. Hero in Geodesia MS. recensens varia μέτρων. seu mensurarum agrariarum genera: διχῆς ἢ λήγῃ τὸ ἢ ἀ. φακτύλων ἀσίζμα' ἢ ἀνίχηρῶν λήγῃ καὶ ἢ λήγῃ τῦτο καὶ κοινόςτομον καλεῖται τινος.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ, *Communio, Sacra Eucharistie perceptio*. Lexicon MS. Cyrilli: Κοινωνία, ἢ τῶ θείων μυστηρίων μετῴνθῃς, εἴθε τὸ πᾶσι πρὸς Χριστὸν ἡμῶν χαρῆς ἰσῆσι, καὶ κοινῆς ἡμῶς τῶ αὐτῶ βασιλείας ποιῆσι. Quæ quidem hautit ab Isidoro Pelusiotâ lib. 1. Epist. 228. ubi eadem habentur. S. Basilii in Epist. 70. ἐπὶ μακαρίων ἐκῆνο τῶ λήγῃ ἀγαλλίαμα, ὁ ἐπὶ τῶ σῶσῃσι καὶ τῇ κοινωπῆ τῶ πνευματικῶν χαρισμάτων, ἢ λήγῃ ἰσῆσι τῶς τριδόνθῃσι εἰς Κύβου. Joannes Damascenus lib. 4. de Orthodoxa fide pag. 114. Edit. Veron. Μετῴνθῃς ἢ λήγῃ, δὲ αὐτῶ γὰρ τῶ ἱσῆ θηῶνθῃς μετῴνθῃσι. Κοινωνία λέγεται τὶ καὶ ἔστιν ἀληθῆς, εἴθε τὸ κοινῶν ἡμῶς δὲ αὐτῶ Χριστῶ, καὶ μετῴνθῃσι τῶς σαρκῆς τε καὶ τῶ θηῶνθῃς, κοινῶν ἢ καὶ ἰσῆσι ἀλλήλοισ, δὲ αὐτῶ, ἐπὶ γὰρ ἰσῆ ἰσῆς μετῴνθῃσι οἱ πάντες, δὲ αὐτῶ Χριστῶ, καὶ ἰσῆ αἴμα, καὶ ἀλλήλων μέλη γινώμεθα, σῶσῃσι Χριστῶ ἰσῆματῆσι. Vetus Penitential, ἔστι ἐν ἡμῶς προσφορῆς καλῶσι ἰσῆ τῶ κοινοβιακῶν ἰσῆ γινώμεν ἢ ἀρχιμωδῆσιν, ἰσῆσι ἀπῆλογῃσι. Infra: ἔστι ἐν τῶ καρῶ τῶ κοινῶσι, λήγῃ ἰσῆσι τῶ ἀδελφῶν, μὴ δὲ αὐτῶ ἰσῆσι, ἰσῆσι ἀποεσθῃσι. Vide Auctorem de initiis Hæresion, num. 80.

Κοινῶν, *Communicare, Sacram Eucharistiam sumere*. Idem S. Basilii in Epist. 189. καὶ τῶ κοινῶν ἢ καὶ ἰσῆσι ἡμῶν, καὶ μετῴνθῃσι τῶ ἀγία σῶμαθῶ καὶ αἵμαθῶ τῶ Χριστῶ, καλῶν καὶ ἰσῆσι. Mox: ἡμῶς μετῴνθῃσι γὰ τῶ ἰσῆσι ἰσῆσι ἰσῆσι κοινῶνθῃσι ἐν τῇ κληρῆ, ἐν τῇ πατῆρῶ, καὶ ἐν τῇ παρακλῆσι, καὶ τῇ σαρκῆ, καὶ ἐν τῇ ἰσῆσι ἡμῶν, ἰσῆ ἰσῆσι μετῴνθῃσι τινός. Vide Sozomenum lib. 7. cap. 19. & alios passim.

Κοινωνικὸν, *Modulus ad Sacram Communionem pravius, & antiprism hostia fractionem*, ut ait Goarus ad Eucholog. p. 146. *capit solitius*. Liturgia Chrysofomi: ἔτα ἡμῶν ὁ χρῆσις τὸ κοινῶνθῃσι τῶ ἡμῶν, ἢ τῶ ἀγία, &c. Chronicon Alexandrinum anno Heraclij 14. καὶ ἡμῶν τῶ τῶ ἀδελφῶν εἴχη τῶ κοινῶνθῃσι λέγει ἢ τῶ τῶ ἰσῆσι.

Κοινῶν, *Communicare Ecclesie, vel etiam Hæreticis*. Codex Canon. Eccl. Afric. cap. 134. ἰσῆ ἢ δὲν εἴχη τῶ τῶ ἰσῆσι ἰσῆσι τῶ ἐκῆσι κοινῶσι, ἐν τῇ λήγῃ ἰσῆσι κοινῶσι, ἢ ἐκῆσι σῶσῃσι αὐτῶ μὴ κοινῶσι, καὶ πᾶσι ἰσῆσι ἰσῆσι ἰσῆσι. Et cap. 29. 128. δὲν κοινῶσι ἢ, *Excommunicati*. Στῆρῃσι τῶ κοινῶσι, Can. 123. Voces passim obvia.

Κοινῶν τοῖς ἢ ἀγίω λαῶσι: Idem enim reliquias Martyrum aliquas habens tanto studio optabant Christiani, ut cum eisdem etiam mortuis communicarent; inde eas honorificè in Cœmeteriis condabant, ibique quotannis convenierent, anniversarium Martyrij diem celebrabant, hac ratione cum defunctis Martyribus communicantes. Atque hinc origo inductæ venerationis Sanctorum reliquiarum, ex dicto Apostoli in Epist. ad Rom. cap. 12. *Mortuorum Sanctorum communicantes*. Eulb. lib. 4. Hist. cap. 15. καὶ πᾶσι πολλῶν ἰσῆσι τῶ τῶ ἰσῆσι καὶ κοινῶσι τῶ ἀγία αὐτῶ σαρκῆ. Ubi videndus Heuricus Valefius.

Κοινωνικός, *Qui alicui communicat, qui eisdem est fides & religio*. Contrâ, Hæreticis dicuntur apud Photium in Nomocan. tit. 12. cap. 2. οἱ μὴ ἰσῆσι κοινῶνθῃσι. Et apud Balsamonem πᾶσι μὴ μετῴνθῃσι τῶ ἀγία σῶμαθῶ τῶ ἀγία εὐκλῆσις τῶ Θεῶ. Concil. Constantinopol. sub Mena Act. 5. p. 260. ἀναθῆσθῃσι αἰσῆσι, ἢ ἰσῆσι Σιθῶν, — τῶ τῶ κοινῶνθῃσι αὐτῶ. Palladius in Vita Chrysofomi pag. 27. ἢ ἰσῆσι δὲ ἰσῆσι ἰσῆσι κοινῶνθῃσι ἰσῆσι, &c. Synodicon adversus tragediam Irenæi cap. 149. *Quicunque talis est, nemus communicator esse vel dici non poterit*. Adde cap. 184. S. Basilii in Epist. 38. καὶ ἰσῆσι ἰσῆσι τῶ τῶ ἰσῆσι τῶ ἰσῆσι, ἰσῆσι ἰσῆσι. Et in Epist. 59. 85. Ibas Edessæ Episcopus in Concilio Calchedonenf. Act. 10. καὶ τῶ ἰσῆσι τῶ ἰσῆσι ἰσῆσι ἰσῆσι ἰσῆσι τῶ ἰσῆσι ἰσῆσι ἰσῆσι, καὶ κοινῶνθῃσι αὐτῶ ἰσῆσι. Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Sabæ MS. cap. 56. ἰσῆσι ἢ τῶ μετῴνθῃσι ἰσῆσι, &c. Infra, εἰς κοινῶσι ἰσῆσι. Vide Clementem lib. 2. Constit. Apostol. c. 38. In Synodo ad Quercum apud Photium Cod. 59. objeatum Chrysofomo, ὅτι τῶ κοινῶνθῃσι τῶ ἰσῆσι καὶ γινώμεν αὐτῶ ἰσῆσι ἰσῆσι, καὶ τῶ ἰσῆσι ἰσῆσι, &c. Ubi eodem esse cenfet Schortus, qui in Accusationibus Ifacij Episcopi §. 16. κοινῶνθῃσι τῶ ἀλλήλοισ, id est, καθῶνθῃσι dicuntur. Aliter hanc vocem ex Max. Margunij sententia interpretatur Hoefchelius.

Κοινωνεθῆ, Κοινωνία, *Listera communicatoria*, quæ ab Episcopis dabantur lapsis, qui exactâ penitentia ad communionem recipiebantur: vel etiam fidelibus peregrinantibus, quo à cæteris fidelibus

ad communionem reciperentur : proinde eadem cum Formatis, ut indicavimus in Gloss. med. Lat. S. Basilium in Epist. 345. εἰ ἢ ἐκ τῆς φαρμάκων, καὶ πᾶσι σφοδρῶν, ἰλθῶσι μὴ πᾶσι κοινωνίαι, δὲξάτωσαν ἡ κοινωνία γράμματι παρ' ἑαυτῶν ἀπὸ διακρινόμενων, ἢ παρ' ἑαυτῶν ἀπὸ ἑαυτῶν. Idem Epist. 406. Σύμμετρον ἡμῶν ἱερωτικῶν Θεραπευτικῶν ἱεροδικῶν καὶ κοινωνικῶν, &c. Eujmodi literarum meminerunt Eufebius lib. 7. Hist. Eccl. cap. 30. Acta Concilij Ephesini, Palladius in Vita S. Joan. Chrysofostomi pag. 10. 24. Theodoritus lib. 4. Hist. Eccl. cap. 22. Nomocanon Cotelierianus, num. 454. & alij, ut Latinos Scriptores præteream.

Κοινωνία τῆς εὐχῆς μόνον, *Communio Orationis*, quæ penitentibus post certum temporis spatium indulgebatur, in Concilio Ancyrano Can. 4. Κοινωνίας τοῦτο λέγουσιν τὸ εἶναι προσευχᾶς, ibid. Can. 16. In Concilio Antiocheno I. Can. 2. πᾶσας τὰς ἰσοστάσις ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἑαυτῶν, καὶ τῆς ἑαυτῶν γράφειν ἀκούσας, μὴ κοινωνήσας τῆς εὐχῆς εἰμὴ πᾶσι λέγουσιν, ἀλλ' ἂν καὶ κοινωνήσας. Adde Concil. Nicænum I. Can. 12. 13. &c. S. Basilium in Epist. 1. ad Amphilocho. cap. 30. ἅψι τῆς ἀρπαξίλων, — ἅψι ἐπὶ καὶ αὐτὸς καὶ τὰς σωμαρπαξίλων αὐτοῦ, ἔξω τῆς εὐχῆς γινώσκω. Idem in Epist. 244. καὶ αὐτὸς τὸ ἑαυτῶν ἱερωτικῶν τῆς εὐχῆς, καὶ ἐκκλησιαστικῶν τῶν εὐχῶν ἀκούσας αὐτοῦ καὶ τὸ πᾶσι πρὸ αὐτῶν παρ' ἑαυτῶν κήρυγμα ἡσυχίας παλαιῶν καὶ τῶν εὐχῶν ἱερωτικῶν. Mox: καὶ αὐτὸς ἔξω τῆς εὐχῆς παρ' ἑαυτῶν ποίησον. Et in Epist. 246. εἰς τὰ κοινὰ ἐπιθήματα ἡ σωφροσύνη, ὅτε τοὺς ὀρθολογικοὺς τῶν εὐχῶν ἀκούσας εἰς μέλας, ἀνάγκη τοῦς ἀκούσας τῆς κυρίας δίδασκει κοινῶν ὑποβαλεῖται. Sozomen. lib. 4. cap. 24. καὶ τῆς εὐχῆς ἀρῶσιον. Eufebius lib. 6. Hist. Eccl. cap. 42. καὶ προσδύχων αὐτοῦ ἐκποιήσαν. Socrates lib. 6. cap. 9. καὶ τῶν εὐχῶν μετασχέσαν οὐ ἐκώλυσε, κοινωνίας ἢ τῆς μυστηρίων οὐ ἔσθ' ἀπὸ διακρινόμενης μετὰ ὅσων αὐτοῦ.

Κοινωνία χωρὶς προσφορᾶς, erat τῆς ὑποπιστάτων, de qua in Concilio Ancyrano Can. 5. &c.

Κοινωνία τῶν λαϊκῶν, in Synodo Sardicensi Can. 1. Apud S. Basilium Epist. 1. ad Amphilocho. Can. 32. Eufebium lib. 6. Hist. Eccl. cap. 43. &c.

Ἀκωνιόνη, *Excommunicatio*: Ἀκωνιόνη, *Zonare* ad Can. 10. Apost. Ἀκωνιόνη, *Excommunicatio*, in Canonibus Apostol. cap. 8. in Concilio Nicæno I. Can. 5. in Cod. Canon. Afric. cap. 29. in Concilio Calchedon. pag. 513. 546. 609. & alibi passim, apud Michaëlem Pfellum de Nomocanone, Theophylact. Bulg. Archiep. Epist. 27. Theophan. an. 1. Constantini M. in Nomocanone Cotelietiano num. 454. 462. Ἀκωνιόνη ἀποπέσει, *Sententia excommunicatio*, apud Zachariam lib. 2. Dialog. cap. 23. Hefychius: Ἀνάθημα, ἰπάρατος, ἀκωνιόνη. Lexicon MS. Cyrilli: Ἄνωμιμνιμένους, ἰπάρατοι, ἢ ἀκωνιόνηται.

Ἀποκωνιόνη, *Excommunicatio*. Ἀποκωνιόνη, *Excommunicatio*, apud Interpretem Gr. Concilij Lateranenens. an. 1155. cap. 47.

ΚΟΙΤΑΖΕΙΝ, *Perspicere, Confiscare, βλέπειν*. Chronicon MS. Malaxi pag. 653. καὶ πρόηκον ὁ βασιλεὺς, ἅψι τῆς ἰδίας οὐ τοῦ μελετᾶ, διὰ τι τοῦ ἀφελῆς καὶ πηρᾶσθαι τῆς κακῆς καὶ ψαδῶ, καὶ διὰ τοῦ κοίταζεν, ὅσον ὅτι ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Vide Κηλίτζον.

ΚΟΙΤΑΪΑ, *Cibilia ferarum*. Eustathius in Homer. ὅτι Ομήρου παραβολαὶς ἀπὸ τῆς, ὡς ἔξ' ἑνὸς Θεοῦ τὰ κηλίτζον ἐπαρῆν ἴβαλε, ἅψι τῆς βραχέων ἱστῆθαι, λαβῶν ἐχθρῶν, οἱ ἰδίῳ κοιταῖα καλῶσι τὰς ἱερὰς εἰνάς τῆς Θεοῦ.

ΚΟΙΤΑΤΩΡΙΟΝ. Vide Κηλίτζον.

ΚΟΪΤΗ, *Amnis alveus*, quomodo *le lit d'anne riviere* dicimus. Procopius de Ædific. lib. 5. cap. 5. τῆς ποταμῶν ἀδύα ἐκ τῶν πρῶτων ἰδίῳ ἰταναγῶν,

ἢ καὶ τῶν καλῶσι. Infrā: πρῶτα μὴ ἴτερον πρὸ τῆς πόλεως διασκατάσας τὸ ποταμῶν καὶ τῶν. Aucior innominatus apud Suidam, ubi de Semitamitis, ἢ αὐτῶν ἐκνήσασα τῆς πόλεως, καὶ ἐπὶ τῆς κοίτης κίσεα παλάτια, &c. Occurrit præterea in Basilio lib. 16. tit. 2. cap. 24. lib. 5. tit. 1. cap. 9. apud Joan. Tzetzem Chil. 9. v. 600. Theophanem an. 24. 33. Justinianum, &c.

ΚΟΙΤΩΝ, locus ubi reponitur thesaurus Principis, *Fiscus, Camera, Cubiculum*, eadem notione apud Scriptores inferioris Latinitatis, de quibus vocibus, nos pluribus in Gloss. Lat. Lexicon MS. Cyrilli: ταμίον, κοιτῶνα, Dio lib. 61. ταρῶν τῆς ἐκ τῆς βασιλικῆς κοίτης Στραυρὸς ἰερωτικῶν. Constantinus Porphy. de Adm. Imp. cap. 50. ὡς τῆς τῶν πᾶν πάλιν αὐτῶν τοῖς μαρμαῖα, καὶ ἀπὸ ἀπῆκτον καὶ ἐκτεκόμενον ὁ αὐτὸς Κρητικὸς τῆς Θεοφροῦλατος κοίτης. Rationalis peræquatorum Alexij Comneni ex Cod. Reg. MS. καὶ ταῦτα μὴ εἶσι τὰ λογιζόμενα καὶ ἰερωτικῶν τῆς δημοσίῃ, καὶ ἀποκομιζόμενα ἐκ τῆς βασιλικῆς κοίτης. Vide Notas nostras ad Alexiadem p. 250.

ΚΟΙΤΩΝΑΡΙΟΝ, *Leclivus*, vel *Adicula, Cubiculum*. Apophthegmata Patrum in Agathone num. 1. οἶδα γὰρ εἰς ἀγαθῶν ποίσεις ἄλλοι ἐκ τῆς κληρίου οἰκῶν, ἔχον τὸ κοιτῶναριον, ἵππον, ὅτι μετῶν ἐκ τῆς κληρίας, μὴ γινῶσι αὐτὸ τὸ κοιτῶναριον, εἰ μὴ ἐπιτοῦ μοι ἔστιν. Martyrium S. Febroniz MS. ἀλλ' ἰαυτὸ ἀπέκλειον ἐκ τῆς κοιτῶναριας.

ΚΟΙΤΩΝΑΡΙΟΝ, *Cubicularij Principis*: Κοιτῶναριον, *Codino* in Originib. Constantianopol. num. 110. & de Offic. cap. 5. num. 28. οἱ ἐπὶ τῆς κοίτης, in Martyrio S. Basilii num. 4. Verfus Leonis Philosophi Imp. morientis:

Ἐλθετε καὶ Θεραπευτοὶ τῆς ἐπὶ κοίτης. Concil. Constantianopolit. IV. pag. 1404. Νικήτας κοίτης ἐκ τῆς ἐπιτοῦ μαρμαῖα. Πρίσκοι, in Collect. Hist. Scaliger. & apud Zonaram in Commodo & in Theophilo: παρακοιτῶν, Constantino Manassi, pag. 114 Edit. Reg.

Παράκοιτον καὶ φύλακα τῆς βασιλείας κλίτης. Nicetas in Joanne num. 3. καὶ τῆς οἰκιδίων καὶ ἀποκοιτῶν τῶν προσφιλέσθαι. Idem in Andronico lib. 2. num. 2. καὶ τῶν ἀποκοιτῶν ἢ καὶ προσφιλῶν ἐστὶ τούτων ἀναγνώων συλλεγετοῦ ὁμογενῶν. Atque ij προκοιτῶν τῆς βασιλείας dicuntur Pachymeri lib. 7. cap. 35. Ext. Phavorinus: πρόκοιτος, ὁ ἕμπροσθεν κοιμηθῆναι τῆς. Vita S. Basilij Junior. pag. 110. Εἰνὴν καὶ κοιτῶνικῆς, Constantinus de Adm. Imp. cap. 51. καὶ τῆς Παρακοιμηθῆναι, καὶ ὁ πρῶτος τοῖς τῶν καὶ καὶ ἐκ τῆς κοίτης καὶ αὐτὸ ἐκλείων ὁ βασιλεὺς. Adde Leonem Grammatic. pag. 458. 479. *Cinetoneia*, apud Luithprandum lib. 5. cap. 2. Vide Lat. in dem lib. 3. cap. 7. lib. 6. cap. 2. & Gloss. med. Eut. in Chetoniis.

ΚΟΚΑΤΟΣ. Vide in Λεμπροκόβηθαι.

ΚΟΚΑΛΟΝ, *Os, ὄσθον, ὄστρον*. Glossæ ad Iliadem Barbarogr. ὄστρον, τὸ κόκαλον. Codex Reg. MS. 1595. fol. 77. ἂν ὄστρον καὶ κόκαλον, κόκαλον ἀπὸ πρῶτων, &c. Anonymus de Nuptiis Thefei:

— Να μετῆσαι. Ἀπᾶν εἶπον τὸ κοίτη τὸ κόκαλον τὰ ὄλα. Nomocanon laudatus ab Allatio lib. de Opinat. Græcor. num. 14. καὶ ἴθα-σαν αὐτῶν, καὶ εἰς ἄλλοις κηλίτζον ἐπὶ τῆς σωματῶν αὐτῶν ληλυμένα καὶ κηλυόμενα κόκαλον λέγουσιν κόκαλον. Fabulæ Æsopi Græcor. pag. 145. λυκαῖος ἔτερον ἐκ τῆς λαμῶν κόκαλον. Ubi Cod. Gr. λυκαῖος ὄστρον ἐπὶ τῆς. Agapius in Geoponico c. 131. ἴθισται τὸ κόκαλον, καὶ τὸ τῶν κηλίτζον κοίτης μὴ πηλυτοῦ καὶ ὄστρον γινῶσι. Ubi pro Nicetis κόκαλον sumuntur, ut & cap. 132. Michaël Pfellus de Grammatica, MS.

Κόκαλον ἢ ὁ σφόδρον, καὶ τὸ πρῶτον γίνω.
 Est autem σφόδρον, *Nux rivea*. Galenus lib. 7. de
 Medicam. simplic. κῶνα καρπὸς, ὃν δὴ καὶ κόκαλον ὀνο-
 μάξωσι καὶ σφόδρον, &c. Vide Bartholomæum Ste-
 phanum ad Erotianum cap. 67. Eustathium ad Odyll.
 β. & Malaxum in Hist. Patr. pag. 136. Κοκκαλάκι, *Of-
 ficinum*, ὄστρον. Κοκαλίνοι, *Offens*, ἰσάνοι.

Κόκαλον, cūm ω, apud eundem Agapium cap. 40.
 135. 190. & alibi.

Ἐποκαλίξων, *Exoffate*. Glossæ Græcobarb. ἄσφριμ-
 βολα, ὀνόματι βασανιστήριον, πᾶσι τὸ ἕλασθῆν ἢ ἐμβαλ-
 λόμενον, σὺν τι Ἐποκαλίξων ἐκίον ὅτι ναπησιὸν εἰς
 ὄστρον.

Κόκαλα, *Taxilli*, Gallis *Offeseiz*. Stephanus Sa-
 chleeces in Monitis MSS. ubi de Alea;

Τρία κοκατῶνα κόκαλα ναχον κικατα μαύρα,
 τὸν βάνοσι τὸ ζαισιεύει εἰς τὴν ἰσάνην καὶ λαύρα.

Rursum:
 Ὁ ζαισιεύει ἄριστη κατῆν σὺ παριδύλω,
 τὰ κοκαλάκια να κικητῆ σὺ μαλακὸν σπινδύλω.

Infia:
 τὰ κοκαλάκια τὰ μικρὰ σὺ μαγλιδὸν σπινδύλω.

ΚΟΚΑΤΟΣ. Vide Λαμφοκοκκαίον.

ΚΟΚΙΝΑΔΑ, Κοκκινά, *Rubor*, *Rubens color*,
 ἡρσφότης. Κοκκινωτικός, *Subrubescens*, ὑπὲρ. *Spr.*
 Port.

ΚΟΚΙΝΟΔΡΟΣΑΤΟΣ. Vide in *δροσατ.*

ΚΟΚΙΝΙΔΑΙΝ, *Cecus Spidius*. Demetrius
 Constantinopolit. lib. 2. cap. 10. κοκκινὸν λαβῶν καὶ
 καθάρισαι αὐτὸ καλῶς, καὶ τὸ ἡμισὶ ἑλάσας, &c. Oc-
 currit ibi femel ac iterum.

ΚΟΚΙΤΡΟΥΝ, τὸ λίβανον τὸ ἀρσενικὸν, in Glos-
 sis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Thus maf-
 culum*.

ΚΟΚΚΑΛΙΝ ἢ εἶνι, apud Myrseum sect. 1.
 cap. 406. in Cod. MS. *Nigellum quæ in frumentis
 fuchum provenit, & Lolium* dicitur, interpretatur
 Fuchus cap. 412.

ΚΟΚΚΙΝΑΔΙΟΝ, *Minium*, Fucus rubens, quo
 mulieres genas & labia inficiunt. Canon peni-
 tentialis MS. S. Joannis Chrysofomi nomen præ-
 ferens: *ζωὴν ἢ μὲν ἑμμεσίον καὶ κοκκινάδιον νιπόμενον
 πρὸς ἀπᾶν τὴν ὄστρον διασφᾶν ὥραϊον, καὶ ἀπᾶν τὴν
 τινὰ, &c.*

ΚΟΚΚΙΝΟΥΓΙΑ, *Rosa rubra*, Creten-
 sibus. Agapius in Geoponico cap. 186. βράστε κόκκινα
 σπόκλα, ἡγὼν παζᾶ, τὰ ὅποια λήγουν εἰς τὸ κρήνην κοκ-
 κινούγια.

ΚΟΚΚΪΟΝ, *Siligna*. Anonymus de Ponderibus
 & mensuris post Nicandrum, κεραιῶν, τὸ ἰδιωτικὸς
 λέγει κοκκίον. Moschopulum ἄστρον δραχμῆν ἢ ἰσφᾶ
 κοκκία ἑκακίδεκα. Occurrit sæpe apud Medicos in-
 fectionis ætatis. Vide Leonard. Fuchium ad Myrseum
 sect. 1. de Antidot. num. 6. Aphrothegmata Pa-
 trum in Sifos p. 31. ἔργον ὁ φέρων βράβηλα καμύλων, καὶ
 κλάσας ὑπερ κοκκία κρήνην ἔργω καὶ ἢ κοκκίον, &c.

ΚΟΚΚΟΒΑ. Vide Κοκοβαία.

ΚΟΚΚΟΒΑΣΑΜΟΝ, *Somen interni grani
 Balsami*, Myrseio sect. 1. de Antidot. num. 6.

ΚΟΚΚΟΔΑΦΟΝΟΝ, *Bacca lauri*, apud Deme-
 tium Constantinopolit. lib. 2. Hieracofophij cap. 18.

ΚΟΚΚΟΡΟΒΙΟΣ, Joannes Urbis Præfectus
 cognominatus, apud Theophan. an. 23. Justiniani
 quod forte Otrobi testis delectatur.

ΚΟΚΚΟΣ. Pachymeres lib. 6. cap. 24. κόκκος ἢ
 μοναχὸς καὶ πᾶσι κατ' ἐκείνον ἰώ. Ubi Possinus to. 2. p.
 490. putat intelligi Monachos qui à Michæle Pa-
 lzologo Imperatore excoꝛcati fuerant, proindé-
 que legendum censet κόκκος, id est *Cacos*. Vide
 Τζήτρηκ.

ΚΟΚΚΥΜΗΛΟΝ, *Primum Damascusum*. Vetus
 Lexicon MS. Βράμια, τὰ καλυμμένα σαμυκκίνα,
 τὰ αὐτὰ καὶ κοκκύμηλα, καὶ μαδύρα. Κοκκύμηλα, ἢ φυ-
 σαλίδες, in Glossis Jatricis MS. ex Cod. Reg. 190.
Vesicaria, Fruticis species.

ΚΟΚΚΑΣΤΟΝ, *Verbasum*, Planta, Italis
Tasso Barbasso. Agapius Monach. in Geopon. c. 28.
 τὸ ὄνομα κίματι καὶ ἢ φασίκα, πᾶσι ὅποια εἰς ἄλλας πότις
 ὀνομάξωσι κίμαστον, (*Cisæ Tasso Barbasso*) Vide Ru-
 elium lib. 3. de Nat. Stirp. cap. 122.

ΚΟΚΑΙ, *Maius*, ἄμικ.
 ΚΟΚΟ, *Pulicula*, Πολίαιον.

ΚΟΚΟΒΑΙΑ, *Nothia*. Glossæ MSS. Colber-
 tea: Γλαυζ, πῆλινον πᾶν γύλα πῆλῶρον, ὃ ἡμῶς ἢ
 κοκοβαία λεγομένη. Helychius, & ex eo Phavori-
 nus: κοκοβαία, ἢ γλαυζ. Ubi Meurfus emendat κοκ-
 κῶσα. Rectius alij κικωβαία. Lexicon MS. Cytili:
 γλαυζ, πῆλινον κικωβαίον, ἢ κικωβαία, κικωβαρία, in
 Corona pretiosa, *Nothia*, Γλαυκ. Alibi: κικωβαί-
 α, *Vesretisio*, Γλαυκ. κικωβαίον, *Glanicus*, *Ca-
 sius*, *Nothinus*. Scholastes Oppiani lib. 1. Ha-
 lieut. v. 170. Γλαυκοί, κικωβαίαι, κικωβαί, Eustathio
 Odyll. i. καὶ δακτύλιος σῶατις ἢ ἄς κικωβαίος ὁ Βαμῶσις
 φασί.

ΚΟΚΟΥΔΟΝ. Vide in *Ξυλοκόκκον*.

ΚΟΛΑΓΓΙΝΑ, κόλανα, *Torghes*, *Monile*, ἀλυ-
 σίδιον, περιδέραιον, κλαίος, &c. Ex Italico, *Collana*,
 quod collo apteur. Vide Statuta Mediolanensia
 2. part. cap. 450. Historia Apollonij Tyrij:

Τὴν κόλαϊον ἔπιαιε, καὶ τὸ σολέμον τὸ βάνο.

Rursum:
 Ὅτις κέρδιος ὑστρον, βάλῃ ἢ ἔργω,
 καὶ δάσας ἰσχυροτάτα τέλει τὴν κόλαϊον.

ΚΟΛΑΘΟΣ, *Vasculi seu menfura Isquidorum
 species, continens 25. sextarios*. Vita S. Bacchi Ju-
 nioris Mart. pag. 83. καὶ ἐνθάς σάμανον, πᾶν παρ' αὐτοῦ
 λεγομένον κίλαθον, ἔπλησον αὐτῷ ὑδάτι. *Ubi Inter-
 pres κίλαθον emendat, ex Helychio, qui πόριον &
 ἄλλῃν speciem esse ait. Sed nihil mutandum colligi-
 gitur ex Euchologio pag. 838. καὶ βόσκος δύο, ἢ ἄλλῃ
 οἰκίαιος, ἢ εἶνι, καὶ κίλαθον μῆτρον, διότι ὁ κίλαθῶν μῆ-
 τρον ἄρον τὸ ἡμισὶν τὸ ἰσχυροτάτον, ἴσοι ἕξασ καὶ βε.*

ΚΟΛΑΚΕΣ, *Ambibus gæi*, in Basilicis lib. 60.
 tit. 46. qui concipitur ἄστρον κόλακιον. *Κολακία, Ambi-
 tus*. Glossæ Lat. Gr. *Ambis*, περιμύκητῃ, κοκακίον.

ΚΟΛΑΝΔΙΟΦΑΝΤΟΝ, Navigij barbarici
 genus. Arrianus in Periplo maris Erythræi: ἔγγρα ἢ
 ἄστρον κίλαθον πλοῖον μαγίστων, ἄστρον ἰσχυροτάτον
 μαγίστων τὰ ἢ εἰς τὸ γάγγηλον διαίρουσι κο-
 λακίον ἄστρον τὰ μαγίστων. Putabam legendum κολακίον
 ὄντα, &c. Vide κολακίον.

ΚΟΛΑΡΟΣ, *Collare*, Περιμύκητῃ.

ΚΟΛΑΣΕΣ, *Ræna*, *Labores*, κολάσεις. Hieron.
 Germano, κολάσις, *Ræna inferni*. Damascusus Stu-
 dia Hom. 13. θανάτῃ ἢ τὸ ψυχῆς λήθη ἢ κολάσις.
 Historia Apollonij Tyrij:

Κ' ἦσαν διπλάσι ἢ κολάσις, ὅπου καὶ εἰς τὸ δρῆμον.
 Anonymus de Nuptiis Thefei: lib. 10.

Καλὰ ἐν ἄλλο τίποτις ἀίμακθῆν ἐπὶ σφόδρα,
 στίξας κόπας καὶ τὸ κολάσις πᾶσι ἔπιαιε μαγίστων.

Eod. lib.
 Ἀπῶλον τῶν στίξας κολάσις πᾶσι ἔπιαιε κολακίον.

Et lib. 12.
 Τότε ἀφ' ὧν τὸ κολάσις πᾶσι κολάσις τὸ ἰσχυροτάτον
 ἔλαβον χάριθων καμύλων πᾶσι ὄστρον ὅπου καὶ.

Stephanus Sachleeces in verbis. Polit. MSS.
 Ποτὶ κολάσις σῶα σπόστρον καλὸν ἰδῶν ὄστρον καὶ,
 εἰ μὴ ἀίμακθῆν καὶ κολάσις, &c.

Emmanuel Georgillas MS.
 Εὐγῶσι καὶ αὐτῷ τὸ κολάσις πολλὰς ψυχῆς ἀνθρώπων.

ΚΟΛΕΔΑΙΟΣ, Miles, στρατιώτης, in Gloss. Bafilic MSS. & editis: ubi quidam legunt Σολδαίος, ex Gallico, *Soldat*. Vide infra Σολδαίος, & Gloss. med. Lat. in *Solidarius*. Meurfius emendat κολοριαίος. Libet 49. Bafilic. ἃ ὅ καὶ ὁ ἐπιλοφάτορες ἤ Ρωμαϊκὴ στρατιώτατος κύβη βύλονμα ἤ Ρωμαίων. κερφαλικὴ κολαίος, καὶ ὁ κολδαίος ὁ στρατιώτης ὁ συστρατιώτης ἔξισ ἡσκαμάσας, δασκεφαλίζης. Ita MS.

ΚΟΛΕΝΤΑ. Ptchochoprodomus contra Hegenumen, ex Cod. Reg.

Κακαβίον ἡν, δισπίδα, διαπλὸν μέτρον τισαύρον, καὶ ἕως αὖν οἱ μάζροι γυμνάζουν τὸ ὕδωρ, καὶ βάινουν κρομίδα, κὰς αἰσοὶ καλίησι, καὶ πύρ ἑξάπτερον πολὺ κτῆ κακαβίον.

ΚΟΛΕΝ. Manethon Apotelefmaticus MS. καλίχον λινίχον μήθῃ, ἡ καλίωσα, ἡ σαρκισαρία, ἡ βερδυναρίωσα.

ΚΟΛΙΑΝΔΡΟΝ, *Coriandrum*. Glossae Botanice Colbertæe MSS. Κορίανδη, τὸ κολλιάνδρον. Scholiastes Aristophanis ad Equites: Κορίανθη, ἥδ' ὁ βοτάνης, τὸ γυνὸ κολλιάδρον.

ΚΟΛΙΚΙΟΝ, *Panis rotundus*, ac in corona modum coniotus. Ita Goarus ad Codinum de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 7. num. 7. καὶ διδωσι δέξασχρός πρὸ Πόλυσάτω καλίον, καὶ ἀπίρχης. Vide Κωλικιον.

Μελοκόλον, Μελόμυρον, *Panis ex Farina & melle confectus*, Italis, *Conforina*; Nostris, *Pain d'efrice*.

ΚΟΛΙΣΑΥΡΑ. Ταύρα, Ἀκαλαθῶ. Portio, *Lacerta*, Συλλιγγίδι, Σαύρα, Κολισαύρα: Βοσφριτζα Σαύρα, Οριόμαχῶ, Ἀκαλαθῶτις, Σαύρος, Agapius in Geoponico cap. 160. ἴπαρα ἡ αχινιάου, καὶ μίαν καλασημαρ, ὅπου λόγοςμῃ εἰς πλὴν γριάν Γεσφριτζα, εἰσὶ ἑορα, &c.

Κολοσάφρα, eadē notione. Excerpta Jattrica Melanij Cocini MSS ἡν θίλις τὰ ποίπιας ἤμια, πιαθόν πλὴν κολοσάφρα, πλὴν πραιύλια, καὶ βόλι αὐτέλι εἰς τρεκακίον, &c.

ΚΟΛΑΑ Ἀτλήκη, in Glossis Chymicis MSS. ἀμυδάλως δάκρυον exponitur.

ΚΟΛΑΘΟΝ, seu potius Κολάτον, *Vinum colatum*, *Odoratum*. Euchologium Barbercinum, apud Goarum pag. 845. ubi de Dedicatione Templi: καὶ μὲν τότε λαμβάνει κανὺν κολαθῶ, καὶ ἐπιχέει αὐτῷ ἡκὶς σμαυράου.

ΚΟΛΛΑΡΙΟΝ, *Collarium*, in Gloss. Gr. Lat. Hefychius: κλοιὸς μίρῶ, τῆς καύτης, ἢ περιτραχίλιος διαμῶς, κολλάειον, ἴπτοι μασιακάσι. Scholiastes Aristophanis ad Velpas: κλοιὸς ἡ κολλάειον τὸ παρ' ἡμῶν λιγύδρον.

Κολλάειον, Herba apud Paulum Æginetam. Vide Ruellium lib. 2. cap. 109.

ΚΟΛΛΕΤΑΣ, καὶ Κολητας, *Collega*. Constantinus A secretis in Viatico Peregrin. MS. ὁ ἑταρῶς αὐτῷ ἀνδρῶτος ἢ ἡμῶν ὁ σμυτσοῦ, ἢ κολητας. Eufebius lib. 10. Hist. Eccl. cap. 10. ἐν οἷς ἡμφορίζα Κεκιλάσιον ἢ ἐπιεσκον ἢ Καρῖασμῖσιον πύλους αὐτῶ πῶν κολλήγων αὐτῷ ἢ κτῆ πλὴν Ἀρκυλλὴ καθιστάων, ἐν πολλοῖς φαρμάσιον εὐδωλάει. Infidā: γραμμάσιον ἡμῶς δασπῶτας, πῶος τῆς προεργῆμῶς κολλήγων ἡμῶν ἑξήτιμῶτα.

ΚΟΛΛΕΚΤΑΡΙΟΣ, *Collactarius*. Suidas & Glossæ Bafilic. ἀργυρομῆδός, ἴπτοι ὁ κίρωμα ἀπὸ ἀργύρου ἄλασσίωμῶ, ὁ Τραπειζίτης, ὁ ἀργυροπρατής, κολλεκταῖος. Glossæ Græcorubar. Ἀργυροπράτης, ὅπου πικαὶ ἢ ἀλλάσαι τὸ ἀσπίον, ἢ ἄν Κολλεκταῖος. Theodoros Paphensis Episcopus in Vita M. S. S. Spiritidonis: ἀργυρομῆδός μῶς ἢ βαθρας ἢ βραμῖν ἴπτι ἢ Νισα πόνον παραζων δὶ ἴπτος κολλεκταριῖ, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Collactarius*.

ΚΟΛΛΗΓΙΟΝ, *Collegium*. Concilium Ephesinum Aë. 5. καὶ συλλήζας ὡσπερ κολλήγιον ἡσῶν πρῶτα κοιλία πτω ἢ ἀνόμιον ἀνδρῶτων Ἐπισκόπων ἡσῶν ἰνομία, &c. Palladius in Hist. Laufiaca cap. 22. πῶσικαῖα σημάδια ἀπὸ θῶν, ὅπου τὸ κολλήγιον ἤξιον. Apophthegmata Patrum in Paphnutio num. 2. ἰδῶν ὁ ποτὶ, ἀριθμὶ ἰσάμων κολλήγιου (al. κολλήγιου) λυσῶν, καὶ ἴπτοι αὐτῶς πῶνῶτας οἴησι. Infidā: καὶ ἀφῶρῶσεν ὁ γήμων ὅλον ἢ κολλήγιον.

ΚΟΛΛΗΤΖΙΑΡΙΚΟΣ, *Glinisofus*, Κολλητικός.

ΚΟΛΛΗΤΖΙΔΑ, & Κολητζίδα, *Lappa*, Plantæ species, de qua Ruellius & Goetzus. Glossæ Jattricæ MS. ex Cod. Reg. 1334. ἑσῶσιον, ἢ κοπῶς κολητζίδα Scholiastes Theocriti Idyll. 13. πλὴν ἀργῶσιν φασῖν ἵ) βολιάτου τινα φασῶσιν, λὺν ἰδιολητικός φασὶ κολητζίδαν.

ΚΟΛΛΙΚΙΟΝ, idem quod κῶλλῆς, apud Athenæum, species panis rotundi, vel *subcineritij*. Lexicon MS. ex Schedis Combefisij: Βουκιάτου, ἄρτοι ἑσῶς, αἷς λῆγῆ) Κολίκιον.

ΚΟΛΛΟΥΡΙΣ, pro κολλήρις, in Orneosophio pag. 254. ut κολλήριον, pro κολλήρις, in altero Orneosophio Michaëlis Imp. iustū scripto pag. 276. Michaël Pfellus de Grammatica, MS. κολλήριον, ἥ) μίρκος, κεμῶός ἢ ὁ πανῶργῶ. Ita apud Paulum Æginetam lib. 7. pag. 279. Glossæ Lat. Gr. *Tornada*, κολλήριμα, ἐκελλήρα. Idem Pffellus de Morborum nominibus, MS. κολλήριον, καὶ ἀνακόλλημα, ὁσθαλαμῖον φασῖ μακων. Moschion de Morbis mulierum cap. 161. καὶ ποίπιας κολλήριμα ἰπτικήα, &c. Vide Authorem Etymologici in *Collarum*.

Κροκολλήριον, *Ceratum*, apud Anonymum MS. de Avibus, ubi de Ciconia. Ὑποκολλήριον apud Paulum Æginetam lib. 3. pag. 72. ἑτροκολλήριον, lib. 7. pagina 283.

ΚΟΛΛΥΡΙΑΙΩΝΟΣ, Hæretici, οἱ εἰς ὄνομα ἢ Μαρίας ἐν ἡμέρα τινὶ ἢ ἴπτοι δασπῶταζ ὡσον, κολλήριμα τινὰ προσφῶσῖς. Ita Auctor de initiis Hæreseon cap. 79. Nicetas lib. 4. in Thesouro Orthod. fid. pag. 236. &c.

ΚΟΛΟΒΙΟΝ, Κολοβῖον, *Colobium*, de qua voce diximus in Gloss. med. Lat. καλίω ἀρχιεπίδῶς, Sozomeno lib. 3. cap. 14. Dorotheus Doctr. 1. τὸ σῶχημα ὁ φερῶμῶ, κολοβῖον ἑστῶ, μὴ ἔχον χαραδίαν, καὶ ἔσπιν δῆριματιν, καὶ ἀτάλαθῶ, καὶ κενκῶσιον. Infidā: ἔχον ἢ τὸ κολοβῖον ἢ μὲν καὶ σημάδι τῆς πῶτι προυρῶν, &c. Martyrium S. Petri Archiepiscopi Alexandr. pag. 197. κολοβῖον τῆς λινῶν, πῶ φανομῶν, τὸ περιβῶσιον. Palladius in Hist. Laufiaca cap. 42. τὸ ἢ ὅσῶμα λὺν αὐτῷ ἐλασῖῶ, ὅσπερ τῆος κολοβῖον προσφῶροσιον. Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 2. ἶσα ἐκδιδῶσῶ) ἢ ἰδῶπτα, λὺν ἐπιβλήθῶ βουσῶνδῖσι χροσῖσι ἐκλαμψῶσιον, καὶ κολοβῖον ὁ προσῶνομαζῖον καὶ τὸ ἐκ παλῶς ἢ Στρατήκα ἢ) τερῆῖον ἰθῶ. Auctor de initiis Hæreseon num. 15. διά τῃ ἀμπτῶσιος, καὶ ἢ δῆλμακῖσιον, ἴπτοι κολοβῖον. Menologium Baslij J. Maij in S. Hefychio: ἑξῶσῖον αὐτῶ πολυτελεῖ ἡματία, καὶ δῶσῖος κολοβῖον τρῖσιον, μὲ) ἢ γυμῶνὶον καλῖκῖνον σῶσῖδῖσιον. Codinus in Orig. Constantinop. num. 140. de Justiniano Imp. ἑρῖσιον λινῶν κολοβῖον, καὶ ἴσῶδον λινῶν κολήχα τῃ χροῖ. *Dalmaticia, que nunc Colobia dicitur*, apud Nicetam in thesauro Orth. fid. cap. 59. Vide Joannem Moschum in Limon. cap. 92. 124. Apophthegmata Patrum in Nisifero num. 4. San& Maximum to. 2. pag. 692. &c.

ΚΟΛΟΓΕΑΤΑΙ, *Collegati*, de quibus in Gloss. med. Lat. Glossæ Juris MSS. ἁνακῶν, κολογῆ) σμαμῶμῶσι. Glossæ Labbæi habent κολογῆσι.

ΚΟΛΟΔΙΔΑ. Codex Reg. MS. 618. f. 285. ἴπαρον

ἔπαρον κολοιδαν κίρρωμα, πσίφον καλώς, ἐξ ὅτι εἰς τρυγίαν σπειρόν μὲν ἕδεται, &c.

ΚΟΛΟΚΥΘΗ, *Cnicus bita*, Κολοκυθία, Σικυώνια.

ΚΟΛΟΝΑ, *Colona*, *Colonna*. Anonymus de locis SS. cap. 1. ὑπάρχον ἐξ καλόνος μαρμαρίνιας οὐλῆς. Habetur ibi crebris, & num. 4. 5. 6. 7. 15. Scholarius in explicat. Vatican. Constantinopol. ὄρειθι οἰσ πῶν κπ. εἰς μίαν κολόναν μαρμαρίνικῶν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Κολόνος ἵσα σιδήρι πολλὰ χροτρία μγάλακ.

Historia Apollonij Tyrij:

Εἶτον ὁ Ἀπολλωνίος κίρτος ὡς ἂν κολῶνα.

Adde Malaxum in Hist. Patriarch. pag. 181.

Κολῶνα, Sgutorum in Hist. Concilij Florentini sed. II. cap. 8. ἠδὲν ἢ διαμαρτυρίας ἡμῶν ὀρίθωρῶν παρ' ἰκτίδια εἰς τὰς ἀπὸ τὰς Ἀβύσσας ἰσαμύρας κολῶνας, ὀριμαρτυρίας κολῶνας.

ΚΟΛΟΝΟΣ, ὁ Μειωτής, in Gloss. Basilic. Rufinum: Κολόνος, Δυλοπαρέκκος. Ἐπιτολογία, *Territorium*, in Gloss. Lat. Gr.

ΚΟΛΟΠΑΝΔΡΟΣ, *Scolopendra*. Vide in Σκυλίπαιδρῶν.

ΚΟΛΟΠΑΥΕΙΝ, pro ἀνακαλοποιεῖν. Maximus Cythærensis Episcop. 4. August. in S. Eudocia: καὶ ἕξτατος τῶν, ἐξ ἀρχαίων καλῶν καὶ ἰδίῳ μάρκῳ μὴ τῶν ἡλικιῶν τῶν, ἐξ ἰδιωτικῆς τῶν, πῶν ἐκπομπῶν ζυμῶν μὴ τὰ καλαίμα, ἐξ ὑπερβίοντες τὰ μὴ ληπῆς σπᾶνζος δωματῶν, τὸς ἐμπηξάν εἰς ὅλα τὰ μῆλα.

ΚΟΛΟΣ, *Podex*, σφραγίς, in Corona pretiofa. Alibi: Κόλος, *Nates*, in *Πορθ. Culus*. Phavorinus: σφραγίς, ὁ κόλος, Bartholomæus Monachus in Elencho Agareni: κῶν ἢ τῆς ἀφίλου πρὸ ἀνδρῶν τῶν κολῶν αὐτῶν πᾶσιον πᾶσι τὰς ἡμέρας τῶν ζωῆς αὐτῶν.

Πλωϊκοί, *Qui nates lavant*, ut Turci & Saraceni. Idem Bartholomæus: τῶν ἀγίων Φυλῶν καλῶν εἰς παραδῶν, ἢ λήγειν, Ἐλθε, πλωϊκοί, ἐν παραδῶν.

ΚΟΛΟΣΑΦΡΑ. Vide in Κολοσαίρα.

ΚΟΛΟΣΥΡΝΕΙΝ. Vide in Σύρην.

ΚΟΛΟΥΔΙΑ, *Tubera*, in Gloss. Lat. Gr. Κολούδια, in Excerpt. Glossar.

ΚΟΛΟΥΡΙ, *Lazarium*, Ἀζάρων, Κολύρα. Est autem Κολύρα, τὸ ἰατρικὸν τῶν ἀφίλων τῶν πῶν κολλῶνται ἄφθ' ἄφθ' ὅταν παθῶν διδῶσι. Ita Glossæ Veteres. Eadem: Κολύρην, ἰδὸν τῶν κολῶν, κἀλλεξ, γδ' ἰ ἀφί. Maximus Cythæ. in S. Luca: ἰβρίθι κολύρια ἴπᾶν ἐν τῶ μῆλῳ.

Est etiam idem quod Κολύριον, quod oculis adhibetur, Joannes Mon. in Canonario pag. 108. οἱ ἢ ἀγίου πᾶσις ὡσπερ κολύριον ἰθαλμῶν ἰταρακόσι καὶ μόνῃ ἡμῶν ἰρίθω. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieracofophij pag. 82. ἔτα ποιῶσας κολύρια ἐξ αὐτῶν, ἐξ ὅτων θαλασσομῶν ζῆσας, διδῶν ἐν κολῶν αὐτῶν ἀποστόλις οἰν πῶ σῶματι τῶ ἱρακῶ.

Κολύρια, *Libium*, φῶσις, ἴπῶν. Vide Salmasium ad Plinium, ubi multa de hac voce.

ΚΟΛΟΦΑΓΙΝΕΣΘΑΙ, *Placere*, *Complacere*, Ἀρεσκῶν, εὐδοκῶν.

ΚΟΛΟΦΥΓΙΑ, *Cicendela*, Λαμπυρία. Agapius in Geoponico cap. 179. κρῖμασι εἰς τὸ σπῆτι κολοφυτιακ, *Luciole*, &c.

ΚΟΛΠΟΣ, *Plaza*, *Vilnius*. Italis *Colpo*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Καὶ ἰδῶναι πολλὰς κερὰς τῶν κολπῶν τῶν ἐκείνας. Idem lib. 8.

ἰδῶσθα κολπῶν δωματῶν τὰ ἔλλα τῶν ἀπᾶν.

Paulo antè:

Πολλὰς κολπῶν ἰδῶν δῶκα τῶ δμοίως.

Eodem lib.

Μᾶλλον πολλῶν ἀκριθῶν τῶν κολπῶν τῶν οἱ δῶν. Occurrit ibi pluries. Vide Gloss. med. Latin. in *Colpus*.

ΚΟΛΠΩΤΟΣ, *Sinusus*, cognominatus Joannes Metropolitans Episcopi, ὁ καὶ πλάσιος προχῶν τὰ τῶ φιλοθῶν τῶμασι, apud Balfamonem ad Concil. Trull. Can. 20.

ΚΟΛΥΒΟΝ, *Frustrum colium*. Glossæ MSS. Colbertæ & Suidas: Κολύβα, ἔστ' ἰψῆδῶ. Pachymetri lib. 6. cap. 12. ἰεθῶς ἔστ' ἰψῆδῶ. Palladius in Vita Chryloftomi pag. 195. μὴ γινώσκου ἄφθ' ἄφθ' ἰψῆδῶν λαγῶν, ἢ κολύβων μῶμαλαβαίων.

Hæc portò vox usurpata potissimum in Liturgicis, quòd in Ecclesiâ Græcica Colybi benedicti & distribui Fidelibus solent primo Sabbato Jejuniorum. Synaxarium in Triodio: τῆ αὐτῆ ἡμέρας σαββάτω πρώτῳ τῶ ἡμερῶν, τὸ δὲ κολύβων παραδῶν τῶμα καὶ ἀγίου καὶ ἐδῶν μῶμαλαβαίων Θεοδῶρος τῶ ἰρακῶ ἰβρίθωρῶν, ὅσπερ ἰεθῶ τῶν ἀγίων ἔστ' ἰψῆδῶ. Historiam deinde sic narrat ut & Matth. Blastares lit. 7. cap. 5. Nicephorus Callisti lib. 10. Hist. Eccl. cap. 12. Damascenus Hieromon fectm. 36. & alij. Cùm Julianus Apollata primâ jejuniorum septimâ Prefecto Urbis dedidit in mandatis, ut in foro panes omnes, cæteraque ad victum necessaria, factificiorum sanguine inquinata, vœnum exponi curaret, ut Christiani inde inquinarentur: Eudoxius Patriarcha Tyranni fraudem edoctus, per visum à Sancto Theodoro Tirono, Christianos omnes monuit, ne quicquam in foro ejusmodi emerent, Colybiq; seu cocto frumento vescerent, ex ejusdem Sancti Theodori monitu: ubi ita Auctor Synaxarj, τῶ ἰρακῶ διαπορευόμεν καὶ ἀνῶν, κατὰ ἂν ἐν ταῦτα διαπισθῶναι τὰ κολύβα, ὁ μάρκῳ Θεοδῶρος φησὶ, τῶ ἰψῆδῶ ἔστ' ἰψῆδῶ τῶ ἡμερῶν ἐξ Εὐδῶν τῶν ἰβρίθωρῶν. Quæ quidem hauserunt ex Narratione Nectarij Archiepiscopi Constantinopolitani, hoc titulo, δι' ἡμῶν αἰτίαν τῶ πρώτῳ σαββάτῳ τῶ ἀγίων ἡμερῶν ἰβρίθωρῶν καὶ μῆλῳ τῶ ἀγίων μῶμαλαβαίων Θεοδῶρος, in qua hæc historia fusiùs narratur. Habetur hæc narratio in Cod. Colberteo 1764. Sed & ea erat Gentilium Imperatorum consuetudo, ut nihil suis mensis apponeretur, nisi aut delibatum aut sacrificium, aut perfusum mero, ut quibusvis ad cenam vocatus esset, inquinatus inde atque impurus exiret, ut est apud Laetantium in libro de Mortibus persecutor. c. 37. unde Christiani ab hisce Epulis abstinebant, jejunij & orationibus insistentes, ut idem ait num. 11. Triodium cap. 31. Fer. 6. Hebdom. 1. Jejun. καὶ ἰβρίθωρῶν ἐξ ἡμῶν ἰβρίθωρῶν τῶ πρώτῳ ἡμερῶν ἰβρίθωρῶν, ἰβρίθωρῶν, Κύριον, ἰβρίθωρῶν τῶ πρώτῳ μῶ. Infirā: καὶ τῶ ἰβρίθωρῶν ἐξ ἡμῶν, ἔτα, εἰν τὸ ἔνομα τῶ Κυρίου, ἐξ ἰβρίθωρῶν τῶ καλῶν τῶ ἰβρίθωρῶν, καὶ ἰβρίθωρῶν, καὶ ἰβρίθωρῶν εἰς τῶν τῶ πρώτῳ ἡμερῶν ἰβρίθωρῶν, καὶ ἰβρίθωρῶν, ἰβρίθωρῶν τῶ ἀγίων. Nomocanon Cotelarianus n. 36. οἱ ἰβρίθωρῶν ἰβρίθωρῶν, ἢ τὰ τῶ αὐτῶ τῶ πρώτῳ, ἢ νομασῶν, ἢ κολύβων ἀφίλων, κῶν τῶ μῶ τῶ ἰβρίθωρῶν τῶ καλῶν. Et num. 112. οἱ ἢ ἰβρίθωρῶν εἰς τῶν ἰβρίθωρῶν τῶν κῶν αὐτῶ, ἐξ τῶ μῶ τῶ ἀγίων, καὶ ἰβρίθωρῶν, ἢ νομασῶν, ἢ κολύβων, &c. Cur autem in hoc Sabbato hæc festivitas celebretur, rationem hanc affert Blastares loco laudato: ἀλλ' ἔστ' ἰψῆδῶ τῶ ἡμερῶν σαββάτῳ τῶ γινώσκου τῶ ἰβρίθωρῶν τῶ ἰβρίθωρῶν τῶ σαββάτῳ τῶ ἰβρίθωρῶν τῶ ἀγίων, ἰβρίθωρῶν τῶ πρώτῳ ἡμερῶν ἰβρίθωρῶν.

Nec Sabbato duntaxat primâ Jejuniorum hebdomadis offerabantur Colybi, sed etiam in quibusvis Liturgiis pro mortuis. Typicum MS. Monasterij τῶ Κωνσταντινουπόλεως cap. 71. ubi de Officio mortuorum:

tuorum: προσάγει) ἡ χηρὴ ἐν τῇ λειτουργίᾳ προσφορὰν ὑπὲρ τῆ κοινότητος, καὶ κόλυβα γίνεσθαι καὶ μαρμαρινοῦσαι αὐτὴ ἐν τῷ ἐκείναις δέχεσθαι. Nomocanon laudatus ab Allatio lib. de Pinat. Græcor. num. 12. καὶ νὰ ὑψώσων Πασαζιὰν εἰς βοήθειαν πάντων, καὶ νὰ κομῶν μετὰ σωμα μὲν κολύβων. Officium verò Colyborum describitur in Euchologio Goari pag. 658. ubi duplex habetur oratio Colyborum, altera indefinitè, altera ἐπὶ κολύβων κοινότητων. Prior in Cod. Colbertico 6052. dicitur εὐχὴ ἐπὶ κολύβων μνήμης ἁγίων, altera verò εὐχὴ ἐπὶ κολύβων νεκρῶν. Extat etiam ejusmodi oratio apud Allatium lib. 3. de utriusque Ecclesiæ Confes. cap. 18. num. 11. & in lib. de Dominic. & Hebdomadib. Græc. num. 13. Illius perinde meminit Pachymeres loco laudato, ut Joannes Plufiadenus pro Concilio Florentino pag. 641.

ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑ, Fons, seu Labrum Baptistæ. Glossæ veteres: Κολυμβήθρα, ὁ κόλυμβος. κόλυμβος ἢ ὁ τῷ λυθῶς. S. Athanasius Orat. in S. Pascha: φύλισα γὰρ πρὸς ἀθανάσιον τὸ βαπτίσμα, ἐν κολυμβήθρα φυλίοντο, ἡ ἕρως καρποφορεῖ. S. Cyrillus in Catechesi 2. ad Neophytos: μὲν ταῦτα ἐπὶ πλὴν ἁγίων τῷ θεῷ βαπτισματὶ ἐχρησίουσθε κολυμβήθρα, ἕς ὃ Χριστὸς δόξῃ σκαυρῇ ἐπὶ τὸ προκαθίονον μνήμα. Samonas Archiepiscopus Gazæ in Dialogo: ὡσπερ καὶ ἐν τῇ τῷ βαπτισματὶ λήθειρ ὁ ἀπίστως κατεχούμενος ἐπὶ μόνον ἐπὶ κολυμβήθρα ἴρασιν. Theodorus Lector Eccl. 1. καὶ τῶν ἐν τῇ κολυμβήθρα τὸ ἐκκαλοῦν σαρκῶναι παρακίνας. Typicum S. Sabæ cap. 19. μὲν ἢ πλὴν ἐπιστάσων ἐν τῷ, ἐχρησίουσθα πάντες ἐν τῇ κολυμβήθρα προσδοκῶντες ἱεράς. Πνευματικὴ κολυμβήθρα, apud eundem Athanasium to. 2. pag. 675. Marianum Abbatem Dalmati in Concil. Constantinopol. sub Mena Act. 1. Eliam Cretensem in Responsis pag. 340. & Symeonem Logothetam in Leone Armenio num. 6. Vox hac notione passim obvia, apud Justinum quæst. 136. ad Orthodoxos, Palladium in Vita Chrysofomi pag. 18. 85. Joan. Damascenum Orat. in Cabalinum, Eustathium in Vita S. Eutychij Patr. Constantinop. num. 14. Socratem lib. 7. c. 17. Theophanem an. 7. Theodofij Jun. an. 1. Leonis M. an. 7. Zenonis, præterea pag. 335. 372. 380. Cedreum an. 20. Anastasij, in Concilio Constantinopol. sub Mena Act. 1. pag. 12. Edit. Labbæi, in Euchologio pag. 350. 357. 365. in Nomocanone Cotelieriano num. 48. 50. &c. Apud quos Scriptores non femel, ut in aliquot ex supra laudatis, pro ipso Baptistifero usurpatur.

ΚΟΛΥΜΒΟΣ, pro Κολυμβήθρα, usurpat Joannes Damascenus Orat. in S. Barabaram. Hinc

Κολύμβιον, Vas in quo veronitium aqua benedicta, in limine adis sacra, cujusmodi effingi videtur in imagine Theodoræ A. Justiniani uxoris, quam ex Rubeo descripsimus in Familiis Byzantinis. Extat in Euchologio pag. 449. εὐχὴ τῷ κολυμβίῳ ἡδὺν Βλαχρηῶν.

ΚΟΛΥΜΠΙΔΕΣ, pro Κολυμβίδες, Phavorinus: Κολυμβίδες, ἑλαίαι ἢ λυγροὶ, ἀλλὰ ἀλμυροί. Agapius cap. 185. πῶς νὰ φθάσας ἑλαῖς κολυμπάδας, νὰ εὐοδῶσιν.

ΚΟΛΥΜΠΟΥ'Ν, Nuptiæ, κολυμβῶν, νύχτες. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Τὸ πῶς ὁ Ζεὺς ὅσων ταυμ ἐκάνθη ἐκάλυμπα, Εὐράτιον γὰρ πλὴν ἡμερῶν ἦτοσα φοβιμῶν. Demetrius Zenus in Barchacon.

Κισσίνικος ἱστανίθων εἰς πρῶτον ἐπέθετο Πῶς ἐκάλυμπα ἡμερῶν, &c.

Fabulæ Æliopi Græcorum. pag. 159. de Rana: καὶ εἶπε νὰ μὴν ἀνασκαίψῃς κολυμπόντες νὰ πείθω μὲ κομάτι σάλω δὸν τὸ πόδι, &c.

ΚΟΛΥΤΑΒΟΣ. Codin. in Orig. Constantino-polit. num. 18. καὶ τὸ μαρμαρινοῦσαι — καὶ δώδεκα σελῆς καὶ κολύταβον εὐμεγέθη. Ubi Interpres Natabulum vertit, monétique in Cod. Vaticano, καὶ κολυμῶντρο εὐμεγέθη, haberi.

ΚΟΛΥΤΖΑΝΑ. Vide in Κορυμῶν. ΚΟΛΦΟΣ, Sinus, pro κόλπος. Glossæ Græco-Lat. Sinus, κόλπος. Glossæ Græcorum. νὰ βάλῃς παραμυθίς ἢ κόλπον της, ἢ τὸ κόλπον της. Alibi: ἐδδὲ καὶ. κόλπος, κόλπος, κόλπος. Fabulæ Æliopi Græcorum. ὁ ἢ Ζεὺς οὐκ ανῶμενος ἀπάνω περὶ τῶν, εἶπε νὰ τινάξῃ πλὴν κόπρον δὸν τὸ κόλπον σου. Hinc maris Sinus, Golfo & no-stis Golfe dictus.

ΚΟΛΩΝ, Cynadus: unde ἐκκαλυμῶν, eadem notione. Ita Goarus ad Theophanem pag. 484. Vide in Κάλων.

ΚΟΛΩΝΗ, Colonia. Lexic. Gr. MS. Reg. Cod. 930. Κολώνη, πόλις μεγάλη. Κολωνία, ead. not. Con-cil. Calchedonenf. Act. 9. ἐν Κολωνίᾳ Τύρρω λαοπρόβιάτῳ μετρούσθῃ ὑπάτικῃ.

ΚΟΛΩΝΟΣ, Colonia. Glossæ Basilic. Κολωνός, ὁ μισθωτός. Κολών, ὁ δολοπαρῆκος. Vide Nov. 162. & Ju-reconsultos Græcos.

ΚΟΛΩΦΙΟΝ, Euchologium Venet. vetus, de Officio parvi habitus: ἀφ' ἑσπέρης ἐσθφείρε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ τὰ Κολωφία, καὶ πείθει αὐτὰ ἱστανίθων τῷ ἁγίῳ πνεύματι, &c. Capisus tegumentum vertit Goarus, forte pro οὐκείῳ.

ΚΟΜΑΚΤΗΡ, Argentarius, Coactor, in Glos-sis Lat. Gr. Occurrit eadem vox apud Helychium, sed aliâ fortè notione: Κομακτῆρ, ἢ λήξῃς πρὸς τῶν ἐν ἐν Μωδία. Hanc quidam ἀ κομάζων vel κομαστέων deducunt.

ΚΟΜΑΡΙΣ, in Glossis Chymicis MSS. σκυδική, καὶ θῶν, καὶ ἀρσενικόν, μὲν πᾶσιον τὸ αὐτὸ ἰσομάτων. Zofimus Panopolita MS. de Lapide Philosoph. Ζω-σισμῶ, καὶ αὐτὸ ἢ κόμαρον μέλλω ἱερμῶσασαι ἡμῶν ἢ κόμα-εις μεμυμῶν μαρμαρινοῦ δολιχῶ, ἐπὶ γὰρ αὐτὸ λίθον ἐκα-λέσασ, πᾶν ἢ πνεῦμα σῖνα τῇ διωμάτῃ τῷ ἕξειν. Chri-stianus Chymicus MS. τις ἢ τὸ κομαρίως σκωδίζεις. Ἡ κρᾶσις τῷ φαρμάκῳ σκωδίζεις ἕξει δὸν σκερὶ εὐματῶ καὶ ὑρῶν, τῇ τῷ σκερὶ κομαρίως ὑδάτῳ μιντω μῶν.

ΚΟΜΑΤΗ, Frustum, Κόμαμα, in Corona præ-tiofa, Κομάτι, apud Portium & alios. Agapius in Geoponico cap. 130. Τρῶς ὑστερα τῆς πόδας παραμα, ὅπου νὰ ἔχη ἄλλας, ἢ σπαστικῆς, ἢ κοματίτηρ παλαιῶν, pro κόμαμα τυρῶ. Ormeophonium pag. 247. καὶ ἐκ-τοτε χρωσασιν αὐτὸ, καὶ βάλῃς κωντίων κοματίτια δὸν.

Κομαλάκ, Frustulum. Phortius de Re militari: Εἶρον φάλιν κομαλάκ καθ' ὅπερ τῆς τῶν μακῶν.

Κομάτι, Machina bellica, quam Canonem appella-mus, apud J. Sponium to. 2. Itinerarij pag. 392.

ΚΟΜΑΤΟΥ'ΚΑ, Ptochoprodrum de Pau-peritate sua, ex Cod. Reg.

Καὶ στικτὸς νὰ σῖκαλα πλὴν ἄσπασαν μὲ μέρα, Καὶ τὸ βραδύ νὰ με δίδῶν μετὰ ἄλλας κοματίουκας. Idem fortè quod Κομαλάκ, ut &

Κοματζῖλον. Stephanus Sachleces in Mōnitis MSS. ubi de Alea:

Τρία κοματζῖλα κόκαλα τάχων κικῶν μαύρα, Τὸν βασιλεῖ τὸ ζαρμῶν εἰς πλὴν ἰσίων καὶ λαύρα.

ΚΟΜΒΑΡΙΟΝ, Κομπαριον, Κνιβῆριον, Navis longa, qua remis agitur, & quam Galeam, vel Galeam alij vocabant, Saracenis propria. Leo in Tactic. cap. 18. n. 140. de Saracenis Cilicibus: δο-κῆ ἢ τῷ Κιλίτζι Σαρακενίως ἔβον ἔχονσι πρᾶξιον πρὸς ἀμ-φοτέρως ἐκπαιδῶντας τὰς μάχας, πρὸς τὴν πλὴν γῆν δὸν.

μὴν πλὴ κομμητῶσιον αὐτῆ ἰχθυόσεως, ἀλλὰ καὶ πάντων ἰπποκοπῶν αὐτῆ δίδωκε.

Κομμητῶσιον, Commentariensis, τὰς ἰχθυοφῶν τῆ ἰχθυολογίαν ἐπέδωκεν, ut est apud Helychium. Nos dicemus, qui regios les efrones des Criminelis. unde fortè vox ista deduc̃ta. Auçtor Etymologici: Κομμητῶσιον, τὸς ἐπὶ τῆ ἑσπομημάτων πρᾶξιούτας ὁ νόμος καλεῖται, καὶ ὑπερβύτας τῆ ἰελλημαδικῆς δικῆς ὑπασιςτῆσίον αὐτῆ ἀπληκῶσιον, καὶ κελδικῶσιον μὲν πλῆθος βαδδύχων — εἰσι ἢ καὶ νῦν αἱ λυγέριον καρτάλαροι. Eadem habent Glossæ Basilic. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κομμητῶσιον, ὁ χαρτυλάου. Martyrium S. Euftratii et Socior. MS. Εὐστράτου κερμητῶσιον ἔπει, &c. Ubi in margine: τὸς ἐπὶ τῆ ἑσπομημάτων, γραφῶσι τὰς ἐκλοσησιακῆς δικῆς, Κερμητῶσιον, ὁ νόμος ἐκάλει λέγει τῆ ἢ αἱ νῦν Χαρτυλαροι. Eiusmodi Κομμητῶσιον passim mentio occurrat, apud S. Basilium Epist. 417. Nilum Monachum lib. 1. Epist. 309. Justinianum in Nov. 13. cap. 1. & in Edicto 13. cap. 17. in Martyrio M. S. S. Sebastiani, in Martyrio MS. S. Platonis, in Martyrio M. S. S. Hieronis, in Martyrio S. Bonifacij num. 11. S. Acacij num. 3. SS. Tarachi et Probi num. 6. in Synaxiis 23. Septemb. in S. Jerade, 18. Jan. & 5. Febr. in Sanct. Theodula, in Anthologio ubi de Sanct. Theodoro Magistro militum, in Menologio Basilij 30. Martij in S. Phileta, &c.

ΚΟΜΗΤΟΝ. Vide Κόμητιον, & Κομητάειον.

ΚΟΜΗΣ, Comes, qui in Palatio Imp. Comitum adeptus est: Dignitas de qua pluribus egimus in Gloss. med. Lat. ut & de cæteris Comitibus quorum deinceps mentionem agemus. Eusebius lib. 4. de Vita Constantini: τῆ παύλις εἰρηῆ καθηγουμένης, Κόμητις τε, καὶ πᾶν τὸ τῆ ἀρχαίῳν τάγμα. S. Athanasius ad Solit. Ἡράκλειος τις ποτῆ ἀξιωματί Κόμητις. Epiphanius pag. 60. ὅς καὶ παρ' αὐτῆ βασιλικῆς ἀξιωμα Κόμητιον ἔτυχε. Philostorgius lib. 11. cap. 8. καὶ Κόμητιον ἔχον τιμωλῶ. Macarius Homil. 15. καὶ γὰρ Ἐπαρχῆς καὶ Κόμητις φόρος δίδοσι τῆ βασιλεῖ. Synesius Epist. 144. αἰεὶ τῆ Κόμητιον ἰχθυοφῶν τῆ Οὐρανόσι λῆνω ἢ τὸς τυχούσι ἀρχῆς τῆ ἐν τῆ πατριῶν εἰρηκῶσι.

Κόμητις τῆ πρώτου τάγματῶν, apud Euseb. lib. 4. de Vita Const. cap. 1. qui Latinis Scriptoribus Comitès Ordinis primi.

Αποκομητῶν, Ex Comitibus, qui Comitès Dignitate antea functus fuerat. Inscriptio Atheniensis apud J. Sponium tom. 3. Itinerar. part. 2. pag. 18. — ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜ. ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΜΗΤΩΝ. In eadem Inscriptione quæ à Grutero refertur cccclxv. 7. hæc verba aliter describuntur. Alia Gruteriana 430. 6. LICINI ALFIO. LICINIO. V. P. PATRONO. COLONIAE EX. COMITIBVS. Aliæ p. 1052. 9. FL. FIDETIVS. EX. COMITIBVS. HIC. DEPOSITVS. EST. VIX. ANN. XX.

Κομητῶν, Κομητῶν, Comitatus, Aula Imperatoris. Lib. 7. Basilic. tit. 3. §. 17. ἴαν τις αἰτία βασιλῆα ἄσι ἐκκυδίωσι ἐς τῆ κομητάτου ἀπθῶν, ἢ ζωαῖκα κῆρος, &c. Ubi Scholiast. ὁ τόπος ἴθα ὁ βασιλεὺς ἐπέγει. Αtrampýchus in Theoria astrorum MS. λαμβάνων κομητάτων καμᾶτω πολλῶν. Epistola Constantij Imp. apud S. Athanasium in Apol. 2. de Fuga sua p. 769. αἰετῶσι ποτῆρον γραμματῶν ἐπλοσημαρῶν, ὅπως ἀμειρίνας εἰς τῆ πρώτων κομητάτων παραβῆμι. Adde eundem Athanasium in Epist. ad Orthodoxos p. 944. Palladius in Vita Chrylostomi p. 72. ὅτι ἀπέρχομαι εἰς τῆ κομητάτου, ἰωαννῶν καθῆλον. Et pag. 77. καθῆλον ἰεὺ τῆ πλὴ ἐκλογῆσι, μακρὰν γαίσην ὅτων τῆ Κομητάτου. Synodus Berytensis in causa Ibeæ, in Concil. Calchedon.

Act. 10. ἀνεγρόσαν ἐς τὸ κομητάτον. Ita in Edicto Valentiniani & Marciani contra Eutychem in eodem Concilio part. 3. cap. 12. in Codice Canon. Eccl. Afric. cap. 93. 94. 97. 106. in Concilio Ephesico p. 270. 279. apud Theodoritum lib. 2. Hist. Eccl. cap. 11. Socratem lib. 2. cap. 24. in Vita S. Pachomij n. 77. in Novella 6. Justiniani cap. 3. in Basilic. lib. 9. tit. 1. cap. 121. 153. &c.

Κομητῶσιον, Comitatus, qui in sacro Principis Comitatu militat, vel qui ad sacrum Comitatum spectat. Glossæ Nomicæ M. S. S. Vaticanæ in Palatiis. Οἱ μὲν ἀπὸ τῆ Παλατίου προσδραῖσις, ἰεζουε Κομητῶσιον, Κομητῶν γὰρ τὸς τῶν, ἐν τῆ διάγρα ὁ βασιλεὺς. Theodorit. lib. 4. Hist. Eccl. cap. 22. ὁ τῆ Κομητῶσιον ἢ, λαργιῶσιον κόμας, στρατιωτῶν ὑπαρχῶν ἀμτρον πλῆθος, &c. Vide Gloss. med. Lat.

Κομητῶσιον, Comitatus, Officialis Comitès Orientalis, de quo in Gloss. med. Lat. Concil. Calchedon. Act. 11. τίς ποτε ζωμῶσιος παραμῆριον — Κομητῶσιος τάχα ἴν, ἴθλι. Ead. Act. initio: ἕκοντι ἢ καὶ πλῆθος φυλακῆς ἴθλι, ὅς εἰ μὴ λῶ φυλακῆ ἐν ἄνιςχει ἄπὸ τῶν κομητῶσιων τάχῃ. Ubi vetus Interpres: Τανσημ non esset carcer in Antiochia in Ordine Comitatuorum. Et Act. 11. καὶ ἐπὶ τῆ εὐσιωσιος τις πῆσι ζωμῶσιος παραμῆριον Οὐσιωσιον, τῶτο ὄνομα αὐτῆ, Κομητῶσιος τάχα ἴν, ἴθλι καὶ αὐτός, καὶ τὸ πῆσιον ἄπῶν.

Κομητῶσιον, Apparitus Comitès Provincia. Justinianus in Nov. 8. c. 2. μὴ δύο τάχῃσι χριδίσι, ἀλλὰ ἀπαμῆσαν ἰκαίτην, πῆσι τῆ ἀρχαίῳν, πῆσι τῆ ἑκαίρη, μίση γῆσιση κομητῶσιων, ὅσις τῆ ἐσομαζουδίῳ. Et cap. 5. ταχῆσι ἢ μίσι ἀρχαίῳν κομητῶσιων ὅσις τῆ ἐσομαζουδίῳ. Adde Nov. 17. cap. 1. &c. Nov. 30. cap. 1. §. 1. κομητῶσιος ταχῆσι, in Concilio Calched. Act. 10. initio.

Κόμας, Comes Provincia. Procopius lib. 3. de ædific. cap. 1. κομητῶσι τῆ ἀρχαίῳν ἐκαίρη καὶ εἰς ἴπῆ τῆ ἀρχαίῳν τῶσι.

Κόμας Αἰθιοπῆς, Comes Orientalis. Vita MS. S. Theodosij Cænohiatæ & τῆ Ρωμαίῳν στρατιωτῶν ἀρχαίῳν Κόμητις ἀνατολῆς σωθῆσι ἕκοντι καθῆλον. Occurrit apud Moschum in Limon. cap. 37. Photium Cod. 128. in Chron. Alexandrino an. 9. Leonis M. apud Theophanem an. 9. Justinii Thracis, an. 1. Justiniani, initio, & an. 34. in lib. 8. Basilic. tit. 1. cap. 27. 33. &c.

Κόμας τῆ ὑψηλῶν βῆματῶν, Comes Consistorianus, vel primis Ordinis, in Basilic. lib. 57. tit. 1. §. 8. Vide Cujac. lib. 7. Observ. cap. 10.

Κόμας τῆ βουκκῆν, Qui Buccinatoribus præerat, apud Anonymum de Caltrametatione. Locum habes in Μαζυλαθῆσι.

Κόμας ἀναλῆσιων, Comes rerum privatarum, lib. 7. Basilic. tit. 5. §. 92.

Κόμας δομησιων, Comes Domesticorum. Zonaras de Diocletiano: ἄλλοι ἢ κόμηται δομησιων ἄνιςσι ποσι. In Concilio Ephesico part. 1. cap. 35. & alibi: μίσηλοσησισιον κῆρος τῆ καθῆσιον ἄνιςσιων δομησιων. & in Concil. Calchedon. Act. 5. Chronicon Alexandrinum in Juliano: ἀνῆσιον ἐς παυλιῶν ἰθλιῶν τῆ Κομητῶσιον δομησιων. Philostorgius lib. 8. cap. 8. τῆ δομησιων ἔπῶ ἴθλι. Sozianus lib. 9. cap. 8. ἴθλιῶν τῆ ἴπῆσιων, δομησιων καθῆσιων.

Κόμας ἐκκυδῆσιων, vel τῆ ἐκκυδῆσιων, Comes Excubiitorum. Nicephorus Constantinopol. pag. 95. 1. Edit. καὶ ἀξία αὐτῆ ἴθλιση. ἴθλι Ρωμαίῳν καλῆσι Κόμηται ἐκκυδῆσιων. Occurrit in Chronico Alexandrino an. 1. Justinii Thracis, an. 1. Phocæ, an. 2. Heraclij, apud Theophanem an. 35. Justiniani M. an. 9. 10. Justinii Jun. an. 1. 5. Phocæ, apud Codinum in Orig. Constantinopol. num. 95. Κόμας τῆ βασιλικῆ ἐκκυδῆσιων, in Concil. VI. Act. 1. & alibi.

Κόμης Ἑώας, *Comes Orientis*, in Nov.8. Justin. c.6. Nov.25. cap.4. &c.

Κόμης ἤ ὁσιαίων, *Comes sacrarum Largitionum* apud S. Basilium Epist.84. Palladium in Vita S. Joan. Chrysofomi pag. 27. in lib.6. Basilic. tit.1. cap.46. Ὁ ἵππ' ἡ βασιλικῶν ὁσιαίων, apud Socratem lib. 4. cap.21. Ταμίαις ἡ βασιλικῶν ὁσιαίων, apud Sozomenum lib.6. c.19. & Theodoritum lib. 3. Hist. Eccl. cap. 12.

Κόμης ἢ ἰδικῆ περιείας, vel ὕσιας, *Comes rerum privatarum*, in Basilic. lib.6. tit. 1. cap.15. & 59. lib.7. tit.1. cap.32. lib.60. tit. 43. cap. 13. Κόμης ἢ ἰδικῶν, lib.7. tit.5. cap.92. 96. Κόμης ἢ θείων ἰδικῶν, lib.7. tit.1. cap.8. Τῶν ἰδίων ἡ βασιλεὺς χρημάτων τε ἃς κλημάτων ἡγεμονία πιστις ἀμύθη, Κόμητ' ἢ ἰδικῶν τῶν τοιούτων προσαρζομένων εὐδοκίᾳ Βασιλέως, apud Theodoritum lib.3. Hist. Eccl. cap.12. Vide ἰδικῶν.

Κόμητις Ἑυστασιῶσι, dicti à Justiniano *Reitores* Provinciarum Phrygiae Pacatiana, & Galatiae prima, Mauria, tertiae Armeniae. Vide Nov. 25.27.31.

Κόμης ἢ βασιλικῶν ἵππων, apud Pachymerem lib.1. cap. 11. & Codinum de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 5. num.5. p. 9. 10. ubi ejus munus describitur. Vita MS. S. Danielis Stylitæ: ἢ βασιλεὺς ἱπποκόμος, αἷς ἢ ἡ κοινὴ ἀν' ἐπὶ καὶ συλλήθης γλῶσσαι, ἢ ἵππων ὁ Κόμης. Idem qui κόμης ἢ βασιλικῆς ἱπποστασίας, apud Continuatorem Theophanis lib.2. num.22. Symeon Thessalonicensis de Sacris Ordinat. cap.9. ubi de inauguratione Patr. Constantinopol. καὶ ἵππων παρασημοῦσι τῶν κομητῶν, καὶ ἵπ' αὐτῶν ἱπποφύρασι καθῆθ' ἃς ἱπποπύρασι ἢ Κόμητ' ἢ χαλινοῦ ἢ ἵππων κατηγούσι, αὐτῶν ἢ βασιλεὺς αὐτῶν, — ἀρσημῶν ἢ θιά τε ἢ βασιλικῶν αὐτοῦ, &c. Nam munus est Comitum Equum Imperatoris adducere, ut est apud eundem Codinum in locis indicatis.

Κόμητις Κομιστοριῶσι, *Comites Consistoriani*, in Nov. 13. Justin. cap.3. lib.8. Basilic. tit. 1. cap.34. &c. *Comes Consistorianorum*, in Synodico adversus tragediam Irenæi cap.41.

Κόμης κόρητις. Vide in Κόρητις.
Κόμης Κορνητιῶν. Vide in Κορνητιῶν.

Κόμης ἢ Κομηθελεινῶν λαργιόνων, *Comes Largitionum Comitathensium*. Ita Magni indigitatur apud Theodoritum lib.4. Hist. cap.2. qui sub finem ejusdem capituli nudè ἢ λαργιόνων Κόμης appellatur.

Κόμης ἢ Λαργιόνων, vel ἢ θείων λαργιόνων, *Comes Sacrarum Largitionum*: ὁ τῶν ὁσιαίων ἱπποστασιάρχης, Philoorgius lib.7. cap.10. Occurrit apud Justin. in Nov.24. &c. Nilum Monachus lib.2. Epist. 304. Autore Chronici Alexandrini. an.13. Arcadij, an.3. Phocæ, apud Theophanem an.7. Justiniani M. an.7. Phocæ, & alios non femel. *Comes curiarum* (al. *universarum*) *Largitionum*, in Synodico adversus tragediam Irenæi cap.17. 18. 34.

Κόμης ἢ οἰκίων, *Comes domuum*, in Nov. Justin. 21. cap.2. & in lib.7. Basilic. tit.5. cap.101. malè οἰκίων, Codd. quidam præferunt, ut notat ibi Cujac. & lib.8. Obs. cap.40. Scholiasfes Juliani Antecess. cap.82. *Comes domorum jus suum super domos publicas habebat.*

Κόμης ἢ ὁφικίων, *Comes Officiorum*, in Clementina Epitome de gestis S. Petri num. 164. Κόμης ἢ θείων ὁφικίων, in Martyrio S. Clementis num. 15. idem qui *Magister Officiorum*, de quo in Mart. 259.

Κόμης ἢ ὁφάρων, in Chronico Alexandr. an.16. Heraclij. Vide ὁφάρων.

Κόμης ὁφικίων, *Comes obsequij*. Apud Theophanem pag. 318. Occurrit βασιλικῶν ὁ προϊσταστικῶν ἢ Κόμης ἢ ὁφικίων, pag.335. Ἰσὺς Παστικῶν καὶ Κόμης ἢ

ὁφικίων, pag.347. Ἀρβασθῶν Κυροπαλάτης καὶ Κόμης ὁφικίων. Adde pag.335. 347. 368. 397. 400. & Leonem Grammaticum pag.467. Κόμης ἢ βασιλικῶν ὁφικίων, in Concilio Nicæno II. pag. 45. 156. Edit. Labbæi, in Concilio Nicæno VI. Occumen. Act. 1. & alibi passim. In indice MS. nescio cujus Bibliothecæ ex Cod. Colbertæ, Aetius Medicus Amidenus Κόμης ἢ ὁφικίων indigitatur: ut in indice MS. Libror. Græc. Bibl. Vaticanæ. Vide ὁφικίων.

Κόμης Παροχῶν, *Comes Largitionum*, in lib.7. Basilic. tit.5. cap.92.

Κόμης ἢ Πομπῆς Imperatoris, idem qui Κόμης ἢ ὁφικίων, in Epist. I. Gregorij II. Pap. ad Leonem Ifarum Imp. ubi de Constante Imp. in Sicilia occiso: Νικηζεύειθ' ἡδ' ὅτι Κόμης ἢ πομπῆς αὐτοῦ, πληροφοροῦσθε ἐκ τῆς Σικελίας Ἐπισκόπουσιν, ὅτι αἰρήθως ἔστι, ἕως ἐπὶ τὸ ἱερὸν τὸ τάφος αὐτοῦ ἰσπίσασθαι. Vide Πομπῆς.

Κόμης ἢ Προϊόντων, *Comes Præsenti*, idem qui Βασιλεὺς ἢ ἰδικῶν. Theophanes an.1. Justini Thracis: Κυριότατος ἢ ὁ ἀφῆρθεος μὲν Θανάσιον Ἀναστασίον ἑυστόν τῶν μεγάλων σφῶδρα ἠκούσθη, ὡς ἐρατῆρατος ἀξίον παρ' αὐτῶν διεξῆσαι, & ὑπάγειν ἀναζωοθῆναι, ἢ Κόμητα Προϊόντων.

Κόμητις ἢ πόλιων, *Comites* seu *Reitores Civitatum*, vel *Provinciarum*. Κόμης ἢ Πασκατιῶνς θρυλιος, & Κόμης Ταλαίας σφῶντος, qui antea Vicarij duntaxat titulo gaudebant, in Nov.8. Justin. cap.2.3. Κόμης τριτῆς Ἀρβῶνας, in Nov.34. Κόμης Ἀνλιοχας, apud Palladium in Vita S. Joan. Chrysofomi pag.43. Κόμης Ἀδύδων, apud Theophanem an. 1. Heraclij.

Κόμης ἢ πριβάτων, *Comes rerum privatarum*, apud S. Basilium Epist.415.423. Malchum in Excerpt. de Legat. pag.96. Theodorit. lib.3. Hist. Eccl. cap.12. & in Novella Justiniani 123.c.43. Nov.124.c.2. Μεγαλοπρεπιστῶν Κόμης ἢ θείων πριβάτων, in Concilio Cacedon. Act. 1. & lib.7. Basil. tit.4. cap.2. in Nov. 24. sub. fin. & Nov. 112. Κόμης ἢ ἀπασταγῶν θείων πριβάτων, in inscript. Nov.12. Justin. Philoorgius lib.7. cap.10. Ἐλπίδιθ' ὁ ἢ βασιλικῆς οἰκίας σφῶντος Κόμητ' πριβάτων ἢ Βασιλεὺς γλῶσσαι καλῶν. Vide Πριβάτων.

Κόμης ἢ Σακρῶν, in Actis contra S. Cyrillum in Concilio Ephesino pag.721. Edit. Labbæi: *Comes Sacrarum Largitionum*.

Κόμης ἢ σάων, *Comes Stabulis*. Apud Procopium lib.1. de Bello Gothico cap.7. ἢ ἢ βασιλικῶν ἵπποκόμων ἦρχων. Κόμης ἢ βασιλικῶν σάων, apud Theophanem an.8. Justiniani Jun. Κόμης σάων, apud Leonem Grammaticum in Theophilo pag.454. in Constantino Leonis F. pag.496. 509. Anonymum Combesianum in eod. Constantino num.16. Symeon Logoth. in Theophilo num.17. in Porphyrog. num. 15. Continuat. Theophan. lib.2. num.22. &c. Gregorius Turon. lib. III. cap. 32. *Belisarium verò Comitem stabulis, quasi pro humilitate quod prius fuerat, posuit.* Vide Σταυλοκόμης.

Κόμης ἢ οἶων συνδρίου, *Comes Sacri Consistorij*, in Concilio Cacedon. Act.1.

Κόμης Σχολῶν, apud Theophanem an.2. Anastasij, an.35. Justiniani M. pag.200. Κόμης ἢ ἢ Ἐκκενθῶν σχολῆς, apud Scylitzem pag. 487. *Comes ἢ Præpositus quartæ Scholæ*, in Synodico adversus tragediam Irenæi cap.16. Vide Σχολῶν.

Κόμης ἢ τῶν, apud Symeonem Logothetam in Michaële Theophili F. num.10. Idem qui Ἀρχων ἢ τῶν, de quo supra.

Κόμης Φοιδεράτων, *Comes federatorum*, apud Theophanem an.22. Anastasij, an.36. Justiniani M. an.10. Justiniani Jun. an.4. Tibertij an.12. Mauricij, an. Phocæ 1. Cedrenum an.26. Theodosij Jun. an.4. Tibertij, &c. Vide in Φοιδεράτοι.

Κόμης, Comes, qui Bando seu Turma militari præerat. Leo in Tactis cap.4. §. 10. & Mauritius lib. 1. Strateg. cap.3. **κόμης ἢ ἐστίν, ἥτοι Τελώνιον, ὃ ἔστι πάριμαλον ἢ βάνδον ἠγόμενον.** Adde eundem Mauritium lib.2. cap.19. Ejus verò inter militares Duces ordo ita recensetur à Leone cap.4. §.6. πρώτος κεφαλή ὁ στρατός, καὶ μετ' αὐτῶν οἱ μισθοφόροι, ὅτα δρυφάριοι, αἱ οἱ κόμητες, ἥτοι οἱ τῆ λεγομένου βάνδον ἀρχόντες. Adde §.63. cap.12. §.73. 105. 114. 125. cap.13. §.1. cap.18. §.144. 152. Porphyrogenitus lib.1. de Thematib. cap. 1. Λογίους γὰρ ἔλεγεν τὰς χιλιάρχεις, καὶ Κεντηρίους τὰς ἑκατοβάρχεις καὶ κόμητας τὰς τῶν στρατιῶν. Idem in Tactis pag.9. καὶ φέροιτε ἕκαστον τεταγμα ἰδὸν βάνδον ἔχον, καὶ Κόμητα ἔχον, φρόνιμον καὶ ἀειδόμενον, διαμαρτῶνον πολέμιον μὲν τῆ ἰδίας χειρὸς. Et pag.10. καὶ ἐφεύδα ἢ πῶς βάνδον ὑπερ ἴππους ὁ Κόμης, πλὴν, αἰς ἐπιβίον, τῆ τετρακοσίου αἰδίων ἔχον. Zonaras in Confantio, de Magnentio: ἐν τοῖς Προβήτοροι ἢ ἱερατεύουσιν, ὅτα καὶ Κόμης ἠνομασθη ταγματῶν δύο Βασιλικῶν. Martyrium S. Georgij num. 3. ἐπιπέσει ἐμυρῶν ἢ αὐτῶ πῶ ἀνδρῶν ἐν τῶν τῆ ἀξιωματικῆ (Τελώνιον) καὶ τῶν πολέμιων ἀγώνων, καὶ στρατιώτῳ ἀλλοθῆ ἰαυτὸν καταδιώξας, κέρως ἀπέδιεχθη ἀπὸ τοῦ Δοκλεταίου. Miracula cjuodem S. Georgij num.9. καὶ αὐτῶ τῆ ὕρα κρότον ἐβίβλο μέλις, καὶ ἰδίου ἰσθασον σκιασποία καθαλάριοι, καὶ λήθων, ὁ Κόμης ἐβρῶν ἐρχῶ. Vita S. Eudociæ Matt. num.51. Διδόρωι κόμητι ἢ ἕκαστος στρατιώτῳ. Synaxaria 4. Januarij, in S. Gordio: Κόμης πῶ τῶν ἔστων, στρατιώτῳ ἠγόμενον ἰκατόν. Theophanes an.17. Heraclij: ὕμνος βάνδον τῆ Πιερῶν, καὶ φονίας αὐτῶ τῆ Κόμητα, ἠνεκὸν αὐτῶ τῆ κεφαλῆ.

Προκόμης, Primus inter eosdem Comes: recensetur inter Officia Patatij Constantinopol. in Catalogo Reg. Codic. 5. post Domefticum Thematium.

Κόμης, Comes, Dignitas & Officium in re navali: **κόμης, hodiernis Græcis, Ital. Comiti.** Eustathius ad Iliad. 4. Ναύαρχος ἢ ταύτην φαίνει ἐπὶ δ' αὐτῶ τεινῶν, ὃ καὶ κόμης παρὰ τοῖς ἑσπερον. Leo in Tactis cap.19. §.25. καὶ πῶ ὁμοίωσι τῆ βασιλικῆ πλαιῶμα, καὶ οἱ ἄλλων θιμάτων πλαιῶμα στρατηγῆ δρυφάριοι ἐκατοβίον πῶ τῶν αὐτῶ χροῖων, καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶ Κόμητες ἐκατοβίον καὶ Κίβηταρχοι. Et num.23. ἱπποστασίους αὐτῶ ἀρχόντων καὶ καὶ ἐπὶ ἐπὶ τῶ δρυμάνων ἕνα τῆ λεγομένου Κόμητα, ὅς ἐστι ναύαρχος τε καὶ ἠγόμενον τῆ ὑπ' αὐτῶ δρυμάνων ὑπερχόντος φρονήτως προσεχίζετορον ἀπὸ πᾶσιν ἐλθόντων, καὶ διατάξαι πρὸς ἕκαστα. Vita MS. S. Pauli Junioris in Latino: καὶ ἀρχῶν τῶν κομητικῶν μετῆς, καὶ Κόμης ἑπὶ ἐν πλοῖμῳ στρατῶ. Anna Comnena lib. 11. pag. 336. ἱπποκατάβροχῆ τῆ Βασιλικῆ στόμης Κόμης τις Πελοποννήσου — ἰαυλοχῶν ἀρῆσα ἱπποστασίους, &c. Nicetas in Isaac lib.1. num.6. ex Cod. Græc. Barb. οἱ τῆ βασιλικῆ στόμης κομητικῆς. Pachymerus lib.4. cap. 26. οἱ δ' ὑπ' ἐπιπέμῳ πλοῖον τὸ ὄντις ἐπὶ μέγιστος οἱ Λοχαγῆς, καὶ Τυμάρχαξ, καὶ Κόμητις, καὶ Ναύαρχος ἐτάξιον ὃ γὰρ στόλος καὶ πλοκάδης ναυτικῆ ἱερατεία. Ducas Hist. cap.20. καὶ καταστάσας δρυφάριοις καὶ Κόμητας οἰκίας τῆ μισθῶν στόμης. Adde Sguropulum in Hist. Concilij Florentini scct.11. cap.9. & Codinum de Offic. Aulæ Constantinopol.

Προκόμης, qui cæteris Comitisibus navalibus præerat. Codinus de Offic. c.5. n.93. τῆ τῆ Προκόμῳ ἢ ὑπερχόντος θαλάσσιου ἐστὶν ἀρίστης ἡτῆ τῆ ἐπὶ βασιλικῆ στόμης πᾶσιν Κομητῶν πρώτη. Suberat Magno Ducis, ut est apud eundem Codinum num.4. Nescio an non legendum sit Προκόμῳ, pro Προκόμῳ, apud S. Cyrillum lib.3. adversus Julianum pag.104. Μουσῆς κομητικῶν ἀπὸ τῶν τῆ ὄντων, καὶ τῆ ἑλάν Κυρίων, δοκλετῶν ἢ φονι τὸ ἐπὶ Ἀβραάμ ποσειδάων ἡγῶν, καὶ ὄντι τῶν προκόμων τῆ ἄλλων ὀδῶν.

Σουπρακόμης, Supracomes, Italis Supracomisi, Gubernator navis, in Crusij Turco-Græcia.

Κόμης, Comes regionis aut Provincia, uti hæc vox sumitur apud Latinos inferioris ævi. **κόμης πλῆρις, Comes de Rois,** seu Blefenfis, apud Nicetam in Balduino, & Niccephor. Gregoram lib.2. Hist. **κόμης τῆς φλαάντας, Comes Flandria.** Ephrazmus in Chronico:

Εἰς ἀναρχε ῥῆσιμα τῆ Κοσταντίνου Βαλδουίνου Κόμητα χειρὸς τῆ φλαάντας. **Κομητῶσα, Comitissa, Uxor Comitis,** apud Nilum Monachum lib.2. Epist. 213. 218.

Κομητοπούλι, Filius Comitis, uti apud Robertum de Monte an. 1141. Scylitzes in Basilio Porphy. pag. 646. οἱ ἢ αὐτῶ ἀπὸ Βαλγάρια ἐπιμύθησασον μὲν ταῦτα, ἰθὺ ἢ τῆ πατρῷας ἀντιστήσασον βασιλείας, καὶ τῆς Κομητοπούλης ἀπερχοῦσι τῆ περφορίας. Μοχ: ἰδὸς ὄντις πατρὸς τῆ μέγα δουβήλων ἐν Βαλγάρια Κομητῶν. Zonaras in cod. Basilio: αἰς γὰρ ἢ τῆ Τζιμετικῆ κατὰ τὸν Κόμητα, πῶσασον ἀδελφῶν ἀναβίβασον πῶ σφίτων ἀρχῆ, οἱ Κομητοπούλι ἠνομασθησῶν, ὅτι αὐτῶ γυρόσασον ἑκὸς τῆ παρ' αὐτοῦ ἱπποστασίον, καὶ λεγομένου Κομητῶν. Extitit etiam in Aula Constantinopolitana familia τῆ Κομητοπούλων, cuius meminit Cantacuzenus lib. 3. Hist. cap.46. Extr. Parthenius Patr. Constantinopolit. in Epist. Edita à Goaro: κύριος Φίλιππος Ἀρπαχῆ Κόμης ἢ Τζιμετικῆ μὲν τῆ φιλιάτῶν αὐτῶ ἢ Κομητοπούλης Ροζαρις Ἀρπαχῆ, &c.

Κομητῶς, Distriktus & Præfectura vicis, ut **Comitatus,** apud Latinos sequoribus ætatis, uti docuimus in Gloss. med. Lat. Novella Constantini Porphy. ἀπὸ δουκατῶν, &c. Πρὸς τὰ ἑσὸν πῶ αὐτῶ μισθοφόρων χειρῶν, ἥτοι ἑσὸν αὐτῶ κομητοπούλων. Aliter hanc vocem sumi apud Annam in Alexiade pag. 310. docuimus in Notis nostris pag.366. ubi fat multa.

ΚΟΜΙ, Κόμη, in Glossis Chymicis MSS. exponitur λίμνη, Ὅσι albutem. Alter Chymicus MS. τὸ λυκῶν τῆ αὐτῶ φαίνει κόμημα. Zofimus MS. de Instrumentis & Caminis: καὶ καὶ μὲν κόμημα. Rursum: καὶ μέλι ἐκίονον, ἢ γὰρ, καὶ ἑπὶ ὄντων ἀσθῶν, καὶ κόμη. Occurrit passim apud Chymicos. Κόμημα, τὸ ἑπιμύθησασον, exponitur in Gloss. MSS.

ΚΟΜΙΑΤΟΝ. Vide in Κομηάτον.

ΚΟΜΙΔΙ, Gummi Arabicum: Comidi, apud Joan. Gardandum in Lexico Chymico. Glossæ Botanica Colbertæ MSS. Κόμη, τὸ κομητικῶν. Lexicon MS. ex eadem Bibl. Cod. 2199. Κομητικῶν τὸ τῆ δρυφῶ δάκρυον. Simeon Sethi de Facult. cibor. τὸ ἢ κομητικῶν μεταλαμβανόμενον μετ' οἷς ἰαυλικῶν ὄντων. Rhazes de Peste cap.14. προσθεῖς καὶ κομητικῶν Ἀραβικῶν, καὶ σπιδιον, &c. Infra: ῥῶν Συριακῶν, ἑξομασθῶν, κομητικῶν Ἀραβικῶν, βάλαν, &c. Myreplus scct.1. cap.96. in Cod. MS. κομητικῶν Ἀραβικῶν ὑγρῶς β'. Agapius in Geoponico c.150. ὄλθον κομητικῶν Ἀραβικῶν πρώτη, &c. Κομητικῶν, cap.202.209. Joannes Gardandus in Lexico Chymico: **Comidi, id est Gumma Arabicum.**

Ἐδ' ῥοκόμμιον, **Gummi liquidum.** Zofimus Panopoli MS. φαίνει δει ποῖον τὸ πᾶν καὶ ἀναλαμβάνετον ὀδ' ῥοκομητικῶν. Alibi de Rotundandis margaritis: ἰσθασον ἢ καὶ τὰ προσπλαστικῶν, ἰσθασον ἐν τῆ φυρῶσιν αὐτῶ ὄδ' ῥοκομητικῶν λυκῶν.

ΚΟΜΪΖΕΙΝ, pro Adducere, ut θρόν, usurpant non femel recentiores Græci. Cinnamus lib.2. num.9. τῆ ἐπὶ μάλιστα δρυμῶν τῆ τῆ ἰσθασον αὐτῶ κομητικῶν καρατοκῶν, ὃν καὶ Ἀργίμιν, τὰ τῶν αὐτῶ ἀνιστόμῶν, ἐκάλον. Codinus de Offic. Constantinopol. cap.5. num.5. τῆ Κομητικῶν τῆ βασιλικῶν ἰσθασον κομητικῶν ἰσθασον, καὶ καρητικῶν ἰσθασον. Vide θρόν.

Αἰκουμαστῆς, Nauticus, Tabellararius, apud Synecnon Logothetam in Michaële & Theodora n. 1.

ΚΟΜΜΑΝ, *Sciffo, Abciffo*. Glossæ Græcobarb. ἢ τὸ καρὰς ἐκλογὴν, κομμάκ, ἢ κόψιμον τὸ κεφάλαιον.

ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ. Vide in Κομάτι.

ΚΟΜΜΕΝΤΟΝ, *Commenius*. Vide Κόμμενθ.

ΚΟΜΜΕΡΚΙΟΝ, *Commercium, Negotiatio*. Interpres Concilij Lateran. IV. Can. 16. οἱ κληρικοί ἐρρήκεια ἢ κομμάκια κομμάκια μὴ ἐγχερμενίζουσιν. Pachymeres lib. 11. Hist. cap. 29. Γυνήκας ἢ σὺνθεσις ἐξ ἀρχαίων καλοῦσιν πάλω χάρμας, ἀπομαρτίζον τὰ κέρη ἢ ἄν ματσορίζον ἐκ κομμερκίου λογίζουσι Ρωμαϊκῶς τοὺς τὸ χάρμα ἀρχαίον.

Κομμερκίον, *Tributum, vellicij pro mercibus exsolvi solitum*. Glossæ Basil. Τελώνιον, κομμερκίον. Theophanes an. 5. Constantinij filij Irenes : καὶ καταλῶν εἰς Ἐφέσον, — τὸ κομμερκίον τὸ πανουργίον ἰκατὸ ληστῶν ἡστυῖον ἢ, ἐκφύσιν ἀπὸς Θρακίαν τὸ ἀγίον ἀσσοῦλια καὶ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη. Idem an. 4. Irenes : καὶ τὸ ἄβύδον καὶ τὸ Ἴγρύ τὰ λογίζουσα κομμάκια ἐκέρσονται. Et in Nicephoro Generali an. 8. πλῆθος καὶ τὰ σωθῆν κομμερκία. Constantinus de Adm. Imp. cap. 46. ἔχθη τὸ κομμερκίον ἐκ τῶν ποσῶν πραγματικῶν ἀποσόν. Diploma Andronici Junior. pro Monembasiotis : καὶ διδύσιν χάριν κομμερκίου εἰς ποσῶντα νυμμημάτων ἰκατὸ νυμμηματῶ δύν. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini sect. 4. cap. 28. ὁ ἦ Μαρκίος ἐδ' ἐπὶ ἀλάσσιον ἴσα εἶχεν ἐκ σωθῆσις κομμερκία, καὶ σωθῆσι πλῆθον εἰσόδου. Ducas Hist. c. 34. Εκτ. ἰσικ, τριήρας, δὴ ἕρεσι, βαλλικαί, ἀκάτια, μὴ πλοῦτασιν ἀπὸν χαλασασίαι τὰ ἴστια, τὰ κομμερκίον διδύσαι, καὶ ὅτως πάλω εἶδον αὐτῶν πορνιζούσων. Utitur etiam Laonicus lib. 6. pag. 151. Edit. Reg. Vide Notas nostras ad Alexiadem pag. 315. & Glossar. med. Lat. in *Commercium*.

Κομμερκίον, eadem notione. Testamentum Athenij Patr. Constantinopol. num. 9. ἦδεν ἦ ἡμεταίνον ἐν δ' ἔχθη, καὶ πάλω πολλὰ βαρύνθη τὸ φόρον ἢ κομμερκίον καὶ ἱτέρων ἀδικιῶν δὴ πάλω τωσαντὺν ἀμαρτίαν ἐκκόψεται.

Κομμερκίον, *Commercium, seu Tributum exigere*. Harmenopolis lib. 2. tit. 5. §. 19. ὅτι πάντες ἰθαίνοι κομμερκιεύσων. Id est omnes tributa exsolvere tenentur. Quam explicationem superiora teneunt. Leo Grammaticus in Leone Philophoro p. 477. διέστεισαν πάλω ἐν τῇ πόλει πραγματικῶν τὸ Βυζαντινὸν ἐκ Θεσσαλονίκης, καὶ οὗς τὸ Βυζαντινὸν διουκίους ἐκ τῆ κομμερκίον. Anonymus Combesifianus in Leone num. 9. καὶ οὗς κωμμερκιεύσι τὴν Βυζαντινῶν. Nicetas in Alexio lib. 2. num. 5. ἐκ τῆ Ἀθιζόνια μωσις ἐκίστη ἀφίκοιο κομμερκίον πάλω πανήγυριν. Ubi Cod. Ed. τελωσῶν : & lib. 3. num. 8. ἢ τὰ πλοία τῶν ἡργυρολόων. Ubi Codex Barbarogr. ἐκομμερκίον.

Κομμερκιεύει, *Commercium seu tributum Conducitor Publicanus*, apud Scholiastem Basilic. ad lib. 20. pag. 479. Joan. Moschus in Limon. cap. 186. κομμερκιεύει ἢ, ὄνομα Μωζοῦ. Infra : ὅτι μὲν ἡστυῖον τινε, λειδῶρια κατ' ἡμὸς ἀπὸς τὸ βασιλικὸν τὸ ἦ, ὅτι τὰ κομμερκία ἰσκόρτια. Martyrium S. Anastasij Perse MS. τὸ κομμερκιάρια μὴ ἀνίηθ, &c. Chronicon Alexandrinum in Heraclio p. 900. καὶ ὁσιδωρῶ ὁ ἐνδ' ἔχθη τῶ Κομμερκιεύει ὁ πάλω ἰσάτιν. Apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 43. occurrit nescio quis Michael κομμερκιεύει Χαλδίας. Balsamus in Responso 24. κατὰ ἡλλάτικ, ἢ κομμερκιάρια, ἢ ἰσάτις, ἢ ἀερολόγ. Apomafar in Mysteriis : ζήτησεν πᾶσι μωζιστάων, ὁσίω, γραμματικῶν, κομμερκιάρια, &c.

Κομμερκιάρης, *Mercator*. Damascenus Studita Homil. 24. ἦτοι τις χεριστίας κομμερκιάρης, πλῆθος καὶ πολλὰ καὶ ἀνελήθων.

ΚΟΜΜΙΤΕΥΕΙΝ, *Committere*. Glossæ Basil. κομμιτέυει, βιβασμῶ. Scholiastes Basilic. lib. 7. pag.

265. Modestus ὁ φωνί, ὅτι καὶ μὴδὲν ὅλος τῆ νουικαῖοτι διέφωρον, ἀπαλῶ ἢ ἰτερωπῶσασα ἢ κομμητῆσθῶσασα πονή. Adde p. 266. Vide Salmasium de Modo ulurari. pag. 6. 5.

ΚΟΜΜΟΝΗΤΟΡΙΟΝ, *Ἰσομνηστικόν*, in Concilio Ephesino in Rescript. Episcoporum Constantinopolis inventorum. Glossæ Basilic. Suidas & Lexicon MS. Cyrilli : Κομμονήσασον, ἰσοσῶσι πρὸς ἀλλήλην ἰσοσφαιλοῦσιν εἰς χάρμας. Glossæ MSS. κομμονησῶσιν, ἐπὶ ἀλλήλοισιν εἰς χάρμας, σῶσθαι νουμάσια. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κομμονησῶσιν ἔστι ἐν ἑλλάμα Ἰσομνηστικῶν, καὶ λατικῶν λέξιν. Idem Lexicon Cyrtilli MS. Κομμονησῶσιν, ἐπὶ ἀλλήλοισιν εἰς ἰσομνησῶσιν. Utuntur passim Scriptores, Codex Canonum Ecclesiæ Afric. cap. 92. 93. Concil. Calchedon. A. c. 1. Justinianus in Nov. 128. cap. 17. in Edicto 12. Evagrius lib. 2. cap. 17. Zacharias Pap. lib. 3. Dialog. cap. 10. &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Communitorium*.

ΚΟΜΜΟΠΟΔΑΣ, *Cni incisæ sunt cingula*. Glossæ Basilic. ὅτι ἔχοι τὰ πόδια, ἢ ποδῶσασα, κομμήσασα, ὁ Κομμωπόδας.

ΚΟΜΜΟΔΑΙ, *Gymna*, Κόμμα. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 131. τὰ δαμάσκηνα δὸπ τὰ ἀλλὰ ὅλα τῶ καλῶτερα ἢ ἀβλάσασα, τὸ κομμαδῶ ἦν ἢ κολιτζῶνα τὸ μῶσικον καὶ δαμασκῶν, νὰ τινὴ τινῶς μὲν κρασί, σκεπτεῖται πάλω τῶ δ' ὄνοματι.

ΚΟΜΟΔΑ, apud Suidam, & in Glossis Basilic. δόσις ἰπὶ τὸ σισμῶν παραμυθῶν. Ubi etiam legunt viri docti. Vide Gloss. med. Lat. in *Commodum*.

ΚΟΜΟΔΑΡΜΟΣ. Vide in Κωμοδάρμω.

ΚΟΜΠΑΡΙΟΝ. Vide in Κομπαρίον.

ΚΟΜΠΑΡΟΣ, *Compar*. Suidas : Κόμπαρῶ δὲ σωμίζοντ' εἰς ἰσπρῶσιν τινὶ ὁμοίον πάλω αὐτῶν ἐκτιλῶν ἡσασα.

Κομπαρῶ, hodiernis Græcis est *Comparer*, Σωτικῶς, *Comperere*. Vide Goarum ad Eucholog. pag. 385.

ΚΟΜΠΑΣΣΑΤΕΥΕΙΝ, *Compensare*, apud Scholiastem Basilic. ad lib. 13. pag. 109. Vide mox Κομπεσάσασιν.

ΚΟΜΠΑΣΣΟ, *Circinus*, διαβήτικ, ex Italico *Compasse*.

ΚΟΜΠΕΝΔΟΝ, *Kempfen*. Vide in Κόμπενθ.

ΚΟΜΠΕΠΕΡ, & Κομπέπερ, Scholiastes Nicolai Myrepsi, ad sect. 1. de Antidoris cap. 22. κομπέπερ, τὸ καρδάμωνον. In ipso contextu Legi Κομπέπερ monet Fuchsius, negatque esse Cardamonum, sed esse quod Actuario Κομβίβια, vel Κομπίβια, appellatur, vulgò verò in Officinis *Cubeba*. Adde cap. 123. At cap. 21. In Cod. MS. legitur κομπέπερ, cap. 97. κομπέπερ.

ΚΟΜΠΕΣΑΤΕΥΕΙΝ, *Compensare*. Glossæ Basilic. Κομπεσάσασιν, ἐκ μωζιζῶν, ἰσπρῶσιν.

Κομπεσάσασιν, *Compensatio*, Eustathius de Tempore. intervall. ἢ θῆλον ἀνίσθασιν κομπεσάσασιν, ἦτοι ἀντίλογον τῆ φύκας, ἔρπειλα δαδενέσασιν ἴσω δίο μωσῶν, ὅτι κωμπεσῶντ' αὐτῶ ἴσων βίβλη) ἀντιλογίζῶσασιν. Similia ferè habet Scholiastes Basilic. lib. 7.

ΚΟΜΠΙ. Myrepsi MS. sect. 1. cap. 20. 21. ἰδοσῶσῶν τὸ κομπιαν.

ΚΟΜΠΛΑΤΙΩΝ, seu Κομπλατιον, *Completio*, cuius vocis vim haurire licet ex Justiniano Instit. de Empt. & vendit. §. 1. In iis autem que Scriptura conficiuntur, non aliter perfectam esse venditionem & emptionem constituitur, nisi & instrumenta emptionis fuerint scripta, vel manu propria contrahentium, vel ab aliis quidem scripta, à contrahentibus autem subscripta : & si per tabellionem sunt,

finis, nisi & completiones acceperint, & fuerint paribus absoluti. Ubi Theophilus, & Schol. Basil. Ecl. 19. tit. 2. §. 1. *α μη κομπλήσιον παρακολούθησεν, ήρησαμύρις & ήρησαμύρις.* Harmenopolus voc. lib. 3. tit. 3. *κομπλήσιον παρακολούθησε.* Est igitur Complesio, *Perficio instrumentis, quod stipulatione præsertim completur, ut quæ firmitatem Charitis opprobrius accomodat, ut est in veteribus instrumentis laudatis in Gloss. med. Lat. in V. Stipulatio:* atque ita *Completio* definitur in Glossis Basil. *κομπλήσιον, συμπλήσθ δ'ού εστί πρῶτον εἰς τὸ αὐτὸ, καὶ συμπλήσιον.* Neque aliter hanc vocem vertit Ambrosius Camaludensis apud Joan. Moschum in Limonatio cap. 193. τότε λέγῃ αὐτῷ (πρὸ νομικῶν, seu Tabellionii) ὁ Πάπας Ἀπαλλιαεὺς, ὕπαρξ, ποιῶν γραμματικῶν χριστιανικῶν πεινήσιον χρυσίον λεγῶν, αἷς δ'οὐ τ' ἀγνώστῃς ἐκκλησίας εἰς τ' Μακάριον τ' ἢ τ' πατέρα τ' ἢ τ' υἱόν, καὶ βῆλε καὶ μαρτύρας, καὶ κομπλήσιον, ἃ αἰρῆ μὲν αὐτὸ τὸ πρῶτον. Ubi Camaludensis: *Aprone testes, & stipulationem, & raris.* Scholiastes Basilic. ad lib. 22. pag. 78. *ἢ καὶ εἰς συμβολαγραφεῖς τὸ ἔγγραφον, λαθὼν καὶ τὸ τίτλημα, ἢ κομπλήσιον.*

Κόμπλη, eadem notione. Glossæ Basilic. *Κόμπλη*, ἢ τίλεισις. Ita leg. pro *κομπλή*. Novella Alexij Comneni de Testib. τὴ γδ δικαστῶν ἄλλων εἰς ἄλλας τρεσαμύριον ἐνεσίαι, καὶ τὴ μὲν τὰ ἔγγραφα, ἕξ ἂν ἢ σύμφησις ἡμεῖς, μὴ ἄλλας ἀγοραῖα καλονομαζέσθαι, καὶ ἢ ἡσπιανέσθαι ναραν, ἢ εἰ μὴ αὐτῶν ταβηλλίον τιλότων, καὶ σιωπῆς ὑπερίσθω κομπήλας, διατενομῶνας. Infra: ἀλλ. ὅ τῃ δ'ἴνη σωμροκίον, ἢ κομπήλας τὸ γε νῦν ἔχον ἀπέμωθ, &c. Gennadius in Explicat. Rhampelij: ἔτοι τρεσαμην, κούπλην, καὶ πλάσμων τ' ζουμῆν ἕρῃ. Ubi videtur leg. *κομπλή*.

Κομπλήσιον, Completo, Stipulari. Eadem Novella Alexij de Testib. τὴ ὅ συμφορῶν τ' ταβηλλῶνων ἄκην λεγόντων, ἀγοραῖα τὰ ἔγγραφα σιωπῆσιν, κἄν μὴ κωκομπλήσιον τὴ γράσων. *Eisiam si stipulatio non iustitaverit.* Adde Scholiastem Basilic. ad lib. 20. pag. 446.

ΚΟΜΠΟΝΕΙΝ, Componere. Physiologus de Natura animalium MS. ubi de Columba: ἔρχῃ ὁ ἄνευκός, βάσει αὐτ' πῶν βῆσιον ἅπαντα εἰς τὸ σῶμα τε, καὶ χώνισιν ἐκῆνα ἑνὸς τ' γδ κομπόν τα, κακῆνα ἀναπέσειν.

ΚΟΜΠΟΣ. Vide in *Κόμβω*. *ΚΟΜΠΟΣΤΑ, Compositum, ex Ital. Composita.* Extat apud Agarium in Geoponico cap. 86. πῶς κάμνουν τὴ κομπόσων. *Κομπόσ*, apud Myrsepsum sect. 8. cap. 37. 67.

ΚΟΜΠΡΟΜΙΣΙΟΝ, Compromissum, πρόσμιον, in Gloss. Basilic. Metrophanes Archiepisc. Constantinopolit. in Epist. καθαιρέσει γδ ὑπόδικον σιωτ' ἕσπορῶνας ἐν τῇ κομπρομίσση καὶ συμφορῶνικῷ γράμματι.

Κομπρομίσσιον, eadem notione, in Gloss. Basil. *σιωταγή, ἢ πρόσμιον.*

Κομπρομίσσε, in iisdem Glossis, ὁ σωβιθίμω τῇ προσίμω, δικαστῆς αἰρατικός, διαγνώμων.

ΚΟΜΦΑΚΤΟΡΕΣ, Κομφακτορες, Confessores, Qui bestias in Amphitheatro conficiebant: si quando enim bestie effertate stragem populo minarentur, ij immittebantur qui eas conficerent, ac occiderent: ἀναγεται in Gloss. Lat. Gr. *κομφακτωρ*, apud Eusebium lib. 4. Hist. Ecl. cap. 15. Vide notata in Gloss. med. Lat. in *Confessor.* Glossæ Basil. *κομφακτωρ, Καλασθεωσῆς.*

ΚΟΜΦΙΜΑΤΕΥΕΙΝ, Confirmare, Βεβαιῶν in Glossis Basilic.

ΚΟΝΑ, ἢ ὕγρα πῆσα, in Glossis Jatricis Græco-barbaris, ex Cod. Reg. 190. *Pix liquida.*

ΚΟΝΑΚΙ. Vide in *Κοπέων*. *ΚΟΝΑΡΑ.* Vide in *Κυκνάρι*. *ΚΟΝΒΙΤΙΟΝ, Convissium,* αἰ τ' φασκῶν ὕβρις, in Gloss. Basilic. ubi perperam Edit. *Κομῆσιον.* *ΚΟΝΔΑΚΙΟΝ, Κονδακίον.* Vide in *Κόλλαξ*. *ΚΟΝΔΑΡΗΣ, Κονδάριον.* Vide in *Κολλάριον*.

ΚΟΝΔΙΤΙΟΝ, Conditium, quod plerique Latini Mulfum vocant, inquit Cælius Aurelianus lib. 5. Tard. Pass. cap. 1. *Κονδίτῳ εἶθ,* apud S. Athanasium Dial. 1. de S. Trinit. pag. 183. *Macarius Homil. 16. ἢ γδ ἀρτῆ εἰς πολλῶν εἰδῶν ἀρτίῳ, ὡπερ ἰδεσμά τε ἢ ἀνακίον εἰς κόνδιτον, ἢ ἑτέροι τινές, καὶ τῶτο ἂ μόνον εἶθ μάλισθ, ἀλλὰ καὶ πῆπιρις, καὶ ὅτως εἰρήσιῳ χριστιανῶν.* Apophthegmata Patrum in Petto Pionia num. 1. *Σαρατί μιν, ἔτι αἷς κόνδιτον αὐτὸ (σοκροσόν) ἔχον.* Paulus Aegineta lib. 3. cap. 45. *ἡτε νεφρική σῶσις, καὶ τὰ σπῆς τῶτο σωθιθίμω κόνδιτα.* Adde c. 37. Alexander Trallianus lib. 1. cap. 15. λαμβάνων ἢ δὲ τῶτων εἰς δειρῶν τινῶν προσμῶθ, ἢ ἀψιθάτου, ἢ κόνδιτις. Lib. 7. cap. 5. *πῆπιρι καὶ ὅσα εἰς πῆπιρις ἐκἀνζῆθ, ὑδρῶσῶν τε καὶ κόνδιτον.* Et lib. 9. cap. 1. *σῶα ἢ αἷς κόνδιτον ἔχον πλῆθῳ πῆπιρις.* Occurrit præterea apud Plutarchum in Parallelis, Palladam lib. 1. Anthol. pag. 60. Continuatore Theopanis lib. 3. num. 43. in Hippiatr. lib. 1. cap. 2. 30. Actuarium de Medicam. compof. Nicolaum Myrsepsum sect. 1. cap. 44. 46. in MS. & alibi, Moschionem de Morbis mulierum cap. 77. 116. &c. Vide *Cafaobonum* ad *Lamprium*.

ΚΟΝΔΟΒΑΥΔΥΤΑΙ, Hæretici οἱ λεγόμενοι ἔνα θῶν ἔθ) πῶ ἀρθῶν, καὶ ἔχῃ τῇ ἀπαρραλλῶν ἰσοτύτι, inquit Timotheus Presb. de Hæretic. ubi hæc addit de illorum appellatione: *Κονδουβῶθ ἢ λῆσῶν, εἰς τὸ ἐς τὰς Κονδουβῶν λεγομένων ἔχον αὐτῶ σωβιθίσιον, κακῶ σιωμάσθαι.* Vide Nicephor. Callist. lib. 18. cap. 49.

ΚΟΝΔΟΣ, Curtus, in Gloss. Gr. Lat. Alibi: *Κολῶβος, ὁ Κονδός, Curtus.* Corona pretiosa: *Cortio, Κονδός, Μικρός.* Leo in Tacticus cap. 6. §. 26. τὰ ἢ μῆστιν ἢ πρῶν ἀπάλλῃσις ἔστωσαν κόνδῶ μίχρη τ' γροταῖον αὐτῶ. Idem cap. 12. ὃ γδ κόνδότερον τὸ αὐτ' κίρας. *Mauricius* lib. 12. Strateg. pag. 303. *ἔτι ζωσάσει Γοτθικά, ἔτι καμαλαύσι ἔχουσι κόνδῶ, &c.* Ita pag. 94. Adde pag. 160. ubi aliâ notione videtur sumi. *Anonymus* de Castrametatione: *ἑλοκίσι καλῆσιον παρὸν κόνδῶ.* Passio S. Bonifacij Romani pag. 321. ubi Cod. Vaticanus habet *πῆπιρις*, Colbetteus præfert *κόνδῶ*, Myrsepsus MS. sect. 10. cap. 77. *λαθῶν ἑρῖα μισθῶ τὰ ἐ τ' μισθῶν τ' σπερῶτων εἰσεσκήριμα κόνδῶ καὶ ἕλα καὶ μαλακά.* Ubi Cod. Fuchsj habuit *κόνδῶ*. Utuntur præterea *Adamantius* lib. 2. Physion. Anatolius lib. 10. Geopon. Achmes cap. 223, &c. Vide *Κολλῆ*.

Κονδούριος, Qui curias habet manus, ita cognominatus nefcio quis Theodorus apud Theophan. an. 35. Justiniani.

Κοδῶν, *Κολλῶν*, *Κολλῶν, Decurrate, Minuere.* Glossæ Græco-barb. *Κολλῶσιον, να κόνδῶσις, να κόνδῶται.* Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Δὴν καὶ κόμπους δύο σῆς τάχα τε να κολλῖν. *Κονδῶ.* Vita MS. S. Symeonis propter Christum Sali: ἢ ἢ ἔπῳ, εἰ μῶσθ ἑπιματῶν ἦθε, καὶ ὅσα σωτρητῆ λέγῃ αὐτῇ, Κοδῶ κόνδῶ, ἢ ἢ φῶσι, Να, ὅσις σαλλ, &c.

ΚΟΝΔΟΥΡΑ. Vide *Κολλῆρα*. *ΚΟΝΔΥΛΑΪΝ, Κόνδυλ δίδοναι,* in Vita MS. S. Andreae Sali cap. 1. ubi Codex Mazarinus *συμπλεκεῖς, Manum conferere* præfert. *ΚΟΝΔΥΛΙ, Κόνδυλ.* Portius: *Κονδύλι, κάλαμος, Calamus, δόναξ, κάλαμος. Calamus scriptorius.* Gloss.

Gloff. Basilic. *Κωνία*, *κοινίλος* ἢ *καλίμων*, &c. Nicetas de Constantinopol. Statu num. 5. οἱ ἄ γραφίας δόναται, καὶ δόξα μίλασθ' φρούς, τόμος πάλι χεῖρα ἰδίδασα, ὡς γραμματίαις ἡμῶς ταβόζεις. Ubi Cod. Barbarog. *κοινίλου* præfer. Locum Vide in Καλαμάριον. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Λοιπὸν ἰξάρις πάλι ἑκέρσῃ, καὶ πίσος τὸ κοινίλον, Πασάνα δὲσος ἰρμυλίωσ, ὡσα φαγλις εἰς δόλιον. Threnus MS. de capta ἢ Turcis Constantinopolit: Καὶ μεταναστῆματα ἑκέρσῃ τὸ κοινίλον.

Codinus de Offic. Palat. cap. 4. num. 1. τὸ δικαιοῦνον αὐτὸ μὲν ἢ κέρβον ἰποκοπηθῆναι ὁ μὲν ἰπάνον κόνδουλθ' ἔχουσι, λήθ' ὁ μετ' αὐτῶν ἔχουσι καὶ αὐτὸς, ἐρίτυλλ' ἰμύθ' ἢ δὲσ' σχετισπολικὸν ἄρτυρον. Adde num. 9. 12. 18. 21. 23. 24. 26. &c. Ubi rectè observat Goarus, Procerum δικαιοῦνα, Nodis aliquot infestincta fuisse: Nodos, κέρβος, spatium verò inter nodos, κοινίλος, seu Calamos appellari: ac proinde nodos & calamos, materiâ, formâ & colore distinctos fuisse secundum dignitatum gradus.

Κοινίλον, eadem notione, Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracofophij cap. 190. καὶ τὸ μυσώσας ἀξίβητιον χειρῶν, περιδύθῃ ἢ κοινίλον ἢ ἄρτυρον.

Κοινίλος, Ρεννα, Calamos, κάλαμθ', γραφῶν. Theodorus Zygomalas Themeto Epist. f. apud Crustum: ἄπο τέρα πιζοῦσας τὸ κοινίλον εἰς χεῖρα, ἔχρησα καὶ ἐν γραφῶν.

Κοινίλον, Penicillus Piclorum. Codex Reg. MS. 618. f. 183. v. ἰπάνον ἢ αὐτῶν κεραιῶν γραφῆ μὲν ζωγραφῆν κοινίλιον, ἐν ἰθ' ἔστιν ἢ κοινίλιον.

Κοινιλονόν. Vide Maximum Cythæ. 10. Junij.

Κοινιλιμαχίριον, Cultellus scriptoriorum.

Κοιλιλάτθ', Joannes Glycas de Vanitate vitæ:

Τὰ ματία κῆρα τὸ γλυκῆ, ἢ ἡ μίτη κοιλιλάττα.

Id est, ni fallor, Nafus instar calami, acinus.

ΚΟΝΑΥΝΕΙΝ. Vide in Κοινός.

ΚΟΝΕΥ'ΕΙΝ, Diversari, Diversiere ad aliquem, Hofpitiu uti, ἰπισθαμίον, καλαῶν. Damascenus Studita Homil. 19. ἐκόνθη ἐς τὸ ἐπίτην ἐκῆνον ἐπὶ ἄτον ἢ γλυκῆα πν. Infra: ἰκαμος γὺν ἐπὶ κοινίμονι γ' ἡμῆρας. Synaxarium Maximi Cythærensis Episc. 24. Dec. in S. Nicolao milite: καὶ περιούσιος πρὸς τὸ βραδί, ἐκόνθον ἐς ἕνα καπλίον. Ita 8. Aug.

Κοινῆ, Hofpitiu, καταγῆριον, πανδύριον.

ΚΟΝΕΩΣ μνήμη, Pulveris memoria, quæ 8. Id. Novembr. celebratur, ut pluribus observamus in nostra Constantinopoli lib. 4. sect. 5. num. 2. Theophanes an. 30. Justiniani: τῆρον πρὸ ἔτος μιλίαι δεικμήθριον εἰς πάλι μνήμη τὸ Κόνιος ἰτελιεύσῃσιν ὁ Τιμάθθ' Ἐξάρθθ' ἢ μοναστήριον, &c. Sed legendum Νοτιμβρίον, ex aliis Scriptoribus, ibidem nomenus.

ΚΟΝΙΑ, ἢ σακτὴ ἢ κωθίθ' ἢ ἔβλον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. Cinis lignis usi. Moschopulo, ἢ ἀβῆσθ', καὶ τὸς κοινὸς κονία.

ΚΟΝΙΑΕΣ, Lentæ, Furfures capitis. Agapius in Geoponico cap. 178. κα ἀφανισθῆναι ἢ κοινίαις.

ΚΟΝΙΑΒΟΥΤΑΝΟΝ, ἢ ἀργεῖος ἀσπίδα, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. ἢ ἀργία σαφῆς, in Glossis Neophyti. Labrusca.

ΚΟΝΙΑΪΣ, Siculis, Psyllium, apud Interpol. Diofcor. cap. 652.

ΚΟΝΙΑΗ, Myrrhis, apud Interpol. Diofcorid. cap. 692.

ΚΟΝΝΙΣ, Vermis species. Vide in Ρεξίρολιττε.

ΚΟΝΟΡΤΑ, Cohors. Quippe N. pro H. seu aspiratione Latinorum usurpant Græci. Scholiastes Basilic. ad lib. 2. 1. pag. 602. καὶ ὁ Πραιπόσιθ' ἢ ὁ κοινόρτας, ἴται ὁ ἄλας, ἢ ὁ λαγύθ' ἢ, &c. Infra: ἔξερσον ἢ ἰόν-

ἄν μὴ μίση κοινόρτα, μὴδ' ἰμῶς ἄλας, &c. Vide in N. &c. in Κύρος.

ΚΟΝΟΣΤΑΥΛΟΣ. Vide in Κολοσσαῶνθ'.

ΚΟΝΣΕΓΙΑΡΕΪΝ, Confulere, ex Ital. Consegliare. Theodofius Zygomalas in Epist. apud Crustum: καὶ ἵπαρ πάλι τοιμάττα ἐν, καὶ ἄμ εἰς ἀβουκῆτον ἐν, καὶ ἄττε κοινιστήριον ὅσα κάμῆθ'.

ΚΟΝΣΕΚΡΑΤΡΙΞ, Consecratrix, ita dicta Iris, Gladiolus. Glossæ Basilic. Κοινεκράτριξ, ἰρις. Occurrit apud Interpolatorem Diofcoridis lib. 1. cap. 1. ubi scribitur Κοινεκράτριξ.

ΚΟΝΣΙΑΙΑΡΙΟΣ, Consularis. Constantinus Porphyrl. lib. 1. de Themat. c. 1. ἄπο ἡ ἢ Ρωμαίων βασιλέας ἡμῶν, ἐς ἵπαρ ἄρτα δ' ἀρῆσῃσας, καὶ ἡμῶν καὶ δ' ἄκαλα, καὶ τὸς καλυμμένους Κοινιστῆρας, τῶν τῆς βουλῆς τῆς c. 45. Ἐπαρχία Κύπρου τῆς ἡμεῶς ἄπο Κοινιστῆρων, τῶν τῆς βουλῆς πάλι, πάλις δεκατῆς. Lib. 2. cap. 1. ἵπαρχία ἢ ἑράκας ἰθ' ἡμῶν ἰτατάθ', καὶ ἰθ' ὁ ληγῆμον Κοινιστῆρων, τῶν τῆς βουλῆς. Adde pag. 83. & Acta S. Maximi Conf. pag. 65. Vide κοιουάειθ'.

ΚΟΝΣΙΑΙΟΝ, Κοινίλιον, Consilium. Glossæ Basilic. Κοινίλιον, βουλῆ, καὶ σὺνδριον ἐκ φακῶν ἀνδρῶν. Synodus Florentina pag. 20. Edit. Labbæi: καὶ οἱ λοιποὶ ἢ κοινίλις ἢ βασιλεῖας.

Κοιουάειθ', Consiliarium. Acta Concilij Nicæni II. Act. 1. καὶ καθ' ἡμέραν ἀπύλις πρὸς αὐτὸν Βουσίαν ἢ κοιουάειον αὐτῆ.

ΚΟΝΣΙΣΤΑΡΙΟΝ, Consistorium, Hefychius, & Lexicon MS. Cyrilli: Κοινιστήριον, ὁ δῶν σὺνδριον, καὶ τὸ εὐσῆμα, ἕθα σὺν ὁ ἵπαρχίον βουλῆν. Glossæ Basilic. Κοινιστήριον, βασιλικὸν σῆκρον. Glossæ Juris MSS. Κοινιστήριον σὺκατῆριον βασιλέως. Facilis emendatio in Σικρταριον. Lexicon MS. Colberteum Cod. 6070. Ἐπὶ κοινιστήριον, σικρταριον βασιλικόν. Concil. Calchedon. Act. 1. Σικρταριον ἢ ὁ δῶν κοινιστήριον. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 51. ἴπρον αὐτῆ ἢ γυνίος καὶ μέρθ' ἰσάμῆρον ἐς τὸν... ληγῆμον κοινιστήριον. Supra: σελίβηριον ἀρπελλαιν.

Κοινιστωλεῶς, Consistorianus, κόμος Κοινιστωλεῶν, in Nov. Justiniani 13. in Basilic. lib. 54. &c. Vide Gloss. med. Lat.

ΚΟΝΣΟΥΛΟΣ, Consul. Suidas: κοινῶν Αὐτοκράτορας αὐτῶς ἢ Ρωμαίων πολιτείας δ' οὐκίνας ἀνάμωσας, ὅσα προβίλους καὶ προγῶνας τῆας. Eundem vide in Ἰσάθ'. Constantinus M. in Epist. ad Silvestrum Pap. οἱ Πατριῆκος, καὶ οἱ κόνουλοι, ἦρον ἰσάθ' ἢ τὰ λοιπὰ ἀξίωματτα.

Id etiam nominis erat Pisanorum Legatus qui Constantinopoli morabantur. Pachymeres lib. 2. cap. 32. Βηθίκοις ἢ τῶν Πισανῶν τὰ ἡμῶν προσφωλιεῖμῆτο, τοῖς μὲν ὑπὸ Παύλῳ, ἐν Ἑλλάδι ἀν εἰσὶν Ἐπιστορῶσας τῶν ἢ Πισανῶν Κοσῶν, ἰσῆρον γόνις τοῦ αὐτῶν ἔξωμῆνις, πρᾶτλον τε τὰ αὐτῶν ἀκούθους, ἰσῆθ' ἡμῶν διαβίβῆσας Gregoras lib. 4. οἱ γὰ μιλί καὶ χρίνος ταβῆς ἀρχον δ' ἰσῆθ' ἡμῶν, ὁ μὲν ἐκ βενετίας καλῆθ' Μπαυλιθ', ὁ ἢ ἐκ Πλατῆς Κόνουλοθ'. De Pisanorum Consule agit præterea Codinus de Offic. Palat. cap. 7. n. 9. ut & de Anconitanorum Consule num. 10. Vide Gloss. med. Lat. in Consul.

Κοινουάειθ', Consularis. Glossæ Gr. MSS. Reg. κοιουάειθ', ὁ ἰσάθ'. Lexicon MS. Cyrilli & Glossæ Basilic. ἰσάθ' κόνις. Justinianus in Nov. 8. cap. 1. μῆτε ἀλλῶν εἰσῶν ἀρχῶν, μῆτε ἰσάθ' κόνις, μῆτε ἰσῆμοκῆν, ἄς δὲ κοινουάριος τε καὶ κοινουάριος καλῶσιν. Habetur in Concilio Calchedonensi part. 1. c. 38. Epistola Pulcheræ Augustæ missa πρὸς ἢ κοινουάριον Βιθύνιας Σοφῆσῆρον. Martyrium S. Bassæ Martyris ἢ Filiiar. ἀπύλιον ἔν ἐς Μακεδονίαν, ἀπῆρτα πρὸ Βικηρίῳ ἔλλω

ζωὸ αὐτῶν, καὶ μελὴν ἑλόντων Κωνσταντῶν κρατήσας αὐτῶν. Hierocles in σημειώμα MS. ἑπαρχία δακίας ἢ παραπολιμίας ὑπὸ Κωνσταντῶν πόλεως πόλις, &c. Vide Gloss.med.Lat.in Consulatus & Consularius.

Κωνσταρία, Provincia quae à Consulari regitur. In Nov. 28. Justin. cap.5. Vide Hentic. Valcium ad Excerpta Dionis p.101.

ΚΟΝΣΟΥΛΑΤΑΤΙΩΝ, Consulatio. Justinianus Nov. 28. διδραμὴν ἢ καὶ πῦτο, τὸ πᾶς ἴσους τὰς παρ αὐτὸν καὶ τὸ ἢ περιβλήντων Ἀρχόντων ἄξιωμα, παρὰ τὴν τοῦ ἐνδεδεγμένου ἑπαρχοῦ, παρὰ τὴν ἢ ἐνδεδεγμένων ἑμῶν καὶ κωνσουλῶν κρινέτω Κοινοῦσι. Et Nov. 29. ὅσπερ καὶ ταῖς κωνσουλῶσι αὐτῶν ἀκριβοῦσι.

ΚΟΝΤΑ, Κορτήρα, Prope, Inlicita, Ἀρὰ, Ἑρῆς, Ἑρῆν, ἄρχη, Ἑρῆν. Glossæ Græcobarb. Ἀρχιμαχοί, οἱ Ἑρῆν μαχηόμενοι οἱ ἀσπρωτοὶ ὑπὸ πολημιῶν ὑπὸ κοῦτα. Lexicon MS. ad Schedographiam :

Ἀρχὴ ἢ ἔστι τὸ κοῦτα, ἀρχιτέμνον, ὁ γόητων.

Anonymus de Locis Hierosol. num.2. καὶ κοῦτα οἱ ἢ οἶκον ἢ Δοθιδῶν ἢ ἢ κοιλία ἢ κλαυθρῶσι. Utitur præterea num.6. 9. 11. 12. Damascenus Hieromonachus ferm.25. ὁ καθὼς χριστιανὸς κοῦτα τὴν Ἑρῆν ἢ ἑκμῶν, &c. Historia Apollonij Tyrji MS. λέγει αὐτὸ ὁ ἀλικύς, ἢ Τρίπολις κοῦτα ἔχει ἢ δύο μίλια, κοῦτασι. Historia Apollonij Tyrji Edita :

Ἀφίντος ἢ ἰδέκην, κοῦτα τὴν καθίζον.

Paffium.

Ἀποκοῦτα, Cominus, Συσαδῶν, Ἑρῆν.

Κοντεύω, Appropriare, Accedere, Appellere, Ἑρῆζω, πηλαγίζω. Glossæ Græcobarb. ὁ πηλαγὸν βαίνων, ὅπου ἕρχει σημαί, ὅπου κοῦνεν. Alibi : παραβαλασῶν ὑπὸ κοῦνεν ὁ Φαλαγγίς. Anonymus de Nutriis Thesei lib.9.

Εκπῶν γὰρ ἐκόνειν τὸ δελεῖν γομαρῶν.

Et lib. 12.

Ἀφ' ὧν ἔλλα τις ἔρσει ὅτι κοντίβη μέρα.

Joannes Glycas de Vanitate vitæ :

Βλίποισθα σίμος ὁ κερμῶν, ἢ ἡμέρας ἐκόνεισθαι.

Ἀειμωβίλιντος, Inaccessus, ut Inaccessibilis.

Glossæ Græcobarb. Ἀσμεπίλασος ἢ πῶν γλῶν, Ἀσμεκόντιον ἢ πῶν γλῶν.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ, inquit Arcudius lib.6.de Concord. pag. 433. Presbyteri Græci vocant tenuem membranam, rotundo ligno, quasi jaculi fragmento (κοντῶ) circumvolvi ab antiquis solitam. Epimerismi Herodianī MSS. & Moschopolus : Τύμος, Κοῦτακίον. Latini Scarpum Τύμον, seu Chartam vocant, Græci recentiores κοντάκιον : Scarpus enim & κόβλαξ idem sunt : Scarpus verò est longa fustis. Typicum MS. Monasterij Deiparæ ὁ Κωνσταντῶν cap.24. ἐξ ἀπογραφαῖ ἢ ταυτοσημοῦ ἑξομωζόμενον νομισμάτων ἐκ ἰδίαζῶν κοῦτακίον κατασφραγίσματα ἐκ τὸν δοχῶν καὶ ἐκ δὲ ἰδίων. Pro Missali vel certe pro libro Ecclesiastico usurpat Euchologium in Ordinatione Presbyteri : καὶ ἀπερχόμενος ἰσαῖ) μὲν ἢ πρωθυτέρων ἀνεκρίσκειν τὸ κοντάκιον. Ut & Ballamon in Resp. 5. οἱ γὰρ ἑρῶδῶσι ἐν πᾶσι, κἄν ὡς τὸ Ἐλλωιδῶσιν ὅπως πᾶσι ἀμέτοχοι, μὲν ἢ ἰδίας διαδύτου ἑρῶδῶσιν, ἀντίγραφα ἕχοντες ἢ σημῶν ἄριον ὑχῶν ἀπαρῶν, ὡς μεταγραφῆτα ἐκ κοντακίον καλλιγραφῶσιν ἢ γραμμάτων Ἐλλωιδῶσιν. Pro quovis Ecclesiastico Codice usurpat pariter Codinus de Offic. cap.1.n.13. Οἱ ἑρῶδῶσιν ἐκ τὸν βλέπεν τὰς ὑχῶν ὄντων ἢ Ἀρχιερω, κρατῆρ ἢ ἐκφρασιμῶν, καὶ τὸ κοντάκιον ἢ χειροτονίας. Ubi Catalogus Reg. οἱ ἑρῶδῶσιν κωντῆρ τὸ κοντάκιον τὸ Πατριάρχικον ἐκ ἢ λατινικήας, &c. Qui portò hîce libris Ecclesiasticis præterat, & hotum curam habebat, dictus inde Ἀρχων ἢ κοντάκιον, apud Joannem Episcopum Cy-

pri in Resp.ad Cabasilam, & in Catalogis Officiorum Magnæ Ecclesiæ, in quibus collocatur in quinta Pentade : tamen non desunt qui Contariis (de quibus mox agimus) concinendis præfuisse existiment.

Κοντάκιον, Missale Ecclesiæ. Breviarium adæspont, ubi res factæ recentetur : καθόλη, μαρτυραῖς, ἕξις, κοντάκιον ἢ ἐκκλησία.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ, Brevis Hymnus, sic dictus à voce κοντός, Parvus, eo quòd paucis laudes alicujus Sancti vel f.isti complectatur. Ita Goatus ad Euchologium pag.57. 155. ubi aliorum sententias expendit, additque ejusmodi Contartiorum auctorem haberi Romanum Diaconum Emecfenum, qui sub Anastasio Dicoro vixit an.500. ex Menæis 1. Octob. Miracula S. Georgij Mart. num. 10. λέγει αὐτοῦ ὁ ἄρχων, ἑάλλετε τὸ κοντάκιον ἢ ἄριον. Codinus c.7. num. 13. ἑρῶδῶσιν καὶ οἱ φέλι, καὶ πολυροῦσι, ἑάλλοτε καὶ μὴ αὐτὸ τὸ κοντάκιον. Habentur in Cod. Colberteo 4113. varia Excerpta ex Sanctis Patribus, & ex Vitis Sanctorum in triginta tria Contacia digesta, quibus vicem obtinent Commentartiorum.

Κοντάκιον, eadem notione. Synaxarium Colberteum MS. 1. Octob.in S.Romano, cujus supra meminimus : τῇ αὐτῇ ἡμέρα μῆμῶν ἢ ὅτις Βομακῶ καὶ πεπτῶ ἢ κοντάκιον.

Παρακοντάκιον, Responsorium, Latinis : de quo egimus in Gloss. med. Lat. ubi ex Rhabano obsecuravimus inter Antiphonas & responsoria hoc interesse, quòd in Antiphonis unus dicit versum, in responsoris verò alternant versibus chori. Goarus ad Euchologium pag.123. aliud esse ait apud Græcos ἀντιφωνων, aliud ἀντιφωνον : ac Antiphonam dicti sententiam vel modulum cuilibet Psalmo decantato adjunctum, & quæsi ex opposito respondentem : Antiphonum verò Psalmi versus aliquot, ad quorum singulos una & eadem fit semper ab altero choro responso. Antiphonæ igitur quodammodo respondet Κοντάκιον, Antiphono verò Παρακοντάκιον, quod ita describitur à Philippo Pigafetta ex Græcorum, à quibus accepit, sententia, Παρακοντάκιον sono Himni δὲ Sancti, ἢ quasi sono alternamente Cantati in questa maniera : Sara un choro de quattro Caloieri, che canteranno le Laudi di un Santo ; due di loro prima cantano, & poi tacciono, & gli altri due poi il canto repigliano, & poi cessano, & ricominciano que gli altri due, & in forma tale si vanno vincedevolmente cambiando & dando luogo. Quibus quidem verbis satis exprimitur Responsorium noster cantus, in quo à duobus Clericis, primò canitur versiculus, qui à choro repetitur : rursus deinde alter ab iisdem decantatur, quo exacto chorus primum versiculum repetit. Denique iidem Gloria Patri adjungunt : chorus verò secundum versiculum repetit. Ab ejusmodi repetita semel ac iterum in versiculis canendis retrocessione, Græci Tacitici velitationem militarem

Παρακοντάκιον appellatur. Leo cap.7. §. 11. ex Cod. Reg. ζυμνάσις ἐκ τὸ ἑρῶδῶσιν ἀλλήλους ἀνδρας β. καὶ ἑσπορῶν, ἐκ πάλιν ἀπέλαιον, ἐκ ἑρῶδῶσιν καὶ τὸ ὑπον παρακοντάκιον. Hinc emendandus Constantinus in Taclic. pag.7. καὶ πάλιν ἀπέλαιον καὶ ζυμνάσις καὶ τὸ ὑπον ἢ παρακονταρία, legendum enim παρακοντάκιον, licet ita præferant Codices Chæci & Regius. Janvver quomodo hæc velitatio peragetur, percipere licet ex eodem Leone cap.7. §.37. Ἐτέρα ἢ κίνσις, ὡς ἑσπορῶν ὄλιγον, ἐκ πάλιν ἀπέλαιον, &c. Mitto reliqua.

ΚΟΝΤΑΞ, *Telum, jaculum*. Photius in Nomo- can. tit. 13. cap. 29. pag. 241. i. Edit. *μόνον ὃ παίζειν ἔχει Μονόβολον, καὶ κοίλομονόβολον, καὶ κωστακὸν κόντακα, χωρὶς τῆς πορπίης*. Ubi Balsamon: *Κωστακός, κόνταξ χωρὶς τῆς πορπίης, ὁ ἀκούσιτος χωρὶς σφαιρίων, ἦν ἐν σιδῆρι, ἀπὸ κοίτης τινὸς ὕψω κληθεῖς*. Laudat Salma- tius ad Plinium pag. 1032. epigramma Ruffini cu- jusdam, in quo *κόντακα παίζειν* habetur, ubi jacu- lationis speciem esse ostendit. Vide Gloss. med.Lat. in *Quintiana*.

Κοντάκιον, Παρακοντάκιον, *Felitari, Lanceis de- rignare*. Theophanes anno. 11. Pogonati: *κατέλιπε τὴν στρατιάν, καὶ τὸ λαόν, κελύσας παρακοντάκιον καὶ ἑσποράσας αὐτὸς ἐκ τῆς ὀχλομάχης*. Ubi Miscella lib. 19. *Inbens cum lanceis videntibus exercitarius*.

ΚΟΝΤΑΡΙΟΝ, *Ventatum, Venabulum, Te- lum, Hafla, Spiculum*, βέλϑ, δόρυ. Κοντάρι, ho- die. Eustathius ad Odylf. i. κότον, τὸ παρ' ἡμῶν κοίλα- ρον. Glossæ Gr. Lat. κότος, *Pertica, Sndis, Camax*. Glossæ MSS Reg. *διδάκα, κόθρια, πολυτάκα*. Rursum: *ξυστίς, ὁ κοτίς, ὁ ὕψω κοτίσιον*. Alie: *Γαρούς, τὸ κοντάκιον*. Scholiafies Oppiani lib. 2. v. 25. *δῶρα, κοντάκια*. Et v. 329. *ἰγύχα, κοντάκια*. Lexicon MS. ad Schedographiam:

Δόξα καὶ ἰδιώκεια, δόρυ καὶ τὸ κοίσιον. Chronicon Alexandrinum an. 7. Phocæ: *ἢ ἢ κεφαλὴ αὐτῷ ἰδῶνθι εἰς κοίσιον, καὶ ὕψω καὶ ἢ αὐτῷ περιχθῆν*. Theophanes cod. an. εἰς τὸ κοντάριον εἰς, ὃ γυμναζέοντι οἱ Τύρρανι. Nicetas in Joanne: *δύρου διαβασάσας*. Ubi Cod. Barbarog. *κονταριον λαδών*. Anonymus in Rhe- toricam Aristotel. pag. 75. *καὶ κοίσιον ἔχοντι τὸ ἄκρον, ἰδιώκα τὸ ἕξω ὅτιν παραχρησθῆναι φύσει*. Stephanus Sa- chales in Narrat. MSS.

Καὶ πάλι διέκριν' ἢ χίρκα βάσα καλὸν κοίσιον. Joannes Cananus: *καὶ ἔχρησαν ἀπὸ κοίσιον*. Occurrit passim, præfertim apud Tacticos, Mauricium lib. 1. cap. 1. Leonem cap. 6. §. 2. 6. 22. 23. 37. 39. cap. 7. §. 87. Constantin. de Adm. Imp. cap. 9. 46. Aframplychum, Codin. de Offic. cap. 17. num. 31. 53. Demetrius Constantinopolit. in Hieracopho- phio pag. 33. 34. 36. in Hist. Apollonij Ty- rij, &c.

Κονταρόδιον, Contorum Theca. Scholiafies Oppia- ni lib. 2. Halicut. *δυσροδύχη, κονταροδύχη*.

Κονταροξοισαρον, Hafla cum ferro acuminato. Nicetas in Isacio lib. 2. num. 4. εἰ Cod. Græcobarb. *βασι- λεύς κονταροξοισαρον κρατῆρ' ἐν τῆς χερσὶν αὐτοῦ, &c.* Ubi Cod. al. *καὶ ἔβλην νυχθάλικητα φέρον*. Et mox: *βλάπτει, ὁ βασιλεύς, τὰ τοιαῦτα ἔβλην*. Vide ἕξω.

Κονταρόμυλλον, Haflula, Pargula hafla. Glossæ Græcobarb. *ἀκούσιον, δόρατιον, μικρὰ λόγχη, κονταρόμυλλον, μικρὸν κοντάκιον*.

Μαυροκόισαρον, Longa hafla. Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. lib. 7.

Μὲ πῶ μαυροκόνταριον τὸ πᾶσιλα τὰ ὕψ' εἰς λαβὴν. Κολλάϑ, *Haflanus*, Mauricium lib. 2. Strateg. c. 1. ἐκ τῆς γῆς ἰπὶ μίας τάξις τῆς πᾶσης στρατ' ἡμετέρας κατ' ἕξαιρέτων κοιλίας λογιζόμεθα πολλὰ ἀσπίδια ἰτακλιούθην. Adde. cap. 5. 7. lib. 7. cap. 1.

Κονταράϑ, Contatus, Conto vel Contario arma- tum. Leo in Tacticis cap. 12. §. 41. *οἱ μὲν γὰρ κονταρά- τοι οἱ ὄπισθεν τῆς τεταῆτος ἢ δυνάμει φεζέον εἰς τὸ ἔμπρο- σθεν*. Et §. 117. *τὸ ἄκρον καὶ δεύτερον ὁ ἀκίας, καὶ τὸ ἕκρον, ἦν ἐν τῷ ὀπίσθω, καὶ τὸ σὸν αὐτῷ κονταράτος ἔϑ' ἢ τῆς πείτων καὶ τέταρτον τοξότας*. Adde cap. 14. §. 28. cap. 18. §. 37. Julius Africanus MS. cap. 66. *μακρό- μοιρον ἢ, ὅτε ἰπὶ δίκωκον, ὀρθάκειν ἔϑ' ἔμπροσθεν οἱ κονταράτοι*. ἕνεκα οἱ σπαθῆτος, καὶ οἱ ῥιπταεῖσαι. Ano- nymus Tacticus MS. de Tuenda Urbe obfessa: *καὶ ὅ τῆς πύργων τοξότας καὶ σφαιροειδίας ἰφισῆμ, καὶ ἀκούσι-*

σῆς, καὶ κονταράτος, καὶ σῶθημα πᾶσι δύναι. Heronis Παραβολαὶ MSS. ἰπλίτας ἴπιο κονταράτος. Infra: *τὸς τοξότας καὶ σφαιροειδίας, καὶ ἀκούσιῶς, ἴτι καὶ τὸς κοντα- ράτος παρατάσων, &c.*

Κονταρίον, Κονταρίον, Hafla percussere, Dimi- care. Glossæ Græcobarb. *ἡ πολυμίξα, καὶ κονταρία*. Alibi: *ἀκούσιῶς, ἀνω ῥιπτα, κονταρίον*. Demetrius Zenus in Batrachom.

Ὅπ' ἢ ἐκονταράϑο Φιγάρπαργας ὁ νῆϑ, Ὀμφορὸς τὸ ἔξωπλόθην, ἴπην, καὶ φοινῆθ.

Κονταρία, Iliu contarij. Theophanes an. 17. Hera- clij: *ἐπληρώθη ἑσὸ τὸ πρῶτον ὁ βασιλεύς ἴπσων—ὡς τὸ μῆρον αὐτῷ λαβὸν κονταρίας*. Ubi Miscella, *Lanceæ ἰλιu percussio*. Anonymus MS. de Amoris Lybistri & Rhodannes:

πρὸς αὐτῷ καὶ ἀς καθάλικύκωσι, καὶ ἀς δόσον κονταρίας. *Κονταρίμας, Iaculatio, Κονταρίμας*, in Glossis Græcobarb.

Κονταρίμυλλον, Telum. Glossæ Græcobarb. *ἀγανισσι, ἀκούσιος, κονταρίμυλλον*.

Κοντάρι, Hafla, pro κοίσιον. Corona pretiosa: *Κοντάρι, Hafla, δόρυ*. Mauricium lib. 3. Strateg. c. 14. *καὶ ἰσὺ μακρότερον τὸ ἀπικρίας ὀρθῆθ, σφαιρῶτερν ἰπὶ κί- ρας κλητέξ, τυτίσιν ἰπὶ κοντάριον, &c.*

Κοντάριον, eadem notione. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.

Κοντάριον ἢ ἔχασσι οἱ δύο καλοὶ στρατιῶν, Για τῶτο ἢν ἰδιώκασσι, καὶ ἔξωρα σῶ κοντάριον. Idem lib. 7.

Ὀδὸν ἰπῆσιδων πῶθι σταθία ἢ μὲ κοντάριον.

ΚΟΝΤΑΡΧΟΣ, Dignitatis nomen. Theodosius Monachus de Urbis Syracusanæ expugnatione, ex vers. Lat. *cum igitur, ut dicere inistis, nequissima Urbs omnium potiretur Contarchum, Imperij nomen id est, suis nominis celebritate neutiquam dignum putavit, donec nos sub jugum mitteret*. Agit de Pan- normo à Saracenis tum habitata.

ΚΟΝΤΑΣ. Vide in κόλϑ.

ΚΟΝΤΖΑ, *Odor, Suffitus, Ital. Conza, & Concia*. Agapius Cretenfis in Geopon. cap. 49. *ἀμὲν δὲν σφῆσαι (μὲ φοινῆθ) τὸ ἄκρον, ἰπὶ τῷ μὲ πῶ κόντζα ἀπῶθ, καὶ ἄσθῃ ὁ ἱερὺς εἰς πῶ ἕκρον*.

ΚΟΝΤΙΚΤΑΡ. *Eulchibus* lib. 10. Hist. Eccl. cap. 5. *ἵνα λαβὸν σῶθῃ τῆς λαμπροτάτης Λατρινικῆς τῆς Κοιλίας τῶς Σικελίας δυνάστον ὄχημα*. Alij Codd. habent *Κοντακτερον*. Sed emendandum in *Κοιρίλλος* rectè mo- net Valsius, maximè ex Inscriptione Panomita- na apud Gualterum in Tabulis Siculis num. 164. ubi idem Latronianus *Correitor Sicilia* nuncupatur. Ita nihil est quod Meusius *Conteitor* vertit: cum hæc vox nusquam occurrat.

ΚΟΝΤΙΑΟΣ, *Κοντιλάϑ*. Vide in Κονδύλ.

ΚΟΝΤΙΝΙΟΝ, *Continuum, τὸ σωματίον*, in Glossis Basilic. *Κοντινίος, σωματίος*. Ibid.

ΚΟΝΤΙΝΟΝ. Portionis seu medicamenti species pro accipitibus. Orneophonium cap. 77. p. 232. *πᾶσι- σον κόντινον, καὶ δὲς αὐτῷ ποτὸν ὕψω δὲν ἄρτίσιν, πεπύρως κόκκας σ'· εἶον πελαθὸν, μίλι, κίμων, καὶ ὡθ τὸ λυκόν*. Τῶτο ἀπαξ τῆς ἡμέρας δὲς φασῆν, καὶ ἰαδύσθ.

ΚΟΝΤΙΟΝ, *Campanula* ex æte fabrefacta, qua in Refectoriis utuntur Monachi. Vide in Παναγία.

ΚΟΝΤΟΒΕΥΕΙΝ. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 9. οἱ ἢ καὶ εἰς πῶ προίμων μὲς κονταρίων κοίλοβάρθου. Ubi Meursius legit *κοιλοβάρθου*. Vide in Κονταρία.

ΚΟΝΤΟΜΑΞ, *Contumax, ἀπειθής*, in Gloss. Basilic.

ΚΟΝΤΟΜΕΛΑ, *Contumelia*, ἢ δὲς λόγῳ ἄνεθι, κάλαρῶνσιν, in Gloss. Basilic.

ΚΟΝΤΟΜΟΝΟΒΟΛΟΝ. Vide in Μονόβολοι. ΚΟΝΤΟΟΣ,

ΚΟΝΤΟΣ, *Simus*. Lexicon MS. ad Schedograhiam:

Σίμος ἢ ἔστ' ὁ πατὴρ, ἐν λέγειν κοῖνον.

ΚΟΝΤΟΠΑΙΚΤΗΣ, *Exercitacionis ludicre species*, qua Pueruli in summo conto lufitabant & invicem luctabantur. Ballamou ad Synod. VI. Can. 51. ἵσκι ἢ εἶς τῶν τούτων καίνων ἐπιτίμια ἐπινοηθέντα βασιλικὰ παίγνια, ἢ κομποπαίκτην δολαδίαν, ἢ μάρινα, &c. Laudatur à Salmafio ad Plinium pag. 1032. Epigramma Juliani Parabatae ἑς Κομποπαίκτην, in modum Ænigmatis, ad cujus explicationem hæc affert ex Chrysoftomo: τί ἂν τις ἔπεισθ' ἐκείνων ἢ ἀνδρῶν, οἱ κόπιν ἐπὶ μέλιτι βασιλεύουσιν, καθάπερ δ' ἐνδόν ἱερὶ ζώματι ἐπὶ τῷ γῆς, ἄνω ἀκίνητον διατηρούσι, ὥς παρὰ δια μίαν ἐπ' αἴρει τῷ ἔξω παλαίον ἀλλήλων παρακλύσει ἢ τὸ μέτωπον μόνον ἐν σῶμα πᾶσις ἀσφαλίσσον. Meminit præterea ejusmodi Κομποπαίκτης Diomedes Grammaticus in Scholiis in Dionysium Thracem.

ΚΟΝΤΟΣ, *Brevis, Parvus*. Idem quod Κονδός, de qua voce suprà egimus. Glossæ MSS. Colbertæ: κοντομαῖος, ὁ κοντός. Theophanes an. 27. Conpronymy: καὶ ἐπὶ δόξῃ αὐτὸ σκεῖν ἀμακρικῶν κοντῶν, &c. Scylitzes pag. 695. Στίσιμος ὁ δαμάσκηνος ἢ σχολῶν ἢ δόξῃ, ἐν εἶς τὸ βραχὺ ἢ ἴλικας Κοίσισιμον ἰσχυρῆμα. Symeon Logotheta in Leone Armenio n. 1. λέγ' τὸ πᾶν ἰλικίαν κοντῶν, *Staturâ pusillus*. Ita familiariter dictus alter Κοντολίον, apud eundem Scylitzem pag. 706. Mauritius lib. 12. Sitrate, pag. 302. καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἡμεῖς, καὶ μὴ ἀφ' αὐτῶν ταύτης στήλας ἡσυχίαν ἔστω. Sic passim alij, Leo in Tacticis cap. 6. n. 26. 37. cap. 7. n. 48. cap. 12. n. 85. cap. 14. num. 76. cap. 18. num. 83. Constantinus in Tactic. pag. 5. 19. Achmes Onitocrit. cap. 232. Orneofophium pag. 243. &c.

Κοινοκαλίον, *Supprimere, Comprimere, Parcere, Καταστέλλειν, ἰσχύειν, φειδύσθαι*.

Κοινολογία, *Κοινολόγιον, Brevislogium, Βραχυλογία*. Glossæ Græcobarb. Συμβολαῖα, ἑς συλλογίαν, ἢ ἑς κοινολογίαν. Historia Apollonij Tyrii:

Κοινολογία ἐκάτερχ' εἰς τίς κατὰ τὰ κάμιν.

Damafeus Hieromon. ferm. 9. κοινολογία, ἑς πᾶν ἐκπῶν ἄραν τῷ νυκτὸς ἀνίστη. Maximus Cythar. 4. Febr. καὶ εἰς κοινολόγιον ἡμεμιανούσι καὶ ἐν ἡμέρῃ, &c.

Κοινομάχουσι. Vide Demetrium Constantinopolit. lib. 1. Hieracofophij pag. 106.

Κοινομήτης, nefcio quis dictus à brevitate nasi, apud Continuatorem Theophanis lib. 3. num. 39. lib. 4. num. 22. & Codinum in Orig. Constantinopolit. num. 21.

Κοινοπόδες, *Κοινοποδάριος, Qui curios pedes habet*. Orneofophion pag. 244. ὁ περιτὸς ἰσχυρὸς τῷ κοινοπόδῃ μακροδ' ἀκτύλος. Et pag. 246. τὰ ἐν ἡσυχίᾳ ὀφθαλμοῖς τῷ κοινοπόδῃ ἀρα.

Κοινοραβδόν, *Clava, Scipio, Baculus brevior*. Cyrillus in Lexico: ἰσχυρῶν, παλίν, ἢ κοινοραβδόν.

Κοινοραβδόν, *Parva feala*, ut fuit illa Constantinopoli, de qua pluribus egimus in ejusdem Urbis descriptione.

Κοινοσχεῖρας, *Qui curius manus habet*, ita quidam appellatur apud Theophanem pag. 200. Vide Alemannum ad Procopij Anecdota p. 82. 1. Edit.

Κοινοὺς, *Qui parvos oculos, vel parvum faciem habet*. Orneofophion pag. 245. τὰ τζερῶκα ὀφθαλμοῖς τῷ κοινοῦσι, τετραγώνια, πλατυκάρα.

Κοινοῖαν, *Stringere, Diminuere, Abbreviare, συστέλλειν, συσφίγγειν, συτίμνειν*.

Κοινοῖον, eadem notione. Threnus MS. de capta à Turcis Constantinopoli:

Λοιπὸν κοινοῖον τὰ πολλὰ, σφίσιμα τοῖς Ουκραίσις.

Κοινοῖσκην, eadem notione. Glossæ Græcobarb. Συνομιμένον, τὰ συνομιέται, καὶ τὰ κεντινιέντ.

ΚΟΝΤΟΣ, *Comes, ex Ital. & Gallico Conte*. Nicetas in Andronico lib. 1. num. 9. καὶν τοῖς στρατηγούσι ὀπισθόμυρος, ἢ Κόβος ἔπει τις ἀπὸ Ἀδωνικῆ διαλυτικῆς ἡρώμυρος. Georgius Pachymeres lib. 3. cap. 6. Ἀδωνικῆ μισθῶσι, ὅτι ἀπὸ ἐκείνου φαίνε συμμικτικῆς Κόντος. Et cap. 8. de Carolo Siciliae Rege: ἀδελφὸν Βηθῶς τῷ στρατηγῶσιν οἶσε, καὶ εἰς Κόβος τετραγώνιον τῷ Κάρλοσ. Et lib. 4. cap. 29. de eodem Carolo: ἦν γὰρ τῷ Μασφῆ καταλύσας, ἡμυραμικῶς Βηθῶ, ὁ σφῆτερον Κόβος. Nicephorus Gregoras lib. 4. πᾶν ἢ ἴτιον ὄνομα Ἑλλήνων συζευθῆσι Κόντω τινὶ πᾶν ἀξίαν, ὄνομα Βασιλεία. Utitur præterea lib. 8. initio, & lib. 11. pag. 243. 1. Edit. Cantacuzenus lib. 1. Hist. cap. 40. ἐπιθέτο ἄν τὸ τῷ Σαβωῖας ἀρχιεπίσῳ, ὃν Κόβον τὸ Ἀλλίαν γλῶσσα καλεῖ.

Κοῖσιος scribitur in Actis Concilij Florentini p. 33. Edit. Labbæi.

Κοῖσις, apud Anonymum MS. de Bellis Franco-rum in Morea:

Ὀνομαστὸς καὶ οὐ βουλοῖς δικαστὸς καὶ Κοῖσιδης.

Κοῖσιδης, *Comites*. Ducas Hist. cap. 14. πάντες οἱ Βηθῶδες, καὶ Δούκα, καὶ Κοῖσιδης. Glossæ Græcobarb. Μεγίστανος, ἀρχιεπίσῳ, κοῖσιδης.

Κοῖσιος, *Comes, Κοῖσιος, Comitiis*. Idem Anonymus, ubi de uxoris Brenensis Comitis morte:

Διαβέβητα ἐν ἡμέρῃ κερὸς ὀδοῦσας ἢ Κοῖσιος, τῷ Κόβῳ τῷ Μασφῆνα ἢ γωῖν.

Κοῖσιουλος, *Konostablii*. Dignitas in Aula Constantinopolitana, alia à Comite stabuli, seu equorum Imperatoris præfecto. Is enim præter copijs Franciosi, seu Latini, ad Palatij vel ipsius Principis custodiam evocatis: sic porro appellatur, quod non duntaxat regiarum copiarum Duces, sed etiam quivis Centuriones ita in Francia dicerentur, ut à nobis observatum in Notis ad Villharduinum, & ad Alexiadem Anæam, & in Gloss. med. Latin. qua quidem postrema notione usurpat eadem Anna Comnena lib. 13. pag. 389. εἰ γὰρ παραστέλλει τὸς κοινοσταύλους, καὶ σφῆς τὸ ἀδελφὸν αὐτῷ ἐξοπῶν, &c. Mox: σφῆς τῆσις ἢ καὶ τὸ τινὰς αὐτῶν Κονοσταύλους ποίησεν. Atque hinc

Κοῖσιουβλια, pro Cohorte militari ad oppidi vel castris, atque adeo Principis aut Palatij custodiam, ut nostri olim vocem *Constablii*, uluportant etiamnum Græci. Glossæ Græcobarb. Ἀρχηγος, τὸ σφῆτον ἢ Βασιλείως τάγμα, ἢ κοινοσταβλίον ἵππυ παρά παραμασφῆς ἢ Βασιλείως οἱ ὅποιοι παρῶν μὲν ἰσχυρῶσι εἰς ἀμπαρία, καὶ ἄλλοι τιζέσιν. Alibi: Κοῖσιουβλια, σωστροφία ἔξινον, ἔξιν κοινοσταβλία.

Jam verò de Magni Κονοσταύλου Dignitate Palatina, sic Codinus cap. 5. num. 23. ὁ Μήρας Κονοσταύλος διρίσκει τῷ κεφαλῷ τῷ στρατιῶσιν σφῆσῶν. Pachymeres lib. 1. cap. 7. ὁ Παλαιολόγος Μιχαὴλ τῷ τῷ Μιχαὴλ Κονοσταύλου διασπῆπον ἀξιώματι τὸ δ' ἀξίωμα σφῆσῶν ἔξιν ἐκ παλαιῶ εἰς χήρας ἔξιν τῷ ἐξοῦσε τίτω ἄπαν τὸ εἶ Ἰταλῶν στρατιῶτικῶν καὶ ὕπθεου. Eod. lib. cap. 18. τοῖς τῷ ἡμῶν ἔξιν Ἰταλῶν, ἢ δὴ καὶ ἔξιν χήρα ἔξιν ὁ Μήρας Κονοσταύλος, &c. Adde lib. 7. cap. 1. Gregoras lib. 3. τῷ τῷ Μιχαὴλ τῆσις ἀξιώματι Κονοσταύλου. Ita Rufinum lib. 6. Acropolis cap. 64. & Ducas Hist. cap. 38. Codex MS. Vyheleri Nobilis Angli, in quo efficitur variæ ex familia Comnenica & Palæologa imagines: ἰδὲ Κομνηνὸς Δούκας Συναδελφὸς ὁ μῆρας Κονοσταύλος καὶ ἡμῶν τῷ ἐξοῦσῶν. Ἡδὲ καὶ Συναδελφὸς Κομνηνὸς Δούκας Παλαιολογῶνα ἢ μὴ μὴ Κονοσταύλος, καὶ νύμφη τῷ ἐξοῦσῶν.

ΚΟΝΤΟΤΕΒΝΙΟΝ, *Contubernium*. Glossæ Basilic. Κοινοδύβριον, ἢ κοινοβία. Vetus Glossar. apud Rigaltium: σωμακίον, σωμακίον, σωμακίον σφῆσιον. Glossæ aliæ MSS. *Contubernium, Scene Stratiotes & erotes*. Id est Σκηνὴν στρατιῶτικῆν. Leo in Tactic. Y y 2 cap. 4

Κοπίλα, *Puellā, κόρη*, in Corona pretiosa. Historia Apollonij Tyrij :

Και μία πλώ ἰθαλάσιν πλώ ἀερβίω κοπίλα.

Rurium :

Με πλώ κοπίλα νά κρατῆ πλώ ἄρταν εἰς πλώ χίρα.

Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Σύρις κοπίλας περιουσίαι ὄντιν τὰ πῶλια τῆς.

Ibidem :

Ἐχάτην χορία εἰς πλώ βελῶν οἰ κοπιεῖς οἱ κλύρις,

Καὶ χίρα ἐπαχθεῖς ὄλες οἱ κροβίαι :

Fabulæ Ἀλοφι Græcobarb. pag. 163. ἰσχυρὴ πλώ γυναικὴ εἰς τὸ χορασι, καὶ ἄρχειν νά βιάζη πλώ κοπίλα.

Κοπίδ' ἄνα, *Puellula, Adolefcentula, Κοράσιον*, apud

Fr. Richardum in Clypeo fidei part. 1. pag. 346. part. 2. pag. 253.

Κοπιλομεσκάρα. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Τὸ πύρις ἢ πωλύκιον, ἢ κοπιλομεσκάρα.

Κοπιύλα, *Æta juvenilia*. Idem alibi :

Τὸν πύλων τὰ πράγματα, ἢ νίον κηρύδατα.

ΚΟΠΗΝΔΑΡΙΟΝ, *Συώτοριον* ὄδης, in Lexico MS. Cyrilli, *Via Compendiaria*.

ΚΟΠΙΑΞΕΙΝ, *Laborare, Sudare, Fatigare, conficere, ποῦν*, ταλαιπῶρον κάμειν.

Κοπιασάδης, *Miseri, Labore confecti*. Glossæ Græcobarb. ταλαιπῶρος ὄντι κοπιᾶν πολλὰ, παραδ' ἀριάει, ὅπῃ παραβίον ἡμίραν καὶ γυκῶ. κοπιασάδης.

Κοπιασίσις, *Laboriosus, ἐγυμῶ*, ἰσχυρῶς. Κοπιασικιά, *Laboriosus, Difficulus, ἰσχυρῶς*.

Κοπιτζιν, *Labor*. Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrysothoos.

Κρίσις τῦτο δίκαιον, ἦτον δραματέω κίσις.

Νά φαίγη ἢ κοπιτζιν τῦ, νά φᾶ πλώ ἔξεδόν τῦ.

ΚΟΠΙΑΤΑΪ, *Psyllones*, qui in Latina Ecclesia *Fossarij*. Glossæ Lat. Gr. *Bespelliones, Κοπιαταί*.

Eriphanus de Fide pag. 465. Κοπιαταί, οἱ τὰ σώματα πειρασίδης ἢ κοιμηθῶν. Justinianus Nov. 57. ὡς μὴ τοῖ μὴ ἰαθέης ἔδ' τῶς Δικαιῶς, ἦτοι Κοπιαταί, ἢ ὀνηκασίον ἢ δασμῶνιτων τοῖς Θεοφιλεστάτοις Ἐκκλησίαι.

Adde Nov. 59. cap. 2. Κοπιᾶν εἰς dicuntur in Euchologio pag. 39. ubi de Officio Lucernarij. Vide Epist. Ignatij ad Antiochenos num. 12. & Gloss. med. Lat. in *Copiatā, Fossarij*.

ΚΟΠΡΙΤΟΡΙΟΝ, *Copriatorium, Coopertorium*, promiscue apud Codinum de Offic. Aulæ Constantinop. cap. 3. num. 8. 18. ubi de equorum stagulis ex Cod. Ed. & Reg. Vide Gloss. med. Lat.

ΚΟΠΡΟΘΕΣΙΟΝ, *Locus stercoreibus excipiens additus*. Ita porro magnificentum illud Stabulum à Michaële Theophili F. ædificatum appellabat nefcio quis Petrus Prothomagister, apud Leonem Grammaticum pag. 463.

ΚΟΠΡΟΠΑΤᾶΝ, *Contemnere, Ignominia afficere*. Glossæ Græcobarb. Ἀθιρίζον, ἄσποδοιμάζον, ἀτιμάζον νά ἀτιμάζω, σκυβαλίζον, νά κοπροπατᾶ. Vide Gloss. med. Lat. in *Cenitius*.

ΚΟΠΡΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἐπὶ χυμῶς καὶ ἄμμοσ, ἐπὶ χυμῶσθῶ.

ΚΟΠΤΕΡΟΝ, *Securis*. Glossæ Græcobarb. Ἄξικη κρύσμα, κτύπημα καὶ κόπημα ἢ κοπιεῖν, ἦτον ἢ κνίσις.

ΚΟΠΤΗ, *Placentæ genus*. Suidas : Ἄμωξις, ἄ-δ' ὀπλακίῳ, ἢ πλώ Κοπιεῖν φαρμά.

ΚΟΡΑΚΑΣ, *Corvus, κόραξ*, in Corona pretiosa. Habetur in Apollodori Poliorceticis MSS. κατασκευὴ ἰελοδύκωος κίρακ' λογοζήμις.

Κοράκιον, *Corvus*, apud Eustathium in Homeri *Iliad. α.*

ΚΟΡΑΚΟΒΟΤΑΝΟΝ, *Herba quam Græci*

ἰσπούλωσαν vocant. Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 42.

ΚΟΡΑΝ. Vide in Κωράν.

ΚΟΡΑΣΙ, *Corasida, Puella, κόρη, μερακίσις, παρθένος*. Nonnocomo Cotelerianus num. 331. εἰς τῆς ἀζωφ' μερακίσις κοράσιον, &c. Anonymus de Nutrijs Thefei :

Νευτρεζικίτον τρυφῆρ ἀέμω κορασίδα.

Κοράσιον dicunt alij. Lexicon MS. Colberteum κόριον, μικρὸν κοράσιον. Chronicon Alexandrinum in Vespasiano : καὶ ἄλλας ἢ μεριάδας ἢ διασπορακὸν ἀρχμαλωθῶν παύσιον καὶ παιδίον ἀριονικόν, καὶ παρθένον κοράσιον.

Theophanes in Heraclio : μαθὼν ὃ τῦτο ὁ Βικαλειῶν παρὰ τινῶ κορασίον, κυτάβα καλυθῶν, &c. Ita Sylburgius in Saracenicis : & Edit. κορασίον præfereit, ita ut ex natione Corafinorum fuerit. Auctor incertus post eundem Theophrastum pag. 432. ἤρξασθ' ἑστῶν πᾶσι χυμῶσι, καὶ ἰματιοζῶν πολλῶ ἀνθῶσι, καὶ κορασία ἰσχυρῶτα πούσθη τινά.

Κορασίς, eadem notione. Glossæ Græcobarb. εἰνά κέρα, εἶνα κοραζίσις.

Κορίτη, *Virgo, Παρθένος*, in Corona pretiosa. Joannes Glycas de Vanitate vitæ :

Παιδῶ καὶ νίσι, ἢ γήρασις, κορίτις, πανδ' ἐμῶσις. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 42. καὶ ὅσων ἢ ἢ ἰαυτῶν τῆς τῦ δύο κορίτις, &c. Et pag. 397. καὶ ἔχισαν τὰ βύζα ἢ κοριτζιον, καὶ ἰγύμωσων ἀτά.

ΚΟΡΑΤΖΑ. Vide in Κωράτζα.

ΚΟΡΒΙΗ, *Didymus Geopon. lib. 10. εἰς ἢ φίλος μὴ εἰς ἢ-ἄν ἀνάθωμῶν τὸ σῖκον, κορβίλιον ἔξ' κεφαλῆς φῦτ' ὄδῶ.*

ΚΟΡΒΟΣ, *Corvus*. Lexicon MS. Cyrilli, & Glossæ Gr. MS. Reg. Cod. 2062. κόρβος, τῶς κόρακας φασὶν οἱ Ῥωμαῖοι. Similia ferè habet Suidas : κόρβος, ἄξ' Ῥωμαῖοις, ἢ κόρακις.

ΚΟΡΑΑ, *Chorda, Fides*, pro χορῆ. Eustathius Od. φ. κυριος γδ ἢ χορῆ ὄστραφις, ἦτοι εὐκλειων ὄστρον, ὅξ' ὁ παρασθορισὶς κέρδων οἰ χυδαῖσι φασί.

Theophanes an. 6. Apimari : κόρα τῦτον ἀπῆνῶξιν. Maucicus lib. 2. Strateg. cap. 2. τοξῆρια ἔχοντ' ὄσκατα πλάσια, ἢ αὐ ἐκ κορῶ δισκῶν ἐπὶ τῆραμῶσι χυμῶν τὰ τόξα ἐν αὐτοῖς, κόρας ἐν περιῶσθ' οἱ τοῖς πύλῶσις αὐτῶν. Constantinus in Tacitis : ἔχῆσιςων ἢ καὶ κόρας ἐν περιῶσθ' οἱ τὰ ὄσκατα αὐτῶν. Codinus in Orig. Constantinopol. n. P6. ἰσχυρῆ πλώ κεφαλῶ ἀπῶ μῦ κόρας, καὶ ἰσχυρῶν αὐτῶν.

Κορβίζον, *Tendere, Intendere, τέπειν, ταυῖον*.

Κορβίλα, *Minor chorda*. Agapius in Geoponico cap. 202. ἔχει δύο διεματικά, ἢ κορβίλας.

Κορβίλν, *Vitta, Lemniscus*. Lexicon Stephani : Κορβίλν, δισάθημα βασιλικῶν. Vide Grammaticos in Κορβίλν.

ΚΟΡΔΑΨΙΟΣ. Affixæ MSS. Regni Hierofolymitani c. 224. ὀμῶ, ἰάν σιλι τὸ ἀλόγιον μὴ ἔνυ καλλικῶ, ἢ καὶ νά ἐλάγιον τῶς κορδαψίσις τῦ, καὶ οὐκ' ἐνυαλῶν τῶς, &c.

ΚΟΡΔΕΪΑΙΑ, *Alute, ἰσχυρῶσθῶσις*, in Corona pretiosa. Vide in Κορδα.

ΚΟΡΕΑΙ, *Crisia, λίφθ*.

ΚΟΡΕΟΣ, *Cimex, κόρος*, apud Agapium in Geoponico cap. 183. κόρος, Portio.

ΚΟΡΙΓΓΑ. Vide in Κερζία.

ΚΟΡΙΑΝΟΝ, *Coriandrum*. Glossæ Jatrice MSS. ex Cod. Reg. 150. κωραάνον, τὸ κωραάνον. Occurrit apud Myreplum sc̄t. 3. cap. 20. & Phamonomem in Cynopholio pag. 274.

ΚΟΡΙΣ, *Vermis species*, in Orat. S. Tryphonis. Vide in Ρυζιφουλῶν.

ΚΟΡΙΣΣΟΝ ἌΝ. Procopius Sophista in Epist. ad Zachariam de duobus lignariis mercaturam exercentibus

Y y 3 centibus

centibus: **ἔτ** τοίνυ πλὴ βροθῶν οἰκῆ παρ ἑμῖν, ὡ Ζεῦ, καὶ ὅμοι φσι μὴ δίκαια πάσχον, ἢ ἢ ἀδικῶντα Βρυμαίων γλυτῆ κρηνοσῶν ἄποι· νομθίβι γδ μὴ εἰάδεται, ἐς καί- τοιρα κήρως ἀφορμῶν μυχῶν. Ita Editio Aldina 1499. & Cujaciana. Putabam legendum κρηνοσῶν, ut sit Latinum *Coccionare*, unde *Coccionatura*, με- τὰ πρῶσι in Gloss. vett. Sunt autem μεταπρῶσι, quos nostri *Regretarios* vocant, de quibus egimus in Gloss. med. Lat. in *Cociones*. Nisi quis legeri malit *Krionon*. Vide infra in hac voce.

ΚΟΡΙΤΖΗ, Κορίτζιον. Vide in Κοράσι.
ΚΟΡΙΤΖΟΛΕ, vox Francica, seu Italica, in- quit Myrepsus sect. 8. cap. 42. *Corrigiola*, seu *Polygonum* *ma*, Fuchsiō.

ΚΡΟΚΟΝΙΑΟΣ, *Crocodilus*, κροκιδάλω, quasi *Crocodilum Nilis* fluvij accolā. Occurrit in Vita S. Pachomij num. 45. nisi legendum sit Κοκιδάλω, nam ita efferunt Græci recentiores. Manu Malaxus in Chron. MS. pag. 547. *κροκιδάλω* ἢ κροκιδάλα, καὶ ἔφαζαν πολλοὺς ἀνθρώπων. Physiologus MS de Natura animalium: de Natrice: *ἄλλοι θῆρον ἐκείνη*, τὸ ὄνομα, *ἀκούει* ἢ κροκιδάλα ἵνα ἰχθύος αὐτῆ, ἢ θανατώσει.

ΚΟΡΙΑΞ, vel κορίαξω, genus ἢ *ταρχῶν*, quod ægris utendum datur in his morbis, quos humor frigidus, crassus & viscidus creavit, apud Alexandrum Trallianum lib. 1. cap. 12. lib. 7. cap. 14.

ΚΟΡΥΠΙΟΝ, *Hydria*. Glossæ Græcobarb. *κυραμικὰ ἀγγεῖα*, ἔργον *σαμιά*, κορύπια, λαγυρία, πι- θάρια.

ΚΟΡΚΟΜΟΝ. Vide in Κόρκημον.

ΚΟΡΜΗ, Κορμή, Κορμή, *Coronis*, σῆμα, ῥαῖς. Corona pretiosa: κορμῆ ἢ *Χειρῶν Coronis Christi*. Ita κορμῶν, pro corpore usurpant Acta S. Bonifacij pag. 322. Eufstathius: τὸ δὸν περαχάλα μίχρησι αἰδῶν κῦ- τω ἢ σῆμαπτο δῖχα ἢ χερῶν, ὃ καὶ θάρρακα τις κα- λῶσι, ἵταροι ἢ κορμῶν, ἰδιωτικῶς. Glossæ Gr. Lat. κορ- μῶς, ἵτα ἀνθρώπων, *Truncus*. Joan. Glycas de Vanitate vitæ:

Καὶ πλὴ φυλεὶ δὸν τὸ κορμὴ ἐκείνη πὰ χερῶν. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS. *ἐνδύμεθα ἵσω τὰ κορμῖα τὰ ἀγέλιμα ἐπίτα.* Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ τότε εἶδὲ τὰ κορμῖα πῶσω εἶπὲ θμύβρα. **Alio loco:**

Νὰ εἶπὸν θάνατον κακὸν ἦθελε ἢ κορμῖν τυ. **Cyrillus** nuperus Patr. Constantinop. in Homil. ἢ ἄνω ἢ πῖστις ἢ καμπεὶ ὁ Χειρῶς, ἔστι ἀμυδιωτὸ ἀλοθιπὸν, μὴ ἢ βάλωσι εἰς τὸ παλαρὸν ἀέκι, ταῖστιν ἂν ἢ τὸ κορμῖν ἐς χερσῶν ἀρῶν καὶ καθαρῶν, &c. Acta Martyrij S. Arethæ & Socior. MSS. καὶ ἀγέλιον τὰ κύ- ματω, καὶ κυρῶν τὰ πλοῖα μὲν κορμῶν καὶ ἰχθάλων ἴσων ἢ ἀλόστως. Joannicus Cartanus ferm. 7. πλὴ θάνατ μιλάντων, ἵτων τὸ αἶμα ἐξ τὸ εἶμα ἢ κορμῖν κέρηθι ἰσῶ Χειρῶν, εἶπὲ τὰ ἴπὸ ἵνα κορμῖν μὲν ἢ Χειρῶν. Vide Agapij Geoponicon cap. 140. 159.

Κορμῖα, *Truncus*, κορμῶς, σῆμαχω.
 Κορμῖα, *Oves*, *Corpiementum*, Πολύσαρκω.
 Ἐπικόμοτον, *Menja coquimaria*, in qua coqui se- cant *corpora*, seu *carnes*. Eufstathius ad Odys. γ'. βῶν ἱππῶν, αἰπὶ ἢ, ἵταροι ἢ περαχάλα πλῆξων ἴσων ἐς ἐπικόμοτον πῶσι τὸς παλαιὸς τὸ ἵππῶν, ἵππρ ἰδιωτικῶς ἵπποκορμῶν λίγη. Idem ad Odys. β. παθῆμεν κηφα- λῶς, αὐτὴ ἢ, προτιπῶσι εἰς εἰς ἵππῶν, ἵππρ ἱππῶ- πω, ἵτα ἵπποκορμῶν, θῆστις εἰς κορμῖα. Vide Κορ- ματικῶ.

ΚΟΡΝΙΑΚΤΟΣ, *Rubus*, κορνοῖω, κόνη. Glossæ Græcobarb. *ῥτα*, ἀσβολῶ, κόνη, κορνοῖω, κορνιακ- τῶς. Alibi: κόνη, ἢ τὸς κορνιακτῶς. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ὁ κορνιακτῶς ἐχάθει, καὶ γίνετο ὡς λάσπη.

Eodem lib.
 Ὁ κορνιακτῶς ἵτων πολλῶς, ἐκίπαζε τὸς πάσις. Κορνιακτῶν *Phelvere deformare*. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7. de Statua Dianæ:
 Καὶ μὲν τὰς χήρας τὰς λήδας ἐκατεφύργιζέ πλω, ἄστων δὸν πιστοῖς πύσω κορνιακτῶν.

Et lib. 11.
 Τὰ ἴπια τε καὶ τὰ μαλῖα ὅλα κορνιακτῶν.

ΚΟΡΝΙΞ. Vide in χερῶν, & Gloss. med. Lat. in *Cornu*.
ΚΟΡΝΙΚΟΥΛΑΡΙΟΣ, *Cornicularius*. Acta Martyrij SS. Tarachi, Probi & Andronici cap. 3. & 6. *ἀσάσει* κορνιακτῶς ἄπιν, &c. Vide Gloss. med. Lat.

ΚΟΡΝΟΝ, Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracosophij cap. 3. καὶ ἴσων ὡς ὁ ἀρῶς ἢ περῶν, ἔχῃ ἄλω ὅπιπὸν κορνον.

ΚΟΡΥΝΤΖΑΡΗΝ, *Cornicula*. Prochoprodromus contra Hegumentum, ex Cod. Reg. Γαδῶτα παλασπληζον, ἵππῶν κορυντῶν, καὶ φυλεὶ φυλεὶ τῶν, καὶ εἶδων σε ἐξ ῥῶθ.

ΚΟΡΟΜΗΛΟΝ, apud Myrepsium scđ. 1. c. 496. ex MS. in Editio vetē c. 502. κορμῶν, ubi Fuchsius scribendum putat κοκίμυλα φκτα, *Pruna refrigerata*. Verum ita hanc vocem usurpat Agapius Creten- sis in Geoponicis. Locum vide in *Mosca*.

ΚΟΡΟΝ, inter species quibus sacrum unguentum conficitur, recensetur in Euchologio pag. 657. κορμῶν β'. Apud Mattheum Silvaticum lego, *Coras*, est species *hypericon*. *Corin* vocat Plinius lib. 2. cap. 26. *Hypericum*, quod odoratum esse ait.

ΚΟΡΩΝΑ, κορώνα, *Corona*. Hefychius: κορώνα, εἶδ ὁ σφάνη. Anonymus de Nuptiis Thefei:
 ῥματα, σπῆτα, λῶξωσα ῥαχα, ῥωαῖς κορώνας

Historia Apollonij Tyrij:
 Καὶ πλὴ κορώνα πλὴ χερῶν βαζῆν τις εἰ κεφάλῃ.

Infra:
 Ἐδῖχον ἢ κορώνα τις ὀπῆσις τὸ κεφάλῃ. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 696. καὶ ἢ ἵππῶσι τὸ ῥωαῖς βασιλικὸν φῶριμα, καὶ πλὴ κορώνα ἢ βασι- λικῶν.

Κορώνα, Glossæ Græcobarb. *ἀνάθημα*, σῆμμα, κυ- ρῶνα, ἵτων μήτρα. Ita v. semper geminat hæ Glossæ.

Κορυντῶν, *Coronare*. Eadem Glossæ: νὰ σφῶνω- θῆ, καὶ τὰ κυρυντῶν, νὰ σφῶνῶ. *Mox*: ἀναδύμεθα σφῶνωσω, κυρυντῶν, εἶλω σφῶνωσῶν, ἢ εἶλω κυρ- υντῶν.

Κορῶς, eadem notione in lib. de Antiquit. Con- stantinopolit. num. 188. ἢ κορῶς κλοπῶσας.

Κορώνα, Κορῶνα, *Gallis Chappellet*.

ΚΟΡΟΥΝΑ, *Cornis*, κορούνα.

ΚΟΡΠΟΣ, *Vulpus*, *Iulus*. Glossæ Græcobarb. ἀγῶ, κλαῖμα, πεῖμα, τζακκισμα, πικρῶν, κέρηθ. Viri Docti putant usurpatum à Græcis pro Italico *Colpo*. Vide Gloss. med. Lat. in *Colpus*.

Κορπῶν, *Corporum*. *Ferire*, sæpe in iisdem Glossis. *Assise Regni Hierosol.* MSS. cap. 160. καὶ γίνετο τὸ εἰς ἀσπρωτῶ ἵππῶν κορμῶν δὸν θανάσιμα, &c. Cap. 162. καὶ γίνετο τὸ εἰς ἀσπρωτῶ ἵππῶν ἵππῶν τὸ πλὴ αἰλῶν, καὶ ἐκπῆστις ἵππῶν καίτων ἀσπρωτῶ τὸ ἐκέρ- ποσιν τὸ, &c.

Κορπῶμα, *Vulpus*. Eadem Glossæ: ἄξις κρῶμα κῦπῶμα, καὶ κέρπῶμα ἢ κορπῶμα, ἵτων τῆς κυρῶς.

Κορπῶμα, simili notione. Eadem Glossæ: πλε- ρῶν, βασιλευμῶν, πλογομαλῶν, καρπομαλῶν, Ἀσπρωτῶ, *Nose vulpeneris*. Eadem Glossæ: ἄβλα- τα, ἀπῶματα, ἀκῖπῶμα.

ΚΟΡΥΓΓΙΑ, Κορυγία, Corrigia, Hefychius: ἰμάντιος, αὐθ' ἑρμῆς ἢ κορυλίου ἢ ἑσπιδ' ἡμῶν. Lexicon Stephani eadem habet, sed cum n.

ΚΟΡΥΔΟΣ. Anastasius Monachus de Patribus Sinaitis MS. de diabolo: ἐπιλήμιον ἔλεν τὸ σπύλαιον κορύδων διὰ τὸ ἰσχυρὸν αὐτῶν ἢ στυγῆν. Infra: ἰδὲ ὅρα διὰ κορύδων πλῆθος ἀνευδ' ἦρχτον μυρμιάνων τελευτῶν ἰρρηθῆσαν ἐν τῇ σπυλαίῳ ἐπὶ ἀπολαίῳ ἢ κυρίδων. Ita variè scribitur.

ΚΟΡΥΜΒΗΘΡΑ, Hedera, apud Interpol. Diofcor. cap. 398.

ΚΟΡΥΦΑΔΙΝ, Κορυφαῖον, Mnimentum, vel Ornamentum capitis equi: Gallis Testiere. Constantinus in Tacicis pag. 15. de Equis: ἔχοντας ἢ χεῖ τρυφία εἰς τὰς ὀπίσθινας τρίμαρα, καὶ εἰς τὸ κορυφαῖον ἢ ἱππαρίου τυφίον, καὶ εἰς τὸ ἑσπυρίσιον ὄμοιον. Ubi Leo cap. 6. §. 10. & Mauricus lib. 1. cap. 2. p. 22. κορυφῶν & τυφῶν habent.

ΚΟΡΥΦΑΤΟΣ, Eriphorum. S. Basilus Epist. 371. πλὴν ἂ μὴ τις λόγοι βλαβῶν τοῦ ἀσάγγου φέρει, οἷον κύνθηλον μαζωλοπρατίε κατεκονάσασθαι ἀναστῆσαι πρὸ τοῦ ἡμῶν, καὶ ἀεὶ αὐτῷ οἰκνῆναι πᾶσι μὲν ἰδαθῆσιον ἔξρημῶν πρὸ κορυφαίων. Utitur antea in iisdem Epistolis: locus non succurrit.

Κορυφαῖοι ἢ Ἀποστόλων dicti Græcis S. Petrus & S. Paulus, qui Prudentio lib. 6. αἰ. σφραῖνον, Apostolorum Principes vocantur, Georg. Syncellus in Chr. pag. 13. ὃ ἢ κορυφαῖοι καὶ Ἀπόστολοι Πίτρω, & pag. 351. Πίτρω ὃ Κορυφαῖοι. Ita in Chronico Canone Eusebij. Joannes Vercus de injusta sui depositione: ἢ κορυφαῖοι ἢ Ἀποστόλων ἡμῶν ἢ Πίτρω, Joannes Tzetzes Chil. 13. v. 56.

Τῶν Ἀποστόλων ἡ κρητὶς ὃ Κορυφαῖοι Πίτρω. Zonaras to. 1. Annal. pag. 95. ἡ κορυφαῖοι ἢ Ἀποστόλων ἀκρότης Πίτρω. Apud Theognostum in libello de causa Ignatii Patr. Constantinopol. Nicolaus Papa dicitur ἢ Κορυφαῖοι διὰ τὸ εὖ. Theophanes an. 20. Hæraclij: καὶ τὸ πάθος ἢ Κορυφαῖοι καταλαβάνων, &c. Passim. Vide Scorium ad Hom. 55. Theoph. Ceramei. Interdum & Πρωτοκορυφαῖοι dicuntur S. Petrus & S. Paulus, ut apud Theophylact. Hieromon. Homil. 15.

Κορυφαῖοι, Τίλεσθ' ἰσχυρῶν, apud Hefychium. Thomas Magister in Scholiiis MSS. in Pluturo Aristophanis: Κορυφαῖοι, ὃ ἐν τῇ βυλῇ αὐτῶν ἰού ἢ κορυφαῖοι ὃ ἔμπροσθεν τῶν ἰδῶν, ἢ τῶν αὐτῶν ἢ βασιλευσίν.

ΚΟΡΥΧΙΑ. Vide in Σελήδα.

ΚΟΡΦΗ, Casumen, Apex, κορυφή. Physiologus de Natura animalium, MS. de Cervo: τότε ἐπιτρέχει, ὡς καλὸς δρομῆς, αὐτῷ τὸ πρῶτον τὰς νάπας, καὶ τοὺς κύλας τὴν φάραγγα διώκει, καὶ τῶν ὕψαιων τὰς κορυφαῖς, καὶ τῶν βουσσίων τὰ ὕψα. Agapius in Geoponico c. 165. ἵππαρι σπῆρον αὐτῶν, καὶ κορυφαῖς ἀγγυίδας, &c. Adde c. 174. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Καὶ τῶν κορυφαῖς ἰδῶν καὶ μὴ κύλῶν ἀποτρέφει.

Infra: Καὶ αἱ κορυφαῖ πῆ ἔθενται τότε διὰ δακρύων. Ἀπυκροφῆ, eadem notione. Glossæ Græcobarb. Ἀπυκροφῆσα, ἀναβῆσασα, σκεπαζομένη τῷ ἀπυκροφῆ.

ΚΟΡΦΟΣ, Gremium, Sinus, κόλπος. Glossæ Græcobarb. Ἀδ' ἰδῶν, κόλπος, κόρυφος, κόρυς. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 10.

Ὅτι μὲν ἀρσάπτικος εἶμι πᾶσαν τῇ μητρὶς μου, Ὅτε εἰς κόρυφον τῆ αὐτῆς ὄπισθεν ταυ πησῆναι.

Fabulæ Ælopi Græcobarb. pag. 38. ὃ εἰς ἕνα κόρυφον κρύας, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόρυφον ἢ ἄλλο. Ubi Gr. εἰς τὸ Σατῆρι καθῆκε κόλπον.

Κόρυφος, Sinus maritimus. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Καὶ ὃς ἔθεσαν τὸ κάτερον εἰς τὸν κόρυφον τὸ κάτρο. Itinerarium MS. Theodosij Zygomalæ: εἰς κόρυφον

λεγομένην τὸ Μαζαρέιον, ὅπου χωρῖα πολλὰ Χριστιανῶν. Vide Leunclavius in Pand. Turc. num. 180. Ερκόφον, pro Ερκόππον. Emmanuel Georgillias de Mortalitate Rhodi, MS.

Ἄμω τὰ γόρυφα τὰ ζῆμα πᾶ κρημῶν ἑσ' εἶδη, Πωλῆσθ' α, πολίματα ἀμὶ ἰδῶν πῆθ.

ΚΟΡΩΝΙΟΝ, Sejanoides parvum, apud Interpol. Diofcorid. cap. 735.

ΚΟΣΑΛΟΝ, Salvia, apud Interpol. Diofcor. cap. 445.

ΚΟΣΜΙΑΤΙΚΟΝ. Diploma Andronici Jun. pro Monembasiotis: ἀλλὰ δὴ κασρωσίσιος, κατιρρητισίας, μαζωρίας, ἀνίπαυθ' ἔσπρασιος, κοσμιατικῆ, καπιπυλατικῆ, μωσιατικῆ, &c. Videant Eruditi an pro bent Meusij conjecturam, & an non legendum sit κοσμιατικῆ, ut sit tributum à cocis pensitari solum, unde & καπιπυλατικῆ jungitur: nam ἐπικόρησον, mensam coquinarium appellatam observavimus in κόρυμ.

ΚΟΣΜΙΑΔΙΟΝ, Κόσμιον, Μηνάμυ muliebris, κοροκόμοιο, apud Phavotinum in Πλαζῶν. Gallis Βίροισι. Glossæ Gr. Lat. Κόσμιον ζωμαρῶν, Ornamenta. Ita apud Achmetæ cap. 123. Theophanem an. 8. Justiniani, in Synodo Trullana Can. 45. &c. Didymus seu Schol. Homeri Od. ε. τρίγυλωνα τρίκορον κόρυμ, ἐν ᾧ τὰ πρῶτοβαλμα τρίκοκα. Liber Enoch Apocryphus: καὶ τὸ ζῆσιν πᾶς ἰρῆσιν, καὶ πῶθενται αὐτὰ κόσμιον ἢ ζωμαρῆν, &c. Leontius Episcopus Neapoleos Cypri in Apol. 5. pro Christianis: ἄρα ἡ πολλῶν ζωμαρῶν οἷς ἡ τέκνον τελευτῶσάντων χεῖρῶν, ἡ κοσμιῶν ἰδῶν ἐν τῇ παρῆσι, κρατίας ἰφιλοίας, &c. Vita S. Joannis Eleemosynarij apud Niconen in Pandectæ MS. lib. 1. fern. 20. ἰρρηθῆσιν πῆσι τῶν ἐν τῇ διαδῶσει ἢ ἐν ἀρίτοις ἰωάνθων ἢ ἰλιμῶν ἢ φορῶσα κοσμιὰ, καὶ ζῆτῆσα ἰλιμοσῶν, &c. Eusebium Vita MS. κόρυφον τῆς κοσμιῆς τὴν περιβραση πειραδῆσιν μιναι.

Κοσμάριον. Hefych. ἰσχυρῶν, κοσμάριον παρῆσιον, μωσιακοί.

ΚΟΣΜΙΚΗ, Peticonica, apud Anton. Musam cap. 1.

ΚΟΣΜΙΤΗΣ, juxta Goatum ad Cedrenum & ad Enochologium, Architectis, est tota Epistelij compages ex Coronide, Zophoro, & ei subiectis trabes coagmentata, sic dicta quod columnarum ædificium κοσμίη, Ornata. Scholiastes Lycophonis: ὅτε τὰ ζῆσα, ὅτε αἱ σφραῖσαι, ὅτε κοσμίη. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. κοσμίτης ἐστὶ καὶ τὸ νομικὸν καὶ ἄγιον κόσμον ἰμφοῖτων ἢ σαμωβίθῶν. Χριστὸ τὸ ἐκσφραζισμα ἐστὶ ἢ σαμωβ κοσμίηδων. Symeon Theffalon, de Sacram. τὰ διαστυλὰ καὶ ὑπερσῶν ἢ σῆλων, ὃ κοσμίτης σμυλῶν ἢ σῆλων, καὶ ὑπερσῶν ἢ κοσμίτης, μῆσθ' ἢ μῆν' ἔστι ἢ ἰερῶν ἀρίτων ὃ σατῆρ, &c. Porphyry. de Admin. Imp. cap. 29. pag. 86. καὶ ἰονικὸν πνευαὶ ἰσχυρῶν ἰπᾶνον κοσμίτης, ἐν οἷς ἔμυλλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διοικητικῶς ἐπιματιατικῶς ἰσχυρῶν καμῆρας. Scylitzes pag. 618. καὶ τῶτες τὴν ζῆσιν ἔτισε λῆθ' ὄπθ' ἢ ἐν τῷ φόρῳ ἀλῆθ' ὄπθ' ὄπθ' Κοσμίτης καλῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἀπὶ κενῶν ἀδραγῶν ἔξῆκοι. Leo Grammat. pag. 505. κοσμίτης ἐστὶ ἰσχυρῶν ἐν τῷ φόρῳ ἐν τοῖς ἔκαστοις κίσιον. (ἢ) ἀπὶ κενῶν ἀδραγῶν ἔξ. Ubi Continuator Theophanis num. 301. & Symeon Logotheta in Porph. num. 40. κοσμίτης ἰσχυρῶν ἐκ τῶν τοῖς εἰρηδῶν ἰσχυρῶν ἔκαστοι κίσιον ἰσχυρῶν, καὶ ἀπὶ κενῶν ἀδραγῶν ἔξ. Anonymus in S. Sophia: καὶ τὰς κοσμιὰς κίσιων, καὶ τὰ ἰσχυρῶν, καὶ τὰς κοσμιὰς ἢ ὑπερσῶν, ἢ τὴν διαβῶν καὶ τριφῶν. Anonymus MS. de Amoribus Lybiftri & Rhodannes:

Πλὴν ὅσα σφῆσι, πρόσθεον ἰσχυρῶν ἢ κοσμίτης, τῆς πότας ἰσχυρῶν, ἀν' ἰδῶν πνευαῖδων.

Κοσμίτης, pro Κοσμίτης, in Apophthegm. Patr. in Paulo Cofinita num. 2. κοσμίη ἦσαν ἐν τῇ Σαῖτες, ἢ καὶ λῆτες

men vocem deductam à *Paribus* existimatis, ac proinde legendum *καυβαρτίων*. Alij malunt sic appellatos quòd essent ex quarto numero Parthorum.

ΚΟΥΒΑΚΑΣ, *Rubeta*, φρούτο.

ΚΟΥΒΑΛΕΪΝ, *Vebera*, *Veilera*, *ποχρών*, *διακομίζεν*, *ανάγον*. *κουβάλισμα*, *Τρανσνελίο*, *Συννελίο*, *διακομίζη*, *ανάγωγή*. *Aporothegmata Patrum* in Theodoro n.19. *ἴδων πάλι ἰπών αὐτῷ πρὸς ληστὰς ἐχθροὶ δὲ οὐκ ἐκράτουν αὐτῷ ὁ ἴσας ἐκουβάλα τὰ σκύν αὐτῷ. αἰς ἡ ἐξήνικε τὰ βιβλία, καὶ τὴ λυβίτανα, ἦθελε λαβεῖν.* *Leges Coloniae tit.1. §.20.* *ἰάν γρηγορὸς μοσλίτης Φερίας ἀνὸ γνόμης τῷ γρηγορῶτου, ἐκβαλλὼν τὰ δράγματα αὐτῷ, ὡς κλέψης ἀλλοτριωθῆσθαι πάσης τῆ ἐπικαρτίας αὐτῷ.* *Phylogium MS. de Natura animalium de Pelecano: ὁ φῆν ὑπὸ τῆ κωσῆ, καὶ κουβαλίη, καὶ φέρη, καὶ τέρη τὰ πούλια, καὶ ἔκ.* *Vita MS.S.Symeonis propheti Christum Salit: ἔμμεν ὁ ἀββάς Συμεὼν κουβαλίον αὐτῷ ἐπιγύγια καὶ κριβία καὶ ἄβρια.* *Protophodomus* in verbis. *Politic.MS.S. de sua Paupertate:*

Τὸ κουβαλίον δὲ τὸ πλὴν, ὡς φορτικὸν ἠγούμαι. *Pro κουβαλίον*. *Fr. Richardus* in *Scuto Fidei* part.2. *p.6.* *κουβαλοῦσι τὰ φάρια ἀφῶδες ἔς τὴ λιμίνα.* *Adde Maximum Cythareum* 24. *Sept.*

Κουβαλίον, in *Lexico MS. Cyrilli*, exponitur, *λεστῆιον*, *Pradaris*, *Furari*.

Κουβάλιμα, *Veberata* apud eundē *Maxim.* 16. *Mattij.* *Κουβαρί*, *Glomeramen*, *Ενάλωμα*, *σφαίρασμα*, *καβαριάζη*, *Glomerare*, *Επειλῶν*, *σπυλλίτην*. *Franc. Richardus* in *Clypeo fidei* part.1. pag.324. *πάλιν ὅταν πλάξῃ ὁ ἀνθρώπος μέσα εἰς τὸ μίτηρον στικεῖ αὐτὸν κουβαριάζειν, ἔχρησας τὰ γνάθα ἀπάνω εἰς πρόσωπον, &c.*

ΚΟΥΒΑΡΙΣ. *Lexicon MS. Nicomedis Jatrofophite:* *Ακατίδης*, *κουβαρίδης*, *Glossæ aliæ MSS. ex Cod. Reg.1047.* *κουλιάνη*, *κουβαρίδης*. *Apud Diofcoripem* lib.2. cap.33. *titulus concipitur, πῶς κουβαρίδων, qui in textu dicuntur ὄνοι εἰ τὰς ἰδρίας, & εἰς αὐτὰ πούνησα, σφαρινοῦν καὶ τὰς ἰπαφὰς τῷ χερσίν, Latini Afellos, & Millepedes vocant, Itali Porcellis, Galli Cloporie. Eadem habet Symeon Magister de Piscibus, MS. ubi ad marginem scripturn aliâ manu, αἰ λεγόμενα κουβαρίδης. Anonymus in Cod. Reg.957. ὀπίσκων τῆς καὶ κουβαρίδης λεγόμενης λαβῶν, οὐρεζας κούτῶς ἔσφακων, &c. Demetrius Constantino.lib.1. Hietacofophij cap.134. pag.123. ἰουβαλίονος ἔθρησθαι τὰς λακίδας τριψίας, καὶ ακιδάδας, ἦσαν κουβαρίδης, φριζας καὶ τριψίας, &c.*

ΚΟΥΒΕΛΙ, *Examen*, *Συμῶν*.

ΚΟΥΒΕΡΤΑ, *Tegmen*, *Cooperitorium*, ex *Ital. Coretia*. *Anonymus de Nuptiis Thefei* lib.11.

Ἄξιον ἐνεκεπαίχασαι καὶ τὸ ἀλογὰ τῆς ὄλα, Ἐκ τῷ κουβέρτακ πούχασαι, κία πόλα τ ἀρματὰ τῆς. *Eodem* lib.

Τοῦ καθ' ἑνὸς ἵνα φάρη ὀλοκουβαρτιαμένω. *Απὸ κουβέρτακ ἡμφορὰς, ὅλας ἰσρημῆσι.*

Phortius de Re militari: Τὸ πούριον τὰ γυμνάσιον, *Μπουλιερικὸν χόντσησ, καὶ πάλιν Παιθὸν κουβέρτακ ἄλλω.*

Κουβαρτιάσαν, Cooperire. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib.7.

Ἐκὶ ἔλαπτις τὰ στικνοῦ φάρια κουβαρτιασμένη. *Με ἀργυραὶ καὶ ὀλοχρῆσας ὅλας ὄλα σφουρῶμα.*

Idem lib.9. *de Equis.* *Κουβαρτιασμένη ὄλα τῆς εἰς φῶς χῆρῆς ὄλας.*

Rursum: Καὶ τῷτο ἴσται φάρη μεγάλη καὶ Σαμῆσιον *Κουβαρτιασμένη ἡμφορὰ, ὅς ἰσρητὰ πούσι.*

Occurrit praeterea non femel lib.11.

ΚΟΥΒΙΖΟΣ, *Hefychio*, *σιβάς*. *Ita emendant Viri Docti pro σῆνός, & stramentum in quo cubantur,*

interpretantur. *Phavorinus* habet *κῆβηξ*, *σῆνός*. *Κυβίζιον*. *Suidas:* *κῆβηξ, ἢ κῆβηξ κῆβηξ, τὰ κυβίζια.* *Ubi idem Phavorinus, κῆβηξ, ἢ κῆβηξ κῆβηξ.* *Fortè legendum κυβίλια, pro κυβίλια.*

ΚΟΥΒΙΚΟΥΛΙΟΝ, *Cubiculum*. *Chronicon Alexandr.* an.12. *Theodosij Jun. καὶ φίλον Παυλίον ἦσπε πλὴ ἀδελφῶν αὐτῷ, ἔς ἰπ' ἄλλω τινι ἡσαρχῶν πλὴ αὐτῶν Ἀθλῶσιδᾶ εὐ πρὸ αὐτῆς κυβικουλίου, &c.* *Utunur praeterea Vita S. Sylvest. Pap. p.279.* *Codin* in *Orig.* n.142. &c. *Κυβίκοιον*. *Geronticon* apud *Niconem* MS. lib.2. fol.750. *λαβόμεν τῷ χερσίν τῷ φρεσβυτέρω, ἴδων εἰς τὸ κυβίκοιον αὐτῷ.* *Vita S. Eudociae Samaritanæ* n.14. καὶ ταῦτα σπῶν, καὶ ὑδόμεν τῷ εὐθείῳ, καὶ κατὰ σφραγῆσας αὐτῷ, ἀπὶ κλοσῆσιν εἰς τὸ κυβίκοιον. *Adde* n.15. *Continuator Theophanis* lib.3. n.43. καὶ τὸ πλοῖον ἐκένω κυβίκοιον ἔτρου. *Vide Codini Orig. Constantinopol.* n.53.

Κυβέκοιον, Cubicula, Conclave, in *Gloss. Gr. Lat. Joan. Moschus* in *Limon.* c.129. ἴδῃ εἰς τὸ κυβέκοιον. *Anonymus de Locis Hierofol.* n.1. εἰς τὸ ἰδᾶσθαι τῷ ἵνα κυβέκοιον πύρινον ἀράσιτασθαι. *Occurrit praeterea num.* 4.5. *κυβέκοιον*, n.7. & 15. *Vide Zachariam Pap. Lib.3. c.1. Extr.lib.3.1. & 45. Basilic. &c.*

Κυβέκοιον. In *Nov.8. Justin. γρηγοριάνη* τῷ θῶν *κρυβέκοιον*. *Macarius Homil.15.* γρη ἴν τῷτο ἀνακλιθῶμαι, καὶ ἀποκοιμηθῶμαι, καὶ ὑπηρεθῶμαι τὰ ταῦτα. καὶ τὰ κυβέκοια. *S. Maximus* in *capit. de Charitate* num.84. *συσπῶσθαι τῆ μήτηρ τῷ χερσίν, καὶ ἢ μῆτηρ τῷ βαλλάντιν, καὶ τῷ σκηνάρι, καὶ κυβέκοιον, καὶ τῷ ἔθρῳ.* *M. Grammaticus* in *Leone Philophoro* p.480. ἴσρησθαι ἰσάντων *Γαριάν μῆ τῷ λοιπῶν τῷ ἰσάριος εἰ τὸ κυβέκοιον.* *Utitur etiam Chrysofost.* in *Homil. de Pœnitentia*, *Cedrenus & alij.*

Κυβέκοιον, Cubicula, Anonymus, apud *Joan. Moschum* in *Limon.* cap.146. ἴσρησθαι τῷ κυβέκοιον αὐτῷ, καὶ ἔπιν αὐτῷ, &c. *Cybularius*, in *vet. Inscript.* apud *Reinefium* pag.584.

Πυλακῶκυβηλοσ, Triclinium quinque cubicula complectens. *Ita dictum triclinium M. Palatii Constantinopolitani,* apud *Constantinum Porph.* in *Basilio* n.89. *Edit. Combef.*

Κυβέκοιαλέσθαι, Cubicularius. *Αἴα* contra *S. Cyrillum* in *Concilio Ephesino:* *μεγαλοφροσῖτασθαι καὶ φιλόλοχιστος κουβέκοιάρησ.* *Menander Protektor:* ἡμῶς εἰ ἰσθῆσταισθαι θῶν κουβέκοιάρησ ἐκλυθῆσταισθαι, &c. *Chironicon Alexandrinum* in *Juliano:* καὶ ἀἰσθησῶσθαι κυβέκοιάρησ ἰσθῆσθαι, καὶ ὁ σπαθαρίον. *An.12. Theod. Jun. ἐκῆλθονσ αὐτῶ αἰτῶ αἰμα τῷ αὐτῷ θῆσας θῆσ κυβέκοιάρησ φουλασθῆσταισθαι.* *An.27. Anastasij:* *προκουβέκοιάρησ ἡμῶσταισθαι τῷ κουβέκοιάρησ καὶ πρᾶσιπῆσταισθαι αὐτῷ.* &c. *An.5. Justin. Ναρσῆσ τῷ κουβέκοιάρησ καὶ σπαθαρίον.* *Cyriillus Scytropolitani.* in *Vita MS.S. Sabæ* c.51. καὶ ἔσρησθαι τῷ τῷ κουβέκοιάρησ γρηγορῶτῷ. *Theophan.* an.6. *Zenonis.* *Οὐρεζικῆσ κουβέκοιαλέσθαι.* *Adde eundem* p.285. 290. 382. *Nicetas Paphlago* in *Vita S. Ignatij Patr. Constantinopol.* ἄρθησταισθαι ὡσπερ κυβέκοιαλέσθαι δὲ οὐδοπῶσθαι καὶ ἡμῶσταισθαι, &c. *Vide Nilum Monach.* lib.1. *Epist.37. lib.2. Epist.180. 289. 328. & Epistolas S. Maximi* in *scriptis Joanni Κυβέκοιάρησ,* to.2. p.219. *Joalem* in *Didio Juliano,* *Justinio Jun. &c. Anonymum Combesianum* in *L. cone Philof.* n.11. 15. &c.

Αποκυβέκοιαλέσθαι, Excubicularius. *Liber* 54. *Basilic. καὶ τὸς κόμῆτας τῶν κοινοεμαριῶν, καὶ τῶν Νοταριῶν, καὶ τῶν κουβέκοιάρησ, καὶ τῶν Αποκυβέκοιάρησ, &c.*

Κυβέκοιάρησ, Cubicularia. *Theophanes* an.5. *Constantini filij Irenes:* ἴσρησθαι τῷ βασιλικῶσ πλὴ σθεδῶσταισθαι τῷ κουβέκοιάρησ Ἀγῶσταισθαι. *Constantinus de Adm. Imp.* cap.53. *μόνον τῷ κουβέκοιάρησ αὐτῷ παρῶσταισθαι τῷ ἴσρησθαι.* *Occurrit ibi pluries.*

Κυβέκοια, in *Catalogo Officior. Eccl. Constantinopol.* ἵνα βασιτῶ τὸ δικαστικόν τῷ Ἀρχιμῆτῷ, ὅσταισθαι πρᾶσιπῆσθαι. *Idem* videtur qui

κιδόντας, qui forte ij fuerint quos Castagnetas appellamus : nam instar sunt κικιδών, seu nucleorum.

ΚΟΥΚΟΥ'Α, *Uva acerba, imphacium.* Glossæ Jatrice Græcobarb. MSS. Κικιλ, αμυρίδας, η φακίτησα.

ΚΟΥΚΟΥ'ΑΛΙΟΝ, *Cuculla*, hodie κικύλα, & κικύλλα, Hieronymus Dalmata in Hist. MS. Sanctorum Ægypti, in Copre: ο ἡ κικύλα ἐστί τῆς λεβάνου, καὶ κικύλλιον τῆ κεφαλῆ περιβάς, &c. S. Athanasius de Virginitate pag. 1050. κεφαλόμενον ἱερῶν περισφίλον πλὴ κεφαλῶν, καὶ κικύλλιον, καὶ ἱερώων ἀκροασιν. Sozomenus lib. 3, cap. 14. τὸ ἡ ἐπὶ τῆ κεφαλῆ στήπασμα, ὃ κικύλλιον καλεῖται, &c. Vita MS. S. Danielis Stylitæ: τὸ ἐπὶ τῆ κεφαλῆ ὀπισκαλίωμα κικύλλιον ἢ τὸδε καλεῖται σκῆθον. Evagrius Monachus, de Vestibus Monachorum Ægypti, ex Cod. MS. τὸ μὲν κικύλλιον, σύμβολον ἐστὶ τῆ χάριτος ἢ ζωῆς ἡμῶν ἐν σκαστάσιν αὐτῶν τὸ ἡριστικόν, καὶ περιβαλλόμενον ἢ ἐν χειρῶν ὑπὸστατα. Palladius in Hist. Lausiaca cap. 38. κικύλλια ἢ αὐτοῖς ἐτύπωσαν ἀμάλλα, ὡς παύσεις, ἐν αἷσι καὶ καυστήρας τινος σαυρῶ δὲ περιουρὸν ἐκείθεν τῶν τειχῶν ἐπιπέδον. Et cap. 41. τῆ ὅν ἄλλων παρῆσαν τὸ σελήμα ἡν κικαρρῶσιν, ἐχρῶσιν κικύλλα ἐπὶ τῆ κεφαλῶν. Cyrillus Scythopolitanus in S. Euthymio num. 139. ἵκεν δὲ μοι καὶ κικύλλιον τὴ μέλαινα, καὶ μάλῶ παλλίρις ἐπιπέδον μοι τῆ κεφαλῶν. Occurrit passim, apud Dorotheum Doct. i. Joannem Jejunator. in Prænitentiis, Germanum Patr. Constantinopol. in Mystag, pag. 150. Edit. Morelli, in Vita S. Nili Junioris pag. 90. 96. in Apophthegm. Patr. in Zacharia num. 3. in Theodoro num. 28. in Silvano num. 2. 4. in Phoca num. i. in Vita S. Pachomij num. 28. in Euchologio, pag. 519. 520. 521. 522. 545. &c.

Κικυλλῶνα, *Cucullâ obtegere.* Demetrius Zenus in Battrachom.

Ἐργασίη καυρα κικύλα, καὶ τῆ ἐκικυλλῶνα. Κικυλλῶνα, truncatæ, eadem notione, apud Porcium, cui idem est quod Καλυπτεῖν, σιγάζειν : ut Κικυλλῶνιστος, Coopertus, et Καλυπθεύς.

Κικύλλα, *Velum quod recens Baptizatorem capitibus impositur,* quodque *Christiane Latini* vocant. Euchologium ex Cod. Cryptofertatensis : καὶ εἰχρῶν αὐτῶν οἱ ἀνάδοχοι, καὶ εἴδη τὰ κικύλλαν, καὶ λῆρα, λάβη σελῶν λαμπράς, καὶ ἀμίμον, &c. Symeon Theffalonicensis de Sacrament. κικύλλιον ἐστὶ κεφαλῆ λεβῶν, ὃ δὴ καὶ περιεμφακία καλεῖται, καὶ τὸ μὲν εἶδος πλὴ ἀκακίαν, &c.

Ἀποκικυλλίζειν, *Cucullam auferre*, recens scilicet Baptizatis. Describitur in Euchologio Goari pag. 602. Εἰρχῆ ἐς τὸ ὀπισκαλίωμα. Vide supra in V. Απολύσια.

ΚΟΥΚΟΥ'ΑΛΙΟΝ, in Re metrica. Anonymus MS. ἐστὶ μέσση, de Vestib. Anacreontis: τὰ ἀνακροῖσιν ἐπιδύχου μὲν οἶκον, ἀνάσπασιν καὶ δὴν ἰάμβους, καὶ μέλας πεδίον σὺν λαβῶν, ἀδύαρον, ὅν,

Ἀπὸ τῆ λῆβη τὸ ῥῆθρον.

Τὸ ἡ τῶν κικύλλιον ὅς ἐξ ἰλασάν, καὶ μέριον, τῶν τῶν δὴν πύργων καὶ σπονδῶν, ὅν,

Ἀρτεῦν τῶν σφῆρα ἀνθρα δρῶσας.

Τὸ ἀνακροῖσιν ἢ ἀρωπῆν χῆρα ἐπιδύχου ἀνάσπασιν ἢ δ' ἄνθη καὶ ἢ σῆρα ἢ ἰάμβους ἢ τετάρτη ἀδύαρον, ὅν,

Ἀπὸ τῆ φίλης ἱέρημα.

Καὶ πάλιν, Ἐλπίε σφῆς κίνας τὰ πάντα.

Τὸ ἡ κικύλλιον αὐτῶν, ἐστὶ τῆ σφῆρα καὶ γ. καὶ ἡ χῆρα, πύργων ἐστὶ τῆ β. καὶ δ'. σπονδῶν ἐστὶ τῆ γ. σπονδῶν ἢ ὀροχῶν, ὅν,

Ζηχῆρας μὲν γὰρ πάλιν τε κῆρα.

Similia ferè habet Scholiastes Hephæstionis pag. 88. Alter Anonymus de Metris, in cod. Cod. ubi ἀνακροῖσιν. Ο ἡ τῶν κικύλλιον, ὃ ἐξ ἀνακροῖσιν, καὶ αὐτὸς ἐξ χῆρας ἔχει πῶς ἡ καὶ ἐξ ἰλασάν καὶ μέριον, &c. Infra: παραδύσιν καὶ κικυλλῶν, καὶ ἡ ἀνακροῖσιν,

Τὰ καὶ ἡμᾶς διακρίων Ἄξιε πάσις, Καθῶντες διακρίων ἱεῦματα καὶ ὄ.

ΚΟΥΚΟΥ'ΑΡΑ, *Cucullæ, Nux pinea*, Κωνάρα, Στεφῆλιος. Corona pretiosa: Κωνναρία, Ρίννος, Πίτυς. Glossæ Jatrice MSS. ex Cod. Reg. 190. Κόνη, ἡ κωνναρία. Pfellus MS. de Cibis: τὰ κωνναρία, Σερμὸν ἐστὶν ἐξ ἔρρα. Nonus de Morborum curat. cap. 125. κωνναρίον σφυκτῶν, ἀμύλις, γλυκυκίρως ἀνὰ ἕλγας δὴν. Symeon Sethi de Alimentis: οἱ κωνναρίαι, ἵτοι σφῆλαι ὃ τῶν κατὰ Σερμὸν ἐστὶ, &c. Myrepsus scđ. i. cap. 97. in Cod. MS. ἀμύδδαλα, κωνναρία καθαρά, &c. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 45. καὶ ἡ σῆρα τὰ ἄρα καὶ βύτρω με φύλλα καὶ πύτυς, ἢ τῆ κωνναρία. Vide Jac. Sponium in Itinerario to. 2. pag. 255.

Κωννάειον, eadem notione. Continuator Theophrastus lib. 3. num. 43. ἢ ὃ δὴ Φιάλη καὶ τῆ κωννῶν τῆ δέξιν, πιστάκιον καὶ ἀμύδδαλον, ἀλλὰ μέλι καὶ κωνναρίον, σπιτηρομῆν ἐκ σφῆρας ἐκδιδυμῶν, πᾶσιν ἐκίρα καὶ παρῆχη σφυαῖ. Ubi Interpres κωννάειον roma ἐστὶν ἀρία minis aptè vertit.

Κωνναρίον. Stephanus Magnes in Empiricis MSS. ἀμύδδαλα, κωννάρα, πινιδία. Utitur etiam Myrepsus. Vide Antonium Saracenum in lib. 3. Dioscorid. cap. 171.

Κόναρα. Michaël Glycas in Chron. pag. 302. de Theophylacto Patr. Constantinopol. ἴσως ἢ τούτων κατέχων αὐτῶν, ὡς ὑπὲρ β. αὐτῶν (ἰσθῆς) κικύλλια, καὶ μὴν τοὶ κομίδης σφυκτῶν αὐτῶν, ἢ χῆρην παρῆτην, ἀλλὰ κόναρα, πιστάκια, φοίνικας, σφῆρας, καὶ ἄρα τοιαῦτα παραμύλις αὐτῶν καὶ ὅπου ἐκείνη, βάλσαμός τε καὶ κινάμιον. Ubi rectè Leunclavius Ρίννοτιον σφῆλαι vertit, ex Cedreno, qui habet Κωναν καρπῶν.

ΚΟΥΚΟΥ'ΕΒΥΝΘΙΑ. Vide in Ριζωθῶ.

ΚΟΥΚΟΥ'ΤΡΙΑΚΟΣ. Avis species, in Nomenclone Coteleriano num. 317. loco descripto in Κακακῆα, ubi Vir doctissimus Gallus Deflaccium interpretatur, quem pueruli nostrates vulgò Κοτρίσσο vocant. At cum ii qui ex aliquot ibi recentis animalibus que in eum communem non cadunt, gustaverint, prænitiæ subdantur, vereor ne aliud sonet.

ΚΟΥΚΟΥ'ΡΟΝ, *Theca*, Germanis *Koker*, seu *Eis Kócher*. Theophrastus an. 7. Rhodomet: ἡμῶν αὐτῶν κῆρον γόμον τοιμαμάτων. Ita Codex Peirefickianus, ubi alij perperam κῆκρον προφέρunt. Miscella *Margurium* vertit. Eadem habet Cedrenus pag. 441. Constantinus in Tacticis pag. 10. Τεθῆρα μὲν σφῆρα αὐτῶν, σαγίτας μὲν κῆκρον. pag. 11. σκῆρα μὲν κῆκρον σαγίτων, καὶ τῆ κῆκρον αὐτῶν. Adde p. 14. 18. Mauricius lib. 1. Stratæg. cap. 2. κῆκρον μὲν σαγίτων καὶ σκαπαμάτων ἐπιπέδονα χερσῶν δὴν τριακῶν ἢ τεταρτάκιον σαγίτων. Adde lib. 12. cap. 5. & Leonem cap. 5. §. 3. 4. cap. 6. §. 56. Nicetas in Manuele lib. 2. num. 7. ὅπισθεν γὰρ αὐτοῖς γόρῶν ἐπὶ τῆ δ' ἐξῶν ἐξερημῶν πλάγῶν. Ubi Cod. Barbarog. habet κῆκρον.

ΚΟΥΚΟΥ'ΤΖΟΝ, *Vinacea*, οἶνικα. Anonymus Medicus ex Cod. Reg. 1237. τῶν κῆκρον ἐξολκῶρα, κῆκῆρα, καὶ κῆκῶνικα ἐξ ἰσθ. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 152. ἵπασιν τὸν καρπὸν καὶ

ἔσθ' ῥοδ' ἀκλιῶν λίτσαν μίαν, κικῆντζα δὲ ἀνιστολας ἡσῆς ἔργιας, &c.

ΚΟΥΚΟΥΦΟΣ, *Urtica*, ἑποφ. Anonymus de Avibus & eorum virtutibus in Medicina, MS. Ἐποφ ἕρπει ἐν αἰρι πτερόφυτον, ἑπιμάχμον, — ἔσθ' καλῶν κικῆρθ, καὶ πῖπθ.

ΚΟΥΚΥΛΟΣ. Vide in κῆκθ.

ΚΟΥΛΑ, *Avx, Acropolis*, voce fortè Arabicà aut Turcicà: nam & *Guleta* acropolis inde nomen datum existimat Leunclavius in Pand. Turc. num. 139. & Heptapyrgianam Acropolim Constantinopolitani poli *Iedi Kola* à Turcis vocari observat Thomas Smithus in Epistola de Moribus & institutis Græcorum pag. 18. καλὰ ποτὲ Acropolim Antiocheam nam vulgò appellatam tradunt Anna Comnena pag. 320. & Scylitzes in Nicephoro Phoca, pag. 675. ubi καλα scribitur, legendumque καλὰ monuimus in Notis ad Alexiadem pag. 368. Verùm nescio an bene, cum *Turci Cala, Gula, & Kela*, etiamnum *Castrum & Arcem* vocent, ut Auctor est idem Leunclavius in Onomastico ad Hist. Turc. ita ut promiscuè καλὰ & καλὰ dixerint olim. Id potè καλὰ nominis quibusvis arcibus datum ibidem docemus ex eadem Anna pag. 339. 340. Nicetæ in Balduino num. 3. Chronico Veneto-Byzantino an. 1446. Theoriano, & al. Vide γυλὰ, præterea Glossar. med. Latin. in *Colax*. An verò κύλιν idem sit quod καλὰ, apud Anonymum Combefisianum in Lacapeno num. 39. nolim omnino asserere.

ΚΟΥΛΑΖΡΑΚ, *βδύλιον γλαυκόν*, in Glossis Jaticis Græcobarb. MSS. *Badium coloris Cælestini*, quod de *Meke* vocari observat Simon Genuenis ad Matth. Silvaricum: nam *Bellium Judaicum* est subnigrum, sive subalbium.

ΚΟΥΛΑΡΙΑ, *Cochlear*, Gall. *Cueillir*. Hefychius: ἰεργία, πίνω, σπάδι, κυλαρία.

ΚΟΥΛΙΑΖΕΙΝ, *Colare*. Glossæ Græcobarb. *ἀθλιάζειν, διπῶν, ἐν διπῶν, ἀριζίζειν, ἐν κυλιαζέει*.

ΚΟΥΛΗΤΖΙΑ, *Glycyrrhiza*. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 1047. ῥύσος, ἢ ὄσι καλῆτζα, γυλαζέριον.

ΚΟΥΛΑΚΑ. Vide in Σκύλακ.

ΚΟΥΛΑΟΣ, *Claudus, Mancus*, Κουλλός. Damascenus Studita Homil. 14. ἢ τυφλὸς ὁμμάτωσεν, ἢ κωλὸς ἰατρῶσεν. Et Homil. 30. initio πλῆθ' ἔσθ' ἀνετημόνιον, τυφλόν, κωλόν, ἔξαρμαμόνιον, &c. Infra: τῶ τυφλῶν, ἢ κωλῶν, ἢ ἔξαρμῶν, &c. Rursum: ὁ κωλαμὸς ἔσθ' εἰς τὰ κάτω μέρη, ἦν ἢ τὰ πόδια, ὁ ἢ ἔξαρμῶς ἔσθ' εἰς τὸ μέν ἢ κορμῖ.

ΚΟΥΛΟΣ, *Culpa*, Lexicon Cyrilli: ἀρεστέρι καλῶ, δὲλυκὸς καὶ ἑπίπτον' ἀρχαία.

ΚΟΥΛΟΥΚΗΣ, *Catulus*. Portus: Κουλόκ, *Catellus, Catella, Canicula*, κωυλόκ, κωυλόκ, σκυλάκιον. Occurrit apud Theophrastum an. 31. Constantini Conronymi, quidam Leo ἰππιμετόρην Κωλύκ.

Κωλύκον, eadem notione. Fabulæ Ἐφορι Barbarog. pag. 84. ἀλλὰ ἤξορα πῶς δὲ πῶν ἐγληγορμαδῶσιν ὄντας καὶ τὰ κωλύκῶσιν ἐν τυφλῶ. Anonymus Interpret. MS. anigmatum Leonis sapientis: καὶ βῶσα πλεῖον ἢ μῶν, ἢ διαπύλου ἰσπασιόνος νὰ ζημόνον τὰ κωλύκῶσιν. Synaxarum Maximi Cythæ. 19. Jan. μία ὄρα πνευόσας ὁμάδ' μὲ ἢ λόζθ τὸ κωλύκ τῆσ ὁπῶ πῶν τυφλόν, &c. Vide Σκυλάκι.

ΚΟΥΛΟΥΡΕΣ, *Color, Colores*. Vide in Σύρα.

ΚΟΥΛΟΣ, *Mancus, Manucrius*, κυλλός. Vide Κωλλός.

ΚΟΥΛΟΥΡΙ, *Koliki, Collyrium, Libum, Papis dapsitius*, Φαρῶς, ἴσσιον, μαζῶα. Liber Jaticus MS. ex Cod. Reg. 1673. τὰ ἀμφοτέρω σωστήφας καὶ

ζημάσας καλῶς, ποιῶν κωλάρια, ἢ ἕξ ἑσθ' ἰσπίπλῶτε, ἢ ἰσθ'. Epistola ad Theodorum Zygomalum in Turcogr. Crusij: καὶ ἴδουκα αὐτῶν δύο κωλας, ἢ μία κωλασκα, καὶ ἢ ἴτερα λαμόνια, καὶ ἰδουκα κωλας.

Κωλυεῖσθ, *In modum Collyrij convolvere*. Physiologus de Natura animalium MS. de Basilico: σφραξίσι τῶν ἰράν τῶ ὤσσιον τὸ σῦρμα ὁ ζημῶχος, ἔσθ' τῶ κωλυεῖσθ, καὶ τότε ζημωστέσθ' εἰς ἢα γύρον.

ΚΟΥΛΠΕΤΑ, *sculptura*, apud Nicetam, pro κῆρπῆτα, *Sculpi, Sculptores*. Vide Hefychium in κῆρπῆθ.

ΚΟΥΛΟΥΡΑ, *Cultura, ager cultus*, de qua voce plura nos in Gloss. med. Latin. Diploma Rogerij Comitis Siciliæ apud Ughellum in Italia sacra tom. 1. *ἰδουκα θι καὶ τῶ κωλυεῖσθ τῶ λογομῆλου ἢ Πόικας ἰμπῶς τὸ πόλεος Μιλίτζθ, ἢ ἢθ' ἢ κωλυεῖσθ, ἢ ἰδουκα εἰς τῶ ἀγῶν Τριάδα Μιλίτζθ.*

ΚΟΥΜΑΡΟΝ, *Κύμαρθ, Uredo, κύμαρον*. Pomici species, de qua videndus Agapius Cretensis in Geoponico cap. 134. ut & Ruellius, & Erudius Sponius to. 1. Itiner. pag. 256. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 190. *Μερίμυλθ, τὰ ἀέραν, ἢ τὰ κύμαρα*. Anonymus de Balduis Thefil. lib. 11.

Καὶ τὸς κωμάρις ἰκοφῶν, τὸς δουζῶος ἐκείσθ.

Κωμαρία, *Arbor ferens unedones*, Theophylactus Hierodioc. Homil. 8. pag. 141. ὁ ἢ σῆρῶν αὐτῶ, ἢ ἰδουρον, ὤσσιον κωμαριῶν εἰς τὸ ἔσθ'. Agapius Monach. in Geoponico cap. 17. ἢ κωρία, καὶ λεπτοκωρία κηρόνῶσι εἰς κωμαριῶν ἢ κημωσῶσι εἰς ἴσκα.

Κύμαρα, *Fraga*, & *Uredo* exponunt à Portio.

ΚΟΥΜΒΑΡΪΟΝ. Vide in Κομβῶσιν.

ΚΟΥΜΒΙΖΕΙΝ. Vide in Ἀκῶμβα.

ΚΟΥΜΕΝΤΙΟΝ. Acta Concilij Florentini pag. 493. ult. Edit. ἰμαδωμόν ἔσθ' ἑσθ' αὐτῶ, ὅτι ἀπῆσας ἀπῆδον ἐν τῶ κωμῆντιον αὐτῶ καὶ αὐτῶ σπῆσθ, ἢ λαβῶν χαρτῶν ἢ κῶδύλον, ἔγρῶφε, &c. Ubi Ceryophillus *adiculum* vertit, Meurfius, *Commensandis locum, Muscum* interpretatur.

ΚΟΥΜΕΡΚΙΟΝ. Vide Κομῆριον.

ΚΟΥΜΕΝΟΥΡΙ, *Commendator*, Dignitas in Ordinibus Religiosis Militaribus Templi & Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani: vel cui scilicet *commendatur* aliquod prædium ordinis. Affixæ Hierosolymitana MSS. c. 119. ἰὰν γῆνθ' τὸ εἰς ἀσφραπῶσθ ὁπῶ ἐν τῆσ ἰσθῶσι ὁπῶ ἐν Μάισορθ Κωμῆντιῶσιν ἴσθ' τῶσθ, ἢ ἔσθ' ἡμέραν τακτῆν ἢ ἐκὼμῶσθ, &c. Infra: ὅτι ὁ μῆρας τὸς Μάισορθ ἢ ἀδύλακῶν ἢ ἔσθ' τῶ αὐτῶ πῶν ἡμέρα πῶν ἴππῶν ἐκῶ ἢ ἀδύλακῶν τῶσθ, ὁπῶ ἔσθ' Κωμῆντιῶσιν ἢ χαρῆσ τῶσθ, &c.

ΚΟΥΜΟΥΛΟΝ, *Κωμύλιον, Cymula*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 1673. Σάτα, (alibi *Βατα*) κωμύλα τὰ μῶσθ. Glossæ aliæ in Cod. 1708. & 2062. Σάτον, μῶδθ' κωμύλθ. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 51. ὠρῶσθ ἢ τὸ μῶδθον κωμύλιον πηπῶσκασθ. Mox opponitur τῶ μῶδθ ἰσθῶθ. Idem num. 74. ἢ βασιλείου τὸ κωμύλιον μῶδθον νομοθετήσασθ. Malaxus in Hist. Patr. 126. καὶ ἕκαμον κωμύλια μῶ ἢ πῆτρας, ἀναθεμῶσιζῶσι αὐτῶν. Arithmetica adespota: ἢ γῶ σῶκα, ἢ κωμύλθ, ἢ λογομῆσι ἀίλασθ, ἴσσιον λῆτρας, &c. Utitur præterea Epiphanius in Catena Matthæi pag. 484.

ΚΟΥΜΟΥΝΙΟΝ, *Commune, Communia*, *Universitas* seu *Collegio civium*. Pachymeres lib. 12. cap. 28. ἀνορῶν τὸ πραξίθ εἰς κριεῖν ἢ κωμύλιθ, μῶδθ' ἰτέρη καὶ πῶσθ ὄσθ' ἐα δῆν τῶ ἀρχῶθ διαδῆλθθ. Acta Concilij Florentini: ἔμπερῶν ἢ ἢ Πάσα, — ἐκαθῆσθὸν Καβαλλῶσθ ἐν ἢ Μαρκετίον, Κένται ἢ δὲ κωμάσθ, ἢ ὁ τοπῆρηται ἢ κωμῆντιῶν ἢ ἔσθ' κωμῆντιῶν

κρατίας καὶ τῆς δημοκρατίου. Threnus MS. de capta à Turcis Constantinopoli:

καὶ αὐτῆς αὐθιγῶν τῆς Φραγκίας, καὶ ὅλα τὰ κύνιατα.

Rurfum:

Παρακαλῶ σας Βασιλεῖς, αὐθιγῶν καὶ ἑσθλῶν,
καὶ τὰ κύνιατα τῆς Φραγκίας, &c.

Vide Gloss. med. Lat. in *Communia*.

ΚΟΥΜΟΥΤΣΙΟΝ, *Commissio, praeceptum*. Sguropulus in Hist. Concilij Florentini scđ. 11. cap. 8. ὃ ἦ ἰδεῖν αὐτοὺς τὸ κύνιατον, ὃ ἰδῶν αὐτῶν ἐκ τῆς Βυζαντίας, προσάουτ' αὐτῶν μὲν ὅλας διύστασιν τῆς Βασιλείας.

ΚΟΥΜΟΥΤΖΙΝ, *Cumulae*. Glossæ Græco-barb. ἄφρον, ὀργῆ, πάντα, ὀλιγάματα, ὅλα συμφέματα, ὅλα κύνιατα.

ΚΟΥΜΠΑ. Vide in Κῆπα.

ΚΟΥΜΠΑΝΓΙΑ, *Societas*, ex Gall. *Compagnie*. Nicetas in Alexio lib. 1. num. 1. φραγκίας καὶ σύστροφου ποσειδάμου. Ubi Codex Barbarog. κύνιατα μία γυνώμενη.

Κύνιατάτ, *Socius*, Gall. *Compagnie*. Anonymus Interpres MS. ænigmatum Leonis Sapientis: ἄλθιν διέκλυ ἀνδριμάρην καὶ σίβαν καὶ κύνιατάτων, καὶ πρὶν λαζαρβάτου μὲν Ἀλαμανικὸν ἐκστάρην, ἔχον βιτίζων σφουριδιλίον.

ΚΟΥΜΠΑΡΙ, *Comptare*. Anonymus, MS. de forma Baptismi: ἀντὶ τῆς γλῶσσης ἀνάλογον τῆς παιδίας τυ, χαρῆζῆτ' πάλιν τῆς ζωαίκα, ἦσαν πάλιν μητέρα τῆς παιδίας, ἵδιότης ἵππων κύνιαρα.

ΚΟΥΜΠΑΡΙΟΝ. Vide in Κομβάλεον.

ΚΟΥΜΠΕΠΕΡ. Vide in Κομπίστερ.

ΚΟΥΜΠΙ, *Κυμπίων*. Vide in Κίμπι.

ΚΟΥΜΠΙΣΜΑ. Vide in Αἰκύβια.

ΚΟΥΜΠΟΥΡΙ, *Pharetra*, Βαλόνικη, γυνώμενη.

ΚΟΥΤΝΑ, *Cupa*, *Cuparium*. Moschion de Morbis Mulierum cap. 104. ἡ κύνα κρημῶσι ἴσως ὕτως, ὡς ἰπὶ πλίνων κρημῶν κύνη ἀφῆθη, &c. Ubi vetus Interpres: *Cuna vel pensiles sint, vel pedibus spondisve suis infra supraque fabricatis, ut facillime in utrumque laius moueantur*.

Κύνιον, eadem notione. Scholiastes Callimachi Hym. in Jovem: λίανον, τὸ κύνιον, ἢ τὸ κύνιον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθίσαν. Theon in Aratum: λίανον ἢ τὸ κύνιον φησι, αὐτῶν τὸ λίαν κύνιατον. Nicetas in Alexio lib. 2. num. 5. τίπια ἴτι ἐν γάλαξιν ὕδα καὶ ἐν σπαργάνοις. Ubi Cod. Barbarog. ἐν κύνιοις. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 11.

Ἐμμερον τυχρὴ ἴπτοιαι εἰς αὐτὰ λασιότατη.

Ὁ Βρακλῆς ἱεραιῶν εἰς κύνη σφομερῶν, &c.

Canon Penitentialis MS. Joannis Chrysofomi nomen præferens: παιδιον εἰν δεσπῶνα εἰς τὸ κύνιον αὐτῶν ἀβάπτιστον, &c. Hinc

Κύνιον, *Vacillare, Titubare, Hastitare*, διασεισθῆς ἀσθῆν, παραφρίσσει, κύνισμα, *Vacillatio, hastitatio, παραφροῶ*, ὄνομα, συγκλήσεις.

ΚΟΥΤΝΑ, *Cuneus militaris*, quomodo describitur à Vegeto lib. 3. c. 19. & aliis. Mauricius lib. 11. Strateg. cap. 3. γαίρει ἢ τῆς δὸπ μόνου μαζακ καὶ ὀπίθρακ, καὶ τῆς κινλώσει καὶ τῆς ἐκασίον, καὶ τῆς ἑρχμασίονμας ἀσπαρῆσι καὶ ἀντιστροφῶσι, καὶ τῆς καὶ κύνη τάξι-ει, τυτίσι τῆς δισπαρῆσι. Ubi Interpres, & aciebus pro cuneos instituitis, hoc est sparsis, seu potius dispersis: id est, ut interpretor, variis in locis locatis.

Κύνιον eadem notione. Idem Mauricius lib. 12. c. 1. γῆσιμον ἢ ἴσιν ἐν τῆς τοιαύτας τάξεσιν καὶ τὰ λεγόμενα τῆς πικρῆς κύνη εἰς φυλακὴν ὄνα. Gloss. Gr. Lat. κύνιον, τὸ εὐσῆμα, *Cuneum*. Denis cuneis se quisque coallit, *Agglomerant*.

ΚΟΥΝΔΑΗ, *Felis*, *Catus*, ἄλυρος. Fabulæ Ἐσφι Barbarog. κυνάη ἰπτασιον ἀλιέτορα, &c.

ΚΟΥΝΑΡΙΟΝ. Vide in κύνιαρα.

ΚΟΥΝΔΟΥΜΕΝΤΟΝ. Vide in κοδινύδον.

ΚΟΥΝΔΟΥΡΑ. Proverbia Græco-barb. MSS. δεπῆτα τὰ ἄγρια κύνιαρα, καὶ αἰέον τῆς Ἀνακλήριμ. Laudatur ab Allatio in Diatriba de Pellis, Michaëlis Pfellii opusculum hoc titulo: εἰς τὸ λεγόμενον ἐν τῆ ἰορτῇ τῆς Ἀνακλήριμ τῆς Χειρῶν, Σήμερον τα ἄγρια κύνιαρα, καὶ αἰέον ἢ Ἀνακλήριμ. Sed quid hæc fonsent, nondum sum affectus. Vide Κύνιαρον.

ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, pro κύνιος, *Abigne cauda*, vel *abfcondens caudam*, Epitheton fuci, qui est αἰκνῆτος & κυθρός, ut testatur Aristoteles. Glossæ MS. Reg. Codd. 1708. & 2062. κύνιος, ὃ κύνιος οὐρῶν κύνιος ἰκλῶν ἔργων, δὸπ κύνιος ἢ οὐρῶν, ἢ ὁ κολοβὸν οὐρῶν ἔχων. Κύνιος καὶ ὁ κύνιατος. Glossæ aliæ MSS. κύνιος, ὃ κύνιος οὐρῶν, καὶ ὁ κύνιατος. Αὐτοῦ Etymologici: κύνιος σημαίνει τὸ κύνιος οὐρον γῆμῶν μελισσῶν, ὃ κύνιος ἰρῶταλον καὶ αἰκνῆτος.

Κύνιατοι, κύνιατοι, præterea dicuntur equi, quibus cauda est decurtata, quos nostri *Coitiani* vocant, αὐτῶν τὸ κοτύλι vel κύνια ἔχον ἢ οὐρῶν. Glossæ MSS. Βερβῶς, ἴπποις, κύνιατοι. Eadem habet Suidas in Etymologico, nisi quodd ἰσποκουλίους præferet. Glossæ aliæ: Βερβῶς, τὸ κύνιαρον. Liber 58. Basilic. tit. 17. αὐτῶν τῶν δειμοσίων δειμῶν, καὶ τῶν κύνια τούρων γῆμῶν. Anonymus αὐτῶν πελοκότητος τῆς μέτρων, ex Bibl. Reg. καὶ ἡ παρ' ἡμῶν ἰπποκονομία εἰς ὑπερῆριαν τῆς βασιλικῆς προσάμεν ἀλλοτῆ ἔξῃ τῆς κύνιαρον μίλιας. ἦσαν σῶμα μί. Codinus de Orig. Constantinopolit. num. 42. ἐκῆσε ἢ λέω τότε ἢ ἀλλοτῆ τῆς κύνια τούρων, καθ' ὅσον τοπον λυτῶκούσιον τὰ κύνιαρον. Mox: ἰσπασεν ἐκῆσε δύο ἰπποσ κύνιαρούς ἀντῆροκῆσιμῶν. Achmes Onirocrit. cap. 152. εἰ ἢ ἴδη ὅτι κύνη αὐτῶς ἰσπασῶ λέω κύνιαρον, ἢ σπασῶρος, εὐρήσι μίριμασ, καὶ ἰσπῆριμα τῆς ἔξουσίας αὐτῶν, ἀναλόγως τῆς λείωνος τῆς τριχῶν.

Κύνιαμαρις, *Quis equo publico nititur*. Theodorus Hermopolites lib. 7. tit. 8. expianctus legem 2. d. de in jus voc. Sed nec eum qui equo publico in causa publica transeuehat, ὅτε τῆς δημοσίου ἰπποσ ἔξῃ δημοσίου γῆσιμα ἰσποκονομῶν, ἦτοι τῆς κύνιαμαρις.

Ἀποκύνιαρον, *De equo dejicere*. Stephanus Sarchleces in Monitis MSS.

Καὶ ἀπῆσι τῆς, καὶ γλῶσσαι, τότε κύνιαμαρις.

ΚΟΥΤΝΕΑ, Vide in Κύνα, *Cupa*.

ΚΟΥΤΝΕΑ, *Cuniculus*, κύνιατος, δασύπους. Vide Κύνιατος, Agapius Cretenfis in Geoponico cap. 71. τὸ κύνια τῆς λαφίον, τῆς λαζῶν, καὶ κύνιατος, τῆς αἰγῶν, καὶ τὰ ὄμοια, &c.

ΚΟΥΝΙΑ, *Securis*, Gallis *Coignée*, *Cuneata*, Scripitoribus mediæ ætatis, uti observatum à nobis in Gloss. med. Lat. Glossæ Græco-barb. ἀξην, πύλικος, σφῆρι, κύνια, κύνιατος οὐδῶν. Alibi: δισκομῶν πύλικος, δίκωπῶ κύνια. Rurfum: κύνιαμα τῆς κύνιαρον, ἦρον τῆς κύνιας. Vide κύνια.

ΚΟΥΝΙΑΔΟΣ, *Affinis*, Συγγῆς, in Corona pretiofā; *Cognatus*.

ΚΟΥΝΙΚΛΟΣ, *Cuniculus*. Erotianus in Lexico Hippocratico: φησι δασυαίμωνος ἢ λεμοποσίου γῆμῶν μικροῦ ὄνομα ἔστι πάλιν λαφίον, μικρῶ λαζῶμ ὄμοιον, ὃ Βυμαίος Κύνιατος καλεῖται, Ματαλιῶν τῆς λαφίονα. Occurrit quoque apud Ælianum, & Athenæum. Galeus lib. 3. de Cibor. facultatib. pag. 337. καθάπερ ἐν Ἰθῆρια τὸ τῶν λαζῶμ ὄμοιον γῆμῶν, ὃ καλεῖται κύνιατος. Ubi legendum fortè κύνιατος.

ΚΟΥΝΙΟΝ. Vetus Penitential. Græc. εἰ τις τῆς Ἀρχικωνῆσθι δεικῆσι τινα παρασῶν, ἢ διαλεγόμενον ἐν τῆς κύνιατος, καὶ μὲν ἐκβάλλει αὐτῶν ἔξῃ τῆς κύνιατος, αὐτῶς γῆμῶν ἀπῆσι λογῆσι. Est igitur

Ἀρχιεπίσκοπος, qui κοινῶς præf. Infra: ἄτις ἔχει ἀπόσι-
 τινά ὑπότιμα, καὶ καταφρονῶν μὴ διαλλάσσει) ἀπὸ τῆς ὑπερ-
 οσίας, ἢ λέγει πάλαι αὐτίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἢ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς,
 ἀφορίζεται. Sed quid his locis vox κοινος significet, pauci,
 pauci, ut opinor, sciunt, & ipsemet ignoro: nisi
 Latina vox sit *CINEM*, hæcque intelligantur Monachorum
 turmæ variz, quas & *Normas*, & *Cineos* vocant inter-
 dum intermodi Scriptores mediæ & inferioris Latinitatis,
 quemadmodum *Decanus* S. Benedictus in Regula, quibus præerat
Decanus, qui eo casu iidem fuerint qui Ἀρχιεπίσκοπος. Ethelvolfus de Abbatis. Lindis-
 farnensis Monasterij cap. 20.

Imra Sacer fratrum cinem per mania cella.

Gaudet, &c. Et cap. 21.

Nec semel a strigibus sonnerunt agmina diuiliis,
 Quin posius cinem mira cum luce cornifcans
 Vocibus aurigeris cineres visitare fategit, &c.

Glossæ Gr. Lat. ποταμική τριχίς, *CINEM*, *CINEM*.

Κίνα, *CINNA*. Vide in Κίνα.

ΚΟΥΝΟΥΨΠΙ, Κουνούπιον, Κούνας, *Culex*, κού-
 ροψ. Glossæ Græcobarb. κούριον, ἢ ἀγρομύλιον, καὶ
 ἄλλοι, κούαπον, ἢ ἄν κούπτιον. Alexius Rharturus
 Doct. 7. τρίτον ἴδωσθε κούπτιον πολλά, τέταρτον μίαις
 πολλάς.

Κουνοῖδῖς, *Conoposium*, *Conoposium*. Item *Brassica*,
 κράμβη.

ΚΟΥΝΤΕΛΑΣ, Navigioii species, cuiusmodi sunt
Gondole Venetæ, quæ inde appellationem sumpserit,
 quòd sint κοινὴ ἑλαδίς, id est breues naues, ut do-
 cuimus in Gloss. med. Lat. in *V. Gondola*. Harmenopu-
 lus lib. 2. tit. II. §. 9. καὶ πάλαι ἐν τῷ ποταμῷ ἐκείνῳ,
 ἔργον πάλαι κοινὰς λεγομένης βαλκάν καὶ κούντελάς.

ΚΟΥΝΤΟΣ, *Conoposium*. Vide in Κούπτιον.

ΚΟΥΝΤΟΥΨΝ, *Trudere*, *Pellere*, *Impellere*,
 ἵκναι, ἵκναιον, quasi *Cono propellere*. Manuel Mof-
 chopulus in Lexico Philostrati: ἴδω μὲν ἑνεργητικῶς,
 τὸ κοινὰς λεγομένην κούπτιον.

ΚΟΥΝΤΟΥΨΡΑ, *Portio*, *Crepidula*, *κρηπίς*,
 Ἐμβάς, κούπτιον, *Crepidula*, *κρηπίδιον*.

ΚΟΥΝΤΟΥΨΡΑ, *Lolium*. Glossæ Græcobarb.
 ἄριος βοτάνας, ἀγριόχρυτα, ἢ λεγομένην σήμε-
 ρον κούπτιον. Rufinum: εἶζον τὸ σπέρμα, καὶ καθαρῶς
 δὸν δὲ αἶμα, ἔργον δὸν πάλαι κούπτιον. Vide κούπτιον.

Κούπτιον, *Racetum*, Hieronymo Germano, p. 240.

Κουνοῖδῖς, *Siligna*, κούπτιον, *Portio*.

ΚΟΥΝΤΟΥΨΡΟΝ, Andreas Hierofolymitanus
 Episcopus Cretensis in computo Paschali in initio,
 ubi de ratione investigandi Cycli Lunaris: κράτεν
 τὰ αὐτὰ κούπτιον ἢ χιλιοστάδων καὶ ἑκατοστάδων ἢ δὸν
 κούπτιον κόσμος, ἀπόδοτις καὶ ἔτερα ἔξ, &c. Aliis verbis
 supra in Cyclo solari: Κράτεν τὰ κάτω ἢ χιλιοστάδων
 καὶ ἑκατοστάδων ἢ δὸν κούπτιον κόσμος καὶ ἀπόδοτις, &c.
 Unde colligitur vis vocis κούπτιον, eaque notari
 quiddam certum numerum exedit.

ΚΟΥΝΤΟΥΨΡΟΝ. Vide Κούπτιον.

ΚΟΥΝΤΟΥΨΡΟΣ, Κούπτιον. Vide in Κού-
 πτιον.

ΚΟΥΝΤΡΑΠΑΝΤΟΝ, ex Italico *Contrabando*,
 Furum, Anonymus de Vulpe & Lupo:

Ἐγὼ, κυρὰ συνειρητικῶς, σέθεν ἰθαροῦν πάντων.
 Νὰ ἔξωρς ἴλας ἢ δουλιὰς καὶ ἄλλα τὰ κούπτιον πάντα.

ΚΟΥΝΤΡΑΠΕΖΟΝ, *Aequilibrium*, ex Italicis
Contrapezo, *Contrapendium*, *Interpendium*.
 Phortius de Re militari:

Τρίς ὁκοτὸ νὰ καθίστασθαι,
 Κουτραπίτζα νὰ ἴθασθαι.

Iterum:

Ἐν τῷ κούπτιον,
 ἔκ τὸ τέλοθ τῆς πασίον.

ΚΟΥΨΡΑ, *Crater*, *Catinus*, κύλιξ, κάλυμα. In

Cod. Reg. MS. 618. fol. 283. καὶ τῆς χρυσῶσαι ζώνης
 εἰς κούπτιον, ἢ κλαδί, ἢ ἄλλο ἕτερον. Infra, κούπτιον
 scribitur. Sguropulus in Hist. Concilij Florentini
 sect. 6. cap. 4. καὶ οἶδα ὅτι εἰς ἕκαστον διαποράσαστο κού-
 πτιον, καὶ ἕτερον μούλασον ὅπου εἶχε, καὶ τρίτον ἕξ αὐ-
 τῶν: ἐκ τῆς ἡμετέρας εἰς εἰς μίαν καὶ νῦν διαποράσαστο
 κούπτιον.

Κούπτιον. Idem Cod. MS. εἰς τὸ χρυσῶσαι ζώνης εἰς
 κούπτιον κούπτιον.

Κύπτιον, Menfura Geometricæ species. Hero: Κύ-
 πτιον, ἢ ἡ κάτω διαμέτρῳ ποδῶν πέντε, ἢ ὅ ἄνω, ποδῶν
 πέντε καὶ ἑκατό.

ΚΟΥΠΝΙΣΤΗΡΙΝ, pro Κοπνιστήριον. Glossæ
 Græcobarb. Ἀλθιόν, τὸ κοπνιστήριον, κοπνισ-
 τήριον.

ΚΟΥΠΗΨΙΟΝ, Hefychio, est καμάρα ἢ ἐπι τῆς
 ἀμαξῶν γινόμενη. Vide Gloss. med. Latin. in *Cyru-
 pila*.

ΚΟΥΠΗΨΙ, *Remus*, κούπτιον. Glossæ Græcobarb. Κού-
 πτιον, Κούπτιον. Rufinum: κούπτιον, καὶ κούπτιον. Historia Be-
 lifarij MS.

Κούπτιον τὸ καὶ ἀρμόδιον, καὶ ἀρμόδιον ποδίον
 ὄλα τὰ ἐν τὰ ξηβαλλοῦσιν, καὶ ἐν τὰ ὑκίσιον.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.
 sub finem:

Καὶ τὰ ἄρματα καὶ τὰ κούπτιον ὄλα ἐν τὰ φουσίον.
 Nicetas Barbarog. in Isaacio lib. 3. num. 9. ἔβλεν ἔν
 εἰς πάλαι χαλκιδόν, τὰ μὲν κούπτιον καὶ κούπτιον, &c.
 Chronicon MS. Manuelis Malaxi fol. 1023. ἔβλε-
 ρον τὰ κούπτιον εἰς πάλαι γῆν, καὶ ἔβλεν ὄλα τὰ καλίσματα
 τῶν, καὶ τὰ κούπτιον τῶν. Vide Hist. Athenar. p. 271.

Κούπτιον, εἴρησεν τὸ κούπτιον, *Remigare*, ἔβλεν. Κο-
 πνιστήριον. Ad Concilij Florentini, in initio, ubi de
 Bucentauro Veneto: κατέβη ὅδ οἱ ναῦν ἑκαστῶν
 περιεπέμψοντο φορὰς χρυσῶστων.

ΚΟΥΨΡΑ μοναχική, *Tonsura Monachica*, in Nov.
 5. Justiniani cap. 2. §. 1. Κοπρὰν διζήμενοι, *Clerici*,
 apud Balsamon. ad Can. 14. VII. Synodi. εἰς κούπτιον
 κούπτιον σχήμα, in Euchologio pag. 233. ubi Lectores
 & Subdiaconi dicuntur κούπτιον σκουροῦς ὡς
 Pontifice, id est, extremitates capillorum in qua-
 tuor locis absconduntur, in fronte, in occipitio,
 & ad utramque aurem, ut est in Pontificali Ro-
 mano. Ita etiam tondetur Monachus, in Eucholo-
 gio pag. 510. ubi de Officio magni & Angelici ha-
 bitus: ὅσα κούπτιον αὐτῶν σκουροῦς. Vide Balsamo-
 nem ad Can. 2. Concilij Constantinopol. sub Pho-
 tio, ubi de iis qui tondentur in Monachos, ex-
 tremas agentes.

Μιλλοκρίτης, *Monachus detondendus*, ὁ μίλλον
 δουλοκρίτης, in Euchologio, pag. 469. 473. 483. Vide
 ibi Goatum pag. 490. Extat in Typico MS. Monaste-
 rij τῆς Κεχαρῆσιμῆτικῆς, caput 30. hoc titulo, καὶ τὸ
 ποδῶν χρόνον δεῖ περιμῆσθαι ἐν τῷ μούπτι πάλαι ἔξωθεν αἰσίον,
 καὶ μίλλοσσαν δουλοκρίτης.

Νεοκρίτης, *Novitius*, *recens tonsus*. Eucholo-
 gio ex Edit. Veneta: ὁ ἱερὸς σφραγιστῆς πάλαι κεφαλῆ
 τῆς νεοκρίτης ἀδελφῶν τῆς, &c.

Νεοκρίτης, *Monachus qui in altero Monasterio
 tonsus est*, seu capillos posuit, & in eo stabilitatem
 novit. Lucas Patr. Constantinopol. in Sanctico, quod
 extat lib. 3. Juris Græco-Rom. pag. 222. quo statui-
 tur Abbates seu Hegumenos eligi posse ex altero
 Monasterio, si idonei ad hanc Dignitatem non re-
 periantur alij, καὶ τὰ τυπικὰ τῶν ἐπιρῶν, ἔπι-
 νοκρίτην μὴ γίνεσθαι κούπτιον. Balsamon ad Con-
 cil. VII. Can. 21. καὶ μᾶλλον ὅπως οἱ νεοκρίτην κού-
 λῶσθαι, καὶ οἱ τῶν ἐπιρῶν. Et ad Can. 4. Con-
 cilij Constantinopol. sub Photio: In Typico MS.
 Monasterij

Μοναστηρίῳ Ἁ Κεχαρισμωδῶν, caput 44. ita infcribitur: αὐτῷ ἢ καὶ ἱεροκρίτειος διαβόησεν ἄναρτος, ἢ μὴ βασιλικῆ, ἢ ἀρχιεπὶσκῆ χηραίντο ὁμοῦσα. In textu, αὐτῷ ἢ ἕξ ἱτέρου μοναστηρίου εἰς ἕτερον μεταβαρῶνται.

ΚΟΥΡΑΔΕΝΕΣ, *Tonstrices*. Stephanus Sa- chelles in Narrat. MSS.

Οἱ περσῶν ἤθησι ὄλη ἀδελφοσύνη, Ἐγμῶσι οἱ κινάροι με πᾶσα κλοσῶν.

ΚΟΥΡΑΖΕΙΝ, *Defatigare*, Καταποθεῖν, Καταβρῶ- χεν, Portio. Physiologus MS. de Natura animalium, ubi de Lepore: διότι γινώσθι ὁ λαγὸς ὅτι οἱ ἀνθρώποι καὶ οἱ κύνες πολλὰ γορῶν κυράζοντι, ὅταν τὰ ἄν- τρώπων καὶ οἱ κύνες πολλὰ γορῶν κυράζοντι, ὅταν τὰ ἄν- τρώπων. Theophanes an. 34. Copronymi: κακῶν καθῶν, ἐμύρασι πάλαι. Ubi Milcella, *per medium eos refectid*. Maximus Cytharensis Episc. 18. Nov. καὶ εὐριπικῶς τότε ἢ πόρτας σφραλισμῶν, ἱσθίας τὰ τῷ κυραζῶν, ἀνταυθῶν εἰς τὸ σκάμνι. Ita S. Aug. Vide Keruon.

ΚΟΥΡΑΔΙΝ, *Corallium*, quod Κυράλλιον vocat Theophrastus, Κοράλλιον Artianus in Periplo Maris Erythraei, & alij. Nicolaus Myrepsus MS. fecit. cap. 12. θρακίτιον αἶμα; κυράλλιον ἱεροσραν, αἶμα ἀνθρώ- πων τίνωνται, &c. Κυράλλιον, cap. 36. & alibi. Hefy- chius: κυράλλια, κυροκόρμια, Synaxarium Colbertuum 50. Octobr. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἀγιος Μάρτυς Παῖς λίθου πῶς κυράλλιον πρῶτος τελεσθῆ.

Κυράλλιον θεοῦ λίθου ὡς δάρον φέρει, Παῖς πῶς κυράλλιον ἡμῶν ἡμῶν λίθου.

Vide in Διδιδριτες.

ΚΟΥΡΑΝ, Κυράνιον, Κοράν, Κυράν, Leunclavio in Onomast. Ad Hist. Turc. *Alcoranum Mahumeta- nianum*: *Coranum*, apud Phranzen lib. 1. cap. 40. Ita etiam Joan. Cantacuzenus: ἵστορα σουμυρα- φανο βιβλίον, θείον προσεφάσματων σουμυρωλῶν καλῶς αὐτό, Ἀραβιστῆ ἢ ὀνομαζόμενον Κοράν. Quæ quidem verbi origi- nem indicant, ut quidam volunt: est enim *Alcoranum* collectio præceptorum quæ ab Anglo Gabrîele sibi tradita fuisse finxit Mahometus. Deme- trius Cydonius: σουμωκε νόμον, ὃν δὴ εἰς ἄλλωσαν ἠνό- μοισι, ὁπλαδὴ τῷ θείον προσεφάσματων σουμυρωλῶν. In- dex MS. librorum Græcor. Bibliothecæ Vaticanæ, ubi de Apologia ejusdem Cantacuzeni contra Ma- humete: τὰ ὅτι κορα, τῶν εἰς ἐπιβίον αὐτῶν ἢ Μωαμῆδ νόμον κυράλλια. Constantin. de Adm. Imp. c. 25. καὶ ἀπὸ κα- λῶν ἰεῶν Ἀμερικμῶν, φερῶν καὶ τὸ κοράν ὅτι πτωκιδίων εἰς ἢ σφάριχον αὐτῶ, δίκλιον μωαμικῆ. Bartholomæus Monachus in Elencho Agareni: ὅστις δὲ πλῆθον πῶς καθέριον τὰ, ἵτα τὸ σῆμα τὰ, εἰς παράδοτον ὡς εἰσ- ρηχῆ, καθὸς διαλαμῶσιν τὸ Κυράνιον εἶν. Occurrit il- lic pluries. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. 190. ubi de Sacramentis: ὁ Σαρακῶν τὸ ὄνομα ἑμῶν εἰς πῶς κοράν ἢ νόμον. Vide cap. 221. Edit. Venetæ, 2. partis.

ΚΟΥΡΑΝΑ, *Cornix*, Κοράν, in Corona pre- tiofa.

ΚΟΥΡΑΣΙΟΝ. Vide in Κοράν.

ΚΟΥΡΑΤΖΑ, *Thorax*, *Loricæ*, Σφύραξ, χιτῶν. Glossæ Græcobarb. αὐσιος ὀφθαλμῶν, ἀσπλῶν, ἀσπλῶν, ὅπου δὴν ἵνι ζωμιῶσιν, κυράτζα ἀσηματάω. Corona pretiofa: ὄφραξ. Anonymus de Nuptiis Thefei li- bro 11.

Καὶ τῆς ἰδίας καίεσιν κυράτζε καὶ λυρία.

Occurrit etiam apud Fr. Richardum in Clypeo fidei part. 1. pag. 288. Galli *Cuiraffe* dicunt, quod olim est corio, nostris *Cuir*, Thoraces conficerentur. Vide Gloss. med. Lat. in *Coranium*.

ΚΟΥΡΑΤΩΡ, *Tutor*, *Curator*, ἐπιτροπῶν. Le- xicon MS. Cyrilli: ἀρχαίον, οἱ πῶς μὴ ἴδεν ὑπε- ρβασιῆς, ἵπλιος ἢ κί. ἐνωμῶν, ὡς σφίσις αὐτῶ οἱ κυρά- τωροι. Acclamations in Synodo Constantinopolit.

sub Mena Act. 5. 1. ἡμεῖς Ἀγῶσις Τῶν VINCAS, Κυρά- τωρα ὡς ἔχον. Theophanes an. 14. Arcadij, αὐτῷ ἢ πῶ ἵτα Ἀραδίῳ ἐπιβλήσεν, σφῶ ἰα. Καλαμῶν Σαπ- τιμῶν ἢ ἢ νῖον Θεοδόσιον μικρότατον ἵνα καὶ ἀπύριστα- τον καλῶσαν Ἀραδίῳ ὁ πατήρ, καὶ δέσας μὴ δόσ τι- νοῦ ἐπιβλήσεν, βασιλῆα αὐτῶ ἀναγορεύσας, Κυράτωρα αὐτῷ καὶ διαθήκας κατέστησεν Ἰουδιηρόλῳ ἢ τῆσαν βα- σιλῆα. Ita hæc notione vocem hæc rursum usurpat an. 10. Leonis M. Vide Nov. 23. Justiniani, Mos- chum in Limon. c. 201. Achmetem c. 295. Scylitzem pag. 718. & J. C.

Συγκυράτωρ, *Qui cum alio Curator creatus est*. Lib. 17. Basilic. ὡς ἀνεκῆξῆ ὁ κυράτωρ πῶ συγκυράτωρ τῶς λόγος δόσῶσιν ἢ ἰδίας διοικήσας.

Κυράτωρες præterea appellati quod ἐπιτροπῆ ἢ βασι- λικῶν οἰκῶν dicuntur Theostrodi in Vita S. Nictæ Confess. num. 43. ἢ βασιλικῶν οἰκῶν φορεῖσιν, Evgario lib. 5. cap. 18. Agathias lib. 5. de Anatolio: ἀ- ἔρα ἢ τῆ ἢ τῶσαν ἀξίας τιμῆμῶν, καὶ σφῶς γὰ τὸ σφῶνδῆ τιμῆσιν καὶ ἐπιμύλασιν ἢ βασιλικῶν οἰκῶν εἰς ἐπι- μύλατων ἀρχῶν εἰληχῶσα. Κυράτωρας ἢ τῶσας καλῶσι Ρω- μαῖοι. Autor Vitæ S. Pauli Latrensis MS. ὁ Πρωτοσ- παβασιῶν Μιχαὴλ ἐκῆν, ὃ ἢ ἢ βασιλικῶν κλημάσων ἱεροκῆσις ὀνόματι. Κυράτωρες ἢ θείων οἰκῶν, in Nov. 123. cap. 6. Nov. 149. cap. 1. in Nov. Justiniani de Sa- cris domibus cap. 1. 2. 5. ubi μαζαλοποιησίαις di- cuntur. Κυράτωρ ἢ βασιλικῶν οἰκῶ ἢ Ὀμοῖσθ οἰκῶ, in Concil. VII. Œcumen. Act. 1. Apud Theophanem an. 5. Maurij: κυράτωρ ἢ βασιλικῶν οἰκῶν. Apud eundem an. 34. Justiniani occurrunt Κυράτωρες ἢ Μοριεῖ, ἢ Ἀντιόχῳ, ἢ Καπαρῶν, ἢ Πλασῶν: apud Anonymum Combesianum in Porphyrog. num. 15. & Leonem Grammaticum pag. 496. Κυράτωρ ἢ Μαζῶν, apud Eufathium in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopolit. num. 76. Ἀβίεσθ ἢ Ἀντιόχῳ κυράτωρ. Habentur aliquot Epistolæ infcriptæ vatis personis cum Dignitate Κυράτωρ, apud Nilum Mon. lib. 2. Epist. 179. 222. 295. lib. 3. Epist. 177. Vide nostram Constantinopolim Christ. & Gloss. med. Lat. in *Curator*.

Κυράτωριον, *Curatorem agere*. Lib 7. Basilic. tit. 5. §. 48. ἔτι ἀσῆξ, ἔτι ἐπῆξῆ ἄρχον, ἔτι αὐτῶ ἢ ἐπι- τροπῆς, ἢ κυράτωριος, ἢ κῆριον. Κυράτωριον ἢ ἢ; sub *Curatore Confissio*, lib. 10. tit. 3. §. 66.

Κυράτωριεῖα, *Curato*, *curatoris munus*, ἐπιτροπῆ, in Nov. Justiniani 123. cap. 5. Prima & secunda Syn- odus Constantinopolit. Can. 11. τῶς προσβύλις ἢ διακόνος κοσμικῆς ἀρχῆς ἢ σφῶνδῆς ἀναδελφῶν ἢ τῶς ἐν τῶς οἰκῶν ἀρχόντων λειτουργίας κυράτωριεῖς, &c. Bal- famon ad Can. 16. Concilij Carthaginensis: κυράτω- ρίαις καὶ προνοίας οἰκῶν ἀρχοντικῶν ἢ κλημάτων ἀναλαμ- βανούσις, &c. Ad ejsundem Magnatum Curatores referendus Theophanes an. 36. Justiniani, ubi me- minit ejsundem Pauli quem Κυράτωρα ἢ Βιλοσφίς fuisse ait. Scholion ad Harmenopolium in Epitome Canon. fecit. 3. tit. 3. καὶ ὁ πασιφῆρξ Μιχαὴλ ὁ ἢ Ἀγ- ριῶλῳ κοσμικῆ ὄφθαμῆ, ἢ σφραγῶσαις ἐπιτροπῆς, ἢ σφρα- γῶσαις τῶς κληρικῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἀσφῆξῆς. Extat hæc Constitutio in Jure Græco-Rom. pag. 227. Vi- de præterea Elogus Leonis & Constantinii Impri- tit. 9. §. 2. Michaëlem Attaliam in Synopsi tit. 5. & Matth. Blafarem Lit. K. 32.

Κυράτωρια, *Fiscus publicus* cuius cura *Curatoris* in- cumbat. Theophanes an. 8. Nicephori Generalis: τὰ ἢ κῆρῶνα ἢ κταμῶνα εἰς πῶς βασιλικῶν κυράτωριεῶν αἰμάσων iustit. Simcon Logotheta in Theophilo num. 26. οἰκῶν μὴ τὰ πῶτα γυροῦσα Ἰουδιῶν Πασιφῆς ἢ δὸν βῆμας μὴ ὀνομαῖς ἀνεκῆξῆ ἢ κῆρῶσαις ἢ μω- γῶλῳ, μὴ ἢ κῆρῶσαις ἐπιβίβητα κυράτωρια. Leo Gram- maticus in Porphyrog. pag. 504. ταυτῶν ἢν Μαζῶν

εί κεραλαρίαν δσκαλασθίας ο βασιλεύς, πολλές χιλιάδας χροστίς και άργύριον εκάθεν διαμοφρεσάμω έπιπέσις πεποιμένω. Eadem habent Scyltices pag. 627. Symeon Logoth.& Anonymus Combesifianus n.24.Hinc Melitima Praefectus Κυράτωρ dicebatur. Anna Commena lib.7. pag.205. κ' ακήθην δσπεσίαις απόρς τ' Ψ δλοίκωην Μελιτινίς έμπροσθεν άργύριον τ' άλωσων, &c. Sic enim legendum pro Μελιτινίς.

ΚΟΥΡΒΑ, *Meretrix.* Lexicon MS. Cyrilli: έταρίς, ή πόρνη, ή κούρβα. Glossæ Basilic. Κούρβον, τὸ καμπύλον, και σκαμβόν' κ' αντιυθην τὰ ζυλικια τ' σίλας Κούρβα λίγωσ), ως κάμπυλα' διύτι ή πάλα τὰ τοιαύτα κούρβα είς όχθιασ αιή έσθαιεν) τὸς έρωστικούς δέξ τῦτο μεταφορικώς ή τῦω πόρνη Κούρβω λίγωσ), δέξ τὸ αὐόχθισα. Stephanus Sachleccs in Narrationibus MS.

Και δ' άνόγεις τῦω σάρκα σε κούρβα χιλίον ή μυρίον.
Rurfum: Είς τῦω φαλακῶ έπίτω σε ή κούρβα ή άρρησρόδη, ή μπύτικη και εκάλοσε σημά μου σαν ζυρῦμω.
Infra: Όττω σε λίγει κούρβα λίγην πε πάλιν όρην.

Occurrit etiam in Turcoq. Crusij pag. 208.
ΚΟΥΡΒΗ, Κούρβον, *Arcus sella equestris incurvus*, quem nos Galli arcus velud appellamus. Glossæ Basilic. Κούρβον, τὸ καμπύλον και σκαμβόν' κ' αντιυθην τὰ ζυλικια τ' σίλας κούρβα λίγωσ), ως κάμπυλα. Mauricius lib 3. Strateg. cap.8. δ' ή τὰς δύο σκαλας τ' άποπίστων έπί τῦ άριστέρα μέρως τ' σίλας ποιήν, τῦτίσι τῦω μίση απόρς τῦ κούρβον, ως έθ' έστ, και τῦω άλλω απόρς τῦ έπιδοκκούρβον. Scribit Leunclavius in Onomastico ad Hist. Turc. *Curba*, Turcis denotate nurem Coriaceum minorum, quem aqua repletum unus aliquis imponere iumento potest.

Εμπροσθενόντων, *Pars sella anterior*, lignum scilicet arcuatum versus equi caput. Leonis Imp. *Tactica* cap.12. §.53. πρώτον έννινικὸ άποπίσθον τὰς δύο σκαλας είς τὸ άριστέρα μέρως τ' σίλας έχη, τῦτ' έπί τῦω μίση απόρς τῦ έπιδοκκούρβον, ή τῦω έπίτω απόρς τῦ έπιδοκκούρβον, &c. Ubi Mauricius loco mox laudato habet απόρς τῦ κούρβη. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.9.

Και πλάσσει τὸ εῦθὸν τῦ καιά τὸ μπροσδοκκούρβον.
Rurfum: Τῦω τὸ μπροσδοκκούρβον τῦ σφικτὰ ή έρχε σφίξη.
Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodannes:

Στοχῶ τὸ έμπροσδοκκούρβον τῦ, κῦρω τὸ κονταρία.
Όπιδοκκούρβον, *Postior sella pars*, seu lignum in sella, quod clunes ambir. Neque enim est *Postilena*, aut quod Galli *Croupe* vocant. Leo in *Tactic.* cap.6. §. 22. όπως εν χαμῶ πολέμω, ή εν χαμῶ κούρβω, σκαπὸν ή έπιδοκκούρβον κῦ τὰς ψιας ή έπιπῶν έσφαδίζον), &c. Eadem habet Mauricius lib.2.cap.2. Extr. Idem Mauricius lib.2. cap.8. δ' ή τὰς δύο σκαλας τ' άποπίστων κῦ τῦ άριστέρα μέρως τ' σίλας ποιήν, τῦτίσι τῦω μίση απόρς τῦ κούρβη, ως έθ' έστ, και τῦω άλλω απόρς τῦ έπιδοκκούρβον. Ubi cap.12. §.53. τῦτ' έστ τῦω μίση απόρς τῦ έμπροσδοκκούρβον, και τῦω έπίτω απόρς τῦ έπιδοκκούρβον.

ΚΟΥΡΒΟΥΛΑ, Joannes Cananus de Bello Constantinopolit. pag.189. κατέκασσε και έπέπρωσε ή πῶν ζῦλων καρπίμων, και δ' έιδρον εύκαρπον, ή τὰς κούρβωλας τ' άμπελωνων εν ήβζας άπέτιέμω. Ubi Interpres Albiatus, & vitium trunco radicibus effodit.

ΚΟΥΡΤΙΑΖΕΙΝ, *Curare.* Glossæ Grecobarb. άπαφροσίω, δὲ έχω έννοιας δὲν σμαζέω, έν κυρμάζω.

ΚΟΥΡΔΕΛΑ, *Tania, Ligula*, τανία, σφαισματῦρ.
Occurrit in Turco-Grecia Crusij. Vide Κούρδ.

ΚΟΥΡΔΟΥΒΑΛΕΪΝ, *Volitari.* Κυρδοβάλω, *Voluatio.*
ΚΟΥΡΔΟΥΒΑΝΙ, *Cordubanarius, Cerdo.*
ΚΟΥΡΕΛΟΣ, *Olla, Pasella*, λοιπάδων, in Glossis MSS. ad Aristophanis Plutum.

ΚΟΥΡΥΕΪΝ, *Capillos & barbam detondere, Decalvare*; κούρυνε, recentioribus Græcis. Theophanes an. 2. Leonis Isauri: τὸς ή λοιπὸς τῦψας και κούρυνεας, τῦας ή βινκοσπίτας έξέωσεν. An.1. Copronymi: τῦψας και κούρυνεας, είς φαλακῶσ άπίθβη. Et An.1. Leonis Chazari: ή βασιλεύς τὸς μῦρῦ τοιφρῦζήσας δ' ήρας τε ή κούρυνεας, έξέωσεν είς χίρωσων τὰ κίλωμα. Ita an.5. ejusdem Augusti, an. 1. & 10. Constantini & Irenes, an. 1. 2. & 6. ejusdem Constantini. Leo Grammaticus in Basilio pag.474. τὸς πάντες τῦψας ή κούρυνεας, τὰς περιλοσθόσας πῦρως κατίκαμω. & in Leone Philopho pag. 480. ή άνακρίων τῦψας, ή τὰς πῦρως αὐτὸ αλάκακασας. Adde pag.510. Nicetas in Manuele lib.2. πρώτον κούρυνεας ή πομπύσας αὐτῦ. Ubi Edit. ή τῦω σχολαστίω χρωμ εκίκαρτο. Adde Auctorem incertum post Theophanem pag.428.43.1.44.1. Anonymum in Porphyrog. num. 5. Leonis Imp. Novelam 52. 65. Gloss. ad Harmenopolium in Κυρά, & Gloss.med.Lat. in *Decalvare.*

Κυρά, *Decalvationis rapa*, apud eundem Theophanem an. 7. Nicephori Generalis: διαρῶς τὸ ή κούρυνε, ή έξήρωσ τὸς πῦρως τιμωροσρόμω. Constantinus de Adm. Imp. cap. 51. αλλά ή τῦω δαρμῶ και κούρως όπιέξβη τῦ τιμωρίας. Novella Joannis Comneni lib.2. Juris Græco-Rom. pag.148. πρώτον μῦρῦ ως παραβῦατις τῦ ήμῦρῦ προσγαίμω δέξ δαρμῶ σωφροσίδόν) και κούρως.

ΚΟΥΡΥΙΑΙΟΣ, *Curiatii*, Κουρύων, apud Zachariam Pap. lib.2. Dialog. cap. 11. Rectius κυρῦάλω, lib. 4. cap.33.

ΚΟΥΡΥΟΣΣΟΣ, *Curiolus*, de qua Dignitate egimus in Gloss. med. Lat. Glossæ Basilic. Κυρῦοςσ; ή δ' ή άριώμασ). Lexicon MS. ex Cod.Reg.1703. Κυρῦοςσ, ή τῦω πόλιν κοπιμαλέμωσ, ή φύλωσας εν πάσι ταύτῦω: *Curioli*, in Basil. venturunt, οι φροσίσι τῦ δρόμω. Vide Cujac. lib.18. Obf. c.37. S. Athanasius Apol.2. de Fuga sua: οι αὐτῦ πρώτῦ Κυρῦσων ή Φιλόφριεσ τότε λιγῦμων Επ' άρχων Αιγύπτω. Idem in Epist. ad Solitar. pag.867. τὸν τῦ Επ' άρχων τῦ Αιγύπτω και τῦς Κυρῦσων, &c. Epistola S. Joannis Chrysofomi ad Innocentium Pap. apud Palladium pag.15. απόρς έπίτηράν βαθίαν, τῦ δ' ήμω παθῖς ήμῦν συσσωρομῶν, ή κούρῦωσ δὲσ τῦ Κυρῦσων ή πάλωσ εν μέση τῦ πόλεω, και απόρς βίαν καλασρόμωσ, είς πῦρως έπιβαλλόμελω. Joannes Lydus de Mensibus, de Magistri Dignitate: ίπῦθβη ή αὐτῦ τάξι ή πεντήκοντῦ ή άρῦμων άνάμωσ οι φρομῦλάσων, ή κούρῦσσι προσσζαμῦσθω, ή στήβη και περιέρωσ και οι μῦρῦ στήβησ ή είθβίαις ή εν τῦ παραλίω αίλιωσων ή οι ή περιέρωσ ήρῦτ τὸ τῦ δημοσίω δρόμω.

ΚΟΥΡΥΣΚΟΣ, *Tonfor*. Theophanes an.1. Juliani: ώμωλας (ιδίωξ) ή μαζόρως δέξ τὸ λιτ' ή δ' άνόγεις, ή κούρῦσως δέξ τὸ ήα πολλὸς άμωπ, ως έλρωμ. Ita etiam Cedrenus.

ΚΟΥΡΥΣΣΑ, *Ornatrx.* Lexicon MS. Colbertum: Κομῦτερε, ήμπύκτερια ή κομῦσας ή φίλωσας τὰς ζωαίικας, ήτις λίγῦ) Κόρωσας.

ΚΟΥΡΥΤΙΣ, *Verbenaca supina, Quinquinalis*, ήρῦλοτῦν, apud Interpol. Diofcor. cap.640 & Apul. c.3.

ΚΟΥΡΚΟΥΜ, τὸ χελιδόνω, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. & in Saracenicis ex Cod. 957.

Κούρκωμ, apud Nicolaum Myrepsium scd. i. c. 1. 17. ήρῦσθῦ τῦωσ, ή δέξ κούρκωμ. Vide ibi Fuchsum cap. 119.

ΚΟΥΡΚΟΤΜΟΝ, *Capistrum, Circumta.* Lexicon

ΚΟΥΡΤΟΥΒΡΑΚΙΑ, *Bracca breuiores, curtae*. Codinus de Offic. Palat. cap. 11. num. 2. προσομαζουσι πτωχούς δώματα, καὶ ὁδῶναι τούτοις ἰσοκαμιας, ὡς χίνας, κηρίβραβρα, καὶ παπύρινα. Vide Getzcrum de Cruce to. 4. p. 332.

ΚΟΥΡΤΗ, *Curtis, Curia, Comitatus*. Anonymus de Nuptiis Thefei & Familiae lib. 5.

Στὴν κέρτυν τῆς ἐβραεῖ, εἰς ἔμφρον παδάτη. Alibi:

Ὅσα ἰμῶν ἐτέχθησαν ἐπὶ κέρτυν ᾤθησι. Anonymus M S. de Bellis Francorum in Morea: Ὅπως γὰρ τῆς ἐνθῆμικῆς ἰθαῖς εἰς πλὴν πύλων, κέρτυν μὲν ἄλλο ἐπικον, χαρὲς μὲν ἄλλο ἔχων.

Historia Apollonii Tyriz: Κ' ἐπὶ Θωρακίᾳ τὰ φραγτὰ, καὶ κέρτυς πᾶσα μίτρα. Praefectum Curia Papalis. Sgutoripulus in Historia Concilij Florentini scđt. 2. cap. 21. καὶ μάλιστ' ἐπὶ τῇ συστάτῃ καὶ ἰστανουσίᾳ ᾤ Πάπτα τὴ καὶ τῆ κέρτυς αὐτῆ. Ita scđt. 5. cap. 4. scđt. 6. scđt. 2. 15. 23.

ΚΟΥΡΤΙΝΑ, *Kurtion*. Vide in Κορτίνα. Κερτρωδῆς, προ κυρτοδῆς. Ita Justinian Thracem cognominat Codinus in Orig. Constantinopolit. num. 38.

ΚΟΥΡΤΟΥΜΠΪΖΑ. Vide in Μπιζα. ΚΟΥΒΑΡΑΣ, *Coriandrum*, *Koriander*. ΚΟΥΣΙΜΕΖΑΣ, *Aegyptis, Cuscutis agrestis*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 736. ΚΟΥΣΟΥΛΕΤΟΝ, *Thorasculis*, Gallis *Cocceles*. Phortius de Re militari:

Κουσίλιτα καὶ σταβία, Καὶ ἕσα εἶναι ὅμοια.

ΚΟΥΨΟΥΛΟΣ, *Consil mercatorum* in Urbibus maritimis. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 134. καὶ ἐπίτητος ὅμοιος ἐὰν ἐπιμετρήσῃν ὅς ἐὰν ἔπεν προβελιτζῶν ὑποφραγισμῶν, καὶ ἐὰν ἐπι κρατιμῶν ὁ Κουσίλος εἶναι ᾤ κερμινί. Adde cap. seq.

ΚΟΥΣΠΙΝ, *Cuspis*. Glossæ Basilicæ. ἡ μαχαίρα, ἡ δόρυ, ἡ λόγχη, κωσπίν, κοστάειν.

ΚΟΥΣΠΟΛ, *Nux muscata*. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 190. Κουσποῦ, τὸ μαζουκαλεῖον.

ΚΟΥΨΠΟΣ, *Cyprus*, de qua voce Vide Gloss. med. Lat. Suidas in Etymolog. πρὸς ὁσάκειν πῶς ἂν κακωσις, ὁ λυθολιτζῶν κῆπος. Lexic. MS. Cyvilli: ἔρητρον, ὁ κῆπος, ᾧ τὸ δένδρον κολασφῆσειν. Idem Lexicon & Glossæ Basilicæ. ποδακίαν, ἔξλων τὸ ἐν ἐρητῇ ἐν ᾧ τῆς πόδας ἐμβάλλοιεν ἔχουσι, ὁ πῶδες. Ῥωμαίοις καλεῖται κῆπος. Ita etiam Suidas, apud quem scriptum κῆπος, ut apud Plavintonum κῆπος. Moschopulus: ἔρητρον, κινῶς ὁ κῆπος, ἐστὶ ἐπὶ ὁ κολασφῆσις, ὡς οἱ δῆλοι ἰδομένῳ. Lexicon MS. ad Schedographiam: Ζητήσαν λῆρῃ αὐτῶς ὁ κῆπος ὁ ἀκύνει.

Joannes Tzetzes de Chilois. v. 301.

Κῆπος ἢ καὶ κηλοσπίς, ὡπτιον φαμὸν καὶ κλάπτις. Idem Lexicon Cyvilli: Ῥωμῶσις, ὁ τὸ κῆπον ἔχων. Cujusmodi verò supplicium fuerit κῆπος, seu ποδακίαν, docet per ceteris Auctor Vitæ S. Luciani MS. ἀθήξων ἢ χεῖρον ἐπὶ πάλω κολαζοῖμῳ, καὶ τῷ τῷ μῶ εἰς πλὴν ποδακίαν ἔξλων ἢ πρῆμνικῆς ἐστὶ ἐρηλωτήριον ἀμφοτέρως αὐτῷ τῆς πόδας ἐπιβαλεῖν, ἐπὶ τίνεσθα πρῆματ' ἀνελκυστικῆς, ἐπὶ ἔστ' ᾧ τιμωρίας ταύτης βαρύτερον, αἰτε ᾤ γλυτῶν ἐκαίρωσιν αὐτῷ βίαιως ἐξαρσώμενον. Vide κλάπα, καὶ ἔξλων. Synaxarium Maximi Cythar. 4. Febr. καὶ εἰσβαθῆναι εἰς πλὴν φυλακῶν, σφραγίζουσι εἰς τῆς κῆπος.

Κουπάτωρ, *Carcere custos*. Glossæ Basilicæ. Κουπάτωρ, φυλακιστῆς κῆπος γὰρ ἔξλωσθας καλεῖται. Vide Salsamium ad Tertullianum Pallium pag. 375. & ad Solin. p. 1130. & infra in ἔξλων.

Κουπίον. Eutathius Iliad. ζ. τ' μῶ τ' κρῖον, ὅς πο-

μβίαι καὶ περιμάτῃ ἔξλων τὸ ἔξλων, εἰς ὁ ἐμβίβλητ) ἢ ἀρχιμῶ. ὃν ἂν ἀπεριμῶτ) γλῶσσα κωσπίον φασί, ἐν μὲν ἄλλοις ᾤ δὲ αὐτῆς πόδας ἔξλων δερμῆ, πύρλων ὁ Ὀμηρῶν καλεῖται.

ΚΟΥΣΣΟΥΛΙΟΝ. Vide Κυρῶνιοι.

ΚΟΥΣΤΕΥΕΙΝ, *Venire*, de pretio: ex Gall. *Constler*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani c. 215. ἐπίτητις νὰ τὸ ἐχῆ δῆτ) τὸ ἰστανῶ τὸ εἰς ἕσα ἐκῶσθσε. Occurrit ibi non femel.

ΚΟΥΨΤΟΣ, *Custos*, φύλαξ, apud Suidam & Auctorem Etymologici in Κυρῶσις.

ΚΟΥΨΤΟΥΜΙΟΝ, *Consuetudo*, *Mos*: ex Gallico *Consuime*. Glossæ Græcobarb. ἐχῆ φοβητόν καὶ ἴθῳ, καὶ ἔσπον καὶ κῆπος. Affixæ Regni Hierosolymitani MSS. cap. 25. αὐτῆ τὸ ὅμοιον νὰ σφίρειο τὰ καλὰ ἐνίθια καὶ τὰ καλὰ κῆπος μᾶτ) ῤίματ). Occurrit ibi non femel.

Καλοκῶσμοι, *Bene moratus*. Eadem Glossæ: καλοκῶσμοι, καλοῖσθε, ἀγαθῶσσοι, ὅπδ' ἔχων καλὰ ἔθη, ἢ ἔσπον, ἔχων κῆπος μᾶτα.

Κακοκῶσμοι, κακοῖσθε, in iisdem Glossis.

ΚΟΥΨΤΟΥΜΙΝΟΝ, *Cyriaminum pyrum*. Lexicon MS. Colbertuum: ὄχη, εἶδ' κῆπος μᾶτα. Glossæ Græcobarb. ἄπιον, ὄχη, εἶδ' κῆπος, ἢ κῆπος μᾶτα.

ΚΟΥΨΤΩΔΙΑ, *Cusodia*. Lexicon Cyrilli MSS. & Glossæ MS. Reg. Cod. 1062. & Basil. κῆπος, τὸ σφάτ' ἄμα, ὅπρ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ ἐκλῶσθσι τῆς καλῶσι. Lexicon MS. Adefspoton: κῆπος, τὸ πρὸ διεμνηθῆν ἰσκήμῳν σφάτ' ἄμα κῆπος γὰρ, φύλαξ. Lexicon MS. κῆπος, σφάτ' ἰσκήμῳν, ὁ βαθῶν Ῥωμαῖοι καλεῖται. S. Joan. Chrysofostomus & ex eo Theophylactus ad cap. 27. Matthæi: κῆπος ἢ πῶδες Ῥωμαῖοις λῆρῃ ἢ φυλακῆ' οἱ γὰρ φυλακῶσθσι σφάτ' ἰσκήμῳν ὀνομαζοῖσθε. Jambī MS. in Custodes Sepulchri Christi: εἰς κῆπος.

Μάτιον φυλάτῃς ᾤ λιθοῖ κῆπος, Οὐ γὰρ καθῆξον τύμβῳ αὐτοζώϊα.

Utuntur passim Scriptores, Matthæus cap. 27. Aletius Homil. 5. in Psalm. 5. Palladius in Hist. Lausiacæ cap. 86. Hefychius Presbyter Hierofol. in Martyrio S. Longini num. 2. Vita S. Eudociæ Mart. n. 51. Gregorius in Vita S. Basilij Jun. num. 11. Synaxarium in Pentecofario, Martyrium SS. XX. Patrum Sabaitar. num. 31. Alexander Monach. de inventione S. Crucis. Disputatio Gregentij, Nicetas in Manuῆlib. 3. num. 2. Extr. in Cod. Barbarogr. Joannes Cameniata de Excidio Thefil. num. 48. Joannes Tzetzes de Educat. filior. Moschopulus, αὐτῆ σφάτ' ὡν, &c.

ΚΟΥΨΑΒΙΟΝ, *Catellus*, *Scalvulus*. Physiologus MS. de Natura animalium, ubi de Canine: περιηρῆς γῆρῆς τ' ἔχῶν, τὰς σάρκας ὁ δεικνῶ ἀνίαι καὶ τὰ κητάβια τῶ ἀμῶν τινὰς τὰ δῶσθ, ἢ νὰ τὰ πνῆσι, καὶ ὅμοιος ἐδῶν τὰ θορῶ. Georgius Contares lib. 6. Hist. Athenar. pag. 152. ὅσοι πρὸς ὀκείων, Πῆλῳ, πῆλῳ λῶσθον, εἰς πλὴν Ἀσία, ἐπ' ἔχῶν νὰ γῆρῆ πρῶτον, μετ' ἰδῶν φιλῶν, καὶ δεύτερον μετ' κητάβια μᾶ. Ubi Plutarchus in Cimone: φιλῶ γὰρ ἔσθ' ἰσὶ καὶ ἰμοῦ καὶ ἰμοῦ σκυλλῶσθον.

ΚΟΥΨΑΔΙΑ, *Kudala*, *Tudicula*, *Cochlearium*, τριμῶν, σφάτ' ἄμα, καλαῖα. Prochopodromus de sua Paupertate, ex Cod. Reg.

Τὸ πῶς ἀπαγορεύοιεν τὸ πιάσθ τὸ κητάβλι. Emmanuël Georgialis MS.

Μαθὶ κηλάς δειμῶν πῶδες ᾤ πρῶτας κηλά. Agapius in Geponico cap. 184. ἐυχαλῆτα μὲ τρυπημῶν κητάβλι, ἢ 8ν χηλαρα.

Κῶταλις, Suidæ. Ἰακτιν, τὸν ληρομῶν κῶταλι, πορῶν, ὁ ἐστὶ ζωμῶσθ.

Κυθαλέον, *Tudicula circumagere cibum in olla.*
Glossæ Græcobarb. ἀναδυσκάζειν, ἀνασάρασεν, τὰ
κυθαλέον, τὰ ἀνακλίοντα.

ΚΟΥΤΑΛΛΑΦΑΣ, *Cicada*, ἰρτυλλίς, κίβη.
Ita Portius, cui & *Eriola*, seu *κομμα* exponitur.

ΚΟΥΤΑΡΙΟΝ. Vide in Σελήσεω.

ΚΟΥΤΕΛΟΝ, *Frons*, μέτωπον. Emmanuël
Georgillus de Mortalitate Rhodi, MS.

Ὁ φλόκθ εἰς τὸ κέλευθον ὁ λυκομαυροβύθ,
καὶ ὁ μαλοπλίκης εἰς τὸ κορυθὸν ὁ μαρμαριπύθ.
Δικτύθ, *Bifrons*, *Rifronis*, διασφραπύθ, δειμί-
τωνθ.

Κυλιζέιν, Κυτωλεῖν, Κυβηλεῖν, *Cornupetere*, *Co-
vivere*, Κορυτίζειν.

ΚΟΥΤΖΑ, *Latum*, Gallis *Costé*. Arithmetica
adespota: φάσι τὴν ἀπὸ μαρμαρῖνον ἐπ' αὐτὴν φάσιτος κούτ-
ζας τὴν περὶ.

ΚΟΥΤΖΟΣ, *Mutilus*, *Claudus*, Hispanis, *Co-
no*. Corona pretiosa: κυτζί, *Claudus*, *χλωδός*. Glossæ
Græcobarb. λήρηθ καὶ εἰς κλάουν κυτζί ὁ ἑπιτύθ
ακμυτίζα δύο βασιλείας, ἦν ἡ ἀνίστασάμαθ ἔχοντα
ἑσπασατοῖς ἢ μαρμαράς τυ. Alibi: Ἀμφιπύθ, ὁ ἀμ-
φίπρος τὸς πύδας *χλωδός* ἔχων, ἐκείθ ὅσα ἔχθ καὶ τὰ
δύο πύδα *χλωδός*, ἦν κούτζα. Nomocanon Cotele-
rianus num.94. περιφύτρεθ κυτζί, ἢ λωδός, ἢ κυθός,
ἢ πύρξ, ἢ πυθόθ, ἢ ἀμικμύθ, παυσάδωθ. Georgius
Contares in Hist. Athenar. lib.6. pag.156. ἔστι κούτ
καὶ λυθ τὴν ἑὰ πύδα κυτζί. Vide Fr. Richardum in
Scuto fidei part.2. pag.8.

Κυτζίθ, diminut. ἢ Κουτζί. Proverbia Græco-
barb. MSS. ἢ ἐκὼν μας σπυδάμα τυρλά κυτζίθια
ἔχοντα. Hinc voces compositæ καὶ Κυτζίθ.

Κυτζαζίν, Κυτζαζίν. *Vulsi genus*, sic appel-
latum à sui brevitate. Glossæ Græcobarb. Ἀμικμύθ,
Σποτύμαθ, κάσκαλιθ ἢ χερῖν, ἀζήν, κυτζαζίν.
Alibi: λαζίν, πύδα, κυτζαζίν.

Κυτζαδάλωθ, nescio quis *Alis* λυθ ἀδάλων, apud
Theophanem an.31. Copronymi appellatus, qui di-
gitis truncatus erat.

Κυτζοκλιμαρῖθ, *Capsie truncatus*, apud Geor-
gium Contarem lib.9. Hist. Athenar. p.229.

Κυτζομύθ quidam Joannes Publicanus dictus
apud Scylitzem pag.747. quod effert *Simus*, vel
naso *truncatus*.

Κυτζομύθ, *Mucronem retundere*.

Κυτζοθλάικ, appellatus à Andronico tyranno
Chlizothlanes Iconienfis Sultanus, quod corpore
effert parum integro, apud Niceitam in Manuêli
lib.3. num.6. κούτικα γδ αἰ χερῖς τῶν ἐξήρθωνθ, καὶ
τὸ πύδα ἑσπασατοῖς ἦσαν, καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ἀμικμύθ
πύδα πορῶν πορῶνθ ὄν καὶ τὰ φῶρα ἢ κατ' αὐτὴν συμ-
ματῶν, ἔξ αὐτῶν Ἄνδρόνικθ ἑσπασατοῖς περιφύτρεθ. Κυτ-
ζοθλάικ τῶν ὀνόμασθ, φιλοκλίθεθ ἔπειρ τις ἀλλθ.

Κυτζοχίρ, *Manni truncatus*, vel quī breves *ma-
nui habet*, sic dictus nescio quis in diplomate Ro-
gerij Siciliæ Comitis apud Ughellum to.1. p.1027.
Κυτζοχίρ, apud Georgium Contarem lib.9.
Hist. Athenar pag.228.

Κυτζοκίον, Κυτζίον, *Mutilari*, *Claudicare*, σκά-
ζειν. Glossæ MS. ad Homeri Batrach. σκάζων, κυτζί-
ων. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. *χλωδός*, Κυτζίον-
τις. Glossæ Græcobarb. ἔθλός ἢ κυτζίον, ἦν *χλω-
δός*. Nomocanon Cotelierianus n.31. ἦν ὄν ἀφ' ὅτου
ἦν ὄν, καὶ συμμάστθ αὐτῶν αἰσῶν, ἢ τυφλῶθ,
ἢ κυτζαδῶθ, ἢ τὸ ἀδελφικὸν γῶνθ αὐτῶν, μὴ παυσάδωθ
τὴν λυθρίας. Prochoprodromus contra Hegume-
num, ex Cod. MS.

Ἐκείνοι τὰ κυτζίοντα τὸ *χλωδόν* ἔς κόρον.
Κυτζοκίον, *Clandus*, Alexij Comneni Moni-
ta MSS.

Εἰς ἐκκλίσις, εἰς πλώγας, καὶ εἰς τὰ κηλυθῶνθ.
Κυτζίλαθ, occurrit nescio quis apud Acropoli-
tam in Chron. cap.45.

Κυτζοκλιζέιν, *Decollare*, ἀκουφολίζειν.

Κυτζίον, *Truncus*, *Caudex*, Κορμός. Κυτζίον,
Cypripis, σῆλη, πεδοκάκον. Ita Portius.

ΚΟΥΤΖΟΥΒΛΗΝ, *Syrax*. Lexicon MS. Ni-
comedis Jatrofophitæ: διφθ, ἢ διφθ, σφράξ, ἦτοι
κυτζίθάλω. An quæ *Curia* seu *brevis Palma*? nam
βαῖν, est *Palma*. Nescio an aliud fit.

Κυτζίον, in Stephani Magnetis Empiricis MSS.
κρεμῆς *χλωδός* ἐν κοίτῃ περιφύτρεθ, ἡσπασατοῖς,
καὶ κόμμα λῆα σὺν μύτι λαμβανόμεθα ἦσαν, καὶ ἐν
κοίτῃ τὸ λυθρόν κυτζίον, σὺν βολβίτουθ δυοί.

ΚΟΥΤΖΟΥΑΙΑ, *Stercus Gallinatum*, Hieron.
Germano.

ΚΟΥΤΖΟΥΑΙΤΗΣ, *Alauda*. Symeon Magi-
ster de Avibus MS. Κυτζαθ ὁ ἐκείθ λυθρόν,
ζῶν ἦλυν, &c. Ubi ad marginem aliâ manu, τὸ
κινῶν λυθρόν κυτζίθια.

ΚΟΥΤΖΟΥΑΙΟΝ, *Camafus*, *Amphimallus*.

Georgius Alexandrinus in Vita Chrysofomi cap.41.
ἐκείθ αὐτὸν ὕψους εἰς τὴν αἶρα, οἱ μὲν τὰς γῆρας
καυτῶθ, οἱ ἕ τὰ πῆρυγα τὴν κυτζίον, ἡτεροὺς ἔχθ χερ-
σίν, καὶ ἄλλοι τὰ φακίλια.

Κυτζίον, eadem notione. Joannes Moschus in
Limon. cap.68. ἀνίδον λῆσαι, καὶ ἀπέδωκαν αὐτὸ
κυσθῶν. Et cap.151. παρῆχεν μὲν ἀθ' ἡμῶν ἡμισ-
μοτα σῆα, κηλυθας δὲ βλάθ μὲν καὶ κυσθῶν. κατὰ
ζῆσας μὲ πύδας. Apophthegm. Pattum in Pambon-
ce num.8. ἦν ἢ περὶ τῆς ἀδελφικῶν φῶν μὲν κυσθῶ-
ν. Ubi *Elagium* legit κυσθῶν.

Κυτζίον, eadem notione. Glossæ MSS. Reg.
Cod. 2062. κῆμασθ καὶ κῆμασθ, τῶν κῆμασθ. Plu-
lus de Grammatica:

Κῆμαθ τῶν κῆμασθ κῆμασθ, εἰδ' ὄρνιθ.
Constantinus de Adm. Imp. cap.50. ὁ ἕ αὐτῶ: Κῆμαθ
ἐκείθ περὶ τότε κῆμαθ παρακίμωθ αὐτῶ ἔθθ με-
σῶν αὐτὸ εἰς τὴν βασιλίαν ἢ ἡμισθ πρῶσπασατοῖς,
καὶ κῆμασθ ὡς Πρωσπασατοῖς, καὶ φῶν ἐκίμωθ-
λον, καὶ πρῶσπασατοῖς εἰς τὴν λαυσικῶν, καὶ ἡμισθ
λί-
τῶν μῆα.

ΚΟΥΤΖΟΥΝΔΑ, *Anezone*, *Rubrum Para-
ner*. Glossæ Botanica MSS. ex Cod. Reg. 1334.
ἀνιμῶν φονική, ἡ τρυθρὰ κυτζίοναδ. Alia ex Cod.190.
πῆροκλάσρα, τὰ ἀνθθ κυτζίοναδ. Glossæ Neo-
phyti MS. ἀρραυθίς, ἢ κυτζίοναδ. Alibi: ἀνιμῶν,
ἢ κυτζίοναδ. Agapins in Geoponico cap.133. μά-
ζιζε τὸ Μάιν μῆλα τὰ φῆλα ἢ πασῶσας, ἦν κη-
λυθῶνθ, &c. Ita cap.209. Vide Ruellium lib.2.
cap.37. & Bellonium lib.1. Obferv. cap.26.

ΚΟΥΤΖΟΥΤΡΟΝ, *Truncus*, Καλοβός, σῆλαθ,
κορμός. Vide Κυτζίθ.

ΚΟΥΤΙΑ, *Cauda*, ex Gall. *Queue*. Demetrius
Constantinopolit. lib.2. Hieracophij cap.15. p.33.
ἀποβάλλων ἢ τὰ πῆρα, καλῶς ἡδύσθ, ὡσπερ κούτικα
ἔχων μὲν ἄλλω τῶν πρῶτων ἐναντιῶν καυδα γδ, καὶ τῶν
μῆα, ἢ ὄρνιθ. Μοχ: πύδα αὐτῶν ἔχθ ἰδίωθ τὴν κούτικας,
μπε αἰσῶν, μπε μῆα τὸ σῆμα τὴν κούτικας.

ΚΟΥΤΙΚΑΣ, Κουτίον, *Sincipus*, Βρίγμα,
βρίγμα.

ΚΟΥΤΥΝΕ, τὸ σαρκύφραζον, in Glossis Jatricis
MSS. ex Cod. Reg.190. *Saxifraga*, de qua Luellius
lib.3. cap.85.

ΚΟΥΤΟΥΛΟΙ. Bartholomæus Monachus in
Elencho Agareni: καὶ οἱ βῆ μουσικὸν κρούσι μουσικῶς, οἱ
ἢ θορακίδες ὄρνιθθ, κοιλίονα, καὶ οἱ κορμῶν, καὶ οἱ λαϊκοί,
ἢ τῶν παιδῶν αὐτῶν κρούσι τὰς ἰαυτῶν χερῶν, καὶ αἰσῶ-
δῶς φωνάζουσι καὶ οἱ κοιλίονα ὄρνιθθ. καὶ οἷτος κάσταπῆ-
τῶν. Vide Κουζουλός, & Κουτρούλα.

ΚΟΥΤΟΥΡΝΕ, τὸ ἄρτερον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΚΟΥΤΟΥΡΟΥ, Fortitudo, καὶ τὴν χλῆν.

ΚΟΥΤΟΥΡΥΒΙΟΝ, Poisonis genus. Ifaicius Tzetzes ad Lycophronem v. 784. λήνη ἢ Βερμβύλιος, καὶ τὸ βορβάν, ὡς περ καὶ τὸ πινόμενον κερμβάν.

ΚΟΥΤΟΥΡΥΚΟΝ, Machina species. Hero de Chiroballistra : μίμησις τῆς κερμβάν.

ΚΟΥΤΟΥΡΥΛΗΣ, Depilatus, Tonsus, κεκρυμμένος, in Corona pretiosa, & apud Portium. Leonis Sarpientis Aenigmata MS. ἀλλὰ καὶ ὁ Κιλίκιας ὁ λαμπερὸς διὰ τὴν βίβαν ὁ Κουτούρως Ἀλαμαίος, οἱ τῆς δυνάμεως ἀφάντες, καὶ ἰδιότητις πολεμίζον μὲν Μιδῶν καὶ Ἰνδῶν. Nicetas in Ifaacio lib. 2. n. 5, ubi de Templo S. Demetrii Theflalon. ἐπὶ δὲ (ἐπὶ) τοῖσιν τῆς δαμονολογίας σπουδαριότητις ἐξ ἑκάστης ἡμέρας, αἰματώπης καὶ διασφύρας τὰς κόρας, λυσιχαίτας, καὶ τὰ ἄλλα ἀκεφάλους διασφύρας, &c. quo loco pro λυσιχαίτας, Codex Baibarogri, κερμβάνος, καρζιῶν, praefert. Quòd si κερμβάνος idem sonat quòd λυσιχαίτας, contrariam habuerit notionem, neque Tonsum significaverit. Καρζιῶν verò sunt fortilegi, & praestigiatiores, quos Caragios vocant etiam Latini Scriptores infestiores avi, uti docuimus in Gloss. med. Lat. proinde scribendum καρζιῶν. Ut ut sit, in edite fortè κεραφαλὸς dictus Demetrius Angulo Comnenus Despotā Michaelis Palaeologi Imp. Gener. apud Pachymerem, quòd tonso esset capite. Vide Familias nostras Byzantinas pag. 209. & supra in Κεφάλω.

ΚΟΥΤΦΑ, Koufalon, Cyra, ἢ ἲβαν. Epistola ad Theodosium Zygomalum, in Turcog. Crusij pag. 266. καὶ ἰδῶνα αὐτῶ δῦο κερμβάν, ἢ μία κερμβάν, καὶ ἡ ἵτερα λαμάνια, καὶ ἑλοία κερμβάν, &c.

Κουφάλεον. Alia Epist. ad eundem Zygomalum, ibid. pag. 316. ἰδῶνα τὸ τὸ νερὸν, καὶ ἵπταρον αὐτῶ ἐκ μίθου τῆς ἀπὸ περιβολαίου τῆς γῆς ὑποκατακίον μὲν κερμβάνιον εἰς τὸ ἀφάνιον τὸ αὐτῶ περιβολαίον. Rufum : τὰ νύχθ ἰγύμνασιν ἤρξας τὰ λυσιχαίτας κερμβάνια. Alià notione ultrapat Agapius Cretensis in Geoponico cap. 127. de Castaneis : ἀμὴ ὑποῖται τὰ πολυτρύγονα. ποιεῖ ἡ κερμβάνια, καὶ σφίριον τὸ κερμβάν τῆς, διακτὴ τῆς ἀρχαζήνεται. Adde cap. 150. 222.

ΚΟΥΦΕΤΑ, Salgama, ex Ital. Confetti, nostris Confitures. Sgtopulonis in Hist. Concilij Florentini sect. 6. cap. 2. καὶ αὐτῶ δένδρον ἐξ ὄνου, καὶ ἐκδύσθον εἰς τὸ δηλαδίον κελίων, καὶ ἵπταρον ἡμῶν κερμβάνια σαμακίω, καὶ ὄνου. Ubi Interpretes Pruna Damascena vertit. Eadem Synodus pag. 504. Edit. ult. καὶ ἵπταρον ὁ Πάππια διάκρυσιν ἡμῶν, κερμβάνια καὶ ἑνον κερμβάνια πᾶν ἡμῶν. Ubi Caryophyllus, bellariis ex faccharo vinòque nos refecit.

ΚΟΥΦΙΑ, Scaphia, Eustathius in Iliad. x. ad illud, ἀμπελικα κερμβάνον τε, ἡ ἵ τούτων φράσις, εἰν τινα κερμβάν τῆς ἀμπελικα διασφάρα. Vide in Σκουφία.

ΚΟΥΦΗΝΟΠΟΥΛΟΝ, Avenas Apis, in Fabul. Aescopis Graecobarb. pag. 166. εἰς ἰδιότητις εἰς κερμβάνια μέλισσιαν.

ΚΟΥΦΙΟΣ, Vacuus, Kudo. Vide Κῶφ.

ΚΟΥΦΙΣΜΑ, unus ē 19. tonis Musica Graecanica. Vide in Φωνή.

ΚΟΥΦΙΣΜΟΣ, Censur̄ relevatio. Velligialium remissio, vel diminutio, in Nov. Justin. 163. Priscus Rhetor de Legat. pag. 35. διασπῶν ἰσοπρατολίμιας, καὶ τὰς καὶ ἄλλων τινα τὰ βλαπτάτα κερμβάνια τῆς γῆς ἀποτρίπτει, εἰτε δικαστῶν κρίσει, εἴτ' ἐκείλων φιλοτιμίας. Theophranes in Nicephoro Generali an. 8. τὸς κερμβάνιας πᾶσις ἀναξιδιὰσθαι ποροσταθῆν. Ubi Miscella : reliquos reditus omnes augmentari praecipit. Κερμβάνος τῆς ἵπταρον κερμβάν, apud Theophyla-

ctum Bulg. Archiepiscop. Epist. 43. Glossæ Basilic. Πελεβάτους ἀγῶρ, ἀνακκοουρμῆσι, ἀτιλὸς ἀγῶρ. Glossæ Gr. Lat. Κουφίω, Leco, Relevo. Vide Cedrenum p. 475. Verus Infcriptio apud Gruter. pag. 116.

Ἐλλὰδ τὸ ἀγῶρ ἵπταρον, ὅς ἐκείνων Κουκλάδων γῆς Κουφίω τὸ πᾶσις ὄνου ἐκασφίραται.

Vide Theodoret. Epist. 43. 47. Nov. Justinii αὐτῶ κερμβάνια δαμονολογία, &c. Eclog. Basil. 5. 6. tit. 8. §. 13. Hartmenopolium lib. 4. tit. 5. §. 7. Theostericium in Vita S. Nicetae Confess. num. 30. Anonymum Combefian. in Porphyrog. num. 10. &c.

ΚΟΥΦΟΛΙΘΟΣ, Selenites, lapis inanis & levis. Lexicon Chymicum MS. ἀφορμῶν ἐστὶ κερμβάνος καὶ κερμβάνος, Pelagius Philofofus de Sacra Arte, MS. καὶ αὐτῶ ἵπταρον τῆς κερμβάνος τὸ ἴβαν, καὶ λαμβάνει ἑξ ἑκάστης τῆς γῆρας. Scriptum perpetam κερμβάνος.

ΚΟΥΦΟΖΥΤΑΟΝ, Lignum Sambuci, vel Lotus, Arbor, Mofcopulus : Λατῶν, κερμβάνος κερμβάνος, ὅς ἐστὶν ἵπταρον, καὶ ὀμρον, καὶ εἰς τὸ πρῶτον χερμβάνος τῶς ζῶσις.

Κουφζυλῆ, Sambucus, ἄκτις. Corona pretiosa : Κουφζυλῆ, Sambucus, Κορζυλῆ. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. κέρωνος, τῆς κερμβάνος ἀφάνος. Glossæ MSS. Neophyti κέρωνος, τὸ τῆς χαμαμάκτις, ἵπταρον κερμβάνος ἀφάνος. Lexicon Nicomedis MS. ἄκτις, ἡ κερμβάνος, ἡ κερμβάνος, ἡ κερμβάνος. Alibi : ἄκτις, ἡ κερμβάνος, ὁ δένδρῆτις. Glossæ aliae ex Cod. 1177. ἄκτις, ἵπταρον κερμβάνος, καὶ ἀκτις, καὶ χαμαμάκτις. Occurrit apud Anonymum de Mediciis, subiectum Moschioni, pag. 47. & Myrepsium sect. 3. cap. 136. ubi Fuchsius perpetam ligni limaturam vertit. Vide in Σαμύζω.

Κουφζυλῆ μικρὰ, ἡ καὶ Ἐλλαδίης λήνη, in Lexico Neophyti. Ebulnus.

ΚΟΥΦΟΣ, Cavaus, Kōvon, Cavitas. Myrepsius sect. 3. cap. 42. καὶ ἵπταρον εἰς τὸ κερμβάνος κέρωνος. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 69. ὅς ἐστὶν τῶν ἀγῶν Μανίης, ὅς τὰς κέρωνος, καὶ τὸ λερμβάνος τριζῶν κατῶθεν. Ubi Codex Vaticanus : τῆς καὶ τὸ λερμβάνος τριζῶν τὸ εἰς τὰ κέρωνος κατῶθεν τῆς ἀγῶν Μανίης ὑποπῶν ἵπταρον. Ubi Holstenius fce Lambecius, καὶ ἐστὶν Cavaus, subterranea, interpretatur. Idem Codin. num. 93. ὅς ἐστὶν πύργος καὶ κέρωνος κατῶθεν. Ubi Cod. Reg. τὸ τῆς καὶ ἵπταρον κέρωνος.

Κῶφωμα, Cavitas. Nicetas in Man. lib. 3. num. 2. παλαιάσθον καλάνησας καμῆρας κῶφωμα. Ubi Edit. habet τῶσθον.

Κουφωμάδα, Cavitas. Fabulæ Aescopi Graecobarb. καὶ ἵπταρον ἵπταρον, ὁ ἀλῆσθρας ἀφάνος εἰς δένδρον, καὶ ἡ σπυλῶ ἵπταρον εἰς τὸ μῆλον τῆς δένδρου, ἐπὶ ἑκείνου κερμβάνος. Ubi Cod. Gr. ὅς ἐστὶν κέρωνος τῆς μῆλον τῆς δένδρου κερμβάνος ἵπταρον.

Κουφῶνός, Malè dentatus, qui canos habet dentes.

ΚΟΥΦΟΣ, Surdus, Κῶφος, Κουφαίνος, Surdefcere, Κουφάδος, Κουφάδος, Surditas, Κουφῶσις.

ΚΟΦΑ, Sporta, Σπυρίς, σερμῆς.

ΚΟΦΤΕΙΝ, pro κόπτεω. Trochopodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg. MS.

Κὸς κερμβάνος καὶ κερμβάνος, ὅς ἐστὶν τὸ κακῶδες. Κοσλήν, Acius cultri ; Taglio del coltello, Hieron. Germano.

ΚΟΧΑΡΙΝ. Achmes in Introduct. in Astrolog. τῆς κερμβάνος, καὶ τῆς κερμβάνος, καὶ κερμβάνος, ἵπταρον μῆλον.

ΚΟΧΛΑΚΕΣ, Parvi lapides. Lco in Tacite. cap. 19. §. 13. καὶ λήθον ἡ χορηγῶντες πρῶτος ἵπταρον, ἵπταρον Κόχλακας, ὅς τὰς δερματίους, ὡς περ καὶ τῆς πορμῶν βαλλῶν, εἰδὲν ἕγῶ (aliàs ἀτῶ) τῆς ἄλλων ἵπταρον

ὄπιον αἰσῶσαι. ὅπλα γὰρ εἰς λίθη κύριστα καὶ ἀνελεσπῆ. Suidae κολχλαεις dicitur lithicas αἰ ἐν τοῖς ὀδασι. qui Galeno & Paulo Aeginete κολχλαεις, Dioscoridi lib. 2. cap. 7. κολχλαεις appellatur.

ΚΟΧΛΕΑΡΙΟΝ, Κοχλιαριον, Cochlearium, in Glossis Graeco Lat. Phynichus: Κοχλιαριον, τὸτο λίφρον ἄριστον, ὃ Κομωδουτοῦς λέγει, καὶ οὗ ἦ ὄνομα λέγει. Galenus αἰσῶσι περιφρασην Ἐμβάλλων δὲ αὐτὰ κοχλιαριον, καὶ ὅταν σφραβῆται τὸ κλονίδι. Mofchion de Morbis mulierum cap. 136. καὶ κοχλιαριον πλῆρες εἰς τὸ περιεργίον χυλὸν ἰσχυρίζεται. Damogeron in Geopon. lib. 7. ταῦτα παῖσι καὶ ἔθνεσιν ἐπιδύσκει, καὶ σπο πῖθω μὲν τὸ ἐμβλαθῆναι ἐν αὐτῷ ἦ εἶναι, καὶ κελύφασθαι, ἢ μετακοχλιαριον εἶναι, καὶ κίθα εἰς βίβαν κατασκευάζει. Aemilius Hispanus, ibid. lib. 1. cap. 4. σπυριστήριον κοχλιαριον πῖθω.

ΚΟΧΛΙΑΣ, Aesculapi in modum Cochleae. Theophrastus an. 3. Zenonis: καὶ ἰσάσθη εἰς τὸ κοχλιαριον ἢ Πλατωνί. an. ἢ κοχλιαριον ἢ ἰσχυρίζεται. Procopius lib. 1. de Bello Persico cap. 24. ubi de Seditione Victoriorum: ἐκ τῆς παλαιῆς Μοῖδιθ μὲν δὲ πύλιν ἐξήκει, ἔνθεν δὴν τὸ κοχλιαριον δὲ ἰδίας κελύφας κατασκευάζει ὅπως ἀνόμενον. Vifio eujusdam Monachi sub Romano Jun. Imp. MS. περι: τὸ πῖθω ἢ ἰσχυρίζεται μικρὸν κοχλιαριον ἰσχυρίζεται. Constantinus de Adm. Imp. cap. 87. καὶ ἰσάσθη ἢ καὶ αὐτὸ πάλιν ἰσχυρίζεται τοὺς δὲ πύλιν κατασκευάζει, καὶ αὐτὸς ἀνόμενον, εἰς τὸν καὶ αἰσῶσι δὲ κοχλιαριον. Vide notam Constantinopolim Christ. lib. 2. sect. 1. n. 5. lib. 3. sect. 41.

ΚΟΧΛΑΟΣ, Scibinum. Eustathius: εἶπε καὶ τὸ σπυριστήριον, ὃ δὲ πύλιν ἢ καὶ αἰσῶσι τὸν παλαιόν, καὶ αἰσῶσι τὸν ἀπὸ τῶν ὀδων, ὃν κοχλιαριον ἢ ἰσχυρίζεται γλώσσα πύλιν καλῶν.

ΚΟΨΑ, Helychio, ὄβριον.

ΚΟΨΕΝΑ, eadem Helychio, πειριστάς χαλκῆς.

ΚΟΨΙΜΟΝ, Aesculapi, Dissectio. Glossae Graecobarb. ἢ τὸ κάρτα ἐκείνη, κελύφας, ἢ κελύφον ἢ κερταλῆς. Maximus Cythar, in Synaxario 10. Febr. καὶ γὰρ κελύφας προσδεδωκέναι, καὶ παρακαλοῦνται δὲ τὸ ὀνομαζόμενον πύλιν, ὃ καὶ κελύφον, παραδεδωκέναι πύλιν ἰσχυρίζεται ἢ ὄβριον. Et 20. eujusdem mensis: σπυριστήριον ἔπει τὸ κελύφον ἢ κεφαλήν ἢ δὲ πύλιν εἰς χεῖρας πύλιν.

ΚΡΑΒΑ, Lues quadrata pecudum, praefertim boum. Scylitzes in Romano pag. 844. ἰσχυρίζεται ἢ ἐν ἡμέραις ταύταις καὶ πάλαι ἢ Ῥωμαίων ἐπιπέσει, καὶ λυμμητόρησον, καὶ διαφύσσει τὸν βόσκα τὸν λυμμητικὸν ἢ κρβαβα καλοῦμαζέται. Ita etiam Glycas pag. 304. Cod. al. Scylitzes κρβαβα praefert.

ΚΡΑΒΒΑΤΟΣ, Leclivus: vox in novo Testamento fat frequens, sed quam Graeci polliciores respuebant licet hac ufum Rhintonem Comicum in Telepho scribat Pollox. Phynichus: Σπυριστήριον λέγει, ἀλλὰ μὴ κρβαβατοῦ. Μοῖδιθ Atticifita MS. Ἀσκυλῶσι, Ἀσκυλῶσι κρβαβατοῦ. Ἐμάλως. Polybius MS. de Barbarifco & Solocifico: βαρβαρίζεται ἢ εἰς οἶκον ἐκπορεύεται ἢ λέγειν, καὶ καθύλα ἰσχυρίζεται ἰσχυρίζεται, καὶ ἰσχυρίζεται σὺν πύλιν τὸ κρβαβατοῦ καὶ κρβαβατοῦ τὸ σπυριστήριον, ἢ ἢ τὸ ὄβριον. Scibit Sozomenus lib. 1. c. 11. cum in quodam Episcoporum cetero Triphyllus Ledorum Episcopus, Vit difertus, in Collecta concionem habebat ad populum, illud Evangelij adduceret, Ἄρον οὐ ἢ κρβαβατοῦ, καὶ πειριστάς, προ κρβαβατοῦ σπυριστήριον ἐκτυλίθει, Spyridionem Monachum, qui tum aderat, indignantem dixisse, ἢ οὐ τὸ ἀμείνων ἢ κρβαβατοῦ ἄριστον. ὃ ἢ αὐτὸ λέγειν ἰσχυρίζεται κρβαβατοῦ. In Synodo V. I. Act. 15. ἀνάγει ἢ ἰσχυρίζεται κρβαβατοῦ ἢ κρβαβατοῦ. Vita S. Eudociae Matt. num. 3. ἢ ἐν ἰσχυρίζεται ἢ κρβαβατοῦ κερβαβατοῦ. Theophrastus an. 35. Copronymi: ἢ ὄβριον ἐν κρβαβατοῦ σπυριστήριον. Leo Grammaticus pag. 475. & Anonymus Combesifianus in Leonc Philopho num. 1. καὶ ἐπὶ κρβαβατοῦ ὄβριον

ὄβριον καὶ βασιλικῶς περιεπέλασις, ἐν τῇ πόλει εἰσάσθη Chronicon MS. Georgij Hamartoli, & ex eo Cedrenus an. 31. Justiniani: γέγονε θῆσις ἀφῶσαν καὶ μάστιγα ἢ ἰόν, ἐν κπύλοι, ὡς μίσην ἀτάρας τὸς δασυθήσκειας ἐπὶ ἡμέρας πῶς, δὲ τὸ μὴ ἔξαρῆν τὸς κρβαβατοῦ ἢ ἐκπορεύων, καὶ ἢ ἰσχυρίζεται οἶκον πρὸς τὸ ἐκέρπειν τὸς τελεθῆσκειας. Vide eundem anno 8. Copronymi. Ex quibus patet praefertim hac voce ufus recentiores de Lectis in quibus mortuus efferebat: de quibus eginus in Constantinopoli Christ. lib. 3. sect. 87. Basilius in Naumachicis: ἰδὺ δὴ καὶ κελύφας πύλιν τῶν σπυριστήριον, ἢ κρβαβατοῦ, ἢ κρβαβατοῦ. Vide praeterea Leonis Tactica cap. 19. §. 8. & cap. 20. §. 80. & S. Germanofu Patr. Constantinopol. in Deipara Domitionem p. 108.

Κρβαβατοῦ. Epimerifimi MSS. Herodiani: κλῖνον τὸ κρβαβατοῦ. Lexicon MS. Cyrilli: ἄκρτα, κῆρας κρβαβατοῦ. Mox: ἄκρτ, κρβαβατοῦ. Aliud Lexicon ex Cod. 1708. ἄκρτα, κῆρας, κρβαβατοῦ. Libellus Bafifiani Epifcopi in Concilio Calchedon. Act. 11. πλῶσιον ἰσχυρίζεται. καὶ ἰδὺ καὶ αὐτὸ ἰσχυρίζεται κρβαβατοῦ. Nicetas in Man. lib. 1. num. 6. κρβαβατοῦ ἔχειν τὸ γλῶ. Ubi Cod. Edit. κελύφας praefert.

Κρβαβατοῦ: apud Mofchionem de Morbis mulierum cap. 46. alibi: κρβαβατοῦ.

κρβαβατοῦ, προ κρβαβατοῦ. Κρβαβατοῦ, Leclivus. Κρβαβατοῦ, eadem notione, κρβαβατοῦ in Glossis Graecobarb. πύλιν κρβαβατοῦ, ἢ κρβαβατοῦ. Nicetas in Ifacio lib. 3. num. 7. ἀνάγει μὲν ἰσχυρίζεται τρβαβατοῦ, καὶ κρβαβατοῦ ἰσχυρίζεται. Ubi Cod. al. κρβαβατοῦ. Historia Apollonij Tyrj:

Κ ἴταν γλαυπὸν δειπῶν, καὶ εἶτα οὗ κρβαβατοῦ. Anonymus de Nuptiis Theci lib. 1.

Τὸς ἀδελφὸς τὸς ἰσχυρίζεται εἰς τὸ κρβαβατοῦ ἀνάγει.

Adde Aufterem Etymologici in κρβαβατοῦ.

Κρβαβατοῦ, Pergoleta, Hier. Germano.

Κρβαβατοῦ, Gestatorum, ὄβριον.

Κρβαβατοῦ, Sierne. Supplicatio Baslij Diaconi in Concil. Ephesino Patr. 1. c. 30. num. 3. καὶ ἢ γομῶν ἢ καὶ ἰσχυρίζεται τὸν τιμωρῶν, ἰσχυρίζεται, ἐκρβαβατοῦ, καὶ ἰσχυρίζεται. Ubi verus Interpres: denudatus & vincti indignis modis ad palum, & strati varnulum, calcibique impemitur.

Κρβαβατοῦ, Ferenum, eujusmodi est quod Galli Civiere vocant. Chronicon Alexandrinum an. 3. Phocae: ἐν τῷ ἰσχυρίζεται κρβαβατοῦ, καὶ ἢ ἰσχυρίζεται τὸ δ' ἀκρτα, καὶ εἰς κρβαβατοῦ ἰσχυρίζεται, καὶ κατὰ λῆξιν πρὸς ὄβριον.

Κρβαβατοῦ, Stragulum, Leclivum, Inframentum leclis. Anonymus Combesifianus in Lacapeno num. 44. καὶ ἰσχυρίζεται πύλιν, καὶ ἰσχυρίζεται κρβαβατοῦ, καὶ ἰσχυρίζεται τὸς ἰσχυρίζεται πύλιν ἰσχυρίζεται, καὶ ἢ ἰσχυρίζεται κρβαβατοῦ κρβαβατοῦ. Anonymus MS. de Arte notaria: ὄβριον δασυθήσκειαν ὃ ἀπὸ αὐτῶν τὸ κρβαβατοῦ ἰσχυρίζεται αὐτῶν γλαυπὸν λατῶν αὐτῶν. Prochodromus contra Hegemenum, ex MS.

Αὐτὸς ἔχει κατὰ τὴν αἰώνια λαμπρὰ κρβαβατοῦ, καὶ οὐ κοίμαται εἰς ἄβυθον καὶ γῆρας καὶ τας ψῆρας.

Κρβαβατοῦ, Leclia, ὄβριον. Vita S. Eudociae Matt. num. 37. βαρβατοῦ ἐν αὐτῷ ἐκέρπειν ἢ τὸ κρβαβατοῦ, ἢ ἰσχυρίζεται ἐν τῇ πόλει.

Τρβαβατοῦ, Mensa & lectus. Glossae Nomi- c MSS. ex Cod. Reg. 396. ἰσχυρίζεται, σπυριστήριον κρβαβατοῦ.

ΚΡΑΒΔΗ, ἢ ἡμπερ σπῆν, in Glossis Jatricis Graecobarb. MS. Ficus sativa.

ΚΡΑΖΕΙΝ, Vocare, Ciere. Codinus de Offic. Palat. cap. 7. num. 14. κρβαβατοῦ ἢ ἰσχυρίζεται ἢ ἰσχυρίζεται καὶ τὸν αὐτῶν. Adde num. 18. Fabulae Aesopi Graecobarb.

cobarb. μία ζωαία γραία ἢ ὑπόθεσαν τὰ ὑμμάτια, ἢ ἕραρον ἰατρῶν, &c. Historia Apollonij Tyrij:

Κραζέιν ἢ Ἀπολλώνιον ὀνόματι πλεῖ ἡμέρα. Demetrius Zenus in Battachom.

Φυσίονον μὲ κραζέισι, &c.
Κραζέιν, *Clamator*, *Nomenclator*. Pollux lib.5. cap.13. προσκείνω ἢ δὴτὸ ἢ κεραιμῶν, καὶ κροῦθι, καὶ κικραζέιν, Glossæ Basilicæ. Νομεικλευτορ, ὁ ἐξ ὀνομάτων τινα φωνῶν, ὁ παρὰ συνήθειαν Κραζέιντι.

Κραζέιν, apud Cantucuzenum lib.1. cap.41. & ex eo apud Codinum de Offic. c.18. n.31. appellantur *Cantiores*, non verò *Leiores*, uti vult Meurfius, inquit Allatius in Dissert. 1. de libr. Eccles. Gr. Verba Cantucuzeni sunt: ἐξ ἐκαθ' ἑνὸς ἢ ἑνὸς μέρων ἐπὶ ζυλίων ἀναβαθρῶν ἐπὶ αὐτὸ τῶτο πεποιθῶτων, οἱ Πρωτοφάλοῦ ἰσαμῶντι καὶ Δομῆτικο λαγομήναι, καὶ ἑτέρου ἢ ἐκ κλοσαστικῆς τάξεως, ὅπου αὐτότε ὡς ἐπὶ τὸ τοιαύτης περὶ τῶ Κραζέας ἰθὺς ὀνομαζέιν ὄντι, μίλην τινὰ ἀδωνον ἱερωτόδος συνθεμελίω ἀρμυζέιν τὸ ἰορτί.

Κραζέιν, *Forcator*, *Clamor*. Glossæ Græcobarb. Ἀπαράκλητο, αὐτόμαλο, ὅπου ἕρητο ἀφ' ἑαυτῶ χωρίς κάλισμα, καὶ παρακλήσιμα, ἢ κραζέιον.

Καλακραζέιν, *Succenfero*: quomodo Galli dicimus, *Crier quelqu'un*. Petriod MS. S. Barnabæ: ὁ ἢ Παύλο κατήκραζεν ἢ βαρναβᾶ, λέγων, ὅτι ἀδωάτων τῶτον μὲ ἡμῶν ἴδων.

ΚΡΑΛΗΣ, *Crales*, *Nomen Dignitatis*, quo potissimum compellabatur Servus Princeps: ex voce *Kiral*, aut contractius *Kral*, quæ Hungaris, Bulgaris, & Servis Regem, ut *Cralna*, Reginam, quæ Polonis sunt *Crol* & *Crolna*. Ita Leunclavius in Pandecte Tutico num. 54. cui adjungendum Herbetfkenius in Comment. retum Moscoviticar. pag.11. Ducas Hist.c.6. ὅθεν ὁ ἢ Σαρβῶν ἀρχηγὸς ἰταλμπεν ἀναδύσατο κρατῶ, καὶ Κραλὸς ὀνομαζέισιν τῶτο γδ τὸ βαρβαρον ὄνομα ἐξήλληλωσάντων Βασιλῆος ἱμελλομένη. Occurrit apud Scriptores Byzantinos non femel. Eandem *Cralis* Dignitatem Regi Hungariae tribuunt Anna Commena pag.416. & Ducas cap. 13. 30. 32. Threnus de captâ à Turcis Constantinopoli, MS.

Τὸν Κραλὸν ἢ παιδαύμασιν Πῆγᾶ ἢ Ουρβίας.

Sed & Turcorum Principi Scylitzes, pag.745. nam tunc ij in Pannonia sedes habebant, ut diximus in Notis ad Bryennium.

Κράδανα, Κραδίτζα, *Uxor Servus Principis*, apud Gregoram lib.7.pag.169. & alios.

Κραδίον, *Kralis Dignitatem obtinere*. Ducas c. 3. ὁ τότε πλεῖ Σαρβῶν κραδίον ἠλάρατο.

ΚΡΑΜΒΟΦΥΛΛΟΝ, *Folium Brassicæ*. Demetrius Zenus in Battachom.

Κραμβοφυλλὰ ἰσχυρίζαι, καὶ κάμισο σκυτάσεια.

Vide in Κραμπή.

ΚΡΑΜΜΑ, *Vinum dilutum*. Nicolaus Myrepsus sect.1. cap.194. in Cod. MS. σκιδιάσει καλῶς, δίδει πρὸ ἰσχυρῶ, καὶ μὲν ἄπυρον μὲν κραιμμάλο, ἢ μὲν ἰσχυρῶ.

ΚΡΑΜΠΗ, Κραμπῆσι, *Brassicæ*, κραιμῶν. Corompeusio: Κραμπή, *Caulis*, Κραμῶν. Laonicus Cretensis ad Battachomymach, κραιμῶς, κραιμπῆσι. Κραμπόφυλλον, *Folium Brassicæ*. Liber Jatricus MS. ex Cod. Reg.1673. καὶ τότε βάλλει αὐτὰ μίση εἰς κραιμῶν, καὶ γέρον αὐτὰ μὲν ἢ κραιμποφυλλὰ εἰς πλεῖ ζυμωσέτω, καὶ εἰ βραχὺ καλῶς. Vide Κραμβοφυλλον.

KRANION ἄπυρον, *Sacra hisciώσεια eides*, in monte, *Calvaria dicto, edificata*. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap.56. loco etiam in Concilio Nicæno II. descripto, Act.1. τὸ ἢ πλεῖστον ἢ Μοναχῶν πάλαιον συνήθειαν, ἡμπερὸν ἢ στίβις Ερμῆος μὲν ἢ ἱεροσωμῆτι ἡνέριον, λέγουσι, &c. Me-

næa 2. Maij: ἢ ἀνάμνησις ἢ ἐν τῷ ἱερῷ φανῶσι ὁμοίως σκαυρὸ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ἄραυ γ'. ἡμέρας ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως δὸς ἢ στίβις Κρασις ἐκτεταμένη δὲ ἀσπίρας, ὡς ἢ ἀσπίς ἡνέρι. Apud Theop. an.20. Constantini M. τὸ ἢ Κρασις Γολγοθᾶ. An.21. τὸ ἢ Κρασις. ἔργον κραιόν, an.20. Theodosij Jun. Adde Chronicon MS. Georgij Hamartoli in Constantino.

ΚΡΑΣΗ, Κράσις, Κράσιον, *Vinum*, ὄντο, quafi *vinum dilutum*, *agui mislum*. Joannes Jatrofophista MS. cap.32. βάλλει εἰς τρεκαλίω κρασιον αὐστῶν, καὶ κικιδία τριμάλα, &c. Joannicus Cartanus fecim. 5. λογαζέιν οἱ φιλάργυροι πῶσο σιταρὶ ἡμῶν καὶ λαβῶν, ἢ κρατῆ, ἢ λάδη, καὶ ὅσον περὶ πλεῖ ἢ κραιόν ἐκάνον. Fabula Ælopi Græcobarb. ἔτο ὁ αὐθροσπὸ δὲν ἴπτι κραισι, καὶ ἑκαμῆ, καὶ ἐκλυσθῆμα. Anonymus de Nuptijs Theci lib. 5.

Κρασι τὸς ἡνέρι πολλὰ εἰς πλεῖστο ὄνο στίβισιν. Ἐπινασι καὶ χαρῶν καὶ ὁ Παμφίλο μὲ ταυτοσ.

Κράσιον. Nicetas in Ifaacio lib.1. num.8. ex Cod. Barbarogr. μὲ φωνῶν ἐκ σιδῆρᾶ ἄμα τι, πασιον ἢ κρασῶν ἀφασίον ἔργον διπλασ ἢ. ἐπιλοχῆσι εἰς ὕλην κρασις καλῶ μὲ ἀλάτο. Ubi Cod. alter, ἐκ ἢ λῆσις πεπομῶν ἡσασμα, ὄντο αὐστῶν ἡνωσῶς ἐπεμῶν διαβροχον πολλὰσις περιπλοχῶν δίκλω θύρακο ὀπιδύλο. Idem in Ifaacio & Alex. num.3. καὶ τὸ Τροχλοσιον ἢ Σαίριον κραισιν πῶσιος μὲν αὐτῶ ἀπαρατῶσι. Ubi Cod.al. τὸ ἀνομοιοζωρότερον προσφασθῶσι.

Κρασιτζην, *Villum*, οὐάριον. Proverbia Græcobarb. MS S. ἴπτιν ὁ πῶσιος κραισιτζην, καὶ ἰλλομῶσιος τὸ χριτοσ πῶ.

Κρασιόσι, eadem notione.

Κρασοβόλιον, *Poculum vinarium*, *Cyathus*. Menologium: καὶ λαμβάνουσι οἱ ἀνδροκίανον, καὶ πῶσις ἐν κραισοβόλιον ἐν τῷ παρῶσι, καὶ πλεον ἰδῶν. Tricodion in Sabbato Sancto: καὶ στήριζο ἢ Κικαριτίσι, καὶ ἰπιδύσει τὰς ἀδύλοφαι ἀνακλάσμα ἢ ἀψις, καὶ ἀπὸ ἐξ ἰσχυρῶ ἢ ἐκρίσισ, καὶ δὴτὸ ἴνος κραισοβόλιον οἶνος. Eadem habentur in Typico S.Sabæ cap.45. sub finem. Typi um MS. Monasterij ἢ Κικαριτίσιον cap.47. διδύσει ἢ καὶ εἰς πῶσιον τὸ συνήθει μίση κραισοβόλιον, &c. Adde cap.48. Prochoprotomus contra Hegumenum, ex Cod.MS.

Τὸ κραισοβόλιον μὲ πλεῖστον κραισοπῶσιον.

Vide Gloss.med.Latin. in *Crucibulum*.

Κρασοχάσι, *Vas vinarium*, ὄψιον οἶνον.

Κρασομέλον, *Vinum melle ditium*. Agapius Cretensis in Geoponico cap.65. de Lacte: καὶ ὅταν τὸ πῆσι, πλεῖστον ἡσῆρα μὲ κραισομέλον τὸ σίμα πῶ.

Κρασοπότης, & Κρασοπότης, *Bibulus*, οἰνοπότης. Astrampychus in Cælo Pythagorico MS. pag.62. ἀνεφάλο, καὶ πῶσις μῆσιος καὶ κραισοπότης, καὶ πῶσις ἑπιπῶσις ζωαίκασι, καὶ ἱερωτά.

Κρασοπῶσις, *Vinarius*, οἰνοπότης.

Κρασπῶλιον, *Forum vinarium*, Taberna. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Κρασπῶλια, *Forum vinaria*, ἄσχυρον σίτιον μῶσον.

Κρασοφυζία, *Panis vino dilutum*.

Κικραμῆσι, *Ebruis*, *Vino carnis*, κικραμῆσι. Fabula Ælopi Græcobarb. pag.94. καὶ ὅταν τὸ ἀπὸ κικραμῆσι, &c.

ΚΡΑΣΙΟΝ, *Mensura liquorum*. Joannes Moschus in Limon. cap.113. τῆς ἢ πλεῖστον ἢ σπλένω αὐτῶ ἰπῶσιον, καὶ κραισιον ἔχει ἰερωτό, εἰς τὰς τῶσῆσις λαύρας ἢ σκίπτις, καὶ ἰο ἀπῶσι, &c.

Κρασις, eadem notione. Myrepsus sect.32. cap.87. ἐκασπῶμιλλο κραισιος μῶσι.

ΚΡΑΤΑΙΑ, *Chelidonium magnum*, apud Interpol.Dioscorid. cap.399.

ΚΡΑΤΗΜΑ, *Fruilus* & *commoda ex victoribus*. Galli Advantage dicunt. Mauricius lib.4. Strategic. cap.5.

cap. 5. ποῖα μὲν εἰσι τὰ σφῆς βλάβη καὶ ἀλλοπαλόν
ἀνομήματα, τινὰ δὲ τὰ φυλάσσιντα πῶς ἐξ αὐτῶν ἐχρη-
σάμενοι βλάβη, καὶ πῶς τὰ σφοκτακαταμειωμένα κρα-
τήματα αὐτοεπίσταξ δύνανται.

Κράτημα, διακρατήματα, *Pollesio, Bona*. Sigillum seu
Diploma Rogetij Comitiss Siciliae apud Ughellum
tom.1. Italiae Sacrae: τὸν διακρατήματα, καὶ ἰσοσά-
σει, βλάνας, καὶ ὅσα ἄλλα διακράματα ἐκράτων. Infra:
τὸ ποιεῖν κράτημα ἐστὶν ἐν τῇ ἀσπ. Μιλίτου, &c. Ruf-
fium: μὲν πῶς τὰ παραμύθια καὶ διακρατημάτων αὐ-
τῶν ἐκτ' ἑκάστων διελώσεως καὶ τίλων.

ΚΡΑΤΗΜΑ, unus ἔ 19. tonis musicae Graeca-
nicae, de quo ita Hagiopolites MS. τὸ ἥ μῆλα κρ-
τήμα δὸν δύο ἐξήντη καὶ τὸ καρισμα ποτὶ μὲν δὸν σφῆς
ποτὶ ἡ δὸν μῆλα κρατήματα. Vide in Φωνῇ, &c. in
Φθερα.

Κρατήμασεν, Liber ejusmodi musicae. Index MS.
Bibliothecae Monasterij S. Trinitatis Insulae Chalces:
Βιβλίον φαλτικῆς νεωστὶ γυμνασίου, τὸ λεγόμενον Κρα-
τήμασεν, μὲν κικκινια ἀτλαξία ἐοδιδυμίσου, πανύ κα-
λόν, καὶ χρεώδεις ἄσπ καὶ ἄλλα τίσιμα μουσικῆς, ἢν τὰ
δύο εἰσι σιχάεμα, ἴστων ἀμυθόλιον, τὸ τίταρῶν κρη-
μάσεν.

ΚΡΑΤΗΡ ἄγιος, *Sacer calix*, quo vivificus fan-
guis continetur, apud Codinum cap.17. num.43. Vi-
de Eusebium lib. 3. de Vita Constant. cap.38.

Κρατήρα, *Cratieres cum lychenis oleivinis*, Typicum
MS. Monasterij Ἐκκαθελιούρου cap.5. αἰουμίνου ἢ
κράτηρα, κρημάσενσιν ἀγύρα ποικιλάσιν τὰ πολυφθ-
τια, καὶ αἰ ἀγύρα καὶ χρυσόκονδηλα, καὶ οἱ ἀγύρα κρητήρα, καὶ
κλαίω μὲν ἰδύαυ ἀμυθόλιον, ἀπιδύσωνσιν πανύ. Vide
Constantinopolim Christianam lib.3. sect.48.

ΚΡΑΤΗΣ, *Crates*. Constantinus in Tactis: ἢ
καβαλλασεν ἐξώπλιον λαρκίον καὶ κλιβάνου, ἢ σὶδρῆς,
ἢ δὸν κρατῶν πεπλεγμένους. Theophanes an.17. Hecra-
tēj: ἀνάσας πῶς παρυσίον ὕψῳ, κρητῶν ἐτύπησεν τὸ
τελεχῶν ἢ πύλων πύλων ἢ παλατιῶν, καὶ ὅτως κρη-
τατικῶν ἔξῃ ἢ κήπων ἐξήλθεν.

Κρατῶν, *Ex cratibus confectus*. Idem Constanti-
nus pag.11. ποτὶ βάλαν καὶ χρῆμα εἰδῆρα, ἢ κρατῶν,
ἢ ἐξ ἄλλων ὕλων.

ΚΡΑΦΑ, *Hefychio*, ἱερῶν ἀπὸν ἐκπνεύον, ἢ τὰς
βάλαν ἀπαρῶν.

ΚΡΑΧΙΟΝ, idem quod *Crassus*, *Vinum*. Glos-
sae Graecobarb. οἶνος ἀνθῶν, ἢ κρασίον, ἢ κρηχίον.

ΚΡΕΒΑΤΙ, Κρηβαλίον. Vide in Κρηβατῶν.

ΚΡΕΜΑΣΤΕΙΝ, *Pendere*. Glossae Graecobarb.
κρησά ἐκρημάστικον μὲν τὸ ἐκκινῶν δὸν τὰ παραπύλων ἢ
ὑψῶν.

Κρημασάει, *Vinea coronarium* quae ad aures pen-
dent. Acheson Onirocrit. cap. 248. τὰν ἰδῶν τις βα-
σάλου, ὅτι τὰ ἐπίσταξ, ἢ τὰ κρημασάει ἢ στήμιμας
αὐτῶ ἀπεκόντη, τὸ βασιλεὺς αὐτῶ ἐλγυροσμεν ἢ ἐλγυροσ-
μῶν ἔσαι.

Κρημασῶν περιβόλον, apud Palladium in Vita Chry-
sostomi pag.123. Κρημασῶν κήπον, apud Manneum
Chrysoloram in Epist. edita post Codinum de Orig.
Constantinopol. p.127. *Camera pendens*, apud Sido-
nium lib.2. Epist.2. Alia vide in Gloss. med. Lat. in
Domus pensilis.

ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ, *Furca, Patibulum*, Ἀβίξ MSS.
Regni Hierosol. cap.272. ἄβξ τῆς κρημασάει, τὸ λέγει
Φάρα. Locum integrum vide in Πυλιλλιάσει.

ΚΡΕΜΕΔΙ, Κρημίδι, *Cera*, Κρημυδίων. Coro-
na pretiosa: Κρημίδι, *Cera*, κρημύδιον. Anonymus de
Vulpe & Lupo:

Πράσα, ἱαπάνια, κάρφαμα. κρημύδια, καὶ ὀρζύδια.
Agapius in Geoponico cap.176. καὶ τότε κόψε εἰς πῶν
μῶλον ἢνα κρημίδι, καὶ σφῆς ἢ σκίνα μετ' αὐτῶ ἀλαφρά
μὲν λιπώδη, καὶ σφῆς κρημύδια.

ΚΡΕΣΤΑ, *Crista*, *Litae*.

ΚΡΕΩΦΑΓΟΣ, *Dominica*, quae septimanam ἢ
δοσκήριον *pracedit*; sic appellata quod hac die postre-
mo carne vescantur Graeci, à qua die lunae sequenti
abstinere incipiunt, ova, lac, caseum & butyrum
duntaxat comedentes. Christophorus Angelus de
Hodierno Graecorum statu cap.10. καλῶν ἐτι αὐτῇ ἡ
Κυριακῇ καὶ Κρηωφάγῳ, ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἢ σελήνης ἀρχῶν
ἡμερῶν δὸν ἢ κρητῶν ἢ μῶν, καὶ ἰδῶν ὡς καὶ γάλα, καὶ
τυρὸν καὶ βούτυρον, καὶ ὅσα ἄλλα ἀλέματῶν, ἢ παράγον
δὸν κρητῶν ἢ ἰδῶν ἰδῶν ἰδῶν. Apud Codinum de Offic.
Palat. cap.7. num. 20. ubi agitur de Convivio Imp.
in Felto Nativitatis Christi, Κρηωφάγῳ sumitur pro
e die quae exactà Natalium Christi quadragesima,
eandem carnis tempus adventi: ἢ πῶν ὕψῳ ἰπὶ ἢ
βασιλικῆς σφαγῆς, ἔξῃ τὸ πῶν Τεσσαρακοσῶν παρε-
στῶν, ἀρχῶν ἢ πῶν κρηωφάγῳ λαβῶν, λαμβάνου ἄσπ, καὶ
μῶν, καὶ ἀπὶ σφῆς.

ΚΡΗΓΑΙΟΝ, *Cicuta*, apud Interpol. Dioscor.
cap.661.

ΚΡΗΜΝΑΝ, *Appendere*. Catalogus Reg. Of-
fic. Eccl. ὁ Ἐπί τῶν γυνάτων κρημῶν τὸ ἰσχυροσύν ἢ ἀ-
κρημῶν.

ΚΡΗΝΗΡΟΚΕΦΑΛΟΣ, *Crinetus*, ὑπόδικα-
μῶν. Ptochoprodromus MS. ex Cod. Reg.

Ἀνάγκη γάτων τινῶν καὶ ἔχει παρῶν ἀγύρων,
Νεὶ ἢ σφῆς τῶν, μῶν ἢ γρηματικῶν τὰ ἰσχυρῶν
Παρά κρημυρκατάων, πανύ τὰ μὲν ἰσομῶν.

ΚΡΗΠΙΣ, *Gratus altaris*, *sacra mensa*. Eu-
chologium de Ordinar. Episcopi: μὲν πῶν ἢ Τρι-
σολίου συμπλήρωσιν, ἀνεῖσι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς πῶν κρηπίδῃ
σφῆς ἢ τραπίδιον. Adde pag.628.630. & nostrum Con-
stantinopolim Christianam lib.3. n.51.

ΚΡΗΤΑΜΑ, *Cribitum*, Κρητῶν.

ΚΡΙΑΔΑ, *Kriam*. Vide in Κρητῶν.

ΚΡΙΑΡΗ, *Aries*, *keios*, in Corona pretiosa. Da-
mascenus Studita Homil. 26. πῶν τὸ πρῶτον εἰς ἢ
σφαγῶν, καὶ ὡς τὸ κρημῶν. Κρηρῶν, eadem notione. Deme-
trius Constantinopolit. lib.2. Hierocophiaj cap.1.
ἔτα δὲ ἄλλων δέκα ἡμερῶν ἄσπ κρημῶν, ἢ τὰ
ἄλλας δέκα μὲν περιεσπῶν.

ΚΡΙΑΤΖΟΝΙ, *Pediculus fructuum*, Μίχῳ.

ΚΡΙΓΙΑΝΕΙΝ, *Siridere*: ex Κρητῶν, *Siridor*.
Agapius in Geoponico cap.144. καὶ βρασίον μὲν ἀσπ
κρητῶν, καὶ ἀπὶ κρητῶν, δὸσφορῶν τὸ δεικνῶν, ἰδῶν ἢ
ζωμῶν εἰς τὸ ἀφῆσιν.

ΚΡΙΑΡΙΑ, Κρητῶν, *Hordeum*, κρητῶν. Κρη-
μῶν, in Gloss. S. Bened. Lexicon MS. Cytilli, & Epime-
rifimi Herodiani MSS. Κρητῶν, τὸ κρητῶν. Al. κρημῶν.
Myrepsus sect.41. cap.130. ex Cod. MS. μετ' ἰδῶν
δὸσθραμῶν μὲν κρητῶν. Phemon in Cynophorio
pag.274. κρητῶν λῶνσιν μὲν ἔξῃ, &c. Rufinus: κρη-
τῶν ἢ κρητῶν καὶ ἀγύρων, &c. Ilias Graecobarb. ὁ.
τὸ λατῶν κρητῶν ἴστων σῆκοις ἐκτ' ἑσφῶν.

Fabulae Aesopi Graecobarb. ἢνα μὲν τῶν τῶν τῶν
κρητῶν, &c. Glossae Graecobarb. τὰ σφῆς πῶν
κρητῶν, ἢ κρητῶν.

ΚΡΙΑΡΙΖΕΙΝ, *Κελοροφῶν*, *Mariam exer-
cere cum hordeo*, Canon Pœnitentialis MS. S. Joan-
nis Chrysofolomi nomen præferens: γυνῆ ἢ κρητῶν-
ρῶνα, καὶ μῶνσιν, δὸσθῆσιν ἢ δὸσθῆσιν, ἢ τῶν
δὸσθῆσιν ποίησασα ἢ ἀσθῆσιν σφῆς μῶνσιν ἢ σῆσιν ποίη-
σιν καὶ ἡσθῆσιν, &c. Hanc Magiae seu præstigiatarum
speciem describit Balfamon ad Can.61. Synodi Tru-
lanae: *μοναχῶν ἢ πῶν, καὶ ταῦτα κρητῶν, σῆ-
κοις ἐκλασάσασα, ὅτι σφῆσιν γυναιξὶ τῶν μὲν κρη-
τῶν ἀπαγγιλλῶσιν τὰ παρά τῶν ἀγύρων ποίησιν
εἰσι καὶ λεγόμεναι Κρητῶν, αἰ ἢ ἐκλασάσιν καὶ ἢ ἀγύρων*
Bbb αἰσῶν

ἐκείνοι προσεδρεύοντες καὶ κηρύττοντες ἐκ τούτων μαθησάμενοι τὰ μαθήματα, καὶ φορέτες οὕτως τὴν ἐκκλησίαν Πύθωνος πνεύματα, τὰ ἀγνώριμα. Meminit turfum ad Can.65. idem ad Epist. S.Basilij ad Amphiloch. Can.72. αὐτὸν ἔχει μάλλον ἀρετῆ καὶ ἀγνώριμον σκοπεύομενον, μὲν θάλλον ἐκκλησιολογίας ἐπί τοις χειρογραφοῖς τὰ μαθήματα, καὶ κηρύττοντες τὰ ἀθήματα, καθὼς ποιῶσι καὶ αὐτοὶ ἐκκλησίου Κρηθραίου, &c. Infra: τὰ κηροφόρα καὶ γυλίστρυμα γραῖδων. Zonaras ad eundem Can. καὶ αὐτὰ κηροφόρα γυλίστρυμα (πρήξια) αὐτὰ καὶ ἄλλοις ἐκ χειρὸς τιθεῖσαι, δι' ἐκείνων προλήγουσι τινα.

ΚΡΠΘΗ', quid sit in accipite, sic innuit Demetrijus Constantinopol. lib. 1. Hieracophij pag. 133. ἀλιπάρια ἢ ἔστι τὸ ἐπάνω τῷ ἐπιθῶν τὸ ἐξῆσταιμῶν, ὅπου τινος καλῶς κηροῦ.

Κρηθαί βιβλία, apud Pfellum MS.de Morbor.nominibus, αὐτὰ ἔκ τ' Ἔρακος: *Hordeum Toracicum*.

ΚΡΙΚΕΛΛΟΣ, *Circellus*, transpositione litterarum, pro κρηκέλλῳ, ut κρηκέλλῳ, pro κρηκέῳ, *Circus*. Glossæ Gr.Lat. κρηκέλλῳ, *Circulus*. Acta S. Sylvestri Pap. pag. 27. καὶ ἄλλοις τὸ σπῆλαιον καλῶνται, ὅσσα ἐ φράκων κοίλα (ἄ), ἕξ ἢ σὺ πύλα χαλκῆ ἐχουσαι κρηκέλλοι. Mox: ἐκίοντες πρὸς ἑαυτὸν τὰς πύλας, καὶ ἐπὶ τοῖς κρηκέλλοις αὐτῶν ἐσάραζοντες πάλιν ἄλλον ἢ καλίνας, &c. Codinus in Orig. Constantinop.n.57. καὶ ἴσων ἀπὸ χειρῶν ἐπι τὰς κίονας μὲν κρηκέλλων καὶ κρηκίωνων.

Κρηκέλλοι. Constant. Porphyrog. in Themat. Orient.6. θύνειλλῳ ἢ τὸ κρηκέλλοις ἑπισημοὺς καλῶν.

Κρηκέ, κρηκέλλων, eadem notione in Gloss. Græc. Lat. Suidas & Glossæ Reg. Cod. 2069. κρηκέ, τὸ κρηκέλλων. Moschopolus πρὸς Ζαχάρῳ, pag.156. κρηκέ, τὸ κοινὰ κρηκέλλων. Idem in Lexico Philoftrati: ἑλλῶν, Ἀτίλιος, ἄλλων ἢ κοινῶν καὶ ἐπὶ ἑλλῶν ὁ κρηκέ τῷ χαλίον, ἢ ἀπλῶς ὁ κρηκέ. Etymologicum: κρηκέ, τὸ κρηκέλλων, πρὸ τὸ κρηκέ. Glossæ Græcobarb. ἑλλῶν, κρηκέλλων, ἑλλῶν, κρηκέλλων. Alexander Trallianus lib.9. λαθὼν δακτύλιον ἐπὶ πρῶν πτείνων ἤρῳ τὸ κρηκέλλων ἀπὸ ὀδόντων. Leo in Tactico. cap.5.2. & Mauricius lib.1. Strateg. cap.2. ζάβας σὺν καπλίος τελέας μίχρη τῷ ἀρραγῶν ἀνακροῦντος λαοῖς καὶ κρηκέλλοις. Constantin. in Tactico pag.13. ἢ καὶ ἀνακροῦν τὰ πάντα ἀπὸ λαῶν καὶ κρηκέλλων. Zenobius cent.4. Proverb.41. ἴππου γρασσῶναι, τὰ μύνητα κρηκέλλια ἰνῶθαλ. Sic emendant Viri Docti. Gallicum proverbium, à *vieux cheval, rouge bride*.

ΚΡΙΜΑ, *Peccatum*, ἀμαρτία. κρημάζων, *Peccate*, ἀμαρτάνω. κρηματίζω, *Peccator*, ἀμαρτανός.

ΚΡΙΜΙΖΙΝ, *Coccus*, ex Ital. *Cremesino*, & Gall.*Cramoisy*. Vox formata ab Atabica *Kermes,Coccus*. Laonicus lib.3. Extr. φέρε ἢ κρημίζων σπῆν, ὅταν καλῶμεν πορφυρὰν, ἐπὶ τὰ ἱμάτια, τὰτε ἀπὸ ἵππων καὶ σπῆν, βασιλεὺς ἐκ ἐκεῖνον ἐξίσου λόγου.

ΚΡΙΝΕΑΙΑ, *Pinna maris*, Gallis, *Créneaux*. Glossæ ad Iliadem Barbarogr. Ἐπάθξεν, τὰ κρηνέια τῷ τῶζ.

ΚΡΙΝΥΣΚΕΙΝ, pro κρηνῶν. Glossæ Græcobarb. ἐκείνος ὅπου δὲν κρηνῶν, ἢ ὅπου δὲν ἔχει δίκαιον.

ΚΡΙΝΟΜΕΝΟΙ, *Litigantes*. Catalogus Offic. M. Ecclæsiæ ex Cod. Reg. ἐπὶ τῷ Ἐκρέτων καθίστων τὸ Πατριαρχικῶν ἐκείνων ἀλόφων ἢ ἀτάραχων, ἐσάων τὴν κρημῶν.

ΚΡΙΝΟΝ, *Lilium*, ornamentum in fabricis instar lilij efformatum. Vide Constantinopolin Christianum lib.3. num.59.

Κρινία, genus plicæ aut Calyptæ Imperatoris, cum liliotum figuris supra circulum, ut sunt Regum nostrorum Coronæ. Codinus de Offic. Palat. cap.6. n.18. Φορέει ἐπὶ τῷ κεφαλῆ τὸ δάκυν αὐτῆς φέριμα, ἢ κρινία, ἢ τετραπέλλον, ἢ ἑτέρων τι ὅμοιον τούτοις. Vide Dissert. 24. ad Joinvillam.

ΚΡΙΟΘΕΟΣ, *Ammoniacum*, apud Interpol. Diodorid. cap.504.

ΚΡΙΟΣ, Κρήνη. Vide in Κρήνη.

Ὁ Ἐπί τῷ ΚΡΥΣΕΩΝ, Dignitas apud Constantinopolitanos. Balfam de Inconf. ἦ βασιλεὺς κυρῶ Κορσασίον τῷ Μορομάτῳ τὰ Θεοκρατορῶν διατάγματα, τὸ τελεσφορήσασθα τὸ ὄφθαλμο τῷ Ἐπί τῷ κρησῶν, καὶ τῷ Νομοφύλακῳ, καὶ διοικητῶν τούτων ἐπισκοπῆ μὲν καὶ ἄλλων πολλῶν διοικητῶν χάριν ὄφρα αὐτὰ χρυσίον τοσούτου ποσότητος, καὶ τὰ σπυλῶ ἄσια. Nicetas Choniates in Cod. Reg. inscribitur Μήρας Λαδοῦς, καὶ Ἐπί κρησῶν Γενικά, καὶ Ἐφορῶ. In Codice videro edito, Ἐφορῶ καὶ Κρητός τῷ βῆλον καὶ προκαθήμενον τῷ κρησῶ. Unde videtur posse colligi eandem Dignitatem fuisse τῷ Ἐπί τῷ κρησῶν, cum Dignitate *Judicis veli*. Meminit præterea ejusdem Magistratus Scholiastes Basilic. tom.1. pag. 236. nec scio an idem qui κρητός τῷ βασιλεὺς κρησῶν, quâ Dignitate donatus Gemnadius antequam Patriarcha Constantinopol. dictus fuisset, ut est in Cod. Cæsareo apud Lambecium lib.5. pag.16.

ΚΡΥΣΙΜΑ, Κρησῶν, *Lis*, Κρησι, *δικη*. Κρησολογῶν, *Litigare*, δικαλογῶν, δικαδικῶν, ΚΡΥΣΕΟΚΑΒΟΝ, *Equus variatus*. Vide in Καθων.

ΚΡΥΣΤΑΤΑΙ. Theophanes c. ex eo Cedrenus an.8. Leonis Ifauri, de Regibus Franciæ 1. Stemmatibus: ἐκείνοιο ἢ ἔκ τῷ ἦρως ἐκείνου λογῶν κρησῶ, ὁ ἱερώνυμος Τριχαράτῳ Τριχῶν ὄδ' ἄρα κῆ τῷ ἴσχυος ἐκχυρῶντος, αὐτὸ κρησῶ. Eadem habet Cedrenus r.453. fed, ni fallor, errat toto cælo. *Crissus* enim dicti Franci, quod pronas in frontem tonsio occipiti comas deferrent, quæ Crisæ speciem præferrent, vel certe quod promissis crines habent. Unde dicti Τριχαράτῳ, vel Τριχαράτοι, quam vocem cum non intelligeret, aut male legisset Theophanes, τριχαράτῳ appellatos perperam putavit. Sidonius Carm.5. *Hic quoque monstra domas rutilis quibus arce crebris*

Ad frontem coma tracta jacet, nudatæque Cervix Setarum per damna nitet.

Vide Agathiam & alios Scriptores laudatos in Gloss.med.Lat. in *Crinibus*, & infra in Τριχαράτῳ.

ΚΡΙΤΑΔΕΣ, *Judices*. plural. vocis κρητί. Vide Grammaticum Portij. Glossæ Græcobarb. κρητί οὐ κρητάδες διοφανέσθω καὶ ἀδικὰ τυ. Joannes Glycas de Vanit. vite:

Πλάσιος, κρητάδες, καὶ ἀρχόντες, καὶ στρατιῶν μισθολογῶν.

ΚΡΙΤΑΡΙΟΝ, *Creta*. Liber 10. Basilic. tit.3.5.34.ex l.34.de Dolo malo: ἐπί τῷ φέρε μοι λιθῶν, ἢ ἑλλῶμον, ἢ κρητῶν ἐξερῶσαι τῷ ἀρῶ σου, &c. Eorundem Scholiastes ad lib.15. p.243. *Ruta*, τῆσθε ἑλλῶμον, κρητῶν, ὅτι λιθῶντος, καὶ τὰ ὅμοια. Occurrit præterea lib.28. tit.8.5.8. & apud Scholiast. ibid. pag.376. & in Glossis Basil. in βῆτα.

ΚΡΙΤΗΣ τῷ βῆλον, *Iudex Veli*, in Catalogo MS. Offic. Palatij ex Cod. Reg.5. Jus Græco Rom. lib.2. p.120.δ κρητί τῷ βῆλον, καὶ ἐπὶ τῷ ἐπισημῶν, βασιλεὺς δὲ Πικελῶ. Adde pag.288. Sententia lata in Cosmæ Patriarchæ Constantinopol. depositione apud Allatum lib.2. de Conscnu utriusque Ecclæ. c.12. p.684. τῷ μισθῶν ἐπισκοπῶν Κορσῶν καὶ Κρητός τῷ βῆλον κυρίω βασιλεὺς τῷ Πικελῶ, τῷ Κρητός τῷ βῆλον ἱωάννη τῷ Ἀλωπητῶ. Cinnamon lib.6.n.6. Νικηφόρος τι τῷ ἔκ τῷ βῆλον κρητῶν οὐτὸς ἐπὶ τῷ Ἰσακίο lib.2.n.6. τῶν καὶ τῷ Κρητῶ βῆλον τὴν οὐσὶν οὐσὶν ἱθῶν καὶ λόγων ὁμοίων σελῶν. Anonymus Barenfis an.1032. descendit Michael Protospatha *Crisi* in *Bilu* τε in *Trodrumu*, &c. Ad duodecim, veli & Hippodromi κρητῶν fuisse auctor est Balfam.de Chartoph.p.459. Vide Notas nostras ad Cinnam.p.487. & (suprà in Ἐπί τῷ κρησῶν. Καθολικῶς κρητῶν, Extat in Cod. Reg. MS. 2023. Philothei Patriarchæ Constantinopol. Sanctum in Anatomiam.

thematifmos, hoc initio: ὁ θεὸς τὰ τοιαῦτα σοφῶς ἐβάρησε θεομετρῶν καὶ καθολικῶν κριτῶν Ἀρχιεπισκόπου, &c. Ex quibus etiam Constantini Harmenopuli ætas colligi potest. Præterea καθολικῶν κριτῶν Ἑρωσιῶν subscriptum in Pseudo-Synodo Palamitarum sub Jannæ Cantacuzeno Macariorum Metropolita Philadelphiz, & Metropolita Melenici. Vide Ὁρμηλίδην.

Κριτῆς ἢ οἰκονόμος, titulus quem sibi arrogat Gerazimus Patriarcha Antiochenus in Epistola scripta an. 1629. apud Allatum lib.3. de utriusque Ecclesiz Confess. cap.8. num.4. & Joachimus Patriarcha Alexandrinus, apud Davidem Chytraum in lib. de Statu Ecclesiar. Oriental. pag.84. ut & Meletius itidem Patriarcha Alexandrinus, apud Georgium Douziam in Itinerario Constantinopol. pag. 122. & Joannicus apud Panagiotam in Catechismo Ruforum.

Κριτῆς ἢ Σερῖτης, in Catalogo MS. Offic. Palatij in Cod. Reg. 5. post Magnum Myrtaitam. Vide Anonymum Combessianum in Lacapeno p.41. Extr.

Κριτῆς ἢ Φωαῦται, Index exercituum, Officium Palatinum, in Catalogo MS. Offic. Palatij ex Cod. Reg. 5. Anonymus Mazatin.

Φωαῦται Κριτῆς, ἐξιστάζων τὰς δικαιοσύνας. Ejus peculiate munus ita describit Codinus cap. 5. n.72. ὁ Κριτῆς ἢ Φωαῦται, ἢ Βασιλεὺς εἰς τὸ φρουρῶν διασκευάζων, τὰς παρμητινῶνας ἀσποθισίνας τοῦ στρατοῦ, ἅτε ἀπὸ ἀλόγων, ἅτε ἀμάταν, ἅτε καὶ κίρκων, ἢ ἀπὸ τοῖσιν τινὲς καθίστα καὶ ἐξιστάζει. Georgius Cyprius Patr. Constantinopol. in Epist. 175. ad Magnum Logothetam: ἰσχυρὸν ἢ Φωαῦται Κριτῆς ὁ παντοφύλαξ ἢ παλαμῶνα πρὸς τὴν Τροπαιοφρον στίβειν δυσμενῶνα. &c.

ΚΡΩΨΟΣΟΣ, Aegyptiis, Eryngium apud Interpol. Diofcor. c.419. Κρόψου & Senperuvium mīnus, cap. 672.

ΚΡΟΚΑΤΟ, Rubens, in Tutcor. Crufij.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΙΑΡΑ, Demetrius Constantinopol. lib.1. Hieracophij c.48. λαβῶν μὲν ἄλιον, ἀκαπτιν, ἢ κροκοδιλίαν κόνην ἄλικην, τὰ ἴσα μίξας.

ΚΡΟΚΟΔΙΑΝΟΝ, Dipraxis. Glossis Jatticæ MSS. ex Cod. Reg. 1334. διψάκος, τὸ στυγνὸν, ὃ ἐκ κροκοδιανῶν λέγεται.

ΚΡΟΚΟΔΙΛΙΟΝ, Prophetis, Draconia; apud Apuleium c.14.

ΚΡΟΚΟΥΚΗΣ, Lycium, arbor cujus meminit Plinius, Dioscorides, &c. Ruellius lib.1. cap. 17. Neophytus in Glossis Jatticis MSS. ἄλιον ἰσχυρὸν, ὃ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λέγεται Κροκοδιλίον. Gloss. alia MSS. ex Cod. Reg. 1334. habent Κροκοδιλίον, ἄλιον, ὃ παρὰ τοῖς ἰδιώταις Κροκοδιλίον λέγεται. Κροκοδιλίον dicitur Myrtillo succus Lycij, coloris crocei vel lutei, quo lanæ tinguntur. Sed & idem Neophytus ita dictam Betonicam seu ejus succum scribit: Βελονία, τὸ παρὰ τοῖς ἰδιώταις, τὸ λεγόμενον Κροκοδιλίον. Vide Salsumium ad Plinium p.1164.

ΚΡΟΚΟΜΕΡΙΟΝ, Leonopodium, apud Interpol. Diofcor. cap.713.

ΚΡΟΚΟΤΤΑ, Indis Hyana, apud Porphyrium lib.3. de Abst. p.250.

ΚΡΟΜΙΔΟΦΥΛΛΟΝ, Diellatum. Vide Bellonium lib.1. Observat. cap.18.

ΚΡΟΝΙΑΣ. Vox ignota Fuchfio apud Myrsium sect.19. c.16.

ΚΡΟΝΙΔΑ Α. Demetrius Constantinopolit. lib.1. Hieracophij p.92. ἅτα πορφύρα κροκιδῶν ἰλιζας ἀκνὸν καὶ ἄλ. &c. Sed legendum κροκιδῶν nemo non videt.

ΚΡΟΝΙΟΝ, Delphinium, apud Interpol. Diofcor. c.489.

ΚΡΟΝΟΣ, Prophetis, Coniza minor, apud Interpol. Diofcor. c.542.

ΚΡΟΝΟΣ ἢ σφῶν, Prophetis, Equisetum, in Pappo; apud Interpol. Diofcorid. cap. 628.

ΚΡΟΣΣΑΣ, perperam legi, pro ἔξωσας in I. Meniana, Cod. de ædific. privat. in Codice Haloandri, notat Cujacius lib.1. Observ. cap.30.

ΚΡΟΥΓΓΕΙΝ, pro κρέαν, Pulsare. Stephanus Sachles in Narrat. MSS.

Ἀπίξω καθάρως καὶ τότε ἐκρίθω, Ἄνοιξον ἢ καὶ μακίνας πρὶν νῆα περιεστρώσω.

Anonymus de Nuptiis Theci lib.8.

Ἐκρωσθη κώλυτοι φοβερὸς, κίως δράκοις ἱμπεύων.

ΚΡΟΥΔΕΛΛΑΦΟΣ, Cerym. Nicetas in Alexio lib.3. Extr. οἱ δὲ ἀνα κρῶν ἰδραπίττον, καὶ μάλα οἱ σρατηγῶν, ὡς προείλαφοι πλέον ὀλίμοι.

ΚΡΟΥΚΕΑΙ, Corona annulus, Circulus, κυκλίον ἢ ἀλιον. Ex voce κρησ.

ΚΡΟΤΜΕΝΑ, Cymena, μπόρα, πωγὴ, φασκίον, in Corona pretiofa.

ΚΡΟΥΣΑΡΟΣ, pro κρησῶν. Anonymus de Amorib. Callimachi & Chrysothoes:

Ἀνθρωποὶ ζῆνοι ζήπται, καὶ ὄραϊ, ἢ κρησῶν. Vide in κρησ.

ΚΡΟΥΣΜΑ, Signi in Ecclesia pulsatio, seu ligni, vel ferri, apud Græcos. Cytilus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap.42. ὁ μὲν νυκτὶ ἀνασῶς ὁ ἀγιος ἀπὸ τῶν κρησῶν ὄρας. Αυθὸρ Vita S. Niconis: ὁ πῶς ἔζηλον κρησῶσι πάσαν σωματικὰς ἢ ἀδελφότης. Vita Athanasij Galefij Patr. Constantinopol. ἢ πῶς ἡ μασουλίαν ἕμιον ἔζηλον κρησῶσι, σπῆντες τὸ πάλιν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκρίθη. Theodoros Petricorum Episcopus in Vita S. Theodochij Archimandritæ: ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας. Vita Nicolai Studitz pag. 499. ἴσχυροίματι τοῖς ἀδελφοῖς τὰ πῶς ἔζηλον κρησῶσι παρακλινοῦσθω. Martyrium SS. XX. Patrum Sabaitarum num. 12. κρησῶνται τε καὶ κρησῶνται τῶν ἐνεκα γινόμενον, ἀπὸ τῶν σωματικῶν πάλιν τῆς πατρίδος ἐν τοῖς ἰαυτοῖς κηλίσις ὄρας ἐπιπαρμῶν, ὡς φασὶν παρὰ τῶν μεμνημένων ἔζηλον τὰ κρησῶσι ἡρώματα, &c. Synaxiati Colbertin S. Euphrosyno 11. Sept. ὡς τὸ ἔζηλον ἕκρον ἢ ἰωάννης ἡρώματα, &c. Vita MS. S. Blasij: παραλύ κληρίας κρησῶνται τὸ ἔζηλον, ἢ ἔζηλον ἢ ἰωάννης. Typicum S. Sabæ cap. 6. ἢ ἰδὲ κηλίον καὶ ἐξήρῶν, ἀπὸ τῶν κρησῶν ἢ ἐκκλησίας. Ordo Monasterij Calulorum: μὲν ἢ πῶς λαβήρωται ἢ προηρισμῶν κρησῶν τὸ κρησῶν, καὶ σπῆντες ὄρας ἢ πῶς τραπεζῶν. Typicum MS. Monasterij ἢ Κρησῶν καὶ κρησῶνται cap. 38. κρησῶνται τὸ μῆνα σωματικῶν. Κρησῶν ἢ σπῆνται, in Vita S. Pachomij num. 39. Κρησῶν ἢ τὸ φασῶν, num. 43. Κρησῶνται ἢ ἔζηλον, in Jambis Theodori Studitz. Vita S. Euphrosynes & Paphnutij MS. ἢ κηλίον κρησῶν τὸ ἔζηλον ἢ σωματικῶν οἱ ἀδελφοί. Paradisus, seu liber SS. Senum MS. καὶ σπῆνται ὄρας, ἢ σπῆνται ἢ ἀδελφοί. Leontius Presbyter in Vita MS. S. Gregorij Argentini: ἐπίσταντες ἢ ἀρχιδιπλοῦν κρησῶνται τὸ ἔζηλον ἢ ὄρας ἢ ἰωάννης. Κρησῶν τὸ σπῆνται, τὸ εἰδῶν, in Triodio & Typico S. Sabæ non semel. Vide Σωματικῶν, & Gloss. med. Lat. in Campana, & Pulsare.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

ἀνασῶς πῶς ἔζηλον ἕκρον παρὰ πῶς ἐβόησαν παθιλοὺς ὄρας.

των. βάλλε εις βολβόν, η εις κρυφίον, και περιπέταλον
στιαρ τι αέρη, και όπια φάρμα, η κλιθάριον, και λουκα-
νοτα.

ΚΡΟΤΦΘΣ, Κρυφός, *Secretus*. Κρυφά, Κρυφα,
Secretio.

ΚΡΥΔΑΑ. Vide in Κρυός.

ΚΡΥΑΜΒΟΡΟΥΜ, & Κρυαμβόριον. Myrepfus
sect. 1. cap. 314. Cod. MS. Editi verò 320. ο δὲ κρυαμ-
βόριον ἰσχυρίσθη. At cap. 464. MS. Cod. & 320. Editi,
scribitur κρυαμβόριον. Vox Fuchfio incognita.

ΚΡΥΒΓΕΙΝ, *Abcondere*. Κρυβίζω, eadem
notione. Glossæ Græcobarb. Κρυβίσις, κρυβίσις, κρυβί-
ζω, *Abconditium*, κρυβιζόμενος, in Corona pretio-
fiofa.

ΚΡΥΟΣ, Κρυώμενος, *Frigidus*, *Gelidus*, κρυ-
ρός, κρυώσις. Hinc Κρυαί πηγαί, *Gelidiosis & frigi-
dioris aque fontes*, hodiernis Græcis. Scylitzes
pag. 836, & Zonaras pag. 223. πύξ η Καρραίασ σα-
μάρθων, εις πύξ λεγομένη κατωτέρω Κρυών πηγών.

Κρυωτικός, *Subfrigidus*, κατωτέρω.

Κρυάα, Κρυάα, *Frigis*, *Algor*, κρυός. Pro-
verbia Græcobarb. MSS. ο θύος μύξ τα βύχα μύριζα και
πύξ κρυάδων. Glossæ Græcobarb. βουβή καλάδικα η
αίρη και κρυάδθ. Alibi: βουβή η άνθρακον εις η άν-
θρακον, η αν θρακον ινι κρυάα.

Κρυάθειον, *Vas refrigerandi potui idoneum*. Codinus
de Offic. Palat. c. 22. n. 5. ισουτως και εις τα κρυάθ-
εια φησίνης παρανοχέει κρυατοι και αυται εβήσ η παλαιά
ειρήσων.

Κρυός, Idem quod Κρυός, *Frigidus*. Agapius in Geo-
ponico cap. 191. όταν θραζα το κρυός, ισχυρίστω, και
βαλινθ εις κρυόν ιερών, να σμαμίσση να Πατερ ημώ, &c.

Κρυός, eadem notione. Itinerarium MS. Theodosij
Zygomalæ: όπη δὲος πρυαί βρυσιος μαζάλα και θυμα-
σιασ, κρυα κρυα μία, και θρυμ θρυματάτη
ίτιρα.

Κρυάα, *Frigis*, ψύξθ, in Corona pretiofiofa.

Κρυία, eadem notione. Anonymus de Nuptiis
Thefei lib. 8.

Κρυια το πόδον ηψ πύξ άνοιξη πύξ κρυιτω.

Idem lib. 9.

Κρυια πόνι δόλοισα σός κάμπος και λιβάδια
Απτιτω κρυιτω η κρυα, και σαρλθός άνοιζών.

Et lib. 10.

Κρυια όπη ισχυρίστω πύξ κρυιτω και πύξ θρυμω.

Historia Apollonij Tyrij:

Ευαδία και σκεπάστω τον σίλω κρυιτω όπη θύρα.

Κρυόν, *Gelca*. Historia Bertrandi Romani MS.

Κρυον όπη το σπύθθ η, μαρμαρι άσπερ κρυον.

Κρυον, Vide in Νεκασον.

ΚΡΥΟΣ, *Cryfiallus*, Scholiasti Aristophanis

ad Nubes: διαφανή λιθον, ιδιαιτικώς λεγομένη κρυθ, ίου-
κότα η ύδαθ. Epiphanius Episcopus Cypri de 12. La-
pidib. Summi Pontific. MS. λιθθ ο κρυσθαλθ, ο και
πύξ λεγομένη, &c. Apud Annam Commen pag. 94.
κρυόσις κρυθ, *Poculum Cryfiallinum*. Anonymus
de S. Sophia: εστὶν ἰδιωθθ ε πελομένη λιθός, σω κί-
ωνι άλοζήσων, και κρυόν, και άσπίδων, και σα-
φειρων.

ΚΡΥΟΣ, Græcis recentioribus præterea signifi-
cat *Cisterna teletorium*. Zofimus Panopolita MS. de
Rotundandis margaritis: ισάωθ η η τούτω ζωμω
ίπρήσων κρυόν κρυσινης κικαμύων και τεταμμένα καλώς
μύθθ ύδαθ.

ΚΡΥΣΤΑΙΟΝ, *Silvaciunt*, *Pfyllium*, apud
Interpol. Diofcor. cap. 652.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, Maximus Cythar. in Synax.
28. April. in S. Patticio Prof. το η άσπεάτω η ρύθ,
καθός λεγομένη, η κολασήσων η άσπεών, καθός και το
καλώτατον ύδαθ, το λεγομένη Κρυσθαλλον, και Τάρταρον,

εις το ύτόν οι Έλληνας και οι Φοι η κολάζων άσπίδων.
At 19. Maij paullò aliter: το η κατω ύδαθ πρυθ αν
κρυσθαλον ύδαθ η τάρταρον.

ΚΡΥΦΟΓΑΜΟΣ, *Clandestina nuptia*, *Illicitus
Concubitus*, *Sinprum*, apud Ballanem ad Nomo-
can. Photij pag. 138. 1. Edit. κρυφωγαμία, in Nomo-
canone Coteleriano num. 326. quomodo forte le-
gendum apud Logothetam in Michaële Theophili F.
num. 4. pro Κρυφωγαμία.

ΚΡΥΦΟΔΙΔΕΙΝ, *Subministrare*, γ' πορησθαι,
εκπορίζων.

ΚΡΩΜΑΚΩΤΟΙ τόσμο. Vide Eustathium ad
Iliad. β.

ΚΤΕΝΗ, *Peilen*, ἰσχυρίστω, in Corona pretiofiofa.
Κτάς.

ΚΤΕΝΝΕΙΝ, pro κτενεν, *Occidere*. Hinc Δοκ-
τινεν, apud Theophan. anno 21. Heraclij.

ΚΤΗΚΙΟ, *Tabes*, *Tabum*, θηλις. Κτηκίος,
Tabidus, θηλικός, τακός. Κτηκίζων, Κτηκίζων, *Ta-
bescere*, *Tabes laborare*, τικίωθ, θηλικός.

ΚΤΗΜΑΤΑ, *Quadrupedes*, *Iumenta*. Eusta-
thius: ότι η και η χωρικικώτεροι η άρτι κτήματα φασί
τα τετραπόδα, ούδασι οι όμιλιθεις αυτωθ. Idem in
Iliad. ε, ad illud, και κτην ύπαων. Οτι η ισχυρίστω
εκτυλωσθών οι παλαια, και οι όθω έκτο αυτωθ το πε-
ριβοσάειθθ, και ότι παρώνυμον η κτησι το κτήωθ. και
μύξ η νύκ πεθθ πύξωθ, η ε ζωσι πεισσοία κτήμα-
τα λεγθθ δὲον εθ.

Κτηματίται, *Prædiorum possessores*. Theophyla-
ctus Bulgar. Archiep. Ep. it. 24. τίς ηδ η λοιπθ τώθ
μή κτηματίταις τα περιόθια σωμάθ, &c.

ΚΤΗΝΟΒΑΤΑΙ, *Qui cum jumentis rem habent*.
Harmenopolita lib. 6. tit. 4. §. 4. οι άλοζήσων, η αν
οι κτηλωθθ και υπήσων.

ΚΤΗΝΟΜΙΣΙΟΝ, *Iumentorum vestura*.
Ita hanc vocem Latinam ex Ulpiano exponit libe-
53. Basilic. tit. 5. §. 6. η ύπιορ μωθθ η άρτων, η η
σισαίωθ, η ύπιορ η κτηλωμωθων. Ubi Glossa Interlinea-
ris: η άζωμασθίθων άσπερ ζωια, ήτοι η τα φορτία έα-
σασθίωθ.

ΚΤΗΤΟΡΕΣ, *Municipes*, qui in Urbe domos
possident: *Possessores* nudè dicti Liberato Diacono
cap. 20. & aliis, ut in Gloss. med. Lat. à nobis obser-
vatum. Gloss. Gr. Lat. Κτήτωρ, *Possessor*, *Bonorum
possessor*. Glossæ Basilic. Πόσιωρ, Κτήτωρ, Κτήτορες η
άκίτορες, in Nov. 118. cap. 16. Lib. 6. Basilic. tit. 1.
§. 13. τώθ συζυλιθώθ, και τώθ λαμπαρβόλατος κήτεροι πά-
σιν εις το ηδωθικων ύδαθθ, — χωρις αίτήσων δια-
τρίβασ και οίκων περιχωρηθέσων. Et §. 58. παλαιών η
ο κήτωρ μή ύδαρβόθω. Vita S. Joannis Elemoly-
narij αιδώθωθ τε η πύξ πόλιον οινέλιων κτηλόνων πύξ πε-
είχθασ πύξ άνωτάτω σίνωσιν, και παλιθθ άσπερ,
&c. Vita MS. S. Joannis Chrylofostomi: Τιμωμωθθ
ύπό παθίον η λαύ, και η κήτωρ και άρχώθων η πόλιωθ.

Theophanes an. 7. Phœæ, ubi de Seditione Alex-
andriæ, in qua cæsus Patriarcha: εφόσων και πύ-
λός κήτωρ, και ύκαυσων αυτωθ. Adde eundem in Ni-
cephoro Generali an. 1. pag. 405. Codicem Canon-
um Eccl. Afric. cap. 95. Concilium Calchedon.
Act. 16. pag. 818. Edit. Labbæi, Joan. Moschum in
Limon. cap. 195. Zachariam Pap. lib. 3. Dialog. cap.
26. Chonicon Alexandrin. pag. 6. 14. 890. Justinian.
in Nov. 8. in Proem. §. 1. Nov. 149. lib. 54. Basilic.
tit. 11. &c.

Κτήτορες præterea dicuntur vulgò *Monasteriorum
aut ædium Sacrarum Conditores*, seu *Fundatores*,
qui & κήτορες interdum appelluntur, uti vocem κή-
τορες vertit Hefychius. Liturgia Chrylofostomi apud
Goarum pag. 101. μνημονώθθ η η κτήτωρ, και η άσπερ
λαμμένων ημώ, &c. Similia habet Liturgia Basilij ex
Cod.

Cod. Cryptoferrat apud eundem Goarum p.177. Eucodologium p.39. Διόμβια ὑπὸ τῆ μακαρίου καὶ αἰμιόσιον κλητόρων τ' ἀγίας μοῦσι ταύτης. Ita usurpant Nomocanon Cotelierianum num.12. & Joannes Antiochenus Patr. de Charificariis num.8. 11. 14.

Κηλοεκόν τρωικόν, apud Balsamonem Responso 53.& in Scholio ad sect.2.tit.6.Sacrorum Canonum Constantini Harmenopuli: εἰ ἢ τις καὶ πλέον ἢ ἰσῆα ἡμεῖον καὶ τὰς ἰσῆας τῶντων, ἢ ἰκοντὶ, ἢ δὸπ κλητικῶς συνωθῆμεν καὶ νησιῦσι, ἢ καλοαρχιεπισκοπῆ: ubi Leuclavius Fundatoriā regulam vertit, minús recte Alatius municipale tyricum; est enim Ordinarius, uti Latini vocant, à fundatoribus exaratus & descriptus. Vide eundem Balsamonem apud Erudicum Cotelierium ad Constitut. Apostol. Clemen. pag. 254.& infra in Τρωικόν.

Κηλοεκόν δικαον, Ἰμ Πατριοναῖς, Jus quod Monasterij Conditor in illud sibi reservavit, vel quod illi competit ratione fundationis. Sancitum Manuclis Charitopoli in Jure Græco-Rom. lib.3. pag. 242. αὐτὸ τὸ κλητοεκόν δικαον ἀνακαλύθημεν ἐν τῷ ἑσῷ τ' ἐπιεκοπιῶν ἀπὸ τῆς πελοῦσι κηλοεκόν μοῦσι. Infra: περὶ τῶν ἑτερον ἀντιγράμῶν καὶ ἐπὶ συνωθησῶν Πατριάρχικῶν, καὶ ἑποσῶσι δὸπ τ' ἐπιεκοπιῶν μοῦσι τὰ ἑσῷ τ' ἀποροῦντων αὐτῶν, ἢ τῶν ἀποροῦντων αὐτῶν φιλοχρίτων, ἀποεκουραβίσι αὐτῆ κηλοεκόν. Ita Pachymeres lib.8.cap.31. κηλοεκόν δικαον, Ἰμ Πατριοναῖς intelligit: καὶ τὸ κηκόν Νικαίαις κομηθῶσι ἐν τῇ Τρωικῇ μοῦσι, κατὰ τὴ κηλοεκόν δὸπ τ' αὐτῶν δικαον, ἐκφρασατοῦμεν.

Κητοῖον. Vide in Κηλοεκόν.

Κητοῖον, pro κητοῖον, Sonum edere, Obstrere. Glossæ Græcobarb. τρω-σῆ, ἀκατοῖονη, κητοῖον τὰ χρεῖα τυ. Canonium Mathematicum: τ' λιχτοῖον τὸ φηλοῖον ἰαν κητοῖον.

Κητοῖον, Structura, Fabrica, Κτίσμα, οἰκοδομή.

Κητοῖον Ἀλάτρωι, in sententiis de Imaginib. in Bibl. Patr. tom.11. pag.727. Vide ἑυλοῖον.

Κητοῖον Ἀλάτρωι, Fabri lignarij, in Turcogr. Cusij pag.255.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

Κητοῖον Ἰστωρ, Κητοῖον, Κητοῖον. Vide in Κητοῖον.

πῶ μονάδα εἰς μέρη τῶν, καὶ ἀραβῶς δὲ εἰς τὸ ἀμετρῆ λήγοντας ὃ καὶ εὐθύς ἔδει, καὶ βυβακόβους, καὶ τοῖς μὴ εὐθείαις ἡμελοῦν.

ΚΥΒΟΤΨΗ. Vide in Κυβώσιον.

ΚΥΔΩΝΗ, Κυδώνι, Cotoneum, Cydonium, μήλοσ κυδώνιον. Demetrius Constantinopol. lib.2. Hieracofophij cap.35. τὸ ὕρον τ' κυδώνις ἢ κίτροσ Δοσιπώσι: μὲν οὖν παλαιὸν ἢ μάλισθ.

Κυδωνάτων, Cydoniatum. Simeon Sethi de Facultat. Cibor. τὸ ἢ παρ' αὐτῶν κητοῖον ἰσῶμαζον καὶ ἴπακτ' ἰσῶμαζον. Nonus de Morbor. curat. cap. 158. καὶ τὸ, εἰς τριὸν πεπιῶν, καὶ τὸ κυδωνάτων, καὶ τὸ διοσπολίτικόν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 121. τὸ κυδωνάτω κητὸ τὸ ἔρσ, &c. Adde cap.131. In Vita MS. S. Andreæ Sali: αἰς ἡδῶ κυδωνάτων, legendum videtur κυδωνάτων.

ΚΥΘΟΝ, Olla, χίτρα. Mofchion de Morbis mulierum cap.136. Extr. σπύριον καρὸν πίνον ὕρρ κα-συνρατῶμεν ἐν κύθρον κατὰ βολαῖς, &c.

Κυθροκάνδρον, Biciviarium Adefortum: κυθροκάνδρον, καυθῆλα, μανθῆλον, ἔξιον, κυδωνάτων τ' ἐκκλησίας. Ubi Meurfus emendat Κυθροκάνδρον, ut fit candellabrum ex are Cyprio. At nihil opinor mutandum, intelligitur enim Olla, seu Crater, cum candela, id est Lychno oleo.

ΚΥΤΙΝΕΝΝΑΛΙΑ, Quingennalia. Chronicon Alexandrinum an. 13. Arcadij: ἐπὶ τῶτων τ' ὑπάτων ἐπέλειθη κυτινεννάσια Θεοδοῖος τῶ ἀγῶσι ἐν ΚΠ.

ΚΥΡΑΝΙΟΝ, Veratrum nigrum, apud Interpol. Dioscorid. cap.733.

ΚΥΚΛΑΡΙΟΣ, Circular, Circumcellio. Synodica Orientalium ad Theophilum Imp. pag.130. ἀλλ' οἱ τῆς κυκλαρίων ἀποφρατῶν.

ΚΥΚΛΙΟΝ, Cithra altaris, de qua egimus in Constantinopoli Christ. lib.3. sect. 50. Anonymus in Descript. S. Sophiæ pag.256 ἀναδῶν ἢ ἰσπορίων καὶ τῶ ἰλμῶσι, τῶ καλῶμεν Κυκλίον, ἴσῶν ἔσῶν ἑσποκατω βαθμῶντων, τῶτο ἔρμα ἀγῶν ἀποσῶφῶσιν.

ΚΥΚΛΙΟΣ, ἔσῶν, in Lexico MS. ex Schedis Combesij.

ΚΥΚΛΟΠΟΔΕΣ, Calcei circulis ferreis in soleis munis, quibus nives montium calcare licet. Theophanes an.1. Leonis Ilauri: λαβῶν ἢ ὁ σπαθάροσ πηλοκῶσ ἰσῶσι, καὶ ὑπερβάς μὲν κυκλοπῶδων Μείω μείωσ τῶσ χηλοῖσ τ' Κανκασίον, ἑτερον αὐτῶσ, &c. Ubi Miscella: transit cum Cyclopedibus mense Maio Caucasios montes, &c.

ΚΥΚΛΟΣ, Cyclus, annorum quindécim, quod constat Indictionum periodus, revolutio, ut est apud Cujacium lib.6. Observ. cap.6. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κύκλῶσ, σφαῖρα, ἐλαιωτὸ κύκμῶσ. Adde Auctorem Etymologici in Ἐγκύκλιῶ. Justinianus in Nov.149. cap.1. μὲν τ' ἐκλαῖσ ἰσπομῶσι καὶ αὐτ' τ' ἐσῶσῶσ κύκμῶσ. In Edicto 13. cap.15. μείωσ τ' δὸσῶσι ἰσπομῶσι τ' παρμωκῶσι κύκμῶσ. Concil. Constantinopolit. III. Aδ. 13. pag.947. ἀπὸ τῆσ κηλοῖσ ἔξ ἔξῶτων, καὶ τῶ ἰσπομῶσι τ' παρμωκῶσ κύκμῶσ. Evagrius lib.2. cap.12. ἀπὸ τῶ ἐσῶκατῶ ἰσπομῶσι τ' κύκμῶσ. Lib.3. cap.33. ἀπὸ τῶ δὸσ ἰσπομῶσι τ' τῶσ κηλοῖσ. Lib.4. cap.29. ἐν τ' περιόδοσ τ' κύκμῶσ τ' καλῶμεν ἰσπομῶσι. Et infra: ἔτε δ' ἐν ταῦτα ἔρρασον, ἔρδῶσ τ' σπῆσιον τ' ἰσπομῶσι ἀγῶν ἔσῶσ, ἢ ἀποσῶ τῶτων δὸσ ἔξῶτων, ἢ δὲ τῶσ ἰσπομῶσι τ' παρμωκῶσ κύκμῶσ, ἢ ἐπὶ τῶσ ἀπὸ ἀρχῶσ δὸσ κηλοῖσ. Ubi Valesius, quatuor signis Indictionum Circuli ab exordio hujus mali prescrierunt. Libellus Monachor. Apamecium in Synodo Hierofol. ἰσῶσῶσ ἐν τῶσ σπῆσιον κύκμῶσ ἑσποκατω τ' τῶσ κηλοῖσ. Ubi vetus Interpres: Silivius superioribus annis, &c.

Cynerium in hoc processu simul exhibita. Infra: τὸ γδ̄ μίας μὲν ἄλλης μάστιγος προσεφύρισκεν, δύο δὲ συνάπτειν τὰ καλύμματα δύο διατροκωνογίαι.

Κυωή, Præda, ἀγρὰ, in Corona pretiosa. Observe Salmasius ad Plinium pag. 946. Græcos κυωήσιον usurpasse pro ferina venando captâ.

ΚΥΝΗΤΙΑΣ ὈΡΝΙΣ, Avis que venatur cum canibus, apud Nicetam in Alexio lib. 3. num. 4. ubi Cod. Barbarog. ἰερικον præfert. ἢ δ' αὐτὴ καὶ ὀρεινὴ χυσιόσπασον ἰγχαρίον ἔχουσα διὰ χρισμίνης δ' ἀκτύλον κυωήσιον ἀγρὴν ὀρνίθα.

ΚΥΝΟΓΛΩΨΕΑ, Prophetis, Narcissus, apud Apul. c. 55.

ΚΥΝΟΖΕΜΑΤΙΤΙΣ, Coniza major, apud Interpol. Dioscor. cap. 541.

ΚΥΝΟΚΡΑΔΑΜΟΝ, Ναιβηριτιον, apud Interpol. Dioscor. c. 373. & Apul. cap. 20.

ΚΥΝΟΘΗΡΕΣ, Qui cum canibus venantur. Interpol. Dioscorid. cap. 661. de Aconito: τέτυκτο ἄνθρωπος τρία, ἢ μὲν ἦ οἱ κυωήσιος χυσιόσπασον, τοῖς ἡ δὲ οἱ ἰατροί. Confule Grammaticos.

ΚΥΝΟΚΑΥΜΑ, Felis canicula. Eustathius: δὴλον ἡ ὅτι ἔστι τούτου κυνὸς ἐπιλλοδίῳ πολλοὶ γίνονται κούσιος, διὸ καὶ κυνοκαυμάτῃ ἢ πολλὰ ὄμματα τούτου φασι.

ΚΥΝΟΚΤΟΝΟΣ, Brassica canina, Apocynon, apud Interpol. Dioscor. c. 663.

ΚΥΝΟΜΟΡΦΟΣ, Cynus, Interpolat. Dioscorid. cap. 25.

ΚΥΝΟΠΟΤΑΜΟΣ, Fiber, apud Achmetem. ἔστι κυνοπόταμον, Fibrina lana.

ΚΥΝΟΧΑΛΗ, Sanguinaria, Polygonon mas, apud Interpol. Dioscor. cap. 586. & Apul. cap. 18.

ΚΥΝΟΧΟΡΟΣ, & Κυωήσιος, ἢ κάππασιος, in Glossis Jaticis MSS. Neophyti. Rubus canis, Cynobatus, de quo Ruellius.

ΚΥΝΟΧΩΡΙΤΑΙ διὰ Laodicenses Pauliciani, apud Cedrenum pag. 433.

ΚΥΝΤΑΝΟΣ. Vide supra in Κόσιαι.

ΚΥΝΟΣ ὀρικη, Aegyptius, Sefeli Aethiopicum, apud Interpolat. Dioscor. c. 466.

ΚΥΟΦΟΡΟΥΜΕΝΟΣ υἱός, Filius possitimus: qui in utero est, ἢ μὲν ἄνατον ἢ πατὴρ τιμολόγῃ, ἢ ἐν ἐγῶν αὐτοῦ μὲν τὸ χυσιόσπασον διαθικύου. Glossæ Basilicæ.

ΚΥΠΡΙΑΝΑ, Festum in honorem S. Cypriani à Carthaginensibus institutum, cui Templum infigne ad maris litus exerebant. Id porro nomen haurit deinceps dedere tempestati que ea tempestate coortiri solet. Procopius lib. 1. Vandalic. cap. 21.

Κυπριανὸν, ἄγιον ἄδρα, μάστιγα παύλου οἱ Καρχαδόνιος οὐβῶν, καὶ αὐτὸν νῦν τινα λόγῳ πολλὰ ἄξιον πρὸ τῶν πόλεως ἰδρυαμένων, καὶ πάλιν ἢ θαλάσσιον ἕνα, ταῖς ἄλλαις ἐξοσίου, καὶ ἄξιον ἐναίσιον ἰερτικῶν, ἢ Κυπριανὰ καθῶς, καὶ ἄπ' αὐτῶ τ' ἠρημόνα οἰ καὶ ἴδιον, ἄπρ' ἰγῶ ἀφίσις ἰμνῶσιν, ἠμνοῦσι τῆ πατρὸς ἡσ παρασφραξίον εὐδοσιαν. Ab eo acciperunt quæ in hanc rem habent Evagrius lib. 4. cap. 16. & Nicephorus Call. lib. 16. cap. 12.

ΚΥΠΡΙΝΟΣ, Pifcis species, apud Demetrium Constantinopolit. in Hieracosophio pag. 11.

ΚΥΠΡΙΟΝ, Mensuræ vel vasis species, fortè ex ære Cyprio confecta. Vita MS. S. Theodori Syceonitæ: τῆ ἐπαισιῶν παραφύσιν μακροῖν τινος φηροῖσι αὐτῶ αἰῶνος κυπρία λ'.

ΚΥΡ, Κύριος, Κύριος, Κυρός, pro Κύριος, Dominus. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Κύριος, ὁ ἐξουσιαστικὸς ὁ ἐν ἀξιώματι ὑπάρχων. Κύρ κυσιόσπασιν, apud Anonymum Combesfianum in Porphyrog. num. 4. κύρ ἄλιον, apud eundem Porphyrog. in Basilio num. 100. Edit. Combef. κύρ ἄλιος, in Pacto Boëmundi apud

Annam Comnenam lib. 13. pag. 407. qui paulò supra κυρός dicitur. Typicum S. Sabæ cap. 7. ἄπρ' ἔχον τὸ μιλῶν ἐν μήναι ἀγρὸ τινος καὶ ὄνομα διαφόρον ποιῶν, ἢ μὲν ἔστι κανὸν ὁ κύρ κοσμά, προκρίθῃ αἰ ἡ κύρ ἰωάννη, &c. Mox, κύρ εὐσφάνης, κύρ ἰωσήφ, &c.

Κύριος, non semel apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 32. ὁ ἡ βασιλεὺς ὁ κύρος Βρωμάος, &c. Ita pag. 153. 154. 162. 178.

Κύριος. Concil. Calchedonense A. d. 10. κύριος εὐσφάνθῃ λέγει, &c. Et alibi non semel. S. Ephrem in Actis S. Abramij num. 36. ἄπρ' ἢ κύριος, ἄνασσα, κύριος, ἀνδρόσις καὶ ἀνδρῶσιν. Ita num. 37. Gregorius in Vita Basilij Junior. num. 54. ἔστ' ἢ ἄπρ' πρὸς τὸ ἰβηθίνα κύριον κυσιόσπασιν. Apud Theophanem an. 24. & 34. Copronymi, & an. 2. Constantini filij Irenes, ὁ κύριος Βυζαρίης. Irene Ducæna Imperatrix in Typico MS. Monachetij Deipare ὁ Κιζαρίημῶνος cap. 1. ὁ πᾶς γδ̄ κράτιστος μετὰ Βασιλεὺς κύριος ἄλιος, ὁ Κορνήλιος, &c. Occurrit passim, apud Dorotheum Doct. 2. Joan. Moschum in Limon. cap. 26. 30. 73. &c. Eustathium in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. num. 66. in Vita S. Nili Junioris pag. 63. in Apophthegmat. Patrum in Moyse num. 4. in Actis S. Maximi Confess. pag. 30. 31. 37. 39. apud Theorianum in Legatione, Continuato. Theophanis lib. 2. num. 20. Anonymum Combesfian. in Leone Philosopho num. 5. Annam Comnenam pag. 488. in Vita MS. S. Euphrosynes, ubi ita indigitantur Monachi, ut apud Latinos Domini, in Chronico Veneto- Byzant. an. 1410. &c. Observe præterea ex Grammatica Portij, κύριος, habere in plurali κυρώσι.

Κύριος, vel κύριος μέγας, appellatus Dux Athenarum ex Gente Francica, non quodd Magnus fuerit & compellaretur Primicerius, aut vult Gregoras, sed quod cæteros Francos dominationis amplitudine præcelleret, ab iis le Grand Sire vulgò appellaretur, aut moniuium in Hist. nostra Franco Byzantina lib. 5. num. 40. Nicephorus Gregoras lib. 7. pag. 175. Edit. Genæv. ὁ πάλιν τῆ ἄβελων καὶ ὀβελων δειπῶν ἀρχὴν, καὶ ἢ χυσιόσπασιν ἔχον ἄπασαν, ἢ δὲ καὶ μέγας μῶδῳ, ὡς ἀνὴρον ἐπικειμένῳ, ἰσχυρότατος Πριμμικίριος, ἢ ἡ ἄλιος καὶ ἢ ἄλιος διαθορασιος, μέγας ἰλιγῶ κύριος. Ita etiam non semel μέγας κύριος indigitant à Pachymere lib. 4. cap. 31. & alibi. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Καὶ εἶλον με ἀφρηθῶ πᾶσι ἢ μέγαν κύριον, ὅπρ' ἴσταν ἀνάσσει ἄβελων, καλὸς αἰθίτης ἴσταν.

Rursum, de Odone Campaniensi: Ἐκείνῳ ἢ ὡς εὐχόμεν καὶ ἴβηθας ὅπρ' ἴσταν, τῶν αἰσίων φῶς χάριος με τῶν ἀβελων τὸ μάντιξ, μέγαν κύριον ἢ ἰλιγῶ, ἔστ' ἢ ὀνομάζον, Ἐκείνον ὅπρ' αἰθίθησιν ἴσταν πάλιν ἰβηθίνα.

Infra: Τούτῳ ὁ πάλιν ἄβελων μέγαν κύριον ἢ ἰλιγῶ.

Alio loco: Ἐκείνῳ ἢ ἀρχόσπασιν ἀβελων δειπῶσιν τῶν Μεγίστων αἰλιγῶν τῶν ἄβελων τῶν δούκων, μέγαν κύριον ἢ ἰλιγῶ ὄνομα ἢ ἄβελων.

Μεγαλοκράτῳ, Dignitas μεγαλὸς κύριος, seu potius Ducatus Athenarum. Idem Anonymus: Ὁ κύριος ὀβελων ἴσταν πρῶτον, ὡς ὅπρ' ἰλιγῶ ἄβελων, τῶν δούκων τῶν ἄβελων, ἢ τόπον ὅλον ἴσταν, τῶν αἰθίθησιν ἢ ἄβελων ἢ μεγαλοκράτῳ.

Mox: τῶν αἰθίθησιν ἴσταν ἢ μέγαν κύριον.

Infra, de Catelanis: Καὶ μετεπέσο ἐπιδρόσιν τὸν μεγαλοκράτῳ.

Κύριος. Basilius in Grammat. πόσα σημαῖσι Κύριος 3 δύο, τὸ ἐπὶ ἢ ἰβηθίσιος, καὶ τὸ κύριος ὄνομα, ὡς τὸ, Κύριος ἢ ἢ πλάσιος ἄλιος, Κύριος Μακάρη. Κυρὸς Βυζαρίης

ρίας, apud Theophanem an. 33. Copronymi. In πα-
 ρο Βοῦμνιμ cum Alexio Imp. apud Annam lib. 13.
 pag. 407. κυρὸς κλέξῃ Κορωνικός. Mox: οἱ τὶ αὐτο-
 κρατορα Βυζαίαν κύρ κλέξον. Ita pag. 414. κυρὸς Μι-
 χηλῆ. Occurrit passim.

Κυρά, *Domina*, Κυρία, *δέσπονα*. Glossæ Botani-
 cæ MSS. ex Cod. Reg. 848. κυράδῃ, ἡτοι ἀνθῶ
 πρῶτος οὐδὲς, ὅπερ τινὲς λέγουσιν αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆ κυ-
 ρᾶς, Chronicon Constantinopolit. ἀνθῶμασιν ἢ ταύτῃ
 τὸ κενὸν σωμαίσιον παύσασιν, Κυράν τῆ ἰσάλοισι. No-
 tum verò uxores à maritis κυρίας appellatas. Nov.
 Justiniani 74. cap. 4. ἢ ἐστὶ κυρία ἐκάλετο πλὴν σωμαί-
 σια ὁ ἀνὴρ. Epiſtictus in Enchiridio: αὐ ζωαίνας ἐ-
 ὑδὸς ὑπὸ ἰδ'. ἐστὶ ὑπὸ τῆ ἀνδρῶν κυρία καλῶν. Quin-
 ctius, ut *Domina* & *Domicella* apud Latinos, ita
 apud Græcos appellata Sanctimonialis. Κυρία ἀδελ-
 φαί, in Vita S. Eupraxie Virg. n. 23. 28. & alibi. Vi-
 de Gloss. med. Lat. in *Domina*.

Κυράδες, *Domina*, in Plurali, neque enim placet
 Mcurfij sententia, qui Κυράς *Dominas*, Κυράδες
 verò *Domicellas* appellatas cenfer. Nam κυράδες,
 est Pluralis Κυρά, ut *Mána*, *μανάδες*, &c. Pſocho-
 prodromus MS. ex Cod. Reg.

Κυράδες, χειρμαχῶντες, καλοκοιδιστήναι μν.

Mox:
 Καὶ οἷς ἔιν καλοκοιδιστήναι ἐκαπῆτες κυράδες.
 Anonymus MS. de Bellis Francis in Morca:
 Απαίσεις ἰδιόθεσας να ἰδὸν ταύτας κυράδες,

Πῶ ἦσαν μὲ τῆ Μερβιγίπποσας ὄλλαι εἰς τὸ παλάτιν.

Rursum:
 Ἐκὶ κυράν πλὴν Μερβιγίπποσας μὲ ὄλλαι τῆ κυράδαι.

Κυράτζα, *Hera*, *Domina*, sic pueri *Mammis*
 vocant, ut Auctor est Allatius de Opinat. Græcor.
 num. 5. Κυρατζα, scribit Hieronymus Ger-
 manus.

Κυράδα, *Avia*, *Mamma*, *Portio*.
 Κυρατζοντάζων, *Dominari*. Historia Apollonij
 Tyrji:

Εἰς μῶν τῆ κυρατζιούτασιν, καὶ ὅμπερ ζωαίση.

ΚΥΡΑΝΙΣ, Κυρανίδες βιβλίον, *Libri collectio-
 nis*. Vide Salmatifium in Prefat. ad Plinium, ubi
 observat ita inferibi Librum Collectaneorum ἀπὸ φου-
 κῶν δ' αὐμάτων, Anonymi nescio cuius Græculi.

ΚΥΡΒΗ, *Tabula*, *Mensa*, *Kyrbes*. Pſocho-
 prodromus contra Hegunenum, ex Cod. Reg. MS.

Ἀφ' ὅ πιασμένῳ τῆ γήου, καὶ ἀναφεσθῆν σὰς κύρβας.
 Καὶ πάσις ταῖς ἰσχύβλασας, κ' αἰεὶς ἢ κίρβζίν τας.

ΚΥΡΥΑ, *Dominium*. Constantinus de Adm. Imp.
 καθιστὰ βασιλεὺς ἐπὶ θρόνῳ, καὶ κυρία τῆ παντὸς διδωσιν
 αὐτοῦ.

ΚΥΡΥΑΙ ἡμέραι, *Dies fatales*, ἡμπερὸσμοι ἡμέραι,
 quibus licet legibus uti, quomodo hanc vocem in-
 terpretatur Scholiaſtes ad Eclog. Basilic. 58. tit. 11.
 & opponunt ἀπορῆλαι, & ἀργαί, *Dies feriati*, in
 Basil. Vide Cujac. lib. 18. Obf. cap. 38.

ΚΥΡΙΑΚῆ, *Dominica*, *Dies Dominicus*, qui
 primus est Hebdomadis apud Latinos, apud Græcos
 verò recentiores postremus. Nam cū Latini
 Hebdomadem à Dominica nominent, verbū grati-
 à *Hebdomadem Passionis*, à præcedenti Domini-
 ca, quæ *Passionis* dicitur, Græci contrà Hebd-
 omadem à subsequenti Dominica indignant: excep-
 tis Hebdomadibus quæ à Paschatē ad Pentecostē
 excurrunt, quæ à prima & præcedente, non à
 subsequente nominantur, uti pluribus observatum
 ab Allatio in libro de Dominicis & Hebdomadibus
 Græcorum, & nos etiam attigimus in Gloss. med.
 Latin. in V. *Dominica*. S. Athanasius de Sabbato
 pag. 967. τίνες ἔν τῆ φηρίρας κίμας μὲ τὸ σάββατον

ἀρχὴ ἢ τῆ δ' ἰτίρας ἢ Κυριακῆ, ὅς τῆ πλὴν παλαιὰ ἀνα-
 νῶσα & καὶ ἀνεκάνισον, ὡσπερ ἔν ἐπιπάλο φιλῶτων πρῶ-
 τερον τῆ σαββάτον πλὴν ἡμέραν, μήμηλο ἦσαν τῆ τίνες τῆ
 φηρίραν, ἄτας τῆ Κυριακῆν τιμῶμην μήμηλο ἦσαν ἀρχὴς
 δ' ἰτίρας ἀνακάνισον. Idem in Homil. de Semente: μαθί-
 σκαι ἢ ὁ κνῶσῃ πλὴν τῆ σαββάτον ἡμέραν εἰς Κυριακῆν.
 Theophylactus ad cap. 18. Lucæ: μίαν τῆ σαββάτον
 πλὴν φηρίων ἡμέραν τῆ ἰδῶμαδῃ πλὴν παρ ἡμῶν Κυρια-
 κῆν ἐκάλεον. Nomocanon Cotelicianus n. 416. ἢ μὲν
 ἀγία Κυριακῆ ἐν πρώτῃ τῆ ἡμερῶν, τῆς ἀρχᾶς ἔγχεσα ἀρχὴν,
 ἡμῶσιν Χριστῶ, Ευαγγελιστῶσιν τῆ αὐτῆ ὑπεραγῆν Μωσῆν,
 Ἀνάσασιν, καὶ ἀρχὴν κοσμηταίωσιν ἀπὸ τῆσιν καὶ τιμῶμην
 σπὸ τῆ Χριστῶ ἡμῶσιν, ἐκ ἰδίωσιν Κυριακῆ, ἀλλὰ πρῶ-
 τῆ ἡμέρα μὲν ἢ ἀνάσασιν, Κυριακῆ, πᾶσα τῆ ἡμε-
 ρῶν καὶ ἰσρῆβῆ ἔκαλεθον. Phavorinus: Κυριακῆ ἐστὶ ἡμέ-
 ρων ἀρχῆ καὶ τελειωσῆσιν τῆ κυρία σφουδῶσιν, ὁμο καὶ
 πρῶτῆ καὶ μετῆ, καὶ ὁ θ' οὐδῶ, ἔ ἢ ὑπὸ ἔλεος τρίτῆ, ἡτις
 ἐστὶ ἀνάσασιν τῆ πρῶτῆ φωτῆς ἢ λαμῆσιν ἀλλῆσιν τῆ ἡλῆ
 τῆ δικαιοσῆσιν ἡμέρα κυρία. Κυριακῆ ἀρχὴν λαμῆσιν
 καὶ τῆσιν καὶ ἔγχεσα, ἀπὸ τὸ ἐν αὐτῆ βασιλεὺσιν νεῶν, καὶ
 ὁμο φως τῆ Χριστῶ, καὶ τὰς ἐν αὐτῆ εἰπέσιν ἀσῆρας τῶς ἐν
 ἡμέρα συμβασιλευσῆσιν τῆ Χριστῶ τὸ ἡλῆ τῆ δια-
 σῆσιν εἰς ἀπεράνῆσιν αἰῶσιν. Scribit Nilus Monachus
 lib. 3. Epist. 132. quòd τῆ Κυριακῆ ἡμέρα ἰσῶσιν ἐρχό-
 μεθα, τὸ τῆ μῆλλοσθῆ αἰῶν τῆ σῶσῆσιν ἐπιπούησιν ἐν ἢ
 τῆ ἀλλας ἡμέρακ τὰ ζωαίση κνῆσθῆ, πλὴν ἀπὸ τῆ ἀμφο-
 τῆσιν πῆσιν ἀπῶσιν τῆ ἀνδρωσῆσιν ἡμῶσιν, &c. Sozo-
 menus lib. 1. cap. 8. de Constantino M. πλὴν ἢ Κυριακῆν
 καλομῆλοσιν ἡμέραν, ἐν ἑβραῖσιν πρῶτῆσιν τῆ ἰδῶμαδῃ
 ἰεμαζῶσιν, Ἐλλῆσιν ἢ ἡλῆ ἀνακάνισον, καὶ τῆ σπὸ τῆ ἰδῶ-
 μας, ἐσμεσῆσιν διακρίσῆσιν καὶ τῆ ἀλλαν πρῶταμῶν σχο-
 λῶν ἄγῶν πᾶσῆσιν. Chronicon Alexandrinum an. 10.
 Leonis M. αὐτὸς θεοτάτῃ βασιλεὺς τὰς Κυριακάς ἀπέ-
 ρατις ἐκίλῆσιν ἡμῶσιν, ἐκῶσῆσιν ἀπὸ τῆσιν θῶσιν αὐτῆ νό-
 μῶν, ἵνα μὲ αὐτῶσιν, ἢ κνῆσῆ, ἢ ἀλλο τι μωσῆσιν ἴησιν ἐν
 Κυριακῆ, ἀλλὰ πᾶσα ἀρχῶν. Ita etiam Theodorus Le-
 ctor Ecl. 1. sed de hac voce multa concorsire Viri
 docti, atque in iis Briffonius ad L. *Dominico*, Al-
 latius in supra laudato tractatu, Henricus Valerius ad
 Eusebium de Laudib. Constantini, & alij.

Κυριακῆ μῆσῶν, *Dies Dominicus Sacra Resurre-
 ctionis*, *Paschalis*. Suidas: Κυριακῆ μῆσῶν, ἀπὸ τῆ
 τρημῆρα ἀνάσασῆσιν τῆ Χριστῶ. Sic apud Codinum de
 Offic. cap. 14. num. 1. & alios non semel. Martyrium
 S. Anastasij Perſæ MS. καὶ πλὴν ἐν ἑσῶσιν τῆ Χριστῶ ἀνά-
 σῆσῆσιν ἰσρῆβῆ, ἢ κυριακῆ ἡμέρα πρῶτῆ πᾶσῶν καὶ μῆσῶν.
 Vita MS. S. Theodofij Cænobiarchæ: ἰσρῆβῆ καὶ καὶ
 ἰσρῆβῆ ἢ πρῶτῆ καὶ κυρία. αὐτὸ σφῆμὶ τὸ Πάσχα. Vita
 MS. Sancti Damaciil Stylitæ: ἡμέρα μῆσῶν καὶ κυρία τῆ
 ἡμερῶν.

Κυριακῆ Λαμπρά, *Dies Paschalis*, Gregorius Na-
 zianzenus Orat. 19. τὸ ἀγῶν πᾶσχα καὶ περιέβῆσιν, ἢ βα-
 σῆλῆσιν τῆ ἡμερῶν ἡμέρα, καὶ ἢ λαμπρῆ νύξῆ λῆσιν τὸ σῶ-
 τεσ τῆ ἀμφοτῆσιν, καὶ ἐν ἡμῶσιν τῆσιν σῶσῆσιν φηλὶ πλὴν
 σῶσῆσιν ἡμῶσιν αὐτῆ ἰσρῆβῆσιν. Paschofartium: αὐτῆ
 ἢ κνῆσῆ ἔ ἀγία ἡμέρα, ἢ μῆ τῆ σαββάτον, ἢ βασιλεὺς ἢ
 κυρία, ἰσρῆβῆ ἰσρῆβῆ, καὶ παπῆσῆσιν ἐν παντῆσῆσιν, ἐν ἢ ὑ-
 λοζῶμῆ Χριστῶ εἰς τῆσιν αἰῶσιν. Nomocanon Cotele-
 cianus num. 411. ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀμφοτῆσιν ἐν ὄσῆ,
 κᾶν αὐτῆ τῆ λαμπρῶν κυριακῆν κοινῶσιν. Adde cap.
 462. 509. ἢ λαμπρῆ κυριακῆ τῆ Πάσχα, apud Philo-
 theum Patr. Constantinopol. in Ordine Sacri Mini-
 sterij pag. 11. Haacius Argvryus in Computo cap. 15.
 ἀπ' αὐτῆ τῆ λαμπρῶς Κνῆσῆσιν, μῆσῆ καὶ τῆ τρίτῆ τῆ
 Μαΐκ. Ita etiam in Aeronomia Perſica MS. Pachy-
 meres lib. 4. cap. 3. καὶ τὸ ὄσῆσῆσιν τῆ λαμπρῆ καὶ μῆ-
 τῆσιν κνῆσῆσιν. Sguroplus in Hist. Conclij Florent.
 lect. 12. cap. 11. ἢ μῆ πλὴν λαμπρῶν Κνῆσῆσιν, &c.
 λαμπρῆ ἰσρῆβῆ, apud Nilum Monachum lib. 3. Epist.
 103. τῆ Χριστῶσιν ἀνδρωσῆσιν καὶ φιλεθῆσιν καὶ ζωσῆσιν
 ἰσῆλῆσιν

ligi potest ex Orat. Michælis Pfelli ad eundem Imp. ἔξαρτά γὰρ σε μόνος κυρίως ὁ κωδων ἰσός, & τοῖς θεοῖς ἐσπληροῦσθαι ἰδάρσει. Pachymeres lib. 7. cap. 5. de Patriarchæ Josephi reditu: πολλὸν παρ' ἑκατέρη παρμπορίων, & ἐπισημοσύνην τὰ προσημασμένα, ἢ ὕμνοις καὶ κρότοις ἀσφρατίζον, ἔτι ἢ καὶ τῶν ἑκκλησιαστικῶν κωδωνίων, εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἀνάγει. οἱ ἢ ἦ Κλήρι μόνος πλεῖστον περιεὶ ὕμνων καθ' ἑαυτοῦ ἐπιλείωνται, ἢ τῶν ὄρων ἢ τῶν, & παρὰ πλεῖστον ἐκκλησιαστικῶν κωδωνίων, ἢ τῶν σιωπῆς, σφίον ἑαυτοῦ ἀβατον ἢ ναὸν κλητῶν, ὡς μὲν ἰσημασμένους καὶ κωδωνίων ἔσφρατίζονται. Et cap. 10. initio: κρότοις ἢ συζητεῖ ἢ ἑκκλησιαστικῶν κωδωνίων ἐπισημοσύνης καὶ πλῆθος, &c. Joannes Vercus Patr. Constantinopol. de injuria sui depositi. pag. 20. τὰ ἐκ τῶν ἰσημοσύνην κωδωνίων ἔχον παλιν κερύμαζα. Nicephorus Gregoras lib. 9. pag. 183. 1. Edit. τοῖς ἰσός κωδωνίας ὁ Πατριαρχης, & πλεῖστον ἀσφρατίζον ὄρων ἀσφρατίζον, ἀσφρατίζον ἀσφρατίζον, &c. Vide in V. ἔξων, & Gloss. mcd. Lat. in Campana.

ΚΩΘΩΝΙΟΝ, seu κωδωνίων, *Ureolus* in modum κωδωνίων vel Campanæ confectus: nisi potius à voce κωδων, quæ apud Athenæum, militate poticulum deduci debeat. Vita MS. S. Pauli Latrensis: καὶ αὐτὸς κωδωνία μὲν χερσὶ λαβὼν, καὶ αὐτὴν ἐπισημοσύνην, &c. Codinus de Offic. Palat. cap. 7. num. 17. de Pincerna: καὶ κτλ. τὸ παλαιὸν, ἐκ τῶν ἑκκλησιαστικῶν κωδωνίων τῶν βασιλέων, ἔφρον κωδωνίων μὲν ἀλύσιως, ὡς ἂν εἰ ἐν ἑσπέρῃ ἔφρον πῖνον αὐτῶν, δὲ πρὸς τὸν δὲ πρὸς τὸν δὲ τῶν, καὶ πῖνον. Ubi Cod. Reg. κωδωνίων præfert. Et cap. 14. num. 28. φρὸν ὁ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἑσπέρων, ὁ ἢ ἐκίον, τὸ κοινὸν ὅταν καλεῖσθαι ὀνομαζομένων κωδωνίων ἔχον ἐκ τῶν μὲν ἑσπέρων. Et num. 30. μὲν καλεῖσθαι ὀνομαζομένων ἢ ἑσπέρων ἀλύσιως δὲ τῶν κωδωνίων, πάντες αὖθις βούουσι τὸ πωλυζήσιον.

ΚΩΚΑΛΙΣ, *Dacis*, *Halicacabus*. Interpol. Diofcor.

ΚΩΚΑΛΟΝ. Vide in Κόκαλον.

ΚΩΛΙΚΙΟΝ. *Suidas*: Κωλιών, τὸ κοινὸν κωλικίων. Græcis κωλικί, est *Tibia*, *Perna*. Vide Κωλικίον.

ΚΩΛΟΝ, *Collum*, apud Demetrium Constantinopolit. lib. 2. Hieracofophij cap. 1. 3.

ΚΩΛΟΣ, pro κωλικός, *Canlis*, apud Myrsepsium de Antidor. c. 42.

ΚΩΛΟΣ, *Culus*. *Suidas*: προκίον, ὁ κωλικός.

Κωλικίον, *Nates*, *Clunis*, Ἔδρα, πυγῆ.

Κωλικίον, *Virga quibus nates feriuntur*. *Nicetas* in Ifacio lib. 1. num. 3. ex Cod. Barbarogr. καὶ εἰς αἶρα κίοντων, & ταύτης μόνος τὸν κίοντων ἐφόβου, μίσητος τῶν ἑσπέρων καὶ ἀσκαλῶν κωλικίον λαβόν. Ubi Cod. alter: πῶν σκυλλῶν συχρῶν ἑσπέρων, καὶ ἀσκαλῶν τῶν κωλικίων αὐτῶν & τῶν πυγῶν, & ταύτης μόνος ἐπίγει καὶ ἐπίγειαι τὰ κωλικίον.

Κωλικίον, *Trabere post culum*, seu *post se ducere*, ἑπιέρων, ἑκκ. Κωλικίον, *Subrepere*, *Proterere*, ἔφρον, ὑπεσφρατίζον, Κωλικίον, *Reptatio*, ἑπίγειον.

Κωλικίον, *Crepitus*, in Vita MS. S. Andreae Salii cap. 8. Ita enim has voces intelligi ferè censuerim, ubi Cynædo sibi dacchyos porrigenti, sic reperit, ὄρων κωλικίον εἰς σκυλλῶν ἢ ἑπίγειον. Sic enim legitur, pro κωλικίον præfert Cod. MS. si tamen dacchyli crepitum creent.

ΚΩΛΟΦΩΤΙΑ, *Cicindula*, λαμπυρία. *Nicetas* in Alexio lib. 2. n. 2. ἔφρον κτλ. περιλαμπυρία ἑσπέρων. Ubi Cod. Græcobarb. κωλικίον. Vide Φωτιά.

ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΙ, interdum Κομοδρόμοι, *Circulatores*, atque aded *Fabri ararij* qui per pagos curstant: ut hodie passim apud nos, quos *Chaudraniers* dicimus, *Lexicon MS.* ad Schedographiam:

Βαβαί, Σαμμασίων ἔφρον, Βάνασ, ὁ χαλκίος τῆ, καὶ κωλικίον, ἄλλῃ καὶ κωμοδρόμος.

Glossæ Græcobarb. Ἀκμῶν, εἰδῶν ἢ ὁ χαλκίος χαλκίος, ἔφρον ἀκμῶν ὅταν κομοδρόμοι ὁ κομοδρόμος. *Alibi*: Ακροσύσις, τὰ ἀκρῶν ἢ ἀκρῶν, ὅταν εἰς ὁ χαλκίος τὸ πῦρ ἐκφρῶσιν αἱ ἀκρῶν, ἔφρον ἢ ἀκρῶν ἢ ἀκρῶν, μὲν αἰς ὀποιῶν φρῶσιν οἱ κομοδρόμοι πῶν ὄρων. *Theophanes* an. 17. *Justiniani*: τῶν ἐκ τῶν Ἰταλῶν χήρας κωμοδρόμοι — ἔφρον μὲν ἑσπέρων κίον καὶ τῶν ὄρων, &c. *Constantinus* de Adm. Imp. c. 50. p. 182. καὶ δὲ τῶν ἑσπέρων τῶν Ἀρχιεπισκόπων εἰς τῶν Χαρῶν ὄρων μίσητος ταύτα τὰ βάνῃ, ἢ οἱ τῶν κομοδρόμων ποταπρῶτα Ταβίαι, & εἰς τῶν τῶν Χαρῶν τῶν Ἀρχιεπισκόπων ἐπισημοσύνην. *Anonymus* de Passione Domini: καὶ ὅταν φρῶσιν εἰς τῶν ὄρων, ἢ δὲ τῶν κομοδρόμων εἰς ἑσπέρων αὐτῶν, &c. Occurrit præterea in *Annalib. Glycæ*.

ΚΩΜΟΠΟΛΙΣ, *Komopolis*, *Oppidum Pago simile*, quod nullis caret, Græcis ἑσπέρων, *Germanis Marvi*, *Gallis Bontg*. Vide *Clenculvium* in *Onomastico* ad *Hist. Turcic.* *Zonaras* in *Monomacho* ita κωμοπολιν describit: ἔφρον τῶν Ἀρτέ, (κωμοπολιν δ' ἢ τῶν) πλεῖστον δ' ἔφρον αὐτῶν, ἢ ὅταν ἐπισημοσύνην ὑπερβαίνουσα, ἑσπέρων δ' ἔφρον αἱ ἑσπέρων, & πλεῖστον ἢ αὐτῶν πλεῖστον ἢ ὅταν ἀσκαλῶν πῶν κωμοπολιν ἔφρον αὐτῶν ἢ οἱ βάρβαροι ἑσπέρων, &c. *Adde* to. 2. p. 69. 1. Edit. & *Sylizis* 1. pag. 72. 8. 3. *Vox Ildoro* Characeno, *Constantino Porphy.* in *Basilio* num. 37. & lib. 1. de *Themate* cap. 1. 4. & aliis usurpata.

Κωμῶν, ἀρτίον, χωρίον, in *Lexico MS.* Cyrilli.

ΚΩΝΑ, ἢ ὄρον πῶν, in *Glossis Jatricis MSS.*

Neophyti. *Pix liquida*.

ΚΩΝΑΡΙΟΝ, Vide in *Kωνάριον*.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΤΑ ἄρια. Ita S. Helenam vocare Græcos auctor est *Gilletus* in *Lacedæmone* pag. 577.

ΚΩΠΑ, & Κώπια, *Suide*, πτελετρῶν κώμῃ.

ΚΩΤΛ Demetrius Constantinopolit. libro 1. Hieracofophij cap. 1. μῶν τινὰ κωλικίον κορυφῆς δίσπασον ἢ κωλικίον ποταπρῶν. *Legendum* κτλ, ut rectè est editum pag. 5. Nescio an aliud exemplar habuerit *Meurfus* quod κωτῶν præterit, sed proclivis erat emendatio, ut & in κωλικίον, pro κωλικίον, ut patieret rectè editum est.

ΚΩΤΑΛΙΣ, *Tudicula*, *Cochlear majus*. *Suidas*: Λάκκῃ, πῶν λεγομένων κώταλι, τριμύλι, ὅταν ζωμῶσιν. Hodie Κώταλι dicunt, ut est in *Turcogr. Crusij*. *Etymologici* auctor: σκυλλῶν λάκκῃ σημαίνει ἢ λάκκῃ, σκυλλῶν, λάκκῃ σημαίνει ἢ λάκκῃ, σκυλλῶν, ποταπρῶν. *Leg. κώταλι*. Ita *Eustathius* *Od.* λ. τὸ ἢ ἀκρῶν κίοντων, & *Torvellus*, & *διδῶκα*, κώταλι exponit.

ΚΩΤΖΙΒΕΛΑ, *Suppeller*. *Portius*: *Contus*, ἑσπέρων, Βάδῃ εἰς ἑσπέρων ἢ τὰ κωτίζελα.

Λ.

ΑΒΑΘΘΑΒΑΤ, Afris, *Muris auricula*, apud Interpolat. Diofcorid. cap.400.

ΑΒΑΝΤΙΣ, *Spica nardi*, quæ vulgo *Lavanda*, sive *Lavendula*. Hefychius: ἴσια, ἢ λυχίς ἀνθῶ, ἴναι λάχανοι, ὁ ἡμέας λαβωσίδα καλῶμεν.

ΑΒΑΡΟΝ, *λάβωρον, Labarum*, de quo pluribus in Gloss.med.Lat. & in Dissert. de Imp. Constantinopolit. nummis num.20. quibus addendus Fullerus lib.2. Exerc. Sacr. cap.1. lib.4. cap.13. ubi de vocis etymo. Sozomenus lib.1. Hist. cap.4. de Constantino M. ἐκείνου ἀνδρας ἱπιστημονας χριστοῦ ἐξ ἰθους τιμίας εἰς σμαρῶ σύμβολον μυστικῶσαι τὸ πῶθῃ Βημαίους καλῶμενον λάβωρον σημαῖον ἢ τῦτο πολυμικροῦ, ἢ ἄλλων τιμητιον. Et lib.5. cap.17. τὸ κρησαῖον ἢ Βημαίους σμῆματων appellat. Idem lib.9. cap.4. Σατῆρον ἢ σκῆπῆρον, ὁ λάβωρον Βημαίους καλῶσι. Gregorius Pap. in Epist. ad Germanum Patr. Constantinop. in Concil. VII. Act.4. αἰς ὁ θεος αὐτῆς θεῖ περιδῶξεν, ἠγῆσαι ποροσάξας ἐν τῇ περιβολῇ ἢ χερσῶ βασιλίας τὸ ἐπαδῶρον ὄνιος, ἐξ ἱπιστημον λάβωρον, ἢ ξισωσίον λέγω σμαρῶρον, &c. Mauricius lib.2. Stratag. cap.2. κοίλασα καβαλλαεσκῶ ἰχνοῦ λαρία κῶ τὸ μίλον, πορῖς τὸ σχῆμα ἢ λαβαρων, μῶ φραμικῶν.

ΑΒΑΣΤΡΟΝ, ἄσθῶ ἰθια λυκῶ, in Glossis Jactricis MS. Neophyti. *Alabastrium*.

ΑΒΕΤΖΗ, *Gutturium*, ex Ital. Lavezo, *Lebes*. Occurrit in Turcogr. Crusij p.208.

ΑΒΥΚΛΑ, *Lebes, Bicinula*. Julius Pollux lib.6. cap.12. ubi de remensaria: κύωνας ἀργυρῶς, ἢ χρυμῶας ἀργυρῶ, ἢ πινάκας, ὡπερ τὰς λαβίλικας ὀνομαζομενας, πινάκας κοινῆς, καὶ τῆς ἐλατῶν.

ΑΒΥΣ, *Cochlearium parvulum*, cujus manubrium tenue & oblongum cruciculâ in extremitate ornatum est, quo fragmenta panis Eucharistici à Diacono in calicem demissa, pro communione è calice idem educit, quod quidem Cochlear adinvenisse Chrysofostomum putat Arcudius lib.3. cap.55. Illius figuram exhibet Goarus ad Eucnologium pag.152. ubi de eo plura. Prima & Secunda Synodus Constantinopolit. Act.10. τὸ ἄγιον πῶθῆρον, ἢ τὸ δῖονον, ἢ πῶθ λαβῖδα, &c. Liturgia præsanctificatorum pag.190. ἅτα λαβῶν πῶθ ἄγιον λαβῖδα μῶ τὸ δῖονος χερσῶ, βάσει αὐτῶ ἐν τῷ ἄγιον αἵματι. Demetrius Gemisus de Ordinat. MS. ὁ δῖοντριον ἢ διακονῶν πῶθ λαβῖδα ἐν τῷ πῶθῆρον βαλῶν, καὶ καλῶμενος αὐτὸ μῶ τὸ καλῶμεν, αἶρα αὐτὸ. Mox: αὐτὸς ἢ ὁ Πατριάρχης λαβῶν δῶτῃ τὸ διακονῶν χερσῶν τὸ ἄγιον πῶθῆρον, μῶ δῖονος δῶσι δῖα ἢ λαβῖδῶ τῶς ἰσοδικῶκος καὶ ἀναλῶσας ἢ ἄγιον σωμαῖῶ καὶ αἵμαῖῶ. Gregorius Decapolut. de Visione Saraceni in æde sacra S.Georgij num.45. καὶ πῶθον ἄθι ἐν Σαρακῶν ἐκ τῆς ἰερῶ μῶσδῖονος ἐκ τῆς σωματῶς τῆ καὶ αἵμαῖῶ ἢ παθῖον μῶ τὸ λαβῖδῶ τῶς μῶσδῖονος. Scholion in Epitom. Canon. Harmenopoli: τὸ μῶ χῆσιν τὰ πρωτοσμερῖα δῖα ἢ λαβῖδῶ ἐν τῇ δῖονποτικῶ αἵματι, ἐν τῇ μῶσδῖον τῶτα φραλατῆρον, ἀκριβοῦτερον φῶιν ὁ μακαρίῶ ἰωαννης. Symeon Theffalonic. Responso 59. καὶ μετὰ πῶθ ἐν τῇ λετηργῶ ταξῆν ἐκ τῆ ἄρτης κοινῶσῶ, καὶ ἢ πῶθῆρον ὁ ἰερῶς, μῶσδῖονος ἐξ τῶς χῆρος ἰχνοῦ μετασχεῖν, ἄτῃ ἰερομῶσδῖονος ἄτῶς, καὶ τὸ ἰθῶ, ἄτῃ λαϊκῶς δῖα ἢ λα-

βῖδῶ. Vide Gloss. med, Lat. in *Cochlear*, & XII. Tabellam ex iis quæ hujus Glossarij initio delineantur.

ΑΒΟΥΤΟΣ, *Testudo*, Ital. *Luto*. Glossæ ad Iliadem Barbarogr. Κιβέρα, ἢ λῦρα, καὶ ὁ λαβῶτῶ. Occurrit etiam in Turcogr. Crusij. Vide infra Λαῦτο.

ΑΒΡΑ. Vide in Λαῦρα.

ΑΒΡΑΤΟΝ. Joannes Pediafimus: ὁ ἢ τὸ χαρραφῖον ἀρχαῖς εἰδαμῶν πῆσας ἔξῆας, ἢ πάφρος, ἢ λαβῆματα πῆσαι, αἰς ἰορα. Vide Λαυράτο.

ΑΒΩΝΕΙΝ, *labōnēre, Sanciare, Vulnere*, Τιτῶσκα, πῆσῶμῖζεν. λαβῶνῶν, *Vulneratus*, c.223. τῶμῶμῖζ. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani. c.223. ἰαν γῖνῆ δια ἰνα βῖζικον τὸ λαβῶν ἴνα μῶ σκαλῶν, &c. Joannes Cananus de Bello Constantinopolit. περὶ λῶκα ἢ τῶς μῶρον ἰαβαθῶσων καὶ ἀπῆσων. Infra: καὶ τῶς λαβῶμῶς ἰάτρων. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.2.

Καίπετον κάμτον πάφῆρον ἴλον μ' ἀλαξῖον, Σβαλῖονας, λαβῖονῶς, ἢ ξισλιζῶσῖας τῶς.

Eodem libro: Δύο παλικῶρια ἦβραο πιλά τας λαβῆματα,

Idem lib.8. Καὶ λαβῶμῶς ἴππῆσαν ἀπάσας μῖρια.

Demetrius Zenus in Batrachom. Στάμασῶ ἢ ἐκῖπποσ, καὶ δῖον ἢ ἰαβῶνῖ: λαβῶμα, *Vulnus*, πῶθῶ. Idem Cananus: περιφορηται ἢ πῶθῶν, καὶ δῖον ἢ λαβῶμῶτων. Anonymus MS. de Amoribus Callimachi & Chrysothoës: Καὶ ἐρίσῖον, Καλλιμαχῶ, τῶς ἰπολιμῶσῖας ἢ ἄν δῶτ ἔξῆος ἰαθῶς, ἐξ τῶ τὸ λαβῶμα ἐν λαβῶμαῖα, eadem notione. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib.2.

Εἴποικιν ἰάτρῖσων τῶς ἐκ τῶς λαβῶματαῖας.

Et lib.8. Τιατῖχε λαβῶματῖα ἐς ἢ λαμῶν ἀπάων.

ΑΒΩΡΑ, in Lexico Cyrilli MS. exponitur ἑπάρα, ἢ καὶ τὰ σῖφανα, An *Labour*, & *Lawra*? λαβῶρον. Vide in λαβῶρον.

ΑΓΑΚΑΠΗ, τὰ κῶδῶκοκῶτῖα, in Lexico MS. ex Cod.Reg.

ΑΓΑΡΙΚΟΝ, Codinus in Orig. Constantinopol. num.146. δῶτ γδ ἢ πολυτοικῖας ἢ ἰδαφῖος δῖκῶν Σαλασῶς ἰφαινῖο ἐκ τῶ χροῦθ ἑῖας ἢ κόσμων καὶ λαγαρῖκῶν, καὶ ἢ κεφαλικῶν πῶθῶν. Quid sit λαγαρῖος, λαγαρῖος, λαγαρῖος, & λαγαρῖος, exponunt Athenæus lib.8. & 14. & Grammatici; qui λαγαρῖον pro *Arleo, Gracilis*, vel pro *Laxo & Vascio* usurpatum à Scriptoris volunt: sed his λαγαρῖον ornatum quandam sonat, ac cum forte quid ob tenuitatem & exilitatem est in aliquo pretio. Anonymus MS. de Amorib. Lybistri & Rhodammes:

Θιαρῶ τὸ δαδῶνῶν ἐν, καὶ τότε μυρολαγαρῖον ἢ χῆσῶσῖα Θεματῶ.

Alibi: ἴς ἂν τὸ κῆρον τὸ ἀμαλακῶν, τὸ ἐλλασαμερῶν. Continuator Theopanis lib.3. num.42. ἐκ γδ λαβῶρικῶν μαμῶσιων τῦτῶ τε κῶκῶν μαρμῶμῶ. Ubi perperam editum λαγαρῖκῶν. Vide Λαγῖος. ΑΓΓΑΣ, *Λαγκαδῖ, Vallis, Φαργῖ, νάπη*. Glossæ Græcobarb. ἄνια, κῶιας τόπος, λαβῖδα, φρα- Ccc 3 ραγῖα.

ρῶζια. Joan. Moschos in Limon. cap. 158. κίππος ἢ ἔχουσι διεσπῶσται ἀπ' αὐτῶν σημάσι ἐξ, αὐτὸ τὸ χαλδ. ἢ Σαλανικ, ὡς ἐπὶ λαζαδά. Anonymus de Bellis Francorum in Morca: MS.

Ἐστὶν δασυὸς τόπος, θινὴ, καὶ συνολέγεται. Historia Bertrandi Romani MS.

Ὅρη καὶ κάμπη, ἢ θινὴ, λαζαδά, ἢ ἄπα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Καὶ εἰς τὸ ὄρη ἢ θινὴ ἰσθίβου εἰς λαζαδά. Lib. 2.

Ἄμυ ἀπὸ λαζαία τὰ βινὰ φεύγουν καὶ τὰ λαζαδά. Maximus Cythar. 9. Aug.

Καὶ ἐκόνθον εἰς σπλάκη, ἢ ὄρη, καὶ λαζαδά, &c. Occurrit apud Georgium Acropolitam in Chron. cap. 63. Extr. Locus juxta Thefalonicam λαζαδάς appellatus, à loci situ.

ΛΑΓΓΕΡΑΣ, Lora, Lorea, δοντήριος οἶος. ΛΑΓΓΙΟΣ, Longus, ex idiomate Theutonico feu potius Longobardico: nam Longobardis Langs, longum sonat, uti docuimus in Gloss. med. Lat. in Longobardum. Demetrius Constantinopolit. lib. 1.

Hieracofophij cap. 3. καλὸν ἢ ὄρη ἰσθ καὶ μακρὰν ὡς ἱπποδὸν, ἦν λαζαία πλεῖστον ἐξή.

ΛΑΓΓΟΝΙΟΝ. Constantinus in Tacticis pag. 17. ὄρηται καὶ οἱ σπράϊοι ἔβουιν ἢ θινὴν θυριῶν, ἀπὸ ἔχουσι εἰς τὰ λωρῖα, ἔχου καὶ ἔντετα θηκεία ἰσθρα δριματικά, ἵνα ἢ ἐκ κεφῶ πολλέμου, ἢ ἐκ κεφῶ κήσου βα-

σαζῶσιν ὀπιδοκρυθῖον εἰς τὰ λαζαία ἢ ἱππάριον. Ad Ilia, fortè seu Laitera, quæ λαζαία Græci vocant.

ΛΑΓΗΝΑ, Lagena, Aflicæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. ult. ἀπὸ τῆς λαζαιάδος, καὶ δόπου πᾶσα ἱρρασίον ραφῖν, ὅσπερ μενῶν, σκίλια μαζή-

ρσι, κῆρα, καὶ λείθο, δίκιον ἐκ πηλῶν δεικόμεν εἰς τὸ εὐχάλιν ὅσα κρυψύσει τὸ τέταρτον δόπου ἱρρασίον χι-

μαλθ.

Λαζαίος, Lagenula. Maximus in Epist. ad Zygomalam, apud Crusium in Turcoz. λάβε δὸδ τ' σακελίον ἵνα λαζαίακλου μέλη ραφῖν μῆλον ἵππων τὸ ἵνομα ἢ αὐθῆσιαν σῶ. Alia Epist. ad eundem: καὶ σῶλο τις αὐθῆσιαν σῶ εἰς ἵνα λαζαία.

ΛΑΓΗΝΑΤΑ, Poma Damascena quæ in lagenæ speciem efformantur. Ptochoprodromus de sua paupertate, ex MS.

Δαμασκηνωπιπίδουμλα, δαμάσκου κροκάτα, τὰ λῆρον ἀσθλικά, τὰ λῆρον λαζαίατα.

ΛΑΓΗΝΗ, Lepus, λαζαίος. Nicetas in Andronico Comneno lib. 1. num. 3. Extr. ἐπὶ ἢ οἱ πλωσποδῖες λαζαίαι, καὶ κῆρας αἰ δριμντικάι. Constantinus Manasses pag. 4. Edit. Reg.

Καὶ κῆρας κερραριδόνες, πλωσποδῖες λαζαίαι. Occurrit præterea pag. 126. ex Cod. Allatij:

Τότε ἢ γρημῶρ λαζαία καθωράτο. Ubi Cod. al. habet λαζαίος.

ΛΑΓΙΝΥΔΙΝ, Lagenis, Herba de qua Ruellius lib. 2. cap. 138. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. Κωσσιφάλον, τὸ λαζαίον.

ΛΑΓΙΟΝ, Gallis, Veratrum album, apud Interpol. Diofcor. cap. 732.

ΛΑΓΙΟΝ, Actes, Exercitius. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Ἀπὸ τὰ λαζαία πε εὐλίπασ ἢ γαμωκῶν τὰ τότε. Idem lib. 2.

Ὡ μωρῶναι ὡς ἄχασι τὰ λαζαία ἰθροβῶν. Ὁ καθῆς ἰσθῆνη ἐκὰ με τὸ δίκον τε.

Et lib. 8. Ἀρ ὄν ἰσθῶ σωτυχα ἀπῆρας εἰς λαζα.

Eodem lib. Ἐτῆρ σὺκίρας ἴου τις, ἢ εὐλίπασ τὰ λαζαία.

Μὲ πλεία ἐκέρια ἢ παραχῆ, με πλείο γλωσσοσῶν. Infra:

Λοπὸν τὰ λαζαία εὐλίπασ ἢ ἰσθῆνη μωρῶναι. Καὶ ἢ ἰσθῆνη ἰσθῆνη ἰσθῆνη τὰ φάρια τις.

ΛΑΓΚΑΔΙ. Vide in Λαζαία. ΛΑΓΚΗ, Lancea, ὄλζα. Historia Apollonij Tyrij:

Βλέπα καὶ ἰσθῆνη εὐλίπασ, ἢ εὐλίπασ τὰ λαζαία τε. Λαζαίον, Lanceola. Theophanes an. 7. Justin Jun. ἰσθῆνη σκαυτῶν μακρὸν κίχουμωρῶν, ἢ δού λαζαία ἰσθῆνη, &c. Hinc emendandus Mauricius lib. 12.

Strateg. pag. 305. θωρήσις ἵπτοι λαζαίαι. Ubi perperam Edit. λαζαία Σκλαβῖνικα. Atque hinc frustra Meurfius & Schefferus ἀκλῖδια restitunt, ut fuerint Actides Romanorum.

Λαζαίον, Lanceare, Lanceâ percutere, vel Lanceam emittere. Idem Mauricius lib. 2. Strateg. cap. 9. ἐπὶ τὸ ἰσθῆνη ἵπτοι λαζαίαι ἰσθῆνη καί, &c. Lac-tantius de Mortib. persecutor. num. 22. Domestici & administratores lanceâ emendabantur. Gallis Paf-fer par les piques.

Λαζαίον, Lance, in Glossis Servij. ΛΑΓΟΦΩΣ. Suidas: Μῆξο, ὁ λαζαίος παρ ἡμῖν. Orneofophium jussu Michaelis Imp. scrip-tum pag. 254. καὶ δὸς ἵνα φάγη τὸ ὄρηον, ἢ τῆς λαζαί-μῶν λαζαίος παραβαλε πῆ ἔρη.

ΛΑΓΟΚΟΙΜΗΤΙΑ, Heiba quam dicunt ἰσθῆνη, quidam, alij Amaranthum vocant: sic dicta quod in hisce herbis Lepores cubare ament. Ita Petr. Bellonius lib. 1. Observat. cap. 17.

ΛΑΓΟΚΟΝΙΑ. Vide Λαζαίος. ΛΑΓΟΚΥΜΗΝΟΝ, Cuminum species, Lagorin, apud Interpol. Diofcor. c. 599. Glossæ Jatricæ Graecobarb. MSS. λαζαίον, maius. Vide Petr. Bellonius lib. 1. Observat. cap. 26. Meminit Galenus in Lexico Hippoc. herba quam λαζαίατῶν vocat, Hippocrates verò λαμυρον.

ΛΑΓΟΝΙΚΟΝ, Vertagus, Canis Laconicus κόων λαδογιώτας. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Λαζαρία καὶ λαζαίον ἢ ἀλῖσιος εὐμῖνα, Et alius de Vulpe & Lupo:

Συλῖος χοντῆς λαζαίον δὸδ ἢ λαμπαρῖα. ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ, Lepusculi.

ΛΑΓΡΟΣ, pro Λαζαίος, Gracilis, tenuis. Eustathius Od. 7. τῶν Τηλέμαχη, πῶν σὲ ἴπῳ λαζαίοντα ἰσθῆνη ἢ σίχη εὐξ ἢ λῆρσας ἢ Τηλέμαχη, ἵπτι εὐξ πῶ ἐκ μῶν σίχη βροχῆσιν καλῶν ἰσθῆνη ἢ εὐλίπασ πῶ σίχη, λαζαίον ἰσθῆνη καλῶν, ὅσπερ ἢ χυδαία γλῶσσα λαζαίον λῆρη. Vide Λαζαίος.

ΛΑΔΗ, λάδι, Oleum, ἴλαιον. Glossæ Græco-barb. μέλοσμα, ἀλεγμα, λάδι. Joannicius Cartanus ferm. 5. de Avaritia: καὶ ὀπῶτα τῶν, καὶ ἰσθῆνη τὰ σάμῖνα εὐξ ἐκ λάθων εὐξ, ἢ κῆρα, ἢ λάδι, ἢ εἰσῆσι ἴμῖλλαν ἐκ λάθων, &c. Demetrius Zenus in Battachom.

Καὶ γὰρ τὰ λάδι κῆρσιν, ἢ ἰσθῆνη ἢ καπλίαι. Emmanuël Georgillas MS.

Νὰ ἴσθῆνη λάδι ἴπτοι ἵπτοι ἐκ τῶν ἴσθῆνη κῆρσιν. Vide Agapium in Anonico in Synax. cap. 68.

Λαδίον, Vas olearium, ἰσθῆνη ἰσθῆνη. Lexicon MS. ad Schedographiam:

Λαδίον ἢ τὸ λαδίον, ὁ καὶ λαμυθῶν τε. Damascenus Studita Homil. 20. ἰσθῆνη τὸ λαδίον μὲ τὸ λάδιον. Maximus Cytharensis in Synax. 23. Febr. καὶ ἴσθῆνη καὶ ἵνα λαδίον ἴσθῆνη δὸδ λάδι γῆματων.

Λαδόνειον, Oleo perungere, ἴλαιον. Hinc Ελαφλάδον, Oleum oliuâ expressum. Neophytus Rhodinus in Synopfi: ἢ ἴσθῆνη ἢ ἰσθῆνη τὸ ἰσθῆνη ἰσθῆνη δὸδ ἢ Ἀρχηρία, &c. Damascenus Studita ferm. 28. ἢ παρῶν καίρῳ ἰσθῆνη σμῶσιν, ἢ ἴσθῆνη ἰσθῆνη ἐκ κῆρσιν Βασιλῖα, ἢ Ἀρχηρία, ἰσθῆνη μῖρεν,

ΛΑΚΕΝ, *Raiina*, *Paropsis*, apud Dorotheum pag.795.

ΛΑΚΕΝΤΙΟΝ, λάρχιον αίμα κ' κρέας, ή τ' ό εκ σίτη ήρμύμων σερμιδάλιον: in Lexico MS. ex Sched. Combeffij.

ΛΑΚΙΝΑΡΙΔΙΟΝ, *Lacinia*. Hesychius: Λακιναρίδιον, Ρωμαίοι, ΰσθημα.

ΛΑΚΙΝΙΑ. Neophytus de Calamitatibus Cypri num.1. κη ταύτα, ως πάσις τος αύτός πλείους ιπιταβιάδι πλώτε αύτ'ό, λαμψορίν οικημάτων, συγγύιν, σικητ'ό, αιδραπόδων, πλώδης ποιμνίων, βοκολίον, λακινίων, βοσκουράτων πασίοιον, &c. Porcellos hic intelligi opinatur Eruditus Interpres.

ΛΑΚΚΑ, *Lacca*, *Achuisa*, apud Myrepsum fecit. de Antidot. cap.123.

Λακκ'ό, eadem notione. Arrianus in Periplo maris Erythraei: κη ραυάσαι, ής μελόχια, κη ενδύοιαι έλιγαι, κη ράκκ'ό ήρωμαίνος.

Λακκάε'ό, *Laccagius*, in Glossi. Græco-Lat. idem quod λακκοσίος. Vide Salmasium ad Plinium pag. 1149. 1162.

Λακκ'α. Christianus Chymicus MS. ώσπρ η ροοποθάς, ό έστ' λαχγιον, ό καλ'όσι λαχ'ων, οι λαχ'ωται, τυτίς η οι ενδ'υοβαροι, λοιπόν ενώρως έθ' ενίς η κη έθρ'ω έλον ασίσην έωτ'ό τ' έδ'ό τ' ό αίμωπον, &c. Democritus Chymicus MS. έστ' η ό τ' Γαλατίας σκούλ'ε, ή τ' ό τ' Αζαίας αΐθ'ό, ό καλ'όσι λακχ'αν, ή τ' ό Συρίας, ό καλ'όσι ήζιον.

ΛΑΚΚΑΝ, *Stagnare*. Apophthegmata Patrum in Pœmene num.169. λίγη αύτ'ό ό ζήρον, άρις τ' λογισμ'όν σε λακκ'α, συχ'όν τ' αδ'υφόν σε μη έλιψ'ε.

ΛΑΚΚΟΣ, Græcis est *Fossa*. Apud Medicos verò sumitur pro parte colli quam φαρ'ωλυ vocant, Latini *Inguilum*. Hypatus MS. de Partibus corporis humani: Σραγ'ό, ό λακκ'ό τ' τσαχ'όλιον. Apud eundem ίνιον, exponitur επισθ'ιλακκ'ό. *Oscerium*. Est etiam Λακκ'ό, *Rueteus*. Glossæ MSS. ad Gabrielæ fabulas: σφ'ος σφ'ιαρ, σ'ς λακκ'ο.

ΛΑΚΟΥΔΗ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.12. Μίσα σ'ω μέλω ήμορπον λακ'ω σ'αν'ό θ'ώμει.

ΛΑΚΡΗ, *Ardeola*. Demetrius Constantinopol. lib.2. Hieracofophij cap.27. pag.45. Αρδ'όλις ζ' λαφ'όθις, ώσπρ η λάκρ'α τ'ίς τ' επιχ'ωριών προσορρ'οισης, έρωδ'ιον η ό παλαμ'ό ήβ' έλλημιών εκάλ'ωσο, &c.

ΛΑΚΤΑ, *Species Calfæ*. Vide ήραμ'οσις, & Ruellium lib.1. cap.23.

ΛΑΚΤΟΚΟΝΙΑ, ή θυμυλ'ία, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg.190. *Thymelea*. In aliis scribitur Λαχ'οκονία.

ΛΑΚΤΑΡΕΪΝ, *Desiderio flagrare*, επιθυμ'ει. Fr. Richardus in Scuto fidei part.2. pag.101. π'ό τ' Χριστιανός λακταρ'όσις π'ω ό δ'έων τ' έυθ', δ'εν επιθυμ'ά να έδ'η κατ'εζ'ωσ'ακ'ό τ' εκυλ'οσις.

Λακ'άρα, *Desiderium*, επιθυ'οσις, ήμ'ε'ό. Λακ'αε'ος, *Desiderabilis*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.7.

Ετ'εζ'ος τ'ά λακταρ'ε'ά ως ήτ'ασαι εκ'όνα. ΛΑΚΤΑΪΟΣ, *Porcellus lactens*. Nomocanon Cotelerianus num.448. ήνιν, κη ήρ'ιθ'ιν ήμ'ωρον ή λακτα'ιων ήμ'ωρον ήμ'ωρασεον ήμ'ωρον μ'. χωρ'ος β'ιας (έδ'ιον licet.)

Λακ'ι'οσι'ωλον, eadem notione. Simeon Sethi de Facult. cibor. οι η ζ' έδ'ωφ'ανς, άτινα όνομαζ'οσι λακ'ι'οσι'ωσ'αα, ήρ'οσι σ'ισι ης περιτορ'οσι'οσι.

Ολόλακτ'ό, *Totus lactens*, *Candidus*, *Albus*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.4.

Τίτις ήρ'ιθ'ιν ολόλακ'ό καιζ'ω άπ'ενώλ' όφ'ιοι. Vide Gloss.med. Latinitat. in *Lactinus color*.

ΛΑΚΤΟΠΑΤΕΪΝ, *Calcibus aliquem impetere, proterere*, λακτιζ'ων, in Adiffis MSS. Regni Hictio-

fol. cap. 246. Locum Vide in φουκίζ'ων. Historia

Apollonij Tytiji:

Πολλάς φορ'άι μετ' άλογο χαμ'ά τ'ος πέδ'όλων, λακ'ωσάτι τ'ες τ' άλογο σ'ωλυ ζ'ωλυ αύτός πλακ'όσι.

ΛΑΚΤΟΥΚΑ, ή θρ'ιδ'ακ'ις, in Glossi. Jatricis MSS. ex Cod.Reg.190. *Lactuca*.

ΛΑΚΧΑΪΣ, Floris species. Democritus Chymicus MS. ή τ' ό τ' Αζαίας αΐθ'ό, ό καλ'όσι λακχ'ατ, κη τ' ό Συρίας, ό καλ'όσι Βίζιον.

ΛΑΚΩΪΟΝ ήρ'ιον, τ'ό μάλυ, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg.190. *Moly*.

ΛΑΚΩΝΑΡΙΟΝ, λακωνάε'ό, *Lacunarium*, *Lacunar*. Epist. Constantini M. ad Macarium, apud Eusebium lib.3. Hist. Eccl. cap.32. Theodorit. lib.1. cap.17. & Socratem lib.1. cap.9. π'ω η τ' βασίλικ'ος καμ'αρ'ον π'ότ'ον λακωνάριος, ή δια τ'ιθ'ό ήρ'ασίας ήρ'ε'οσι όι δοκ'εί παρ'ά σε ζ'ι'οσιαι β'ύλομας ει ζ'ω λακωνάρι'α ή μ'ίλλι, δ'ωσ'οη κη ζ'ουσ'ό καλ'ωσι'οσι'ωλυ τ'ό λακ'ωμ'ωρον. Infra: ή μ'όνον π'η τ' μαρ'άρον τ'ι ης κ'ίσιον, άλλ'α ής π'η τ' λακωνάριον, ήρ'ι τυτο καλ'ιον ενκ'ινησ'α.

ΛΑΛΑ, *Abania*, *Asia*, *Απόμαμμα*, *Μάμμα*.

ΛΑΛΑΓΕΣ, λαλαγ'ια, *Cynula*, *Placenta*. Suidas: καλ'όρα, π'ότ'ό ήρ'τυ, ή ό μικρ'ος ήρ'ίθ'ι, όι τ'ός παρ'όσις δ'ιδ'όσ'αν η έδ'ό πλακ'όσι'ό ης κ'ωλυρ'ιζ'ω, τ'ό τ'ας λαλαγ'ιας τυγ'οσιζ'ω, κη επιχ'ωριος καλ'όρα, τ'ά λαλαγ'ια. Glossæ MSS. ad Plutum Aristophan. Φαίσις, λαλαγ'ιον. Glossæ Græco-barb. ήρ'ε'θ'ιν, π'ότ'ασον, λαλαγ'ιον. Laonicus Cretensis ad Battachom. Πλακ'ός ταυτοπ'ηλ'ό, λαλαγ'ιον ήρ'ε'οσι'ωμ'ωρον. Ptochoprodromus contra Hegumenon, ex Cod. Reg.

Εκ'όσι τ'ά λαλαγ'ια συχ'όμας μ'η μ'έλιον, Ημ'ός η τ'ό λαλ'ίβ'ος ενζ'όσι μ'η φαρ'μακ'ιον.

ΛΑΛΑΖΙΝ *Hordeum vel Hordeolum*, seu tuberculum parvum oblongum palpebræ cilio, qua pilli sunt, adnascens, Græcis κ'ηθ'ι. Joannes Jatrophišta MS. cap.109. ήτ'ασ β'όλαρον τ' άρ'ε'οσι'ωσις ήζ'η τ'ό ληζ'ωμ'ωρον κ'ηθ'άρι, η λαλαζ'ιν. ΛΑΛΑΗΤΑΣ, *Præco*. Demetrius Zenus in Battachom.

Διά λαλ'ίβ'ος ήρ'ασ ταυζ'ων να διαλαλ'όσιον, β'ωλ'ό να ήρ'ιν σωτ'ομα, &c.

ΛΑΛΗΤΖΑ, *Loquela*, *Uox*, *Cantus*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.3.

Και τ'ά π'ελα τ'ά ήμ'ε'ρα τ' π'όθον τ'ες ήρ'ιζ'ας, ό'μα να κ'οιλαδ'ίζ'οσι με δ'ονηλυ λαλ'ίτ'ε'αν.

Eodem libro: Τ'ω ήσοιον ε'αν ή έδ'ό αύτός με ταπεινή λαλ'ίτ'ε'α Ματ'ωλ'ό αλ'όβ'ια λίγ'ια τ'ε, αύτίωσι Κυθ'ιέα.

Et lib.4. Η'τον πολλά ζ'λυκ'ότα'ό απ' άνοθ'ιον λαλ'ίτ'ε'ις.

ΛΑΜΑ, *Lamina*, π'ίταλον, λιπίς, in Corona pretiosa: Ital. *Lama*, Gall. *Lame*. Phortius π'η τ' σ'ρα'ί' φ'ραζ'ι lib.2.

Ποιθ'ον κη δ'επ' έζ'ωλον Λάμας η φιλλ'ω ως φύλ'ον, &c.

Infra: Ος η λάμα να παρ'ίθ'ι, Η' άνωθ'ιν ήρ'ιθ'ιον.

Historia Apollonij Tytiji:

— β'ύλ'η η ρ'ορ'ίνα

Νά δ'ώσι ό ρ'ια φ'αρ'ομα τ'ύτ'ω π'ω κ'ολ'όινα, Είτ'οσι με λάμα ζ'ουσ'οη, ης δ'ιδ'ι'οτ'ίμα δ'ύσα.

Vide infra in *Acina*.

ΛΑΜΒΑ. Glossæ Lat. Gr. *Sappula*, λάμβ'α. Alibi: *Sappulo*, λάμβ'α.

ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ ήτι ζ'ασρός, *Fatum concipere*. Nicon in Pandecte MS. scrm. 52. η αυτ'ή δ'ιλασ'όσ'α τ'όσ'ό φ'αλ'τ' τ'ιν'ό, τ'ύτω σωμ'οφ'άρ'ο, η λαβ'όσα κ'η ζ'ασρός, έτεκ'ι. Vide Ερ'ιαςερ'ιν.

ΛΑΜΒΩΡΑΪΑ, *Tigum*, *Cantentius*, *Lambda figuram*

figuram exhibens. Leo in *Tactic.* cap. 11. §. 26. ubi machinam bellicam describit: λέγει τοῦτον κωνία δύο ὑψόμετρα λαθῶν ἑξήκοντα πρῶτον περὶ σπιθαμῶν, ἢ ἐλίνου πλῆν, λαμβανὰς οὐραμίν, &c.

ΛΑΜΠΓΓΑ, *Lampis* species apud Cyprios. Vide *Turcogr.* Crusij p. 209.

ΛΑΜΝΑ, *Lamina*, *Lamina*. Glossæ Græco-Lat. *Λάμνα*, *Lamella*. Glossæ MSS. ὑπὸ πλάγι, ἢ ἀπὸ πρὸ ἔχου, ἢ ἀπὸ λαμνοῦ καλοῖσιν. Helychius: δρῶδον, λάμνα κῶσι. *Basilic.* lib. 44. tit. 15. cap. 3. ἱερὸν κωνίον ἀφ' ἧσθε ἐστὶν ὁ μὴ ἂν ἐν βύβλῳ, ἢ λάμνα, ἢ σφραγίδι.

Λαμνός. Testamentum M. S. Salomonis: ἰὰν τῆς ἰερῆς εἰς λαμνὸν καθίστηναι, ἰαθῶν, &c.

Λαμνόν, eadem notione. Moschion de Motb. *Mul.* cap. 138. ἀλλὰ μὲν ἐν λαμνῶσι μοιβάνη τοῦ νεφροῦ αὐτῆς ἐπιθῆναι, ἢ ἑταρὰ παρακίθηται. Vide Gloss. med. Lat. in *Lamina*.

Λαμνίζε, in *laminam diducere*. Anonymus Chymicus in *Cod. Reg. MS.* 311. λαβὼν χαλκὸν, ἐξέλαμνίζον, ἢ κομάτια τετραγώνια.

ΛΑΜΝΕΙΝ, *Remigare*, *Impellere*, *κωπιδάειν*, *ἐλαύνειν*, *ἱρῶσαι*. Glossæ Græcobarb. νὰ ὑπὸν, νὰ λάμνη, ἦσον νὰ ἐλαύνῃ τ' ἄμαξον. Rursum: λάμνει, ἦσον ἐλαύνει. Nicolaus Lucanus de Excidio Trojano: Καὶ ἰεθόκεν εἰς αἶψα, κ' ἤρχετο εὐθὺς νὰ λάμνει.

Vide *Λαβήεις*, *Λαμνημα*, *Remigatio*, *Agitatio*. Eadem Glossæ: ἢ σφῶντι ποταλάσι, τὸ σφῶντι λαμνημα ἢ κωπῖον.

ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ, *Lampadarius*. Manethon in Apotelesmaticis ascendentium MSS. κωνὸν κλαπῶντος, λαμπάδαριος &c. Verus Inscripito apud Reinesium p. 584. D. M. FLAVIAE HYGIAE ARAPS CAES. N. SER. PECULIARIIS LAMPADAR. &c.

Λαμπάδαρος, Ordo Ecclesiasticus, *Acolythus*, *Catechizans*, apud Latinos. Panagiotia in Catechisino *Rufforum* seu *Græcorum*, ubi de septem Sacramentis: ἢ ἱερουσμὴν περιελάσει εἰς τὸ ἐνὶ οὐτῷ φ' ἔλκεν τὸς βαδμῖν: μὲ ἄλλων τῶν πρῶτον εἴδη ἢ τῶν νὰ διδόνου ἐν ἀσπασίᾳ, φάλητι, λαμπάδαρος, ἰσοπύλιονος, δῖακοσος, εἶδη τὰ ὄντια πλάστια διαλαμνάζουσι τὰ ἀρχηθρητικὰ ἐν ἐκλόγη, λαμβόμενα τακτικά.

Λαμπάδαρος, inter *Officia Ecclesiastica* recensentur in *Catalogis Ecclesiæ Constantinopolit.* in *Cod.* Allatiano, ubi eorum munus fit describitur: οἱ λαμπάδαροι καθαρῖζον τὰς λαμπάδας, ὅπως ἄπτευσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. *Catalogus* Meletianus: οἱ λαμπάδαροι, ἢ καθαρῖζον τὰς λαμπάδας εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Λαμπάδαρος ex *Clero Palatino*. Anonymus ex *Cod. Mazarino* deferribens *Clerum Imperatorium*:

Κόν τ' ἐστὶν λαμπάδαρος ὄλλοθ.

Illius etiam meminit *Codinus* de *Offic.* cap. 6. n. 4. ὁ λαμπάδαρος ἢ πρῶτον τὸ χρῶσιν διβαμπελον. *Lampadarius* igitur deferbat *Dibampulum* Imperatoris cum *lampade*: infra, num. 7. ἢ λαμπάδαρος κἀνοῖν φ' Μεγάλην δομιστικὴν τὸ διβαμπελον μὲν ἤμρην λαμπάδοθ' ἠεροῖθ, &c. *Adde* n. 31. 41. cap. 7. n. 24. De *Dibampulo* verò & *Lâpade* fusc supra egimus in *διβαμπελον*. Ὁ φ' βασιλικὴν κλῆρον λαμπάδαρος nuncupatur à *Pachymere* lib. 4. cap. 16. *Extr.* Habuit enim *Patriarcha* suum λαμπάδαρον, sed & cæteræ ferè *Ecclesiæ Græcicanæ*, uti loco laudato docuimus. *Adde* Gloss. med. Lat. in *Lampadarius*.

ΛΑΜΠΑΞ, propriè dicitur major ceteræ, tedæ instar quæ Græcis λαμπάς dicitur, ut *αὐτορ* est *Pollux* l. 10. cap. 26. quem *Imperator* in solemnioribus festivitatibus in *Ecclesia* præ manibus tenet, cum *Cerei* cæteri *Procerum* nudè κρηθῖ dicentur. Id disertè docet *Codinus* de *Offic. Palat.* *Constantinopol.* cap. 12. num. 7. ubi de *Officio Magnæ Hebdomadis*: τότε πρὸ μὲν βασιλῆα διδόθ' λαμπάς ποθῖ φ' Πρωθασπά, τῶς ἢ

λοιστοῖς ἀρχῆσι πᾶσι, τῶς τε ἐπὶος ἐπὶ ἑκτῶς φ' ἑπιπέδων, κρηθῖ, αἷς χρῖ πλὴν φ' ὄντων ἡμέραν. Vide eundem cap. 8. n. 2. ubi de *Festo Epiphaniæ*. *Diversam* fuisse hanc *lampadem* ab ea quæ cum *Dibampulo* Imperatori præferbatur, licet existimare, cum *Dibampulum* deferretur *Lampadarius*. *Lampadis* Imperatoris descriptionem dedimus supra in *διβαμπελον*. Eiusmodi fortè fuit *Cereus* ille Imperatoris, de quo *Anonymus* de *Festo* *Restitut.* imag. p. 738. ἀπὸ κρηθῖ Βασιλικὸν εἰς ἑκάστου αὐτῆς βασίζον.

Λαμπαῖς, *Lychnis silvestris*, apud *Interpol.* *Diocfor.* cap. 522.

ΛΑΜΠΑΞΕΙΝ, *Furere*, instar *Furiarum*, quæ cum *lampadibus* à *Pœtæ* describuntur. Glossæ Græcobarb. μαγνίμωθ, ἔξω δὸθ' ἢ τὴν τὸ πορρωμεθῶν, λαμπασίμωθ.

ΛΑΜΠΑΤΖΙΑ, *Oxylarabium*, de quo *Botanici*. Glossæ *Jatricæ* MSS. ex *Cod. Reg.* 1047. ἐξέλαπατζία, ἢ ἐστὶ ροῖα λαμπατζία φολιά.

ΛΑΜΠΗΝΗ, *Lampæna*, *Lampæna*, *εἰς ὕψος ὑπερπῆ τεινῖς*. Helychius: λαμπῶν ἕδθ' ἄμαξος, ἐφ' ὅς ἔχοντ' ἕντι, ἀπλῶν, ἢ ἔσμα εὐκασσῶν. Glossæ MSS. λαμπῶν, ἄμαξον βασιλικῆ, ἢ ἔσμα εὐκασσῶν. Glossæ *Biblicæ* MSS. λαμπίνας, ἀμαξῶν σκίπασρα. Vide *Pollucem*, *Suidam*, & quæ adnotatam in *Gloss. med. Lat.* in *Lampæna*. S. *Basilius* *Epist.* 404. ἰδῆσθε ἑνὸν ἐντὶ εἶδη τ' λαμπηρῶν ποῦς τὸς νεκρεῦσθ' ὄνησας καμαῦς. εἶδη ἢ τ' τραγῆματῶν τὸ πᾶσι τοῖς μέισι τιλᾶσθ' καθήσθ'α. *Martyrium* *Arethæ* & *Socior.* MSS. ἐκαθῆθ' ἢ ἐπὶ λαμπῆν αὐτῆ ἱστὴ κλῖνιν χρῶσθ'. *Eustathius* in *Vita* S. *Eutychie* *Parr.* *Constantinopol.* n. 74. ἐντὶ προσῶπῳ εἰ ἀδελφῶν αὐτῆ, τάς τῖς οἱ πῖς οὐδὲν ἢ ἱερῶν ἐν λαμπῆν ἡμίονοι μὲν σκιάδων εἰς τὴν ἀγῖαν σῶλον θῶρον τὸ κρηθῖ. *Pachymeres* lib. 2. c. 30. καὶ εἰς γῆν μελοικὸν προσῶπῳ φ' οὐθ, ἢ σκιάδῳ εἰς φάλλων ἐν λαμπῆν, ταῦτα ἢδ ἦσαν τὸ παλαι.

ΛΑΜΠΗΤΕΡΟΣ, *Lucidus*, λαμπῶν. φωτεινός.

ΛΑΜΠΙΚΟΝ, *Alambicum*, vox formata ex ἄμβωξ. *Auctor* *Etymologici*: ἄμβωξος χρῆσται καθῶν. Occurrit apud *Agapium* in *Geoponico* cap. 199. Vide in ἄμβωξ.

Λαμπικαρίζε, *Alambico succo exprimere*. *Idem* *Agapium* in *Geoponico* cap. 109. ἔκαθῶν τὸ ἰσθῶν, κρη λαμπικαρίζεται, κρη δὸθ' τὸ νερὸν, ὡσθ' ὑπὸν, δὸθ' ταῦτα ἐσ πινῆ, &c.

ΛΑΜΠΙΝΑ, *Piscis* qui Græcis *Φίλας* dicitur. Vide *Petr.* *Bellonium* lib. 1. de *Piscib.* pag. 252.

ΛΑΜΠΙΡΙΖΕΙΝ, *Fulgere*, λαμπῶν, ἐκλαμπρίζεσθ'. *Fulgurare*. Glossæ Græcobarb. ἄστραπτα, ἢ στραπίλ, ἢ στραβίσι, ἢ ἐκλαμπρίζεσθ'. *Λαμπρα*, *Solemnis*, ἐξ ἴδου, in *Corona pretiosa*. *ΛΑΜΠΡΑ*, & *λαμπρῶν*, *Festivum Resurrectionis Dominicæ*. Vide in *Κυριακῇ λαμπρῆ*. Fr. *Richardus* in *Scuto fidei* part. 1. p. 170. ἵδασθε, δὴν τῷ ἢ λαμπρῶν, μὲν δὴ σαρακοστῆ, ὡσθ' σὰς κοίμει ἐξῆς φ' ἀγῖας κοινουσίας. Ita aliis locis.

Λαμπραὶ ἡμέραι, *Dies Paschales*. *Idem* pag. 371. κρη οἱ λοιστοῖ ἀναχωρηθῶδες ἐπιφάνων φ' λαμπεραῖς ἡμέραις εἰς τ' ἦρμον, δὴν κατακλιθῶδες ποθῖ φ' κυριακάδης μέμον. Ita vocant *Paschales dies*. Vide pag. 324.

ΛΑΜΠΡΟΚΟΚΑΤΟΣ. Anonymus *M. S.* de *Amoribus Lybitri* & *Rhodannes*:

Εἰς ἑξοκλιθῶν ἔνδοσι πολλὰ ἑξῆρημῖλις. Κόκκινον, λαμπροκαταται, μὲν λιθομαζάρων.

Occurrit ibi rursum.

ΛΑΜΠΡΟΚΥΡΙΑΚΗ. Vide in *Κυριακῇ λαμπερῆ*.

ΛΑΜΠΡΟΝ, *Ignis*, *Flamma*, *Ignis fulgor*. Glossæ S. *Benedicti*: *Focum*, λαμπρόν. Glossæ Græcobarb. τῶσθ' ὅση ἀπλοῖα λαμπερόν, ὅση πύρ. *Alibi*: κρη ἢ φ' λαμπερὰ πολλὰ κεκαμῶσθ' λαμπερόν, κρημῶσθ' κρη ἢ φ' λαμπερῶν πολλὰ κεκαμῶσθ' λαμπερόν, κρημῶσθ'. *D d d* ἐκλαμπρίζεσθ'.

Et cap. 14. ἔτι γὰρ ἕως ἀρχῆς πατρῶς, ἕως μαθητῶν διδασκαλῶν, ἕως στρατιωτικῆς βασιλείας, ἕως μὲν λαϊκῆς ἐπισημοσύνης. Et lib. 8. cap. 44. τούτου ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐκ κλήρου μόνον φαίνομαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πᾶσιν λαϊκοῖς Χριστιανῶν, &c. Justinianus in Nov. 5. cap. 2. ἀλλὰ κινεῖται ἐκ τῆς ἐκδοτικῆς τῆς καλυμμένης χριστιανικῆς λαϊκῶν. Adde Nov. 6. cap. 1. §. 2. & Gloss. med. Lat. in *Laisus*.

Λαοσημῶν, inter Officia Ecclesiastica recensetur à Codino de Offic. cap. 1. & in quinta Pentade collocatur. Perperam *Λαοσημῶν* appellatur in Codice Allatiano, in quo duo esse dicuntur: οἱ δύο *Λαοσημῶν* πᾶσι σωμαῖσι τῶν διακόνων, καὶ ἀναγκραῖσι ἵνα μὴ λέγῃται κατ' οὐκ ὀνόματι ὅτι τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν λαῶν ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

Λαοσημῶν ἄλφον, Officium *Λαοσημῶν*, apud Balsamon. ad Can. 17. Apoft.

Λαῖς, *Executivus*, *Militis ipsi*. Theophanes an. 20. *Mauricius* p. 240. ὁ ὅτι στρατῶς ἀγαπητῶν καὶ τῶν λαῶν, οἱ πόνους αὐτοῦ ἐπιβάλλων. *Mox*: *Μαυρικῶν* ὅτι τῆς Πέρας ἐπὶ ἀρχῆς ἑβραϊστικῶν διακρίσεων τῆς Γερουσίας, καὶ τῶν χειρῶν ἐπισημοσύνης τῶν λαῶν ἐκ τῆς Σκλαβιανῆς χώρας ἀφ' ἧσθεος. *Rursum*: ταξιδίω καὶ τῶν λαῶν. Ita non femel usurpat, scilicet an. 42. Theodofij Jun. & 12. Leonis M. an. i. 12. 13. 14. 15. 16. 17. Heraclij. Et alibi non femel. Idem an. 7. Rhinotmeti pag. 305. ἀπὸ ἐξιστοῦ ἐκ τῆς μεθιέχοντος ἡμῶν ὑπ' αὐτῆς Σκλαβῶν, καὶ ἐστράτευσε χριστιανῶν καὶ ἐξ ἐπισημοσύνης αὐτοῦ, ὑποβόησαν λαοὶ περισσοῦν. Ita in veteri Testament. passim, apud Auctorem incertum post eundem Theophanem p. 429. ejusdem Continuatorum pag. 75. 78. 80. Symeonem Logothetam in Leone Armenio n. 8. 10. & alibi passim, ut & apud ceteros Historiæ Byzantinæ Scriptores, Constantinum Porphyrog. lib. 1. de Themat. c. 1. Ita in Taciticis p. 50. & alibi. Lib. de Adm. Imp. p. 62. 70. &c. Leon. in Tacitic. cap. 17. §. 11. cap. 18. §. 38. cap. 19. §. 22. Joëlem in Valeriano, in Mauricio, &c. Ita sequitur Latinitas vocem *Populus* usurpavit. Ludovicus II. Imp. in Epistola ad Basilium Macedon. Imp. Constantinopolit. *Postremo de Neapoli nobis in Christo fraternitatis tua monachi, quasi miserimus populum nostrum ad incendendas arbores, & messes igne cremandas, & hanc ditionis nostræ subdendam.*

ΛΑΟΎΡΟΣ, *Laurum*, apud Nicolaum Myrepsum de Antidotis cap. 1. §. 5.

ΛΑΟΥΘΕΝ, Afris, *Vitis nigra*, apud Interpol. Diofor. cap. 764.

ΛΑΟΥΘΟ, *Tessudo*, χιλις. Italis *Linto*, Gallis *Lai*. Vide *λαβύθος*.

ΛΑΠΑΡΑ, *Protophrodonus* de sua Paupertate ex Cod. MS.

Οἱ ὅτι λαπαρὰ ἑμάζον τὴν κατάφρονημίαν. Vide an hic *abdomen* intelligatur.

ΛΑΠΑΤΖΑΣ, Vestis Procerum Byzantiumum.

Vox, ut censet Goarus, confecta ex duabus Syriacis, *Lappa* & *Tzach*, conficta manica, quia, inquit, manice erant strictæ, & in zonam impactæ. Codinus de Offic. cap. 7. num. 35. ἐστὶ καὶ δὸς ἄστυριον βασιλικῆς κατὰ τὴν τὴν φόρμα, μέγιστη καὶ τῆς βασιλικῆς, *Γρασιτῆς* λεγομένη, ὅπως καὶ φορὰ ὁ βασιλικῶν ἀνὰ ζώνης, ὅτι κριμμάβητα τὰ μενικία δὲ πικνοῦ μέγιστη καὶ ἀσπράγγων ὁ δὲ φόρμα καὶ τῆς ἀρχόντων ἕκαστος ἔχων ἐν τῇ ἀδείας φορεῖ, πλεῖστον ἔχων ὡς μόνον, τῆς μενικίου ἡμπατισμένης ὄντων ποδῶν τῶν ζώνων ὄντων, καὶ ὅτι τῆς βασιλικῆς φορῆς καλεῖται *Γρασιτῆς*, ὡς ἀπὸ τῆς, τὸ ὅτι τῆς ἀρχόντων λαπατζῆς, ὅπως ὅτι ἀδελφῶν ὄντων.

At Magni Domestici Lapatazæ altera manica, honoris causâ, liberè pendebat, cum altera ut cæterorum Procerum conficta esset. Idem Codinus n. 36. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἀρχόντες ὄντες, τῆς μεγάλου δομestικῆς καὶ αὐτὸ τὸ φορεῖν ἔχων ὡς μόνον, καὶ τῶν ἄλλων τὸ μὲν ἐν τῇ τοῖσιν λαπατζῆς μενικίου ἐνὶ ἡμπατισμένην, τὸ ὅτι ἕτερον κριμμάβη

τιμῆς ἵνεκα, ἐπὶ τῆς βασιλικῆς αἰσθητοῦ, ὡς ἀπὸ τῆς κριμμάβης. ΛΑΠΑΘΟΥ χαλκός, ὄντων ὄντων, in Glossis Chymicis MSS.

ΛΑΠΗΓΙΑ ΔΑΚΟΥΣ, ἡ ἐστὶν λαπιθία ἰασηνικῆ, in Gloss. Jatricis Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. *Lapis*. ΛΑΠΤΑ, τὸ λαπαθῶν, in Glossis Jatricis MSS. ex Codd. Regg. 190. & 1843. *Lapathum*, de quo Botanici.

ΛΑΡΒΑ, *Larva*. Glossæ Basilic. *Λάρβας*, τῶν κυρίως ἕως οἱ Ρωμαῖοι. Ubi Suidas & Phavorinus *Λάρβας* habent, sed perperam. Vide Amobium lib. 3. Extr. & Gloss. med. Lat. in *Larva*.

ΛΑΡΒΑΤΟΣ, σῆμα, ὁ καὶ πλαυόβαλον λέγεται, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Sibium*.

ΛΑΡΓΙΤΙΩΝΕΣ, *Largitiones*, *Theaurus* & *Ætarium* Imperatoris. Glossæ Juris MSS. *Λαργίτιον*, νόμισμα. Scholiastes Basilic. lib. 7. tit. 1. τῆς ἡσπερ τὸ παλαιὸν καὶ τῆς βασιλικῆς περισημοῦ, *λαργίτιον*, ἡ πατριμοσιαλικῆ βασιlic. Eclog. 69. μηδὲς περιβοσάτω τῆς λαπῆς, μηδὲ πῶρος ἐπιπέσει τῆς λαργίτιος ἐπισημοῦ. *Lactantius* lib. de Mortib. Persecutor. n. 7. *Idem insatiabilis avaritii thesaurus nunquam minus volebat, sed semper extraordinarias opes ac largitiones congebat, ut ea que recondebant integra atque inviolata servaret.* Vide Gloss. med. Lat. in *Comes largitionum*, & supra in *Κόμης Λαργίτιῶν*. Et infra in ἡμίμια.

Λαργίτιοναλικῶς, *Largitionalis*. *Λαργίτιοναλικῶς* τίτλος, in Edicto 13. Justiniani: προσάσι τῆς λαργίτιοναλικῶν τίτλων, καὶ παύλων τῆς προσκομιῆς ἐκ τῆς θείας ἡμῶν λαργίτιων. *Mox*: προσκομιῆς ἐστὶν αὐτῶν τῆς καὶ τῶν αὐτῶν ταξίν κινδύων οἰκίαν προκομιῆς τῆς ἐπισημοῦ τῆς λαργίτιοναλικῶν τίτων. Ibidem cap. 20. λαργίτιοναλικῶς χριστιανῶν.

ΛΑΡΓΥΡΟΣ, πρὸ ὑπαργυρῶς. Anonymus de Nuptiis Thefi

Σκωτῆρ βασις *Λάργυρον*, καὶ φαίνον ἐν αὐτῷ. ΛΑΡΔΟΣ, *Lardum*, Glossæ Græco-Lat. *Λάρδος*, *Lariâus*, Vita MS. S. Symeonis propter Christum Sali: ἤρχατο ἐν κόπτην καὶ πᾶσι ὡμοῖ τὸ λαρδὸν ὁ ἀββαῖος Συμεῶν. Theophanes an. 29. Justiniani: οἶνος μὲν καὶ λαρδὸν καὶ παύλων οἶνος ἐβλήθη λαῶ. Eustathius de Tempore. intervall. ἐβλήθη οἱ σπῆλαι τῶν λαργίτιων ἐν ἐπισημοῦ δὲ ἡμέρας βυκατόντων, μίση ἡμέρας λαρδόν. Demetrius Zenus in Batrochom.

Τὸ λαρδόν καὶ τῆς ἡμῶν λέγεται *Συργίριον*. Vide Basilic. Eclog. 56.

Λαρδόν, eadem notione; Ἄuctor Etymolog. τάρρατον, ὅτι τὸ τάρρον σημαίνει τὸ πικασμένον λαρδόν. Nicetas in Alexio Ang. lib. 2. n. 5. καὶ τὰ Ποσειδά ὕμα κριεῖ ἐνὶ σφῆλαι ἐνὶ φερόσι. Ubi Codex Græcobarb. habet *λαρδία*. Otneophonium Michailis Imp. iussu scriptum pag. 251. ἡ λαρδὸν μίση ποίησας, ὡς περ ἑσθῆτον, βιάλε τὸ τῶν ἑσθῆτον τῶν καταβάστων ὄντων.

Λαρδόνος, *Lardium* & *casium*. Ita cognominatus nescio quis Theoph. in Vita MS. S. Stephani Junioris.

ΛΑΡΔΟΣ ΤΑΧΟΝ, ἡ σκῆδῶν, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Stachas*, de qua Ruellius lib. 3. c. 23.

ΛΑΡΜΑ. Sguroplus in Hist. Concilij Florentinis fecit 7. c. 5. καὶ τῶν ἀρχόντων διαλύσας ἡ σφῆλαι μὲν δειμαθῆναι, δειμαθῆναι τῆς ἐστὶν ἡμῶν λαρμα ὅτι κινδύων ὄντων. Occurrit rursum infra. *Classicum canere, sonare*, Gall. *Sonner l'alarme*. Ital. *Alarima*.

ΛΑΣΑΡΙΟΝ, *Lassarum*, *Lassarum*, *Lasser*. Lexicon Neophyti: *Λασαρά* ἡ *Λασαρά*, ὁ ὅτι τῆς σελήνης. Λασαρόν κινδύων, apud Apfyrtum in Hippiatr. Pelagonius ibid. lib. 1. c. 22. *Λασαρά* κινδύων ὡς τῆς λαπτοκαρῶν μετὰ οἱ ὄντων λέγον. Eumelus lib. 1. c. 29. αἶμα δὸς τῆς σελήνης λαμβάνει, καὶ τῆς ταύτα λασάρα μίση, ὡς κινδύων μετὰ οἱ. Utritur etiam Alexander Trallian. lib. 2. Vide *Σκῆδῶν*.

Λάσαρον, scribit Myrepsus fecit de Zulapiis cap. 26. *Λασάριον*, Gloss. Lat. Gr. *Lasser*, ὄντων, *Λασάριον*. D d d 2 ΑΑΣΑ

ΛΑΣΑΝΙΟΝ, *Oliv*, *λάζωμοι*. Favorinus : Λασανία, Γραμσι αἰ φρασιαi. Zacharias lib. 3. Dialog. c. 4. πᾶσι τῷ ἁγίῳ λασανία τὰ μὴ ὄντα ἐργασμῶνα ἐργασασθῶ. Ubi Gregor. M. *scintilla botri illius spatia que incutilla fuerant coluerunt*.

ΛΑΣΑΤΙΒΟΣ, *Laxationis*, apud Myrepsum de Antidotis cap. 25. ἵσι ἢ τῶ ταυτῶ λασάτιβα. Ita cap. 36. 449. 504. & cap. 447. ἀπινύττα λασάτιβα, pro Βινύττα.

ΛΑΣΙΑ, *Remigatio*, Ἑλασία. ΛΑΣΚΑΡΝΑΤΟΣ, *Rubens*. Gall. *Incarnat*. Anonymus Interpres MS. enigmatum Leonis sapientis : ἔχων ῥόδον λασκάρων, μετ' Ἀρμόκρον ἀκάθωλον.

ΛΑΣΠΗ, *Cæcum*, *Lutum*, *Fax*, *τέλμα*, *πυλός*, *ἴλος*, *βάρβαρος*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ὁ κοριακίον ἰχθύος, ἐξ γίνετον ὡς λάσπη. Rursum :

Ὅλα λάσπη ἰχθύων ἐκείνων τὰ φάρμα τες. Cyrillus Patr. Constantinopol. in Homil. ἀν ἐς θεοῦ ἢ κρᾶσι ἴδι, καὶ λάσπη καὶ κρᾶσι, τὸ ἢ κρᾶσι ἰσάτην ὡς λάσπη, πῶς λάσπη ἴδι. Agapius Monach. in Geopon. cap. 22. ἴν ἐκὼν ὕλον παλαῖον κρᾶσι, ἦν ἐν λάσπη μὴ κοριακίον τ' αἶρας. Cap. 135. ὅσα ἴδι ἂν λάσπη ἐξ ἰλίμας, φῆγει τα.

ΛΑΣΠΗΡΟΣ, *lascivioribus*, *Glofus*, *Τυμπαλόσος*. ΛΑΣΣΕΙΝ, *Laignare*. Luffus Græcobarb. Ὑλακτῶ, λάσσει, γλαγγίσι, ἢ κλαγγίσει.

ΛΑΤΕΡ, *Hypocritæ*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 435.

ΛΑΤΕΡΚΟΥΑΟΝ, *Laterculum*. Cedrenus p. 169. ἢ παρ' Ἑλλῶν ἐπιπὶ πλῆθος, λατέρουλον πῶς Βουαίος καλέθῃ. Notitia Constructudinum post Nov. 8. Justiniani: μὲ τ' τεταρσὸν ἐκρινῶν τ' ἔσσι λατέρουλον. Eujdem Justiniani Nov. 14. τεταρσὸν καὶ δεπτεθλίω καὶ τ' τ' ἔσσι ἡμῶν λατέρουλον τὰ ταυτῶτα ἔσσι μεσάστα δ' ἐκελευσάμεθα. Rursum cap. 6. ἂν ἐ τ' πῶ λατέρουλον, ἂν ἐ τ' διακρινῶν τ' ἐδεξθῶντων Ὑπαρχων.

Λατέρουλοισι, *Laterculensis*. Ead. Nov. 24. πῶ Πρεμικουλοισι τ' λαμφοσίτων Τριβῶνων Νοταριων, ἐξ τοῖς Λατέρουλοισι.

ΛΑΤΖΟΝΙΟΝ, *lascium*, *Lanceola*, *ἀκίλιον*. Portio. λατζόνι. Ital. *Lancione*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Ζαίτας ἐξ λατζόνια ἔκλυον ὡς τὸ χῶμα. Infra :

Μὴ τ' σαίτας τ' φρικταῖς, λατζόνια καὶ λιθάρια. Idem lib. 6.

Ἐβάσει καὶ τὸ χέρου ἴν, ὡς φησὶ βασιλέως, λατζόν καὶ χυθῶπιθρον, καὶ δὴν τ' φασκαλέως.

Rursum lib. 7.

Ὅσῳ λατζόνι ὄρηγῳ λαφῶ ἂν τὸ βασίτιν. Lib. 2.

Ζαίτες καὶ λατζόνια πύτων σ' παλικαρία. Et lib. 11.

Καὶ τῆς κολλήρας ἔρικτον, καὶ τῆς πάλι λατζόνια.

ΛΑΤΟΣ, *Latus*, Anastasius Sinaita : ἠθένας μῶν τοι ἰχθύων, ὅτι τινὰ ἰσάματα ἔσσι ἀλλόθλωνα, ἂν ἐ τ' ἔσσι δ' ὡσωνται ἰνυμολογηθῶνται, ἢ Σακκίσι τ' Συρισί ἔσσι σκελετα ῥῶ τὸ δ' ἰχθύος ἔσσι ὁμοίος λάτῳ Ρωμαίσι λάτῳ ῥῶ πλάτῳ ἔκλυθῃ.

Λαταρον. Vide Ἐλεκταριον.

ΛΑΤΟΥΡΑ, *Dolor laterum*. Myrepsus MS. f. c. 1. cap. 4. ἔσσι ἂν ἐ πόνον πλυμῶν, ὅπρ ὀνομάζουσι οἱ ἱταλοὶ λαταρα.

ΛΑΤΡΕΥΕΙΝ, *Agrum colere*. Fabulæ Ælopi Græcobarb. pag. 160. καὶ οἱ γαρρῶς ἰλάσσειν πῶ γῆ.

ΛΑΥΠΑΪΚΤΗΣ. Scholiasfes Basilic. ad lib. 1.

pag. 82. λέγει ἢ ταπεινός, ἐ τῶ σκλήματος ἀσκή διαγῶλιας, τῆς καὶ βυμολόχης, ὡς ἐ λαυπαίαιος ἢ ἀσκήθια καλῶ τ' ἴδι ἰσῶν. Legendum fortè *λασποπαίαιος*, ut intelligantur Ludiones qui populum ludicris oblectant.

ΛΑΥΡΑ, *Via*, *Platea*, *Vox Ionica*. Phavorinus : Λαύρα, ἴόνες λέγουσι τὰς φῶας ῥύμας, τὰς ἀμφοδῶς. Moeris Atticifita MS. Λαύρα, καὶ τὰ ἀμφοδία. Lexicon Herodoti : Λαύρα, ῥύμα, ἀμφοδία. Hefychius : Λαύρα, ῥύμα δὲ ἢ ἐς τὸ καὶ ἐσῶρχῳ, ἢ φησὶ οἱ ἢ τῶπος πρὸς ἰσοχάροισιν ἀνεμῶνος : οἱ ἢ ἀμφοδία, οἱ ἢ σινωπῶς καὶ δῖδως. Rursum : Λαύρα, δῆμοισι, σινωπῶς καὶ ἀμφοδῶ, ῥύμα, ὄδῳ, δὲ ἢ οἱ λαὶ ἴσων. Infra : Λαύρα, ὄδῳ, πῶ ῥύμα. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Λαύρα, πλῆθια ῥύμα δὲ ἢ ἐς τὸ καὶ παρῶρχῳ πῶ τ' ἴαν αἶρας ἔσσι ἢ ὡς ἐς λαύρα. Adde Suidam, & Auctorem Etymologici. Stephanus Sachleces in Monitis MSS. ubi de Alcatouribus :

Τρία κοματῶνια κάλαα ἰσῶν κηδῶσια μαύρα, τῶν βασινοῖ τ' ζαρισμῶ οἱ πῶ ἔσσι καὶ λαύρα.

Λαύρα, Eustathius dicitur ἐστὶ τῆς περιοχῆ, ἢ ἢ Ἰλαρίων τ' ἴσων τῶν δωματίων. Apud Sozomenum lib. 3. cap. 14. Et certe hæc vox passim usurpatur pro loco ad Vitam Solitariam accommodatis, ut est etiam in laudato Hefychij loco. Cur verò Cellæ istæ Monasticæ *Lauræ* appellentur, indicavimus in Gloss. med. Lat. in V. *Lauræ*. Evagrius lib. 1. cap. 21. ὡς ἐ ἰσῶν δ' ὀνομάζουσι φροντιστήρια, καὶ τὰς καλυμθῶς λαύρας. Joannes Hierofol. in Vita S. Joannis Damasceni : οἱ ἢ πρὸς πῶ ἐ ἰσῶν τ' ἀγία Σάβα Λαύρα ἀπῶν, Constantinum Acropolita in Sem. de eod. S. Damasceno num. 34. τὰς ταυτῶνταις μενάς λαύρας ὀνομάζουσι καλῶν πελλῶ. Novella Nicephori Phocæ de Monasteriis : κηλῖα ἢ καὶ τὰς καλυμθῶς λαύρας ἐ ἰσῶν ὀνομαζῶν, &c. Μεγάλη λαύρα, apud Cyrillum Scythopolitanum in Vita S. Joannis Solitarij n. 5. Παλαιὰ λαύρα τ' ὄντι Χαρίτων, apud Georgium Syn-cellum in Chronico pag. 107. de qua agit præterea Vita MS. eujdem S. Caritonis Ercmitæ : δὲ πῶ τα καὶ ἰσῶν ἐκεῖνος κατῶνομαζῶν λαύρα ὀνομαζῶν ὅτῳ Χαρίτων, ἢ πῶ τῆς Σύρας γῶν τῆς Σακκῆ ὀνομαζῶν, ἄλλοι ἢ πῶ Ἑλλάδα φωνῶν Παλαιὰν λαύρα ἀναποκαλῶσιν. Meminit etiam prioris istius appellationis Vita MS. S. Cyriaci Anachoretæ non uno loco, à quo conditum narrat Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 36. Vide Concil. Constantinopolit. sub Mena Ad. 1. pag. 36. Theophanem an. 3. Justini Jun. an. 20. Mauricij, an. 9. Nicephori Generalis, & an. 2. Michaëlis Curpaltæ : Palladium in Hist. Lausica & Joannem Moschum non uno loco, Aphrothegmata Parrum in Sixto num. 32. in Phoca num. 4. Anonym. Combesifian. in Porphyrogenito num. 1. Pachymonib. lib. 9. cap. 5. Cantacuzen. lib. 1. Hist. cap. 3. lib. 3. cap. 35. lib. 4. cap. 16. 50. Phocam in Descript. Terræ Sanctæ n. 16. & alios passim quos laudavimus in cod. Gloss. med. Lat.

Id porrò duntaxat observandum in Lauras non admittis nisi qui in cænobis annos complures exegissent, atque in vita Monastica emeritos. Unde apud Cyrillum Scythopolitanum in Vita MS. S. Sabæ, S. Euthymius ἐκείνη αὐτῷ (S. Sabam) λέγων, Τέκνον, ἢ νομίζω δικαίον ἴδι πῶ τῶν ὡς ἐς λαύρας μῆναι ὅτε γῶ τὸ λαύρα ὄντι φῆρα τὸ νῦν τῶν ἔχων, ὅτι νῦν τῶν πρῶτον ἐν μῶσῳ ἴδι ἀναχωρηθῶν ἔκλυθι τοῖνον, τέκνον, ὡς πῶ κατῶ μῶσῳ, &c. Infra : νομῶσται αὐτῷ δῖδωσι μὴ δῖδωσιν ἐς λαύρα ἀγῶνον, ἀλλὰ ἐ τῶ τ' ἄλλων λαυρῶν ἡγῶνται ἢ ταυτῶν παραδείων τόμων. Et cap. 29. ὅτι ἀποτῶν ἔσσι καὶ ἰσῶν τῶν ἀγῶνον ἐ λαύρα οἰεῖται.

οικον. Ita cap 69. & in Vita S. Cyriaci Anachoretae MS. sub initium.

Λαυριτικῶς, *Monachus, Eremita*. Joannes Moschus in Limon. c. 4. καὶ τὸ δινυχθῆσθαι τοῖς νέοις λαυριτικῶς ἐκ τῆς Νέας Λαύρας, ἀπὸ τῶν, ἔκδοσαν ἐν τῷ αὐτῷ Λαύρα. Νεολαυριτικῶς, apud Cyrillum Scythopolit. in Vita S. Sabae Monachi ἐκ τῆς Νέας Λαύρας.

Παραλαύριον, *Minor Lincea*. Germanus Patr. Constantinopolit. in Sancto 2. lib. 3. Juris Graeco-Rom. pag. 236. καὶ πρᾶσται, ἢ μετασῆριον, καὶ παραλαύριον, ἂν οἶσθε εὐκέρησθε. Et pag. 238. πρὸς τὴν καὶ ἐκπῆριον, μετῶριον τε καὶ παραλαύριον, &c. Alexius Patr. Constantinopolit. lib. 4. Juris Graeco-Rom. p. 258. πρὸς τοῦς ἀρμότους ἐστὶ καὶ πάντων ἐκδοσὶν παραλαύριον τε καὶ ἴσταν φροσιπῆριον, καὶ κήματα, καὶ ποσσὶν ἀπλῶς, &c. Infra: μήτε μὲν ἐκδοσὶν παραλαύριον, ἢ τῆσθε ἀκλήτῃ ἐτέρῃ.

Λάβρα, idem quod Λαύρα, *Via, Platea*. Epiphanius lib. 2. contra Ariomanitas: πολλοὶν ἐκαστος ἐκκλησίας αὐτῆς καὶ ἀμείων, ἦτοι λαβρῶν ἐπιχωρίας καλομένων. Nicephorus Xanthopulus in Synopsi Sanctorum anni, in Martio: Χρύσανθος, σφαγλῆ πάλιν λάβρας Σάβα.

In Aprili:

Παλαλαβρίτων τι, περιχλωδῶ δόση.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1. 1.

Ἡ λάβρα γὰρ ἐκκλησιᾶς ἢ ῥόζον λαύρασιν τόπον, καὶ πάλαι πλωσιπῆριον ἐστὶν οὖν ἢ πύρα.

Infra:

Πᾶσα εὐλὴ καὶ ῥωμαῖα, τὰ πέρασχα λαύριον. Κίως ὁλοῦν ἐκαίματα λάβρον λαύρασιν σφόδρα.

Quod hoc loco λάβρον, infra λαύρα vocat. Ἐθώεις πῶς ἐχθρότητα οἱ βασιλεῖς οἱ τοῦν. Μιτὰ τιμῆν καὶ ἵπταρον μὲ τίον φροσιπῆριον, Παναχωριον οἶον τῆσθε λαύρασιν ἢ φωτιας.

ΛΑΥΡΑΚΙΟΝ, *Lirus, Pilcis, Λάβραξ*. Prochoprodromus contra Hegemenum, ex MS. Ἀὐτὸς φασὶναι πάντοτε λαυρακία, φιλομύλια, καὶ οὐ πῶτε ἐκ ἐχθρότητας καὶ τριτοῦσιν χαμιάριον.

Infra:

Καὶ πάλιν δατοακίσιμα μγάλη λαυρακία.

Rufum:

Ἐκάσι τὰ λαυρακία, καὶ τῶς τριτοῦσιν κεφάλια.

ΛΑΥΡΑΤΟΝ, *λαβράτων, Sacri cultus*, quomodo hæc voces vertuntur in Basilicis lib. 56. tit. 17. ex l. 1. Cod. de Publ. Lætit. *Λαυραία imago Impetratorum*, uti appellatur à Laetantio lib. de Mortibus perfectorum num. 25. quæ post eorum inaugurationes deferebatur in Provincias. Libellus Sophronij adversus Diosecorum, in Concilio Calchedon. A. d. 3. ἢ μὲν ἀλλὰ καὶ μωχίας τομήσασθε, καὶ ἐν αὐτῷ ἢ καθοσίου ἡμερτηκότα. ἢ γὰρ εἶον λαυρακίαν ἵπν ἐτυχία οἰκισμῶν σπορχομῶν, καὶ ἐν τῇ μωχλοσούσθῃ ἀλέκωνδρα, ἢ παρτησάλο ἵερα δεικνύματα πλείους δι' Ἄρορας καὶ Τιμοδῶν, καὶ ἐτέρων τιῶν, καὶ ταῦτα παρακδύματα δινυχθῆσθαι. Gregorius I. Pap. in Epist. ad Leonem Isaurum Imp. τότε ἴβησασθε τὰ λαυρακία ἐν καὶ τῆσθῃσιν. Concilium Nicænum II. A. d. 1. pag. 58. ex Chrysofotomo, ὁ γὰρ βασιλεῦσιν λαυρακίαι καὶ εὐσων δατοακίσιμα ἐν πόλιν καὶ χωράσιν ἀπαρτῆσαι λοιποὶ μὲν κῆρον καὶ συμμαρτάσθαι, ἢ πῶν κῆρον σασθῆσθαι τιβήσθαι, ἀλλὰ βασιλία, &c. Chronicon Alexandrinum an. 10. Leonis M. τότε πῶ ἵετα ἵεασθῆσθαι ἄλυσιν ἄλυσιν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μὲν καὶ εὐσθῆσθαι τὰ λαυρακία αὐτῷ ἐν Κ. Π. δὲ φησὶν ἐπιτοῖν πόλεως. Theophanes an. 5. Phocæ: οἱ γὰρ δῆμαρχοι τῆ δῆσθῃ μερῶν ἐν τῶς τετρακίσιον σασθῆσθαι βασιλεῦσιν λαυρακίαι ἐκδοσὶν καὶ ἀροαζῆσθαι λαυρακία. Pro quavis imagine usurpare videtur Chartophylax Bulgariae: γινώσθαι ἐν τῆσθῃ χωραφίον ἀρχαῖα εὐσθῆσθαι πύρας εὐσθῆσθαι, ἢ τῆσθῃ, ἢ

λαυρακία τῆσθῃσιν εὐσθῆσθαι. Alia vide in Gloss. med. Lat. in *Λαυρακίαι*: tantum addo quæ de honore Imperatorum imaginibus exhibitio habet Libanus in Oiar. ad Theodosium de Seditioe Antiochena, ἀε γὰρ μετ' αὐτῶν ἐγερμῶν ὀμλήσας ἐκαστος, ταῦτας οὐ ἕως εἶδον οἱ πολυμήτῆσθαι.

ΛΑΥΡΟΣ, *Laureus*. Hefychius: Λαύρον, πῶ δᾶσθῃ.

ΛΑΥΡΑΚΙΟΝ, *Historia SS. Patrum conscripta à Palladio Episcopo Helenopolcos*, inscripta Lauro Præposito, de quo egimus in Constantinopolit Chiltiana: quæ quidem prælegi solet in Ecclesia statis diebus. Triodiam Fetiæ 2. Hebdom. 1. Jcjunior. ἵετα ἀναγνῶσθαι τὸ λαυρακίον ὄν, καὶ ἢ σασθῆσθαι ἐκθῃ, Σάβθον ὄσθῃσθαι τῆσθῃσθαι. Infra: δὴ τὸ γὰρ ἕδης τὸ καθῶσθαι ἢ μωχίας, καὶ ἀναγνῶσθαι ἐκ τὸ λαυρακίον. Ita Fetiæ 4. ejusd. Hebdom. Typicum S. Sabæ cap. 8. ἐν ἐκαστῇ αὐτῆσθῃ ἀναγνῶσθαι δ'. δῆσθῃ ἐκ τῆσθῃσθαι Ἐσθῆσθαι, καὶ δῆσθῃ ἐκ τὸ λαυρακίον καὶ ἐκ τῶσθῃσθαι Κλήμακα.

ΛΑΦΙ, *Cervus, iliaq.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 4.

Ἄρμια, λάφια, καὶ λαγῶς, πλάσθια, μεζομῆσθαι. Fabulæ Ἐφορι Græcobarb. pag. 78. ἵετα λαφί ἕξθαι ἵετα ἢ μᾶτι βλαμυθῶν, &c. Adde Agapium Cretensem in Geoponico cap. 71.

Λαφῶτολος, *Cervinus*. Vide in Μεζομῆσθαι. Λαφωμῶσθαι, *Hinnulus*, ἰλαφωμῶσθαι, Fabulæ Ἐφορι Græcobarb. pag. 54. λαφῶσθαι καὶ ἀρῶσθαι πύρα ἵετα λαφωμῶσθαι, καὶ ἵετα ἵετα πῶσθαι, &c. Ubi Cod. Gr. δῆσθῃ καὶ ἀρῶσθαι ὀμῶ βουτῆσθαι σπυρτοχῶσθαι, &c. Et pag. 66. τὸ λαφωμῶσθαι ἵετα πῶσθαι τῶσθαι, &c. Ubi Gr. τῆσθῃσθαι πῶσθαι πῶσθαι ἵετα. Λαφωκράτο, *Cornu cervinum*, apud Agapium in Geoponico cap. 150.

ΛΑΦΙΑΤΙ, *species serpentis*, Græcis ἰλαφίε dicta. Vide Petr. Bellonium lib. 1. Observ. c. 31.

ΛΑΦΡΟΣ, *Levis*, pro ἰλαφῶσθαι.

Λαφροζῆσθαι, *Levis, Levissimus*, ἰλαφῶσθαι. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

— Καὶ κρατὶ τὸ χεῖρ μῆσθῃ κερτῆσθαι. Τῷ μῆσθῃ ἵετα σπῆσθαι, λαφροζῆσθαι κερτῆσθαι.

Λαφροσθῆσθαι, *Levis*.

Λαφροσθῆσθαι, pro ἰλαφῶσθαι. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 4.

Μὴ τὰ λαφῶσθαι ἵετα πῶσθαι, ἢ καὶ τὰ τελεσθῆσθαι.

Λαφροζῆσθαι, *Rutæ, κισθῆσθαι*.

ΛΑΧΑΙΝΕΙΝ, *Contingere, Accidere*, συμβαίνειν, σπυρτοχῆσθαι. Λαχαίνα, *Accidit, Contingit*, συμβαίνει.

ΛΑΧΑΝΑΡΙΟΝ, *Holerarium*, in Gloss. Gr. Latin.

ΛΑΧΑΝΑΡΜΙΑ. Vide in Ἄρμια, & φῶσθαι.

ΛΑΧΑΝΑΡΣ, *Olitor, Olerum sativum*. Indiculus XII. Apostolor. edit. ab Eruodio Cotelerio, de S. Bartholomæo: λαχαῖνα τὸ ἵετα ἵετα. Ubi alius Cod. ἰλαφῶσθαι, ἵετα λαχαῖνα φουτιῶσθαι. Inde forte nomen sortitus Rex ille Bulgariae, ex infima & villi ortus stirpe, λαχαῖνα appellatus, de quo egimus in Familiis Dalmaticis.

ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΟΣ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ἐκ τῆσθῃ ἀρῶσθαι γὰρ φῶσθαι, λαχαῖνασθαι καὶ πῶσθαι. Καπνὸς ἐκτὰ ρεθῶσθαισθαι ἐκτὰ δατοσθῃ μγάλη.

ΛΑΧΑΝΙΠΗΤΑ, vox haud bene nota apud Myrepsium fec. 7. cap. 5. nisi sit *Placenta ex oleibus*: nam πῆτα, *Placenta* sonat. Vide in hac voce.

ΛΑΧΑΝΟΥΛΟΝ. Prochoprodromus ex Cod. Reg. 1334.

Ματῆσθαι, λαχαῖνασθαι, κραμῆσθαι ἐκ ἐκδοσθῆσθαι. Fortè pro λαχαῖνασθαι, *Olivum*.

ficat, ut apud Modestinum in lib.2. Excusat. & al. Glossæ Lat. G. *Immunitas, ἀτέλεια, ἀλιθურια.* Vide Photium in Nomocan. tit.8. cap.13.

ΑΕΙΤΟΥΡΓΕΙΝ, vox, apud Christianos Græcos dupliciter usurpatur : interdu generalius, pro sacris Ecclesie Ministris, qui Officiis Ecclesiasticis operam suam impendunt, atque adeo Diaconis ipsi, qui *λεητορῶν* dicuntur in Euchologio, ut & apud Dionysium lib. de Ecclæs. Hierarch. cap.3. & in Concilio Ancyrano Can.1.2. In Concilio Sardic. Can.13. ubi Zonaras: τὸ ἵ ἐλεητορῶν ἐστὶν ἔργον ἱερογῶν, καὶ προσφέρειν πλὴν ἀναίμακτον θυσίαν νοτήτων, ἀλλὰ τὸ ἐργάσθαι καὶ τὰς σωματικὰς ὑγιάνες τῷ θεῷ ἀναπέμπωσεν. Sed hodie ferè semper solum Sacerdotes *λεητορῶν* dicunt, eumque *λεητορῶν* vocant ; & sacrificandi munus, quo funguntur, *λεητορῶν*. Gloss. MSS. ex Cod. Reg. 1673. & Suidas: *λεητορῶν, κληρὸς μὲν ἢ ἱερατικῆ, παρθενικῆς ἢ, ἢ ἐξ ὁμοίων καὶ ἢ ὑποκριτικῆ.* S. Basilium in Epist. 85. καὶ ἐλεητορῶν ἐστὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τὸ ἴδιον εἶδος παρὰ μὲν ὁμοίων τῶν λαῶν ἱερατικῶν κληρῶν, καὶ τῶν ἐκ τῶν κληρῶν, &c. Harmenopolus lib.1. tit.6. §.16. καὶ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ παρὰ τῶν θείων *λεητορῶν ἀσχητόν μόνον.*

Αελευτορῶν, *Suspensio à Ministerio sacro*, pœna Ecclesiastica. Αφορμὴ ἐλεητορῶν, apud Balsamonem ad Can.106. Concilij Carthag. Sancitum Lucæ Chrysobergæ Patr. Constantinopol. lib.3. Juris Græco-Rom. p.224. τὸ ἱερατικὸν οὐκ ἐπιτρέπεται, καὶ ἐπὶ δικαιοσύνη, κληρικῶν ἐλεητορῶν ἐπιπέμωσεν ὑπέσταναι. Aliud ejusdem pag.225. τὸ ἄρρηκτα μετὰ ἀφορμῶν ἀελευτορῶν ἐστὶ νομίζωσθαι. Alii Michaelis Anchiiali p.229. ἀελευτορῶν ἐπιπέμωσεν ἀπὸ τοῦ ἐξουσιάζωσθαι. Adde pag.234.

Λειτουργία, dicitur actio illa & ritus, quo Sacrosanctum Corpus Christi & Sanguis conficitur. Hinc *λεητορῶν* SS. Petri, Jacobi, Clementis, Basilij, Chrysofomi dicitur sunt: forma nempe illa & ratio, quâ panis & vinum in corpus & sanguinem transmutantur : & Ministerium sacrificij Eucharistiæ offerendi propriè *λεητορῶν* dicitur. Verbum *Λειτουργία*, inquit Allatius lib.3. de Confen. cap.15 n.10. licet apud antiquos alia atque alia significet, usus tamen invaluit apud medijs postremisque temporis Scriptores, ut eo nomine actio illa & ritus indicetur, quo Sacrosanctum Corpus Christi & Sanguis conficitur. Vide Henric. Valeium ad Theodorum lib.2. cap.27. lib.3. cap.4. Quarit Mattheus Blaftares lit. T, cap.5. δια τὰς αἰς ἐπὶ τὸ πλῆθος μὲν σφίττω ἄρα τὸ ἡμέρας ἢ θεία τελετῶν *λεητορῶν* ἐστὶ ἢ ἐπὶ σφίττωσιν ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐπὶ ἱερῶν.

Λειτουργία τελεία, Sacrificium interemptum, appellatur, ad discipum illius quod fit per *προπαιεῖν*. Nicetas Pechoratus: ἡμεῖς ἢ (Latini) ἀσφοδῶν κατὰ ἑκάστου ἐκ τῆ παρασκευῆς τελεῖαν *λεητορῶν* πλὴν ὀφθαλμοῦ καὶ πλὴν τριτῶν ἄρα τὸ ἡμέρας ἀσφοδῶν, ὅτι προμεινῶν παραβάνη κωνίας τὸ ἐκκλησίας. Triodium : ἰστίον ἐστὶ ἐν Παλαιστίνῃ ἢ περιλαβόμεν ὅσπ τὸ ἀγιον πατρῶν ποιῶν τῆ τελετῆς καὶ τῆ παρασκευῆς τὸ ὑποφῶν *λεητορῶν* τελεῖαν, ὅτι προμεινῶν ἐστὶ ἢ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν *λεητορῶν* Ἀλλανία, &c. Typicum S. Sabæ pag.48. ἐπὶ τῶν *λεητορῶν* τὸν μεγάλων κληρικῶν, αἱ μὲν ἐπὶ ἐκκλησίᾳ οὐκ ἐστὶ ὑποφῶν Θεολογίας : ἐπὶ αὐτῇ πλὴν ἢ θεία *λεητορῶν*, &c. Infidâ : ἡμέρῶν ἐκ τῆ Συναξηρίου μεγάλων ἐκκλησίας αἰς τὰς ἐκκλησίας οὐκ ἐστὶ Θεολογίας γενεῆς προσκομιδῶν τὴν τελεῖαν *λεητορῶν*, in diebus scilicet Quadragesimæ in quibus sunt τὰ προμεινῶν. Ita in Euchologio Goari pag.251. 253. 617. & apud Morinum p.110. Allatius lib.3. de utriusque Eccl. Confen. cap.15. num.6. mirari se ait, quod quâvis Missam Præfationatorum non vocent Græci *Missam per-*

fectam, ad differentiam alterius in qua confectatur, & quæ illis *Perfecta* est, nihilominus Sacramentum & oblationem illam *Perfectam* nuncupent, cum nihil illi ad suam integritatem desit. Vide Zonaram & Balsamonem ad Can.52. Trullantum.

Λειτουργία, dicitur liber Ecclesiasticus Græcorum, continens Missarum celebrandarum seriem, ac trium maxime Liturgiæ, Joannis scilicet Chrysofomi, Basilij Magni, & illius quam *προμεινῶν* vocant, de qua suo loco. Cæteræ, ut Jacobi, Clementis, Petri, & Marci, quæ editæ circumferuntur, omittunt Græci, præter unam Jacobi, quam semel in anno in Hierosolymitana Ecclesia recitari aiunt.

Primus autem apud Græcos Basilium prolixiorum ejusdem Jacobi Missam brevioribus finibus conclusit, quam postmodum licet decurtatam, Chrysofomus nimis prolixam excisissimas, obruncavit quæ sibi videbantur, breviorum ad commodiorem populis usum effectit, ut pluribus narrant Proclus Patr. Constantinopolit. seu Auctor de Traditione divinæ Missæ, cum isdem Liturgiis editus, Leontius Byzantinus contra Nestorium & Eutychem lib.3. Gregorius Protosyncellus, Gennadius Scholarius, & alij laudati à Leone Allatio in Differt. 1. de Libris Ecclæs. Græcor. Typicum S. Sabæ cap.9. ἰστίον ἐστὶ ἐπὶ τῶν κληρικῶν τὸν μεγάλων τισαρακῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἱερατικῶν τῶν δεσποτικῶν ἱερῶν, ἢ τῶν μεγάλων βασιλικῶν *λεητορῶν* τελετῆς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆ μνήμῃ αὐτῶν. ἢ ἢ προμεινῶν κληρικῶν πλὴν ἰδίων ἀποκρίσεων ἐπὶ τῶν ἀγίων τισαρακῶν. Τὰς ἢ λαϊκῶν ἡμερῶν τῶν ὁκτώ εὐαγγελίων, ἢ ἀγίων ἰστίων τῶν χριστοσῶν μὲν τελετῆς. Vide titulum ejusdem S. Basilij Liturgiæ præfixum.

Λειτουργίον dicitur etiam Liber, in Nomocanone Cotelariano n.110. αἱ τικῆ ἱερωῶν τὸ *λεητορῶν* κληρικῶν, ἢ καὶ ἐπιπέμωσεν γενεῶν ἢ.

Σαρακῶν τελετῆς, 40. *Missæ, Quadragesanarium*, apud Franc. Richardum in Scuto fidei part. 2. pag.167.

Λειτουργία, Officium Ecclesiasticum. Justinianus in Nov.8. cap.11. ἐπὶ αἰς μοναχῶν τὴν καθιδρόσιν, καὶ ἱερατικῶν *λεητορῶν*, ὅσων ἐπιπέμωσεν ἐπὶ τῶν ἀγιολογῶν ἐκκλησίας γενεῶν, τὴν τῶν ἀναγιγνωσκόμενων γραμμῶν, τὴν ἱερατικῶν καὶ ἀγιολογῶν μελετητικῶν κωνίας, μοναχικῆς τε γενεῶν οὐκ ἐστὶ. Ubi Indulgentia Antecessor *Missam* interpretatur, ut in Nov. 59. Εκκλησιαστικῶν *λεητορῶν*, apud eundem Justin. in Nov.131. cap.8. Aphrothegmata Patrum in Romano num.1. λέγω τὰς δὲ ἑκάστης *λεητορῶν* καὶ πλὴν ἑκάστης, αἱ τὴν ἀμεινῶν ἐπιπέμωσεν, ἀπὸ μὲν ἀναπαύσεως ποιῶν πλὴν μικρῶν μὲν *λεητορῶν*. Ubi Interpretes eum quærit *parvum meum officium recito*. Sed quid vox *μικρὰ* hoc loco significet declarat alter in Josepho Panephio num.7. καὶ δὲ ἡμεῶν μὲν πλὴν τῶν μικρῶν μὲν σωματικῶν, καὶ πλὴν μικρῶν ἱερωῶν μὲν, καὶ πλὴν ἑκάστης, καὶ πλὴν μικρῶν. Ubi σωματικῶν idem valet quod *λεητορῶν*, *μικρὰ* verò, idem quod *pro modico*. Nomocanon Cotelarianus num.52. ἱερωῶν ἢ δὲ κωνίας, ἐπὶ ὑπενωτικῶν χροῦσι τὰ δὲ ἄρα, ἐπιπέμωσεν γενεῶν δύο, ποιῶν τὰ *λεητορῶν* ἢ ἐκκλησιῶν, ἱερωῶν, ποιῶν μὲν κωνίας ἢ. Ubi doctus Interpres, *duodecies Officium recitabit*, malim, *duodecim Missas intersit*. Alius Canon Pœnitentialis MS. Joan. Chrysofomii nomen præferens: *ζυμὰ ἱερατικῶν *λεητορῶν* γ', ποιηθῆ, καὶ ἱερωῶν τὸ καὶ δὲ ἡμεῶν.* Ita ibi non femel.

Λειτουργία, Diacomus. S. Basilium Epist. 289. ubi de Communionis quotidiana : τὸ ἢ ἐπὶ τῶν τῶν διακομῶν καρῶν ἀναπαύσεως τῶν, μὴ παρὰ τῶν ἱερωῶν, ἢ *λεητορῶν*, πλὴν κωνίας λαμβάνων τῆ ἰδία χερσὶ, μελετωμῶν τῶν βαρῶν πρὸς τῶν ἐπὶ ἀποκρίσεων, ὅσπ τὸ πλὴν μικρῶν σωματικῶν τῶν δὲ αὐτῶν τῶν παραμῶν ἱερωῶν.

ΛΕΙΧΗΝΗ, *Rufcus*, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 728.

ΛΕΙΧΟΥΔΙΟΝ, *λαχνία*, in Fabulis *Æliori* Græcobarb. p. 100.

ΛΕΙΨΑΝΟΝ, *Cadaver*, *Corpus viâ funtli*. Gloſſæ MSS. τὰφῶ, ὅπου τίνων τὰ λείψανα. Vita S. Eudocia Mart. num. 39. ὁ ὄν βασιλεὺς νομίμας βραδύων ἢ Τελεθίων, ἔβηθον εἰς ἀσπίθων αὐτῶ ἐπιθίως λικτικῶ τὸ λείψανον ἢ ἕν αὐτῶ. Acta S. Eustachij pag. 43. καὶ ἐκάλεισεν ἀνορτωλαί τὸ χαλκίωμα σφός τὸ θυσασθῶ τι τῆθῶσαι τὰ σῶματῶ ἢ ἀρίων καὶ ἀρίωνες οὐα τὰ λείψανα αὐτῶ, ἐνόμιζον αὐτῶς ζῆμι. Deposito Cofinæ Patr. Constantinop. apud Allatium: τὸ, ἔξασασκαίψαι, καὶ λείψανα θεῶτων θερμῶτα, ἔξωθῆν τε καὶ ἰσῶθῆν ἔκαλοῦσιν, &c. Ita usurpant S. Athanasius de Arimin. Syn. pag. 882. Ammonius Monach. de SS. Patribus Sinaiticis pag. 121. 126. Joan. Moschus in Limon. cap. 88. Martyrium SS. XX. Patrum Sabaitarum n. 37. S. Germanus Patr. Constantinopol. in Obdormir. Deiparæ pag. 109 Vita S. Mariæ Ægyptiacæ num. 38. Martyrium S. Sabæ Gorthi n. 8. Martyrium S. Orestæ, & Martyrium S. Marci num. 10. Vita S. Nili Jun. pag. 168. & alia ejusmodi Martyria passim, Symeon Logotheta in Leone Philosopho num. 1. Balsamon Reliq. 38. Theophilus §. 9. Instit. de Rerum divif. Euchologium pag. 515. &c. Nomocanon laudatus ab Allatio lib. de Opinat. Græcor. n. 12. Basilica lib. 7. tit. 8. §. 3. &c.

Ἄγια λείψανα, quæ aliàs ἀγία μίριδος; *Sacra Euchariſtia reſidua particeula*. Liturgia Præſanctificatorum Morelliana: ἡ τὸ ἕψαι ἢ ἀρῶν ἄτα ἀνακαλύψας αὐτῶ, ἐκπλαρῶ ἢ μιλλῶψιν ἢ ἀρίων λείψανων. Vide in Meric.

ΛΕΙΨΟΣ, *Imperfectus*, *Defectuosus*, ἰλλεπτός, ἀτελής. Item *Egens*, *Carens*. Gloſſæ Græcobarb. ἀλίψῶ, ἰλλεπτός βοσκημάτων, λαψός ἀπόψ βοσκημάτῶ.

Λειψὸν *Defectus*, ἴδωα, ἰλατίωσι. Λαψία, λαψομάα, eadem notione.

Λειψίτης. Vide in Πίτα.

Λειψιδίλων, *Luna defectus*. Interpolator Diofcoridis pag. 219. Edit. Aldinæ: τὸν ἄρον, ἡ τὸ ἀρῶν ἐν ἡλιοστέλλω, καὶ βασιάζῃ, ἀφίλι σφός φάρμακα, καὶ ἀνάρωτος φάουλῶ.

ΛΕΚΑΣΤΗ. Anonymus MS. de Tuenda Urbe obſeſſa: πύμπαν ἢ καὶ ὄψῃ ἢ τεταρίων, καὶ ἢ μαρτυρικῶν, καὶ ἢ λικασῶν, &c. Fortè leg. ἰλακάτων. Vide in hac voce.

ΛΕΚΑΤΗ, *Colus*, ἰλακάτη. Gloſſæ Græcobarb. καὶ ἀπόψωτα ἢ ἰρανικὴ ζῶλα ἢ ζυμαρισμῶ, ἰεας ἢ λικατῆ, ἢ ἢ ῥίκκαα.

ΛΕΚΕΜΒΡΑ, ἢ ἀγρία μαλακῶ, in Gloſſis Jaticis MS. ex Cod. Reg. 1334. *Malva agrestis* seu *Silvestris*, de qua Ruellius & Gortæus, in Gloſſis Jaticis MSS. Neophyti ἰζυμωρῆς ἐπρονιτῶ.

ΛΕΚΕΝΤΙΑ, *Licentia*. Suidas, & Gloſſæ Basilic. Λεκνίτια, καὶ ῥωμαίους, ἀμνηστία, & βασιλικὴ χάεα.

ΛΕΚΗΛ, ἢ λιθωσθίδα, in Gloſſis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Libanotis*, de qua Ruellius & Botanic.

ΛΕΚΤΟΝ, *Leſum*, Λικτῶν. Lexicon MS. Cyrtilli: Λικτῶσι, κοίταε. Λικτῶ, κραβάτιον. Alibi: Λικτῶσα, κοίταε, κραβάτλια.

Λεκτικόν, *Leſica*. Lexicon MS. Cyrtilli, & Gloſſæ Basilic. Λεκτικόν, βασιγῶνα, κραβάτῶν. Suidæ Etymolog. Λεκτικόν, καὶ τὸ λέλειπτόν τὸ σημαῖον τῶν κοίτων. Chron. Alexandrinum an. 42. Theodosij Jun. ἀσπλῶν λικτικῶν δὸν λθῶν πῶζωμῶ, &c. Vita S. Eudocia

Mart. num. 39. ὁ ὄν βασιλεὺς νομίμας βραδύων ἢ Τελεθίων, ἔβηθον εἰς ἀσπίθων αὐτῶ, ἐπιθίως λικτικῶ τὸ λείψανον ἢ ἕν αὐτῶ. Paffio S. Bonifacij: καὶ δῶκεα ἰσπῶς, καὶ τρία λικτικῶ, &c. Infra: καὶ μισθῶσθῆς αὐτῶ (λείψανον) μῶρκα, καὶ πτεροβαλοῦς ἰδῶλου πολυμίμῶν, ἐπέβαλον ἐν τοῖς ἢ λικτικῶν, &c. Vita S. Maximi Confil. num. 39. μὲν ἢ λικτικῶν καθεδῶσιζα δυνάμῶν. Occurrit præterea apud S. Chrysoſtom. Epist. 14. in Apophthegmat. Patrum in Gelasio num. 2. in Menais 2. Aug. in S. Stephano, apud Palladium in Hist. Laufiaca in Salvia, Moschum in Limon. cap. 33. Edit. Cotelerij, Paulum Monach. lib. 1. Collectan. Cedrenum pag. 343. &c.

Λικτικῶν, *Leſticarj*, Qui mortuos in Lectis effertunt ad ſepulturam, cujufmodi effinguntur in funere S. Cæſarj à nobis delineato in Constantinopoli Chriſtiana lib. 3. cap. 87. idem & *Decan* dicti, ut eſt in Nov. Jultiniani 43. cap. 1. & in Nov. 59. c. 1. 2. in lib. 59. Baſilic. tit. 3. & 4. Vide Epist. 110. Theodoriti.

ΛΕΛΕΛΕΒΕ, *Cibi species*. Prochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἐκάου τὰ λαλάγια συχῶαίς μῶ μῶν, Ἡμῶς ἢ λαλιβῶ συχῶίς μῶ φαρμακῶ.

ΛΕΛΙΟΥΡΡΙΟΝ, *Dæmonij species*, apud Pſellum de Operat. dæmon. pag. 45. Ubi Cod. Reg. 1334. habet Λελῶριον, quod διαπυρον, ſignificat ait, quidd ſcilicet καὶ ἢ ὕπθῆρον ἡμῶν αἶρα περιπῶσῶν αἰνυτ.

ΛΕΜΟΝΗ, *Limonium thaluc*. Codex Barbarogt. MS. Reg. 618. f. 283. ποτῆ ἡσῶν τὸ ἀρῶνίον, καὶ τὸ ἰαῶν εἰς ὕψω δὸν λερμῶν, καὶ ζῶσῶ τὸ ἰσῶν εἰς τυταριν. Fol. 284. καὶ ἢ διαρῶμῶν τὸ ἀρῶνίον κατὰ καὶ καθαρά μὲ λερμῶν, ἢ μὲ κρῶτῶζω.

ΛΕΜΟΣΥΝΗ, pro ἰλημοσῶν. Λεμονήστια, *Elemosinatrix*. Anonymus de Nuptijs Theſci lib. 10.

Κατὰ νηθῶρῆς τισεῶν, ἦτοιαι λεμονήστια. Uctur alibi non ſemel.

ΛΕΜΠΡΥΝΟΝ, *Lemprion chari*, *Charia pergamena*. Portius: *Membrana*, μικρὸ πιτῆζι, δεχῶσιζα, λεμπριον χαρίθι.

Νημπριον, eadem notione. Agapius Cretensis in Geopon. cap. 52. καὶ ἡρῶζῆ πῶν κατὰ, καὶ δὸν πῶσῶν πῶν δισο μὲ χαρίθι μὲμβρανοῦ λῶ, ἦρον νημπριον, ὄψῃ νῶμῶν ἰμῶρ μῶσα τὸ κρῶσι. Idem cap. 192. να κάμῶσ παραδῶρον μὲ χαρίθι νημπριον, ὡς κρῶσῶλῶν.

ΛΕΝΕΙΝ, pro λῶρῶν. Λῶσι, & λῶσι pro λῶρῶι, & λῶρῶσι, crebrò usurp. Fr. Richardus in Scuto fidei.

ΛΕΝΤΙΟΝ, *Lenticum*. Helychius: Λέντιον, περιζωμῶ ἰρατικῶν. Gloſſæ MSS. & ex iis Etymolog. λέντιον, καὶ τὸ δλιανόν, τὸ καθαίρω, λέντιον, καὶ λέντιον. Arrianus in Petiplo maris Erythraei: Ἀρῶνιπικῶ σολαί, καὶ ἀβολοῖ ἰδῶν ζῶματῶσι, καὶ λέντιον, καὶ δὸν κρόσῶσι. Hieronymus Dalmata in Hist. M. S. Sanctorum Ægypti, & ex eo Palladius in Hist. Laufiaca cap. 52. τὸ ζῶνδῶμα λῶ αὐτῶ δὲ λερῶν, ὕπῆρ τῶν καὶ δῶσιον προσαρῶσι, καὶ λέντιον μικρῶ ἰπὶ πῶν κροσῶλῶ αὐτῶ. Apophthegmata Patrum in Joanne Petſa num. 2. δῶς μῶσι ὄλῶνα λῶμαρῶ, ἦα ποῦσῶ μὲ λέντιον. Georgius Pſides in Cosmop. v. 1747.

Καὶ πῶντῶ ἢ ἡν ἐλῶντῶ λέντιον.

Utuntur passim Scriptores, Joan. Evangel. c. 13. 4. Georgius Alexandrin. in Vita Chrysoſtomi, Methodij Patr. Constantinopolit. de is qui abnegarunt p. 876. Germanus Patr. Constantinopol. in Myſtagog. pag. 150. Martyrium S. Pelagij n. 7. Eucholog. Goari p. 358. 748. Achmes cap. 116. Auſtor Geoponic. lib. 20. Myrepsus scđ. 27. c. 38. Laonicus lib. 5. p. 142. Edit. Reg. &c.

Λέντιον, dixit Nonnus Panopolita in Joan. c. 13. E c c σφῆζας

Σπρίζας σκληρόν ύφασμα, τόπιον φάτο θυμιάσις αιδή
 λίντον, ίκμαλίος ποδός αλκτρίων αιδρών.
 Λεντίριος, *Linteo. Ars liniaria* in Vet.Inscript.
 Græc. 649. 4. Alia Inscriptio Atheniensis apud Jaco-
 b. Sponium to. 3. Itiner. part. 2. pag. 57. ΘΥΡΩΡΟΣ
 ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΕΝΤΙΡΙΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΣ
 ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ.

ΛΕΝΤΡΑΒΟΣ. Vide Μανθρά.
 ΛΕΜΟΣ, pro Λαμός. Hefychius : Λεμός, Λάρυξ.
 Cotona pretiosa : Λεμός, *Gula*, Γαστριμαρξία. Λίμαρ-
 γος, *Gapeo*, Γαστριμαρξία. Historia Apollonii Ty-
 rii :

Εδραζον και κρημασκον απάνω σολέμων τε.

Infrà :
 Εδραζον και κρημασκον απάνω σόν λέμον τε.
 Nicolaus Lucanus de Excidio Trojano :
 Άλλα σὺ, Απιδλων ήλη, πέμψαι λιμακίω λυ νόθι,
 Είς ήμάς τ' πακομοίρας, υ' δώπδωνιμυ αυτίκα.

Anonymous de Nuptiis Thefei :
 Βλέποντα τ' αυτίση τις ός τ' λευόν χορηγόν.
 ΛΕΟΜΠΑΡΔΟΣ, *Parvus. Ital. Leopardo*, λέο-
 παρδ in Epist. S. Ignatii ad Romanos num. 5. ubi
 consulendus Eruditus Cotelerius. Glossa ad Iliadem
 Barbarogr. Nicolai Lucani : Παρδάος, Λεοπαρδόν.

ΛΕΟΝΤΑΡΙ, *Leo*, λίον. Acta Concilij Florenti-
 tini ; initio, και χριστα λεντάρια ός τή σφοδρή εχρη-
 Emmanuël Georgias de Mortalitate Rerum, MS.
 Διατίσαι θωματ' θρηον πλέον και τ' λεντάρια.
 Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 6.

Είς σε θρημάτι λεντάρια χριστιον όσιμύθον,
 Ηλθεν Κρομύς θρηικός ήμορο σολιερύθου.

Ita *Λεοίριον*, & *λεοίάρι*, passim in fabulis Æsopi
 Græcobarb. Apud Codin. in Orig. Constantinopol.
 &c. Georgius Contares lib. 12. Hist. Athenar. pag.
 417. δού κακόν λείοτα, κακό λεντάρικον ήλιετα.

ΛΕΟΝΤΙΚΑ, *Dulcis radix*, γλυκίριζα, apud
 Interpol. Dioscor. cap. 412.

ΔΕΟΝΤΙΟΝ, *Milium folis*, λιδόσπεριμον, apud
 Interpolat. Dioscor. cap. 564.

ΛΕΟΝΤΟΓΑΛΑ, *Hammoniacum*. Glossæ Jatri-
 cæ MSS. Αμμωνιακόν, λιοθίραλα. In aliis *Laserpicium*
 exponitur : λιοθίραλα, όπως Κυριλιακός.

ΛΕΟΝΤΟΠΕΤΑΛΟΝ, *Leontopodium*, *Flam-
 mula Veneris*, apud Apul. c. 7.

ΛΕΟΝΤΟΧΑΡΟΝ, *Pulsium montanum*, apud
 Interpolat. Dioscor. c. 530.

ΛΕΟΝΤΟΧΑΣΜΑ, Leonis fauces efficitur, ex
 quibus aqua è fontibus educitur. Continuator
 Theophranis lib. 3. num. 43. αυτὸ πιν οβελί πλό πλάνη
 τ' προς τὸ ύψ' Σήμα, και δὺο χαλκὰ λιοτοχάσματ'α
 επεπύκωσαν. Huc referenda verba Anonymi de Templo
 S. Sophiæ pag. 261. υπαίσις ή ός πλό θινδύου γυρίθιν
 σφός θρηακτικός δ' αυτίκα, και λείοσις λθίνος ιρουχίθου ύψ' αυ
 ός δωπύθην τ' κουθ' λαύ. Et infra : εκάλιος λυ τ' τόπιον
 λιοθάρων.

ΛΕΟΦΑΝΤΕΣ, *Elephas*, ήλεφας. Ex Ital. *Leo-
 fante*.

ΛΕΠΙΟΝ, pro Λεπία, apud Moschionem de
 Morbis mulierum cap. 121. & 137.

ΛΕΠΙΣ χαλκῶν, τὸ τ' χαλκῶν δωσφύρισμα, Neo-
 phyto in Glossis Jatricis MSS.

ΛΕΠΑΕΣ, τὸ ύδωρ τ' πιθιόλλωμ, in Lexico MS.
 ex Cod. Reg. 1843. *Aqua Penaphylli*.

ΛΕΠΑΕΤ, τὸ ήρος τ' περιτοκαθίον, in Glossis
 Jatricis Græcobarb. MSS. *Aqua fœ succi herba
 Periplocadis*.

ΛΕΠΟΣ, pro Λεπός, *Pinguis*. Apud Myrseflum
 MS. f. 3. cap. 12. λεπός κατύ. Ubi Fuchsius per-
 peram legit ήπός. Rufinum cap. 47. λεπός ύ, pro

ουός. Λεπός βοός παδαύ, cap. 89. Adde f. 3. 10.
 cap. 79.

ΛΕΠΤΟΓΑΤΟΝ, *Creta*. Scholiastes Basilic.
 ad lib. 15. pag. 243. *Rima*, τήσις ήλίμω, κρηάτιον,
 ήτοι λεπτόγατον, και τὰ ύμια. Sed videtur legendum
 Λακίγατον, ut habetur, lib. 16. tit. 1. §. 9.
 ΛΕΠΤΟΓΕΝΕΣΙΣ, *Parva Genesii*, que &
 λεπτή Μωύσεως ήμεσις alius dicitur. Liber apocryphus,
 de quo consulendus Eruditus Cotelerius ad lib. 6.
 Constituit. Apostol. p. 278.

ΛΕΠΤΟΚΑΡΟΝ, pro λεπτοκαρόν. Orneofa-
 rium pag. 187. ήλάρων όσον μετ' ήν λεπτοκάρος. Oc-
 currit rursum pag. 207. 228. Agapius in Geoponico
 cap. 174. σχιος πλό ήρθη ός τὸ καπύλλι δωπακτι,
 και υ' ήνις μια φυσικολιδ'α υ'όσαν λεπτοκάρο, λυ αναστα-
 σον επανύλι πλό τ'εσκων. Vide Galenum lib. 2. de Ci-
 bor. Facultatib. p. 328.

ΛΕΠΤΟΛΑΧΑΝΟΝ, *Olusculum, Minuta ole-
 ra*. Paralipomena de S. Pachomio num. 15. λεγισά-
 μβη όνα μόνον ύπαρξιν ός τή μαζοειριον σφός τὸ καταρ-
 τήσαι τὰ μικρά βρώματα τού αδελφού, άσπιρ όστι λα-
 χάνια μ' ήζης λυ ήλαιου, και σκερδύμας ό λεπτολάχανου.
 Et num. 29. αδά μόνον ήζης μ' λεπτολαχάνων ύμων
 ήδων όλον τ' όιν αυτῶ, id est *Acetarium*, nostris *Sal-
 sade*. Paradisus seu Liber SS. Senum MS. & Apo-
 phtegmata Patrum, in Gelasio num. 6. σὺ ή δέ πλό
 αυθιναον σε σφός λεπτολάχανον. Palladius in Hist.
 Lausica in Dorotheo : ήδων μύθ' ηδ υ' ηνις ήζ' όρτυ
 καθ' ήκαστω ήμερο, λυ λεπτολάχανων δέκα. Idem Para-
 disus alibi : άρθη όν μικρόν λαχάνον, λυ ήψιστο.

ΛΕΠΤΟΝ, moneta minorior, unde nomen
 nempe sexmillesima pars solidi. Hefychius : Κοδώντα-
 τος, τὸ πάρον, ή τὸ τέταρτον τ' φολλικός, ή λεπτόν τὸ ή
 λαπτιν, ήρακισχιλιόσιν ταλάμ, υ' όστι νόμισμα ήν, ή
 κόκοι σφός. Eriphanus : ήρακισχιλία λεπτά τ' ταλαν-
 τῶ, ά λεπτά καλή ή άσάριον. S. Maximus, λεπτά κα-
 λήν ή τὰ ασάρια, ήνται τὰ νομια : ήρακισχιλία ή ασάριον
 ύπαρχον τότε τὸ δλωαριον ήκατ' ή δέκαριον ό άργυρῶ.
 Idem Hefychius : τὰ ή δὺο λεπτά κοδώντις ός, ήντο
 νομια σφια. Rationale Perazetorum ex Cod. Reg.
 MS. οβελί τ' λεπτόν τ' λιπτας. Τὸ ήμισιον ή. εβ' ό
 ήστας μίρ' όρμ'. ήχ' ή ή μίκοδ' όρτω' τὸ ήν νόμισμα, ήτοι
 ή μονας δὺο ήμισια δωσπύλα. Τέλειε ό τὸ ήμισιον δὺο
 τ' δὺο ήρακισχιλια λυζιμύθου. Ducas Hist. cap. 20. ήστας
 κατ' ήθους όνοται, τή σαρχαυ άργυριον λεπτόν ήρμύθιν χι-
 λιαδων δέκασιτί. Alia vide apud Josephum Xal-
 gerum de Re nummaria pag. 59. 60. Silmasium ad
 Histort. Aug. pag. 355. 356. adversus Cæcrotium
 pag. 28. & f. 104. & alios qui de Re nummaria scrip-
 serunt.

Λεπτόν ήφριον. Rationale Perazetorum Alexij
 Comneni Imp. ex Cod. Reg. MS. τὸτο ηδ αυσιτα-
 ζην ή βασιλεια μιν τὸ μύθ' χαρταγμα νόμισμα ήβ' πηαζιόν
 άσπιρ νομισμάτων απατήθου, τὸ ή λεπτά ήστια ήβ'
 νομιαυ χαλκων κατ'ολοζήθου, &c. Alibi : τὰ ή λεπτά
 ήφρια ήφριος απατήθιν ήβ' νομιαυ χαλκων, εβ' ό
 κατ'ολοζήθου τὰ νομια ήτι τ' δ' μιλιαρσιον τ' νομι-
 μάτων. Ibidem : διμύθ' ή βασιλική πρόσαξις τὸ τὰ
 λεπτά ήφρια ήτι τ' τωαρον μιλιαρσιον τή νομι-
 ματι ήφριζέθου, και ήθα κατ' ή τ' νομισματ' ήμισι. Vide
 Νυμιαον.

Λεπτάριον, *Minium*, in Gloss. Lat. Gr.

ΛΕΠΤΟΥΡΟΣ, *Faber rigarius*, in Gloss. Gr.
 Lat. ubi Salmastius *Lignarius* emendat, Gallis *Ma-
 nifier*. Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Con-
 stantinopol. num. 55. λεπτορός τις ύψ' τον σφός τ' μα-
 κάσιον παθίων, &c. Leo Imp. in Tacit. cap. 5. §. 7.
 & Constantinus in Tacit. pag. 12. 20. τὸ τ' βαλλισας
 ήμότερος, μαρτάριας, λεπτορός, χαλκός μ' ήρακισχι-
 αυτῶ. Eadem habet Mauricius lib. 12. cap. 6. ex qui-
 bus

bus patet λεπτορρις non esse *vermiculorum ac res-*
fellatorum arifices, uti hanc vocem interpretantur
Viri Docti apud Harmenopolium lib. 3. tit. 8. §. 42. Vi-
de tom. 2. Basilic. p. 464. & Eustachium in Vita S. Eu-
tychij Patr. Constantinopol. num. 55.

Λεπτορρις λέγεται ἔλαιον, apud Eufebium lib. 10. c. 4.
pag. 311. 312. Ἐλαίος λεπτορρις. apud Photium de
Nova Ecclesia. Biron MS. de Machinis bellicis : ὃ γδ
ῥησας ἴσθι τῆ τοισταν ἔργων ῥηματικῶς λεπτορρις. Con-
stantinus Manasses pag. 5. ex Cod. Allatij :

Ὁν θείον ἡμυροσάθι δακτύλῳν λεπτορρις.

ΛΕΠΤΥΡΑ ἢ κοβαθίον, in Glossis Chymicis MS.
αἰσὶ τὰ θειώδη, πλὴν ὃ ἀσπίδιον.

ΛΕΡΠΟΜΑΝ. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod.
Reg. 1047. Λερπόμαν φαρῖον παπίσιος, ἢ ἔστι σωτήριον.
f. Sarrinium, de quo Botanici.

ΛΕΣΣΕΙΝ, *Relinqueré, Dimittere*. Ital. *Lascia-*
re, Gall. *Laisser*. Historia Apollonij Tyrij :

Εὐσεκασ τὴ καὶ λίσων τῶ ἀπίτης μας μας σίλη.

Alibi :

Λίσων τῶς Ἀπολείου, καθὼ εἶλω σείλιω.

Infra :

Αὐτοῖσι εἰς μῶν ἰδράμασα, τῆ Τέμπαγῶρα λίσθ.

Ibidem :

Μεῖδιον ὀυπεθρισκίον, ῥεῦσάη ἢ ἴπεν φικῆ.

Λίσιν ὄβρῆας ἐκατῶ, τὸ δίκον ῥηματικῶν.

Fr. Richardus in Clypeo fidei part. 2. pag. 250. λέγεται
τὸ κληροῦριον λέξ δὲν ἔργον, λέξ πάλυ εὐκασιν παλιν δὲν
ἀσπίσιον, &c. Pag. 251. ἀλλὰ γδ ἡμεῖρα ἢ ῥη
ἀσπίσιον, &c. Pag. 258. Ναι, λίσιν, ἰκαρῶν ὃ ἴσθι
ὄλα ὅπῃ ἡλικίκασι εἰς πάλυ ῥη. Pag. 270. ἀς τὸ κρι-
νειν αὐτοῖ, ὅπῃ εἰδῆσι καὶ τὸ λίσιν. Et pag. 331. δὲ-
λίσωμα τὰ ἰνῶματῶ, λίσιν οἰ σιλοῦσοι, ἔξθ ἄ ἔργῶν ἔργῶ
τὰ πρίματα.

ΛΕΣΣΑ, *Funis*, vel *Catenæ*, ex Gallico *Lesse*,
Scriptoribus inferioris ævi *Licia*, de qua voce
consultendum Glossarium nostrum. Constantinus de
Adm. Imp. cap. 51. ἔσθ ὃ ἰ Συμεον ὃ ἔργον Βυθλαρίας
μαθῶν πάλυ τῆ πλωμῶς πρὸς τῆ πωλομῶ ἀσπίθ, καὶ ὅτι
μῆλα τὸ πλωμῶν τῆ Τέρκον κατ' αὐτῶ πρῶσαι, ἰποῖσθ
λίσας, ἢτοι πηκῆς ἰσχυρῆς, ὄσα μὲ δισωδῶσι τὸς Τῆ-
κῶ ἀσπίθῶν. Infra : ἀναλαβῆσθῶν τὰ σκιδῆσῶν ἢ σπα-
θία αὐτῶ, ἀσθῆρῶν καὶ ῥηματικῶν ὄρηματικῶ ἐπιπυθῆσαν-
τῶ τῆ χλαυθῆς, κατιῶσθ τὰς λίσας, ἢτοι τὸς πτό-
κῆς, καὶ ἰωῶσθ τῆ πόρον τὸς Τέρκον. Anonymus
Tacticus MS. de Tuenda Urbe obfessa : διασπίδῶν-
σι ἢ μόνον τὰς ἀσπίδας, ἀλλὰ καὶ τὰς λίσας. At
Scylitzes in Monomacho : pag. 781. id nominis vi-
detur tribuere machinæ, quam Latini *Vineam*, in-
ferior Latinis *Caum*, & *Gatum* vocant, fortè
quòd *Lesfis seu Fenibus* traheretur, & ita Urbium
vel Castrorum mœnibus, iis suffodiendis, appli-
catur. αὐτοῖς ἢ εὐκασίς ἐν λίσῳν ἔργῳ ἢ πεπυθῆσῶν,
βοηθῶν ἄσθῶν ἀνωθεν ἰκαπυθῆσῶν, καὶ πρὸς τῶ ἰσχυρῶς,
ἔσθ τὰς τῆ βασιζῆθῶν κειον βάσις, λίσας τὰς τευ-
πὰς ἀναλῆσθῶσι μηχανῶς, καὶ πλῆσας διηλίας φερῆθ,
καὶ ὄλα ῥηματικῶ ὄρημα, ὄπῃ καὶ μῆρον ἰπυθῆσι τὰς
σκιδῆσῶ, καὶ τοῖς τέρκῶν πρῶσῶνται, καὶ ὄτως ἔσθῶν-
ταν στίσιος ἢ ἀδῆσῶ τὰ θειώδη, &c. Ita etiam An-
onymus laudatus : εἰ ἢ καὶ λίσας ῥηματικῶ οἰ ἰσχυροῖ
ἰπυθῆσῶσι, &c.

ΛΕΣΤΗΣ, *Latro*, Ἀσθῆς. Glossæ Græcobatb.

Κακῶρρῶ, ὄσθ πρῶσι κακῶ, ἔργῶν Ἀσθῆς, ἢ λίσθῆς.

ΛΕΣΤΗΤΗΣ, *Aristolochia Sarmeniatica*, apud
Interpolat. Diofcor. c. 411.

ΛΕΣΤΟΣ, *Eleagni, Terfai*, Κομψῆς, φιλόκαλος.

Ex Gall. *Lesie*, & Ital. *Lesfo*.

ΛΕΥΓΗ, *Helychium*, & ex eo Phavorinus :
Λίσῳ, μῆρον τῆ γάλακθῶ. Emendat Meunius, Γα-

λάτας, ut sit *Leuca* vel *Leuga*, vox revera Gallo-
rum. Vide Gloss. med. Lat. in *Leuca*.

ΛΕΥΘΕΡΟΣ, *Libet*, Ἐλευθῶρ. Glossæ Græ-
cobarb. Λεῦθῶρ, ἰκαθῆροι, λεῦθῆροι. Anonymus de
Nuptiis Theti :

Καὶ λεῦθῆροι τῆ ἀσπίθι νὰ πᾶν ὄσθ θείλθ.

Λεῦθῆρα, προ Ἐλεθῆρα. Idem Anonymus :
Τῆς καθῆμῆς ἰσθ θουῶ ἐν θίκα λεῦθῆρα.

Λεῦθῆρῶν, προ Ἐλεθῆρῶν. Idem Anonymus lib. 10.
Σολίγῶς μῆρα ἴπασθαι ὄλο λεῦθῆρῶν.

ΛΕΥΚΑΣ. Apophthegmata Patrum in Joanne
Colobo num. 10. ἰκαρῶν ἔργῶν τῆ θῶ, ὅτι ἰκαρῶν ἰθ'
ἰσθ πάλυ, καὶ ἴπιν οἰ φῶνικῶ, καὶ ἐκβάλλῶσι λίσά-
σας. Ubi Eruditus Interpres *Germina* vocit. Aliàs
Λλευκῆς, Diocoridi est herbæ species, de qua præ
cæteris Buellius.

ΛΕΥΚΟΓΕΙΟΣ, *Creta*. Glossæ Gr. Lat. Λλευ-
γῆσθ, *Creta*, *Cresifodina*. Glossæ Jatricæ MSS.
Neophyti : Ἀρῆλθ, ἢ σφῆκθῶ, ἢ λλευκῶγῆσθ, ἢ κῆ-
μῶλια, Basilic. lib. 60. tit. 12. l. 57. ex Africano : ὃ
ἔξθ τὸ μόνον ἰκαρῶν λλευκῶγῆσθ ἐκ τῆ ἄρῆθ μῶ, ἰσθῶ-
καὶ τῆς τῆ ἄσθ κλοπῆς ἀγῶθῆ, ἔξθ τὸ σφῆκθῶ αὐτοῖ.
Ita apud eorundem Scholiastem ad lib. 28. pag. 376.
Vide λεπτορριον.

ΛΕΥΚΟΓΡΑΦΙΣ, lapidis species, Græcis με-
ροῦθ, apud Paulum Æginetam lib. 7. pag. 245.

ΛΕΥΚΟΠΙΝΟΣ, in Glossis Chymicis MSS.
ἔστι ὃ ἐσπίθῶν εἰς βῆσθ, καὶ μὴ ἀσπίθῶν.

ΛΕΥΚΟΡΙΝΟΣ, Pifcis qui Græcis λεῦκισκῶ
dicitur, Gallis *Vendoise*. Petr. Bell. lib. 1. de Pil-
cib. pag. 314.

ΛΕΥΚΟΦΑΝΟΣ, in Glossis Chymicis MSS.
ἔστι τὸ δίκον εἰς βῆσθ.

ΛΕΥΚΟΧΑΛΚΟΣ, *Oricalcum*, ὄραχαλκον,
in Corona pretiosa. Apud Helychium, & ἄρῆλθῶ-
κῶ vocatur.

ΛΕΥΚΩΣΙΣ, *Dealbatio*, vox Chymistarum.

Zofimus Panopolita MS. δὲ ῥησῶκεν ἡμῶς θείλῶ,
ἢτοι πᾶσῶν κερῶλῶν ἔσθ ἢ λλευκῶσθ μῶ τῆ πάλυ λλευκῶσι
εὐθῆς ἔσθῶθ τὸ πῶσον μῶσῆσῶν ἢ λλευκῶσι καυῶσι ἔσθῆ
ἢ καυῶσι ἀναλῆσῶν. Glossæ Chymicæ MSS. τῶσθ
τῆ λλευκῶσῶσι : καὶ ἄρῆθ τῆ ἔσθῶσῶσι.

ΛΕΥΤΟΣ, προ Ἀσπίθ. *Liber Jatricus* MS. ex
Cod. Reg. 1673. λαβῶν μῶλῶσι τὸ λῶτ θύλον, ἐκῆ-
σας ἰπῶσῶ, &c.

Λευτοκάρη, *Cornus*, & Κρανία. Κρανία. Λευτοκάρη,
Cornum, Κράνιον. Vide mox in Ἀσπίσιος.

ΛΕΦΑΣ, *Elephas*, Ἐλίφας, in Corona pretiosa.

ΛΕΦΤΑΪΝΕΙΝ, *Minnere*, λῶψῶσθ.
Λεψῆκασι, *Avellana*, λεπτοκάρη. Λεψῆκασι, *Avel-*
lana arbor, ἰρακλίτικῆ. Vide Λευτοκάρη.

ΛΕΦΑΡΩΔΗΣ. Nonus de Morbor. curat. cap.
55. τὸ ἢ ἰπυκαμῶ ἰκαθῶ ἔσθ ἰσπῶσθ, ἢ ἀκάθῶσθ καὶ λε-
χαρῶσθ. Quidam legendum putant ἰκαρῶσθ.

ΛΕΧΜΙΟΝ. Antiquit. Constantinopol. spect. 6.
λέξ ἢ τὸ ἀκαλλῶσθ ἐν τῆ Πόλῳ σφῆκθῶ τῆ ἄρῆθῶ καὶ,
ἔξθ τὸ ἔξθ αὐτὸ τὸ ῥησῶσι ῥηθ. ὄπῃ καὶ εἰσθ ἰσθῶ
ἢ σθῆμῶν τὰς ἔργῶν, εἰς λῆχῶμα ῥηθῶσθ σφῆκθῶσθ
παῖν.

ΛΕΧΟΣ, προ Λιχῶ, *Puerpera*. Moschopolus :
Λεχῶ, ἢ κενῶς λῆχῶ. Apud Crusium λῆχῶα eadem
notione usurpatur.

ΛΕΜΑΚΕΑΛΙΟΝ, *Publicum macellum*.
Chronicon Alexandrinum an. 6. Arcadij : ἢ αὐτῶ τῆ
ἰπυ ἰσθῶσθ ἰσθῶσι πολλοῖ ἐν τῆ λῆμακῆλῶσι. Sic le-
gèdum προ λῆμακῆλῶσι. Meminit Codinus in Orig.
Constantinopol. n. 111. loci λῆμακῆλῶσι dicti Con-
stantinopoli, quem perierat à Leone Macello Imp. di-
ctum putat, ut rectè observatum ab interprete : me-
minit præterea Scylitzes in Stratitico p. 792.

τά χηλίσια λιγυρήσκα, κόκκη ως σπυροκόκκη.
Λιδάδα, Λιδόπια, *Macies*, ισχυρότης. Λιγυρίναιεν, *Tabescente*, *minius*, φθίναν, μαρμαίνας. *Historia Apollonij Tyrji*:

Πίτα τὸ γλυκώτοτρον, καὶ λιγυρήν ἢ ψυχρὴν μὲν.
Λιγυρόπιδας, *Gracilipes*, λεπτόπιδας.
ΛΙΓΟΡΑΪΑ, *Agnus*, de quo Botanici. Glossæ Jatricæ MSS. Neophyti: Ἀγνός, ἢ λιγοραία. *Vide* Λιγοραία.

ΛΙΓΟΣ, pro ἄλιος, *Pavus*. *Historia Apollonij Tyrji*:

Κίς λιγύω χρεία βρισκομαι δὲ πὺ ἄμυλια συ.
Λιδόλογο, *Senfim*.

Λιγυρίαν, Λιγυρίαν, Λιγυρίαν, pro ἄλιγυρίαν, *Consumere*. *Portius: Distabesco*, λιγυρόμα, Τρογί-
ζομα.

Λιγυρία, Λιδόλογο, *Parumper*, ἄλιγυρία, διὰ μικρῶ.
Fr. Richardus in *Clypeo fidei* part. 1. p. 371. καὶ ἢ
ἰδοκε λιγυρία θάριθ.

Λιγυρία, *Animi defecio*, ἄλιγυρία, λαποθυμία.
Anonymus de Nuptiis Thefei:

Ἐβρισκομαι εἰς τερανισμὸν γία τὴν λιγυρία συ.
Λιγυρίαν, *Animo defecere*, λαποθυμίαν. *Historia Apollonij Tyrji*:

Μαδὴν βαρύνει πῆν, μὲνδὲ λιγυρίασκει.
Historia Bertrandi Romani MS.

Καὶ ἔκ τῆ τῶν ἢ πολλῶν λιγυρία καὶ πῆνι.
Stephanus Sachlees in *Narrat*. MSS.

Λιγυρίαν τας καὶ χηλίσια, φθίναν, λιγυρίαν συ.
Alpharab., *Stephanus Sachlees* in *Monitis* MSS.

Καὶ ἐπὶ ἄρχην καὶ γιγασκάνων, καὶ καὶ τὴν λιγυρία,
Ἐμάρως σὺν δὲκα σπυροκόκκῳ μὲν πολλῶν τετραμαρίαν.

Vide Μαρμαίνας.
Λιδόλογο, *Exanimari*, *Animi deliquio laborare*.
Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrysothoos:

Καὶ πάλιν ἐκ τὸ κράτιστα ἢ ἀπαυθισθῶν,
Ἀρακαίη, λιγυρία, &c.

Λιγυρία, *Exanimatio*, ἄλιγυρία, in *Corona pretiofa*.

ΛΙΓΟΦΑΓΟΥΣ, *Saxifraga*. Glossæ Jatricæ Græcobarb. MSS. ex *Cod. Reg.* 1047. Λιγοφαγός ἢ ἰση σαλβία, τὸ λιγυρὸν ἀλλοπαρσία. *Vide* *Ruellium* pag. 587.

ΛΙΕΤΟΣ, *Anonymus de Nuptiis Thefei* lib. 2. ubi de *exequiis Regis Creontis*:

Κεῖς σε σπύλαιν ἄλιγυρίαν σὺν λίσταν τὸ βανί,
Εἰς τὸ καὶ ἢ σπυροσὺν τὸ εὐλας ὡς τὸ βανί.

ΛΙΖΙΟΣ, *Ligius*, *Vassallus* seu *Clientis*, *Gallis Lige*, de qua voce multis *egimus* in *Gloss. med. Lat.* *Mofchopulus* MS. ἐπιζῶν pag. 166. λιζίος, ὁ οἰκίος.
Ita Lexicon MS. ad *Schedographiam*:

Λιμάς ὁ ἐστὶν ὁ σάλαςτος, λιζίος ὁ οἰκίος.
Boëmundus apud *Annam Connenam* lib. 13. p. 406.

ὡς λιζῶν ἠδύσθη ἢ σπύρα συ ἀνθρωποσὺν καὶ ἵνα σα-
φιστροσὺν ἴσται καὶ φανερῶτερον, ἀκέρως καὶ ἀποχρησιν.
Pag. 407. τὸ δὲλον τὸ βασιλείας καὶ ἀμφότερον ἢ καὶ λι-
ζῶν καὶ ἀνθρωποσὺν. *Rurfum*: καὶ τὸ λιζῶν ἀνθρωποσὺν ἀν-
θροπὸν τὴν καὶ ἀπαρτῶσαν ἵνα ἀνθρωποσὺν, καὶ μὲν τὸ ζῶν-
των σπυροσὺν. Pag. 408. ὡς ἀνθρωποσὺν ἡμῶντερον λι-
ζῶν καὶ δὲλον πρὸς ἴσην τῆτε. *Denique* pag. 413. καὶ
τὸ βασιλείας ἠδύσθη δὲλον ἢ καὶ λιζῶν ἀποχρησιν. *Joan-
nes Cinnamus* lib. 2. num. 4. καὶ λιζῶν ἀνθρωποσὺν.

Et lib. 3. num. 2. καὶ δὲλον, ὁ βίος τὸ ζῶν ἀποχρησιν,
— ἄλλὰ δὲλον ἠδύσθη ἢ ἠμῶντερον καὶ ἵνα τῶν τὸ λι-
ζῶν. *Nicetas* in *Joanne* num. 7. καὶ λιζῶν ἠμῶντερον τὸ Πρι-
κίτα σῆσας. *Pachymeres* lib. 3. cap. 10. ἄλλως τὸ καὶ
παρῶσκα, καὶ ἰδίας ἴσται, λιζῶν ἠμῶντερον ἀν τὸ ἐκῶν. ἢ
ἠμῶντερον. *Vim* vocis alibi *explicit* lib. 6. cap. 6. ex-
tremo: καὶ ἡν ἐπέθεον ὁ μὲν Μιχαὴλ Βασιλεὺς δὲλον

ὁ ἄρκος ὁ δ' ἰωάννης ἔσποδοσὺν δι' ἄλλο, ἢ βασιλείας
βυλγαρίαν, Ῥωμαίους ἄρκος ἢ δ' ἢ ἄλλα καὶ αὐτὸς ἄρ-
κος πρὸς δὲ βασιλείαν τοῖς βασιλείαι ἵνα τῶντοις ἀποχρησιν
τατῶν μὲν. *Anonymus MS. de Bellis Francorum* in
Morca:

Νὰ παραλάθῃ τὸ λιζῶν τὰ ἡμῶντερον τὰ χημῶσται.
Alibi:

Τῶτε τὸ μελιόλογοσὺν, καὶ λιζῶν ἢ ἄρκος ἐκῶντερον,
Μεῖορ Τζερεῖ, δὲλον τὸ ἢ ἠμῶντερον μὲν ἠμῶντερον.

Rurfum:

Καὶ ἡν ἴσην λιζῶν, καὶ χημῶσται ἡμῶντερον.
*Occurrit ibi non femel. Historia MS. Bertrandi Ro-
mani*:

Τὴν σὺν ἡμῶντερον πῆν ἴσται, λιζῶν τὸ ἢ ἠμῶντερον.
Anonymus MS. de Amoribus Lybifti & Rhodannes:

Τὸ πῆν ἠμῶντερον ἡμῶντερον λιζῶν τὸ ἢ ἠμῶντερον.

Rurfum:

Βυλγομαί εἰς τὸ ἠμῶντερον λιζῶν τὸ ἢ ἠμῶντερον.

Alibi:

Ἰμῶσκα νὰ ἡμε δὲλον συ, δὲλον τὸ ἢ ἠμῶντερον τὸ,
λιζῶν τὸ ἢ Φιλιόμαστος, καὶ ἢ ἠμῶντερον τὸ.

Λιζία, *Ligotias*, *Honnarium ligium*. *Anonymus de
Bellis Francorum* in *Morca*:

Τὸ τὸ ἡμῶντερον καὶ λιζῶν τὸ ἢ ἠμῶντερον πῆν.

Rurfum:

Καὶ ἐκῶν τὸ ἢ ἠμῶντερον ἡμῶντερον καὶ λιζῶν.
ΛΙΘΑΡΓΥΡΟΣ ἄρκος, in *Glossis Chymicis
MSS.* ἢ ἠμῶντερον.

ΛΙΘΑΡΙ, ἄρκος, *Saxum*. *Phavotinus*: ἄρ-
κον πῆν φουατῆν λιζῶν, *Scholastes Homeri Od.* ζ.
καίριος, τὰ μερὰ λιθάρα. *Constantinus de Adm.
Imp.* cap. 9. φουατῆν ἢ ἀποχρησιν εἰς τὰ λιθάρα ἢ φουα-
τῆν. *Malaxus* in *Hist. Patr.* *Constantinopol.* καὶ ἠμῶντερον
ἀποχρησιν καὶ λιθάρα κερμαίε.

Interdum Gemmam significat. *Glossæ S. Benedi-
cti: Lapidis*, ἄρκος. *Joannes Mofchus* in *Limon.*
cap. 185. καὶ λιζῶν τὸ ἢ ἠμῶντερον, Φίλιας ἀρκαίος τὸ
λιθάρα τῶντος. *Codinus* de *Offic.* cap. 17. num. 24.
ἴχον — μαρμαίνας καὶ λιθάρα ἢ ἀποχρησιν κερμαίε.
Adde cap. 3. num. 13. *Anonymus de Nuptiis Thefei*
lib. 6.

Ὅλα τὸ ζῶν ἠμῶντερον πολυτίμη λιθάρα.
Historia Apollonij Tyrji:

Τῶν λιζῶν, καὶ καλὸν σολαίε μαρμαίνας,
Ἐρῶσκα τὰ ἢ ἠμῶντερον, τὰ χημῶσται μαρμαίνας.

Harmenopolus lib. 3. tit. 8. §. 19. ἵαν λάθη τὴν ἐπὶ τῶν
ἠμῶντερον, ἢ ἠμῶντερον λιθάρα, καὶ κλασῶν, &c.

Χρυσόλογοσὺν, ἠμῶντερον, apud *Anonymum
MS. de Tinctura lapidum*: καὶ ἢ ἠμῶντερον φουατῆν
κημῶντερον, καὶ ἠμῶντερον ἠμῶντερον, &c.

ἄποχρησιν, *Gemmae*, *Gemmatius*, *Portio*.
Λιθαργύρος, *Lapidis adornatus*. *Historia MS.
Bertrandi Romani*:

Ἐπὶ παντῆρα τῶν ὄλων λιθαργύρος.

ΛΙΘΕΙΑΙ, *Lapides pretiosi*, *Gemmae*. *Gallis
Pierrieres*. *Suidas*: ἄρκος πελοπόννησος, τὰς λιθάρας λε-
γομένησ. In *Eclogis Basilic.* λιθάρα γλυφαί. *Gemmatius
sculpere*. *Thophanes* an. 2. *Justiniani*: βουβυροσὺν ἢ
ἠμῶντερον δὲ ἀπὸ παραλάθῃν, ἠμῶντερον χημῶσται ἀποχρησιν
κεντῶσται, καὶ λιθάρα πολλῶν. *Strabo* lib. 16. λιθάρα
μαρμαίνας dixit. *Apud Arrianum* in *Periplo Maris
Etythici*: καὶ λιθάρα ἠμῶντερον πῆν ἠμῶντερον. *Ubi* *Struckus*
pag. 18. *Lib. 20.* *Basilic.* tit. 1. §. 13. ἵαν λάθη τὴν ἐπὶ
τῶν ἀποχρησιν, ἢ ἠμῶντερον πῆν ἠμῶντερον, &c.

ΛΙΘΕΝΑΥΤΟΣ. *Antiquit. Constantinopol.*
de *Status Maximiani Herculij & Uxoris*: ἀπὸ μὲν
καὶ ἢ ἠμῶντερον κερμαίεσται, καὶ μὲν τὸ ἠμῶντερον
τὸ ἢ ἠμῶντερον μαρμαίνας περιχρησιν. *Id est* ut *interpretor*,
Stania Maximitianis consuevit enat ere fustili, *in-
feris subinde lapidibus pretiosis*. *Ita Anonymus de
Templo*

Templo S. Sophie pag. 258. ἡ ἑμβάσα μὲν ἔσθλῆς ἵπποις ἐκ σαρδηνῶν, ἐπιθῆναι καὶ πολυλίμνη λίθος. Et mox: καὶ χρῆσιον πολὺ οὐδὲν ἵππων ἔσθλῆς.

ΛΙΘΟΔΑΙΜΟΝΟΝ, *Lapis demonis*, Alberto magno, *Lapis bicolor, ut arcus demonis, qui Iris vocatur.* Anonymus de Oxymelite: μόλιθον, καὶ λιθὸν αἰμαῖον, ἰληθῆναι, λίαν μὲν ἕδρα, ἀεὶ δὲ τὸ ἐκρηθῆναι, καὶ ὅτις ὅπλι.

ΛΙΘΟΜΑΡΓΑΡΟΝ, λιθομαργαρίκειον, *Lapides Preciosi s̄ margaritæ.* Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Καὶ λιθομαργαρίταρα γάρηον εἰς μαυρότητα.

Rursum:

Με λιθομαργαρίταρα περὶ γύρη σολιμερίδα.

Historia MS. Belisarij:

Καὶ τὰ πάντα χρῶμαρχα με λιθομαργαρίταρα.

Infra:

Καὶ λιθομαργαρίταρα πολλὰς ἠγλαϊσθῆναι.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Στολίω ἕδρα λόχου ἐν βασιλίῳ ἵππῳ.

Πολλὰ κρεῖα καὶ ἑλαμμορα μὲν λιθομαργαρίτων.

Alius de Amoribus Callimachi & Chrysothoës:

Ὁ πρῶτος ἡ δὲ χρῆσι μὲν λιθομαργαρίτων.

ΛΙΘΟΠΤΕΡΙΟΝ, τὸ σκολοπίδριον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Scolopendrium, Asplenou, Stephani Magnetis Empirica* MSS. σκολοπίδριον καὶ λιθοπέριον καλῶμενον ποτιόν.

ΛΙΘΟΣ διδόμενος, τὸ κεράλιον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. Oribasilus MS. lib. 13. τὸ ἕκκεράλιον, ὅτιρ ἵπποι λιθοπέριον ἐκαλοῦνται, δοκῆ μὲν ἔχει φῶς ἐκαλίον.

Λιθὸν ἕκκερον, τὸ κισθῆρον, in isdem Glossis. Vide Lexic. Rulandi pag. 177.

Λιθὸν χυρικός, ὁ Τικουλίθος. Ibid.

Λιθὸν Διονυσίου, in Glossis Chymicis, ἀεὶ λίθος.

Λιθοκίβητος, ἐστὶ Περὶπτε. Ibid.

Λιθοφρύγιος, ἐστὶ στυλῆριον. Ibid.

Λιθὸν ἢ λίθον, ἀεὶ ἔσθλῳ ἔχει, καὶ αἰθάλω λευκῶν μὲν ἔχει. Ibid. Nicephorus Blemmydes MS. de Chymia: λαθὼν σὺν θῶν λίθον ἢ λίθον, ἐν λίθῳ λίθον ἔσθλῳ, ἐν δὲ εἰσι τὰ δ. σιχαῖα, &c. Vide Lexic. Rulandi pag. 273.

Λιθὸν λισιῆν, *Milium Solis*, λιθισπιγμον, apud Interpolat. Diofcor. cap. 564.

ΛΙΘΟΣ ΠΕΡΜΑ, τὸ σκολοπίδριον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti.

ΛΙΘΟΣ ΤΡΕΑ, apud Myrepsum sect. 18. cap. 7. *Ostrea*, quæ in petris & rupibus capiuntur: *Pisces aspratiles.*

ΛΙΘΟΠΙΝΑΡΙΟΝ, *Rubellio*, piscis. Scholiastes Oppiani lib. 1. Hal. v. 97. ad ista: εἰσὶν τὸ ἱερὸν λιθόπινναριον. Alius ἱνῶνα, nostris *Rougees.*

ΛΙΓΙΑ, *Agrilus Castis*, Frutex. Petr. Bellon lib. 1. Observ. cap. 18.

ΛΙΚΕΡΤΙΖΕΙΝ, Hecychio & Varino, *κυρτῆν*. Fortè *Λικιῆζον*, *Liceniari.*

ΛΙΚΙΝΟΙ, *Adulatores insulsi ac rusticis.* Eustathius Od. S. ἔω καὶ δὲ τὸ ἱόνιον λικίνοι καλῶν ἰδιωτικῶς οἱ ἀγρίως κολάζονται, ὡς περ εἶδει τε καὶ ὑποπαιεῖται.

ΛΙΚΟΠΙΝΙ, Pifcis species, de qua Petrus Bellenius lib. 1. Observat. cap. 60.

ΛΙΚΟΥΑΜΕΝ, *Liquamen*, *Garnus*. Cassianus in calce Geoponicis: τὸ λεγόμενον λικουάμην, ὅτις ἔστι. Et mox: καὶ ὅτι δὲ τὸ κορινθῶν δισκοπῆν ἀεὶ τὸ καλῶμενον λικουάμην. Vide Gloss. med. Lar. in *Liquamen.*

ΛΙΑΔΑΙ, *Cos*, *Cotes*, ἠγλαῖα, αἰθῶν.

ΛΙΑΓΓΑ, Pifciculi species, de qua Petrus Bellenius lib. 1. Observ. cap. 50.

ΛΙΜΑ, *Lima*, ῥίση, in Corona Pretiofa, & apud Portium. *Λιμάρον, Λιμαρίον, Limare*, ῥιζήον. *Λιμάρισμα, Limatura*, ῥιζήμα. *Λιμαδῶρα*, in Cod. Reg. MS. 1595. fol. 77. ἴταρ λιμαδῶρα χαλκομάτι.

ΛΙΜΑΓΚΟΝΕΪΝ, *Fame necare*, *Siranguilare*. Vox Bafilio & aliis usurpata. Theophanes pag. 272. δὲ ὁ πολλὰς ἰμαγῶν ἰμαγῶν, καὶ τὸ κόρον ἰμαγῶν ἰμαγῶν τῶν δὶχτι Chronicon Alexandrinum an. 4. Zenonis. Vita S. Syncretice num. 18. ἡ μόνον ἡ δὲ τὸ ἀπὸ λιμαγῶν ἰμαγῶν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ ἰμαγῶν ἰμαγῶν. Et num. 10. καὶ πᾶσι τὰ φωνητικὰ ἰμαγῶν ὅτις τὸ ἰμαγῶν ἰμαγῶν ἰμαγῶν, δοκῆ δὲ τῶν λιμαγῶν ἰμαγῶν ἰμαγῶν.

ΛΙΜΒΙΖΕΙΝ, pro λιμβῶν, Moschopolus: *Λιμβῶναι*, τὸ κοινὰς λιμβῶναι.

ΛΙΜΕΝΑΡΙΟΝ, *Portus exiguus*. Chronicon Alexandrinum an. 12. Leonis: καὶ φορβῆς λιῶν ὁ βασιλεὺς, ἔξῃθεν πῆραν εἰς τὸ ἄγιον Μοῦσα, καὶ ἵπποις λιμβῶναι καὶ ἰμαγῶν.

ΛΙΜΕΝΑΡΧΑΙ, *Portitores*, in Glossis. Portuum maritimum Custodes, de quibus in l. 4. D. de Fugitiv. l. 18. §. 10. D. de Munitibus.

ΛΙΜΗΤΟΝ, *Limes*, in Glossis Græco-Lat. Glossæ Bafilic. *Λιμηῖον*. τὰ ἐστὶν ἰσχυρὰ ὄρμη, λιμῆτα Ῥωμαῖοι καλοῦσι, τῆσι τὰς κλισίας. Evagrius lib. 6. cap. 22. τὰς πανήμις τὴν λεγόμενον λιμητῶν περιτοσῶν, ἐν αἷς μάλιστα τὰ Σέβηρον δόγματι κατεκράτη. Justinian. in Edicto 13. cap. 20. ἐν τῶν ἡμῶν καλῶν ἢ ἰμαγῶν λιμητῶν ὄρμη, ὅτιρ ἰπὶ τὸ παραλίριον ἰδρυμένον. Adde cap. 21. Chronicon Alexandrinum pag. 632. ἀπὸ λιμῶν τὸ λιμητῶν ἀναλλοτῆς δὲ ἄραβας καὶ Παβῆτον. Theophanes an. 1. Justinianus: προβαλλῶν Κομῆν ἀναλλοτῆς τὸ Πατρίκιον τὸ Ἀρμενίον, — κελύρας αὐτὸ ἀπὸ λιμῶν, καὶ ἀναίσιμα πῶλον Ῥωμαίων ἰμαγῶν εἰς τὸ λιμητῶν τὸ ἰσχυρόν, πῶν καὶ Ῥωμαίων ἰμαγῶν εἰς τὸ λιμητῶν τὸ ἰσχυρόν, πῶν καὶ Ῥωμαίων ἰμαγῶν. Idem an. 2. eisdem Imp. λαβῶν τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἀρχαλοῦτος, δὲ τὸ ἰσχυρόν λιμητῶν ἰμαγῶν. Infra: καὶ φορβῆς ὁ Φύλαρχος, ἀπὸ λιμῶν εἰς τὸ ἰσχυρόν λιμητῶν.

Λιμητῶν, idem quod λιμητῶν. Edictum 13. Justinianus: τὸ πᾶν τὰς μάλιστα ἐκ τὸ χῆρας ἐν τοῖς περὶ Ῥῶν ἰμαγῶν, ἵτοι δακτύλις πῶλον τῶν, μισθῶν τῶν ἐκδοσὶ λιμητῶν τὸ παραφυλακῆς ἕνεκα προκαταβῆναι.

Λιμητῶν, *Limitanæ*. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. *Λιμητῶν*, ἰβητικῶν. Edictum Valentinianus & Marciani adversus Eutychen, in Concil. Calchedon. part. 3. cap. 12. ἀλλ' ἔδωκεν μὲν ἰβητικῶν ἀναλλοτῆς, εἰ μὴ τὴν ἀπὸ τῶν Κορβαίων, ἢ τὸ ἰβητικῶν. Procopius in Hist. Arcana pag. 106. 1. Edit. καὶ τὸ τὸ ἰβητικῶν μάλιστα μῶρον τῶν τῶν ἰβητικῶν ἰβητικῶν τὴν καὶ Σαρακηνῶν ἀναλλοτῆς, ὅτιρ ἰβητικῶν ἰβητικῶν. Que verba exscriptit Suidas. Liber 55. Bafilic. tit. 6. τῶν ἀρχῶν τῶν λιμητῶν, καὶ τὰς λιμῶν, καὶ πᾶν ἰβητικῶν ἀπορῶν ἰβητικῶν τῶν λιμητῶν ἰβητικῶν, ἀπὸ λιμῶν ἰβητικῶν, καὶ ἰβητικῶν καὶ ἰβητικῶν. Ubi Glossa Interlinearis: τῶν τὰς κλισίας ἐναλλοτῆς. Qui quidem *Limitanæ milites* dicuntur Libanio in Basilico, οἱ ἐστὶν τῶν σὺλακῶν ἢ ἰβητικῶν. Vide Nov. 103. Justinian. cap. 3.

Λιμητῶν, *Limiotrophus*. Basil. Ecl. 55. titulus est, ἀπὸ ἀρχῶν λιμητῶν, καὶ λιμητῶν, ἰβητικῶν καὶ ἰβητικῶν. Rursum Ecl. 57. ἀπὸ ἰβητικῶν λιμητῶν, καὶ ἰβητικῶν, καὶ τῶν τοῖς ἀπορῶν ἀρχῶν, καὶ τῶν, καὶ λιμητῶν ἰβητικῶν καὶ ἰβητικῶν.

ΛΙΜΙΝ, *Limonia*, *Portus*, *Limæ*. Vita MS. S. Joannis Calybitæ: ἀπὸ ἰβητικῶν, Πάτρ, ἀπὸ τῶν ἰβητικῶν τὸ ἰβητικῶν. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Εἰς ἰβητικῶν τὰ πρῶτα καὶ ἐπὶ ἀπὸ ἰβητικῶν,

Τὰ κάσπη αὐτὰ τὰ πάρομα, πρὸ ὕψου τῆς λιμῆος.
Historia Apollonij Tyrij :

Καὶ μὲν μέρος ἴσων, καὶ τὸ λιμῆον ναμπίν.
Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Χώρα κερρήνη τισίους ὀρθὸν τῆς λιμῆος.
Et lib. 12. in Epilogo :

Διότι τῆς ποθίλικῆς λιμῆος τὸς μεγάλας,
τόθιν γδ μακρὰ γδ πέλασθ, ἀρχισα μὲν κύπευ,
Εἰς σὲ λιμῶν ἀπέσινας μὲν πολλὰς ἀνίμου.

Anonymus de Vulpe & Lupo :
Καὶ σὲ λιμῆον γύρη ψε σιγνῶν, τὰ μάς βάλαι.
Portulanus, seu Portulanus MS.

Ὀρμηλία τὴν παραβίον εἶχε τῆς λιμῆος.
Alibi : ἢ Σίβηρος ἔχει λιμῆονα σὸ ἀκρωτήρ, τὴν μισιμυρία,
ἢ θάρι πρὸς τὴν σιρο.
Λιμῆον, apud Georgium Contarem lib. 7. Hist.
Athenar. pag. 168. & alibi.

ΛΙΜΝΗΣΚΟΣ, Lemniscus. Epiphanius de Mensur.
λιμνῆσκος ὅτι αὐτῷ τὴν ἰατρῶν καλῶς ἐκλήθη, εἶχε τὸ
λιμναῖον κλυθόμενον τὴν μάτον ἐν τοῖς τόποι ὕψους. Oc-
currit illic pluries.

ΛΙΜΝΗΣΤΗΡ. Anonymus de Comediis, sub-
jectus Moschioni, Ἀλίθιον, λιμνηστῆρ, ἀδάρακ, θερνι-
κάριον, εἰς οἱ ἀμφοτέρωθι ἐπιθόροι, &c.

ΛΙΜΟΝΙ, Limonij, Ital. Limone. Πασιλίμο-
νον, Limoncellum.

ΛΙΝΑΡΗ, Λινάρι, Λινάριον, Λίνου, Ρο-
stemum occurrit in Aporothegmat. Pattum in Ar-
fenio num. 26. in Agathone num. 28. in Joanne Per-
fa num. 2. in Præmene num. 10. in Gerontico MS.
non femel, & apud Auctorem Etymologici in στυπῶν.
Achmes Onitocrit. cap. 212. ἰαὺ τὸν ἰδὴν ἐπὶ ἔχει χιῶ-
ρα ἰσπαρβίλιον λινάρι, &c. In cap. 222. λινάριον scri-
bitur. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Κ' οἱ ἄλλοι ἐπισύνασαν λινάριον ἐπὶ τὴν στυβῶν.
Λινάρι, Λιναρποδῆτης, Λινάριον, Λινοπώλης.
Λινάρια, Retia. Eustathius Od. β. διὰ τὴν λινὰ τὰ
τοιούτῃ λέγοντ' ὁμοίωμας τοῖς δικτύοις, ὧν ἡ κίτριος μέ-
γας ἐν τῷ φέρῳ: παρά τὴν ἄλλοις ἐπὶ τοῖς περὶ πρὸ πλῆθ
Παμ-
θου ἐπὶ λινάρια τὴν καλῶς τὰ θρηστικά διέλινα, καὶ
οὐτὸν ἢ ζῶον ἔπιθεν αὐτοῖς ἐπιρῶν, ἐκλήθησθε φασίν βλο-
κρικῶς φραζέσθην. Retia etiam fileis dicimus.

ΛΙΝΕΑ, Linea. Biton in Mechanicis : ἐξ ὀδυ-
δερμῶν ἢ ἔσω ἰκατέρωθι εἰρηκῶς λαπίσι, πρὸς τὸ ἀκινῆτος
ἢ τῷ τῶν λινῶν. Infra : ἰσχυρίσασθαι ἢ οἰ κώρας οἰ δὲ
τῶν λινῶν ἀλλὰ γένηται ἐκλίνας πλῆ ἑνὸν τῶν τῶν ἐπὶ
τάσσοι τὴν κοχλίαν.

ΛΙΝΙΔΙΟΝ. Biton in Mechanicis : ἔσσαν ἢ
ἴσοι (καούσι) μὲν ἐνδεδερμῶν, ἀλλὰ ἐν λινιδίους ὑπαρ-
χίτωνασ, ὡς ἐν ὄνομασ αὐτῶν καὶ τῶν ἐπιλάσεις ἀναβαίον
μὲν τὴν αἰω, καὶ βαβαίον ἢ τὴν κάτω.

ΛΙΝΙΣ, Lignum altum in medio navis, ubi al-
ligantur malum. Auctor Etymologici : ἰσοσιδῶ, ὅ ἐν
μέσῳ τῶν νῶν κῆν τὸ τόπος, ἐν τῶν λινιδά καθέσθην.

ΛΙΝΟ, Leno, in Gloss. S. Benedicti.

ΛΙΝΟΚΑΛΑΜΗ, Linum tenue bysso hand dis-
simile, Græc. ἄμρογκ, aliis Calamus Lini exponit-
tur. Pausanias in Lexico Attico, apud Eustathium
ad Dionysij Periegef. pag. 76. Edit. Henr. Stephani :
ἄμρογκ ὅμοιον βύσσου καὶ σὶ ἀμρογκ κυρίως ἢ λινοκαλά-
μῳ, ἐξ ἧς ἐνδεδυκῶ ἀμρογκίδα λευκόβρομα, ὡς ὁ Κομμάς
ἐν Λουισπράτῃ θηλά. In Lexico Stephani, λινοκαλάμῳ,
ξυλοκαλάμῳ. Occurrit Jofue 2. v. 6. ubi Interpres Str-
ipulam Lini vertit.

ΛΙΝΟΜΑΛΟΓΑΡΙΟΝ, Panni aut telæ spe-
cies, apud Constantin. Porphyri. in Basilio n. 53.
λινομαλαρία ἰκατ' (καλὸν γδ ἰπὶ τῶτος κοινεκαλῆον,)
ἀμάλα λινὰ ψιλὰ διακρίσθαι. Vide Μελιότη.

ΛΙΝΟΧΡΥΣΟΣ, Lineus pannus auro intextus.
Theophanes an. 7. Justinij Jun. καὶ αὐτὸν τὴν χρυσομάδῳ

αὐτὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἑσῶν λινόχρυσον ἱμάτια. Mox : ἐν ἢ
τῇ κεφαλῇ λινόχρυσον φακίλιον ἰσπερ ὀνομαζέσθην.

ΛΙΝΤΗΡ, Lintier, Navis, apud Priscianum
lib. 5. qui vocem apud Græcos receptam innuit ma-
sculinum genere, tametsi Lintier apud Latinos in fo-
minino usurpetur.

ΛΙΝΤΙΟΝ. Vide in Ἀλίθιον.
ΛΙΝΥΦΑΡΙΟΣ, Liniarius, in l. 6. Cod.
Theod. de Murilegal. & Gynec. Liniophyo, apud
Vopiscum : λινυφῶν, λινυφῶν, Lincio, lini textor, ut est
in veteribus Glossis. Vita MS. S. Epiphaniij Archiep.
Cyprj : γυπῖον ἔχων πατήρ, καὶ λινυφῶν ματρία.
λινυφῶν, Ὀπὸς ἰεστονίον. Geronticon apud Ni-
conem in Pandect MS. ferm. 45. ἔπει ἢ τῶν πῆπιμαθῶν
καὶ οὐ ἰργαζῆς ὃ ἢ ἴρη, τὰ λινυφῶν.

ΛΙΝΩΝ, Leno, in Glossis Lat. Gr. ubi perpe-
ram ἰπὸ scribitur. Glossæ Basil. λινῶν, Πορροβοκί-
δις ἔτειν, Hellnari, Cupediis indulgere,
λαμῶσεν, λαμῶσθ, λειῶσεν, λειῶσθ, Γυλοψῶ,
Helluo, ἀδδραγῶ, γαστριμαρῶ, λειῶσι, Γυλοψ,
Gylopsi, ἀδδραγῶν. Λειῶσις, Singulius. Vide λα-
ξυρία.

ΛΙΠΣΟΠΟΤΑΟΣ, avis genus. Achmes Oniro-
crit. cap. 292. ubi de Coruis & Cornicibus : καὶ πλῆ
αὐτῶν κρινε κηβὸν καὶ λευκόμαθον λιστόμαθον, ἐλατῶν δὲ.

ΛΙΠΟΣΩΡΕΙΑΙ, Clivi, ubi scilicet colles &
tumuli subsiunt. Anonymus MS. de Castamet.
ἐκλῶς τὴν τούτων γνώσεσθαι τὴν γινῶσθ, ἢ τὰς τῶν μικρῶν,
ἢ δὲ τῶν χωμάτων βονῆνται μικρὰ, ἢ λισσορῶν, ἰνα μὴ
ασκῶσις τῶν τῶν ἴδιον σφαιλίματῶν περιπίπτοντες τῶν
ταύτων καταβαλλῶσθην.

ΛΙΣΤΟΣ, Ossa, βυλοκόκον σκυῶ. Portio :
Pala ferrea quâ fossa cavantur, Hieron. Germano.

Λιστῶριον, Ligo. Scholiastes Theocriti Idyllio 4.
verf. 10. Σκαπῶσας, ἔχον δειλίμαθ, ἢ λιστῶσεν, ἢ σκα-
φῶν. Suidas in Etymologico : λιστῶσεν, σκαφῶσθην ἐν
σκαφῶν.

Λισκῶν eadem notione habet Zacharias Pap. lib.
3, Dialog. cap. 14. ἐν μὲν ἢ ἡμέρα πρὸς ἰσπῆρα ἐν τῇ
κίτῳ τὴν μισοσπῆριν ἰσραλίθον εἰρηκῶν, ὅπως λισκῶν ἰσμο-
ξῆ) ἰσρῶναι πισπιόν, εἰθ ὅπως τοῖς μαθητῶ αὐτῶ ἔπειν,
Απιθῆθ, καὶ λισκῶμα ἀ ἰσρῆθ, ταῦτα ἐν τῇ κίτῳ ἰσ-
ψῆθ, καὶ σκυλλῶσθ ἰσσπῆψῆθ. Ubi Gregorius M. Fe-
rricis iactans ferramenta, qui usitato nos nomine Van-
gas vocamus. Vide Gloss. med. Lat. in hac voce.

Λιστῶριον, apud Suidam.

ΛΙΣΕΝ ἰσασφῆρ, γλώσσῳ σφυβῶ. in Glossis Ja-
tricis Græcobarb. MSS. Matth. Silvaticus : Linsen
anatha fasis, Arab. Græc. Liennua jafir, Linsen
Lingua avis. Defcribitur ibi à Simone Genuensij.
Idem Silvaticus : Lisen, Arab. lingua : inde Lisen
alibatico, id est lingua bouis, vel tauri, &c.

ΛΙΣΕΝ ἰλχαμίλ, τὸ ὄνομα τῶν ἀφρογῶσων, in Glossis
Jatricis Græcobarb. MSS. Succus Arnoellogli.

ΛΙΣΣΑΡΗΣ, Rabidus, λυσῶσθ, in Corona
pretiosa.

ΛΙΣΣΟΠΑΜΕΝΟΣ. Anonymus de Nuptiis
Thefei lib. 3.

Μαλίνα τὸ ὄνομα θῆρας, σφῆρα λισσοπιμῆθ.

ΛΙΣΤΡΟΝ, Eustathius Iliad. φ. πλῆθος σπιδρομα-
να, ἰου εὐσπῆρες, δὲ τῶ τῶσθ, ὃ ἐστὶ ὄμαλισθ.

ΛΙΣΤΡΟΤΑΡΟΧΡΟΣ. Anonymus MS. de
Amoribus Lybistri & Rhodamnes :

— Καὶ ἐπάνω πάλιν ἐπὶ αὐτῶ
λεξοεισπῆροσθ ἄσφροσθ, καὶ κόκκινα βασιλέσθ.

Putabam legendum λιστροταροχρῶσθ : sed ita profert
Codex MS. Vide λιστῆθ.

ΛΙΤΑΝΕΙΑ. Vide in Ἀλίθ.

Habertum in Archiepiscopatu pag. 578. qua Patriarcha seu Episcopus facultatem confert Hieromonacho διχως τὴν λογισμὴν ἢ οὐκ ἐπιμακρὸν παρὰ προσείωντων αὐτῷ, &c. Ita usurpant Balsamon in Canon. 6. Synodi Carthag. & in cap. 133. ubi de iis qui sine Episcopali indultu διέρον λογισμὸν ἀνθρώπων : & Zonaras in Can. 7. Carthag. Nicetas Chartophylax in Jure Græco-Rom. pag. 342. Nicetas Metropolit. Theffalon. ibid. pag. 344. Idem Balsamon in Respons. ibid. pag. 380. interrog. 34. Nicetas Mitylenæus ibid. pag. 409. Balsamon Antioch. in Meditar. ibid. pag. 458. Nomocanon Cotelerianus num. 40. &c. Anonymus de Vita & conversatione Anachoretarum, apud Niconem in Pandecte MS. Serm. 2. καὶ εἰ τις Φίλων, διποσέσθαι, εἰ τις Φίλων, τὸς λογισμὸς αὐτῶν ἰσχυρῶν. Quod dicitur Confitentiam expectantate. Occurrit ibi pluries. Vide Παιδικὸς πατήρ. ΛΟΓΟΔΙΔΑΣΤΟΣ, *Varius*, Πουκίθ, in Corona pretiosa. Vide λόγος.

ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ, *Rationalis*, *Rationum descriptor* : sunt enim λόγοι, *Rationes*, *Ratiocinia*, apud Hartenopolium lib. 3. tit. 5. §. 75. Hinc Λογογράφον, *Rationes confcribere*, apud Codinum de Offic. cap. 1. num. 9. Glossæ Gr. Lat. Λοθόητης, *Ratiocinator*, *Disensor*, *Disputator*. Basilius Imp. in Patænet. cap. 50. κὰν γὰρ ἴσους πρῶτους λογέσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σταυρὸν σφαλμάτων λοθόητης ἔχει τὸ θεῖον. S. Cyrillus, ubi de demoniis : οἱ τελευταρχαί, καὶ λογέη, καὶ πρακτικὸν φρεσίν. Procopius lib. 3. de Bello Goth. cap. 1. λέγει ἡ Αἰθιοπία τις ἐκ Βουλγαρίας τὸς δημοσίους ἰσχυροὺς λογισμοῖς Λοθόητων Ἰλλυριζοῦντες πᾶσι τιμῶν ταῦτε καλοῦσι Βουαίται. Et cap. 21. σὺν ἡ καλλιμύρον λογόητῶν αἰκλιμύρον, λογισμὸς ἐκίνησεν τὸ σπένον ἐς τόδους πεισοθόλον ἄσπασθαι, καὶ πρὸς πόλιν κατακαμύρον, φόρος τὸς δημοσίους ὑδῖν τι ἐδότησαν ἢ ἐν τῇ οὐρανῷ τὸς Γραμαῖς φέρων. Idem in Hist. arcana cap. 18. καὶ τὸς καλλιμύρους Λοθόητας προσεπιπέμψας, ἀνιχαίτοι τε καὶ διήθησαν εἰδὸς ἀπαύσι. Et cap. 24. Ἀνθρώπων ἀπαύσι καλλιμύρας ὅτι πλῆστα ἐυλόγησαν ἐδότην καλοῦσας, οὐ δόταται ὡς μαίρα τὸς πορισθῶν μύρον ἢ δωδωκάτη αὐτοῦ κόνι, ὅμοια δὲ Λοθόητας αὐτοῖς ἰδίῳ.

Λοθόητων, *Rationem repositore*, *Ratiocinari*, *Computare*. Anastasius Sinaita Orat. in defunctos : οἱ δὲ τοῖς τελευταῖς καὶ λοθόη, λογόησιν. Photius pag. 325. ἢ δὲ ἂν λοθόηται τὸς δημοσίους ἰσχυροῖς οὐκ ἀποδοῦναι τὸ κόσμον. Scholias MS. Joannis Climaci ad cap. 113. οὐ καὶ ἡμῶν ἰσχυρῶν καὶ λοθόηται καὶ κέρων, &c. Item Logotheta *Disputatorem exercere*. Nicetas in Murtzophilo num. 1. ἡμῶς μὲν δὲ τὸ ὑδόμενος ἐσχημῶν ὁσφορατοῖς τὸς Σικρίτας λογόηται παραλάσκων.

Λοθόητης τὸ ἀγγέλων, *Dignitas Palatina* apud Codinum cap. 1. num. 49. Praefectus *Gregi Dominico*, uti appellatur in Cod. Theod. tit. de Grego Dom. Ejus vestes describit idem Codinus cap. 4. num. 52. additque sua ætate nullam functionem habuisse. Meminit præterea hujusce Officij Pachymeres lib. 1. cap. 17. lib. 2. cap. 13. lib. 9. c. 5. ut & Georgius Cyprius Patr. Constantinopolit. in Epist. 52. quæ inscribitur πρὸς Λοθόητην τὸ ἀγγέλων πρὸς Παπαγορδίου.

Λοθόητης Γενικός, *Logotheta ævari* Generalis, Λοθόητης τὸς Γενικός, Nicephoro Gregoræ lib. 6. Codino, & Anonymo ex Cod. Mazartino : Λοθόητης τὸς Γενικός, Nicetæ in Vitæ Ignatij Patr. Constantinopol. p. 1221. Pachymeri lib. 6. c. 26. lib. 10. cap. 34. & in Act. 1. VIII. Synodi : Allis Λοθόητης Γενικός, ut Theophani pag. 305. 306. 308. 322. 402. 414. Leoni Grammatico pag. 472. Symconi Logotheta in Basilio Macedone num. 10. &c. Ὁ δὲ τὸς ἡμῶν, apud Michaëlem Synellum in Encomio S. Ignatij Patr. Constantinopol. Ejus munus describit Nicephorus Constantinopol.

in Breviario pag. 155. 1. Edit. τῶντος ἡμερῶν ἰσχυροῖν Ἰωάννην Δακρυῶν τὸς μακρῶς ἐκκλησίας, καὶ τὸς δημοσίους φόρον λογέσθαι, ἐν Λοθόητῶν Γενικός οὐδὲ καλῶν ἢ συμπίνα. Suprà, pag. 115. τὸς δημοσίους λογέσθαι, ἐν τὸς δημότιος Λοθόητῶν καλοῦσι, καθύσται. Et Theophanes, & ex eo Scylitzes, an. 9. Nicephori Generalis : ἐκείδιστε Νικητὰ Πατριάρχου καὶ Γενικός Λοθόητη τὰς δημοσίας τῶν τὸς ἐκκλησιῶν καὶ μεταστῆρην ἀναβιβῶσται. Obtinuit etiam ea Dignitas extremâ Græciâ, tametsi absque ulla functione, ut observat Codinus cap. 2. num. 18. c. 5. num. 19. Illius verò vestes & insignia idem describit c. 4. n. 20. Vide nostram Constantinopolim Christ. lib. 2. cap. 9. num. 9. Vide Γενικός.

Λοθόητης τὸς δρόμων, *Logotheta cursus publici*, nostris *Le Contrôleur general des postes*, quæ Λοθόητης τὸς ἕξιος δρόμων dicitur Theophani pag. 385. Ejus verò munus idem indicat pag. 162. καὶ ὁ τὸς δημοσίους δρόμων ἐπιμακρῶν ἡμῶν ἡμῶν μόνον, παραδῶς τὸς δημοσίους ἰσχυροῖς. Ezechius Monachus in Chronico :

Ἰωάννης τις, ὁ Γαυκὸς ἡ Ὑπὸ κλιω, Συγκλητικός τε, καὶ Λοθόητης δρόμων.

Logothetarum dromi, seu cursus publici mentio passim occurrit, nullo alio functionis indicio, apud Theophanem pag. 362. 368. 384. 389. Leonem Grammaticum pag. 475. 484. Constantinum Porphyrog. in Basilio n. 10. & in lib. de Adm. Imp. p. 186. 192. Zonaram p. 128. 130. Nicetam in Man. lib. 3. n. 4. Nicephor. Gregoram lib. 6. p. 80. 1. Edit. in Vita MS. S. Sampsonis, &c. Habetur Theodori Abucaræ Dialogus σὺν τὸς δρόμων ἑμελες, quem Gretzerus eundem cum Logotheta τὸς δρόμων fuisse existimat. At non legitimus extra Palatium ullos Logothetas : ita ille fuerit dumtaxat cursus publici Civitatis Praefectus.

Logothetæ cursus publici longè alia ac illustrior deinde fuit functio apud Imperatores. Eorum enim Edicta subscribebant, cæteraque Bullas aureas, eoque nomine vas, non atramentarium, sed purpurarium, seu cinnabarium servabat, cum cinnabari bullas suas subscribere Augusti : quod quidem vas cum *Cancinulus* appellaretur, inde Logotheta Dromi ἢ ἐπὶ καυκλῶν dicitur. Cùm igitur eodem, quo apud Latinos Cancellarium, munere fungeretur, inde Nicetas Cancellarium cum Græcorum Logotheta confert. Ac de Functione quidam Logothetæ cursus, ita extertè Nicephorus Constantinopol. in Breviario p. 228. 1. Edit. ὁ τὸς δημοσίους σφραγισμάτων τὰς ἑσπέρησιν αὐτῶν διακομῶν, Λοθόητης τὸς δρόμων. πῶς ἄξιον οὐδὲ τὰ βασιλεία καλοῦσι. Quo respectu videtur Michaël Pfellus in Encomio Symeonis Metaphrastæ Logothetæ Dromi p. 226. καὶ πρῶτα ἡ τὸς μυστικῶν ἰσχυροῖν τὸς πρῶτων, καὶ τὸς δευτέρων βουλευμοῖς κοινῶν προεστῆται τῶς συμβουλευμοῖς ἰσχυροῖν ἢ τὸς σφῆται ἰσχυροῖς ἐκ τῶντος τῶντος ἐκάρη, καὶ τὸς ἀδύτων καὶ τὰς κοσμητικῶν σφραγῶν συμπίναται ὡς αὐτὸς ἰσχυροῖς σφραγῶν τὰς πρῶτων ἰσχυροῖν, καὶ ἕξαρτῶν τὸς πρῶτων τῶν ἰσχυροῖν καὶ ἡ ὡσαύτως δημοσίους τὸς δημοσίους ἀριεῖας. Aureas deinde Bullas & Edicta Principum subscripsisse Logothetas cursus, probant præsertim Novellæ Manuëlis Comneni, quæ describuntur apud Carolum Labeum, atque inde eodem quo apud Latinos Cancellarium fundum munere, testatur Nicetas in Manuele lib. 7. num. 1. ὡς τὸ μὲν τὸ ἰσχυροῖν, ὡς ἡ λατῆρον φωνη, Καβαλαῖον, ὡς δὲ ἑμῶν ἰσχυροῖν, Λοθόητης. — πῶς καὶ μὲν πῶς ἰσχυροῖς, &c. At id munus transit postmodum ad Magnum Logothetam extremis sæculis, post quem recensetur etiam Λοθόητης τὸς δρόμων vicissim septimus inter Officiales Aulæ Constantinopol. à Codino cap. 1. à quo insignia Dignitatis & vestes describuntur cap. 4. num. 30. sed illius ætate, nullam habuit functionem, ut scribit cap. 5. num. 38.

Μίγας Λοβότης, Dignitas primùm instituta ab Andronico Palæologo Seniore, qui Theodorum Metochitam Logothetam ætarij generalis, virtum virtutibus, & insigni literarum cognitione illustrem, ad donavit. Codinus de Offic. cap.2. num.12. ο Μίγας Λοβότης. Deinde num.18. ο Λοβότης ἤ ἡμίη. ἢ ἔν Θείωδωρ ἢ Μεβζήτιω, Λοβότηω ἡλίη ἢ Ἰουκί. ὁ Βασιλεὺς ἡνδρῖνιου ἢ Παλαμῶζων ὁ πρῶτος Τιμωκας Μίγαν Λοβότηω πεποικῖεν ἢ καὶ ἡνδρῖνιου ἢ μινάλω Στρατῶν ἄρχω, ἔσθ ἢ Πρῶτοστράτορα ἢ, μὲν ἢ ἢ ἢ Κοιτωνῶν Παρακοιμῶζων. Ac de Theodoro Metochita, cui hanc Dignitatem adscribit, ut & Pachymeres lib.6. cap. 26. pluribus egit Nicephorus Gregoras lib.9. ubi Viri Excellentis variam fortunam enarrat. Hujusce Dignitatis munus sic refert Codinus cap.63. ο Μίγας Λοβότης διατάττει τὰ ἄλλα ἢ Βασιλεὺς ἄπο-επιτάλμασθε, καὶ ἡνδρῖνιου, ἢ τῶν τι Πηγας, Σουλτανῶν, καὶ Τεταρχῶν καὶ τῶν ἡνδρῖνιου ἢ μινάλω Λοβότηω ὑπερίστατα. Unde patet Logothetæ cursus functionem translatam fuisse ad Magnum Logothetam, cujus insignia & vestes describit idem Codinus cap.4. n. 11. Vide eundem Gregoram lib.6. pag.80. 1. Edit. & Michaëlem Choniata in Orat. funebri Nicetæ fratris pag.365. v.

Λοβότης ἢ οἰκεῖαυ, *Logotheta rerum Domesticarum*, seu *privatarum*, Dignitas Palatina, apud Codinum de Offic. num. 39. & Matthæum Monach. pag.39. Ejus vestes describit idem Codinus cap.4. num.42. & cap.5. num.60. suâ ætate nullam functionem habuisse testatur. Iftius Dignitatis meminere præterea Pachymeres lib.2. cap.13. Extr. & c.21. lib.6. cap.34. ut & Niceph. Gregoras lib.6. pag.88. 1. Edit. Vide Constantinopolim Christianam lib.2. fe&t. 13. n.5.

Λοβότης ἢ Πρωτόριος, apud Anonymum Combesifanum in Romano Juniore num. 1. qui Λοβότης ἢ Πρωτόριος dicitur in Jure Græco-Rom. pag.268.

Λοβότης ἢ σκεῖτον, *Logotheta secretorum*, cujus cognitio erat de ætaria & vegetali, seu qui Σκεῖτον ἢ δημοσιακῶν præerat, quod pluribus docuimus ad Alexiadem cap.162. & in Constantinopolim Christiana lib.2. cap. 13. Hujus portò Dignitatis comminere Anna Comnena lib. 3. Alexiad. int. & pag.85. Nicetas in Joanne num.3. in Isacio lib.3. num.5. in Murtzupho num.1. &c. Sed & non alium esse à Logotheta ἢ ἡμίη probavimus loco laudato: unde idem Nicetas in Historiæ suæ Epigraphæ dicitur obisse officium ἢ μινάλω Λοβότηω ἢ Σκεῖτον, καὶ ἐπὶ κρίσεων ἢ Ἰουκί.

Λοβότης ἢ στρατιωτικῶν apud Codin. cap.2. num.47. qui ejus vestes describit cap.4. num.50. Ejus functionem fuisse circa rem militare ætæ ætariam militare, ipsa declarat nomenclatura; ætarij verò ἢ στρατιωτικῶν meminere Nicephorus Gregoras lib.6. at ætate Codini functio hujusce Dignitatis nulla erat, ut testatur cap.5. num.67. In Concilio VI. Oecumenico Act.1. mentio fit ἡλιωῶν ἢ ἐπὶ ἐξουσίας ἔσθ ὑπᾶτων Πατριῶν καὶ στρατιωτικῶν Λοβότηω. Ita apud Theophanem an.9. Constantini filij Irenes, & Cantacuzenum lib.1. cap.49. Idem est qui Λοβότης ἢ στρατιωτικῶν Λοβότηω dicitur in Concilio Nicæno II. pag.45. Edit. Labbei: & Λοβότης ἢ στρατιωτικῶν καὶ ἡλῶν, apud Matthæum Monach. de Offic. Aulæ Constantinopol.

Λοβότης, Dignitas Ecclesiastica, ex secunda Pentade, apud Codinum de Offic. cap. 1. num.9. ubi ejus munus sic describitur: ὁ Λοβότης, εἰς τὸ λοβῶζαῖν, ἢ εἰς τὰς δημοσιακῶν καὶ ἀρχοντικῶν ὑποθηκῶν λοβῶζαῖν. Aliud munus tribuunt Codices Regij: ὁ Λοβότης, ποιῶν λόγους κατηχητικῶν πρὸς ἢ λαὸν, δικοῦ

ἢ Πατριάρχου. Aliter Godealij: ὁ Λοβότης, εἰς τὸ λοβῶζαῖν τὰς ἐπιτάλμασθε. Denique Cod. Allatianus: ὁ Λοβότης, ὑπογραφεῖ τὰς βουλὰς ἢ ἀρχιερατικῶν, ἢ εἰ τὴν ἀρχιερατικῶν ἀρχιερατικῶν, σφραγιστικῶν παρ' αὐτῶν, ὁμοίως καὶ εἰς τὸ πᾶσαν εἰδὸν ἢ ἐπιτακτικῶν ἐστὶ ἢ ἢ εἰς τὰς κρίσεις, κριτικῶν ἢ δίκων μὲν ἢ ἀγῶν ἡνδρῖνιου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διδῶν κριτικῶν κατακρίσων ἄλλα. ἢ ἀρχιερατικῶν. Ex his, multiplex fuit Logothetæ Ecclesiastica munus. Parthenij Patr. Constantinopol. nuperi diploma anni 1643. apud Panagiotam in Catechismo Ruforum subscibunt Lafcaris μίγας Λοβότης ἢ μινάλω ἐκκλησιαστικῶν, & Nicolaus Λοβότης ἢ μινάλω ἐκκλησιαστικῶν.

Λοβότης, *Discessio, Examen, Ratiocinium*, in Gloss. Gr.Lat. Nilus Monachus lib.2. Epist.22. καὶ πολλῶν δίκων ὑπᾶτα ἢ δεικνύων ἡνδρῖνιου ὁ πᾶντιος, ἢ ἀκριβῶς λοβῶζαῖν, καὶ φησὶ τὸ δεικνύων, Basilii Secluciensis Episcopus in Olympia: λοβῶζαῖν ἡμᾶς ἀπεκρίθη, καὶ κρίσις ἀπαράτρητος, καὶ κριτικῶν ἐπιτάλμασθε, &c.

Λοβότης, *Scrinium Logotheta*, in quo servabantur publicanum functionem & vegetigalium Chartarum in Edicto 12. Justiniani, Λοβότης πολλῶν πόρων. Λοβότης στρατιωτικῶν, in Concilio Nicæno II. pag.45. Edit. Labbei. Theophrastus in Vita S. Nicetæ Confess. num.11. καὶ παρ' αὐτοῦ παρ' αὐτῶν εἰς ἀμῶν τὰ γράμμασθε, ἢ δημοσιακῶν γὰρ τῶν παρ' αὐτῶν εἰς τὸ λοβῶζαῖν Λοβότηω, οἰκῶν ἢ πατῆρ αὐτῶν εἰς αὐτῶν τὰς τυχεύσας τιμας ἐν κόσμῳ περιεχόμεναι. Theophanes pag.306. τὰ ἢ Ἰουκί Λοβότηω παραμύθη. Idem pag.314. ἢ ἐκῶν γράφει ἡνδρῖνιου τῶν δημοσιακῶν λοβῶζαῖν κῶδικας. Apud eundem pag.306. Λοβότηω Ἰουκί. Balsamon in Medit. de Chartophylace pag.416. καὶ ἡμῶν ταῦτα πρὸς πᾶντι σκεῖτον λοβῶζαῖν. Vide Justiniani Novellam 128. cap.17. 18. Nov.136. cap.5. §.14. Achmetem cap.130. &c.

Λοβότης πολλῶν, *Civiles rationes*, apud Harmenopolium lib.1. tit.4. §.48.

ΛΟΓΟΠΡΑΓΙΑΙ, *Discessiones, Rationes, Zonaras* ad Canon. 25. Concilij Antiocheni: λόγους ἢ τὰς λογοπραγίας καλᾶ. Anna Comnena lib.15. p.485. σκεῖτον γὰρ ἐπὶ τῶν πᾶσι, ἢ λογοπραγίας ἢ προνομῶν, ἢ τὰ ἢ πᾶντων κτήματα, καὶ ἡνδρῖνιου λοβῶζαῖν ἐπιβραβεύσθαι τῶν προνομῶν τὸ ἀναπαρῶν.

ΛΟΓΟΣ, *Verbum, Sermo*, uti hæ voces sumuntur apud Latinos inferioris ævi, scilicet *Policitationi, Securitas verbo data alicui: Insurgarum*, veteri Interpreti Novellarum Justiniani §. 17. 123. ut notat Cujacius lib 8. Observ. cap.40. cùm, inquit, λόγῶν interposito Jurejurandum daretur, ut Juliani Interpretis probat, & Iult. §. ult. Cod. de his qui ad Eccl. confug. Joannes Mofchus in Limon. cap. 36. λέγει αὐτῶν, δὲ μοι λόγους, ὅτι, &c. Theodorus Lecter Eccl.2. ἐπιπρατικῶν ἢ ἢ λόγους ἡνδρῖνιου ὁ Μαρκεδῶν, &c. Τῶν κακομῶντων λόγους δίδωναι, in Nov.17. Justiniani cap.6. Chronicon Alexandrinum an.13. Theodosij Jun. ἀκούσθαι ἢ οἱ ἢ Λογῶν ἀδελφῶν, ὅτι βασιλεὺς ἢ ἀδελφῶν αὐτῶν, προσεφώνησεν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ δεικνύων, καὶ πᾶσι ἀπελύθησιν αὐτοῦ ἔσθ λόγους, ἢ ἐπιτίθειν αὐτῶν ὀφθαλμοῦ ἢ βασιλεὺς Θεοδοσίω. Theophanes an.42. Theodosij, ubi Pulcheria ad Marcianum: δὲ μοι λόγους ὅτι σου ἀπέτιες τῶν παρθενίαν μου, ἡνδρῖνιου Θεοδοσίω, καὶ ἀναγερῶν ὁ βασιλεὺς. An.3. Zenonis: δὲ μοι αὐτῶν λόγους ὅτι δουλοφιλῶζων αὐτῶν τὴν καὶ τὰ τίνα αὐτῶν. Vide eundem an.6. Anastasij. Rufum in Rhinotmetro pag.315. καὶ πᾶσι κῶδικα ἔσθ λόγους παρ' αὐτῶν. Ead. pag. Ταῦτα δίδωναι ἢ δεικνύων, ἢ αὐτῶν λόγους ἢ ἡνδρῖνιου ἀπαθῶν. Ita λόγῶν ἀουσίας in Edicto 2. Justiniani cap.1. in Edicto 3. cap.11. §.2. cap.23. §.2. λόγῶν nudè, & λόγῶν ἀπαθῶν, *Verbum securitatis* apud eundem Theophanem pag.317. 318. 323. 325. 326

326.327.330.334.394.396.398.399.405.410. ut & apud ejus Continuar. lib.1. num.3. lib. 4. num.16. Auctorem incertum post eundem Theophanem pag. 430. 432. Leonem Grammatic. pag.451. 452. 479. 482. 483. Symeonem Logothetam in Leone Anneo num.10. in Theophilo num.7.9.10. Anonymum Combeffianum in Lacapeno num.24. Annam Comnenam pag.158. 249. 292. Mauritium in Strateg. pag.178. Constantinum de Adm. Imp. cap.49. Joëlem in Chron. pag.177. in Aphophetis. Patrum in Paulo Simplice, &c. **Αἰσθ** *ἐκτυγράφω*, apud eundem Leonem Grammaticum pag.485. 495. *Securitas verbo data est scripto confirmata*. Vide Cujacium de Diversis temporum præscript. cap.10. & ad Novell.5. & 17. Justiniani.

Υπολόγιος. Symeon Logotheta in Michaele Balbo num.4. ubi de capta ab Agarenis Creta Insula, & expugnatis omnibus oppidis, *μὴς μόνη μὴ ἀλυθείης, ἀλλ' ἡ λόγος ἀπολερκεῖται μετὰς, ἢ ἀλυθείην αὐτῆ σὺν ἰλαθρία ποιῶν τὰ Χριστιανῶν εὐχρησθηδύων ὃ μίσησι ἢ ἡ Υπολόγιος ἐκδύλω*, ut potè qui *ἑσθ* λόγος seu accepta vitæ securitate, & Religionis libertate, se fe iis ultro traderint. Adde Continuator. Theophan. lib.2. n.23.

Αἰσθ. *Vice alterius rei, Pro aliquo*. Cedrenus pag.468. φ. γδ *ἐπιβύλακα ἐχόμενον ἑς τὴν τόπον λόγος ἢ ἀειλφῶν οὐ ἢ Κασσαν ἢ Νυβελισίμων*. Harmenopolus lib.1. tit.4. §.80. *λόγος διατροχῆς ἐραυιστῶ, pro militum sustentatione, in Commatuum militarem*. Codinus de Offic. cap.16. num.10. *ἑσθ* ἢ κέρως πρῶτον λέγῃ δίδου ἢ ἐπιβύλακα λόγος ἢ Βασιλέως, δυνύστερον δὲ ἢ καθύλα φραστῶν. *λόγος ἢ Μεγάλων Δομιστικῶν τρίτων ἢ λόγος ἢ μελαῶν Κεφαλάων, ἀδ ὃ μίρως ἑκαστῶ ἀρχῆ*. Id est *cedit in partem Imperatoris, &c.*

Λόγος ποιῶν ὑπὲρ τίνων, cum unus pro aliis loquitur, formula frequens in subscriptionibus Concilij Constantinopol. sub Mena Act.5. *ποιούμεθ* τὴς λόγους ὑπὲρ πάντων ἢ ἐν τῇ ἱερῶν τῇ ἑσθ πῶν Ἀζιαν πόλιν μοραχῶν. Ita etiam in Concil. Trullano Act.1. &c.

Λόγος χάριον, *Verbi gratia*, apud Scholiast. Harmenopol. lib.1. tit.1. §. 65. tit.15. §.8. &c.

ΛΟΓΟΣΥΝΑΚΤΗΣ, *Ratiocinator*, in Basilic. lib.18. tit.2. cap.5. §.6.

ΛΟΓΥΔΡΙΟΝ, *Logydrion*, *Libellus*, diimmut, à *λόγος*. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. *λογύδριον, ὃ μικρὸς λόγος*. Synodus VI. Oecumen. Act.11. de Hæreticis: *ἑσθ* τὰ αὐτῶν μοναχὰ ἢ παρμηναῶν *λογύδρια* τὴ καὶ βιβλίδια. Ignatius Diaconus in Vita S. Nicephori Patr. Constantinopol. num.85. *λογικαῖς μεθόδους καὶ ἀποδείξεις τὰ ἄνθρωπων ἀνασθέντων λογύδρια*. Theosterictus in Vita S. Nicetæ Conf. num.29. αὐτὸς τῶ ἀνήνων τρία ἢ δέκα *λογύδρια*, ἀπὺρ παρὶδων ἢ ἢ δυνὶν ἰβραμδαῖς, &c. Olympiodorus Alexandrus MS. *μικρὸν λογύδριον παραθήσων, ἢ ἀληθινῶν φύσως πῶν ἱεροκλίτων ποιησάμεθ*. Sgropoulos in Hist. Concilij Florentini fecit.6. cap.24. *ἑσθ* κὰν ἀφες μὲ ἡνα πλοῦσιον τὰ δύο ἢ τρία μὲ *λογύδρια*. Occurrit apud Balfamon. de Incensis, & alios.

ΛΟΓΧΑΡΙΟΝ, *Lancea*, *λαχῆ*. Lexicon MS. Cyrilli: *βολῆς, ἀκόντιον, λαχάριον*. Glossæ MSS. Reg. *δραχῆ, κοπάρα, λαχάρα*. Glossæ alix MSS. Cod. Reg.930. *ἀκάλας, τὰς βιλῶν τὰς ἰξυτίνας, αἱ σαγίτται, ἢ λαχάρα καλῶν*.

ΛΟΓΧΗ, *Cultellus hostiæ consecrandæ à tota rapis massa separandæ deputatus*: qui cum lanceæ ἢ κελύπας πῶν πῶν ἀρῶν ἢ κέρως figuram habeat, vice illius lanceæ, quæ latus Domini effodit, sacrificio admoveatur, ait Goarus in Notis ad Chrysofomi Liturgiam pag.116. *θῆα δολχῆ*, in Nomocanone Cotelcriano num.130. *σίδηρον ἐν ἑσθ* ἀλόγους,

Nicolao Cabasilæ cap.1. ἢ *ἀζία λόγῆ*, in Missa eujdem Chrysofomi; ἢ *τα λαμβάνει ὁ ἱερεὺς ἐν μῶν τῇ ἁρῆσῆ. χερὶ πῶν προσφορῶν, ἐν ἢ δέξῃ πῶν ἀζιαν λόγῆ, &c.* Mox: *ἢ εἶδος πῶννοι πῶν ἀζιαν λόγῆ ἐν τῶ δέξῳ μίρως ἢ ἐραμῆδ*, ἢ ἀκατήριον, λόγῆ, &c. Vide Christophorum Angelum de Hodierno Græcor. flatu cap.14. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. ἢ ἢ *λόγῆ*, *ἀντὶ τῆ κελύπας πῶν πῶν ἀρῶν ἢ κέρως*. Infrâ de Sacro pane: *δύσῃμῃ σίδηρον τῶν ἑσθ* καὶ *λόγῆ λῆρως*. Idem sub fin. *αὐτῶ μῶν ὃ ἑσθ* ἀρῆ, ἐσθῆσῃ μῶν καὶ ὡς ἀμῶς θῆσῃ τὰ δ' ἄλλα ἢ θῆων δ' ἄρως ἢ *λογῆσῃ* μῶν ἢ *λόγῆς* σαυρεσῶ ὡς, ἀλλ' ὡς μῆν καὶ μῆρ ἢ *σῆμῆσ* μῆρῆσῃ καὶ κατασφῆσῃ. Joannicus Cartanus in Expositione Divini Officij: *ἑσθ* θῆων πῶν προσφορῶν μὲ πῶν *λόγῆ*, καὶ ἑσθ *ῆρως* ἐς τὸ πῶν ἄρως αἶμα ἢ *ἑσθ* ὡς, ὡς ἐσθ ἑσθῶσων καὶ δῶν πῶν πῶν ἀρῶν ἢ *κέρως*. Extant in Euchologio pag.902. preces aliquo, ὅσων σαυρῶ ὁ ἱερεὺς πῶν *νοημῶν* μῶν ἢ ἀζιαν λόγῆ, *ad quæmvis infirmitatis dolorem sacrâ (istâ) lanceâ signandum*. Vide XI. tabelam ex his quæ in hoc opere delinantur.

ΛΟΓΧΩΤΟΝ, τὸ χαλκῶσων, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti.

ΛΟΔΟΛΑ, *Galerita*, avis, Κορύδαλ.

ΛΟΙΠΑΣ, *Reliquum, Reliquarium*. Glossæ Græc. Lat. *Λοιπά, Reliquia, Reliquarium*. Λοιπῶς, *Reliquarium*. Suidas: *λοπιὰ, καὶ λοπιπῶ ἀέων*. Glossæ Lat. Gr. *Reliquarium*, ἐκῆσις *λοπιπῶ*. Aphrothegmata Patrum in Abrahamo num.3. ὅσων, σῆσις τῶν ποίῶν τὰ γαγγραμῆσα, καὶ τότε ἑσθ, καὶ γῆσῶσ σου καὶ πῶν *λοπιπῶ*. Novella Justiniani 147. in Inscript. ὡς τὰς ἑσθῆσῶν τὰς *λοπιπῶ* τὰς ἑσθῆσῶν, ἢ ἢ *λαρῆσιων*, — *σὺ γῆσῶσῃ ἐν πῶν ἑσθ*, &c. Vide Gloss.med.Lat. in *Reliquum*.

ΛΟΙΠΟΝΕΘΕΣ, *λοπιπῶ*, τὸ *λοπιπῶ*, *Igitur, Quocirca*, *Totamēn*, ὅν, &c. Historia Apollonij Tytij:

Μεῖσῃ τὸ *λοπιπῶ* ὡς τὸ πῶ τὰ γῆσις.

Alibi: *Λίγες τὸ *λοπιπῶ* ἑσθ* πὰ γατῆρῶν. Occurrit ibi non femel.

ΛΟΚΕΤ, *Obex*, *Gallis Loches, Verrouil, Venetis Luchetto*, quæ vox Italæ etiam *Catenaium* sonat. Occurrit in Affiliis MSS. Regni Hieropolymitani. Locum vide in *Χαεῖρ*.

ΛΟΚΟΤΗΝΙΝ. Vide in Ὀλοκοτίνων.

ΛΟΚΟΥΣΤΑ, *Locustæ*, apud Alexandrum Tralianum lib.7. cap.2. ἢ *ἀσῆσῶ*, ἢ *λακῆσῶ*, ἢ ἢ *λαρῆμῶν* παραβῶν.

ΛΟΛΟΥΔΙΟΝ. Vide in Λουῶν.

ΛΟΝΤΑΡΩΠΟΥΛΑΟΝ, *Leo*. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Καὶ ὡς τὸ *λοπῶν* πῶν πῶν τὸ κῆσῶν, καὶ *περῶσ* *μασιῶν*, καὶ πῶν *ἑσθ* γατῆρῶν.

Vide Λουῶν.

ΛΟΡΘΑ, *Reiâ*, pro ἰόρῶθ.

ΛΟΡΙΟΝ. Vide in Λῶρ.

ΛΟΣΤΑΡΠΙ, *Penula, Gausape*, φαρῶν, ἀμφιμῶν.

ΛΟΣΤΟΣ, *Pala ferrea*, Hieronymo Germano.

ΛΟΤΖΑ, *Sors*, *Gallis Lot*. Stephanus Sachleges in Narrat. MSS.

Ἴδει τὸ πῶ ἑσθῶσων ἢ *μῶρ* ἐν *Σαζῶν* Εἰς πῶν κέρως καῖσων, καὶ πῶν *λότῶν* ἑσθ.

ΛΟΤΤΕΣ, *Scrofe, Porca*. Glossæ Græcobarb. αἱ *χῆρ*, αἱ *εσῆρ*, αἱ *λότῆ*.

ΛΟΥΒΙΟΝ, *Lobium, Dolichum, Lathyrum*, Leguminis species. Lexicon MS. Cyrilli: *Δολχῶν, λυβῶν*

λυβιον, φασάβιον. Vide Ruellium lib. 2. cap.37. initio: & infra in φασάβιον.

ΛΟΥΔΟΣ, Ludus, Arena, Amphitheatrum. Lexicon MS. ex Cod.Reg.1708. Λύδα, τὰ παίγνια, καὶ ῥωμαίων. Pæzanus seu Capito Lycius in Metaphrasi Eutropij lib.6. Effratto Capna ludo, ὀρυσκαίος τὸ μοναρχικὸν θεῖσπον. Idem lib.8. in Ludo: ἐν μοναρχικῷ σαδῖο. Clemens lib.5. Confluit. Apofl. cap.1. ἦτις Χριστιανός, εἶς τὸ ὄνομα τῆς Χριστοῦ, καὶ τῆς εἰς τὸ Θεὸν ἀγάπης καὶ πίστεως, καθάκαθεν ὑπὸ ἀσεβῶν ἐς λυδῶν, ἢ θέρια ἢ μίτῆλλον, μὴ περιόριζε αὐτὸν. Vetus Inscripito apud Gruter. cccxxv. 1. T. ΑΙΔΙΟΥ ΑΣΚΑΝΤΙΑΔΗΣ. ΣΕΒΑΣΤΟΥ. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. ΙΑΤΡΟΣ. ΛΟΥΔΑ. ΜΑΤ. ΧΕΙΡ. Id est Ludus Mantiniis, de quo eadem Inscriptions, & vetera Kalendaria. Martialis lib.10. Epigr.25.

In mantinia nuper spectatum arena Mantius, &c.

Vide leg.2. Cod.Th. de Spectaculis, & Libanium Orat. de Vindis, pag.62.

Λυδάρια, Ludarii, Gladiatores, iidem qui Confectores, de quibus supra in V. Κομφάβιον. Acta 55. Tarachi, Probi & Andronici cap.10. ὡς ἡ ἱπλάθη αὐτοῖς ὁ χαρὶς τῆς θίας, καὶ τὸ τῆς ἡμέρας μίσηρον λατῶν ὑπερχορεῖ, πολλῶν πεπιωκῶτων ἀνδρῶπων, τῦτο μὲν ἐκ τῆς σαγυγίσιον ὑπὸ λυδαρίων μαχηαίρα, τῦτο ἡ καὶ ὑπὸ τῆς θρηίων ἀναγνῖθιον. Infra: ἐκλιάντεσ μαχηαφόρος τῆς λυδαρίων ἐσέλθιν, καὶ ἀποφάσιν τὰς ἀρίους.

Λυδημπτίσις, videtur esse quæ Ludis publicis exhibendis præfatus est, tametsi hanc vocem variè explicant Glossæ veteres. Lexicon MS. Cytilii, & Glossæ MSS. Reg. Cod.1062. Λυδημπτίσις, ὁ ἄρχων τῆς παρῖσιον. (al. παρῖσιον) λυδα ἡ τὸ παῖσιον τοῦ Ῥωμαίου. Ubi Phavorinus habet λυδοί. Aliud Gloss. Cod. 2392. Λυδημπτίσις ἱερυμνῖον ἢ διακορεσίσις, ἦν ἡν ὁ παρθενόφιον, λυδοὶ ἡ δὲ ῥωμαίοις, ἢ φθορά. Denique Lexicon Stephani: Λυδημπτίσις, Ἀρβηλοισίος. Clemens Confit. Apofl. lib.8. cap.32. τῆ ἱπὶ σκλυῶς ἱαν τις φορεσῖ αὐτῶν, ἢ γυμνῶ, ἢ λυδημπτίσις, ἢ μονομάχοι, ἢ σπαδῖοφόροι, ἢ λυδημπτίσις, ἢ ἄλλυμπτίσις, ἢ χορῶλλοις, — ἢ παυσάδῖοισα, ἢ δὲσθαλαῖθισα.

Λυδοφόροι, Μονομαχοφόροι, Ἐπιστάτης μονομάχων, in Glossis Lat.Gr. Glossæ Græco-Lat. Λυδοφόροι. Latini. Ubi Salmasius ad Flori lib.3. cap.20 emendat Λυδοφόροι, quippe, ut ait, Ludij sunt Gladiatores, μονομάχοι, ita ut Λυδοφόροι sit, qui Ludios instituit. Vide eundem in Hist. Augusta p.151.328. Idem fortè qui Λυδημπτίσις.

ΛΟΥΘΟΥΡΙΑ, Rannicula, motibus de quo in Gloss. med.Lat. Constantinianus Afecretus in Viatico MS. cap.σβι. πασὶν λουθουρίω δὲ ἀίματι τῷ παχίω σφοροσῶ, &c.

ΛΟΥΚ'ΑΝΙΚΟΝ, Lucanica, Tuscetum, ἀλλὰς. Corona pretiosa: Λυκανία, Farcimen, ἀλλὰς. Glossæ MSS. ἀλλὰς, ἀλλὰς, τὸ λυκανίον.

ΛΟΥΛΑΚΗΝ, Limonium, Scolymus, herba de qua Ruellius lib.3. cap.14. Glossæ Botanice MSS. ex Cod.Reg. 1177. κυμῶδῖοισα, καὶ λυμῖον, τὸ ἄργυρον λυκανίον. Glossæ aliæ MS. λυμῖον, τὸ ἀργυρολυκάν.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Λυλῶδιον, Λυλῶδον, Λυλῶδιον, Flores, ἀβῶ, λῆσειον. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.1.

καὶ τὰ λυλῶδια τῆ ἀμορφα πῶ γῶν καλοσῶλλισα. Et lib.5.

Εἰς λυλῶδια ἕμορφα πῶ σφόρτερον τὸ κῆρ. Emmanuël Georgialis de Mortalitate Rhodi, MS. ἀβῶ καὶ ῥῶδα, καὶ μυρτίλας, πασὺλογα λυλῶδια.

Nicolaus Lucanus de Excidio Trojano: Τὰ παρῖα μὲν ἠὰ κόραϊ ἔλαβον λυλῶδα καὶ ἀβῶ.

Georgius Contares lib.7.Hist. Athenar. ἱχθυόζαν τῶ σφοδρῶς καθάσκαβασμῶν δὲ ἀβῶ καὶ λυλῶδια διάφορα.

Λυλῶδίζον, Florere, in florem erumpere, θάλλειν, ἀβῶν, βρυάζειν. Λυλῶδισμῶν, Floridus, Efflorescens, ἀβῶν, λαρυῖος.

Μεγαλόλυθον, Βυφοθαμῶν, in Glossis Botanice ex Cod.Reg.1177. cujus Flores, inquit Ruellius lib.1. cap.11. oculorum orbem imitantur,crocis Anthemi de majoribus.

ΛΟΥΤΜΑ, Balneum, apud Codinum in Orig. Constantinopol.98.99.132. & Maximum Cythæreum Episc. in Synax.31. Aug.

ΛΟΥΤΜΒΡΙΚΙ, ἰνίρα, ἠτοι σκῶλλοις, in Lexico MS. Nicomedis Jatrofophiste: Lumbriici.

ΛΟΥΤΜΙΣ, Rumeæ, τὸ λαπαῖον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. Vide Salmasium ad Plin. pag.1284.

ΛΟΥΤΜΠΑΡΑ, Vide in Βυμβάρδα.

ΛΟΥΤΜΠΑΡΑΙΝ, Cod.Reg.MS.618. fol.287. ν. τὸ πῶ σμαλίσις ὑδραγγῶν. Καὶ θῖς τὰ ἐκ κλάσματι χύστρας ἐσ τῆ καμῖου, καὶ θῖς λυμπαρῶν ἐλίγλι, καὶ τῶ ἀσπῶ ἰκαλῶ. Occurrit ibi rufum.

ΛΟΥΤΜΠΟΥΤΙ, Lurinum, Θερμός, λυτλωρόν. Maximum Cythæreum in Synax. 9. Novemb. in S.Matrona: σφοδρῶν μὲν λυμπῶν καὶ ἀργυροάχωσα. Et 18. Febr. ἔτρωγα μόνον τὰ φύλλα τῆς λυμπῶν. Vide λυπῖον.

ΛΟΥΥΝΕΙΝ, Lavare. Glossæ Græcobarb. τὰ καθαίρει, τὰ καθαρίζει, τὰ λῦει, τὰ πλυτῖσκε.

ΛΟΥΥΝΟΥΣ, Anonymus de Nuptiis Thefei lib.4.

Τότες τῶ σφαῖματῶ λυτῶ, ὑγῖ διαδικὰ μν. Idem lib. 10.

Καὶ δόκα τὰ σαπυγίλια μν ἕρσια μὲν μεζάλως, Πῶ ὕγῶμα δὲ λυτῶ τῶς συγχῶν καὶ φίλων. Et lib. 12.

Ἀπάνω σὺ πορμῖου γῶ ἢ ὀρῖσις ἱβηλίθω, Οὐχὶ στανῶς ὁ λυτῶς ὁ πῶς ἐν δερμαίν.

Videtur formata voce ex ἱλῶνῶς, fumique adverbialiter, ut apud Italos Totalmente.

ΛΟΥΥΠΑ, Lupa, Meneitrix. Eustathius Odyff. 2. εἰ τῆ καὶ λῦσα ἢ αὐτῆ, ὅπωρ ἐστὶν ἱταλίκως λυθῶμα, εἶς τὸ ἀρπασιλιῶν. Et Odyff. ω. Ῥώμῳ δὲ καὶ τῶ Ῥομῶν, εἰς ἰδῖον λυκαίνα, ἢ εἶς τῶ ἱταλίτικῶ λῦσα ὁ δὴ ὄνομα μῆλκῆ ἀσῖων ἢ ἱταρίδων πορτυορίων.

ΛΟΥΥΠΗΣ, Ἄρπη, in Lexico MS. Nicomedis Jatrofophiste. Portius: Μίλιον, Μίλιον, Ἄρπη, πυλῖ, ἱκῖν, ἱκῖν. Etymologic. Magn. & Phavorianus: Ἰλίνα, λῆγῶσι πῶ λυρομῖνῶν ῥαῖων. Herodianus Epimerisimi MSS. ἰλίθῶ, ὁ λῶπῶ. Achmes Oniroscrit. cap.291. ὁ λῶπῶ ἐς πρῖσιον τῶ σφαῖσιον ἐδῶξῶ καὶ λυσοδῶσῶ κῆρῶ τῶ ἱκῖν ὅτι καλῖσις λῶπῶ ἢ ἱσφαῖον αὐτῶ εἰρῖσιον ἀνδρα ποῖτον ἀνάμῶ, καὶ πατάξῶ αὐτῶν. Deinde ait exilium esse hujus usum in venatione. Ubi Interpres Luræ vertit: reῖθῖσιον λυπῶν, quomodo etiam Etymologicum Suidæ.

Λυπῖον, Lurimus. Glossæ Cyrilli: Θερμίον, λυπῖον. Theophranes an.3. Copronymi: καὶ τῶν ἱλῶ τῶ λυμῶ ἰσχυρῶ ἐσ τῆ πῶν, ὡς ἀραβῖας τῶ μῶν τῶ κῆρῶ ἰομῖοματῶ δῶδῶκα, τῶ τῶ λῶπῶ καὶ τῶ λυπῶν πορμῖοματῶ ἔλλῶ. Nonus de Emodor. curat.cap.1. λυπῶν τῶ τῶ σφῶμα σμῆξας σμῆξῶ.

Λυπῶνιον, de eodem notione. Suidas: Ἀλυπῶνια, εἶθ ὅσπρῖς, αὐ θερμῶς καλῶσῶ. Glossæ MSS. Reg. Θερμῶ, τὰ λυπῶνια. Lexicon Nicomedis MS. ἱλῶν τῶ λυπῶνια. Basilius in Exercti.Grammat.Mofchopu pag.10. & Lexicon MS. ex Cod.Reg. 1708. habent, Θερμῶ, τὰ λυπῶνια. Ita etiam in Epimerit- mis

mis Herodiani MSS. Occurrit apud Achmetem Onirocrit. cap. 206. & in Orneofophio pag. 212. 219. 223. 224. &c.

Αδμπαρίον, scribitur apud Myrepsum sect. de Drosatis cap. 5. & Agapius in Geoponico cap. 10. 179. Vide Λυμπάνι.

ΛΟΥΠΟΥΛΗ; *Lupulus*, seu *Lupus Saliciflorus*, de quo Ruellius lib. 2. cap. 141. Glossæ Jaticæ Græcobarb. MSS. λυπωλή, τὸ βόλιον, ὅπερ σπιρα αἰπε ἰδριζήσια. Fortè herba quæ nascitur prope ædem Deiparæ, quam ὀδρηζήσιον vocabant, de qua pluribus egimus in Constantinopoli Christiana lib. 4.

ΛΟΥΠΠΑ. Scribit Auctor Chronici Alexandrini ubi de Seditione Victoriatorum, post interfectionem Hypatium, ejus sepulchro appositam hanc inscriptionem: ἐξ ἑσάδε καλίστην ὃ βασιλεὺς ἔδωκεν ἑστῆς τιμῆς, cujus quidem vocis vim nemo hæctenus videtur assecutus: nisi *Lupam Remi* & *Romuli* altricem spectaverint, æ proinde Romam Urbem, cujus ille Rex appellatus fuerit, vel certè βασιλεὺς Ῥωμαίων. Vide Λύπη.

ΛΟΥΡΪ, *Lurid*, *Lurum*, *Corrigia*, ἰμάς. Glossæ Græcobarb. λουρίδος, καὶ ὁ λούρῳ, τὸ λυρίν. Historia MS. Belifarij:

Στρέψατο εἰς σακκίον σου, καὶ σφίξῃ τὸ λύρον σου.

Agapius in Geoponico cap. 154. ἔπαρι κομάτι δέματι ἀπὸ πύ κεφαλῆν ἔχει γράσιν, καμῖο ἀσάν λυρί, τὰ τὸ ζῶντι ὁ ἀσπίτης κάλαρακα. Vide Λοιρά.

Λοριπόδες, *Loripedes*, *Claudianæ*, in Vita MS. S. Andreae Sali cap. 13.

ΛΟΥΡΙΚΙΟΝ. Vide Λοιρίκον.

ΛΟΥΣΟΡΙΟΝ, *Navis Lusoria*, de qua egimus in Gloss. med. Lat. in V. *Lusoria*. Epiphanius in Orat. Anchor. ὁ ἄντιος ὃ ἐν Ἀντιόχεις κικκὸν ἀνιμάθῳ, καὶ σὺν λυθρίαι πλῆθι κέλυθῳ, ὑπὸ ἁδριανῶν ἄτας καλέταρον.

ΛΟΥΣΤΙΟΝ, *Lustium*. Scribit Scaliger in Canonibus Ifagogicis p. 179. 2. Edit. in Canonibus legi, A. B. & A. Γ. hæcque voces significare λούσιν δυνάτω, πέντω. Alij volunt λυκάβωσῳ.

ΛΟΥΤΖΙΚΑ, *Lutzicæ*, Vide in Λύζηνας.

ΛΟΥΤΤΟ, *Lupus marinus*, Piscis. Agapius in Geoponico cap. 160. τὸ ἄρῳλι ἔλῳτῳ. Adde c. 229. Vide in Zaccaræ.

ΛΟΥΤΗΡ, Ἀδύριον, *Barthilerium*: λυτήριον ἔχει βαπτισμαθ, Samonæ in Disceptat. de Sacramento altaris. Nicephorus Constantinopol. 1. Edit. p. 116. καὶ πλῆθῳ θορυβῶντι σπυδῷ ἄρῳς ἔ λυτήρα ἔ ἐκκλησίας ἀφορίζῳ. Joan. Damascenus Orat. in Caballinum pag. 685. πάλιν εισαγῶς αὐτῷ (Gentilium) ἐν τῷ λυτήριῳ ἔ βαπτισμαθ, καὶ ἄρῳ ἐκείνῳ ὑδωρ μόνον ἐπι ἔ καλυμβήσῳ. Theophanes an. 10. Rhinometri: τὸ ἕ πλῆθῳ ἔ πάλιν θορυβῶντι, σπυδῷ εἰς τὸ λυτήρα ἔ ἐκκλησίας ἀφορίζῳ. Concilium Nicænum II. pag. 37. Edit. Labbei: καὶ ἰλοθίς ἐν τῷ λυτήρῳ ἔ ἀγίας καθολικῆς ἐκκλησίας, &c. Anonymus de S. Sophia pag. 247. τὸ ἕ ἰποθίς ἐν τῷ παθ, καὶ οἱ τίνας ἐκθίς, καὶ ὁ λυτήρ, καὶ τὰ πῆρῳ αὐτῳ, ὑπῆρξον οἰκῳμαθ. Δαμασκῳ Πατριμῳ. Constantinus Manasses:

Εἰς τὸ ναὸν ἔ ἰερὸν μῆν κρυφῶς ὑψημῳ, ἄτασῳι, καὶ πὸ λυτήρα πὸ θῳν ὑψημῳ.

Vide Euchologium Goati pag. 453. *Ita Balnei* voce λυτήρα, seu *Barthilerium* videtur intellexisse Anastasius in S. Liberio: *Persecutio magna fuit in Urbe Romana, ita ut Clerici & Sacerdotes neque in Ecclesiis, neque in Balneis haberent introitum.*

ΛΟΥΤΡΑ, pro Λύτρα. Symeon Cabasilas in Epist. apud Crisostum pag. 462. de Atheniensibus hodiernis: καὶ ἀντὶ τῷ οὐ (λέγῳσι) ὀθῳ καὶ πορεύῳ, σῳζει, καὶ λύτρασ, λύτρασ.

ΛΟΥΤΡΑΡΗΣ, *Balneator*, *Balnearius*, Λουτραρχῳ. Glossæ MSS. in Plutum Aitifophanis: ἀμῳ ὃ βαλανεύς, καὶ ὁ λυτράρης.

ΛΟΥΤΡΙΚΙΖΕΣΘΑΙ, *Lutari in Balneo*. Prochorodromus MS.

Αὐτὸς μικρὸς ὕδιν ἰδῳν τῷ λυτῳ τὸ καθῳρον, καὶ τὸρα λυτρίκειζῳ τρίτον τὸ ἰδῳμαθ.

ΛΟΥΤΡΟΒΕΙΟ, *Trapurium*, *Ελευσινθῶν*.

ΛΟΥΤΡΟΝ πνευμαθικῳ, *Lauacrum spirituale*, Baptistinus in Concilio Nicæno I. Can. 2.

ΛΟΥΤΧΟΣ, apud Evagrium lib. 6. cap. 14. Edit. Genev. sed legendum λούχῳ, ut in Editione Valciana. *Cohors.*

ΛΟΥΛΑ, *Mercis*, *Premium*. Vox Turcica, ut videtur. Chronicon Veneto-Byzantium an. 1522. ἔρη ὃ Σουλτῶν Σολιμανῳς, ὅτι ἐὰν βασιλευσῳ, ἴδῳσι ἑὶ λουραν ἔρη Θιλας. Infra: ἴδῳν ἕ ἰ Εβραῖοθ, καὶ ἀπίστῳς τῷ λουραν καὶ τὸ ἰδῳύραφον ἔ ἀπῳθῳ, &c.

ΛΟΧΕΙΑΙ Δειπαρά, seu *Ἐπιλόχρα*, interdicuntur in Synodo Trullana Can. 79. Ea verò celebrabant postdie Natalis Christi, cothà simul sibi invicem impedità, ἀφορῳσι ἔδῳν λοχῳῳν ἔ ἀγῳμῳ παρῳνομήτορῳ. Adde Matth. Blastarem lit K. cap. 8.

ΛΟΧΑΟΜΟΣ. Vide in Χλωμῳ.

ΛΟΧΟΧΟΡΟΝ, *Media penna in caudâ accipitris*. Metrius Constantinopolit. lib. 1. Hierocol. c. 4. καὶ ἐὰν ἔχη αὐτῳ λοχῳχῳρον, ἔρη πῆρῳ ἔ ἑῳς αὐτῳ τὸ μέσῳ.

ΛΟΧΥΣΣΟΣ, pro ὀλόχυρῳ. Anonymus de Nuttiis Thefei lib. 12.

Κρμαθ, σκῆπτρα, λούχῳσα ἔρχῳ, χυσαῖς κορίνας.

Infra:

Τὼ τῳρον τῳ ἑβῳσι μετῳρῳι μεγῳλῳ, εἰς σῳθῳια λούχῳσα, καὶ φῳρασι μῳ ταῦτα.

ΛΥΓΕΑ, pro λούγῳ, *Salix*. Eufathius ἀπὸ λούγῳ λούγῳ ἕ λυγῳ ἰδιολικῳ.

ΛΥΤΚΙΟ, *Singultus*, λούγῳ, λυμῳ. Vide Ἀλύθικα.

ΛΥΤΝΟΣ, *Subtilis*. Corona pretiosa: λυτῳ, *Subtile*, λυτῳ. Vide Ἀλύθῳ.

ΛΥΕΙΝ, *Jejunium solvere*. Synod. Trullana Can. 29. ὀρίζῳμῳ ἄποστολικῳ καὶ πατριμῳ ἰπῳθῳ παραδῳσει, μῳ δῳν ἐν τετρακοσῳ ἕ ἕ ἑσῳρα ἰδῳμαθ ἕ πῳ σῳμῳλῳ λυῳν, καὶ ἄλλῳ πῳ τετρακοσῳ ἄτιμῳ.

Ἀπολύειν. Epiphanius in Hæresi Aetianorum ἔ ποινῳ τῳ ἡμέρῳ ἄρῳν, πῳ τῳ ἰδοθῳ ἐν τῳ ἰπῳθῳ κῳσῳσῳ κῳρικῳ φῳρῳν ἔρη. Utitur etiam in expositione fidei Catholice: ὅτι ἄπολυῳ ἀπὸ πῳ ἑβῳ ἀλυθῳ κλαθῳ.

Διαλύειν. Canon Penitentialis S. Joannis Chrysofomi nomen præferens MS. ἐὰν τῳ μῳν ἑβῳ πῳ ἄρῳ τετρακοσῳ λῳ, ἢ ἡμεῳσι δῳπὸ τὸ Πῳσῳ μῳτῳ πῳ ν. χῳν ἕ δῳλῳν πῳ Κοριακῳ.

Ἐπιλύειν, eadem notione, apud Eusebium lib. 5. Hist. Eccl. cap. 25. τὰς ἕ ἀσῳπῳ ἰπῳθῳσι. Infra: αἰ μῳ δῳ ἑτῳρα ἀποθῳκῳν ἀπὸ πῳ ἕ Ἀνας ἀσῳς ἔ Σωτήρῳ ἡμέρῳ ἡμῳν τὰς σῳσῳς ἰπῳθῳσῳ.

Καλύειν, eodem significato. Apophthegmata Patrum in Arterno num. 24. ταχῳτῳν κἀλυμῳ, ἢα καὶ σῳσῳσι ἐν βαλκῳ, καὶ ἔ ἑ βῳτῳς ἐν μῳλαθῳ ἕ εἰ ἕ μῳτῳ, ταχῳς ἕχῳ τὸ σῳμα ἐν ἀθῳπῳσῳ. Germanus Patr. Constantinopol. Homil. in primam Dominicam Jejunior. πῳλλῳ καὶ πῳ σῳμῳθῳ πάλιν ἑρῳν ἑθῳσι, σῳσῳς τῳ τὸ κἀλῳνῳ. Gregorius Protogynellus contra Marcum Ephesum: καὶ ἔ κῳνῳς λυθῳσῳ τὰς παρασῳλῳς πῳσῳς νῳσῳν, ἡμῳι κἀκαλύμῳ ἑῳς ἑπῳτα κἀκαλύμῳ. Adde Balsamonem resp. 52.

Καθλύειν ἔ σῳσῳς, apud Monachos, variè etiam stas dicibus: quædam enim dicebantur καθλύειν αἰς καὶ ἑλαῖς, in quibus vinum & oleum gustare licebat,

licebat, quædam καλαύσιος ἢ οἶνος μόνος; quædam εἰς ἐξέλιος, quædam ad arbitrium, ὡς τις Φίλει, quædam denique εἰς πάντες. Ita Adnotatio quædam in Typico S. Sabæ, cum hoc Lemmate: ἀπίως ἐν ποίαις ἡμέραις ποιοῦν ἀργάων οἰ μολαχῶν, καὶ ἐν ποίαις ἡμέραις πλὴν ἡμερῶν ἢ ὅσων ἐπιαιῶν. Deinde sub finem hæc adduntur: καὶ ἢ καὶ τὸτο ἀπίως ὅτι τὰς καλαύσιος ἢ ἡμερῶν τὰς ἐν τῇ ἁγίῳ μνήμας διὰ τὸ μόνος, ἐν τοῖς κοινῶσι παραίτησι καὶ καταλύσιν· αἱ δὲ ἡμερῶν, καὶ πάλιν οἱ καθ' ἑαυτοῦς ζῴντες φυλάττειν καὶ ἡμερῶν ἐράσσει, καὶ εἰς μόνος, τὰς ἐπιστολικὰς ἱερτάς καλαύσιον· ἴσως ἢ οἱ βέλων) καὶ πλὴν Πειθαρχῶν, καὶ τὸ δωδεκάημερον, εἰς ἕναρον καὶ οἶνον μόνον. Marcus Hieromonachus de Dubiis Typ. cap. 41. cap. 39. ἐν τῇ τραπίῃ καλαύσιον ἕναρον καὶ οἶνον καὶ σιτοζῶματα εἰς πλὴν τραπίῶν, καλαύσιος ἐ οἶνον. Cap. 42. καλαύσιον οἶνον μόνον. Vide Antholog. ult. Febr. Nicolaus Patr. Constantinopolit. ad Anastasium Hegumenum montis Sina:

Τὰς ἱερτάς διζήμεν, διεπιστολικὰς οἱ πάντες,
καὶ λυθῶν οἱ ἀπαισι εἰς βῶρον τε καὶ πίσον.

Infra:

Ὁψιμεν καὶ ἕναρον καλαύσιον καὶ μόνον,
εἰ δὲ ἡ σίτικος, ἐ τῶν ὄσων μοι διαφίρα.

Rursum:

Πλὴν ἡμερῶν καλαύσιον εἰς ἕναρον καὶ οἶνον.

Joannes Jejunator in Penitentiali pag. 89. οἱ δὲ οἱ πρῶτοι τῆς τρίτης καὶ ἡμιπλῆς μόνος καλαύσιον, ἐκείνος μὴ ὄψιμος, τῶν δὲ ἡμερῶν. Suprà dialonium dixit. Vide Notas Cotelerij ad Clement. p. 158.

Λύθω, *Vagari, Errare*, Πλανᾶσθαι.

ΑΥΤΙΣΘΗ, *Aegyptius, Smilax aspera*, apud Interpol. Diofcor. cap. 726.

ΑΥΚΑΔΟΥΡΟΣ, *Accipitris species*, Græc. ἰχθυῶν, nostris, *Milan*. Vide Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 11.

ΑΥΚΟΚΡΑΝΙΤΑΙ, *Pifidia populi*, quorum meminit Justinianus in Nov. 24. cap. 1. ut & Procopius lib. 3. de Bello Goth. & Theophanes an. 2. eisdem Justiniani, sic appellati quod circa montem habitarent, qui αὐκὴν κρημν vocabatur.

ΑΥΚΟΝ, *Hyocyamus*, seu *Apollianaris*, frutec, de quo Ruellius lib. 3. cap. 107. Glossæ Botanicae ex Cod. Reg. MS. 848. Ὑπανούσις, ἵκει ὀσπυρῶν ἄγριον, τὸ παρὰ τινος λεγόμενον λύκον, τὸ φύλλῳ ἐν τοῖς φα... Vide ἄνωθ.

ΑΥΚΟΠΑΝΘΗΡΟΙ, *Thoes, Varij lupi*. Glossæ Orpiani, Θῶες, λυκοπάθηρα. Vide Eustathium sub fin. Iliad. η.

ΑΥΚΟΠΕΤΡΙΑΝΟΙ, *Maffaliani Hæretici*, cujus appellationis rationem deferibunt Anathematismi ex Cod. Cæfareo apud Lambecium lib. 3. Πέτρον τῷ ἀρχιεπὶ τῷ ἢ Μαροαλιανῶν, ἵκει λυκοπετριανῶν, καὶ Θεοδόσιον, καὶ Βορολάιον αἰρήσιος, τῷ ἢ Χριστῶν ἱκανῷ ἀποκαταστάσει, καὶ μὲν Θεόφιλον ἀνασπένταξ ἵκαστῆραμιν, λυκοπετρίον ἢ δὲ τὸτο ἱσχυομαδίτι, ὅτι λύκος δικαίως δὲ τὰς ἀσφαίρας αὐτῷ μαρτυρίας καταζῶνός, ἵπτοζῶ μὲν τρεῖς ἡμέρας τὸς ποτηρῶν αὐτῷ συμμίσιος ἀνασπένταξ, καὶ προκαθαμίνας αὐτοῖς τῷ βδελυρῷ αὐτῷ λελάναι μὲν τρεῖς ἡμέρας εἰς λύκον ἐν αὐτῷ δάμνον ἱερῶν ἢ σὸς δὲ λυθὸν ἐξερῶν, ἀναθῆμα.

ΑΥΚΟΡΝΙΟΝ, *Unicornis*, Gallis *Licorne*. Fable *Ætopi Græcobarb.* pag. 164. λυκορῆν ἑμάχλιον μὲ ἀρχόζωρον, καὶ τὰ λυκορῆν ἕκτακ, καὶ ἵθουσαν πλὴν μαχλῶν πᾶσιν Φίλι, πίνδι, &c.

ΑΥΚΟΣ, *vinculi genus*. Apuslytus Hippiatr. lib. 2. cap. 74. καὶ δισμενῶν ἐξ ἑκατέρῃ μέρει ἀμματα τῷ λεγομένῳ λυκῶ. καὶ τῶν ἑβῶν ἡμέρας μ'. Hierocles: πλαγιζῆσι τε προσῶς, ὡς ἵθου, δισμαὶ ἐξ ἑκατέρῃ μέρει ἀμματα τῷ καλῶμένῳ λυκῶ.

ΑΥΚΟΣ, *machina bellica*, Vegetio *Lupus* etiam dicta: Harpagionis nempe species, quæ arces evitantur aut suspenduntur, ita ut impetum non habeant ferendi. Describitur à Procopio lib. 1. de Bello Goth. cap. 21. Extr. Vide Gloss. med. Lat. in *Lupus*.

ΑΥΚΟΣ, *Orobanchæ, Cauliculus*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 360. & Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 18. Vide *λύκον*.

ΑΥΚΟΣΕΜΦΥΛΛΟΝ, *Limonium*, apud Interpolat. Diofcor. c. 598. *λύκον καρβῖον*, Prophetis, apud eundem.

ΑΥΚΟΥΣΤΑ, *Locusta*. Alexander Trallianus lib. 7. ἡ ἀσπύ, ἡ λυκοσῶς ἢ τῷ λεγομένῳ καρβῖθων. Idem portio Glossæ videtur, cùm *Locusta & καρβῖθὸς* idem sint.

ΑΥΚΟΣΚΥΤΑΛΙΟΝ, *Sesamoides magnam*, apud Interpolat. Diofcor. c. 734.

ΑΥΚΟΦΥΤΕ, *Artemisia*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 534.

ΑΥΚΟΦΡΟΣΟΣ, *color lupinæ pellis colorem referens*. Eustathius II. n. p. 689. ἡ ἀσπύ τὸ λυκῆν ἰκάνθω τυτίσι λύκον δὲ τῷ τρωσῶς τῷ ἢ λυκῆν, καὶ καὶ ἀκράτον ἰχθὺ τὸ μίλῶν εἰς τὸτο ἢ σωτιλῶν ἢ καὶ ἢ ἀσπύ τοῖς πολλοῖς ἰδωσικῶς λεγομένῳ λυκοφροσῶ βωφῆ.

ΑΥΜΗ, *Elaphocum*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 485.

ΑΥΤΙΓΓΑΣ, *Singultus*, apud Portium. Λύττικας, eadem notione. Joannes Jatrofophista MS. cap. 188. φῶς τῷ λεγομένῳ λυττικῶν, ἵκασ ἀσπύ. Vide in Κλέξθ.

ΑΥΤΕΪΝ, esse in lectu, apud Codinum de Offic. cap. 11. n. 1.

ΑΥΤΗ, *Lupa, Scortum*. Vide in Παλιῶν.

ΑΥΤΗΝΑΡΙΟΝ. Vide in Δωπινάειον.

ΑΥΤΑΛΑΝΘΗ, τὸ βόζλωστον, in Glossis Jatricis MS. ex Cod. Reg. 190. Βυζλωστον.

ΑΥΤΑΜΑΜΟΥΔΗΣ, *Αυταμμυῶδα*. Vide in Μαίμῶ.

ΑΥΣΤΕΡΪΑ, pro *δυστήρια*, apud Malaxum in Hist. Patr. Constantinopol. p. 134.

ΑΥΣΤΑΖΕΙΝ, *Rabies furere*, λυτῶν. Λυσισμῶς, *Rabies*, λύσσα, λύττα, μανία. Λυσισμῶς, *Rabidus*, λυσοσῶς, in Corona pretiosa.

ΑΥΣΕΙΣ, *Rescripta, & Responsa Imperatorum ad quesita seu ἱσχυομῆσι Iudicium*. Eiusmodi extat lib. 2. Juris Græco-Rom. pag. 132. ἱσχυομῆσι Joannis Thracensis Cypropolitæ & Drungarj vigilæ post promulgatam ab Alexio Comeno Imp. Novellam de Sponfalibus, eidem Imperatori oblata de ambiguitate quadam super hac enata: quam subsequitur λύκος τῷ βασιλείῳ κύριον ἀλέξω, ἵπτοζῶσα πλὴν ἀσπύροζῶσιν παρ' αὐτῷ ἵπτοζῶσιν ἀπὸ τῷ ζῶντος, &c. In Rationali Peragatorum ejusdem Alexij MS. hæc leguntur. Τὰ ἵκα τῷ ἱσχυομῆσι τῷ ζῶντος ἵπτοζῶσιν τῷ τῷ ζῶντος κύριον ἱπτοζῶσιν, καὶ τῷ ζῶντος κύριον ἵπτοζῶσιν, ἵτι ἢ καὶ τῷ ἵπτοζῶσιν τῷ ζῶντος προσηκῶσιν βασιλικῶν λύκων. Bulla aurea ejusdem Alexij, apud Annam Comeniam lib. 3. pag. 84. αἱ καὶ ἡδὲν λύκος παρ' αὐτῷ (marris) ἀσπύροζῶσιν, ἢ καὶ ἀσπύροζῶσιν ἵπτοζῶσιν, καὶ ἐν ἕλεστον, καὶ αἰνολοζῶσιν, σφραζῖδα φέροσιν αὐτῷ, πλὴν Μιλαποζῶσιν καὶ πλὴν Κοιμῶσιν, ὡς αὐτῷ ἢ βασιλείῳ καὶ λεγομένῳ τῷ Nov. 1. Manuclis Comeni Imp. lib. 2. Juris Græco-Rom. ἐπὶ ἐν ζῶντος βασιλικῶν λύκων, διαφόρον βασιλικῶν, ἐπὶ ἐν σπυρῶσιν, ἐπὶ ἐν ἀπλάσι ἀσπύροζῶσιν, ἐπὶ ἐν λυσοσῶσιν, ἐπὶ ἐν ἀσπύροζῶσιν ἱσχυομῆσι, &c. Zonaras in Zoc & Theodora: καὶ ζῶντος δικῶν, καὶ λύκος δισμενῶν ἀμμοβανθῶσιν, &c. Vide Balfamon. ad Nomenclan. Photij tit. 9. cap. 1.

Λύκος, *Reconciliatio Ecclesia*. Extat in Euchologio Goari

num. 94. Προβύτηρ κντρός, ἡ λωβός, ἡ κωρός, &c. Codinus in Orig. Constantinopol. n. 96. de Orphanotrophio : ἐξ ἐπιπέρας ἀναπαύσεως τῆς λωβός ἐκείσε, ἐξ στήθεος λαμβάνων. Vide Theophanem an. 1. Valentis, & Cedrenum pag. 319. & 399.

Λωβοτροφίον, Leproform domicilium, τὸ τῆ λωβῶν τροφικόν, Cedreno an. 14. Mauricij, πρῶτον ἐπὶ λελοσθέρων, Palladio in Hist. Lausica cap. 5. Libellus Ischyronis Diaconi Alexandrini, in Concilio Calchedon. Act. 3. pag. 404. καὶ ἰδελήσιμος ἐν ἐνὶ ξενίῳ ἢ τῆ λωβῶθιμένων. Vide Scylitz. pag. 752. De Lobotrophio Constantinopolitano plura diximus in Constantinopoli Christiana.

Λωβεία, ἡ νόσος, in Lexico MS. ex Cod. Reg. 1708. Λώβη, apud Cedrenum & Zonaram in Constantino M. Lepra.

Α Ω Δ Ι Ξ, Loxix. Arrianus in Periplo Maris Erythraei : καὶ ἰθύνον, ἐξ ἀβόλλαι, ἐξ λωδίκαι ἢ πολλαί, ἀπλοῖ τε καὶ ὀλοπτεται.

Λωδίκιον, eadem notione. Epiphanius contra Meletianos : κατὰπίσταμα αὐτός ὁ Πέτρος ἐπίσιπσε μὲθ' ὅφλοακίς, ἱματίον ἐκπέπασας, τῆσις λωδίκιον, ὅτι ἔν παλλίον.

Α Ω Δ Ο Σ, Stultus, Stolidus, Ἀνώθης, μαρός. Glossæ Græcobarb. Ἀπίστρον, λωλός, πολλός, μαρός. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, ex Codic. MS.

Ἄμην θορός τῆ λωλῶν, καὶ κρίμα ἐν ἄλλο κρίμα Βάλη τρομαρ πᾶνον τῆ, κ ἐν κεφαλῶν κλυμα. Fabulæ Æliopi Græcobarb. πολλοὶ ἀνθρωποι τῷ τύτῳ πολλὰ λωλῶι, &c. Ubi Cod. Gr. ἀλόγητος πρᾶξετ. Λωλᾶ, Stultē, Stolidē, Ἀνώθως, ἀβώλως. Vide Maximum Cythar. 22. Jul.

Λωλῶδα, Λωλᾶρα, Λωλία, Stultitia, Dementia, Μωρία, ἀφροσύνη. Glossæ Græcobarb. ἄβελήτρια, μωρία, λωλᾶρα, πωλᾶρα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Ἀύσον γαιαυῶ ἔθλον βαλῶν μὲ πολλῆς λωλίας.

Et lib. 3. Καί με λωλίαν ἰδὲ θρῶκον ἐκᾶ σὸ παρθύρον. Vide in Φλαρία.

Λωλαίνον, Λωλαίνον, Λωλαίνεσσαι, Stultē agere, Ignamire, Μωραίνον, ἠδύναζον. Eadem Glossæ : Μωραίνον, τὰ μωραίνῃ, νὰ λωλαίνῃ, νὰ πωλᾶναι, νὰ ἴδῃν μωρός. Rursum : Μωραῖα, ἀφρομύζης, λωλαιστικῆ, πωλᾶιστικῆ.

Α Ω Ι Ο Σ, Augustus mensis. Suidas, & alij.

ΛΩΡΙΚΑΤΙΩΝ, Loriciatus, Opus teliorium. Eclog. 2. Basilic. ὡς ἐστὶ τὰ χλοσφῆρα γῆδια, ἐξ τὰ ἀνάβρυθᾶ ὕδαθᾶ, ἐξ αὶ μαμαρωστίες, ἐξ αὶ λωκεκλίαντες, ἐξ αὶ ζουγκραζαί. Vide Glossæ med. Lat. in Loricate.

ΛΩΡΙΚΗ, Lorica. Eclogæ Leonis & Constantini Imp. tit. 17. §. 4. ἵπταιρον τῆ ἐραυλῶν τῆ ἱερατίως τὸ ἱππασίον αὐτῆ, σὺν τῆ σπυλοζαλίω, καὶ τὸ ἄρμα αὐτῆ, καὶ ἵπν, ὡς ἐκεί, ἐκτείνῃσθω λωρικῆ, καὶ ἵπν. Vita MS. S. Theodori Syceotis : ἐξ βασιλευρίων σιδεράν ἔχρασαν σφαιρίν, ἐξ λωρικῆν ἵπταρον τῆ σφραζῆλις αὐτῆ λισφῶν ν.

Λωρικῆον, eadem notione. Epimerisimi Herodiani MSS. Φωραξ, τὸ λωρικῆον. Glossæ Gr. MSS. Reg. Cod. 1673. Φωρακός, λωρικῆν ποδωρικῆ. Suidas : Μωρίδιος, ἀδῶθ ἱματίον, ὅπρ καλῶν τῷ λωρικῆον. Justinianus in Nov. 85. cap. 4. τὰς λωλομάνας ζάβας ἵπτοι λωρικῆ. Theophanes an. 17. Heraclij : ἰαβον τὰ λωρικῆ καὶ τὰς κασιδάς αὐτῶν, ἐξ πάνθᾶ τὰ ἄρματα. Infra : καὶ τὸ λωρικῆον αὐτῶ ὀυζυρόν ἱαβον. Adde pag. 324. Αὐθὸρ incertus post eundem : πάνθᾶ τῶ τὰ ἄρματα ἐξ λωρικῆ ἱππῆσαν ἐν σὶ δῶν. Achmes cap. 156. ἢ τῆ Φωρακα ἵπτοι λωρικῆον, Ita cap. 249. Constantinus in Tacit. pag. 10. λωρικῆ μαρχῆ ἀρατάλιον ἀνασφῆρῶρα δῆσ λωρικῆ καὶ κρικελίων ἱζήτωσαν τῷ τὰ λωρικῆ Φακαρία ἐφραμνιτᾶ, &c. Eadem

habet Leo cap. 5. §. 4. cap. 6. num. 35. cap. 18. §. 50. Laonicus lib. 9. pag. 309. Edit. Genev. de Alanis : ποσῶσις λωρικῆ ἱερατῆτα.

Λωρικῆον, Lorica, Muri munimentum. Lexic. MS. Cyrilli : Φωρακίος, φωρακῶθῆν, ἢ λωρικῆ. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1707. Φωρακίος, πρῆμαζῶθῆν, δρῶσάσιος, ἢ λωρικῆος μᾶρξῆ μὴν τῶν Ἰσσοπυροτίς τῶν Φωρακῶθῆος ἱππέων. Vide Gloss. med. Lat. in Lorica.

Λωκεκατός. Nicetas in Manuèle lib. 5. ὠλοα αὐτῆ ἄρμαυμῶρα μὲ κεφαλαρίω καὶ σπασίματων λωκεκατόν Id est cum sagis, qua vicem Lorica prestans, cusujsmodi sunt Gambezones, de quibus fusè egimus in Gloss. med. Lat.

Λωκεκάτος, Loriciatus, Lorica armata. Theophanes pag. 331. Ναυθῶλῆκος μᾶρξῆ τῆ ἄκισα κελῶν ἀπῆμεσαν ἰζήθῶν ἀνὰ ἐκατῷ λωκεκάτων πρὸς τὰ ταῦτα εὐρῶλάτιον. Leonis Tactica cap. 15. §. 9. πάσις τῷ γρησίμων ἐστὶ τὸ πολλῶς λωκεκάτος καὶ κατασφῆλις φησιδῶθῆ τῶν πολυμερῶν ἱματίων. Apud Constantinum de Adm. Imp. cap. 51. occurrit nefcio quis Constantinus λωκεκάτος. Vide Gloss. med. Lat. in Loriciatus.

Λωρικῆον, idem quod Λωρικῆον. Glossæ MSS. Reg. Cod. 1673. Μωρίδιος, ἀδῶθ ἱματίον, ὅπρ καλῶν τῷ λωρικῆον. Αὐθὸρ Etymologici : λῆρῶ τῷ Φωραξ τὸ ὄπρ, ὁ σιδῆρος χιτῶν, ὅπρ ἐστὶ λωρικῆον. Lexicon MS. Cyrilli : Φωραξ, λωκεκῶ, πῆρῶ, χιτῶν, σῶμα, σῆθῶ. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Μάλισα τὸ λωρικῆ τῆ ἵπτο ὀλοζουραφῆ. Idem lib. 11.

Καὶ τῆ ἰθῶσις κείρεθῆν κνράτῆς καὶ λωρικῆ. Demetrius Zenus in Batrochom.

Λωρικῆ μαίλο κάμασι τὰ ἄρχον ἀζυμῆρῶν. Λωκεκάτος, Loriciatus, apud Theophanem an. 5. Justiniani : ἰθῶν τῷ δῶτ φλαβιανῶν κνέτωρ ἠεράσιος διακόσις λωκεκάτοι.

Ἐπιλωκεκῶ, Επιλωκεκῶν, Tunica Lorica superinfusa, Gallis Cocte ad Armes. Joannes Tzetzes ad Herod. ἴρ, β. pag. mihl 158. χιτῶν ἐξ φῶρῶ ἐστὶ τὸ διασχισμῆον ἱματίον, ὁ καλῶν τῶν ἰπτολωρικῶν. Leo in Tactica cap. 5. §. 4. ἰπτολωρικῆ ἱματίη, κλυβάσινα σιδερά, ἢ ἐξ ἱξ ἱτέρας ὕλης. cap. 6. num. 4. ἱξεν ὅ καὶ ἰπτολωρικῆ, ὅτι ἕχσα, ἱπποδῶρῶν. Adde num. 26. Constantinus in Tactic. pag. 11. ἰπτολωρικῆ καὶ ἱματίη κλυβάσινα σιδερά, ἢ δῶτ ἄλλῆς ὕλης. Anonymus Tacticus M. S. de Urbe obfessa : ἐξ ἑμῶ τῶν ἰπτολωρικῆ, καὶ καρμαλαυία σαχῆα, ἢ δῆσιος, ἀντὶ κασιδῆν. Ἐπιλωκεκῶ, & ἰπτολωρικῆον, apud Codinum de Offic. Aulæ Constantinopol. cap. 4. num. 27. cap. 6. num. 18. 35. cap. 17. num. 53. Vide Disertat. 1. ad Joivivillam.

Ἐπιλωκεκῶρα, in Novella Nicephori Phocæ de Militibus, &c. ἐστὶ τὰ τῆ κλυβανῶθῶν ἐξ ἰπτολωρικῶν κῆσιπν ἱαβᾶ.

Α Ἠ Ρ Ο Σ, Lorum. Gloss. Gr. Lat. λῶρῶ, Habenæ, seu Habena. Moeris Anticis MS. ἱματίη. Ἀπ. ἱμαῖ, ὁ λῶρῶ, Ἐλ. Philemon in Lexico Technologico MS. Τελαμῶν, ὁ λῶρῶ τῆ ἀσπίθῶ. Porphyrius de Spiritibus. ἱμαῖ, ὁ λῶρῶ. Lexicon MS. Cyrilli, Mofchopolus & Αὐθὸρ Etymologici : ἱματίη, λῶρῶ. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1062. & Suidas : ἀσπίθ, ὁ λῶρῶ, ἐν ᾧ τὸ ξῆφῶ κῆρματῶ. Rursum : λῶια, τὰ λῶρα λῶιας χεαίνῆ, λῶρα. Basiliius de Exercit. Gram. κῆσις, ὁ κῆσιθῶ λῶρῶ. Scholiastes Oppiani lib. 2. Halicut. v. 352. ἱμαδῆρ, λῶρα Scholiastes MS. Æschyli in Perfis : ἐστὶ τῷ σκαρῶν, τὰ ἐν πῶ χηλῶ τῷ πῶς ἐν ὅς αὶ κῶτα δῆδῶν τῶ τῶσπῆτῆρ τῷ ὁ λῶρῶ δῆ ὁ δῆρῶν τῶ. Mauricius Homil. 42. τίως μᾶρ λῶρασ αὐτῶ βασανῆσ. Martyrium MS. S. Julianæ, καὶ καλυπθῆ ἵπτι τῆ ἡμῶτα πῶ βαεσῶν ἢ τῷ λῶρῶ ἐν τῶσῶρῶν δῆλῶθῶσων κῆρῶς πῶλῆσῶν, λῶλιος ἢ χλωρῶς ἐπὶ ποδῷ τῆ αὐτῶ καὶ πῶτῶ πῶλῆσῶν

Θως, δὲ ῥίσις ἐν ἄλλοις, καὶ ἄλλοις, καὶ ἐν ἄλλοις. Infra: λαρωτὸν ἀλλοτὸν, λαρωτὰ ἄλλο μίσης, & ἄλλο ἰρίων occurrunt. Vide Tabellam I V. VI. & VII. ex his quæ initio hujusce operis delineantur.

Χρωδάρη, idem quod λαρωτὸν, *Loris* seu *Segmentis aureis distinctis*. Sguroplus in Hist. Concilij Florentini scd. 10. cap. 10. ἔτα ἰπὶθηκα ἐπὶ τῶν ἰνῶν μίσης ἰπὶθηκα χρωδάρων δὲ παυτοῖς ἤ μήκεις, &c.

Χρωδάρη, eadem notione. Anonymus de Inventione S. Stephani: σαρδάλια χρωδάρητα ὑποδύε- μόν.

Α Ἰ Ρ Ο Σ, Fornix, Arcus, ἄ-ψία Procopius lib. 1. de Ædific. Justin. cap. 1. ἤ ἄ-ψιδων, ἀστὴρ ἰμωδῶν ἄ-ψίας, (Ἰ ῥος ἢ αὐτὰς οἱ μηχανοποιοὶ ἰπικαλῶσι) μία τις, ἢ πρὸς ἀνίσχησιν κλίνας ὄντι, &c.

Α Ἰ Ρ Ο Σ, Vas sic appellatum. Glossæ Gr. MSS.

Reg. Cod. 2062. ἀμφοροειδῶς, ὁ λῦθ, ἔστι ἢ καὶ ἀγ- γῶν.

Λ Ὀ Τ Α Σ, Mendicus, Prodigus. Eustathius ad Iliad. β. καὶ δὲ καὶ (λῦθ) καλαμίσιον τινα, ἔξ ἐν καὶ λῦταξ, ὁ καὶ τοῦτον λῦθ πονύριον. Glossæ MSS. & Phavorinus: Λῦταξ, ὁ λῦθ, ἢ ὁ μύρα ἀλεφάνθου, ἢ ὁ καλαμῶν ἐν τοῖς αἰγροῖς ἢ θίν αὐτῶ, ὡς ὁ παρῶ, καὶ ὁ ἀνδρόγυμνος, ἢ ὁ ἀλώπτης. Chrysofomus Homil. 13. ad Ephesios: ἕχ ἴρας ἐπὶ τῶν παραστῆσας, ὡς λῦταξ ἡμῶν ἰθὺ καλῶν. Occurrit etiam in Clementis Constitut. Apostol. lib. 8. cap. 32. ubi consulendus Eruditus Cotelerius.

Λ Ω Τ Ι Κ Α Ρ Ι Ο Ι. Manethon Apotelesmaticus MS. δὲ καὶ ἢ καὶ Σάτυρο ἱσπῆσις, κλυμμάσις, λωϊκαριος. Sed legendum videtur λικικαριος.

Λ Φ Θ Σ. Manuël Malaxus in Chron. MS. p. 653. τὰ ἔχον λωφὰ τῶσα ἀσπαρὰ πρὸ ἡμέρας δὲ καὶ ζῶντορες αὐτῶ.

M.

Α, Sed, Verum, ἄλλα, ἢ. Ex Itali- co Ma. Occurrit passim apud Pana- giotam in Catechismo Rullorum, & alios.

Μ Α Β Α Η Σ Ι Α. Vide in Μαυ- ρησίς.

Μ Α Β Ρ Ο Ν Ι Α, Lesbiis & Phrygiis, herba quam Lemnij & alij Σαρδάσιον vocant. Vide Bellon. lib. 1. Observ. cap. 26.

Μ Α Β Ρ Ο Σ. Vide in Μαυρίσις.

Μ Α Γ Α Δ Ι Ο Ν, Pars Lyra in qua plectrum illi- ditur, Helychius: Μαγάδιον, αἰραῖον κθαρισμῶν. Episto- la Pfelli 88. ex Cod. Reg. εἰ ἢ καὶ αὐτὸ πάριζον ἢ ἀναβολῆς ἰσχυμῶν, καὶ ἢ καὶ μαγάδιον ὑπὸ τῶν τοῦ φθί- ρου, &c. Vide Gloss. med. Latinitat. in Magade.

Μ Α Γ Α Ζ Ι, Aporheca, Armamentarium, Ἀποθή- κη, ὁπλοθῆκη. Gall. Magasin.

Μ Α Γ Α Ρ Ι, Utinam, Eide, aidi.

Μ Α Γ Α Ρ Ι Ζ Ε Ι Ν, Stercore faciem conspuare, Maculare, Inquinare, Fœdare, Maligne, μολύνειν, ἀτιμάζειν. Vide Leunclavius in Pandectæ Turcico num. 22. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Εμώδωον, ἰμαζάρσις. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 9.

Ἀφ' ἢ Ἐμαλία σκευθῶν ὄντι τὸ παρωσῶν τῶν, Ἀπαίμα καὶ κοριακτὸν ὀλομαρμεθῶν.

Historia MS. Apollonij Tyriz: καὶ ἢ ἰζόρασεν στυλο μα- ραριζῶν.

Μαλαρία, Μαζάρσις, Μαζάρσιμα, Fœditas, Sor- des, Inquinamentum. Corona pretiosa, Μαζάρσις, Macula, κηλῖς. Glossæ Græcobarb. Ἀσέλεια, πο- ρνεία, ἀκαθαρσία, μαρία, μαζάρσιμα.

Μαζάρσιον, In Religione fedari, maximè Agre- norum religionem profiteri, amplecti. Theophanes an. 2. Leonis Ifauri, de Umoro: καὶ μαζάρσιον τὴν Χερσιανὸς ἠωμάκων, καὶ τῆς μαζάρσιος ἀτελεῖς ἰστοίαι. Adde eundem an. 5. Leonis Chazari. Leo Grammaticus in Leone Philopho pag. 485. & Sym- con Logotheta num. 22. καὶ μαθῶν ὡς δὲ δόλου ἢ Σαμωνὰ ταῦτα αὐτῶ ἰζόρουν, ἀνακαθῆσις ἰμαζάρσιον, αὐτὸς τε καὶ οἱ σὺ αὐτῶ. Petrus Chartularius M. Eccl. in Responfis lib. 6. Juris Græco-Rom. ὁ εἰς ἔθνη κρηθῶν, καὶ μαζάρσιος, &c. Menologium Basilij 6. Mart. καὶ μὲν τὰ πολλὰ ταλαπορθῶν, ἰμβροθῆσις ἢ

φυλακῆς, ἠωμάκων μαλαρία, Utuntur passim alij, Continuator Theophanis lib. 3. num. 36. Achmes Onirocrit. cap. 12. Euchologium Goari pag. 88. Acta SS. XLII. Martyr. num. 28. 35. Nomenclon Ceterianus n. 48. 538. 539. Anonymus de Vulpe & Lupo, Threnus MS. de capta Constantinopoli, &c.

Μαλαρίτις, Apostata, Saracenicam Religionem amplexius. Theophanes an. 15. Heraclij: καὶ Κοσμάτῃ τινὰ πλοσίον αὐτῶ ἰσῶτα πρέσβυτα Ρωμαίων μαζαρίτων εἶπεν, &c. An. 4. Constantis: ἰδολοσοθῶν Οὐμαρῶ ὁ ἦν Σαρακελῶν ἀρχηγός, — ἰσῶ τινῶ Περσῶ μαζαρίτι An. 24. Copronymi: καὶ καὶ καὶ ἢ καὶ Χριστῶν ὄντι Χερσιανὸν μαλαρίτις, καὶ σὸντῶ ἢ Σκαμαρίων. Adde Anonym. Combesian. in Romano Juniore n. 14.

Μαζαρισμός, Saracenicæ Religio. Joannes Jejunator in Orat. de Confessione & Pœnitentia: καὶ παρ- λαίος, καὶ μαζαρισμῶ, καὶ μικροσθῆσις, &c.

ἡμαζάρσις, Impollutus, Insemetatus, ἡμαζάρσις, ἀμώδωτος.

Μ Α Γ Α Δ Ι Ο Ν. Anonymus de Amoribus Cal- limachi:

Καὶ γὰρ ἐν τῶν ἰσχυμῶν μαζάρσιον ὡς κρηθῶν.

Μ Α Γ Α Ν Α, apud Suidam, & in Glossis Basi- lic. exponitur, τὸ αἰσθῶν ἐκ ἔθλων ἀκαθάρσιος ἰσχυμῶν. Idem Suidas: Γαῶν, ποικίλων ἀσθῶν, ἢ αἰ- νητῶν ἀσθῶν, ὁ Ρωμαῖος καλῶν μαζάρσιον. Rursum: Μαζάρσιον οἱ Ἰταλοὶ ὀνομαζῶσι ἰσιν ὁ καὶ τῶν ταύλων.

Μ Α Γ Α Ν Ε Ι Α, in Lex. MS. περικλῖα ἐκ διαφόρων ὀψάρσιον κκαρκαρῶν. Dapes ex variis piscibus con- dita. Vide Suidam.

Μ Α Γ Α Ν Ο Ν, Machina: παράδειξον τι, Suidæ. Eusth. lib. 6. Hist. Eccl. cap. 43. αἰσθῶν ἰσχυμῶν, ἀσπὴρ ἐκ μαζάρσιον τινῶς, εἰς τὸ μῶν ἰσχυμῶν ἀκαθάρσιον. Nicephorus Callist. lib. 9. Hist. Eccl. cap. 9. ὡς ἐκ μαζάρσιον τινῶς, ἢ Θεοῦ, τὸ ληγῶν, ὄντι μαζάρσιον. Zacharias Pap. lib. 4. Dialog. cap. 5. ὄντι ἢ ἐν ἰσχυμῶν ἢ ὀψαρίων ἢ ὡς οἰκωμοθῶν εἶκον, καὶ ἐκ πῶν πῶν ἢ ἄλλοις τῶν ἰσχυμῶν, μαζάρσιον ἢ κίνας ἐκ τοῖς μαζάρσιον κρηθῶν. Ubi Gregorius M. Penderæ magnas in ma- chinis Romana 29. O&ob. & Theophan. an. 13. Con- stantinj.

Μαζάρσιον, pro Μαζάρσιον, nisi mendum sit apud Ma- carium

carium, Homil. 16. ὁ γδ πολυλοποιεῖ διαβαλλόμενος ἔχων μάχασα, καὶ θρίβρα, ἢ ποικιλίαν πολλῶν, καὶ ἕνα τὰς νομαίς τ' ἑυχέας, &c.

Μάχασαν, *Sera obex, Pessulus, Vellis*, Βαλανός. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. Βαλανός ἔστ' τὸ εἰς τὴν μάχων σιδῆρον, καλοῖς μάχασαν. Eadem habent Scholiastæ Thucydidis & Aristophanis, ut & Auctor Etymologici.

Μάχασαν verò propriè appellatur quicquid repellendis fallendisq; hostibus folets militum cura committitur, Μάχασα ἀμυθικὰ πρὸς δασοτροπὴν τὴν πετροβίαν, apud Mauricium lib. 11. Stratæg. c. 3. Sed & ipsas Machinas oppugnatorias ita præteritum nuncupant Græci recentiores. Glossæ Lat. Gr. *Kallistra*, σφινδόνε, μάχασαν πολυμυθίαν. Auctor Etymologici: ἱεσπόλιος, ὅτ' τὰ μάχασαν, καὶ μάχασματὰ τὰς πόλεις πορθήτα. Theophanes an. 13. Constantini: αἱ καὶ ἱεσπόλιος πλῆθος ἀγαθῶν ἐπιπέδων ἀφ' ὧν συμμαχίαν, καὶ βασιλεῖς μισθολογίαν, μάχασα τὴ πατρίδα. Infra: ἐκείδισι τάτι μάχασα καλώσῃ, &c. Hinc Μάχασα dicitur ædes Constantinopoli, in quibus affervabantur Machinæ bellicæ, de quibus nos multa in Constantinopoli Christiana. Vide Gloss. med. Lat. in *Manganum*.

Μάχασικὰ, eadem notione. Chronicon Alexandrinum in Heraclio pag. 898. καὶ οὗτοι ἱστῆραν ἱσπαν ὄλιγα μάχασικὰ, καὶ χιλιόνας δασο βραχιαλίς, &c. Mox: ἢ παλαιὴ τὴν ἕξιν ἱσπαν πλῆθος μάχασικῶν εἰς τὸ μίσηθ' αὐτοῦ τὸ πολυμυθὶ παρ' αὐτῷ συνηγνός ἀλλήλων, αἱ ἀτακασθῶναι τὴς αὐτῶν πάμπολλα ἔπειτα μάχασικὰ ἡδὸν τ' ἄτακτα. Et pag. 906. ἢ ἔργαζον τὰ μάχασικὰ δασο τ' ἄτακτα ἂν παρὰ σίσις. Theophanes an. 10. Leonis Iauri: ὁ ταλαπυρρὸς ἐκένθ' βαλλίηθ' δασο ληθε ἔστ' μάχασικὰ πεμψομένηθ'. Et an. 2. Michaelis Cypripalate: παραδέξασθ' κρῆμμοθ' καὶ Μεσημέριος ἐο μάχασιασαι μάχασικῶν καὶ ἱεσπόλιων. Adde eundem an. 6. Justiniani Rhinometri pag. 317. & pag. 322. Auctorem incertum post eundem Theopaneum pag. 433. 434. Symeonem Logothetam in Leone Armenio num. 9. 11. Leonem Imp. in Tactis. cap. 6. num. 7. 27. cap. 14. n. 83. cap. 20. num. 60. &c.

Μάχασια, *Mangonella*, *Machina bellica minor*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

καὶ παραδίδος γδ ἔρπον ἕλοκαστρα νὰ ποίωσιν, καὶ μάχασιασας φοβήσας, ἢ πύργους, ἢ τρεματώσας. Vide Gloss. med. Latin. in *Mangonella*. Μάχασιαστῆρα, eadem notione. Nicetas in Cod. Barbarotg. in Manuèle lib. 5. num. 5. εἰ γδ βαρβαροὶ τὴς διαπερνομένους τὴν μαχασημάτων ἱθαλλοὺν ὑβρίδων, καὶ τ' ἔργα ἀπεκάλυσον, βέλῃ το νησῶν ἀσπίδεις πικυότερα, σπασατίς τὴν ἕλοκα καὶ μάχασιαστῆρας.

Μάχασιαστῆρα, *Arcebutalisia*. Vide in Τῶρα γρ. Χερρομάχασα, *Machina bellica manualis*. Anonymus Tacticus MS. de Urbe obsessa, τῆς ἡσπείας, μάχασιασικὰ, καὶ τὰς ληρομένας ἱθακάσας, καὶ χερρομάχασα, &c.

Μάχασιαρῆθ', *Manganarium*, *Machinarum bellicarum artifex*. Hero in περιβολαίς: ἄρμασποικίς, μάχασιασποικίς, μάχασιασποικίς, ἱατρὸς, χαλκῆς, σελδοποικίς. Leo in Tactis. cap. 5. num. 7. Τεθροβαλλίσις ἡσπείας, μάχασιασποικίς, λαπυργῆς, χαλκῆς μὲν ἱθαλαῖος αὐτῆθ'. Adde cap. 6. n. 27. cap. 14. num. 1. n. 6. c. 15. num. 36. & Constantinum in Tactis. pag. 12. Vetus Inscripção apud Reinefium pag. 539. FABER LIGNAR. MACHIN. BELL.

Μάχασιαρῆς, eadem notione. Theophanes an. 5. Mauricij: ἀράν τὴν Βεσάν τὴν πόλιν μάχασιαρῆν, ἀναλῶν αὐτ' ἱσπασατο.

Μάχασια, pro μάχια. Lexicon MS. Colbertum: Μάχασαν, παραδίδος καὶ τὴν γρησία, μάχασια. Theophanes an. 6. Zenonis, καὶ Παμφορίων τὴν συζυγαστῆ

κὸν τὴν ἐπὶ μάχασιαθ' διαβαλλόμενον. Τὸ κρῆσι μάχασιασποικίον, in Synaxario Maximi Cythærensis Episc. 27. Martij.

ΜΑΓΓΟΥΨΑΝΑ, *Maivota, Cicuta*. Neophytus in Glossis Jatricis MSS. Κόνιον, τὸ σπέρμα τὴν μάχασιασποικίαν. Ita etiam Glossæ aliæ MSS. ex Cod. Reg. 1334. Glossæ aliæ Jatricæ MSS. ex Cod. 190. & 1843. Κόνιον, ἢ μάχασια. Anonymus Jatricus ex Cod. Reg. 945. fol. 62. μάχασιασποικίον, καὶ τὴν γλυκυρῆσποικίον, &c. Alius Anonymus MS. Botanicus: Κόνιον, ὁ τὰς μάχασιασποικίαν σπέρθ'.

ΜΑΓΓΙΤΡΑΝΑ, Myrteo de Antidoto c. 485. ex MS. ex Editio vet. 491. *Majorana*, fortè, inquit Fuchsius.

ΜΑΓΕΙΡΙΝΟΣ, *Coquina, Mâçpç*. Μάχασιαρῆς, *Coquinare, Efcas coquere*, μάχασιαρῆς, ἐξοσπασίς. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. ἡσπαστι, ἡμαγερῆσποικίον. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ: ἡμαγερῆσποικίον μάχασιαρῆς τοῖς ἐν τῷ ἱερῷ συναγωγῆς ἔτεκιν μάχασιαρῆς ἕξοσπασίον. Syntipas MS. ἀσπαστι καὶ τὸ χυράσιον, ἢ σὺ ἀφ' αὐτῶν μάχασιαρῆς τοῖς, ἢ φέρι μοι ἕξοσπασίον νὰ φέλω. Mox: καὶ τὸ μὲν μάχασιαρῆς μὲν τὴν τρυκαλίον ἐκόμεζι. Achmes Onirocrit. cap. 206. ἰαν ἢ ἔσθ' τε ὅτι ἔσθ' ἡσπαστι μάχασιαρῆς. Adde cap. 209. 242. Nicetas Græcobarb. MS. de Stato Urb. num. 5. καὶ ποικιλίαι βροματων μάχασιαρῆς ἱθαλαῖος. Liber Jatricus MS. ex cod. Cod. Reg. λαβὼν ἱθαλαῖος λισπασί, καὶ μάχασιαρῆς αὐτὰ μὲν ἡσπαστιων, &c. Agapius Cretensis in Geponico cap. 59. ἡσπαστι καὶ ἡσπαστιων ἡσπαστιων ἐγλήσρα. Mox: ἡσπαστι τὸ μάχασιαρῆς κρῆσι πῆστον, ἡσπαστι τὸ ὅσπαστι. Ita Μάχασιαρῆς ἡσπαστιων, in Typico MS. τὴν Κιχασπασίον, cap. 47. Vide Georgium Contarem in Hist. Athenar. pag. 126.

Μάχασια, *Pulmentum, Infusum, jus pulmentarium*, ὄσπαστι, ζωμῆς, σποσπασίον. Helychius: ἡσπαστι, μάχασιαρῆς. Corona pretiosa: Μάχασιαρῆς, *Ferculum, Efcuma*. Idem Agapius cap. 7. μάχασιαρῆς ἢ εἰς πῆσι μρτακά τὸ χυράσιον, τὸ ἡσπαστι σποικίον ἡσπαστιων, τὸ ἀλλο μάχασιαρῆς, καὶ τὸ ἀλλο γ. αὐτῶν ἡσπαστιων. Adde cap. 10. Μάχασιαρῆς, apud eundem cap. 188. 204. Nicetas MS. in Murtzupho: καὶ φέλωσας μῆσποικίον σφασπασίον, καὶ αἱ μάχασιαρῆς ἡσπαστι τὸς ἕξοσπασί, &c. Μάχασιαρῆς, *Caro coilla*. Glossæ MSS. in Bartrachom. Homeri: ἡσπαστιων, ἡσπαστιων. Achmes Onirocrit. cap. 42. ἰαν ἢ ἡσπαστι ἡσπαστιων, μάχασιαρῆς, καὶ πῆσι τὴν ζωμῆ, &c. Prochopodromus MS.

Ψαμῶν, κρῆσιον πλοθωτικῶν, ἢ τὸ μάχασιαρῆς,

Typicum MS. suprâ laudatum cap. 45. μεθ' ἢ μεναχῶν τις αὐτῶν μεθ' ἰαντὸν λαβῶν ἢ μάχασιαρῆς, ἢ ὄσπαστι. Phavorinus: Καλασποικίον, οἱ τὰ μάχασιαρῆς σποικίον.

Μάχασιαρῆς, *Coquina*, apud Harmenopolium lib. 2. tit. 4. §. 59. ὄσπαστιων, in Epimerisfimis MSS. Herodiani. Lexicon MS. Cyrilli: ὄσπαστιων, μάχασιαρῆς, ἢ ὄσπαστι.

Μάχασιαρῆς. Glossæ Græcobarb. Jatricæ MS. κρῆσιον ζωμῆ, οἱ σὺ μάχασιαρῆς, ὄσπαστι.

Μάχασιαρῆς, ὄσπαστιων, in Glossis Jatricis MSS. Græcobarb.

ΜΑΓΕΥΨΑΝΑ, *Incantare, Golluere*. Martyrium SS. Timothei & Mauræ num. 8. ἰαν γδ τὴν ζωμῆσιν αὐτῶν ἡσπαστιων συμμαχῶσιν αὐτῶν. Testamentum SS. Salomonis: ὅτι μὲν μάχασιαρῆς τὸ σποικίον ζωμῆσιν αἱς κρῆσποικίον. Prochopodromus MS. contra Hegumenum:

Ἐστὶν ἡσπαστιων σποικίον ὄσπαστι ἡσπαστιων.

Achmes Onirocrit. cap. 127. αἱ γδ ἕξοσπαστι, μάχασιαρῆς τὴν ἀσπαστι. Vide præter Lexicographos Petrum Chetomæum de Græcobarbaris Novi Testamenti, &c. G g g 3 pag. 88.

pag.88. & Clémentem Alexandr. de Divite salvando num.41.

Μαγίμα, Μάλαμα, Μαΐμα. Soritilegium, Incantatio magica, Μαζιον, in Nomocanone Coteliano n.217. ἢ ὑπὲρ μαζιον ποιησι.

Μάγισσα, Saga, Venefica. Glossæ MSS. in Aristophanis Plutum : πῶν κίρκων, πῶν μάγισσων. Nicetas in Murtzuphlo num.4. ζωοκαίριον τὸ σπουδονδύριον ἀμαρτίας, ἱρηνίων ζώοντων, μάγισσα καὶ μαυιούτρια. Μαγισσα Μοδ.σα. apud Georgium Contarem in Hist. Athenar. lib.1.

Μαυιούτρια, eadem notione, apud Achmctem cap.275.

ΜΑΓΙΔΙΟΝ, apud Zachariam Pap.lib.2.Dial. cap.1. appellatur, quod Carpisterium vocat Gregorius M. Vide Gloss. med. Lat. in Carpisterium.

ΜΑΓΙΔΩ. Synaxar. Maximi Cythæci 19. Nov. ῥοδόθεν μπίσις ἢ ἀρπαξῶν δὲ τὰ χαιμάτα, ἱερύσασθαι πάλιν καὶ τὸ φέρον εἰς πῶν μαγιδίω.

ΜΑΓΙΣ apud Arabas λέγει τὸ συνάγειν, ut est in Etymolog. magno.

ΜΑΓΙΣΔΙΟΝ. Vide Μαγιδιον.

ΜΑΓΙΣΤΕΡ, Magister. Auctor Etymologici Μαγιστρῶν, διδάσκαλοι, ἱπιστάται λέγει ἢ καὶ ὀδηγός. Glossæ Gr. MSS. Reg. Μαγιστρ. κτ̄ Ῥωμαίους διδάσκαλους. Lexicon MS. Cyrtilli: Μαγιστῆρας, ἱπιστάταις, διδάσκαλοι. Ita etiam in Glossis Basilic. Justinianus in Nov.30. cap.2. ὑπομάχουσι ἢ βυλομίθα κατ' οἰκίαν ἐκείνων ἐκδιώξω τὸ ἄλλο κομμηλικίαις, καὶ τὸ δικαστῶν τὸ Πράξιόντων, ἢς δὴ Μαγιστῆρας, καὶ Πρωτες, & ἄλλοις καλῶσι, ἱτέρος τῶς μετ' αὐτοῖς, &c.

Μαγιστῶ. Glossæ Basilic. Μαγιστροί, οἱ πλῆν τὸ ἄλλων προσηνὸν ἱσηλοῦσι, καὶ οἱ διδάσκαλοι οἰσὸσθῶσι τιμῆς.

Μαγιστῶ. Naveletum, Προσῶς τῶς, Ναυέληρῶ, in Gloss. Basilic.

Μαγιστῶ, Magister, ita dicitur κατ' ἕξωλῶ Magister Officiorum, cujus Dignitas ut & autoritas magna semper fuit in Palatinis Imperatorum : Παλαίω Μαγιστῶ, apud S. Athanasium in Apolog. ad Constantium, ubi de Palladio: Μαγιστῶ τὸ βασιλικῶν ὄφφικίων, in Concil. V.I. Oecumenico, τὸ ἐν τῇ αὐτῇ καταλόγων ἱερίων, Menandro Protectori in Legat. ἱερίων τὸ ἐν τῇ αὐτῇ τῶζων, Zosimo lib.2. & Evagrio, lib.3. Hist. cap.29. τὸ ἐν τῇ αὐτῇ τοιμάτων ἱερῶν Ἀγαθῆ lib.4. & Procopio Gazzo in lib.3. Reg. cap.3. τὸ ἐν Παλατίω τοιμάτων ἀρχηγός, Procopio lib.1. de Bello Perf. cap.8. τὸ ἐν τῇ αὐτῇ τῶζων κήσαςός, Suidæ in Rufino: οἱ πῶν τὸ βασιλεία πιζαγίτων ἀσπίδοφόρων, καὶ δροφόρων πῶν ἱερίων ποπισδύριον, Theodorito Quest. in 2. Regn. interrog. 40. denique πρῶτος τὸ Παλατίω, in Menologio Basilij, in S. Helychio 9. Maij. Glossæ Basilic. Μαγιστῶ ἱερικίων, ἱερα κῶν πῶν τὸ ἱερίων τὸ αὐτῶν καταλόγων ἱερῶν. Eufimodī Μαγιστῶν memincunt præterea Theodoritus lib.5. Hist. cap.18. Idem Procopius lib.1. de Bello Perf. cap.11.13. lib.2. de Bello Goth. cap.22. Extr. lib.4. cap.11. in. in Anecd. pag. 78.1. Edit. Prificus Rhetor in Gothic. & alij. At cum hæc Dignitas primitus effect unica, in plures deinceps est dispersita : nam usque ad viginti quatuor fuisse autor est Luitprandus lib. 6. Ret. per Europ. Gest. cap.5. quorum tamen prærogativa illustri habita, ut qui interdum Patricios præcederent, ut ex Synodo Constantinopol. VIII. colligitur, in qua Magistri ante Patricios nominantur. Cedrenus : ῥῶτα μὲν τῶ τὸ Πατριῶν τιμῆς ἄξιαι, ἄτα καὶ Μαγιστρῶν, καὶ ὑπὸν Καίσαρα. Neque tamen semper : nam in Synodo Trullana, initio, Patricius Dignitas præponitur Magistri Dignitati, ubi

Nicetas nominatur ὁ δὲ Ὑπάτων, Πατριῶ, καὶ Μαγιστῶ τὸ βασιλικῶν ὄφφικίων. Ut ut sit constat admodum illustrem fuisse, cum λαμπρότατοι dicantur apud Scylitzem pag.590. Constantium in Basilio num.16. καὶ τὸ τὸ Μαγιστρῶν ὑπερλάμπρη τιμῆς ἄξιαι. Constantinus Manasses pag.69. Edit. Reg. & 130. Meurfij :

— Τῶν λαμπρῶν τιμῶν καὶ παραδόξων Πρὸς ἕξως ὄφφ. Βασιλῆ, Μαγιστρο πῶν ἄξιαι.

Horum Magistroum sequioris ætatis occurrit palium mentio apud Scriptores Byzantinos.

Μαγιστῶ, Ὑχοσ Μαγιστρί, dicitur mater Tarasij Patricij, apud Nicephorum Xanthopulum, in Synaxario festi Dedicat. Templi τὸ πρῶν.

Μαγιστῶ. Lexicon MS. Colberteum : Μαγιστῶ, ἱπιστάταις, διδάσκαλοις.

Μαγιστρον, Magisterium, Magisterij Dignitas. Apud Ammianum. Theophanes an.1. Anafstij : ἑσῶφισσος ἢ ἕζων καὶ πῶν ἱερίων τὸ Μαγιστρον ἢ βασιλικῶν, πῶν τὸ ἱερίων τὸ Μαγιστῶ. Μαγιστῶ, eadem notione apud Eusebium lib.8. Hist. Eccl. cap.23. Μαγιστῶ ἄρχῶν, apud Theophylact. Simocellum lib.2. cap.3.

Μαγιστρον, κτ̄ Ῥωμαίους, διδάσκαλων, in Lexico MS. ex Cod. Reg. 1708.

Μαγιστράτος, apud Procopium in Hist. Arcana pag. 71. 1. Edit. καὶ ὑπ' αὐτῶ ἵς τὸ τὸ Μαγιστράτος ἄξιωμα ἄλλοι : & Constantinum de Adm. Imp. c.46. ἀπίσειλε ἢ Πατριῶν Κῶσαςός, — διδῶναι αὐτῶ καὶ ἱματῶν μαγιστράτι, πρὸς τὸ ποίησαι τὸ Κυριεῖον τὸ ἄβρα Μαγιστρον. Occurrit ibi rursum semel ac iterum.

Μαγιστράτος, ἀρχηγῶσι, in Glossis Basilic.

Μαγιστῶ, Magistrius, Argent in rebus, Officialis Magistri Officiorum. Glossæ Lat. Gr. Argent in rebus, Μαγιστῶ. Ita in Concilio Calchedon. & aliis & in libro 7. Basilic. tit. 5. cap.93. Argent in rebus appellatur Μαγιστῶ, ut & apud Julianum Antecessorem. Glossæ Basilic. Μαγιστῶ, ὁ Καστριῶν, Μαγιστῶ, μαυδῶν. Nesthorus Patr. Constantinopol. in Relat. ad Imp. in Concilio Ephesino Act.1. τῶ τὸ αὐτῶ οἱ ἀποσταθῆσι ὑπ' αὐτῶ ἰδὴ ἵκασαν Μαγιστῶ. Albi : ὄφφ τὸ ζαμουσασιῶν Παλαίω τὸ Μαγιστῶ. Concilium Calchedon. Act. 1. Κουσατιῶν ὁ καθοισμῶν Μαγιστῶ, καὶ Κουσατιῶν τὸ Φῶν Κουσατιῶν. Theodorus Diaconus Alexandrinus in Epist. ad idem Concilium Calchedonenf. Act. 3. ἱπῶ δὲ καὶ ἄλλοι ἱπῶ, πῶν τὸ ἱερίων, ἱερίων ἀσπίδων ἐν τῇ τὸ καθοισμῶν Μαγιστῶ ἱερίων σχολῶ. Cujus quidem Magistriatorum scholæ rursum mentio fit in libello Athanasij Presbyteri, in eadem Act. 3. Cæterum Μαγιστῶ non semel occurrunt apud Scriptores, Justinianum in Nov.17. cap.4. Olympiodorum apud Photium pag.189. Nilum Mon. lib.1. Epist. 243. lib.2. Epist. 205. 248. Ididorum Pelusiotam lib. 3. Epist. 229. 389. Gelasium Cyzicenum in Actis Concilij Niceni parte 3. pag. 217. Theophanem an. 7. Justini Jun. an. 20. Mauricij, an. 1. Rhinotmeti, Constantinum de Adm. Imp. cap. 22. in Apophthegmatis Patrum in Arsenio num. 29. in Vita MS. S. Sabæ cap. 56. in Vita MS. S. Theodori Syccotæ, in Vita M. S. S. Abercij, in Vita S. Basilij Jun. num. 2. & apud alios Scriptores laudatos in Gloss. med. & infimæ Lat.

Μαγιστῶ, Magister censuum. Glossæ Basilic. Μαγιστῶ, ἄρχων τὸ ἀποσταθῆσι. Divisum Μαγιστῶ τὸ κῶσων, in Nov. 127. Justin. cap. 2. & in Basilic. lib. 47. tit. 1. §. 64. Apud Scholiastem Theophili Antecess. lib. 1. tit. 20. §. 4. ὁ Κουσατιῶν Πραιτωρ, τῶ ἱερίων τὸ Μαγιστῶ Censur. Ubi Fabrotus legendum censetur κῶσων. Vide Κῶσων.

Μαγιστῶ, apud Theodorit. Epist. 140. inferbitur Βικρομάλο

διος εὐσεβείας, ἢ ἱεραζήμιον, ἢ τινα ἀδικῶν, ἢ οἰς ἰδίας δὲ ἡλικίας βασιλεύει, τότε εἴς μακλαβίων σφοδρῶς ὑπεζήρητο. Georgius Hamartolos, in Chr. MS. Leo Grammaticus in Theophilo: ἢ μὲν ἱεροδικάτω τοῖς φροσέουσι, μακλαβίους ἰσοφρονῶσι. Idem in Michaële Theophili F. καὶ δαπυμῶνας ἔτυψε μακλαβία, καὶ τὰ ὅσα αὐτῷ δόσσηλας, καλῆκωνσι ἐο τοῖς ἡμαστῶσι. Continuatus in Theophanis lib. 4. num. 22. καὶ τὸ ἄρτοζιον ἐτύθη μακλαβία ἐξήκοντα. Symeon Logotheta in Michaële Theophili F. num. 45. καὶ δαπυμῶνας, ἔτυψε μακλαβία. Nicetas in Manuèle Comm. lib. 4. num. 2. ex Cod. Barbarogr. μακλαβία δὲς πολλὰ. Ubi Cod. alter, ἐξαρτ πολλὰς εἴς λαίρας δ' ἡμοσία κατὰ τὴ νύκτι καὶ τῷ ἑσπῶ. Idem in Andronico lib. 2. num. 5. δι' ἀλλακῶν ἐπαίδουσε δάδωκα. Ubi Codic. Barbarogr. εἴς μακλαβίων habet. Scholion ad Eclogas Leonis & Constantini Imp. tit. 28. §. 18. ὁ πορευόμενος, φασίν, εἰ ἴσῃ γεωμεία, εἴς ἰδ' ἀλλακῶν, τρεῖσι δ' ἀρτοζιῶν, ἢ ποσῶς τῶς κοινῶς λιθορῶν μακλαβίων σωφρονίζουσι. Balsamon ad Nomon. Photij tit. 13. cap. 23. τὴς ἢ τολμῶντες καὶ αὐθῶς τὸ κακὸν σωφρονίζουσι εἴς μακλαβίαν. Achmes Onitocrit. cap. 221. ἰὰν αὐτὸς ἐκίθη ὁ βασιλεὺς ἐτυπέ τινα μακλαβίον, &c. Adde cap. 249. sub fin. Astramplychus ἐπὶ τῷ Πυθαγορ. λαζέλυτῆρι. MS. ἀπαυτῷ καὶ φόνος, καὶ κοπῆς κεφαλῶν, καὶ χροῶν, ἐπὶ πῶδων, καὶ μακλαβία. Ptochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἄς ἱερῶμυλον Ἐπαρχῶ καὶ δικαστῆτες ἡμέρας, Νὰ ὄσσηα τὰ τὰς ἰδίας μακλαβία εὐν ἰσῶν. Vide in Πρωτοσπαθάρῳ.

Μακλαβίῳ, *Clava armati*, cujusmodi erat Cohors Imperatoria. Hos *Varadaricos* inferior aetas appellavit, ut in hac voce docemus. Anonymus MS. de Castramet. πρὸς τὴ ἀνατολίαν μέρος ἔμπροσθεν τῷ κέρῃ σελῶν πρῶτον τὸ ἀρχυλαρίων ἔμπροσθεν ἢ καὶ ταύτης, οἱ τῷ σαύλω ἀρχοῖσι, σὺν τοῖς ἰπποῖσι ἱσαδῶσαν· οἱ ἢ Μακλαβίῳ καὶ τὸ ἰούνημον μέρῳ ἔμπροσθεν τῷ τῷ Πρωτοστρατιάρχῳ σελῶν· καὶ τὸ δειχὸν ἀνατολικώτερον τῷ τῷ στρατῶσι, οἱ Παρθῶν· ὁ ἢ σφῆξιμος, καὶ ὁ Κόμας τῷ Βυκίον σὺν τοῖς Μακλαβίαις σφικταῖσι. Constantinus Porphyg. in Basilio num. 47. Βαρζαπίδωνα τῷ Μακλαβίῳ ἀπίσθησεν φρὸς τὸ κατασχῆν αὐτῶν. Et num. 13. Edit. Combesij: καὶ πολλῶν σμυδραμῶν, καὶ τῷ τῷ ἰπποσασίω ἀρχῶν, καὶ Μακλαβίῳ, καὶ λοιπῶν, &c. Adde num. 67. Idem de Adm. Imp. cap. 46. ἀπίσθησεν τῷ Πρωτοστρατιάρχῳ καὶ ἀρτοζιῶν τῷ πλοῦμα, τῷ τότε καιρῷ καὶ Μακλαβίῳ τυζήνῳ. Leo Grammaticus in Michaële Theophili F. pag. 466. Θυμβῶσις ἢ ὁ Βασίλειος καὶ ὁ Βασίλειος δόσσηλλοσι Μακλαβίτω καὶ Μαυροβίωτον εἴς ἀνάθη τῷ μοναχῶν. Idem in Constantino Leonis F. ἱερῶμυλον γδ' ἰσῶν ἀνδρῶν τῷ Ἄρσίνου ἰπιβυλῶν, καὶ Πάλλω Μακλαβίῳ. Et pag. 499. καὶ τῷ τῷ Μακλαβίῳ ἀξία τιμῶσι. Ita Symeon Logothet. in Porphyrog. num. 19. Anonymus Combesianus in Lacapeno num. 3. 1. 2. in Leone Philof. num. 27. & in Romano Jun. num. 3. & 12. Protospatharios πορδ' posterioribus feculis appellatos Manclabitas docemur ex Vita MS. S. Sampsonis: Πρωτοσπαθάρῳ τὸ ἰσῶν. ἢ οἰς σμῶνδῳ ὀνομαζῶν, Ἐπὶ τῷ μακλαβίῳ. Ferebant nempe ij ejusmodi flagella quæ a zona pendebant, ut testatur Codinus cap. 5. num. 54. ubi de Manclabitis: κρήμων ἢ ἐπὶ ζώνῃς ἑκάστῳ τῶντων λαῖροι, ἢς χαλῶσι Μακλαβία, πῶς βασιλεύει, ἢ βαβδύς, μαζίξιν τῶς ἀξίως μαζίξῆσι. Quos scilicet Imperator in præfens flagellari jubereb' ob leniora delicta. Erant porro ex Scuticæ deauratæ: nam de iis intelligendum videtur Luithprandus in Legatione: *Pauperes sunt, & si eos occidimus, manus nostras sanguine vilis polluimus; ramosi sunt, ferui, rusticis sunt, si eos flagellamus, non ipso, sed nos dedecoramus,*

qui nec Romanâ scutica deauratâ, nec hujusmodi sunt Crucis digni. Ejsmodi fuit αρχολικός πλάτης, in quem sic lussit Julianus Expreæctus lib. 4. Anthol. cap. 32. Epigr. 7.

Ἦν μὲν ἀλιτρωσίαι, πῆλικυ βλαφερασι δόκους, Ἦν ἢ σωφρονίαι, ἀρχοῖς σίμα μόνος.

ΜΑΓΚΟΥΝΑ. Vide in Μαγλῶνα. ΜΑΓΚΟΥΡΙΝ. Threnus MS. de Capta à Turcis Constantinopoli:

Ἄφρωνι δίχως ὀμίλια δ' αβαβαῖσι τὸ μακρίον. Infra:

Θυμῶσι τοῖς ἀιχμαλωσίαις Οὐκῆρια λυπηρῶν, Τῶν μακρίων τὰ γήματα θλιμῶσι πονηρῶν. ΜΑΓΛΗΝΟΣ. Stephanus Sachlees in Monitis MS. de alectorib.

Τὰ κοκαλία τὰ μικρὰ εὐ μαγλιῶν σασιδῶν. Suprà, dixit:

Τὰ κοκαλία τὰ κοιλὴ εὐ μαλακῶν σασιδῶν. ΜΑΓΚΥΠΕΓΟΝ. Vide in Μαγείῳ.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ. in Glossis Chymicis MSS. exponitur μάλοισα ὁ λαλὴ καὶ πυρίτι. Mox sequitur: Μαλῆσια ἐστὶν ἀπαλακτῶν ὄζῳ καὶ ἰσάπταισι. Μαλῆσια ἐστὶν γήμιμα θηλυκὸν τὸ Μακιδονικόν. Christianus Chymicus MS. λαβῶν μάλωδον, πῆζον τῷ τῷ μαλῆσιας σῶματι. Infra: τὴ ἐστὶν τὸ σῶμα τῷ μαλῆσιας, καὶ τὰ ἄλλα πάσθ ταυτὰ τῷ σῶματι τῷ μαλῆσιας. Pellus in Epist. MS. ad Xiphilinum Patr. Constantinop. εἰς χημῶσιαις: καὶ μαλῆσιαν ἢ εἰ λαβῶσι λαυλῶν, καὶ ἰβῶν ὄζον τῷ ψήματι. Nicephorus Blemeydes de Chymia, MS. τὸ ὑπερχῆ τὸ θῆσι ὕδωρ, δι' ἢ ἄδκαίνῃ τὸ σῶμα τῷ μαλῆσιας, ὅπρ' ἰσῶσι γαλλῶν κκαμῶσιον, ὅπρ' ἐστὶν ἡ τίθηρα ἢ μάλωσα γήμιμα δὸς τῷ κρῶν τῷ ἰσῶ, &c. Occurrit passim apud Chymicos.

ΜΑΓΟΥΛΑΟΝ, *Maxilla, Gena, Russa;* Μαγυλῶ, Portio. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. Παρεταί, αἰ γρῶσι, τὰ μάγυλα. Glossæ Editæ à Rutgersio lib. 6. Var. Lect. Γρῶσι, τὸ μάγυλα. Ita enim rectè emendat. Moschopolus: παρεταί, ἢ καὶ κέρῃ, λέγει εἴς δύο φ. ἰσῶν τὸ κοινὸν μάγυλα. Hyratus MS. ὁ ἰσῶσι, τὰ μάγυλα τῷ μαγῶν ὀνομαζῶσι τὰ ἰσῶσι τῷ ὅπρ' ἰσῶσι, καὶ παρεταί, τὰ μάγυλα. Libellus de Partibus corporis humani MS. ὁ ἰσῶσι, τὰ μάγυλα τῷ μαγῶν. Σαζῶσι, αἰ παρεταί, καὶ τὰ μάγυλα Ptochoprodromus de sua Paupertate, MS.

Ἦσι καθῶσι τὸ λίπε τὸ μάγυλον ἢ ἰσῶσι.

Nicetas in Murtzuphlo num. 5. ex Cod. Barbarogr. καὶ ἰσῶν ἰσῶσι καὶ τερπῶσι εἴς ἰσῶσι ἰσῶσι ἰσῶσι ἰσῶσι καὶ κατῶσι, καὶ ἰσῶσι τὰ μάγυλα. Ibidem: τὸ αἰ πῶσι ἰσῶσι ἰσῶσι, καὶ ἰσῶσι ἰσῶσι. Anonymus εἰς ἰσῶσι τῷ σῶματι, sen de Navis: ἰσῶν εἰς τὸ μάγυλον τῷ ἀνδρῶν, πῶσι τῷ ἰσῶσι ἰσῶσι τὸ κάτω μῆθ τῷ ἰσῶσι, ἰσῶσι ἰσῶσι, ἰσῶσι καὶ εἰς τὸ ἰσῶσι ἰσῶσι. Cyrillus Patr. Constantinop. adversus Judæos c. 2. quæst. 1. ὅπρ' οἱ σῶσι ἰσῶσι ἰσῶσι εἰς τὸ μάγυλον, γρῶσι καὶ τῷ τῷ ἰσῶσι. Anonymus de Nuptiis Thecæ lib. 5.

Τρίχα τίθησι δὲν ἰσῶσι εἰς μάγυλα τ' ὁ ἰσῶσι. Historia Bettandi Romani MS.

Στόμα χροῖτων, χροῖτῳ δὲ ἰσῶσι μαρμαρίαι, Μαγῶλα ἰσῶσι ἰσῶσι, αὐτῶσι τῷ χροῖτι.

Adde Ormeophonium cap. 73. pag. 231. Synaxarium Maximi Cytharensis Episc. 1. & 18. Jan. &c. Vitæ Dactylis vocem hanc à μάσων deditam opinatur, ab ἡμαζω, nam μάγυλον est mandibulum. Interpres Juvenal. fat. 2. Cynæidi, quem magulum conspucatum dicitur, ita idem legendum contendit, pro aculem.

Κοκκινωμάγυλῳ, Qui genus habet rubicundus, ὁ κοκκινωμάγυλῳ.

Φουκοτόμας, in Epimerifinis MSS. Herodiani. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Τὰ κόκκα τῶ μαζώκα ἰγίμασι τὸ ἀπθθ.

Καλιμάγυλον, Mentum, Maxilla inferior. Scholiastes Euripidis ad Orestem: μαλίας ἢ ἀκροτήριον, ἔστι πρὸ πύλας λακεδαιμονίας, λεγόμενον παρα τισιν ἰδιωτικῶς ὄντι καλιμάγυλον. Sic enim legendum pro καλιμάγυλον, quiddid dicat Meurfus. Expreffit autem vocem Οὐδίασθ, qua Maleæ promontorium donantur veteres, Nicetas in Ifaacio lib. 2. num. 5. πύλο καλιμάγυλον προμαχάσιον δεικνύς. Ubi Cod. Barbarogr. καλιμάγυλα ἢ ἡμῶν πρᾶφττ.

Μαγυλέας, & Μαυλόκιον, Pulvis, in quem gemit inter jacendum inclinatur. Glossæ Græcobarb. Προκίφαλον, ἢ προκεφαλάδιον, ἢ μαυλόκιον.

Θομαζώκλθ cognominatus nescio quis, seu Maxilla asini, apud Theophanem an. 2. Leonis Isauri, & alius Gregorius apud Nicephorum Constantinopol. in Brev. pag. 168. 1. Edit.

Ποδομάζωκθ, alter perinde cognominatus, apud Theophanem an. 25. Copronymi.

ΜΑΓΤΥΡΙΣΣΑ, Lebes, Olla. Glossæ Græcobarb. τὰς μαγυρίας, ἢ κακιάβια, ἢ τὰς χυψας.

ΜΑΔΑΜΟΥΔΑ, ὁ ἀσπάλακος, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. in al. ἀσπάλαξ. Talpa. Neophytus MS. Μαδαμωδᾶν, ὁ ἀσπάλαξ.

ΜΑΔΑΡΑΤΕ, Navigij Barbarici Genuis. Attianus in Periplo maris Erythraei: καὶ δὲθ Οὐμάνον εἰς πύλο Ἀραβίας ἐβόλιτα ἡραπία πλοίασμα, τὰ λεγόμενα Μαδαράτα.

ΜΑΔΕΕΪΝ, Madizem, Exsilare, Σουλᾶ. Vox fortè fonnata ex Μαδῆς, de qua infità. Anonymus de Bellis Francorum in Morca:

Ἀπίσπλιν φουάτα τυ, ἢ Πρίζιπταν μαδίζη.

Infità:

Ἀνίχαμθ ἢ Πρίζιπταν μαδίζθ ἢ πολυμάσλυ.

Stephanus Sachlees in Monitis MSS. de Meretricibus:

Τὰ παλικάρια ἰγδέρμοι, τὸς γρόφιας μαδίζων.

Μαδερῆς, μαδασῆς, Exsilator, Σουλζαωρός. μαδερῆς, Expiratio, Αλωσία.

ΜΑΔΗΣ, Torcular. Eclogæ Basific. lib. 19. p. 200. καὶ ὄμας ἢ οἶ τῷ ἀγρῷ, ἢ τῷ ἰποικίω, ὡς τὰ ὄνομα ἐκείνῃ, καὶ ὁ μαδῆς. Ubi Scholiastes ἔξλων πρίζον καὶ ἔξλιθον τὰς σαφύλας, ἔξλων μέγιστον ἐπιβλήμων ἢ ἰθαλας καὶ ἢ σαφύλας εἰς τὸ ἐκπίπτεωδὸς τὸ ἔλαον καὶ ἢ οἶνον, interpretatur.

ΜΑΖΑ, Massa, Coadunatio. Glossæ Græco-Lat. μάζα, ὁ βώλοθ, Massa: & Latino-Græc. Massa, μάζα, φύραμα. Suidas: Παλάσθας, μαζῶν σκύνθ. Leo in Tacticis cap. 7. §. 47. εἴθ ὅτως οἱ σκύνθες αὐτοῖς ἀρρυγίστι, ἦγον ὡς μάζα, ὡμῷ, λαυθαυότις, &c. Cap. 14. §. 57. ἀρρυδιόν ἔστι ἰνα μάλλον ἀρρυγίστι τάσσουθ, ἦγον ὡμῷ ὡς μάζα, ἄνθ ἰρδίναν. Et cap. 19. §. 7. ἀκκοπίσσιον ἢ λίθος μαλικίος, ἢ σιδῆρα βάρεια, οὖν μαζας ἔχρουσῆς, δι' ὧν πύλο ναῦν διασφίψισσι.

Μαζίον, diminutivum. Suidas: Κυμβία, μαζία ζσθῆσιον. Scholiastes Thucydidis lib. 2. χρυσίον ἀσσημι, μὴ ἔχουθθ σμῆσιον, οἶον μαζία τινά. Auctor Geoponic. lib. 20. Μίσζον χαλλῶν φουάσας μὲν ἀλφίτω καὶ ἰλαίω καὶ ὠσάθ, πύει μαζία, καὶ δελίαζ. Aphrothegmata Patrum in Antonio, num. 35. ὁ τύπτον τὸ μαζίον ἢ σιδῆρον, πρῶτον σιπατᾶ ἢ λογιζόμεν τὸ μῆλα ποιῆν, δρίπανον, μαζῶσαν, πύλνα.

Μαζονομῆον, vas in quo Maca subigitur. Mi-

chaël Pfellus de Grammatica, MS.

Μαζονομῆον ἀγῶς τυ, ὅθ ἢ φῶραθ μάζα.

Μήμαζιον. Idem Pfellus:

Τὸ μήμαζιον ἢ μάζων, Μήμαζιον κάλα.

Μάζη, μάζι, Stimul, Cym, Κμα, Σωί. Quasi in Massiam. Fabula Ἐλοπι Græcobarb. ἀβίσθον εἰς πύλο φουλίον τυ, καὶ τὰ ἔφασι μάζι μὲ τὰ πύλα τυ. Ita pag. 29. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ ἀφῆις τὸ κικράτιζε μάζη τυ να τᾶ γρίφη.

Rurfum:

Καὶ τὸ βραδυῖ ἰπόμωυ, μαζῆνα γαπαπῶσι.

Panagiota in Catechismo Russor. μάζι ἰδίλασι σκαποδοίεσιν.

ΜΑΖΩΝΕΪΝ, μαζώνεν, In massam cogere, colligere, Coacervare, Cogere in unum, ἀγείρειν, συλλήγειν. Corona pretiosa: μαζών, Cogere, ἄσφουζι. Glossæ Græcobarb. Ἄγυρα, ἄσφουζαί, Σωρῆν, μαζώνη. Nomocanon laudatus ab Allatio lib. de Opin. Græc. num. 12. καὶ εἰς τὸ βλῆτων τῶτο καὶ φαίλασιον οἱ ταλαίφοροι ἐκείνοι ἀσφουζοὶ πρίζον εἰς τὸ καυόν, καὶ μαζώνεν ἔξλα, καὶ βάνον φωτία, καὶ καίγον ἐκείνο τὸ ὄμας, καὶ τὸ ἀφῆσιζον πασίλιος. Bartholomæus Monachus in Blencho Agateni: ἰδύθις ὁ λαός ἢ μωχαμίτ κικράσινα, ἰμαζῶθ πολλὸς λαός, καὶ ἰφουάσισιν ἐκ πύον ὁ μωχαμίτ κατῶσάμ τυ. Fabula Ἐλοπι Græcobarb. de Formica: ὅτι ἔως πύλο σμῆρον εἰς τὰ χωράτια τὰ ἔξια, πειρατᾶ καὶ μαζῶνεν, τὴς καρπῶν ἔξζ λόγῃ τυ. Ubi Cod. Gr. τὴς ἢ ἰπῆρον πύου συλλήγῃ, καὶ ἰαυθᾶ δὲσθουαίριζον. Rurfum pag. 150. ἔξζ τι τὸ καλοκαίρι διτ ἰμαζῶνεν σφῶλυ: Ubi Gr. διὰ τι τὸ ἔθρθ ὁ σωίηης σφῶλυ. & pag. 155. Τρομπίλας ἰμαζῶνεν τὸ φῆσάτο. Ubi Gr. σφᾶτον ἰπισωαζων. Historia Apollonij Tyrij:

Εἰς μῶν ἰμαζοκῆσασιν, ἀπίθ δὲθ πύλο ὄρα.

Rurfum:

Τῶ σωισφῶρα τὸ ἰμαζῶνεν, εἰσῆψη πύλο ὄρα.

Alibi:

Ἐκαμθ ἢ διαλακῆμῶν, καὶ εἰς μῶν ἰμαζεκτικῶς.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Ἐκῶ ἰμαζωνίτονα πολλὸς λαθ εἰς πλῶθθ.

Prochoprodromus ex Cod. MS.

Καὶ κύνθον τὸ βῆχο μᾶ, καὶ πειμαζωσῶτο.

Apud Myrseum scd. 3. cap. 58. ἔλεον πειμαζοίμθον, Lana congeffa.

Μάζωμα, μάζωμα, Collectio, Cæsus, Conventus, ἀσφουζιός, σιμῶθ. Corona pretiosa: μάζωμα, Chorum, χορός. Glossæ Græcobarb. σφῆρῆμα, μάζωμα.

Μαζῶνι, eadem notione. Glossæ Græcobarb. ὠμβρῆζης, μαζῶνις. Fabula Ἐλοπι Græcobarb. εἰς μῶνς μαζῶνι ἢ ἀλόγῶν ἔξων, ἰχρόφην ἢ μῶνι.

Μαζωκῶλ, Collectio, ἀσφουζιός, λεγόμενα.

ΜΑΖΑΛΔΕΣ. Joan. Cananus de Bello Constantinopolit. καὶ ἰθὶ σκάλας ἴπρον, καὶ σκάλας πασῶντας μῆρας, ἔ μείλας, ἀλλῶ ἢ τρίζης, καὶ ἴπρον σφῶσῆς, καὶ ἄλλοι πῆρ μὲν μαζαλάδων, ἴπρον ἢ σκλῶνι.

ΜΑΖΑΝΕΣ. Vide in Μαζῶνι.

ΜΑΖΑΡΙΟΝ. Joannes Moschus in Limon. cap. 160. καὶ ἰθὶ σκάλων ἔξζ ἢ θυμῶθ εἰς παῖς Σαρκλιῶς φορῶν μαζῶσιον, καὶ ἔσφῶσι ἴπρον πῶ, ἡρῆσαι ἰχρῶδῶς. Vocem hanc omisit Interpret. Vide Gloss. med. Lat. in Masiana.

ΜΑΖΗΛΟΣ, Pelvis. Euchologium Cryptoferratenæ apud Goarum pag. 247. & Vaticanum apud Morinū de Sacris Ord. p. 97. κελύθον ὁ ἀφῆμενός κομμάθῆναι ὅθ τῆ χορῆ αὐτῷ χαλκίζῆσιν. καὶ μαζῆλλον, καὶ μαζῆδύκην. Ubi idem Goarus existimat hanc vocem ejusdem esse notionis & originis quâ μαζωκόμιον, apud Suidam, quod ἀγῶσι τὸ fuisse ait, sic dictum nempe quod vas fit Masis deferendis, quod μαζωφορῆ, aliis dicitur.

ΜΑΖΙ. Vide in μάζα.

MAZIZANION, quibusdam *Melanganiana*, aliis *Colocasia*, ex *Agineta* lib. 1. cap. 26. dicitur. Symeon Sethi de Facultat. Cibor. τὸ λίγρον μαζιζάνιον ζερμὸν ἐστὶ καὶ ζήριον. Ita Aetio quoque dicitur. cui est radix : Constantino verò Alcretis μαζιζάνα. Aliis μαζιζάνα. In Edit. Sethi postrema bis μαζιζάνιον scribitur. Vide Ruellium lib. 2. cap. 10. Extr.

ΜΑΖΙΦΙΟΝ, Anastasius Monachus de Monachis Sinaiis, MS. λέγει μοι ὁ γήρον, Ἐπαρον καρπὸν αἰς τὸ μαζιφιὸν σου, ὅπως βαστάσαι δύσασαι.

ΜΑΖΟΚΟΠΙΟΝ. Vide in *Mazokop.*

ΜΑΖΟΥΜ, τὸ παριδλίω, (vel *σαριδλίω*) in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 1237.

ΜΗΣ, *Maius mentis*, μεῖον, in Corona pretiosa. Proverbia seu dicta vulgaria MSS. τὸ αὐγύσθω πειράματα ἢ μάλιον ἀναζήσῃς.

ΜΑΘΑΙΝΕΙΝ, & μαθίναν, pro *μαθάναν*, *Disserere*. Proverbia Græcobarb. MSS. γήριον Σαρακευθὶν γράμματι μὴ μαθίναν.

ΜΑΘΕΣΙΣ, à Latinis sequioris ætatis Scriptoribus usurpata vox pro *mathesis*, *Disciplina*, *Doctrina* : cùm hanc postremam pro Astrologia iudiciaria usurparent, ut probavimus in Gloss. med. Lat. Contra tamen *mathesis*, quæ vox nullibi occurrit, seu *Mathesis*, penultima brevi dicit præter Prudentium à nobis laudatum, Sidonius in Panegyrico Majoriani :

*Nicet explorat Calum, totaque voluit
Percurrit mathesim numeris, interrogat umbras,
Fulmina rimatur, fibras videt, &c.*

ΜΑΘΗΜΑ, *Symbolum Apostolorum*, sic dictum quòd à Catechumenis memoriter diceretur. Concil. Constantinop. sub Mena Aët. 5. ἐξ ἑβδὸς ἢ ἀρίσας ληθιρίας ἐπιλήλυθους, καὶ τὸ ζυρόν κλεισθῶν, καὶ τὸ ἀρίων μαθηματικὸν καὶ τὸ συνδὸς λεζβίνου, τὴν χερσὶν τὸ διατύχων μὲν πολλὰς ἰουρίας συνιδίωσαν, &c. Hieronymus Dalmata in Hist. MS. Sanctorum *Ægypti* fol. 172. ἱσαυθὶθα ὅς αἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἑμφρακτον ἀπαγγέλλον τὸ μαθημα. Eucholog. apud Morinum de Sacris Ordinat. pag. 78. μὲν ὅ τὸ ἱερὸν τὸ αἶνον μαθημα, καὶ ἐπαρβῶσαι τὸ καλαπτήσασα, καὶ ἐπὶ τὸν δὲ διακον, &c. Cod. Reg. 2431. fol. 126. ubi habentur ὅροι διαφόροι excerpti potissimum ex Clemente Alexandrino & aliis : ὅ δὲ ἀπὸ παλῆς ἱερῆς μαθηματικῆς ἐκστῆσαν τὴν βοήθειαν τὸν πρῶτος αἰῶνα ὁ ὑπερβάς βουλόμενος. Nominis rationem indicat Synodus Trullana Can. 78. ὅτι δὲ τὸς φωτιζομένους πῶς πιστῶν ἐκμαθεύσαν, καὶ τὴν πύμνην ἢ ἱερὸμαδὸν ἀπαγγέλλον τὴν Ἐπισκοπῆν καὶ τὸς Πρεσβυτέρος. Ita etiam appellatur à S. Maximo in c. 3. S. Dionysii. de Cœlesti Hierarchy. pag. 68. à Socrate lib. 1. Hist. Eccl. c. 8. lib. 3. c. 25. Leontio lib. de Sectis, ubi de Synodis Constantinopol. & Calchedon. in Bibl. Juris Canonici p. 1175. 1240. 1241. &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Symbolum reddere*.

Μαθημα, Consuetudo, Σωθῆσια. μαθηματικὸν, Consuetus, Σωθῆσις.

Μαθησια, pro *μαθησις*, apud Zachariam Pap. lib. 1. Dialog. Gregor. M. cap. 1. Extr.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ, *Gentiliacus*, *Chaldeus*. Socrates lib. 2. cap. 9. ἰλαδωτόν γδ αἰς μαθηματικῶν ἀσκημάτων. Vide Gloss. med. Latin. in *Mathematicus*.

ΜΑΘΗΤΕΙΟΝ, *Templum Discipulorum Domini* ἢ *Apostolorum*. In Cod. MS. Reg. 2216. fol. 101. describitur quidam characteres ignoti, quibus scæta verba subjunguntur : αὐτὰ τὰ γράμματα ἰερὰς ἀνὰ αἰὶν τὸν ὄρον ἢ ἑλαθὸν αἰς τὸ μαθητεῖον ἐπὶ πᾶσα γὰρ τὴν ἀρχαίντων ἀκρίβωτον ἢ ἀποστολῆν Χριστοῦ, ὅπως ἴπτε τοῖς μαθητῶν αὐτοῦ, Γρηγοριῶτι καὶ ἄποστολῆσι.

ΜΑΘΗΤΕΥΕΙΝ, *Docere*. Nicetas Stethatus in Præfat. ταῦτα καὶ ἡμεῖς αὐτὸ μαθητεύσιν, &c. Cedrenus in Constante Heraclij nepote : τὴν μαθητεύσαν, ἢ ἑμαθῆσαν τινὸς. Laudatur Symeonis Hageni S. Mamantis, Homilia, ὅσα τις ἔστω ἢ ἀλλοθῶν διδασκῶν διαθεσι καὶ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς μαθητεύσιν αὐτοῦ. Georgius Contares lib. 5. Hist. Athenar. αἰνῶν τὸ δὲν ἴπτον ἑλαθὸν τὰ μαθητεύσιν δὲ ἀποστολῶν διδοσῶν, &c. Vide Matth. cap. 2.

ΜΑΘΙΑΝ, *Eveller*, *Extirpare*, *Amputare*. Glossæ Græcobarb. μαθία, ἄνασπῆ, Ἐπειζόντι.

ΜΑΓΜΑΧ, à Chaldæis *Vitem albam*, quam alij Bryonium vocant, vel ὄσπος σαυωλλῶν, vel χυλιδάνας, ἀγριζώσων & χαυρόν, apud Arabes verò ἄλοχουλλῶν, appellati scribitur in lib. MS. Coeranidis lib. 2.

ΜΑΙΜΟΤ, *Simia*, *Simia*, *μιμόν*, *πιθῶν*. *Mathæus Silvaticus* : *Maiomo*, *Matimo*, *Græcè id est simia*. Fabulæ Ἐσφοί Græcobarb. αἰς μίαν μαζήνην ἢ ἀλίαν ζῶον, ἰζορῆσιν ἢ μαιμοῖς. Ubi Gr. Cod. ἐν συνώδῳ πῶς τὸ ἀλίαν ζῶον ἀρχαῖος πιθῶν.

Μαιμοκῶδης, Simiam referens, pro *μαιμοκῶδης*. Nicetas in Alexio Angelo lib. 3. ἰδατο γινὼ τὸ στυλιὰ τὰυτα καὶ μαμοκῶδὸς ὁ βασιλεὺς πρόσωπα, καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔσθ αὐτοῖς τὸ ὄμμα ἰπτοσιν.

Λυσμαμῶν. Glossæ Jaticæ MS. ex Cod. Reg. 1673. ἀσφαλιόν, πσιφίλλον, ἢ *λυσμαμῶν*, *Asphaltion*, *Trifolij species*, de quo Ruellius & alij, sic fortè dictum Græcis recentioribus, quòd ἰτίus herbe eius λύσαν seu rabiem conferat Simis. Glossæ aliæ ex Cod. 190. Κανθαρις, τὰ λυσωμῶν μαδ.

ΜΑΙΝΟΜΕΝΑ, *Μαυροβῆιον*. Alexander Trallianus lib. 2. cap. 3. ἀρίστω ὅ ἐστιν ἐσθλὸν καὶ ἰζηλικῶς λεζορῶν, καὶ ἢ καὶ τὰ ἀλεζορῶν ἰουβῆσι, καὶ μαυροβῆσι, καὶ μαυροβῆσι ἔστω. Leontius in Vita S. Joannis Eleemofynatij ait siccatos pilces μαυροβῆσις appellare Alexandrinos, quos quidem eisdem esse quos *Μαίνας* vocat Plinius, putant.

ΜΑΙΟΝ. Vide *Λαβωμόνον*.

ΜΑΙΟΥΑΙΟΝ. Vide in *Μαυροβῆιον*.

ΜΑΙΟΥΜΑΣ, *Festum à Paganis in Urbe Maijuma*, in Syria, celebrari solitum. Suidas : Μαϊομας, Πασθῆσις ἰζορῆσι ἐστὶ τὸν Ἔρωμ καὶ τὸ Μαῖον μῦθον τὴν παρῶν καλακαρῶσις πῶν τῶν λεζορῶν ὄσιν, οἱ τὰ πρῶτον ἢ πῶν πῶν πῶν, ἰδῶν τῶν ἰουβῆσι ἐστὶ τῶν Φαλατῆσις ὕδασι, ἀλλοθῶν ἰμαθῶν, ἔστω καὶ Μαϊομας ὁ τὸ τοιαύτης ἑστὸν κερὰς ἰουμαζήσι. Glossæ Basilic. Μαϊομας, ἑστὴ ἰτελεῖτο ἐν Ρώμῃ. Rursum : Μαϊομας τῶν τὸν λεζορῶν Μαϊομας ἰπῆλῆσαν οἱ Ρωμοῖς Μαῖον μῦθον αἰς τὸ μῦθον τὸ Μαίσις. Julianus in Porphog. ἰμαζῶν δὲ ἕκαστος αἰς τὰ δῆπνα καὶ τὰς ἑορτάς τὸ Μαϊομα γήματα ἀπολοσῶσις ὑπὸρ δὲ ἰμαζῶν αὐτῶν, καὶ τὸ σωπῆσις αἰς τὸν ὄρον. ὅτε ἰδῆσι τὸ πῶν ἰμαζῶν, ὅτε ἢ πῶν κοινῶν. Theophanes an. 3. Leonis Chazari : ὁ ὁ βασιλεὺς πῶν αἰς Μαϊομα ἐν Σαρματιῶν, ἐκαθῆσαν ἐπὶ σίχῶ, μὲν τὸ ἰμαζῶν, καὶ ὅτε ἰμαζῶν βλεσαν οἱ κρατητοὶ τὰ ἰπτοσιν. Auctor Incertus post eundem Theophanem pag. 429. ἰμαζῶν ὅς τὸ ἰμαζῶν πῶν αἰς Μαϊομας, καὶ δὲ ἰμαζῶν χερσῶσις τὸς ἀρχῶσις τὸν κρατῶν. Vide Scaligeriana pag. 213, & Gloss. med. Lat. in *Maijuma*.

ΜΑΪΡΑ, τὸ Ἐθριον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΑΪΣΤΡΟΣ, *Μαῖστωρ*, *Μαῖστρομῆσις*. Vide in *Μαῖστροφ*.

ΜΑΙΔΡΑΙ, *Majores*, *Προβῆσι*, apud Suidam.

ΜΑΚΑΡΙΪΣ, *Xiphion*, *Gladiolus*, *Iris silvestris*. Liber MS. Coeranidis l. 1. εἶψον, βολῶν ἔστιν ἐν πῶ τῇ γῇ φῶμα ἰερὰς ὄρεσις εἶνε, ἢ ἰπικακῆσιρα. φῶν δὲ ἐστὶ ἀφῶρας αὐτῶ τῶν σίχῶ, ἢ τῶν μακαριασῶν καλῶσι, ἕστιν ὅ φῶσανον. Ruellius lib. 3. cap. 87. Xiphion rura Spatham, internum fegetalem gladium appellanti.

πρό, ἢ μακροῦ, ἢ μεγάλου καρπῶν. Georgius Contares lib. 5. Hist. Athenar. ὅμοιο ἑσώσας γὰρ ἴσον τὸ πῦρ τῆς διάσφιμα τόνου μακροῦν, &c.

ΜΑΚΡΟΟΥΡΟΥΝΑΙ. Vide in Γύρζου. ΜΑΚΡΟΚΟΥΤΡΟΥΝΑΙ, Longae atque ingenies Corona. Rhuzanus in Pataphrasi Vaticin. Constantinopol. ἔρχου ἢ μακροφρονίας, καὶ τὰ εἶδός, καὶ τὰ θαυμαστά. Sed videtur legendum μακροφρονίας, Μακροφρονος. Vide in γυρῶν.

ΜΑΚΡΟΔΑΠΕΣ, Longinquitas. Codex Canon. Eocl. Afric. cap. 17. οἱ ἱκανῶς ἑπαρχίαν εἶδον τὸ μακροδάπες Πραίνουστα ἔχον ἰδίον.

ΜΑΚΡΟΔΙΑ, Longum iter, μακρὰ εἶδος. Nomenclanon Cotelianus num. 502. οἱ τικ δροπύρη τὸ σπύτικον αὐτῶ, χωρὶς μακροδίας, ἢ ἄλλο τι τὸ κούδον, καὶ πλείον ἑτερον, ἐπιπλάσθω ἄλλοι γ.

ΜΑΚΡΟΚΕΝΣΟΝ, Longior secessus, quasi μακρὴν πρῶτον, cum scilicet Imperator in remotiora palatia cum toto comitatu proficisciebatur, ut in iis moratur ageret. Constantinus de Adm. Imp. cap. 51. καὶ γὰρ οἱ μακροκένσα ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἐπὶ βασιλείας, καὶ οἱ Νικηταῖοι, οἱ δὲ Ὀλυμπιοί, οἱ τὰ Πύδνα, Aliis verbis paulo infra, μακρότερον πρῶτον, cui opponitur τὸ πλείον πρῶτον. Vide πρῶτον, & Μιτάσσει.

ΜΑΚΡΟΜΗΤΗ, Avis quam Cortiz. Galli vocant, à longo rostro: Vide Bellon. lib. 1. Observ. cap. 11. & infra in μήτη.

ΜΑΚΡΟΝΟΣΙΑ, Morbus diuturnus, apud Anonymum Interpretem Rhamplij MS.

ΜΑΚΡΟΜΥΤΖΟΣ. Vide in μήτη.

ΜΑΚΡΟΠΙΠΕΡΟΝ, Longum Piper. Agapius in Geoponico cap. 170. ἔστι δὲ ἄσπερον μακροπιπτερον, &c. Ubi opponitur σφρηβὸν ππέρι. Vide Λεζοπιπτερον.

ΜΑΚΡΟΠΟΔΑΡΟΣ, Campernis, γαίδαξ, γαίβοσκῆλη.

ΜΑΚΡΟΠΟΥΣ, Vermiculi species. Vide in Ἐπιμαλῶ.

ΜΑΚΡΟΤΕΡΟΝ, Propheticus, Pssillum, apud Interpolat. Diocfor. cap. 652.

ΜΑΚΡΥΣ, Longum, μακρὸς, Μακρὰ, Longè, Procul, μακρὰν. Excerpta Jattica MS. in Codic. Reg. 1843. δὴ τὸ ἔθωρον λεγόμενον κομμάτια λευτὰ καὶ πῆλαι, καὶ μακρὰ. Anonymus Interpres MS. Rhamplij: δὴλα καὶ καὶ πῆλαι τὴν ἑροφωπτικὴν καὶ μακροζυμῆς, ὀρείας, καὶ ὑψηλικῆς. Hermodorus Rhegius in Adagiis MSS. αἱ ζωαῖαι ἔχου μακρὰ μαλλιά, καὶ λίγον μιλόν. Μακροίωαντες, nescio quis apud Scylitz. p. 653. quomodo longum pro majoris stature dixit nostri. Vide Gloss. med. Latin.

Μακροῦς, Μακροζυμῶς, Longiusculus, Υπεριμῆς. Μακροζυμῶς, Qui habet longas alas. Orneofophium pag. 245. Ζακῶν ὀρεαίης ἢ μακροζυμῶς. Μοx: οἱ Περὶτικὸς ἢ κορινθῶς, μακροῦ αὐτοῦ, μακροζυμῶς. Iterum: τὰ ἱεράκια ἰσχυροῦ καὶ μακροζυμῶς. Sic porro hoc venecum hic interpretari licet: alas enim avium venaticarum vitatas vocat idem Orneofophium: λαμβάνει verd est περιελαβε: Ita λαμβάνει idem erit quod vitatas. Sic conjiciebam in vocabulo incertae notionis: alius fortè meliùs divinabit.

ΜΑΚΡΟΝ, sic dicta Aedis Patriarchalis Constantinopoliticae oblongior, à structura forma, de qua nos pluribus in Constantinopoli Chriftiana lib. 2. scct. 8. n. 3.

ΜΑΚΟΝ, pro μίκον, Papaver. Eustathius: μάκον οὔτι νῦν παρ' ὅποις λέγεται, βαρβαρῶς μὲν, ἰσκόσι δὲ ἀπὸ κρημνῶν φιλῶντες γλῶσσος Ἑλλημῶδ' ὀπαλαίς.

ΜΑΛΑΓΜΑΤΑ, in Glossis Chymicis MSS. ἀπὸ τῶν τὰ ξηθὰ καὶ τὴν ὑμῶν.

ΜΑΛΑΖΕΙΝ, Traclare, Contrelare, διαχειρίζειν, φαρμακῶν.

ΜΑΛΑΘΡΟΝ, pro Μάρμαρον, Feniculum, habet Myrephus de Antidotis cap. 411. ut & Agapius in Geoponico cap. 97.

ΜΑΛΑΚΙΑ, Mollities, Πρώτος ἢ ἰσπὰ σαρκῶν ἀμνηστῆμας, in Pœnitentiali MS. Alter Canon Pœnitentialis MS. Joannes Chrysofomus nomen præferens: οἱ πῶν ἐστὶ μαλακίον, μὴ κοινῶς ὡς ἡμῶν ν'. ἐμφορῶν, &c. Rursus: ἰσὶ ζωῆ ἐστὶ μαλακίον ἰαυτῶ ἐκδύσασα ἢ ἰδῶν χειρῶ, ἰσὴ ἀκούσῶν ἢ ἰσὴ ἔσ'. &c. Joannes Jejunator Patr. Constantinopol. in Pœnitentiali: ὁ καὶ μαλακίον διαπραξῶν, ἢ μ' ἰσφῶς ἰσπῆμα, ἐμφορῶν διαπραξῶν, καὶ μάλιστα ἰσῶς πῶν ἢ ἀλλὰ καὶ ζωῆ ἢ ἐστὸς ἀσπασμῶν ἀνδρῶ μόνον ἔδύσασ, τὸ καὶ μαλακίον ἰσπῆμα δὲ ἰσπῶ. Idem pag. 79. ἰσῶσῶς καὶ καὶ μαλακίον, ἢ δὲ ὅσον διαπραξῶ μὴ μ' ἢ εἶδος οἰκίας χωρὶς ἐμφορῶν ἰσπῶ ἢ δὲ ἀλλοτῆρας. Joannes Monachus de Confessione auriculari MS. ἢ γὰρ μαλακία δὲ ἰσπῶ τὰς ἐμφορῶς, ἢ εἶδος ἢ ἰδῶν χειρῶ, ἢ δὲ ἰσπῶς ἡμῶν χωρὶς, οἱ ἄλλοι καὶ ἀρῶν τῶν ἰσπῶς πῶν, οἱ αὐτῶ ἢ ἰσπῶς ἀπὸ μῶν, ἢ ἢ αὐτῶ μῶν πῶν τῶν μῶν. Μαλακίον δὲ ἰσπῶ, Mollitiem patri, in alio Pœnitentiali Anonymi, apud Morinum pag. 119. Theophanes in Valentiniano an. 11. ἐκδύσῶν καὶ μαλακίον τῶν ὀπαλαίῶ, ἀπεριστατο, &c. Idem in Leone Isaurο an. 24. μαλακίον τὸ μῶν καὶ δαμῶν ἰσπῶ τῶν χειρῶν. Nicetas in Murtzuphlo num. 1. ἀπὸ τῶν ἐμφορῶν ἰσπῶ βλακῶς, καὶ μαλακία σῶν δαμῶν, &c. Vide Μαλῶν, Matth. Blastarem Lit. K. cap. 27. & Hieron. Mercurial. lib. 3. Var. Lect. cap. 15. Joannis Monachi Canonarium ἰσπῶ ἢ σαρκὰ ἀμνηστῆμα ἰσπῶ, — ἀπὸ ἢ μαλακία, περνεῖα, μῶν, ἀσπῶσῶν, &c. Ubi plura de hoc peccato.

Μαλακίαν, Mollitiem exercere. Idem Pœnitentialis Chylofomus: ζωῆ καὶ μὴ ἰσπῶς ζωαῖας, μαλακίσῶς, &c.

ΜΑΛΑΚΙΟΝ, Hefychio, ζωαῖας κομάρης, Ornamentum muliebree exponitur.

Est etiam Sporia, Fisetella ex mollioribus palmatum foliis contexta, Joannes Moschus Limon. c. 73. ἐκαθῆρε ἐστὸ τὸ μαλακίον αὐτῶ — μὴ ὡς σφῶς σακκῶμαζω, καὶ πλείον μαλακία. Adde c. 42. 179. ex Edit. Coteliana. Palladius in Hist. Lausiacæ cap. 39. ἀπὸ πλείον σπυρίδας τὰς μῶν, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον μαλακία, τὰ σπυρίδα τὰ μῶν, Leg. σπυρίδα. Arophthegmata Patrum in Megethio num. 1. ἐστὶ γὰρ ἢ καὶ αἰῶν τῶν ἰσπῶ, ἢ μὴ παρὰ μῶν ὅτι τὰ θαλλία ἰσπῶ ἢ ἀρῶν ἢ καὶ ἡμῶν ὅτι μαλακία, τὸ ἢ σφῶς αὐτῶ. In Pio num. 3. καὶ παλῶν ἐστὶ μαλακίον μῶν ἢ ἄμῶν, ἢ ἀμῶν ἢ ἀμῶν. In Paulo magno: καὶ ἐστὶ ἢ μαλακίον, αὐτὸ πλείον καὶ ἀναλῶν. Geronticon apud Nicenem in Pandectæ MS. lib. 1. fecm. 45. ἀλλὰ πλείον τὸ λεγόμενον μαλακία τὰ σπυρίδα. Anastasius Monachus de Patribus Sinaitis MS. ἀπὸ τῶν γρηλῶν πῶν κομάρης, ἢ παρὰ μῶν μῶν μαλακίον, &c. Vita S. Nili Junioris pag. 57. καὶ μῶν παρ' αὐτῶ πλείον πῶν σπῶν, ἢ πλείον ἢ μαλακίον, ἢ ἰσπῶ ἐστὶ τὸ σπῶν. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 44. ἐκδύσῶ μαλακία τῶν παρὰ μῶν ἢ ἰσπῶν μῶν παρὰ μῶν. Anonymus in Narratione de quodam Apatatore Prætoris Ægypti, apud Combefium to. 2. Actar. Bibl. Patr. ἰσπῶν τῶν ἰσπῶν με ἢ ἢ μαλακίον καὶ βαλαμῶν τῶν ὅτι τὰ ἰσπῶ, μ, ἢ τὸ ἢ ἰσπῶν ἰσπῶ. Apud Galenum lib. 3. de Facultate alimentorum ubi de Ostreis, μαλακία καλῶν, τὰ μῶν λευτῶς ἰσπῶ μῶν ἰσπῶ, μῶν ἰσπῶ τῶν δέμῶ, &c. Anonymus Physiologia MS. de Piscibus & Avibus ex Cod. Reg. ἰσπῶ σφῶν ἰσπῶν ἢ ἰσπῶ τῶν ἰσπῶν ἢ σφῶν.

alij, ubi de Theodora Augusta. Scylitzes in Zoe & Theodora pag. 76 I. αι μανα ηλθδ αι πορφυρογενήσαι Ζοη και Θεοδώρα, &c. Quidam Zonaræ Codd. habent μανα. Fabule Ætopi Græcorum pag. 15. και παλιν το κενάδην η εκάστηρες, (Αλέξωρα) να σμύζω πλώ μανα τε, και η αδελφίρες τε. Μάνα, ibid. pag. 59. 65. Anthos: αι τες εκτάω χρώνες η βασιλείας η Κοινωσίων, αλίμα με μαν πλώ Ειρηνών, η ηδ ειρήμην πλώ σμυδ ης πλώ Βιβωίαν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Ρηθών ζωαίτες ησσαι, άλλη αδελφω και μανα. Idem lib. 8:

Όταν σλώ γλώ πλώ μανα τε Ιουμύον προς αυτόν. Anonymus MS. de Amoribus Lybistii & Rhodannes:

Αίω πλώ, μανα. τας ησαι, κ' αέκην επιλογίβη. Historia Apollonij Tyrij:

Η μανα αὐτή ηγνώσθη, δότο κριαν κ' ηχάθη. Rurfum:

Κ' η μανα ὄπισθε ἔβησθη, πλώ λέγαε αρχιγράτα. Threnus de Capta à Turcis Constantinopoli, MS.

Εγχεσε μανα το παιδι, και το παιδιον πλώ μαναν. Emmanuël Georgillas Limnites de Mortalit. Rhodi MS.

Και πέρασε τας γέροντας, και θλιψε η μοσάδης, τας κέρς, η ανάλυτες, και η οικονομάδες.

Μανίξα, diminutivum à μανα, Matercula. Idem Georgillas:

Οι άνδρες η τα πάν ημφοδ πίσω η μοσίτζις. Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrysthoes:

Ηκωσεν το παιδύπουλον, λέγει, μανίτζε, κάτζε. Vide Symeonem Logothetam in Leone Armenio num. 7. & quæ adnotamus in Gloss. med. Latin. in Manā.

ΜΑΝΑΡΑ, Securis, ex Ital. Manara. Nicetas in Andronico lib. 2. οι παρισάμφοι αὐτῆ βαρζιοι τας μακάρς καθέβησαν ἰπών αὐτῆ.

ΜΑΝΔΑΚΗΣ, χειρὸς μασ. Manipulus feni. Eustathius II. K. pag. 818. μανδάκης η ἰωκίνο η ἰβηδὸς διεμεί η στυφῆ η δὴ μανδάκης κυρίως, αἶς φαση και Χοιρῶσος τῶν ῥοζοι, διεμὸν χέρβη δ' αλοκ η τινὰ γλώσσαν, φοβῶσας τῶν ῥοζοι η τῶν ἰωκίνο ἰβηδὸς τοῦ θρακίου. Et ης φασαετῆ η τῶν ἰωκίνο ἰβηδὸς τοῦ θρακίου. Et II. Σ. ἰβηδὸς αὐτῆ μανδάκης, αἶς ἐκέρμην τα δ' αμρζοζοι.

ΜΑΝΔΑΛΟΝ, Μανδάλω, Vellis, Pessulus, μάζω. Glossæ S. Benedicti: Mandalum, Καλοζοις.

Glossæ Lat. Gr. Pessulum, Μάδαλος, Κλῆζον, χιλώνιον. Repagulum, Μάδαλον. Etrotianus in ἑμβλω, ait hanc vocem, auctore Zenone Herophilæo, significare ὑπεροζωῆ η θυρον μασάλο ἰμοιον.

Μανδάλων, Μανδάλων, Claudere, κλειδῆν.

ΜΑΝΔΑΤΟΝ, Mandatum, Εντολή, Παράκλημα. Glossæ Basilic. Μανδάτων, Εντάλμα. Concil. Constantinopolit. sub Flaviano contra Eutychem: δότο θῶν μανδάτων ἐκλιβῆν τε καὶ ὑποβασάτους ἰστικόνες πλώ πρίν — Εὐτυχιῶς — ἐκρητῆλῶναι. Acta contra S. Cyrillum in Concilio Ephesino pag. 752. βωσις πάθης, τα μανδάτα η βασιλίκης. Chronicon Alexandrinum p. 266. η δ' ἐδ' αὐτῆς η ῥῶμα η μανδάτα λάδρα, &c. Apud Rhampnium MS. και εις ἑπιστο ἰματιών, η δ' αμρζοζοι, αμρζοζοι και πριτανιον. Uruntur Evagrius lib. 2. cap. 4. Theophanes an. 1. Tiberij Thracis, an. 33. Copronymi, Achmes cap. 127. 209. & alij passim, sed maximè Taciti. Mauricius lib. 1. Stratag. cap. 7. ἑτις ἀνάστα τα μανδάτα η Δακῆζου, μη φυλάξω, σωφρονίζω. Adde cap. 7. lib. 2. cap. 16. 17. lib. 3. cap. 5. lib. 7. cap. 5. & Leonem cap. 8. num. 8. cap. 14. § 93. cap. 17. § 26. 67. 112.

Apud eundem Mauricium eodem lib. 3. caput 11. inficitur ὅτι μανδάτων καθολικῶν. Sic porro præ-

fertim appellabant τας κησους, & σχήματῶ copiarum, ut est apud Leonem c. 7. §. 88. ut & §§. 32. 33. 5. 36. 37. 38. &c. quæ etiam παρασάλματῶ dicuntur, Mandata nempe Ducum, quæ ibi feruntur, Græcè, sed Latinè ferè semper apud Mauricium, ex quibus quadam selegimus, cujusmodi sunt. Silentium, lib. 3. cap. 5. l. 12. cap. 14. Nemo demittat, lib. 3. cap. 5. Nemo antecedit bandum, lib. 3. cap. 5. Equatier ambula, lib. 3. cap. 5. Ad latus stringe, lib. 3. cap. 5. Ad Decarchas, lib. 3. cap. 5. Ad Terrarchas, lib. 3. cap. 5. Largier Ambula, lib. 3. cap. 2. Iunge, lib. 3. cap. 5. l. 12. cap. 16. 24. Percute, lib. 3. cap. 5. Curfor festina, lib. 3. cap. 5. Cum ordine sequere, lib. 3. cap. 5. Cede, lib. 3. cap. 5. Torna, mina, l. 3. c. 5. Dispone sinistra, Dispone dextra, lib. 3. cap. 5. l. 12. cap. 24. Transforma, lib. 3. cap. 5. l. 12. cap. 16. 24. Transmuta, lib. 3. cap. 5. Cavete ne vos turbeis, lib. 12. cap. 14. Ordinem servate, l. 12. cap. 14. 24. Bandum sequite, lib. 12. cap. 14. Nemo dimittat bandum et inimicos sequatur, lib. 12. c. 14. 24. Ad ollo, vel sex, lib. 12. cap. 16. Exi, lib. 12. cap. 16. Dirige frontem, lib. 12. cap. 16. Medipartitis ad diphalangiam, lib. 12. cap. 16. Primi state, secundi ad diphalangiam exite, lib. 12. cap. 16. Revertie, lib. 12. cap. 16. Ad contum elina, lib. 12. cap. 16. Mane, lib. 12. cap. 16. Verie, l. 12. c. 16. Ad scutum inclina, Move, lib. 12. cap. 16. Muta locum, lib. 12. cap. 16. Cum silentio mandata turbeis, lib. 12. cap. 24. Nemo dimittat ordinem, lib. 12. cap. 24. Dirige frontem, lib. 12. cap. 24. Amifulco, lib. 12. cap. 24. Primi state, secundi exite, lib. 12. cap. 24. Clina dextra, elina sinistra, lib. 12. cap. 24. Move, lib. 12. cap. 24. Redde, lib. 12. cap. 24. Undique servate, lib. 12. cap. 24. Largi ad dextra, largi ad ambas partes, lib. 12. cap. 24. Intra, lib. 12. cap. 24. Alia ejusmodi mandata proferent Arianus in Tacit. scd. 43. 45. & alibi, & Ælianus cap. 51.

Μανιάτο, μανιάτων, Mandatum, Nuntium, pro μανδάτων, ἀγέλια, Glossæ Græcorum. ἀπαγγελίας, μελυνματῶ, μανιάτα, μανιῶσθῶν. Anonymus de Bellis Francorum in Morea MS.

Χαράν μολάλλω ἑπιστο το ἀκούσω το μανιάτων. Historia Apollonij Tyrij:

Ἐπε μὴ το μανιάτο συ, α ἔθις να ο ἰριμυένωσ.

Occurrit ibi pluries. Anonymus de Nuptiis Thefei: Ο λόζω ἰνεράδραμ, και το μανιάτο πάτῶ.

Mox: Και φαίνεται συ πάντῶς τα δολιρά μανιάτα.

Astrampsyclus in Cælo Pythagorico MS. και παλακαε, και ἀλάβη, η μανιάτων, και ἀποκρισταρις, η μανιάτων.

Μανιατοζορι, Legatus, Nuntius, Tabellarius. Glossæ Græcorum. ἀγγελιατοζορι, ἀποβῶντες, μανιατοζοροι. Damascenus Studita Hom. 18. ἔξ τῶτο η ἀνίμωσας ἄγγιλον, ἰσάν να ἑπὶς Μανιατοζορον. Idem Anonymus de Bellis Francor.

Και ἔτο πάλω ἴσωσας ἰδῶς οι μανιατοζοροι. Πιλάκω ἰβασσας, εις πλώ Φραζίαν ἦλθον.

Alibi: Σπεδῶς πηλῶα ἰγρῶψω, μανιατοζορος σίλιεν.

Μανιατοζοροι φθάνωσιν εις ἔρα μετόνωσιν.

Achmes in Introduct. in Astrolog. και ἀζαθεσιών μανιατοζορον και η ἀγγίλιον, και ἰορροσμιω βασιλίων. Eleutherius Zebelenus de Forma & Constitutione corporis: Ταζοζοριμ, μανιατοζορος, η ἀποκρισταρις. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Μανιατοζοροι δῖθωσας, κιαπισωσας τας λόζες.

Anonymus MS. de Amoribus Lybistii:

Και ἴσθασ τῶρα μίλιμμα, ἵδιε μασιταφορῶ.
 Demetrius Zenis in Batrochomomachia :
 Μασιταφορῶ ἴσθασ ἐ ΕμπασΤριμαλκ.
 ΜασΤριπέν, Accusare, Culpare, αἰτιάζουσι, ἰγκαλῶν.
 Stephanus Sachletes in Monitis MSS.

Ὅπῃ φρονῖ τὸ πολυλίτις, ὅσασ πλὴ μασιτάτῃ.
 Μασιτάδιόμιθ, Accusatus, ἰγκληθῶς Μασιτάτῃμα,
 Accusatio, ἱεχορία.

Μαστάτῆρας, Expolator, Accusator, Sycophanta,
 κατὰσκοπῶ, κλητήρῶ.

ΜΑΝΔΑΤΩΡ, Mandator. Lexicon MS. Cy-
 rilli, & Glossæ Basilic. ἡμερῶδ ῥομοι, οἱ τὸ βασιλικῶ
 διατάξουσι ταχῆτατα διακονοῦντοί, Μαστάτορες. Alibi:
 Κηθῆριαις, Μαστάτορες. Suidas: Πάθλι, ὁ Μαστάτωρ.
 Acta S. Maximi Confell. pag. 29. ἰδιότις δῖο Μασ-
 τάτορες μὲν δίκαι ἐκασθῆσαν, &c. Concilium Ni-
 cænum II. Act. 2. Βασιλικῶς ἀγροῦσθ ἄπο τῶ πύλων
 τῶ τὸ σπῆσι ταῦ ἴσταν. Mox: ὁ λαμοῦτάθ Βα-
 σιλικῶς Μαστάτωρ ἀσθῆδῶν, &c. Vide in Βασιλικῶ.
 Typicum Sancti Sabæ, ubi de Jejunio: τὸ δ' ἀλη-
 θις ἢ ἔστ ἄπολα τὸ κωῶς, ὅς μαστάτωρ ἴδι, τῶτ ἔστ
 μωυτίς τὸ δῖο ασκῶν αὐτῶ Σερῖν. Liuthprandus in
 Legatione: *Diafofles meus me deservens, anabus par-
 vis impropositum navibus, duobus me Mandatoribus,
 qui Hydruntem me per mare conducerent, com-
 mendantur.* Vide Theophanem an. 5. Justiniani, ubi
 de Seditione Vicforiorum, & quæ adnotatus in
 Gloss. med. Lat. in Mandator.

Μαστάτορες alij erant in exercitu, qui Ducum
 mandata ad milites perferebant. Leo in Tacit. ca-
 pite 4. §. 16. & ex eo Glossæ Basilic. μαστάτορες ἢ
 εἰνῖν οἱ τὰ μαστάτα δὴδ τὸ ἀρχῆλον ἀφῶ τῶς σφῆλι-
 ταις ἔξῃς διακομιζοῖσι. Vide eund. §. 6. 35. Rufum
 §. 49. & ex eo Constantinus filius in Tacitico pag. 21.
 ἀρμῶσι τὸ χρωσθῆλαις δὴδ ἐκῶς βαῦν θῆτ τὰ ἱε ἀναικῶς
 μαστάτα, ἢ μαστάτορας ἀγροῦσσι ἐχθὺ ζῆργῆς, ἢ ὄρ-
 νῖμος, ἐχθὺ λαθῆνας, ἀν ὀδῆτῆρῶ, ἐχθὺ ἀφῆρας γλῶσσας.
 Adde pag. 51. Mauricus lib. 1. cap. 5. lib. 7. cap. 17.
 Idem Mauricus lib. 3. cap. 5. τὸ εἰνῖν σωῖσταμῶν
 ἱεσθῆδῶν, δῖο τὸ μαστάτωρα παραγγῆλλῃς ὄντας, &c. Idem
 lib. 7. cap. 16. ῥῆθ ἐν καρῶ παραλάξῃς θῆτ μαστάτορας
 σφῆρῆνῃν τῶς τὸ συμβολῆς ὄντας, &c. Eufimiodi Man-
 datorum præterea meminit idem Leo cap. 7. num. 54.
 55. 65. cap. 11. num. 20. cap. 12. num. 120. cap. 14.
 num. 27.

Πρῶτομαστάτωρ, Primus Mandatorum. Continuar-
 tor Theophanis lib. 4. num. 16. & Scylitzes pag. 541.
 τὸ Πρῶτομαστάτωρ πλῆρον ἀρχῆλλῷ, Leo Grammaticus
 in Constantino Porph. pag. 498. πῶν ἐν τῇ Θαλάττῃ
 σωῖ τὸ Πρῶτομαστάτωρ. Adde Anonymum Combesifia-
 num in Lacapeno num. 8. & Cedrenum pag. 541.
 620.

Μαστάτωρῖν, Mandare, in Novella 4. Justinia-
 ni, apud Scholiastem Basilic. ad lib. 14. pag. 192.
 & apud Harmenopolium lib. 1. tit. 5. §. 3. lib. 3. tit. 6.
 §. 1. &c.

Μαστάτωρῖν. Stephanus Sachletes in Narrat. MS.

Στὸ ρῆθιμῶ κῶς τὰ Χάνα παῖθ κῶδῖνοσάτῃ.
 Καὶ τῶ πλὴ Κελαζῆλινα παντὶ μαστάτῃσῷ.

Μαστάτωρῖν, Mandator, tom. 4. Basilic. pagi-
 nâ 165.

ΜΑΝΔΗΑΪΔΑ, βῆρβαλμο, in Lexico MS.
 Nicomedis Jatrofophitæ. *Bupbthalmus*, Herba Me-
 dicis nota.

ΜΑΝΔΗΑΤΟΝ. Vide in μαστάτωρ.

ΜΑΝΔΡΑ, Monasterium, Metaphora sumpta
 à caulis ovium, seu carpatum, quæ μαστάρα appel-
 lantur. Πενταμῆλιθ μαστάρα, apud Nilum Monach. lib.
 3. Epist. 241. ἱερά μαστάρα, in Typico MS. Mona-

sterij τὸ Κελαζῆλιμῶν ἀγῆ μαστάρα, apud Joan. An-
 tiochenum de Charitisticis pag. 183. Joannes Hie-
 rofol. Patr. in Vita S. Joannis Damasceni num. 23. δ
 τῶν ἱωάννης — πλὴ θῆας ἐκῶν μαστάρα ὄντων, τὸ πῶ-
 μῶν τῶ πῆσι τῶς πῶδας, λιπαρῶς ἱερατῆρῶν, ὡς
 ἐν τῇ ἐκῶ προβάτων ταχῆμα. Epiphanius Hæret. 80. ἐν
 μοναστηρίο ἱερατῆρῶς, ἄτων μαστάρας. Utuntur præ-
 terea Epiphanius initio lib. 3. ubi de Audianis, Geo-
 rgeus Alexandrinus in Vita S. Joan. Chrysofomi,
 Dorotheus Doct. 23. Auctor Vitæ S. Germani He-
 gumeni num. 8. 23. Cedrenus p. 300. & alij.

Scribit Evagrius lib. 1. cap. 14. & ex eo Nice-
 phorus Callistus, Templum S. Symeonis Stylitæ juxta
 Antiochiam dicatum, Mandram appellatum: Μασ-
 τῶν ἐν ἐπιχρῆσει καλῶσι, τὸ ἀσκήσιος, εἰμας, τὸ πα-
 ναρις Συμῶν τῶ προσηγορίῃ τῶ χῆμα κατὰ τῆν ἴθ.
 Meminit istius μαστάρας Theodorus Anagnosta Ecl.
 Δανῆδ ὁ Σκουμάσιθ ἐκ τὸ Συμῶν θῆ μαστάρας ἰθῶν, ἐχθὺ
 σῆμα ἰθῆθ ἐν τῇ ἀναπλῃ. Et Theophanes & Cedre-
 nus an. 4. Leonis M. ἐχθὺ αὐτῶ χῆμα ἐκοιμῆθ ἐχθὺ
 Συμῶν ὁ μῆρας, ὁ τὸ μαστάρας πῶτῶ, κατὰ εἰζῆς πλὴ
 τοιματῶ ἀντῶ, ἐχθὺ σημειοτῶρ γῆμῶν. Adde Nic-
 cephor. Call. lib. 14. cap. 51. Sed de hac Mandra au-
 diendus in primis Auctor MS. Vitæ ejusdem Syme-
 onis, ubi de illius matre: ὁ εἰθῶ ἢ Συμῶν τὸ ταῦτις
 κῆρῶν ἐθῆς τὸ μαστάρας (τῶτ ῥδ ὁ τὸ σῆμα πῆριθ)
 ἐκαλῆτο) ἄσκηθῆμα προσῆτις περιμῶδῆμῶ ῥδ τὸ
 παῖθῶν τευχῶ τῶ κῆσι, ὡς τῆ μῆ ζωασθῆ ἄσκηθῶ
 τῶ. Ita Mandram peculiari vocabulo appellari vo-
 luit Rogerius Siciliæ Rex Archimandritum Sancti
 Salvaloris Messanenæ, ut est in illius Diplomate
 apud Rochum Pirrhum, in Notitia prima Archi-
 mandritus Messanæ pag. 4.

Μαστάτωρῖν, Monachare, Monachum facere. Nicetas
 in Ifaacio lib. 3. num. 1. αὐτῶ ἐκῶσι αἰς ἀμῶδῶ τὸ
 εἰνῖν ἱερώσας μαστάρῶν.

Μαστῆρας, Monachus. Concil. Constantinopol.
 sub Mena Act. 5. ἱερωσῶν Σῆδῶν ὁ ἀντῶρ, ἐχθὺ ὁ
 ἱωάννης ὁ μαστῆρας. Vide Gloss. med. Lat. in Mandra,
 Mandrita.

Ἀρχιμαστῆρας, Abbas, Praefectus Monasterio,
 proinde idem qui interdum Ἡγῶμῆρῶ appellatur.
 Concil. Ephesin. part. 1. num. 30. εἰσῆσι τῶς ἰερωσῶ-
 τῶς Χριστιανῶς βασιλευῖς, κατῶ Βασιλικῶς διακῶνς Ἀρχι-
 μαστῆρας, ἐχθὺ θαλασῶν ἀναγῶσῶς ἐχθὺ μεταρῶσῶ, ἐχθὺ
 λοιπῶν Χριστιανῶν μοναχῶν. Justinianus in Nov. 6.
 cap. 7. οἱ διορισθῆσαι ἱερωσῶσι, ἐχθὺ Ἁρχιμαστῆρῶν ἡ-
 γῶμῆρῶς ἐ καλῆμῶν. In Nov. 125. κλειῶμῶ τὸ Ἀθῶν,
 ἢ τὸ Ἀρχιμαστῆρῶν τῶς ἐν ἐκῶς μοναστηρίο προβαλλῆσθ
 μῆ πῆνῶς ἐχθὺ βαδῶν τῶ μοναχῶν. Adde Nov. 120. cap.
 6. §. 2. &c.

Ἀρχιμαστῆρῶν, Praefectus Monasterio Sanctimo-
 nialium, in Vita S. Eupraxiæ Virg. num. 17. quæ ἢ
 ἡγῶμῆρῶ, & μεγάλην nudè aliè paffim appellatur.

Ἀρχιμαστῆρας, apud Græcos, Dignitas alia fuit
 ab Dignitate ἡγῶμῆρῶ seu Abbatis, eaque super-
 ior in Jure Græco-Rom. & apud Habertum in
 Archieratico pag. 570. Exarcho Monasteriorum,
 qui Visitationis vicem obtinuit, præponitur, ubi de-
 scribit τὸ ἀρχιμαστῆρας, ἐχθὺ Ἐξάρχῶ, ἐχθὺ τὸ ἡγῶμῆρῶ
 πῆριθῶν. Apud Codinum cap. 14. §. 19. μὲν τὸ ἡγῶ-
 μῆρῶ, ἢ τὸ ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, ἐχθὺ τῶ Ἀρχιμαστῆρῶ
 ἐχθὺ ἡγῶμῆρῶν. Et capite 20. num. 16. Protolyncellis
 præponitur, ut & Hegumenus: οἱ ἢ γὰ Ἀρχιμαστῆ-
 ρῶς ἐχθὺ Πρῶτοεὐκῆλλοι, ἀλλὰ δῖο ἐχθὺ κῆτῆρῶν, τὸ
 σῆμα μοναστηρίων, μὲν τὸ πλὴ σφῆραῖδα αἰθῆτ τὸ Πα-
 τριάρχῶ λαβῆν, &c. Ubi observandum Archiman-
 dritas à Patriarchis promovetur. Proinde Morinus
 in Libr. de Sacris Ordinari, existimat Archimandri-
 tam cum dici, qui pluribus Monasteriis, eorumque
 Hegumenis

Hegumenis præerat, tanquam eorum caput & visitator, unde eundem cum Exarcho Monasteriorum esse censet: neque ab hac sententia procul abest Goarus, scribens Archimandritam dici, vel qui plura regie jure supremo Monasteria, vel Hegumenum cui plura subsunt minoris notæ Monasteria, quæ Græci *μίστρα* vocant. Sanè etiamnum in Ecclesia Constantinopolitana Archimandritam appellati, qui pluribus Monasteriis præest, testatur Habertus ex Athanasio Rhetore Hieromonacho. Nec id nuperum: nam & Abbas Dalmati, Constantinopoli, ita appellatur in Concilio Constantinopoli sub Mena Act. 1. & alibi: de quo quidem Monasterio pluribus egimus in nostra Constantinopoli Christiana lib.4. Sed & Monasterium Pantocratoris, de quo ibidem perinde disseruimus, eodem quo Dalmati Monasterium gaudebat, ut observare est ex Balsamone ad Nomocan. Photij tit. 1. cap. 20. τὸ ἢ ἀρεστὰ ἀδὲ τῆ Παλαιστοκρατικῶν ἡγούμενον πολλῶν μοναστηρίων, ἢ ἐκείνῳ τῆ κέντρῳ, τὸ γὰρ πολλὰ μοναστήρια ἢ ἐκείνῳ, ἢ κατ' ἐπίδοσιν περιελθὼν εἰς τὴν Παλαιστοκρα. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 30. τῶν ἄν τ' ἱερῶν μοναχῶν ἐπὶ ἡγεμονίᾳ τῆ Πατριάρχου ἀρξουσῶν ἡγουμένων, καὶ ἀποστολικῶν καὶ κοινῶν ἡγούμενων Θεοδώρου καὶ Σάβας Ἀρχιμεινδριτῶν καὶ Ἐκάρου πατρῶν τῶν πρὸ τῶν ἁγίων τῶν μοναστηρίων, ὡς ἱερῶν καὶ ἀποστολικῶν, καὶ βίω καὶ λόγῳ κεισομενῶν, καὶ τοῖς Θεοῦ κομῶντες χρισμασιν. Αὐτὸ τότε τοῖσι δὲ μὲν Ἀββᾶς Θεοδῶρος καὶ βίω, καὶ Ἀρχιμεινδριτῶν πατρῶς τῶ κοινωβιακῶν κέντρῳ, ἔχον μὲν αὐτῶ τὸ διακριτικὸν τῆ κοινωβιακῶν κατὰσταῖς ὁμοίᾳ τῆ ἐπὶ ἁγίᾳ Ἀββᾶν Παῦλον τῆ τῆ Ἀββᾶ Μαρτυρίου μόνῃ ἡγούμενον: ὁ δὲ πατὴρ ἡμῶν Σάβας ἀρχὸν κατὰσταῖν καὶ νομοθετῆ πατρῶς τῶ ἀναχωρητικῶν βίω, καὶ πάντα τῶ ἐπὶ τῶ κέντρῳ ἡγούμενον. Ita sua mania partiti sunt Theodorus & Sabas, quorum alter Cœnobii, alter Lauris præfuit. Adde caput 65. apud Antiochum Monachum in Epistola ad Eustathium præfixa 130. capitulis legimus, illius tempestate, id est Heracilio imperante, Modestum ἢ μόνον ἀποστολικῶν τῶ ἱερῶν μοναστηρίων, ἀλλὰ καὶ τῶ πᾶσι καὶ τῶ περιητικῶν ὁ Civitatis Hierusal. Sed præ cæteris vim hujusce vocabuli prodit Rogerio Siciliæ Rex in Sigillo seu diplomate pro Monasterio S. Salvatoris Messanenſis apud Rocchum Pirchum: Templum edificavit in Promontorio Portus Messane, — Mandrâque hoc nuncupantes, & facientes, videlicet Matrem Monasteriorum, que sub ea existant, & Archimandritiam in eo constituentes, scilicet Patrem & Prælatum Abbatum qui sub eo existant. Et in alio ex Græca Lingua translato à Constantino Laſcari: Quomnis autem illi qui in præscriptis omnibus capitaneis Monasteriis Abbates per seipsos debent ea qua sunt Monasteriorum tractare, atamen non propter hoc ille qui Prælatus est in præfato Monasterio nostro in honorem Archimandritalem provellet, & qui post eum Prælatus & Archimandrita in ipso Monasterio existerint, prohibebuntur inquirere secundum divinos & sacros Canones, criminales quævisque vel pecuniarias quæstiones, quam in his Principalibus in quolibet & contra quemlibet eorum qui sunt in eis Monachorum vel Prælatorum. Data est enim Archimandrita potestas Canonice & justè inquirere omnia, Deo præsentante, & secundum divinum iudicium, & sacrorum Canonum continentiam ea iudicare, ac Abbates instituire in iis consilio & consensu Monachorum, qui sunt in eis, & removere illos Abbates qui quolibet modo indigni reperiuntur, ac alios loco istorum, sicut dictum est, constituere. *Istam igitur solam potestatem qui pro tempore erunt*

Archimandrita Monasterij S. Salvatoris nostri debent habere in præscriptis Capitaneis Monasteriis in Sicilia & in Calabria. Necessè vero est ut Prælatus istorum Capitaneorum Monasteriorum, quando Dominica festivitas fuerit, & vocabuntur ab Archimandrita, accedere & congregari in isto sacro Monasterio Salvatoris, & divinam congregationem convenienter adimplere. Sic ergo cum agentes de Constitutione divinatorum Monasteriorum & propter hoc Salvatoris Monasterium, sicut dictum est, edificantes, & Monachos in eo congregantes, & Prælatum eligentes, & Archimandritiam continentis, ac tales possessiones & donationes & futuros ipsius Monasterij Prælatos omnes volentes esse & nominari Archimandritas, & præscriptam ipsos habere potestatem in Capitaneis Monasteriis disponentes, Infrâ: & ipsum Archimandritam ipsius Monasterij Salvatoris perpetuò confirmamus, & volumus habere dominationem & propriam potestatem in omnibus divinis Monasteriis, & Grangis subiectis, ac Abbatibus & Monachis, & hominibus omnibus, Clericis & Laicis, & eorum subiectis eisdem Capitaneis Monasteriis tam in spiritualibus, quam in temporalibus, & diligenter examinare & rectè iudicare, & ad finem causâ perducere, sicut Pater Archimandrita judicaverit. Ipse autem Archimandrita, & Successores ejus non judicentur ab aliqua persona, neque alicui respondeant, nisi nostra soli Celsitudini, & Successoribus nostris, ubi Capitanea Monasteria vocantur ad discrimen τῶ Μοναχῶν, quæ Obedientia semper exponuntur ab eodem Laſcari in versione similibus Sigillorum quæ habentur in illa Notitia. Hæc potè licet prolixiora descriptimus, ut vel inde Archimandritarum præfecat auctoritas, quæ quidem mundò lubentius Græca dedidimus, si non ea nobis invidisset Vir Doctissimus, cum & ex iis alia licuisset aucupari ad hujusce Glossarij illustrationem.

Idem Goarus pag. 240. ait præterea Ἀρχιμεινδριτας propriè appellari Superiores perpetuos à Patriarcha Monasteriis sibi subditis Præfectos, hoc donatos Privilegio, ut Lectores ordinare valent, quo non gaudent cæteri, qui ἡγούμενοι nudè appellantur.

Μανδραγόρης, Senes Monachi. Liuthprandus in Legat. haudquaquam singularis, inquam, hæc vestis fieri potest, cum panes nos obolaria mulieres & Mandrogerones utantur. Vide in τῶν.

ΜΑΝΔΥΑΣ, Mandra, Pallium Persicum. Helychius: mandras, ἢ ὁ ἱματίου Περσῶν, πολυμήκρον ἱματίον. Eustathius Od. τ. 7. τὴν Περσικὴν ὄνομα καὶ mandras, ἵματιον ἢ, φανῆν. Lexicon MS. Cyrilli: τῶν, περιωχίον, ὁ καλέμενος mandras, Περσικῆ γλώττῃ. Infrâ: χρισμὸς, ἵματιον κεντρῶν, ἢ ὁ κεντροῦ καὶ mandras, ὃν φορεῖσι αἱ χρισμαί. Glossæ aliæ MSS. & Basilic. mandras, ἢ ὁ ἱματίου, ἔπιρ καλῶν τὸ λυριον. A Persis igitur transit hæc vox ad Romanos. Glossæ suprà laudatæ: Ἐπεριδρα, Ρωμαϊκὴ ἱματία, λέγουσι τὸ καὶ mandras, ἢ ὁ ἱματίου. Artemidorus lib. 2. c. 3. χρισμὸς ἢ ἡ ἑνὶ καὶ mandras, ἢ ὁ ἱπεριδρα, ἢ ὁ ἑκατον καθῆσι. Procopius Gazæus in lib. 1. Reg. c. 17. καὶ τῶ mandras, ἢ ὁ ἱπεριδρα, ἢ ὁ ἱματίου. Ἐκαστὸν τῶ mandras, ἢ τὸ καλῶν τῶ πολλῶν καὶ ἡγούμενον. Eustathius II. β. p. 198. ἵματιον γὰρ mandras, ἢ ὁ κεντρῶν περιβλημα, &c. Ex hinc

Μανδρας Imperatorum ac Regum præsertim fuit. Dion Nicæus lib. 57. p. 610. ἑστὶ ἢ ἐπὶ παντὶ ἕτερον ἡγούμενον, ὡσαν μανδρας ἱματίου &c. Alibi ubi de Domitiano: ἑστὶ γὰρ τῶ καλῶν τῶ χρισμῶν & σφοδρῶ ἑστικῶν ἡγούμενον, — αὐτὸς μανδρας ἀλλοτρίων, &c. Adde Xiphilinū p. 280. & Zonaram in eod. Domitiano p. 197. & in Caracalla pag. 221. ex Dione, Themistius Orat. 14. τίναρ ἢ ποῖα βασιλεία, ἑστὶ μανδρας, ἢ ὁ καλῶν τῶ καλῶν

λούς — ταδὲ πολυμάχιστα, καὶ βασάνια καὶ πᾶσι νῦν χι-
λιόδας γ'. ἐξ ἀσπίδος καθαρῆ χρυσομένη.

Τραπερομάνδιον, *Mappa*, χαρμῶματρον. Corona pre-
tiosa : *Misala*, *Mappa*, τραπερομάνδιον.

Μαπλίνα, *Maullina*. Julius Pollux lib. 7. cap. 16. λέ-
γει ἐκάλην τὰ μάλλια ἔχουσα χαρμῶματρα, ὡς δὲ πρὸ δια-
κτύτου, ὡς ἴδιον καλλιῶν τὰς ὀνομαζομένας μαπλίνας κα-
λῶν ὄνομα. Ita Codicem MS. præferre Auctor est Sa-
marianus ad Hist. Aug. ubi Edit. habet μαπλίνας. Deme-
trius Zenus in Batrachomyomachia :

Ἴτα πάντες ἢ τραπέζας πρώτους ἢ μαπλίνας.

Μαπλίον, *Maullion*. Chronicon MS. ab Adamo ad
Iconem Phil. in Constantino Filio Irenes : ὃ ἕ βασι-
λεὺς βασιλῶν καθάλινας ὀνομαζομένην, ἐπέμεν αὐτῷ. Ordo
obtectandus in Ordinat. Subdiaconi, apud Morinum
p. 92. περιουσίῳ ἢ καὶ χαρμῶματρον, καὶ μαπλίον. Mox:
ἐπέτα το μαπλίον ὃ ἀρχιερεὶς δεσπόζουσα, ἐπιπέθη πρὸ
ἡμετέροισιν ὡς καὶ καλῶς λαβεῖν τὸ χαρμῶματρον. Ἐ
δὲναι αὐτῷ ἐπιπέσει. Emmuicell Georgillas de Mor-
talitate Rhodi MS.

Παρμύριος, μαθητάκια, κυρτῖνος, καὶ μαπλίνα
Maximus Cythæreus in Synaxar. 26. Sept. ἐπίστα βα-
σιλεὺς ἢ μακροίαις τὸ πρόσωπον γη.

Μαπλίον, *Manile*. Smaragdus in Epist. σίλω τῆς
αὐθιγίας σὺ δὲ ἄρας δὲ μικροὶ εὐδοκῆσαν ἐξ μαπλίνακια,
καὶ δὲ τὰ ὡς μικροὶ σὺ ἀδελφίαι.

Μαντίον, *Palium*, Πάσιλον, in Corona pretiosa.

Μαπλίον, *Manile*. Glossæ Basil. μαπλίον, ἴσως
μαπλίον καὶ γδ ἢ χαρμ. καὶ τῶν, τὸ ἐπιπέσει.

Χαρμῶματρον, *Charmastron*, *Mappa*, χαρμῶματρον.

ΜΑΝΕΪΑ, pro *Mania*. Prochopodromus in He-
gemenum ex Cod. MS.

Καὶ δὲ μακρῆς καὶ ἴσην τὸ δὲ πρὸ ἐκείνην.

ΜΑΝΕΪΑΙΟΝ. Vide in *Μαπλίον*.

ΜΑΝΕΨΑ, τὰ ἴα, in Lexic. MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΑΝΖΗΡ, *Spirius*, *Notus*. Petrus Comestor
in Hist. Scholast. cap. 12. Deuter. *Manzer autem*
proprie est de scorto natus, *Spirius de concubina pro*
spurcicia incontinentis, Nohis qui de adultera. Vide
Gaumium ad lib. 1. de Vita & Morte Mosis cap. 13.
& Gloss. med. Latin. in *Manzer*.

ΜΑΝΖΙΑΝΑ. Vide *Μαζζζάνιον*.

ΜΑΝΗΣ, *Manna*. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod.
Reg. 190. & 1843. *μάνης λιβάσιον, τὸ ἴσην καὶ ἴσην*.
Aliæ Glossæ Græcobarb. MS. *μάνη, ἴσην ἢ λιβάσιον*.
Rufinum : *Μάνη, ὃ ἴσην λιβάσιον*.

ΜΑΝΙΑΞ, *Tortile*, *Circus*, *Circulus*, in Gloss. Gr. Lat.

Μανιακός, Μανιακός, Μανιακός, *Torghes*, *Monile*. Glossæ
Lat. Gr. *Torghes*, *Stragula* μανιακός. Gloss. MSS. ex Cod.
Reg. 2062. *μανιακός, τὸ ἴσην περιεσόμενον, μανιακός*. Similia
habet Hefychius, quem consule præterea in κλοῖος &
in *Μάνιακος*. Glossæ Bibliçæ MSS. *Μάνιακος, περιτρα-
χῆλια, μαπλίον*. Aliæ habent *μανιακός*. Denique Sui-
das : *μανιακός, ὃ περιτραχῆλιον καὶ κόσμος*. Vita S. Syncl-
eticus n. 92. πρὸ τῶν τραχῆλων τῶν τριμῶν μανιακῶν, ὡς κόσμο-
σι, περιβόητον τῶν ταπεινοφροσύνων. Martyrium SS. Ma-
ximi, Dadae, & Quintiani n. 8. καὶ τὸ τὸ λαλῶσαι αὐτῶς
ταῦτα, ἴσασθαι ἢ ψῆσον, καὶ βυθλοσάσιον, ὡς ἢ κεφαλῶν
ἀγίων. Μαζζζιμ μανιακῶν σὺ πρὶν ἰμβάλλειν, μὴ δὲ ἰμπαζῶναι
σὺς τὸ ἰεῦσθαι σὺ αὐτῶν δακρυοφιλῶναι. Vide Theo-
phyllact. Hierodiact. Homil. 8. pag. 146.

Μανιακόν. Vita M. S. Theodori Syceotæ : καὶ σφαιρὸν
σὺν τῷ μακριακῶν διττῶν λή. ἢ φορὸν καὶ τῶν τραχῆλων καὶ
ἴσην. Arophthegmata Patrum in Arsenio n. 36. πα-
τήρ βασιλῆων ὑπέρηεν ὡς ὅτι τὸ κόσμον, καὶ χίλιος δόλος χυ-
σάσων, καὶ ὅλοι μανιακῶν, καὶ ὅλοστροφα φορέων παρσπικου-
σαν αὐτῷ. Constantinus de Adm. Imp. c. 25. ἀπικα-
λυσεν ἑαυτὸν ἄμμεμμελῶ, φορὸν καὶ τὸ Κβρὸν δὲ σπικα-
κίαν ὡς τὸ τραχῆλον αὐτῷ, δίκαιον μανιακῶν. Adde Jaco-

bum Diaconum in Vita S. Pelagiæ, & Menæa in
SS. Sergio & Baccho, 7. Octob.

Μανιακί. Theophanes an. 7. Mauricij : ἐν τῷ τῆ κε-
φαλῇ λιγυρῶν φακίονος ἐπιδοσόμενον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέ-
ρων ἢ δεσπῆσθαι τίσσασας, καὶ μανιακῶν ἔχον τῶν
τραχῆλων αὐτῶν. Achmes Onirocrit. cap. 28. ἰὰ ἰδὴν τις
ὅτι ἐφόρει μανιακῶν δὲ τὸν καὶ μαρμαρῶν, &c.

Μανιακῶν, eadem notione. Scholiastes Theociti
Idyll. 11. v. 40. μάνη ὅστιν ὁ περιτραχῆλιον καὶ κόσμος, τὸ
λιγυρῶν μανιακῶν.

Μανιακῶν, τὸ ἴσην περιεσόμενον, in Lexico Reg.

Μανιακῶν, aliâ, ut videtur notione, in Cod. Reg.
1595. nunc 3004. fol. 98. v. ἢ ἀπικα ἴσην μανιακῶν,
τρίψε τὸ μὴ ἐξιδῶν καλά.

ΜΑΝΙΖΕΪΝ, *χολομαζῶν*. *Trasci*, *Contendete*,
Épizet, *Philoneon*. Glossæ Græcobarb. ἀφορμῆσι, ἢ μα-
ριζῆσι, ἢ δὲ σπυρτζῆσι.

Μάνια, *Ita*, *Excandescencia*, θυμός. Portius : *Ex-
satio*, ξηθουαίνον, παῖον τῶν μανία. Historia MS. Be-
litarj :

Καὶ ἔς δὲ τὸν τῶν ἀρχιερέων τῶν ὀλοσπίων ἴση,
ἴς αὐτῷ μὴ πλεῖ μανία ἀσπῆρος ἐπιπέσει,
Πάσων ἢ βυθλοσάρι, μὴ χίλιος ὅστιν πῆνος.
Stephanus Sacelles in Narrat. MSS.
Καὶ πᾶσι μὴ τῶν μανίας ἰα λιγυρῶν τῶν κῶνα.

Infia :

Καὶ καίτοι τῶν τὰ πᾶσι, διαβαίει ἢ μανία τε.
Μάνια cum ἢ scribitur non semel in Hist. Athena-
rum Georgij Contaris lib. 4. pag. 100. 103. 107.

ΜΑΝΙΚΑΡΙΟΝ, apud Myrcopolim scēt. 36. de
Antidotis cap. 21. ætis species, sic fortè dicti, inquit
Fuchius, quòd manibus tractatum est.

ΜΑΝΙΚΙΟΝ, *Manica*, *Manica*, *χρῆσις*. Manuē
Mofchopolus in Lexico Philostacti : *χρησῖνος χίλιον*,
ὃ χρῆσις ἔχον, τὰ λιγυρῶν κοινῶς μανικία. Glossæ ad
Iliad. Græcobarb. λαβῶν, τὸ μανικῆ ἢ σταβίσι Glossæ
Græcobarb. ἀβαχῆσιτος, μανικῶν λῶν πημισοί.
Glossæ Basilic. Μανικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν μακριακῶν. Chroni-
con Alexandrinum an. 5. Justiniani : καὶ ἴσασθαι ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἢ αὐτῶν ἴσην καὶ μανικῶν χῆσων ἐπὶ τῶν τραχῆ-
λων αὐτῶν. Ubi videtur legendum *μανιακῶν*. Vide in
hac voce. Gregorius in Vita S. Basilij Jun. num. 48.
τὸ τῶν καὶ τῶν δὲ χῆσῶν μὴ ἢ μανικῶν τὸ δὲ χῆσῶν χῆσι,
ὡκον βία ἴση τὸ πρῶσθαι, ἀνὴρ ἴση μὴ, &c. Theo-
phanes p. 327. & ex eo Cedrenus : ἐπὶ τῶν πᾶσι τῶν
ἴσην ἴσην ἴσην πᾶσι οἱ πολλοὶ μὴ βυθλοσάρι τὰ
μανικῶν ἢ δὲ χῆσῶν χῆσι αὐτῶν καθάβασαν. Prochopro-
dromus MS. contra Hegemenum :

ἴσην τὰ μανικῶν ὄν, καὶ ἀπῆσι τραχῆλιῶν ὄν.

Κάπσαι μὴ μανικῶν, *Capra manicata*, apud Græcum
Interpretem Concilij Lateranensis an. 1215. cap. 16.
Utuntur alij non semel, Mauricij lib. 1. Strateg. c. 2.
Leo in Tactic. c. 6. §. 13. & ex eo Constantinus filius
p. 15. & in lib. de Adm. Imp. cap. 37. Symeon Thes-
salonice de Sacris Ordinari. cap. 5. Codinus de Offic.
cap. 7. num. 35. 36. Euchologium pag. 358. Deme-
trius Zenus in Batrachom. diff. 158. &c. Vide Gloss.
med. Lat. in *Manicium*.

Μανιακῶν, Μανικῶν, *Minor manica*, *Mani-
cillum*, *χρῆσις*, in Glossis Græco Lat. Gloss. Basilic.
Μανιακῶν, τὸ ἴσην καὶ πᾶσι πεπληθῆσθαι σῆσι, ἢ ἴσην,
ἴσην μανικῶν. Sic quippe emendandum. Vita Sancti.
Silvestri Pap. pag. 266. ἀλλ' ἴσην τὸ ἴσην βραχίονος γυμ-
νῶν ἴσην, δαρματικῶν μανικῶν καλῶν σῆσιον αὐτῶν
ἐνομασθέντων, ἐπὶν κόσθια. Leo in Tacticis cap. 6.
num. 25. ἔχει ἢ χαρμῶματα τὰ λιγυρῶν μανικῶ-
ν, καὶ χαρμῶματα σῆσι, &c. Et num. 35. καὶ κλι-
βάσινα, καὶ καὶ σῆσι, καὶ μανικῶν, καὶ χαλκῶτα, &c.
Eadem habet Constantinus Porph. in Tactic. pag. 4.
Basilius in Naumachicis : τὸ ἴσην σῆσι τῶν σκαρμῶ-
ν
Iii 2 ἴσην,

MANOKION, Securis, Manualis. Phortius
αὐτὸ φρατ. παράματ. Lib. I.

Ἄλλ' ἄν ἢ τήνῃ ἴππεσ,
Οἱ τίκτες μὲν οἷς ὄφρατα,
Μανόκια νά γροῦκται,
Νά κίττον, νά πολλοῦσι.

Rursum :

Καὶ ὅταν μὲν ὦν ποίσεις,
Προμαχίλιας νά γροῦκται,
Μανόκια δὲ κλαρία,
Νά ποίσεις μὴ ὀρθίνα.

MANOΛΑΤΟΝ, Moneta aurea Manuclis Comeni
Imp. Manlas, Arnold Lubecensis lib. 3. c. 33.
Manulato, Julio à Puteo Veronensi. Prochoprodro-
mus de sua Paupertate : ex Cod. Reg. 1334.

Ὁ κίρσοϛ τὸ βυρβούριε ἴριεσ ἀμυθάλασαι,
Καὶ τίρα τὰ ὑπέψυρα γίμα τὰ μανολάτα.

Idem contra Hegumerium :

Τὸν δ' ἄλλον δὲ νομισματῶ, καὶ δεκα μανολάτα.

Wide Gloss. med. Latin. in Manlas.

MANOΛΗΣ, Manucl, nomen proprium. Em-
manucl Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.
de fe :

Καὶ ἀκούομαι ἐς τ' ὄνομα Μανώλεσ λιθρίτικε.

ΜΑΝΟΠΟΔΑ, Μανιτζα, Μανίλια, Μανιρίμιον,
μίρον.

ΜΑΝΟΣ, Furiosus, Vefanus, Μανός. Joan. Ca-
nanus de Bello Constantino. Ἐχόντες ἐξ σπυράρχησ
ἀνδρα μανόν ἐξ αἰμαλοθόνεσ, &c. Infra : ἴδιε μανός ἐκ
ἡγρημύθ, ἀλαζών, ἐπηρμύθ, &c. Graecis μανός
Ratum significat.

ΜΑΝΟΥΛΙΟΝ, Candelabrum manuale, seu
quod manu gestitur. Typicum MS. Monasterij τ
Κιχρηλιμίνεσ cap. 59. εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἱεράδουσαν ἐπὶ
μανουλιών λαμπράδες ἱεραλίτσαί, &c. Pentecostarum:
εἰς δὲ ἀνθόν τὰτε ἱερίωσ καὶ τὸ διακόνωσ, σποροπορνομύθων
αὐτῶ καὶ λαμπράδων μὲν μανουλιών. Philotheus Patr.
Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij pag. 4.
ἴδιε ὁ μὲν ἀναγνώσασ τίθειαι τὰ μανουλία ἐς τὸ μέ-
γεϛ τῶ παρ ἑκάτερα τὰ μίρα. Ita pag. 6. 9. Eucholo-
gium pag. 191. ὁ τὸ ἱερίωσ λαβὼν τὴν ἐκείνησ χροί
συμπατὸν ἐξ μανουλιών μὲν κερῶ, &c. Occurrit ibi plu-
ries, pag. 561. 602. 625. &c. Nicetas in Ibaacio &
Alexio num. 7. ex Cod. Barb. Gr. ἐξ τὰ ἅγια σκηπώ-
ματῶ τὰ πολύτιμα τὰ ἐκ ἐνέματῶ χροῦ ἴδιε, τὰτε μα-
νουλία, ἐξ κανθίλιασ. Sguropus in Hist. Concilij
Florent. fecit. 6. cap. 16. ἐξ μὲν τῶτεσ ἀγγυροδιάχρουσ
μανουλία μικρά πολύτιμα. Adde Ducam Hist. cap. 39.
Malaxum in Hist. Patr. Constantinopol. pag. 170.
Anthologium Artucdij part. 1. pag. 254. 265. 266.
Max. Cytharensem 18. Febr. &c.

Μανώλια. Anna Commena lib. 15. pag. 480. ἐξ συλ-
λαβήσιν τὸ Σαϊσάν Συλλανόν, δόσφρησι τὸ ὀρμάτωσ ἱε-
ρῶνε τὸ σφὸσ τὸτο χροῖματῶσ ἀπορρίπτον, τὸ δεθὸν τὸ
Σαϊσάν αὐτῶσ τὸ αυτοκατόρῶ μανουλιέσ χροῖματῶσ.

Μανουλία δωδικομήτια ἱεράδρια, in Typico MS.
τὸ Κιχρηλιμίνεσ, cap. 59. & cap. 60. ἱεράδριον ἀπὸ δεσφ
δὸτ τῶ ἱεραμύθων κηρίον ἐν τῶσ δωδικομήτιωσ ἀνά ἑξ ἐς
τὸ τρίμηλον, &c. Candelabra 12. cereis instructa, à
terra exurgentia.

Κρομανουλιών, in Typico S. Sabæ, Candelabrum
cum cereo.

ΜΑΝΟΥΒΡΙΟΝ, Manubrium. Zacharias lib.
2. Dialog. Gregorij M. cap. 6. ἴδιε ἐς τῶνε ἐν ᾧ λέγ
πτερόν τὸ σιδῆροσ ἐξ ἄρασ τὸ μανούριον ἐκ τῶ τῶτοσ
χρῶν, &c.

ΜΑΝΟΥΘΙΟΝ, Frutex, seu potius fruticosum
falsis. Martyrium SS. XX. Partum Sabaitarum num.
25. Σπῆμασ γδ τὰ λεγόμενα μανούθια ἐν κείσφ (κελλίω)

ἀρίστικοσ, αὐθάσαι γδ οἱ πάριεσ αὐτὰ σωῶζον, ἐξ δόσφ-
τίθουσ ἰταλοσ, λοιπὸν δὲ αὐτῶ τὰ σικημάτῶ ἀποκρίζον
Cyrillus Scythopolitanus in Vita S. Euthymij n. 38.
σουλῆροσ ἡμῶσ σφωλεσ ἐπὶ τὸ ἱερίωσ ἢ ἐξ ἰσὰ ἀ Μανούθια
σωῆθεσ ὀνομαζέσν. Idem in Vita S. Sabæ MS. σφωθίον
Μανουθίωσ κοπιόλιον ἐν τῶ ἱερίωσ. Et cap. 40. τοῖσ ἐν τῶ
ἱερίωσ συνλογίεσ ἕκαστῶ Μανουθίωσ ἱερεργουμέριον. Wide Gloss.
med. Lat. in Μανουθία.

ΜΑΝΟΥΠΑ, τὸ μετρίω, in Glossis Jaticis
MSS. ex Cod. Reg. 190. & 1843.

ΜΑΝΣΙΟΝΑΡΙΟΣ, Mansioarius, de qua
voce vide Gloss. med. Latin. Zacharias Pap. lib. 3.
Dialog. Greg. M. cap. 25. ὁ τὸ ἀπόσολῶσ παπῶσ αὐτῶ κατ'
ὄναρ, εἴπε πρὸσ αὐτῶ, ἀπὸ κτεσ ἐξ τῶ προσηγορίωσ τὸ ἐκ-
κλησίασ, τὸ λεγόμενον Σαβιτόνιον τὸ μανσιονάριον, καὶ
αὐτὸσ δὸν ἐσ πῶ ἴδιεσ.

ΜΑΝΣΟΥΡ, vox Saracenicæ, quæ Redem-
ptum significat. Constantinus Acropolis in ferm-
de S. Joanne Damasceno num. 7. de illius Patre : ἐκα-
λάτω γὼν Μανούρ ὁ πάριεσ ἱεροσκίτων, καὶ πῆθσα αὐτῶ
Πύρασ ἱερίωτο. Auctor MS. Vitæ S. Stephani Junio-
ris, de eodem Joanne Damasceno : ἐν εἰσ καὶ ὁ τιμῶ
τατῶσ ἰωάννεσ δαμάσκηνῶσ πρεσβύτερῶ, ὁ αὐτῶ τὸ τυ-
ραῖνε τῶτε Μανούρ ὀνομαζέσιν, παρ ἡμῶν τὸ ὄνομα ἐξ εὐ-
φῶρῶ. Theophanes pag. 350. de eod. Damasceno : καὶ
αὐτὸ τὸ πασσιπικὸν ὀνομαζέσιν αὐτῶ Μανούρ, ὁ ἱεραμύθῶ
λελυσημῶν, Μανιζῶν ἰωδαίωσ σφονήματι ὀνομαζέσιν τ'
ἰεὸν τὸ ἐκκλησίασ διδασκαλοσ. Ex quo emendandus Scy-
litzes pag. 456. ἐν τῶ τῶ κτ' ἑσφίαν δαμασκηνῶσ ἰωάννεσ
Μοσαχῶ ἐξ Πρεσβύτερῶ, ὁ τὸ Μανούρ, ὁ ἱεραμύθῶσ ἰε-
ρεσβῶ, &c. ubi scribendum λελυσημῶν. Aliter
de verbi notione scribit Georgius Hamartolus in eod-
dem Copronymo : ἰωάννησ τὸ δαμασκηνῶν, ἐν χροῦ
γίαν ἐκαλὸν δὲ πῶ ἐσπυράρχων αὐτῶ θοῖμασ, Μανούρ
ἰτατόμασσι, ὁ ἐστὶ βλασφῶμον. Idem Theophanes an.
6. Rhinotmeti : καὶ παρακλήσων αὐτῶ Σιργίωσ τις αἰήρ
Χριστιανικῶσ, ὁ τὸ Μανούρ, Γενικῶσ Λογῶθῆτε. Pag.
344. ἱερεῖωσ ἐσθῶμῶσ ὁ τὸ Μανούρ ἐς τὰ κλίματῶ τὸ ἱε-
ρῶν. VII. Synodus Act. 6. de quodam Joanne Hæ-
retico Ægyptio : ἐσ παρ αὐτῶ ἱερεστικῶσ Μανούρ προ-
σηγορίωσ. Hinc in acclamationibus Synodi, Μανούρ πῶ
κακονόμωσ ἐξ Σαλαμῶσφονι ἀνάθημα. Apud Hefychium
Μανουθῶρῶνεσ exponitur. Scaliger in Canonibus Ifago-
gic. pag. 326. 2. Edit. Μανιζῶν, Atabibus Vistoria-
fiffimum significare scribit.

ΜΑΝΤΑΜΑ. Vide in Ντέμασ.
ΜΑΝΤΑΤΟΝ. Vide in Μαντάτο.
ΜΑΝΤΕΪΑ, Dacis, Rubus, apud Interpolat.
Diofcor. c. 619. & Apul. c. 87.
ΜΑΝΤΖΙΤΖΑΝΙΑ. Pfellus αὐτὸ βρομάτων, in
Cod. Reg. 1673. τὸ μαντζιτζάνια ἰερίωσ εἶναι, ἐξ χροῦ
μελαχρῶνικῶσ. Apud Matthæum Silvaticum lego,
Mansjan, I. vitinea.

ΜΑΝΤΖΟΥΝΙΑ, Massula Salgamaria. Aga-
pius in Geoponico cap. 140. ἢ πρῶνε μίλιον δῆριον
ροδομάνια, καρομίνιου δὸτ ἔλαχρον, δὸτ δρόνον τὸ κρη-
μῶσ, καὶ σκαρολαχάριδ, ὄσθδ λίθων οἱ ἰταλοί, μερκερίλια,
ἢ πρῶνε δὸτ μαντζῶν, &c. Infra : καὶ κάμια μαντζῶν,
ἢ ἄνεσ κερφέλο, καὶ πρῶνε οἱ ἀσῶν.

ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΙΑ, Amaracus, ex Italico,
Mangiorana, in Corona pretiofa.

ΜΑΝΤΗΛΑ, Μαντήλιον, Μαντιλάκιον. Vide in
Μανθίλιον.

ΜΑΝΤΙΟΝ, Mantum, Pallium, Habitus.
Glossæ Lat. Gr. Paludamentum, χροῖματῶ, τὸ μα-
ντιν. Joannes Moschus in Limon. cap. 87. ἰερέσ τὸ
εἰσῆχρίον τρίχον, ἐξ δὸτ σιταῶσ ματιλίον. Procopius Ga-
zæus : μανθῶν, τὸ αὐτῶ τὸ πολλῶν μαντιλίον λεγόμενον.
Leontius Presbyter in Vita MS. S. Gregorij Aggigen-
tini : ὁ τὸ ἡπλωσ πῶ ἀρχίω τὸ μαντιν αὐτῶ, ἐξ ἱεράλο

αὐτός (ἀδρακαί). Μοναχικὸν μαβίον, Monachicum ha-
bitus, apud Graecum Interpreter Conclij Latera-
nensis an. 1215. cap.16. Ibidem μαβίου ἀνομιλῶν
μὴ χρεώσασιν ἐν δημοσίῳ. Ubi Lat. Palliis diffibulatis
non utantur in Publico.

Μαβίον, eadem notatione. Chronicon Alexandri-
num pag.102. εἰ μὲν περιβόλαια, εἰ δὲ φέβλας ἐν μαβίῳ
ἵστῳσαν ταυτοῖς ποροραία, &c.

Ἐξομαβίον, Mantellum, seu Pallium exterius.
Glossæ Græcobarb. τὰ ἐξομαβίσιμα, ἢ ἐξομαβίαι,
ὅπερ ἐν ἐπιπέδῳ καὶ σκεπασθῆναι μὲν ἐξ ὄρουσιν εἶς ὄρο-
σον ἢ ἀέριον. Alibi: ἱματίον, ἄρονον, μαβίσιμα τὸ ἐξο-
σον, τὸ ἀπέξῃ μαβίσιμα, ἐξομαβίον.

Παραμαβίον, Diplosi. Lexicon Cythilli, διπλοῖς, τὸ
παρεμάντιον.

ΜΑΝΤΙΣΣΑ, Vates femina, Saga, Venetica.
Glossæ Græcobarb. Ἀρρηρία μαντικ, μανίσινα ἢ φά-
τας καὶ εἶδ. Vita MS. S. Symonis Sali: ζωὴ τις
μάνισ καὶ φολακίρια, καὶ ἵπποδῶς ποίσησα, &c.

ΜΑΝΤΙΤΗΣ, Magnetis. Anonymus MS. de
Lapidibus: λίθος μαγνίτης, ὁ καὶ μανίτης λέγεται, &c.

ΜΑΝΤΡΑ, & Μαστροί, pro μάδρα, Graec, Ar-
menius, Equitium.

Μαστρίον, Colligere, Simulare, quasi In man-
drum coegere. Glossæ Græcobarb. αἰσχρόσ, ἡλιζόσ, ἡμα-
στρίζωσ, ἰσχυροῖσ, ἡμαστρίονσ.

ΜΑΝΤΡΙΑΡΧΗΣ, pro Πασιαρχης, appella-
tus à Catholicis Anastasius Patr. Constantinopolit.
Iconomachus, sub Copronymo. Vide Chron.MS.
Manuëlis Malaxi pag.606.

ΜΑΞΙΛΑ, Maxilla. Glossæ Basilic. Μαξίλα,
Σιαγών, Φάτιονμα.

Μαξίλα, Μαξίλα, Alapa maxille seu genis infu-
pa. Lexicon MS. Cythilli & Glossæ MSS. ex Regg.
Codd. 1708. & 1062. κισ, (α. κίσ) Βωμαιοί
μαξίλα, Γραμοίσι ἢ ῥάπιμα. Zacharias Pap. lib.2.
Dialog. S. Gregorij cap.30. σῆσι ἢ δαιμονίωσ ἀδελφῷ,
καὶ εἶς μαξίλας (α. μαξίλλας) ἢ ἀγίῳ ἰαβίωσ. In ipso
cap. μόνον αὐτῷ κόστον εἶδ ἄκον ἐν τῇ σιαγόνι.

Μαξίλαιον, Portio, Μαξίλας, Cervical, Pulvi-
pni, ὀροκίφωλον, quod maxille feu genæ dor-
mientis seu quiescentis pulvino adhæret. Achmes
Onirocrit cap.224. ἰαρίδης τις ὄτι τὸ λεγόμενον μαξί-
λασίον ἐκαλλίθη πλέον ἢ ἴω, χροῖσσι ἢ ἰπὶ πῶ σφαιλοῖσ
δύνα ἀπὸ πολλοῦ καὶ καὶ ἰπὶ παλλοῦ καί κρησσι. Infra:
ὁ βασιλεὺς ἰαρίδης ὄτι νῆσ μαξίλασίον εἶχε, νῆσ δὲ
ποδύμενον ὤλωσσι. Emmanuël Georgillus de Mortali-
tate Rhodi MS.

Παρμπίρι, μαξίλασα, κνήβις, καὶ μανίλινα.
Μαξίλαράς, Ascogera, Ἀσκοπύρα.

ΜΑΞΙΜΟΣ, in Lexico MS. Eudemi, Maxi-
mus, Scholiastes Ineditus Alcchyli in Petris: μά-
σων τὸ μέγα, καὶ μαξίμου ἄσῃσ καί κινος ὁ μέγας, ἰτυμο-
λογῶσιν ἢ αὐτῷ δὸσ ἢ μάσων τὸ μέγα.

ΜΑΠΑΝΟΣ, Banus, Dignitas apud Servios &
Hungaros, de qua nos plura in Notis ad Alexian-
dem & Cinnamum pag. 347. & 449. ubi monuimus
perperam ita scribi apud eundem Cinnamum, pro
Μαπάσ, lib.3, num.11. Βελῶσσι ἢ τὰ σφῶτα πα-
ρῶσσι, (Regi Hungarorum) φέρον, Μαπάσων ταυτῶ
καλῶσιν ὄνονον πῶ ἀρχίω. Vide præterea Gloss. med.
Lat. in Banus, & supra in Βωσθ.

ΜΑΠΑ, Pila, in Turco-Graecia Crusij, quâ
notatione vocem hanc usurpat Nicetas in Alexio lib.
2. num.4. καὶ τὸ εἶδησιν ἢ μόνον ἢ ἀνακρίον ὀλοπίζεσσι
ὡς σφαιρα τις ὑπερφύρασσι ὁ διαφῶσα ἰσχυρὸν μηχανήμα-
τι, &c. Ubi Codex Græcobarb. habet, ὡς μάπα σφῆ-
ροῖδ. Idem in Isacio lib.1. ὄσσι τὸ κινῶσιν ὡσπερ μάπα
διαγομῆσι τὸ καὶ μισογομῆσι δικαστοῖσσι.

ΜΑΠΠΑ, Mappa, Maniile. Herodianus de

Solaccino & Barbarifino, MS. λέγεσθῃ ἢ βαρβαρίζωσ
καὶ ἢ ἀλλοφύλι χροῖσμον ὡς ἢ τι τὸ μὲν ὑπαρχῶσιν
κρηβάσων λέγει, τὸ ἢ χροῖσμασων, μάππαν. Sic etiam
appellatur Ludis & Decursiones militares. Justinia-
nus in Nov.105. cap.1. μετ' ἑκάστων ἢ δελτίων ἀε-
θῶσ ἢ ἀμυλλῶριον ἵππων ἴω δὲ μάππαν, προσλο-
ρεῖσσι. Vide Gloss.med.Lat. in Mappa.

Μαππαέσ, Mapparius, qui officium sustinebat
mittendæ mappæ, quod signum erat mittendæ
quadrigis. Glossæ Latin. Gr. Transenna, ὡσπερ εἶ,
απαλλαγή, μαππαρίσ σημάσ. Glossæ Basilic. Μαπ-
παρίσ τις ἄν ὁ τῇ χροῖ δακτύων, καὶ ἢ ἴτιρος, ὅτι σῶ-
σων ἐν τῷ διατῶν οἱ ἴπασσι ὡρχῶσσι πρότιρον, καὶ
μὲν πῶ ὡρχῶσιν ἵππων τὰ ἢ χροῖσ ἐκμαθῆσ, ἀπῆσ τῇ
Ρωμαίῃ σφῆσ Μαππα λέγεσ, καὶ ταῦτα ἀναλαμβαίνόμενα
ὁ ἴπὶ τῶτο τῶδῶσιν ὡς σφῆδῶσ, ἵπποσ, ἢ ἀγῶσ ἰπῶ-
λισσ, καὶ εἶς τῶτο ἰπῆσσι τὸ τῶσσι μαππαέσσι. Cedico-
nus in Julio pag.169. Μαππαέσ τῶσ Ρωμαίῶσ, ἰδῆσ
καλῶν ἰξ αἰτίας τῶσ τῶσ, ἢ ἴω τῶσ ἴπῶσσι ἰαί
σῆστρον ὡρχῶσσι μὲν ἢ τὸ πῶσῶσσι ἢ ὡρχῶσσι, τὸ ἐ-
χροῖσ ἐκμαθῶσ, ὁ ἢ μάππαν πατῆσ καλῶσ, ἰξ ἢ
καὶ μανδύλα, ἰπῆσσι, ἰπῆσ ὡσδὲ ἐχροῖσ ὁ μαππαρίσ
ἢ ἀγῶσ παρσκαῦσσι. Graecus Anonymus laudatus à
Salmafio: Μαππαέσ ἢ καλῶσ ὁ ἐν πῶ μῆσ ἰσγῶσ,
καὶ ἢ δόρῶσ ἔχων τὸ σῶστρον. Mox: καὶ πῶ μαππαν
ἀναλαμβαίνόμεσ ὁ λεγόμεσ Μαππαρίσ, εἶδῃ τὸ ἀγῶ-
να ἰπῆσσι. S. Chrylostomus in Homil. de Circo:
ἀτίμῆσ ἢ τῶ ἀναλῶσ μῆσσι ἢ ὡρχῶσσι δεικονῶσσι Μαμπα-
ρίσ. Mox: ἰς γῶ ἐν πῶ ἰσπῶ δόρῶσ πῶσιν, ἢ ἰσθαλῶσ
ἰπὶ ἢ Μαμπαρίσ πισποῖσ τῶσ ἢ σῶστρον ἀτίμῆσ, ἰσ-
διχρημῶσ ἐν τῇ Βυλλῇ ἐκῶσ τὸ ἀγῶμα, &c. Chroni-
con Alexandrinum an.8. Phocæ: ἰμοῖσ ἢ ἐκαλί
εἰς Βῆσ ὁ Μαππαρίσ, &c. Nicetas in Alexio Aug.
lib.3, num.2. ἰπῆσ ἢ ἰσφῆσ κῆρῆσ καθ' ὅν ἰδῆσ πῶσ
τῶσ ἢ ἰσφῆσ τῶσ ἢ γορμῶσ ὀλοκίοντασ δῆλων, ὁ
μὲν ὡσδῶσ ἢ Μαππαρίσ ἰσφῆσ, πῶ μῆσ ἰσφῆσ
χροῖσ, εἰς βραχίονα τῶσ χροῖσ ἀνῆλθῶσ.

Μαππαέσ, Stegnum in Circensibus Mappæ dare.
Vide locum ex Glossis Basilic. paulò ante lau-
datum.

Μαππίον, Matta, in Glossis Servij nisi legen-
dum sit μαπίον.

ΜΑΠΠΑΡΙΟΣ, Nicetas in Alexio Comeno
lib.3, num.2. ὅτι καὶ ἴω ἢ αὐτῶσ ὄσων, ὡς ἀναβάτων
μυλαστροπῶσ δόμῶσ, καὶ ἵππων ἰσῶσια προσεβῆσσι
τὸ καὶ χροῖσ μῆσσι ἢ βραχίονεσ ἢ καὶ ἢ πῶσσι ἢ δρομά-
των ἰσπερτάσ, ἢ ἵπποσιν ὡσδὲ σῶσσι ἢ Ἐπαρχῶσ, ἢ
μαππαρίσ ὡσπερ ἵπποσ, Ubi Vvolphius: Depositi
equestris Praefecti persona, peditem videres. Ex Cod.
nempe Græcobarb. qui hoc loco πεζῶσια habet.

ΜΑΡΑΓΚΟΣ, Tignarius, Faber lignarius,
δοκοποιός, τικτοκικός. Ex Ital. Marangone. Hinc
fortè.

ΜΑΡΑΓΜΑ. Diploma Rogerij Regis ex Gr.
in Lat. vetta apud Rocchum Pirithum in Archiman-
dritatu Messanenſi pag.117. Et etiam ipſos homines
liberos ab Angaria, Pavanaria, & Maragmata
Urbium ac Caſtrorum, & omnibus Daciis. Aliud
Diploma ejuſdem Regis pag.123. liberos & exem-
ptos ab omni angaria maragmatum, Caſtrorum, &
ab omni edificio.

ΜΑΡΑΟΧΡΟΟΣ, pro μαρσδύροσ. Sma-
ragdi colorem referens. Nam & Μαρσδύσ, pro σμα-
ρσδύσ dixisse Menandrum observat Eusebthius Il.
λ. pag.853. Anonymus MS. de Amoribus Lybistis
& Rhodannes:

Καὶ μέγα εἰς αὐτῶσ σῆσσι πῶσσι ἀγῶσ
Πῶσσι ὡσπερ μαρσδύροσ.

ΜΑΡΑΘΑΤΟΝ ἀερατον, vini species, apud
Myrepsium fact.9. cap.83.

In lib. MS. de Urinis : λαβών τὸ μαρλόστορον, χα-
μαίμικτα, βασιλικόστορον, &c.

Πικρομάριον, *Laetusa Silvestris*, Glossæ Jaticæ
MSS. ex Cod. Reg. 190. Cuius τὸ κίονα, τὰ κίχρια, καὶ
τὰ πικρομάριλα. Aliæ ex Cod. 1334. κίχωνα, τὰ πι-
κρά ἰνύλα, ἢ τὰ πικρομάριλα. Lexicon Neophyti : Σί-
εις τὸ κίχριον, ἢ τὸ ἄγρον μαρίλιον, ὃ καὶ Πικρομά-
ριον λέγεται ἐν Περσί. Vide Suidam in Σέρκ. Anonymus
MS. in Methodo de Urinis : οἰα κόπτον τὰ λυθία κω-
σθεον, καὶ σαβίλιον, καὶ ἰούσιον ἰαλοπίδα, καὶ πικρομά-
ριον μὲν ὄξος.

Μαρίλιον, idem quod Μορίλιον. Glossæ Jaticæ,
Ἐριδάξ ἡμερῶ, Μαρίλιον. Neophytus MS. Σίεις, τὸ κι-
χέσιον, ἢ τὸ ἀγρομαρίλιον. Epimerismi Herodiani
MSS. Ἐριδάξ, καὶ Ἐριδάκιον, τὸ μαρίλιον. Ita etiam
in Lexico MS. Cyrilli. Glossæ aliæ MSS. Reg. Cod.
2062. Suidas & Moschopolus pag. 98. Ἐριδάκιον, τὸ
μαρίλιον. Similia habet Hefychius. Auctor Etymo-
logici : Ἐριδάκιον, ἄθῶ μαζῆς, καὶ λαχάνη, ὅτι τὸ
ἔθρον γίνῃ, Ἐριδάκιον τις, τὸ Μαρίλιον. Index ἁλ-
βυλλῶν Edit. à Gesnero : προξριμον, μαρίσιον γδ καὶ
μαρίλιον. Joannes Jatrofophita cap. 218. μαρίλιον σπό-
ρι καὶ γλυκερίζω ἔρασι, &c.

Μαρίον, pro μαρίλιον habet Lexicon MS. ad Schedo-
graphiam :

Καὶ Ἐριδάκιον λέγει αὐτὸ τὸ μαρίον.

ΜΑΡΡΟΝ, *Marrā*. Hefychius : Μάρρον ἱβηλικὸν
εἶδηρον.

ΜΑΡΣΑΠΑΣ, *Μαρτζαπάς, Μαρτζαπάς*, ex Ital.
Margalane. Glossæ Græcobarb. ἁμάλω, πλακύνῃ
ἑθῶ, θικρία καὶ ἰδέα πλακοσίτιλας, ὀλεγομένη μαρσαπά.
Ἐξἄδην Glossæ : ἢ πλακοσίτιλας, ἦν ὃν τὸ μαρτζαπά.

ΜΑΡΣΗΠΙΟΝ, *Μαρσιπίον, Μαρσίριον*. Glossæ
Gr. MSS. Cod. 1673. φαρίλιον, μαρσῆπιον. Alio lo-
co : Μαρσῆπιον, σακίον, Φυλακίον, βυλακίον. Rufum :
ἀρῦβυλλῶν, πλεῖστον τὰ βαλλάνια, ἢ μαρσῆπιον. Glossæ
aliæ MSS. *μαρσῆπιον*, τὸ σακύνιον, ἢ τὸ φυλακίον. Ea-
dem fræ habent Glossæ Basilic. Joan. Moschus in
Limon cap. 212. καὶ ἀπὸ βύβλου (λαφαί) ἰσπελάθοιο τὸ
μαρσῆπιον ὃ αὐτὸ τὸ κρημαλίον.

Μαρσῆπιον, *μαρσῆπιον*. Ignatius Diaconus in Vita S. Ni-
cephori Patr. Constantinopol. n. 80. γουρὶ τὰς σα-
χυάς ὃ φραπανοί, ἀλλὰ γουρὶ μαρσῆπιον συλλίζουσι, &c.
Codinus in Orig. Constantinopolit. num. 30. πῶς
αγῶμαθῶ Ἐρμῆ βαστάζουσι μαρσῆπιον, &c.

ΜΑΡΤΑΣΑΓΓΙΝ, ὃ κεκαύμενον ἢ μέλιθῶν, in
Glossis Jaticis MSS. Neophyti. *Plumbum ustum*.

ΜΑΡΤΑΔΕΣ, *Mercatores*, Gall. *Marchands*.
Glossæ Græcobarb. ἀγοσπίρῃ, οἱ τὰς πηλῶνας μελυσσῆτες
τὰ τέλη, ὅπῃ κάμνουν νόσον τὰς πηλῶνας, ἢ τὸ μαρτζά-
δες. Alibi : κάπτιανοί, Ἀρταρηνάδες, ἢ τὸ μαρτζάδες.

ΜΑΡΤΖΗΑΝ, τὸ κυράλιον τὸ κάκισον, in Glossis
Jaticis MSS. ex Codd. Reg. 190. & 1843. *Coralium rubescens*.

ΜΑΡΤΖΙΚΑΥΛΟΣ, apud Suidam in Etymo-
logico, πλωχός expositur : ubi Meusius *Martiri-
cularium* pauperem intelligi putat, quod ego vix pu-
teō. Vide Gloss. med. Lat.

ΜΑΡΤΖΟΒΑΡΠΟΥΛΟΝ, *Μαρτζοβάβουλον*.
Glossæ Basilic. *Μαρτζοβάβουλον*, ἢ ἰου σαλίαια, haufte
ex Leone in Tactic. Mauricius lib. 12. c. 4. σφιδό-
βουλα καὶ μαρτζοβάβουλα. Ita cap. 5. 6. & c. 11. οἱ ἦ τὰς βου-
ρῶτες, ἢ τὸ μαρτζοβάβουλα τῶν ἰσίων. Cap. 16. μαρτζοβάβου-
λα, ἢ ἡμιβουλα. Adde cap. 18. & 20. ubi μαρτζοβάβου-
λας scribitur.

ΜΑΡΤΗΣ μῆνας, *Martius mensis*, καρίον.
Portius.

ΜΑΡΤΗΣΙΟΙ, *Martenses*, Milites sub dispo-
sitione Ducis Moguntiacensis, de quibus Notitia
Imperij Occid. cap. 90. Martyrum S. Acacij num. 2.

Φίρμν τινὸς ταξιαρχῶν ἢ ἀρμῆν καὶ μὲν πάλαι Ῥωμαίων
γλώττιαν Μαρτυσιον, καὶ ἕπειω Ἑλλῆσιον, ἁρῆσιον. Infā
num. 3. Φίρμν ὃ Τριβῶν ἢ λογορῶν Μαρτυσιον Ἀκί-
κιον σφαιρίτιον ἢ νομίον ἀπὸ δέσμον αὐτῶ παρτίμου. Sy-
naxia MSS. 26. Nov. In S. Mercurio : καθολομαρίον
τῆ στρατιᾶ ἢ Μαρτυσιον. Martyrium MS. ejusdem S.
Mercurij : ἴτα καὶ ὃ ἢ λογορῶν Μαρτυσιον ἀεθρῶν ἢ
Ἀρμῆσιον ὡς ἄν καταλήφα, ἀδούρηθῶ ὡς ἄλλων, καὶ τοῖς
οἰκιστήσιον τῶ βασιλεὶ σαυτῶν ἰσίουθῶ. ἴσιν Κόμῆσι τῶν-
χρῆσιον. In Martyrio apocrypho S. Petri & Pauli MS.
ὃ τὸ κάμπν πάλι λογορῶν Μαρτυσιον, in *Campo Martis*.

ΜΑΡΤΙΚΟΝ. Vide in Μυρίλιον.
ΜΑΡΤΙΟΣ, *Campus Martius*, ubi exercetur
militie. Mauricius lib. 6. Strateg. cap. 2. τὸ ἦ ἀρῆσιον
ἰσῶντον παρῆρῶν κινδουσι ἢ ἁρῆσιον ἀλλήλων ἰσῶ-
νσιον, ὃν πῆσιον ὃ τὸ μαρτίον πῆσι ὃ καθολομαρίον ἰσῶσιον
ὃ τοῖς παρακρῆμασίον. Vide Gloss. med. Lat. in *Campo
Martius*.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ, verbi, qui fidem Christianam
ejurare jussi, omnia veritatis dicendæ ac testificandæ
causâ perpetibantur. S. Chrysothomus Homil. 47.
in Acta Apostol. ἔλε τῦτο ἐκῆσιον ἰσῶνθῃ Μάρτυρες, ὅτι
κεκῶνθῶν ἰσῶνθῶσι, πάλαι ἰσῶνθῶσι ἰσῶνθῶν πάλαι ἀν-
θῶνθῶσι. Inscriptio Romana, apud Reinesium
933. PRIMITIVS IN PACE QUI POST
M V L T A S ANGVSTIAS FORTISSIMVS
MARTYR, &c.

Πρωτῶμαρτυρ, Epitheton vulgò attributum S. Ste-
phano. Chronicon Alexandrinum p. 546. ἔτῶ Στί-
φῶν ἢ νίας διαθήσει Πρωτῶμαρτυρ καὶ Πρωτῶμαρτυρ.
Joannes Tzetzes Chil. 10. v. 1313.

Στίφῶν ὃ δίακονος, καὶ ἢ μαρτύριον πῶνθῶ.

Ita passim apud Scriptores. Subdam duntaxat disti-
chon ineditum Maximi Planudis eis ἰσῶνθῶν ἰσῶνθῶ
ἄγῶν Στίφῶν ἢ Πρωτῶμαρτυρα.

Ὡς μαρτύριον ἐν πῶνθῶν ἐκβαλλῶν λῆθῶν,
Χρῆσιον μετῶ ἄλλων πῶνθῶ ὃν λῆθῶ στίφῶ.

Vide Photium Epist. 117.

Stephanum præterea quendam Junivorem inclu-
sum Monachum à Copronymo duri vexatum sup-
pliciiis, & interemptum, Πρωτῶμαρτυρ Epitheto donat
Theophanes an. 25. ejusdem Imp. In Menologio
Jambico Sanctorum anni MS. ex Cod. Reg. Cod.
1431. ad 2. Augusti :

Νίκου ὃ Πρωτῶμαρτυρ ὃν Βυζανθῆσι.

Is est Faustus, ut est in Menologio Jambico Nice-
phori Xanthopuli :

Πρωτῶθῶν αὐθῶν καὶ φαθῶν, καὶ δαλμάτων.

Quia scilicet primus Martyrium Byzantij subijisse le-
gitur, quomodo ἴκατορ ἐν τῇ λῆθῶν πρωτῶμαρτυρ
dicitur, in libello de Martyrio Sancti. Apostolor.
qui præponitur Oecumenij Operib. primæ Edit.

Sed & ut inter Vitos S. Stephanus, Primus,
sic Sancta Thecla inter mulieres Prima Christi Mar-
tyræ extitit, similique donatur Epitheto à Græcis.
Nicetas Paphlago Orat. in eandem S. Theclam
pag. 459. πῶνθῶν καὶ πῶνθῶν ὑπερῶνθῶν πῶνθῶν
ἰσῶνθῶν, ἴσῶνθῶν αὐθῶν ὃ μῆνας Στίφῶν ὃν ἀνθῶν,
ἴσῶνθῶν αὐθῶν ὃν ἀνθῶν ὑπερῶνθῶν πῶνθῶν ἰσῶνθῶν
ἰσῶνθῶν ἢ ὑπὶρ Χρῆσιον καὶ ἔλε Χρῆσιον ἀγῶνθῶν
ἰσῶνθῶν πῶνθῶν ἢ ἰσῶνθῶν ἢ γῶνθῶν ὃν ἀνθῶν ἰσῶνθῶν
ἰσῶνθῶν τῶν ἀθῶν. Ita præter apud Evagrium lib. 3.
cap. 8. Theophanem an. 17. Zenonis, Ilidorum Pe-
lusiotam lib. 1. Epist. 160. Theophanem an. 17. Ze-
non. Theophanem Cerameum Homil. 21. Glycam
Epist. 26. Auctor Vitæ S. Cosmæ Melodi, Nicolaum
Atheniensem Metropol. in Officio S. Olei, in Me-
næis, &c. Sanctus Chrysothomus Homil. 19. in
K k k Genes.

Genef. Abelem ἢ ἀλθίας πρωτόμαρτυρα vocat, ut Iſaacum nudē πρωτομάρτυρα, in Homil. 10. 10. 5.

Ἱερομάρτυρες, dicti apud Græcos, qui Episcopali aſſiſe, vel Sacerdotali decorati ſunt. Officium Sancti Hieromartyris, in Anthologio Arcudij part. 2. pag. 22. ἐς ἱερῶν καὶ μάρτυρι διακρίβας, ἔσθ, &c. Ibid. διπλοκον εὐσεβίας ἢ ἱεραρχίας καὶ ἀθλήσεως κομισσάμενοι πρὸς Χριστὸν μακαρίων αἰδήμων. Vide Zonatum in Maximino, & Menologium Basilij 4. & 29. Maij in S. Olbiano Episcopo, 19. in S. Patricio Cypri Episcopo, in S. Theraponte Sacerdote, 28. in S. Hilladio Episcopo, &c. Ita in alijs Menſib. Vide Valeſium ad Eufeb. lib. 6. Hiſt. Eccl. cap. 32.

Μεγαλομάρτυρες dicti Illuſtriores Martyres, ut S. Sergius, apud Theophylactum Simocattam lib. 5. cap. 14. S. Demetrius, &c.

Όσιομάρτυρ. Vide in Όσιο. Πρωτομάρτυρες, dicuntur in Litanijs Græcorum SS. Thecla, Catharina, Paraſceve, Agatha, Marina, Barbara, Anaſtaſia, Cyriaca, &c. Vide Anthol. Arcudij pag. 143.

Μάρτυρ, pro Μάρτυς, Martyr. Obſervat Joannes Grammatic. in Technic. Ἄσλος τὰς ὄψεις εἰς εὐθείας μίλιαν, verbi gratiā, ὁ Μάρτυρ κλίνουσι ἢ Μάρτυρον, καὶ ὁ φύλακός, ἢ φύλαξ. Idem etiam annotat Eufſtathius II. a. pag. 114. & Od. π. pag. 1807. S. Baſilij in Epist. ad Chilonem: ταῦτα τοιαυτέωνος καὶ εὐθείας, ἵνα λάβω ἀπὸ τοῦ μάρτυρος ἢ Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἄλλου πᾶσαν ἀρίστην ἰσχυρίαν.

Μάρτυρον, Martyrium ſubire, ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν, Μαρτυρεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ διαγωνισαῖτο, διὰ Χριστοῦ σφραγισθῆναι, διὰ τὸ λόγον ἢ Θεοῦ φερωθῆναι, ut paſſim loquitur Andreas Caſar. in Apocalypſin. Georgius Syncellus in Chron. pag. 286. de Macchabæis: ἢ βίον κατήλυον θανάτω μάρτυρικῶ τελειοθῆναι. Hegesippus apud eundem pag. 338. de Jacobo fratre Domini: καὶ ὑπὲρ μαρτυρίων. Et pag. 204. πολλοὶ ἢ Χριστιανῶν ἠμαρτυρήσαν καὶ δομαλιανῶν. Extat Homilia Chryſoſtomi, εἰς τὸς ἀγίους πάτεραι τοῦ ἔθου πρὸς τὸν μαρτυριώσαντα. Achmes Onitocrit. cap. 118. ἴαν τις ἰδῆ ὑπὲρ μάρτυρων ὑπὲρ πίστεως ἀπικτηθῆναι, &c. Ita uſurpat etiam Sozomenus lib. 1. c. 24. Theophanes an. 1. Conſtantini, &c.

Μαρτυροῦν, Martyrio aſſicere. Triodium, ubi de Theodoro Tycone: τῶτον ἢ μίλιον ὁ δουλοῦντος Βριγίας ἵπτι Μαρτυρίων ἠμαρτυροῦντο. Athanaſius in Vita S. Antonij pag. 64. πῶρον μαρτυροῦναι dixit. Item Martyrium ſubire. Martyrium MS. SS. XL. Martyrum Sebaſteorum: αἰς ἐξῆσθερον ὁμοφροῦν καὶ ὁμοφύλων, ὅτω καὶ μαρτυριώμενοι. Excerpta Chronologica edita à Scaligero poſt Eufebium, quæ in perantiquo Cod. Reg. Georgij Episcopij Ambianenſis nomen præferunt, *Beatus Petrus Episcopus Alexandrinus capite truncatus est, martyrizavit 7. Kalend. Decembris.* Inſtit: *Hiſdem Conſulibus perſectio Chriſtianorum facta est in Occidentum, & multis martyrizaverunt.*

Μάρτυρον, Martyrium, Eccleſia Martyri dicata, vel in qua Martyrum reliquæ depoſitæ ſunt. Μάρτυρον μνήμεια, apud Gregorium Nazianzen. Orat. 3. σπῶν μάρτυρων, apud Theodorit. de Curat. Græc. aſſect. ſerm. 3. Synodus Laodicens Can. 9. οὐδὲ ἢ μὴ εὐχόμενοι εἰς τὰ κοιμηθῆμα, ἢ εἰς τὰ λυθόμενα Μάρτυρα πάλιν ἢ αἰρήκων. Synodus Hieroſolymitana apud S. Athanaſium Apol. 2. de Fuga ſua: ἐπὶ ἀπαιροῦσι ἢ Σοληρίας μάρτυροις σπυδῶν ἢ Θεοφιλοῦντων βασιλέων Κωνſταντίνου πρὸς πάλιν Βασιλεῖ Θεῷ καὶ πρὸς Χριστῷ αὐτῷ κατὰ σκευασθῆναι, &c. Acta Concil. Calchedon. συνελθονταῖν ἐς τὸ μάρτυριον ἢ ἀγίας καὶ καλλωκεῖνον μάρτυρον Εὐφρημίας. Idem Concil. Can. 6. ἢ μὴ ἰδιώτης ἐὼς ἐπιλωπίσας πύλων ἢ κύματος, ἢ μάρτυριον, ἢ μοιχεῖριον, &c. Chroni-

con Alexandrinum an. 7. Leonis M. καὶ ἰωάννου τοῦ λαβωνος ἢ ἀγίου Συμεῶν ἐν ἄβιουχα τῇ μεγαλῶν, καὶ ἐκτίθειν αὐτῷ μάρτυριον οὐκ ἔμυας. An. 5. Juſtiniani: καὶ ἰωάννου εἰς τὸ μάρτυριον ἢ ἀγίας Μαίρας. Theophanes an. 32. Conſtantini M. Ζωωθῶν ἐν ἀρχιεπίσκοπον ἐὼς μάρτυριον ἐν ἱεροδρόμιον οἰκοδομήσας. Eundem vide an. 24. Conſtantij & 4. Anaſtaſij. Occurrit præterea apud Eufebium lib. 3. de Vita Conſtant. cap. 28. 32. lib. 4. cap. 47. de Laudib. Conſtant. cap. 9. Socratem lib. 4. cap. 18. lib. 6. cap. 17. Sozomen. lib. 2. cap. 26. lib. 9. cap. 2. Chryſoſtom. Homil. in Cœmetērij nomēn. Procopium lib. 1. de Ἄδific. cap. 4. 5. &c. Palladium in Vita S. Joan. Chryſoſtomij pag. 43. 63. 82. 99. 159. Palladium in Hiſt. Lauſaca cap. 13. in Vita S. Eupraxiæ Vitg. num. 1. 5. in Conciliabulo Ephesine p. 596. in Martyrio S. Petri Archiep. Alexandr. p. 212. in Synodico adverſus Tragediam Irenæi cap. 135. in Vita S. Silveſtri Pap. p. 261. in Iſtius Baſilic. v. Σανδία, &c. Vide Gloſſ. med. Lat. in Martyrium.

Μάρτυριον, Calamitas, Miſeria, quomodo vulgus apud nos vocem Martire uſurpare ſolet. Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 3.

Ἐξ ἄλλων ἀναſταſιαῖς κιαπολλὰ μάρτυρια. Eodem lib.

Εἰς τῶν καρδία μου ἰζηρὸν ἰζογιον πολλὰ μάρτυρια

Et alibi non femel.

Μάρτυρια, idem quod Μάρτυριον. Clemens Alexandr. Strom. 4. pag. 45. 1. ubi de Hæreticis: μαρτυριαν ἀποθνήσκει πᾶν ἢ οἷος οὐλοῦ γίνωσθι Θεοῦ. Martyrium Sanct. Samonæ & Sociorum, MS. ἐκείνου προſαλατοριῶν τῇ κοινότητι ἢ μαρτυρίας καὶ αὐτὸς χειροῦς. Vita MS. S. Barbara: ἐπιλωκῆθῃ ἢ ἢ μάρτυρια αὐτῆ ἐν καλῇ ὁμοφροῦν, &c. Sozomenus lib. 2. cap. 13. ἐπὶ ταύτης ἢ ἡμαρτυρίας μάρτυρις ἢ βίον περιεῖπασα καὶ μαρτυριῶν καὶ ἱερῶν — πλὴν ἐν ἀναριθμητόν. Et cap. ſeq. τῶν μάρτυριον ἰσχυρίσασα. Adde lib. 6. cap. 18. Gregor. Nazianz. Orat. 20. p. 319. Paffionem SS. Alphij, Philadelphi & Cyrii n. 11. Extr. Theophanem an. 2. Leonis Iſauri, &c.

Μαρτυριανόν, dicti Hæretici Maſſaliani, quia ex ſuis nonnullos ab Orthodoxis occiſos Martyribus accenſerunt, ut ſcribunt Nicetas lib. 4. Theſ. fidei Cathol. pag. 237. Auctor de Initijs Hæreſeon n. 80. &c.

Μαρτυριον, Troparium in honorem Martyrum ἄσμου ἢ μάρτυρων, apud Symeonem Theſſalon. de Sacerdoti Ordinat. cap. 4. p. 136. cujus formulam hanc accipie ex Triodio: Μάρτυρες κυρίου ἰκλινῶσθε ἢ θῶν ἡμῶν, καὶ αἰτήσθε ἢ ἡυχῶν ἡμῶν πλὴν αἰνιγμῶν, καὶ ἢ διασῶν ἢ πολλῶν παραπομιμάτων δέματων. Habetur in eodem Triodio Fer. 4. & 5. ἢ τυρήσις & alibi non femel, in Euchologio in officio ἢ προνομασθῶν pag. 188. in Pentecostario pag. 122. v. & in alijs libris Eccleſiaſticis Græcorum. Erant ejuſmodi plura; vel certè quatuor. Triodium ad Feriam 6. ἢ ἄσποκριν. αἰς τὸ ἑσπῆρον τὰ δ'. Μάρτυρικα ἢ ἡχη, καὶ τὰ β'. νεκροῖσιν ἰσχυρίσασα ἢ δαμασκωνῶν. Feriā 2. Hebd. 2. ἢ ἡσπῶν ἢ ἄλλοις τοῖς ἰδιώμενοις δέσις, τὰ τίσασα μάρτυρικα ἢ ἡχη, καὶ ἢ μελαινῶν. Μάρτυρια vocantur à Balfamone in Canon. 52. Synodi Trullanæ.

Μαρτυρογραφιον, idem quod μαρτυρολόγιον, vel certè Martyrij alicuius Sancti Hiſtoria. Theodorus Episcopus Iconienſis de Martyrio SS. Cyrici & Juliane MS. initio: ταῦτά σὺ τὰ θῶα γραμμάτια διέλαμψε, καὶ σφάδρα ἢ σὺ φρόνισας ἐπιπλάμασθε, καὶ μὴ σπουδῶν σπυδῶν τὸ μάρτυρογραφιον ἢ ἀγίων Κυρίων καὶ Ἰουλιανῶν ἢ αὐτῶν μάρτυρος μὴ χρεῖας λαβῶν, &c. Occurrit ibi rufum femel ac iterum.

ΜΑΡΧΕΣΕ, in Corona pretioſa, ἢ ζωακῶν τὰ σὺνθῆτα, Menſtrum, ex Ital. Marcheſe, unde Proverb. Il marcheſe è in caſa.

voſpathario : **Ἰ**ϑ^ϑ **ἡ**ἴστων λαχόν ἀδίκους καὶ ληστῆρας, μαύροι αὐτοῖς ἵπτανυμῆα' οἱ δὲ θηλυμακρον τοῖς ἀπὲρ τὰ θεα τῆ βασιλικῶν κλήματα πίνων ἐπιμαρζοῖτες ἐξ αὐτῶν ζῆμύων.

Μαυρίζον, *Nigricare, Nigrum facere, melanίζον.* Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Ποιῶ καὶ κλαίω, ἐξ ἀγνοῦν, ἐξ λίζω τὰ μέγιστα, Τὸ δεικνόν πὸς μαυρίων πλείωτα παρατ' ἄλλα.

Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 4.

Ἄμιν ἐξ μέσα σὺ κέρμα ἴστοι μαυροῖσθ^ϑ.

Occurrit etiam in Fabul. **Ἄ**φοι **Μ**ακροbarb. Locum Vide in Ἄσπριζον.

Μαυράδα, *Mauria, Nigredo, melanότις.*

Μαυροζικίς, *Subniger, Nigricans, ἵσπομέλας, μεταζικίον.*

Μαυροσφρον, *Aux nigra, Charachisar,* Turcis, ut scribit Leunclavius in Onomastico ad Histor. Turc.

Μαυροσφράσιν^ϑ, *Cavulens, Κουίν^ϑ.*

Μαυρίτις, cognomen Joannis Euchaitorum Metropolitan. Vide Lambecium lib. 5. de Bibl. Cæsar. pag. 266.

Μαυροβραβιάδες, διὰ Ἰσθμὸς hodiernis qui Colchidem, seu Tzanorum terram inhabitant, quam Turci *Cavacoionlu*, id est *Nigratum omnium regionem* vocant. Vide Leunclavium in Hist. Turc. p. 12. & 877. qui hanc vocem in Codd. MSS. Laonici reperi observat.

Μαυροσφῶν, pro *Μαυροσφῶν.* Historia Apollonij Tyrij :

Συχνά συχρά ἀνάσιναις ἐξ μαυροσφῶν.

Rursum :

Καὶ ὅσοι ἱμαυροφῶσαι, παχάτις ἔχου ζῆλον.

Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 6.

Ἐκ τῆ ἰσθίλῃ τῆ ἴσιν, ἐξ μαυροσφῶν.

Idem lib. 12.

Λοιπὸν ἱμαυροφῶσιν ἔλο με μαύρα ῥύχα.

Μαβρός, pro *μαύρος.* Alexius Rharturus Doctr. 3. ἔ **ἡ**σ^ϑ **ἴ**σθις ἡμῶν φῶν ὡσάν σαυῖν τριχίον μαβρός, ἐξ ἡ σπυλῶ ὡσάν αἶμα. Historia MS. Bertrandi Romani :

Ὀσπρίδια κατὰμάθρα ἰρῶσπιν ἢ τίζων.

Historia Apollonij Tyrij :

Καὶ γινάσκω μαβρῶν φερεινῶν ἔστων ἐξ ἀνταρῶν^ϑ.

Glossæ Botanice Colbert. MSS. **Μ**εταζικίον, τὸ μαβρῶν. Μαβρομάνικον μαχίριον, apud Damascenum Hieromom. ferm. 4. *Culter cum manubrio nigra.*

Μαβρίζον, pro *μαυρίζον.* Anonymous de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ὀσπίσις ἔχου τὸ πρόσπιν ἐλλῶμα μαβροσφῶν.

ΜΑΥΡΟΣΚΟΥΡΟΝ. Vide in **Χ**λαρ.

ΜΑΦΟΡΙΟΝ, *Maforium.* Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. πῆλιν, ζωοικον ἱμάτιον, μαφῶριον. Lexicon MS. Cyrilli, & Favorinus; μαφῶριον, τὸ τῆ κεφαλῆς τριβλίωμα. Glossæ Basilic. μαφῶριον, σάπασμα κεφαλῆς. Glossæ alia MSS. *Ἐππῆλα, μαφῶριον.*

Euphathus Iliad. 2. **ἡ**σθ^ϑ ἱμῶν ἢ τὸ μαφῶριον. Idem Il. 2. **ἡ**σθ^ϑ ἱμῶν, ait esse κεφαλῆς κάλυμμα, παραμῶν ἰμῶν τῆ ἴσμων, καὶ τὸ ληζῶν ἴστων. S. Athanasius lib. 4. de Virginitate pag. 1050. καὶ τὸ μαφῶριον ἀνρῶσσι.

Conciliabulum adversus Chrylostom. §. 8. ἴσπῶσ τρεῖς διακόνας — καλζοφῶσ αἰς τὸ μαφῶριον αὐτῶ κλέψασ^ϑ.

Palladius in Vita ejusdem Chrylostomi pag. 87. ἴσ^ϑ ἢ ἴσ^ϑ καὶ τὰ μαφῶρια ἠρῶσασ^ϑ. ἰτέρων ἢ τὰ σῶματα, &c. Dorotheus Doctr. 1. de Monacho : καὶ ἴσθ^ϑ τὸ μαφῶριον αὐτῶ. Arophthegmata Patrum in Theodoro num. 18. ἐξ ἀσθῶν αἰς τὸ κελῶν περιζωσάμ^ϑ τὸ μαφῶριον. Et in Cionio num. 5. ἐξ ἠρῶσ αἰς πῶ δουλκῶσ αἰς πῶ σῶσιν, φῶν πολὺφῶσ ἐξ μικρὸν μαφῶριον παλαρῶν.

Pœnential. Græc. ἴσ^ϑ ἀσθ^ϑ μαφῶριον πῶ

ἴσθ^ϑ αἰ ἀσθῶσ πῶσ, ἴσθ^ϑ ἀσθῶσ. Ex quibus locis colligere licet *Maforia* non mulierum duntaxat, sed & Monachorum fuisse. Euchologium pag. 263. ubi de Ordinatione Diaconizæ : περιτίθει τῆ τραχίλη αὐτῶ ἵσποκάθιν τῆ μαφῶριον τὸ διακονῶν ἴσθ^ϑ φῶν ἱμαυροσφῶν τὰς δύο ἠρῶσ. Alius Codex ibid. τῆ γῶ ἴσθ^ϑ τραχίλη σποσασφῶν καλζοφῶσ ἴσθ^ϑ, τῆ ἴσθ^ϑ φῶν τῶν ἱμαυροσφῶν ἀσπυρῶν. Apud Symeonem Logothetam in Michæle Theophili F. num. 38. τὸ ἴσθ^ϑ τῆ ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ μαφῶριον. Ita in Porphyrog. num. 29. De quo Deiparæ Maforio pluribus egimus in Notis ad Alexiadem pag. 329. 330. Occurrit præterea hæc vox apud Achmetem in Onirocrit. cap. 265. in Martyrio SS. Timothei & Mauræ num. 4. in Euchologio pag. 926. &c. Vide de Sacris Ordinat. pag. 70. & Gloss. med. Latin. in *Maforium*.

Ἄπομαφορίζον, *Maforium inferre.* S. Athanasius in Epist. ad Orthodoxos pag. 946. παρῶν ἄπομαφορίζῶν ἀπῶσθ^ϑ αἰς τὸ ἴσθ^ϑ τῆ ἴσθ^ϑ.

ΜΑΧΑΒΑΛΛΟΝ. Vide in **Χ**αλβῶν.

ΜΑΧΑΙΡΙ, *μαχίρι, Culter, Cultrum, μάχαρι, ἰσθ^ϑριον.* Cotona pretiosa, *μαχίρι, Gladius, μάχαρι.* Apud Nicol. Myrepsion sect. 12. cap. ult. in Cod. Reg. κενῶν μαχίριον, *Novum culter.* Vide Orneofophium pag. 191. & alibi.

Μαχαίριον, *Culterium, Gladiolum, μαχαίριον, μαχαίριον.* Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Καὶ τότε ἀπῶν ἴσθ^ϑ αἰς τὸ μαχαίριον.

Μαχαίριων, eadem notione. Glossæ Græco-barb. ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ, ἢ ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ.

Μαχαίροφικῆρι, *Theca cultraria, μαχαίροφικῆρι.* **Μ**ΑΧΑΙΡΙΝΟΝ, Prophetis, *Resmarinus,* apud Apul. c. 69.

ΜΑΧΑΙΡΟΦΟΡΟΙ, *Milites stationarij Macheris, seu longioribus gladiis armati.* Menander in Legat. σπῶ τῶν καὶ πρῶσθ^ϑ βασιλικῶν βασιλῶν (ἴσθ^ϑ) ἴσθ^ϑ τῆ βασιλικῶν μαχαίροφῶν) πρῶσθ^ϑ τὸ φῶν.

Rursum : σπῶ τῶν ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ βασιλικῶν μαχαίροφῶν, ἀξίωμα καὶ αὐτῶ στρατῶν πρῶσθ^ϑ. Alibi : ἴσθ^ϑ φῶν vocat. Arriano verò in Epictet. lib. 1. c. 30. αἰ ἴσθ^ϑ τῶν μαχαίρας, dicuntur.

ΜΑΧΑΙΡΟΦΥΛΛΟΝ, *Gladiolum, ἴσθ^ϑριον,* apud Apul. cap. 68.

ΜΑΧΑΙΡΟΦΥΛΛΟΝ, *Gladiolum, ἴσθ^ϑριον,* apud Apul. cap. 68.

ΜΑΧΗ, *Lis.* Glossæ Basilic. ἴσθ^ϑριον vel ἴσθ^ϑριον, μάχη.

ΜΑΧΙΣΜΟΣ, *Bellum, Prælium.* Nicetas in Man. lib. 2. num. 7. καὶ δῆξῶν διασπασθῶσ τῆ καὶ τῆ Σελῶν μαχισμόν. Ubi Cod. Edit. πόλιν. Utitur rursum in Ifacio lib. 1. n. 7.

ΜΑΧΜΟΥΤΑ, *Scammonia,* in Glossis Jattieis MSS. ex Cod. Reg. 1237. *Scammonia,* de qua Botanici.

ΜΑΧΧΗΣ, τὸ ὑδραρῶν δῶν δρῶσιν. In Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΕ, pro **μ**ε, passim.

ΜΕΤΑ, pro **με** α. ut **με**κρὸν, pro **ο** **με**κρὸν, & ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ, pro ὑδρῶν ὑσφῶρε **με**τῶσ **ο** **με**κρὸν in libro ἀπῶ σπῶ ἴσθ^ϑ ἴσθ^ϑ Henr. Stephanus in Dialogo de bene instituendis Linguae Græcæ Studiis pag. 35.

ΜΕΤΑΔΟΜΕΣΤΙΧΟΣ. Vide in **Δ**ομῆσ^ϑ.

ΜΕΓΑΔΟΜΕΣΤΙΧΟΣ. Vide in **Δ**ομῆσ^ϑ.

ΜΕΓΑΘΥΜΟΙ, Cohortis nomen. Cedrenus : ἴσθ^ϑ καὶ τῶν ἴσθ^ϑ αἰσῶν ἢ τῶν ἴσθ^ϑ αἰσῶν τὸ ταγμα τῆ **Μ**εγαθύμων.

ΜΕΓΑΛΕΪΟΝ. Porcius : **Μ**εγαλῶν, *Amplius, Magnitudo, Sublimitas, Μεγαλειότης, Μεγαλόν.* Actopli

polita in Chron. cap.39. γυνή σφραγιστή ἐξ ἄρχαῖα, ἢ πελὸν τὸ μεγαλίσον ἐπιδικυμῆτον τὸ βασιλεον. Utitur rursum cap.87. Vide Audoferum Etymologici.

Μεγαλειότης, Excellens, Υψηλότης, in Corona pretiosa. Vide Μεγαλιώσεων, & Gloss.med.Latin. in Magnalia.

Μεγαλοῦτος, Majestas, Magnitudo, Titulus compellatorius Imp. in Concilio Calchedon. part. 1. Epist. 29. Vide præterea Theophylactum Bulgar. Archiep. Epist. 34. 43. 64.

Μεγαλῶν, aliâ notione. Joan. Moschus in Limon. c. 51. Edit. Coteleriana: οὐκ ἐστὶν ἰσομορφία ἐπὶ ἑποῖσι- σιν οἷς ἐν ἐπίλοιπῳ μικρῶν, μὴ κινεῖσθαι οὐδὲ τί πῶτε ἴσῶν- τῶν τῶν, πᾶν δὲ σιχαρίω σιχαίνω, καὶ σαρίω, καὶ μελα- ρῶ, ἢ σακίω ξυλίω. Et cap. 87. ἢ σιλιβόλις, ἀνίστασθαι ἢ ἀναχωρεῖν τεκῶν ἰσορῶν ἢ σιχαρίω σιχαίνω, καὶ δὸς σῶας μωλοῖν ἐκράτει ἢ καὶ μεγαλῶν ἔχειν ἄλιφρον σφαιρῶν. Ubi Eruditus Interpres Codicem sacrum argenteâ Cruce ornatum vertit, id est factum Evangelium, quod in eo τὰ μεγαλὰ Θεοῦ, (in est Act. 2. 11.) Magnalia Dei continentur. Sanè his locis aliud videtur fuisse à *Megalina pelle*, de qua egimus in Gloss.med.Lat. & de qua ita Andreas Monachus lib. 1. Vitæ S. Ottonis Episcopi Bambergensis cap. 43. *Tegumentum nocturnale mirabilis presij de auro, serico, & Megalina pelle confectum inter alia dona est allatum.* Infra: aientes non opus esse *Megalini regi pelibus Leprosos & Paralyticos, quibus nitique ovium aut leporum vestimenta sufficere potuissent.* Ex quibus liquet *Megalina* seu *Megalina* pelles pretiosioribus accenseri, quæ non sunt Monachorum, tametsi priori allato loco *Sagis* adjungantur, id est lecti operimentis.

Neque genuinum vocis significationem prodi omnino locus ex Cyrillo Scythopolitano in Vita MS. S. Sabæ cap. 32. τότε ἔν τῆς Ἀρμόνις μέλισπον δὸς τῆ μικρῶν εὐαγγέλιον πρὸς τὸ ἐπιπέδον τῆ τῆ ἁλμωδίας κανόνα τῆ τῆ Ἀρμόνις διαλακτο οἷς πᾶν Θεοῦ τῶν ἐκκλη- σίων παραλίνας αὐτοῦ τὸ μεγαλῶν, καὶ πᾶν λοιπῶν ἀκαθάρτων ἐν τῶ σὺν ἕσπον Ἀρμόνι τῶν. Ubi Alla- tius, à quo hic Cyrilli locus affertur in lib. de Con- sensu utriusque Ecclesie pag. 1434. *Megalium* vertit. Sed hoc vocabulo Librum Ecclesiasticum in- telligi docet juramentum Judæorum, quod describitur in lib. 2. Juris Græco-Rom. pag. 120. ἐν σπῆματι, ἡνὰ (ῥῶσθ) πᾶν βῆτον, καὶ κρατήσῃ ἐν τῆ χερσὶν αὐτῶ τὸ μεγαλῶν, καὶ λέγει ἕως, Εὐλογοῦς κύριον ὁ Θεὸς, ὁ ποιῶ- σας τῶ ἔρανον καὶ πᾶν γῆν, καὶ διναγαγῶν ἡμᾶς ἐξ ἔρα- πῶν τῶν ἱερῶν Σαλασσῶν, &c. Quæ quidem sunt ex ven- teri Testamento: quo loco Leunclavius *Codicem Sacrum* vertit. Meminit denique ejusdem vocis Euchologium pag. 708. ex Cod. Barberino, ubi de Or- dine ad Adoptionem inendum: καὶ γινώσκων ὅτι μὴ τὸ ἀναγνώσῃ τὸ μεγαλῶν, εὐλόγησθαι ὁ μὴλλον τυνο- ποῖν. Ubi Goarus, post lectum *Magnificat*. Sed cum hæc Ceremonia peragatur in sacra Liturgia, in qua non recitatur Canticum Deipatæ, longè prob- abilius vertendum fuisset post lectum *Evangelium*. Ex quibus conficitur utrumque Testamentum *Μεγα- λῶν* donatum nomenclaturâ, ex ea quam attigim- us ratione. Est etiam *Μεγαλῶν* unguenti species apud Dioscoridem lib. 1. cap. 62. & Plinium lib. 13. cap. 1. quod alij *μεγαλῶν* vocant, ut Clemens Alexandr. 1. 2. Athenus, Eustathius, &c. Vide præterea Mercurialem lib. 1. Var. Lect. cap. 19. Mem- init Leo Marficanus lib. 2. Chron. Cafinenis c. 1. Adenuloj ejusdem cognomeno *Megalij*.

ΜΕΓΑΛΗ, Vide Μέγας, & Ἐξομας.

ΜΕΓΑΛΗ βόλιον, in Glossis Jatricis MSS. ὁσὶ ἠρόθι. *Hordenum*.

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ, in Corona pretiosa, *Μα- χίτιμος*, Μέγιστος, Glossæ Græcobarb. Ἀδρότερον, Μῆ- ζον, Μεγαλλίτερον. Ὅρατα μεγίστηρα, in Fabulis Ælopi Græcobarb.

Μεγαλύτερος, apud Codinum de Offic. Palat. cap. 7. num. 29. δὸς τῆ μεγαλύτερον μέγιστι καὶ μικρα- τίτερον.

ΜΕΓΑΛΟΛΟΓΙΤΑΙ, Equites qui in exer- citibus, equis majoribus vehabantur, quos *Che- venaux de bataille* vulgò appellamus. Codinus de Of- fic. cap. 5. num. 85. ἡσας ἐν τοῖς κῆ ἑθιμαῶ τῶνοις, φε- σάσιν τὰς μαῶ, οἱ μὲν Μεγαλολογίται (Cod. al. Μεγα- λολογίται) ὀνομαζόμενοι οἱ ἢ Τρικάβαλλοι, οἱ ἢ Δικά- βαλλοι, καὶ ἑτέροι Μονοκάβαλλοι. Vide *Κλοστο*.

ΜΕΓΑΛΟΓΡΑΜΜΟΣ, Vide in Γράμμα.

ΜΕΓΑΛΟΚΗΡΑΙΟΣ, *Magnanimus*, Μεγα- λόψυχος.

ΜΕΓΑΛΟΚΗΡΤΣ, Epitheton S. Paulo à Græcis attributum. Vide Annam Comm. lib. 15. paginâ 485.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ, vulgò appellata *Roma*, pec- culiari nomine, apud Aristidem Orat. in Romam, Tatianum adversus Græcos, Porphyrium in lib. de Abstinentia, Eusebium in Orat. Triennial. de Constantini laudib. in Orat. ejusdem Constantini ad Sanctorum ceterum, & in lib. 4. de Præparat. Evangel. p. 98. Edit. Rob. Steph. apud Libanum in Basili- co, &c.

Sed præfertim apud Scriptores Byzantinos ita dic- ta *Constantinopolis*: unde *μεγαλοπόλις*, illius Ci- ves vocata *Michaël Choniates* in Orat. fun.

Præterea *Alexandria*, quam *verricem omnium Ci- vitatum Ægypti* vocat Ammianus lib. 22. *μεγα τῆ Μακεδόνος ἄστῃ*, Zacharias Scholast. de Mundo. Ita passim à Scriptoribus pariter indigitatur: cujus Pa- triarcha S. Cyrillus τῆ μεγίστης (alibi μεγίστης) Ἀλεξαν- δρίων πόλεως Ἐπίσκοπος appellatur in Act. 8. Concilij Calchedonensis, ut Dioscorus in Act. 1. 3. &c. ἰπι- σκοπος τῆ μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας, &c. τῆ Ἀλεξανδρίων μεγαλοπόλεως. In iisdem Act. *Κωνσταντῆ* τῆ μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας. Ita ibidem Ischyron dicitur *ἀνακτοῦ* τῆ μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας. Apollinaris qui in Concilio V. interfuit, ὁ τῆ μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας Patri- archa dicitur apud Eustathium in Vita S. Eurychij Patr. Constantinopolit. num. 29. In Concilio II. Constantinopolit. Act. 1. τοποθετητῆ τῆ ἑρῶν τῆ Ἀλε- ξανδρίων μεγαλοπόλεως. Adde Act. 18. pag. 1071. in Edicto 11. Justiniani cap. 1. in Ed. 13. cap. 2. 13. με- γάλῃ τῆ Ἀλεξανδρίων πόλει. Denique Joachimus Patr. Alexandrinus nuperus in Epistol. ad Albertum Louvensteinium an. 1561. ita inscribitur, Πά- ππας καὶ Πατριάρχης τῆ μεγίστης πόλεως Ἀλεξανδρείας. Apud Galenum lib. 2. de Facult. aliment. pag. 328. μεγάλῃ Ἀλεξανδρείᾳ dicitur. Scribit Eustathius II. β. pag. 239. & 349. eandem dictam πόλιν, κατ' ἕξωλλῆ δὲ ἄρα προσηκόσῃ. Sacram appellatam tradit Euna- pius in *Idelio*: ἢ ἢ Ἀλεξανδρείᾳ ἔξῃ τε τὸ τῆ Σαμαρίτιδος ἱερῶν, ἱερά τῆν λέω δὲ κινεῖσθαι οἱ γῶν παρ' ἕξωλλῆ φοιτῆται ἐς αὐτῶν πᾶσις τὸν τῆ ἡσας τῆ δὲ ἡμῶν πασις ἡμῶν.

Interdum etiam *Antiochia* eodem donatur Epi- theto in eodem Concilio Calchedonensi Act. 7. p. 614. ubi ἑρῶν τῆ Ἀντιοχίῃν μεγαλοπόλεως ὁ τῆ ὀνίσι Πίτρου dicitur: & in Act. 8. Joannes τῆ μεγίστης Ἀντιοχίῃν πόλεως Ἐπίσκοπος. In Concilio Constantinopolit. III. Act. 18. τῆ ἑρῶν τῆ Ἀντιοχίῃν, ἡτοι Θεοπολιτῆν μεγαλο- πόλεως.

Denique id nominis *Theffalonica* perinde tribuit Theophanes an. 5. Constantini & Irenes, Nicephorus Gregoras lib. 2. Hist. cap. 2. ut & Metaphrastes in S. Demetrio. Vide quo de ejus magnitudine habet Theodo

Theodoricus lib. 5. Hist. Eccl. cap. 17. ut & Guillelmus Tyrius.

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΟΣ, καὶ Ἐνδοξότατος, Magnificentissimus & Gloriosissimus, titulus conjunctim datus Summis Magistratibus, Consulibus, Præfectis Prætorio, Urbis, Magistris Officiorum, Comitibus Sacrarum Largitionum, Privatatum, & aliis ejusmodi, in Conciliis, in Novellis Justiniani, &c. Vide in specimen initium Actionis 1. Concilij Calchedon. Interdum Μεγαλοπρεπιστατος vox disjuncta legitur, ut in eod. Concil. pag. 249. ἐκ τῆς καταβολῆς τῆς μεγαλοπρεπιστατος Περιρρηγῶν, καὶ τῆς σωματούσης — τῆς μεγαλοπρεπιστατῆς καὶ ἐνδοξοτάτου δόξου ἰσῶτων, &c. Ex quibus patet inferiorem dignitate fuisse Referendarium Exconsule. Vide Ἰνδέρσιον.

Μεγαλοπρεπεια, Magnificentia, titulus compellatorius eorundem Magistratum. Concil. Calchedon. Act. 1. ἡ κίβητις ἡ μεγαλοπρεπεια ἡμῶν ἰσχυροῦς ἡ ἅπαν.

ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΣ. Vide Σχῆμα. ΜΕΓΑΛΟΥΤΤΙΚΟΣ, Subgrandis, Υπομίμης.

ΜΕΓΑΛΟΦΥΤΑ, Generositas, titulus quo compellatur Præfecti Prætorio, apud S. Basilium in Epistolis.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ, Hymni seu Tractus quibus Sancti μεγαλιωνῶν, Hirmologium, & Syllurgica Lectoris: μεγαλιωμενα ἡμελιωμενα ἐκ τῆς θείας καὶ ἱεραῖς λειτουργίας ἡμελιωκα, ἡχοῦ β. Μοχ: ἡμῶν ἡμῶν παλαιῶν θεοσχεπῶν ἡμῶν ἐδοῦναι τὸ Πάτερ, τὸ Τίον καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἡμῶν ἡμῶν ἐδοῦναι, &c. Hymnus conceptus in Sanctam Trinitatem, in S. Deiparam, in SS. Angelos, deinde in Sanctos, integer describitur in eodem Hirmologio, quem excipiunt Μεγαλιωμενα τῆς ἱεραίας καὶ τῆς Μεγαλιωμενα ἡμελιωμενα καὶ τὰ ξην ἐκ τῆς διεπιστολῆς ἱεραίας, ἐκ τῶν ἱεραίων ὁδῶν, quorum Acrostichides ferè omnes incipiunt à voce Μεγαλιων, ἡχοῦ μ. &c. Laudantur ab Allatio Athanasij τῆς Κατ' ἕνα μεγαλιωμενα ἐκ ἰωάννου τῆς Διαμασκειων, cujus initium ita concipitur, Μακαριζοῦμεν σε ἰωάννη θεῖ, ὡς χάριτας λογικῶν, &c. Habentur etiam Cod. Reg. 79. 1. μεγαλιωμενα ἐκ τῶν θεοσχεπῶν παλαιῶν τῆς Κυρίας καὶ Θεοῦ καὶ εὐφροῦ ἡμῶν, quorum tres primi versus incipiunt à voce Μεγαλιωμενη.

ΜΕΓΑΛΥΝΙΣΚΕΙΝ, Augeri, Crescere. Glossæ Græcobarb. ἄδρον, ἀύξισμα φῶν ἡ ἀναγιόννη φῶν, ἡ γὰ μεγαλιωμενη. Alio loco: ἀύξισμα, καὶ ἀναγιόννη, καὶ Μεγαλιωμενη.

ΜΕΓΑΜΑΓΙΣΤΩΡ, Magnus Ordinis Hierosolymitani, seu Rhodiensis Magister. Ducas cap. 21. ὁ γδ μαχηματῆς ἰβάνος ἐκ Σμύρνας, καὶ περικλυτός αὐτῶν, ὡρον ἐκ τῆς Μεγαμαγιστορα Βιδοῦ σὺν πύρρῳ ἡμῶν. Inf. ἀ, μαγιστῶρ nuda appellatur, & μέγας μαγιστῶρ. Cap. 22. μέγας μαγιστῶρ.

ΜΕΓΑΡΑΔΙΟΝ. Vide in Kurior. ΜΕΓΑΡΙΚΑ, Amphora, & Amphoræ, in Glossis MSS. ad Plutum Aristophanis. Et ad Nubes, ἀμφωρῆς ἡμῶν, μελαρκα σποραῖν ἡμῶν.

ΜΕΓΑΣ, Abbas, Hegumenus, vel certe Major patrum inter Monachos. Hieronymus Dalmata in Historia MS. Sanctorum Ægypti pag. 160. ἰθὺ γδ τοῦ μεγαλοῦς μὴ ἀφώτερον ἀφώτερος ἡμῶν τῆς σαρκί, πρὶν ἢ τῶν πνευματικῶν ἡμῶν τῆς ἡχοῦ παραδόξου. Vita S. Pachomij num. 29. de eodem Sancto: λοιπὸν δοκροῖνη ὁ μέγας. Et num. 30. ἰβάνος τις ἐκ τῶν μονῶν, ἡχοῦ σὺ τῆς Μιγαν ἰσώσασθαι τῶν θυγατέρα αὐτῆς διαμοιζομένην. Et num. 35. καὶ ἀγῶνις ἡμῶν τῆς μεγαλῶν τῆς μονῆς ἐκείνης, καὶ τὸς θεομῆς παρῶν αὐτοῦ. Adde num. 34. 69. 74. 94. Paralipomena de eodem Sancto Pachomio num. 7. 33. &c.

Μεγάλη, Abbatis, Præfecta Monasterio Sanctimonialisium. Ita non semel in Vita S. Eupraxiæ Virg. num. 10. 15. 26. 32. &c.

ΜΕΓΕΘΟΠΟΙΕΙΝ, Magnificere. Occurrit in Vita S. Synlectice num. 52.

ΜΕΓΙΣΤΑΝΟΙ, pro μεγαίσταις, apud Theophrastum an. 2. Phocæ, & Achmetem cap. 27. & alibi passim. Leonem Grammaticum pag. 462. &c. Hist. MS. Apollonij Tyrij: ὄλοι μακροῦ μεγαλοῦ τε, ἀρχαίης, μεγαίσταις, καὶ βασιλείς, ἡχοῦ αἰετῆς, &c.

ΜΕΓΙΣΤΟΙ, dicti apud Cataphryges Hæreticos, qui ad majorem perfectionem pervenerant, in Concil. Laodic. c. 8.

ΜΕΔΑΡΧΙΑ, ἡ διακονία, in Lexico MS. ΜΕΔΟΣ, Medo, Hyaromeli. Pricus in Eclog. de Legat. pag. 55. ἰσχυροῦς ἡ ἡμῶν καὶ κομῆς ἡχοῦ αἰετῆς ἡ εἶναι ἀντι τῆς οἰκῆς ἡμῶν ἡχοῦ ἰσχυροῦς καλῶμεθα. Vide Gloss. med. Latin. in Medo.

ΜΕΘΕΟΡΤΙΟΝ, Postheresefi. Marcus Hieromonachus de Dubiis Typicis cap. 15. ἰαν τῶν ἡ ἰσῶν τῆς ἡχοῦ παρῶν τῆς ἡχοῦ, ἡ μεθόρσις, ἡ δόξου αὐτῆς, &c. Adde cap. 17. 65. Typicum MS. Monasterij τῆς Κεχαριστωῦς c. 33. ὡτε καὶ τὸ δὲ ἡχοῦ ἡμῶν, ὡτε καὶ τῶν ὁδῶν ἡμῶν, ὡτε μελὶ καὶ τῆς μεθόρσις ἡμῶν τῆς Κοιμῆσις τῆς ἡχοῦς Θεοτόκου, &c.

ΜΕΘΟΔΕΤΟΜΕΝΟΙ, Qui conveniuntur, in Basilicis: ἐκ τῶν μεθόρσις τῶν μεθόρσις, to. 5. pag. 20. Ex aliores publicorum tributarium.

Μεθόρσις in Nov. 122. Conventions five Conveniuntur hominum & mercatum dicuntur, ut ait Cujacius ad hanc Nov. Apud Nicetam Græcobarb. μεθόρσις, est δολοφροσῶν.

ΜΕΘΥΣΤΑΔΕΣ, Ebrii, Temulenti. Pluralis vocis μεθύσις, apud recentiores Græcos. Glossæ Græcobarb. ἀντιβόρσις, μεθύσις, μεθύσις.

Μεθυσκαδῆς, eadem notione apud Portium. μεθύσις, Ebria, Ebriosa. Anonymus de Vulpe & Lupo:

Καὶ δὴν μὴ λῆρας κῆσται πάλαια, καὶ μεθύσις, καὶ φραγῆσται, καὶ λῆρα, καὶ μετὰ κακῆς μαυλῆσις. μεθύσις, Ebrietas, Pseudo-Dioscorides MS. ex Cod. Reg. 1177. de Pharmacia simplicibus. scilicet. i. c. 18. τῶν ἡ μεθύσις ἡχοῦ.

ΜΕΙΟΥΤΥΡΙΖΕΙΝ, pro μυρῆσιν, in Cod. Græcobarb. Nicetæ.

ΜΕΙΡΑΧΙΑ, Distributio. Glossæ Græcobarb. ἀπονομή, ἀπὸ μῆρας, ἀπομερισμός, μεραχία.

ΜΕΙΤΡΙΑΖΕΙΝ, locari, προσποιεῖν, χαριτιζοῦν. Ματριασμα, loci, factie, χαριτισμός, ὑποσπῆλαια. μεστῆσις, Factus, locofus, ὑποσπῆλαια. Μεστῆσις, locobundus, χαρηνιζοῦμεθα. Μεστῆσις, ζῶσις, Ματριασμα, Factie, Εὐστῆσις.

ΜΕΙΩΤΥΡΕΞΙΑ, Febris remissa, apud Nonum de Morb.

ΜΕΛΑ, Podagra. Glossæ Græcobarb. τῆς ποδῶν ἡ ποδῶν, ἡ μελῆς, Rursum: ἀσκησῶν ποδῶν, τῶν ἀμῆλκῶν ποδῶν, ἡ μελῆς ὡς δὴν μελῆς.

ΜΕΛΑΙΝΑ, Aiemone, apud Interpolat. Dioscor. c. 395.

ΜΕΛΑΜΠΕΛΟΣ, Helixine, apud Interpolat. Dioscor. c. 621.

ΜΕΛΑΜΦΟΡΕΓΝ. Vide in Μελασῶνι.

ΜΕΛΑΝΕΙΑ, Præstigia. Theodorus Lector Ecl. 1. in Marciano: τῆς μελῆς ὁ ἀλῆσις πρὶν ἢ ἀναμῆσις Πρῆσιον, μελασῶν τῶν ἡχοῦ ἡμῶν τῆς μελῆς καλῶν περιεχόμενα ἡ ἡχοῦ ἐκείνης ἡχοῦ μοναχῶν, &c. Hinc Libri nigri, Necromantici, ut docemus in Gloss. med. Lat. quò spectant hæc Martiani Capellæ lib. 2. Erantque quidam (Libri)

SACTA

Sacrâ nigredine colorati, quorum litera animantium credebantur effigies.

ΜΕΛΑΝΕΙΜΟΝΕΣ, Pullari, Atrati, in Glossis vett. Sic porro appellati Monachi, quod nigras vestes deferunt: niger quippe color trifiditiae & pœnitentiæ est Symbolum. Eunapius in Aedefio p. 78. ubi de Monachis: τυραννικὸν γὰρ ἔχειν ἐξουσία τότε πᾶς ἀνδραγατῶν μίλαρα φορεῖν ἰδόντα, καὶ δημοσία λαλοῦντῶν ἀσχημονεῖν. Et in Maximo pag.93. ἡ τε γὰρ τὰ φασὶ μάλιστα ἐχθρῶν—ἀσπίδα, Marcianus Heraclæotes in Petiegofi, ut cæteros præteream:

Μελαεμοσῶν τὸ πινθικὰς τ' ἔχειν σοδαί.

Ejusmodi verò genus vestis S. Pachomio unâ cum regula datum ab Angelis scribit Anctor illius Vitæ num.15. Hinc Monachus Ægyptius ita ὀνομάζῃ apud Constantinum Acropolitum in Sem. de S. Joanne Damasceno num.46. καὶ τὴν ὠραθῆσαν ἀνώτην Παχωμίου πρὸ Θεοδοσίου φαρβηρίστου ταυτίου καὶ λαμφορίστου μελαεμοσίμου. Synodus Quinifexta Can.42. τὸς λογόβους Ἐρημίτας, οἱ τινος μελαεμοσίους, καὶ τὰς κίθλας κερυβήτις περιεχόμενους τὰς πόλεις, &c. Ignatius Diac. in Vita S. Nicephori Patr. Constantinopol. num.31. πῶς τὸ βασιλέας ἰδόντα περιεβραβύθη, μελαεμοσίμου ἀντὶ χροσάμου. Θεόδωρος Studita Orat. in S. Platonem num.8. κερυβήτι πῶς κέρλεμ πὺ χροσῶ ἱερομῶν, μελερδύουσι) ἢ πῶς φασὶν ἰδόντα ὡς τὴν πορροσίδα, Michaël Pέλλου in Synopsi legum 4.406. Ἡ μὲν οὖν μοσασήρον ἐκδικίος διαγίτου, Μελαεμοσῶσα πάσῃτε καὶ τὰς κικαροβήτιας.

Quid verò in Monachis denotet color iste niger, ita indicat feu Zonaras feu Glycas in Epist. ad Efaïam Monachum, ἐν ᾧ δὲ μίλαρα ἀπαρχὸν τὸ ἄμφιον πίνθους ἂν ἢ καὶ δακρυῖον μόνον σηματοποιεῖ ὅρα γὰρ ὅτι καὶ πάντες οἱ τὸς ἑαυτῶν πινθῶν ἐκέρως, ἱεραβλήματ᾽ μίλαρα περιεβάλλουσι) μελινδύτους λοιπὸν οἱ τὴ μελίσσια προερεχόμενοι, ἐπὶ πινθῶν ἑαυτῶν ἠριτάστω, κερυβήτιας ἰδὸν τὸς παραπίωσασιν. ἂν ἄλλοι τοιούτῳ τὸ μίλαρα ἰδόντες, ὡς ἔρη) καὶ δακρυῖον σηματοποιῶν. Neque tamen omnes Monachi ac Anachoretæ atrati fuerē: nam Scenefens Albis induti erant. Narratio MS. de Andronico Argentario Antiocheno: καὶ πᾶσα ἡ πόλις σμυλλῶν, καὶ ἐκαστὸν λογικημοσίους οὕτως γὰρ ἔρη τὸ ἰθὺ αὐτῶν ἐν τῇ ζωῆτι, καὶ μὴ κλάσθω ἐξουσίαν τὸ τιμίον λοῦσασιν: nisi hæc pertineant ad elationem duntaxat mortuorum, quos extulerint albat.

Μελαεμοσῶν præterea dicuntur qui in lectu sunt apud Byzantios, et ad alios, cùm solus Imperator albis vestibus & pileo uteretur, ut est apud Codinum cap.11. num.2. quod fitmat præterea Nicephorus Gregoras lib. 1. cap.16. secundæ partis Historiæ hædentes ineditæ, ubi de Cantacuzeno: ἔθην καὶ μὴ πρὶν τὴν αἰθῆν ἡμέραν, ἡμελεῖ πῶς ἰδόντα, εἰς πῶς τὸ φανθῶν βασιλέας ὀτάφην λύπην, ἐκ τὸ πορροσίως ἐκ τὸ δολκῶν, ὡς εἰδο τὸς βασιλέας εἰλε τὰς λύπας αἰς ποίων.

ΜΕΛΑΝΗ, μελάιν, Μίλα, Atramentum. Glossæ Gr. Lat. Μίλα ἐστὶ γραφομῶν, Atramentum. Glossæ Lat. Gr. μελάινον, Atramentum. Μίλα γραφικόν, apud Paulum Æginetam lib. 7. & Alexandrum Trallianum lib.11. c.12. Μίλα ἢ γραφομῶν, apud Dioscorid. lib.5. c.96. S. Bassilius in Epist. 176. γραφεῖ ἢ κὰν τὸ λογπὲ καλὰμ καὶ μελάιν, καὶ βραχὺ γὰρ τὴν φιλιππίας φιλῶν. Et Homil. in Divites: ἐν μελάιν καὶ γραμμασι καταπαθήσῃ τὰς ἰσπῆσας. Occurrit porro vox μέλας pro atramento passim apud Scriptores, Chrysofotum Homil. in Paraceven, Palladium in Vita ejusdem Chrysofotomi p.192. Macatium Homil. 25. Theodorum Studitam Orat. in S. Platon. n.19. Ignatium Diac. in Vita S. Nicephori Patr. Constantinopol. n.7. 32. in Vita S. Nili Jun. p.33. apud Sozomenum

lib.7. cap. 24. Theophanem an.3. Constantini filij Irene, Simeonem Logothetam in Theophilo n. 24. Germanum Patr. Homil. in r. Jejunium. Dominicum pag. 1727. Joannem Hierocli in Vita Damasceni pag. 17. Nicetam in Isacio lib. 3. num. 5. in Antholog. Gr. lib. 6. cap. 26. &c.

Μίλα, Chymicus, Plumbum dicitur. Olympiodorus Alexandrinus MS. τὸ γὰρ μέλας χρώμα ἐστὶ κυρίου, καὶ τὸ μέλας πολλὰ διαφοραὶ—ἀλλ' ἡμεῖς μελαβρώμῳ τὸ λογισθῆναι μέλας τὸ ἀδασιν οἱ ἀρχαῖοι τὸ μόνυδόν, ἐστὶ ἢ ὕγρας κύσις. Petrus Theofonicus de Archemia, MS. τὸ μελάιν ἐστὶν χρώμα μασῶν, ἰδὸν μὲν ἔχον τὸν, &c.

Apud Pictores μέλας dicitur Ecaustum nigrum, vel subnigrum, ex plumbo & argento confectum, quo cavitas scripturæ repletur, Glossæ veteres, Nigellum, Μελάινον, Nigellum verò ἕκαστον sonat, ut monet Baronius an. 811. n. 58. Vide in Kishotui.

Μίλας ἰνδίκων, in Glossis Chymicis MSS. διδοσάτιδον τὸ καὶ χρυσοβλάνδ. In Lexico MS. Reg. Cod. 1845. ὁ λίθος ὁ αἰμαλίτης.

Μίλας, Marrubium nigrum, apud Interpol. Dioscorid. cap. 523.

ΜΕΛΑΝΘΙΝ, Cuminum Æthiopicum. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. κύμνον Αἰθιοπικόν, τὸ μελάινον. De Melanthio, Ruellius & alij Botanici.

ΜΕΛΑΝΟΚΟΛΗ, ἢ πῶσα, in Glossis Jatricæ MSS. ex Cod. 1261. Ρίξ πῆρα, Μαυρόπικνα, in Lexico MS. Nicomedis Jarolophitæ.

ΜΕΛΑΝΟΡΡΙΖΟΝ, Veratrum nigrum, apud Interpol. Dioscorid. cap. 733.

ΜΕΛΑΝΟΣ, Lividus, πῆλος, πῆλιδός. Glossæ vett. Nigellum, Μελάινον, Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. μέλας, μελάινος, μαύρος, Concilium Trullan. A. 6. 11. Παῦλος ὁ Μελάινος, ἐν μόνῳ ἢ λογομῶν, ἀλλὰ καὶ γρημῶν καὶ ἀλλοθεν. Ubi vet. Interpr. Eufem. Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. cap. 2. κηρίσας τὸ ἑσπῆσῆσιν, πῶς κεφαλῶν αὐτῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἑνυφε, καὶ τὸν μελάινον καὶ φουσημῶν ἵπποισι. Ubi Gregorius M. Tomitaneus illius vultum tumens et lividum reddidit. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hierocofophij pag. 107. τὴν γὰρ πῆσας ἔχει ἰσπυμῶν καὶ ἄσυχρῶν.

Μελανάδα, Μελαναῖ, Vībex, Livor, Livida conuissio, σμῶδινε, πῆλιδόντης. Georgius Coctares lib. 5. Hist. Athenar. initio: εἰς τὸ πλῆθος μὲ πῶν νικῶν ἐκένως, πῶν μελανίας ὅτῳ ἰβῆσας εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶ πῶν ἀρρηθῶν ἑσπῆσιν, &c.

Μελανιάζον, Livere, ὑπυπιάζον.

ΜΕΛΑΝΟΚΕΦΑΛΙ, Avis quam Græci μελανοκέραυρον, Galli Ρivoine vocant. Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 11.

ΜΕΛΑΝΤΗΡΙΑ, τὸ τῶ στυλῆς μαυρίν, in Glossis Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1334. Atramentum sutorium. Metallicum Chalcanti, vitrioli species, Martino Rulando in Lexico Chymico. Glossæ alij Jatricæ Græcobarb. MSS. Μελανίριπα, ἢ ἀσπαραγία. Μελακάνθη, ἢ ἀσπαραγία.

ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ, Melachrinotæicos, Subaquilus, Subniger, Nigricans, ἑσπῆρας, ἑσπυμῆλας. Anonymus de Nuptiis Theci lib. 3.

Ἡ τὸν ὁ ἰθὺ ὁ Παλαμῶν ἡμέρας εἰς τὸ κόρμον, τὰ μέλας τῶ ἀρμῶσας, μελαχρινὸς ὄλιγον.

ΜΕΛΑΨΟΝ. Demetrius Constantinopol. lib. 2. Hierocofophij cap. 13. p. 185. εἰσπῆσιν ὄλιγον, πῶν τῶν μέλας, καὶ πῶ αὐτῶ ὄφας τῶν εἰς ἡμέραν, καὶ εἰς τὸ εἰσπῆσιν ῥαδῶν, αὐτῶ εἰσπῆσιν.

ΜΕΛΕΑ, Fraxinus, Μελία. ΜΕΛΕΚΑΠΡΟΣ, Aristolochia fermentaria, apud Interpolat. Dioscor. cap. 411.

υλική μελίση, καὶ πῶς καλλιπέσοι ἄσματῶν σωτηρίων, τοῖς ἱεροῖσι κοσμητικῶς ἄριστα δι' αὐτῶν γὰρ ἐξ ὁ λαός ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἄσπρῳ, μοναχῶς ἢ ἀπρῆτις καὶ ἀσάμωτος.

Μελωδία, Canon Ecclesiasticus. Vita S. Bartholomaei Junioris: ἅλι πῶς τὰ ἄσματῶν ποιῶν ἄριστα πορεύουσι μαρτυροῦν γὰρ αὐτὰ τὰ πάθη μελωδία, ἀπὸς τὴν αὐτῶν πῶς ἀρχαῖον τῷ Θεῷ λόγῳ μίση, ἐξ ἧς τῶν λοιπῶν ἀριστερῶν ἐξήθη τῶν γίνοντων γνώσεως ὑπερβολῆς.

ΜΕΛΟΣΜΟΣ, Polium monianum, apud Interpol. Diofcor. cap. 530.

ΜΕΛΟΥΡΙΑ, Viscum, exponitur in Turco-Graecia Crusij pag. 255.

ΜΕΛΟΧΗ, pro μαλαχῇ, vel μαλαχῇ, Μαλινα. Glossae Botanicae MSS. ex Cod. Reg. 1177. Εμίση, ἢ ἀλθαία, ἢτοι ὁ ἀριστερῶν μίση. Vide Glossaed. Lat. in Melocinensi.

ΜΕΛΥΤΟΥ ΒΟΛΑΔΟ, Lien, Σπλήν, ex Ital. Melza, Agapius in Geoponico cap. 103. ἵππερι χιλιῶν τῷ κερῶν καὶ μελῶν βολαδῶ ἴση, &c.

ΜΕΛΥΣΙΟΝ. Nomocanon Cotelicianus n. 273. ὁ μελωδία μῦση, ἐξ κρατῶν πῶς ἀριστερῶν ἐν τῷ ἑμίση καὶ ἵππερι, πῶς ταυτῶν ἵππερι τῶν ἑμίση, ἢ ἵππερι ἵππερι, ἢ ἵππερι ἵππερι αὐτῶν, &c. Ubi vir Doctissimus melocinensium, ovem interpretatur, seu potius auguratur. Quid si canes Melitae, Melitensis intelligatur, de quo Theophrastus in Characteribus cap. ἅλι μικροφιδωμίας, Diogen. Laertius in Diogene Cynico pag. mifi 618. Alian. lib. 13. Var. Hist. cap. 42. & alij. Nam ejusmodi canes Dominos sectari solent. Ita in eodem Nomocanone n. 112. agitur de Sacerdotibus qui Eulogias in Missa sanctificatas aut colybum tradunt canibus suis, ἵππερι ἵππερι τῶν κύνων αὐτῶν, aut ἄσπρῳ, aut alteri animali.

ΜΕΛΧΑΔΑΡΑΝΗ, τὸ ζαπαρικόν, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. in alijs, Μελχιδεράρον, Ἀμερικῶν ἄλταρ. In Lexico Reg. Cod. 1843. Μελχιδεράρον, τὸ ζαπαρικόν. Matthaeus Silvaticus: Melechara, I. sal: nempe fossitius. Vide in Ζαπαρικῶν.

ΜΕΛΧΙΤΑΙ, appellati apud Sytos, qui contra Eutchianos rectam fidem, Synodumque ac Imperatorem Marcianum secuti sunt, quasi βασιλικῶν, Imperatorij: Μελχι γὰρ καθ' ἑσπέρην ἐξ ἑσπέρην ὁ βασιλικῶν λέγεται. Ita Anonymus de Hæresi Jacobitarum & Chatzizariorum pag. 263. & Demetrius Metro-pol. Cyzici de iisdem. Eam portò vim esse istius vocis docet præterea Theophanes Cerameus in Homil. 27. ubi de Malcho, cujus mentio est in Evangel. ὡς ἀκαίριος ἢ ἐξ τῶ ἑμίση τῷ δόμῳ ὁ ἱωάννης ἰδύλωσεν, ὡς μελῶν ἐκείληλο, ἀλλ' ἵππερι ἵππερι ἵππερι τῶν σηματομένων βασιλικῶν ἐστὶ, δέσπρῳ, &c. Vide supra in μελῶν.

ΜΕΛΩΔΟΙ, dicti apud Graecos recentiores, Hymnorum, qui in Ecclesia concinnantur, Scriptores. Est autem μελῶν, in Gloss. Gr. Lat. τὸ ἄσμα, Modulul: μελωδῶν νετῶ, Modululor. Joannes Tzetzes Chil. 10. v. 53.

Ὁ Μελωδῶν τῶν φωνῶν ὡς τῶν ἱεροδιδάκων, &c.

Cedrenus in Theophilo: ἱεροδιδάκων ἢ μελωδῶν ἐστὶν δὲ ὡς ἡμεῖς πῶν τινας, καὶ εἰς γὰρ μελῶν ἀδελφῶν προετίθειτο μὲν ὡς τὸ τῷ τελερῶν ἔχει, Εὐλογοῦντε, ἐκ τῷ πῶν ἱεροδιδάκων ὡδῶν, λέγει κῶν, μελῶν μελωδῶν, ἔπειτα παρασχῶν, ἐπὶ τῷ Θεῷ ἐκκλησιαστικῶν ὡς ἵππερι ἀδελφῶν δέσπρῳ. Idem in Leone Isaura pag. 456. de Joanne Chrysothoro Monaco seu Damasceno: ὡς ὡς ἱωάννης καὶ μελωδῶν ἵππερι Κοσμά ἵππερι κῶν, τῷ Ματθαῖῳ καὶ Θεοφάνῳ ἀδελφῶν Θεοδῶν τῷ γρα-

πῶν ἑστὶ τὸ αὐτῶν μελωδῶν τὰ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τῷ χριστιανῶν τελεσμοῦν ἀλλοδῶν. Cosmas portò Majumenfis Episcopus, primas tenuit inter Melodos. Joannes Hierocol. Patr. in Vita S. Joannis Damasceni num. 55. de eodem Cosma: ὡς δὴ καὶ ἵππερι τῶν ἐν ἄσμασι πηλοματικῶν ποῖος, τῷ ἱωάννῳ ἡμελωδῶν σωτῶν, καὶ ἵππερι λιγυρῶν τῷ ἐκκλησιαστικῶν ἀριστερῶν ἐκδῶν καὶ ὡδῶν ἄσπρῳ, τὸ ὡδῶν ὡδῶν τύμπανον παρῶν μελωδῶν τῷ Θεῷ ἑστὶ πῶν ἵππερι, ἐξ ἡλῶν ἄλλο ἀκαίριος κατῶν ἵππερι ἵππερι, πῶν πηλοματικῶν τῷ ἑμίση, καὶ τῶν ἵππερι δέσπρῳ. De eo intelligendus Joannes Tzetzes Chil. 10. verfu supra laudato. Et Anna Comnena lib. 15. Alexiad. pag. 429. λέγει τῶν τῶν μελωδῶν ἵππερι ἵππερι. Melodos ē præcipuis recenfer hifce Jambis Nicephorus Xanthopolus:

Ὁι τὰ μελῶν πῶν ἵππερι ἵππερι ἐστὶν, ἢ ἵππερι τῷ πηλοματικῶν Κοσμά ὡς ἵππερι, ὡς ἵππερι ἵππερι ἢ δαμασκῶν χῶν, καὶ Θεοδῶν, ἱωάννῳ ἐν Σπυρῶν, ὡς ἵππερι τὰ κράτιστῶν τῷ μελωδῶν, ἐστὶν Σπυρῶν ἱωάννῳ ἵππερι, μελωδῶν παναρμενῶν ἀδελφῶν ἐστὶν, καὶ ἵππερι, ἢ μελωδῶν κῶν, καὶ ἵππερι, Ἀλί τῶ, Μάρων, Κατία.

Melodos alios complures enumerat Allatus in Dissert. 1. de Libris Ecclef. Graecor. p. 81. 82.

Μελωδῶς David etiam appellatur à Chrysofomo Homil. in Psal. 94. Edità ab Erudito Cotelio pag. 51. & à Michaele Psello in Monodia de terræ inouitu concusà æde Sophianâ. Ubi & μελωδῶς inter Psaltes Ecclesiae recenfer: ἵππερι ἢ οἱ ἵππερι ὡς ἵππερι, οἱ ἀκαίριος καὶ ἵππερι, καὶ ἵππερι τῷ μελωδῶν καὶ κῶν ἑμίση, καὶ ἵππερι ἐν διακῶν καὶ ἵππερι τῶν αἵππερι τὰ σπῶν καὶ καθῶν, καὶ μελωδῶν, καὶ μελωδῶν, καὶ φηλοματικῶν τῶν ἵππερι.

ΜΕΜΒΡΑΝΑ, μεμβράνη, μεμβρανον, Membrana, Pergamentum. Suidas: Περσμαναί, αἱ μεμβράναι, αἱ ἑσπέρην. Zonaras ad Can. 15. Concilij Laodicensi: δέσπρῳ τὰ δέσπρῳ ἵππερι, ἢ ἵππερι αἱ μεμβράναι ἵππερι. S. Paulus Epist. 2. ad Timoth. cap. 5. ἵππερι ἵππερι ἵππερι καὶ τὰ βιβλία, μελωδῶν τὰ μεμβράναι. Gelafius Cyzicenus de Actis Synodi Niceanae: ἵππερι ἐν τῷ πατρῶα οἰκῶν δέσπρῳ, ἵππερι αὐτὰ ἐν βιβλῶν ἀρχαῖων ἵππερι μεμβράναι ἐν μεμβράναι, &c. S. Joannes Damascen. Orat. in Caballinum pag. 673. ἵππερι διαίρησι ἢ μεμβράναι τῷ σπῶν. Nicetas Paphlago in Vita S. Ignatij Patr. Constantinopolit. ὡς — τῷ Πατριάρχῳ οἰκῶν τῷ μελωδῶν οἰκῶν μεμβράναι. Scholiafies Epitomes Canon. Harmenopuli, ad Canon. 15. Concil. Laodicensi, ubi δέσπρῳ δέσπρῳ ἵππερι Cantores dicuntur: δέσπρῳ ἢ τῶν βιβλῶν κατῶν, ἑστὶ τὸ μεμβράναι αὐτῶν ἵππερι δέσπρῳ τὰ δέσπρῳ. Vide Zonaram & alios Interpretes ad hunc Canonem. Balsamon in verbis præfixis Nomocanoni Phorij:

Τῶν ἐν μεμβράναι, ὡς τῶ ὡς ἵππερι ἵππερι.

Utuntur præterea idem Balsamon de Incensis, & in Medicat. de Charophylace Protedico pag. 457. Joannes Tzetzes Chil. 12. verf. 349. Harmenopulus lib. 2. tit. 1. §. 42. Eustathius Il. §. pag. 974. Acta Concilij Florent. pag. 385. Edit. Labbei, & alij.

Μεμβρανον. Idem Concil. scilicet. 20. ἵππερι ἢ ἢ βιβλῶν ἐν μεμβράναι, ἢ ἐν βαρβαρικῶν. Adde pag. 386. Balsamon de Processu Spirit. Sancti pag. 170. τὸ μελωδῶν

μυβραρον παλαιότατον εν τῷ ὕψιστοι. Et pag. 168. op-
ponitur Chartæ Bambacynæ: ἔξ τῶν ἑπτὰ τῶν μμ-
βρανων κη παλαιότατων, τῷ δὲ ὄνομα βαμβυκινῶν. Adde
pag. 203.

μυβράρα, βαμβράρα, eadem notione. Lexicon
Græc. MS. Reg. Cod. 2062. βαμβράρα, βαμβράρα
τα εἰλητα ἐκάλουν. Glossæ alia MSS. βαμβράρα τα
εἰλητα λέγουσι. Codex Reg. MS. 2431. ἄρα Χαρίων.
Οἱ ἄρα οἱ, ἐν τῷ ἑσπίσι ἔγραφον, ὡς μίχρα τῷ νυῖ ἰθα
γραφοῦν) τὰ τῷ ἑσπίσι εἰλητα, ματρία ὀνομαζομένη,
ὅτι τὸ πλατὺ ἐκ παρὸν ἔχον ἄλλοι δὲ ἐκ φωνῆς ἐν-
δρον καλῶς ἀποφασίζουσιν ὅτι τῷ ἑσπίσι ἔχον ἀρισ-
τον γραμματικῶν συμβολισμῶν αὐτῶν ἀποφασίζου-
σιν χαρίων ἐκ νῦν, καὶ ἐξ ἄλλοις αὐτῶν. φωνῆς δὲ
ἀριστοῦ κρατῶν τῷ γραμματικῶν, ὑπάρχον μὲν ἄλλοι
τῷ Περσικῶν, ἐκ δὲ ἑσπίσι ἔκαμ βαμβράρα, ἐπιτοῖσι
τῷ ἄλλοι ἀποφασίζουσι αὐτὰς ἐκ βαμβράρα ὡς ἐκ
ἀποφασίζουσι μίχρα τῷ νυῖ Περσικῶν βαμβράρα κα-
λῶν. Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Phi-
lof. in Constantino M. Εὐσέβιον τῷ Παφάγου βιβλίον
ἱερὰς Κωνσταντίνου κατὰσκατάσας ἀποφασίζου λέγου τῷ ἐκλει-
σιῶν Κόλωνας, παραχρῆμα αὐτῶν ἡμῶν χημῶν,
ὅτι ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἱερῶν βιβλίων ἔχονται βιβλῶν ἐκ δο-
κῶν βαμβράρα γραφῆς ἱεροκαλοῦσιν τῶν τῷ ἀρχαῖς
Εἰρημῶν, καὶ τῷ ἀρχαῖς ἀποφασίζου, &c. Balsamon ad
Concil. VI. Can. 68. σημασαι ταῦτα δὲ τὰς βιβλιο-
καπῆλους τὰς ἀπαλοφῶν τὰς βαμβράρας τῷ ἑσπίσι γρα-
φοῦν. Sarcenica pag. 25. μὲν τὸ ὄνομα τῷ γραφῶν δι-
στραχίον ἐκ βαμβράρα ληθῶν. Ita præfere Cod. Pala-
tinum monet Sylburgius: ubi alij μυβράρα. Vide
Auctor. Etymolog. in φιλῶν.

Μυβράρα, Georgius Cyprius Patr. Constantino-
pol. in Epist. 78. ἔξ ὅτι τὰς βαμβράρας ἀπόφασίζου, &c.
Sgropulus in Hist. Concilij Florentini scct. 2. c. 3. 8.
καὶ ἔγραψαν καὶ αὐτὸ τὸ δὲ ἑσπίσι μὲν τῷ νυῖ ποσειδων ἐκ
βαμβράρας, &c. Utitur præterea scct. 6. cap. 19. scct.
10. cap. 8. initio.

Μυβράρα, dixit Pachymeres lib. 6. cap. 25. ἐμβά-
λας πῦρ τῶν χημῶν βαμβράρας ὄνομα.

Μυβρίνο χαρτί, Charta ex pelle agni, seu membra-
nacea, apud Crusium p. 208. Vulgò utelin, appella-
mus, pro verin. Anonymus Jaticus MS. 234. ἐκ
ἐκ χημῶν βαμβράρας, καὶ βαλῶν ἐκ τῶν κελῶν τῷ ζωμῶν,
ἀλασάρα, &c. Alibi ἐμβράρα ἑσπίσι. B. vcrò pro M.
crebrò Græcos recentiores usurpasse, exemplis
compluribus probat Salmastius in Notis ad Tertu-
liani Pallium pag. 70.

ΜΕΜΕΚΥΛΑΟΣ. Vide in Κόμωρον.

ΜΕΜΗΘΕ, Φραγιδία τῷ ἁλῶν, καὶ ἡμῶν, in
Glossis Jaticis Græcobarb. MSS. Succu Glancij,
legendum enim ἡμῶν. Alia ex Cod. Reg. 190.
μῆμα, τὸ ἡμῶν. Mattheus Silvaticus: Memi-
tan, Memitan, I. Memithe, & est planta frigida
παῖρα, ex cuius succo sumit finititer Memithe, qui
vocatur in Libris de Græco translati Glutium, &c.
Vide Ruellium lib. 2. cap. 111. lib. 3. cap. 54.

ΜΕΜΗΡΕΝ. Mattheus Silvaticus: Memiren,
I. Lignum sicut nodi declinat ad nigredinem, in
quo est reflexio parum. Mox: Memireum, Arab.
I. Celandina minor. Memirefin, I. Celandina. Μ-
μῆριν, τὸ ἡμῶν, in Glossis Jaticis MSS. ex
Cod. Reg. 190. Anonymus de Oxymerite: λάρα—
κρημῆρα, ἔρασι ἀποφασίζου μῆμῆριν, &c.

ΜΕΜΗΡΙΑΣ. Eusebius Monach. in Vita S. Phi-
lippi Presbyteri num. 17. de puella Elephantico mor-
bo laborante, ubi sic Sanctum alloquitur: ἱερῶν αὐ-
πάτερ, δὲ ἔχον σφοδρῶν ἐπιληψίας, καὶ διὰ σὺ ἰαθῶν τὸ σὺ
παρισκῶ, ὅτι ὁ αὐτὸς μῆμα ἐκαστῶν αὐτῶν βούλομαι, δὲ ἔξ
περὶ ἑσπίσι αὐτῶν ἡμῶν λέγουσιν. Quæ quidem vox Μα-
ρίμυτῶν vel Σρονφῶν, μῆμα, hic indubité sonat.

ΜΕΜΟΡΙΑΙΟΙ, Memorialis, qui in Scri-
pturis memoriae militant, in Nov. 35. Justiniani,
Edit. Haloandri, & apud Epiphanium pag. 830. &
Nilem Monach. lib. 1. Epist. 86. 264. Vide Gloss.
med. Lat.

ΜΕΜΟΡΙΟΝ, μεμωρίτις, μεμωρίδαξ. Concil.
Calched. Act. 4. Επιστολῆς μεμωρίδαξ τῷ Προκοπίου ἔστι.
— Εὐτύχηος ἐκ μαθῆριος Κελερίους ἔστι μοναστήριον γδ ὡς
ἐκτὶ Θεοδώρου μεμωρίτις ἔστι — Ὑψῆς μεμωρίτις ἔστι,
ἐχον δὲ ἢ τρία ὀνόματα ἐκ τῶν ἑλλοίμων. Παύλου ὁ Βί-
θῶος καὶ μόνος ἔστι ἐκ μεμωρίων. Ταυθίνου μεμωρίτις
ἔστι, ἐκ τῶν ὀνόματι ἐκ τῶν Φιλιππῶν. Infrâ: παρακα-
λήριον παραπροφῆλαια δὲ τῷ μεμωρίτις ὄνομα καὶ τῷ
ἀρχαῖς αὐτῶν τινὰς, καὶ ἀπὸ τῶν, καὶ ἰδὸν τὰ μεμωρί-
τια, αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν, αὐτῶν μοναστήρια, ἢ
χρησάσας τὰς ἑσπίσι τῷ ἀρχαῖς μεμωρίτις, καὶ δὲ
τῶν ὄνομα ἐκ τῶν μεμωρίτων, ὡς μὲν ἑσπίσι τῶν
μεμωρίτων λέγουσιν, τὰς ἐκ μεμωρίων καλοῦσιν. Ubi ver-
tus Interpres μεμωρία, Monumenta: μεμωρίτις, ἡ
in Monumentis habitat: denique μεμωρίδαξ, Mo-
numentorum Procopienium custodem vertit. Certè
quod Palladium in Hist. Lausica cap. 45. legere est
apud Monachos in Sepulchris, ἐπὶ τῷ ταφῶν, πε-
nitentiam egisse, Quomodo verò in monumentis
degete poterint, sequitur Franc. Scorius ad Theophanis
Homil. 9. Sed μεμωρίων, his locis nihil aliud
est quàm Memoria, seu Ædes Sacra Martyrum,
quomodo Latinos ejusæ ætatis Scriptores hanc
vocem usurpasse docuimus in Gloss. med. Latin. Iti
μεμωρίτις, dicitur Sacerdos aut Clericus addic-
tus Ecclesiæ alicuj, seu qui in ea functiones Ecclesi-
asticas peragit: Μεμωρίδαξ, verò, Ecclesiæ Ἄ-
διτου. Igitur οἱ ἐκ μεμωρίων καλοῦσιν ibi distinguun-
tur ab his qui in Monasterijs habitant, seu Mona-
chis: nam cum seij Archimandritæ dicerent, Archi-
mandritæ qui in Concilio confitebant, negabant
eos esse Monachos, sed esse Presbyteros Sæculares
contendebant, & Memorij addic-
tos, seu uti appella-
mus, Parochijs. Vide Altaferam lib. 1. Aferic. c. 7.

ΜΕΜΨΙΣ ἢ Διεκίσις, Quærela inofficijosi Testa-
menti, in Basilicis to. 1. pag. 807.

ΜΕΝΑΙΟΝ, pro μεμωρίων, Manuale, Can-
delabrum quod manu gestatur. Origin. Constantino-
polit. in Descript. S. Sophiæ: καὶ ἡμῶν δὲ ὄνο-
μα. Vide μεμωρίων.

ΜΕΝΑΛΟΣ, μεμωρίων, μεμωρίων, Spiculum
Penabulum, Hasle species, ἢ δὲ ἀνοῖσι, in fragmen-
tis post Æliani Tactica. Scholiastes Nicandri in
Theriacis: ἀνοῖσι, τὸ ἀνοῖσι, ὅσα μέρη τῷ ἀνοῖσι
ἑσπίσι, ὅν ἐκαστῶν βαλλῶν ἔχουσι τῷ τῷ ἡμῶν
τῷ ἀνοῖσι τῷ ἑσπίσι. Philippus Pigafetta ad
lib. 5. Tactico Leonis: Il Menalo essere un sprimento
agevolmente si comprende da altri luoghi di questo
Scrittore, &c. Ubi plura, quæ consulet qui per otium
licebit. Theophanes an. 14. Justiniani: διεμωρίων τῷ
ἑσπίσι, καὶ ἑσπίσι τὰ πρῶτα, πρῶτος βασιλεῖς, καὶ
ἡμῶν. Leo in Tactico cap. 6. num. 32. οἱ μὲν ἑσπίσι
καθῆρα, οἱ δὲ τὰ ἡμῶν μῆμα, ἀπὸ τῶν ἀρχαῖς
ἡμῶν ἐκάλουν. Cap. 9. num. 78. οἱ ἐσπίσι ἀνοῖσι
ἑσπίσι μεμωρίων τῷ ἡμῶν ἀνοῖσι τῷ ἀνοῖσι, καὶ τῷ
ἑσπίσι. Adde c. 11. n. 26. c. 19. n. 13. 16. Con-
stantin. in Tactico, p. 3. ὅτι τῷ ἀνοῖσι οἱ καβαλλῆροι
καθῆρα, καὶ οἱ μὲν καθῆρα, οἱ μὲν ἑσπίσι καθῆρα, οἱ δὲ
ἡμῶν. Et p. 38. τοσοφῆρα, ἡμῶν, ἡμῶν ἡμῶν
μῆρα, τῶν ἡμῶν, &c. Ita pag. 42. Idem lib. de Adm.
Imp. cap. 26. ἐκ τῶν ἑσπίσι τῷ ἡμῶν διδῶν αὐτῶν
μῆρα ἡμῶν ἐκ τῶν ἡμῶν. μεμωρίων etiam dixit Anony-
mus Tacticus MS. de Urbe Obefia: καὶ τὰ πρῶτα πα-
ρακαλοῦσιν ἀνοῖσι, ἢ ἐκαστῶν, ἡμῶν, σφῆρι
σφῆρι, &c.

ΜΕΡΔΗΚΟΎΞΗ, *σαμφοζον*, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Sampfröhinn*.

ΜΕΡΔΙΚΟΝ, *Partis*, ΜέρϺ. Ptochoprodomus contra Hegumenum, MS.

Μία βλέπει το πτωχότερον το μερικόν εκάνον.

Μερδικάρς, *Particeps*, *Confors*, Κοινωνός, Μίτοχος, Σύγκληρος.

ΜΕΡΕΑ, *Meria*, *Merzia*, *Parti*, *Meris*. Glossæ Græcobarb. *Κρέσιν*, *δύσκαρον*, *ὅπου ἀγρὰκὰ δὸπὸ πλώ μίαν* ὅσα ἀκάν δὸπὸ τρεῖς μέρια. Diploma Andronici pro Monembasiotis: ἢ δὲ ἀποστασίαν, παρσῶν, ἴτοι μέριαν.

Μίρια, *meis*, *Latius*, *Coxa*, *Coxendix*, πρὸ ἀρρ, μρρς, *Meris*. Index ad Nicetan: *Meria*, Σαρρά. Anonymus de Locis Hierofol. num. 12. ἴχει καὶ αὐτὴν μίαν, καὶ ἐς πλὴν μίαν μέριαν ἢ ἀλλῆς κ' ἀναθλάς, ἴσαι ἢ τρεῖς ἀπορρὸς πύλλ, &c. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Καὶ ἐς πλὴν αὐτῆρα μέριαν ἐκάρζαν οὐ μωλιςτρι. *Meretia*, *Partisii*, in Nov. 9. Constantini Porphyrog. ἀπὸ συνθεσῶν.

Μερζία. Glossæ Græcobarb. Επορεύθη ἐς τὰ ἄλλα μέρη, ἴτην ἐς τὴν ἄλλαν μερζίακ.

ΜΕΡΕΝΔΪΖΕΪΝ, *Meridiari*, Chtonicon MS. Georgij Hamartoli in Philippico: ἐκτυρωσῆσαν αὐτὸ ἐν τῷ παλατίῳ μερδιζοῦσα, ἔργον μερμερδιζοῦσα.

ΜΕΡΕΝΔΟΥΣ, in Glossis Nomicis MSS. Vaticanis, *Aesopus*, *dalunizans*. *Qui merendam sumit*.

ΜΕΡΕΤΙΟΝ, *Hereditas*, *Hæredium*. Diploma Hieremie Patr. Constantinopol. quod necum communicavit Vir Cl. Obrechtus Argentinensis: δὲ οὐ ἀδελφῶν ὄντων, Γιωργίῳ, καὶ τῷ Βλαμᾷ, καὶ τῷ Γιωργίῳ τελευτησῆσῃ ἰπὶ μόνιας Συναθλίρας κληρονομίας, νεῦν ὁ ἀδελφῶν αὐτῷ Βλαμᾷ ἐξῶθεν ἰδῶν θύλα λαβῶν μερίτιον ἐκ τῶν Φανούσῃ ἀδελφῶν πεποισίας δὲ τὸ μὴ ἴχονεν παρὶ ἀγγίῃ, δὲ ἡ γραφομένη, πρὸ μὲν τῶν Ἀγαριωνῶν, ἰσως τύπο τῶν Ἀγαριωνῶν, ἴχεται πρὸ τῶν Χριστιανῶν νεμρ, τῶν Χριστιανῶν ἡμῶν ἐκ τῶν ἰσῶν, &c.

ΜΕΡΙΣ, *Sacra hostia que communicantibus distribuitur*, ex majori *scilicet hostia decisa*. Liturgia Jacobi: ἀγία μερίη τῆς Χριστῶ πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. Liturgia Sancti Basilij pag. 173. apud Goarum: ἱεροχρόνιον πλὴν μερίδα τῆς ἀγιασματίας ον. Liturgia Chrylostomi apud eundem ad Euchologium pag. 98. καὶ λαβῶν μίαν τῆς μερίων μὲν τῆς διέξιας χάρις, καὶ ἕξ ταῦτα τῶν κατωθιν δὲ οὐ ἀκυλίους, ἴζον καὶ ταῦτα, τὸ τμίον καὶ πανάχιον σῶμα κυρία καὶ Θεῷ καὶ σωτηρῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῶ μετὰ λαμβάναν. Alia Liturgia, pag. 100. λαμβάνει ἐκ τῆς ἀγίας σωματῶν μερίδας, καὶ βαλάνει ἐς τὰ ἀγία πόθιρα, καὶ ἴζον, εἰς πλῆρωμα οἰνύματος ἀγίας. Adde pag. 179. Euchologium in Ordinatione Presbyteri pag. 295. λαμβάνειν ὁ ἀρχιερεὺς ἐκ τῆς δίδου μερίδα τῆς Φανῶν ἀρτων, δίδου ἐς τὰς χεῖρας τῶν νεοροσθῶν. Quærent Latini à Græcis in Concilio Florentino pag. 524. Edit. Labb. δὲ αὐτὴ τὴν διακομῶνται τὰς μερίδας ἐν τῇ ἀποκομῶν τῆς ἰνῆς πρὸς Θεῷ καὶ διαποτικῶν ἀρτων. S. Basilij Epist. 189. καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἰπιδίδου πλὴν μερίδα, καὶ καὶ ἕξ αὐτῶν ὁ ἱεροχρόνιον μετ' ἑρπύσια ἀσάσης, καὶ ὅτω ἀποσῶν πρὸς σῶματι τῆ ἰδία καγ. Evagrius lib. 4. cap. 36. ἰδῶν παλαιῶν βέλῃ ἀπὸ πλὴν βασιλευσαν, ὅτ' αὐτὸ πλὴν τὴν χρέμα τῆς ἀγίας μερίων τῆς ἀρχαῖτης σωματῶν Χριστῶ τῶν Θεῷ ἡμῶν ἑναπομῶν, παρὶδας ἀρθρῶν μετὰ ἐπιμῆτης γινῶν κατὰ τῆς χαμαρὶδ ἀσκαλῶν φοιῶντων, καὶ ταῦτα κἀνθῆσιον. Adde Nicephor. Callist. lib. 17. cap. 25. Vita S. Lucæ Junioris pag. 985. ἔτα καλυμμάτιον ἐξασπλάσας, ἐν αὐτῇ προθῆσις τὰς ἀγίας μερίδας. Demetrius Chomatenus in Responsis ad Constant. Cabasilam: ἐν οἷς (ναοὺς λαλῶντων) ἡμῶντες ἐποσχερῶν, ἕκ τε τῆς ἰσραηλῆϊκῆς μερίδος

καὶ τῆς λαϊκῆς, προσευχᾶς τε πῶν τῶν πρὸς Θεῷ, καὶ τῶν οὐ αὐτοῖς τιμωρῶν ἀγίας πλὴν σρατικῆς προσκύνῃσιν καὶ τιμῶν δὸπὸν ἴσασιν. Vita MS. S. Theodostæ: ἐν σκῆνῃ λαβῶν μὲν καθάω μίαν τῆς ἀρχαῖτης τῆς μερίων τῶν σῶματος Χριστῶ. Vide Joan. Molchum in Limon. cap. 29. 30. 79. Codinum de Off. Palat. cap. 17. num. 43. & Petrum Arcudium lib. 3. de Concord. c. 8. 9. 10. præterea XI. Tabellam ex iis quæ hîc delinantur.

Μερίς, vox JC. Glossæ Basilic. *Φαλακῶν* λέγειν ἰδῶν τῆς νέμων, ὅταν ἐκ κοινῆς προσημῶνται, ἐς ὁ μὲλιχρῶς πολλοὶ τὴν τῶν ἑκαστῶν τῆς μελιχρῶν ἐς αὐτὸ δίδου ὅτ' ἐν συνθεσῶν οἱ κοινὸ ἴχουσι μερίδα καλῶν.

ΜΕΡΙΣΕΙΜ ΟΡΙΟΝ, *Gallis*, *Meisophyllum*, apud Interpol. Diofcor. cap. 524.

ΜΕΡΙΣΙΣ *Familias*, *Familia Ercifunda*. In Basilic. lib. 42. tit. 3.

ΜΕΡΙΤΙΚΑ, *Portiones*. Balsamon ad Nomoan. Photij tit. 1. c. 24. *μὲν δὲ ταῦτα πλὴν αὐτῶν τῶν ἰδίων παρμενιδῶν, ἢ τῶν ἄλλων μερικῶν ἀποσχερῶν δὲ.*

ΜΕΡΚΕΔΑΪΝΟΣ, Glossæ Basilic. *μερκεδῶν* ἢ ἡμερολιμῶν ἡμέρα. Scalgier in Canonibus Ilogagic. pag. 270. 2. Edit. *Mercedinus non vocatur mensis intercalaris, sed posterior mensis xxv. i. dierum, qui profecto est Februarius ordinarius*. Plutarchus in Numa: ἰπὴρ οἷς παρ' οὐρανῶ ἰπὶ τῶν Φεβρουαρίῳ μὲν τῶν ἡμερολιμῶν, ἴσων ἑσμερίων μερκεδῶν καληθῶν, ἴσως καὶ δὲ οὐ (leg. ἰσῶν) ἡμερῶν ἴσων. In Julio Cæsare appellat *Μερκεδῶν*. Suidas loci nomen facit: *μερκεδῶν*, τόπος τις.

ΜΕΡΚΙΟΝ, *Mercurium*, *Forum*. Ex Gall. *Marché*, vel potius *Commercium*, *Κομμερτίον*. Diploma Andronici Junior. Imp. apud Phranzem lib. 3. c. 24. ἴσασῶν) μὲν οἱ δὲ λαλοῦντες Μονεμβασίῳ) ἐν τῇ μερκεδῶ τῆς Φεβρουαρίῳ Κηλίους, καὶ ἴσα δίδου ἐξ ἀνῆρα δισμερκεδῶ ἡ βασιλεία μν.

ΜΕΡΚΟΥΡΙΑ, *Mercurialis*, *Mercurialis*. Herba de qua Ruellius lib. 3. cap. 56. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. *Παρένθεδ*, ἢ μερκερκεδῶ, καὶ ὁ κλυοῦσῶν.

ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ, *Mermergas*, *Mermergia*, *Formica*, *Mermergæ*. Hemodorus Rhexius in Adagijs MSS. ὅταν ἰπιδῶν ὁ Θεῷ πλὴν μερμερκεδῶ τῆς δὲ οὐρα, καὶ πύλλ.

Μερμερκεδῶ, Hier. Germano, *Porro che nasce nelle mani, certo cocceis*.

ΜΕΡΟΔΕΣ, *Boni odores*, in Turco-Græcia Crusij.

ΜΕΡΟΜΑΝ, *Manstudo*, *Ημερόμα*. Glossæ Græcobarb. *Αἰθῶσαν*, *Λύμμερον*, *Αἰρίον*, ὅσα δὲ ἴχου ἡμερόματῶν, ἢ μερματῶν.

ΜΕΡΟΝΥΚΤΙΟΝ. Vide in *Μερα*.

ΜΕΡΟΣ, *Μέρη*, *Factiones Civis*, τὸ Βενετῶν μέρη, in Concilio Constantinopol. sub Mena Auct. 5. pag. 224. Chtonicon Alexandrinum an. 5. Justiniani: ἀνελθῶν τὰ μέρη ἐν ἰσραηλῶ, ἑκαστῶν ἐν ἴσμοι τῶν ἀρασίων, &c. Infrâ: ὀπῆλῆ τῶν τῶν Βενετῶν μέρησιν ἰσασῶν κατὰ μέρη. *Mox: τῆς τῆς ἐν Πρασίῳ μέρησιν, &c. Rurfum an. 10. ejusdem Justiniani: κελύσας τῆς ἑπάρχου τῶν πόλεων τιμωρῶσας τῶν ἐκ τῶν Βενετῶν μέρησιν τῶν σωματισίας τῶν Πρασίῳ, καὶ τῶν λοιπῶν μέρησιν καθ' αὐτῶν. An. 1. Phocæ: ὁ δισκοπῆς τῶν Πρασίῳ μέρησιν ἰσασῶν ἐν ἰσραηλ κρῶν. An. 3. Heraclij: καὶ ἐρμῶσιν ἴσων τῶν μερῶν. Adde idem Chtonicon pag. 264. ubi de nominibus quatuor factionum. *δημιόμα μέρη*, apud Codinum in Orig. Constantinopol. num. 41. Vide Procopium lib. 1. de Bello Persico cap. 24. Theophanem an. 14. Anastasij, an. 2. Justinij Thracis, an. 5. 28. Justiniani, &c. Cedrenum pag. 147. 375. 393. &c.*

Μέρη, *Partes*, *Allor & Reus*, in Basilic.

ΜΕΡΟΣΤΡΑΤΟΝ. Vide in *Στρατά*.

ΜΕΡΟΥΠΟΥΣ, *Serpillum*, Ægyptiis: apud Interpolat. Diofcor. c. 451.

ΜΕΡΣΑΟΥΣΑΝ, ἡ κλημάχη, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΕΡΣΕΩ, Ægyptiis, *Ambrosia*, apud Interpol. Diofcor. cap. 355.

ΜΕΡΣΙΚΟΥΣΙΝ, τὸ σάμψνον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΕΡΣΙΝΙΑ, *Tamaris*, muria.

ΜΕΡΣΙΝΙΟΝ, *Funis*. Glossæ Græcobarb. αὐτὴ μὲν ἡ μίριθος ἠδὲν ἴσπασε, ἦναι, τῦτον τὸ μερσινὶν δὲν ἱπρίλαον.

ΜΕΡΤΕΡΎΞ, *Centunculus*, Γαζάριον, apud Interpol. Diofcor. c. 538.

ΜΕΡΤΖΙΑΝ, Vide in μπάλτ.

ΜΕΡΤΗ, μερία, *Myrtus*. Corona pretiosa: μερτία, *Myrtus*, *myrtum*. Anonymus de Nuptiis Thefici lib. 7.

Καὶ μίσα σὺλα τὰ δένδρα ὄντοσιν εἰς πλῆθος Ἀπάλλο τίποτις πολλὰς μίρτας ἦσα μίλιθθ.

Μερσινίκον, *Myrtus fruticis*. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 45. ἡ καμὶ σάκτυλα τὰ μερσινόκακα, ἦρον τὸ μερσινὸν τὸ καρπὸν, &c. Vide Σανίτζ.

ΜΕΡΤΙΚΟΝ, προ μίρσθ, seu μερσινὸν, *Ραγς*. Glossæ Græcobarb. πλὴν γλῶσση δὲν εἰν ἴση, παρῶ μερσινὸν φηλῆ, καὶ μερσινὸν καρμυλῆ. Chronicon Vencio Byzant. an. 1514. ἰχάλασαν πλῆσᾶ ὀσπέτνια δὸπὸ τε κάρσθ τὸ αἶμα, καὶ μερσινὸν ἀπὸ τὸ κάτω. Historia Apollonii Tyrij.

Καὶ ὡς ἴσπαε εἰς τὰ μερσινὰ, ὄλοι σωτῶν ἴσαν.

Anonymus de Nuptiis Thefici:

Καὶ μερσινὸν φοβᾶσθαι, κ' ὄχι γλῶσση μίγαλῆ.

Idem lib. 7.

Ὁ καθιὸς με μερσινὸν ἀπὸ τῶν σωτηρίων.

Occurrit præterea in Fabulis Æliopi Græcobarb. pag. 53. 104. in Epist. Bessarionis ad Pædagog. filior. Thomæ Palæologi p. 310. &c.

Μερσινὸν, eadem notione. Glossæ Græcobarb. πλὴν γλῶσση δὲν εἰν ἴση, παρῶ μερσινὸν φηλῆ, καὶ μερσινὸν καρμυλῆ.

Μερσινικὸς, *Particeps*. Assisæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 128. τὸ καὶν ἀίρσθσθ ὄπυ ἰνὶ μερσινικῶρι τὸ ἀκαλιμαθ, *Qui particeps est criminis*. Vide supra Μερσινὸν.

ΜΕΣΑ, *Mensa*. Eudemus in Lexico MS. Μίσα, ἡ κρᾶτῆρα.

Μεσάλη, *Mensale*, *Μαππα*, τραπέζομάνθλον, in Corona pretiosa. Μεσάλη, *Mantile*, in Turco-Græcia Crusij.

ΜΕΣΑ, *Intus*, Eusow, in Corona pretiosa. Anonymus de Locis Hierosolym. num. 7. καὶ ἀίλικος τὸ τᾶσθ, μίσα εἰς τὸ σπῆλαιον, ἦ) ὀ τᾶσθ τὸ Μάρθας καὶ τὸ Μελδάλωικ ἀδελφῶν τὸ Λαζᾶρι. Et num. 9. αὐτὸ εἰς τὸ ὄρη μίσα ἦ) καθισμαθ Ἔ. Ibidem: ἰνὶ μίσα εἰς τὸ δρόμον, &c. Ita pag. 97. 98. 100. Joannes Glycas de Vanitate vite:

Σὰν λέγειν τὸ πόδι μας ἦ) εἰς τὸ τᾶσθ μίσα.

Georgius Contares in Hist. Athenar. lib. 2. βλῆσθσας οἱ μίσαρεῖ δὸπὸ μακρῶν τὰ καρμῆα τως ἰχρῶσ μίσα καὶ γωμῆαις, &c.

Μίσα εἰς τῦτο, *Interim*, *Intereadum*, εἰ τῦτη, μεθῶ τῦτων, τίως, εἰ τῦ μίσαζύ.

ΜΕΣΑΓΚΟΝΟΝ, *Liciatorium*. Lexicon Stephani: Ἀλίον, τὸ κασινὸν τὸ ἰσθ βαλλῆδρον, ὕπερ καὶ μισαίκοτον λέγᾶθ. Lexicon MS. Colbertreum: μίσακλον, Ἀλίον ὕραπῶν.

ΜΕΣΑΖΟΝΤΕΣ, dicti qui in Aula Imperatoris primas obtinent, *Rerum ministris*, apud Manilium, quibus scilicet velut sequestris Principes res suas Peragunt. Anna Comn. lib. 14. pag. 436. ὄπλωκα ἦ

τις ἀνακόφα τὸ μεσαζῶν τῦτος ἱπποκῆρι, &c. Nicetas in Manuele lib. 1. n. 3. μελεθ ἀνὸν τὸ μεσινὸν, καὶ τὸ οἰκίον ἄσποδρσπῆρα δὲ κατᾶσματῶν τὸ ἄρμυθὸ ὀρίτλω τῖθων Γωμῆων καὶ ἰσθ τὸ μὲν τὸ προσῶπῶ τὸ Βασίλειον καὶ ὄπᾶτῶν ἄρμυθ, καὶ τὰ τῦτα ὄπᾶτῶν, εἰσι καὶ ἰσθῶν, εἰ καρπῆαις μίσρας ἐκδελγῶνθ. Ubi Cod. Barbarog. Μεσάζων, τὸ οἰκίον ἰσθῶν. Pachymerus lib. 5. cap. 6. πῆμπεθ γδ πρῆσθς ἐπᾶθθ, ὃ καὶ μεσάζων ἐπᾶθθ, Γωμῶν ὄπῆμα.

Anonymus Astronomus MS. Colberteus: καλὸν ἀπὸθῆν εἰς Βασίλειον, καὶ ποίσασι ζῆτῶν δὸπὸ τὸ μεσαζῶντων, &c. Ducas cap. 35. initio: εἰ τῦ κπ. ἰθῶν, καὶ σημαίας τοῦ Μεσάζου τῦ βασιλῆ τῦ τῆρῶν αὐτῶ. Idem Ducas Hist. cap. 22. καὶ ὃ τῦτον πατρι νοσηλδῶς ἀσποκαλῆθ τὸ ὀρῶτων τὸ μεσάζων αὐτῶ, ὄρ καὶ Βεζῆρῶν τὸ Πάσασ καὶ τῦ αὐτῶν καλῶσι φατῶν, ὄν οἱ Ρωμῆαις Πατῆρῶν καὶ μεσάζων ἰσθ. Ita Turcicos Viziros μεσάζωνε deinceps passim vocat pag. 63. 101. 102. 127. 132. 148. 157. 168. Vide Cantacuzen. lib. 3. cap. 15. lib. 4. cap. 6. pag. 397. 895. Sguropulum in Hist. Concilij Florentini scd. 2. cap. 16. & quæ adnotamus ad Alexiadem pag. 410.

Μίσαε μεσάζων, apud Impm. Trapezuntinos. Doctheus Monembasensis in Synopfi Histor. τὸ μίσα μεσάζων ἄλλῶμωον.

Μεσακίον, *Minnis*, *Officium*, *Fundlio* τὸ μεσάζων, μεσασμῶς, apud Seyliczen in Isacio Comnenog pag. 809. Codinus de Offic. cap. 5. num 18. ubi ait Magnium Logothetam δὲ διατάξῆν τὰ μεθῶ τὸ βασιλικῶς ἀποσᾶλλῆμα ἀποσᾶμαθ, καὶ χρῆσθῆλαι ἀφῆς τῖ τῆρας, Σουλτᾶν, καὶ Ἰσπᾶρχας, addit Codex Regius: τὸ ἦ μεσασκίον (al. μεσασκίον) ἐπᾶθθ, ὃ ἂν ἰπταξῶ ὃ Βασίλειον. Quod quidem licet accipit ex laudato Nicetæ loco, ubi satis innuitur Hagiothodoritam factum fuisse Μεσάζων, & λογῶθῖν, ὅδον nomine *Constitutiones Imperatoris distasse*. Petteram enim Vvolphiog & Goarus, *Constitutionum suarum Sequestrum & Ministrum* veterunt. Nam Logothetæ adjuncta erat Μεσάζωνθ functio, ut qui continuo Regi adisset, ejuisque mandata exciperet & diceret.

ΜΕΣΑΙΩΝΣ, *Mediocrius*.

ΜΕΣΑΚΑΟΝ. Vide μεσᾶκονον.

ΜΕΣΑΡΝΟΝ, *Dimidium agni*, Tributij genus. Novella Isaacij Comneni: δὸπὸ ἦ τὸ ἰχρῶθ ὄκοσι καπῆς, τὸ δὲ μωμον τὸ ρημῆμαθ, καὶ ἀντὶ τὸ δὸν ἄρζων, μίσαρον ἔν, κρῆκὶ μῶδια τίσαρα.

ΜΕΣΑΤΩΡΙΟΝ. Vide Μίσατῶριον.

ΜΕΣΑΥΛΟΣ, Meridi Atticæ MS. ἡ μίση τὸ ἀνδραυτῖδθ, καὶ τὸ γωμῆαιτῖδθ ἰδῆς. Lexicon MS.

Adelopoton: Μίσακλον, κυρίως μὲν ἡ μίση ἄρσθ καὶ ἦ ἀντὶ τὸ μεσᾶκλον. Concil. Constantinopolit. sub Menæ Ad. 1. εἰ τῦ μεσᾶκθ τῦ δὲ μῶθ τὸ ὄπῆσθ εἰς τὸ ἀγίας ἐνδῶθθ θεῖοκῶ, &c. Vide Theophrastum an. 37. Justiniani, an. 14. Mauricij, Cedrenum an. 1. & 37. ejuſdem Justiniani, an. 14. Mauricij, Auθῶrem Etymologicij, Eustathium ll. o. p. 1347. & supra in ἀνθ.

ΜΕΣΕΜΒΟΛΗΜΑ, *Parentthesis*. Scholasticæ Ineditus in Æschylj Prometheus vinctum: Σμῆσιώσαι ὄπῖ διαφῆρι τὸ καθ' ὑπῆρθῆν ὑπῆρβαλον τὸ κᾶτ' παρῆσθσιν, ὄπῖ τὰ μὲν καθ' ὑπῆρθῆν κατ' αὐτὸ τὸ ἀρσθσθ ἔσθ, ἡ πλὴν ἀρσθσθ, ὡς, εἰθῶ τὸ ἦ γε καὶ παρῆσθσιν, ὄπῖρ καὶ Μεσεμβόλημα λέγᾶθ, τὸ δὲ μῶθ λαζῶδρον.

ΜΕΣΕΓΓΗΤΗΣ, *Sequester*, παρ' ὃ πολλοὶ ἐπιθῶκον παρῆσθθθ ὀρᾶζωμα ἰπῖ δῆλῶ ὄρα. In Glossis Basilic. Glossæ Gr. Lat. Μωτῆρῶθ, *Sequester*. Vide Cujacium ad Nov. 90.

ΜΕΣΕΟΣ, *Medius*, *Mediocris magnitudinis*. Corona pretiosa: Μίσων, *Mediocris*, *Medius*. Joan. Cananus

Cananus de Bello Constantinopolit. ἢ μηχανικάι ἀ- κάλας με πτόχος μικροί καὶ μεγάλας εὐπασαί, ἢ μυσίας ὑπὲρ ἁριθμῶν δινοροῦσεντο.

MESENA, Μέλη σίτου, Tecum, Μισά εὐ. Historia Apollonij Tyrjiz :

Ληστικὸν γιὰζωφάτον σίμου, μίστα δίνα δίμου.

Alibi :

Στίκινα ἢ παρακαλί ἀφίτη με μίστα.

Joannes Glycas de Vanitate Vitæ :

Ἡμῶν γὰ πολυμυζιμὸν μίστα δίο περιμύρι.

MESEN, nudè, Media platæa Constantinopoli sic dicta, ut pluribus probamus in Constantinopoli Christiana lib. 1. Μίση λιμωροῦ, apud Theophan. an. 10. Rhinotmeti. Leo Grammaticus pag. 462. de Barda Cæfare : ἐπὶ ἀρμὰς ἐποστῆος ἰδῶν ὑπάλαιον τῆ μίση. Vide eundem pag. 497. 498. & Theophan. an. 8. Mauricij.

Mison, Media pars Templi, apud Philotheum Patr. Constantinopol. in Ordine sacri Minifiterij pag. 2. 8. & in Euchologio pag. 67. Anonymus de Templo S. Sophiæ pag. 2. 46. καὶ ἴ τὸ πῶς ἤ κμυνοῦ, καὶ ἡ μίσση ἤ ναὺ ὑπὲρχει οὐκὸς Ἀσίτικου κύνου. Legendum ἡ μίσση, scilicet media pars Templi, quam ὄμφαλον vocabant.

Mison, Forum, quia plerumque fora in media sunt Civitate. Glossæ Græcobarb. Ἀγορά, ἢ Μίσση. Rursum : εἰς πλὴ μίσσιον, ἢ ἀγοράν, ἢ φόρον. Theophanes an. 7. Phocæ : καὶ ἐπὶ τὸ ὑπάλαιον αὐτὸ ἐπὶ πλὴ μίσσιου, ἰσοῦσαν, ἢ πολλὰς κλισύρας. Vide eundem an. 27. Copronymi, & an. 5. Leonis Chazaræ.

Mison, Mediana, Septimana media juniorum. Concilium Calchedonense art. 11. τῆ μίση ἰβδουμάς κἀλλισυκασάν με. Joannes Chrystostomus Homil. in adorat. Sanctæ Crucis ; ἵκον ἡμῶν οὐκασάν ἡμέρα ἢ παντίθας καὶ φοφῆς ἢ ἀζίου νησιῶν ἢ μίση ἰβδουμάς, &c. Ita μίση ἰβδουμάς ἢ νησίμων ἡμερῶν, apud Anonymum Homil. in Domin. tertiam Jejunior. & Theophanem an. 5. Leonis Chazaræ. Vide Gloss. med. Lat. in Mediana.

Mison, vox Liturgica, de qua in V. 5. 4σίς,

Μισσημάς, Medius.

MEΣΙΑΚΟΣ, μεσιακός, Medius, Miso. μεσιακὰ, Comprensenter, Μεσσιος.

MEΣΙΚΑΛΗ, Herbæ genus. Orneosophium p. 101. κελιδὸς πρὸς σκουρὸν ἰσθμῶν μετὶ σπυρματὸς βάλανος, ἢ λεγομένης μεσικαλῆς.

MEΣΙΚΩΛΟΝ, perpetam editum in Chronico Alexandrino, pro μισιωλον, ubi de illic Ciferna.

MEΣIMEPÌ, Meridiés, μεσημβρία in Lexico Cyrilli. Vide μέρα.

Μεσημβρίζεν, Μεσημβριζέω, Meridiari, Meridianum somnum capere. Glossæ Græcobarb. ἡμολοζέει, μεσημβρίζει, μεσημβριζέει. Theophanes anno 2. Philippi : καὶ ἐσθραμῶν εἰς τὸ παλάτιον, ἕβρον Φιλιππικὸν μεσημβριζέει, &c. Ubi Nicophorus Constantinopol. εἰς ὕπνον ἐπὶ ἢ μεσημβριζέει ἢ ἡμέρας χροῶν ἰσραφίσι. Occurrit præterea in Vita MS. S. Theodori Sycoetæ fol. 96. Cod. Colbertæ 106.

MEΣITHΣ, Intercessor Episcopus, Glossæ Gr. Lat. μνείτης, Sequester, Arbitrator, Mediator. Codex Canon. Ecclesiæ Africanæ cap. 74. ὁμοίως ἀρίστη, ὡς τὸ μὴ εὐὶ ἔξῃται μίστη πλὴ καθύβριον κατέχον, ἢ τινι μίστην ἰδέσθαι, εἴς ἀποδοῦναι ἢ λαῖον σπυδαί, ἢ διχοστασίας, ἀλλὰ σπυδαί εἰν ὄντος ἐκαστὸς τοῖς αὐτοῖς προνοῶντα ἰπικεποσιν. Vide Gloss. med. Latin. in Intercessor.

μιστῶ, iidem qui μεσάζουσι, de qua voce suprâ egimus, apud Georgium Acropolitam in Chron. cap. 40. Pachymerem lib. 4. cap. 3. lib. 6. cap. 26. lib. 9.

cap. 9. Cantacuzenum lib. 1. cap. 11. in Historia MS. Belifarij non femel, &c.

Μισθῶν, Intercedere. Glossæ Gr. Lat. μισθῶν, Sequestro, Intervenio. Phavorinus : πρὸς θῶν, τὸ δουκριασεῖσθαι πρίσμα, καὶ ἢ τὸ μισθῶν. Constantinus de Adm. Imp. cap. 50. ὃ ἂν αὐτοῖς κτίνας ἢ Παστρικὸν Σακωνάιν ἰδουπάσθαι τῆ ὄντι καὶ ἄλλο παρακουμυμύριον αὐτὸ ἴθι ἢ μισθῶσαι αὐτὸ εἰς βασιλεία ἢ ἄλλου παροστοπαθῆσαι καὶ φορῆν ἰπικατῆζαλον. Leo Grammaticus in Basilio pag. 473. φῶντῶ ἢ τῶν μισθῶν καὶ σπουζέει. Adde pag. 479. Pachymeres lib. 9. cap. 8. πλῆθεισθαι γδ ἡμῶν ἰσθμῶν τῶν παρῆσι χροῶν, μετὰ τοῖς μισθῶν καὶ λημμάτων τὰ πολλὰ πραπίδως. Μισθῶσις, Arbitri, in Basilicis lib. 7. tit. 2.

Μισσηία, Intercessio, apud eundem Pachymerem lib. 8. cap. 32. βασιλικῶ ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ κοινὸν μισθῶσαι ἐπὶ μόνῳ ἴθι τῆ Μυσικῆ. Lib. 11. cap. 1. οἰ ἢ τὸ μισσηίας πρὸς βασιλεία χροῶν σπυρματῶν, σφακίλλως γραμμάτων ἰδῶν.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ. Diploma Andronici Junioris pro Monembasiotis, apud Phranzem lib. 3. cap. 24. καλλικῶμῶν, εἰς ἀπαρτίσις καμπαστικῶ, μυσικῶ, ζουραστικῶ, μεσσιτικῶ, &c. Ubi Meursius μεσσιτικὸν ἔσ quod pro loco in foro quod μίσσιον vocabant, mercibus exponendis ac vendendis folvebatur, expositis, sed cùm jungatur hæc vox tribus quibus ponderebus & mensuris exiguntur, ferè legendum censuerim μεσσιτικὸν, nam μετῆ, species est mensuræ : vel certè μετρητικόν. Vide μετρητικόν.

ΜΕΣΙΩΔΙΟΝ. Vide in Ὀδῆ.

ΜΕΣΟΓΙΑΛΟΣ. Vide in Γαλλῶ.

ΜΕΣΟΚΑΙΡΪΤΗΣ, μεσσηριτῆς. Vide in Κύρα.

ΜΕΣΟΚΑΤΕΡΓΟΝ. Vide in Κάτερρον.

ΜΕΣΟΚΗΠΙΟΝ, Hortus in medio ædium. Continuator Theophanis lib. 3. num. 43. ἴθα καὶ ἢ Νία ἴθισα ἐκκλησίας, καὶ αἰ δῶ φῶλαι οὐπ, καὶ ἢ μισθῶσις. Apud Scyltizez pag. 521. μεσσηριτικὸν Λαυσητικῶ occurrit. Constantinus Porph. in Basilio n. 85. Edit. Combef. παρά ὄν ἐξεργασαλό καὶ ἀσπιδά, — ὄν δὲ τὸ ὄντος μεσσηριτικὸν ἐνομαζέει σῶμαμυ. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri :

Εἴχον ἢ κῆρος ὃ κείτων παρῆς μισθῶσις, τὸ παραδοσῶ δῶκοπα, ἢ ἰδοῖσι κἀθῶν, Ἐάν εἰ τὸ δῖνδρον ἰθῶν, ἴπον φῶντῶν ὄραιοι, Εἴ τι καλὸν καὶ ἰθῶν ἰθῶν τὸ πᾶ μισρῶσι, Νὰ ἴθῆς εἰς τὸ παραζῆνον ἐκῆον μισσηρικῶν.

ΜΕΣΟΜΕΝΙΟΝ, Idem, in Gloss. Lat. Gr.

ΜΕΣΟΜΦΑΛΟΣ, sic appellabatur Constantinopolitani Collii medium Urbis, ex septem quos includebat ; undè ἰπλολοφῶ appellata. Codinus in Orig. Constantinopolit. num. 83. τὸ καλῶμῶν μεσῶλοφος, μῶν ἐπὶ τὸ ἰπλο λῶσον, ἴθῶν ἢ μία μῶρα ἢ πᾶ λωκῶ ἔχῃ πρὸς λόφους, καὶ ἢ ἴθῶρα πρὸς, καὶ τῶτῶ ἔθῶν μίσση, ὃ καλῶνται οἰ ἰθῶν) μεσῶμφαλον. Ejusmodi fuit Umbilicum Roma. Habuit etiam Nicaea suum Mesomphalum. Gregorius Presbyter Cæsarientis in Orat. in Nicænos Pates : σπυρῆ καὶ ἢ λεγομῶν μεσῶμφαλον ἢ ἀναθῶνικῶς ἰσῶν, &c.

ΜΕΣΟΝ, Inter. Astrampychnus in Theoria Astrorum MS. αἰ πράξῆς ἢ γωμῶν κακαῖς μάχα μῶν ἢ ἀνδρομῶν καὶ μῶν. Mox : ἔχθρα καὶ μῶν ἢ μῶν ἢ γραμμῶν. Balfamon ad Nocoman. Photij tit. 13. c. 2. p. 143. 1. Edit. συσῆντα γάμον μῶν — ἢ Καστακῶζελῶ κῆρῶ ἰσῶν, καὶ ἢ κῆρῶς ἔρῶν, &c.

ΜΕΣΟΝΑΣ ἢ ἐκκολληῖς, apud Balfamonem ad Synod. Trull. Can. 62. & 76. Vide ὀμφαλῶς.

ΜΕΣΟΝΗΣΤΙΜΟΣ, Hebdomas quarta Quadragesimæ, quæ Latinitis Mediana dicitur, μέση ἰβδουμάς

fontes, cum scilicet e magno Palatio in alia Palatia secedebant, cum omni Imperatorio comitatu, ut Auctor est Luithprandus in Legat. His ergo irribus hebdomadibus habuit Nicephorus extra Constantinopolim misissas, id est stationem, in loco qui dicitur eis Πηγών, id est ad fontes, &c.

Μετ'ασαίμων, eadem notione. Anonymus in Romano Lacapeno num.44. τετραδών & παρασκυλὸν ἕξ-
χάμωθ' οὐ τὰ μέλαςαίμαθ', ἰδιὸν πάσαν πολιτικὴν ἀνά ἄρῳρον δ'ού. Ubi Interpres, ad Conversarium exiens ades. Sed perperam. Codinus in Orig. Constanti-
nopol. num.85. ex Cod.Reg. de Arcadio Imp. ὠτ' ὅτ' ὁ ἐπιτολῆσθ' ὦθ' ἐπὶ πολὺν χιλιὰς εἰς, εἰχεν αὐτὸς ἐφικνούσης εἰς πρόκεινα, ἦχον εἰς τὰ μέλαςαίμα.

Μείσμα, eodem pariter significat. Constantinus de Adm. Imp. cap.51. ἐπὶ τὴν ἡμακάρθ' βασιλέως ὅλα τὰ πλάσα αὐτὸ μέλαςαίμαθ' εἰς τὰς Πηγὰς ἰπώσι, &c. Vide nostram Constantinopolim Christ. lib.4. pag.171.

ΜΕΤΑΤΟΝ, μέλατον, μέλατον, Metatum, Man-
sio, Doms. Concilium Constantinopol. sub Mena Act.2. p.57. νομίζοις καὶ ἐν τῷ μέλατον ἀσπύ, ἐν ᾧ πάλαι καθήμενοι, ἀνρίσκιαθ' αὐτ', ἐξήπαρθω. S. Athanasius de Imagine Berytendi: ἄχρον ἢ εἰλην δ'ηλθὸν, ἐπεχῆπτε μέλατον μῆρον ὁ Χριστιανός, εἰς ἄχρον. Martyrium S. Basilei num.8. ὁ π' ὅθ' ὁ δ'ἄλ' βασιλέως ἐν τῇ ἀρκτῷ ἀπείθθ' ὁ ἢ Παθίνθ' καὶ ὀπίσθ' εἰς μέλατον τινὸς ἑλπι-
δωρῶν Χριστιανῶ τὸ & φιλεχέιν ὀπθ'.

Item hæc vox vulgò sumitur pro Onere Metatio-
rum. Justinianus in Nov.130. cap.9. ὥστ' μὴ προβά-
σει τ' ἢ μέλατον δόσας ἀνυρίσθ' πάλ' τ' ἡμῶρων ὑπ-
πικων ἰδ'ἀνθισμ' &c. Constitutio Tiberij de Sacris Domibus cap.6. τ' σιωων τὸ & μέλατον, & ἀγ'αρῶν, ἢ δόσασιν, & γερῶν, &c. Theophanes an.14. Theodo-
sij M. καὶ σελθίνθ' ἐν τῇ πόλει, ἰταρχῶν ἢ πόλις ὀθ' τὰ μέλατα τ' σπ'τ'. Ita Cedrenus pag.317. Li-
ber 3. Basile. tit.1. cap.50. κληρῶν ἢ ἐκείτ' αὐτὸ μὴ βαρῆσθ' καρὰν σεντ'ησις, μὴ ἢ μέλατα διδόνσων. Et lib.8. tit.1. cap.33. ἕκασθ' ἢ αὐτῷ οἴκῳ ἴσος ἕκασταί-
να μέλατον ἕχ'ῆτω. Adde lib.54. tit.4. lib.57. tit.12. & Harmenopol. lib.2. tit.5. & quæ observamus in Gloss. med. Lat. in Metatum, & in Constantinopoli Christ. lib.1. r.p.164. lib.3. p.74. 75.

Μετῶτων, Μεταίων, ὁ δ'ασπ'δ'ῶνθ' ὄγ'ηθ' πρὸς τὸς ἀρχῶσις, in Glossis Basile.

Προμέλατων, eadem notione. Justinian. in Nov. 130. cap.6. τὴν ἢ Προμέλατων & τιμωρίας, & ἕξ'ῆρον ἕσποδῶν. Suprà ejusmodi Prometorum munus sic indicat: ἐν τ' παρῶσις εἰς ἑαίνον τ' τόπον ἐν ᾧ μέλλα τὸ σπ'τ'δ'ῆμα καθ'ἑλθ'ν. Anonymus contra Armenios: Σέβ'ῆσι τις διδόνσασθ' τ' Ἀρμενιανῶν αἰρέσεως, εἰχ'ε κίσα καλῶνθ' ἄρτ'ῶνθ' ἄλ'θ' δ'ῶθ' ἢ ἰχ'ῆσι τ' Προμέλατων-
ρα. Alibi habent mandata. Vide in Ἀρτ'ῶνθ'.

Μετῶτων, idem quod διακονικῶν, uti monuimus in nostra Constantinopoli Christiana lib.3. num.84. seu Ecclesie Secretarium, in quo consistebat illius Παραμετῶν, seu Mansionarij. Theodorus Lectōr lib.2. οἱ ἐπιτολῶν Εὐφῶν τινὶ ἑσποδῶν, παρασκύσα-
ον ἕμ'προθ' τ' μέλατῆρι εἴθ' κατ' αὐτῷ γυμνάσιω, Leo Grammaticus in Leone Philosopho pag.483. & ὄθ' τὸτὸ τ' βασιλῆα ὁ Πατριάρχος εἰς πάλ' ἐκκλησίαν ἐκ-
ῶλων ἀνέρχομεν ἕνθ' ἀνέρχομ' ὄπθ' τ' δ'ῆξι μέρους μέλθ' τ' μέλατῆρι, μὴ ἔλθ' εἰς τὰ κ'τ' σιωθῶν ἀνέρχομεν. Ubi legendum μέλατῆρι, ut pag.486. ἰθὺν ἢ ὁ βασι-
λέως ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ἐνρας αὐτ' ἐν ᾧ ἦν χιλιθ' τό-
πον εἰς τὸ μέλατων, &c. Adde Anonymum Com-
bessianum in eodem Leone n.23. & 29. qui μέλατων-
ον scribit. Symeon Logotheta in cod. Leone n.18. μέλατῆριον habet.

ΜΕΤΑΦΕΡΝΕΙΝ, μετ'φέρων, Transferte,

Transfere, μετ'φέρων, μετ'φέρων. Μετ'φέρων, Translatio. Glossæ Græcobarb. κ'τ' μετ'φορῶν, ἢ μετ'φορῶν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ Scriptor vulgò appellatur Symeon Logotheta inde Metaphrasæ dicitur, quique Leone Philosopho, & Constantino filio Imperantibus vixit, quòd pleræque Sanctorum vitas ab alijs scriptas, re semper immotâ, stylo suo digesserit, quod multis probat Leo Allatius in Dis-
sertat. de Symeonibus. Pfellus in Acrostichide Canonis in eundem: μέλιτω σ'ε τ' γράψωντ'α τὰς μετ'φορῶσις, &c.

METENE, Vessis brevior ante, que post χιτῶν. Ita Crusius in Turco-Græcia pag.188.

METENOPONIAZEIN. Vide Ενσπονδίζεν.

METENTAAMA, Mandatum, seu Translatio mandati, in Basilicis to.1. pag.433. Vide Cujac. lib.3. Obf. cap.5.

ΜΕΤΕΞΙΣ τ' ἀγ'ιασμάτων, Participatio Sacra-
mentorum, Quintus gradus Chriftianorum apud S. Gregorium Thaumaturgum in Can.11. Codinus cap. 17. num.43. ὁ ἢ Πατριάρχος μὲ τὸ κοινοῦσας τ' τιμὴν σιωμάθ', διδῶσι καὶ τὸ βασιλεὺς εἰς τὰς χῆρας μερίδα τ' δ'εσπῆσις σιωμάθ', ὃ μετ'σχῶν, κοινοῖσι ὁμοίως καὶ τ' ζυποῦσι σιωμάθ'. Idem num.44. καὶ τ' διαδ' ἰσ'ορῶν τ' λαῶ ἀγ'ιασμάθ', ὃ παρῶν ἰθὺν ἄρῳν, αὐθις μετ'α-
σχῶν, &c.

METZITION, Meschita, Templum Mahu-
metanum. Historia Politica pag.15. καὶ τὴν εἰλησῶ καὶ ἀνάσθ' ἕμωσασ μετ'ῆσις ἀπ' αὐτὸ ἐκκλησίαν, ἐπ' ὄνομα-
τι τ' Σουλῶν μετ'ῆσις. Ubi Theodosij Zygomata: ἕμαρῆτον καὶ μετ'ῆσις, ναὶ Ἀγ'αρῶν εἰσιν, ὠν ἑκάσθ' μὲ μῆρα, τὸτὸ ἢ μερῶ. Vide in μερῆτον.

METH, menfuræ species. Aphortheγματα Pa-
trum in Ammun num.2. ἕλθον ἀπ' ἢ ἀβ'α ἄμμων, ὅτι ἰπῶσις εἰς μετ'ῶ κριθῆς μῶσας δύο. Vide μετ'ῶ-
τικῶν.

METOIKIA, Exilium, in Can.6. Concilij Ancyrani.

METONOMASΘHNAI dicuntur Monachi, qui dum sacrum habitum sumunt, nomen mutant, apud Balsamonem ad Can.5. Concilij Constantinopoli sub Phocio, cujus moris exempla passim pro-
stant.

METOXION, Cella Monastica à majori Monasterio dependens, cui opponitur Monasterium quoad Capitanæum vocabatur, ut in V. Ἀεχ'ῆμασ δ'ῆσις docemus. Portius: μετόχι, Vicus, ῥῶμ, κίμω. Alibi: Ἀββα-
τια, ἀββατῆα, μέλθ'χι. Sumitur enim etiam pro quo-
vis Monasterio, ut apud Damascenum Studitum Hom.18. Vita MS. S. Blasij: ἐν τῷ μετῶχι τ' Φιρ-
μυτῆλιω. Theosterictus in Vita S. Nicetæ Confis.36. καὶ ἰπῶσις εἰς ἀνάτων, δ'επῆρσων καὶ ἰθὺν εἰς ἐν τ' ἀτὰ μετῶχιων, κατέσθ' δ'ῆπῶν ὁ ἰπῶσις εἰς ποσῶνθ'αί, &c. Occurrit rursum n. 47. Vita Junioris Bacchi Mart. pag.80. καθ'ἑλθ' ἐν τῷ ἕσποδ' ἕσπῶν τ' ἀγ'ῆσι Σάβα, τῷ ὄπθ' ὁ ἱεροθ'ῶν, τὸ λαγῶνθ' ὄπθ' τ' Κοινῶν ἰπῶνθ' ἢ μέλθ'χιων. Vita MS. S. Joannicij: εἰς πάλ' τ' ἄλ'εῶσων κατ'ῶνθ' ἢ μετῶχιων καλῶν σιωθῆσις, μετ'ῶσις. Vita S. Nili Junioris pag.124. παρῶνθ' ἰθὺν αὐτῷ τ' δ'ῶσι, πάλ' μακαρῆτ' μετ'ῶσις, ὅσον ἐν Φίλθ' ἐν τ' ὄπθ' ἑσῶν παρῶσις ἕμθ' Βενθ'ῆσι μετῶχιων. Sanctum Manuclij Charitopoli Patr. Constantinopol. lib.3. Juris Græco-Rom. ὁ γ' δ' ἐκδ'ῶσικῶς τὸτὸ τὴν μοναχῶσις εἰς μετῶχιων, πάλ' γ' ἡμα-
τικῶν μόνῶν μετῶσις ἐκδ'ῶσικῶς ἰθὺν ἰθὺν. Occurrit præ-
terea ibid. pag. 238. Georgij Cyprius Patr. Constantinopol. in Epist.163. τὸ ἐν βῶδ'ω μοναχῆσις, (Ἰσ-
θ'ῆν αὐτὸ ἐγ'χαρῶσις καλῶσθ' ὁ) οἱ εἰς ἱεροθ'ῶνθ' ἰπῶσις ἕτοι ἡπῶσῶν λαθῶν εἰς μετῶχιων, &c. Phocas in Des-
criptione T. S. cap.14. ἢ δ'εγ'ῶ πλῆσιον τ' Πηγῶν ἀπ'αἰθῶσθ'

ἀνακόρου πέπυρα τὸ μέλιτον ἢ οἷον πατρὸς ἡμῶν Σάββα.
 Maximus Cythereus in Synax. 13. Oðob. in S.
 Niceta: ἐπιθύει εἰς τὸ μέλιτον, τὸ ἰππὸν ἔχειται αὐτὸς εἰς τὸ
 μωσιθεόν. &c. Descriptit Seldenus inter Græcos Atun-
 dellianas Infectionem Christianam, malè omnino
 exaratum, in hæc fermè, quantum assequi licuit,
 verba: ΕΙ. ΤΙΣ. ΘΕΛΗΣΗ. Η. ΠΕΙΡΑΘΗ. ΔΟΥΝΑΙ.
 ΤΗΝ. ΜΟΝΗΝ. ΤΑΥΤΗΝ. &c.
 ΕΙΣ. ΜΕΤΟΧΙΟΝ. ΩΣ. Η. ΜΟΝΗ. ΜΕΓΑΛΗ. ΜΙΚΡΑ.
 ΕΙΗ. &c. Occurrit præterea apud Leonem Gram-
 maticum in Basilio pag. 472. Pachymerem lib. 4. c. 8.
 lib. 8. cap. 6. in Menæis 26. April. &c. Vide Glossar.
 med. Lat. in *Meleobium*.

ΜΕΤΡΕΪΝ, *Numerare, Computare, καταμετρεῖν*, ἀριθμῶν. Μετρία, *Numeratio, εκλογιστικὴ*.

ΜΕΤΡΗΤΙΚΙΟΝ, *μετρητικόν, Mensuraticum*, quod Descriptioribus pro mensurandis agris datur. Nam pro modo agrorum tributa agraria pensitabantur. Metri Commenus Nov. 2. lib. 2. Juris Græcorum. pag. 153. ἀλλ' ἐδὲ δικαιοματῶν ἐπὶ τούτοις ἐπιζητούν, ἢ καπεινὸν ἀγαλαμειάνεισι, ἢ μετρητικόν, ἢ κτηνικόν τι οἰονόητοτον φορολογημα εἰς κτήνους τῶν ἀναγραφέντων ἐπινοήσαν. Rurium pag. 154. πάλιν τῆ τοικυτη ἀφοριστῶν καὶ ἕξασαι τὰς ἐνομοθετικὰς ἀπογραφὰς ἢ κτηνικὸν ἀπαιτήσιν, ἢ μετρητικὸν, ἢ ἔχοντων δέσιν, ἢ ἕτερας ἐποικαδὴν τῶν ἐσπραξῶν δὲ τῶν ἰπποδρόμων ἀκίντων αὐτῶν, &c. In Novella 4. ejusdem Manuëlis eodem lib. 2. pag. 159. vetantur ἀναγραφὰς, seu Descriptiores, ἢ ἀναμωσιθερίων ἀκινήτων ἀναγραφῶν, ἢ κτηνολογῶν, ἢ ἀναμωσιθερίων μίσθων γῆς, ἢ παροίων ποσότητων, &c. Novella 1. ejusdem Manuëlis Comneni pag. 151. ἵκαν τυχόντων αὐτῶν παροίων ἀποστοῦ ἢ ἢ μίσθων γῆς, ἢ αὐτῶν μίσθων τῶν ἐκείνων ἐν τοῖς τοῖς τοῖς κήμασι.

Μετρητικόν, similit notione, in Diplamate Andronici Junior. apud Phranzum lib. 3. cap. 24. καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς ἀπαθήσας καρπαντικῶν, μεσικῶν, ζυγοστικῶν, μετρητικῶν, &c.

ΜΕΤΡΙΟΝ, *Λαγνὴν, δάφνη*, apud Interpolat. Dioscor. c. 729.

ΜΕΤΡΙΣΤΡΑ, certa aquæ mensura in Aqueductibus. Typicum MS. Monasterij ἢ Κηρυγματικῶν c. 69. ubi de aqua in idem Monasterium inducenda: γινώσκασιν ἢ μὲν ἡμέρας δύνανται μετρίῳ. Apud Cleopatram in Cosmetico, ὁ μετρίστικος continet ἕξασαι ἰβ.

ΜΕΤΡΙΩΤΗΣ, *Mediocritas*, quâ voce utebantur Patriarchæ præfertim, cum de se loquebantur, aut cum scribebant. Leontius Presbyter in Vita MS. S. Gregorij Accigentini: καὶ λέγει ὁ Ἐπίσκοπος, Πόθιν παραγίνετον πρὸς πᾶσι ἡμῶν μετρίωτῆτα. Michael Cerularius in Edicto de projecto Pittacio: γράμμα πρὸς πᾶσι ἡμῶν μετρίωτῆτα δὲ Στεφάνου — ἕξαπέσσειν. Adde Concil. IV. Constantinopolit. pag. 1289. Phothium Episc. 5. in Addit. Jus Græco Rom. pag. 206. &c. alibi non semel, Cantacuzenum lib. 4. c. 23. p. 799. & Archieraticum Haberti pag. 558. 561. 570. 571. &c. seqq. Soli Patriarchæ hac utendi formulâ Jus competiisse innuunt præterea salutaciones Epistolar. Pontif. μεταρροδὶτῶν ἕτερον οἰοῦσιν γραφεῖσιν, ἢ μετρίωτος ἡμῶν, εἰ μὴ μόνον ὁ Θεσσαλονικὸς ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἔχουσιν ἢ τούτοις ἐν ἡμῶν ἢ βασιλικῶν ἢ καθολικῶν, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Θεσσαλονικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἴσασιν τὸς σαυρὸς ἐν τοῖς σκιαδίοις αὐτῶν. Nec nupta hæc formula. Vegetius in Prologo ad lib. 3. *Quæ per diverfos Auctores librisq; dispersa, Imperator Auguste, mediocritatem meam abbreviare jussisti.*

ΜΕΤΡΟΣ, *Numerus, ἄριθμὸς*, in Corona pretiofa.

ΜΕΤΩΠΙΟΝ, ἢ χαλθῶν, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Galannum*. Vide Ruellium lib. 3. cap. 53.

ΜΕΤΩΠΙΟΝ, *Frontale, Armatura frontis Equi*. Philemon in Lexico Technologico MS. δὲ ἀποροπῶν τὸ ἰπποτικόν, ὁ παρὶ τῶν καθ' ἡμέραν τῶν ἰπποτικῶν, μὲν τῶν ἰπποτικῶν ἢ καὶ παρῶν, τὸ ἀπὸ τῶν ἰπποτικῶν δέμα, ὅτε οἱ Θεωρητικοὶ παρῶν λίγισιν. Constantinus Porphy. in Tacticis: σιγνατῆ σιδῆρα μὲν καρρῶν αὐτῶν, σβῆλια, ῥῖνια, μέλιωτα ἰπποτικῶν, σβῆλια ἰπποτικῶν ἢ σιδῆρα, ἢ δὲ κενδύλια. Vide Ἀνθολογ.

Προμωτικόν, eadem notione. Scholiastes MS. Æchyli in Septem ad Thebas: ἀμυσιδῆριον, κυρίως οἱ κερφισθῆρας, τὰ λεγόμενα προμωτικῶν. Leo in Tactic. c. 5. §. 4. ἀμωσιδῆριον ἰπποτικῶν, σβῆλια ἰπποτικῶν, ἢ δὲ κενδύλια, περιτραχῆλια ἰπποτικῶν ὁμοίως. Idem Constantinus in Tacticis: τὰ ἰπποτικῶν ἕξασαι τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιπέδων ἕξασαι προμωτικῶν καὶ σβῆλια ἢ σιδῆρα, ἢ δὲ κενδύλια, ἢ ἑνδεκα. Eadem verba habet Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. pag. 22. similia etiam idem Leo cap. 6. §. 8. Phavotius: Προμωτικόν, τὸ ἰπποτικῶν ἢ μέλιωτον. Philemon in Lexico Technologico MS. καὶ φάλαρα, τὸς ἀμωσιδῆριος ἀσπίδους, πῶν κοσμητικῶν φημι πᾶσι καὶ τὸ μέλιωτον ἢ ἰπποτικῶν, ἢ τὰ ἢ γινώσκων συστασια. Idem Leo cap. 6. §. 31. τὸς ἰπποτικῶν καὶ στρατιῶν παραπληθεῖσιν καὶ προμωτικῶν, ὅπως τὰ πλείω καὶ τὰς κεφαλὰς, καὶ τὸς τραχιλίους ἢ ἰπποτικῶν δὲ κληθῶσιν ἢ λακρίων, ἢ ἄλλως ἕως καθίστατον. Nicetas in Man. lib. 5. num. 3. ἀλλ' ἡμῶν ἕξασαι ἰπποτικῶν δὲ ἡμῶν μακροχρηστῶν προσοφίλων καὶ προμωτικῶν προμωτικῶν καὶ προσοφίλων ἢ βολυκῶν ἰπποτικῶν. Libanius in ἐν γράμμασι 4. apud Allatum: οἱ δ' ἰπποτικῶν ἰλιανῶν Νισαίων, ἢ μὲν τὸ πολυμῶν τρίτον τελευτασμένων, προμωσιδῆριος τὸ καὶ σβηρικῶν, καὶ ἀμωσιδῆριος. Vide κεφαλαία.

ΜΕΧ λυθῶν καὶ ἰρῶν, τὸ σάνδαλον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΕΧΑΝΙΖΕΙΝ, *Mutilare, Ledere, Inutile reddere*, Gallis olim, *Mehaigner*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. in *Mabonium*. Italice *Magagnare*. Affixæ MSS. Regni Hierosol. c. 244. εἰ ἢ ἐν τῷ ἐκείνῳ ὅπου ἦτον τὸ ἄλλω τὸ φοροσβῆριον, ἢ (vel) μηχανισαμένον, ἢ ἐπὶ βαρβαρῶν, εἰ βυρσίσι, ὅχι ληθῶν, τὸ δίκων κριτῶν, &c. Occurrit ibi pluries.

ΜΕΧΙΑΚΟΣ, *Medius, μέσος*, in Glossis Græcobarbaris.

ΜΗΔΕΝΑΣ, *Nemo, Nullus*, ἢ δ' αἰ, μηδ' αἰ. ΜΗΔΕΤΙΠΟΤΕΝΙΟΣ, *Nihil homo, ὅτι δ' αἰνός, ἢ δ' αἰνός.*

ΜΗΔΙΚΑΡΙΟΝ, *Herbæ species*, nescio in ea quam Botanici *μηδικὴ* vocant, de qua Ruellius & alij. *μηδικὴ*, ἕτερον interpretatur Dioscoridis Interpolator cap. 80. *Medium*, cap. 600. Achmes Onitrocrit. cap. 208. Εκ τῶν Περσῶν, ἀπὸ μηδικαρίου. Τὸ μηδικαρίου ἐστὶν πλῆθος ἢ ἀρχαίων καὶ πρῶτον διακρινῶν ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἢ ἐπὶ τῶν γινώσκων. Infra: ὅτι αὐτὸς ἐκείνῳ ἕτερον ἢ μηδικαρίου.

ΜΗΔΟΤΣΑ, *Lonchitis*, apud Interpol. Dioscor. cap. 567. ubi à Latinis *Feneriam & Lancelom* appellari observat.

ΜΗΖΗΘΡΑ, *Casem Laconicum, Misifbraus* nam & hodie Lacedæmon *Misifbra* appellatur. Hicron. Germanus *Ricoto*, *μωζήθρα, μωζήθρα. Ricorta. Casem secundarius*, exponitur à Culfianis. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. *Διόθυρον, μωζήθρα*. Demetrius Zenus in Batrachomyomachia:

Οὐδὲ νόμιστον τυρῆ, πεκαμῶν τὸ τὸ γάλα, Οὐδὲ μωζήθρας ἀπειλαί, καὶ τὰ μυρία τ' ἄλλα.

Vide Ἀθήνηρον.
 Μωζήθρα. Agapius Cretensis in Geoponico c. 67. ἢ μωζήθρα ὅταν ἐπὶ καὶ αὐτῶν ἰσπῶν, καὶ δὲ γάλα καλόν, M m 3 δὲ

δὲν βλάσπει. Et cap.184. ὅταν τυροκομήσῃ τὸ γάλα, ἢ κάμῃ πλὴν μωζίσθου, &c.

ΜΗΚΟΘΕΝ, E' longinquo, Procul, Eminus. Vox Græcis veteribus ignota. Apophthegmata Patrum in Macario num.33. οἱ δὲ πρὸ μίσειν ἔρχοιτο σφοδρῶς με. Constantinus de Adm. cap.19. ἢ ὅ (ζῆτα εἰς) ἀλατὴν μίσειν ἐστὶ τὸ θαλάσσιον. Occurrit turium cap. 31. Extr. Mauritius lib.12. cap.3. οἱ τὸ ἴσπειν μίσειν ἐστὶ βρωγίτης καὶ σφοδρόβολα. Et pag.346. ἢ αὐτὸ χρομίου σφοδρῶς δρομίου βαλλόμενον δόσθῶς μίσειν τὸς ἐπιρρομίου ἔχθρου. Germanus Patr. Constantinopol. Orat. in S. Dormit. μίσειν κησῶς τὸ κρημνισθῶ.

ΜΗΚΟΣ, pro Libri seu Voluminis forma, in Indice MS. Bibliothecæ Monasterij S. Trinitatis Insulæ Chalces: Μῆκος σφίτου, Μῆκος σάμπερον, Μῆκος καπάστρον. Μῆκος σπρωδύτρερον. Μῆκος δεινέροτροτον. Μῆκος σφίτον μικρὸν.

ΜΗΚΩΝ ἀρρώθης, Herba que τῷ γαστρῶσι Dioscoridi dicitur: apud ejus Interpol. 2.75.1.

ΜΗΛΑΝΘΗ, & Μελάνθη, ἢ πρὸ βλαστῶν in Glossis MSS. ex Cod. Colberteo 2218. Vide χρυσοκείθαρον.

ΜΗΛΙΑΡΙΟΝ. Vide in Μιλιάσειον.

ΜΗΛΟΚΑΡΠΟΣ, Aristolochia, apud Interpolat. Dioscor. cap.410. & Apul. c.19.

ΜΗΛΟΛΟΝΘΗ. Vide in Μελάνθη.

ΜΗΛΟΝ. Leo in Tacit. cap.6. §.25. ex Cod. Reg. ἰπλίκετος τὸ αἰκίας ἔχων καὶ ζάσας, ἴπυ λαοκίκα, οἱ δὲ δῖωσι ἄλως ἐπὶ κῆν δῶν τὸς πρώτους τὸ αἰκίον καὶ ὅ τὸ μῆλον, ἴπυ τὸ ὄμμα τὸ ζάσας, φλαμνίτικα μικρά. Ubi editio Checi: καὶ ὅ τὸ ὄμμα τὸ ζάσας, &c. Mauritius lib.12. Strateg. cap.4. κασσίδια ἔχοντα τρωμα μικρά, καὶ φλάμνικα καὶ τὸ μῆλον. In quem locum vide conjecturas Schefferi. Meminit Athenæus τὸ μολοφορον αἰλίς. Ij autem erant apud Persas δρομφοροι πάντες ἔχοντες ἐπὶ τὸ στυρακίον μῆλα χρυσα.

ΜΗΛΟΝ, Nummus Imperatorum Constantinopol. sic appellatus, non ab ovis figura in eo efficta, uti cenfet Meurfius, eum nulli extent ejusmodi, nec cui unquam fuerint, sed quod forma rotunda fuerint, eum alij Caucis, seu Cavi, alij Quadratis, (tametsi quadratos, nisi forte areos, videre haud contigerit) uti cenfet Cujacius ad Novell. Justin. 105. cap.2. §.1. τὸ μῆλον καὶ χρυσοῖν διακρίσπειν ἀνέστω τῆ βασιλεία, ἥπειρ μόνη καὶ χρυσοῖν περιεργεῖν οὐ τῆσιν δῖωσι ὄρχοι ἀργυροῖ καὶ ὅ μῆλον χρυσοῖν ὄρθος τιματάτο, ὅριστο αὐτὸ καὶ τὸς ἀλλοῖς ὕπατοι φιλομία πρίπνοσ. τῶν ἐφίμω αὐτοῖς ἴσπειν ἰν τὸς κωμωθῶσι μιλιαροῖς, καὶ μῆλοισ, ἢ κωκίοισ, ἀγίγρια καὶ τισαγῶρια, καὶ βία χλωρα, &c. Vide Andercum ad lib.1. Pauli Æginetæ c.13. & Gortæum.

ΜΗΛΟΣ. Vide in Μελόν.

ΜΗΛΥΤΖΙΟΝ, Parvum pomum. Ptochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Μηλύτζια ἢ φοίνικας, σύκα, καὶ καρυδιτζια.

ΜΗΛΩΤΗ. Melose, Pellis ovina, Monachorum vestimentum. Erotianus in Lexico Hippocratis: ἰξάλη, πλάσας αἰγῶς δέρμα, λῶ μελωτῶ κλάδι.

Eudocia in Ioniis MSS. Μελωτῆ, ἢ δερὰ τὸ πρόβατον. Lexicon MS. adelpoton: μῆλα, πάντα τὰ τετράποδα, ἔθιν ἢ πάσα βύρα μωλωτῆ καλῶν. Glossæ Lat. Gr. Pellicis lanata, μωλωτῆ, ἀρκίαι. Adde Autorem Etymologici in μῆλα & μελωτῆ. Evagrius Monachus de Vestibus Monachorum Ægypti, MS τὸ μωλωτῆ ἔχοντες οἱ πάντοτε πλὴν ἱερῶν ἐν τῷ σώματι περιφορῆς, ἢ θιμῶντες μῶν πάντα τὰ τὸ σώματι ἀλογα πᾶσι. Palladius in Vita S. Chrysofotomi pag. 57. de quibusdam Monachis: οἱ τινες ἔχουτ λαβῶναι αὐτῶ τὰς μωλωτῆς, ἔχῃρηζοι εἰς τὸ μωλωτῆν. Hicronymus Dalmata in Hist. MS. Sanctorum Ægypti, ubi de Tabennesiotis: μετ' αὐτῶν ἔχοντες πολλῶν, ἢ μελωτῶ φοροῦσας. Idem. fol. 172. τὸ μωλωτῆ αὐτοῖ σφί τὸς ὄμμασ περιφορῶ. Palladius Cappadox in Hist. Lausiacæ cap. 38. ἔκαστος αὐτῶ ἔχουτ μωλωτῶ ὄμμα εἰσπερμῶν λαβῶν. Ita cap. 70. 83. 88. Vide præterea Socratem lib. 4. cap. 24. Paralipomena de S. Pachomio n. 29. Regulam ejusdem Pachomij n. 29. Zachariam Pap. lib. 2. Dialog. cap. 7. &c.

Μωλωτῆρον: eadem notione. Glossæ MSS. Reg. Cod. 1673. μωλωτῆ, ὁ τὰ πρόβατα ἴμας, ἔθιν καὶ τὰ δέρματα, μωλωτῆρια. Eadem habentur in Epimerisimis Herodiani MSS. Joannes Mesochus cap. 3. ὁ ὅ τρισβῆτροι Κίον λαβῶν τὸ μωλωτῆρον αὐτοῖ ἀνεχῆρσεν. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ c. 13. ἢ ἐκίωσσε τὸ αὐτῶ μωλωτῆρον ἱερωδῶν αὐτῶ. Adde cap. 23. Apophthegmata Patrum in Befatione num. 4. καὶ λαβῶν ὁ γῆρον τὸ μωλωτῆρον με, ἢ ἀπῆλθεν ἢ λῆθε βολῶν. Ita in Joanne Cænobita, in Macario n. 5. & in Notio n. 2. & in alii Scriptoribus laudatis in Gloss. med. Lat. in V. Melose. Vide in Μελόν.

ΜΗΝΑΙΑ, Menæa, dicuntur volumina cujusque diei & mensis Sancti officia continentia, in quoddecim menses dispersita, in quibus describuntur præterea eorundem Sanctorum, quorum festum agitur, Vitæ aut Martyrij compendia, quæ Συμμετρία vocant. Quæ quidem Menæa in tot volumina, quæ sunt menses, distribuntur. Interdum tamen ex iis habentur quedam redacta in ἰσθμῶν, αἱ in duo duntaxat volumina dispersita, singula sex menses continentia, quæ vulgò Anthologij titulum præferunt, ut in Cod. Colberteo 4365. Ἀρχὴ συνῶ θῶν, ἀδελόζιον περιζον πλὴ ἀποσοσ ἀελοθῶσ καὶ ἔξ μελων, à mense Martio feliciter ad Augustum. Genadius ὁμῶ τὸ ἀπολαύσους τὸ ὄριον, cap. 4. ὁ ἡμῶ καὶ μάλα καλῶς εὐάσῳ καὶ ἔδῳν μῶ μωλωτῶν καὶ ἡμῶν καὶ μωλωτῆ, & Τριδία, ἢ Ἄζῳ. Neque tamen semper & ubique Menæi Officia continentia ferre decantantur, sed interdum ex eo in Officiis quotidianis excerpuntur Canones, Troparia, & alia id genus cantus, quæ in solemnitatibus Sanctorum in Ecclesia cantantur. Euchologium pag. 187. καὶ ἄλλωμω ἰδιόμελον ὁ ἡμῶσ ἰν, καὶ τὸ μετρητοῖν ἢ τὰ τρία προβῶμια τὸ Τριδία, καὶ τὸ μωλωτῆ τὰ τρία εἰς σῆχος δ'. Et pag. 201. μῶ ὅ τὸ, Κύριε ἐκίωραξ. ἄλλοι τὸ ἰδιόμελον τὸ Τριδία τὸ ἡμῶσ, καὶ τὰ μετρητοῖκα καὶ τὸ μωλωτῆ. Triodidum: τὸ ὅ μωλωτῆ πλὴ ἀπολαύσων ἄλλωμω εἰς τὰ δόδο ἔστω τῆ παρακαθῶ ἰσπίρας. Liturgia Prælanthificatorum: ἄλλοι τὸ ἰδιόμελον τὰ Τριδία τὸ ἡμῶσ, καὶ τὰ μετρητοῖκα, καὶ τὰ μωλωτῆ. Præterea Synaxarium ex Menæis excerpunt legitur. Idem Triodidum: ὁρῶσι τοῖσ τὸ τὸ μωλωτῆ συστέμρον ἐν τῆ ἰσθμῶ πρώτον, αὐ ἰσθῶ, ἀσπῶνῶσῶσ. Extant Jambī apud Joannem Euchaitorum Metropol. pag. 69. εἰς τὰ δωροθῶτα μωλωτῆ εἰς τὰ εὐχαιτα.

ΜΗΝΑΙΑ, Menstrue distributiones, quæ Ecclesie Officialibus fieri solent. Vide Euchologium Goari pag. 270. 287. Hinc

Μηνιαίον, *Menstrua roga*, de qua voce, in 702.

Μηνιαία, eadem notione, in Nov. 59. Justiniani cap. 1. 2.

Μηνιαία, *Menstrua mulierum*, apud Joan. Moschum in Limon. cap. 205.

ΜΗΝΑΣ, *Menfis*, Μῶ. Glossæ Græcobarb. πλω, ὁ μὲναι. Alibi: ἡ γωνία ὅτι θιορὴ καθημερῶν, ἦσαν καὶ μὲναι τὰ σωματὰ τας. Achmes Onicoctit. cap. 251. ἡ ἱερὰ ἡμέρα ἡμέρας μὲναι ἡ ἐπιπέτ ἀγαθῶν.

ΜΗΝΙΑΤΙΚὸΝ, Tributi Genus, in Diplomate Andronici Junioris pro Menembasiotis, apud Phantzem lib. 3, cap. 24. καθημερῶν, καθημερῶν, μαθηματικῶν, ἀντιπλοῦν, ἱεροπρατικῶν, καπιτανικῶν, μαθηματικῶν. Μηνιαία, apud Symconem Logothetam in Porphyrog. num. 35. μὲναιαί ἀπόται, apud Cedrenum an. 16. Anastasij.

ΜΗΝΙΟΝ, *Paonia*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 165.

ΜΗΝΙΣΙΟΣ, *Menstruus*, μὲναιαί. Theophanes an. 16. Anastasij: μὲναιαί ἀπόται προτίταξιν αὐτὸ ἀμαζάνων.

ΜΗΝΙΣΤΕΡΙΟΝ, *Ministerium*, Glossæ Lat. Gr. *Abaci*, *Delifica*, Μηνιστερίον. Vide Gloss. med. Lat. in *Ministerium*.

ΜΗΝΟΛΟΓΕΪΝ, *Mensem adscribere Constitutioni*, aut cuiusvis alij scripto, quod Imperatoris duntaxat erat, cum mensem & indicationem sua ipsius manu literis rubeis, seu ex cinnabari exaratae, in ipsum diplomatis contextu, διεδρομῶς, id est expansis & diductis characteribus, nomen verò suum non addebat, quia scilicet descriptum legebatur in Bulla Diplomati appensa, quæ subscriptionis vicem fungebatur. Totum hunc ritum discere est ex Novellis Imperatorum inferioris ævi, & præsertim ex Novella Manuëlis Comneni de Judicibus, quæ sic clauditur: Εἴχε τὸ μὲναι Μαρίου ἰδ. δι' ἱερῶν γραμμάτων ἡ βασιλικῆς καὶ θείας χάριτος, καὶ τῶν σωμῶν διπλοῦν προσκολληθῆναι βύλλαν, καὶ τὸ, ἀπὸ τῆς ἁγίας τοῦ θείου ἁγίουθεοῦ Μιχαὴλ, καὶ ἱεῶν, τὸ, ἀπὸ τοῦ μὲναι Ἰωάννου ἰδ. ἰωάννου ἰδ. ἴτους ε τ ζ δ. Hanc igitur Mensis & Indictionis appositionem μὲνολόγημα appellabant. Balsamon de Jure Patriarcharum in Monasteria lib. 2. Juris Græco Rom. pag. 141. & ad Can. 19. VII. Synodi pag. 23. Ed. Oxon. Πρὸς αὐτῆς αὐδὶμα βασιλίου κυρίου Ἀλέξίου τῆ Κομνηνῆ μὲνολόγημα φήρσα, ἡ δεικνύμενον, μὲναι ἡ ἰπηνιμάτους. Pachymeres lib. 7. c. 1. αὐτὸς ἡ διακρίσιν ἀπὸ πρώτους μὲνολογημάτων πρόσφυμα, τὸ Πατριάρχῳ ἰπηνιμά, γιάφας δι' ἀπορίτων καὶ τῶν μεγάλων Τραυσιῶν, &c. Infra: τὸ ἡ γι συρραφῆ περιχὸν τὸ πρόσφυμα ἰπηνιμά ἢ αὐτὸς ἔχει γινώσκαι διακρίσας μὲναι, ἢ τῆσ' ἢ ἄν τὸ μὲνολόγημα.

Solius verò Imperatoris fuisse μὲνολόγημα, vel ex eo patet, quòd cum Michael Palæologus Andronicum filium Imperatorem dixisset, illi tamen mensem & indicationem Constitutionibus ac præceptis apponere literis cinnabariis haud concessisset, sed nomen suum duntaxat. Idem Pachymeres lib. 4. c. 29. ἡ ἰδὴ ἡ καὶ πρόσφυμα καὶ συρραφῆν βασιλικῶν, πῶς ἢ μὲνολογῶν, ὡς ἰδὲ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ γράφον δι' ἱερῶν οὐκεία χειρὶ, Ἀνδρόνικῳ Χρυσῷ καὶ τῶν βασιλέων Ρωμανῶν. Nicephorus Gregoras lib. 4. pag. 79. Edit. Genev. ἰπηνιμά αὐτῶν ὁ πατριάρχ' δι' ἱερῶν συρραφῆν γραμμάτων πρόσφυμα, ἢ μὲναι τῶν καὶ ἰδ. ἰδ. ἰδ. ἀλλὰ Ἀνδρόνικῳ Χρυσῷ καὶ τῶν βασιλέων Ρωμανῶν. Scribit præterea idem Pachymeres lib. 7. cap. 1. eundem Andronicum, post Patris excessum, tum demum diplomatis mensem & indicationem apposuisse: ἀπὸ πρώτους μὲνολογημάτων πρόσφυμα. Et lib. 6. cap. 31.

Michaëlem, cum in extremis ageret, primam Novembris mensis literam designasse, nec potuisse distinctis apicibus reliquum vocabuli explere. Sed dubium hic ingeri potest, cur Michaël Andronico filio mensem & indicationem Constitutionibus apponere non permisisset, nomen verò literis puniceis describere non abuerit, cum ex aliquot Novellarum subscriptionibus nomen haud apposuisse Imperatores colligatur. Certè vel inde colligere licet nec Bullam apposuisse Andronicum, quæ, ut attingi, quoad Imperatores, subscriptionis vicem obtinebat.

Ita porò Imperatores Constantinopolitani Constitutionibus & præceptis mensem & indicationem apponebant, ut ferè semper mensis diem omittent, ut observare licet in Jure Græco-Romano parte 1. pag. 123. 126. 134. 138. 149. 154. 165. & ex Allatio in Difert. de Libris Eccle. Græcor. pag. 170. quomodo Regum nostrorum Diplomata, quæ Sigillum ex cera vitæ præferunt, vulgò *Chartes* appellata, habent mensem & annum tantum adscriptum: dixi, *ferè*, neque enim semper, ut ex eodem Jure Græco Rom. pag. 118. & Novellis Manuëlis Comneni de Judicibus, & de Fetiis liquet.

Sed & Patriarchas Constitutionibus suis mensem tantummodo cum indicatione omiſſa nominis adſcriptione, interdum appoſuiſſe teſtatur præ cæteris Germani Patr. Constantinopolitani Sanctum in eodem Jure Græco-Rom. pag. 235. in cujus fine hæc habentur: ἡ σωμῶν μολῶδιν βύλλαν καὶ ἐπιπέτ ἐν τῇ συμπαρῆ τῆς βύλλας, τῶ μὲναι ἰωάν. Ἐπιπέτῶς ἢ. Et pag. 151. in fine diplomatis Pachomij Patr. Constantinopol. hæc ſcribuntur: ἡ καὶ ἡ καὶ τῆς Πατριάρχῳς χάριτος τὸ μὲναι ἰωάννου ἰδ. ἰωάννου ἰδ. Habet præ manibus Scriptum authenticum Chriſtobouli Archiepiſcopi totius Cyprî & novæ Juſtiniæ, quo Scévophylaci officium cuidam conſert, quod hiſce verbis clauditur: καὶ ἰδὴ ἐν μὲναι τῶ καρῶν. Deinde literis cinnabariis majoribus & in ipſum contextum evadentibus, hæcce deſcribuntur: τῶ μὲναι Οὐλβρίν. Vide notas noſtras ad Alexiadem Annearum pag. 254.

Cæterum Juſtinianus in Novella 47. cap. 1. præcipit ut in omnibus instrumentis publicis præponatur nomen Imperatoris, deinde Conſulis, tertio, indicationis, mensis & diei.

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ, Liber Ecclesiasticus Græcorum, qui Latinis vulgò *Martyrologium* dicitur, in quo Sanctorum vitæ quolibet die per totum annum summatis exponuntur, vel certè nomina recitantur, ex quo non semel quæ ibi habentur in μὲναια referuntur. Ejusmodi sunt Menologium ex versione Cardinalis Sireti Editum to. 5. antiquar. Lection. Canisij, μὲνολόγιον Basilio Porphyrogenito Bulgaro Octono Imperante ejusque jussu exaratum, quod assertatur in Bibliotheca Vaticana, unde excerpta sunt quæ deſcribuntur in Actis Sanctorum Bollandianis, & de quo copiosè egit Allatius in Difert. 1. de Lib. Eccl. Græcor. pag. 83. 84. 85. 86. denique Menologium ex Menzis Græcorum erutum, & in linguam vernaculam versum à Maximo Marguino Cyptherorum Episcopo, Venetiis ab Antonio Pinello an. 1529. in 4. Editum. Aliud est

Μὲνολόγιον quod τῶ λ. ἡμερῶν ἀπὸ ἀγίων ἡμερῶν vocant, cujusmodi habetur hoc titulo in Cod. Reg. 945. nunc 3177. fol. 330. in quo quid singulis diebus mensis ægris sperandum vel timendum deſcribitur.

ΜΗΝΤΖΙΒΗΡΙΑ, *Frans*, Φωνακία, in Corona pretiosa.

genus. Anonymus MS. *ἄξιονομιαν βολάνων ιατρικῶν Ἀδονίς, Μυράλλω.* Vide Joan. Ruellium lib.3. de Natura Stirpium cap.23.

ΜΗΡΣ ΑΙΤΗ Σ. Vide in *Μυράλλης.*

ΜΗΣΕΥΕΙΝ. Vide in *Misa.*

ΜΗΣΕΚΗΝΟΣ. Vide *Μεσλήω.*

ΜΗΣΩΝ. In prafat. Justell ad Collectionem Joannis Antiocheni pag.496. *Ἰωάννη Ἐπιπέκου κπ. ἤ μῶν Ἐυτυχίου, id est, Tempore quo Eutychieus in exilium missus est.*

ΜΗΤΑΤΟΝ. Vide in *Μελάτον.*

ΜΗΤΕΡΑ, *Mater*, *μήτηρ*. Didymus seu Schol. Homeri Od. α. *μήτρα. τῆ ἀρχαίᾳ σκευασίᾳ ἰβρίσκασι μήτρα ἀντί ἤ μήτηρ.*

ΜΗΤΖΟΚΟΡΥΔΟΝ. Vide *Ματζεκόρυν.*

ΜΗΤΗ, *Mita*, *Nafas*, *Mukling*, *βίν*. Ita Cotona pretiosa & Portius. Glossæ Græcobarb. *ἀκρίφεια ἢ ἡ κεφαλή, ἢ ἡ μήτηρ, ἢ ἡ μήτηρ.* Joannes Glycas de Vanitate Vitæ :

Τὰ μάτια κῆνα τὰ γλῦκικα, κ' ἡ ματ' ἡ κοιλιά σπ

Historia MS. Bertrandi Romani :

Οἱ χάρτες ἰχθυόκωνος πῶ μῆτιν ἤ ὄραιοι.

Georgius Sanguinatus de Partibus corporis MS.

Καὶ ρίς ἡ μῆτη μῶν ὄσ, καὶ κλινῆς ἦνός τε.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ὅταν ἤ παρ κτῶν ζυλίων ὁ ὄφης τὰ πάλια,

Τὰ ὄφιο μὲ πῶ μῆτιν τε κρη κακὰ ἤ ὄφιν.

Historia Apollonij Tyrij :

Ἐτζάκων τῆ μήτηρ τας, τὰ ὄφια τὰ τῆ δράμω.

Μίτη. Libellus de Partibus corporis, MS. βίν, ἢ μίτη. Orneophonium : *κεφαλή μακρὸν κ' πλατὺ ἡ μίτη αὐτῆ λατῆ.* Joannes Jatrophiſta MS. c.7. κ' ζῆς ἤ μίση μίσην ἤ καλαμὶν εἰς πῶ μῆτιν τε. Prochoprodromus de sua Paupertate MS.

Καὶ τῶρα βλίτης, φερα τὰ μάκρη μίτη κατῶ.

Adde Malaxum in Hist. Patr. Constantinopolit. pag.122.140. Contarem in Hist. Athenar. p.227.&c. Μίση, *Affellio*, vel *uulnus nasi*, seu *rostri*. In Orneophio Michaelis Imp. iussu scripto p.251 ita caput inscribitur : *ἄξι πλῆγος ὄφιο, ὅταν ἰχθ μίση, ἢ ὄφισια.*

Μίτης, Hefychio. Eustathius : *ἴστων ἢ ὅς πῶ ἦν μῆτιν κατῶσῆς, ἢ φάλλος ὄφιος ἀνόμαστος ἴστω γδ ἰστίαις τῶστος ῥῆσῆς ἄξι τῆ παλαιῆ ἐπὶ Θαλασσιῶν μῶν τε. Ἀεστίδης γὼν φερα πῶ στίαιον ἴστων, τὸ μῶν ἴστωκον ἐσ πῶ νότω ὅ γ τῆ μῆτις ἤ φῶν αὐτὸ ἢ φερα, κῆσ ἄξι τὸ σῶμα αὐτὸ κῆσως τῶστων ἴστωκω, &c.* Hinc *μακρίμυτα* ἢ *ὑποδῆμαλα*, quæ Latini sequior ævi *Rostigata* vocant, ut docuimus in Gloss. med. Lat. in *Pigacia*, & in *Rostrum*, apud Græcum Interpretem Concilij Lateranensis an.1215. cap.16.

Κοιλομήτης, apud Continuat. Theophasium lib. 3, num.39. lib.4. num.22. *Sinims*.

Κυτζεμήτης, eadem notione, apud Scylitzem pag.746. Vide *Κυτζίς.*

Κεφμήτης, *Nafu igneus*. Chronicon MS. Manuclis Malaxi in Rhinometo p.562. *καὶ ἀπὸ τότε ὀνομάσθη Ριστομήτης, ἢ ἡσ Κοφωμήτης.*

Στραβωμήτης, *Obotio nabo*. Ita dictus nescio quis apud Scylitzem pag.766.

Μίτηρ. Nicetas in Murtzuphlo num.4. ἢ ἀκρόγυλῶν ἦν, ὁ μέλιτος ὄφθαλμῶς. Ubi Cod. Barbarogr. *μίτις.*

Anonymus de Amorib. Callimachi, & Chylothoos :

Ἐκείνος γὼν ἰβρίσων τὸ μάκρον εἰς πῶ μῆτιν

Τὸ Καλλιμάχου ἤ κερῶ, καὶ παραδῶς αἰέσπ.

Μίτη, *Acmenis*, *ἔβντι*. Prochoprodromus MS. in Hegnumum :

Βαθία καλὴ κῆσωσῆς, καὶ φερα τὰ ὅς πῶ μῆτιν

Καὶ μὴ φερα τὰ χαμῆλα μὲ πῶς μακρίας μήτης.

Μαυρομήτης, quasi dicas *Promontorium nigrum*, apud Sponium Itiner. Græc. T. 11. pag.8.

Μήρης, *Acmenis*, *Κωνοσῆς*, ἔβν. *Μηρήσων*, *Acmetes*, *Turbinate*, *ἀκονῶν*, *ὄφιν εν. ἔβντι*. *Συμλίονος*, *Hebetate*, *Obundare*, *Ἐξαμβλῶν*. *ὄβντι*, *Cuspi*, *Γλωζίς.*

Μῆτη, idem quod *μάτη*, *Acumen*, vel *Vertex capitis*, Glossæ Græcobarb. *ἔβντι*, ἢ *κεφαλαίς*, ἢ *μῆτις*, ἢ *κεφαλαίς*. Iterum : *ἀκρίφεια ἢ ἡ κεφαλή, ἢ ἡ μῆτη, ἢ ἡ μῆτη, & alibi : ἔβντι*, ἢ *μῆτις*, ἢ *ὄφιν*.

Μηλοτός, *Acmenis*. Eadem Glossæ *Συεβῶτος*, *Μηλοτός*, ἢ *κεντρώβι*.

Μότζωνος, *Vultus*, *Facies*, *Rostrum*, *πρόσωπον*, *Gallis*, *Μητσην*, *Μοτζουαριά*, *Λαγυα*, *Persona*, *προσωπῶστων*, *μορμῶ*.

Στραβωμήτων, *Qui labia habet distorta*. Glossæ Græcobarb. *ἀγκυλιχάλος*, *σπρωβιχάλο*, *σπρωβωμήτων*. *Ταλαρωμήτων*, nomen, ni fallor, meretricis, apud Stephanum Sachleem in Narrat. MSS. ubi describit confestium meretricum :

Με πῶν Ἐγγίνω πῶν πῶζυλῶ ὄπῶν σπρωβωμήτων,

Με μίση ταλαρωμήτων ἢ σπρωβωμήτων.

ΜΗΤΗΡ Βασιλίου. Constantinus in Basilij Vita num.75. Edit. Combefisij, de quadam Danielice :

ἀπὸ δὲ χθῆσῆς ἢ δὲ ζῶν, καὶ φιλοφρονήσῆσα μεγαλοσπρωβῶς, ἀνάλογος ἢ προαίσιος καὶ ὑβρίσων αὐτῶ, καὶ μῆτιν καλοῦσθαι βασιλίου ἀξιώσῆσα, &c. quippe Basilius adhuc privatus, cum illius filio ἀδελφότησιν πνδῆμακίωκω contaxerat.

ΜΗΤΡΟΚΩΜΙΑ, *Metrocopia*, *Mater vicorum* : qualis enim est Metropolis inter Urbes & talis est *Metrocopia* inter vicos, inquit Cujacius ad leg. 8. Cod. de Exact. tribur. lib.10. Constantinus Porph. Nov. *ἄξι δωατῶν, &c. καὶ ὄφῆ ταυτῶν πῶ αἰτίαν δύνισασι ὄφισῆσιν ἡμῶστων ἢ ἀκρίτων, μόνον μῶν τοι πρὸς τῶς συζυγίας, ἢ ἔβντι ἀνάλογος πρὸς τὰ ἄπὸ πῶ αὐτῶν ματροκομίαν χάρις, ἢ ἔβντι αὐτῶν κομῆσῆσιν.* Hac voce utitur præterea Nicetas lib.4. Thefauri fidei Cathol. ubi de Hæresi Valentis Arabis pag.210.

Μητροκομίης, *Habitator Metrocopia*, in Ecolog. Basilic. 55. tit. *ἄξι προτιμῶσων.*

ΜΗΤΡΟΠΑΡΘΕΝΟΣ, Epitheton Deiparæ, apud Nicetam in Nomoclo lib.1. num.4.

ΜΗΤΡΟΠΕΘΕΡΑ, in Nomocanone Cotelariano num.173. *Marris foctus*.

Μητροποσίθηρα, ibid num.161. *Noverca Socrus*.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ, *Metropolis*, *Caput Provinciae*. *Μητροπόλις ἢ ἰθὺν*, apud Modestinum lib.2. Excusat. ubi Basil. lib.38. tit.1. §.6. *μέγιστος πόλις διζοῦσθαι αἰ μητροπόλις ἢ ἰθὺν*. Procopius lib.2. de Bello Gothico cap.23. *Ἀβῆμω* ἢ αὐτῶ μῶν ὀφῶν τῶ ὄφ Πηλώσις πόλις ἔβντι, ἢ δὲ μητροπόλιν καλοῦν ἰνεμίκασι ἢ ἰθὺν Ρωμῶν. Justinianus in Nov. 2. cap.2. *πῶσθαι ἢ αἰ ἡσικαίωδῆκα πόλις Ἐπαρχίας ἴστωσιν μῶς, ἀφαιμῆτικῆς μῶν ἰθὺσῆσιν αὐτῶ ἢ μητροπόλις* (ἡμῶστων ἢ φεμῶ) ἢ *Νεκομαρῆσις* ἢ ἢ μητροπόλις ἰθὺσῆσιν. Μητροπόλις Ὑπατικῆ Tyrus appellatur, in Concilio Calchedonenſi Act.9. pag.627.

Μητροπόλις, *Metropolis*, *Civitas in qua Metropolitanus Episcopus sedet*. Neque enim semper Provincia caput hoc nomine donabatur, cum una interduum Provincia plures contineret Metropoles, ut est in Novella 29. Justiniani cap.1. *καὶ μίση τὸ λοιπὸν Ἐπαρχία ἡμῶσθαι πῶσθαι ἴστωσιν μητροπόλις* τῶστων ὄπῆρ καὶ ἐπὶ ἴστωσιν μῶν ἰθὺσῆσιν ἔβντι. Quo loco loquitur de Metropolitanis Episcopis. Synodus Calchedon. Act. 5. ἢ ὄφ γδ ὄφ δῶσθαι ἰθὺσῆσιν πῶσθαι ἰθὺσῆσιν ἢ τῶς Βασιλίουσιν πῶσθαι μητροπόλις. Et Act.6. sub fin. Marcianus Imp. in publico Concilij confestiu, hocceverbo

rum tenore Calchedonensem Ecclesiam in Metro-
polim erigit : Εἰς τιμὴν δὲ τῆς ἁγίας Μαρτύου Εὐφρο-
σίας, καὶ τῆς ἡμετέρας ὁσιότητος τῶν Χαλκηδονίων πόλεων,
ὅς ἢ τῆς ἁγίας πύργου σωσῶν δειροπότην, Μετροπολίτου
ἔχειν ἀσβεβῆτα ἰθασιεσάμεν, ἵνα μὴ μόνον ταύτων τι-
μιασθεῖς, σωζόμενοι διαδῶν τῆς Νικημεθίων μετροπό-
λεως τῆς ἁγιωτάτης. Adde Act. 13, extr. ubi de Nicæno
Metropolitano, qui perinde nomine tenus, & ad
honoris tantum prærogativam eo jure gauderet :
cùm in cæteris Nicomedienſi pariter subjiceret-
ur. Sed modum ejusmodi erectionibus statuit idem
Concilium Can. 12. scilicet, ut ὅσαι πόλεις θῆξ ἡρα-
μαῖον βασιλικῶν πρὸ τῆς μετροπόλεως ἰταμῶσαν ἡμέραν,
μῖνον δευκαεταῖων δὲ τιμῆς, καὶ ὁ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν
δικαίων Ἐπισκοπῶν, δεκαεὶ ἐπορεύον αὐτῶν τῆς κ' ἀλη-
θῆσαι Μετροπόλεως ἢ οἰκίον δικαίων. Vide, Ballamon ad
Can. 38. Concilij Trull.

Μετροπολίτης, Μετροπολίταν Episcopus. Justi-
nianus in l. 30. §. 5. de Episcop. audientia : αὐτὸς
ἦν ἢ καὶ Μετροπολίτης δικαίως καλεῖται, ὁ τῶν ἱερῶν
τῶν ἐπὶ τῶν μετροπόλεων Ἐπισκοπῶν ἐκ τῆς ὁμοῦ ἔχων
κασίαν. Nilus Doxapartius de Quinqve Sedibus
Patriarch. En ἡ ἄλλα ἰσαρχίας ἐκ μιᾶς ἑκάστη ἵνα με-
τροπολίτης (ἵποινασιν.) Ἐπεὶ ἡ ἐπὶ τῶν αὐτῶν Ἐπαρ-
χίω πολλὰ πόλεις εἰσιν, ἵνα μὴ ἵποιον Μετροπολίτην,
ἢ ἐκ τῆς κρείττης πόλεως ὅλης Ἐπαρχίας, ἔξω τῶν ἡμετέ-
ρων ταύτων ὡσαύτως ἢ ἐπὶ τῶν αὐτῶν Ἐπαρχίω πό-
λεων. Διὰ τῆς αὐτῆς καὶ τῆς αὐτῆς Ἀρχιερέως Μετροπο-
λίτης ἐκάλων. Vide Concil. Nicænum l. Can. 4.
Antiochenum Can. 9. Sardicenfē Can. 9. &c.

Μητρόπολις ἢ ἡμέραν, dicitur dies quo Christi Na-
tale celebratur, à Joanne Chrystosomo. Extat Epistola
Joannis Zonaræ, seu Michaëlis Glycæ, 43. καὶ
πρὸς τὴν πύξ ὁ Θεολόγος λαμπρότερος τῶν ἡμερῶν τῶν
ῶτων ἐκάλει τῆς Χριστοῦ ἡμέρας, ἡ δὲ χρυσοῦμενος
ὁ Ἰωάννης τῆς λαοῦν ἱερῶν ἡμέρας μετροπόλεως μετρο-
πόλεως τῆς ἀρετῆς, ἀγάπης, seu Caritas, apud Theodor-
um Edelffem in Capitulis practicis. c. 76.

ΜΗΤΡΟΦΑΜΗΛΙΟΣ, Materfamilias. Metro-
dorus in Martyrio Sancti Dionysij : καὶ δὲ ἄρτα
μίγα πρῶτον οικοδομῶν ἱεραργίαν, ἡ δὲ θαυμασιωτά-
την καὶ μετροφαμίλιον ζωοικία ἢ χωρὶς ἁγίας πι-
στύμεν.

ΜΗΤΥΛΗΝΑΪΑ. In Horologio sub finem,
hæc habentur : μὴν Σεπτεμβρίου, ἢ καὶ τῆς Μετυλε-
ναιον προσόμοια, εἰρηχρῶν ἢ δ. Deinde sequitur Cata-
logus præcipuorum Sanctorum cujusque mentis
verbis politicis, cujusmodi legitur Nicephori Cal-
listi Xanthopuli Συνοπτικῆς συνοφίας τῆς ἁγίων ἡμερῶν.
Dicta verò Metylenea ab autoris nomine aut Pa-
tria.

ΜΗΧΛΗΝΗΜΑ, Machina bellica. Nicetas in
Man. lib. 2. num. 2. φραξόμενοι τὴν ἡμέραν τὰ τὰ τὰ τὰ
ζῆτας καὶ ἀγρῶταροι, τὴν παλαιοὺς μηχανήματα περι-
φραξίαι, &c. Ubi Cod. alius, ἔξωτος πολιορκησῶν.
Idem in Balduino num. 2. τῆς τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ
ἀνθίστης μηχανήματα. Gregoras lib. 7. τῆς τῆς τῆς τῆς
καὶ τεχνολογικῆς μηχανήματα. Vide Auclorem incertum
post Theophaenum pag. 434. Chronic. Veneto-
Byzant. an. 1451. &c. ἡλεκτρονικῆς μηχανήματα, apud Ano-
nymum in Romano Lacapeno n. 24.

ΜΥΑΦΥΣΙΣ, in Glossis Chymicis MSS.
ἔστι θῶον καὶ ὑδραργυρῶν διαφόρων οικονομῶν.

ΜΥΔΖ, τὸ σίον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1842.
Sidion malicorium.

ΜΥΔΖΕΙΝ. Vide Μυδάζειν.

ΜΥΑΝ ΜΙΑΝ, Semim, Paulatim, Semel ac semel.
Apothegmata Patrum in Antonio num. 13. καὶ
αὐτῶν (venatori) πάλιν τῶν καὶ ἔτερον. καὶ πάλιν
ῶσι, τῶν. καὶ αὐτῶν ὁ θροῦντος, ἡν ὑπὲρ μέγαν

ταῖων, καὶ τὸ τῶν. λέξω αὐτῶν ὁ γῶν, ἔως καὶ ἐπὶ
τὸ ἔργον τῶν θεῶν, ἡν πλὴν τῶν μέτρων τῶν καὶ τῶν
ἀδελφῶν τὰ τὰ ἀποφύλασσι. καὶ ἡν μίαν μίαν συγκρα-
ταῖων τοῦ ἀδελφῶν. Ita δὲ ὁ δὲ ὡς ἡμερῶν, in Agathone
num. 20. & ἔξω ἔξω, in Oratio num. 2. ἔξω ἔξω
τὸ πνεῦμα ἄγιον ὑποκαταῖ, ubi Cod. al. κατὰ μι-
κράν.

Ἀπὸ μίαν, apud Lucam cap. 14. vers. 18. quid
sit, quaerunt Eruditi : καὶ ἔξω τὸ δὲ παρῶν
ῶν πάλιν. Ubi vulgata, & caperunt simul omnes
se excusare. Rob. Steph. similiter. Henric. Steph.
unanimiter, alij υποστε, quasi δὲ μίαν ῶν, ἡν
voce. Vide conjecturas Fullerii lib. 1. Miscell. sacr. c. 1.
& lib. 2. cap. 1.

ΜΙΑΛΟΣ. Vide in Ομιάλω.
ΜΙΑΡΟΦΑΓΕΪΝ dicuntur, Qui immundis &
vetitibus carnibus vescuntur, cujusmodi sunt quæ
Μορτικία vocant. Extat in Euchologio ἡμερῶν τῆς
μιαροφασίας, pag. 670. Ubi Goatus.

ΜΙΑΣΦΩ, Prophetis seu Chymicis, Cyclami-
nus, apud Interpol. Diocorid. cap. 381. & Apul.
cap. 17.

ΜΙΑΤΕΣΣΕΗΛΕ, in Glossis Saracenicis MSS.
τὸ ζυγίλατος.

ΜΙΒΑΕΤΑΙ, in Glossis Jaticis Græcobatb.
MSS. τὸ ζυγίλατος, Zulaprus ex malis Cy-
doniis.

ΜΙΓΑ, Mifca, μίνα, in Corona pretiosa. Vi-
de μίνα.

ΜΙΕΡΕΥΣ, miferus. Clemens lib. 2. Constitut.
Apostol. cap. 28. πάλιν ἐκ τῶν ἡμαρτήσεων αὐτῶν ὡς
προφύλασσι ἡν ἰπὸ τῶν, καὶ ἡν αὐτῶν πούνην ἡν,
καὶ τῶν αὐτῶν τῶν μίαν, &c. Petrus Siculus in Hist.
Manichæor. μαθίαις ἢ τῶν ὑπὲρ τῶν μυστικῶν
καὶ ὁ Κανακάρι, καὶ Ἰωάννης ὁ ἀράτος, καὶ τῶν
μίαν. Infrâ : ὅσαι τοῖων οἱ μαθῶν αὐτῶν, οἱ καὶ ὡς
ῶν παρ' αὐτοῦ λεγόμενοι, ὡς μίαν τῶν. Passio S.
Basilij Presbyteri num. 13. ἡμερῶν ἢ αὐτῶν εἰς Ἀρχιεπ.
ὑπὸ τῶν αὐτῶν οἱ τῶν ἐπαθῶν ὑποφύλα, ἡμερῶν
αὐτῶν τὸ ἐπὶ τῶν τῶν ἰωάννης ὁ ἀράτος, ἢ ἐπὶ τῶν
ἐπὶ τῶν μίαν τῶν ἐπὶ τῶν, καὶ ἡμερῶν τῶν
Meurifus hanc vocem Sodales denotare putavit :
Simondus Siculi Interpres Sacerdotes reddidit : Gre-
zerus, à quo editus, Conſacerdotes verti posse exi-
stimat, ex μίαν καὶ ἡμερῶν. Sed potior videtur con-
jectura Virorum Doctorum ad Passionem S. Basilij
scribentium probabilem videri Christianos Scriptores
ita per contumeliam indignitate Gentilium Sacer-
dotes, quos non ἡμερῶν sed μίαν appellaverunt quasi
μίαν, vel μίαν ἡμερῶν, vel quasi μίαν non Sacer-
dotes.

ΜΙΖΕΙΝ, Ungere. Physiologus MS. de Natura
animalium, ubi de Phœnice : ὡσαύτως τὴν καὶ κίον
μίαν τὰς πτέρυγας αὐτῶν ἐκ τῶν ἀφωμάτων.

ΜΙΖΟΝ, Pugio. Lexicon Stephani : ἔξω τῶν
ῶν, μίαν.

ΜΙΚΙΕΪ, Egyptiis, Anagallis, apud Interpol.
Diocor. c. 397.

ΜΙΚΟΣ, pro μικρός, usurpat Liber Petrus de An-
tidotis cap. 334.

ΜΙΚΡΕΝΕΙΝ, Minuere. Liber Botanicus MS.
ex Cod. Reg. 1673. ἀκόμιν ζωοικία παρῶν καὶ τῶν
τοῦ μαθῶν τῶν, ἡν ἔτι ἀνεφύλα, ἀλλὰ μάλιν μι-
κράν.

ΜΙΚΡΟΚΟΠΪΑ, Minuina, λεπτότης, περιμάτω.
ΜΙΚΡΟΝ καὶ σοικῶν, Breviarium luri per
litteras digestum, quod & Νόμος καὶ σοικῶν dicitur.
Apud Harmenopolium lib. 1. tit. 18. Paragraphus
2. ἐκ τῶν μικρῶν καὶ σοικῶν, concipitur. Laudatur is
liber à Salmafio de Modo Usurar. p. 149. 150.

Μικρῶν

Μικρόν, pro ο μικρόν. Vide in μέγα.
ΜΙΚΡΟΛΑΨΙΑ, pro μικρό λαψία, apud Nicetam Choniatem.

ΜΙΚΡΟΣ, *Raucus*. Petrus Tudebodus lib. 3. de Itinere Hierosol. *Timens nāpme se ε̄ postros, ne in manibus Turcorum evenissent, dixit*; Micro Francos echomai, hoc est *raucus Francos habeo*. Vide Gloss.med.Lat. in *Raucus*.

ΜΙΚΡΟΣΧΗΜΟΣ. Vide in Σχημα.
ΜΙΚΡΟΤΑΘΟΣ, *Rarulus*, μικρός. Anonymus de Nuptiis Thefei in Epilogo :

— Ἀρχαῖοι τὰ πλείον,
Τῶτα τὰ μαύρα πέλρα με βάρκα γδ μικράτα,
Ὅτι τινὰς δὲν ταπλοῦσε, &c.

Μικροτάκος, μικρότακος, eadem notione. Glossæ Græcobarb. μικρόν, ἢ μικροτάκον, ἢ μικροτακόν.

ΜΙΚΡΟΨΥΧΙΑΙ, *Rixæ*, *invidia*, quæ ἐν συνουσιῶσι seu inter conjuges accidit, quibus posse quidem ditrimoni matrimonium quoad thorum & cohabitationem, non verò quoad vinculum, existimant Græci. Vide Petr. Arcudium lib. 7. de Concord. cap. 2.

ΜΙΚΡΑ, *Tela* ita dicta apud Ægyptios. Paul. Ægineta lib. 6. c. 88.

ΜΙΑΕΪΝ, *Loqui*, ἰμιλιῶν, in Corona pretiofa. Vox Cretensium. Glossæ Græcobarb. λέγον, τὰ λέγον, τὰ μιλιῶν. Historia Apollonij Tyrij :

Ἐτι κατὰ πυρρόρα, ὅσι γιαντὸν μιλιῶσι.

Stephanus Sachless in Narrat. MSS.

Καὶ ὅσι πλὴ ἐκελευθήσασιν, ἀλλήλους ἰμιλιῶσαν.

Hermodorus in Adagiis MSS. σὺν μιλιῶσι, καὶ δὲν ὁ ακίον, ἔρικασε σὺν μιλιῶν ὄσει. Gregorius Hieronymachus in Synopsi Dogmat. Ecclesiast. c. 4. ἀν κατὰ ἐξ πρῶτιτερα ἰμιλιῶσε δὲε τὸ θεῖον βασιλισμα, ὅταν ἰλιῶν, &c.

Μιλία, & Μίλιμα, *Sermo stralictus*, *Loquela*, λέγει, λέξις, ἰμιλία.
Καλομιλίῳ, *Eloquens*, *Εὐλόγητος*, *Εὐφραδής*, Ἀμιλίῳ, *Tactivus*. Vide Σωζομέν.

ΜΙΑΗΘΟΔΙΣ, *Miliuni folis*, *Αἰδιόπερινον*. Glossæ Jartica MSS. ex Cod. Reg. 1047. μιλιθόδης, ληθῆς, ἀσιθῆς, ἢ ὅτι καθύκα δεικόνια. Vide Matthæum Silvaticum in *Cadoco*.

ΜΙΑΙΛΙΟΝ, *Miliarium*, in Gloss. Gr. Lat. *Miliarium cocinatorium*, seu *ἀέπιον in quo aqua ad rotandum calefit*. Athenæus lib. 3. τὸ μιλιῶσιον καλιῶνον ὑπο βρωμικίου ἐστὶ στρωμὴ ὑβῆσθω καλιρῶσιον καπακοναζέμενον. In Antholog. lib. 2. cap. 35. extat Epiγραμμα εἰς μιλιῶσιον μικρὸν.

Ἡθῶρας χαλκῶν μιλιῶριον, Ἡλιδωρι.

Vide Cujacium lib. 2. Observ. cap. 6. & infrâ in Μίλιον.

ΜΙΑΙΑΡΙΣΙΟΝ, *Miliarisium*, *Nomisfationis* pro duodecima. Glossæ Basilic. Μιλιῶριον, *spiralitικόν ὄβρον*. μιλιῶριον, τὸ χιλιῶσιον ἢ χρέιν (i. ἔσουσ) λίτρας ἢ μίλια γδ οἱ βρωμικοὶ τὰ χίλια καλεῖσι, καὶ ὅτω καλιρῶσιον τὸ πόνον ἢ λίτρας, ἵνα δι' αὐτῶ σωξῶν τὰ χίλια μιλιῶριῖα, ὥσε κτ' νόμισμα λαβῶσι μιλιῶριῖα ἢ. Eadem Glossæ : ἰχὴ ἢ ἕκαστος ἢ τείστων λατῶν ἄριον, μιλιῶριον καλιῶνον, κερῆσιον ἐν ἡμισυ πταβίον. *Colmas Indicopleustes* : ἢ μὲν νόμισμα, ἢ ὅθρα χιλιῶν, τῆσις τὸ μιλιῶριον. Infrâ : ἡ δὲ καὶ τὸ μιλιῶριον ἀπαξ ἐστὶν ἄργυρος. Cedrenus in Julio pag. 168. μιλιῶριῖα ἢ δὲο ἢ μιλιῶριῖα, ἢ ἡν σφῆλαις ὁ γδ Σκίτιον δι' ἰθάσα χρυσίον τοῖς σφῆλαις τὰ μιλι-

ῖα κατασκονάσας ἐπιδίδασκε, ἄνιθω τοῖς πράγμασι ἰπτικέρωσι. Scholiastes Basilic. Ecl. 23. χρὴ γινώσκαι, ὅτι τὸ ἐν κερῆσιον φάλλας εἰσι ἰβ'. ἦτοι ἢ μιλιῶριῖον τὰ ἢ ἰβ'. κερῆσιον εἰσι νομισμῶν ἢ ἡμισυ τὸ γδ αἰκίριον νόμισμα ἢ κα μιλιῶριῖα ἰβ'. ἦτοι κερῆσιον ἢ. Rationalium Peræquatorum Alexij Comneni Imp. MS. τὸς ἀδὲ ὄβρισις ἀπαρτὴν δικέρησιον, καὶ ἡμισυ δὲο ἢ ἰσ... ἦτοι ἢ διμοῖρι ἢ τὸς χαρῶμας ἢ, ἕριδισ ἀπαρτὴν καὶ ἕξῶθιλον δὲο χαρῶμας, λογαριῶζον ἢ ἰβ'. μιλιῶριῖον τὸ νομισμῶν, ἦτοι τὸ μιλιῶριῖον ἢ ἡμισυ καὶ ἢ παλαιῶν παράδοσι ἢ Αἰγύπτου Καιοσας. Vocis verò μιλιῶριον passim mentio occurrit, apud Jus. Moschum in Limon. cap. 185. Evagium lib. 6. cap. 21. Justinianum in Nov. 105. Epiphanium de Ponder. & mens. Theophylactum Simocattam lib. 5. cap. 14. Theophanem an. 12. Heraclij, an. 24. Leonis Ilauri, Continuator. ejusdem Theophanis lib. 4. n. 21. Anonymum Combesf. in Leone Philopho num. 15. Constantin. de Adm. Imp. cap. 43. Moschum de Morbis mulierum cap. 106. Achmetem cap. 257. Codinum in Orig. Constantino-pol. num. 139. &c. Vide Scaligerum de Re nummaria, & Salmastium adversus Kerocterium pag. 68.

ΜΙΑΙΟΝ, *Milliare*, *mille passus*, hodie μέλιον. Scholia MSS. in Vitam Joannis Climaci : σημάδιον, μέλιον. Gloss. Lat. Gr. *Decimus lapris*, *δικαῖον μίλιον*. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. & Suidas : μέλιον, μέτρον γῆς. Herodianij Epimerismi : μέλιον, μέτρον ὄβδ. Heronis Iliagogæ MSS. τὸ μέλιον ἰχὴ σφῆλαις ἰβ' ἡμισυ πλὴσθρα μὴ ἀσπασ ἢ. ἡμισυ δὲ. ἔθματα αὐ πῆξις γ' πλὴσθρα μὴ ἀσπασ ἢ. ἡμισυ δὲ. ἰταλικὸς ἢ ἰβ'. Astronomus Græcobarb. MS. ex Cod. Reg. τὸ σφῆλον ἐν ἡμισυ ἰτακόν τὸν τὸ ἢ μίλι ἡμισυ ἰτακόν τῆσις ἢ. ἢ μίλιον σφῆλαις ἰβ' ἡμισυ, &c. Pzanus vir Capito Lycius in Metaphrasi Eutropij lib. 1. ad hæc verba *duodecimo miliario*, *milia* γδ καλεῖσι αὐτὰ βρωμικῶν τὰ γδ ἔθματα ὅτωις ἡμισυ ἢ, τοῦτοῖς βῆμασι ἐν μιλιῶριῖοις τὸ σημάδιον. Leo in Tacidis cap. 17. §. 89. αἰ ἢ καλοῖ ἡμισυ πεῖσι σφῆλον, τὰ ἢ ἰβ' καὶ ἡμισυ σφῆλαις πεῖσι μίλιον ἢ. Nicetas in Alexio lib. 1. num. 4. δὲ ἡδὸν ὅτι αὐτὸν μῆτρα ἐσὶ σφῆλαις τριακῶν. &c. Ubi Cod. Græcobarb. εἰσι μίλια ἢ. Basilis Seleucicis p. 373. ἢ ἢ δὲο δεκαπῆλις σφῆλαις ἡ ἢ βωθῶνα, ὅπερ ἡ μίλια δὲο. Macarius Homil. 27. ὅπερ μίλια ἡσι σφῆλαις ἢ σημάδι ἢ βωθῶνικὸς ἢ ἀναγῆσις πλὴ ἡμισυ πόνον τῶ δειδωσις. Utuntur passim Scriptores, Modestinus in l. 13. D. de Excusat. Ammonius de SS. Monachis Sinaitis p. 103. Moschus in Prato spirituali cap. 27. Palladius in Hist. Lausiacæ cap. 6. 20. 77. Zacharias Pap. in Dialog. non uno loco, Theophanes pag. 240. 265. 267. 268. 325 357. 365. Mauricus in Strateg. pag. 79. 286. Constantinus Porph. in Nov. 3. Liber 7. Basilic. tit. 16. cap. 1. Perdiccas Ephesus, Acta SS. Tarachi, Probi & Andronici cap. 10. Acta S. Nili Jun. pag. 164. Vita S. Eudocis Mart. num. 40. &c.

Μιλιζον, *Millia metiri*, *μετρεῖν*, in Lexico MS. ex sched. Combesfij.

Μιλιζομενῶν. Chrysofostomus in Orat. de Circo : ἢ ἰπτικὸς αὐτῶ, ἢ δὲο ἄντικῶ ἐπὶ σφῆλαις ἡμισυ μίλιον, ἀλλ' ὅσο γῆς εἰς ἔθρον πηρὸν ἄρῶσθω καταθῶ μὲν, &c. *A linea alba ad fundam in Misio decurrens*. Vide Bulingerum de Circo cap. 51.

ΜΙΑΙΟΝ, *minutor moneta*, eadem fortè quæ μιλιῶριον appellatur. Novella Constantini Porphyrog. de Fugis mancipiorum : ὑπὸν δολωλλῶσθω Ἀρχιεπισ, καὶ ὅτι πῶ ἀσπῶ θῆματα ἀνῶριθῶν παρῆχθ' ὁ δισοῦτης N. (τομοῖον) ἢ, μίλια δ'. &c. Occurrit ibi pluries.

ΜΙΑΛΑ, *Adeps*. Vide Μύλλα.

ΜΙΑΜΙΛΛΑΙΣ, *Rubrica*, in Gloss. Gr. Lat.

ΜΙΛΑΤΟΣ ἄρην, in Glossis Chymicis MSS. ἔστι μίσην ἕκαστον μὲν αὐτοῦτον.

ΜΙΛΑΧ, in Glossis Saracenicis MSS. τὸ ἀμμοκινδὸν ἄλας, *Sal ammoniacum*.

ΜΙΜΑΪΚΤΑ ΟΝ. Hefychius: Κόμαρον, φυτόν τι ὅπερ φέρει καρπὸν μιμαϊκόν.

ΜΙΜΑΣ, *Mima*, *Meretrix*. Theophanes an. 25. Theodolij Jun. Nonno Episcopo Edclleno: ὁ πῶν σφιδάλω τῆ μιμασίω ἀνιόντων τῶ Θεῷ ἀφίρωςας, &c. Hinc

Μιμαέων, *Lupanar*, in Vita MS. S. Andreae Sali cap.3. *Mimarij*, Mimi. Vetus Orbis descriptio: *Laodicia misit alijs Crostastibus Agitatores orisimos: Tyros & Berytus Mimarios, Casarea Pantomimos*. Salvianus: *Ahleis, Pyctis Mimariis, Pantomimis*, &c. Ita emendat Salmasius, pro *Petanniariis*.

ΜΙΜΙΣΤΡΟ, *Imitator, Motus*, μιμητικός, μίμω.

ΜΙΜΟΣ, *Mimus*. Synod. in Trullo Can.51. καθόλου ἀπαγορεύει ἡ ἀγία αὐτῆ ἡ οἰκουμενική συνέδῳ τῆς λιγοῦρκης μιμῆς, καὶ τὰ τέτοια διατάρα, &c. Ubi confusulendi Aristianus, Zonaras, & Ballamon.

ΜΙΜΩ ἢ *Simia*. Suidas: Πιθήξ ἢ μιμῶ. Moschopulus: Μιμῶ, ζῶον. Sic appellata, quòd homines imitetur: quippe ut ait Nemesius de Nat. homin. cap. 2. πᾶς πῖθηκος ὁμοίως μιμῶ. Achmes Onitocrit. cap.135. ἢ ὅ ἐρίλησε πῖθηκος, ἦτοι μιμῶ, ἔχθρον πολυτρόπον ἀδύνατον γινώσκων. Et cap. 282. ἴσως τῆ ἰδῆ ὅτι ἰπολίμεν μιμῶ ζῶον, ἔχθρον πολυτρόπον καὶ ποικίλον, καὶ ἐλιγρὸν ὑπεκρινεν ὑπὸ αὐτῷ. Passim toto isto capite.

ΜΙΝΑ, *Cuniculus militaris*, ὑποσπορή. μινάρον, *Cuniculo agere, Suffodere*, ὑποσκαμνίσαν, ὑποσφύσαν. Vide Gloss.med.Lat. in *Mina*.

ΜΙΝΗΕΝ, pro *Minion*, *Nunsiare*.

ΜΙΝΩΝ, *Ruficus*, apud Interpolat. Diofcorid. cap.78.

ΜΙΝΣΑ. Vide *Miosa*.

ΜΙΝΣΑΔΙΟΝ. Vide in *Μιντάλιον*.

ΜΙΝΣΟΣ, *Misus*, *Ferculum*: Nam ut rectè observat Salmasius, solent recentiores Græci voces quas ex Latino mutuauerunt, cum duo signa occurrunt, alterum mutare in n. ut ἀντιμύσηρον, *Antecessor*, σύνεργος, *Successus*, πρόνεργος, *Processus*, &c. Joannes Episcopus Citri in Reiponhis pag.330. ubi de Antiminfis: ἀποστοχέρια ἢ αὐτὴ παραστῆσι δὲ καὶ μίνω, καὶ καθ' Ἑλλάδας μινῶ τὸ κενὸν ἀπλοῦν, καὶ ἢ πῶν Ἰταλικῶν γλώσσων τὸ παραστραματῶ μινῶν τῶ ἐλοποιοῦ ἐστίν. Mox: ἐν τῷ στρατῶν ἐπαπλημύνη ἔθνητα μινάσια λίγρον, οἶα πρὸς κόρον τῷ στρατῶν ἐ τῶ μινῶν τιθῆναι. Sguropolus in Hiflor. Concilij Florentini scilicet.6. cap.2. ἐπιμύσησαν τὸ αἴματι τῷ Πάπα, καὶ δικόμωρον τῶν μινῶν ἐκ τῷ δομισμῶν μὲν κηλοιδίον χαλκῶν κηλοιδίωδων, &c. Codinus de Offic. cap.7. num.14. διδῶσι μινῶν δὲ τῷ στρατῶν μίμηξ ἢ τῷ τῶν ἐν ὁ ἰσῆσι καὶ τῷ τῶν ἰσῆσι ἰσαμύνη δ' ἐκείσε βασιλικὰ παρῶντα παρῶσι τῶν μινῶν ἐκ τῷ χαρῶν αὐτῶν. Adde num.15. 24.25. & seqq. Anonymus de Amorib. Callimachi:

Εὐρίθη πράττει λαμπρά, λαμπρῶν βρωμάτων πλῆθος, Φιλῶτιμῳ ἢ ἰσαμύνη, πολλοὺς αἰ μίνωσι.

Μισῶ, eadem notione. Prochopleromus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Παραβιβάζω πάντων, καὶ πρῶν πῶν αὐτίκα, Πρὸς τῷ ἡνείκερον πάντως τῶν μινῶν ἀποβάλλω.

Μινάσιον, Μινῶρον, Μινῶρον, *Misorium, Lanx, Ferculum*: de qua voce pluribus egimus in Gloss. med. Lat. Theophilus Antecessor lib. 2. tit.1. §.44. τῷ ἰσῆσι σοὶ τῷ ἰσῆσι ἀγγῶν, ἢ παρῶν σοὶ τῷ ἰσῆσι μινῶν.

σῶρον. Constantinus de Themat. lib. 1. pag.7. ἰσῆσι ὅ ἐν τοῖς κάτω ἑξήκονσι ἀλλῶ τῷ στρατῶν πῶν ἀξίωσ Πατρῶν, τῶνομα ἰσῆσι, ὅτινῳ οἶοι τὰ ἀργυρὰ μινῶν-ρια τὰ ἀνάργυρα, ἀπὲρ καὶ ὅ ἐν τῷ βασιλικῷ βιβλίω. Extant in Anthologia lib.4. cap.32. pag.378. & 379. Edit. Henr. Steph. duo Epigrammata, cum hifce Lemmatibus: Εἰς μινῶρον ἔχον τὸ δῶδωκον ζῶον καὶ ἰσῆσι. Et, Εἰς μινῶρον ἔχον ἀφροῦτῶν ἐ ἰσῆσι.

ΜΙΝΣΩΡ, *Menfor*: Μινῶρον, *Menfurator*. Dicuntur autem *Menfores*, & *Menfuratores*, qui Vegetio lib.2. cap.7. *Meiatores*, qui *precedentes locum eligunt castris*. Julius Africanus MS. de Bellico apparatu cap.69. ἰσῆσι ἢ ἐν τῷ στρατῶν ἀμμοκινδῶν μινῶρον, οἱ καὶ πῶν τῷ ἀπλοῦν πρῶτος ποιεῖν, καὶ πῶν πρὸς ὑπερῶν τῷ πῶν ἐπλοῦν ἰσῆσι ἢ ἀπὸν ἀμμοκινδῶν ἀμμοκινδῶν, &c. Infra: οἱ ἢ ἐπλοῦν μινῶρον λῶκα ἐπλοῦν τῶν ἐπιτόχων καταστρατῶν, &c. Leo in Tactics cap.4. num.22. μινῶρον ἢ λιγρῶν οἱ τὰ ἀπλοῦν ἴτοι τὰ φουάτα μινῶν καὶ καθῶν, ἢ μινῶρον τῶν νῦν καλοῦν. Ita etiam Mauricius lib. 1. cap.3. Idem Mauricius lib.2. cap.11. πρὸς τῶν δὲ καὶ τῶν μινῶρον τῶν τῶν ἰσῆσι τῷ Ἀντικιστοῦν προλαμῶν, καὶ τὰ ἀπλοῦν μινῶν. Lib.7. cap.17. καὶ μινῶρον δύο ἐπλοῦν ἰσῆσι αὐτῶν τῶν ἐπλοῦν τὰ ἀπλοῦν μινῶν. Adde lib.1. cap.9. Anonymus MS. de Tactica: ἰσῆσι μὲν τῷ ἀμμοκινδῶν τῷ στρατῶν, καὶ ἢ ἐν τῶν ἀμμοκινδῶν αὐτῶν οἱ μινῶρον, ὁμοίως τῷ τῶν τῶν ὁλοῦν, ἐκείσε τὰ σῶντα προκαταπῆσαι, καὶ αὐτῶν τῶν ἰσῆσι ὑπερῶν ἰσῆσι, ἴθα καὶ τῶν ἰσῆσι οἰκῶν διακταπῆσαι.

Μινῶρον, *Menfurator*. Leo in Tactico cap.9. §.7. ἢ ἐν, ὡς ἐκεί, ἐν ἀμμοκινδῶν τῶν τῶν ὁλοῦν τῶν καὶ ἢ παρῶν ὁλοῦν δικάτωρ, ἀποσῶν τῶν μινῶρον τῶν, ἵνα προλαμῶν, ἵνα ἔχθρον φῶν ἐκ ἰσῆσι, &c. Cap. 12. §.56. καὶ τῶν μινῶρον τῶν τῶν ἰσῆσι τῶν ἐπλοῦν προλαμῶν, καὶ τὰ ἀπλοῦν μινῶν, καὶ τὰς ὁδῶν προλαμῶν, καὶ πῶν τὰ ἀπλοῦν τῶν ἐπλοῦν. Adde cap.17. §.62. cap.20. §.174. Anonymus MS. de Castametatione: καὶ ἢ μινῶρον ἐπιπῆσαι ἀμμοκινδῶν καὶ ἐπιπῆσαι, καὶ σῶν μινῶν ὁλοῦν χαλκῶν ἰσῆσι αὐτῶν, ἀποσῶν ἢ ἐκ ἰσῆσι ἰσῆσι τῶν πρὸς ἀπλοῦν. Idem: οἱ ἢ προπῆσαι τῶν καὶ τῶν πολεμῶν καλασῶν τῶν πρὸς τῶν ἰσῆσι τῶν αὐτῶν ἀπλοῦν, ὡς ἐκεί, ἢ μινῶρον ἰσῆσι βυμαῖος καλοῦν. Constantinus in Tactico, pag.26. ἀποσῶν τῶν μινῶρον ἵνα προλαμῶν πρὸς μῆς ἡμῶν, οἱ ἢ ἐκ φῶν ἔχθρον οἱ μινῶρον τῶν ἰσῆσι χαρῶν τῶν ἀπλοῦν ἢ πῶν μινῶν ἀπλοῦν, καὶ διδῶν τῶν ἰσῆσι τῶν ταῖματι, ὅσῳ ἀπὸ αὐτῶν οἱ ἀπλοῦν.

ΜΙΝΩΣ, *Mandragera*, apud Interpol. Diofcor. cap.658.

ΜΙΝΤΗ, τὸ ἡδύσωμον, apud Pfellum MS. de Nominibus Morborum. *Menta*.

ΜΙΝΩ, ἢ βατὴν καρπῶν, in Glossis Jatricis Græcobaib. MSS. ex Cod. Reg. 1047. apud Marth. Silvaticum, *Mion*, *est nux*. Inde *Diademion, Confellio de nucæ*.

ΜΙΣΑ. Vide in *Miosa*.

ΜΙΣΑΔΙΟΣ, *Dimidius*. Cod. Reg. MS. 618. f. 286. καὶ τότε λαζαριεῖς αἱ τῷ χαλκαπλῶν, καὶ κίρα β. ἢ μινῶν.

ΜΙΣΕΡ, *Dominus*, ex Ital. *Messer*. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Μισῶν Γυλαμῶν, καὶ ἰσῆσι τῶν ἰσῆσι ἰσῆσι. Alibi:

Ἡκίσε τον μισῶν τῶν ἰσῆσι, τῶν λόγων καὶ πῶν πῶν.

Passim apud hunc Scriptorem.

ΜΙΣΕΥΕΙΝ, *Misusum, Mersum*. Vide in *Miosa*.

ΜΙΣΗΤΙΑΡΗΣ, *Inimicus*. Glossæ Græcobaib. ἀπλοῦν

Ασπιδος, Μισθίου, Εξοχός. Alibi : Ασπίδος, τὸς
μισθίου καλῶς, τὸς μισθίου καλῶς.

ΜΙΣΘΑΡΡΙΟΝ, *Merces, Misdas*, in Nomoca-
none Cotelieriano num. 524.

ΜΙΣΘΙΑΛΙΑ, *Missilia, Iacula*, apud Justi-
nianum in Nov. 75. c. 4. καὶ τὸς τε καλυμμένους ζιβίλους,
καὶ μισθίαλα.

ΜΙΣΚ ἑπὶ ἄρα μισθῶ, ὁ δίκτυος, in Glossis Jatri-
cis Græcobarb. MSS. *Diſtamm*.

ΜΙΣΚΕΛΛΟΣ, *Miscellus*, Hesychius: μίσκελ-
λος, ἑτέλης καὶ μίλας οὐκ. Reflexit ista Varronis
lib. 1. de Re rustica cap. 54. *Videas à quo genere nua-
tum, à quo loco vineis inscripi legere: nam ὁ πρα-
cox ὁ miscella, quam vocant nigram, multo ante
coquuntur.*

ΜΙΣΚΗΝΟΣ, *Mischinos*, ex Italico *Mischio-
no, Infelix, Miser*. Vide Gloss. med. Lat. in hac voce.
Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 1.

Καὶ μὴ καρθίον ὁμοίως ὡς πέντε ἐπιτάξαι,
ὄλας τὰ βαλὼν δὴ ἡμῶν, τὰ μὴ ἦσαν μισκίως.

Lib. 4. Extr. Ὑπὸ μὴ ἀνασυνδωμένῳ ὡς πέντε κινῶ μισκίως.

Idem lib. 9. Κατ' ἐκείνης τῶ ἡμεῖν ὄλα ἔρχεται μισκίως.

Iterum ibid. Καὶ εἰν ἀνάμα με ταυτὸ ἕ ποικί με μισκίως.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.
Πλασθ μὴ, διατὶ ὀργίως τῶ βέδον ἢ μισκίως.

ΜΙΣΟΔΟΤΟΣ, *Heibæ genus*, apud De-
metrium Constantinopolit. Hieracofoph. lib. 1. cap.
9. λαβὼν μισοδωτον βοτάνην, εἰτε ξηρὰν, εἰτε χλωρὰν,
λίαν καλῶς.

ΜΙΣΟΠΟΙΕῖΝ, *Tadio afficere*. Porphyrogen.
de Adm. Imp. σφες τὸ μισοποιεῖν ἡμῶν τῶ Εὐφρασιος
δέξασθαι πρὸς ἀνάστασιν ἀπείνη, καὶ ἡμῶν ταχίστηρον
μισοποιεῖν καὶ κληδόντας ἀσφαλισσῶν τὸς πολυ-
τας, &c.

ΜΙΣΟΣ, *Misus, Medius, Meris, Hymus* τὸ Μι-
σόν, *Dimidium, Media pars*, τὸ ἥμισυ. Μισοαρχνῆν,
Μισοκομῆς, *Intervigilare, Gallis, Vesiller à demy*.
Μισοκαβαμῶν, &c. Μισοζῶν, &c. *Semianthis,*
Ἡμισθία.

Ἡμισακόν, *Medietas*. Habetur apud Anonymum
MS. de Arte Notaria, formula instrumenti, hoc ti-
tulo: *Καὶ ἐκείνος ἀπείνη ἡμισακόν.*

Μισομεῖν, *Truncare, Mutillare*, κολοβῶν, ἀκρῶν-
ρίζων.

ΜΙΣΣΑ, *Missæ*, seu *Dimissio*. Chronicon Ale-
xandrinum in Justiniano pag. 78c. καὶ μετὰ τὸν αὐτὸς
ἐκ τῆ ἰσπικῶ, καὶ ἔδωκ ἐκείνος μίσσας τῶ τῆ Παλατίου,
καὶ λέγει τὸς εὐκαλοῦν, Ἀπὸ τῆ ἐκαστῶ φιλῶξεν ἢ
ἐκαστῶ. Mauricius lib. 7. cap. 17. καὶ εἰς ἰσπικῶ
ἐκείνος μὲν τὸ δέπειν, ἢ τὰς μίσσας, τὸ πρῶτον ἡλ-
λῶξ, καὶ τὰ λοιπὰ μὲν συνέβαιον. Ubi Leo cap. 12.
5. 115. habet μὲν τὸ δέπειν καὶ τὰς μίσσας. Idem Mau-
ricius lib. 12. cap. 21. δὴ τὸς χεῖνται τῆ Τριβῶνται,
τῆ ὅτ' αὐτὸς ταμῶν, εἰς τὰς πύργας τῆ ἐκαστῶ ἀσπί-
δου, ὡς μὲν τὰς ἰσπικῶς μίσσας μίχρη ἢ σμῆναι μῆδῶνα
Ἐφῶν, &c. Ab hac voce *Missa*, seu *Sacræ Litur-
giæ nomen manasse*, post alios, observamus in
Gloss. med. Lat. quia scilicet exacto Evangelio Cate-
chumeni dimittebantur, hac voce *Mis*, seu *missa*,
pronuntiata, ἵσφε εgressis claudabantur Ecclesiæ
fores, quod præ cæteris docet Concil. Constanti-
nopolit. sub Mena Aet. 5. pag. 185. καὶ μὲν τῶ ἀνά-
στασις τῆ ἀγίου εὐαγγελίου, ἔξ ἡμῶν τῆ σφας λετεργίας τευ-
μῶν, καὶ τῆ σφρας κληδόντας, καὶ τῆ ἀγίου Μαθθίου
καὶ τῶ σμῆναι λεχθῶν, &c. S. Maximus in Mysta-
gogia cap. 14. ait post lectum Evangelium, καὶ τῆ
καθημέριον ἢ τῆ λοιπῶν τῆ ἀναξίον τῆ σφας τῆ μυσ-
τήριον

ρίων σφρας δόξουσι τε καὶ ἐκβαλῶν ἡμῶν τῆ λατρεῶν
ζήνται. Et cap. 15. & 22. observat idem Scriptor tunc
fores Templi claudi solere. Formula verò dimissio-
nis Catechumenorum ea fuit, uti refertur à Zona-
ra ad Can. 22. Concilij Laodiceni, ubi de Subdia-
conis: τὸ παλαιὸν σφῆ τὰς σφρας ἰσπικῶν ἢ ἐκλεισῶν,
ἐκβαλλοῦν τὸς καθημέριον, καὶ τὸς ἐκείνος ἔτε
ἰδ' ἐν δὴ καὶ νῦν, αὐτὸ ἐκπῶνται, τὸ, Οἱ καθημέριον,
πρὸ τῆ σφρας. Adde Marth. Blastarem Lit. M. cap. 6. Sy-
nodicon adversus Tragediam Irenzi cap. 12. *Volunt
ἔ nunc, propriâ mentis temeritate ac pertinaciâ,
missarum celebrare collectam, &c.*

Missa, eadem notione quâ *missa*. Constantinus in
Tactis pag. 50. ἀφ' ἧ δόξουσι αἱ μίσσας τῶ ἰσπικῶν,
ὡς ἢ πάλιν δέδοτ τὸ σμῆναι. Ita in MS. legi monet
Meurfius. Hinc

Μισεῖν, vel *missare*, *Dimittere, Missam* seu
Dimissionem ἐ παλατιο *edicere*. Theophanes an. 36.
Justiniani: ἢ ἡ μισθῶ αὐτῶ, ὡς καθῶ ἐν τῶ πρῶτον
ἰσπικῶ σφῆ τῆ μισοῦνται. Ubi rectè *Miscella, Priusquam
licentia denur*. Item *Proficisci, Abire, Difcedere*.
Glossæ Græcobarb. Ἐρχῶ, Παρῶναι, κινεῖν, ἀπο-
μῆ. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Ἀναχωρῶ, Μισθῶ
δὴ ἐκείνη τὸ τόπον. Nicolaus Lucanus de Excidio
Troiano :

Νὰ μισεῖν μὲ τὰς νῆας, καὶ τὸ πέραμα τὸ ἴδον.

Vita Apocrypha MS. S. Alexij: μισοῦνται ἐκ τῆ παλα-
τίου μὲ ἔφικναι, &c. Malaxus in Hist. Patr. pag. 151.
ἀμα ἡμισθῶν ἀπέπει ἐ τὸ ἄμα, ἢ ὑπὸ ἡμῶν εἰς τὸ Πάπαι.
Fabula Ἐλοπι Græcobarb. μίση βολὰν μισοῦνται δὴ τῶ
φωλῶν τῶ, ἢ πηγάστας τὰ βροχῶν, &c.

Μισμός, Μίσμα, Μισόμα. *Abitus, Profectio*. Ano-
nymus de Nuptiis Thefei lib. 4.

Ἄμει, ἰδὲ πῶς δὴ ἡμῶν, ἢ πῶς με βαρῆν
Ὁ μισμός τῶ τὸ π' αὐτῶ ἔπρῆται ἡμῶν.

Idem lib. 10. Γαλιταῖον πρὶν τὸ μίσμα τὸ ἄλλο τῆ δικίμου,
ὅτω πῶσιν ἢ τὸ δῶ, &c.

Historia Bertrandi Romani MS. Στὸ μισόμα τῆ ἀδελφῶ ἐν ἡμῶν βαρῶν.

Μισομαῖον, eadem notione, in Glossis Græcobarb.
τ' ἀναχωρῶνται, ἢ ἡμῶν τῆ μισομαῖον.

Μισομεῖν, *Difcedere, Abire*, in Corona pretiosa :
Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Ἄρχῶνα δὴ ἐκείνη, μισοῦνται ἡμῶν.

Rursum : Καὶ τῆ μισοῦνται χωρὶς νάρρητον πλέα.

Μισοζῶν, pro *Misus*, Historia Apollonij Tyrij:
Ἀπὸ ἰσπικῶ δεικῶ μισοζῶν ὁ Τλωμαρῶν,
καὶ πέρην τῶ γαίαι κατῶ εἰς μίση τῶ ἄρα.

ΜΙΣΟΣ, *Missus*. Glossæ Gr. Lat. Ἄθλον, *Mis-
sum*. Cedrenus pag. 169. Ubi de Circis: ἢ πάλιν ἢ
τῆ ἰσπικῶ κῶν, ἢ σπῆτια, ἰσπῶ σῆδῶν, καὶ μίση, ἀπὸ
τῆ ἄθλων, δὴ τῶ πυρῶ μῆδῶ, ἢ νῦν ἔθλον καλῶν, δι-
πλημῆζῶ ὁ ἀγωνισαί, &c. De Misibus Circenfium,
vide Bulingerum lib. de Circo cap. 15.

Μισός, *Misus, Cibarius*. Vide in *Misozō*.
ΜΙΣΣΕΙ, Metalli species. Vide in *Προζῶμ*.

ΜΙΣΣΙΚΙΟΣ, *Misissius, Misius*, *Rude do-
natus*. Glossæ Basilic. μισοκίως, παλαιῶ σφῆδῶν
δὴ τῶν.

ΜΙΣΥΡΙ, *Suprema potestas*. Manuël Malaxus
in Chron. MS. pag. 875. in Solimano: ὅσα ἢ ἡμῶν
ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μῶν, ἰσπῶν ἡμῶν ἔβραῶν εἰς τῆ Σουλ-
μῶν, &c. Theophylactus Hierodiæ. Homil. 12.
τῆ τῶν μῶν ἐκπῶνται τῶ βασιλείου τῆ Περσῶν, ἰσπῶν
ἡμῶν τὸ μῶν, μὲν τῶ τῶ τῆ μῶν, ἢ ἡμῶν τῆ Μπαρ-
μῶν. Vide Onomasticon Leunclavij in *Misur*.
Μισομῆδῶν. Damascenus Studita in Homil. 20.

Μῶδον, Commodum, Cubiculum, Domus. Historia Apollonij Tyrij:

Ὁ ῥύγας με πλὴ μαίνα, λήγει τε ἀπὸν γροκίον, Σταμόδον ὅπῃ τάκαμα, νὰ τὰξῃ καθάσειαι.

Ibidem:

Γιαυθὸν ἢ ἄριστ πολλὰ, ἑομόδον ὅπῃσιδα.

Rursum:

Καὶ τότε ἀς ἢ μῶδον τε αὐτὸν εἶλη ναίει πῶσι.

Ibidem:

Εὐμέλει εἶν μῶδον τε, ἀς ἴθιλι τὸ γάμμα.

Infra:

Καὶ ἀράτε τέλει σὺ μῶδο μν, καὶ γὰρ αὐτὸ πλὴ κηδέ-φου

Occurrit ibi passim. Vide Gloss. med. Lat. in Com-

modum.

Μῶδος, Modus, τρόπος. Glossæ Græcobarb. ἡ τῶν τε λόγων καὶ μῶδον καὶ πῶσι καλῶν, ἢ κρήνη. Symeon Hieromonach, in Epist. μιαν γραφὴν οὐ πῶσι ἀνάστα μὴ ἰστέλι, καὶ παρακαλῶ σε πολλὰ ἀν ἰβριθ μῶδο καὶ νῦν, πλὴ ἰστέλις ἀς τὰ χλεα ἢ ἀφῆντι με ἀνδρία, ὅπῃ ἰβριθκῆ. Historia Apollonij Tyrij: Γιατὶ ἀλίαις ἀπῶντορῃ, καὶ μῶδον δὲν ἰβουρα.

Alibi:

Μὴ πᾶσα μῶδον καὶ ἐρῶδῆια κάμα νὰ πλὴ σκλόσι.

Μόζογλα, Dacis, Thymsis, apud Interpolat.

Diofcorid. cap. 439.

Μοθῶθ, Ægyptiis, Chelidonium magnum,

apud Interpol. Diofcorid. cap. 399.

Μοιάζειν, Simile esse, ὁμοιάζον. Glossæ Græcobarb. ὁμοιον, ὁμοιασῶν, ὁμοιασῶν, ὅπῃ ὁμοιάζει, ἢ μοιάζει. Joannes Glycas de Vanitate Vitæ.

Ἐβλίπει τι ἔλαι μοιάζει τι ὁ ἴνας μὴ ἢ ἄλλον.

Μοιασῶς, Æqualis. Glossæ Græcobarb. Ἀλλήχουρα, ἰβδῶμαμα, ὅπῃ ἴχουον ἴελου καὶ ὁμοιασῶν ἰχθῶν καὶ μοιασῶν δῶμαμα. Rursum: ἰσθ, ὁμοιοι, ἀλλήτυποθ, ἢ ὁμοιωθ, ἴχθθ, μοιασῶς.

Μοιάζειν, idem quod μοιάζειν. Historia Apollonij

Tyrij:

Λιπὸν ὁ Απολόνηθ βλίπει καὶ συμοιάζει, Καὶ βλίπει πλὴ παπῆραν τε καὶ σᾶν δίκη ἢ μοιάζει, Καὶ λογίασεν ἀς τίς καλὰ, ἀς ὁρῶμαθ πλὴ ὄρα, ὅ

Καὶ τὸ μοιάζει, κ ἴχθθ ἐκ πλὴ δῆλω μν χῆρα.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 4.

Ὅλοι ἰθαμῶρον σαυτῶν, ἄλλοι τινὲς ἰλίγον, Αὐτὴ μοιάζει Κυθρίας, καὶ μ ἀλθῆσις τὸ σῖρρασ.

Anonymus de Vulpe & Lupo:

Καὶ δῆχου μεγαλοζῆμι, καὶ μοιάζει σᾶν γυρῶν.

Μοιαεῖν, pro ὁμιλᾶν, Converſari, Colloqui.

Historia Apollonij Tyrij:

Στίκειν καὶ διαλορίζουθ, γῆακα ἢ ἰνροκῆου

Τὸν ἀνδρα ὅπῃ εἶλη αὐτῆ, καὶ τότε τὰ μοιλιῶσεν.

Ibidem:

Ἐκα ἢ ἄλλον ἰμπῶσι, κ ἤλθασιν τὰ σαγῶσι, Καὶ παραξῆναιεὶς ἀσχημας ἰμπῶσι τε νὰ μοιλιῶσι.

Alio loco:

Καὶ ἄλλ σαφα γυρῶσι, καὶ εἶλιθου μοιλιῶσι.

Rursum:

Αὐτῶν αἰ μῶν εὐγάσις, ἀσφρωτον νὰ μοιλιῶσι.

Μοίλι, Societas. Historia Apollonij Tyrij:

Εὐτάσεν ἀς τὸ κᾶτρου καὶ σκῆτα καὶ μοίλι τε.

Alibi:

Γιατὸν αὐθῆνι με μοιλι καὶ τὸρα τὸ θυμῶμα.

Rursum:

Αφῆνῆσα μοιλι γραφῆ, ἀφῆσι ὁ δῆμῶς μν.

Μοίμοιμ, Afris, Porulaca Silvestris, ἀνδράχου ἄρια, apud Interpolat. Diofcor. c. 139.

Μοίραι, Cohortes mille viris seu militibus constantes: quibus qui præcant μοιράρχαι didi.

Leo Imp. in Tactis cap. 4. §. 42. ταῦτα ἢ ταγματα συμάσις ἀς χλιεργίας, ἦτοι μοίρας τὰς λογαμῶσις δρᾶγας, καὶ ἰπῆσιπῆσι αὐτῶν μοιράρχαι χησιμῶσι, ἀνδρίας, &c.

ΜΟΪΡΑΙΝΑ, Μυρανα, Piscis. Anonymus de Amorbis Lybistri & Rhodannes MS.

Θωμάσις καὶ ἢ μοιράραν πάλιν πλὴ παραθαλασσιαί. ΜΟΙΡΑΣΙΑ, Divisio bonorum inter filios, in Nomocanone Coteleriano § 13. at apud Harmenopulum lib. 1. tit. 12. §. 1. permutatio dicitur.

ΜΟΪΡΙΧΕΣ, Epiphanius Hagiopolita de Locis Sanctis p. 51. καὶ εἶχον αὐτῶ ἴσον αὐ μοιρίχαι, ἀς ἢ ἰβῶσι ἀπῆρῶθ.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΕΪΝ. Vide Myrologiῶν. ΜΟΙΧΘΕΡΟΣ, pro Μεχθῆρος. Piochoprodro- mus de sua Paupertate, MS.

Καὶ εἶρῆσι καὶ ἢ κητερον καὶ μοιχῆρον ὁ κῆποθ.

ΜΟΙΧΙΑΝΟΪ, dicti à Monachis Studitis, qui matrimonium Constantini filij Irenes cum Theodota Cubicularia, Mariâ Armeniâ legitimâ conjuge in Monasterium trusâ, ut legitimum tuebantur, cum Plato Secundionis, & Theodorus Studij Abbates cæterique eorumdem Monasteriorum Monachi ab iis ea de causa divulsissent, damnaſcintque Synodum ab iis constitam an. 809. qua matrimonium istud ex dispensatione dici legitimum sanciverant, & μοιχοσωδῶσι appellant. Totam hanc Historiam ex eisdem Theodori Epistolis pluribus prosequitur Baronius anno 808. & sequentibus, de qua etiam consulendus Cedrenus an. 7. Nicephori Generalis.

ΜΟΪΧΟΣ, Adulter, qui Episcopatum invadit Urbis alicujus, altero Episcopo superſtite: qui Victorii Tunnunenſis Incubator Ecclesie non semel dicitur. Marcellinus Comes in Justiniano: Ανηθῆτον μοχ Ecclesiâ pellit, dicens eum juxta Ecclesiasticam regulam adulterum, qui suâ Ecclesiâ dimistis ambitur alienam. Ita usurpat passim Scriptores Ecclesiastici. Synesius Epist. 105. ἰμαί τωραρῶν, ὅ τι εἶδες, ὅ τι νόμοθ, ἢ τι ἴερα Θεοφιλε χῆρ ζωαῖκα ἐπιθῆδωσι, προαγορῶν τοῖσι ἀπῆσι καὶ μοιχῆρομοθ ἀς ἰρῶ ταῦτις ὅτι ἀλλοτριώσιμα καθάραθ, ἦτι ἀς μοιχῶς αὐτῆ λάσρα συβῶμα. Loquitur de suo Episcopatu. Concil. Constantinopol. sub Mena Act. 1. pag. 20. τῶτον μὲν ἰξῶθησεν ἔπιρ μοιχῆκῶς καὶ ἀβῆσμος ἰπῆσι Ἀχιραῖκῶθ εἶναι, &c. Evagrius lib. 2. Hist. cap. 8. ἰπῆλαμβαῖνθ ἀς ἐνομῆσι, ἢ ἀχρημαῖκῶς καθῶσας, μοιχῆσαν προθῆλως τολῆμας καὶ ἢ ἰρῆσι ἐκκλησίας ἢ ἰεσῶν νομῆσι. Et lib. 3. cap. 16. μοιχῶν ἢ Πῆσων ἀπῆκαῖεν Nicetas Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. de Photio: καθαῖραι ἢ τῶτον καὶ ἀπαθῆματιζουσι ἀς ἰπῆβῆτορα καὶ μοιχῶν. Vide Palladium in Vita Chrysostomi pag. 146. Theophanem pag. 188. 341. Anonymum in Alexandro num. 1. &c. Præterea Glossæ med. Latin. in Adulter.

Μοιχοσωδῶθ, Pseudo-Synodus, in Testamento Arsenij Patr. Constantinopol. num. 10. Vide in Μοιχῆσῶσι.

Μοιχῆα, Adulterium, μοιχῆ ἰπῆ ἰπᾶνδρα, εἶθ πρην ἢ ἰπῆ παρθῆνι καὶ χῆρας ἀβῆμῶσις συμμοιχῆσῶν, ut est in Glossis Basilic. Vide eisdem Glossas in εἶμα, & Harmenopulum lib. 6. tit. 2. §. 1. 2. Paulὸ aliter Nomocanon Cotelerianus num. 163. μοιχῆσι γῶ καθῆνθ, ἢ ἰπῆ βῆαν γυρῶμα, τὸ παρθῆνι εἶθῆμα βῆα. Vide Suicerum.

ΜΟΚΑΙΟΝ, vox notionis incertæ Fuchſio apud Myreplum de Antidotis c. 298. Vide Μῶκῆλιον.

ΜΟΚΟΤΑ. Vide Μῶκῆλιον.

ΜΟΛΑΡΙΟΝ, Mulus. Malaxus in Hist. Patr. p. 157. καὶ εἶπας ἰξῆν ἐκ ἢ ναθ, καὶ τὸ μολῆκῶν ἐκαβαλῆκασι. Vide in Μῶλαθ.

ΜΟΛΕΟΝ, τὸ ἄριστ πῆρανον, in Glossis Jarticiis MSS. ex Cod. Reg. 190. Ruta Silvestris.

ΜΟΛΙΒΟΣ. Vide Μῶλιβῶθ.

ΜΟΝΕΡΗΣ, *Subito, Derepente*, εξάφνης, παρὰ χρήμα.

ΜΟΝΕΡΙΟΝ, *navis quam Galeam vocant.* μονήρη. Leo Diaconus MS. lib. 8. ἐπιβύχων ἢ ὑπὲρ τὰς πρῆκτικας ἀσπίδας λέγουσι καὶ ἀκάσιον, ἃ νῦν γαλέας καὶ μονήρια κοινῶς ἰσχυρίζουσι, &c.

ΜΟΝΗ, *Mansio*, Σταθμός, locus ubi confectio itinere per noctem manebat. Gloss. Lat. Gr. *Stationarius, Manepere*, Ἐπιστάμιον, ὁ ἠγούμενος ἢ μονήης. S. Athanasius in Apol. 2. de Fuga Iua: οἱ δὲ πρῆκτοτα καὶ ἐξ μονῶν ἐν Ἀπιοχώρα ἰσομασπῆς τινα ἔς ἑπίσκοπον ἔχον, &c. Joannes Episc. Antiochicus in Epist. ad Cyrillum Alexandr. in Concilio Ephesino part. 1. ad cap. 36. ἕνεκεν δὲ ἀπέσπασα, καὶ ταύτας τὰς πύλεις ἢ ἐξ μονῆς καὶ ἀλύπτως ἡμᾶς ὀδεύουσι, &c. Acta Concilij Chalcedon. Act. 9. ἀπὸ κηλῶν παρὰ τὸν ἑὸν, καὶ σκεδῶν ἰσομασπῆς, ἀπὸν δὲ πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς μονῆς καὶ καθαρῶς. Palladius in Hist. Lausica cap. 28. καὶ ἢ μονῶν μὲν ἐν εἰρηκῶς, ἀνατρίχου τὰς ἐπὶ τὸν μονῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς μακρῶν Ἀπιοχώρα. Vita S. Bacchi Junioris pag. 66. πλοῖον ἰατρῆς, ἢ τὸ ἀσπασίον ἐπιβύχων μονῆς ὄνομα. Vide quæ observamus in Gloss. med. Lat. in V. Mansio.

ΜΟΝΗ, *Monasterium*. Joannes Cameniata de Excidio Theffalon. cap. 3. μοναὶ ἢ μοναχῶν τετταραὶ καὶ συζυγίαι. Cap. 23. ἐξ ὧν μὲν καὶ θρησκείᾳ ἰσχυρίζουσι, ὅπως καὶ τὸν κηλῶν πλοῖον ἐξ διαφόρων ἀρίτων ἢ Ναυκράων ἐκείνων, ἢ καὶ τῶν μονῶν ἐπιβύχων. Joannes Anagnosta de Excia ead. Theffal. c. 15. τὸ πρὸ τῶν ἰσίων τῶν καὶ μονῶν κατὰ κράτος αἰτίων γίνονται. Paffim apud Joannem Phocam in Descript. T. S. & alios.

Μονή, interdum etiam pro Ecclesia Catholica, seu Parochiali usurpatur, ut apud Latinos inferiores ævi Scriptores, *Monasterium*, uti in Gloss. med. Lat. docemus. Id ex Euchologio pag. 321. 323. et uti Goarus, ubi Ecclesia in qua Sacramenta pro more Græcorum conferuntur sic appellatur, quod in Monasteriis nullatenus fit.

Μονήιον, *Monasterium*, apud Moschum in Limon. cap. 15. 152. 204. ex Edit. Coreleriana.

Μονήιον, eadem notione apud Niceph. Gregoram lib. 4. pag. 54. 1. Edit. & Theodosium Zygomal. MS. de Monte Sina.

ΜΟΝΗΜΕΡΙΟΝ. Justinianus in Nov. 105. cap. 1. de septem processibus Consulium: μετ' ἐκείνων (ὁ στρατοκροῦντιαν) ἢ τῶν λεγομένων μονημερίων, ἵνα πολλὰς ἰσομασπῆς ἐμπλήσει τὸ ὄνομα, τότε καλούμενον Παρκαρτον θρησκείων. Ὁ θρησκῶν προμαρκαρτῶν ἀνδρῶν, εὐδοκίμωνος τῆ τὸν μόν, καὶ πρὸς τὰ ἀναμνήματα τὰ θρησκῶν. Exstat in lib. 1. Antholog. cap. 1. Leonis Philosophi Epigramma εἰς τὸ Μονημερίον, ex quo docemur idem fuisse quod παρκαρτον, quod satis indicat Justinianum, dum ait in quarto processu exhibitum μονημερίων & παρκαρτον, vel certe in eo spectatulo homines cum feris decertasse:

Τετάρτα Περὶ τῶν μεδῶν, Ἐκαθήμενός Φοῖβος,
Εἰπὲ κασιγνήτῃ κρατερῆς ἵνα θήρας φοῖβος,
Ὅσον ἐπιφάσασαι μερῶν δέμας, ὅσον αἰσῶσι
λαῶν τριπεδῶν ἱερῶν σόμα, μὲν ἴσως
Ζεῦσι μετρίοιο λαχόν θρόνον, ἀπὸν οἶτον.

Sic porro appellata ejusmodi spectacula, ob ferarum numerum unâ die confecturam, ut cenfer Petrus Faber lib. 1. Agonist. c. 32. initio: vel quòd licet diversi essent generis uno eodemque die exhiberentur.

Vide παρκαρτον, &c

ΜΟΝΗΡΙΟΝ, *monerium, Navis uniremis*, μονήρης πλοῖον, Galea. Leo Imp. in Tactic. cap. 19. §. 74. καὶ ἐπὶ ταῖς μονήρια λεγόμενα ἢ τὰς γαλέας, &c. & §. 11. καὶ ἐπὶ τὰς καστακασπῆς δρομίνας ἐλατῆς δρομικῆς, αἰσῶ γαλέας ἢ μονήρης λεγόμενα. Continuator Theophanis lib. 2. num. 22. καὶ ὁ Φοῖβος ὁ τότε μετρίω μάλιστα δια-

σῶσεν. Ubi Scylitzes habet ἐν δρομίον. Anna Comnena lib. 5. p. 132. ἀελλυθῶς αἰς μονήρης, πλοῖον περὶ αἰσῶ ἢ λογιβαρδῆς κατὰ αἰσῶ.

ΜΟΝΗΤΑ, *Moneta*. Gloss. Lat. Gr. *Custodis*, ἢ μονήτης. Phavorinus: μονήτα, ἢ Ἡρα, παρὰ τὸν Ἰωναίον. Dea Moneta. Theophanes an. 6. R. hinotmeti: παρκαρτῶν μὲν λυθῶν πλοῖον ἰσχυρίζουσι, ἀλλὰ ἐπιβύχων πλοῖον μονήταν. Michaël Attaliata in Synopsi tit. 78. οἱ δὲ πρὸς ματῶν, ἢ μονήτας βασιλικῶν κηλῶν, μαλακίζοντι, ἢ ἐπιβύχων. Elogæ Leonis & Constantini tit. 28. οἱ παρκαρτῶν μονήτας, χειροποιεῖσθαι.

Μονήτα. Idem Theophanes an. 20. Constantini M. παρὰ τὸν αἰσῶ ἔτι ἐν τῶν Ἑλλένων πλοῖον ἰσχυρίζουσι, καὶ μονήτας αἰς βασιλῆδ' ἀπὸ τῶν μόν. Colimas Indico pleufites: ἔχου ἀμφοτέρων τὰς μονήτας, ἢ μὲν τὸ νόμισμα, ἢ τὸ πλοῖον δραχμῶν, τῶν τῶν μιλιαρίων. Hamtenopolus lib. 6. tit. 14. §. 4. & Glossæ Basilicæ. μονήτα ἢ καλῶς τὸ ἀρχιτεκτον σφραγισμένη, ἢ θυλακίον, μετ' ὧν ὁ τῶν νομισμάτων τύπος διακρίσθητι. Ita lib. 7. Basilicæ. tit. 17. c. 26. lib. 60. tit. 45. c. 7.

Μονηταίον, *Monetarium*, τὸ κέρμα ἐπιβύχων, apud Hefychium. Suidas & Phavorinus: μονηταίον, οἱ παρὰ τὸ νόμισμα τεχνίον, οἱ ἐπὶ ἀρχαῖον δίδουσαν τὸ νόμισμα, καὶ τὸ ἴδιον ἀρχαῖον φιλικήσιμον ἀνελόντες, ἡμῶν ἐπιβύχων σφραγῶν, ἢ μόνις ἀρχαῖων χρησασμένων ἢ ὑπερβαλλόντων καλῶς αἰσῶ τῶν παρκαρτῶν. Occurrit in Basilicis non fmel.

ΜΟΝΗΛΕΥΤΗ. Phavorinus Camers: Καρῶν κη, κοιλία, ἢ πλοῖον μετὰ πλοῖον καλῶς.

ΜΟΝΙΑ, *Vite Monastica institutum*. Vide in μόν. ΜΟΝΙΤΑΡΙΟΣ. Vide in μονήτα.

ΜΟΝΙΤΟΡΙΟΝ, *κινάβαρ* exponitur in Glossis Basilicæ. *Commontorium Principis per cinnabarium subscriptum*.

ΜΟΝΟΒΑΜΒΟΤΑΟΝ. Vide in διβαμβύλον.

ΜΟΝΟΒΑΝΔΟΝ. Vide in βάνδον.

ΜΟΝΟΒΙΒΑΟΝ, dicta à Justiniano Novellam Constitutionum collectio, unico libro comprehensa, Theophanes & Cedenus anno illius 2. ἀντίωσιν ἢ ὁ βασιλεὺς πάσις τοῖς παλαιῶν νόμοις, ποιήσας Μονοβίβλον, καὶ καλῶς αὐτὸ Νιαρῆς διατάξας. Vide Theophylactum Bulg. Archiep. Epist. 57. & Scholiastem Basilicæ. to. 2. p. 654. to. 4. p. 277. to. 6. p. 251. & alibi. Ita Eudocia Augusta in Jonis MSS. scribit Philagrium Epirotam Medicum συντάξασθαι βιβλίον ἰατρικὰ μόνοβίβλα septuaginta. Laudatur & Rufi μόνοβίβλον de Purgantibus.

ΜΟΝΟΒΟΛΟΝ, *Simplex salus, Cursus*. Photius in Nomocan. tit. 13. c. 29. pag. 241. μόνον ἢ παῖζον ἐξῆς μόνοβλον καὶ καλομειόβλον. Ubi Balfamon: γίνεσθαι ἢ ὅτι μόνοβλον λέγεται ὁ δρόμος. Κοσμομειόβλον, *Salutem cum conto* interpretatur Salmastus ad Plinium. Vide Hieron. Mercurialem lib. 2. artis Gymnasticæ c. 11.

ΜΟΝΟΓΕΝΕΙΟΝ, *Raonia*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 63.

ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΟΝ, *Monogramma*, de qua voce consule Gloss. med. Lat. VI. Synodus A. 12. καὶ ἐπιβύχων δὲ ἡμεῖς ἰσομασπῆς δὲ κηρῶν, ἐπιβύχων μόνογραμμων χρησασπῆς διατάξου. Et Act. 15. καὶ ἀποκρίσασθαι αὐτοῖς ἐπιβύχων Πολυχρότων καλῶν ἰσομασπῆς μόνοβίβλων ἐπιβύχων μόνογραμμων Πολυχρότων ἰσομασπῆς.

ΜΟΝΟΖΩΝΟΝ, *Milites Expediti, Prædatores*. Suidas: μονήζωνοι, οἱ τιμῶν ἐπὶ ἐπιβύχων οἱ μὴ τὸ αἰσῶ τῶν ἄλλων ζωστῆρα φοροῦντες, οἱ αἰσῶ τῶν καὶ αἰσῶ τῶν κασῶ. Quæ quidem haufit ab Olympiodoro in cap. 20. Job. Lexicon MS. Cyrilli: μονήζωνοι, μάχιμοι, καὶ οἱ ἐπιστάσι, καὶ κηρῶν ἐπιβύχων, καὶ μὴ καλῶν φρακῶν. Hefychius: μονήζωνοι, ἢ τῶν πελῶν κατὰ σκοποῖς, ἢ μάχιμοι, ἢ ἡμῶν μονομα-

951. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. Μονόζων, ἰσο-
ζων, ἴσων ἐσθρῶντις, φωνίς, καυδῶν, πύρι, μά-
ζυμο, λησις. Michaël Pfellus in Grammatica
Manuscript.

Μονόζων, ὁ μάξιμο, Μαμωνιάς ἢ ὁ πλῆτ.

Denique Lexicon MS. Colbertum: μονόζων, μά-
ζυμο, ἢ καὶ καλοσοπῶ. Theophanes an. 10. Lconis
Isauri: καὶ κτ' πλὴ Βιβλίων Νικαίας παρατάξι) ἢ Σαρα-
κηνῶν δ' ὡς Ἀμραϊνῶν σ' ὡς Ἀμρ ἐν γαλιλαίᾳ μονόζων δὲ
καπίσι σφεδραμῶν, &c. Ubi Miscella: In millibus
quindecim precurrens. Et an. 23. ληζίζων ἐν ἰουδαίᾳ
μονόζωνι τὰ τ' Ἀσιατικῶν γῆς μέρη. Ubi Miscella &
Anafathus: Insidians in dens millibus Latini-
culis. Et an. 7. Constantini filij Irenes: ἐξήρθη ὁ Βα-
σιλεὺς κτ' ἠράων, ἔχων μὴ ἰαυτῶν — ἐλλογλῶν μονόζων
εὐραίνωτ'. Adde eundem an. 2. ejusdem Irenes. La-
trunculus verit Sancti Hieronymus apud 70. Inter-
pretes.

ΜΟΝΟΪΚΙΑ, dicuntur Rurales Paræcia, αἱ ἐν
ἰσότητι κῆρυμαι, καὶ ἴσους ἔχουσι ἐν αὐτῷ οἰκίαις. Bal-
famon ad Concil. VI. Can. 17. ὠρίστη ἐν καίχων
ἀμῶνας τῆς ἰπικῶνας τὰς ἐπὶ στρατοκρατίας νημεθέας
πᾶρ αὐτῆς ἐσρίας ἀβίσιως, καὶ ἀρροκίαις ὄσιν, ἴτοι
μικραὶ, αἱ καὶ Μονοικία λέγουτ', ἴτοι πολλὰς κατίκας
ἔχουσαι. Scholion ad eundem Canonem: ἀρροκίαις
μὴ λέγει τὰς ἐπὶ τ' ἰσχυρίων ἰδρυμῶν, αἱ καὶ μονοικία
νῦν ὄσιν. Aristenus ad eundem Canonem: ἀρροκί-
αις ἢ ἐπὶ παρικίας καὶ ἰσχυρίας νήσις. ὁ πῆλιος τιν-
εὶ καὶ κῆμας, ἀλλ' ἀρροκίαις καὶ ἰσχυρίας μὴ τινεὶ ἐν μί-
θῃ ἀρροκίαις καὶ κῆμας κερδῶν ἀρροκίαις ἢ τῆς τῶν
ἀρροκίαις, καὶ ἐν ἰσχυρίαις ἰδρυμῶν, ὅς ἐν μονοικία νῦν
λέγουται. Et ad Can. 25. Concilij in Trullo: ἀρροκί-
αις παρικίας λέγει, τῆς ἰδιωτικῆς ἢ ἐκκλησιῶν ἀρροκίαις,
καὶ μὴ ἀνακωνομῶν, ὅπως ὅπως ἐν τῇ κῆμας ἢ καὶ
χωρίας, ὅς ἐν Μονοικία νῦν λέγουται ἰσχυρίας ἢ, τῆς ἐν
μείσις χωρίαις καὶ κῆμας κερδῶν ἀρροκίαις.

ΜΟΝΟΚΑΒΑΛΟΣ. Vide in Κάβαλλο.

ΜΟΝΟΚΑΛΑΜΟΝ, Instrumentum Musicum.

Vide in Χορῶνται.

ΜΟΝΟΚΑΤΑΟΝ, Alyssum, apud Interpolat.

Diofcor. cap. 511.

ΜΟΝΟΚΕΛΙΑΟΝ, Cella unica, in quam sefe
recondebant Solitarij, diversi à Cœnobitiis. Apo-
phthegmata Patrum in Gelasio num. 5. ἐν αἷ καὶ γῆρας
τις ὡς αἱ ἀρῶν ἀπὸ τῶν καὶ ἀλλήλων, ἐν μονοκελίῳ
εὐνάτας ἀρῶν τιλῶν, καίτοι μαθητῶν ἰσχυρίαις ἐν τῷ γῆ-
ρα αὐτῷ.

Μονοκελίῳ porro ij dicti. Laudatur à Lambecio
ex Bibl. Casarea, Codex MS. Ἡσάμ κροσθῶν καὶ
ἀναχωρῶν, ἀπὸ κατῶστας ἀρροκίαις, καὶ ἀπὸ τῆς μονοκε-
λίῳ, καὶ τῆς διδόντων οἰκίας ἐν κοροβίῳ.

ΜΟΝΟΚΕΛΙΚΟΝ. Pachymeres lib. 5. cap. 9.
καὶ ὅτι ταῦτα ἐν τῷ ἀναβατικῶν ἰδοῦν τὰ κῆμα, καὶ τῆς ἰσο-
σῆς παραμῆσαι, καὶ περιλερῶν τῆσι, ὅσιν ἐν προνοίας
ἐπῆλτο, Μοναὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν βασιλέων προσα-
πέσιν, ἀρροκίαις τῆς ἐπιπέτῆς, παρὶν αἱ ἐραλινῶν,
πλῆν καὶ μονοκελίῳ, ἐξυμῶνας, αἱ ἐπὶ τῆς αὐτῆς
ἐκείναις ὑπὲρ τῆς ἰδίων ἀρροκίαις μαρτυροῦν. Quem lo-
cum de Monocellitis interpretatur Etuditus Cote-
lerius. Sed cum hæc vox adjungatur ἐραλινῶν vo-
ci, mallem hic intelligi Equitatum, à voce Κέλις.
Vide Μονοκελίῳ ἐν Κάβαλλο.

ΜΟΝΟΚΥΘΟΝ, Μονόζων, Μονοκρίτῆζω,
Composile, olla complectens varios cibos, eujusmo-
di Monachis apponi solet. Dores κύπας, pro κύ-
πῶν dixerunt. Eufstathius ll. 8. pag. 468. ἰσχυρίαις ἢ
ἰδιωτικῆς, καὶ τὸ ἐκ τῶν κύπρας οὐραίνων μονόζων,
μονοκύπῶν. Prochoprodromus de sua Paupertate ex
Cod. Reg.

Καὶ λέγει πλὴν γυμνασίου, Κίρα, καὶ ὅς ἰσο-
σῆς, καὶ ὅσιν αἱ ἰσχυρίαις, δὲ ἰσχυρίαις τὸ σφῆζῶν,
καὶ ὅσιν τὸ ἀρροκίαις ὅσιν ὅσιν μαρῆς,
καὶ τῆς τῆς μονοκίαις, πλῆν ὅσιν τὰ μὴ βράζω.

Infra: Καὶ μονοκίαις μαρῆτικῶν ἐν τὰ λεπτομῶν.

Idem Prochoprodromus contra Hegumenum, ex
Cod. MS.

Εἰς τῆς, ὅς τῆς Σαυμάθῳ, καὶ τὸ μοκουσπίτῆζω,
ἢ ἰσχυρίαις ὅσιν, καὶ ὅσιν ἰσχυρίαις,
ὅσιν αἱ βράζω μαρῆσαι καὶ τὰ τῆς μονοκίαις,
Κρημῶν, καρδίαις δὲ ὅσιν χροδραὶ καὶ χροσῆσαι,
καὶ ἰσχυρίαις παρῶν, κύπρας ἀρροκίαις.

ΜΟΝΟΚΑΛΩΝΟΣ, Artemisia, quæ & πολὺ
κλυτῆ, apud Interpol. Diofcor. c. 534.

ΜΟΝΟΚΟΚΚΑ, Uniones, cæpæ genus uni-
co capite, vel unico nucleo constans. Noftris inde,
Oignon. Glossæ Lat. Gr. cap. de Holeribus: Uniones,
Μονοκοκκα. Ita emendat Salmafius. Alibi: Uniones, μαρ-
γαρίῳ μῶναις, Μονοκοκκα. Nempe hæc vox Margari-
tias grandiores, & cæpas significat. Vide Gloss. med.
Lat. in Uniones.

ΜΟΝΟΚΟΝΤΙΑ, Tela Isaurica. Justinianus
in Nov. 85. cap. 4. καὶ τὰς καὶ τῆς ὅσιν ὅσιν ὅσιν
μαρῆσαι ὅσιν, καὶ τὰ παρ ἰσχυρίαις ὅσιν ὅσιν
Μονοκίαις.

ΜΟΝΟΚΟΣΜΟΝ. Vide Κόσμον.

ΜΟΝΟΚΟΥΡΣΑ. Vide Κόρσον.

ΜΟΝΟΚΡΑΤΩΡ, ὁ διαβολῶ, in Lexico MS.
ex Cod. Reg. 1843.

ΜΟΝΟΛΙΘΟΣ, Lapis singularis grandior. Vox
à Strabone lib. 17. & aliis usurpata. Joannes Moschus
in Limon. cap. 215. φῶσισμα μολῶν, Βαρισηρίαις
seu Ρεψίνα Βαρισηρίαις unico constans lapide. Eucho-
logium de Sacra mensa, pag. 832. ἴτοι μολῶν, ὅσιν
συντιθεμῆν ἐκ πολλῶν λίθων. Nicetas Paphlagon in Vi-
ta S. Ignatij Patr. Constantinopol. ἀλλὰ καὶ τῆς τετρα-
πλῆρας μολῶν κίαις, &c. Zofimus Chymifia MS.
de Compositione aquarum: κίαις καὶ μολῶν
ψιμῶν, ἀνακροσῶν, ἀρροκίαις. &c. Joannes
Camenita de Excidio Theflalonice cap. 15. ὅσιν
δὲ ὅσιν καὶ τῆς ἰσχυρίαις καὶ τῆς ἀρροκίαις μολῶν
ὅσιν ὅσιν καὶ τῆς ὅσιν. Vide Cedrenum an.
25. Constantini. Historia Bertrandi Romani Ma-
nuscript.

Εὐσῶν ἢ ὁ κεφαλῆς τῆς μολῶν κίαις.

ΜΟΝΟΛΟΪΣΤΟΙ, dicti Monachi, quod
uni duntaxat Oratiōni intenti sint. Lexicon MS.
Reg. ex Cod. 1708. Μονότροπῶ, ὁ μονολόγιστῶ. Nicon
in Pandectis MS. lib. 1. fol. 30. v. μονολόγιστῶ, ἴσων
αἱ ἐν ἀρροκίαις, καὶ τῆς μόνων λογῆμῶν, καὶ ὅσιν
μῶν τὸ οὐραίνων, κύμα ἰσχυρίαις ὅσιν ὅσιν ὅσιν
ἴσων, Πιερί μῶν, καὶ τὰ ἴσων. Scholiastes MS. Joan-
nis Climaci ad cap. 241. καὶ μολῶν ἰσχυρίαις ὅσιν ὅσιν
ἴσων αἱ ἐν ἀρροκίαις, καὶ τῆς ὅσιν καὶ τῆς οὐραίνων.
Vide Μονότροπῶ.

ΜΟΝΟΜΑΤΗΣ, Cocles, Μονόθαλαμῶ. Vide
Μάτι.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΟΝ, As. Gloss. Lat. Gr. Αἰσ-
γίαις, ἰσχυρίαις, μονομάχιν, δόκῆσαι, νυμμίον, ubi for-
te legendum μονάχιν.

ΜΟΝΟΜΕΡΩΣ quidpiam fieri dicitur, quod
fit in judicio una tantum parte presente: contra, καὶ
διαζῶναι, quod utraque parte, cognitionaliter.
Photius Epist. 158. ὅσιν αἱ τῆς συμβῶν, αἱ κα-
τῶν μονομερῶν ἰσχυρίαις, καὶ διαβολῶν γῶναι ἀρροκίαις-
των ἀρροκίαις οἱ κατῶν ὅσιν τῆς κερῆσαι. Theophanes
an. 31.

μωρος, ἀγαθός, ἀγνώστῳ, ἢ καὶ μονάζων. Anonymus MS. de Horofcopo : φιλοσοφία ἡ μονοτρόπος. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabae c.18. ubi Monachi virtutes describit : τὸ γὰρ τοῦτον μόνотρόπος εἶναι πᾶν γραφικῶς ἀναγράφεται, ὅτι πρὸς λίαν, κῶλυθ καὶ βουκίζεις μονοτρόπος ἐστίν. Joannes Hierofol. Parr. in Vita S. Joannis Damasceni num.8. ὁ δὲ ἀπεκρίματο, εἰπὼν, Οὐδένος ἀγνώστῳ ἱερὰ καὶ ἄλλοις ἄλλοις κείνηματ' ἀρχαῖα ἢ τις εἰμὶ μόνотρόπος, καὶ φιλοσοφία ἡ ἐπισκοπία, ἢ μόνον πᾶν καὶ ἡμᾶς καὶ φιλοσοφία, ἀλλ' ἔγωγε εἰς ἑαυτὸν ἄλλοι σωματικῶς. Joannes Tzetzes de Educat. filior. Ουποδιδάσκων, ἢ μόνотρόπος τὴν γλῶσσαν.

Vide eundem Chil. γ. v.622. & Chil. γ. v.332. Ptochoprotomus contra Hegumenum :

Φοβήτο τὸ παράδογμα τῶν μονοτρόπων παύλιτε, Theodorus Prodromus (necno an idem) in Synopfi Evangel.

Μακάριος μὲν καὶ παλαρμῶν Μαβρίων, Μαυραίου ἢ καὶ Μονοτρόπων πόντι.

Constantinus Manasses pag.97.

Τὸς μόνотρόπους ὁ Θεὸς ἐν αἰῶνι καλοῖσθαι, Georgius Trapezuntius ubi de Metrophane Patr. Constantinopolit. qui abdicatā Dignitate in Monasterium concesserat : ἐπέπεσε γὰρ αὐτῷ τὸ τοῦτον ἐπὶ μάστιγι πρὸς Θεῷ, οἷς τὸ ἱερὸν λογισμὸν, τὸ ἡγῆσθαι με Ἐπισκοπὸν ΚΠ. ἀλλ' οὐδ' ἀπὸς περικλυτῶν ἄγων, ἵνα ἡγῆμαι Ἀρχιερεὺς, ἀλλ' ἐν μόνῳ ἡμεῶν πρὸς τὸ μόνотρόπον σχηματῆ. Philotheus Patr. Constantinopol. Homil. in 1. Quadragesimae Dominicam : πότε ἀπάντες οἱ εἰ ἐβδόμησις λογισθεὶς δὸς τὸ Ἀρχιερεὺς, ἱερεὺς, καὶ μόνотρόπος πρὸν περὶ αὐτῶν πᾶν ἐβδόμησις ἐκίρησε. Synaxaria in S. Pnenia : τὸ μόνотρόπος πᾶν κατὰ σχηματῶν πολιτικῶν. in Panoplia MS. Euthymij Zyangabeni praeponuntur aliquot jambi, hac serie :

Εὐθυμία πόντικα καὶ μόνотρόπος Τῷ Ζυγαβίῳ δαμάτικῳ Παροπία, &c.

Vide Allatium in Diart. de Georgijs pag.413. & de Symeonibus pag.185. & suprā in V. Ηουχασιῆς.

Μονοτροπία, Vita Monastica. S. Basilius in Epist. ad Virginem lapsam : καὶ τὰς τῶ ἀνθρώπων συλλήθιας λόγῳ προσηύχασθαι, ἡσυχίας ἢ καὶ μόνотροπίας ἑαυτῶν ἱεραιμάσας.

ΜΟΝΟΤΡΟΧΟΣ, Eunuchus, Spado, Castratus, Εὐνῶχος, σπάδων, ἐκτομία. Μονοχρῆεν, Castrare, Εὐνυχίασας : qua quidem voce utuntur etiam Graeci recentiores, inquit Hieron. Germanus, pro Tassellare li melloni per vedere se sono buoni. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 82. de Cervina carne : τὸ νῆν ἢ μόνοχρῆεν ἢ καλῆτερον.

Μονοχρῆρι, Veruex, Aris castratus, Κριός ἐκτομίας. Μονοχρῆμῶν κριός, apud eundem Agapium cap.61. 78.

ΜΟΝΟΦΑΤΙΑ, Una per diem Comestio, Refectio, à quibusdam Monachis usurpata, qui monofagias ἀσπαζέσθαι dicuntur Germano Patr. Constantinopol. Homiliā in primam Jejuniorum Dominicali pag.1735. παραλαίας ἡμῶν ἐσ' αὐτῶν πῆσι τὸ ἐβδόμησις ἡμέρας τῶ ἀγίας ἡσυχίας μόνοφάγια ἀσπαζέσθαι καθ' ἑμᾶς ἵνα πᾶν, καὶ γὰρ αὐθις ἀπὸ τῆν πᾶν ἡμεῶν ἀγάπην παρακαλῶ τῶτο γὰρ ἔστι ἡσυχία, ἢ καὶ τὸ βραδύτερον τῶ ἡμέρας μετρία τρεπθ. Quo loco carpit Latinarum διαφασίας. Hujus etiam monofagias meminit Pachymetres lib. 12. cap.21. lib.13. cap.23. Vide μενοπῆται.

ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΙ, dicti Haeretici Aegyptij, sub Marciano & Valentino Imp. qui μῆαν φῦσιν τῶ λόγῳ καὶ τῶ σαρκὸς μὲν πᾶν ἀπὸ τῶν ἵστων docebant, de quibus & eorum pravus opinionibus copiosè agunt Auctor de Inititiis Haereseton num.83. prae-

terea Theophanes an.6. Constantini Copronymi, Nicephorus Callist. lib.18. cap.45. &c.

ΜΟΝΟΧΕΡΙΟΝ, Armilla unius brachij, vel potius Armilla quavis. Glossæ Gr. Lat. μονοχέρια Μανιλάρια. Emendat Meurfius Manualer. Melius fortè Μανιλάρια. Meminit auctor Vitæ S. Theophanis Sigiariensis cujusdam Monasterij, quod Μονοχέριαν appellatum fuisse scribit. Vide Xpi.

ΜΟΝΟΧΙΤΩΝ, Monachus qui unica vitæ veste. Helychius : οὐχίτων, δίχα ἱερῶν, μονοχίτων. Lexicon MS. Cyrilli : μονοχίτων, μονοχίτων' ἡ λῆτι γὰρ τὸ ἱμάτιον. Socrates lib. 4. Hist. Eccl. cap.9. de quodam Agelio Episcopo Novatiano : ἀνυπέδωθ' ὅτι δὲ ἰδὸν δὲ πᾶν, καὶ ἐν γυμνῷ ἐκείνην, τὸ τῶ ἱερῶν ἐκείνην ἐκείνην ἔχον. Procopius Chartophylax in Encomio S. Marci num.4. ubi sic Sanctum compellat, τῶν καὶ γὰρ ἡσυχίας τῶν ἐκείνην, ὁ ἰδιώτης, τῶν ἐκείνην ἡσυχίας πᾶν πᾶν, ὁ μονοχίτων, &c. Pflenus in Epist. 106. MS. ἀρ' ἂν ἐν μονοχίτων τρεῖσι τινὰ καὶ ὁ τῶ σακίαι Ἐπισκοπῶν, ἡραχίαι ἔχον περιβόλι, καὶ ταῦτα ἀνακαρπῶν. Continuator Theophanis lib.1. num.3. de Bardanio, seu S. Sabba : ἐν τῷ μονοχίτων δὲ τῶν πρὸς τῶν δερμάτινον χιτῶνα ἀμυννόμενον, πρὸς τῶν τριχῶν περιβαλλόμενον. Vita MS. S. Gregorij Archiep. magnæ Armeniæ : μονοχίτων τὸ γὰρ ἐπὶ τῶ ἱερῶν διατρίβον ἐκείνην. Vita MS. S. Stephani Junioris : τὸ γὰρ χιτῶνα ἔχον δερμάτινον καὶ μόνον. Vita MS. S. Alypij in πέρας ἔχον, καὶ γλῶσσαν δὲ ὑπερ. Vita MS. S. Sampsonis Xenodochi : καὶ πρὸς τῶ χιτῶν, ἐν τῶ τῶ οὐκ ἐστὶ ἀμυνόμενον. Zonaras in Severo, de Origine : καὶ βίον δὲ ἡμῶν φιλόσοφον καὶ τῶ λόγῳ σωματικῶν ἐπὶ γὰρ δὲ ὑπερτερον ἔχον χιτῶνα ἰστέρον, &c. Lexicon MS. in scriptum Ἐραστῶ τῶ λέξων Ἀργίας. ἔσθ' ἐπὶ οὐκ ἐστὶ ἡμῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπισκοπῶν, βίον Ἀποστολικῶν βίαις ἀνυπέδωθ' ὅτι δὲ ἐν τῶ πᾶν ἐν τῶ χιτῶν ἐκείνην, τὸ τῶ ἱερῶν φιλοσοφῶν ἡμῶν.

Μονοχίτων, dicti, ad instar ejusmodi Monachorum Dervisij Turcici, seu Τερικαλόγοι. Ij nullus in capite pileos, nullas comas habent, vbiq; tonfi : his amictus ovillæ vel caprinae pelles, quibus partem anticam & posticam tegunt, caetera nudis : vel fortè Calendares, ex Dervisorum secta, qui tonicas gestant strictas & curtas absque manicis, instar sacorum, tum è lana, tum è pilis equorum contextas. Vide Pandecten Leunclavij n. 171. Ducas Hist. cap.21. καὶ σιλάς ἐ δὲ ἀδελφῶν ἐκείνων δὲ οὐδὲ δὲ ἀποστόλων αὐτῶ τῶ μόνοχίτων, ἡσυχίας πᾶν κερπῶν κατὰ φιλοσοφίαν ἀσκητῆ, καὶ τῶ πᾶν ἀγίας ἡσυχίας, καὶ πῆλον ἵνα μόνοχίτων ἐκείνην, &c. Ad ejusmodi μόνοχίτων videtur allusisse Sgropulus in Hist. Concilij Florentini sect. 9. cap.12. τὰ ἢ ἐκείνην αὐτῶ καὶ τὰ γρηναῖα τῶν ἐκείνων δὲ ἡσυχίας, ἡσυχίαν ἢ ἡσυχίαν ἢ ἡσυχίαν, καὶ μόνοχίτων περιχρῶ μὲν καὶ τῶν αἰσ παραφῶν καὶ πᾶν ἡμῶν, hoc est instar Dervisiorum.

ΜΟΝΟΧΟΡΔΙΟΝ, Instrumentum Musicum, unica chorda constans. Vide Gloss. med.Lat. in Monochordium.

ΜΟΝΟΧΩΡΟΣ ἐν τᾶδην, Adunatus, Gloss. Gr. Latin. Vide Salmasium ad Vopiscum paginā 460. 463.

ΜΟΝΩΡΙΣ, Confessio, Extempore, ἢ τῶ Σωφίαι, Αὐτοχρῆσις. Vide Μορις.

ΜΟΡΕΗ, Sycomorus, μῆρος, Sycomorum, apud solos Alexandinos, ut oblectat Eustathius Il. λ. pag.872.

ΜΟΡΜΥΡΙΣ, in Libro MS. Coeranidis l. 1. ἡσυχίας Φαλακῶν ἢ ἡσυχίας μῆρος.

ΜΟΡΜΥΡΙΣ. Vide in κερμυρίζων.

ΜΟΡΟΖΟΣ, Leucographis, Herba de qua Ruelius

ΜΟΥΤΙΑ, *Mu*. Glossæ Græcobarb. Ἀνδρίας, τὸ ἀνακεκλιμένον ἢ μύρνας ξύλον. τὸ ξύλον ἢ παρτίον ὅπερ πικινεν τὸς μύους, ἢ μυρίας. Vide *Μύρια*.

ΜΟΥΓΡΥΖΕΙΝ. Vide in *Μογραφέει*.

ΜΟΥΔΙΛΖΕΙΝ, *Torpere*, *Stupefere*, ταραξάν, θλακάν, τωθρύναν. Historia Apollonij Tyrij:

Τιατί θέντι τοσμίριε, σίεν δὸν μωδίας μύριον.

Μωδίασμα, *μωδίασμός*, *Torpor*, τάρη, θλακία. ΜΟΥΤΙΑ, *Scorpius*, *qua quid absergiunt*. Stephanus Sacchelles in *Monitis MSS*.

Τίλα χηί κολακίζοντο, ἢ μύριε ἢ ἀλφει.

Μωζαλίον, *μωζάλιον*, *Obliterare*, *Delere*, *Fœdare*, ἀπαλοφον, μωζάλια. *Litura*, *Labes*, ἔξάλειψις, γραμμάτων ἀρσενόμυς. Vide *Μύσα*.

ΜΟΥΖΑΚΙΟΝ. *Codinus* de *Offic. cap. 3. num. 6.* τὰ δ' ἑποδόμενα αὐτῷ δὲθολία, χηωμάλιον ἔξιος χηί δλινθ, ἔχονθα αὐτῷ μαργαλαρίους ἐκ πλαγίων τε χηί ἐπι ἢ ταραξάν, ἦτοι ἱππῶν ἢ ἑποδόμενων ἢ μωζακίων. *Ubi* *Grætzers & Meurfius*, *Calceos quasi de mofuis seu Mofaicis*, *piclos* interpretantur. At *reclamat* *Goarus*, αἰτεῦ ἑποδόμενα μωζακία, genus fuisse calcementi Sarcenicum, quod Græci à Sarcenicis mutati sunt. Sed unde id hauserit, non tradit.

ΜΟΥΖΑΚΙΤΖΗΝ. Vide *Τζιμισπη*.

ΜΟΥΖΙΘΡΑ. Vide in *Μωζιθόρα*.

ΜΟΥΖΟΜΗΤΗΣ, *Aper*, *fic* dictus, quod naves habet prominentes. *Anonymus* de *Nuptiis Thefei* lib. 7.

Καί τόντι εἰς τὰ δροσέρη χηόρατα, καί τὰ δένδρον Ἐβλίπει χηί ἱτρίχησι χηί πᾶν ἢ ἀρίμια. Καί μωζομέτακ, χηί λαχίς, πλάγιον μαργαρίνα, λαφόπολα, χηί ἄλλα ζῶ ἐκῆσαν μαζορίθια.

Idem lib. 4. Ἀρίμια, λαφία, χηί λαχίς, πλάγιον, μωσομήτες. Vide *Μήτα*, & *Gloss. med. Lat. in Mufium*.

ΜΟΥΖΟΥΡΙΟΝ. Vide in *Μωζούρα*.

ΜΟΥΖΟΣΤΑΚΤΟΣΥΝΗ, *Scorpa*. *Emmanuel Georgillas* de *Mortalitate Rhodi*, *MS*.

Τὰ μωζικά σκηρτίματῶ, ἢ ἢ ἀταξισοίαις, τὸ κόσμητὰ τὴν μωζαία, ἢ μωζοσκαλισοίαις.

Vide *Μύσα*. ΜΟΥΚΑΡΙΣΤΗΡΙ, *Forceps candela*. *Gall. Mouchettes*.

ΜΟΥΚΥΖΕΙΝ, *Irridere*. *Vita MS. S. Symeonis* propter *Christum Sali*: ἀνθρωπός ἐστὶ παρ' αὐτοῖς, χηί παύλας κυλεῖ χηί μωκίζει, καθοξείριον ἢ τὸς μωζαζέ.

ΜΟΥΚΟΥΛ, (al. *Μούκωλ*) τὸ βθίλιον, in *Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 1237.* in aliis *Μέκωλ* ἀζράν, βθθίλιον γεράνον. *Bdellium*, de quo *Ruellius* lib. 1. cap. 57. Vide *Γεράνιον*.

ΜΟΥΚΟΥΠΕΛΗΣ, quidam cognominatus apud *Scylitz. pag. 741.*

ΜΟΥΚΤΟΥΡΗΣ, *Litton*, *Satelles*, ἑαβθερόφον, δόμιον, *Σωμασφούλαξ*.

ΜΟΥΛ ταραξήν, τὰ εἶδη ἢ κηαμίμω, in *Lexico Reg. Cod. 1843.*

ΜΟΥΛΑ, *μωλάριον*. Vide in *Μωλόρον*.

ΜΟΥΛΑΚΙΑ, *Possessor*. *Malaxus* in *Hist. Patriarch. pag. 163.* ἢ σκεπὸν πέλυσμα διαφορά ἱεροσόλυμο χηωσά ἢ ἀγρυρά, ἢ κτήματῶ πῶλλα, ἦνυ μωλκία, δὲε προφύλῃ ἢ κηλορημ. Idem in *Chron. MS. pag. 500.* ubi de *Sophiana* æde à *Justiniano* ædificata: ἀφίερωσῃ ἢ ἢ σφραγματῶ μωλκία εἰς τ' ναὸν δὲε νὰ τρέφωσῃ εἰ κηλοκαὶ πῶλλω τμημῶματῶ ἀξία. *Ubi* *Codinus* quem exscribit: προσκυρῶσῃ ἢ σφραξεία τ' ξί. ποικίαις κληρικῶν χηίλις.

ΜΟΥΛΑΛΩΝΕΙΝ, & *Μωλόων*, *Silere*, *Σιωπᾶν*. *Afflic* *MSS. Regni* *Microfolymitani* cap. 212. ἠδὲν

ἰδῶσα νὰ ἢ ἔλλίθ τῖπῶσι, χηί ἠδὲ ἑπάσιχα τὸ πῶθινατῶ ζε ἱτρίθρορα, χηί δὲε τὸ ἀν ἱμαλῶσα, &c. *Occurrit* *ibi* *pluries*.

Μωλλικός, *Mulium*, *Alcæus*, *χορὸς φανῶν*, in *Gloss. Græcobarb. Eadem* *Glossæ: ἐκπαρῶσις*, *μωλλῶσις*, ἢ *Σαμαρική*. *Alibi: δίδωθ* τὸ τὸ ἱομα εἰς τὸς ἑσπερίαις, χηί ὑπερφοῖαις, χηί μωλλῶσις, ἢ σιγανίς.

Μωλλωμαν, *Silentium*, in *iisdem* *Glossis. Vide* in *ἀγρύλιον*.

ΜΟΥΤΛΟΣ, *Mulus*. *Glossæ Græcobarb. ἀγρόμοροθον*, ἦμιον, βέρθον, βερθόνιον, μῶλον, μῶλα. *Basilic. Eclog. 44. ὅτ* μῶλον κοσμοῦ ὅτε μὴ ἐν ἀγρόβασίῳ δόσκονται.

Μῶλα, *Mula*. *Lexicon MS. Cyrilli: ἦμιονες*, *μῶλα*, *βέρθων*. *Martyrius* *S. Modesti MS. ἐκῆνας* ἢ ὄμιον τὸν χηῶα αὐτῷ κορὸς τὰς μῶλας. *Suprà ἦμιονες* dicuntur. *Alexander Trallianus* lib. 1. cap. 15. πῶθῶν ἢ ἰόν πῶθας εἰς ἢ μῶλῶς ὑποδομῶσις. *Nicetas* in *Alexio* lib. 1. num. 2. μὴ γάρ τινος διαταρῆξασθῆς τ' κῆδρον ἦμιονος, ἢ ἱποχοῦ ἰῶ. *Ubi* *Cod. Græcobarb.* habet *μῶλον*. *Codinus* in *Orig. Constantinopol. num. 99.* ἐκῆσι ἱεζῶζον Σπασ μῶλα, ἢ ἦσαν αὐτῷ (λαλασαν.) *Myrepsus* *sect. 7. cap. 11. μῶ* ἴπῶσ ὠτίς ἢ μῶλας. *Libri* *Basilic. πῶ* *Μωζατῶ* ἢ *βερθόνιον* ἢ αἰ μῶλα πειρῶζον. *Scholias* *Theophili Antecess. lib. 4. tit. 3. §. 8.* ἰπῶων τὰς μῶλας ἐν ἱχθῆματι, τῶσι καρῶχα. *Auctor Græcobarb.* μῶλα καλοσολίθη. In *Hippiatrix* lib. 2. cap. 139. pag. 91. occurrit *nescio* quod *μαλάμα*, τὸ καλῶ μῶλον ἀμβλα μῶλα. *Infrà: ὡς* μὴ ῖθξιν ὑπομῶναι τραχῶνιες μῶλον.

Μῶλα, *Portio*, *Crepidia*, *Κρητίς*, *Εμβλας*, *Gall. Mule*, *Latinis* inferioris ætatis, *Nollivialis*, quia ejusmodi crepidis de nocte potissimum utimur: sic portò appellatur, quòd ut molliter mulis vehimus, ita & molliùs cum iis incedimus.

Μωλας, *μωλάσιον*, *Mula*. *Μωλάρι*, *Mulus*, ἦμιονος, in *Corona* *pretiosa*. *μωλάρι*, in *Fabul. Ætopicus* *Barbarog. pag. 156.* *Glossæ* *Græco-Lat. μωλαρίον*, *Mulcella*, pro *Mulcella*. Ita emendat *Meurfius*, pro *Mulcella*. *Glossæ* *Græcobarb. ἔλαζαρι* ἢ *μωλαρίαι*, ἦν ἐν δύο μωλάρια. *Glossæ* ad *Iliadem* *Barbarog.* ἦμιονος, τὸ μωλάρι. *Rursum: Ολίβια*, τὰ μωλαρίαι *Syntipas MS.* ἦσαν ἐν αὐτοῖς χηί μωλαίαι πῶλλα. *Μοκ:* ἢ μῶλον ἢ μωλαρίον ἀντίτις. *Anonymus MS. de Bellis* *Francorum* in *Morea*:

Οἶμῶν χηί ἱερίσσαν σαμαζῆρα ἢ μωλάρια.

Manuel Palæologus in *Onitocritico MS.* τὸ ἢ μωλάριον κῆμισον, &c. *Sguroplus* in *Hist. Concilij Florentini* *sect. 6. cap. 4.* ἢ εἶδα ὅτι εἰς ἔξ ἐκῆνον διαπράσαλο κῆπασ, χηί ἱτερος μωλαρίον ἑπὶρ ἦζι. *Malaxus* in *Hist. Patriarch. χηί* ἑτερος ἔξιος ἐκ ἢ τῶσ, χηί τὸ μωλαρίον ἐκῆσθῶμικασ. *Chronicon MS.* *ejusdem* *Malaxi* in *Andronico* *Commeno: ἑπῶρι* νὰ εἶνυ, χηί ἐκῆσθῶμικασ μωλάρι. *Vide* *Damascenum Studitam* *Homil. 18. & Maximum Cythar. 22. Aug.*

Μωλαρίαι, *Mulio*, *Superjumentarius*, *Srvator*, ἱσπῶσθῆσι, ἰλλωσθῆσι, ἀναβελίαις.

Μωλαρίαι. *Ptochoprodonum MS. ex Cod. Reg.*

Ἀγοσθῆπῶλῶνις, χηί σαχημωλαρίαις.

Id est, qui pingui mulo vehitur. *Μωλάρι*, *Mulio*. *S. Basilus* *Epist. 395. χηί* 7ῶ ἢ ὁ ἀδελφὸς διαζῶ ἀνίλοσ, χηί δωρα ἢ πῶλασιον ἀπὸ λαθῶ μωλίωνα. *Occurrit* *2. Basilic. p. 343. 4. §. 8. to. 7. p. 35. 63. & alibi* non *femel*, apud *Theophilum antecess.* lib. 4. tit. 3. §. 8. &c.

Μωλκίον. *Theophanes* an. 9. *Copronymi & Cedrenus* pag. 463. ἀνθῶν ζῶον μωλκίον ἀσπίλον, λαζδῶν ἀνθρωπῶσθῶν. *Ubi* *Nicephorus Constantino.* habet

vocem *Cineuncifum* significare. Anna Comnena lib 4. *ὁμολεγον ἅμα ἐκ πολλῶν πλὴν ἀναμταζῶν ἢ μυσουμαίνων ἐξ ἢ Ρωμαίων ἐρίων ἐπιπέτων θύσας δαμν.*

Μυσουμαίνων, Musulmanicam Religionem profertur. Balfamon in Concil. I. Can. 19. παραρῶσι πολλὰς μυθολογίας ἵστας ἔκτοι, ἃς μὴ ἀναβαπτισθῆναι, ἀλλὰ μυθολογίας μόνον. Petrus Charophylax in Quæst. Eccl. in jure Græco-Rom. p. 395. εἰς ἴθνη κρατῆρας ἢ μαργαρίτας, ἢ ἐν κοίτῃ μακρῶς, μήτῃς ἢ μυθολογίας, (μυρῶν), ἢ τὰς ἐκτὸς τῆς μαργαρίτας λαμβάνει, λαμβάνει, ἐξ κοινῆς.

ΜΟΥΣΟΥΛΟΝ, Musulum. Cinnamomi genus Musulo Urbe advechi. Dictionarium Medicum Hispanicum: *Musulum, una especie de Cinnamomum la mas prestante.* Symeon Sethi de Ciborum facult. de Cinnamomo: ἀεὶσιν ἢ τὸ λεγόμενον μούσουλον, ἦτοι τὸ δὸν Μουσὸν ποίει.

ΜΟΥΣΟΥΤΡΑ, Musura. Myrepsus scct. 1. cap. ult. ex Cod. MS. σκλιζῶν ἢ ὕτας λαβῶν ἐνὸν φάσπε καὶ ἐν παύ, ἵδον μυσούρας ἐκβαλεῖ ἰσθῶν ἐς τὸ λεγόμενον φράζων.

Μυσούρον, eadem notione. Agapius in Geoponico c. 6. εἰς καθά ὁμοίαν, ἢ μαρῶρα ἐπὶ αἰετῶν βαίει λίσσας ἀλας καταστρεμμένων. Infra: ἐπὶ τῶ ἀεὶσιν ἀσθενῶν νά βαίνει ἐν μυσούροι, εἰς τὰ ἐπατῶ μυσούρα ἄνημα, τὸ οὐλοῦν ἴσασματιοῦ. Georgius Contares lib 13. Hist. Athenar. p. 445. ἐκατὸ σκλιζῶν ἐπὶ τῶ μυσούρον ἢ αἰαρίσ.

ΜΟΥΣΟΥΡΙΟΝ, Epistola Sultani. Nicetas in Isaacio Anglib. 2. n. 1. σμυζῶντες δ' ἔν ὅμας εἰς Σουλτανικὸν γράμματι. ὁ φασιν οἱ τέρμα μυσούρι, ἴσως ἀν σκρίν, ἢ ἄσπ τὸ ἐκένον ἀρχὴν ἴσασποίτασ ἀδελφῶν.

ΜΟΥΣΟΥΛΟΝ, Musulum. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. βίσων, τὸ μυσούρον. Moschopolus scct. 1. σκλιζῶν p. 65. μίσπιλον, τὸ κοινὸν μυσούρον.

ΜΟΥΣΤΑΚΙΟΝ, Mustax. Μυσταξ, ex Ital. *Mustaccio, & Gall. Mustache.* Glossæ Græco-barb. ἢ παρὸν ἢ τρεχόν ἐίδων, ἦν ἦν ἴσων, ἢ μυστακίον, ἢ μυστακίον ἢ ἀελὸν ἢ ἴσων, ἢ σακρίων. Protophrodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Νά καθῆσα σὺ πλῶζον ἢ, ἢ ἀρῶρα ἢ ἢκασις, Νά χρῆσιν τὸ μυστακίον μὴ νά πράττειν λεγόμενον. Apud Athenæum lib. 14. accipitur pro *Mustaceo* libro ex œnometrice.

Μυστακίον, Mullus, Myllus, Piscis, qui nostris *Barbeau,* ut autor est Bellonius lib. 1. cap. 2. Sic dictus quod *Μύστας* habet. Protophrodromus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Καὶ τίτασιν ὀπ' ἔτρεκα, καὶ αἰσίον τὰ τηλῶν, Κομάτια, εἰακούματῶ, τηγλία, μυστακάτα.

Μυστακίον, Joannes quidam cognominatus apud Theophrastem an. 1. Mauricij, fortè à mysticibus.

ΜΟΥΣΤΑΚΟΣ, Locusta. Alexius Rharturus Doct. 7. ἐπὶ ὄσῃ μυστακὸς πολλῶς ἢ. ἰδὼσ σκὸς εἰς τὸς Ἀρσποίως.

ΜΟΥΣΤΕΡΟΙ, Coniza major, apud Interpol. Diofcor. c. 541.

ΜΟΥΣΤΟΣ, Musum, γλιῦκος, νέος αἶος, in Corona pretiosa. Manuël Moschopolus in Lexico Philostrati: γλιῦκος, ὁ νέος αἶος, ὁ κοινὸς λεγόμενος μυστός. Ita etiam Lexicon MS. Cyrilli. Diophanes Geopon. lib. 9. γλιῦκος, τῆσιν ἢ καλὸν μύσος, εἰσας ἢ. Cod. MS. ex Bibl. Reg. τῆσιν ἢ γράμματιον Infcriptus: εἰς οἶσ καὶ οἶσ μυστός. Infra: ἀλλὰ χερὶ λῶς καὶ ἀμειβοθῶσις τινὸς καθοπιστοχρῶμα ἴσασποίτα ἢ κα ἐκ χρῆσιν ἴσασποίτα ἢ παρ ἴσασποίτα ἴσασποίτα εἰς οἶσ καὶ οἶσ μυστός, σμυθολογίας, εἰσ ἀσποίτα ἴσασποίτα. Agapius in Geoponico cap. 67. ὁ μυστός, ἦσιν τὸ φημῶν πρῶσιν ἢ κακοχρῶμασιν.

Μυστακίον, ἢ Γάρβ, Passum, τὸ Γλυκὺ *Μυστακίον, Μυστακίον, Placenta vino subacta.* Glossæ MSS. ad Plutum Aristophan. παντ' ἀρῶν ἴσων ἴσων

ἴσων αἰσῶσιν μύσος. Ubi Thomas Magister in Scholias MSS. αἰσῶσιν μύσος ἢ κοινὸς λεγόμενος μυστός: καλὸν ἢ ἢ κοινὸς λεγόμενος δὲσποίτα. Vide in Πιτα. Syntipas M. S. εἰσιν ἢ δὸν τὸ μυστακίον ἦσιν ἢ μυστακίον ἀρῶσις καὶ ἀσποίτα αἰσῶσιν καὶ μυστακίον ἢ εἰσῶσιν, &c. Mox: ὁ ἢ δὲσποίτασ πλὴν σποίτα, ἢ ἐν ἀλλο ἐν αὐτῇ ὄσασιν, ἢ πλὴν μυστακίον. Infra: ὁ ἢ ἀντὶ αὐτῶν πλὴν μυστακίον, ἴσασποίτα.

ΜΟΥΣΟΥΤΡΙΑ. Lexicon MSS. ex Cod. Reg. 1843. πυρκαῖ, αἰσῶσιν, **ΜΟΥΣΤΡΙΑ, Manipulus Latomi,** Πλοηφρῶ χειρῶσιν.

ΜΟΥΣΟΥΤΡΑ, Musura, Mixtio. Apud Myrepsum scct. 1. cap. 498. in Cod. MS. & 504. in Editio, Antidotus ἐ Rheobarbato, deinde addit, ἴσῶ ἢ λαοσίθη ἢ τοιαῦτη μυσταρα.

ΜΟΥΣΧΑΡΙΟΝ, Jatrophiolum MS. γλιῦκος μυστακίον εἰς τὸ μύσιν ἢ οἶκ ἴσων, &c.

ΜΟΥΣΧΟΣ, Muscus, Βρίων, φῶκος, in Gloss. Lat. Gr. **ΜΟΥΤΑ, Mutæ, Caven** in qua includuntur Falcones, cum pennas mutant. Vide Gloss. med. Lat. in *Muta.* Orneophonium c. 6. μὴ ἴσῶσιν ἢ ποσὶς ἢ μύσας, ἀλλ' ἐκῶ ἴσῶν ἴσῶσιν ἢ. Cap. 41. ἐξ ἴσῶσιν ἴσῶσιν ἐπὶ τῆ μύσας ἴσῶσιν ἴσῶσιν. Adde c. 53. Alibi: εἰς ὅσῶν ἢ μύσας εἰσῶσιν ἐκβαλεῖν. Rufinus: εἰς μύσας ἴσῶσιν.

Μυστακίον, in mutam conicere, includere. Idem Orneophonium c. 53. εἰς τὸ μυστακίον ἴσῶσιν. Πρὶν αὐτὸ εἰς μύσας βαλλῶσ, ἢ κερῶσιν αὐτῶ ἐκβαλεῖν, &c. Infra: καὶ ἢ βραδύσιν εἰς τὸ μυστακίον, ἴσῶσιν ὄσῶσιν τριφῶσ, καὶ τὸ κρῖας ἴσῶσιν, εἰσῶσιν, ἢ ἴσῶσιν δὸν ἢ φασῶσιν. Et cap. 54. εἰς τὸ περικλῶσ μυστακίον ἢ ἴσῶσιν.

Μυστακίον, In Mutam inclusus. Demetrius Constantinopolitanus lib. 1. Hieracophij c. 41. pag. 55. δὲ μύσας μυστακίον μυστακίον ἴσῶσιν.

ΜΟΥΤΗΝ. Vide in *Μουτῶν.*

ΜΟΥΤΖΟΝ. Vide in *Μύτῶν.*

ΜΟΥΤΖΟΣ, Musum, Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. Σίρως, ἢ μύσος, ἢ μύσος. Liber Botanice ex eodem Cod. ἢ ἢ καὶ ἢ ἴσων, εἰς τὰ βῶσιν εἰς ἢ μύσος. Ruellius lib. 1. de Nat. Strip. cap. 143. *Siraum, quod alij Herpeta,* Mutini Sarpas appellans, ingenij non naturæ opus est, latius ad tertiam usque partem mensuræ decocto, quod ubi factum ad dimidium est, Desfrutum vocatus.

ΜΟΥΤΖΟΥΝ. Syntipas M. S. καὶ τὸ ἀρῶσιν αὐτῶ μυστακίον. Vide *Μύτῶν.* **ΜΟΥΤΗ, Μύτῶν, Μύτῶσιν.** Vide in *Μύτῶν.* **ΜΟΥΤΑΙΟΝ, Feretrum, Martyrium** S. Febronix MS. εἰ ἢ ἴσῶσιν λαβῶσις τὸ ἀρῶν λῶσῶσιν ἐν μυστακίον χερῶσ, ἐπορῶσιν χερῶσιν ἀρῶσιν ἢ τὰ πλῶσιν, &c. **ΜΟΥΤΑΟΓΑΖΟΝΟΣΚΟΦΟΣ.** Protophrodromus in versib. politic. MSS. de sua Paupertate:

Τὸ μακροῦ πλὴν γλιῦκος ἴσῶσιν καλοκρίων, Κυρῶ, Κυρῶ, μυστακίον, κυρῶ χερῶσιν, Καὶ μυστακίον, γλιῦκος, γλιῦκος ἢ μακροῦ, αἰς με εἰσῶσιν ἴσῶσιν, δὲ με δαμνῶ μυστακίον.

ΜΟΥΤΑΟΝ, Mutulus, apud Euftratum in Aristot. Ethic. lib. 10. sed errat quod *Triglyphus* exponat, inquit Meursius.

ΜΟΥΤΟΝΝΕΙΝ, Ridere. Glossæ Græco-barb. Ἀρῶσιν, χερῶσ γλιῦκος, ἢ γλιῦκος, δὲ μυστακίον.

ΜΟΥΧΑΪΤΑΙ, Muxa Sebastena.

ΜΟΥΧΑΠΕΘ, τὰ μυστακίον in Gloss. Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. & 1843. Chatio: εἰσῶσιν ἢ ἴσων λαβῶν ζῆσῶσιν. καὶ μυστακίον. &c. Vide Salmasium ad Plin. pag. 135.

ΜΟΥΧΑΑ, Mucor, σαμῶσιν, εἰσῶσιν. Μυζακίον, *Mucosere, σπῶσιν, σαμῶσιν.* Agapius Cretenfis in Geopon. cap. 56. ὄσῶσιν βῶσιν καὶ ἴσων ἴσων

νοτόν, ἦν ἄριστον, καὶ ἀν' ἣν τὸ παλαιὸν ἐστὶν τὸ ψωμί, καλῶς ἣν ὀείρας α ἢ καὶ εὐρύς τὸ μὲ μύχλιαν ἔξωθεν, ἣν βλαβερῶς, μυχλιασμός, *Muscov, Carices, Zapratka.*

ΜΟΥΧΛΙΟΝ. *Myrepus* fecit. 1. cap. 1. μυχλίον ἄφρονιτρον παλαρῆ πρώτου ἔξις ἡ. Vox ignota Fuchfio, formata fortē ex μύχλια, *Muscov.*

ΜΟΥΧΜΟΥΤΙΜ. *Aegyptius, Portulaca Silvestris*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 139.

ΜΟΥΧΡΟΝΤΙΟΝ. Prochopodionus contra Hegumenum, ex MS.

Καὶ χυλίκιον κακίτζεσα, καὶ τίσαμα μυχρόλια. ΜΟΥΧΡΩΜΑ, *Sterculium*, δάλη, Ἀμφιλόκη.

ΜΟΧΕΗΡΟΣ. *Nomocanon Cotelcrianus num. 112.* οἱ ἱερεῖς οἱ ἐπιδιδόντες τὴν κούρας αὐτῶν, καὶ ἢ μωχ- ἄφρον, ἢ ἐπὶ τοῦ ζῶον, λατρυρήμας ἐπιτοσίας, ἢ κόλυβον.

Ubi *Erudius Interpres Aeginum* uertit, felici conjecturā, ex Helychio, qui ἀνοσιμώβου, ἦν ἰσὺν interpretatur. Quippe κακοπαθὸν dicuntur Asini. Vide *Diogenian.* Cent. 7. num. 98. & supra in Bérduv.

ΜΟΧΛΙΑΣΜΕΝΟΣ, *Aridus, Siccus, vel Mucidus.* *Theophylactus Hierodiad.* Homil. 6. pag. 115. δὲν ἠθέλησεν τὰ δόνον κὰν καθάριον ψωμί τὰ φάρη, ἀλλὰ ἰδύλιον τὸ ξηρὸν καὶ μωχλιασμένον παχημάδι.

ΜΠ. pro B. Latino, crebro usurpat Græci inferioris ævi, ut ex sequentibus uocabulis colligere erit. Vide *Henric. Stephanum* in *Dial. de Infidis Græcæ Linguae Magistris* pag. 137. & 138.

ΜΠΑΓΚΑ. *Nicolaus Myrepfus* fecit. 1. cap. 459. in *Cod. Reg.* Ἀβίδιος ἡ ἱστομαζομήνη Ἰταλία γλυκοῦ μπαγκα λευρία. Ubi *Fuchsius* c. 445. *Pancala aurea* uertit. Melius *Banca laucea*. Nam λευκόν pro Lauro non femel usurpat; deinde *Βαφολόου* mox appellat, quod in eantidoto adhibetur. Adde cap. 447. ex MS. & 453. ex *Edito.*

ΜΠΑΓΚΟΣ, *Bancus, Mensa nummularia*, *Ital. ut Banco.* Acta Concilij Florentini pag. 116. Edit. ult. ὅπως ἔχουμπο ἡμῶς σίντε μιλίων ἰθαλοῖμα τρεφῶσ ἕως μπαγκόν φλωρίνον σὺ τὸ ἔξες, &c. & pag. 487. ἢ δὲ θωλιὰς σὺ ἀναπαρήρασι πάντων μπαγκόν τρεῖς, ἢ Βενετίας, ἢ Γενίας, ἢ Ἐφωριώνας.

Μπαγά, *Telonium, Abacus argentarius*, τείλωνον, ἀργυρομυθική. *Μπαγακάρης, Telonarius, Menfarius, Trarretia*, τείλωνος, Ἀργυρομυθική.

ΜΠΑΖΑΡΙΩΤΗΣ, *Salfamentarius, ταριχοπώλης*. Ex voce Turcica *Bazari*, quæ *Forum* sonat. Vide Παζάρη.

ΜΠΑΖΟΥΜΠΑΖΙ, σπῆρῶ πιπώνῶ, in *Lexico MS. Reg. Cod.* 1843.

ΜΠΑΖΟΥΡ, τζῆτζερ ἡ... ζῆύμα, in *Lexico MS. Cod. Reg.* 1843.

ΜΠΑΖΟΥΡΚΟΥΛΑ, σπῆρῶ πῆρον. *Ibid.*

ΜΠΑΖΟΥΡΑΧΑΣ, σπῆρῶ θριδάκῶ, in *cod. Lexico.*

ΜΠΑΓΟΥΛΟΣ. Vide in Βαύλου.

ΜΠΑΚΑΜ, ἑλαχάς, in *Lexico MS. Reg. Cod.* 1843.

ΜΠΑΚΑΟΥ, ἰμσὺρ, ὁ Φερμὸς, in *Lexico MS. Reg. Cod.* 1843.

ΜΠΑΛ, τὸ τρεσῶνυρον, in *Lexico MS. Reg. Cod.* 1843.

ΜΠΑΛΛΑ, μπαλά, *Pila lusoria*, σφαῖρα. *Ital. Bala, Gall. Bale*, ex *Græco* fortē, Πάλα, & Πάλλα, *Sphæra*. *Helychius*: πάλλα, σφαῖρα ἐν ποικίλοις σφαιροῖς κτηνοῦντων. Hinc apud eundem παλιέσθου, σφαιρίζον. Vide *Euthathium*. *Cotona* pretiosa: *Μπαλάλα, Pila, Sphaera.*

Μπαλότα, *Pisula, Minor pila, Globulus*. *Fabula Aëtopi Græcobarb.* ὁ ἢ κἀνθαῖ ἕκαμ μίαν μπαλότα κῆπερ. Ubi *Gr. Cod.* κῆπερ σφαῖρα ποίσεας. *Agapius*

in *Geoponico* cap. 212. κάμπε Βάλια, ἦν ἄν μπαλότα, &c.

Μπαλότα, *Suffragium, Calculus*, ἄφῶ, ἄφῆ. *Ital. Ballota. Anonymus de Vulpe & Lupo*:

Καὶ κῆ θωλιὰ ἱποίκασι τὰ ῥῆμα μπαλότα, διὰ τὸ καμῖν ναύκληρον, τὰ ποῖον καὶ Ποδότα. Λοιπὸν ὁ λύκῶ τῷ ῥῆσι ναύκληρῶ ἢ τυχίην, Ποδότας ὁ κυρῶθῶρῶ μπαλότα ἢ εὐβῆν.

Μπαλλοδιάζον, *Sorium mistere. Ital. Ballotare.* *Glossæ Græcobarb.* τὰ ῥημάτω ἢ ἄσπερ κῆμας, ἰσὺς κῆμα, εἰς τὸ ἵππῶν, ἢ μὲν ἵππῶ ἐλφισίαισι, ἢ μπαλλοδιάζω, καὶ χρυσόθῶσι. *Alibi*: ἀλλὰ κῆ πῆρασι τὸ ἄσπερ κῆμας, ἦν ποῖα τίποδῶς χωρὶς λαχίος, ἦν κῆμας, ἢ πάλον, ἢ παλιετῆρῶν.

Μπάλα μαρίνα, *Balla marina*, seu *Pila marina*, σφαῖρα θαλασσία, *Galenus. Nicolaus Myrepfus MS. fecit.* 3. cap. 59. μπαλά μαρίνα, ἐσ αἰς λιγῶσι τὸ Ἐθαλάσσις ἰσὺν σφοδρῶς κῆμας. *Superiori capite*: πάλαι μαρίνα, ἐσ αἰς εὐρέσιῃ ἐσ τῷ θαλάσσι σφοδρῶν ἡς ἱσὺς περιμαζομήνου σκατίω, &c. Ubi videndus *Fuchsius.*

ΜΠΑΛΕΣΤΡΑ, *Ballista, Scorpio, Σκαρπίδιον.* *Μπαλαεστρίδης*, eadem notione. *Histor. MS. Belifatij*:

Τζάγρακ ἢ μπαλαεστρίδης, τῶσα ἢ τοξατῆρας.

ΜΠΑΛΛΕΣΙΟΣ, *Balaensis lapis*, nostris *Ruby balais*, de quo in *Gloss. med. Lat.* Ita appellatur à *Nicolao Myrepso* fecit. 1. cap. 459. in *Cod. MS. ubi Codex Fuchij* cap. 465. perperam pratulit ἀπὸ τοῦ ἄνῳ Anonymus *Græcobarb. MS. ex Cod. Prædibus, ex Cod. Reg. 945.* Μπαλάσιον ἢ γλῶσσῶ ἰσὺν τὸ κῆμα ἢ ῥῆμα ἢ ἄσπερ πάλαι κῆμας, ἢ ἢ πῆρα ἄσπερ, αἰς ἰσὺς καθάριον καὶ φῶνῶν, ἢ φῶνῶ ἰσὺν τὸ εἰσφῆρ, &c.

ΜΠΑΛΛΑΥΣΤΙΑ, *Balaustia, Balanista*, *Balanista* *Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg.* 1047. μπαλαυστία, ἢ ἰσὺς καθάριον βαλῆρα. *Alio loco*: μπαλαυστία, ἢ ἰσὺς ἀναγνώσῶ ὁρῆσις τὸ λυ... *Pastinaca hortensis.* *Aliz* ex *Cod. 848.* μπαλαυστία, ἢ ἰσὺς τὰ ἀσπερ.

ΜΠΑΛΑΝΕΙΝ, *Resarcire, Reficere*, ἀνακαρπίζον, ἀνακαρπίσιον. *Corona* pretiosa: ἡ μπαλαίσ, *Resarcire, Aënen.* μπαλάμα, *Refectio, Resarcio*, ἀνακαρπίσιον. *Μπαλαμῆδῶς, & μπαλαμῆδῆρ, Resarcio* αἰσῆς, in eadem *Corona* pretiosa. *Interpolator, Portio, Ἀνασθενῶς.*

ΜΠΑΜΠΑΚΙ, *Bombycium*, *παμβάκις, τοξόχλον.* *Μπαμπακῆρον, Bombycium*, ζυλιόν. *Damascenus Studita* fecit. 2. 5. τὰ μαλία τῶ ἦσαν ἄσπερ ἰσὺν τὸ μπαμπακῆρον. *Agapius* in *Geoponico* c. 144. καὶ εὐρέως κομῆται μπαμπακῆρον, βαλίτο σὺ πῆρα τριπῶ ἀφῆσι. Adde cap. 159. Vide supra in Βαμβάξ, *Commentatores Joan. Meisue* in *Antidot. dist. 5. cap. 121.* & *Gloss. med. Lat. in Bombax.*

ΜΠΑΝΑΔΑΤΖΗ, ὁ κρότον, in *Lexico MS. Reg. Cod.* 1843. *Ricinus.*

ΜΠΑΝΟΣ. Vide in Μασάῶ.

ΜΠΑΡΑΚΑ, *Edicula*, hodie *Baraqe* nostri vocant diverforia militum. *Anonymus de Vulpe & Lupo*:

Καὶ σφῆτι δὲν ἰσῶτασι, αἰμ' εὐχῆ μίση μπαράκα.

Vide in Παῖεν.

ΜΠΑΡΑΤΙΟΝ, *Privilegium, Diploma Principis.* *Malaxus* in *Hist. Patri.* 1. 52. δῆξας ἢ τῶτῶ τὸ βασιλικὸν μπαράτιον, &c. Occurrit *praterca* pag. 168. 169. 178. 182. ubi *Theodoros Zygomalos* χρυσόθῶλῶν interpretatur. *Leunclavius* in *Onomastico ad Hist. Turcic. Barat, Mandatum Sultanicum, Instrumtum, Scripturae Saltanis jussu facta, Privilegium.*

ΜΠΑΡΑΤΟΥΡΙΑ, *Frax*, *Barateria*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap.40. ἄλιχ' ἢ ἔτι ζήλομαι δαιον δὸς ἢ δαισις τὸ ἐν κρημίνῳ πάσῃ μαπαρβάρια ἢ πάσῃ ἀνομίᾳ, &c. Μπαρὰ τῆς, *Fallax*, *Decertor*, ibidem cap.228.

ΜΠΑΡΒΟΥΤΑ, *μαπαρβότα*, *Barbota*, *Cassidis* species de qua egimus in Gloss. med. Lat. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 46. ἰὼν ἄλλ' τὸ ὅτι καὶ τῆς, ἢ ἂν παραλλήλων ἔσῃ ἢ ἂν ἐπὶ πύρρον βίον διαφαιρίδρον ἐς πλὴν τῆς Σαρακηνῶν, ὅστιν ἔνωπαται, ἀπαρτῆσθαι, καὶ μαπαρβότα, καὶ κλάστικῶς ἀλυσιδύτας, καὶ κολλῆμα, ἢ Τζάρις, ἢ βήρις σιδίρης, ἢ σιμῆς, &c. Glossæ ad Iliadem Barbarotus. Περικαλαία, ἢ σιδὴρὰ σκίασι, ἢ κοινῶς λεγομένη μαπαρβότα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.11.

Ἄλλοι τῆς τὸ ἔλεον τῆς, καὶ ἄλλοι πλὴν μαπαρβότων, Ἄλλοι ταρμαθῶδες ἄμα γημάτα ἢ σάιτας.

Alibi:

καὶ τῆς μαπαρβότα βάζαρι, τῆς ἔλεον εἰς κεφάλι.

Theophylactus Hierodiact. scrm.2. pag.24. τὰ ἢ τίμα καρβία, μὲρῶ μὲρῶ τῶν ἐν γαλιουσίῳ ἐς πλὴν περικαλαίας τῶ, τῶστιν πλὴν μαπαρβότων τῶ, &c.

ΜΠΑΡΔΑΝΕ, apud Nicolaum Myrepsum scct. 1. cap.39. in Cod. MS. Herba hodie *Bardana* dicta. Vide ibi Fuchium.

ΜΠΑΡΜΠΑ, *Barba*, Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. συχλῶδ' ἢ μαπαρβπα ἰώδης, *Barba Iovis*.

ΜΠΑΡΜΠΑΡΙΑ, *Libya*, *Libón*, in Corona pretiosa. *Barbaria* Theophylactus Hierodiact. Homil. 12. καὶ ταῦτα (ἀκροβόσας) πλὴν Λιβίας, ἔστιν ἢ μαπαρβάρια. Vide Gloss. med. Latin. in *Barbaticum*.

ΜΠΑΡΜΠΑΣ, *Patinus*, εἰς ἄλλ' μαπαρβας, apud Fr. Richardum in Scuto fidei part.1. pag.251. Vide Glossar. med. Lat. in *Barba*.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ, & μαπαρμπέρη, *Barbisonfor*, κερύον in Corona pretiosa & apud Portium, ex Italico *Barbiero*, & Gallico *Barbier*, Georg. Constant. lib.11. Hist. Athenar. p.251. μέγα ἢ ἕνα ἔργαστον ἰὸς μαπαρμπέρη. μαπαρμπέρη, *Tonstrina*, κερύον. μαπαρμπέρη, *Involucro*, τὸ κερύον ἐπὶ ἄλλ' ἔσθαι. *Barbatoris seu tonstrinis mantile*.

ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙ, *Mulus* piscis, τρίγων. *Barbio*, *Italis*, *Barbeau*, *Gallis*, *Agapius*, in Geoponico cap.169. τὸ ἔμοιον κἀμαίς καὶ τὸ πρυγλί, ἔστιν μαπαρμπόνη, καὶ τὰ πύρις ἐπὶ τὸ κερύον καὶ ἀχλὺς, καὶ τὸ πύρ.

ΜΠΑΡΟΥΣ, *Bavo*, de qua voces nos in Gloss. med. Lat. Ducas Hist. cap.13. Extr. ἢ δύνει ἢ φρανδῶλον ἢ κερύονια, ἢ ἐπίσης φρασεζιδίας, καὶ ὄψιλοτάτης μαπαρβίνιας. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Ἀπαιτῆς πλὴν ἔργαστον τρίτῃ μαπαρβό ἐκείνος, Μιζὴρ ἔσθαι μὲν ἢ ἔλεον, τὸ ἐπὶ κερύον λαμαάνος.

Rursum:

Ἐπὶ μαπαρβίς ἰβάζαζεν τα λόγια τῆς κερύονια.

Μπαρβίνια, *Baronia*. Idem Anonymus:

Ἀπαιτῆς ἰδὸν ἢ μαπαρβίνια μιζὴρ καίς ἐκείνος.

Rursum:

Να ἔσθαι μιζὴρ ἢ αὐθιμία ἔσθαι μαπαρβίνια Λαβία.

Vide Παρβία.

ΜΠΑΡΤΖΕ, Nicolaus Myrepsus MS. scct. 1. cap. 26. Fuchio 27. αὐτίμα στίριμα, μαπαρβίς ἔρβια. Ubi *Branca nigra* intelligitur, legendum enim μαπαρβίς ἔρβια.

ΜΠΑΡΤΟΥΛΑ, *Chaldæis*, τὸ τρίφυλλον, in Glossis Saracenicis MSS.

ΜΠΑΣ ἌΑ, τὸ κρόμμυον, *Cere*, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΠΑΣΙΑΣ, *Bassa*, *Dignitas* Turcica notissima, in Chronico Venetobyzant. an.1522. in Hist. Politica, & in Chronico MS. Manuclis Malaxi nos femel. Scribitur &c

Πασίας, Ducas Hist. cap.44. ἰμαπαρβίσις τοῖς Παρβικίσις τῆς μακροῦς Πασία καὶ τῆς Σακτῆς ἄρχματῶς Πασία. Ita pag.135.138.140. Historia Politica pag. 6. Malaxus in Hist. Ecclcf. pag.166. &c. Christophorus Angelus de Hodierno Græcor. Statu cap. 26. εἰς τὸ γημάτῃ ἢ Πασίας, τῶστιν ἑλληνικῶς καλεῖται Πρίξιν.

Πασια. Idem Ducas cap.22. φροκαλεῖται ἢ φροῦτος ἢ μαρβάνον αὐτῶ, ἢ καὶ Βεζύριον καὶ Πάσῶν καὶ πλὴν αὐτῶ καλοῦσι φωνῶν, ἢ οἱ Βωμάσις Παρβίκιον ἢ Μουζῶν καλοῦσι.

Πασῶς, in Chronico Veneto-Byzantico an.1397. Atque hæc voces formatæ ex voce Turcica *Bassa* & *Bassi*, *capri*, ut à κεφαλή Græcis sunt dicti κεφαλάδες, nostris à capite, *Caprianei*. Ita Leunclavius in Onomast. ad Hist. Turc.

Συπάσις. *Subbassa*, *Bassa Vicarius*. Occurrit apud Sguropulum in Histor. Concilij Florent. scct. 41 cap. 3.

ΜΠΑΣΤΑΡΔΟΣ, *Nothus*, *Spirius*, ἰδὸν, ἔσθαι κερύονια. Glossæ Græcobarb. ἔβησον ἢ ἔκαρβῶ ἢ Περικλῶ ἢ ἰοδον, ἔστιν μαπαρβάρον κατ' Ἰταλίαι. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Εἰκασίς ἢ ἴτερον ἰὸν, ὅπου ἴταν καὶ μαπαρβάρῳ. Stephanus Sachleces in Narrationib. MSS.

καὶ πλὴν τὰ ἰλογοῦνται, ἢ τὰ μαπαρβάρια εἰρήνη. Vide Gloss. med. Lat. in *Bastardus*.

ΜΠΑΤΑΛΙΑ, *Pugna*, Ital. *Bataglia*. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi,MS.

καλῶν μαπαρβίσιον ἰδὸν ἢ κάρῳ πλὴν μέριας τυ. ΜΠΑΤΑΜ, τὰ θάσια, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΠΑΤΖΙ, *Alapa*, *Colaphus*, κολαφῶ, κόνδυλῶ, ἰσπίτιμα. ΜΠΑΤΙΑΜ, τὸ μαπαρβον, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΠΑΤΙΚΑΝ, καὶ Μπατίτζαν, αἱ μαζάνες, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΠΑΤΙΤΖΑΝ. Vide in Μπατιάν.

ΜΠΑΤΙΤΟΥΡΑ, *Battitura*, seu *aris malleo* τῶστιν *squmata*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. λυθῶδ' ἢ χαλκῶ, μαπατιτῶρα ντὲ ἴριμα. Glossæ alia Jatricæ ex Cod. Reg.1047. πῶ φιλογοῦνται ἰμαπατιτῶρα φέρε, ἔστι *battitura ferri*. Ibidem: ἀλλὰ πῶτις καλεῖται ἰμαπατρίβηρα ἔσθαι, I. *Lapis calcis* ἔστι *Battitura aris*. Synonyma Chymica Joan. Garlandij: *Battitura*, *aris*, *id est tubeta aris*. Vide Gloss. med. Lat. in *Batture*, & in *Martisia*.

ΜΠΕ ἄματις, ἴριματις, τὰ ἰπλογοῦνται, ὅμοια ἔμοια δάουλα, apud Nicolaum Myrepsum scct.1. cap.37. in Cod. MS. *Behen alba* ἢ *rubra*, Hermodactylus. Vide ibi Fuchium.

ΜΠΕΓΓΕΡΜΠΕΓ΄Σ, *μπίνος*. Vide in Πίνος.

ΜΠΕΓΟΜΑΤΖΟΥΚΑ. Vide in ματρίκα.

ΜΠΕ΄Σ, *Beus*, *Beis*, *Dignitas* apud Turcos. Theophylactus Hierodiact. Homil.6. pag.94. ὃ μπιέσ ἢ τῶπις, &c. Ita Homil.7. pag.130.

Μπιέ λερπῶς, *Belebebus*. Idem pag.87. τῶσ ἢ ἰριος καὶ φρατῆς ἀπῶνος ἐπὶ τῆς πύρις καὶ καβαλαρίας φρατῆτας, ὅμοια αὐτῶ ὅπου λέγομεν μπιέ λερπῶν.

ΜΠΕΓ΄Α, *Zacharæis*, τὸ λίκιον, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΠΕΑΡΙΚΙ *Θαλάσσιος*, dicti lapides exigui & candidi in litore maris reperti, umbilicum hominis referentes, Medicis recentioribus *Bellucis* appellati.

appellati. Ita Fuchsius ad Myrepsum de Unguentis cap.41. ubi hæc vox reperitur. Præterea scđ. r. c. 106. ex Cod. MS. & 108. ex Edit. *μυροβάλλον*, *μυροβου*, *μυροβου*, *μυροβου*, *μυροβου*.

ΜΠΕΛΙΑΤΡΟΝ, τὰ μυροβου, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΠΕΛΙΑΗΤΖ, τὸ δαμασίον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843. Vide Matth. Silvaticum in *Bellicium*.

ΜΠΕΝΔΑ, *Fascia*, *ἰσάδημα*. Vide Gloss. med. Lat. in *Binda*. Et infitā in *μπώτα*.

ΜΠΕΝΕΔΕΤΑ, *Herba Benediβα*, quæ & *Caryophyllata*, apud Myrepsum scđ. 3. cap. 61. Cod. MS. *ἑσάνιον πλὴ μπιπιδίτων ἰππομαζοριμίου χλωραίν*. Adde cap. 447. & scđ. 3. cap. 61.

ΜΠΕΠΙΝΕΛΕ, *Pimpinella*, herba, apud Myrepsum MS. scđ. 3. cap. 46.

ΜΠΕΡΓΑΣΤΗΣ, τὸ ἄρχειν κνάβον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΠΕΡΕΤΙΝΑ, *Leucicarium*, *Galericium*, τὸ κλοφόρον πιλίδιον. Ital. *Bereitino*.

ΜΠΕΡΜΠΕΝΑ, *Verbena*, apud Myrepsum scđ. 8. cap. 42. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1047. *περιστήριον*, ἢ ἔστι *μπερμπένια*. Agapius in Geoponico cap. 143. *ἑσάριον πρὸν δὸν πειστηρίων*, τὸτο τῷ χόρῳ, ὅπως τὸ λέγειν φραζομένη *Μπερμπένια*.

ΜΠΕΡΜΠΕΡΙΣ, *Berberis*, *Oxyacantha*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1047. *ἰσάκτου*, ἢ ἔστι *μπερμπέρις*.

ΜΠΕΡΜΠΙΟΝ, τὸ εὐφόριον, in Lexico MS. Cod. 1843.

ΜΠΕΡΣΙΑ..ΑΝ, τὸ ἀδίσθηον, in eod. Lexico. ΜΠΕΤ, ἢ *ἰρία*, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843. *Salix*.

ΜΠΕΤΟΝΙΚΑ, *Betonica*. Agapius in Geoponico cap. 211. *κοσάνισα πάσσα ταχινίω ὄλον ἢ μαιόν μίλια τρεῖς κορφαὶ ἀτίγμων*, καὶ ἄλλα πρὸς *μπιόνικα*, ἄρην *ψυχρόσπον*, &c. Adde cap. 218.

ΜΠΗΓΝΕΙΝ, *Figere*, *Defigere*, *πύραυ*, *πνύουδε*, *Μπυθίον*, ἢ *πύραυ*. Damascenus Studita Homil. 14. de S. Georgio: *καὶ πύραυ τὸ ὑπερῆς*, καὶ *πύραυ ἵνα μίγῃ τὸ πύραυ*, ἢ ἑπὶ τῷ ἄρχει *μπερμπένια ὄλον*, ἔστι *μυροβου*, καὶ ἔστι *ἑσάνιον ἰσάκτου ἢ ἄρχει*.

ΜΠΗΓΟΜΑΤΖΟΥΚΗΣ. Vide in *μάτζα*.

ΜΠΗΓΟΣ, *Sarcina*, *Onus*, *φορτίον*, *ἄποσκευή*.

ΜΠΗΘΙ, *Locatio*, *ἐκμίσθωσις*. Hospitij conditio. *Μπιθιάζον*, *Locare*, *ἐπιμισθῶν*. Vide *Σπιθί* in *ὀσπίτιον*.

ΜΠΗΝΤΑ, *Vitis*, *Ἰαρία*, in Corona pretiosa, & apud Porrium. Vide *Μπιτότα*.

ΜΠΙΑΚΑ, *Cerysa*, *ψιμυθιον*. Ex Italico *Bianca*. Vide infitā *μπλακίτα*.

ΜΠΪΖΙ, *Pisum*, *Πύον*. Occurrit apud Agapium in Geoponico cap. 90.

ΜΠΪΖΟΣ, *Fucus*, ex Italico *Bifo*, Gall. *Bis*. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Βιάνιον ἢ καὶ τῷ ἀδίσθη, ἢ *καμυχὰ αὐτῷ μπιζον*, τὸ *πλάτ* ἢ *πλὸν πηθαίνε* τὸ *αὐτῷ κρυμμιζία*.

ΜΠΙΣΤΙΚΟΣ, *Fidelis*, *Πιστός*. Historia Apollonij Tyrij:

Διὲ ἦμιν πάσι μπιστικός φίλ & *καλὸς γισάτιν*. Infrā:

Καὶ ὁ δὲ τῷ τῷ ἐμπιστικός πλὴν ἔχῃ σκολομένη.

ΜΠΛΑΒΟΣ, *Blavus*, *Cervulus*, *Casius*, *Γλαυκός*. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 94. de *Inbyo*: *κάμψι τὰ ἄθη μπλαβάς ἄρην γαλαζία*. Vide Gloss. med. Lat. in *Blavus*.

ΜΠΛΑΚΕΤΟ, *Cerysa*, *ψιμυθιον*. Ex Italico

Bianchetto. Agapius in Geoponico cap. 199. καὶ *τριψέ* *μπλακίτα* *κάμψι* *κρηστή*. Cap. 225. *μπλαζό* *γέτο* scribitur. Vide *Μπλακίτα*.

ΜΠΛΑΣΤΡΙ, *Emplastrum*, apud Agapium in Geopon. cap. 213. 223.

ΜΠΛΑΤΕ *μυροβου*, *Blatta Byzantia*. Vide in *Βλάττω*.

ΜΠΟΖΑ, *Zisium* exponitur à Romano Nicophoro in Grammatica Lingue Græcæ vulgaris MS.

ΜΠΟΪΑΣ, *Carnifex*, *δῆμο*. Ex Ital. *Boia*.

ΜΠΟΔΙ, *Surculus insitius*, *μυροβου*, *ἰσφερέ*, Gall. *Grefser*. Agapius Monach. in Geopon. cap. 33. *ἑσά δινδρη μωδίσιας εἰς ὄμωκα φύειν*, *γίνου* ἢ *ὄμωκα ἰσφερέ*, καὶ *κάμψι καρπὸν καλῆτερον*. Infrā: καὶ *πρῶτον μὲν αἰς τῷ τὸ μωδὶ ὅσῳ θλίβει* *νὰ κρηστής*, *ἰόν*, &c. *Rursum*: *μάλιστ* *αἰς μωδὶον δινδρη δὲν ἀποκρίπται* τὸ *μωδὶ*.

ΜΠΟΔΙΑ, *Velum*, *Παραστάσιμα*, in Corona pretiosa. Ital. *Voglia*, Gallis *Voite*.

ΜΠΟΜΠΑΡΑ Α. Vide in *Βυμβάρδα*.

ΜΠΟΜΒΥΣ, *Bombyx*, in Corona pretiosa.

ΜΠΟΡΑΝΤΖΕΝΑ, *Herba* de qua vide Geoponico Alyrij Cretensis cap. 93.

ΜΠΟΡΕΪΝ, *Μπορετό*. Vide in *Εμφορέν*.

ΜΠΟΡΤΑ, *Portia*. Historia Apollonij Tyrij:

Τὸ πῶς ὀρύγας ἔβαλον ἐπὶ μωδὶ τὸ γράμμω.

Occurrit ibi pluries, & apud alios. Vide *Πέρτα*.

ΜΠΟΣΚΟΣ, *Sylva*, *ἴλη*, in Corona pretiosa, & in Turco-Græcia Crujij pag. 208. Ex Ital. *Bosco*. Vide Gloss. med. Lat. in *Boscu*.

ΜΠΟΣΤΑΤΖΪΠΑΣΪ, *Boilangi bassi*, Dignitas apud Turcos. Occurrit in Historia Politica pag. 42.

ΜΠΟΣΤΕΛΗΝΟ, *Posilena*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Ἡ σίλα τῷ ὀλόγῳ, κίλο τὸ σαλιάρη, *τὸ ἀθίλινο μωσσίλιου με τὸ μαρμαρίου*.

Gloss. Lat. Gr. *Posilena*, *ἰσθίδια*, *ἐπιθίδια*. Sic lego pro *ἰσθίδια*. Rursum *Posilena*, *ἰμαὶ ὁ ἐκ ἢ ἰσθίπτις ἢ ἰσθίπτι* ὅσῳ πλὴν ἰσθίπτι. Leg. *ἀθίλιον*.

ΜΠΟΤΕΣΤΑΣ, *Poteslai*, Dignitas de qua nos multa in Gloss. med. Lat. Acropolita in Chronico: *ἐκ Βηθίας εἰς τὸν κατὰ τὴν ἀρίστην μωθίσιαν τῷ καὶ ἄλλοι*. Infrā: *Πότεστας* scribitur.

ΜΠΟΤΖΑ, *Poculum*, Gall. *Por*. Cod. Reg. MS. 618. f. 289. *ὅσῳ εἰς μίση εἰς τὸ μωδὶ τῶν*. Agapius in Geoponico cap. 152. *καὶ βάλλω* *πρὸς μίση μωδὶ τῶν*, καὶ *ἔτι* *καλὰ χρομῶν τὸ σκίπασμα πῶς*, &c. Infrā: καὶ *αὐτῷ ὄμωκα ἢ ὄμωκα*, *ἄρην* ἢ *μωδὶ τῶν ἀνακρίπται ὄμωκα* *κῶ*.

ΜΠΟΥΓΔΑ Α, *Lixivia*, *λύθρα*, *τεφράς*. Ex Ital. *Bucata*.

ΜΠΟΥΖΑΪΤΑΝ, ἢ *κακκὰ*, τὸ ἱερὸν ἀέτωλον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΜΠΟΥΚΙΝΑ, *Buccina*. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. 297. *ἀπὸ ἢ μωκίνας τὰς φέρων ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν*, &c.

ΜΠΟΥΚΟΥΝΗ, *Frusum*, *Bucca*, *Buccella*, *Τίμαχ*, *Κλάσμα*, in Turco-Græcia Crujij pag. 208. Anonymus de Vulpe & Lupo:

Διὲ ἰδὶα πῶς τινὲς δὸν αὐτὸ μωκίνας.

Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Καὶ πάσι ἰσφρομῶν τῶν τὰ καλὰ μωκίνας *Μωκίνας*, *Frusum*, *Τίμαχον*.

ΜΠΟΥΚΡΑΣ, *Vinum dilutum*, quod *Hierocles* nostri vocant. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Πῶς γλαρίας, *πῶς μωκίνας* *τεφράς*, *τῶν καὶ μωκίνας*.

Affixæ MSS. Regni Hierofolymitani cap.225. εἰς ἵνα γιάτρῳ ἴρῃσι ἰατρῶς, ἐξ ἡδὴ καὶ τῶν γινώσκοντων καλῶς, ἐξ ἑπιπέδου καὶ πολυμάθου κόπον, ἐξ ἡλαβάνη ἢ ἐξ γιάτρων γὰρ τῶν γινώσκοντων, ἐξ ἡδὴ τὸ διδόναι καμίας μυστήρας, οὐ (vel) χροῖον δὴνα τοῦ ἐκ πίν, κ' αὐτῶ ἐνὶ τοῦ, ἐξ ἡλεύτερ. Ita habet Cod. MS. sed puto legendum μυστήραν, ut sit medicina seu Antidotum, quod ita appellatur Græcè c' recitiores, quòd fit potio ex variis condimentis confecta.

ΜΠΟΥΛΙΤΗΡΙ, *Operculum*, apud Crusium in Turco - Græcia, pag.255. fortè ex Ital. *Boldra*, Infratrum lecti.

ΜΠΟΥΛΗΡ, *Pulvis*, in *Poluere*, Phortius:

Νὰ γινώσκεις φλασκία
Μπὺληρ ἀπ' ἀφίληρια.

ΜΠΟΥΛΑΤ, ἐξ *Μερτζιάν*, τὸ κεραλίον, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΠΟΥΛΩΝΕΙΝ, *In sarcinas aliquid redigere*, τὸ ἱπιασμία σαμαρμίζον. *Embaler*, *meire en boule*. Vide *Μπάλα*, *Μπαλώνιον*.

ΜΠΟΥΝΙΑΛΟΝ, *Pugio*, Gall. *Poignard*. *Emmanuël* Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Σταβιάσας ἐξ μ' αὐνιάσας, ἐξ τῆντις χρυσοῦδης.

Vide *Παυλάου*.

ΜΠΟΥΡΑΖΩ, *Vitruum*. Cod. Reg. MS. 618. fol. 284. v. βάλω ἀσέλιον σίμι μίση i. καὶ αὐ χυλοκαμῶ, βάλω μπεραζῶ ἢ ἄν ὑποὸν βραζῶ, καὶ ποιῶν ἡτι θάλας, ἐξ σφύσων ὠφάλο, &c. Vide *Βραζάκι*.

ΜΠΟΥΡΑΚΙΝ, *Botrago*, apud Myrseum de Antidotis cap. 224. Affixæ MSS. Regni Hierofol. capulc. τὸ δεικόμα τῆς μύρακα, &c.

ΜΠΟΥΡΑΝΑ Vide in *Tavncap*.

ΜΠΟΥΡΓΟΣ, *Burgum*, *Suburbium*, *Προάστειον*.

ΜΠΟΥΡΔΕΛΛΩ, *Lupanar*, *ποροβοσκῶν*, in Corona pretiosa. Ital. & Gall. *Bordello*, *Bordel*, de qua voce consule Gloss. med. Lat. Vide *Πορδέλλον*.

ΜΠΟΥΡΑΙΖΕΙΝ, *Filo contexere*, *Illigare*.

ΜΠΟΥΡΝΙΡΕΙΝ, *Polire*, *Levigare*, nostris *Brunir*. Cod. Reg. MS. 1595. fol. 77. ἐξ ἀπίου βάλω χυνοῦφωλ, ἐξ πλάκωσι μετὰ βωμπακίω, καὶ ἀπίου τὸ πολυμύρι, καὶ ἡν ἡμωρον. Affixæ MSS. Regni Hierofolymitani cap. ult. ἀπὸ τὰ ἐκβύλινα μαρμαραῖα τὰ ζηγηρῖσας, ἐξ τὰς μπερῖσι τὰς φέριον δὸ τὸ πῶ Σαρκῖσις, &c. Vide *Βερζῖσαν*.

ΜΠΟΥΣΟΥΛΑ, *Ryxis nautica*, Italis *Bosfolia*. *Anonymus de Vulpe & Lupo*:

Βλῶσι καλά πῶ ἐράτα σῶ, θύει πῶ μπόσουλὰ τῶ.

ΜΠΟΥΤΖΩΝΕΙΝ, *Ingrede*, *Eisina*, *εἰσέρχασθαι*.

ΜΠΟΥΤΗΖΕΛΑ, *Buiticula*, *Buiticella*, vas vinarium. Affixæ MS. Regni Hierofol. cap. 298. ἀπὸ τὸ κρεῖσι τὸ ἀγροαζῶν ἐς Σιρίαν, καὶ ἐς Ρωμῖας ὅπῃ ἡν ἱσλαμῖσι, ἀπὸ τὴν φούλακ, καὶ καὶ καὶ τὸ ἀξά-σας πούλῶν, ἢ εἰς τὴν ζῶν τῶς, κελῖσι τὸ δεικνὸν γὰ δόσι διαβαλίον εἰς τὴν καθῆμα μπερζῖσαν εἰς ἀδρῆμα. Vide *Βῆτικον*.

ΜΠΟΥΤΙΝΑ, ἐξ *δύθρομ*, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ΜΠΟΥΤΟΥΠΟΥΔΑ, *Buiturda*, *Afpalathus*, Herba de qua Ruellius lib. 1. cap. 38. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1047. ἀσπῆλιθ, ἢ ἡν μπερζῖ-πέδα, τῶν δούσι.

ΜΠΟΥΦΑ, *Bufa*. *Libet Jatricæ* ex Cod. Reg. MS. 1673. ἐξ *βουφίας* πῶ ῖσαν, ἐξ εἰζῆγγλιον πρῶθον, καὶ τῆ μπόφια τὸ κορμῶ, κοπῶσι τὰ ἴνα μῶ, &c. *Bufa*, Italis est *Bubo*.

ΜΠΟΥΦΟΥΝΟΣ, *Mimus*, *Θυμωλικός*, in Corona pretiosa. Ital. *Buffone*, nostris, *Boufion*. *Anonymus de Nuptiis Thefei* lib. 1. 2.

Ὅσοι κινῶνται ἐκὰ μασφῶν καὶ μπερζῶν.
ΜΠΡΑΤΩ, *Brachium*, ex Ital. *Braccio*, aut Gall. *bras*. Gloss. Græcobarb. *ἰσῆτην*, ἡν ἡν μίση πηχῶ μασφῶ, ἢ μίση ἀέλινα, ἢ ἡνα μπερζῶν. *Anonymus* in *Arithmetica practica* MS. ἐξ ἀγροαζῶν θύλην τὰ ἀγροαζῶν ῖσαν, καὶ ἄν ἡνα πῶν ὁποῦ ἡν τὸ πλάτῶ τῆ πῶθῶσις, καὶ τῆ ῖσαν τὸ ἡγροαζῶν μπερζῶ καὶ, &c. *Agapius* in *Geoponico* cap. 214. καὶ γὰ πῶ θῶσις δὲ μπερζῶ ἐς τὸ μπερζῶσις, καὶ τὸ βρῖθῶ, καὶ δὴν μπερζῶσις κακῶν.

Μπρατῶδῶ, *Vinculum*, quo *brachio aritari Clypeum*. Ital. *Braccuoli*, quodvis ligamentum. Eadem Glossæ: τὸ μασφῶ τῆ σῶθῶσις, ἡν ἡν τῶσις, ἢ μπερζῶδῶσις. Galli *Embrassade* dicunt, complexum hominis aut rei alicujus.

ΜΠΡΟΚΑ, *Asolum*, ἡλιόβολον. Ex Ital. *Broca*, vetustum. Vide Gloss. med. Lat. in *Broca*.

ΜΠΡΟΣΤΑ, *Ante*, *Coram*. Glossæ Græcobarb. φέρισι ἡμωσις, ἢ μπερζῶ ἐς πῶ ἡρτεμῖ μετὰ λαμπάδῶ. *Damascenus Studita* Homil. 11. ἐξ ἀνέθῶσις ἐς ἡνα θῶνδῶ ὠφάλο μπερζῶσις δὸ τῶς ἀλλῶς, καὶ ἡμωμορῶθῶ μπερζῶσις τῶς.

ΜΠΡΟΥΝΤΖΟ, *Æs*, *Cyprium*, χαλκός. Gall. *Bronze*, *Phortius* ἀπὸ *φράλ*, *παρματ*. lib. 1.

Καὶ θῶνδῶ ἐξ σαλμῶθῶν, *Μπερζῶσις*, ἐξ χαλκῶν, καὶ θῶν.

Franc. *Richardus* in *Clypeo fidei* part. 2. p. 102. ὅπῃ ἡμωζῶν τῶσις μπερζῶσις βῶθῶ μάλῶμα, ἐξ ἀσῆμα, ἐξ μπερζῶσις, εἰς γὰ ἀλλῶν ἢ ἡν.

Μπερζῶσις, *Æneus*, *Anonymus* de *Locis Hierofol.* cap. 8. ἡξῖ καὶ δῶ πῶθῶσις πῶθῶσις. *Anonymus* de *Vulpe & Lupo*:

Ἀμ μπερζῶσις γὰ καὶ μπερζῶσις, τῶθῶσις γημῶσις. *Κυλάμα μπερζῶσις*, apud *Georgium Contarem* lib. 5. *Hist. Athenarum* pag. 126. Vide *Βερζῖσαν*, & *Περζῖσις*.

ΜΠΡΟΥΣΚΟΣ, *Ruscus*, μπερζῶσις σῶθῶσις, apud *Myrseum* sect. 1. cap. 29. aliàs 30.

ΜΥΔΙΚΟ, *Muscarium*, *Flabellum*, in Turco-Græcia *Crusij*. Vide infra, *Μυσῶσις*.

ΜΥΔΕ ἡνα, *ζυγῆλιον*, in Glossis *Jatricis* Græcobarb. MSS.

ΜΥΚΑΚΑΝΘΗΣ *καρπῶς*, apud *Nonum* de *Curat.* morb. cap. 184. *exponitur Cotruda semen*. In Lexico MS. Reg. Cod. 1843. μακακῶθῶν, ἀσπῶθῶθῶν esse dicitur.

ΜΥΛΑΛΟΝ, *Cerebrum*, ἡκέφαλον, μυελός. *Hermodorus Rhegius* in *Adagiis* MSS. αἱ γινώσις ἡξῖ μπερζῶ μάλῶσι, ἐξ ἡξῖ μυαλῶν. *Fabulæ* *Ælii* *Barbarogr.* ἐξ ἡ ἀλεπῶ τῶ λῶσις, (πῶ τῶθῶ) ἢ ἡξῖ τῶσα μάλῶ, ὅπῃ πῶθῶσις ἡξῖ ἐς τὸ πῶθῶσις, &c. *Ubi* *Gr. Cod.* ἢ τῶθῶσις, ὅπῃ, φῶσις ἐκῆθῶ, ὅπῃ ἐς πῶ πῶθῶσις πῶθῶσις, &c. Et pag. 24. ὅ τῶ ἡμωρον κεραλί, ἀμῖ μάλῶ δὴν ἡξῖ. *Ubi* *Gr.* ἐξ ἡξῖθῶθῶν καὶ ἡξῖ. Vide *ἡμυαλός*.

ΜΥΑΞ, *μυαλίον*, *Concha* *Ædis sacra*. Est enim *μυαξ* genus ostæe, quam *koilum* κόρυλλῶς Græci vocaverunt. Glossæ ad *S. Athanasium* MSS. ὅπῃ, *μυαλίον* *Θαλάσις*, *Erotianus*: *χρημῖδα*, τὸ κούλλῶ κόρυλλῶ, ἡ μύκα καλῶθῶθῶ. *Typicum* MS. *Monastetij* *Deipatae* ἐξ *Κεχαρῖμῶσις* cap. 5. διὰ τῶ καὶ *καρμῶθῶ* *χῆθῶ* τῆ καὶ *δουαμ* *καυθῶ* ἐξ πῶ δῶθῶθῶ μῶ αὐτῆ κελῖσις, ἡξῖ τῶ ἡπῶθῶ τῆ μῶσις, ἢ τῶ πῶθῶσις τῶ *μυαξῶθῶν* ἡξῖ μῶθῶσις αὐτῶ, &c. Cap. 66. ἡξῖ τῶθῶσις ἢ καὶ τῶ θῶν γὰν καθῶθῶθῶ πῶθῶθῶσις τῶσις, καλῶθῶ ἀκοῖμῶσις κούλλῶθῶσις *διαφῶθῶσις*, ὅ τῶ πῶ μῶσις μῶ ἡμωθῶθῶ ἐξ *Κεχαρῖμῶσις* *Θυλίσις* μῶ.

8cc. Adde Scylitzem pag.748. Μυροδιδι@ λάραξ, de ejuldem S. Demetrii sepulcro, apud Joannem Anagnostam de Excifia Theffalonica c. 16. Theophanes an.26. Copronymi,de S.Euphemia: μὴ φέρω ὄραν μυροδιδύσαν αὐτῷ ἐπὶ πάλωι ᾤ λαῖ. Μυροδιδύσα αὐτῷ, in Vita MS. S.Theodori Syceotæ. S. Joannes Damascenus in Orat. in Caballinum pag.668. πολλὰ γὰρ σώματα ἔστινον μύρον ἰβανασα. Hinc

Μυροβλάυ) διέτι Sancti, quorum reliquæ odoriferum unguentum miraculosè exfudant. Horum feriem contexamus, laudatis Auctorum locis, in Gloss. med. Latin. in V. Μαππα. Μυροβλύτης μάρτυρ, Sanctus Demetrius, apud Nicetam in Andronico lib.1. num. 7. Extr. qui μυροδιδι@ ἀμμήτρι@ appellatur à Joanne Stauracio Chorthophylace Theffalonicensi Orat. in eundem S.Demetrium. Vide Synaxaria in S. Myrope 2. Decemb. & in S. Mirace 11. ejuld. mensis, in S. Floro 18. Aug.

ΜΥΡΟΠΙΣ Σ ΟΚΗΡΗ, in Glossis Botanici Colberteis MSS. πιασα μὲ κρη, Ριχ σμη σεγα.

ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ, ita dictæ Græcis tres Mariæ seu potius duæ Mariæ, & una Salome, quæ cœmptis aromatibus ad Sepulcrum Christi accesserunt, ut eum ungerent. Nicephorus Constantinopol. Patr. de Imaginib. pag.182. τι δ' ἄν ἴσται τις περὶ γὰρ τῆ σμνην ἐκείνων γεμακιῶν καὶ ἀγίων, τῆ μυροφόρων λίγας; Ger-manus Patr. Constantinopol. in Mystaglog. ἀμβία (ὁ ἀγίω) ἀνάσασιν ᾤ κυρία ᾤ Μυροφόρος. Macarismus veteris Ecclesiæ Orientalis: Μυροφόρον ἴδων κλαίοντα ἐπὶ τῷ μυσμῷ σου, Χριστὲ ἔ σεις, λίσω σφουί. Et apud eisdem Græcos tertia post Pascha Dominica, ἡ κυριακὴ τῆ ἀγίων Μυροφόρων appellatur. Vide Allatium de Hebdomad. Græcor.n.25. Has Nicephorus Xanthopolus in Synopsi Sacræ Scripturæ edita cum Theodori Poëmatibus, ita recenset.

Αἱ μύροφόροι καὶ μαθηταίης λόγου Πρώτη μὲν ἔστι Μαργαρίτη Μαρία, Ἡ δ' Ἰωάννα δ' ἄντιρα, καὶ Σαλώμην Μήτηρ Ἰωσή καὶ Ἰακώβου σπτην, Μαρία, Μαρία σύζυγοι τῆ λαζάρου. Καὶ Σάσσανα δ' ἴσται, ἰβάνω πάλιν, Ἐλλαι τε πάλαι μὴ γραφαῖς γεγραμμένη.

Septem μυροφόροι recenset pariter Damascenus Studii in Scfm.29.

ΜΥΡΣΙΝΟΚΟΚΚΟΝ, Μυρσί φηβίλλ. Anonymus Botanicus MS. Μύρτα, τὰ μυροκόκκα.

ΜΥΡΤΑΓΙΤΗΣ, apud Codinum de Off. cap.2. n.73. & 78. recentetur inter Officia Palatina, Μύρτα, Μυρταίτης, & Μυρταίτης. Et c.4. num. 77. τὰ ᾤ μύρταλι Μυρταίτη, ἴτοι τὸ μὲν καθάδων, καὶ τὸ κίκονιν εκκαρῖνον αὐτῷ, ὡς τὸ σπὸ αὐτῷ τὸ ἕ δικαίον αὐτῷ ἄρῳρον, χρυσοχόιον, ταμιελίον αὐθιν. Infrā n.81. Μυρταίτη μόνον δικαίον ἐξέλον λαὸν adscribit. At quod fuerit τὸ ᾤ Μύρταλι Μυρταίτη ὑπερήκου, ἀνεπίγνωσιν: cap.5. n.92. Addere poterat, uti ejus nomenclaturæ Etymon, licet nescio quis Georgius Corefius à Goaro laudatus, scribat Magnum Myrtaitam Præfectum fuisse Satellitum seu Stationariorum Palatinorum, manu gestantium myrti ramos, quod vix in animum induxerim. Certè cum Imperatores Constantinopolit. complures habent Officiales in suo comitatu, qui exteratum atque adeò Turcicarum Gentium Dignitatum nomenclaturam serbabant, ferè existimaverim idem nominis esse, quod apud Turcos Μυρταίτης, tamen ejus munus non omnino quadret cum Officio Palatino: nam Patriarcham Turcicum ita appellari scribit Joan. Cananus de Bello Constantinopol. p.192. αὐτὸς ἕ ὁ μύρτας καὶ παλὺς παρ' ἐκείνους ὁ κώδικς Πασημάρχη, ὃν ἔχον προουρῖτον καὶ προφήτην τόνομα Μυρταίτης τῆ Περσικῆ διαλέκτου, ἀπέσταλῶν δόκτικεμεριεὶς δὸς τῆ Πρῶτης, ἕς ἐκάλωκον, πρὸς τῆ

δυσπότῳ τῷ Τέρμιν. 8cc. Occurrit ibi rursum, & p.193. ubi Μυρταίτης scribitur.

ΜΥΡΤΙΑ, Erica, Ἐρῆκη. Emmanuël Georgilas de Mortalitate Rhodi MS.

Κὶθα καὶ ῥόδα, καὶ μυρτιάς, πασιλογα λαλιδία. Rursum:

Σπιδ αστικά να πρήχων ἐς τὸς ἀρίστους ἄρῳρους, Με ᾤ μυρτιάς ᾤ καπησιῶν καὶ τὸς φολακιστῶρων.

Ἄρμευβιλιῶ, Ρυψιμ, Ρυψιμ, Μυρτιν ἀγρία. ΜΥΡΤΟΠΕΤΑΛΟΝ, Polybotum, apud Apul. c.18. & Interpol. Dioscorid. cap.586.

ΜΥΡΤΟΠΟΥΛΟΝ, Τηριδιμ, cap.586. Κίχλα Græcis dicta, Gallis Griseu, Petr.Bellon. lib.1. Obser. c.10.

ΜΥΣΑΡΟΣ, Stellio. Lexicon MS. Cyrilli: Ακαλαβώτης, ζούσιον τὸ καλύβιον Μυσάρως, ἡ καὶ ὁ Ποσειδῶς, ἡ μυρτίζα. Ubi Cod.Reg.2.062.aliter habet. Vide in Νυμφίτζα.

ΜΥΣΙΝ, τὸ χάλκαθον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. MS. Ἰβι.

ΜΥΣΚΕΡΑΜΤΣΙΤΡ, τὸ δίκωμο, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ, Sacrum Misæ Officium, quod, inquit Goarus, ad Dei recondita secreta percipiendam mentem subleuat, actiones passionèque Christi fidei Cerimoniarum simulacris, & Christum ipsum sub antitypis panis & vini speciebus velat, & simul ad eum arcano modo agnoscendum deducit, nec non insuper manifestâ celestis cibi sumptione prætenti, æterna Vitæ percipiendæ latens pignus elargitur. Glossæ MSS Μυσταγωγία, μυστηριον ἀγωγῆ, διδασκαλία καὶ μυστία, ἡ μυστικὸς ἀγωγῆ, καὶ μυστικῶς δηλωθῆν θείας Libellus Episcopor. Orthodoxor. in Act. 1. Synodi Constantinopol. sub Mena: τὰ ἕβη πύτο νομοθετήσαι τὰς ἱεραῖς καὶ ἀγίας τίσερας σιωδῶς ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ἡμωρῶν θείας μυσταγωγίας μετασφῶνικῶς ἑσπῶ τῆ ἱερῶν κερύων κερύων τίσεται. Vita MS. S. Pauli Latrensis: προσάγει ἕ πρὸ τῆ ὕρας τὸ ᾤ μοναχῶν ἀρῳριεμον κρηθίλωι ἐξέλον καὶ πῶ ἰερα ἡρῖσι καὶ μυσταγωγίας. Μυσταγωγία ᾤ θείας δεινυρίας, apud Anastasium Sinaitam Orat.de Sacra Synoxi p.886. θεία μυσταγωγία, apud Constantinum Porphyri Basilio num.21. Edit. Combef. Novella 4. Heraclij: ἐς ὕβρον ᾤ θείας δεινυρίας καὶ μυσταγωγίας. Leontius Prefbyter in Vita Gregorij Agrigentini MS. ἐστὶ δὸν ἕ ὁ Ἀρχιεπισκοπῶ ἐν τῆ ἐκκλησίῳ, πῶ θείας ἐπιθέλιον μυσταγωγίας. Ita apud Continuat. Theophan. lib.4.num.6. Acropolitam in Chron.cap.75. Cantacuzenum lib.1. cap.41. 58. & alios. Vide Allatium de Symeonum Scriptis pag.192.

Μυσταγωγῶν, Βαπτίζαρε. Palladius in Vita Chryso-stomi p.41. ὡς ἕ παρὶδ ῥῶν μυσταγωγῶν πῶ ᾤ λυτῶ παλιθῳισιαι ἀμρὶ τὰ σῆμα ἴτη, 8cc. Sozomenus lib.8.c.11. ἐπιθιμῶν αὐτοῖς ἐτι μυσταγωγῶσι σρατιωτῆς, 8cc. Vide Henric. Valefium ad eundem Sozomen. c.18. cod.lib.

ΜΥΣΤΑΚΩΝ, Theophylactus Simocatta lib.4.c.15. τῆ ἰωάννου, ὃν Μυστακῶνα Βυμαίος ἰθῶ ἕω καλονομάζεν, ἀπέστειλῶν ἀγίλιον. Dignitatie an cognomen Joannis, mihi non liquet. Vide Gloss. med. Lat. in Mysfico.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, Sacramentum Ecclesiæ, quod sic definitur à Sancto Joanne Chrysofotomo Homil. 2.ad 1. ad Corinth. Μυστήριον καλῶν ἴτι ἕκ ἀπὸρ ἰβῶμῶ, καὶ ἴτερα πιστεύομεν. τῶ αὐτῷ γδ καὶ ἡ τῆ μυστηριῶν φύσις. Catechismus Rusfiorum, seu Græcorum Panagiotæ pag. 115. τὸ μυστήριον ἴτι μία τελειῶ, ἐπὶ ἕ δόκωτου ἐς καποιον ἑδῶ ὄρατ, ᾤ αἴτια, καὶ φῆρα ἐς πῶ ἕνῳ καὶ τῆ πνεῦ πῶ ἀεράτον χάρων ᾤ οὐ διαταχθῶν ἑσπὸ τῆ κυρία ἡμῶν, δὲ ἕ ἕκαστῶ τῆ πνεῦ πῶ θῆαν χάρων λαμβάνω. Deinde agit de septem Sacramentis, Baptismi, Confirmationis, seu μύρου τῆ ἡρῶμαῖ, Eucharistiz, Ordinis seu ἱεροουσις, Penitentiæ

tentia, Matrimonij, & ἐχθραίν, seu Extrema-Unionis. De hac voce & ejus significatione multa commentatur Petrus Arcudius lib. 1. de Concord. cap. 1. ut & Allatius de Utriusque Eccl. Confens. lib. 3. cap. 16.

Μυσήριον, Sic dicta Ædes Constantinopoli, ὅτι καθάρτη τὰ ἄντρα συμπερχόν, ἀβλαβὴ τὰ ἡμέω διαπίμπαι σπὸς τὴν ἀκύνιας, &c. Vide Leonem Grammaticum pag. 455. Chron. MS. Georgij Harmartoli in Theophilo, Continuat. Theophan. lib. 3. num. 42. & nostram Constantinopolim Christ.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ, Μυστικός, recensetur inter Officiales Palatij Constantinopolitani à Codino de Offic. cap. 2. n. 30. De ejus functione, ita cap. 5. n. 41. ἢ ἢ Μυσικὸ ὑπερσία 106ῃ, ἢ ἀπ' αὐτῶ ἢ ὀνόματ. Constantinus de Adm. Imp. cap. 51. καὶ ὁ Λογθέτης ἢ δρόμυ, ἢ Ἐταρείας, καὶ ὁ Μυσικός, ἢ ὁ Διάσκευ, &c. Anonymus Combefisianus in Lacapeno n. 18. ἵτιμσν Ρωμαϊκὸν Ἰωάννη Μυσικόν, καὶ παρακωσινούσα, Πατρίκιον, καὶ Αἰθῶστατον. Leo Grammaticus in Leone Philosopho pag. 480. & Symeon Logotheta num. 7. καὶ ἀπ' αὐτῶ ἵεροσόθεν Νικόλαο ὁ Πατριάρχης Μυσικός ἢ Βασιλείς. Adde p. 499. 502. Novella Alexij Comneni Manuclis filij, in lib. 2. Juris Græco-Rom. καὶ τὴν ἡμέραν μετακλιθῆσθαι τὸ Μυσικόν. Nov. Manuclis Comneni apud Balsamonem ad Can. 35. Concilij Trull. ἑδῆστος ἀκριβῆσταις διδούρδης ἀπὸ τῆτο ἀπὸ τῶ τῶναικατα Ἀρχιερέως πρὸ καὶ ἢ ἡμέρας Μυσικῶ, &c. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morca :

Εἰς τὸ Κλημῆτη ἀπίσθων ἢ Μυσικὸ ἢ ἡμέρας.

Occurrit præterea hæc Dignitas apud alios Scriptores, Scylitzem pag. 599. Georgium Acropolitam in Chron. cap. 40. Nicephorum Gregoram lib. 8. p. 136. Pachymerem lib. 8. cap. 20. Lambecium lib. 5. de Bibl. Cæsar. pag. 61. in Jure Græco-Rom. pag. 301 & c. Vide Achmet. in Onitocrit. cap. 14. 49. 106. & Gloss. med. Lat. in Mystico.

Μυσικαίος, Secretarius, Synaxarium Maximi Cythæi. 15. Jan. τὴς ἀσκήριτας, ἦσαν τὴς μυσικαίος. Vide in Ἀσκήριτι.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ἡμσ, idem qui χειρικός, & τὸ Τριεσών, Euchologium pag. 292. ubi de Ordinatione Presbyteri: μὲ τὸ πληρωθῆναι ἢ χειρῆκῆν ἡμσν, ἢ αἰῶ ὅ τὸ ἑλὰ ὁ μιλάν χειρῆκῆσθῶς πρεσβύτερσ. Ubi Codd. alij pag. 295. 296. καὶ πληρωθῆναι ἢ μυσικὸν ὕμσν. Pag. 302. μὲ τὴν ἢ ἵεραγίον συμπληρωσιν.

ΜΥΣΤΟΓΡΑΦΟΣ, Secretarius. Joannes Euchaitorum Metropolitæ pag. 50.

Μυστογράφος ἡδὸς ἑνὴς νουσίας,

καὶ ὁμῶρον παρσιν Ἐξῆλιερ νῆσ.

ΜΥΣΤΡΙΟΝ, Panis, excavatum ad hauriendum pulmentum, sive jui. Eustathius Od. Δ. ἴμοι

οἰοί κῆλοι, ἢ μύστρα, κατ' Αἰλίον Διονύσιον, τῶντίς μυσρία, ἐπὶ τὴν ἰδιωτικὸς. Manucl Melaxus in Chron. MS. p. 388. ἢ τῆσν βίος ἱμαζῶχῆν, ὅτι τὰ τῆσῆς, ἢ τασιῆς, τὰ μυσρία ἢ μασῶρον τὰ ἱκαμοσ ἄρτυρα. Vide Henricum Stephenum in Indice Thefauri Gr.

ΜΥΣΤΡΟΣ. Orneophium p. 220. χλωροσούρας ζῶσας, ἦτοι μύστρας, ἢ σαβῆσις, ἢ ποσινικός, &c.

ΜΥΤΖΟΚΟΚΚΟΝ, recensetur inter species quibus conficitur factum Unguentum in Euchologio pag. 637. καρποβαλάσμου λίτῆς β. κηρίους λίτῆς ἢ μιλζόκοκκα λίτῆς γ'. Ubi Corelius à Goaro laudatus Muzokokku reponendum censet. Apud Matthæum Silvaticum lego: Μυζουμ, Μυζουμ proprie dicitur id cuius sapor est compositus ex dulci & acetofo, ex Arab. Μυζ.

ΜΥΤΗΣ. Vide in Μήτ.

ΜΥΤΤΩΤΟΣ, apud Pfellum MS. de Morborum nominibus, ὑπερτριμμα δὲσ σκαρίδν καὶ τυρὸ γνηρημῶδιν.

ΜΩΔΙΟΝ. Anonymus in Arithmetica practica MS. οἰσὶ μῶδιον γ'. καὶ ἀλῆσις ὁ εἰς μῶδιον γ'. τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἄλλος εἰ ἡμῶ ἢ ἡμῶ μῶδιον γ'. ἑπὶ μοι ποσῶ μῶδιον νὰ βάλω εἰς τὸ καθὴν μῶδιον, δὲσ τὰ ἀλῆσιν ἡμῶ ὅσι τὸ ἡμῆσαν τὸ ἀλῆσσις ὁ γ'. μῶδιον γ'. μῶδιον, καὶ τὰ δ'. καὶ τὰ εἰ. &c.

ΜΩΔΟΣ. Vide Μῶλος.

ΜΩΡΑΛΙΟΝ. Suidas in Etymolog. βασῆριον, Μωράλιον. Fortè μωράριον, quodd à mulis trahatur.

ΜΩΡΑ, Μωρῶ, nomen quod donatur Strige, Malefica, & φαε mulieres, apud Græcos. Nomocanon Cotelerianus num. 488. & 490. Γυλῶ λὰν μιλανούση, ἡχόνος εἰ, μιλανούσιος φ'. Μωρῶ, ἡχόνος εἰ, μιλανούσιος φ' Anonymus ἀπὸ Γυλῶ, apud Allatium lib. de Græcorum opinat. num. 8. τῶτι λόγον οἰ ἀγιοι πρὸς τὴν μωρῶν Γυλῶ, Ἀγῆ μωρῶ τὰ παρμωρῶ σὺ ὀνόματα, πρὶν κακῶς σὺ θανατωσῶνδν ἢ ἢ ἡζῆσῶτο λόγον αὐτὰ, τὸ πρῶτον μω ὀνομα καλῶ ἢ Γυλῶ, τὸ δῦντερον Μωρῶ. τὸ τρίτον Βυζῶ, τὸ τίτασθον Μωρμωρῶ, τὸ πέμπτου τίτασῆς, &c. Ubi Morff, idem sonat quod Μωρῶ in Nomocanone, ex quo tamen docemur aliam fuisse Γυλῶ, de qua suo loco diximus, aliam Μωρῶν, seu Fatnam, tamen si præficta triticum, vel potius strige utramque fuisse pro certo fit.

ΜΩΡΟ, præpositio adjuncta verbo, Parum significat, v. g. ἡμῶ μωροδῆλῶ, Sitio pauperum.

ΜΩΡΟΠΑΙΔΟΝ, Infans, Puerulus, βήφος, νέπιος. Μωροπάιδ, Infansulus, βρεφῶδδων.

ΜΩΡΟΠΟΙΕΪΝ, Stultitiam simulare, Fingere, in Aphophthegmat. Patr. in Ammona n. 9. Galli dicunt Faire le fou.

ΜΩΡΩΣΟΣ, Morosus, ὁ τὴν δῦνῶσιον πασιθῆλῶς πεπληρωθῶς, Hefychio.

ΜΩΣΙΟΝ. Vide in Μωσῶν.

ΜΩΤΟ ἢ κατῆς, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

N.

N pro H. aspiratione Latinorum, sæpe usurpant Græci Jurisconsulti: quippe Νηρέϊας, pro Herediis, Ἐξῆρηδῆσιον, pro Exheredatio, dicunt, ut apud Michaëlem Pfellum in Synopf legum verf. 134. 616. Scholiast. Basilic. lib. 21. pag. 648. Κορίσας, pro Corboris, pag. 602. Ρεδῆνῆσιον, pro Redhibitoria, to. 3. pag. 25. Ἀδῆξῆνῆσιον, pro Ad exhibendum, pag. 59.

Φαμίλια νερικῶδῆς, pro Familia Herciscunde, (nam cum aspiratione hanc vocem effecunt Glossæ Gr. Lat.) pag. 335. Ἐξῆνῆσιον, ἦος παρασῆσιον, & sic aliis locis. Ita in Glossis eorumdem Basilic. Ραταρῆμ δερμῆνι καθῆριμ, pro Ratam rem Domini habentium, Νηρέδην, Κληροσῶμ, &c. In Glossis MSS. Juris Pffelli: πορορῆδῆ, ὁ νομῆζων ἰαντῶ τῶ κληροσῶμ. In veteri Inscrip. Latin. apud Rieineum p. 423. C. LARTIO SABINIANO OFFICIALI NÆDI- Q99 2 TARVM.

TARVM, &c. pro *Hereditatum*. At cur N. pro aspiratione posuerint recentiores Græci, inde natum videtur quòd Veteres H, etiam pro aspiratione præponere consueverint, ita ut N. pro H. apud recentiores, Scriptorum fortè incuria, vel ignorantia, irreperit: *Vetustissimi enim quique Græci pro aspiratione H scribebant*, inquit Prifcianus, quod aliàs multis probat Salmassius in Inscriptiõnem Herodis Artici pag.42. & seq. quæ littera postmodum à Latinis pro aspiratione pariter accepta est.

N. *Νόμισμα*, *Solidus aureus*. NN. *Νομισματῶν*. *Solidi aurei*. Passim, in Basil. lib. 3. i. tit. 4. lib. 54. tit. 18. lib. 56. tit. 5. 7. in Novellis Constantini Porph. 196. 224. 225. 228. apud Continuat. Theopanis lib. 1. &c.

N. pro *Νυμμία*, *τεμνηλία*, *Kalenda*, apud Scholastern Harmenopoli lib. 1. tit. 115. §. 8.

N. Observat Fredericus Morellus ad lib. 2. Constantini de Themar. cap. 8. Græcos *ταχυγράφου Ἰνδιβλιονem* declarare per N. majusculum & apice insignitum.

NÁ, aliquando est adverbium demonstrandi, & regit genitivum, ut *Náov*, *Ecce ibi*: accusativum, si sint numeri pluralis, ut *vá eac*, *Ecce vobis*: *Ná τον Πίττον*, *Ecce Petrum*, & *Nálov*.

Aliquando est conjunctio causalis, ab *iva* deducta, unde, ut illa, subjunctivum expostulat, qui vicem etiam gerit Infinitivi.

Interdum denique *vá* solet esse particula repletiva, & ornatus causã, maximè apud Chios, qui dicunt *εκαὶ*, pro *καὶ*, *τιδὲ καὶ*, pro *τίτων*, quam etiam replicantes satis molliter sonant, *εκαεκαὶ*, & *Τυλοεκα*.

NÁBA, *Navis*. Suidas: *Ναβα*, *καὶ Ῥωμαϊκῆς*, τὸ περιβαίνον φαινήν) ἢ ἐκ πολλοῦ μὴ διςπῶτα ἢ Ἑλλάδ) φωνῆς ἢ Ῥωμαϊκῆς ναὺς γὰρ καὶ ναβα ἱερύς. Ubi περιβαίνον seu περιβαίνον, ut & *Peribion*, *Naviculam* sonat.

NÁBAΣ, ὁ κίβαρισμός. Vide *Hefychium*.

ΝΑΓΑΡΙΔΕΣ, Græculis recentioribus, *Nymphae*, seu *Damonia*, *qua campitris aecolunt*, & non raro etiam in Urbem conveniunt, in silvis & vallibus choreas ducunt, amore juvenum maximè formosorum infantiunt, &c. *Vulgus καλὰ ἀρχολήσιας, Φυλίας dominas*, appellat: nostri *Fées*, voce ex *Nympha* confectã. *Ναγαρίδας* verò dici pro *Nηριδάς*, existimat Leo Allatus in Libro de Opinatio-nibus Græcor. num. 19. ubi de iis plura.

ΝΑΕΤΟΣ, *Habitaculum*, à *νατῶν*, *Habitare*. Græcis. *Saracenica Sylburgij* pag. 33. αἱ ζωαίους ὑμῶν, νατὸς ὑμῶν, εἰσὶλόθῃ εἰς νατὸς ὑμῶν, ὅθεν βούλε-θε. Ubi Palatinum Codicem *νατὸς* præferre monet idem Sylburgius.

ΝΑΓΚΑΡΙΖΕΙΝ, pro *νακαρίζειν*, de qua voce egimus in *Ανάκταρ*. Physiologus MS. de Natura animalium, de Centauris: *ὑπάρχον θανάσιμου ζωῆα ἐκ τῆς θαλάσσης, μύσασθωαίς γὰρ ἔχουσιν γλυκασίαν, νακα-ρίζον διουρία, κρέζον*, ἕμροφα τραγυδία.

ΝΑΖΗΡΑΙΟΣ, ὁ Καλόζηρος, in Epimerisimis MSS. Herodiani. Sic porò appellati Monachi, quòd instar Nazarorum, de quorum secta & instituto agitur Numer. cap. 6. vitam strictiorem amplectantur. Suidas: *Ναζοραῖός*, ὁ ἐπὶ κηροκεκρυμῶς καὶ ἀπερρυμῶς, ὁ μοναχός. Lexicon MS. Cyrilli: *Ναζοραῖος, μοναχός, ἡγιασμένός* καὶ ἀπερρυμῶς τῆς οὐγῆς. Infra: *Ναζοραῖός*, ἀγιὸν ἡμελιμένῳ. *Ναζωκεόν σχήμα*, in Vita MS. S. Stephani Junioris. Gregorius Nazianzenus Orat. habitã in Concilio Constantinopol. χαίρειτε *Ναζοραῖον χορὸς* αἰσίας, φαλαμῶν ἄεμοναί, ἡσπίς πάντοχοι, παρβῖνον σμερόντις, ζωακτικὸν ἔκροσμα, &c. Nicæphorus Constantinopol. in Breviario pag. 228.

1. Edit. ἐπὶ τῷ πνεύμ) ἢ ἀσθεῖας τὸ ἱερὸν τῷ *Ναζο-ραῖον* σχήμα καθύβριση. Theodorus Studita Orat. in S. Platonem num. 17. de Copronymo: ὁ τῷ *μοσαδικῷ* ταγματῶς περικὸς δῶντης, & *τινα μὲν τῷ καθ' ἡμᾶς Ναζοραῖον* ὡς ἔφησάντιεν, ἢ *Κωνσταντῶν* Monachus lib. 3. Epist. 201. *ὅτοι πάντες καὶ τ. κληρικοί, Ναζοραῖοι, καὶ δόκτοι ἑλπίδους ὑπάρχουσι*. Et. *Ἡ Ναζοραῖος* pro Monachis usurpant non femel Scriptores, Anna Comnena lib. 15. Alexiad. pag. 491. 492. Georgius Acropolita in Chron. cap. 42. Joannes Pheocas cap. 11. Joannes Cameniata de Excidio Theffalonice num. 23. Joannes Cantacuzenus lib. 2. Hist. cap. 16. 39. Laonicus lib. 1. pag. 24. 63. 87. Edit. Genevensis, &c.

ΝΑΗΜΟΥΝ, *Esse*, ἢ, in Corona pretiosa. ΝΑΪΔΑ. *Herba species*. Stephani Magnetis Empirica MSS. καὶ τὸ βότανον τὸ λεγόμενον ναΐδα.

ΝΑΪΣΚΑΡΙΟΝ, *Edicula, Sacellum*, in Gloss. Gr. Lat. *Sacrarium*, in Lat. Gr. *ναΐσκος* Græci vocabant, loculos in quibus Deorum status collocabant, quos nostri *Nidulos*, seu *Niches* dicunt. Hero in Automatis ineditis: ἐν τῷ μέσῳ τῷ ναΐσκῳ ζῶ-ντων Διονύσου ἱφίσταν, &c. Apud Fr. Richardum in Scuto fidei part. 1. pag. 54. *ναΐσκος ἐν τοῖς ἱεροῖς*, &c. Vide *Ναΐσκος*.

ΝΑΚΕΡΙΑΝ, *τύλι*, in Glossis Jatricis Græco-barb. MSS. Vide *Nokéria*.

ΝΑΚΚΑ, *Nacca*, navis species, de qua egimus in Gloss. med. Lat. Neophytus de calamitibus Cyprus: εἰς πλοία μεγάλα λεγομένα *νακκας* σωμασιδούθῃ, τὸ πλοῦ σπέρς ἱεροδύλου ἰδρῶν.

ΝΑΚΟΤΑΠΗΣ, *Νακοτάπιον*, *Tapes villosius* ex *νακ*, vellus, & *ταπες*, *Tapes*, vulgò *Tapis de Turgie*. Pfeilus in Grammatica MS.

Νάκ) δέμα τὸ αἰρεῖον, *Νασμός*, ὁ μέγας ὄμβρετος Suprà:

Κηρῆς, εἰ τῷ προβάτων ἢ κακλῆ) καλῶν).

Vide Euthathium Od. 2. pag. 1456. Constantinus Porphyrogenitus in Basilio cap. 53. Edit. verò Combehlj 76. λαβῶσα ἢ μέτρα τῷ ἑνὸς τῆτα *χυρηματῶ* ἢ *μετῆ*, ἀργασίῳ καὶ ἀπίσταν κακλῶσιπῶς, *μεγάλου πῶτος* παρ' ἡμῶν δὸς τὸ ὕψος τὸ ἰπῶνον εἰρήνας, ἵρ ἂν ἄπασ τὸ ἰσσοῦ ἐκ διαφῶρον ἐστῆμων ἰθῶν—καλῶν ἰσσηματῶ. Theophanes & Cedrenus an. 17. Heraclij) ἰλο-σμηκὰ τὸ ἱμάκτια, *νακλῶσιπῶτα* τὸ καὶ τῶσιπτας δὸς βα-λότης, &c. Symcon Logotheta in Leone Armenio num. 10. & Auctor Incertus post Theophanem pag. 434. *λαβῶντες καὶ πᾶσι τὰ ὑπάρχουσα αὐτῶν*, ἡρῶματῶα στρατομαχάσιμα, καὶ *νακλῶσιπῶτα* ἀνύτῶρα.

ΝΑΜΑ, Græcis, *Latex*. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. *νάμα*, *πύμα*, ὕδωρ ποτόν. Ita porò Græci vocant *Vinum* quod in Sacrosancto Missæ sacrificio offertur, sanguinis è divino latere velu Latice erumpentis symbolum, inquit Goarus. Liturgia S. Chrysofomi: ὁ ἢ δῖακος) ἰρχῆς ἐπὶ τῷ ἀγίῳ πῶσιρῳ ἐκ τῷ *νάματῶ* καὶ ὕδατῶ, ἀφῆτον σπέρς τῷ ἱερῷ ἀπῶν, *Εὐλόγησῶ*, *δισποῶ* καὶ ὁ ἱερὸς *εὐλόγησῶ*. Alia Liturgia apud eundem Goarum pag. 101. ἕτα σπρ-αζῶ τὸ *νάμα* καὶ τὸ ὕδωρ, *λίχον*, *Εὐνοῖας πνύματῶ* ἀγίῳ, ἐκζῆσιν ἢ τὸ *νάμα* εἰς τῷ κρατῆρα, *λίχον*, &c. Liturgia Prælanficicatorum Cryptoferratenis: *λαμβά-νεις ὁ ἱερὸς πλοῦ ἀγίαν ὀμῶν*, καὶ τίθῃσι ἐκ τῷ δῖακος, *μὲδῆν λίχων* καὶ ὅπασ τιθῶ τὸ *νάμα*, *λίχον*, *Αἶμα* καὶ ὕδωρ τὸ *πυρῶσασ* πλοῦ ἡμῶν *σπῆσιμα*, &c. Vita S. Luce Junioris pag. 985. *μῆθῆς* ἢ τῷ σῖματι τῷ *πῆμα* σῖματῶ *Χεῖσι* τῷ Θεῷ ἱερῶν, *λίχων* τὸ, *Αἶμα* ἀπῆ τῷ *νάματῶ*, *πῆσιμον* οἶνος σπῆσι, &c. Nomocanon Cote-lerianus num. 76. εἰ ἱερὸς ἡδῶσις, ἢ τὰ *πικρα* αὐτῶν, τῷ σπρσφορῶς, ἢ *νάματῶ*, ἢ *κῆθῶν* ἀψάχον, &c.

Ναμαλίφρον

Ναμαλίειον η χαρόνιπλον, apud Fr. Richardum in Clypeo fidei part. i. pag. 260. *Agmatanile*.

ΝΑΜΑΣΓΟΥΡΙΝ, λίγη) θρημάν εις πλάτθ) ερμύβια, in Glossis Jatricis verè Græcobarb. MSS.

ΝΑΝΑ, ð) ιδύσσοθ, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΝΑΝΘΗ, καρία λεγόμενα, ητι βάλασθ) μωραϊκός, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Nux muscivora*.

ΝΑΝΟΥΨΑ, τὸ ἀμμυ, in Lexico MS. Reg. 1843.

ΝΑΝΤΙ, Ægyptiis, *Ραρανερ γυβριμ*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 646.

ΝΑΝΤΙΖΕΙΝ, *Deponere*, ex Gall. *Naniv*. Anonymus de Vulpe & Lupo.

Ναντίσμο τὰ σάμδμα τῶτα πη βασήμη.

ΝΑΝΟΥΧΑ, η) αἰνυ, η) ζ) κῦμον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Amis, fermen Ameos*. Alibi: *Ami*, ἡναυζα. η) λαγοκιμων. Inf. ð) μων, η) ναυζα. Apud Matth. Silvaticum: *Nanachus, Ameos*.

ΝΑΞΙΑΣ, in Glossis Chymicis MSS. *βίσιμα* ð)ν, κη) κῦριον ἀκόμια.

ΝΑΟΣ, pars Ædis sacre, sed varia pro Ecclesiarum diversitate, quarum aliæ sunt *Catholica*, quæ scilicet utrique sexui patent, aliæ *Monastica*, quæ folis viris, si virorum: vel folis mulieribus, si Sanctimoniam sint: ac priores quidem duabus tantum partibus constant, *Bemate*, & *Nao*: nam *Narthex* extra Ecclesiam est. In Bemate, sacre peraguntur Liturgiæ, in quo folis Sacerdotibus confidere fas est: in Nao Clerici & plebs univerfa stat. Ita Theophanes Cerameus Homil. 55. ædem SS. Petro & Paulo Sacram in Palatio Constantinopolitano in duas partes duntaxat dividit. Postquam enim dixit Sacrum Bema cancellis marmoreis claufum folis Sacerdotibus patere, tum subdit: ð) ζ) ναὸς ἅσπας τοῖς ἔξωις τῶς θείας ἡμνας, ὡσπερ τὰ ἄσπρα, ἡρίμα σωμαπνεζῶν, & σῶνις ἰπαιώσις πορὸς ταυτὰ κζ) πῶ ἀλίτυπον. At in Monasteriorum Ecclesiis secus se res habet: hæc enim dividuntur in tres partes, in *Bema*, in *Nao*, & in *Narthecem*, qui intra Ecclesiam est, cùm in Catholicis extra sit: in Nao consistunt Monachi, quibus vitæ Chori est. Id plucibus observavimus, in nostra Constantinop. Christiana lib. 3. n. 77. De Nao igitur Ecclesiarum Monasteriorum intelligendum Typicum S. Sabæ cap. 5. ἱερίν—εἰρηζῶ) ἐν πῶ ἱερατίῳ, —κακῶν ἐξῆρχῶ) δὲζ) δαρὸν κλάτεις ἐν τῶν. Inf. ð) ð) ἱερίν, τῆτι λαλλομῶν, θυμῶ) ἦ ναὸν ζ) τῶς μοναχῶς κζ) τὰζῶν. Occurrit passim in Libris Ecclesiasticis Græcorum. Vide *Narthex*, & *Tabellam I.* ex his quo initio hujusce operis delineantur.

ΝΑΠΤΗΣ, *Ναυία*, *Ναυίτις*, Anonymus de Nutpiis Thefei lib. i.

Ὅτι ζωαίως ἕκαμωσ λίγω μζ) τῶς νάπταξ.

Τετίας πῶ μαζαλιτῆρας ὁ Πισιδίον δῖν καμην

Ὅστω σῶσικον θάλασσαν ἔνζ) ἕκαμωσ ὁ νάπταξ.

ΝΑΡ, γῆκ, *Iris*, Ægyptiis. Interpolator Diofcoridis cap. i. Arabibus, ignem sonat. Matth. Silvatic.

ΝΑΡΑΤΟΝ, Eulichologium in Officio S. Unguenti pag. 630. κα) ἡβαλλῶ) ἄσθ) ζ) πρῶσπατὰ τὸ ἐν πῶ ἀλαβαρῶν μῶρον ἐς πῶ ἀρῶνον, ἰθὺς ἰνι τὸ νάρδον. Ubi *Goarus*: *Nardus* aut *Nardion*, in Eulichologio Patriarchico MS. ἀρῶν ὄνν ὑπερ κα) ἀρῶνζ) ἄλλ) τῆρ) ἐς ἰστικῶν ζῆσων, quo scilicet solent uti Medici: tamen, inquit, haud inficias jerim, ipsam unguenti materiam nondum consecratam *nardum*, consecratam autem *υἱον* ibi vocari: in quam sententiam faciliè ego concesserim. *Αρῶν* ζ) νάρδ) appellatur pag. 632. Rursum pag. 642. ex Eulichologio Allatiano: ἄσθ) ζ)

δ) ὄντιρῶν ὡρῶν ζ) ἡμέρας ἔρχῶ) οἱ ζ) ἔργη ἰπαιμολῖαι ἐκφορῶν ζ) νάρδον ζ) ἡμῶν ὡρῶν, κα) ἡβαλλῶν αὐτ) ἐν τῆ σκαφῶν.

ΝΑΡΘΗΞ, *Ferula*, Ecclesiæ vestibulum, porticus quæ Ædis sacre portis obverfat, sic dicta non ἄσθ) τὸ ἰνῶν, ἡ καλλῆριον ζ) ἀμῶν) κῶσται, ut est in Gloss. MSS. sic ut est apud Auc. Etymologicis, ἄσθ) τὸ ἰνῶν) ζ) πῶ ναῦ: Sed quòd *Ferula* speciem præferat, cùm in latitudinem ad ipsius ædis faciem diducatur. Unde *narthex* extra ædem fuit, non intra, si catholica ἐκκλησιας spectemus, id est cas quæ viris & mulieribus universim patent, vel potius, in quibus Sacerdotes & Clerici, uti vocamus, Sæculares Sacra Officia peragunt. Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopol. ζ) ὑπῆρξισον νάρδων παράλαθῶ, κ) σῶθ) ζ) νάρθηκ) ζ) ἰὸν καλλῆριον ἄμῶν) ἰνι. Vita MS. S. Pauli Lattensis: ἰθαπῆρ) μζ) ἔν τὸν πολλοῦθον ἐκῶν ὡρῶν ζ) ὑπεσῶρον ἐν ζῶν) ζ) ναῦ. Νάρθηκα ζ) τύπον καλῶν εἰσθ) θυρῶν. Utitur hac formula ἐν ζῶν) hac notatione Pachymeres in Hist. ubi Possinus. In Monachorum verò Ecclesiis aliter se res habet. Ex enim in tres duntaxat partes dividuntur, in *Bema*, seu Sacrarium, suis Cancellis dispartatum; in *ναὸν*, in quo Monachi consistunt, suis pariter Cancellis divifum à reliqua Æde, quam *narthex* appellant, quòd iis *narthex* vicem præster, licet non sit revera *narthex*, ut qui intra ipsam ædem extet, illiusque septa: in qua tamen *narthex* figuram retinet, cùm excepto Bemate, potiorum ædis partem obtineat *ναὸς* seu Monachorum Chorus, reliquæ, ut dixi, in angustum contractæ, & in latitudinem ductæ, eaque Sæcularibus permiffa, tanquam ed instat penitentium accedentibus, cùm iis intra *ναὸν* consistere non liceat: *narthex* enim iis potissimum additum mox dicemus. Atque eam ferme etiam Monasticarum formam semper fuisse apud nos, seu Latinos, faciliè concedat, quisquis attentius veteres ejusmodi Monasticas Ædes consideraverit, in quibus Monachorum Chorum, quem *Capsum* Ecclesiæ vocabant, ut quidam volunt, potiorum Ædis partem occupare animadvertet, reliquæ Sæcularibus, seu *κοσμικῶς* patente. Quidquid igitur in iis Monachorum Ecclesiis extra *Narthecem* est, *ἱερανοθεξ*, & *ζῶν)ς* corrupte, Ædis scilicet vestibulum, ubi in Ecclesiis Catholicis *narthex* collocari solet, in cujus discrimen interiorum *Narthecem ἱερανοθεξ* vocant, de quo ita Paracleticum: ð) ζ) ἱερίν μζ) τὸ θυμῶν) ἔξωθ) ζ) νάρθηκ) τῶς ἀγίας εἰκῶς, κ) τῶς ἀδελφῶς πῶζῶν, ἰσθ) ἡμῶν) ἦ βασιλικῶν πύλων κενεοειρημῶν ἰσῶν. Quippe porta regis ex sunt quibus à *Narthec* in *ναὸν* aditum patet. Alio loco: κα) μζ) πῶ ἐκῶν)σιν λαλλομῶν τὸ ἰδῶμῶν) σιχηρῶν κζ) πῶ μωλῶν) ἀγῖν) δῖν)σῶν) οἷς ἐν πῶ νάρθηκ) μζ) ζ) τῶς σῶμῶν) ἐκῶς ἐσπερχῶν) ἐν πῶ ναῦ λαλλῶν)ς, &c. In Pentecostario: κ) ἐξῆρχῶ) μζ) ἀπῶν)τεις ἐν πῶ νάρθηκ) δὲζ) ζ) βορῶν) μῆρας κρῶ) τῶν)ς κα) τὰ κῦρια. Rursum: ἀποσπορδῶμῶν) ζ) ἱερίν) μζ) λαμπαδῶν, κα) κλαθεσῶν) ἦ πύλων, θυμῶ) ὁ ἱερίν) ἐν πῶ νάρθηκ) ἀπῶν)ς, ἐς ἰθ) ἔζ) ἄτῶ) ἱσθ) ἡμῶν) ἦ βασιλικῶν πύλων. In *Narthec* consistere Sæculares, indicat præterea Typicum S. Sabæ cap. 5. δῖν) ζ) ἐκκλησιαζῶν) τῶτι σῶρῶν)σιν πῶσιν) κα) παραβῆλλῶν) τῶς ἐν πῶ νάρθηκ) ἰσῶμῶν)ς ἀδελφῶς, ἰνα ἡν) ἰσῖς τῶς ἱερχῶν)ς ἐκῶν)ς χαρῖν) πῶσιν)αι μοναχῶς, εἴτε κοσμικῶς, εἴτε ἐκῶν)ς, ἐκῶν)ς ἐν πῶ ναῦ, λαλλῶν)ς ζ) ἐκκλησιας, ὡπερ ὄνν) ἀποπῶς σημεῖον, ἀλλ) ἰσῶν)σιν ἐν πῶ νάρθηκ) προσκαρῶν) τῶν)ς, ἀρῶ) ζ) δῶν)σῶν)ς. Nomocanon Cotectianus num. 4. τὰ ζωαίως προσῶν)εμῶν) ἐν πῶ νάρθηκ) ἱερομολογῶν)ς, κα) ἀπῶν)ς τῶς πύλων) ἔχον) δὲζ) τὰ σκαδῶν)α ζ) Βελῶν)σιν. Vide Vitam Sancti Nicetæ Hegumῶν) num. 50. Cedrenum an. 37. Justiniani, Chronicon

Veneto - Byzantinum an. 1420. Lambecium lib. 3. de Bibl. Caesar. pag. 34. Allatium in Differt. de Narthece, & quæ de eo eoformissimum in Constantiopolitina Christiana lib. 3. num. 18. præterea Tabellas I. & II. initio hujusce operis delineatas.

Αβρήξ, pro Nartheξ, & Εξωάβρήξ, pro Εξωνάρθηξ, semper habet Typicum MS. Monasterij τῆ Κεζαρλόμυτης. Cap. 38. τὸ μὲν ὄνομα ἀκολουθεῖ ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῷ ἐκκλησιαστικῷ παραγράμμῳ ἐκλήθη. Adde cap. 40. 66. 73. Ita Εξωάβρήξ, cap. 33. 36. 73. 80.

Νάρθηξ, Ferula, Baculus Monachicus. Pachymeres lib. 11. cap. 1. de Athanasio Patr. Constantiopol. exauthorato: καὶ ἄμ ἐκείνῳ τῷ κίλλος ἰξίω, χλοῖαν τ' ὀσπρίω, καὶ καλυπτῖρα ἐκ καλαμῆς ἕξου, καὶ ξύλα ἱερῶν ὀμῶν καὶ νάρθηκας, ἢ πῶντα ὀνομαί, &c. Ubi legendum videtur ξυλίνα.

Νάρθηξ, Ferula, seu sceptrum Imperatoris sic appellatum, uti describitur in Tabella IV. & V. ex his quoque initio hujusce operis delineatur, & de quo pluribus agimus in Differtat. de Imperat. Constantinopolit. nummis.

Νάρθηξ, Ferula, seu baculus in modum ferulae definens, quo invicem luctantes sese exercebant milites. Leo in Tacticus cap. 7. num. 18. ex Onofandro cap. 10. ubi de exercitatione militum: διαμύριος ἢ τὸ κράνμα, πρὸς ἀλλήλους ἀσπίδων μαχρὴ συμβαλλίτων, ἦν ὅτε κοιλίαν ἀπὸν ἕξων, ἢ σαγλίτῃ ὀμοίως, ἢ ὡς ἀπὸ μῦ, ἀπὸ σταθίων ἕξου, ἢ νάρθηκας, ἢ καλαμῆς ἀπὸ κονταρίων ἀσπίδων.

ΝΑΡΤΕΙΝ, Evenire, Accidere. Gloffæ Græcobarb. ὅπου δὲν προβλέπει ὁ ἀστυρῶν ὅπου δὲν φορεῖ τὸ σπαρμα ὅπου μίλλαι νάρτη, πρὸ τῆς νάρτη.

ΝΑΡΤΗΣ καὶ φύλαχος, τὸ νάρμαστον, in Lexico MSS. Reg. Cod. 1843.

ΝΑΣΗΝΟΙ, Hæretici, quorum meminit V I. Synodus AḒ. 11.

ΝΑΣΚΑΦΤΟΝ, ὁ δὲ ἀμάματῳ ἰνδίου, in Glossis Jatric. MSS. ex Cod. Reg. 190. & 1843. Vide Diofcor.

ΝΑΤΑΛΙΟΝ, Natalis, Natalium. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1078. Νάτλια, καὶ Λατίνος, ἢ Βασιλείων, τὰ γῆντλια. Ex Pfellio, Photij Nomocant. 7. cap. 4. εἰ φθασὲν Βασιλεὺς νάτλιον εἰ κυριακῷ. Ubi Balsamon: Νάτλια ἢ ἔστι τὰ τῷ βασιλείῳ γῆντλια, καὶ ἢ τῶν ἀνάρησι. Vide Gloss. med. Lat. in Natalis.

ΝΑΥΓΑΔΕΙΝ, Navigare, Promovere. Corona pretiosa: Σύρα, ναυγάδες κρασί, Ναυρί νινυμ, ἰδι ἀμυρόμυτῳ οἶνον. Vide Eύδαλεν.

ΝΑΥΘΗ. Vide in Πασιδιῶ.

ΝΑΥΚΕΛΙΑ, Navicella, in l. 17. §. 1. D. de Instru. vel Instrum. Leg. Leo in Tactic. cap. 5. §. 9. εἰ τῷ πρὸς πρῶτος ἢ λίμνας, καὶ ναυκίλια, ἦν πλοία μακρά, ἢ δὸπ δούρον κάλασκασπίδια, ἢ καὶ φύσει, &c. Mauricius lib. 12. Strateg. cap. 21. ἐτι δὲ τὸν δρόμων καὶ τὰ λοιπὰ σκίον, τὰτε διαπανθόρα, καὶ τὰ ναυκίλια, τὰ τε μικρά, καὶ τὰ ἄλλα τὰ εἰς γέφυραν πεποικίμμενα, — ἐν τοίμω γῆντση. Vide Thomæ Reinefsj Inscriptiones p. 103.

Ναυκίλια, eadem notione. Mauricius loco laudato: εἰ μὲν γυμνασθῆαι χρεια, τῆς τῆς ποσειδῶνος ποίσεαι, δέον δὸπ τῷ ἰδίας ἕχθης ἀξέσασθαι τὰ ἐπὶ τῶν σκίον, τῆς τῆς ναυκίλιας μαγάλαις, καὶ ποικίλοις, ἦτοι κάλασπῶσαι πάντων ἐν τοίμω ὄντων. Et lib. 9. cap. 1. γυμνασθῆαι ἢ ἐπὶ συμπαρηγῶν, ἢ ἢξὲ ξύλας ζυγωμάτων, ὡς ὄντων ἰθὺ τὰς πολλὰς γῆντση, ἢ ἢξὲ ναυκίλιων, πύρρον τε ἢ ξυλίνας, ἢ ἀποδομῆτῃ ἐκ λίθου ξυρῷ, &c. Ubi Leo habet μονοξύλον.

ΝΑΥΚΟΥΤΙΑ Τῆ Σ. Michaël Pfellus de Grammatica, MS.

Νοίξης, οἱ τῷ πρὸ βῆτων ἢ, ναυκίλιαν καλῶν.

ΝΑΥΣΤΟΝ, Organi musici species. Anony-

mus Philofophus Chymicus MS. ἐπὶ τῷ μουσικῆς γυμνασίου καὶ ἰδίας εἰσιν ὄργανα, καὶ μίρη τῷ ἰπύστικας, τότε ναύς-ὄν καὶ τὸ αὐλικόν. Vide χειρῶν γαστρον.

ΝΑΥΦΡΑΓΙΟΝ, Naufragium. Clementina, Homil. 10. num. 10. καὶ εἰς πόλιος κατὰ δῶς, πολλῶν πικρῶτερον ἐπιπλῆθει, πῶν εἰσας αὐτῷ ἰδὲν ἢ πικρὸν δὸπ τισάτων ἰθὺ γῆντση ναυφράγην. Occurrit ibi pluries.

ΝΑΧΑΝ, Cym, Quando. Gloffæ Græcobarb. νάχος φαλασῶν, ἢ νάχος σφάλλων.

ΝΕ, particula est que nihil sonat, & tantum ad ornamatum ponitur Oratoris, idque duntaxat à Chiis, non in quibuslibet nominibus, sed tantum in articulis, pronomibus masculinis & femininis, ubi repetiatur finalis litera ν, ac in prima, secunda, & tertia persona verborum numeri pluralis, ut pro ἑδάτων, εἰδάτων, pro τῶτων, τῶτων, pro τῶτων, τῶτων, pro γράφομαι, γράφομαι, pro λῆξις, λῆξις, & sic de reliquis. Portius.

ΝΕΑ, Nova Ecclesia, sic dicta Aedes facta Constantinopoli S. Michaeli facta in Palatio edificata, de qua egimus in Constantinopoli lib. 4. sect. 3. num. 4. Ubi ita appellari à Luithprando lib. 1. cap. 2. & lib. 3. cap. 8. observavimus: quod hic rursus monemus, quòd Xylander apud Scylitsem pag. 753. pro Νέων, perperam Novam Romam intelligi putaverit. Vide Gloss. med. Lat. in Aeneas.

ΝΕΑΙΡΑ, Γασῆρ, Venter, apud Pfellum de Morborum nominibus ex Cod. MS.

ΝΕΑΚΙΟΝ. Anonymus Tacticus MS. de Urbe obfessa: καὶ τὰ πρὸς κατὰ σκηνῶν ἀμμάτων, ὅτῃ σκηνίον, μίλλιον, σαγλίτῃ, σκιδας, καὶ νάκλια, καὶ κρῆνη, ἢ εἰσί, Heronis Περιηβολαί MSS. προσηγορίῃς ἢ εἰς πῶσαν, καὶ στυλίον, καὶ σιδρὸν, καὶ νάκλια ἰπὸ δῶς πρὸς τὰ κοιλίαν κατασκηνῶν, &c. Infra: ξύλα εἰς μαγνητικῶν κάλασκυλῶν, καὶ νάκλια πῶς ἀπροσηγορίῃς, &c.

ΝΕΑΝΥΣΤΟΣ, Loculus statua, quem vulgo Niche, seu Nidulum vocamus. Vita MS. S. Abercij Episcopi Hierapolitani: ἰξίθετε ὅτῃ νειάσκων τῶντων διαμόμια πονήρα. Occurrit ibi pluries. Vide Ναιάσκαιον.

ΝΕΑΡΑ, Novella. Id nominis suis novis Constitutionibus indidit Justinianus, quòd, ut cenfet Cujacius, novissimè promulgatæ sint post Codicem Justiniani repetitæ Legislationis: unde sæpissime à Græcis Interpretibus appellatur νεαρά μὲν τῷ κώδικα, & ab ipso Justiniano in Nov. 66. & in Constitut. de Novo Codice faciendò: pariter Theodosij, Valentiniani, Marciani, Leonis, Majoriani, Severi Constitutiones, non aliâ ratione appellatæ sunt, quam quòd post Codicem Theodosij, & alise quædam Leonis Philofophi Nicephori, Michaëlis, Romani, Alexij, quòd post Βασίλειον Libros promulgatæ essent. De Justinianice Agathias lib. 5. ἐν τῷ τῷ αἰκίον νόμον, ὡς δὲ Νεαρίε ἱστοροῦσθῶν. Harmenopolus lib. 1. tit. 1. §. 9. ὁ αὐτὸς καὶ Νεαρος ἐν ἰδία ἕξου βιβλίῳ συντάξην ἔστι ἢ Νεαρά, αἰ πῶς τῷ καὶ νόμον Βασίλειον νεὰ δῖα ἕξου, πρὸς τὰς ἀνακοπίσας ἑποπίσας γῆντση. Adde num. 10. Theophanes an. ejusdem Augusti 2. ἀντίσταντῃ ἢ ἢ Βασίλειος πάντας τὰς παλαιὰς νόμους ποίσεως μετέβηλον, καὶ κατῶς αὐτῷ Νεαρίε διατάξας. De Leonis Philofophi Novellis vide eundem Harmenopolus num. 11. & Cujacium lib. 17. Observat. cap. 31.

ΝΕΑΣΙΜΟΝ, Novale, in Gloss. Gr. Lat. pro Νέαισκ. Gloffæ Nomica Vitanæ: Νεβαίε: γῆ καλῆ ἢ σκαφῆσα, καὶ ἐν τῷ ὀνοματῇ αὐτῇ ἀρῶσα. Vide Gloss. med. Latin.

ΝΕΑΤΟΚΟΜΗΣ, quo nomine donatur quidam Joannes apud Leonem Grammaticum: sed incorrectum

fuccinellus, curru, velut Liber Pater, veitius esse Alexandria. Quod de Antonio observat etiam Eustathius loco laudato; & sanè ita observari debet in ejusmodi Deorum ac Deorum, vel Magnorum vitorum affectatis nominibus, ac proinde in nomine Constantini M. quod subinde sibi imposuere Augusti. At alij, qui quoddam ætate duntaxat & tempore posteriores essent, nisi dièti sunt, *Juniores* tectè fuisse dicuntur.

ΝΕΟΥΤΖΙΚΟΣ, *Juvenis, Juvenculus.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Μήλιον ὁ εὐθύς, νεότης ἁκόμην.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ἄνδραπὸς ἦτον νεότης ἁκόμην ἄκοι πείρι.

Alibi:

Ἄνδραπὸς ἦτον νεότης, ἔξερται ἀνὰ πάσαις.

ΝΕΟΥΤΥΤΟΝ, *Novellum, Nouvelleum,* in Gloss. Gr. Lat. Vinea ex novellis vitibus confecta. Occurrit in lib. 28. Basilic. novell. tit. 10. cap. 6. & apud Mich. Pfellum in Synopfi legum vers. 1275. ex l. 6. D. de Impenf. in res dotal.

ΝΕΟΥΤΥΤΟΣ, de cujus vocis significatione, ita Balsamon ad Can. 10. Concil. Sardicenfis: Νεοφυτὸν ῥόβον, ἁκόμην πρὸς ἄλλοις, ὁ νεοφυτὸς λέγει, ἁκόμην ἢ πρὸ κατόν, ὁ δὲ πρὸς πλείους ἢ ἐχολαζέσθῃ ἢ ἐπισκευασθὲν ἀξιωματικὸν ἀποβιβαστέον. Scholion ad eundem Can. νεοφυτὸν, πρὸς ἑαυτὸν ἀποστέλλει, καὶ τοὺς ἄλλοις ἡμέτῃ παρῆσαι, καὶ τοὺς κατόν, ἕξ ὁ νεὺ ἢ κλήρον παραστήλων, ἀλλ' ὁ πλεὺς Χριστιανῶν ἑσπολαμῶν πρὸς ἄρτι, καὶ νεότης καὶ λέγει.

ΝΕΠΟΥΣ, *Neros.* Eustathius Od. δ'. ἠποδὸς γὰρ φασὶ Φαλακῆς αἰ φῶμαι, ὅ ἐστι τίνακ' ἠπίως γδ καλὰ τινα γλῶσσαι, ὁ δὲ νεός.

ΝΕΡΑΔΕΣ, *Nyrtia,* Νηρέϊδων. Glossæ Græco-barb. ἀρροσίαι, νύμφαι ἑρανοί, νεράϊ ἐραναί.

ΝΕΡΑΝΤΖΙΟΝ, Portio, *Narantzi,* *Malum Medicum, Auresum,* ex Italico *Narancio,* Gallis, *Orange.* Scholiafies Nicandri ad Alexipharm. Μηδὸς τε γρηφῆ μῆλον. ἔστι ἢ καὶ τὸ μηδικὸν μῆλον, ὅ ἐστι νεραντζιον. Epistola Stamatij lib. 4. Turcogr. Crujij pag. 316. καὶ ἔξικοψαν τὰς ῥίζας ἢ δένδρων μάλιν νεραντζιῶν. Vide Agapium Cretensem in Geoponico cap. 118. & Salmasium ad Solinum pag. 955.

Νεραντζία, eadem notione, apud Nicolaum Myrepsum sect. de Emplastris cap. 190. Anonymus de Amoribus Callimachi:

Καὶ νεραντζία ἔβαλεν ἐν τῷ δένδρον ἐπίανον, ὡς ἀνδραπὸς ἀναδεδίητο παραμορρονημῶν,

Καὶ τὸ δακτυλιδότυλον εἰς τὸ νεραντζί δώσει.

Λυκοερατζες, apud eundem Agapium cap. 45.

Νεραντζέζιμον, *Succus mali Medici,* apud eundem cap. 199.

ΝΕΡΒΟΣ, *Nervus.* S. Chrysofostomus in Acta Apost. serm. 35. πεπρωταλατο, φωνή, εἰς τὸ ξύλον, ὡς ἀν ἄπυ τις εἰς ἢ νερόν. Vide Gloss. med. Latin. in *Nervus.*

ΝΕΡΕΔΑΙΤΑΡΙΟΣ, *Hereditarius,* apud Scholiafem Basilic. to. 1. p. 76. to. 2. p. 55. 79. 114. &c. Et in Glossis Labbeanis non femel. Vide supra in N.

ΝΕΡΟΝ, *Aqua.* Glossæ Græco-barb. ὕδωρ ἀειροῦν ἢ συλλεκτὸν νερόν σαρκῶν ἢ σαμαζέριον. Videtur formata vox ex νερόν, quæ ἕρπυλον, ut est apud Auctorem Etymologici in Νερόν. Aphrothegmata Patrum in Joanne Colobo n. 7. καυκάλιον ἢ νερόν. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 9. Σαλαθίνος Βερόντζη, ὅ ἐστι βράσμα νερόν. Anonymus de Locis Hierosol. cap. 15. καὶ εἰς τὰ διεξιὰ μέρη ἢ σπυλλίαις ἕται ὁ τόπος, ὅπου ἔχουσιν ἢ Σαλώμην τὸ νερόν, ὅπου ἔλυσεν ἢ Χεζών. Νέρον καμπινάας, *Succus suffraginis,* apud Myrepsum de

Antidot. cap. 505. Orneosophium pag. 247. ὄρηνη τὸ νερόν πολλά. Pag. 250. λυβόν μὲν ἢ νερόν ἀγεωσφιδά. Proverbia vide Dicta vulgaris MSS. ὡς νερός ἢ νερόν, φάρα ἢ λαζών. Hermodorus Rhegius in Adagiis MSS. ὅτα δὲ φά ἢ αὐλὴ σε, ἔξω νερόν μὴ χυμῶν. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ ῥιπὴν καὶ νερόν, μεθ' ἧντο χαλαζῶσ.

Occurrit passim. De vocis origine vide Salmasium ad Hist. August. pag. 311. & ad Solinum pag. 1298. Adde Gloss. med. Lat. in *Nero.*

Νερότικον, *Ratum aqua.* Prochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἡμῶς ἢ τὸ νερότικον μὲν ἢ πινακίον.

Νεροκίαντον, *Aqualis,* ὕδριον.

Νεροκάρσιον, *Aqua seu succus Nasurtij.* Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 190. σίον, τὸ νεροκάρσιον. Occurrit apud Myrepsum in Sect. de Drosatis cap. 52.

Νεροκβάλισμα, *Scaturigo aqua.* Anonymus MS. de Amoribus Callimachi & Chrysothoës:

Καὶ τὸ νεροκβάλισμα ἔπασσεν δὲπὸ τότε.

Νεροκράτι, *Olla curtea aqua,* apud Crusium in Turco-Græcia pag. 255.

Νερολάιον, *Luceo,* λυτήρ, Portio.

Νερολάριον, *Clerphara,* Κλοφύδρα.

Νερόμυλον, *Molendinum aquaticum,* ὕδρομύλον.

Νεροπούλια, *Tempesia,* seu potius *undatum expensatio.* Theophylactus Hierodioc. Homil. 7. ὕδρον δὲπὸ σισμῶς καὶ προσωπίαις ἐτραπίει καὶ ἔρην κατόν ἔπτανυ.

Νεροσίλον, *Arium aquaticum,* apud Myrepsum sect. de Drosatis num. 52. Demetrius Zenus in Batrachomyomachia:

Κ' δὲπὸ τὰ νεροσίλινα ἔβαλεν γλαμακίαια.

Neophytus in Gloss. Jatic. MSS. σίον τὸ ἐν ὕδασι, τὸ νεροσίλον.

Νεροφίδιον, *Serpens aquaticus, Natrix,* Εὐδρέϊ. Glossæ MSS. in Battachomyomach. Homeri: ὕδρομυδῶσ, νεροφίδι. Rursum: ὕδρον δ' ἔξερσες, νεροφίδι. Vide Bellonium lib. 1. Observat. cap. 31.

Νεροφῖα, *Esentis,* in Glossis MSS. ad Plutum Aristophanis.

Νεροφόρον, *Aquarius, Υδροφόρος.*

Νεροφόρον, pars Balnei in qua lavari solent qui ed contendunt, *Labrum,* Theophaens an. 8. Anafistis: Ολύμπιου ἢ τις Ἀρακῆς ἐν τῇ ἑλληνικῶν βαλανεῶν δαναῖς βλασφημίας, ληνεῖς ἐν τῇ νεροφόρῳ τίθενται. Martyrium S. Patricij Episcopi Præz num. 7. ubi de Theriaci Urbis: ὅ ἢ ὄρη. Πατρικίον ἐσσελθὼν ἐν τῇ ῥιμῶν, ὡς εἰς νεροφόρον ἐπέχθη, ἄρας ἢ πολλῶν δολιχῶν ἢ μύδων αὐτῷ ἑσπῆ ῥιμῶν καταβλαθίθη.

Νεροφύτης, eadem, ut videtur, notione. Glossæ Basilic. *χευθῆα,* ὡς νεροφύτι. Locus luxatus, qui emendari potest ex Harmenopulo lib. 2. tit. 4. §. 92. ἢ μὴ ἔχοντα ἐν αὐτῇ χευσθῆα, βυθῶν ἢ καλαμῶν σαι φῶς τῇ ἐπικίον ἢ γῶντῶν τοῖχον, χρῆ ποῖαν εἰς τὰ ἑαυτῷ μέρη ἢ ἐπικίον τοῖχον, φῶς τοῖς γονομῶν χευσθῆα τοῖχον ἔχοντων. Et §. 96. ἢ θύλοισι δὲπὸ ὑπερῶν χευσθῆα χολασίω ἑσπομον ἐπίπεδον ποῖαν, &c. Legendum igitur, *χευσθῆα,* ὡς νεροφύτι, *Locus in quæ aqua effunditur.*

Νερεός, *Aquaticus, Aquosus, Υδρατικός, Υδρατικός.* Νερελάζειν, Νερώνειν, *Diluere,* ὕδραναι, ὕδασι. Νερελάτικος, *Aquosus,* apud Agapium in Geoponico cap. 129.

Νερούτικος, *Aquosus, Aquis abundans.* Glossæ Græco-barb. πόσιος δασοῖν, ἠεροκίαι, ὅπερ ἔχον πολλὰ ἔρην.

ΝΕΣΑΔΑ, *rigor febrii.* In Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 1673.

ΝΕΨΟΥΡΑ, *Mespilum*, *Μίσπιλον*. *Νεψουριά*, *Mespilum*, *Μίσπιλον*, *Άρώνια*. *Νίσπολας* eadem notio. ne apud Agapium Cretensem in Geoponico c.126.

ΝΕΤΖ, *Αραβίσι*, τὸ *άιρον*. Ita Glossæ Saracenicæ MSS. *Acorum*, de quo Botanicis.

ΝΕΥΡΑ φωνικῶ, *Prophetis*, *Abrotonum*, apud Interpolat. Dioscorid. c. 434.

ΝΕΥΡΙΚΟΝ, *Thoracacanthus*, *vestimentum coarctile*, quo utebantur milites vice thoracis, nostris *Gambesio*, de qua voce, ut & ejusmodi veste militari, plura congestimus in Gloss. med. Latinis.

Illud porro sic describitur à Scholiaste Theuydidis: πῶς, τὸ ἐξ ἰνῆν πικτὸν ἰνδουμα, ὡς περ Θουρακῶν τι, ἔσθ' τὰ σῆθη, ὃ ἐσθ' ὠρθα. Leo cap.6. num. 26. & Constantinus Porphyrog. in Tacticis p. 5. *Σουλιὰς ἡ ἔχον αὐτοῦτος εἰλαὶ σιρῆας (ισχυράς) ἢ πηλῆας ἀντὶ κλιβανίου κλιθρακίων*. *Νεβρικά* verò dicta videntur, quòd ex necvis, bovinis fortè, confecta essent. Philippus Pigafetta ad Leonis Tacæ. cap. 5. *Le armature d'anneque dal Imperatore nonaie Nericca, & di corno possino intendersi in una maniera tale. Si possino etiamdiu fare di cuoio cotto di Bufalo, che sono forti, & di pelli di Crocodillo, & si come favoleggiano i nostri Romantzi, di scaglie di serpenti. Si fanno ancora le zappe di feltro ben curate, ovvero imbotite di lana, ὃ di bambaccia, le quali reggono un colpo di saetta.* Leo in Tactico, cap. 5. num. 4. *νεβρικά τὰ δὸς κνήκων, τὰ δὸς κνήκων διπλῶν ἡμίμανα, καὶ αὐτὰ ἀπὸ λαρικίων τοῖς μὴ ἔχουσιν σιδῆρα. Idem cap. 6. num. 8. καὶ σιδῆρα, ἢ σιδῆρα, ἢ δὸς κνήκων, ἢ νεβρικά.* Rursum cap. 19. §. 13. αὐτὸ ἢ μὴ ἔχουσιν λαρικία ἢ κλιβάνια, πάντως φορεῖσθαι τὰ ληζυδία νεβρικά, ἄσπερ δὸς διπλῶν κνήκων ἔσθ'. Idem Constantinus in Tactico, pag. 11. *πυρραχίλια ἀλουσιδῶα σιδῆρα ἐνδεδυδία ἰούδων μὴ κνήκων καὶ ἰούδων νεβρικά τὰ δὸς κνήκων διπλῶν γιγνόμενα, καὶ αὐτὰ ἀντὶ λαρικίων.* Mauricius in Strategia. lib. 2. cap. 2. *χρῆ κνία, ἢ γροια νεβρικά δὸς κνήκων πλατῆα ἔχον, ἢ γροια μανικια φερῆα ἰπνοῦσαι αὐτά.* Ubi pro κνία, legendum γνία, *Gynnas*, de quibus in Gloss. med. Lat. Denique Theophanes an. 17. Heraclij: *ἀλλὰ φερὸν τὰ κατὰ στρατῆμα, ἢ ἰδὲ αὐτῶν.* Ubi Codd. alij habent *κατὰ στρατῆμα νεβρικά*.

ΝΕΦΑΛΟΝ, pro *Νεβλῶν*, *Nubes*, Vide Georgij Contaris Histore. Athenar. lib. 8. initio, & Maximum Cythareum in Synaxar. 25. Sept. 1. Maij, &c.

ΝΕΦΑΡΙΟΣ, *Nefarius*, *Νεφάρῳ* γάρῳ, apud Harmonopulum lib. 4. tit. 6. §. 80. *Nefaris*, *Incessa muria*. Vide Balfonem ad Can. 27. Ep. 1. S. Basilij ad Amphilocho.

ΝΕΦΕΛΑΗ, Vide Ὁξῶ.

ΝΕΦΕΛΗ, Græcis hodiernis dicitur *tertium ex tribus velis*, quo *facta dona conieciuntur in sacra Liturgia*, discus nempe in quo ea reponuntur, & calix in quo vinum seu Sanguis Christi, quod aliis *anip* nuncupatur & in Liturgia Chrysofotomi, uti quosdam Codices loco istius vocis, *Νεβλῶν*, proferre monet Goarus p. 127. ubi ratio nominis exponitur: *νεβλῶν φάσειν ἰπνοκίσεων αὐτά.*

Νεβλῶν, in Glossis Chymicis MSS. *ἐστὶν αἰθέρα θνήσκον*. *Νεβλῶν μέλαρα*, in iisdem Gloss. *ἐστὶν αἰθέρα καὶ χειμῶδιον*.

Νεβλῶν, *Vitium oculi in accipitre*. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieracopolij c. 48. *τὰς ἐπὶ πολλοῖς ἄστροις αὐτοῖς ἐν ὄρθα μὲν ἰσρακάν περιμπεδοῖσιν αὐτὸν ὄρον, αὐτὸν ἰσρακάν καλῶσιν, αὐτὸν δὲ λακκιμαῶτα.*

Νεβλῶν, *Helychio*, φασί, ἰματῆα. Gregorius Naxianzen. Orat. 11. *ἰσρακάν περιμπεδοῖσιν καὶ διαφανῶς πολυτίθεια*. Vide Gloss. med. Latin. in *Nebula*.

ΝΕΦΕΡΑ, *Cepianium magnum*, apud Interpolat. Dioscor. cap. 413.

ΝΕΦΟΔΙΩΚΤΑΙ, *Tempeharij*, de quibus in Gloss. med. Lat. in hac voce. Synod. in Trullo c. 61. *καὶ οἱ τυχῶν καὶ ἐμαρθηρῶν καὶ ἡμαρτολογῶν φωνήσις, καὶ αὐτὸν ληζυδίου περὶ τῶν καὶ γοῦν ἀνταῖ, &c.* Vide ibi Balfonem.

Νεφομασία, seu *ἄσθ' ἢ πῶσον μασιὰν*, tum primum à nescio qua muliere Anthusa vocatà inventa, & nota sub Leone M. ut Auctor est Damascus apud Photium p. 1042. nescio an alia ab ea quam *ἀεροκοκκῶν* vocant Liber apocryphus Enoch, & Schol. Homerij Iliad. α. *ἀερομασίαν*, Nicephorus Gregoras ad Synesium de Infomniis p. 412.

ΝΕΦΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. *ἐστὶ σκῆτος ὑδάτων, καὶ αἰθέρα, καὶ αἰθέρα μὲν ἰπνοκίσις, καὶ σμυμπλοκῆμῶν*.

ΝΕΦΡΑ, *Lumbi*, *Renes* νεφροί.

ΝΕΦΡΙΟΝ, *Elaphobocum*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 485.

ΝΕΦΥΔΡΙΟΝ, *Nubecula*, apud Cedrenum in Juliano: *νεφύδιον ἐστὶ, παρὶ φῶς*.

ΝΕΧΙΔΡΑ, τὰ *χλωρὰ ἰσπρία*, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Legumina viridula*.

ΝΕΩΡΙΣΙΟΣ ἢ *λεμῶν*, sic dicitur quibusdam Scriptoribus Portus Juliani Imp. in Urbe Constantinopol. quæ alij nudè νεωριον vocant. Theophanes an. 3. Leontij: *ἢ λεμῶν ἐν ΚΠόλει καὶ νεωριον λεμῶνα ἐκαθαίρουσιν*. Ubi Paulus Diaconus & Anastasius *Neorefinum* pariter habent. Antiquitat. Constantinopolit. lib. 2. ἢ καμῶν ἢ φέροσα ῥοῦς χαλκῶ παμμιζήσασθε θιαμά τι, ἄσπερ μὴ μίμνησιν ὅτι καὶ νεωριον λεμῶν κἀντεταῖον. Vide Theophan. pag. 223. & nostrum Constantinopol. Christianam lib. 2. p. 60. Ita porro Byzantij solebant voces inflectere. Nam apud eundem Theophanem *προκλιανῶν καὶ λεμῶν*, an. 4. Pogonati: *Νικημὸν πολεῖσθ' κἀντοπῶν*, *Nicomedia portus*, anno 7. Rhinometi, appellatur, ubi Codd. alij habent *Νικημῶν πολεῖσθ' καὶ Νικημῶν πολεῖσθ' ἢ λεμῶν* an. 10. ejusdem Rhinometi. *Κωνσταντινου πόρος*, apud eundem p. 317. Apud Auctorem Etymologicum, *νεωριον, ἢ ἢ ὄρον περιφῶδον*.

ΝΕΩΚΑΓΚΕΛΟΣ. Vide in Καθικῶ.

ΝΕΩΚΟΡΟΣ, *Ædium*, *Officinarum*, Gradus Ecclesiasticus. Theophrastus in Vita S. Nicetæ Confess. n. 5. *καὶ ἀποκρίσας τῶτον τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἄνευ τῆ Σαμυθῆ, ἰσρακάν ἰπνοκίσιον, πλὴν τῆ Νεωκῶρον τῶν τῶν αὐτῶν διπλῶν διπλῶν καὶ αὐτῶν ἐν πάσῃ ὑλαβῶν καὶ αὐτῶν πῶματικῶν*. Vide Gloss. med. Lat. in *Ædium*, & *Officinarum*.

Cæterum nemo necit quàm variæ ac diversæ sint Eruditorum sententiæ super voce *Νεωκῶρον*, quæ crebrius occurrit in Græcorum Urbium nominibus: ac præsertim, Adolphi Mecherei de Lingvæ Græcæ pronuntiat. cap. 14. Seldeni ad Marmora Arundeliana pag. 166. 1. Edit. Anton. Augustini Dialogo 5. Santamantij in Julio, & aliorum. In qua quidem controversia Litteraria nescio an judicium meum liceat interponere, hincque exarare quid sentiam. Ac primum, ne longius ab instituto deflectam, constat *Νεωκῶρον*, Dianæ potissimum, dictas Urbes Græcicas: quod in primis testatur nummus Caracallæ, in quo scriptum ΕΦΕΣΙΩΝ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Νεωκῶρον, in Glossis Chymicis MSS. *ἐστὶν αἰθέρα θνήσκον*. *Νεβλῶν μέλαρα*, in iisdem Gloss. *ἐστὶν αἰθέρα καὶ χειμῶδιον*.

Νεβλῶν, *Vitium oculi in accipitre*. Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hieracopolij c. 48. *τὰς ἐπὶ πολλοῖς ἄστροις αὐτοῖς ἐν ὄρθα μὲν ἰσρακάν περιμπεδοῖσιν αὐτὸν ὄρον, αὐτὸν ἰσρακάν καλῶσιν, αὐτὸν δὲ λακκιμαῶτα.*

Νεβλῶν, *Helychio*, φασί, ἰματῆα. Gregorius Naxianzen. Orat. 11. *ἰσρακάν περιμπεδοῖσιν καὶ διαφανῶς πολυτίθεια*. Vide Gloss. med. Latin. in *Nebula*.

ΝΕΦΕΡΑ, *Cepianium magnum*, apud Interpolat. Dioscor. cap. 413.

ΝΕΦΟΔΙΩΚΤΑΙ, *Tempeharij*, de quibus in Gloss. med. Lat. in hac voce. Synod. in Trullo c. 61. *καὶ οἱ τυχῶν καὶ ἐμαρθηρῶν καὶ ἡμαρτολογῶν φωνήσις, καὶ αὐτὸν ληζυδίου περὶ τῶν καὶ γοῦν ἀνταῖ, &c.* Vide ibi Balfonem.

Νεφομασία, seu *ἄσθ' ἢ πῶσον μασιὰν*, tum primum à nescio qua muliere Anthusa vocatà inventa, & nota sub Leone M. ut Auctor est Damascus apud Photium p. 1042. nescio an alia ab ea quam *ἀεροκοκκῶν* vocant Liber apocryphus Enoch, & Schol. Homerij Iliad. α. *ἀερομασίαν*, Nicephorus Gregoras ad Synesium de Infomniis p. 412.

ΝΕΦΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. *ἐστὶ σκῆτος ὑδάτων, καὶ αἰθέρα, καὶ αἰθέρα μὲν ἰπνοκίσις, καὶ σμυμπλοκῆμῶν*.

ΝΕΦΡΑ, *Lumbi*, *Renes* νεφροί.

ΝΕΦΡΙΟΝ, *Elaphobocum*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 485.

ΝΕΦΥΔΡΙΟΝ, *Nubecula*, apud Cedrenum in Juliano: *νεφύδιον ἐστὶ, παρὶ φῶς*.

ΝΕΧΙΔΡΑ, τὰ *χλωρὰ ἰσπρία*, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Legumina viridula*.

ΝΕΩΡΙΣΙΟΣ ἢ *λεμῶν*, sic dicitur quibusdam Scriptoribus Portus Juliani Imp. in Urbe Constantinopol. quæ alij nudè νεωριον vocant. Theophanes an. 3. Leontij: *ἢ λεμῶν ἐν ΚΠόλει καὶ νεωριον λεμῶνα ἐκαθαίρουσιν*. Ubi Paulus Diaconus & Anastasius *Neorefinum* pariter habent. Antiquitat. Constantinopolit. lib. 2. ἢ καμῶν ἢ φέροσα ῥοῦς χαλκῶ παμμιζήσασθε θιαμά τι, ἄσπερ μὴ μίμνησιν ὅτι καὶ νεωριον λεμῶν κἀντεταῖον. Vide Theophan. pag. 223. & nostrum Constantinopol. Christianam lib. 2. p. 60. Ita porro Byzantij solebant voces inflectere. Nam apud eundem Theophanem *προκλιανῶν καὶ λεμῶν*, an. 4. Pogonati: *Νικημὸν πολεῖσθ' κἀντοπῶν*, *Nicomedia portus*, anno 7. Rhinometi, appellatur, ubi Codd. alij habent *Νικημῶν πολεῖσθ' καὶ Νικημῶν πολεῖσθ' ἢ λεμῶν* an. 10. ejusdem Rhinometi. *Κωνσταντινου πόρος*, apud eundem p. 317. Apud Auctorem Etymologicum, *νεωριον, ἢ ἢ ὄρον περιφῶδον*.

ΝΕΩΚΑΓΚΕΛΟΣ. Vide in Καθικῶ.

ΝΕΩΚΟΡΟΣ, *Ædium*, *Officinarum*, Gradus Ecclesiasticus. Theophrastus in Vita S. Nicetæ Confess. n. 5. *καὶ ἀποκρίσας τῶτον τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἄνευ τῆ Σαμυθῆ, ἰσρακάν ἰπνοκίσιον, πλὴν τῆ Νεωκῶρον τῶν τῶν αὐτῶν διπλῶν διπλῶν καὶ αὐτῶν ἐν πάσῃ ὑλαβῶν καὶ αὐτῶν πῶματικῶν*. Vide Gloss. med. Lat. in *Ædium*, & *Officinarum*.

Cæterum nemo necit quàm variæ ac diversæ sint Eruditorum sententiæ super voce *Νεωκῶρον*, quæ crebrius occurrit in Græcorum Urbium nominibus: ac præsertim, Adolphi Mecherei de Lingvæ Græcæ pronuntiat. cap. 14. Seldeni ad Marmora Arundeliana pag. 166. 1. Edit. Anton. Augustini Dialogo 5. Santamantij in Julio, & aliorum. In qua quidem controversia Litteraria nescio an judicium meum liceat interponere, hincque exarare quid sentiam. Ac primum, ne longius ab instituto deflectam, constat *Νεωκῶρον*, Dianæ potissimum, dictas Urbes Græcicas: quod in primis testatur nummus Caracallæ, in quo scriptum ΕΦΕΣΙΩΝ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

κέρως in nummis cum temporis nota existisse dicitur: verbi gratiā, A. aut B. aut Γ. & Δ. quæ literæ φρότων, δρις, σφίς & τετράρις sonant: adeo ut nullam præ cæteris Græciæ Urbibus, in Νευκόρου titulo prærogativam habuerit, cum alias Græciæ Urbes eodem donatas in nummis ab iis cufis passim legamus, ita ut perinde Templi Dianæ Νευκόρου fuerint: vel certè Templum Dianæ Εφεσίνης, commune totius Græciæ Templum fuisse dicendum est, si quidem illius Νευκόρου interdum fuerint Urbes aliæ ab Epheso, de qua quidem re silent Scriptores. Ubinam igitur istiusmodi commune Græcorum Templum Dianæ extiterit, nescio an alius tradiderit, præter Phlegontem Trallianum de Mirabilib. pag. mihi 69. ubi ait Naupaκtum vel Naupaκτι, fuisse commune Templum Græcorum: ἀκούσιν δὲ τὸ λόγῳ τότε (Oraculi Apollinis Pythij) τὸ μὲν ὑπερβαίνειν ἐπὶ πᾶσι τῶ ἐν Ἑλλάδι καλονομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀναξυξέως ἢ δὸς τῆς προσηγορίας τῶν, παρεξηλοῖτο ἐπὶ Ναυπακτῶν τῆ Αἰτωλίας, ὅ ἐστιν ἱερὸν κοινὸν τῆ Ἑλλάδος, ὑπερπεριούσης θυσίας δημοτικῆς, ἀπαρχαί τε ἔξ ἴδους, &c. Quo loco fortè legendum, ὅ ἐστιν, &c. Ubi, quomodo vertit Interpres. Naupaκτι igitur extitit Templum commune totius Ἑλλάδος, cuius Νευκόρου cæteræ Civitates subinde eligebantur: ex qua quidem functione magnam sibi adeo gloriam comparari existimabant, ut suis nummis inscribi juberent quoties id obijissent muneris. Jamverd Naupaκτι, præter Neptuni Templum, aliud existisse Dianæ dicatur, testatur Pausanias in Phocicis, sub fin. ubi ita describitur marmoreæ Dez Statua quæ in eo colebatur: Ἐστὶ δὲ καὶ ἱερὸν Ἀφίμειδος, καὶ ἄγαλμα λευκῆ λίθου σχῆμα δὲ ἀσπίδος παρὰ τῆ, καὶ ἐπιπέδῳ ἄκρῳ Αἰτωλῆ.

At cur Naupaκτι potissimum culta fuerit Diana, videtur idem indicare Pausanias in Messeniæcis pag. 141. scribens Messenio peculiari Religione coluisse Dianam cognomento Λαφρία, huncque cultum ac ceremonias hausisse primùm à Calydoniis, apud quos illa eodem cognomine colebatur, cum Naupaκto ab Atheniensibus acceptā, Ætolis essent finitimi. Ejus verba sunt: Καλυδωνίως ἢ Ἀργείως (ταύτων γὰρ θείων μαλιστα ἔσθον) ἐπιπέδῳ ἔχει Λαφρία: Μεσσηνίων δὲ οὐ λαβόντες Ναυπακτῶν παρὰ Ἀθηναιῶν (πλευκαῖται γὰρ Αἰτωλίας ἐβόυστα ἔσθον) παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον τὸ μὲν δὲ Λαφρία ἀφίμειδος ὄνομα ἐστὶ Μεσσηνίως καὶ ἐστὶ Πατρῆς Ἀρχαίων μόνως. Cum scilicet, ut idem Scriptor profequitur, Ephesiam Dianam Urbes propè cunctæ eodem celebrent cognomine, & privatiu viri omnes præ cæteris hanc colerent: tum quòd ab Amazonibus fanum illius cum simulacro dedicatum fama esset, tum etiam propter Templi celebratam & magnitudinem, deinde etiam propter Ephesiorum Civitatis splendorem, & ipsam postremò Dez claritatem: unde non mitum si in nummis aliis quàm Ephesinās, Diana Ephesina occurrit, quod doctè probat Falconerius in Dissertatione de Nummo Aramensī. Atque hæc quidem Ephesinæ Dianæ prærogative cæteratum Urbium Græciæ cultum in hoc celeberrimum Templum transferre debuerant, nisi vel communis obstitisset consensus, quo Dianam Calydoniorum, qui ταύτων τῶ θείων μαλιστα ἔσθον, ut ait Pausanias, Naupaκτι à Messeniis, ex quo Urbs illa in eorum potestatem venerat, summò cultam Religione, à cæteris pariter Græciæ populis hinc coli decretum fuisset, atque adeo ut commune Græciæ ἱερὸν deinceps haberetur. Nec obstat quòd Dianam Naupaκtentem Αἰτωλῶν appellatam alibi dicat Pau-

sanias, hinc verò Λαφρία, cum postremum hoc cognomen à Calydoniis, illud verò à regione in qua colebatur hausierit. Videat & decernat Leætor Eruditus, an hæc probabilis videatur conjectura, quam hinc, licet fortè extra argumentum operis, proponere visum est operæ pretium, cum hanc nemo eorum ni fallor, qui de re nummaria commentarios ediderunt, hæctenus attigerit.

ΝΕΝΤΕΚΟΣ, *Adolescens*, pro νεότητι, de qua voce, suprà. Symeon Logotheta in Michæle Theophili F. num. 10. ἄνιν πρὸ βασιλῆα, Ἐχου νῦν τὸν ἱμπεριῆτα ἡ καὶ ἀνδρῶν εἰς τοὺς ἵππους, οὗ ἀναπῆ ἢ βασιλῆα συ.

ΝΕΩΤΕΡΙΚΟΙ, *Seditiosi*, *Qui res novas moluntur*, apud Hatmenopol. lib. 6. tit. 7. §. 9. 10.

ΝΗΛΑΤΡΟΝ, τὸ ἀσπίον, in Glossis Jatricis Græco barb. MSS. Nil atrum. Vide Matth. Silvaticum.

ΝΗΜΑ, *Vestis*. Νήματα θάλαττα, apud Nicetan Choniatem. Nomocanon Cotelarianum pag. 500. εἰ τις τῆ πλεονῶν αὐτῶ φακαρίων, ἢ τε μασθῶν, ἢ τε νήμα, ἢ ἕτερον τῶ βίαι δαμακί-ζει, &c. Scitum quid sit νήμα Græcis.

ΝΗΜΑΝ, *Aqua*. Ptochoprodromus in Hegumenum: ex MS.

Νηπιδο, φθισαὶ τὸ θυρμῆν, δὲς νήμας τοῖς πατράσι. Vide Νημα.

ΝΗΡΕΣ ΜΑΧΑΕΒ, in Glossis Jatricis Græco barb. MSS. ἡδὲ κίτρον, ὡς περ ἀλιόριτος φασκὸς ἐστίνον, δὸς φρακὸν πολλὸν ἰσχυρῶν ἀλγῶν. Videant Botanici si quid ex his expiscari possint.

ΝΗΡΙΟΝ, Νηριάδων, *Dolphinium*, apud Interpolat. Dioscor. cap. 489.

ΝΗΡΩΝ, *Melastibium*. Glossæ Jatricæ Græco barb. MSS. Νηρὼν, τὸ μαλῶν.

ΝΗΣΑΝΤΖΗΣ, Dignitatis genus apud Turcos. Historia politica pag. 42. ἄμα δὲ τὸ ἕθνος ἀπίσταται τῶ γαμβρῶν αὐτῶ, — καὶ τῶ Καθηλικῆς, τῶ πρώτῳ Νησάντζλυ.

ΝΗΣΙ, *Insula*, Νῆσι, Νησάσι, & Νησιτζιν, pro νησιδίων. Anonymus MS. de Nuptiis Callimachi & Chrysothoos:

Βλέπεις ἔκταν ἢ καλὸν ἢ ἕμμερον ἢ τόπον, τὸ καθορνοχαράραρον ἔκταν τὸ νησιτζιν.

Rursum:

Καὶ τὸ νησιτζλυ τὸ καλὸν τὸ ἕμμερον ἔκταν. ΝΗΣΙΟΝ, *Anas*, νήσσα, apud Myrepsum de Antidotis cap. 291.

ΝΗΣΣΑΡΙΟΝ, *Anas*, νήσσα, in Lexico Gr. MS. Reg. in Epimerisī MSS. Herodiani, & apud Moschopulum. Anonymus MS. de Avibus: Νησάειον, πλείονος πλείονος καὶ λιμνῶν, &c. Vide Νησιον.

ΝΗΣΤΕΙΑΙ, & Νησται ἄγρια, dictæ Græcis κατ' ἑξῶν Dies *Quadragesima*. Hinc apud Scylitzem in Constantino Porphyrogenito, πέμπτη ἰδωμάς τῆ ἄγίων νησῶν, quæ Latinis *Quarta* est. Nam Græci Jejunium Quadragesimæ aufferant die Lunæ post Dominicam τῆ δακρυῆς, seu Quinquagesimæ, aliter ac Latini, qui hanc Mercurij die incipiunt, quæ illdem Græcis πρώτη τῆ ἄγίων νησῶν appellatur. At Latinis prima Quadragesimæ Hebdomada, ea est quæ hanc subsequitur. Palladius in Vita Chrysostomi pag. 82. οὐ τῶ ἰωάννη σιωπῆς ἰπιστοκωσι, ἰσάμβριον τῆ ἄγίας νησῆς, προσῆλθον τῶ βασιλῆα, &c. Leo Grammaticus pag. 498. ἡ δὲ τῆ νησῶν ἰδωμάς πέμπτη. Occurrit passim. Vide Παρθένους.

Aliæ præterea sunt apud Græcos Νησῆσι seu *Jejunia*, quæ recenserit à Balsamone in Responso 53. & in Epist. de Jejuniiis n. 3. & ad Interrogat. Monachor.

chor. in Nomocanone Coeleriano n. 429. & seqq. apud Panagiotam in Catechismo Russorum seu Græcorum pag. 107. &c. De quibus agunt etiam Al-latius lib. 3. de Consen. utriusque Ecclesiæ cap. 9. n. 3. Goarus ad Euchologium pag. 207. Quarænius, & alij passim. Ea verò jejunia sunt,

Νοστία, *Jejunium* ἢ *Αποσώλων*, seu ante Festum SS. Petri & Pauli, de quo Balsamon in Responso 53. in Epist. de Jejuniiis num. 3. 22. Nomocanon Coelerianus num. 429. Iaacus Monach. in Computo pag. 392. &c. Cur porro istud jejunium institutum fuerit, sic tradit Panagiota: πρὶ τῶν (νοστίαν) ἢ ἀγίων Ἀποσώλων τῶν ὅποιον ἀρχίζει ἐν ἐκκλησία μὴ μίαν ἡμέραν ἀλλὰ τὴν ἀγίαν Πενήκτες ἢ λέγει τὴν Ἀποσώλων εἶδη τῶν ἀπορῶν τῶν τῶν διὰ τὴν εἰς τὸ καιρὸν ἐκείνου ὅτι Ἀποσώλων ἐπιγενομένη, πεμπήμιον εἰς τὸ κήρυγμα ἢ Ἐσώγησις, καθὼς φαίνεται ἐν τῆς Πραξεῶν αὐτῆς, &c. 17. γ.

Νοστία ἢ Προδρόμου, *Jejunium ante festum S. Ioannis Bapt.* quod octo dierum esse ait idem Nomocanon num. 430. ut & Panagiota.

Νοστία ἢ Ὁσίου Κοιμήσεως, *Jejunium ante Assumptionem*, quod à 1. Augusti initium ducit, ut est in eodem Nomocanone num. 431. & apud Panagiotam. Laudatur à Lambecio lib. 8. de Bibl. Cæsar. Libellus Anonymi, ὅτι νοστίας ὁ ὑπεροδῆς Ὁσίου, καὶ τῆς ταύτης εὐλαστῆν, ὡς ἐπίσημον. Vide Balsamon. in Epist. de Jejuniiis num. 3. 22. & Panagiotam.

Νοστία ἢ Ἁγίου, *Jejunium ante exaltationem S. Crucis*, dierum 8. non tamen ex necessitate, in eodem Nomocanone n. 432. apud Panagiotam, &c.

Νοστία denique ἢ Ἁγίου ἁγίου, de quo Jejunio pluribus agimus in verbo *τιναρακοσμήμων*. Vide Gloss. med. Lat. in *Onadragesima*.

ΝΗΣΤΙΚΑΔΑ, *Jejunium*. Glossæ Græcorum. ἀγαστίας, ἀπέρσις, νοστίας, νοστιαδὰς, ἀφάσις.

ΝΗΣΤΙΚΑΡΗΣ, *Jejunator, Jejunii incumbens*, Νηστῆς. Francisc. Richardus in Clypeo fidei part. 1. pag. 387. καὶ ὁ κύριος Ἰησοῦς πλάσ νοστιαδὸς ἦτον.

ΝΗΤΟΣ, vox formata, ut videtur, ex Lat. *Nemus*, & *Nere*. Vita S. Theophanis Confess. num. 12. λέγει αὐτὸν τὸ διαρκῆ ἐν κατὶν ἡσάθων ἐπιπέδῳ, καὶ περὶ τῶν ἡσάθων, καὶ περὶ τῶν ἀπορῶν αὐτοῦ λέγει, ὅτι ἐκκαυχῆσθαι νηστὸν ἀπασιπῆσθαι ἐν περιβολῆν αὐτοῦ, ἢ νηστῆς ἐπὶ ἡσάθων αὐτοῦ ἡμῶν ἔχον, &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Nestorium*.

ΝΙΒΑ, *Nix, Nives, Nivus*. Hefychius: νίβα, χιόνα, καὶ κρύαλλου. Suidas: νίβα, χιόνα. Vox veteribus Græcis nota.

ΝΙΒΕΙΝ, *Lavare, Abluere*, pro νίπην. Glossæ Græcorum. ἀποπίπτα, καθαρίζω, νίβω. Nomocanon Coelerianus num. 505. ὁ νηστῆς ἐν τὸ κοινῶν ἐσθῆ, καὶ ἡμέρῳ ἐσθῆ ἡδὺν ἐν τῆ σῆματι αὐτοῦ, μὴ δόσπρατῆ ἢ κοινῶν.

ΝΙΔΙΟΝ, *Nix*, *Flos Rhododaphnes*. Glossæ Jatrice MSS. ex Cod. Reg. 1047. νιδιον, ἔστιν ἰσὸδ ἀφ' ὧν ἀβῶς, λέγει τὴν νικκ.

ΝΙΚΑ, *Acclamatio Populorum Imperatoribus fieri solita*, quæ iis Victoriis adprecatetur. Theophanes an. 5. Justiniani: τὴν τῆ ἔσθῃ — χίρον τῆ λεγομένη νικα ἢ ἀίστασις. In Synodi acclamatione sub Mena Act. 4. νικα ἢ πῆσις ἢ Βασιλῆος. In Act. 5. νικα ἢ πῆσις ἢ ἡρθοδῶν, νικα ἢ πῆσις ἢ Βασιλῆος, νικα ἢ πῆσις ἢ Ἀγῶν, — Ἰουστῆ Ἀγῶν, *Ti vinas*. — ἢ Τριάς ἐπίσητος, — ὁ σαυρὸς ἐπίσητος. Theophanes ibid. ἐπὶ πολλὰ, Ἰουστῆ Ἀγῶν, ἢ βίκας. Ubi apud Alemannum in Notis ad Procop. Arcana, *Ti vinas*. Sed perpetam. Idem in Tiberio an. 1. Αναστασία Ἀγῶν, ἢ βίκας. Auctor Incertus post eundem Theophanem pag. 432. καὶ ἀνέκραον ὁ λαὸς τῶν τῶν, Σταυρὸς ἐπίσητος. In nummo Theophi-

li Imp. à nobis delineato in Famil. Byzant. ΘΕΟΦΙΛΕ ΑΥΓΟΥΣΤΕ ΤΥ ΝΙΚΑΣ.

ΝΙΚΑΡΙΟΝ, pars postica nominatum Augustorum, in quibus *Nika*, seu *Victoria*, ferè semper effingitur. Cedrenus in Theodoto M. pag. 322. ἐν τῆς νικαρίου ἢ νικημάτων ἢ νικημάτων ἢ νικημάτων, ΚΟΝΟΒ, δὴ καὶ ταῦτα, &c. Vide notum Syntagma de Constantinopol. Impm. nummis.

ΝΙΚΗ, *Merces*, *Lucrum*. Nomocanon Coelerianus num. 85. ὁ ἱερεὶς αὐτῆς νικῆς ἐπισημασθῆ, ὡς ἡδὲ καὶ κερβήτοτα.

ΝΙΚΗΤΗΡΙΟΣ ἢ *σαυρὸς φωνῆ*, *Clamor militaris*, in hac veiba conceptus, Σταυρὸς νικητικῆς, cuius initium à Constantini M. visione ortum habere videtur. Nam apud Scylitzem pag. 840. crux νικητοῦσαν σύμβολον dicitur. Leo in Tactics, cap. 12. §. 69. καὶ κηρὶς μὴ φέρει τὸν συμπλοκῆν τῶν συνή. ἐν χερσῶν νικητικῆν ἢ *σαυρὸς φωνῆ ἀνακράξῃν* ἐστὶ. Et §. 106. ἐστὶ τῆ καρὸς ἢ συμπλοκῆς ἢ πολλῶν μὴ τῶν φωνῆ ἢ ἢ *σαυρὸς νικῆς ἀλάξῃν* ἢ καὶ ἡρθοδῆς μαλίστα τῆς ἐπισητῆν, καὶ ἀποδομοτοίε καὶ ἀλλήλους καὶ τὸς ἡμῶν φωνῆν. Cedrenus in Basilio pag. 572. καὶ ταῦτα δὲ ἐστὶν αὐτῶν, ἢ τῶν ἡνὶ τὰς ἀκρῆσις ἀνακράξῃ, ὅσῃ σὺ βαρὰ πασιζῶντες, καὶ τὸ, Σταυρὸς νικητικῆς, ἀνακράξῃ, ἐπὶ τῆς τῶς ἐξῆσις, &c. Haufit à Porphyrogenito in cod. Basilic. num. 30. pag. 80. Edit. Allatii, ubi tamen vocem Σταυρὸς νικητικῆς, omittuntur: habentur verò in Edit. Combesii n. 42. Vide Dissertat. 11. ad Joivivillam pag. 205.

ΝΙΚΟΥΡΙΑ, *Substantia, Facultates, Bona*. Glossæ Græcorum. ἐπισητῆν τῶν ἔσθῃ τῆ, ἢ ἐπισητῆν τὰ καλὰ τῆ, καὶ κηρῆς, ἢ ἐπισητῆν τὰ νικητικῆ τῆ. Meursius habet νικητῆ τῆ, contra quam vocis Lemma. Vox formata ex οἰκουμένη, ἢ *Paterfamilias*, penes quem est facultatum domesticarum cura. Vide ἀκόκκρος, ubi νικακράδας appellari à Stephano Sachlece observamus, quos alij οἰκουράδας vocant, seu *Materfamilias*. Vide *Niku*.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, *Placentis species*, de qua in Gloss. med. Lat. in *V. Panis Nicolau*. Palladius in Hist. Lausica cap. 52. καὶ μέλι, καὶ κηρῆ τῆ, καὶ γαλακτῆ καρὸν ἄμῶν, καὶ Νικολῆος πατριζῶντες ἀδὸν δὲ ἡκα καθάριος καὶ ἄμῶν, &c. Glossæ Jatrice ex Cod. Reg. 1047. Νικολῆος φωνῆς, Eustathius Od. 3. καὶ τῶς Νικολῆος μεταλίπικῆ, ἢ τῶς ἡμῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν παραλαβῆσι τῆ.

ΝΙΜΑ, *Aqua lavandis manibus*. Vide Typicon S. Sabæ pag. 87. & supra in *Nirua*.

ΝΙΝΙΟΝ, *Pupa*. Glossæ Lat. Gr. *Popus, Nivion*. Zonatas in Theophilo: τὸ ἢ παρακοσμήμων ἐκείνου ἀνδρῶν τῶν τῶν θεῶν θεῶν ἀπορῶν ἐκπύματῶ, τὰ ταῦτα ἔστι τῶν Βασιλειανῶν ἢ ἢ ἀφελῶς πῆσις ἀπὸ ἐκείνου ἔστι, ταῦτα τὰ καλὰ μὲν νινία. Continuator Theophanis lib. 3. n. 5. συνωφῆμι ἢ καὶ τῶν τῶν σπῆ τῶν ἀνδρῶν ἀπορῶν, ἔστι δὲ ἀπατα ἀπορῶν καὶ λήγῃ, ὡς νινία πολλὰ ἐπὶ αὐτῆ καὶ τὸ κηρῆ τῶν. Adde n. 6. & Symeon. Logothetam in Theophilo n. 7. Theophanes Cerameus Homil. 20. in eandem enarrans, ἢ ἢ ἀπορῶν ἔστι καὶ παρῶν, ταῦτα ἐστὶ τὰ καλὰ μὲν παρῶν, φωνῆ. Hinc emendandus videtur Anonymus de Tuenda Urbe obseffa, MS. 1377 γδ καὶ ἢ μὲν καὶ κατὰ τῶν εἶδη ἢ ἀπορῶν ἀπορῶν ἢ γδ Περὶ τῶν χιόνια πολιορκία καὶ αὐτῶν ἐπισητῆν ἢ ἢ ἢ ἀπατα ἀπορῶν, ἢ ἀπορῶν εἶδη ἢ ἀπορῶν ἀπορῶν τῶς Πύρας ἀπορῶν. Ubi legendum indubiè νινία, aut νινίων, *Pumilio*, ut qui ad Cuniculos subeundos maximè esset idoneus.

ΝΙΟΣ, pro Νιῶ, *Iuventus, Adolefcens*. Anonymus de Nuptiis Thefi lib. 6.

Ταρκῆσις πλεονικαμῶ ἦτον ὁ νιῶ ἢ ζωμῆ. Inftà: Μὴ δύο νινς γδ ἔφρασε ὁ βασιλεὺς ὁ Νίσιος. R T T 2 ΝΠΠΠ

ΝΙΠΤΗΡ, ita appellatur Græcis *Lotio pedum* quæ fit Feriâ quintâ Hebdomadæ majoris. Describitur in Euchologio pag. 745. Ακολουθία τῆς ἑβδόμης νιπτῆρος. Laudatur præterea Theophili Archiepiscopi Alexandrini λόγος εἰς τὸ μυστικὸν δάπνον, καὶ εἰς νιπτῆρα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης πέρας. In Typico MS. Monasterij τῆς Κωνσταντινουπόλεως caput 72. inscribitur, ἅγιος τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας νιπτῆρος τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης πέρας. In Homericis Centonibus Eudociæ Imperatricis, habetur etiam caput ἅγιος νιπτῆρος. Adde Codinum de Offic. Palat. cap. 12. n. 1.

ΝΙΠΤΡΟΝ, Græcis est *Pelvis*, *Pellutium* : in Euchologio verò sumitur pro *Terforio*, seu linteo madido quo quid abstergitur. Pag. 833. καὶ σπῆγες τεταράς, καὶ νιπτῆρον λάνον, &c. Pag. 437. καὶ μὲν τῆς νιπτῆρος ταύτης (τῆς ἁγίας) ἐξ ἁγίας καὶ μεγάλης πέρας, &c.

ΝΙΡΪΣ, *Nardus Montana*. Neophytus in Glossis Jatricis MSS. ἱερὰν νάρθη, ἕπο τινον λῆρα τὸν λακίτης, ἕπο τινῶν ἡ νίρης, φιλλον καὶ κουλὸν ἔχουσα ὁμοιον ἕρῆς. Vide Nidion.

ΝΪΣΚΙΟΣ, *Umbra*, *Scia*. Vide *scia*. Demetrius Zenus in Batrachom.

Κιανὸν τὸ λέγει παροιμία, τῆς κίανος οὐ φοβῶ σκ.

ΝΪΣΣΟΣ, *Anas*, *Nisus*. Nicolaus Myrepsus sect. 1. cap. 185. in Cod. MS. αἰματὸς ἔχει νίσου ἀίρειν ἁνὰ ὑρῆς.

ΝΪΣΤΙΑ, pro *ἔστια*. Glossæ Græcobarb. εἰς τὸ πῦρ, εἰς τὸ λαμπρῶν, ἢ εἰς πῶς *scia*, ἢ νίσαν, ἢ ἔστια. Vide *ἔστια*.

ΝΪΣΥΡΙΣ, *Spondylium*, apud Interpolat. Dioscorid. c. 495.

ΝΪΤΣΕΛΟΣ, *Nigellus*, *Subniger*.

ΝΪΤΣΕΛΟΝ, *Nigella*, apud Myrepsum de Antidotis cap 439. in MS. in Edito 445. ubi vim vocis exponit, ἵτοι, ἁς εἶμαι, μαλαθῶν.

ΝΙΤΣΟΚΚΟΝ, *Cassamus*, in Glossis Jatricis MS. Neophyti, qui hæc addit: ἵταροι φασί τῆς κερπῶν τῆς βαλαμῶν.

ΝΙΤΡΟΝ, in Glossis Chymicis MSS. ἕρῆς ἑθῶν λάνον ποῦν χαλκὸν ἀσκίανον τὸ αὐτὸ ἀφρίντρον, καὶ ἔβλινον γῆ.

ΝΙΤΤΑΪΟΝ, Nicolaus Myrepsus sect. 1. c. 326. ex Cod. MS. ex edito verò 332. ζῆθος, ἰερισμὸν ἡ νιτταῖον ἔθρα, χαρδαῖκον, σιδῶν, ζογγῶν τῆς λεπῆς, &c.

ΝΙΦΕΑ, *Nymphaea*, Arabibus *Nymphar*. Ἰάκων, νιφίας ἴκων, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Nymphaea oleum*, At Ἰάκων est *violaceum oleum*. Eadem Glossæ: *Nafias*, *itias*.

ΝΪΨΙΜΟΝ, pro *Nisium*. Catalogus Officior. Eccles. Constantinopol. Allatianus, ubi de Protonotario: ἐξ ἐν τῆς κερπῶ τῆς ὑλίσουσι δίδου ἡ ψιμον τῆς Ἀρχιερεῖς, κερπῶ καὶ τὸ δίκουμον.

NNI, *Romer*, Ὑνις, ἀφῆρῆτις.

NOBATEYEin, *Novate*, *Anakarijan*, in Glossis Basilic. Alibi: *Ἐνοβάτιον*, *μεικταῖον*, ἢ *μειθῶκον*.

Ἀνοβάτιον. Vide Cujac. lib. 19. Observ. c. 36. **NOBELA**, *Nova*, *Res nova*, Ital. *Novella*, Gallis *Novelles*. Anonymus de Vulpe & Lupo :

καὶ τὸ νοβῆλα πᾶσαι, ἐξ πῶς ὀφιστοῦσις κινῶν.

NOBΪΣΚΟΥΜ, *Nobiscum*, vel *Nobiscum Deus*, clamor militaris à Christianis in preliis inclamarum solitus, de quo equinus in Gloss. med. Lat. in hac voce. *Mauricius* lib. 2. Strateg. cap. 17. ἅγιος τῆς φωνῆς τῆς συνθεσῶν πᾶσι λέγουσιν ἐν τῆς κερπῶ τῆς συμβολῆς, τῆς τῆς Νοβίσκουμ, πᾶν ἡμῶν ἀσύμφωνον ἐξ ἡμετέρας φωνῆς. Infra: ἅτα δὲ τὸ αἶνον καὶ τὸ, Νοβίσκουμ δῆς, ἔστιον ἕκαστον μέρῶς ἕξ ἡγεργῶν τῆς φωνῶν. Adde lib. 7. cap. 16.

ΝΟΔΑΡΟΣ, *Notarius*, *Γρομματικὸς*. **ΝΟΔΟΠΑΚΤΟΝ**, *Nudum pallium*, ἡλὸν σύμφωνον, in Glossis Basilic.

ΝΟΔΟΣ, *Amen*. Testamentum M. S. Salomonis: φῆνας δαυαλίπῶν, καὶ καρδίας ἀλλῶν, καὶ τοῦτον ποῖα.

ΝΟΕΒΡΗΣ, *Noëmbres*, *Noëmbres*, *Menfis November*. Ε. ΚΑΛΑΔ. **NOENS**, in Vet. Inscript. apud Reinefium pag. 970. Vide Cedrenum in Julio pag. 168. Anonymus MS. de Amotibus Lybistri & Rhodamnes:

Ἐἶπον τῆς Νοῖμβριον ἀπ' αὐτὸν, γινεργὸν ὡς ἄρος τὸ σῆμα.

ΝΟΕΣ, *Angeli*. Lexicon MS. Cyrilli: Νῆς, Ἀγγέλοι. Νῆς τριχῶς λέγει, Νῆς θεός, Νῆς ἐξ ὁ Ἀγγέλος. Νῆς καὶ ὁ ἡ μῆτρος. Νορὰ τὰ μῆμα. *Intelligentia*, *Angeli*, αἱ ἀγγελικαὶ φύσεις, apud Ephræmium Antiochenum Patr. Νορὰ δῶμας, apud S. Maximum. Vide Hoefchelium ad Athanasium in Vita S. Antonij pag. 132.

ΝΟΙΚΙ, *Locarium*, *Pretium conducta domus*, ἵνοικον. *Νοικῶν*, *Locare*, *Conducere*, ἱερολαθῶν, ἀπομαθῶν. *Νοικαστής*, *νοικῶντος*, *Locator*, *Conductor*, ἱερολαθῶν, ὁ ἐκμῆδῶν. *Νοικικόν*, *Herem domus*, οἰκοδομητός. *Νοικικουρά*, *Hera*, *Domina domus*, οἰκοδομητός. Vide οἰκίον.

ΝΟΙΩΝΕΪΝ, *Divinus*, pro οἰωτῶν. *Νοῖωσις* *Vates*, *Divinus*, *Μάντις*.

ΝΟΚΕΡΙΑ, ἡ τὸ κη, in Glossis Jatricis ex Cod. Rég. 190. *Fanigracum*. In aliis Græcobarb. *Νακέρια*, τὸ κη.

ΝΟΜΑΡΕΪΤΗΣ. *Indicium Apostolorum* ex Bibl. Reg. Edit. ab Erudito Cotelerio : de S. Bartholomæo : νομαρῆτες, ἵτοι λαχάνια φύλλων. Ubi Cod. al. *Πωμαρῆτες*, quæ Lectio priori videtur præferenda.

ΝΟΜΑΤΙΟΣ, pro *νομάδιος*, quæ vox in Basilic. repetitur, *Rafens*, *Rafnalis*. Ο νοματῶν πῶλ. *Pullus rafens*, in Antiquat. Constantinopol.

ΝΟΜΕΓΚΟΤΑΤΩΡ, νομιελάτωρ, *Nomenclator*. Glossæ Basilic. νομιελάτωρ, ὁ ἐξ ἰνοματῶς τινα φύλον, ὁ ἀπὸ τῆς συνθεσῶν Κράτους. Theophilus ad Autolyum lib. 3. αἱ γὰρ τῆς βουλῆς μῆτρος, ἐκ τῆς ἀναρχῶν ἀρίστης ἂν ἀναρχῶς χυρῶς ὁ νομιελάτωρ ἀπὸ λευθῶν τῆς ἡμῶν. M. Αὐρηλίον Οὐάρη. Ita ante Meursium emendatur *Cafaubonus* ad Spartianum. Vide Gloss. med. Lat. in *Nomenclator*.

ΝΟΜΙΚΟΪ, *Interpretis*: ἄνδρες νομοτῶν. *Nicetas* in Andronico lib. 2. num. 2. Extr. Glossæ Gr. Lat. *Νομικός*, ὁ νόμος ἀδῶς, *Interpretis*, *Legispreitus*. Lexicon MS. ex Cod. Rég. 1708. *Νομικός*, ὁ πῶ νόμος ἀκολουθῶν, ἢ ὁ τῆς νόμου ἕξῆρητος. *Herennius Modestinus* lib. 4. Excusat. in l. 13. §. 2. D. de Excusat. καὶ Κερδῆλιος Σαβῆλιος, καὶ Παλλῶν, καὶ Δομῆτιος Οὐδῆπιπῶς, οἱ κερμῶν τῆς νομῶν γράφῶν, &c. Scholiasfes *Harmoniopus* lib. 5. tit. S. §. 58. καὶ οἱ νομικοὶ ἀπῆρχῶν, τῆς ἀπῆρχῶν ἕξῆρητος τῆς μαχῆς καὶ ἱεροῦς ἐν τῆς διακῶν ἰδιοθεῶν. Auctor Incertus post Theophanem pag. 436. ἕρῆς—Κασομῶν μῶνῶν τῶν γρομματικῶν, καὶ ἱεροῦς νομῶν, &c. Ubi Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 4. ἐξ καὶ νομικός εἰς τὰ Φωρακῶν. *Libellus καθημερῆς ὁμιλίας* laudatus à Cujacio lib. 12. Observ. cap. 9. δῶρον δικολόγῶν, καὶ τῶς συμφορῶν, καὶ πῶ νομικὸν ἵνα σπουδῶντερον ἐκδῶσῶν ἡμῶς. Vide Nilum lib. 2. Epist. 126. Ita νομικός *Legis Interpretes*, non semel vocat SS. *Matthæus* & *Lucas*. *Theodorus Prodromus* in Synopis Evangel.

Ὁ τῆς νομικῶν ἀπολλῶν πασῶν φύλλῶς.

Laudatur Schediasma Michaelis Pselii εἰς τινα καπῶν.

παιον ἡγούμενον νομικόν. Glossæ Lat.G. Iuris Doctores, αὐθιγὴ ἢ ἰόμων. Vide in *Συνοδικῶς*.

Νομικός, *Notarius*, *Tabellio*, *σημειωγράφος*, ἢ γραφικός. Gloss. Lat.G. *Tabellio*, ἀρχαῖος, νομικός. Glossæ Basilicæ. & Suidas: ταβηλλίων, ὁ τὰ τῶν πόλεως συγγραμμάτων συμβέλλων, ὁ αὐτῶν τοῖς πολλοῖς νομικῶς λέγεται. Novella 120. Justiniani cap.11. νομικός ὑπάρχων τοῖς αὐτοῖς πάλαι προσηγορίαις δὲ τῶν ἡμετέρων συμβολαίων, δὴ μισθωτῶν ἡξορῆσι. Joan.Molchus in Limon. cap. 193. καὶ πάλαι ἠγάθη τὸ νομικὸν ἢ ἀγρονομικὸν ἐκκλησίας, — τότε λέγει αὐτῶν, — ποῖον γραμματίων χριστιανικῶν πιστῶν αὐτῶν χρυσοῦν λίσσων, &c. Ita *Tabellionem* νομικὸν vertit Græcus Interpretes Concilij Lateranensis an 1215. cap. 3. Catalogus Officiorum M.Eccl. Allatianus, de Protonotario: ἀναθιμῶν ἢ καὶ τῶν νομικῶν διὰ τῶν ἐπιστολῶν, ἐκτελεστικῶν ἢ καὶ συμβολῶν, πράξεων, διαθήκων, καὶ ἐλευθέρων.

Νομικός, inter Officia Ecclesiastica octavae pentadis recenseatur in Codino cap.1. num.39. post Primicerium Lectorum, & ante Protocanonarcham, Est autem is, Goaro, ex relatione Græcorum, qui Typis & Ecclesiasticis rubricis eruditus, quod quocumque die legendum Officium, ac faciendum sancit & publicat. Deinde addit; alij ut Gretzerus, eum esse volunt qui legem cantoribus ponit, & choros regit. Quid si is sit, qui Νομικός τῶν ἐκκλησιῶν in loco proxime laudato, *Tabellio* nempe *Ecclesie*? Extat in Bibliotheca Regia Poëmaticum Jambicum Joannis Botaniatæ Cretensis de Versibus Jambicis ad Isidorum Diaconum & Tabularium, Chienfem, ubi hunc sic compellat:

Κλέψῃ νομικόν, Μαθιεύοντο φίλῳ,
Κυδῶ Χιωτῶν, λαιπῶ ἢ φαιδρότε.

Νομικατὸν, *Instrumentum Notarij*, *Contractum*, *συνάξερα*.

ΝΟΜΙΜΑΡΙΟΣ, *Legis Doctor*, *peritus*. Ducas Hist. cap.13. ἢ τῶν ἐπιτελεστικῶν καὶ νομικῶν, ὃν αὐτοὶ καλοῦν Κανόν. Malaxus in Hist. Patr. in Joasapho: αὐτὸς ἦτον ὄνοματὸς πολλὰ, καὶ νομικατῶν, καὶ δικαίων. Vide Gloss. med. Lat. in *Cadmus*.

ΝΟΜΟΔΟΤΗΣ, recenseatur in Codino inter Officiales Magnæ Ecclesiæ Constantinopol. cap.1. ubi infra eodem cap. Νομικός videtur appellari: tamen nescio an non alius à *Nomico*, de quo supra: si quidem Νομοδότης idem sit cum Νομοδότη. Matthæus Monach. de Offic. Eccl. Constantinopol.

Ὅρα τὸ λαμπρὸν ῥήτορα, διπλοῦς Ὀσπιρίων,

Τὸν νομοδότην τε ἕμῳ, Πομπηκῆσαν Νοταρίων. Sed νομοδότης vocatur in Codd. Reg. in Quinta Pentade, post Ostiariam, ubi ejus munus sic describitur: ὁ νομοδότης, διδόν τὰ νόμιμα τοῖς κληρικῶσι καὶ τοῖς πόντοι. His verò Locis eundem esse νομοδότην cum νομοδότη hinc constat, quòd uterque post Ostiariam collocetur. Ita νομοδότης eodem fere Officio functus fuerit, quo in Monasterijs *Electomyriaris*.

ΝΟΜΟΚΑΝΩΝ, *Liber ex Canonibus seu Conciliarum Decretis & Legibus civilibus contextus*. Primus autem Justinianus quicquid insigne est in Ecclesiasticis sanctionibus, quatum vindicem atque custodem non semel ipse se appellat, suà voluit auctoritate stabilium, declaratum, ac poenis vindicatum. Inde factum est, ut Ecclesiarum Orientis Episcopi, eas sibi regularum collectiones concinnare cœperint, quas Νομοκανόνια, sive Νομοκανόνες vocant: quorum primus Auctor fuit Joannes Scholasticus, qui Eutychie Constantinopol. Patriarchâ in exilium pulso successit est à Justiniano: qui quidem Joannis Nomocanon in 50. titulos distributus extat in Bibliotheca Vaticana, uti testatur Ni-

colaus Alemannus in Notis ad Procopij Historiam arcanam. Deinde Photius Patriarcha Constantinopol. Νομοκανόνια scripsit, distinctum titulis 14. qui & Προκαπὸν appellatus, quòd præponatur Canonibus, quòd Balfamo in Præfatione Commentariorum ad Photium significat, his verbis, πρὸ τῶν κανόνων συκκαταβιβλία: uti monet Cujacius lib.6. Observ. cap.9. Scripsit autem Balfamo Manuclij Comneni jussu eisdem Commentarios. Sed & paulò ante Nomocanonem in Compendium versibus Politicis reduxerat Michaël Pfellus, in gratiam Michaëlis Ducæ Imp. ut indicant præfixi isti versus:

Ἐγὼ μοι γνῶσιν, Δόσπῳτα, καὶ τῶ Νομοκανόνῳ,
Συμβολῆς βιβλίῳ πύκτικῳ νόμων τε καὶ κανόνων,
Κανόνων μὲν συνδικτικῶν, καὶ κανόνων διαφόρων,
Τῶν Νεωρῶν ἢ μάλιστα πανούργων ἑπισπισματων,
Συνηγορῶν ἢ κληρικῶν τῶν γραφῶν κανόνων.

Extat ejusdem opusculum αὐτῶν ἢ ἐν τῶ νομοκανόνῳ, in Cod. Reg. sign. 1837. fol. 31. Idem Balfamo ad Can.2. Trullan. scribit suâ etate complura extitisse Νομοκανόνια. (sic ex semper & alibi appellat) quæ quidem ut spuria, & nullius auctoritatis rejicienda, Photianum verò duntaxat legendum suadet: παραγροῦμα πάντων τοῦ μάλιστα αναρνήσαντες τὸ Νομοκανόνων, μὴ προσχέειν τοῖς παλαιότεροις βιβλίοις τῶ Νομοκανόνων, ἀλλὰ αναρνήσαντες τῶ αὐτῶ τῶ Πατριάρχου τῶ φιλίῳ ποιηθῆν, καὶ ἐκ τῶν ἰδῶ. τίτλων διακριθῆν. Monet denique Beveregius Alexij Aristeni in Synopsin Canonum Commentaria hoc titulo donari in Cod.MS. Νομοκανόνων αὐτῶ ἑαυτῶν ἰδίων αὐτῶ τῶ ἑπισπισματων Νομοφύλακῶ κυρίου Ἀλέξιου Ἀριστοῦ. Reliqua vide apud Doctissimum Cotelierum in Not. ad 2. Tom. Monumentor. Eccl. Gr. pag.600. Quinctiam in Synodis legi præcipitur Nomocanon in Novella Alexij Comneni Imp. de Electionibus §. 25. ἐπὶ τῶτοις ἀνεπισπισματων καὶ τῶ Νομοκανόνῳ ἄπαν ἐπισπιστων ἢ ἱερέων καὶ ἀγίων συνόδων.

Νομοκανόνες etiam appellabant *Libros Pœnitentiales*: atque isti Inscriptus, qui Joannis Jejunatoris Patr. Constantinopol. nomen præfert. Velum Anonymus ex Bibl. Cæsarea, apud Lambecium, observat variare exemplaria: quædam enim hunc titulum præferre, Νομοκανόνων Ἰωάννου Πωσιπάρχου ΚΠ. τῶ Νησιφύλακῶ alia verò hunc, Κανονικῶν Ἰωάννου, μοναχῶ καὶ διακόνου, μαστῶ τῶ ἀγίου βασιλείου, ἢ Ἰπτανουμια, Τίμων Ἰπτανουμια: alia denique indicare esse γρηγορίου τῶν πύκτικῶν ἢ ἰαυτῶ μαθητῶν. In hoc verò opusculo idem Anonymus Νομοκανόνων, voce non semel utitur, ut & Nicen in Pandecte MS. lib.1. ferm.8. fol.20. cui etiam ita appellatur S. Basilij Canones, & Joannis Jejunatoris: & alij à Lambeco laudati lib.6. Comment. de Bibl. Cæsar. pag.56. Ut ut sit de eodem Joanne, Libros Pœnitentiales à Græculis ita appellari colligitur ex eo quem edidit Vir Doctissimus Joan. Bapt. Cotelierius to. 1. Monument. Eccl. Gr. & aliis quos laudat Allatus in lib. de Opinart. Græcor. num. 12. & in Dissert. de Georgijs pag.342.

ΝΟΜΟΣ, pro ὄμω, in Turco-Græcia Cruffij. ΝΟΜΟΦΥΛΑΞ, recenseatur inter Aulæ Constantinopolitanæ Officiales in Codd. Regg. 5. & 80: qui fortè id munus obijt quod apud Athenenses Magistratus eadem nomenclaturâ, qui ut scribit Tullius lib.3. de Legibus, & Columella lib.12. cap. 3. facta hominum obijt quod apud Athenenses Magistratus eadem nomenclaturâ, & ad Leges revocabatur, carumque vim assiduâ Jurisdictione custodiebat. Balfamo de Chartophylace pag.457. ὁ χαρτοφύλαξ, ἡπισπιστικῶν δικαίων φρονητικῶν ἀξιομαχῶ, ὅτω γδ καὶ νομοφύλαξ καλεῖται. Meminit etiam Nomo-phylicis in Meditat. de Incensis pag.471. Joannes Euchai

Ἰδίου. Theodorito lib. 2. Hist. Eccl. cap. 31. Idem lib. 4. cap. 18. ἢ κατὰ τῶντων γράφειν τε ἐς τὰχθ' ἰδιόδασκε. S. Basilus in Epist. 178. ad Notarium: οἱ λόγους πῶς φύσει ὑπεσπίρον ἐγγυῶν δὲ τὸς σημάτων γρήρσεις, ἢα ἰσχυρῶν αὐτῶν λέγειν τὸ τὰχθ' ὁ γράφον. Νόταριος σπερηλιεῖς, in Concilio Constantinopol. sub Mena Act. 1. pag. 48. νόταριος μισθός, Ars Notarij, apud Theodorum Studitum Orat. funcibi in S. Platonem num. 5. κερτοφρεθὸν ἢ παρ' ἡμῶν σπουδαίς τε ἢ φιλοζηλιακῶς πῶς παιδίσσον ἢ νοταρικῶς μισθός, &c. De Notariis multa attigimus in Glossic. Lat. de Notariis verò Ecclesij, vide Henric. Valefium ad lib. 5. Socrat. cap. 22.

Νόταριος ἢ ἰσχυρὸς Πατριάρχων, quidam Diaconus dicitur in Concilio Nicæno 11. Act. 1. ut aliter Lector, Νόταριος ἢ ἰσχυρὸς Πατριαρχειῶν σπερτιν. Martyrium SS. Marciani & Martyrij Notariorum, MS. πῶς θῆναι τοιζοφῶν Παύλου (Patr. Constantinopol.) συνώνυμοι: καὶ ἢ ὑπ' ἐκείνῳ πραξιολογῶν ὄντι σπουδαίως πῶς λαφὸς τὰς θῆκας ὑπεναγαυνοκυβίης βιβλίου. Apud Anonymum Combefianum in Lacapreno num. 6. occurrunt Theocletus νόταριος ὑπαρχίας, & Demetrius βασιλικὸς νόταριος ἢ Εἰδικῶν. seu ἰδιῶν.

Πρωτονοτάριος, Proto-notarius, Primicerius Notariorum, Dignitas Palatina, apud Codinum cap. 2. num. 57. cujus Officium sic indicat cap. 5. num. 57. ὁ πρωτονοτάριος δὲ πῶς καὶ δὲ τῶν ἰσχυρῶν πρῶτος ἢ νόταριων, ἢ τῶν Γραμματικῶν. Anonymus de Offic. Palat.

Καὶ Βασιλικῶν ὁ Νόταριος ποῦτος. Socrati lib. 7. cap. 23. ἀποστάτης ἢ βασιλικῶν ὑπογραφεύς. De ejus vestibus & insignibus agit idem Codinus cap. 4. num. 60. Anonymus Combefianus in Porphyrogenito num. 17. βασιλικὸς Πρωτονοτάριος. Leo Grammaticus in eodem Porph. pag. 489. Νικήτας ἢ Ἀσκητικὸς ὁ μὲν ταῦτα Πρωτονοτάριος γυνοῦς, &c. Symeon Logoth. in Cod. Porphyr. num. 22. Πρωτονοτάριος ἢ Εἰδικῶν, seu ἰδιῶν. Vide in hac voce. Zonaras in Nicephoro Phoca: ἢ δὲ ἵπλοτον ἐν τῶν γυνοῦν ἀνάστασις, αὐτὸ βασιλικῶν, ὑπογραφεύς σιζιζόμην, ἰσχυρῶν τε καὶ κρατῆρῶν, καὶ οἱ καλυμμένοι Πρωτονοτάριος, οἱ παλαιῶς κακώσων ἐξῆτινόν τὸ ὑπὸ καυ. Joannes Cinnamus lib. 5. cap. 13. ὁ ἢ Ἀλιεῖς ἢ Ἀσκητικὸς ἢ ἰσχυρῶν, ὡς πῶς Πρωτονοτάριος — δὲ ἵπλοτον ἀρχαῖος, &c. Βασιλικὸς Πρωτονοτάριος, apud Anonymum Combef. in Porphyrog. num. 17.

Πρωτονοτάριος ἢ δρόμου, Proto-notarius Publici cursus, apud Continuatorem Theopanis lib. 4. n. 36. Scylitzem pag. 791. Michæl. Glycam part. 4. Annal. pag. 192. Nicetam in Andronico lib. 2. n. 7. in Cod. Pfelliano MS. Reg. fol. 156. &c.

Πρωτονοτάριος ἢ Θιμαῖος, apud Leonem in Tacit. cap. 4. num. 51. qui in Glossis Basilic. dicitur ἢ Θιμαῖος δικαστής.

Πρωτονοτάριος, Proto-notarius, Dignitas Ecclesiastica. De qua sic Codinus de Offic. cap. 1. num. 8. ὁ Πρωτονοτάριος, θύρα τῶν Ἐξουσιαστικῶν, καὶ ἐστὶν τὰ πρῶτα. Nempe primus est post Exocataceolos, præfiteque Pittacius seu Epistolis Patriarchæ conferebendis. Ejus Officium pluribus describit Catalogus Allatianus: ὁ Πρωτονοτάριος ἰσχυρῶν ἐν πῶς ἀγίῳ ἐθίμοις ἐν ὑπερτοσίᾳ ἢ Ἀρχιερέων, καὶ ἐν πῶς καιρῶ τῶν ὑψώσεων, δὲ ὅτῳ νῆ-ψιμον πῶς ἀρχιερα, κρατῆρῶ καὶ τῶ δικηριον. γράφει ἢ ἐν αὐτῶν ἢ Ἀρχιερέων, μελεμῶματα ἐν πῶς ἀρχιερέων ἀναθεορεῖ ἢ καὶ νομικῶς δὲ τῶ ἰσχυρῶν, σκιζάμην ἢ καὶ συμφορησῶν, πρῶτος, διαβίτικας, καὶ ἐλθῶνθικας καὶ ἀναφίρα τὰς ἐπιτοζομῶν ὑπεσπίτες καὶ Ἀρχιερέων. Denique de Protonotarij Ecclesiastici Officio hodie non ita Allatus lib. 3. De utriusque Eccl. Confenf. c. 8. §. 6. Protonotarius in Ecclesia Antistitis ministrat, te-

nensque aramentarium, stat ante ipsum, & si quid scripio opus fuerit scribit. Scribit præterea ordinationes, manumissiones, Edicta, & similia. Sophronius Patr. Hierofol. in Concilio VI. Oecumenico Act. 11. ἀνὴθῶν ἢ δικαίως ἰσχυρῶν ἢ φιλαδέλφον ἰσχυρῶν ἢ θεοφιλιζῶν δικαίως ἢ ἀγίῳ Χριστῶ ἢ ὅτῳ ἡμῶν ἀναστάσεως, καὶ ἢ ἰσχυρῶν ἡμῶν Σικρίτη Κατελλῶν τὸ καὶ Πρωτονοτάριος. Vide Photium Epist. 83. & Lambecium lib. 8. de Bibl. Casar. pag. 502. Horum numerum in Ecclesia ad 40. redegit Heraclius in Nov. 2. Εκκλησιαστικῶν, apud Cantacuzenum lib. 4. cap. 37.

NOTIA, Humor, Humiditas, Notis, in Corona pretiosa. Glossæ Græcobarb. ἀναθυμίασις, νότια. Vox Græcis veteribus nota. Notia, Notis, Auster, Nōt. Νότιος, Nebula, νεβῶν. Glossæ Græcobarb. ἰσχυρῶν, νεβῶν, καταρξία.

NOTIANUS SCÊMION, Marrubium nigrum, apud Interp. Dioecorid. cap. 523.

NOYBITIS SA. Theophanes in Leone Chazarot an. 5. γυνοῦς ἢ ἐκίπασα αὐτῶ πῶς μυσίον χερσί Χριστῶ ἢ ὅτῳ ἡμῶν, ἢ αὐτὰ νυθίτισαι, &c. Ubi Anastasius & Autor Miscellæ: Sanè femina gratia Dei nostri vicerunt ejus infamiam: & ha cum Nubienses essent, &c. Chronic. MS. Symeonis Logothetæ habet νυθίτισαι. Ex quibus facta apparet utrumque vocem non intellexit. Goarus Virgines viris desponsatas veris. Neque id probat Combefianus in Notis ad Acta S. Elizæ Junioris pag. 216. nec scio an quispjam ejusdemmet conjecturam amplectatur, qui ex Suida & Phavorino νυθίτισαις hic appellari putat, pro νυθιστικῶς, id est, sive πενηθιστικῶς, uti hanc vocem ij interpretantur; quasi verò discrimen esset inter eas quæ ablozete γυνοῦς dicuntur, & νυθιστικῶς, quarum aliæ mente & ingenio non valuerint, istæ verò contrà eas & sapientes fuerint. Sanè licet, quod vult Combefianus, verfionem suam ex usu Linguae Græcæ hodierno non fulcierit Goarus, nemo tamen inficias irerit admodum vno videri simile formatam vocem νυθίτισαι, ex νυθίζεν, Nubere, ut ex fuerint non Virgines desponsate, sed revera nuptæ: in Glossis Basilic. νυθίτισαι, ἐκταμῶν. Ubi nemo non videt legendum νυθίτισαι. In aliis MSS. habetur νυθίτισαι, ἐκταμῶν. Nolim porro præstare νυθίτισαις hic appellari velut Novitias, atque adeo pullulas.

ΝΟΥΚΑΡ, ὁ ἀσπράζαλ, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΝΟΥΚΟΤΑ, in Glossis Saracenicis MSS. τὰ ἀσπράζαλ. Pollica pars colli. Vide Gloss. med. Lat. in Nucha.

ΝΟΥΜΒΑΤΕΥΕΙΝ, Logare. Glossæ Basilic. νυμβάτινῶς, λιθάτινῶς. Ubi emendat Meurfius, νυμπεσάτινῶς. Nunncupare. Vide Νυθίτισαι.

ΝΟΥΔΕΟΝ, apud Myrcpsum scēt. de Antidot. num. 91. ubi hanc vocem Apium interpretatur Fuchsius.

ΝΟΥΚΗ, Νυχ. Νύκτα μοσχάτα, Νυχ muscatæ, apud Myrcpsum scēt. 1. cap. 504. in Cod. MS.

ΝΟΥΜΕΡΑ, Numeri militares, Cohortes. Suidas: Σπῆραι, πλῆθος στρατιωμάτων, φαλαγγίς, νύμερα, λεγία. Lexicon MS. Colbertum: φαλαγγίς, ταξίς στρατιωτικῆ, ὡς ἐστὶν φαλαγγίς, τάξις ἢ καὶ νύμερα. S. Joan. Chryfost. Homil. 2. & ex eo Occumenius ad Acta Apoft. cap. 15. & Theophylactus ibid. cap. 10. Σπῆρα ἢ ἐστὶν ὁ κατῶμην Νύμερος. Cyrillus Schythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ: ἢ πατῶς στρατιωτικῶν ἐν Ἀλεξανδρία ἐν νύμερῶ τῶ ἰσχυρῶν προσαπορονομῶν. Martyrium MS. S. Procopij: καὶ μὲν ταῦτα δίδωκεν αὐτῶ καὶ δὲ ὄνομα νύμερα στρατιωτῶν ἐν βοήθειαν αὐτῶ. Martyrium S. Niconis

conis num.1. *ερατλόβη* ἐν νυμῆρι τινί, καὶ διαστρίβων ἐν αὐτῇ. *Δομίστι* ἢ νυμῆρι, apud Nicetam Paphlag. in Vita S. Ignatii Patr. Constantinopol. pag. 692. Edit. 1618. Utuntur passim Scriptores, Theophanes an.3. Juliani, an.4. Arcadij, an.1. 13. Justiniani, Cedrenus an.1. Marciani, Mauricius lib.1. Stratege, cap.9. Zacharias Pap. lib.4. Dialog. cap.9. Pseudo-Eustochius in Vita S. Ensignij, Martyrium S. Georgij num.3. S. Acacij num.3. Vita S. Auxentij Archimandrita num.2. Narratio Miraculi à S. Nicolao Editi, Basilica to.2. pag.602. Theodorus lib.46. Basilic. tit. 1. Synaxarium in S. Mena 11. Nov. &c. Vide suprâ in *Ἀριθμὸς*, & Gloss.med.Lat. in *Numerus*.

Νύμμερα, *Carcer* ita dictus Constantinopoli, de quo egimus in nostra Constantinopoli Christiana. Octava Synodus Act. 10. ἐν ἡμέραισι ἐν τοῖς νυμμέροις *γυγιάνθη* ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις. Nicetas Paphlago in Vita Ignatii Patr. Constantinopol. ἀπὸ τῶν νυμμέρων τῶν περὶ αὐτοῦ, σιδηροῦσιν ἐκλείουσι. Adde Symeonem Logothetam in Michaele Theophili F. n. 28. Continuatore Theophanis lib.4. num.22. Anonymum in Lacapeno n.44. Codinum in Orig. Constantinopol. n.18. &c.

ΝΟΥΜΕΡΑΡΙΟΣ, *Numerarius*. *Νυμμέρα* ἢ *Ἐπάρχη*, apud S. Basilium Epist. 408.409. in lib.60. Basilic. tit.43. cap.10. μισθὸς ἡμερῶν ἄρχων, ἢ *Νυμμέρα*, ἢ *Κομμητάρχη* πάλιν τοῦ αὐτοῦ ἡμερῶν. Apud Nilum Monach. lib.1. Epistola 130. inficitur Clearcho *νυμμερῆρι*. Apud eundem lib.2. habetur alia inscripta Eleutherio *μοναχῷ* δὲ τῶν νυμμέρων, an qui *Numerarij* functus fuerat Officio, de quo diximus in Gloss.med.Lat. in *Numerarius*.

ΝΟΥΜΙΟΝ, *Nummus*: pars tertia quadrantis: talenti verò seu solidi, 18000. nam in tot *νυμμία* dividi observat Helychius. Vide *Scaliger* & alios de Re nummaria. Glossæ Biblicæ MSS. ἄβολοι, νυμμία, ληστία. Cedrenus in Numma: καὶ ἀνομοταξία τῶν νομισμάτων, — ἀπὸ ἐκ τῶν ἰδίῶν ὀνόματων νυμμία ἐκάλουν. Zonaras ad Canon. 76. Synodi Trull. καλῶνται, παρ' ἑλλήνων, τὸ λεγθὲν νυμμία, ὃ καλεῖται ῥωμαῖκος νύμιον καλῶνται, καὶ κέρμα ἢ τὸ νυμμία λέγουσιν. Adde Collectionem Historiar. Scaligerianam in Numma, & Suidam in Ἀνομοταξία. Apophthegmata Patrum in Lucio: ἔτεος ἂν ἡμέμενος δι' ἑλκὸς ἡμέρας ἰρκαζόμην καὶ ὑχρόμην, ποῦ πλὴν ἢ ἐκείνων δικαστῆς νυμμία. Rationale Peræquatorum Alexij Comneni Imp. ex Cod.Reg. MSS. ἀποτίταξεν ἡ βασιλεῖσα μὴ τὸ εἶναι γαλιεῖν νυμμίον ἀπειτῶσαι τὰ λεπτὰ ἡφῆα ἢ τελευτῶν δηνάριον, καὶ πάλιν ἕως ἰδὲ διορίσει ἀπειτῶσαι τὸ μὲν χρῆμα εἶναι νομισμάτων, τὰ ἢ λεπτὰ ἡφῆα, ὡς εἶρη, ἢ εἶναι νυμμίον, πάλιν ἐπὶ τῶν τιστῶν μιλιαρσιῶν πῶ νομισματι, καὶ ἕως ἰθαυτοῦ εἰσκαίσει πῶ δηνάριον τὰ νυμμία, καθ' ἃς εἶδη ἀπειτῶσαι αὐτὰ. Codinus in Orig. Constantinopol. num.77. λαβὼν ὅλον τὸ ταῖσιν ζῶδον, ἃς προέβηκε πῶ δημοσία νυμμία ἰχθαροῦ. De vocis origine consule Salmasium de Usuriis pag.466. Vide in Τρεχί.

Νυμμιόμιον. Eudemus MS. ἡσάρια, πεπτανομίον, ἢ λεπτὰ εἶναι. Hinc emendandum videtur Lexicon MS. Ερῶν ἢ λῆξιν. ἡσάρια, παραλάγιον, (sic) δηνάριον, ἢ ἀσπιθλον, τὰ μὴ ἐκ κέρων τῶν συμπληρωσιν ἢ ὡσίας καθ' ὑπάρχη ἰχθῶν.

ΝΟΥΜΟΔΟΤΗΣ. Vide in Νομοδοτῶν.

ΝΟΥΝΤΕΣΑΡΚΑ, vox incertæ notionis apud Myrseum sect. de Purg. num.41.

ΝΟΥΡΑ, *νυρά*, *Canda*, *νῆρα*. Glossæ Græco-barb. *νυήρα*, δια τὴν αὐτὴν ἡσάρ, ἢν κοπιεῖ νυβῶν. Alibi: *κῆρα*, ἢ *νῆρα*. Rufinum: *ακμῆρα*, ἢ *νῆρα*, *νυρά*.

ΝΟΥΡΤΙΟΝ, ἢ *τυρὸν*, ὃ ἐστὶ τῶν οἴων, in Lexico MS. Cod.Reg.1843.

ΝΟΥΦΑΡΑ, *Nymphæa*, *Nensifar*. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. *Στρατιώτης*, ὃ ἐν ὕδασι, τὰ νύφαρα. Alibi: *λιλιφῶν*, τὰ νύφαρα. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg.190. *νυμφαία*, τὰ νύφαρα. Eadem Glossæ *εραλίωτις*, τὰ νύφαρα. Vide Matthæum Silvaticum in *Nensifar*, & Ruellium lib.3. c.67.

ΝΟΥΦΡΑ, *Flos vitæ*. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg.1047. *νυφρά*, ἢ ἔστι φλὸς βῆ. Idem fortè quod *νύφαρα*.

ΝΟΥΦΘΑΝ, *Marrubium nigrum*, apud Interpolat. Diocor. cap.523.

ΝΟΥΧΕΛΙΣ, *Marrubium nigrum*, βαλλωντῆ, apud Interpol. Diocorid. cap.523.

ΝΟΥΧΟΣ. Vide in Μουχῶν.

ΝΥ, pro Δ. usurpant crebro recentiores Græci, ut ex infrâ laudandis vobiscu colligitur. Cantacuzenus lib.4. cap.28. meminit cajulidam nobilis Genuenfis quem Martinum *νυμμέρω* vocat, id est de *Μορο*.

ΝΤΑΛΓΟΥΖΑ, τὰ *εσβόλια*, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΝΤΑΜ, τὸ *αἷμα*, seu *αἷμα*, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΝΤΑΜΑ, *Domina*, ex Italico & Gallico *Dama*, *Dame*. Anonymus M.S. de Bellis Francorum in Morea:

Καὶ ἀληθινὴ ἢ ἀρχόντισσα ἢ *ντάμα* Μαργαρίτα Alibi:

Γυνίκαα τε ἰδῶσασιν τῶν *ντάμα* Μαργαρίτα. Affixæ MSS. Hierosolymitanæ cap.211. καὶ *λέρα*, *Κίρι*, ἐκλήθητο εἰς στίχον δὲ τῶν *Μαρτίων*, 8 (vel) δὲ τὴν *ντάμα* τῶν *αἰώνων*, &c. *Dame Ieanne*, Gall.

Μαδάμα, *Μανδάμα*, ex Italico & Gallico, *Madama*, *Madame*. Idem Anonymus:

Ὅμοις ἀπὸν ἰσχυρίων *μαδάμα* ἢ *Μαργαρίτα*, καὶ ἔτι ἵσαν μὴ ταυτὴν εἰς συμβουλῆσιν ἰστί.

Infra *μαδάμα*, scribitur.

ΝΤΑΝ, φάρμακον ἀναρπικόν, in Lex. MS. Reg.1843. *ΝΤΑΡΟΥΝΗ*, *Taculum*, *Ακόνιον*, in Corona pretiosa. Ital. *Dardo*.

ΝΤΑΡΜΟΥΤ, ἢ *δάφνη*, *Laurus*, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΝΤΑΤΗ, τὸ ὑπερῖον, in eodem Lexico MS.

ΝΤΑΤΗΡΜΕ, ὑπερῖον ἄλλῶν, in eod. Lexico MS.

ΝΤΕΜΠΡΙΝΟ. Vide *Διμπριων*.

ΝΤΕΝΤΑ. Vide in Τέντα.

ΝΤΕΡΚΤΖΗΝΗ, τὸ *κινάμαμον*, in eod. Lexico MS.

ΝΤΕΡΡΟΝΑ, ἢ *κιδρία*, in Lexico MS. Reg. Cod.1843. *Cedria*.

ΝΤΕΡΣΙΣΑΝ, ὃ *ἀσπάλαθ*, in eodem Lexico MS.

ΝΤΕΡΤΑΝ, *Arboris species*, in eodem Lexico MS.

ΝΤΕΥΤΕΡΟΝ, *κωνναρία ἰσθῆν*, in eodem Lexico MS.

ΝΤΖΑΟΥΣ, τὰ *μοσχολάρυδα*, in eodem Lexico MS.

ΝΤΖΗΠΟΑΗΡ, ὃ κηρὸς ὃ *κεκαυμένον*, *Hordeum adustum*, in eodem Lexico MS.

ΝΤΖΗΠΗΝ, ὃ *τύρον*, in eodem Lexico MS. *Ντζημέρο*, τὸ ἵππαρ, in eod. Lexico MS.

ΝΤΙΝΑΡΟΥΜΑ, *σπῆρ* ἔστι ὁμοῖον σπῆρην, in eodem Lexico MS.

ΝΤΟΓΑ, *Doga*, *Dolium*. Agapius Cretensis in Geoponicis cap.54. καὶ συγκομιζέτω σπῆρ ἀλικῶ, ἰὰ κατ' ἢ εἰς ὄλας τῶν ἰσθῆν, καὶ τὰ φῶλια. Infra: ὡς ἂν

τὸ φῶνι ᾧ βασιλεὺς ὅτι βραμῆς, ἢ ζῦσε τὸ δῶδ' ἄλλα μὲ ἴσα μαχαίρων ἐς ὅλας τὰς νύκτας. Vide Glmed.Lat.in Doga. ΝΤΟΥΚ, ὠδ' ἄλλα, τὸ δῶδ' ᾧ δροβάνου, in cod. Lexico MS.

ΝΤΟΥΖΗΣ, *Dux, Doge*. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Εὐθὺς ὁ παυρόνημος Ντῶζης ᾧ Βασιτίας, Ἐκὼν ὁ μίστερ Ἡρώγ Ντῶζιουλὸς τὸ ἐπιπέλλω.

Henricus Dandulus Dux Venetiae.

ΝΤΟΥΦΕΚΙΟΝ. Vide in Τοφικιον.

ΝΥΚΤΑ, *Nox, νύξ*, in Corona pretiosa. Nicetas in Manuclē lib.6. n.8. ἰπποκρίτων γδ ἐκ τῶ ἡπειθῶν νύκτας βασιβαρον τινῶν, καὶ ῥοσάντων, μὴ ἀμακίνας ἢ τὸ πλῆθος ᾧ ἰπποκρίτων, &c. Historia Bertardi Romani MS. Ἡ τὸν ἠ νύκτα ἰλλοτρίσθ, χαρμῆρδην νύκτα.

Syntipas MS. ἰφ ὄλας τιναράωνε νύκτα. Mox: ὡς ἰπποκρίτων αἰ ἡμέρας καὶ αἰ νύκτα, &c.

ΝΥΚΤΑΓΕΣ, *Hæretici sic appellati a somno*, quòd vigiliis noctis refruant, superstitionem esse dicentes, & jura temerari divina, cum nox ad requiem tributa sit, Gratian. Et alij.

ΝΥΚΤΕΓΕΡΣΙΑ, *Vigilia in Feflis solemnioribus*, πανουχίδες. Basilus Seleucus Episcopus lib.2. de Miracul. S.Theclæ c.10. ἦτις φυλάξῃ καὶ πλὴν ἰπποκρίτων αὐτῶ ᾧ ἰπποκρίτων, &c. Cap.14. κατ' αὐτῶ τὸ παυρόνημος νύκτα. Et c.18. τὸ νύκτα ἰπποκρίτων τὸ διαρέει. Vide Πανουχίς.

ΝΥΚΤΕΠΑΡΧΟΣ, *Præficus Vigiliæ*, in Chronico Alexandrino an. 8. Leonis M. sed hanc vocem sustulit Justinianus ut odiosam Nov.13. jussitque deinceps appellari *Prætorum plebis*. Glossæ Basilic. Νυκτεπαρχὸς, ὁ προϊστῶν ᾧ δῆμου. Ita quippe hic emendandum. Leo Diaconus MS. lib.6. de Joanne Timisice Imp. init. ᾧ μνηστῆκα τὸ πολιτῆας ἀρχαῖς οἰκίας αἰδρα δαυκαθίσεις, Πραιτωρα, καὶ ᾧ πλῆθους ἀρτυράριον, τὸ βήλους, καὶ ἂν καλεῖται Νυκτεπαρχος, &c.

ΝΥΚΤΕΡΙΑ, *Vespertilio, Nocturca*, in Corona pretiosa.

ΝΥΚΤΕΡΙΤΙΣ, *Prophetis, Anagallis*, apud Interpolat. Diofcorid. cap.397.

ΝΥΜΦΑΤΡΙΑ, ἢ παρνομφῶ, in Lexico MS. Reg. Cod.1843.

ΝΥΜΦΗ, *Nurus, uxoris filij*. Epimerisimi MSS. Herodiani: Νύος, ἢ νύμφη. Typicum MS. Monasterij ᾧ Κηρυλλίου c.71. ubi Irene Ducæna conjux Alexij Comneni Imp. sic loquitur: τὴν ἑσώσασα τὰ μνημόσυνα ᾧ περισηθῶν νύμφης ᾧ βασιλείας ἡμῶν ἢ διαποινήσας κυράς Εἰρήνης τὸ συζῆμα αὐτῶ, Joan.Comneni Imp. Vide Νύμφη. Νύμφη, γαμβρός, apud eundem Herodianum.

ΝΥΜΦΙΤΖΑ, *Muffella, Catius, Felis*. Lexic. Gr. MS. Reg. Cod.2062. ασκαλαβῶντος ζῴουσι, τοῖκος σάβρα, ἐν τοῖς τοῖχος τῶ οἰκῆματῶν ἀνίρτων, ἢ ᾧ Πυθιῶδες, καὶ ἢ νυμφιτῆα. Ex his emendandus Suidas. Infā: γαλλῆ, ἢ νυμφιτῆα. Cyrellus in Lexico MS. γαλλῆ, ἢ νυμφιτῆα, καὶ ἢ κατῆα. Glossæ Græcobarb. ἀσκαλαβῶντος. Ποντιῶδες, νυμφιτῆα. Glossæ alie: γαλλῆ, ἢ νυμφιτῆα. Glossæ Neophyti MSS. Γαλεῶντος, ἢ νυμφιτῆα, αἰ γδ μὲν λέγουσι. Physiologus MS. de Natuta animalium: αὐτῆ γδ ἰχθῆρος τὸ πῶλλον ὑπάρχει ἢ νυμφιτῆα.

ΝΥΝΑΡΙΟΝ. Vide in Νύκτω.

ΝΥΦΗ, *Nurus, Νύμφη*, in Corona pretiosa. Item Portio, *Fratria, Eināter*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.9.

Nice, ἢ νία, ἢ γῆρῆλια, νυφάδες, νυφασίδες.

Vide in Τζιμπλα, & Νύμφη. Γνήσιος, pro Νύκτω. Idem Anonymus de Nuptiis Thefei:

Ὅταν αὐτὸς ἐκαθίρη με πλὴν γνήσιον τυ.

Idem lib.9.

Εἰς ταῖς ὡπὴρ κάμνεις ὄλας αἰ νυφάδες.

ΝΥΧΑΚΗΝ, *Melissium*. Glossæ Juricæ Græcobarb.

MSS. ex Cod. Reg. 1047. & 1261. μαλλίλλω, τὸ νυχαῖλω. ΝΥΧΙ, Νύχια, Ὑψηλος, ὄνηξ, ὄνηξ. Demetrius Zenus in Batrachom. Dist.47.

Κ' ἐς τὸμορον κόρημ τα νύχια τὸ νυμφίση.

Alibi:

Τὰ νύχια ἄχων ζῦματῶ σὺν ταχῶν ὡ γάτας.

Anonymus de Nuptiis Thefei lib.6.

Τὰ νύχια τῆς ὑπὲρλαμπρα, καὶ σὺπταξος καθῶν τὰ σκυριασθῆμα ἄρματῶ, &c.

Infā:

Ἀπασοφῆρ βαῖσατῶ τὸ ἀνδρίας τὸ δῆμμα, καὶ διαπλῶν ἰπποκρίτων ᾧ δῆμματῶ τὰ νύχια, Ὀλέχρω τὰ σὺπταξος, ἰλαμπα ὡς ἀστῆρας.

Fabule Æsopi Græcobarb. p.75. τὸν πλὴν πᾶντα ἐς τὰ νύχια, καὶ ἀνδράζει πλὴν ἐς τὸ ὑψῶτ. Pag.82. ὁ τὸ ἀδῶν ἐξ ὡ, φυγῆς τῶς ἀνδρίας, ἀκατάστατος ἐς νύχια λῆθος.

ΝΟΒΕΛΙΣΜΟΣ, *Novissimus, Dignitas seu titulus honorarius primò Imperatorum filiis, deinde aliis attributus & concessus*, de quo egimus in Gloss. med. Lat. Epimerisimi Herodiani MSS. Νοβελισμῶ, ἀξίωμα. Philostorgius lib.8. n.8. ἰωθῆσος ὁ Βασιλεὺς σπῶς τὸ ΚΠο-λιν ἀπαίρων, καὶ γαλιῶν ἐς Ἀλεξῆρα, ἑάτηρον ᾧ κατ' ὡν Ὀυαριαῶν κομῆδῆν ὄλα, ἰπποκρίτων, ὁ ὡτῶ Ρωμαῖος ᾧ Νοβελισμῶν δῶσε, ἀκατορῶν. Olympiodorus apud Photium: Ὀυαλιῶντος, ἐς ζῴου ἢ ὡτῶ Ὀυαριαῶν Νοβελισμῶς. Infā: τὸ ᾧ Νοβελισμῶ ἀξίωμα. Alibi: καὶ ᾧ ἰωθῆσος Νοβελισμῶ — χαρμῆν. Nicephorus Constantinopol. sub finem Breviarj, de Copronymo: καὶ τῶ ἰπποκρίτων, τὸ ἰπποκρίτων τῶ δῶν Χριστοφόρος καὶ Νυκτοφόρος, Καίσαρας, Νυκῆσας ἢ Νοβελισμῶ σφῆρι. Theophanes an.28. ejsdem Copronymi: ὡσαύτως καὶ ᾧ Νυκῆσας ἢ ἰπποκρίτων ἀδελφῶν ποῖσας Νοβελισμῶν, ἰπποκρίτων αὐτῶ χλαῖναν χλαῖ-νῶ καὶ ᾧ σφῆρας. Ubi Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Philof. habet non semel Νοβελισμῶν. Primus vero Leo Chazarus hanc Dignitatem ad alios transfudit, ad fratrem scilicet. Idem Theophanes an.1. ejsdem Augusti: καὶ παραβῆλο Νοβελισμῶν Εὐδῆσιμον τὸ ἀδελφῶν αὐτῶ. Deinde Michaël Calaphates hac eadem Dignitate Constantinum Domesticum donavit. Scylitzes pag.750. καὶ ὡσαύτως τὸ δαμῆτικον μῆκακατορῶ-ντος ᾧ ὑπεροπῆς, καὶ Νοβελισμῶ τιμῆσας, &c. Atque deinceps subinde alij eode titulo insigniti leguntur. Quippe Nicephorus Botaniata Imp. Alexium Comnenum eodem titulo donavit, ut scribit Scylitzes & Zonaras. Sed & scribit Anna Comnena l.1. p.389. Guillelmum Claretum, Nobilem Gallum, ab eodem Alexio parente *Novissimum* renuntiatum: αὐτῶ μὲν ᾧ ᾧ Νοβελισμῶν τιμῆκαῖτα τιμῶ ἀξίωματῶ. Et p.416. pactum inter Alexium & Boëmundum Salernitanum Principem subfcribit *Basileus* & Νοβελισμῶ ὁ Εὐνῶχος. Describitur in Euchologio Goari Eὐχῆ ἐπὶ προχειρίσει Καίσα-ρος. Νοβελισμῶν, Κυροπαλάτω. Prædictis addam frequentia ex Georgij Choetobofci lib. MS. de Tropis: Σύμφρασις ἢ στωκοῦλοσις ᾧ λόγῶ, ἢ λέξιων συνθεσις, ὡς Νοβελισμῶ, ὡπῆριτῶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Πρωτονοβελισμῶς. Primus inter *Novissimos*, quomodo Ludovicus VII. Regem Francoru vocat Manuël Comnenum Imp. Epist. ad Alexandrum III. Pap. apud Baronium an.1180. Ita præterea indigitatur Dignitas ab Imp. Constantinop. inventa. Anna Comnena lib.7. Alexiados p.208. παραχρῆμα τῆ ᾧ πρωτονοβελισμῶν ἀξία τιτίμημα, καὶ ὡσαύτως μετ' ὄλων ἀξίωσις, ὑποχρῆμα δὲ λαῶν αὐτῶ. Vide Notas nostras ad hunc locum. In Codice Colbeteo continetur indicem nefcio cujus Bibliothecæ Græcicanæ hæc lego: Πῆγμα Εὐσάβης Πρωτονοβελισμῶ καὶ μετ' ὄλων χαρμῆρδῶ τὸ καθ' ἰσημίαν δρῆμα. Βιβλία περιχρῆσῶ. Opus pridem editum à Gilberto Gaumino, qui de Auctore sluit.

Πρωτονοβελισμῶ ὑπῆριτῶ, Dignitas quâ donati leguntur Nicetas Sponaulus Κορῆσις ᾧ βῆδῶ, lib.4. S I f Juris

Juris Græco-Rom. pag. 288. & Michaël Hagiorthodorita Logotheta curfus publici, apud Balsamon. ad Can. 4. Concilij Constantinop. sub Photio. Sed & in Cod. MS. Reg. Opusculorum Pelli, describuntur Epistolæ Eustathij Metropolitanæ Thesalonicensis, cujus sunt Scholia in Homerum; quas inter una inscribitur τῆς Πρωτοβασιλειῆς μυστηρίων καὶ λογιστικῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. fol. 147.

ΝΩΘΕΙΝ. Vide in Γνώθων.
 ΝΩΜΟΣ, *Humerus*, ὄμω.

ΝΩΝΕΑ, *Anchusa*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 605.

ΝΩΠΟΣ. Vide in Νωπός.
 ΝΩΣΤΕΛΙΣ, *Marrubium nigrum*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 523.

ΝΩΤΑΡΙΟΣ, *Notarius*. Moschopolus: *νωτάριος*, καὶ *νωτάρης*, ὁ βαρβαρικός. Glossæ Basil. *νωτάρης* ὁ βαρβαρικός. Ita etiā in Epimerisim MSS. Herodiani.

ΝΩΠΥΣ, *Marrubium nigrum*, apud Interpol. Dioscor. cap. 523.

III.

ΞΑΓΟΡΑΖΕΙΝ, *Redimere*, pro *Εξαγοράζειν*.

ΞΑΓΟΡΕ΄ΕΙΝ, *Confiteri*, *Εξαγορεύειν*. *Ξαγορία*, *Confessio*, *Εξαγορεύσις*. *Ξαγορῆς*, *Ξαγορῆς*, *Confessor*. *Ξαγορῆς*.

ΞΑΘΟΣ, *Ξαθός*, *Flavus*, pro *Ξανθός*. *Ξαθίζον*, *Ξαθαίνον*, *Flavescere*, *Ξαθίζον*. *Ξαθοζήτης*, *Barbâ flavus*, *Ξαθοζήτης*. *Ξαθοζήτης*, *Subflavus*, *ΰπερξανθός*. *Ξαθοζομαλλών*, *Flavos capillos habere*. Glossæ Græcobarb. *περικλιθρῆς ὑποροζομαλλῶς*, *Ξαθοζομαλλῶς*.

ΞΑΜΙΤΟΣ. Vide in Ξαμίτων.

ΞΑΜΪΑΙΟΝ, pro *Εξαμίλιον*. Rhuzanus in *Papraphrafi Vaticin*. οὗ σοι *Πηλοπόννησος* *πολεμῶντα* ἕκαστος ἄνθρωπος κίβητος, ἀλλ' εἰκάς, ὡς πῆσθα κόλλα μύρουσιν ἐν Ξαμίλοι. Ubi intelligitur *Hexamilium Isthmi Corinthiaci*, de quo præ cæteris *Leunclavius* in *Pand. Turc. num. 25*. nam aliud fuit *Hexamilium*, *Cheronensi dictum*, de quo *ibid.* & n. 26. præter *Scriptores Byzantinos*.

ΞΑΝΑ, inquit *Hieron. Germanus*, solent Græci verbis adjungere, cum rem factam iterum & de novo significant, idemque valet quod apud Latinos *Re. Verbi gratiâ*, *Ξαναβλαστάνειν*, *Repullulare*. *Ξαναβλάπτειν*, *Iterum videre*. *Ξαναγυμνάζειν*, *Replere*. *Ξαναγεννᾶν*, *Regenerare*. *Ξαναγράφειν*, *Rescribere*. *Ξαναγυρίζειν*, *Redire*. *Ξαναδίδειν*, *Reddere*. *Ξαναεργάζειν*, *Redire*. *Ξαναζήλουν*, *Reposcere*. *Ξανακάμνουν*, *Repetere*, *Iterare*, *Restaurare*. *Ξανακαταργεῖν*, *Renovare*. *Ξανακλιζέειν*, *Redificare*. *Ξανακαθίζειν*, *Recidere*. *Ξανακρίνειν*, *Repetere*. *Ξαναμαστᾶν*, *Remandere*, *Ruminare*. *Ξαναπατίζειν*, *Ξαναπατῖαν*, *Resumere*. *Ξαναπαύειν*, *Divendere*. *Ξαναπαύειν*, *Confercinare*. *Ξανασαίνειν*, *Respirare*. *Ξαναστρέφειν*, *Retorquere*. *Ξαναστρέφειν*, *Ordine præpostero*, ὅστις ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, ἐν Corona pretiosa. *Ξαναυβρίζειν*, *Remaledicere*. *Ξαναβρίθειν*, *Deferre*. *Ξαναβυζαίνειν*, *Rehilarescere*. Et sic de similibus.

ΞΑΝΘΗ, *Sycamore*. Glossæ *Jatticæ* MSS. ex *Cod. Reg. 1047*. *Ξανθὸν σπέρμα*, *μύρα*, ἕξ ὃ ἐν εὐκομορία *Ξανθὴ καλῶν*.

ΞΑΝΘΙΚΟΣ, *Aprilis* mensis, juxta *Macedonnes*. *Paffim*. *S. Anastasius Antiochenus* *Patr. Orat.* in *Annunat*. *Deiparæ* pag. 856. de *Mense Hebræis Nisan* dicto: ἦτοι γὰρ παρ' αὐτοῦσιν ἀπὸ τῆς ὀνομασίας μῆνός, ὡς καὶ μὲν *Romæ* *Ἀπρίλιος*, καὶ ἢ *Μακεδόνες* *Ξανθικός* ἱερῶν μῆνός, ἢ *Νισάν* ὁ ἀπὸ τοῦ *Νισάν* γὰρ ἡμεῖς τὸ ἀπὸ τῆς ἑσπερίας καὶ ἢ ὡς *Ξανθικός* ἡμεῖς τὴν προσηγορίαν προσκαταβάντες *Ξανθικός*, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ ἢ ὡς *Ξανθικός*, ἢ ὡς τὸ ἀπὸ τῆς ἑσπερίας τῆς *Ξανθικός*. *Macarius* *Homil. 5*. τοῖς ἀλλοθῶν *Ξανθικός*, ἢ ὡς μὲν πρῶτος *Ξανθικός*, ὁ καλῶ-

μυρὸν *Ἀπρίλιος*, ὅτι ἐστὶν ἡ ἡμέρα τῆς ἄνευ ἀσπείρας, &c.

ΞΑΝΘΗ, in Glossis *Chymicis* MSS. *αἰθάλη*, ἢ *Ἰσθαῖον*, καὶ ὄμιον ἀρῶν.

ΞΑΝΘΗ, in Glossis *Chymicis* MSS. *ὄμιον* εἰς τὸν δὲ τὸν οἰκονομῆν, καὶ ἢ *καδμῖα*.

ΞΑΝΘΥΪΧΑ, in Glossis *Botanicis* *Colbert. MSS.* ὁ κρόκος, *Crocus*.

ΞΑΝΘΥΪ, *Flavi*, dicti præsertim *Græci Franci*, *Alemanni*, ut pluribus docemus in *Gloss. med. Lat. in Flavi*. Ita præterea, apud *Mauricium lib. 5. Strategic. c. 5. lib. 4. c. 1. lib. 11. c. 4.* ἢ *indigitantur*, vel *Germani* seu *Alemanni*. *Leonis Sapientis Ænigmata* MSS. *Βασιλεὺς τῆς Ἀλαμανίας* ἔρχεται εἰς τὴν γῆν *Ρώμης*, σκεπῆ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν *Ρωμανίας* τὸ λῆγον αὐτὸν ἢ *Ἰσθαῖον* ἢ *Ξανθὸν Ἰσθαῖον* ἢ *Ρώμης*. *Infra*: ὅταν τὸ *Ξανθὸν τὸ Ἰσθαῖον* *λυθάντῃ* τὴν *κόμην*.

ΞΑΝΘΟΚΑΡΠΑ, *Inglandes flava*, apud *Myrepsum* *sect. 19. cap. 17*. Glossæ *Botanicæ* MSS. ex *Cod. Reg. 848*. *Βαλάνος* *μυρῶν*, ἢ τὸ *Ξανθόκαρπον*, ἢ *Ξανθοκαρπία* *λεγομένη*.

ΞΑΝΘΟΚΑΡΠΟΝ, apud eundem *Myrepsum* *sect. 19. c. 14* ubi *Ξανθοκαρπὸν* *rescribit* *Meurhus*, ut est in *c. 17*.

ΞΑΝΘΟΦΑΝΕΑ, *Sideritis*, apud *Interpol. Dioscorid.* cap. 615.

ΞΑΝΙΣΚΕΙΝ, pro *Ξαίνειν*, in Glossis *Græcobarb.*

ΞΑΝΘΟΧΟΛΟΙ, *Qui bile flavâ laborant, irascendi*, apud *Eustathium* *ll. a. pag. 82*.

ΞΑΝΤΟΝ, *Linæum carpium ad plagas, Motos* *Gr. Mollæ*, hodie.

ΞΑΠΕΡΝΕΙΝ, *Eminere*, *Excellere*, *Transire*, *Εξέρχων*, ἢ *πέρβαινειν*, *διαβαίνειν*. *Ξαπερῆμα*, *Εξέρχῃ*. Pro *Εξέρχων*, ubi, s; elidunt Græci ex prænom. ἕξ, ut in verbis sequentibus.

ΞΑΠΛΩΝΕΙΝ, *Tendere*, *Extendere*, *Porrigere*, *αὐαπλάττειν*. *Ξαπλωρός*, *Contentio*, *Διάτασις*, *Ξαπλωρῶς*, *Fuste*, *Latæ*, *χρῆμα*. *Ξαπλωρῶς*, *Laxitus*, *χάλασις*.

ΞΑΡΓΑΝΗ, *Syrphina*, genus piscis, apud *Scholiam* *Oppiani*.

ΞΑΡΓΑΣΤΕΪΝ, *Consanescere*, ἢ *γάργασθαι*.

ΞΑΡΠΙΟΣ, pro *Ξαίριος*. *Evanius*. *Leontius de Sphæra* *Arati* pag. 147. γὰρ λέγουσιν τὸ *λεῖον* τῆς ἐν τῇ ἐκείνῃ *χρῆματι*, πρὸς τὸ μὲν τὴν *χρῆμα* ἐκείνην ἀπακαθάρθῃαι *δωκεῖ*.

ΞΑΡΠΤΙΟΝ. Vide in *Εξάρτιον*.

ΞΑΡΤΟΜΙΖΕΙΝ, *Ξαρτομῖαν*, *Deambulare*, *Ambulando recreare*, *πεπατῖαν*, *εὐφραίνειν*.

ΞΑΣΤΕΡΩΝΕΙ, *Diferrenat*, *Εὐδιάζει*, *Διασπάζει*.

ΞΑΝΙΚΟΣ, *Inopinusus*, *Subitanus*, *ἀπροεδοκῆτος*, *αἰφνίδιος*.

ΞΕΒΟΥΛΩΝΕΙΝ, *Epistolam resignare, Bullam seu signum solvere, ἀνασφραγίζειν*. Vide in Βυλλαι.
 ΞΕΒΡΆΖΕΙΝ, *Deservescere, Αποβράζειν*.
 ΞΕΚΥΛΟΨΘΑΙ, *Decidere: ex alto cadere, Αποπίπτειν*.
 ΞΕΓΓΡΩΝΕΙΝ, *Irritare, Provocare, Ερεθίζειν, παροξύνειν*.
 ΞΕΓΛΙΣΤΡΟΨΝ, *Labi, Cadere, ἠδιδάσαν*.
 Fabule Ἀεσοῖ Γραεοβαρ. pag.19. ἀλεπτο ἀνίστασιν ἐς τὴν φράγην καὶ τῆς ἐγγυρσίας, ἡμιτετὰ πύση. Cod. Gr. ἠδιδάσαν. Vide Γραεόν.
 ΞΕΔΕΝΕΙΝ, *Evoluere, Απολύειν, ἐλύειν*.
 ΞΕΔΙΑΛΥΖΕΙΝ, *Dissolvere, Dilucidare, Διαπύλαιεν, διαλύειν*.
 ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΙΝ, *Evoluere, Ἀναπύλαιεν*.
 ΞΕΔΙΚΗΝΕΙΝ, *Oleisci, ἀμύνειν, ἐδικικῆν*.
 Ξεδίκαγμα, *Vindicta, ultio, ἄμωμα, ἐδικικησι*.
 Ξεδίκασις, *Vindex, Ultor, ἐδικικησι*.
 ΞΕΔΟΝΤΑΡΙ, *Ξυδοιήτρι, Dentiscalprum, ἰδοτοξίσις*.
 ΞΕΘΕΛΙΚΩΝΕΙΝ, *Difflulare, Αποσφραγίζειν*.
 ΞΕΘΕΜΕΛΙΩΝΕΙΝ, *Funditus evertere, Ανασκάπτειν*.
 ΞΕΘΥΜΑΨΕΙΝ, *Evanescere, animo deficere, Ξεθυνίζεσθαι*.
 ΞΕΚΑΒΑΛΛΙΚΕΨΕΙΝ, *Ex quo descendere*.
 ΞΕΚΑΜΝΕΙΝ, *Diffundere, Dissolvere, Απορρίπτειν*.
 ΞΕΚΑΝΕΙΝ, *Obliviscis, Αλσημοσι*. Ξικασμός, *Oblivio, Αλσημοσι*.
 ΞΕΚΑΠΟΤΑΑ, *Equi tergum, Ουροπήχιον ἢ ἰππῦ*.
 ΞΕΚΑΡΤΩΝΕΙΝ, *Disfalceare, Ξεκαρῶν*.
 Vide Κάρτα.
 ΞΕΚΑΡΦΩΝΕΙΝ, *Refigere, Revellere*. Vide Κάρφα.
 ΞΕΚΙΤΑΛΩΝΕΙΝ, *Crustram auferre, Ξεκραίνειν*.
 ΞΕΚΟΙΑΒΙΟΥΨΘΑΙ, *Repere, Ἔρπιν*.
 ΞΕΚΟΚΑΛΙΖΕΙΝ. Vide in Κόκαλον.
 ΞΕΚΟΚΚΙΝΙΑΖΕΙΝ, *Ξηκοκκιάζειν, Ετιβεσσερε, κρησφῆσθαι*. Glossa Graeοβαρ. ἀπιδάσαν, ἔξυρρυσεν, ἢ ἀπιδάσαν ἔχασε πῶς ἔβην καὶ πῶς πύρρυσεν, ἰσῶσεν ἢ ὠρῶσά τῶτον, καὶ Ξηκοκκιάζειν.
 ΞΕΚΟΛΑΨΝ, *Deglutinare, ἀνακολῶν*.
 ΞΕΚΟΛΩΜΕΝΟΣ, *Cynedus, à voce κῶλον, quae idem sonat. Ita Goanus ad Theophanem p.584.*
 ΞΕΚΟΜΕΝΟΣ, pro ἔξω, seu ἔξωχρόμιον, *Excelsens*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.9.
 Στὸν κύριον τὰ μαρτύρια ἀν' ἀδρῆς Ξεκομῆν.
 Infra:
 Τὸ πῶς ἔδεν ἠκούετε ἀνδρία καὶ Ξεκομῆν.
 Occurrit ibi non femel.
 ΞΕΚΟΥΝΤΕΙΝ, *Trudere, Pellere, ὀθῶν, ἐμβαλλειν*.
 ΞΕΛΕΩΝ, *Prophetis, Hysocymus apud Interpolat. Dioscor. cap.651.*
 ΞΕΛΟΓΙΑΖΕΙΝ, *Distrahere, à cogitatione avocare, Πλευσιέν, ἀπάγειν*.
 ΞΕΛΟΥΓΓΕΨΘΑΙ, *Devolvere, Κατακυλινδῶν*.
 ΞΕΛΥΚΟΥΨΘΑΙ, *Decidere, Αποπίπτειν*.
 ΞΕΜΑΘΑΝΕΙΝ, *Desicere, Απομαρῶσαι*.
 ΞΕΜΑΚΡΑΨΕΙΝ, *Removere, Amandare, Αποκινῶν, ἀφιστάσει. Ξεμακρῆσι, Amandatio. Ξεμακρῆσι, Dilatio, ἴπρῶσις. Georgius Contares in Hist. Athenar. pag.118. Ξεμακραίνουσι ἢ κερῶν, ἔως ἢ τὰ τελειώσων τὸ τελεμακρῶσθαι*.
 ΞΕΜΑΧΑΨΩΝΕΙΝ, *Gladium stringere*.
 ΞΕΜΠΕΡΔΑΨΕΙΝ, *Evoluere, Ξεπύλαιεν. Ξεμπέρδαμα, Evolutio, Ἀναπύλαιεν*.
 ΞΕΜΥΕΛΑΨΕΙΝ, *Emedallare, Απομαρῶν*.
 Ξεμυαλιεμῶσθαι, *Insanus, Παράφρων. Ξεμυαλιεμῶσθαι, Insania, Mania, ἀφροσύνη*.

ΞΕΜΠΑΙ, *Exemplum, Παράδειγμα*.
 ΞΕΝΑΛΙΟΝ, *Xenium, Exenium, Donum, Munus*. Constantin. Porph. de Adm. Imp. cap.7. ἀναίλω ἠπίζῆσις ἔξναλια ἰκασῶ. Et c.43. δὲς ἀπὸρ ἢ σφῶς ἀμφοτέρωσιν ἔξναλια τὰ ἀρμῶσῶσιν.
 ΞΕΝΕΥΡΩΝΕΙΝ, *Ξενουρίζειν, Enervare, Ενδριζειν*.
 ΞΕΝΕΦΡΙΑΖΕΙΝ, *Renes frangere*.
 ΞΕΝΗΤΕΙΑ, *Peregrinatio. Historia MS. Bertrandi Romani*:
 Καὶ τὸ λοιπὸν ἰβῶδισεν ἢ ἔξνησις ἢ δρόμιον.
 Passim ibi:
 ΞΕΝΙΑ, *Hospitalium, ὁ δωμάσις φίλοισιν αὐτῶ μακρῶς ἔξνιαι, in Basilicis lib. 60. tit. 4. cap.5. Modica hospitalia, Ulpiano. Helychium. ἔξνια, κατὰδωμα, ἢ κατὰσάσιον. Palladius in Hist. Lausica, in Chronio: καὶ ἔξνιαι κατῶσων ἰδὸρ ἀσπίσις αἰς βαθῶσιν ἔξνησις ἰσῶσθαι, καὶ ἀποδῶμισησιν αὐτῶ ἔξνια μακρῶσιν*.
 Ξενίον, eadem notione. Idem Palladius in Eulogio: ἔξνησις ἢ ὄσον ἔξνησις ἢ ἔξνησις αὐτῶ, καὶ ἀπύλαιεν αἰς τὸ ἔξνησις ἰδὸρ ἔξνησις. MOX: αἰς ἰσῶσ ἀφορῶσις δῶσιν ἰσῶσις αἰς τὸ ἔξνησις σὺ λαβῶν μα.
 Ξενία, *Convivium, quo hospites excipiuntur*. Christophorus Anglus de Hodierno Graecorum statu cap.46. ἐν ταῦτασιν ἢ ἔξνησις ποῖσις μακρῶσιν ἔξνια, ὄσῶσθαι ἐν ἰσῶσιν ποῖσις πῶσθαι ἢ ἔξνησις, καὶ ὁ ἰσῶσ ὄσῶσθαι ποῖσις ἰσῶσ ἔξνια ἰσῶσθαι τὰ παραπύλαιεσθαι, &c.
 Ξενία, *Ξενία, Peregrinatio. Ξυλῶσιν, Peregrinatio, in Georgicis tit.1. §.13.*
 ΞΕΝΟΔΟΧΙΟΝ, *Aedes in qua excipiuntur* Peregrini: S.Basilio in Epist. 371. κατῶσθαι τῶσ ἔξνησις ποῖσις καὶ παρῶσιν ἰσῶσῶσιν. Auctor Vitae Joannis Acacij, ubi de Constantinopoli: ἐν ἢ ταῖσιν ἔξνησις καὶ παρῶσιν καὶ ἰσῶσιν κατῶσθαι, &c. Vox Christianis propria, quorum exemplo Julianus Imp. ab Ethnicis & Gentilibus eujusmodi aedes hospitales construi praecipit, in Epist. 49. Ξενοδοχῶσιν καὶ ἔξνησις πῶσιν κατῶσθαι πῶσθαι, ἢ ἰσῶσῶσιν ἢ ἔξνησις ἢ παρῶσιν ἰσῶσθαι, &c. Vide Epigt. Sophronij Patr. Hierof. αἰς Ξενοδοχῶσιν, lib.4. Anthol. cap.22. Passim occurrit.
 Ξενῶν, eadem notione, in Novella Justiniani 131. cap.10. in Basilicis non femel, apud Harmenopolium lib.3. tit.3. §.5. & Scriptores Byzantinos. Vide Synodicon adversus Tragediam Irenaei cap. 133. & nostram Constantinopolim Christ. lib.4. c.9.
 Ξενόδωχον, *Hospitalarius, Officium Monasticum, apud Dorotheum Doctr. ii. p.815. ὁ ἢ ἰσῶσθαι φιλοξενῶσιν ποῖσις ἰσῶσθαι, Nilo Monacho lib.1. Epist.150. Adde Epist. 393. Theophanem an.12. Justiniani, & quae oblatvamus in Gl. med.Lat. in V. Hospitalarius.*
 ΞΕΝΟΚΟΥΡΤΗΣ. Vide in Κυρῶ.
 ΞΕΝΟΤΑΦΙΟΝ, *Cameterium Peregrinorum*. Phavorinus: πολυαῖδῶσιν, μῆσις, ταφῶσιν, τὸ ἔξνησις λῶσθαι ἔξνησις. Joan. Moschus in Limon. cap.88. ὁ ἢ ἢ τῶσιν κληρικῶσιν, ἢ ἔξνησις ἰσῶσθαι αὐτῶσιν τῶσ ἔξνησις. Vide Epistolas S. Maximi Confess. p.178.
 ΞΕΝΟΩΝΕΨΘΑΙ. Theophanes an.17. Heraclij: ἰσῶσθαι τῶσ τῶσ Βασίλειῶσιν ἢ ἔξνησις καὶ ἢ ἔξνησις, τὸ πῶσ δῶσ ταῦτα λῶσιν ἐν Χριστῶσιν δῶσ, ἢ ἰσῶσθαι: ὁ ἢ Βασίλειῶσιν Ξενοφονθῶσιν, γραφῶσιν σφῶσιν Πατρ. κπ. &c. Ubi Miscella, vocis novitiate consistetnati.
 ΞΕΝΟΧΑΡΑΓΟΣ, *Extraordinarius, Insolitus*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.8.
 Καὶ σφῶσθαι Ξενοχάραγον ἦτον πῶσ τὰ ἔξνησις. Idem lib. 2.
 Για ἢ τυχῶσθαι ἔξνησις ἔξνησις πῶσθαι.
 ΞΕΝΤΕΨΕΙΝ, *Evicere, Ξεπύλαιεν*.
 ΞΕΠΑΓΩΝΕΙΝ, *Egelidare, Απομαρῶν*.
 S f f 2 ΞΕΠΑΡ

ΞΕΠΑΡΘΕΝΙΖΕΙΝ, *Devirginare, Siuprare, Διαπαρθένειν.*

ΞΕΠΑΣΤΡΕΥΕΙΝ, *Depurare, Έκκαθαίρειν.* Vide Παστρέειν.

ΞΕΠΛΑΤΥΣΜΟΣ, *Ampliatio, Έπέκθεσις, παραύξησις.*

ΞΕΠΟΔΕΥΝΕΙΝ, *Excalscare.* Ξηπίδντθ, *Excalscatum.* Glossæ Græcobarb. αντισπίδηθ, ρυμιόπις, Ξηπίδντθ, όπι ίχει τα πόδια τα γυμνά.

ΞΕΠΕΤΑΣΤΟΝ, *Porticus, Andron, nostris Gallerie.* Roman. Nicephor.

ΞΕΠΟΛΕΥΟΥΨΘΑΙ, *Difcingere, Διαχωρίζων.*

ΞΕΠΤΕΡΙΟΝ, *Accipiter.* Anonymus de Nuptiis Thefei :

Τρακία, ή Ξηπέλα, πενήστις, και Φαλόκιοι. Ξηπίρης appellatur in Affsis MSS. Regni Hierosol. cap. 242. Locum vide in Σάκρη.

ΞΕΡΑΜΟΣ, *Membrorum mutilatio, Distortio.* Vide in Κωλλός.

ΞΕΡΑΤΑΣ, *Cornium,* pro Κρατάς, ut ωΐ η Ξηχασμήν η Ξηράλιν. Vide *Stultum & Cornium.* Roman. Nicephor. in Grammat. MS.

ΞΕΡΙΖΩΝΕΙΝ, *Excolūnari, Extirpare, Evellere, εκκελίω, αποσπάειν.* Glossæ Græcobarb. κάλαριζις, διασπά, άνασπά, Ξηριζώνειν. Vide Helychium in Κάλαρις.

ΞΕΡΚΕΙΝ, *Ξηρίζων, Difcindere, Dilacerare, Ανασχίζων, διατίμειν.*

ΞΕΡΝΕΙΝ, *Ξηραίνει, Romere, ήμν.* Penitentialis MS. Chrylostomi nomen præferens : *ιάν τις ήρως μύθησ, και Ξηράσ, μί λουτρούτω ήμρας μΐ.* Penitentialis Anonymi apud Morinum : *ΐξήρασας δόσ όιν.* Infra : *μύθηαβις, και μύθηαίσα ΐξήρασας.* Nomenclacan Cotelarianum num. 542. *ό κοινωνίας φαζών και ΐξήρασας, ήπιήμαδω χρόνις βΐ. μεθόισις πδΐ.* Ξηραίμα, *Rotinus, ήμνός, ΐξήραμα.*

ΞΕΡΟΣ, *Siccus, Siccus, Siccus,* in Corona pretiosa. Glossæ Græcobarb. *αζαίλις, Ξηράς, Ξηράς.*

Ξηρόθηα, *Siccitas, Arideitas, Ξηρότης.*

Ξηρόθηχον, *Exarite, άποσίλιον.*

Ξηρομάσκιων, *Prunum rasilum.*

Ξηρομαστίον, *Ruminare, Remandere, άπομασάσθ.*

Ξηροπόταμθ, *Torrentis, χωμαμάς, in Corona pretiosa.* Vide Ξηροπόταμθ.

Ξηρόλυανον, pro Ξηρόλυανον. Glossæ Græcobarb. Πόπατον, λαλάριον, Ξηρόλυανον.

Ξηροκαμνίζεσθ, *Hiare, Inhiare, χάσκαν, άναχάσκων, Επιχάσειν.*

Ξηρορόφαρον, *Fœnum, χλόη, χόβθ, κάρφ, σαρκός.*

Ξηρόρροθ, apud Fr. Richardum in Scuto fidei part. 2. pag. 157.

Ξηροσκικον, *Ξηροσκικον, pro Ξηραίνων.* Glossæ Græcobarb. *αζήρα, Ξηραίνις, Ξηραίνεα.* Alibi : *αζώ, Ξηραίνω, Ξηραίνεα.*

Ξηριεν, eadem notione. Corona pretiosa : *να Ξηριεν, Siccare, Ξηραίνω.*

Ξηραχιά, *Siccitas.* Eadem Glossæ : *αζήν, Ξηρασία, Ξηραχιά, κοισαρός.*

ΞΕΣΚΕΙΝ, *Ξεκκίλει, Ξεκκίλιζον, Ξεκκιδίλει, Divellere, Difficere, άποσίλιων, διασπαράττων.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Ξεσθόσθας, λαβόσθας, και Ξεσθκίλιςόσθας τις.

ΞΕΣΚΕΠΑΖΕΙΝ, *Detegere, Ανακαλύπειν.*

ΞΕΣΚΟΝΙΖΕΙΝ, *Pulverem amovere.*

ΞΕΣΚΟΥΡΑΟΥΤΙΑΖΕΙΝ, *A peste amoveri.* Vide Κορνώλι.

ΞΕΣΚΟΥΦΩΝΕΙΝ, *Reticulum detrabere.* Vide Σκυριά.

ΞΕΣΠΑΘΩΝΕΙΝ, *Ensem stringere.* Vide Σπαθα.

ΞΕΣΤΕΙΘΟΥ, *Ξεστίζα, Memoriter, Έκ στίβου.* Vide in Στίβθ.

ΞΕΣΤΗΣ, *Sexarius.* Glossæ Gr. Lat. Ξησις, τό μέτρον, *Sexarius.* Oriobafius MS. de Ponderibus & mensuris : *Ξησις (ΐχει) κοχλιάετα δύο, αΐ τις και στυβλία λίρωθ.* Paulus Aegineta lib. 8. *ό ΐξησις (ΐχει) κοτύλας δύο, αΐ τις και στυβλία λίρωθ.* Infra : *ό ΐ ΐξησις ήμιξ, β. αΐ δΐ και ήμίνας σποσαζορίωσθ.* Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. & Auctor Etymologici : *Ξησις, Ρωμαϊκόν έσθ όνομα η ρθ παρ ήμν ήξ ήριθμόν, τό ίκτ λίρωθ* Ξηζτων θξέ η άρωσιαν σΐξησις ΐξησις λίρωθ κη μεταθισιν σοιζχων. ήτω φίλων. Ubi Auctor Etymologici, ήτω φίλωσθ ό ηη έθ Ρωμαίων. Damocraetes apud Galenum lib. 8. de Compos. Medic.

Όιν Φαλαρηνή η καλή Ξησίω ίνα.

Vox usurpata potissimum à Scriptoibus, qui dum res Romana floreret, de Medicamentis libros conscripserunt, à quibus hauserit alij. ΐξησις ράλακτθ, apud Philostorgium lib. 9. cap. 14. Concil. Calchedon. Act 10. δόθ κασπλις φαλόιν πάνν (όίνν) άγοράσαι ήξ ΐξησις, τός μολή ιταρικιάσας. Theopphanes an. 3. Copronymi : *τότε ήλαον πάντε λίρας η ρομισμαίθ, ό ΐξησις η όίν η ήμισία.* Ιταλικών ΐξησις, apud Interpolat. Dioscoridis, ubi de Jafmino, & alios. Ammo Episcop. num. 10. Aporothegmata Patrum in Benjaminum num. 1. Vita S. Pachomij num. 40. 58. Paralipomena de cod. Sancto num. 15. 16. Euchologium Goari pag. 833. Eustathium ll. 4. pag. 603. &c.

Ξησιων, eadem notione apud Synefium in Epist. 135. & Joannem Moschum in Limon. c. 85.

ΐξήξησιν, *Congiarium, Semicongium.*

Ημίξησιν, *Hemina,* in Gloss. Gr. Lat.

Ξησις, in Liturgicis sumitur pro Aquamანი. Didymus, seu Scholiastes Homeri Od. α. προχρή *αζήλις σποζολίωθ, δόθ η εκχίαν τό ύδωρ, ηη καθ ήμιάς ΐξησ.* Glossæ Lat. Gr. *Orceolus, ΐξησις, τό άζήθ.* Glossæ Gr. Lat. ΐξησις, *Horciolus.* Symeon Theffalon. de Sacram. ubi de Subdiacono : *η η χηρι χήριθον παρ ίξησ.* In Euchologio Cryptoferratenfi, *καλλήξησιν* dicitur, ubi pariter de Ordinatione Subdiaconi apud Goarum pag. 247. *καλλήσ ό άρχιμύς κερμδώνια ό η η χηρι άπθ καλλήξησιν.* In Euchologio verò vulgaris *χηριβήξησιν* appellatur, de qua voce agimus infra.

Ξησιν, eadem notione, apud Anonymum de Nuptiis Thefei lib. 11.

Όι πλός ενζήμύκτεροι ήβασίζωσ άπάντες

Στά άβυροχωσίζεστα τό αίμα και τό γάλα.

ΞΕΣΤΙΚΟΣ, *Amenis, Extra se.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Κας σάν να ήτον ΐξησινη ήξω άπθθσ νόιας τις.

Et lib. 11.

Μόνον αΐτη πός έτυχαν, και ΐξησινη ισάθη.

ΞΕΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙΝ, *Diffidare, Παραπέθειν.*

ΞΕΣΥΝΤΡΟΦΙΑΖΕΙΝ, *Diffociare, άποζήνισθ.* Vide Σώσσεσθ.

ΞΕΣΧΙΖΕΙΝ, *Conciperé, Διασπαράττων.*

ΞΕΤΕΒΙΩΝΕΙΝ, *Absolvere, Perficere, τειώνν.*

ΞΕΤΗΑΥΓΕΙΝ, *Evolvere, Ήκιδίλειν.*

ΞΕΤΡΕΧΕΙΝ, *Transcurrere, Præterfluere, Διατρέχειν, διαρήν.* Joannes Glycas de Vanitate vitæ

Και ως άν ήρχόσθ θανασιμιας πάβίλις μας ΐξητρέχου.

ΞΕΤΡΙΧΙΑΖΕΙΝ, *Avellere, άποσίλειν, παρασύρειν.*

ΞΕΥΤΡΕΙΝ, *Invenire, άρίσκειν.* Hermodorus Rhegius in Adagiis MSS. *να ΐξήρις τα ΐξήρω ίζώ, ήβίλαδωρ τα ΐξήρα οι δύο.*

ΞΕΦΑΝΔΕΨΝ, *Deambulare*, Περιπατέιν.
 ΞΕΦΑΝΤΕΨΝ, *ξερψάλλειν*, *Oblectare, Recreare*, *τίρπτεν*. Glossæ Græcobarb. ἀραιοθυμοῦνται, οἱ ἀλυγοθυμοῦντες, ὅπου ξερψάλλειν ἄλιγο. Alibi: τρυφῆ, σπατάλα, ξερψάλλειν, Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Νατῶν να ξερψάλλειν πᾶσα ἱερῆ καὶ σκόλη.
 Joannes Glycas de Vanitate vitæ :

Καὶ με γράμμα καὶ σκυλία πάντοτε ξερψάλλειν.
 Adde Georgium Contarem in Hist. Athenar. pag. 149. 173.

ΞΕΦΕΥΓΕΙΝ, *Declinare*, Ἐκφυγεῖν.
 ΞΕΦΛΟΙΖΕΙΝ, *Expedire*, *Abfolvere, Propere*, ἀπολύειν, καταστεινέειν. Ξεφλοισμός, *Expediitio*, *φρασία*, ἄνοσι.

ΞΕΦΛΟΙΖΕΙΝ, *ξερρίζειν*, *Corticem auferre*, *Decoricare*, ἀπολεπίζειν. Occurrit apud Agarium Cretensem in Geopon. cap. 87.

ΞΕΦΥΣ. Vide in Τετραβίβ. 9.

ΞΕΦΟΤΗΑΙΖΕΙΝ, *Candelam emungere*. Ξεφωτήριον, *Forfex Candelæ*.

ΞΕΦΟΡΤΙΖΕΙΝ, *Deonerare*, ἀποφορτίζειν.
 Glossæ Græcobarb. κυρτίζειν, τὰ ἀναφορτίσκου, τὰ ξεφορτίζοντι.

ΞΕΦΟΥΣΚΩΝΝΕΣΘΑΙ, *Detumere, Desurgere*, ἀποπέσκειν, ἔξιδαιναίν. Vide φούσκα.

ΞΕΦΟΥΝΤΟΜΕΝΟΣ, *Cui fundus est ablatu*, Phortius lib. 1. ἀπὸ φρασί. ορασίμα.

Ἡ βύζα ξερπολύμα.
 Ἐκ χρώματι γμοσμήμα.

ΞΕΦΡΙΖΕΙΝ, *Despumare*, ἔξερρίζειν.
 ΞΕΦΥΤΕΥΕΙΝ, *Deplantare*, ἀποφυτεύειν.
 ΞΕΦΥΤΡΩΝΕΙΝ, *Pullulare*, ὑποβλασάσκειν.

Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

Εἰς τὸ Κολοσσαίον πλὴν αὐτῶν κίρατα ξερπολύμα.
 ΞΕΧΑΝΕΙΝ, *Obliuisci*; ἐπιλανθάνεσθαι. Historia Apollonij Tyrrij:

Σύρι, να πασὰς οὐ δὲδεκα βλέπει μὲνδὲ ξιχάσι.
 Ξιχασιός, *Obliuiscio*, ἀμνημονοῦν. Ξιχασιάρης, *Immemor*, *Obliuiscio*, ἀμνημόν.

ΞΕΧΕΙΑΙΖΕΙΝ, *Ξιχαλιάνειν*, *Inundare*, ὑπερλιμαίνειν. Ξιχαλίωμα, *Effusio*, *Exorsio*.

ΞΕΧΟΡΤΑΔΙΖΕΙΝ, *Herbas depurgare*, *Rancare*.

ΞΕΧΡΕΙΩΝΕΙΝ, *Es alienum dissoluere*, χριολύειν.

ΞΕΧΡΟΝΙΖΕΙΝ, *Annum explere*. Vide χροῖον.

ΞΕΧΡΩΜΑΤΙΖΕΙΝ, *Decolorare*, ἁμαυρῶν.
 ΞΕΧΩΡΙΖΕΙΝ, *Disiungere*, διαχωρίζειν. Joan. Glycas de Vanitate Vitæ :

Τὸ ἄνοσι τὸ ἀπολαύσειν αἰς τὸ ξηγορισμῶν.
 Ξηγορισμός, *Separatio*, ἀφορισμός, διαζήσις.

Ξηγορῆ, ξηγορισμῶν, *Separatio*, *seorsim*, ἰδίως, ξεγορισμῶν.

Ξηγορισμός, *Separatio*, *seclusus*. Morfus in Hist. Patr. pag. 144. καὶ αἰς τὸ ἴδιον ὁ Σελτάτος, ὅτι ἦτον ξηγορισμῶν μοσαχόν. Ubi Zygomalas, *ἡ ἐξήχου μόνον*.

Vide Panagiotam pag. 31.

Ξηγορισμός, *Extrahere*. Georgius Contares lib. 2. Hist. Athenar. pag. 42. ἱερῶν τοῦ Σίλων μίση φορὰν δὸν ἦν ξηγορισμῶν, &c.

ΞΕΨΥΧΕΙΝ, *Animam exhalare*, *Expirare*, ἀποψύχειν. Historia Apollonij Tyrrij :

Καὶ εὖ πλεῖστον οὐ τὸ ἀπὸ τῶν ὀργάνων ξηψυχέειν.
 Joannes Glycas de Vanitate Vitæ :

Δὲν ἔρχεται δὸν φέρειν τὸ ὀργάνον τὰ ἄχρηστα.
 ΞΕΨΩΛΙΖΕΙΝ, *Circumcidere*, ἀποψύχειν.
 ΞΗΓΑΛΙΖΕΙΝ, *Lac mulgere*. Glossæ Græcobarb. ἀμορρίδα, ἔξερθικιαὶ τὸ γάλα, ξεγαλισμῶν.

ΞΗΓΟΡΙΑ, *Confessio*, apud Goarum ad Eucherologium pag. 712. Vide παρορμία.

ΞΗΔΙΑΛΥΖΕΙΝ, *Soluere*, *Exsoluere*. Glossæ Græcobarb. ἀναλύειν, ξεδιαλύειν.

ΞΗΔΙΝ. Vide in εἰδί.

ΞΗΔΥΝΑΜΩΝΕΙΝ, *Imbecillum esse*, non posse. Glossæ Græcobarb. ἀδυνατῶν, ξεδυναμῶν, ἀνοσι. Ξεδυναμῶμα, *Imbecillitas*, in iisdem Glossis. Ubi observandum has Glossas εἶναι, pro ξε, fere sepe usurpare: ut in hac voce ξεδυναμῶν, pro ξεδυναμῶν, ξεκακισμῶν, pro ξεκακισμῶν, &c sic de cæteris, uti supra observatum in vocibus incipientibus à ξε.

ΞΗΖΟΥΡΩΝΕΙΝ, *Mundare, Purgare*. Glossæ Græcobarb. ἀπορρυθῶν, καθαρίζοντι, ξεζουρῶντι. Vide ζουρα.

ΞΗΚΑΘΑΡΗΣΙΣ, *Solutio, Liberatio*. Glossæ Græcobarb. ὄρσις πλὴν λύσειν, ἦτον πλὴν διαλύειν, καὶ ξεκαθαρίζειν. Rursum: δὲν ὄρσις πλὴν λύσειν, ἦ ξεκαθαρίζειν.

ΞΗΛΑΡΙΟΝ, pro Ξηλαρίον, *Navis*. Glossæ Græcobarb. ἀδύρα, πλοία μονόξυλα, Ξηλαρία ὅπου ἦν φλοισμῶνα δὸν ἦν ἔξουλον μόνον.

ΞΗΛΑΡΙΟΝ, pro Ξηλαρίον, *Navis*. Glossæ Græcobarb. ἀδύρα, πλοία μονόξυλα, Ξηλαρία ὅπου ἦν φλοισμῶνα δὸν ἦν ἔξουλον μόνον.

ΞΗΛΕΙΒΕΙΝ, *Delere*, ἔξελθεῖν. Glossæ Græcobarb. χαλῶναι, ἀφανίζεσθαι, ἔξελθεῖν, ξεκαθῶναι.

ΞΗΑΙΜΩΣ, *Defectus, Interitus*. Glossæ Græcobarb. χαλῶναι καὶ δεινὸν ἄλεθρον, κακὸν ξελημῶν.

ΞΗΑΙΜΟΥΤΤΑΝ, *Exoriri, Apparere*. Glossæ Græcobarb. ἀναδιδεῖν, ἀναφαίνεσθαι, φαίνεσθαι ἀπάνου, ξελημῶν.

ΞΗΜΕΡΟΝΕΙ, *Dilucescit*. Anonymus de Nutriis Thefei :

Καὶ κούτος πάντες τῶν καὶ πάλιν ξεμῆρον.
 Ξημῆρομα, *Anura, Diluculum*. Idem Anonymus: Πρὶν αἰσθῆναι τὸ ξεμῆρομα δὲν ἦτον μισορῶν.

Georgius Contares lib. 5. Hist. Athenar. pag. 122. τὸ ξεμῆρομα βλεπτοῦσι οἱ Βουβῶντες, οἷος ἀλλὰ ξεο οἱ Ἀθηναῖοι, &c.

ΞΗΠΑΖΕΙΝ, *Perturbare*, ἐκπλήθειν. Ξηπαζέειν, *Stupere, Consternari*, ἐκπλήθειν, ἔξιστασθαι. Fr. Richardus in Clypeo fidei pag. 335. de Demoniis: καὶ ἡμφορίζοντι αἰς πολλὰς, τῶρα φοβερίζονται, καὶ ξεπαζόσθαι, τῶρα βλαβήσονται. Ξηπασιεῖα, *Terriculamentum*, μορμυλίκον. Ξηπασιάρης, *Territus*, ἔκφοβοῦσθαι.

ΞΗΠΟΛΗΤΟΣ, *Discalciatus*. Glossæ Græcobarb. ἀυποδῆλῶν, γυμνός, ξεπῶδῶν, ξεπῶδῶν, ἀυποδῆλῶν. Vide in ξεπῶδῶν.

ΞΗΡΑΜΠΕΛΙΝΟΣ. Vide Gloss. med. Lat. in *Xerampinus*.

ΞΗΡΕΜΒΟΛΟΣ. Vide in Εἰμβολῶν.

ΞΗΡΙΩΝΕΙΝ. Vide in ἄριωσθαι.

ΞΗΡΟΥ ΚΑΡΠΟΣ, *Fruitus aridis*, seu *Messis*, in Nov. 32. ubi *Cuciacus*.

ΞΗΡΟΥΤΙΖΕΙΝ, *Deficcare*. Physiologus MS. de Natura animalium: βόσθρον ἴσθρον αἰς πλὴν γῆ, καὶ ξερορῶσθαι το, καὶ πίπτειν ἀνασπῶν.

ΞΗΡΟΥΤΙΦΟΣ, *Gypsus sicus*, ita appellatus fluvius apud Theophrastum Simocattam lib. 6. cap. 3. & Annam Comnenam lib. 7. Alexiad. p. 215. forte quoddam cjusmodi Gypsum ex alio egerat.

ΞΗΡΟΚΗΠΟΣ. *Alea, Arrium sine pavimento*. Martyrium SS. XX. Patrum Sabaitarum n. 43. οἱ τῶν αἰσθῆτων ἀπὸ κούρῶν ὀργάνοισι, καὶ οὐ πῶς ξεροκῶν τῶν ὀργάνων, ξεροκῶν αἰσθῆτων, ἀπορρυθῶν, apud Codinum de Orig. n. 104. Ubi *hortulum aridium* sive *exsiccatum* interpretatur Lambecius. In subscriptionibus Concilij Nicæni II. A. 4. occurrit Theodorus Hegumenus τῶν ξεροκῶν.

Sff 3

ΞΗΡΟ

ἢ πάθρα τυ, ἢ ἄς τὴν μήτραν τυ, καὶ δῖρον τυ, τὸ δίκον κενόκε τὸ ἐν ἐπιληρίδιον, τὸν ὁ πατὴρ ἢ ὁ μήτηρ ἔλκω. Infrā habetur τὸ κληρίδιον, Exhabedatus.

Ξ Ι Α Ο Ν Ν Ε Ι Ν, Misere, Perturbare. Glossæ Græcobarb. να εὐχάριε, να ἔλιον, να ἀνακαλιόντι.

Ξ Ε Ν Ϊ Δ Α, Oxylapathum, ἔξελις. Ξ Ι Ν Ο Σ Τ Α Φ Υ Α Ο Ν, Acerbum, Uva acerba, ἄμφαλον.

Ξ Ι Φ Ο Ρ Υ Π Τ Η Σ, τὸ κρινόν τὸ ἄσπρον, in Glossis Jarricis MSS. ex Codd. Reg. 199. &c. 843. Lilium album.

Ξ Ι Φ Ο Σ, Ξιφάριον, Ferrum jaculi, vel lanceæ, vel Clypeus. Anonymus in Rhetorica Aristotelis pag. 75. τὰ γὰρ κοίλα ἐχρῶν τὸ ἀκριν, ἕθα τὸ ξιφόν ὄντι παρεξουμένον φύσει. Glossæ MSS. ad Homeri Batrachom. διὰ τὸ ἀκακί, κοίλα ξιφόν. Leo in Tactico. cap. 5. §. 3. ὅς ξιφόν κοίλαρι. Ita cap. 6. §. 25. cap. 7. §. 18. Nicephorus Bryennius lib. 4. Hist. cap. 4. ὅτι λίθου γινώσκον παρασκευάζουσι, περιερί μὲν δ' ἐράτων τὰ ξιφόν. Julianus Africanus MS. de Apparatu bellico cap. 71. ubi de Clypei umbone: ξιφόν ἢ ἐπὶ μίση καὶ πύλας σφύγγου, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ξιφόν ἀσπίδος ὡστὶ δ' αὐτῶν δ'.

Ξιφάριον. Glossæ Græcobarb. ἢ εἶδον ἢ ἐράτων, τὸ εἶδον ἢ κοίλαριον, τὸ ξιφάριον τὸ ἀπάνω ἢ κοίλαριον. Idem Leo cap. 11. §. 26. ἄξι ἢ τὸ ἀκριν ἢ ὅς ἑμβάλει μίση καὶ ἀκριν ἐπιβάλου, &c. Constantinus in Tactico. p. 10. ἐς ἢ τὸ ἔτερον ὡς ξιφάριον κοίλαρι.

Ξιφοδράπανον, apud Philonem in Belopæccis MSS. Ensis falcatus: ἀντὶ τῆ ἰσχυρίων ξιφοδράπανα ἔχουσι.

Ξιφοφάν. Physiologus MS. de Natura animalium, de Urlo: ἄνθρωποι ξιφοφάν, ἀλλὰ νὰ λύσι διαφορὰ καλὰ εἰς βαλάντις, ἢ ἀναπύρατον κοίλαρι.

Ξιφόν, ἢ κενόκε, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843. Ξ Ι Φ Ο Τ Ρ Α Χ Η Α Ο Ν, Cibi species. Prochopodromus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Κραμβίλι, καρφίαι δὲ ἀπὸ καὶ χρῶναι καὶ χρῶναι, καὶ ξιφοστράχλον πασῶν, κίφουρον ἀπαξίμαδα.

Ξ Ο Β Ε Ρ Γ Α. Vide Βεργα.

Ξ Ο Δ Ι Α Ζ Ε Ι Ν, Impendere, ἔξοδάζειν. Ξοδίασμα, Impensa, Σπυρτις. Glossæ Græcobarb. διαπατημάτων, ἔξοδον, ἔξοδίασμα.

Ξ Ο Λ Ο Θ Ρ Ε Μ Μ Ο Σ, pro ἔξοδῶν ἄσπρον. Glossæ Græcobarb. ἀφανισί, ἀφανισμός, ἔξοδῶν ἄσπρον, ἔξοδῶν ἄσπρον.

Ξ Ο Μ Α Κ Ρ Ϊ Ζ Ε Ι Ν, Ξωμακρίζειν, Longè distare, pro ἔξομακρίζειν. Glossæ Græcobarb. ἀρῆσται, τὰ ἔξομακρίζει, τὰ ἄσπρον κενόκε. Rufinus: ἀπὸ τῆς ἰσχυρίων, παρὰ τὸ ἄσπρον. Ξωμακρίζει.

Ξ Ο Μ Π Α Ι, Exemplum, Παράδειγμα. Ita etiam in Glossis Græcobarb. ubi ἔξομπαν habent. Hefychius: Ἐξομπαν, ἴσθ.

Ξομπανίζειν, Exemplum præbere, apud Fr. Richard. in Scuto fidei part. 1. pag. 21.

Ξομπανίασμα, Παράδειγμα, in iisdem Glossis. Alio loco: Ἀνθίματῶ, Ζήνιματῶ, Τυκίματῶ, Γυρῶματῶ, Ξομπανίασμα. Ibidem: Ἀνθίματῶ, ἢ ἔξομπανίασμα.

Ξ Ο Ν Ι Ο Ν, Axiculus, Gallis Elisen. Glossæ Græcobarb. τὰ πῆματῶ ἢ ἀνω ἢ ἀμῆσται, τὰ ὅποια τίττων ἔμπρος ἐς τὰ ἔξοια, ὅπῃ εὐσφύγιον ἐς αὐτὰ.

Ξ Ο Ρ Ι Δ Ε Σ, Venatores, Bestiarum. Laonicus lib. 5. καὶ οἱ τῆ ἰσχυρίων πρὸς αὐτῶν, ἔξοδῶν ἄσπρον.

Ξ Ο Ρ Ϊ Ζ Ε Ι Ν, pro ἔξορίζειν. Exterminare, in exilium agere. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3. Extr.

Καὶ ἐς ἄλλου ἐπιπέ νὰ πῆ νὰ ἄσπρον, Νὰ ἐπὶ ἐπὶ φυλάκει, παρὰ τὸ ἔξοριε.

Ξ Ο Σ Τ Ε Γ Ο Ν, Ξιστόν, Procelum, Supergranda, quasi ἔξοστρόν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6.

Οἱ ἴμους καὶ τὰ ἔξοστρα, καὶ οἱ ἄλλοι τρικλιον. Idem lib. 12.

Οἱ ἴμους καὶ τὰ ἔξοστρα, πλάττει, καὶ παρὰ τὸν ἴμους. Ξ Ο Ψ Γ Γ Λ Vide in Ἀξῶντιον.

Ξ Ο Υ Θ Ρ Ο Ν, Passer. Anonymus MS. Colbertus de Avibus: ἄξι τῆ σπυρτιῶν ἔξοστρα τὸ τῶν λίγυσι, οἱ ἢ σφῶν, οἱ ἢ σπυρτιῶν, σφυγγίλιον καλῶσι.

Ξ Ο Τ Ρ Α Φ Ι, Nouacula, Ξυρίον. Damascenus Studita Hom. 17. in Martyrio S. Theodori Magistri militum: ἀπὸς τῆ σφυγγίλιον μὲ ἔξοστρα ἐκαστάσπια τὰ κρηφαί μίλη ἢ κορμῶν τυ. Occurrit rursum in Homil. 18. Ξυροπόπυλλον, eadem notione. Glossæ Græcobarb. Ξυρίδιον μικρόν, ἢ Ξυροπόπυλλον, ἢ μακροπόπυλλον. Ξυρίζον, pro Ξυρίον, Tondere.

Ξ Ο Υ Ϊ Α, Peisias, Ξυστία. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Ἀφ' οὗ τις ἴδουσι Ξυστία καθολικῶν, ὡς πρῆπει.

Ξ Ο Υ Φ Η Ρ Ϊ Α, in Lexico MS. ἢ μύξια ἢ ἴπτι ἢ πικίλιον ὁ ὄλεθρος, ἢ παλῶντιον, ἐκ τῆ ἰσχυρίων ἢ ἄσπρον Γρηγορίου ἢ ἔξοδῶν, ἔξοδῶ ἢ σὺ τῆ ἴπτιον Σαυμαζομα, καὶ πῶν Πικίλιον Ξυφάριον. Muris caverna, sive murium licturum.

Ξ Υ Δ Η Η, Afcia, securis. Suidas: Ξυδῶν, ἢ Ξυδῶν λίγυριον, &c.

Ξ Υ Γ Α Β Α Ι Α, Calceamentis genus. Suidas: Ξυρίδις, καματάκια, Ξυγαβδία, ἢ ἄλλο τι ἰσχυρίον διαφορῶν.

Ξ Υ Γ Α Σ Τ Ρ Ο Ν, Genus vasis, capsæ, in Glossis. Gr. Lat. Vide Γαστρα.

Ξ Υ Γ Γ Ι, Ξυγγί. Vide in Ἀξῶντιον.

Ξ Υ Λ Α Β Ι Ο Ν, Forcex quo ignis tenentur. Scholiastes Oppiani Halicut. 2. v. 342. πυρῶν, ἢ Ξυλάβιον φασι οἱ χαλκῶν. Nicephorus Blemides in Logica cap. 7. pag. 36. ὡσπερ ἄσπρον χαλκῶντις ὁ ἄσπρον, καὶ ἢ σφύρα, καὶ τὸ Ξυλάβιον, ὄργων ἀσπρον τῶντις δ' ἢ τῆ χαλκῶντις.

Ξ Υ Λ Α Τ ῶ Ν Ι Ο Ν, Fusis. Liber 53. Basilic. tit. 8. §. 3. ὅ ἢ καὶ τῶν τῶν ἰσχυρίων ἰσχυρίων, καμπατῶν Ξυλάβιον ἰσχυρίον. Ubi lex Rhodia ex Digest. Censum plagas fuisse verberatus accipias.

Ξ Υ Λ Α Λ Α, Arbor aloes, quæ Græcis Ξυλάβιον. Joannes Archiater MS. cap. 248. μωζον, ἢ Ξυλάβια, καὶ ἰσχυρίων.

Ξ Υ Λ Α Λ Ο Γ Ο Ν, Lignum asinus. Machinæ species. Nicetas in Alexio Com. lib. 3. num. 2. πλῆματιον τῶντις ἐκ ἄλλου τυκίλιον, ἢ φασι ἢ ἰσχυρίων φασί Ξυλάβιον, ὡσπερ ἰσχυρίον ἐκ τῶν διαφορῶν διαξομῶν, τὸ σφῶν ἐκ τῶν ἔξοστρα φασι. Ubi Codex al. ὄν ἔξοστρον. Vide ἄσπρον, & ἰσχυρίων ἔξοστρον.

Ξ Υ Λ Α Λ Ο Η, Lignum Aloës, veteribus ἀξῶλλοχον. Lexicon MS. ex Cod. Reg. ἀξῶλλοχον, ἢ Ξυλάβιον. Symeon Sethi de Cibor. facult. Ξυλάβιον, ἔξοδον ἔξοδῶν δὲ δὲ τῶν τῶν διαφορῶν τῶντις ἢ ἰσχυρίων. Typicum MS. Monasterij τῆ Κεραυρίωντις cap. 59. ὅτε ἰσχυρίων ματῶ ἢ ἢ Ξυλάβια ἢ Συμῶματῶ ἢ ἰσχυρίων χωρῶντις, &c. Empirica MSS. Stephani Magnetis: αὐτῶν, σφῶν σφῶντις, Ξυλάβιον, ἰσχυρίων, &c. Vide Ξυλάβια.

Ξ Υ Λ Α Ρ Α Κ Ι Ο Ν, Lignum, ἔξοδον, Ξυλάβιον. Historia Apollonij Tyrij:

Ἐξοδῶν ἐκ τῶν χωρῶν, ἢ ἰσχυρίων Ξυλαρακία.

Vide Cyrillum & Auctorem Etymologici in Ξυλάβιον.

Ξ Υ Λ Α Χ Τ Ρ Ο Ν, Ligna et palea. Diploma Andronici Jun. pro Monembasiotis: δεκατίας, ἀλλοστῆς τετραμορίας, Ξυλαχῶν, ὄργων τῆ ὄνιαν, ὡς τῶν ἐκ αὐτῶν ἄσπρον ἀσπρον σφῶντις.

Ξ Υ Λ Ε Ϊ Τ Ι Ν Ο Σ, Lignum. Glossæ Græcobarb. ἰσχυρίων ἔξοδον, ἰσχυρίων ἔξοδον.

ΞΥΛΕΪΟΝ,

ΞΥΛΕΧΙΟΝ, Ξύλον, *Hyoxyamus*, Prophetis, apud Apuleium cap.4.

ΞΥΛΗ, *Lignum*, Ξύλον, *Lignea materia*, *Lignatio*. Theophanes an. 2. Artemis: ἐπὶ πῶς ζώοντα ἐξιδραμῆν πρὸς τὸ κέλευθον καταρτίσασιν, &c. Symeon Logotheta in Leone Armenio n.10. παρεκίστασαν κέλευθον Ξύλων, καὶ ποίησαι λίθουρον.

ΞΥΛΙΝΑΔΕΣ, *Lignatores*, *Lignavij mercatores*. Synod. Constantinopol. VIII. Act.8. Θωρακίστους σκυλίαν, ἰχθυοφραγῆν, Ξυλιναδων, βελονάδων, καὶ τῶν λοιπῶν τῶ τούτων.

ΞΥΛΙΝΟΝ, *Lignum calcem*, nostris *Sabot*. Codinus in Orig. Constantinopol.num.128.ait Monasterium τῶ Ξυλινῆτι ἐν Niceta Magistro conditum, Leone Armenio imperante, id nominis habuisse εἴθε τὸ τὰς μοναχίσσας χρᾶσαι εἰς ὑπόδησιν τῶν αὐτῶν καλυμμένων Ξυλινεῖ. At Codex Regius difertē innuit ita appellatum ab eodem Niceta, cui Ξυλινῆτι cognomen erat.

ΞΥΛΟΒΟΛΟΝ, *Cella lignaria*, *Lignarium*, Ξυλόθηκη, in Glossis Græco-Lat.

ΞΥΛΟΓΑΤΑ, Ξυλοκάτα, Ξυλογάτα, *Muscipula*, lignum quo capiuntur mures tanquam à fele. Laonicus Cretensis ad Battrachom. παρὶ καὶ σφόντασων, Ξυλοκάτων λυπραῶν. Demetrius Zenus in ead. Battrachom. v.44.

Καὶ γὰτοι καὶ τῶ γράμμα, περιλατὰ τὴν σφραγίσω, καὶ κένυλον πῶς Ξυλογάτα ὄλοι μας πῶς μυσόμεν. Et versf. 106.

τὸν ἄλλον πάλιν ἵπτασθω ἀνδρὲς ἀγροβάται Μ' ἐκένυλον πῶς Ξυλόγατα ποίηαι φοβερίάτα.

Vide τὰτῶ.

ΞΥΛΟΓΙΓΓΙΒΕΡΙ, *Lignum Gingiberi*. Stephani Magnetis Empirica MSS. πέπυρι, Ξυλογιγίβερι, πιπεροσίλιον σπέρμα, &c.

ΞΥΛΟΓΑΤΟΝ, *Glycyrrhiza*. Glossæ Lat.Gr. *Siliqua*, Κεράτιον, καὶ κνάμιον, καὶ φασόλιον λαβοῖ, καὶ Ξυλόγατον.

ΞΥΛΟΘΡΟΝ, τὸ ἀφροσύνη, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΞΥΛΟΚΑΡΤΥΘΨΥΛΟΝ. Vide in ταυδίον, in Addit.

ΞΥΛΟΚΑΣΙΑ, *Cassa*. Euchologium pag. 644. de Confectione unguenti: σφραγίσω λίπασθω α. πιπερίως μακρῶ λίπασθω β. Ξυλοκάσιος λίπασθω γ. Vide Salmasium ad Solinum p.1055.

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ. Vide in Κάστρον.

ΞΥΛΟΚΑΤΑ, *Muscipula*, apud Nicephorum Roman. in Grammat. MS. Vide Ξυλογάτα.

ΞΥΛΟΚΕΡΑΤΙΑ, *Cerasus* arbor. Manuël Malaxus in Chron. MS. in Zenone: εἰρήθη ἐν Κωνσταντίνῳ πόλει τῶ Κύπρι τὸ λέψανον τῶ ἀγίου Βαρνάβα Ἀποστόλου δὸς κατω εἰς μέσῃ Ξυλοκερατῆος, καὶ ἔχον εἰς τὸ σπῆθος αὐτοῦ τὸ κῶν Ματθαίου Εὐαγγέλιον, τὸ ὁσάνον μῶν χίλιας αὐτὸς τὸ ἔγραψα. Ubi Cedrenus pag. 353. habet ἄνω δίδρον κερασίας.

Ξυλοκέρατον, *Cerasum*. Damascenus Studita Homil. 22. καὶ ἐπιθέματα πῶς γαμίσιν πῶς καλλίσω τῶ δὸς τῶ Ξυλοκέρατῶ. Vide Jacobum Sponium tom.2. Itiner. pag.288.

ΞΥΛΟΚΙΡΚΟΣ, *Circus lignem*, ex ligno compactus, cuiusmodi Constantinopoli exiitit id de quo eginus in Constantinopoli Christiana lib. 2. εἴατρα ἐκ τῶ σπυρίδων ἐρησαμῶν memorat etiam Joannes Antiochenus in Tiberio. Chronicon Alexandrin. an.11. Leonis: καὶ ἀπὸλυθη εἰς τὸ Ξυλόκιρσον, καὶ ἐπάγη ἐν Ξύλῳ. Quæ de Porta Xylocirci nugatur Codinus in Orig. Constantinopolit. num.115. nihil fuit.

ΞΥΛΟΚΕΚΚΙΑΤΑΙ, dicti S. Joannis Chrysostomi *fellatores*, quod ij ad Xylocircum habitarent.

Idem Chronicon Alexandrinum an.10. Arcadij: καὶ ἀφροσύνη ἐκάνη ἡ μεγάλη Ἰουλιανία αὐτῶν τῶ Σενάτου δὸς πρὸς τῶν αὐτῶν τῶν λυθόζων Ξυλοκερῶν τῶν. Vide eandem Constantinopolim lib.2. ubi de Xylocircu & Xylocircetis agimus.

ΞΥΛΟΚΛΑΣΙΑΙ, *Concades*. Anna Comnena lib.13. pag.389. πάντας τε ἀπὸ τῶν εἴθῃ τῶ καλυμμένων Ξυλοκλασιῶν αὐτοῖς τοῖς Κελοτοῖς ἀπέλυθον. Vide Glossim. Latin. in *Concades*.

ΞΥΛΟΚΟΚΚΟΝ, *Interies siliqua Granum*. Oribasius MS. de Menfuris & ponderibus: τὸ γράμμα, ἔχει κέρατα σ'. ἵτοι Ξυλοκοκκα. Rhazes de Peste cap. 7. μῶν Ξυλοκοκκα β'. καὶ κρόκος, &c. Anonymus MS. de Avibus, ubi de Upupa: καὶ μελίτης λιθοῦν τῶ λειώσας τῶ δραχμῆς β. ἵτον Ξυλοκοκκα 15'. Onocophonium pag.146. πῶς βαμβακίον μῶν οἶσι καλῶ, καὶ βάλει ἐντοῖς τῶ βαμβακίῳ Σπριακῶν Ξυλοκοκκον ἵν. Occurrit præterea apud Myrperu scct.1. n.6.

ΞΥΛΟΚΟΝΤΙΟΝ, *Bacillus ad impellendos Eghos*. Anonymus MS. de Castramet. ἱερὸς πάντος τῶ ἀπαθῆς, Ξυλοκόντια κατῆχοντα πάνου κενδῶ, πρὸς τὸ ἀπατῆσαι τοῖς πολεμῆσι, καὶ εἰδῶς ποίησαι εἰς κα ἢ ἐκ τῶ στρατῶ.

Ξυλοκόντιον, eadem notione. Nicetas in Alexio lib.3. num.2. ex Cod. Græcobarb. Ξυλοκόντιον ἢ ἱερὸς μῶν τῶ ἀλῆτων.

ΞΥΛΟΚΟΚΥΘΑΟΝ. Vide in Κίρκυθον.

ΞΥΛΟΚΥΜΒΑΡΑ. Vide in Κυμπαρία.

ΞΥΛΟΚΩΔΩΝ. Vide Κίρκωδον.

ΞΥΛΟΔΡΑΙΑ, Christiani Orthodoxi appellati ab Iconoclastis, quod adorarent & venerarent Imagines in ligno depictas: cum raro apud Græcos statuatio opere conficerentur. Synodica Orientalium ad Theophilum Imp. pag. 125. ἵτα Γερμανόν τῶ ὄθον καὶ ἰβότομον τῶ ἐκκλησίας ἀναθεματισθῆναι, Ξυλοδράτων ἀπὸ αὐθῶν. Et Pseudo-Synodus contra Imagines in Synodo VII. Act.6. Γερμανῶν τῶ δὲ ἰβότομον καὶ Ξυλοδράτων ἀναθεμα. Vita MS. S. Stephani Jun. ἵτα τῶ ὄθον καὶ ἰβότομον Γερμανόν τῶ ἐκκλησίας οἰ ἐκ τῶ οὐθῶ ἀλλοσηθῆναι ἀναθεματισθῆναι Ξυλοδράτων ἀπὸ αὐθῶν.

ΞΥΛΟΔΩΤΟΝ, Ξυλοπῆταλον, *Quinguesolium*, apud Interpolat. Dioscor. cap. 624.

ΞΥΛΟΜΑΚΕΡ, apud Nonum de Quinat.Morb. cap.167. *Maer* verò est Cortex mali punici.

ΞΥΛΟΝ, *Nervus*, Latinis: compedis species in modum asseris, in quo varia erant foramina, in quæ reorum pedes immittebantur, ac pro modo delicti vel pænæ in remotiora deducebantur. Supplicij genus veteribus haud incognitum: nam ἐν Ξύλῳ δὲ δὲ ἵτα legimus apud Herodotum, Plutarchum de Deo Socraticis, Aristophan. in Equitib.&c. Acta Apot. c.16. ἵβαλον αὐτοῖς εἰς ἱερώτερον φυλακῶν, καὶ τῶς πόδας αὐτῶν ἱεραλίωσας εἰς τὸ Ξύλον. Πεδουκῆλον vulgò appellabant, quam φαλοτόλον τῶ Ξύλων appellat Synesius in Orat. de Regno pag.16. Sicque describit Metaphrastes in S. Luciano: ἐκ τῶ μῶν εἰς πεδοκῆλον Ξύλον τῶ ἱεραλίωσας ἵτα σφραλίωσεν, ἀμειλίχως αὐτοῦ τῶς πόδας ἐπιβίωσας, ἵτα τέσσερα σφραμῶς διηλοκῆσαι, ἵτα ἵτα τῶ τιμωρίας ταύτης βαρύτερον. Martyrium S. Samonis & Socior. MS. τῶ ἐκ δὲ ἵτα φυλακῶν κατῆχοντων κλειδῶν, ἐπιβίωσας τῶ λακκῶ, καὶ πῶς ἵτα κλειδῶν καὶ πῶς ἐβίωσας, καὶ τῶς πόδας αὐτῶν τῶ ἵτα κλειδῶν κατῆχοντων. Martyrium S. Acyndini & Socior. MS. ἐκίλῶσεν τῶ ὁ βασιλεὺς τῶς ἀγῶνς μάρτυρας ἐκ τῶ ἵτα φυλακῶν ἱεραλίωσας, καὶ τῶς πόδας αὐτῶν βλεβῆσαι ἐκ τῶ Ξύλων. Vita MS. S. Stephani Jun. κλειδῶν ἐκ τῶ τῶ φυλακῶν ἀμειλίχως ἵτα ἵτα κλειδῶν κατῆχοντων καὶ χροποδῶν ἐκ φυλακῶν καὶ τῶς πόδας αὐτῶν ἐκ τῶ Ξύλων ἀσφαλίωσας. Martyrium S. Georgij n.7. ἀγροσύνη ἐκ αὐτῶν ἐκ τῶ φυλακῶν, ἐκίλῶν ἵτα ἵτα κλειδῶν ἀμειλίχως, τῶς μῶν πόδας αὐτῶν ἱεραλίωσας ἐκ τῶ Ξύλων, &c. Vita

ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΟΡΟΣ. Vide in Κοσμήα.

ΟΓΔΟΝΤΑ, pro Οδδοκοντα, Odioginta.

ΟΓΕΙΟΣ, Ογοσ, Quisquis, Quisquone, ος εις, οποιος.

Ογκιας, ογκια, Neguquam, non, οχι, οχι.

ΟΓΚΙΝΟΣ, Oncinus, seu Oncus, quo Martyrum carnes dilaniabantur. Nicetas Paphlago in Fectum SS. omnium Apostolorum : π ἐνδοσίδιον εἶναι τὴν εὐδερῶν οἰκίων ἰσχυροτέρων. Acta SS. Alphij, Philadelphi, & Cyriani Mart. n. 28. Ἰσχυροτέρων ὁ διάβολος τῶν Τιβηλιῶν, — παύσαι οἰκίους δούκα, ἀφὸς τὸ ἐν αὐτοῖς ἀπολαίει τὴν ἀρίστην. Infra: τότε ἐκείδοντο ὁ παρὰ τοῦ Τιβηλλῶν ἐπιβλήμας τῶν ἰσχυρίων, καὶ προσάγει δὲ οὐδενίαν ἑλπίαν ἰμπεροῦν, καὶ δὲ οὐδὲν ὁπίσθεν, καὶ ἰσὺς ἰσχυρῶν τῶν ἀρίων ποδῶν, ἐκείδον τῶν εὐδερῶν οἰκίους οἰκίους, καὶ ἰσχυρῶν τῶν ἀρίων τὰς σάρκας, ὡς ἐκ τῶν ἐκ τὰ ἐπὶ ἀρχῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν Synaxaria 3, Septemb. in Basilissa: καὶ τὰ τῶν ἰσχυρίων, οἰκίους ἰσχυροτέρων, καὶ ἀλλοιοῖσι δὲ οὐκίους, &c.

Ογκίον, in iisdem Actis n. 43. 44. Ογκῶν, in Synaxar. Maximi Cythar. 7. Decemb. Vide Gallionem de Cruciatibus Martyr. cap. 5. & Gloss. med. Lat. in Oncinus.

Ογκίον, in libro Apocrypho de Martyrio SS. Petri & Pauli MS. ογκίονας ἢ εὐδερῶν τυφίλλας κελύου αὐτῶν ἐν τῇ ταυμασίῳ τύπῳ ἀναλόγουται.

ΟΓΑΗΤΟΡΟΣ, Ογγυροσ. Vide in Γάρροσ.

ΟΓΡΟΣ, Madidū, Ἰγρός. Ογραίνδα, Madescere, Ὑγραίνδα, Ογραία, Mador.

ΟΓΥΡΟΣ, Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 1. ἴσχυον ἔχον καθιστάμενον, ὁμοίως τῶν κόμην φωνῶν ἰσχυροτέρων. Ubi Interpres, constipatā castari, verit. Quid if legatur ἰσχυρός, ut sit, elaiā castari, quomodo sunt ij quos Hurepe? dicimus: vel ἰσχυρός, quomodo legisse videtur idem Interpres?

ΟΓΥΡΗ. Vide in Κόβη.

ΟΔΟΣΤΡΩΣΙΑ, Via fessilio, Onus publicum sternendorum itinerum, in Nov. 17. Justiniani c. 4. in Nov. Justiniani de Divinis Domibus cap. 6. in Basilic. lib. 19. tit. 8. cap. 6. &c.

ΟΔΩΝΙΟΝ, Odonion, Udo, calcementi species, Martialis nota. Epiphanius contra Catharos: τὰ ἄλλα πιδία, ὡς ἐπὶ οὐ, τὰ ἰσχυρίων ἰσχυροτέρων, ἀπὸ τῶν οἰκίων κελύου, ἢ ἰσχυρῶν καὶ πειστικῶν, δακρυόεις ἢ τοῖς ποσίν, &c. Hauserc ab Epiphano qui in hanc rem habent Glossæ Basilic. ἰσχυροτέρων τὰ περιπλήρμα τοῖς ποσίν ὑρασματῶ, ἀ καὶ τῶν ποδῶν. Deinde locum integrum adducit Epiphanius laudatum. Sed infra, non jam calcementium, sed orarium interpretatur: ὁδοναία καὶ ὁδοναία, ὑρασματῶ ἰσχυρίων, ἀ καὶ ὑραμία καὶ τῶν ἰσχυρίων ταῦτα ἢ οἱ εἰς παλάτιον ποσίν τοῖς συλλεπίνοι ἰσχυροτέρων, ἐν αὐτοῖς καὶ ἀπὸ τῶν ποσίν, καὶ ἀπὸ τῶν ποσίν. Vide Gloss. med. Lat. in Udo, & Salsamum ad Lampridium.

ΟΔΩΧΟΛΑΦ, ὁ ἰσχυροτέρων, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Abroronn.

ΟΖΟΛΑΟΥΤΑΔΟΝ, ἀμαρῶν, in Lexico Nicomedis Jatrofophitæ MS. Amaracu, quasi flos odoratus. Vide κελύου.

ΟΖΟΥΡΑ, Usura, Fœnus. Joannicus Cartanus ferm. 5. de Avaritia: καὶ θίκα ἰδὴ τινὰς πλουσίους ὅπως ἰδὴ τῶν ἰσχυρίων εἶναι ἰσχυροτέρων, καὶ ὅτι τῶν ταῦτα σάββατα, μετῶν δὲ οὐ καὶ τῶν φορέων εἶναι τὰ μὲν λαλασθῶν.

ΟΘΝΑ, τὸ μέγα κελύου, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. & 1843. Matthæus Silvaticus: Otonia, Celandonia major, sed falsò: imò secundum Dioscoridem, est Perforata, vel Hypericon, vel Herba S. Iovannis, &c. Ita eadem notione ὀθονίον, scribitur apud Interpolat. Dioscorid. cap. 399.

ΟΪ ΑΚΙΑ, Clavi, Gubernacula. Eustathius Od. 4. ἐξ ἑρμῆος μέγα καὶ τῶν ἢ οἰκίον λέγει, καὶ ἐπὶ οὐκ ἰσχυροτέρων, λέγει τῶν καλλιῶν οἰκίον, ἑλληνικῶν τῶν δὲ ἐν ἑρμῆος τῶν καλλιῶν τὸ πρὸ αἰών.

ΟΪ ΔΑΣ, ἐστὶ συναλία, Alumen, in Glossis Chymicis MSS.

ΟΪ ΔΝΑ, Tubera, in vet. Gloss. & apud Achemetem, pro ὕδρα.

ΟΪ ΚΕΙΑΚΟΣ, Domesticus. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. οἰκακός, ὁ οἰκακός οἰκακός ἢ ὁ οἰκακός. Sic porro appellatur Domesticus, penes quos erat Imperatoris custodia, docent Glossæ Basil. & Suidas: Δομειτικοί, οἱ τῶν βασιλέων ἰσχυρίων, οἱ καὶ τῶν βασιλέων οἰκακῶν ἐπὶ αὐτῶν. Οἰκακῶν dicuntur S. Basilio Epist. 287. Juliano Epist. 22. & Socrati lib. 1. Hist. cap. 13. lib. 3. cap. 2. 1. lib. 4. cap. 1. uti observamus in nostra Constantino-nopoli lib. 2. pag. 161. Vide Ducam Hist. pag. 37. 46. &c. Οἰκακῶν porro quinvis Domesticum seu familiarem sonat. Theophanes an. 6. Apfimar: Μιακῶν ἢ οἰκακῶν αὐτῶν ἀποφῶν, &c. Adde p. 323. 335. 383. 389. 394. Michael Pfellus in Synopsi Legum v. 243.

Οἰκακῶν ἢ μάρτυρας αὐτῶν ἀβήσων.

Utuntur alij, atque in iis S. Mathæus, Theodoritus de Curat. Græcar. affe. ferm. 9. 11. Codinus c. 17. num. 1. &c.

Οἰκακῶν, dicta Privata Imperatorum patrimonialia, quæ etiam ἰδικῶν appellabantur, quibus qui præerat Magistratus, ὁ ἐπὶ οἰκακῶν dicitur Anonymo Barenfi, & Λοβίθης τῶν οἰκακῶν Pachymeri, ut pluribus docemus in nostra Constantino-nopoli Christiana lib. 2. pag. 154. 160. & supra in Λοβίθης. De qua Dignitate intelligendus præterea Lupus Protospata: anno 1032. descendit Ichacon & Chetonia, & fecerunt adduxit ἰσχυροτέρων Anatholichum. Id est ἐπὶ τῶν οἰκακῶν, & καλλιῶν. In MS. Cod. opusculorum Pfellii ex Bibl. Reg. Epistola 31. inscribitur τῶν ἐπὶ τῶν οἰκακῶν. Constantinus Porphyrog. in Basilio num. 23. Edit. Allatij: ἐν τῶν ἰσχυρίων ἰσχυροτέρων, καὶ ἰσχυροτέρων πολλῶν, καὶ ἐν τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἢ τῶν ἰσχυρίων, ἀλλ' ἐν τῶν οἰκίον ἀ ἐκείνῳ πρῆστον, τοῖς ἰσχυροτέρων δίνετο. In lib. 6. Basilic. tit. 1. cap. 39. ἐκείνῳ οἰκακῶν, opponuntur καλλιῶν. Σικρίων τῶν οἰκακῶν, apud Balsamon ad Nomocanon. Photij p. 142. 1. Edit.

ΟΪ ΚΕ ΟΙ τῶν πιστῶν, Domesticæ fidei, apud S. Basilium Epist. 349. S. Chrysof. lib. 5. de Sacerdotio p. 88. Socratem lib. 7. cap. 2. Suidam in Attico, &c. Vide Gloss. med. Lat. in Domesticæ fidei.

ΟΪ ΚΕ ΙΟ ΧΕΙ Ρ Ο Σ, idem quod ἰδὴ οἰκακῶν, Manu propria scriptus. Hinc οἰκακῶν ἀσφάλεια apud Pachymerem lib. 6. c. 26. cautiones obicit ac securitates propriis manibus exaratæ, subscriptæ. Οἰκακῶν ἰσχυρίων, apud Harmenopol. lib. 2. tit. 2. §. 1. Constantinus de Adm. Imp. cap. 45. ὡς δὲ ἔργα ἰσχυρίων αὐτῶν οἰκακῶν καὶ ἰσχυρίων, &c.

ΟΪ ΚΤΑΙ, Cella, Adicula in Monasteriis, in quibus Monachi ab Abbate delecti munia sibi injuncta ad Monasterij usus & necessitates obeunt: Officina, in Regulis Monasticis appellatæ, ut qui iis præficebantur, Obedientiarij, qui Οἰκακῶν, Domesticæ, tanquam οἰκίας præpositi, à Græcis dicti. Vita S. Pachomij num. 19. τινὰς ἢ ἔταξεν ἀπὸ λαμβάνειν αὐτῶν εἰς περιποίησιν λαζάρων ἢ μὲν οἰκακῶν παρὰ τῶν χροῖας τῶν σωματικῶν τῶν μόνων, καὶ δὲ ἄλλοι ἐπὶ αὐτῶν σμυρῶν πεποιθῶν, καὶ ἔταξεν οἰκακῶν καθ' ἑκάστῳ οἰκίον, καὶ δὲ ἄλλοι αὐτῶν εἰς σμυρῶν, ἢ ἢ ἑρῶν οἰκίας τῶν μικρῶν οἰκακῶν ἔσιν, ἢ ἰτομαζῶσα τῶν αὐτῶν, καὶ ἰσχυρίων ἰσχυρίων, &c. Infra: καὶ μὲν ταῦτα ἔταξεν ἄλλῳ οἰκίον οἰκακῶν, ὅπως πάντας τῶν νοσούντων ἀλλοῦ ἀνεπαύσειν ἰσχυρίων ἀνεπαύσει καὶ τῶν κατόντων αὐτῶν, καὶ ἐπὶ αὐτοῖς οἰκακῶν δὲ ἄλλοι τῶν αὐτῶν. Mox agit de Ministerio Portarij: deinde hæc addit eadem Vita

ἐκλήθησαν ἢ ἀνεμνήθηται, διότι ἐκ κεινίστων βασιλικῶν οἱ κτ' πᾶσαι τῆς Ρωμαίων πολιτείας Ἀρχιερεῖς μετεκλήθησαν καὶ ὅτι ἐν ἐκείνῃ, καὶ μάλιστα τῇ ἐξ ἐπιπέδου ἀπὸ πίστεως ἢ ζήτησιν γίνουσι, καὶ ἴσθηται, ἥτοι ὅρα δὲ διοργανικός ἐξ-
μνήσθη.

ΟΙΚΟΦΥΛΑΚΕΣ, *Agricola*, seu potius *De-
fides* αἰετοῦ, δαλίμου, Nicetae. Vide in *Οσπτικῶν*.
Anonymus MS. de Castimatazione: διορισθεῖσαι τε
αὐτῶν ἐλίγας τινὰς τῶν αὐτῶν λαῶν, χιτῆρας ἀμφιβάσαντες
χειρῶν, συμμίζειν τε αὐτοῖς τῆ ἀλήθειας, καὶ τινὰς τῶν
ἀγροτῶν καὶ γεωργικῶν, αἰσώπας τε πάντας ἐπὶ, καὶ τὰς
κεφαλὰς ἀσπίδας, τινὰς ἢ ἀνυποδέτας, ἐφ' ἵππων ἢ ἀπασ-
τας βυλοκίοντα καθ' ἑαυτοὺς πανὸν κοινὰ, πρὸς τὸ ἀπαύσαι
τὸς πολέμιους, καὶ δέξασθαι αὐτοῖς ἱμπούσας ὡς οἱ ἔν τῶν στρα-
τῶν ἀλλὰ γεωροῦ τινος οἱ λαγόμενοι Οἰκουράκιαι, Rurium:
διοκρινόμεν ἢ οἱ τὸ σχῆμα τῶν οἰκουράκιων καὶ γεωργῶν
ἄσποδῶς ἐπιπέδου καταλαβόντες ἐν ᾧ τὸ ἱερῆμα
ἴσθηται.

ΟΙΜΕΝΑ, *Heu*, *Heu mihi*, ὄϊμοι.
ΟΙΝΑΝΘΗ, *Vinum conditum*, οἶνον εὐόδου, Symeoni
Theflalonicensi apud Goarum ad *Eucholog.* pag. 849. scilicet in Liturgiis Sacris: nam aliud sona-
ναι οἶνον apud Græcos, de qua voce consulendus
Salmastus ad Hist. Aug. pag. 192. *Eucholog.* in Ordi-
ne in Antimeniorum confectat. τῶν ἱερῶν ἐπιπέδου τῆ
τραπέζῃ τὰ ἀίμαθια τύττοι ἐκ τῶν οἶνων τὸ κρῖνον τρις
ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπιτίθει, &c. Et in Dedicatione Templi:
λαμβάνου ὁ ἀρχιερεὺς βύτου οἶνωτος, ἢ οἶνον πλῆρη, καὶ σπῆς
ἐξ αὐτοῦ τῆ τραπέζῃ σφαιροδῶς ἐπιτίθει, λέγει, &c.
ΟΙΝΑΡΙΟΝ, *Vinum*, οἶνον, Chronicon Alex-
andrinum in Hetaclio pag. 904. καὶ ἐπιμνησθεσαι αὐτῶν
ἀπὸ τῶν πόλεως βρώσιμα τινὰ καὶ ἰσάριαι. *Balsamon* ad
Concil. i. Can. 18. συμμίσσαι ἢ τῶν κατὰ ἐξῆς τὸς ἱερα-
ρχίους ἱεροποδῶν οἶνωτος, καὶ βασιλικῶν πακτυοῦσας.
Stephanus Sachlees in Narrat. MSS.

Να κάμω πίστες, να πηλὸν καὶ γεωργίω ἀνάμει.

Hippocrates οἶνωτον vocat quod alij ἄμπελον, ut
obseruat Galenus. Vide Anthol. Gr. lib. 2. cap. 34.
Epirg. 4.

ΟΙΝΟΚΑΛΧΑΙΝΑ, *Mulier* φιλονοῦσα, *qua vi-
num amat*. Michaël Pfellus de Grammatica:

Τῶναίκα ἢ τῶν φιλονοῦν, οἶνωκαχχαῖνα λέγει.

ΟΙΝΟΠΕΔΟΝ, *Vinea*. Anna Comnena lib. 14.
pag. 456. ἀφῆρας τε καὶ ἀνιπέδα, καὶ οἶναι, καὶ πτόνον
αἰκινίον.

ΟΙΝΟΧΕΤΟΝ, vas illud cuius usus est vul-
gò in Mensis Principium, quod *Nef*, seu *Navim*
nostris à forma vocant; in quo includuntur alia ad
potum vascula necessaria. *Codinus* de Offic. cap. 7.
num. 33. ubi de Mensa Imperatoris: καὶ ὁ πρῶτος
αὐτίκα τὸ τῶν οἶνωτος φέρε σκεῦλον, κρατῆρ καὶ μασδύ-
λον, ἵπαι σφραγῆσαι, ὡς ἐπὶ, τὸ μετὰ τὸν. Ubi οὐκ
ἴσθηται hoc loco vas est quod bibenti supponitur à
Pincerna. Idem cap. 14. num. 28. φέρον ὁ μὲν Ἀρχι-
διάκονος τῶν σφαιρῶν, ὁ ἢ κατὰ, τὸ κοινὸν καλεῖσθαι οἶνω-
χρον, καθῶνιν ἔχον ὅπως μὲν ἀρῆμασται. Vide Gloss.
med. Latin. in *Navis*.

ΟΙΝΟΧΩΝ, *Qua vini curam habet*, in Puel-
larum Monasteriis, in Typico Monasterij Deiparæ
τῶν Κωνσταντινουπόλεως MS. cap. 22. ubi ejus Officium de-
scribitur.

ΟΙΝΩΝ, *Aegyptiis*, *Saponaria* seu *Struthium*,
apud Interpol. Diofcorid. cap. 381.

ΟΪΣΚΕ, *Signor* nò, Hieron. Hermano, ut *vai-
sae*, *Signor* si.

ΟΪΣΤΟΒΡΟΧΙΟΝ, *Sagittarum vel telorum
pluvia*. Eustathius Il. i. pag. 770. καὶ ἰσχυρῶς ἢ ὡς ἰσὺς
χέουσα κατὰ τινὰ ὄμβρον ἢ ἠερῶν ὄνον ἢ ἀπικρατῶν

γλώσσα λαβύσα βύλας) λέγαν ἄσποδῶς οἶνωτος
πῶν τοιαύτη χροῖν τῶν οἶνωτον. Alibi vocat Σαγίτο-
βροχίον.

Ὁ ΚΑΠΙΟΤΕ, *Quando*, *Signando*. Anonymus de
Amorib. Lybiftri & Rhodannes MS.

Ὁκάπτε ἐξημέρῶσεν, σκόνομαι ἐκ τῶ ὕπνου.
Infra:

Καὶ οκάπτε ἢ παραξίνθη να ἐνθῆν ἐκ τῶ κεφάλαι.

Ὁκάτι, *Aliquando*. Prochoprodromos contra He-
guncemum, ex Cod. Reg.

Ἐκείνοι τὰ λιπαρία, τὰς ἴσχας, τὰ ἴσθηται,
Ἡμεῖς ἢ πάλιν τρωγερῶν αὐτὸ τὸ πᾶς τὸ λέγου.
Ἐχθρὸ τὸ ὄνομα καλὸν παραξίνθη Ὁκάτι,
Καὶ τρωγερῆς) καὶ ὡς αἶψα τὰ τὸ πῆλιν.

Μοx:

Ἐπὶ κεφάλαι σφοδρᾶς ὁκάτι ἐνθῆν ἱμαρῶσθαι.
Anonymus MS. de Amoribus Lybiftri & Rho-
dannes:

Καὶ πρὸς τῶ ἐνυκτοπῶλον νὰ σωτηρίαν ὁκάτι,
Καὶ ἐνθῆν τῶν τῶν στήματῶν οἶνωτος πῶν κέρμιν.

Ὁ ΚΝΑ, *Forum doli*, in Turcog. Crusij pag.
254. 255.

ὈΚΝΙΑΡΗΣ, *Ignarus*, *Difese*, ὀκνηρὸς. Οὐκί-
αριος, eadem notione. Glossæ Græcobarb. ἀβελτί-
κινιαρίδω, φαῖλον, κακίον. *Coniaria*, *Segniter*, ἀμ-
λίως, ὀκνηρῶς, in iisdem Glossis. *Okna*, *Defidia*, *Nu-
sra*.

ὈΚΝΙΟΠΟΝ, λέγει τὸν Βομαίσι τὸν Ἐλλησιώλιν κα-
λεῖσθαι γάρ, in Glossis Jatricis ex Cod. MS. Reg.
1334. In Cod. 190. οἶνωτον, τὸ γάρ. Ita etiam Neo-
phytus MS.

ὈΚΝΗΡΟΣ, *Rufus*, apud Interpol. Diofcorid.
cap. 720.

ὈΚΟΥΛΟΣ, *Oculus*. Lexicon Gr. MS. Reg.
Cod. 2062. ὀκνομα, τῶν ἰσθητῶν καλῶσιν οἱ Βομαίοι.

ὈΚΡΪΔΙΟΝ, *Ocrea*, *Mauricis* lib. 12. *Strac-
teg.* pag. 303. ἀναγκασίον ἢ καὶ ἐλίγας καὶ μικροὺς κίττροις
καθελῶσθαι αὐτὰ, (τὰ ἄσποδῶματα) πρὸς πλῆθον ὑπερ-
λίαν ἢ γὰρ ἄσπασ κρηπίδιον καὶ ἐπερίδιον, ὡς τῶτον ἐκ τῶ
ἀδυστορίας καὶ ἐπιπέδου ὄντων.

ὈΚΤΑΒΗ, *Ollava*, tributi seu vectigalis spe-
cies, apud Anonymum de Mitraculis SS. Cyri &
Joannis. Locum descripsimus in Gloss. med. Lat. in
Ollavarium.

ὈΚΤΑΓΩΝΟΣΟΝ φάσμαλλον, *Flammulum in
Lingulas otto*, in inferiori sui parte, *divisum*, apud
Codinum de Offic. cap. 6. num. 21. τὸ ἢ ἕτερον οἶνωτος
ἔχον πολλὰς θάσας ἱεραρχῶν ὀκταγῶσων, ὅπερ καλεῖται ὀκ-
ταπῶδον. Cùm verò hæc lingue quodammodo pedes
referant Polypl, inde *Octapodium* appellatum.

ὈΚΤΑΗΜΕΡΟΝ, ὄσθον dicitur jejunium quod
observant Monachi ante festa Dominica, & Deiparæ.
Typicum *Calufenle* cap. 6. χροῖς τῶν διοκρινῶν
ἰσθητῶν καὶ τῶν ὀκθῶν, αὐτὸ τὸς ἀναγκασίους, καὶ τῶν ἀρῶν ὄν-
των μνήμας ἰσθητῶσθαι, καὶ τὸ δῶναίκαμρον. Et cap. 16.
τα ἢ ὀκταήμερα τῶν διοκρινῶν ἰσθητῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν ὀκ-
τάων, &c. Ubi ejusmodi 8. dierum Officium præscribitur.
Vide in *Nuscia*.

ὈΚΤΑΠΟΔΗ, ita *Polyrus*, ex genere mol-
lium aquatilium, de quo Aristoteles & alij, κατ'
ἰσχυρῶς à Græcis appellatur. Vide *Crusium* in Tur-
co-Græcia pag. 226. 227. & Petr. Bellonium lib. 2. de
Piscib. pag. 336. & infra in *Πατελι*. Anonymus
MS. in Methodo de Urinis: καὶ ἰσθητῶν ὀκταπῶδων, καὶ
περικρατῶν μὲν ἔστιν.

Ὀκταπῶδον, Vide in ὀκταγῶσων.

ὈΚΤΑΡΑΔΑ. Vide in *Pauid*.

ὈΚΤΑΤΟΝ, *Ollava calis sphaera*. Anonymus de
Nuptiis Thefei lib. 11. Init.

Η λαβράκιτι τυ ψυχή ιδιάθη ἀπὸ βίβλου,
 Στο δόκλον φ ἕρωθ, ἰσθήσεν ἀπύου.
 ΟΚΤΩΗΧΟΣ. Vide Ηχος.
 Οδόνων, Lufus genus, vide in Ἀρχιμαλλῶ.
 ΟΛΑΚΑΙΡΟΣ, Ολάκαιο, Ὑνιενς, τοις, ὄλος,
 ἐκλερωθ. Ολάκαιο, Plepe, Ομπιπό, Πάνυ.
 ΟΛΑΝΟΙΚΤΟΣ, Patens, aperiunt, ἀνευ-
 ρύθῳ.

ΟΑΑΝΤΑΜΑ, Omnes simul. Glossæ Græco-
 barb. ὄμυ πάντες, ὄλος ἐσ τῆ ἄμα, ὀλαντάμα. Alibi:
 Ολαίταμα, σαρμύμα.

Ο'ΑΒΟΣ, *Moriarium*, vel certe vas quoddam
 durissimæ materiæ. Anonymus in Descript. S. So-
 phiæ pag. 257. ubi de Sacra menia : οἱ ἴψασα αὐτῆ,
 εἰς χροάντηρον ἡμιβάλληρον χροάν, ἀφύρον, λίθος πικροῦς
 καὶ μαγιστῆρας, καὶ ζάμβουκας, χαλκῆς, ἰκτεροῦ, μεταλλίδου, κασι-
 τερον, σιδῆρον, ὑλόν, καὶ λοιπὰ πᾶσα μεταλλικὰ ὄλη,
 καὶ πηλίκαι ἀμύρταρα αὐτῆς ἐσ ὄλως, καὶ ἰσοσπίς, ἐπὶ
 χροάντηρον ἵχασσα. Sed videtur legendum ὄλιμα, quæ
 vox *Moriarium* etiam significat. Vide Gloss. med.
 Lat. in *Oliba*.

ΟΛΕΡΟΜΕΝΟΣΤΟΛΗΣ, *Nudus, qui totus
 unicus amat*. Vide in Τζιζικῶ.

ΟΛΕΣΙΚΑΡΠΟΣ, ἡ ἴτια, διότι φθόρα τὰ ἀμ-
 βρα, ὅτι καρπὸς αὐτῆ, καὶ τὸ ἀπὸ δποπτεζιζύμα ἐσ ὑδᾶσι
 καὶ πινύμα, τὸ αὐτὸ τὸ ποιεῖ καὶ τὸ φ μωρικας ἀνθῶ καὶ
 καρπός, καὶ τὰ φύλλα φ λανῶ, καὶ ὁ καρπός. Neophytus
 in Gloss. Jatric. MSS. *Salix*.

ΟΛΙΓΟΝ, unus ἢ novemdecim tonis Musicæ
 Græcicæ, quos recensemus in V. Φωνίη. Hagio-
 polites MS. τὸ ὄλιγον, ἴσθ ἐκλήθη. Rursum: τὸ ὄλιγον
 ἴ μὲ δποπρῶς, καὶτε ἀνα, καὶτε κάτω, ἢ εἰς τὸ πλά-
 γιον, καὶ αὐτὸ βαρεία λέγη. Infra: τὸ ἴ ὄλιγον ἴσθ
 φωνίη μίση, ὁμοίως καὶ ἢ πένθη, καὶ ἢ ἔξθη. Vide
 in Γῶ.

ΟΛΙΓΟΡΕΪΝ, *Animo delinquere, defici*.
 Theophanes an. Heraclij 21. & Saracenica Sylburgij
 pag. 57. ἔρασκον ὅτι φθόρα ἐπὶ ὄλιον ἀγρίου θρω-
 ρῶ, καὶ μὴ ὑποφύρον αὐτῶ πάλ θρωρίαν, ὄλιγορῶ καὶ
 πῆλα.

ΟΛΙΓΟΥΤΖΙΚΟΣ, *Paululus, Paucus, ὄλιγῶ*.
 Historia Apollonij Tyrij:

Εἰς ὄλιγῶτζικον καιρὸν ὁ κύριος φ ὁ καινύθῳ.
 Rursum:

Κ ἄς ὄλιγῶτζικον καιρὸν δῖριθη γραπορῶμα.
 ὄλιγῶτζικῶ, truncatè. Ptochoprodromus contra
 Hegumenum, ex Cod. Reg.

Και μὲ φωμὲν ὄλιγῶτζικον καὶ δόλιον ἀγοζύμεν.
 ΟΛΙΓΟΧΛΩΡΟΝ, *Capparis*, apud Interpol.
 Diofcor. cap. 392.

ΟΛΙΓΩΡΟΣ, *Brassica canina*, apud Interpol.
 Diofcorid. cap. 663.

ΟΛΚΑΣ, lapidis pretiosæ species, apud Pfellum,
 & Anonymum de Virtutibus lapidum MS.

ΟΛΚΟΣ, ὁ ἀράχης, in Glossis Jatricis MSS. ex
 Cod. Reg. 190. *Aranæus*.

ΟΛΛΑΡΙΟΝ, *Ollarium, Locus ubi venduntur ol-
 læ*. Lexic. Cyrilli, & Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062.

ὄλλασια, τὰ χρυσοσάλια, ἴθα πισπρακίον ἢ χύψη, ἴθα
 τὰ τζουκία. Adde Phavorinum.

ΟΛΛΙΓΟΣ, pro ὄλιγος, & ὄλιγαιεν, pro ὄλιγαί-
 εν, in Glossis Græco-barb.

Ο'ΛΛΟΣ, *Omnis, Univerfus, ὄλῳ*. Zacharias
 lib. 1. Dialogor. ἀπειθίβη, καὶ δὸν φ τὸντα ἰδιαι βαλ-
 λεται εἰς ὄλλα τὰ πύραμα. Anonymus de Amorib. Cal-
 limachi & Chrysothoos:

Εἰ ὄλλος τέτοις τοῦ καλοῦ καὶ φιλοθύμοις πᾶσιν
 ἄφρωθῶ ἢ παρήσχη, ἢ ἢ ἢ ἄφρωθῶ φσίε.

Occurrit etiam apud Rhtarum Doctr. 2. & alios
 passim.

Ο'ΛΜΑ, *Dacis, Ebulus*, apud Interpol. Dio-
 scor. cap. 755. & Apul. c. 91.

Ο'ΛΜΟΣ, ἔσθ ἰθῶν, in Glossis Chymicis
 MSS. ἰθῶν, *Moriarium*. Vox Græcis nota.

ΟΛΟΒΗΡΟΣ. Vide in Βίβῳ.
 ΟΛΟΒΟΥΡΚΟΤΟΣ. Vide in Βύρω.

ΟΛΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, id est, δι' ὄλον γραμμα-
 των, non verò notis scriptus. Vide Cujacium ad
 Nov. 47. & lib. 3. Observ. cap. 3. Ita apud Galenum
 de Ponderibus & mensuris: ubi de fildem: ὄλλ' ἴπε-
 δὴ τινος ἔχ ὄλογραμμάτος ἀλλὰ δὲ χαρακίσην ταῦτα
 σημαίνει, &c. Ita ὄλογραφο usurpat Constantinus
 in Vita Basilij num. 31. Edit. Combesfij.

ΟΛΟΓΡΑΦΟΣ, pro ἰδιόγραφο. Eusebius lib. 6.
 cap. 24. ὡς καὶ τῶτο ὄλογραφο δὲ ὄλως αὐτῶ ἀφ' ὃ τῶμα
 ἴσησημαίον. Julius Pap. in Epist. ad Synodum An-
 tiochenam: καὶ καλῶρα ἰσχυρά ἀποκόμες ὄλογραφο
 ἀδελφίνων, &c. It. *Holographum* usurpat Scriptores
 alioque Latini, S. Ambrosius in Epist. ad Gala-
 tarum cap. 6. S. Hilarius in Fragmento de Synodis, Hie-
 ronymus in Apol. 2. adversus Rufinum, &c. Vide
 Gloss. med. Lat.

ΟΛΟΕΧΙΝΟΣ, *Genus echini ceteris majime*.
 Moschopolus: Ολόχηρ. τρία ἄθῃ φασί φ ἴχθιν, ὡς
 ὁ ἀριθῶ πῆ μωρῆθ καὶ ἰσφαρία διαφύρον Ολόχηρῶ
 λέγη.

Εἰς Ο'ΟΛΟΚΑΗΡΟΝ, ἴθ ὄλοκῆρα, *Pro folido, in
 folidum*, in Basilicis. Glossæ Gr. Lat. ἢ ὄλοκῆρον,
 in integrum restitutum, & reintegratum.

ΟΛΟΚΟΤΙΝΙΝ, *Ολοκίση, Nummus seu Soli-
 dus aureus*. Etymologicæ ex Orione Thebano in
 Cod. Reg. 772. & 2113. Ολοκίση, δὲ τὸ φ ὄλον κότον
 ἐσ αὐτῆ. At quid hoc loco κότῳ significat? an *aurum*?
 nam id vocis *aurum* sonat. Theodoritus lib.
 2. Hist. Eccl. cap. 16. ἐκβαίθῳ ἢ ἡθερία, ὁ βασιλεὺς
 ἀπέσθη πινφωσίως ὄλοκίσης αὐτῶ εἰς ἀπάτας. Ubi
 Sironidi Codex pro hac voce χροῦσις præfert. Et
 Epiphanius Scholasticus *quingentos solidos* vertit.
 Theophanes an. 24. Leonis Ifauri: ὁ ἔν βασιλεὺς ἰδῶν
 τὰ τῶμα πλοθία, διηλάσθη πῆ λαφῶ, λῆμα, ὅτι ἡμᾶς
 καὶ ἐκποῦτε τὰ τῶμα ἴθια, ἀλλ' ἡμᾶς διήθῆμαλῶ τοῖς
 δικασταῖς, καὶ ἀπατήεν εἰς κούσια καὶ ὄλοκίσην τὸ μω-
 λωρίση καὶ λαμβάση αὐτὰ ἢ βασιλῆα, καὶ κτίζε ἐκ
 τῶμα. Ubi Hist. Miscella & Anastasius, *exigent in
 regulam per singulos aureos nummum argenteum
 unum*. Zonaras & Cedrenus νόμισμα hoc loco ha-
 bent. Apophthegmata Patrum in Joanne Perfa num.
 2. ὕστρον ἴρχῳ ὁ κύριος φ ὄλοκίσην θῆλον αὐτῶ. Suprà
 φρωσῶν appellavit. Pelagius *solidum* vertit. Paralip-
 omena de SS. Pachomio & Theodoro num. 21. τῆ-
 τῶ φρωσῶν ὁ ἀδελφῶ παρκαῶ αὐτῶ πλοθῆα σίτον
 αὐτῶ φ. νομισμάτων. φ ἢ ἀδελφῶ σπῶνθῳ, ὅτι ἔχ ἔτους
 θῆλον, ἀλλ' ἰαν θῆλες φ φ. ὄλοκίσην ὄνομα ἰαν θῆ-
 λες τῆμα, καλῶσῶσῶ ἐκῶνθ ἴση, Ναι, δῶμαρῶ εἰ
 μόνον φ φ. ὄλοκίσην, ἀλλ' ἰαν θῆλες, καὶ ἄλλων τοῦθ-
 των ὄλοκίσην λαβῶν σίτον, φῶεν μοι ποίος, ἐσ τῶμα
 μόνον εὐχῆθῶ ὑπὲρ ἡμῶ. Εἰρηλίθῳ ἢ φ ἀδελφῶ, ὅτι ἔχ
 ἔχῶλῶ φ μὴ τῶτο, ὁ πολυδύμῳ ἀκῶας, ἔπην, Μὴ
 μωλέτω θῆ πῶλ τῶμα, λαβῆ φ σίτον, φῶθεν εὐρῆνη πῶλ
 τῆμα, ἐπὶ καθῆ μοι. Εἰπὶ τῶμα φ πῶ ὄρω ρωμῶας
 πλοθῆ σίτου ἐκ δικατηρίων ἀφῆλῶν φ ὄλοκίσην, μωσαμῆ
 καθ' ὄλον πῶλ ἰσχυρῶν ἀρεκαρῶμα πέντε ἀφῆλῶ φ
 ὄλοκῶσην, κατέπλῆσεν εἰς πῶλ μωλέ μὲ πολλῆς χα-
 ρῆς ὁ ἀδελφῶ. Pauld suprà ἰκατῶ νομισμάτα appellavit.
 Adde num. seq. ubi hæc vox pluries occurrit. Cod.
 Reg. MS. 618. f. 283. ubi de *Forma*, seu *Tyrario*:
 καὶ χύση τὸ ἰπῶνον εἰς τὸ τυπῶση, ἰπῶνον καὶ τὰ γράμ-
 ματα, εἰς πῶλ δποτυπῶση φ ὄλοκίσην γύρωθεν καθεῖ, μὴ
 δρωμα ἔρωθεν. Vita MS. S. Symeonis propter Chri-
 stum Sali: ἐκλήπη τις ἐσ Ἐμῶσθ λωραεν νομισμάτα
 πινφωσίως

πρωτοκόσια, ἕως ἴσμεν αὐτὰ, ἵπαντὰ αὐτῶ ἀββάς Συμ-
μων, ἔθλον μετὰβαλῆα αὐτῶ, λίγα σφός αὐτῶ, δωδέκα
μαί πόλιαι, ἴζηζε, τίποτι ἴνα ἀνθρώποι τὰ ἰουκινάτα μου.
Ita rursum infra. Suidas : δωδεκον, εἶδ' ὁ ἀργύριον ἰου-
κονιν ἰσῶν ἰζηζῶν.

Λοκοκινώλιν, eadem notione. Ptochoprodromus in
Verbis Politicis MSS. de sua Paupertate :

Ἐ τι ἐγὼ εἶχ' ἴσημον φωρῶν καὶ λοκοκινώλιν,
Ἐκινῶ ἐξ φιλοσοφῶ, ῥήτωρ ἔ καλυγράφω.

Idem contra Hegumenium :
Πατήρ, δωδέκα σάββατα κρατῶν με λοκοκινώλιν.
Sed ex allatis nihil aliud percipimus, nisi quod ἰου-
κινῶ αὐτεὺς fugit : fed unde orta vox, manet in-
certum.

ΟΛΟΝΟΣ, ὀλωνός, *Omnis*, *Universus*. Dama-
scenus Studita Homil. 12. ὅτι Ἰη' τελευτῶντα ἢ ἰορῆζ' ἢ
ἢ ὀλωνός. Homil. 13. δὴσπονα καὶ βασιλιονα ἢ κόσμου
ὀλωνός. Panagioti in Catechismo Ruforum seu Græcorum,
pag. 50. ἵππ' ὁ Θεός Ἰη' πομπῆς πάντων, λοιπὸν πεί-
πει καὶ ὀλωνίον νὰ προσῶζ'. Fr. Richardus in Scuto fidei
part. 2. pag. 251. καὶ ὀμπρὸς τὰ μάτια ὀλωνίον τὸ
κόσμη ἐπὶ ἰουκινάτου παρὸν, &c. Et pag. 253. πῶς μὲν ἢ
θανάτων τε ἰουκινάτῃσσι, καὶ πολλῶν προμαρῶν ἰδωκῶν
ὀλωνίον, ὥστ' ἐπὶ τ' ἐκαθάσαι. Ita ἄλλοι, αὐτοῖς, &c.
dicunt Græci recentiores.

ΟΛΟΠΛΟΥΜΟΝ. Vide in Πρωμῶ.
ΟΛΟΠΤΩΤΟΝ. Nov. Manuëlis Comneni de
Monasteriis ad Urbem : κατὰ τὴ δύσιν καὶ ἀναβαλῶν,
καὶ ἴξ' αὐτῶ εἰς ἐνδιαιτήματα ἢ καὶ τῶν ἡμερῶν βασιλιῶν,
καὶ δὸς κλασματῶν ὄσι, καὶ δὸς συμπλασθέν, ἢ δὸς κει-
κμησίμων, ἢ ὀλοπῶτων, ἢ δὸς τασεῶν τελευτώνων δια-
ριῶν, &c. Ubi Interpres ὀλοπῶτα, *Caduca* vertit.

ΟΛΟΡΘΟΣ, *Rectus*, ὄρθος. Physiologus
MS. de Natura animalium, de Urto : πάλιν ὄρθιος εἰς
τὰ πάλια τ', καὶ ἰσῶται ὀλόρθῳ.

Ὀλόρθα, *Relia*. Anonymus MS. de Bellis Franco-
rum in Morea :

Εἰς τ' ἱεροσόλῃμα ἰδὴβασκα ὀλόρθα.
Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Εἰς μὴν πλὴν σπράτος ἵπτασκα ὀλόρθα σῶν Ἀθῶν.
Eodem libro :

Ὀλόρθα εἰς πλὴν ἀμαζῶν ἀνθρώπων ἀπάσι.
Occurrit etiam in Orneophio pag. 245. 246.

Ὀλόρθα, eadem notione. Idem Anonymus de Nu-
ptiis Thefei :

Στῶν ἑθῶν ὀλόρθα πῆρῳν γιμάτῳ τ' περῖαις.
ΟΛΟΣΗΡΙΚΟΝ, *Sericum*. Lexicon MS. Col-
bertum : Σῆρις, ὄσιμα ἰθῦς ὄσιν ἔρχετ' τὸ ὀλο-
σῆκεν.

ΟΛΟΣΦΥΡΟΣ, *Totus malleo cufus*, σφυρίλα-
τος. Ita Deum vocabat Machometes quasi, inquit
Syburgius, videatur μονοπροσωπος Θεὸς significasse,
atque aded oppositum σῆμιδ', seu Trinitati Chri-
stianorum, sicut in Corani Azora 82. & 122. legitur.
Euthymius Zygabenus in Panoplia : ὀλοσφυρον
λέγει τ' Θεὸν, ἦτοι σφυρικόν, &c. Nicetas in Manuële
lib. 7. num. 7. καὶ παραβόλως τὰ πρῶτα ἐπισμαζόντες ἢ
βασιλείας ἀλλῶν δὴσάζον Θεὸν τὰ σῶζῃ. Μωαμὴν ὀλοσφυρον
καὶ μὴ γα-ῤυμῶν, ἢ ἡγῶσισῃσθα Θεὸν, &c. Vide Bar-
tholomæum Edfessenium in Elencho Agareni.

ΟΛΟΤΕΑΑ, *Penitus*, *Omnino*, *Funditus*, πά-
τως, πασίπῳ. Occurrit apud Bellarionem in Epist.
Edita à Meurfio.

ΟΛΟΥΓΙΟΣ, *Omnino sanus*, ὄλ' ὄγιος, apud
Damascenum Studitam Homil. 14. ὅταν ἢ ἰδ' ὅτι ἵπτα-
σπάτα ὀλόγιος, &c.

ΟΛΟΥΘΕΝ, *Vulgo*, *undique*, *ubique*, πανθ-
μῳ, πανθῶθεν, ἀπασίπῳ.

ΟΛΟΧΑΡΟΣ, *Gratiosus*, χαρίος, χαρίσιμῶς, in
Glossis Græcobarb.

ΟΛΟΥΧΑΟΣ. Vide in γυλῶθω.
ΟΛΠΙΔΑ, pro Ἐλπίς, *Spes*. Anonymus de Nu-
ptiis Thefei :

Καὶ μῖσα σῶν καρδίτῃα τυ, ἄζη ὀλπιδῃα πῶσι-
Rurfum lib. 7.

Συεῖς ἵνα ὀλπιδῃα με καὶς πλὴν ἀπασίπῳσκα.
Anonymus MS. de Bellis Franco. in Morea :

Νὰ ὀλω ἰδῶ τιμάτῃα εἰς Σαῦρ' καὶ ὀλπιδῶν.
Alibi :

Καὶ ἔχων ὀλπιδῃα εἰς Θεὸν νὰ τὸ καθέβοδῶν.
Ὀλπίζον, *Sperare*, Ἐλπίζον. Corona pretiosa : ὀλ-
πίζω, *Confidere*, Πίπειθα. Anonymus de Nuptiis
Thefei lib. 4.

Εἰς τόσον πρὸν ὀλπίζα νὰ ζῆν εἰς ἡμῶν.
Alius de Bellis Franco. in Morea :

Οὔτως ὀλπίζω καὶ Σαῦρ' νὰ ἔχης πλὴν βασιλείῃσ σου.
ὈΛΣΟΣ, pro ἄλλος, *Nemus*, *Silva*. Anonymus
de Nuptiis Thefei lib. 11.

Ἐπίβλασπις πῶς πάρῳν καθολορία ἢ Ἐμμελία,
Ὀσσοκῳήγα σὺν ἰδῶν ἡμῶ με τ' Θεοῖν.

Et lib. 12.
Οὔτε φανὲ ἔτι ὀλοον, ἢ κόσμον νὰ κλυθῶσιν,
ὈΛΩΝ ὕστρον. Eustathius ad illud Iliad. λ. ἐν ζ' :

τῷ ἀνδρα κτέρας, πύμαλιν λίπτε, ἢ λίρζ' ἰδῶν τῖνα ὀλπῖ-
δῆλῳ ἢ ὅτι τ' καταμρον ἔλπιον, ἢ πλὴν μαχῶν ἔλπιε, καὶ
ὄρα ὡς κέρως ἐπὶ ἰππῶ-φει, πρῶτως καὶ ἰππεπῖκῳ
ἔχρησάτο σῆμαλ' ἰσῶν ἢ ὡς ἐστίον ἢ κοινῶ γλώσσα λα-
βῶσα, λίρζ' ἐπὶ πολέμων ἢ αἰκῶν, καὶ τ' τοῖστων, ὅτι ὁ
δῖνα ὄλων ὕστρον ἔρῃ-φει, καὶ ἔλων ὕστρον μῖσκα πληρῶ
πρῖκαλο.

ὈΜΑΔΙΑΖΕΙΝ, *Colligere Summam numeri*.
Vox Arithmeticoz, quæ crebrò occurrit in Arith-
metica MS. Anonymi.

ὈΜΑΚΟΙΟΣ. Nicephorus Blemmides in Epi-
tome Logices cap. 6. pag. 34. καὶ τῶς μὲν εὐλόγῳς δι-
χῶμῶν, τῶς ἢ μὲν παρῖραις ἐλέγχῳσι, ἢ τ' ἰμοκοῖν
μακρὰν ἐκδιουκοῖν. Ubi monet Editor in alio Cod.
legi ἰμοκοῖν. Idem videtur sonare quod οἰσ',
domus.

ὈΜΑΛΙ, *Planum*, *Terra plana*; Galli dicimus
La plaine. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri :

Εὐζῆμν δὸς τὸ κάστρον με μὲν παιδῶσῃα με
Ἐπίσῃα ὀμαλῖν ἰνῶστρον, περιτρίχῃα τὸ ἐκῶν.

Μοχ :
Καὶ ἐν ὄσῳ τὸ ἱσπερῆσῃα τὸ ὀμαλῖν τόσῳ λέγω,
Συμπασιῶν πρῶσιμῶν τῶν ἄμα μῖσα τ' κάμῳν.

ὈΜΑΣΤΙΑ, Canonium Mathematicum adel-
potum; τὰ ὀμασῖα, κέρδ' ὀσῶν.

ὈΜΑΤΖΙΟΝ, Ὀματζιον, *Homagium*, de qua vo-
ce vide Gloss. med. Latin. Anonymus MS. de Bellis
Franco. in Morea :

Νὰ κάμῳν τὰ ὀματζῖα εἰς τ' Πρίπῃτα ἐκῶν.
Rurfum :

Νὰ παραλάβῃ τ' λῆζῖον ὀματζῖα τὰ ῥεωσῶσι.
Alibi :

Καὶ ὄσι ἵνα ἰσπερῆσῃα τὸ ὀμαλῖν τόσῳ λέγω,
Συμπασιῶν πρῶσιμῶν τῶν ἄμα μῖσα τ' κάμῳν.
Ita promiscuè passim scribitur in MS. Cod. Afflicæ
MSS. Regni Hierosol. cap. 248. καὶ λέζῳν πῖσῃα εἰς
πλὴν αὐλῶν ἐπίσῃων τ' Βισκῳνῖν, καὶ τῶς κρῖσῃαε με πλὴν
πῖσι-σῃσῃμῶν τῶς, καὶ με πλὴν ὀματζῖ, ὄσῳ τ' ὄσῳ τ'
ἢ ἵπῃσῃων τ' Πρῳς, &c. Vide Edit. Venetam capi-
te 228.

ὈΜΑΥΨΗ, pro *Omarium*. Gennadius in Ex-
plicat. Rhamplij : ὀμαυρῖν παλαιῶν μὲν γαλλῶν ἴσῳ-
κεπέλων. Rurfum : ὀμαυρῖν λαρωμῖνῶν καὶ δὴσῃμῶν
σῖδῃῳ.

ὈΜΒΡΗΣΙΑ, *Receptaculum aquæ pluvie*, ὀμ-
βρῖνον vel ὀμβρῖνῳν ὀμῃσῃ. Anonymus in Descript.
S. Sophiæ pag. 261. ἔσῳ τ' καὶ πρῶσῃων δὴσῃμῶν
ὀμβρῖνῳν γαματων, καὶ ἔσῃ-φῳ λῖσῃσῃ δωδέκα, &c. Id
est

Θείων ζήσῃ αἰς πάντων ἡ κλῆρον, ὡτε τὰ κέ-ψω ποτὶ καίνα δένδρον, &c.

Ὁ ΜΟΡΦΟΣ, *Formosus, Pulcher*, ἕμορφο. Hermodorus Rhegius in Adagiis MSS. δὲν ἦδ' ἐκεί- το ἕμορφο, ὅτ' ἕμορφο τὸ λέει. Vide in Ἑμορφο. Habetur etiam

Ὁμορφος eadem notione, apud Fr. Richardum in Scuto fidei part. 2. pag. 181.

Ὁ ΜΟΤΕΛΕΪΣ, *Confortes, πάλης ἐπὶ ἡ αὐτ' ἑπιπονησθῆναι ἀναστροφῆσιν*, apud Harmonopol. lib. 3. tit. 3. §. 118. Vide Nov. 1. Constantini Porphy.

Ὁ ΜΟΝΟΙΑ, *Argemone*, apud Interpol. Dio- scorid. cap. 396.

Ὁ ΜΟΥΣΙΑΣΤΑΙ, appellati ab Atianis & Hæreticis qui fidem Nicænam sectabantur. S. Basilii Epist. 73. τοῖμα καὶ πῶς ἐὶ Νικαίᾳ διαβάλλουσι πίστιν, καὶ Ὁμομίαςτας ἡμᾶς διακαλέσιν.

Ὁ ΜΟΡΦΟΣ. Vide Ἑμορφο.

Ὁ ΜΟΧΩΡΟΙ, *Qui communia habent prædia*, apud Harmonopol. & in Basilicis. Cedrenus in Stauroica, ait hunc Augustum imperasse ut ege- ni militarent, iisque ἑξ ἑμὸν ἄγωνα ἀγῖα & stipendia in singulos, 18. nomismatum darentur, καὶ ἄφ' ἑὶ δημόσιον ἀλλυλιζήσιν τὰ δημόσια αὐτῶν πα- ρέχον.

Ὁ ΜΠΛΑΝ, *Rufus, pâlun*. Vide in Καυφίρι.

Ὁ ΜΠΙΟΣ, pro ἑμορφο, *Rufulenus*. Anonymus MS. de Urinis ex Cod. Colbert. καὶ ἔρον αἶμα, ἢ ἕμιον, δολοὶ ἕμιον αἰς τὴν νεφρὸν, καὶ αἰς πῶς κύ- σιν. Infra: καὶ ἔρον αἶμα καὶ ἕμιον, καὶ βρομῖν, δολοὶ ἡ φέσκον, ὅτι ἕμιον ἔχον.

Ὁ ΜΠΡΟΣ, ἑμπερὸν, *Ante*, pro ἑμπερὸν. Anonymus de Locis Hierosol. num. 1. φέρων καὶ ἑμ- περὸς αἰς πῶς ἄγωνα ἑκείνησιν καθεδράκας λ. N. 6. utitur voce ἑμπερὸν. Historia Apollonij Tyrij:

Μήσιν ἑμπερὸς αἰς ἡ βροχὸν ἰσφαλὴ ἰστυχία τῆ. Rufum:

καὶ ἡ ἑμπερὸν στροχάξῃ, καὶ καθετὸν ἑμπερὸν τῆ. Occurrit passim apud Græculos inferioris omnino ævi.

Ὁμπερσίνος, *Anticum, Anterior*, ἑμπερὸν, ἑμ- περὸν.

Ὁμπερσίντερα, ἑμπερσίντερα, ἑμπερσίντερα, *Ultra, Gloriosus, Ante, Antequam, prius, ἑπίκενα, πρὶν*. Uterque Græcobarb. ἑπὶν προβίσιον, χωρὶς δέσιν, ἑμ- περσίντερα, χωρὶς τὰ ἔχον ἑμπερσίντερα δέσιν. Rufum: Ἀγῖα τῆ ἑπὶν δὲ καλῶν ἑμπερσίντερον, ἢ δὲ καλῶν ἑμπερσίντερα.

Ὁμπερσίντερα, *Anitena, προσβίσιον*. Vide Ἀντίτερα. Ἀπομπερὸς, *In adversum*, καὶ τὸ ἑμπερὸν.

Παρομπερὸς, *Uterius, posterior*.

Ὁ ΜΥΛΛΟΣ, *Cerebrum*, Μυελός, ἑξ ἑμπερὸν.

Ὁμμυαλός, Ὁμμυαλός. Proverbia sua dicta vulgaria MSS. ἡ ἀμμυαλὸν φαλακρὸν, ἀλλὰ παλὴ τὰ φαίῃ ὁμμυα- λός τῆ κακὸν ἔνι. Agapius Cretensis in Geopon. c. 60. βλάπῃ τὸ ὁμμυαλὸν καὶ ὅλα τὰ νεύρα. Cap. 74. ὅπῃ ἔχον αἰς ἡ ὁμμυαλὸν ἀδένιασιν. Ita cap. 135.

Μυαλός, truncated, eadem notione, in Corona pretiosa. Demetrius Zenus in Batrachom.

Ἐίδος ἐκ τὸ ροθῖον τῆ ἑμπερὸν τὰ μυαλὰ τῆ. Ἐμμυαλίζον, *Lymphæ, ἑμμυαλίζον*. Ἐμμυαλίζομαι, *Mucosus, mucosus*. Vide Μυαλός.

Ὁ ΜΥΔΙΟΝ, *Genus ostrei*. Eustathius Odyss. d. 6. ἡ μύς παρασφθῆρῃ τὸς ἀλλοῖς ἐν ὁμυδιον. Ubi for- tē leg. τὸ μύδιον. Vide Μύδιον.

Ὁ ΜΦΑΙΤΟΣ. Vide in Καυφίριον.

Ὁ ΜΦΑΛΙΟΝ, *Umbo Clypei, Suidæ*: seu Cly- peus ipse. Paulus Silentarius, in Anthol. lib. 6. c. 25. Epigr. 6.

Ζεῦ τὸ ὁμφάλιον ἐσείσθ' ἑξ ἑπὶ λαλοῦ Ἑσχῶ ἀφῆσιν, ἀνθῶ Νικαίρας.

Ita veteribus, at pauld recentioribus dicitur *Tabella* ex quavis materia, in qua imago describitur. Nam in Umbonibus seu feutis soleme erat Græcis imagines effingere, quæ Ὁμφαλίαι ἀσπίδος dicuntur Paulo Silentario in Descript. Ἐδῖς Sophianæ.

Ita tradit Photius, & ex eo alij, apud Allatum de Consensu utriusque Eccl. lib. 2. cap. 6. num. 6. Leonem Pap. scuta argentea, in quibus descriptum erat Symbolum fidei, ex Gazophylacio Ecclesiæ sustulisse: ἀσπίδας δὲ ἐκ Μυαλῶν καὶ γρομμῶν καὶ ἑμ- μασιν ἑξ ἑσας πῶς ἡ πίστις ἕδῖσιν. Theophanes an. 20. Mauricij pag. 239. & Cedrenus, ubi de Imagine Christi ad portam Palatij Chalces dictam: καὶ ἑμπερ- τίσας αὐτὸ οἱ δίκης ἕπῃ, παρῖσταν τῆ πορφῶ ὁμφαλίον τῆ ἑσπῆ. Ubi Miscella, *Purpureum umbilicum* vertit. Purpureus verò iste Chales umbilicus sic describitur à Symeone Logotheta in Leone Armenio num. 2. αἰς ἡ πρὸ ἡ ἡ Χαλκῆς πυλῶν ἐπὶ κατ' ἑπίσπασον κυκλικῶν καὶ περὶ φῶν μαρμάρῳ ἑξ ἑπῆ, ἑξ ἑμπερσίνος ἀπὸ ἑδῖν τῆ ἑσπῆ κατ' ἡ ἑπῆ ἑμπερσίνος. Vide Anonymum Consobitanum in La- capeno n. 44. & nostram Constantinopolim Christ. lib. 2. pag. 117. Neque aliter intelligendus Joannes Phocas in Descript. Terræ Sanctæ num. 11. ἑπὶ ἡ ἡ τῆσιν ἑσπασον αἰς ἡ κυρία ἀσπίς, ἑπῃ ὁμφαλίον παρὸ λαλῶν, ἐπὶ ἡ μὲν ἐπιπονησίν θῆσιν σαυρῶν. Et n. 14. καὶ ἑπῆ ἐπὶ τῆσιν ἑσπασον κλῆν, ἐπὶ ἡ πῶς περὶ ἑμπερσίνος ἀπὸ φυχλῶν παρῖσι τῆ ἑπῆ καὶ ἑμπερσίνος δέσιν. Vide Gloss. med. Latin. in *Scutum*, & in *Surtaria*.

Ὁ ΜΦΑΛΟΣ, *Pari media Ædis sacra, μέσασιν*. Didymus, seu Schol. Homeri, Od. a. ὁμφαλός, τὸ μέσασιν. Marcus Hieromonachus de Dubiis Typ. cap. 96. πληρώσας ἡ τὸ θυμῶν, καὶ μέλλων ἀ- σπῆσαι ἐπὶ τῶν, χωρὶς τῆ σαυρῶν ἑμπερσίνος ἡ βασιλικῶν πυλῶν, ὁσάσιν καὶ αἰς ἡ ὁμφαλόν, ἕπῃ ἐπὶ τῆ μέσῃ κατ' ἑπῆ, καὶ αἰς τὰ ἄλλα θυρία ἑμπερσίνος. Adde Maximum Cythæ- reum 30. April. in S. Donato, nostram Constantinopolim Christianam lib. 3. num. 79. & Tabellam I. initio hujusce operis.

Ὁμφαλὸς γῆς, *Umbilicus Veneris, Κίλυδων*, apud Interpolat. Diofcorid. c. 694. Vide Μεσομφαλός.

Ὁ ΜΦΑΛΟΣΥΤΧΟΙ, dicti primùm *Bogemili*: deinde ita appellati per Ludibrium à Barlamo Calabro Monachi ætatis istius qui se *εὐνοχῆσας* vocabant, à modo quo preces fundebant, κινῶνς nempe ἡ αἰδου- τῶν ἑσπασμῶν ἐπὶ ὅλων τοῖ ἐν μέσῃ ἡ κοίτας, ἕπῃ καὶ ἡ ὁμφαλόν, ut est apud Symeonem Xerocerci Abbatem. Vide Joann. Cyparissiotum de Palamici transgress. c. 3. Joan. Cantacuzenum lib. 2. Hist. cap. 39. Leonem Allatum lib. 2. de Concordia utriusque Eccl. cap. 17. §. 2. & quæ observatum ad Alexiand. p. 422.

Ὁ ΜΦΑΡ, ὁ κνῆσιν, in Glossis Jarticus MSS. Græcobarb. *Cnicus, Cicer rusticum*. Apud Mattheum Silivaticum, *Onsufatos, Gr. I. Labrysca, vel Ona Silivestris*.

Ὁ ΜΦΥΚΙΟΝ, Vide in Ὀφφίον.

Ὁ ΝΑΓΡΟΣ, *Machina bellica Fundæ similis*. Procopius lib. 1. de Bello Gotthico cap. 21. ἑπῆσας ἡ μηχανῆσιν ἑπῆσας ἐπὶ ἡ περιβῶν ἑπῆσας, αἰς γίβων βολάς ἐπὶ πῶ ἑπῆσας σφῆδ ὅνακ ἡ ἑπῆσας ἑπῆσας, καὶ ὄναροι ἑπῆσας καλῶν. Theophanes an. 133. Constantij: ὄναροι ἡ τῆσ πλῆθῆ ἑπῆσας ἀπῆλθον. Perperam igitur Harpagonis speciem fuisse existimavit Suidas: ὄναροι, μηχανῆσιν, οἱ λῆθῶν ἀπῆσας, ὅτι ἀπῆσας τῆσ περὶ τῆσ ἑπῆσας ἑπῆσας ἑπῆσας. Vide Gloss. med. Latin. in *Affellus*.

Ὁ ΝΑΡΙΟΝ, *Asinus*, ὄν. Constant. Man- nasses:

Ἰπὴρ ἰκασθὶ ζῆ κύνος, καὶ ὑπὴρ ὄναριον.

Alibi:

Βυμνοσφῶν ὄναρον κατάφορον ἐλευών.

Utitur Scylitzes pag. 837.

Ὁ Ν Α Σ Τ Ρ Ο Σ. Theophanes an. 17. Heraclij: ὄναρ ἢ ἐν πύτοις παλαιόσι, σφραγίστας, καὶ δῆρακαδας, καὶ σφάγρις. Ubi Cod Barber. ὄναγρις. Peireticianus, ὄνασρος, mendose fortē.

Ὁ Ν Ε Ι Ρ Α Σ Θ Ε Ϊ Σ, *Somnio iniquitatis, Illusio.* Timotheus Patr. Alexandrinus in Quaestis Canonica: ἰὰν ὄναραδὸς οἱ λαϊκοὶ, ἱεροῦσι τοῦ κληρικῶν βραβεῖα ἐπιτίθειαι κοινῶσι, ἢ ἡ. Ἀπορροισμὸς ἐστὶν τοῦ ὄναρασι, apud Damascium in Vita Iſidori Philosophi p. 1063. Edir. Photij. Vide eundem Photium in Nomocan. tit. 3. cap. 19. & Matth. Bibliothecarum lit. K. cap. 28. Statuta Ord. Præmonstrat. dist. 2. cap. 1. Et cetera frater aliquis professionem solemnem facturum est, etiamsi nocturno somno illusus fuerit, Missam in Conventu celebrare debet. Nocturnά νύκτιον pollutum, apud Cumeanum de Menfura penitentiarum cap. 13. S. Columban in Penitent. cap. 9.

Ὁ Ν Ι Κ Ο Ν, *Afinus.* Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 146. καὶ ἄλλοι τὸ ἄς ἀφρωπὸς φοροῦντο ἐξ ἡλας, ἢ ἔτερον τί ποτε γομασεν, ἢ μισὰ καμίλια, ἢ ἕνα ὄνακον, ἢ ἄλλων ἔτερον κτηνὸν φοροῦντο διαβῆναι ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ χόλα, ἢ βίσηλ ἐκίνος, &c.

Ὁ Ν Ι Σ Τ Ι Σ, *Brassica catina,* apud Interpol. Diofcor. cap. 663.

Ὁ Ν Ο Β Ρ Ο Χ Ε Ι Λ Ο Σ, Herba quæ ὀνοβρυχὸς Diofcoridi dicitur, quam ejus Interpolator à Latinis *Opacam* appellari observat cap. 576.

Ὁ Ν Ο Η Λ Ε Ι Α, *Afina.* Demetrius Constantiopolit. lib. 2. Hieraculoph. cap. 9. γάλα ὀνοηλασις, ἕλαιον ῥόδιον, &c.

Ὁ Ν Θ Ο Υ Ρ Ι, *Buglossum.* ὀνοθύρις, τὸ βύζυλαον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Reg. In aliis ex Cod. 190. scribitur ὀνοθύρω. Ibid. ὀνοθεὶ, ἢ χαλδῶσαι. Glossæ MSS. Neophyti, ὀνοθύρις, τὸ βύζυλαον. Anonymus MS. Colberteus de Avibus: λαβὼν ἰχθυὸν Φαλασίων τὴν λεγομένην ὀρθύην ἰδυόμενον πάσι γνοσθῆν, ἅτα λίθον ὀνοθύριον, ἢ καρδίνουχα, καὶ πάλιν γινωσκόμενον, ἅτα βότανον οἱ μὲν ὀνοθεὶον καλοῦσιν, οἱ δὲ ὀνομαλάχιον, ἢ Ἐλλῆσι ταυτὺν ἄλλοθεν καλοῦσι, τῇ δὲ Περσῶν διακλίσει χαλδῶσαι ὀνομάζουσι. Coitani MS. lib. 2. ὀνοθύρις, βοτανὴ ἐστὶν, λέω οἱ μὲν ὀνοθύριον καλοῦσιν, οἱ δὲ ὀνομαλάχιον αὐτὴν ἔχουσι τὸ ῥόδιον, ἐστὶ δὲ τὸς σφραγίστας πλεκτικῶσι οἱ Ἐλλῆσι καὶ τῷ ἰορπὸς τῷ θινῷ. Apud Matth. Silvatic. *Onocystis, Kivam, id est afini cauda, & Afini malva, & est Althea.*

Ὁ Ν Ο Κ Α Ρ Δ Ι Ο Σ, lapidis pretiosæ species, apud Anonymum de Virtutibus lapid. MS. & Pfellum p. 346. Ita etiam appellari *Chamaeleonem* herbam observat Apuleius de Virtut. herb. cap. 25.

Ὁ Ν Ο Κ Λ Ε Ϊ Α, Neophytus Monachus MS. Πάληθ, βόταν ἢ λεγομένην Ουκούλια.

Ὁ Ν Ο Μ Α λαμβανον dicitur puer, cui in Ecclesia post octavum natiuitatis diem, coram Sacerdote factas species faciente, nomen imponitur, antequam catechizetur & baptizetur. Euchologium: ἐν τῷ ἄς τὸ κατὰσφραγίστας παίδιον λαμβάνον ὄνομα τῇ ἡμέρῃ ἢ ἡμέρας τῷ ἡμετέροις αὐτοῦ. Vide ibi Goarum, & Gloss. med. Lat. in V. Nomen.

ὄνομα, *Persona,* Græcis sequioris ævi, quoddam quæque nomine proprio dignoscatur, qui & ὀνοματί quoque in plurali eadem notione usurpat: δύο, τρεῖς ὀνοματί, δύο vel tres persona. Ita Goarus. Ammonius Monachus de Sanctis Monachis Sinaitis pag. 93. καὶ καλεῖσθαι ἐκ τῷ πύργου, ἱερωνύμου τικ, καὶ ἐν ποσιώτερον ἰσθῆρα τῷ πατρίων ἑυαγγέλιον ἡ ἀποστολῶν ἡσάκωθις ὀνοματίς ἐν διαφόροις μέλεσι πλῆγας ἔχουσαι. Cyrillus

Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 9. ἰκατόν πεντήκοντα ὀνοματίον σιωδία. Joannes Mofchus in Limon. cap. 135. ἐν τῇ χηρῇ μὴ μοναστήριον ἔστι παρβῖνον, ὡς ὀνοματίον τεταρακόσια. Et cap. 144. ἦσαν ἢ μοναχοὶ ἐν μοναστήριον ἄσθι τὰ ἱεραρχικῶν ὀνοματίον. Synelius Epist. 78. χηρῶν δὲ τῷ πολέμῳ, καὶ τοῖς ὀνοματίον πολεμῶν. Apophthegmata Patrum in Macario n. 7. ἀνέβηθη θείας μετ' αὐτῶν ἑπτα ὀνοματίον. Georgius Alexandrinus in Vita S. Chrysof. num. 38. λαβὼν σφραγιστας ὡς ὀνοματίον πύλακον. Vita S. Paphnutij num. 92. καὶ λαβὼν ἡξῆσθω φάλαρον οἱ ἀδελφοί, ἢ γὰρ ἢ ἦσαν ὀνοματίον ῥ. Theophanes an. 1. Leonis Ifaurij pag. 330. δύο μὲν λόγον μανθία ἀδύποσι, ἀλλὰ μὲν ἡσάκωθι ὀνοματίον μόνον ἰσθῆρα ἐν τῷ κατὰσφραγίστας. Id est, cetera denominatis vitis. Et an. 2. Justiniani: ἦσαν ἢ Σαμαρεθῶν ὀνοματίον πύλαρον ἐκ τῷ εὐπόρον αὐτῶν. Rufinus an. 20. Copronymi: καὶ ἀποτίθειαι κατὰσφραγίστας ὀνοματίον ἔ. Auget Incertus post eundem Theophanum pag. 440. δύο ὀνοματίον δύοσπλον, καὶ τὸς ἔχουσαι αὐτῶν βασύσαι, &c. Adde p. 423. 440. Glossæ Basilicæ, ἀκακοί, ἀρξὴ δέκα ὀνοματίον, σμυθλίβου. Alibi ceteris: ἀκακοί, ἀρξὴ δέκα ὀνοματίον. Utitur etiam Antiochus Monachus in Epist. ad Eustathium præfixa 130. capitib. Vide Athenam in Apocalypsin cap. 7. 31.

ὄνομα, *Nomen, Nominis* seu *Fama commendatio.* Vita Sancti Paphnutij num. 80. ὅρα τίνας ὄνοματίον φίλους λαβὼν ὀνοματίον, καὶ ἀρξων, ἢ ἰκατοῦν ἡμῶν, ἢ ἔτερον τι.

Ὁ Ν Ο Μ Α Ζ Ε Ι Ν, *Dedicare.* ὀνομαζέμεθ τῷ θεῷ, apud Zonaram to. 2. Edit. p. 116.

Ὁ Ν Ο Μ Α Α Α Χ Η, *Althea,* herba. Vide in ὀνοθηρι.

Ὁ Ν Ο Μ Α Σ Τ Ρ Α Ι. Arethas in Apocal. cap. 12: ἐπὶ γὰρ δὲ ταῦτα ἰδὼν ἑξήκωθι, ἀπάρθηθ τούτων ἀνευνογίων ὑπῆρχε, κελύκη δὲ κατὰσφραγίστας ἦ βιβλίον, ἢ αὐτὴ ὀνομαστρα, καὶ αὐτὴ πρῶτος ἦ ἀσθῶν ἐπεφόριον, καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσις καταστας τῷ τοῦ ἀπλῶς φαγῶν, &c.

Ὁ Ν Ο Σ ἰχρως, Prophetis seu Chymicis, *Samplicium,* apud Interpol. Diofcor. cap. 452.

Ὁ Ν Ο Σ ξύλον. Vide ἑυαλόλογον.

Ὁ Ν Ο Σ Κ Ο Ρ Δ Ο Ν. Vide in Σακίδον.

Ὁ Ν Ο Φ Τ Α Λ Ο Σ, *Anchusa,* apud Interpol. Diofcor. cap. 603.

Ὁ Ν Τ Α Δ Ε Σ, *Præcipiti.* Chronicon MS. Manuëlis Malaxi pag. 860. καὶ ἢ ἑυλιάν Κυρηνίτῳ ὡς τὸ πικρὸν, ἰδραμῶν αἰς τὸς ὄναδεις τῷ Γιωτῶζαρον, καὶ ἰθαύμασας πύσι ἕξακῶσι ἰσάσι.

Ὁ Ν Τ Α Ν, *Cium, Quando.* Glossæ Græcobarb: αἰθεροκόμας, ἢ ἐπὶ τῷ εὐκροατίον κερπῶ, ὅπου ἄλλο ἢ κρᾶτινῷ μεγάλῳ οἶαν εὐκροατίον.

Ὁ Ν Τ Ζ Μ Ο Σ, Prophetis seu Chymicis, *Polygonum mas,* apud Interpolat. Diofcor. cap. 386. & Apul. c. 18.

Ὁ Ν Τ Ζ ἴβικος, iidem, *Quinquefolium,* c. 624. & apud Apul. c. 2.

Ὁ Ν Υ Χ Ε Α, *Affectio,* vel *Læso unguium.* In Orneolophio caput est quod sic inscribitur: ἀσθὶ πληθῶ ὀνοτί, ὅταν ἔχου ἡλίαν, ἢ ὀνοχίαν.

Ὁ Ν Υ Χ Ε Σ, οἱ αἰς τὰ βασανιστήρια, *Fiducula,* in Glossis Gr. Lat. Rursum: ὄργανον βασανιστῶν, *Fiducula.* ὄνοχων τιμαρία, in lib. 60. Basilic. tit. 36. cap. 17. ubi Lex 4. Cod. ad Leg. Jul. Majestic. *Fiduculatum tormentum,* quod interdicitur, præterquam in crimine Majestatis. Michaël Attaliata in Synopfi tit. 77. ὄνοχων τιμαρία ἀπγοροῦσι τελέας. Scholiast. ad locum laudatum in Basilic. τινὲς φασὶ τῷ σιδῆρῳ αἰς ἕξου τὸς καταδικῶσι: ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἐπὶ καλαίσις ἐξῆρασι πύσας μὲν τῷ ὄνοχων, ὡς δὲ ἕκον δὲ ὄνοχων τῷ ἀσθῶν. Vide Gloss. med. Latin. in *Ungula.*

ὉΞΕΙΑ, unus è novemdecim tonis Musicæ Grecanicæ, quos recensent in V. Θωμῷ. Hagiopolites MS. ἴσθον ἐστὶ ἡ ἕξια μῦνον ἐπύρροντα φθισί, ἡμοίως καὶ τὰ πνεύματα πολλὰ ἢ διπλάσιοι μῦνον δασυλῶ κρᾶττημαν, ἡμοίως καὶ ἡ ὑπόσφορος ἐπύρρη, &c. Infra: διαφίρη ἢ ἕξια ἢ πύρρως, ὡς πλωνα ἰχθύος πῦρ δωαμιν' ἐπεὶ ἡ ἀμφοτέρα ἰσάμει ἰχθυσὶ τὰ πνεύματα, διαφορὰ ἔκ ἐστὶν ἐκ αὐτοῦ: ἐκ τούτου ἢ πνευμάτων δωαυλῶτερα ἴσθιν ἡ πύρρη ἢ ἕξια: ἡ δὲ πύρρη ἢ ἕξια τὸ ἐλίγρον, εἰ καὶ ἀμφοτέρα μῦν' ἢ κηλίμαθ'. Vide in κλάσμα.

ὉΞΙΓΓΙΟΝ χολειον, in Glossis Chymicis MSS. ἐστὶ θῆον ἀκαυστον.

ὉΞΥΔΙΝ, Ὁξείδιον, Acetum, ἔξοθ. Vita MS. S. Symeonis Sali: δὲ ἢ ἔση, καλὸν οἶνον ἡγέρσα, καὶ εὐρίθιον ἔξιδιον. Cynosophium, ἔξιδιον μῦν' σαμοφᾶζον καὶ βυθίον βράσας, ἀπέναντον ἢ κωίκα, καὶ ἴσθιαιον. Excerpta Jatrice Melanij Cocini MSS. καὶ τριβῆ ἔως ἢ δασπανιδῶν τὸ ἐλίγρον καὶ τὸ ἔξιδιον.

ὉΞΟΔΟΣ, Συμπριμ, ἔξοδος, δασπᾶν. Glossæ Græcobarb. ἀναλύμαθ', ἀναπνεύμαθ', ἔξοδος, ἔξοδος, ἔξοδισμαθ'.

ὉΞΟΣ κοινὸν, in Glossis Chymicis MSS. ἐστὶ τὸ εὐξυλθαγγύρον καὶ νεφελικον.

ὉΞΟΥΓΓΙΟΝ. Vide in Ἀξούγιον.

ὉΞΟΣ ΑΚΚΑΡ, Acetum Saccharatum, apud Rhazem de Peste cap. 5. ubi ejus οκτανασία describitur.

ὉΞΥΑ, Fagus, arbor, Θηγός.

ὉΞΥΓΩ. Liber Geometricus ex Cod. Reg. καὶ αἰεὶ ἢ ἔτερα γεωμετρία λιγυρομάτου ἐξήρτω. Sic Cod. MS.

ὉΞΥΛΑΒΗ, Forciper. Cedrenus pag. 19. de Vulcanico: τὸν ἢ φαεὶ εὐξυ μυστικῆς εὐχῆς πῦρ ἐξυλάβη δειγμάτων ἐκ τῶν αἰσθ', πῦρ χαλιματικῶν λιγυρῶν παραδύων. Vide Suidam in Ἠφραίσθ'.

ὉΞΥΜΗΤΟΝ. Vide in Μήτην.

ὉΞΥΝΤΑ, Herbar species. Anonymus Botanici MS. ἔξυλθαδῶ ἢ ἔξυμωδ.

ὉΞΥΝΟΓΑΤΚΟΝ, pro ἔξυζυλκον, Dilutum seu decoctum pradisicum. Prochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Καὶ τρίτον, ἔξυζυλκον, κροκάτη μαγιστρία.

ὉΞΥΠΟΥΡΟΝ, in Glossis Botanicis MSS. τεθύμαλον. Tithymalus, ἔξυπύρον apud Petrusfium pag. 19. cap. 15. in Cod. MS. Reg. Ubī Codex Fuchsij ἔξυπύρον prætulit, cui vox ignota. Vide ἔξυπύρον.

ὉΞΥΠΤΕΡΟΝ, Iuncum marinum, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 634.

ὉΞΥΠΤΕΡΥΓΕΣ, Aves venaticæ sic dicte. Vide in Τζυράκιον.

ὉΞΥΣ, Violaceum, Ἰάνθινθ'. Portio & Hieronymo Germano. Eustathius Odyll. k. ait Chazemontem ἰδίως τὰ ῥόδα ἔξυφιστῆ, καὶ ἰαροῦ τίβλυμῶμα ἀπελάσσε, mox subdit, ἴδια ἔρα τὸ ἔξυφιστῆ, ῥῆσιμον ὃν αἰεὶ τὸ πῶσαι τῶνομα ἢ ἕξια βαφίσι. Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopol. διὰ Ἀρμένικου ἐβόλια χρυσὸ καὶ ἄρρηρ σὺν ἕξισιν ἐνδύμασιν ἔξυθιν κροκομυρῶρα. Cedrenus an. 1. Tiberij Thracis: καὶ τῷ Μυρῶν φορέσιν φοδὰς σαυλωδίας δασὸ βλάθιν ἕξισιν, &c. Leo Grammaticus pag. 464. Βάρβα ἢ τῷ Κασσαρῶ ἐν τῷ σπουδαίῳ προεργασίῳ μῦν' ἀκαρμῆσις ἕξισιν. Symeon Thesalonic. de Sacris Ordinat. cap. 5. pag. 148. περιβαλλῆζ ἀμφοῖα — ἕξια ἢ μελῶνα. Pachymeres lib. 5. cap. 17. ἐνδύτῳ ἐκ χρυσόπασῳ ἕξιας εὐξυ μαγιστρίων. Lib. 15. cap. 23. ἔξυ πύρρον. Codinus de Offic. cap. 3. num. 13. τὸ ἢ καθεῶνιον αὐτῷ ἔξυ ἢ ἰεροῦδον μαγιστρίων. Adde cap. 17. num. 25. cap. 18. num. 1. Joann. Cananus de Bello Constantinopolit. sub fin. de Deipara: ἡ γυναικία ἐκάνη ἢ ἕξια φορέσα, &c. Infra: γυναικία ἕξια βύχμα φορέμα. De hac voce ἕξια Viri Docti

multa commentati sunt, ac inprimis Salmasius ad Hist. Aug. pag. 398. & adversus Heraldum pag. 321. Ἐξυπύρρον, Ριγριμεν violaceus. Nicephorus Blemides de Chymia, MS. εἰδ' ἔτος Ἀρμενίας τὸ ἔξυριον τετυλαμῶρον, τῷ χροίεῳ ἔξυπύρρον, &c.

ὉΞΥΛΑΒΗ, Candido-rofeus. Georgius Pachymeres lib. 4. cap. 29. καὶ τὰ ἔξυλάβη παρᾶσσημα ἀπὸ βυθίου καὶ τριπῶν. Distinguit vocæ Codinus de Offic. cap. 3. num. 6. τὰ δὲ ἔξυλάβη αὐτῷ διβόλια, ῥῆσιμαθ' ἕξισιν καὶ λυθῶν. Ita cap. 4. num. 31.

ὉΞΥΒΑΘΙΣ, Violaceus. Nicetas in Isacio lib. 3. n. 5. φάλαρα ἔξυβαφῆ αὐτῷ ἐνδύον ἐξων. Ubi Cod. al. ἔξυδῆμαθ' ἕξια.

ὉΞΥΒΑΘΟΝ, seu ὉΞΥΒΑΘΙΟΝ, ut habent Πατριὰ κτλ. Locus seu tractus Constantinopoli, ubi ejusmodi violacæ tinctura fiebat. Codinus in Origin. n. 110. ex Cod. Reg. καὶ μῦρως ἢ ἔξυβαθον ἢ ἄγιον Πρόβον, Τάραχον, καὶ Ἀνδρόνικον ὁ αὐτὸς Νεαρὸς αἰνήερα. Meminit etiam Balsamon ad Can. 60. Synodi in Trullo cujusdam Stauracij cognomto ὉΞΥΒΑΘΟΝ, ex iis Sanctis quos Σάλιος appellabat.

ὉΞΥΤΑΡΙΟΝ, Acetabulum, vasculum aceti ad intingendum appositum, Græcis ἔξυβαθον, apud Caffiodorum de Orthographia, ex Martyrio. Sed alij legendum contendunt ἔξυζυλκον, quomodo Acetarium exponitur in Glossis vet.

ὉΞΥΤΟΝΟΣ, Παραγορῆσις, seu Παραγενετιβριον, apud Interpol. Diofcorid. cap. 645.

ὉΞΥΦΟΙΝΙΚΟΝ, Oporrhalax. Glossæ Jatrice Græcobarb. MSS. ἔξυφωλικον, δασπᾶνικον.

ὉΞΥΦΟΡΟΝ, Pepsos, de qua Ruellius lib. 4. cap. 147. Glossæ Jatrice MSS. ex Cod. Reg. 190. ἔξυφορον, τὸ πύρρον. Vide ἔξυφορον.

ὉΞΩ, pro ἔξω, Exira.

ὉΞΩΤΕΣ, Ἀκρον, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS.

ὉΞΩΡΑΤ, Opera, Artificer. Glossæ Basilic. Ὁξωρατ, εἰ παροῦ ἢ κινετῶ. Rufinus: ὁξωρατ, ἰρασιὰτ ἐκ τῶν χειρῶν. Denique: ὁξωρατ δὲ ὄξωτ εἰς ἡσικαία ὑπερριβᾶ. Theophanes an. 9. Justiniani Rhinometri: καὶ ἰσάσων ἰσάσων τῶνομα τὸ Πύρρον, — ἔσι ἀνέλιος τὰς μῦρὸστας αἰκίζων ἐκ ἡρῆστῳ, ἀλλὰ καὶ λυθῶνιον αὐτῶν τε, καὶ τῶνον ἰσάσας. Idem an. 16. Copronymi: διαλεξᾶμυρως ἐκ διαφόρων τῶνον τιχίτας, — ἔξ αὐτῶ ἢ τῷ Θρακικῷ ὄξωρατ πύλαστρονίσι, &c.

ὉΞΩΡΑΤΩΣ, Operarius, Εργασίς, in iisdem Glossis.

ὉΞΩΡΑΤΩΣ, ἴρις, in Gloss. Jatricis Græcobarb. MSS. Iris.

ὉΠΙΑΑΤΖΙΟΝ, Oppalito. Agapius Cretensis in Geopon. cap. 67. de Musto: ἔστι ὄξω ἔξυθιν ἐπιλασζῶν, μὴ του τρώουσι.

ὉΠΙΜΙΑ, Spolia prima. Lexicon MS. Cyrilli: ὄπιμα, τὰ λάφυρα.

ὉΠΙΣΘΑΓΚΩΝΑ, adverbialiter, Reviviscit post terga manibus. Martyrium SS. Alphij, Philadelphij & Cyriani num. 8. τότε ἐκιδάσων ὁ Νικηταῖος δειβίλια αὐτῶν ὀπισθάσκον ἀπὸ λυθῶν ἔως τῷ ῥωμῶνον πύλιν, &c. Cedrenus an. 10. Leonis Μ. ἔξυβίλῳ ἢ αὐτῷ δειβίμῳ ὀπισθάσκον, &c.

ὉΠΙΣΘΑΜΒΩΝΟΣ. Vide in Ἀμβῶν.

ὉΠΙΣΘΕΛΙΑ, Possilena, ὀπισθία, in Glossis Lat. Gr.

Ὁπισθίον, eadem notione. Leo in Tactic. cap. 6. 5. 3. ἔξων ἢ καὶ μικρὰ καρφία, καὶ τὰ τῷ ὀπισθίλιον ἢ ἰσάσων, &c. 5. 10. καὶ τυφία ἢ αἰεὶ τὰς ὀπισθίλιας τίσασων, καὶ αἰεὶ τὸ κροφᾶθιον ἰσάσων. Constantinus in Tactic. ἔξυτῶσα ἢ καὶ μικρὰ τυφία, ἔξων δειβίλια αἰεὶ τὰς ὀπισθίλιας ἢ ἰσάσων. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. καὶ μικρὰ τυφία καὶ τῷ ὀπισθίλιον καὶ ἀπὸ τῶν ἰσάσων. Occurrit rursus infra.

Ο ΠΙΣΘΕΝ, *Antea, Suprà, Retro*, Nicetas in Isaacio lib.1. *εις ἀρχαίης ἀνδρας μελιβίτης, ἐξ αὐτῶν ὀνιδων κλεινοίσι.* Ita usurpat Balsamon ad Nomocanon Photij tit.9. c.22. 39. & alibi.

Ο ΠΙΣΘΟΚΟΥΡΒΙΟΝ. Vide in Κύβη.

Ο ΠΙΣΘΟΛΑΚΡΟΣ, τὸ ἴδιον, apud Hypatum MS. de partibus corporis, *Oscipitium.*

Ο ΠΙΣΘΟΤΕΛΕΙΑΙ, *Redhibitiones annorum* *Prætoriorum*, in Hist. Miscella: ubi Theophanes anno 9. Nicephori: ἐπέλεσον Νικήτῃ Πατρικίῳ καὶ Γεωργίῳ λογιτῆτι τὰ ἐπιπέσια τέλη τῶν ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων ἀναβίβασαι, καὶ ὁμοίως ἐπιπέσιλιεῖν τὰς τῶν ἀρχαίων ἀπαρτίθῃσι ἀνά. Hatmenopulus lib.1. tit. 3. §. 57. ὅτι περιδύσαντες δημοσίον, ἦτοι ἐπιπέσιλιεῖσαν ἢ ὁμοίως τὰς ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν τετρακοσίων ἐτη. Vide Glossar. med. Latin. in *Reiro.*

Ο ΠΑΗ, *Vestigium pedum.* Vide Theophylact. Hierodias. Homil. 8. pag. 153.

Ο ΠΑΙ, Ὁσίων, *Mulcta pecuniaria*, ex veteri voce Gallica *Oblic, Oblia*, de qua multa congeffimus in Gloss. med. Lat. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitanii cap. 152. ἐπὶ πᾶσι ἔπι ἀνθρώπων ἐπίχρησι γινώσκον τὰ χροῖαθι, καὶ τὰ ὄρματα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, &c. Id est, inquam *Oblia*, seu multam tenetur is qui mulierem per chartam & in Ecclesia despondit. Occurrit in hoc capite pluries.

Ο ΠΑΙΤΑΡΧΗΣ, *Διὰ τῶν ὁσίων, Scutatorum.* Anonymus MS. de Castrametatione: ὁ ἢ ὁσλιάρχης μὴ μόνον δι' ἄλλο ποιεῖ τὰ κέρματα.

Ο ΠΝΑ, *Spiritus, Pivis.* Glossæ Græcobarb. πνευσίον, ἐπὶ πνέ, ἐξ ἀνασπῆ, ἐπὶ πῆρην, ἢ διδῶν ὁσίων. Rurlum: ἀνασπῆ, ὁπῆ.

Ο ΠΛΑ, pro ὕπλον, Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. 25. καλεῖται τὸ δίκιον τὸ πύλλομα τῶν ἄλλοι, εἰς ὅλας τὰς ὄπλας, ἀφ' ὧν δύνανται ἀμάχῃ μῆτα εἰς μὴ ἡμέρας. Ubi Editio Veneta cap. 236. *commanda la rason che la battaglia debba esser ad ogni modo infra quantita giorni da poi che sava inpregnata.*

Ο ΠΟΣ κλησάν, *χολός ἐστὶ κλησάνος βολάνος*, in Glossis Chymicis MSS.

Ο ΠΟΣ πῶσιον δένδρον καὶ βελάνων... in iisdem Glossis, ἐστὶ ὕμωρ θύον, καὶ ὑπερζυρῶρ.

Ο ΠΟΣΤΑΘΜΟΣ, idem quod Σταθμός. Glossæ Orpiani: Σταθμός, ἡμέρησι: ἰδὲς, τὸ πῶσιον πολλοῖς καλεῖσθον ὁπασθῆμο.

Ο ΠΤΑΝΑΡΙΟΣ, *Affator, Coſtarius*, in Glossis Græco Lat.

Ὁπῶνιον, Ὁπῶνιον, *Coquina.* Vide in Μάριε.

Ὁπῶνιον, eadem notione. Anonymus Astronomus MS. ex Cod. Colberteo: ἔστιν ἐκεῖνο πύρις καὶ μαργη, ἢ κλιβάνα, ἢ καμίν, ἢ καὶ ὁπῶνιον κεκαμμένον καὶ τῶν ἐκ τῶν ἰόνων.

Ὁ ΠΤΕΡΟΝ, *Filicula*, Πτερὸν, *σχιζήματος*, apud Interpol. Dioscorid. cap. 719.

Ὁ ΠΤΗΡΕΣ, *Speculatores*, Gall. *Espions*, apud Nicetam in Andronico lib. 2. num. 1.

Ὁ ΠΤΙΜΑΤΟΙ, *Optimates*, in Historia Byzantina, qui dicantur, attigimus in Gloss. med. Lat. sic nempe appellati Gotthi quos cum Rhodogais eorum duce devictos in Augustalem militiam adscivit Stilicho, ut scribit Olympiodorus in Excerptis apud Photium: ὅτι τῶν Ῥοδωγαίων ἰσθῶν οἱ κεφαλῶν Ὁπῶνιῶν ἐκατόν, εἰς δώδεκα συντηνοῖσι χιλιάδας: ἐκ καταπολεμῆσαι Σταλίων, Ῥοδωγαίων προσηλασάτο. Ii deinceps in Provincias dispersiti, ei potissimum Afiæ regioni nomen dederunt, in qua sunt Bythini, Thyni, Tharsite, & pars Phrygum: Urbes verò præcipuæ Nicomedia, Helenopolis, Prænetus, Aftacus, & Parthenopolis, quòd in iis tractibus in

prædiis esse consuevit: qui inde sub Ὁπῶνιῶν Ὁπῶνιῶν nomenclaturâ apud Byzantinos Historicos innotevit, ut apud Theophaem an. 33. Copronymi, & 2. Irenes, apud Pachymerem lib. 1. cap. 9. in Hist. imaginis non manufactæ Constantinopolim allatæ, MS. &c.

Prioribus verò sæculis in pretio habitum Optimatum militiam hinc colligere est, quòd cum suis Protectoribus, quos *Armatos* vocabant, perinde ac *Fœderatos* cum suis pæcis, militarent, & in Ταμίαι distributi, quibus præerant Ταξίμαχοι & Μοιραρχαι, in secunda acie constituerent, ut velites & infirmiores in prima locatos tenerent. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 3. Ταξίμαχοι ἢ λέγονται οἱ Μοιραρχαι τῶν Ὁπῶνιῶν καὶ Ἀρμάτων ἀποσπαρμένῳ ὁ σύμμαχος τῶν Ὁπῶνιῶν, ἦτοι αὐτῶ ὑπερασπιστής. Et lib. 2. cap. 5. οἱ μὲν τοι συμμαχὲν ἐκ τῶν ἰσοδυστέρων τῶν ταμίωτων ἐν ὀρεῖται τὰς ἀποσπῆσαι, ἢ δὸς ἰσθῶν κα ποῖαν ὡς ἀδυστέρα, τὰ μὲν τῶν Ὁπῶνιῶν τὰρματα, ὡς ἐ δὲυτέρα τὰς ἀποσπῆσαι, καὶ ἐ ἐπιτορῆ ὄντα, δὸς πῶν μὲν ἀρμάτων δὸς ἢ Ἀρμάτων ποῖαν ζ', ἀνδρας τῶν δεκαρχίας ὀροσίων ἔχον. Et infra: δύνον ἢ ἔστιν ὁμοίως ἔρη, τοῖς μὲν Ὁπῶνιῶν ταμίωσι οἱ Ἀρματοὶ συμμαχοῦσι, τοῖς ἢ Φοιδρατοῖς οἱ ἐ δὲυμάκω δειρεκέρησι ἢ αὐτῶν παῖδι. Deinde lib. 3. cap. 7. ait in prima acie locari Ἀρμάτους τῶν Ὁπῶνιῶν, velites nempe. Et lib. 1. cap. 4. καὶ μὲν τὰρματα πολλοῦ τῶν τετρακοσίων ἀνδρων γίνεσθαι, δὲυκα τῶν Ὁπῶνιῶν βῆσαν, μῆτε μῆρας τῶν σχιζήλων, &c. Denique lib. 2. cap. 10. ἀφὸς τούτοις δὲ ἀνδρας, ἐπὶ μὲν τοῖς Ὁπῶνιῶν καὶ Φοιδρατοῖς καθ' ἕκαστον τὰρμα, ἐπὶ ἢ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἰσοδυστέροις καθ' ἕκαστον μῆρῶν, κατὰσποῖς, ἦγον ἐκλυάτορας, δὸς μὲν καὶ τὰρμα, ὁμοῖ ἢ καὶ δώδεκα καὶ μῆρῶν.

Ut porò infirmiori militum generi hic opportunitatem Optimatæ & Fœderati, ita validiores infirmioribus, apud Leonem in Tacite. cap. 12. §. 56. ἀφὸς τούτοις κληρομῆμι ἦν ἴνα δὸς τῶν ἰσχυρῶν καὶ δὲυατῶν ταμίωτων καθ' ἕκαστον τὰρμα, δὸς ἢ ἴτερον καθ' ἕκαστον τέρμα ἐκλυάτορας, ἦγον βυρλήσιον, ἀφορισίον μὲν δὸς, καὶ τὰρμα, ὁμοῖ, ἢ δώδεκα καὶ τέρμα. Ubi porò δὸς ἢ ἴτερον, legendum fortè ex Mauricio, δὸς ἢ ἰπιδυτέρων. Hic verò non nominantur Optimates & Fœderati, quòd eorum militia Leonis ætate jam videretur. Ex quo rectè conjicit Schefferus, longè ætate superiore Leonis fuisse Mauricum: nam illius ætate Optimates Gothici penitus evanuerant, licet nomen manserit nescio cui militum generi, qui calalon infir in castris merebant, vilioribus obnoxij servitiis, nec in Cohortes aut Turmas distributi, quibus non jam exercitior præerant, sed *δομestικοί*, Strategis dignitate longè inferiores. Erant quippe ij Optimates quadantenus militum ministri, eorum scilicet qui in Imperatoris agminibus versabantur. Quotquot enim in Scholis & Icanatis, reliquisque agminibus militabant, eorum singulis unus Optimatum, cujus ministerio uterentur, erat designatus. Unde Optimatum nomen pro contumelioso habebatur. Ita Constantinus Porphyrog. lib. 1. de Themat. cap. 5.

Ὁ ΠΤΩΝ, *Optio*, Options verò propriè appellabant Erigatoros militaris annonæ, qui annonas militibus distribuebant, ut in Gloss. med. documus. Horum officium, tacito licet nomine, sic defecit Procopius in Hist. arcana: τὰ μὲν ἰπιδύσθωνα στρατιώτας τε καὶ ἰπιδύσθωνα ἰσοκομῆσθαι, πάντα ἰνὴνδρος αὐτὰ, τιμημάτων πολλῶν ἐς ἀρχὰ ἀξιώσεων, καὶ τὰυτὰ ἐκ χροῖας μῆρας πη ὄντι, ἀν ὅτω τύχῳ, καὶ τὰυτὰ ἐς τὸ χωρίον δποκομῆσθαι, ἢ δὸς τὸν ἀρμάτων συμμαχίαν, μὴ χωρίον δποκομῆσθαι, ἢ κατὰ τὸ πᾶσι ἀρμάτων ὄντι, ἀλλ' ἦσαν ἐκείνοις ἀν βυρομῆδρος ὄντι.

Idem lib. 1. Vandal. cap. 17. ο επιμελάτω φ πη πλώ οίκων πατρίας, Οπλίται τόνον καλόνι Βωμαίων. Ubi Meufius legendum cenfet αλίου. Et lib. 2. cap. 20. Γένον λυό τοσ φραλίωτας πεζός, φ καλόλογο Οπλίτων, ας ό αιτός ανόργραπώσ ότι γδ φ φ σωταζών χορηγόν καλόνι Βωμαίων. Et ex eo Theophanes an. 7. Justiniani pag. 17. ας φ φραλίωτφ φ πεζών φραφ Οπλίτων άν, Γένον ανώμαλ. Vita S. Auxentij Archimandrite n. 2. Οπλίται νεμέρο καβαλιγέρων. Menologium Basilij 14. Maij in S. Isidoro : φραλίωτφ φ, πλώ φ Οπλίτων τάζην ίπφίλων. Eiusdem Martyrium num. 1. Οπλίτων ίπφικον τόποι και τάζην. Zacharias Pap. lib. 4. Dial. cap. 56. Οπλίτων εν νεμέρο ύπαρχων. Vide Novell. Justiniani 117. cap. 11. Nov. 130. cap. 1. 5. &c.

Οπλίους, αίρητοι, η γραμματέας, in Gloss. Basilic. Commentariensis.

ΟΠΤΟΥΤΖΙΚΟΣ, Semiioflum. Prochoprodro- mus contra Hegemonum, ex Cod. MS.

Και διαπολύσων παρχών, μαγικών άθρήτων, και κιδαρζφ όπλίτζικφ, αίρητφ, μετό γάφφ. ΟΠΠΑΡΙΟΝ, Ρομαζικόν, in Gloss. Lat. Gr. ΟΠΠΙΚΟΝ, & Πωρικόν, pro ύπαρχ, in Turco-Græcia Crusij.

ΟΡΑΔΑ, Aurata, Pifcis, Χρύθορος. ΟΡΑΜΠΟΗΣ. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 1047. όραμπού λίτεζή, η έστί λαζέφ.

ΟΡΑΣΕΙΣ, Visiones, seu potius Oracula Leonis Philosophi Imp. de Constantinopolitane Imperatoribus libro quodam assertivo in Regia Bibliotheca, comprehensa, ut testatur Zonaras in Leone Armenio : in quo variaz figuræ exarabantur : adscriptis aliquot Jambis singulis figuris, qui res futuras enigmaticè prædicebant. Qui quidem liber typis regijs post Codinum de Origin. Constantinop. editus est, qui præfiguntur Scriptorum loci, in quibus ejusmodi oraculorum fit mentio, ex Zonara scilicet pag. 143. 145. Cedreno pag 493. Edit. Reg. Nicephoro Gregora Edit. Genev. pag. 102. 212. 325. Niceta Edit. Reg. pag. 27. 28. 110. 143. 227. 229. Constantino Manali pag. 110. Edit. Reg. Joann. Tzetze Chil. 9. v. 657. & Anonymo in Antiquit. Constantinop. Hunc potèrò librum per όρασειν videtur intellexisse Luithprandus in Legat. Habens Græci & Saraceni libros, quos όρασειν ίνε ύψηον Danielis vocant : ego autem Sybillinos, in quibus scriptum reperitur, quos annos Imperator quifque vivat, que sunt futura eo imperante tempora, pax an simulas, secunde Saracenorum res, an adverse. Neque enim existimem Luithprandum intellexisse librum, qui illius ætate circumferebatur, & Conjecturiorum Danielis nuncupatur à Joanne Sarisber. libro secundo Policar. capite 17. sed ita appellasse librum Leonis, nomenclaturâ suo ævo receptâ in ejusmodi divinatorijs libellis, quemadmodum quidam ex Byzantinis Scriptoribus Leonis libros Sybillinos vocant : deinde cum vix vero sit simile Conjecturiorum Danielis de Imperatoribus Constantinopolitanis egisse. Vide Lambecium lib. 6. Commentar. de Bibl. Cæsarea pag. 41.

ΟΡΑΤΖΙΩΝ, Oratio, Glossæ Basil. όρασιων, γραφά. Lib. 2. Basilic. tit. 5. cap. 8. γνώνι νεμζέωτω διατάξε, φέζ όρατζίον αφός πλώ ενγλωστον ίποπόατο βασιλεία.

ΟΡΒΗΛΑΣ. Artemidorus lib. 2. Onirocrit. cap. 33. ubi de Pugilibus : διαμάχων φ φ και ό λοζόμωφ όρβήλας, ότι φαρμακόν, η άλλων κακότροπος η άμωρφοφ φ πλώ γνωαίκα σημαίνω. Vide conjecturam Rigaltij.

ΟΡΒΙΚΑΛΑΤΟΝ, Orbiculatum. Julius Africanus de Apparatu Bell. και μάλον το Βωμαίων, Ορβι-

κλάτον καλέμζον, άμα μάλων φ καθόλας έκακείαται. ΟΡΒΙΟΝ. Zofimus Panopolita MS. de Caminaz : η τώδφ το άγλωφ το όσρακίον τοικός τοφ φ όρβιον κίβητο, άλλ' τοικός τοφ φ άγγρίον κίβητο.

ΟΡΒΟΣ, Orobum, in Lexico MS. ex Schedis Combefisij : όφφ κρηός, Genus leguminis.

ΟΡΓΑΝΑΡΙΟΣ, Organarius, Fiftularius, in Glossis Græco-Lat. Vide Laurentium Pignorium de Servis pag. 88. 89.

ΟΡΓΑΝΟΝ, Organ, Pensum, Έργον, άτρακίφ.

ΟΡΓΑΙΝΟΝ, όρδινφ, Ordo, τάξις. Scholiastes Oppiani lib. 1. Halieut. v. 625. όργμον, τάξην και όρδινον. Suidas in voce Φιλίας κατά τύτο Φιλίας καφ όνομα κύλον, ό μζ πέλις σίχης, ότοι όρδινος κεινέρον. Vita S. Auxentij Archimandrite num. 2. τφ έκαστου όρτι εν όρδινω. Vetus Penitential. Græcor. ότι κω αίρη έυλογία εν φ όρδινω αύτω, &c. Infra : ότις μαθίσα φ άδελφον αύτω δώδ φ όρδινφ ύππερσίας, &c. Saracenicæ Sylburgij pag. 24. ός πάλιν εν άλλω όρκοι ποίωφ, με φ δουλουμώμης όρδινω. Leo in Tactic. cap. 4. §. 19. άραός φ όρτιω φ άνα σίχη, όργον φ άραός φ όρδινω ίσάρφωφ. Adde num. 33. cap. 7. num. 53. cap. 9. num. 28. 55. cap. 11. num. 22. cap. 14. num. 57. 65. 75. cap. 20. §. 75. Constantinum in Tactic. pag. 7. 9. 18. 38. 50. Mauricium lib. 1. Stratæg. cap. 19. Zachariam lib. 1. Dialog. cap. 8. lib. 3. cap. 37.

Όρδινιων, Ordinare. Liber Apocryphus de Martyrio SS. Petri & Pauli MS. άποφάσι αύτω, ότι όρδινώσα ήνα ό Επίσκοπος, &c. Mauricius lib. 1. Stratæg. cap. 5. φ διανωμφ φ φρατφ γεμοζών, δφ έκαστον άρχωνφ το ίδιον τάρμα όρδινώσαι, ότοι διανωμφ εν κορυβήρια. Infra : και τφ δουλομώμης όρδινώσαι εν αλία Cap. 6. μζ το όρδινώθωαι και γνώνω τα κορυβήρια. Adde lib. 3. cap. 5. pag. 84. lib. 12. cap. 8.

Όρδινιων, Praordinare, apud Leonem in Tacticis cap. 17. 8. 51.

Όρδινάσεφ, Ordinarium. Glossæ Basil. ό οργονω τάξωφ, ό πλώ διαπολίτισ ίχων, όρδινάσεφ. Rufum : όρδινάσεφ, τφ τάξην ήρατρίωφ. Chronicon Alexandrinum an. 5. Justiniani : και ό έλεφ Συμμάχοφ φ δώδ φ ύπάτων όρδινάριον. Ita Υπάτω όρδινάριφ, Consul Ordinarium, apud Theophanem an. 4. Anastasij. Vide Synecum Epist. 143. pag. 281. & ejus Scholiast. apud Petavium ad Epist. 144. Novell. Justiniani 20. & libros Basilic. Interdum όρδινάσειν dicuntur qui Clarissimatus titulo gaudent, ut in Nov. 34. cap. 1. ubi Cujacius & alij. Martyrium MS. S. Theodori Magistri militum : Σοφιστλή άλίωτων και Πασιςκιον τφ δώ αύτω (Imperatoris) όρδινάριφ.

Όρδινάλιον, Ordinarium. Attrianus in Epictetum lib. 3. cap. 24. ότι φι τύρανωφ ίσαί τικ, η δμοφρόφ, η Καρσαλανφ, η όρδινάλιον δέχεται σι. Mauricius lib. 1. cap. 5. Χρη πλώ τοιούτων ίπιλοζών και όρδινάτιον ποισάτω εν τοφ κορυβήριον, ότι εν φ αλία. Lib. 12. c. 9. πλώ δφ πλώ ίπιλοζών και όρδινάτιον φ πεζίκιον ταίματων γίνωται.

Όρδινία, Ordo, τάξις, έταξία. Leo in Tactic. cap. 3. πλώ φ ποισάντων ίπιλοζών και όρδινάσι ποισάξ εν τφ κορυβήριον. Ubi Mauricius loco mox allato όρδινάτιωνα habet. Historia Apollonij Tyrij :

Κ' ύπαφ πλώ θωραβίσα αμ ματζφ όρδινάσις έκάτωφ. Anonymus de Nuptiis Thefei :

Και με τοιούτων όρδινάφ τίποφ φ όρβιον.

Ότι καλά έσθάνω, &c.

Demetrius Zenus in Batrochom.

Άλλά σημάτω σ' όρδινία, και με άπαμάλωτω

Leonardus Fortius lib. 1. φραλίω, παρχω.

Ότφ όφ όρβα βαζέζωφ

Τφ εν φ άλλω πάλια

Να έχων όρδινία.

πνια, ἰδίω ἀπαιτοῦσθαι. Apud Pachymerem lib. i. cap. 13. ἰζήλαμα dicitur esse τὸ σπικαλιστικόν ἢ ὄρυσον. Passim apud Achmetem cap. 72. Codin. de Off. cap. 5. num. 31. cap. 6. num. 1. 11. cap. 10. num. 3. 8. cap. 11. num. 4. cap. 14. num. 1. 5. et in Libris Ecclesiasticis Graecorum. Describitur ποτὸν ὄρυσον Officium in Euchologio post μεθονυκίων.

ΘΡΟΥΚΗ, Κοιμητις, ὄρυσξ, in Corona pretiosa.

ΘΡΩΓΝΕΙΝ, Dirigere. Anonymus de Nuptiis Thefici lib. 6.

Ἄφ' ἂν ᾤ δὴ οὐ ἀρχήσιν ἐπαίξαστε Θεοὶ, Ἄπετ' ἄμαξα τὸ μορφο καὶ ἰδρωθὲν ἐκταίει.

Ibidem: Ὁρῶσε τις, καὶ ἴδρα τις τὸ τέχνησιν ἰά ποιῶν.

Rurfum: Ἄφ' ἢ Θεοὺς εὐκιστε, καὶ ὄρθιστε τὰ πάντα.

ΘΡΙΑ, Livia, columbæ species. Eustathius Od. i. ἔθα βραμνάσθαι ὅτι ἔρα, ἢ μόνον πρὸς ἀνίμω, ἀλλ' ἰδ' ἢ καὶ τὴ ἴτηρον, ἰξ ἢ καπνότερον ἢ ἔρια πικρῶς ἢ ῥυθία.

ΘΡΙΑ, Cauda, ἴρα. Ὀσεῖα, Passim, ἴργμα.

ΘΡΙΖΕΙΝ, Inhere, Imperare, apud Codinum de Offic. Palat. cap. 7. num. 9. ἰσινδῶσιον ἔν καὶ σκευκομισαίον, ὄριξα ἢ τότος δὲξ Ἐρμυλῶς ὁ βασιλεὺς, εἰς πολλὰ ἴτη, καὶ ἀπὶρρον. Ita num. 18. ὀσεμῶς, Ἰυσίω. Cap. 10. num. 9. ἴριμας βασιλικῶς, Decretum Imperatoris, apud Nicetam in Joanne num. 10. ubi Cod. al. habet κελισμα. Occurrit non semel.

ΘΡΙΝΟΠΕΤΡΟΒΟΥΝΙΝ, Monticulus lapidum. Anonymus MS. de Amorib. Callimachi & Chryforthos:

Καὶ μὲν ᾗ ἀλόγων μας, καὶ ᾗ σურῖν μας μόνον, ὅς ἀνδρὶς ἀναδραμονῶν ὀρυσταζοῦνται.

ΘΡΙΝΟΝ. Vide in ἴριον.

ΘΡΙΤΖΑ, Orixa, Gallis, du Ris. Anonymus de Amorib. Lybistri & Rhodannes:

Καὶ μὲν ὄριξαν ὄριζων ἀσινχαρίσιαν με.

ΘΡΙΚΣΚΟΠΙΟΝ. Scholiastes Basilic. ad lib. 22. pag. 185. τὸτ' ἴσιν, ἴνα αὐτὴ ἐπληῖσθῃ ὁ ἴρμος, ἔτι καὶ παρασχεθῆ καὶ τὸ γινώσκον ἔρκευσσον. Fabrotus emendat ὀρυσμῶν. At cūm articulus τὸ πρῶπονatur, videndum an aliud foner.

ΘΡΚΙΔΑΙΟΝ, Ureolus. Euchologium pag. 624. ἄτα φῆρα ὁ Χαρμῶσιον ἔρκεῖλον, τὸ κοινὸν λογῶν ὀρμασεν. Anonymus in Descript. S. Sophiae pag. 259. ἴποιος ἢ καὶ σκεῖν ὀδῶρμα ᾗ δῶδκα τορῶν ἄλλα καὶ ἄλλα, ὁποτὶ τὴ ἰσινδῶσιον ἴρων, χειρὸνβῆσιων, ἴρκοῖων, διοσκοπείριον, δίκων.

ΘΡΚΟΣ ἰγρῶφθ, Iuramentum quod fit instrumento, apud Constantin. lib. de Adm. Imp. cap. 45. pag. 155. 158. Annam Comnenam lib. 13. Extr. pag. 416. & Cantacuzen. lib. 4. Hist. cap. 20. ἰγρῶφθ ἔμνωσι, in Nov. Justiniani 51. δὲ ἰγρῶφθ ἔμνωσεν, apud Balsamon. ad Can. 77. Synodi Trull. Anonymus de Reb. Armen. γραφῶσιες γραφῖδα μετ' ἔρκι, σωμαμολόγημα αὐταὶ ᾗ γραφῖ ἰγρῶφθ. Idem Cantacuzenus lib. 1. cap. 33. ἴρως εὐ βαδλῖος ἰγρῶφθ. Quæ quidem scripto concepta Sacramenta eandem vim habent quæ corporaliter præfita: ita ut qui ea infringit, perjuri æque cenfentur, ac alij, uti definit Gregorius Nazianzenus Epist. 219. & Carm. ad verfos sæpè jurantes. De ejusmodi iuramento agit præterea Tertullianus lib. de Idololatria capite 23.

Θρκομωτικόν, Sacramentum. Describitur in Cod. Colbetteo 4590. ἴρκομῖον ᾗ καθολικὸν κερῶν, γεραιοὶ καὶ ἔν καρῶν ἰσραζῖδισμα. Cui subnectitur ὀρυσμα ἴρκομῖον Imperatoris. Affixæ MSS. Regni Hierofol. cap. 250. ὁδὸν πρῆπι τὰ βασμῶζον ἴρκομῖον

λογῶμῶν ἰσῆσιν. Infra: δὲξ τὸ πρῆσιος τὴ δωμῶν βασμῶζι τὸ ἴρκομῖον. Vide Lexica.

ΘΡΚΟΣΕΙΝΟΝ, Ἀριμ. Glossæ MS. Botanicae ex Cod. Reg. 2690. ἴρκοεῖνον, τὸ περυσῖον.

ΘΡΜΑΖΕΙΝ, Despondeo, ab ἴρμος, Monile, quia atræ sponfaliorum in monilibus plerumque confistebant, inquit Salmastus. Hefychius: Κάθρμα, τὰ ἴορμα περιβήματα ἀρραθονακα, ἢ κῶσιμα περὶτραχλῖα. Idem: Ἐγρῶμ, ἢ ἄρρα, ὀρῶξ. Θητῖλαοῦ. Perperam ἴρα, Edit. ut & apud Porvorum. Alij pro ἴρμαζεν dictum volunt. Glossæ Gr. Lat. Ἀρμῶξ γάμω, Sponsus. Ἀρμῶξ, Sponsa. Ἐρμῶσρα, Sponsalia.

Qua quidem notione vox ἴρμαζεν usurpat à Basilio Seleuciensi in lib. 1. de Vita S. Theclæ pag. 40. ἢ πλοεῖν αὐτὰ ἐπαθῖξ, καὶ ἂν ἴρα μετῶδονα μῖτῶσι λόζων ἴρων τὴ καὶ ἴρανιον, καὶ δὲ ἂν ἴρ τὴ ἰῶ ἴρκομῖονα τὴ αὐτῶ, καὶ ἰμρσορῖοδῶν τὴ χεῖρῶ. Et Scylitzes pag 705. ἴρκομῖο γρῶμακα πῶ συζατῖρα ᾗ Πρῶτον ᾗ Πρῶβατῖριον. Zonaras to. 1. pag. 151. i. Edit. αὐτῶ πῶ συζατῖρα γαμικῶς ἴρκομῖον. Jam verò de voce ἴρμαζεν, Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. ἴρμαζῖοναζ ἄντι ᾗ ἴρκομῖονα. Theophanes an. 1. Hetaclij: ἰῶ ἢ ἱρακλῆσθ ἴρκομῖοναζ Εὐδοκῖον πῶ συζατῖρα Βαζῖτου Ἀρῶ. Vita MS. S. Euphroynæ: ὁ ἴρμαζῖοναζ αὐτῶ.

Rurfum: ὁ σῖνθῖρον γύμωσι, ὁ κῶσιος πῶ ἴρκομῖον, αὶ δῶλα πῶ δῖσποναν, ὁ πατῖρ πῶ συζατῖρα, ἴρῶνιον ἴρῖθ. Canon Penitentialis MS. ἄτις ἴρῖος κλῆθῃ ἄς τὸ ἴρῖοσι γάμω, καὶ ἀκόη ᾗ γάμω παρῶμῶν, &c. Martyrium S. Pelagie num. 14. ταῦτα ἀκόησρα ἢ μῖτρ αὐτῶ, ἀσῖσῖοσι παρῶμῶ πρὸς ἢ ἰδὸν διοκλιτιανῶ ἀλζωσα, ὅτι ἢ ἴρμαξ ἔν πῶ θῖσ ᾗ Χριστιανῶν ἴρμαζῖον.

Et num. 16. τῶτῖ δῖντορον ἐπὶ ἰαυτῶ ἴξῖδωκα ἴρμαζῖονα πῶ κερῖθ. Ita ἴρμαξ, Sponsa num. 4. ἴρμαξ, Sponsus, num. 11. 13. Jus Originale: Εἰτὶ ἴρμαξ γρῶμακα, &c. Affixæ MSS. Regni Hierofolymitani cap. 123. ἰάν γῖντι τὸ. ἄς ἄρρῶσθ ἴρμαξ ἰαν γρῶμακα γερῖν, &c.

Θρμασία, Sponsalia, Desponsatio, in iisdem Affixis cap. 148. 149. &c. Vide Ἀρμασία.

Θρμασρα, eadem notione. Commentarius MS. Apocryphus S. Joannis Theologi de Jesu Christo, seu Acta Pilati: καὶ γῖδ ἄς τὰ ἴρμασρα αὐτῶ ἰωσῶφ καὶ Μαρίας παραρῖομῶν. Perperam scriptum in Cod. Colbetteo ἴρμασρα.

ΘΡΜΣΙΑΙ, Adificia ad Portus. Eustathius in Iliad. i. pag. 130. δὲ ἢ καθωμῖλιμῖον γῶλσρα ὀρμῶσιος τὰς ᾗ γῖμῶξ πρῶσῖος ἰγῶ κατῶσῖος καὶ κατῶσῖος. Alij καταμῖοσι legunt.

ΘΡΜΔΙ, Armarium. Agapius in Geoponico cap. 72. καὶ ἴρμαξ αὐτὸ τὸ πανὶ ἄς τὸ ἴρμῖδ, σῖμα ἄς τὸ ἀρῖσῖο.

ΘΡΜΙΟΝ, Species Marrubij. Glossæ Botanicae MSS. ex Cod. Reg. 2690. ἴρμιον. ἴδθ ὀρῖοσι.

ΘΡΝΑ, Ora, Limbus, vel Ornatura, nam & ita Limbos vestium appellabant, ut in Gloss. med. Lat. docuimus. Cedrenus pag. 393. γῖμῖθ ἢ ἴρμακα ἀρῶμῖος, καὶ ᾗ μαρῖν φερῖθων σῖλας σελῖμῖοσι δῶ βακτιῖ ἴξῖος, καὶ γῖμῖος παρῖμῖος ᾗ βασιλῖον, ἴσῖσι τῶντα σῖρα, δὲξ τὸ μῖν εὐ ἀκῖρῖος γῖλας δαπανῶσθ τὰ γῖμῖοκα, ἴρῖος δὲξ δακλυῖος ἴρῖος ἔ ᾗ σῖλας αὐτῶ κερῖν σῖρα. Vide Cujacium in Obscrv. lib. 12. cap. 24. Calaubon. ad Theocrit. cap. 22. Salmastium ad Hist. August. Fabrot. & Goarum ad Cedrenum.

ΘΡΝΑΟΥΡΙΟΝ. Theophanes anno 2. Philippici: καὶ ἰσδραμῶν εὐς τὸ παλάτιον, ἔρῖν Φιλιππικὸν μασημῖρῖοσι, καὶ ἀρῖσῖος αὐτῶ, ἀνῖμῖος εὐς τὸ ἴρῖοσῖον ᾗ Πρῖοσιον, κακῖσθ αὐτὸν ἰγρῶσιον. Ubi Cedrenus habet ἴρμαξῖον, Miscella verò Ornatorum.

ΟΡΝΕΟΠΑΤΑΚΤΟΝ, Quod percussum fuit ab anibus, cujus esus interdicitur apud Græcos. Joannes Jejunator in Ordine Confessionis: ἢ ὑβρίων ἄλλ' δὲ τίνα ἀνθρώπων, ἢ ἰδικίων ἀνθρώπων, ἢ ζωικίων, ἢ αἰμάτων ἰσχυρῶν, ἢ πεικτόν, ἢ Σκυμνίων, ἢ Ἰνδομαίων, ἢ Ἰνδοπατακίων.

ΟΡΝΙΒΩΡΕΣ. Mauricium lib. 12. Strateg. c. 7. ὁρνοῦντες τὸ ἄρμα ὀφθαλμοῦ, ἢ σμῆλον ὡς ἰσὶ τὸ ἴππων ὀφθαλμοῦ τοῦ ὄσων ἰδικίων ἑκάστου ἀρμίου, ἵνα μὴ ὄσων ἰδικίων τοῖς ἰδικίοις ἔχοντες ἢ καὶ ὀρνίθους ἰσὶ ἀπασίαν καθ' ἑκάστον μίρον δὴν τὸ ἀναγκάιον ἔστω. Idem c. 11. ὃ τὸ μίρον γυμνάξου, μὲν ἵνα ἴπποισιν περιπαλῶν, εἰ μὴ τὸ μίρον ἀρχαῖα καθάλλαιον μὲν Μανδάρων δὴν, Στρατοῦ ἰσὶ, ἢ σπαθίου ἰσὶ, ἢ τὸς ὀρνίθους, μίχρην ἢ πλῆθει δὲ συμβολῆς ἔστω. ἢ παρατάξις τότε τὸ ἰσχυρῶν ἐν τῇ παρατάξει, ἢτοι ἀσφαλῶς, ἐν ᾧ τὸ βασίον αὐτῆ τέταρτον, ἢ μὴ συμπίκνυται αὐτὸ πολέμιοι, μὲν τὸς ὀρνίθους, ἢ τὸ γυμνάξου ἔστω. Idem cap. 17. ὡς τὸ μὲν ἵπποισιν τὸ παρατάξις περιπαλῶν, πάλιν τὸ Μισσαρῶν καθάλλαιον, ἢ Μανδάρων δὴν, καὶ Καμπιδάκων δὴν, καὶ Στρατοῦ ἰσὶ, καθ' ἑκάστον ἀρμίου, ἢ τὸς ὀρνίθους, μίχρην ἢ ἰσχυρῶν ἢ πλῆθει. Ad hanc vocem filel Rigaltius. Meursius verò ὀρνίθους Milites valiosiores interpretatur, & quorum facilis jactura, qui in prima acie quandoque hosti opponuntur, ut in illos vires suas frangat. Sed huic explicatiōni suprā allata omnino repugnant. Nec scio an rectiùs Schefferus, qui Ὀρνιθον ubique vertit, quasi scriptum esset ὀρνάφοροι, seu Ὀρνιθον portatores, quas ille ad fortes militares refert.

ΟΡΝΙΘΑ, Gallina, ὀρνιθίς, ἀλλοπελάσμα, ὄρνις. Corona pretiosa: ὀρνίθα. Gallina, ὄρνις, καθάλλαιον ὄρνις, Gallina exponitur veteri Interpreti Nov. Justin. 69. cap. 1. §. 1. Glossæ Gr. Lat. ὄρνις ἢ καὶ οἶον, Gallina. Georgius Zegabenus de septem vocalibus: Οὗτε ψυμῶν μοι ἴππερες, ὅτε οἶον τὸ εὐδὴν, Οὗτε τυρῶν, ἢ ψύων τὸ, ὅτε αὐτὸ ὀρνίθον.

Ita Constantinus Manafes in Justiniano: Ἡρπαεὶ τις τὸ τὸ ἄρμα καθάλλαιον ὄρνις. Ὀρνίθης καλοῖσθαι, vel καλοῖσθαι, apud Demetrium Constantinopolit. in Hieracophio non semel. Symeon Magister de Avibus MS. ὄρνις καλοῖσθαι ἢ λελοῖσθαι ἀλλοπελί. Apud Syneum Epist. 4. ὡς δὲ ἄλλοπελί ἔστω ὄρνιθον. Vide Gloss. med. Lat. in Pullus.

Ὀρνιθόπουλος, Pullus. Constantinus Afcretus in Viatico MS. lib. 1. cap. 27. ἄρμιοι τὸ ἄρμα ὄρνιθόπουλος, τὰς ἴππερας, &c. Orneophium cap. 16. μιλίων μὲν κρέατος ὀρνιθόπουλος δὴ ὄσων φαίνω. Cap. 27. ὀρνιθόπουλος ἔστω πρὸς ἡμέρας αὐτῆ δὴς, &c. Occurrit rursum cap. 50. pag. 218. & p. 257. & apud Symeonem Sethi de Alimentis cap. ὡς ὀρνίθον, ἢτοι ἀλλοπελί δὴν, καὶ ὀρνιθόπουλον. Ὀρνιθόπουλος, in Orneophio pag. 247. δὴς αὐτῆ ὀρνιθόπουλος σάρκα.

Ὀρνιθόπυλλιτζία, Avium pulli, Avicula, Avocula. Idem Constantinus Afcretus in Viatico MS. ἢ ὀρνιθόπυλλιτζία, ἢ περὶ ἱσθίας, ἢ οἶονα.

Ὀρνιθόζωον, Gallinarium. Occurrit in Turco-Græcia Ctesij. Ὀρνιθάρων, apud Portium. Galli dicentur le gille des poules. Alij pro ὀρνιθόπουλον dictum volunt.

Ὀρνιθός, pro ὀρνίθους, Gallinaceus. Ἀλξυρῶν ὀρνιθόφως, apud Anonymum Medicum MS. ex Cod. Reg. 945.

ΟΡΝΙΘΟΥΦΛΟΤΗΣ, Lusitio, Nocturna cecitudo, Νυκταλωτία. Theodosius Grammaticus in Grammatica MS. ὃ τὸ ἰσχυρῶν ἑδός ὅσοι καὶ ἰσχυρῶν, τὸ ὡς τὸ ἀσχυρῶν ὀρνιθόφωτος ονομαζομένη.

Ὀρνιθόζωον, eadem notione. Agapius Cretensis in Gregonico cap. 97. de Feniculo: καὶ τὸ νερόν τῆς βάνης ὡς τὰ ὀρνίθια ταχῶ καὶ ἄρμα, ἢ ἰσχυρῶν ὅσοι ἔχον μικρὰν σῶτιον, ὡς περὶ τὰ ἰσχυρῶν ὀρνιθόφωτα.

ΟΡΝΙΟΣ Κεράσιος, Anemone, apud Interpol. Diofcorid. cap. 395.

ΟΡΝΟΑΗ, Urnula: nam Orna, pro Urna dicebant. Vide Gloss. med. Lat. in hac voce. Homilia Scholastica vetus: ἑσπερῶν ἐν ἑσπερῶν αἰσίων, ἑσπερῶν καθαρίων ἑσπερῶν ἑσπερῶν τῶν ἑσπερῶν ἐν τῶν ὀρνιθίων.

ΟΡΟΒΑΣ, Οροβλίον, Paonia, apud Interpol. Diofcor. cap. 563.

ΟΡΟΒΙΝΤΑΙ, Prædones qui in montes sese recipiebant. Vide Annales Francorum an. 809. to. 1. Hist. Franc. pag. 46. 64. 84. 255. &c. Alij sunt Οροβίονες, in Vita MS. S. Stephani Junioris, & οροβίονες, apud Joannem Geometram in Paradiso Epigr. 39. ubi Monachi Monticolæ intelliguntur, de quibus rursum Epigr. 55. 64. 89. Maximus Mazari Monachus in Canonæ MS. ὀροβίονες κυρίως μαχαρῶν λαζαρίων, ἢ ὀροβίονες, ἐν ὅροις ἔχοντες τὸν βινωτῶν, πάλιν ἀσχυρῶν αἰσίων, ὡς ἑσπερῶν πῦ ἑσπερῶν. Theodoritus de Curat. Græcar. affecl. item. 6. ἀσχυρῶν κατὰ τὰς ἑσπερῶν ὀροβίονες μαχαρῶν ἀσχυρῶν, ἢ τὰς ἀσχυρῶν ἑσπερῶν οἰκίσταται. Vide Agapiu.

ΟΡΟΒΟΣ, Margaritum. Vide κάλαρα.

ΟΡΟΖΙΝΘΟΣ, Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. ἰσχυρῶν, τὰ ἄρμα τὸ καμῶν ἢ τὸ ὀροβίον.

ΟΡΟΙ, Definitiones, Canones Ecclesiastici. Different autem, inquit Rob. Balfores in Not. ad Gelasium Cyzicenum pag. 274. ὅροι δὲ διακρίσεις: nam ὅροι ad Disciplinam Ecclesiasticam constituendam & Clericorum mores conformandos ac emendandos referuntur: ad disciplinam verò ad doctrinā de fide stabiliendam. Id plane innotuit idem Gelasius, cum ait διακρίσεις esse ὅροι τὸ καθόλου καὶ ἰσχυρῶν πιστῶν ὅροι τῶν ἰσχυρῶν. Sed hic obiter emendandum Theophanes an. 28. Justiniani: ἐν τῇ σμῆτι τῇ ἀγία τὸ ὅροι γέροντες σαρμάς μίχρας. Alius Cod. habet, τὸ ἀγία τὸ ὅροι. Alius: τὸ ἀγία Εὐφρασίης τὸ ὅροι. Legendum enim videtur, τὸ ἀγία Εὐφρασίης τὸ ὅροι. Vide eundem an. 1. Leonis M. Ita præterea usurpat Gregorius Protoposcellus Patr. Constantinopol. pag. 452. Vide nostram Constantinopolit. Christ. lib. 4. p. 145. Tertium hæc vox redditor non semel in Synodico adversus tragediam Irenæi cap. 38. 209. Hinc ὀροβίον, Desinare, apud Balsamonem, in Nomocan. tit. 15.

Ὅροι, Aedium sacrum περιβόλιον, intra quos est Ecclesiastica immunitas, seu jus asyli: ὅροι σπυρίων, apud Nilum Monach. lib. 2. Epist. 178. ὅροι παρῶν, apud Theodorum Lectōr. Ecl. 2. ἀσχυρῶν τὸ ὅροι, apud Cyrillum Scythopolit. in S. Joanne Solitario n. 4. Vide Gloss. med. Lat. in Dextri.

ΟΡΟΦΑΣΟΥΛΟΝ, Vide Φάσουλον.

ΟΡΟΦΙΟΝ, Ciborium. Vita MS. S. Theodisti: καὶ ἑσπερῶν τῶν ὑπερκερῶν ὀροφίον, ὃ καθόλου καλῶν σμῆτις, ἐσπερῶν τὸ πύλον ὑπερκερῶν. Infra: ἑσπερῶν τὸ ἰσχυρῶν τῶν καὶ ἑσπερῶν ὀροφίον ἐν ἑσπερῶν καλῶν ἔχον. Vide Gloss. med. Lat. in Tegorium.

ΟΡΡΪΟΝ, Vide in ἑσπερῶν.

ΟΡΡΪΟΣ πίσις, τὸ ὑπερκερῶν τὸ πίσις, in Glossæ Jatricæ MSS. Neophyti. Quod est magis huminum in pice.

ΟΡΤΑΡΙΟΝ, pro Ἀρταρίον. Sunt autem ἄρταρια, ὃ τὸ ἰσχυρῶν πύλον, Suidæ. Ilaacus Tetztes in Lycophronem pag. 139. ἀσχυρῶν τὸ καμῶν, τὰ ὃ τὰς ποσὶ πίσις, ἢτοι τὰ ὀρταρία λέγει. Infra: ἰσχυρῶν ὅροι ἑσπερῶν δασίας τὰ ἀσχυρῶν, τὰ ὀρταρία φωνῶν. Est autem ἀσχυρῶν Calceamentum hystinum Pollucii. Vide Auctorem Etymologicum in πύλον. Theodorus Studita in Catechismo in πύλον, ὡς ἑσπερῶν μετὰ καθόλου, καὶ ἢ παρῶν μοι ἀλλοτῶν ὀρταρίων ἑσπερῶν καὶ τεταρταρίων ὡς ὃ ἀλλοτῶν ὀρταρίων. Gregorius in Vita S. Basilij Jun. num. 34. φιλῶν ὀρταρία.

τις ἰδὼν πάραυτον αὐτῷ ἐβίβρατο αἶμα. Infrā : ἀλλήως, ἀδύνα, πῆτις ἕως ἄραμα κείνηται, καὶ ἡ ἀρκύσι θε, ἀλλ' ἰδὼν ἑκαστὸς καὶ πρὸς τὸν ἄλλο ἀφελῆσαι τὴν μίαν ὄρα, τί θε συμβῆσθαι ἐκ τούτου, αὐτὸ ἂν βία ταῦτα λαμβάνοι, ἢ κρήνην ἢ ἕσσηματόν παρ' ἐργασίαν ἀπολαύει. Vide Casaubon. ad Lamprid. pag. 224. & suprā in ἄρταρον.

ὈΡΤΟΝ, Erethe, Kelle. Glossæ Græcobarb. αἰσιμαδῶν, στικὸς ἀσπίου, ἢ πῆτις ἕως ἄραμα, ἢ ὄρτον, ἢ ἀσπίου.

ΟΡΤΥΚΗ, Coturnic, ὄρτυξ, in Corona pretiosa. Vide in ἄλλω.

ΟΡΥΑΙ, Fossoria, idem quod ὄρυξις apud Vitruvium lib. 10. cap. 21. Testudines ad fodiendum comparatae : ὄρυγια, apud Joan. Moschum in Limon. cap. 90. & Leonem in Tactico. cap. 5. §. 6. ὄρυγια, in lib. 44. Basilic. tit. 10. cap. 4. Sarcuti, Ulpiano : ὄρυκτα, in Narrat. de Invent. S. Crucis. Theophanes p. 334. πρὸς τὸν τε καὶ τετρακότους, καὶ χελοῦσι, καὶ ἰσχυροῦσι κλίμακα, σφαῖρας τε καὶ μαζῶν, καὶ ὄρτα, κρῖσι τε καὶ βελύσσας, &c. Nescio cur Funes hic vertat Intepres. Symeon Logoth. in Leone Armen. n. 11. habet ὄρυαί.

ΟΡΦΑΝΟΙ, Pueri, qui in Ecclesia cum cæteris cantoribus cantare solent, quos nostris Pueros chorarios, Engfins de cheur vocant : sic fortè didi quod ex Orphanotrophio assumerent. Euchologium p. 359. & μὲν τῶτο συμψάλλον τοῖς ὄρφανοῖς, τὸ, Μακαρίου οἱ ἀφθόσπας. Infrā : οἱ ἄ ὄρφανοὶ καὶ οἱ ψάλλοντες τὸ, Μακαρίου, &c. Vide Gloss. med. Lat. in Pueri.

ΟΡΦΑΝΟΣ, Lapis pretiosus, exquisitè adeo raritatis, ut unicuius sua specie existimatus sit, quicquid in Imperatoris Corona effulgebat. Nicephorus Bryennius lib. 1. c. 17. meminit istius πολυζωρήσαντι μαρμαρίου, ἢ ὄρφανον κατωνόμαζον, aique in clade Romani Diogenis in Turcorum potestate venisse : qui non alius videtur ab eo quem in μαρμαρίοιο vocat Theophanes an. 22. Justiniani, quod ejus pariter σφύμασι aptabatur. Vide Gloss. med. Lat. in Orphanus, & Tabella IV. ex his quæ hujusce operis initio delineantur.

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ, inter Officia Palatina recensetur à Codino c. 2. n. 56. qui ejus vestes & insignia deferbit cap. 4. n. 59. ejusque officium suâ ætate antiquatum tradit c. 5. n. 76. licet inquit, ἡ μὲν ὄρφανῶν καὶ ἰππιμαζῶν ἢ ὄρφανῶν, seu potius, quod præest Orphanotrophio Constantinopolitano, ejusque esset Curator. Id potè nominis & officij Zoticum quemdam adinvenisse ex l. 85. Cod. de Episcop. & Clericis, docem in nostra Constantinopoli Christiana lib. 4. c. 9. n. 19. ubi plura de hoc Zotico, & Orphanotrophio Constantino. Sed an cæ tempestate ex Sæcularibus delecti fuerint Orphanotrophii, id sanè vix putaverim, cum non modò ex Constitutionibus Leonis Philosophi & Constantini filij Episcopos rationes suas exhibere jubeantur, sed & ex Sacerdotum Ordine fuisse exterrè feribat Joannes Episcopus Citri in Responsis p. 328. Certè Theodorus Anagnosta Ecl. 1. scribit extindto Anatolio Patr. Constantino. Gennadium ei suffectum, Ακακίος ἦ ὄρφανότροπος συμψάλλον ἡσπῶν, id est cum Ακακίος Orphanotrophus Cleri populique suffragii ad eandem Dignitatem propositus fuisset & Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. καὶ Νικητόρου ἡσπῶ Νικηταί. Μητροπολίτην οὐλο βιάσειν παραπασάδων ὄρφανότροπον ἦν. Ex quibus satis apparet Orphanotrophii munus Ecclesiasticum fuisse. Unde si revera extremis sæculis Orphanotrophus fuit Officium Palatinum ejus fortè munus fuerit Orphanotrophiorum Præfectis invigilare, caverèque, ut eorum possessiones & bona rectè administrarent.

Ὀρφανότροπος, Orphanotrophus, Locus seu Aedes ubi nutritur Orphanus : καλοζώνιον ἦ ὄρφανῶν. Evagrio lib. 2. c. 12. Occurrit apud Harmenopol. lib. 3. tit. 3. §. 5. & alios. Vide nostram Constantinopolim loco laudato.

ὈΡΦΙΤΕΒΕΔΙΚΗ, Ægyptiis, Quinqvefolium, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 62. 4.

ὈΡΧΕΣΘΑΙ, pro Ἐρχεσθαι. Joannes Glycas de Vanitate Vitæ :

Κοι μὲν πῶν ἄλλων φάνοισα ἡ λύπη δὲν σχολάζει, Ἄμην ἴνασθ' ὄρχεσθαι καρὸς, πολλοῦσι καὶ δὲν πλάζει.

ὈΡΩΡΕΙ Α, Vallis depressa, Bazarim, Martyrium S. Eustratii & Socior. MS. καὶ ἰδὼς ἡγάθη αὐτὸν εἰς πῶν φάραγγα, ἡ ἡμέρας καλοζώνιον ἡσπῶν.

ὈΣΑ, Tunica talaris, vestimenti species, de qua in Gloss. med. Lat. in V. Housia. Epimeritimi MSS. Herodiani : ἑσπῶ, ἡ μίτρα, καὶ ἡ μασχία. Statuta Synodalia Joannis Episc. Leodiensis : Precipimus quod nec Monachi nigri, nec Canonici regulares in hosis vel tabardis equitent. Ita in MS. Cod.

ὈΣΑΚ, τὸ Ἄμοιανόν, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 1237.

ὈΣΘΑΛΗ, Phenix, Herba, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 635.

ὈΣΙΑΚΟΝ ἰνασπῶν, quod cantatur in Festis SS. Vide Anthologium 1. Sept. & Typicum S. Sabæ c. 12.

ὈΣΙΟΣ, Sanctus. Philemon in Lexico Technologico MS. Ὀσιος, ἢ δίκαιον πῶν. Observat Goarus ad Euchologium p. 402. qui nunc Confessor in Latino Officiis habetur, si Monachus sit, ὄσιον, si communem in civitate vitam duxerit, δίκαιον nuncupari. Describuntur in eodem Euchologio pag. 904. & 919. ἡποστολοδράστα εἰς Μάρτυρας γυναικας, ὄσιας γυναικας, καὶ εἰς ὀσιομαρτυρας γυναικας, ὄσιους τις βελήνη ἰσπῶσα, ἢ mulieres Martyres, in Moniales, & Moniales simul & Martyres. Sancta Febronia in Menologio dicitur ὀσιομάρτυρ. Vide Antholog. Arcudij part. 2. p. 31. & 40. ut S. Stephanus Jun. apud Alatum de Plessis p. 83.

ὈΣΙΡΕΟΣΤΑΦΗ, Prophetis, Cynoccephalium, apud Apuleium cap. 86.

ὈΣΙΡΙΣ, in Lexico Chymico MS. dicitur esse μολιβδῆ καὶ σπῆον.

Ὀσπικ, Prophetis seu Chymicis, Spondylium, apud Interpol. Dioscor. cap. 495.

Ὀσπιδος διαδήμα, Alismus, apud eundem c. 121. Vide Dioscor. lib. 4. c. 125.

ὈΣΚΑΡΙΟΣ, Rufus. Scholiastes Theocriti Idyll. 4. τὸ ἢ καθ' ἡμῶν πύριον, ἑσπῶ.

ὈΣΚΕ, Non, &c.

ὈΣΚΙΑ, Umbra, Σκιά. Glossæ Græcobarb. ἡ σκιά πῶν δὲν φανῶν, ἢ ἡ σκιά. Fr. Richardus in Glypeo fidci part. 2. p. 32, ὄσκῶ καὶ σκῶν τὸ ἀπολότουσι μὲν ἢ τύπος καὶ ἡ ἀπόθεσι μὲν πῶν ὀσκῶν.

ὈΣΠΙΤΙΟΝ, Ὀσπῆτιον, Ὀσπῆτιον, Hospitium, Aedes, Domus grævis. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 2062. Πέτρα, τὰ σπῆτινα εἰς τὸ σπῆτιον, τὰ Ὀσπῆτιον. Herodiani Epimeritimi MSS. & Suidas : ὀσκῶ, τὸ Ὀσπῆτιον. Rursum : Ὀσπῆτιον, τὸ οἶκον. Concilium Chalcedon. A. 4. 10. καταρχῆς εἰς τὴν Ὀσπῆτιον περιήρμεν καὶ τὴν ἑτέραν ἰπποκῶν. Constantinus de Adm. Imp. c. 42. ἰπποκῶν ἢ Ὀσπῆτιον αὐτοῖς Σάκκα ἀσπῆτιον ἰσπῆτιον. Saracenicæ Silurbij : μὲν τὸ ἦσθ' καὶ γρῶν δὲ σπῆτιον εἰς μαμβῆσιον λπῶ, καὶ τὸ Ὀσπῆτιον τὸ οἶκος ὀμῆσιον. Demetrius Raules in Epist. ad Manuèlem filium : ὄσκῶ ἢ πρῶτον ἀρχοῦσι εἰς τὸ Ὀσπῆτιον αὐτῶ. Altrampfycho MS. ἰσπῶ ἢ τὸ Ὀσπῆτιον τῶτο εἰς πῶσον πρῶτον τυχερῶν. Utuntur passim alij, Georgius Alexandrinus in Vita Chrylostomi, Petrus Chartophylax in Jure Græcorum. lib. 6. p. 395. Nicetas in Joanne n. 9. in Alexio lib. 3. num. 1. in Isaac lib. 2. num. 7. & alibi non semel in Cod. Barbarog. Anonymus Combefis. in Lacapeno n. 44. Cantacuzenus lib. 4. Hist. c. 14. Bessarion in Epist. ad Pædagogum Palæolog. sub. fin. Malaxus in Hist. Part. Constantinop. pag. 109. 144. 174. Alexius Rhartur. Doctr. 2. Chron. Venetobyzant. &c. Ὀσπῆτιον.

Οσπίλιος, Ignavus, qui domi desidet: Gallis, Causanier. Nicetas in Alexio Com. lib. 3. num. 7. και τοις τοις εργασις αυτ' περιλαμβανει, επι μακρον οφθίνα οσπιτικόν και δολοχμον, εις Βυζάντιον αποπέλαγμα. Ubi Cod. alius, οικουρον praefert.

Οσπιοτικόν, Domus quavis, Habitation. Stephanus Sacchelles in Monitis MSS.

Αμ' οτασ κατ'η άτυρο, και παίζει το ιδιόθιλο, Ρύχα τε χυ δλωμαία τε, και όλον το σποσίκοθιλο.

Οσπίλιον, ita Hospitale, seu Xenodochium verit Græcus Interpres Concilij Lateranensis an. 1215. cap. 62.

Σπίτιον, Σπίτιον, Σπίτιον idem quod οσπίτιον. Glossæ Græcobarb. η οικία, ο οικος, το σπίτιον. Anonymus de Locis Sanctorum cap. 2. και παρεκ' άλλων η' τα σπίτια η' Θεολόγη. Historia Apollonij Tyrj: στο σπήτι η' εκάλοισι, να πάσι να γαυρήσι.

Alibi:

Αυτη εις μιν ισραήλτικη το σπήτι η' γαυρήσι. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Καλοικον τα σπήτια seu οικος ελω πισίνα. Fabulæ Αξιοφι Græcobarb. εις καρδονίους ημῶν εις ινός σπήτι, &c. Ita pag. 104. at pag. 34. σπήτι. Pro- verbia Græcobarb. MSS. Σαρακωλις εις το οσπίτην εν, και εν ουνο θίλας γυρνει.

Σπιλικός, Σπιλικός, Domesticus, οικος. Σκήλλος σπι- τικός, Canis domui eius, in Fabul. Αξιοφicus p. 104.

Σπιλικός, Domuscula, Hospitiolum, οικίδιον. Σπιλικός, Hospitium, ενικόσιον.

Σπιλικόν. Ita vocant ordinem S. Johannis Hiero- solymitani. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morca:

Και άσφιλι η' ήλιεσ η' άρjα Ιωάννη Τη Σπιλικόν, &c.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS. Και το πικρό θανατικόν αυτ' άρjον το σπιλικόν.

Σπιλικιός, Milites Hospitalis S. Iohannis Hiero- solymitani, apud Cantacuzenum lib. 2. Hist. cap. 12. 29. pag. 233. 191.

Σπιλικιόν. Threnus MS. de Capta Constantinopoli: Οπως να ξεπαρήν σπολίνας τάχα ιμῶν.

Σπήτις, Hospitales. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ξυλοσπίτιον, Lignum Hospitium, Domus de ligno. Nicetas in Alexio lib. 1. πολλοί η' η' πασιθη' άρjοχη- σα πηξάρημι Ξυλοσπίτια, έντα δίκην η' Πύρησ, αρσί- μωνας δ' άδονεν Ξυλοσπίτιας ζυγόν. Ubi Cod. al. habet μόσμουα.

ΟΣΠΡΕΟΝ, pro Οσπριον, apud Cyrillum Scy- thopolitanum in Vita MS. S. Sabæ cap. 44. & 45. Vide in Αιδουτήριον.

ΟΣΠΡΙΟΛΕΟΝ, Herbaræ species vicinæ cuivis Plantæ noxia. Scholiastes Basilic. ad lib. 20. pag. 456. η' η' ζήμι η' ούσ, η' άρjωσις, η' ο λυγάρημι οσπριολιον βλαψη' ο γδ' οσπριολιον φουτιν τί έστι ο συμ- φουρίλιον η' τυπτα... α' η' από αυτ' φυη, να η' αυτῶν τηχθίλωσι.

ΟΣΤΑ, οστια, Taxilli. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. κύβησ, τα έσθίμωια οστ' α' ος ζήσιν) ο' ταυ- λίζοις. Nicephorus Chumnu in Epist. MS. και όλος η' έστων η' καθ' εστίων, η' κύβησ δηλαδ' η' τήτων, και η' περ- σών γινωθ.

ΟΣΤΑΚΟΣ, pro Ασταός, Cancrî species apud Eu- stathium II. β. pag. 218.

ΟΣΤΑΦΙΣ, pro Ασταφίς, Ουα παύα, apud Eu- stathium II. ad. β. p. 218.

ΟΣΤΙΑ, Οστια, Ροτjα, η' Ξύρα in Lexico MS. Cyrilli. Aliud Lexicon MS. Reg. Cod. 2062. ο λιμῶ- νος όμοιος η' η' οστια, η' Ξύρα. Suidas: οi Ρωμαίοι τας Ξύ- ρας οστias φασ' η' Ελληνικῶς η' Ιτυρολογίαν γράφομεν

η' η' ο μάλισ, και το ζήλιον η' οσπριόλιον η' ενδον και οστιας, ο κρατῆρ τας Ξύρας, και οζίνων τας οστιας βυλομῶν. Similia ferè habet Aristophanis Scholia- stes ad Plutum: sed in ejusmodi Græcorum Etymis risum contine, quilibet ista legis. Cedrenus in An- co Martio: αίστησι πόλη, λῶ οστias δαδ' η' θίσιας προ- σπορόσων, ο σημαίνα Ξύρα.

Οσπριον, Ostrarium, Edis vestibulum. Lexicon Cyrilli MS. Οσπριον, τόπος, οστιας. Vetus Pæni- nientialis Græcor. οτις ζήλιον εν οστιας, μη έπιτρα- πταις εν η' τέλιτωμῶν, η' η' άδω απόδολογίας η' η' το φρεστον ζήλιον, αφηριόσω.

Οσπριον, Ostrarium, Porphyrius de Regulis Spi- rituum, MS. Οσπριον, ο Ξυρῶς, και το οστια, ο έν η' Ξύρα, και Ρωμαίον. Concilium Constantino- polit. sub Menæ, Αδ. 4. ιτυλιανόμωα η' τε παρλιβ- χωσίων, και η' οστιαρι η' οικ. Concilium Nicænum II. Αδ. 1. η' Ιωάννη βασιλικῶ οστιαρι, και λοζόβητι η' σραβιλικῶ λοζόβησι. Gregorius in Vita Basilij Junio- ris num. 27. η' πυλῶν η' οικη προσήλιον, και η' η' οστια- ρησ όλιχων, άπῶθεν προς η' Οσριον. Vita MS. S. Dal- mati Archimandrite: προσκαλομῶμω η' οστιας εν αυτῆ, Vita MS. S. Sampsonis Xenodochi: ο οστιας η' Μι- χαήλ έν τῷ λῶ. Constantinus de Adm. Imp. cap. 50. έσθον έντι επι βασιλικῶ η' Θεοφιλι Παρακοιμῶμω η' γί- γονε Σχολαστικῶ οστιας.

Οστιαριος, Ostrarius, gradus Ecclesiasticus, Ντωκό- ρος, Αδιτινυς, Nicolaus Mysticus Patr. Constantinopol. in Sancto lib. 4. Juris Gr. Rom. και η' ο η' η' (έως η'ς τόπη) πῶ φιλαλικῶ ιμπερjασις άρjα, εν οστια- ριον η' Ρωμαίων γλῶσσα καλή. In Ecclesia Constantinop- olitana, seu Græcanica, duo Ostrarij conferuntur inter Officiales, scilicet ο Πρωτῶ οστιαριος, & ο Δευ- τερῶ οστιαριος, uterque in sexta pentade. Ac primus quidem κρατῆ τας Ξύρας εις τας χειρῶνας, alter κρα- τῆ η' μονοβάμβηλον, ut est apud Codinum cap. 1. num. 28. 29. Unicum admittit Codex Regius, cui utram- que functionem adscribit, ο οστιαριος κρατῆ πῶ λιμ- παδ' α η' Πατριάρχ, και έν η' άρjοσις τας Ξύρας. At Mat- theus Monachus διπλῶς οστιαριος pariter statuit. Iis rursum aliud attribuit munus Codex Allatianus: οi οστιαριοι βασίλειον η' μάδον η' άρjοτριος. Verum Joannes Episcopus Citri in Responso, ut & Catalogus Allat- ianus, tres Ostrarios recenset: η' μὲν αυτῶς οi η' οστιαριοι, και η' αυτῶς οi η' οστιας άρχησις η' εκκλησιον. Ex quibus tertius videtur esse, qui Codino δο- μέσικος η' θυρῶν appellatur. Quod verò dicitur, duos aut tres fuisse duntaxat Ostrarios in Ecclesia Græcanica, id intelligendum quoad munus publicum: nam longè major fuit numerus Ostrariorum Ecclesiæ Sophianæ, cùm eos ad centenarium redu- xerit Justinianus Nov. 3. & Heraclius ad 75. Vide Codin. in Orig. Constantinopol. n. 136. & que adno- tamus in Gloss. med. Lat. in Ostrarius & Ostrarius.

Πρωτοοστιαριος, dicitur Ducæ Hist. cap. 33. qui Tur- cis Carigi-bachi nuncupatur.

ΟΣΤΡΑΚΑΠΟΙ, Qui testas ex figulina terra conficiunt, tegendis testis idoneas: est enim όσρακος, Testis. Theophanes p. 371. διαλεξάμεθ' εν διαφόρων τόπων τεχρίτας, η' η' άδω δαδ' μῶν άστας και πόνησ οισδ' άμωσ χιλίος, και χριστάς διακόσιος, δαδ' η' η' ΕΜΑδ' και η' σκων όσρακαριος πιστακόνιος, &c. Vide Gl. med. Lat. in Scallias.

ΟΣΤΡΙΑ, Arboris species. Anonymus de Nu- ptiis Thefei lib. 11.

Αλλ' η' διαφεινήθηεν εν το κατόν ένάσων οστια σφουλιμ και όστρια, πυξῶς, σριμῶς, η' λυμῶ, τα κωπριλινα ταμῶρτα, &c.

ΟΣΤΡΙΔΟΜΗΔΙΤΙΟΝ, Ptochoprodromus contra Hegumentum, ex Cod. MS.

Και λαχωνίζητι, η' φακῶ, μη άσπριδομῆδ' η' η' η'.

ὈΣΤΡΥΓΗΣ ΛΙΘΟΣ. Constantinus Porph. in Basilio num. 84. Edit. Combef. ἐκ τῆς Σαρδάρης λεγομένης λίθου ἢ πρὸ ἀσθῆτος τινὸν Ὀστρήν καλεῖται λίθον καθίσταται ἰσχυρῶς. Meminit Orpheus ὄστρηος λίθου, ejusque virtutes pluribus describit, lib. ἀπὸ λίθου.

ὈΣΤΡΟΙΟΓΗΡΙΟΣ, *Ostrinus, ex ostro, Purrigenus.* Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 11.

Ἄνε ὄστρηόσκειον φλασὴν χρυσόστον καὶ βαθρῶν, Πλῆσιον, ὑπερβαύμασος, κατὰ τὸν κομορῶν.

ὈΣΦΙΟΚΟΡΙΔΙΟΝ, *Braſſica Capitata*, Ἀπόκον, apud Interpol. Diofcor. cap. 663.

ὈΣΦΡΑΔΙΟΝ, *Odogramentum, Oſſælorium.*

Fasciculus florum odorati, seu ut quidam volunt, *Rosa*. Eustathius ad Iliad. α. pag. 46. ἔγω τις τῆ ἑπιτρίψαν τολάκων τὸ Ἀρειῖον, ἤρας ἵον ἀνεργματίζεν, αἰκάλλων Σωπλάντικος πρὸ βασιλικῶν Ἀρειῖον, ὡς ἄριστος ἦναι ἤρας ὄσφραδιον. Nicetas in Iſaacio lib. 1. num. 9, ἡ γὰρ ἐν καὶ καλὰ ἐν ζωαζῆ καλονόμενον ἢ σφός μπτρός αὐτὸ δῶθ, ὁ αυτοκράτωρ Μανὼλ, καὶ αὐτὸν τὸ τῆ ἐκ τῆ ἡγῆος ὄσφραδιον. Achmes Onocrotic. cap. 204. ἐάν ἰδῃ ὅτι ἰσάων ὄσφραδιον ἔν, ἢ ἄξεν αὐτὸ, ἀνρῶς τίκουσ ποθῶν ἀλοiment, ἐν τερπτότης. Symeon Sethi de Aliment. in Ρρῆφα. προσπλαζῶ τὴν τὸν λόγῳ ἐν τῆ αὐθῶν ἀφῆματων τε, καὶ ἀφῆματων, καὶ λοιπῶν ζωομῶν ὄσφραδιον. Vita S. Bartholomæi Junioris pag. 448. ἰσῶς καὶ μῆρας Γρῶζος ἐστὶ τῆ ὁ δὲ αὐτὸς, ὅς καὶ ὄσφραδιον τὶ ἐν τῆ γὰρ πρὸ μακρῶς δίδουκε, ξηῖνῳ τινα ἰσάωσ δὲ σπιμῶν.

ὈΤΙ. Observat Xylander ad Cedrenum, Notā 4. solere Græcos recentiores capicibus eorum quæ aliunde collecta tumultuariè in suos Commentarios transferant, eam notam ἔτι, præfigere: sicut nos, inquit, vulgò *Item* vocabulum usurpamus. Id porro legere est passim apud Eustathium, Suidam, & alios Scriptores, cùm γῆσος uti vocantur, laudant. Id etiam ut nuperum notat Henricus Stephanus in Dialogo de Bene institutis Linguæ Græcæ Studiis pag. 35. Vide Excerpta Philostorgij, Strabonis, Joannis Antiocheni, & similia, ubi hæc vox fere semper occurrit: præterea Eustathium passim, & Codinum de Off. cap. 6. n. 9.

ὈΤΟΙΜΟΣ, *Succicinus*, *δουζουρῶθ*, ἔτοιμος. *Ότοιμα, Confessio*, *Παραζήμα*, αὐτίκα.

ὈΤΟΝΙΚΑ. Glossæ Basilicæ, *τόνικα*, ἰσάωσ ζωομῶν πικυλῶν. Ubi legendum videtur *τόνικα, Τυμια*.

ὈΤΟΥΧΑΧΑΑ, τὸ πύρρῳ, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥ, *Vel*, ex Gallico, *Om*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 4. ἐάν τῆς τὸ ἴνα καρὰβου ἔξῃ κακὸν κερὸν καὶ ἐκίνῳ ἔπιπὸν ἀπὶ τῆ σφάγματι τυ, ἀπὶ βῆχα τυ, ἢ ἀπὶ τῆ βίον τυ, &c. Sic passim alibi.

ὈΥΑΚΟΣ, ὁ ἀράχτος, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥΑΡ, τῆ κρῶν, *Cera*, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥΑΡΓΟΥΓΟΣ, *Afris, Pſyllium*, apud Interpol. Diofcorid. cap. 652.

ὈΥΑΡΔΕΛΟΥΟΥΒ, τὸ μέλιθῶν, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ὈΥΒΕΔΑΙΝΑ, in Lexico MS. Cyrilli, τινὸς ὑπαρξῆς, ἢ πᾶν τὸ καθ' αὐτὸ ὑσῆς, καὶ μὴ ἐἴλω τῆ ἔξῃ. *Substantia*.

ὈΥΓΗΖΟΥ, (al. ὕγῆ) τὸ ἰσμήρῳ τὸ ἀθῶ, in Glossis Jatricis MSS. ex Godd. Reg. 190. & 1843. *Flos Ephemeræ*.

ὈΥΓΚΙΑ, *Uncia, Aræum nummum*. Vox Siculorum, deducta, inquit Salmafius lib. de Ulustris pag. 315. δὲ τῆ ὕγκη, quia cùm ἰσάωσ minimi essent pretij ærei nummi, ὅγκον tamen & molem habebant,

ut pote qui duodecimam libræ partem penderent. Vita MS. S. Hilarionis: καὶ ἀπὸ αὐτῆ κρῶν ὡς ἢ τροφὴ ἔξ ἰσάωσ μιμησθηῖσθ. Theophrictus in S. Niceta Conf. num. 40. εἶδ' ἢ στυοτάτης ἐπίε ἰσάωσ ἄρτους καὶ τὴν ἡσχυρῶν, ὡς ἰπὶ κινεῖ ἐπιτρίψον αὐτοῦ. ἀσθῆσιον, *Sextians*, apud Theophilum Antecess. lib. 3. tit. 1. §. 15. τρεθαύκων, *Treians*, ἔξωγῆσιον, *Semissis*, *Επταύσιον*, *Seriphæus*, apud eundem, & alios. Vide Nov. Justiniani 128. in Proccm.

Ὀυδικῶς, in Nov. 107. ejusdem Justiniani cap. 1. *Divisio hereditatis per uncias*, & apud Michaciem Pfellum in Synopfi legum v. 53.

ὈΥΓΚΑΑ, *Ungula*. Apud Myrepsum scd. & Antidor. cap. 119. οὐγκὰ βαβαλίνα, *Ungula Caballina*.

ὈΥΔΕΤΙΠΟΤΕΝΙΟΣ, *Vitis, Triobolaris*, ὀυδαῖος, ἰσάωσ.

ὈΥΔΕΑΟΝΙΝ, *Afris, Sideriis*, apud Interpol. Diofcor. cap. 615.

ὈΥΕΓΩ, τῆ ἰσάωσ, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

Ὀυγαῖν, τὸς δύο ὀρθῶς, *ibid*.

ὈΥΕΛΑΡΙΟΝ, *Velarium*, locus ubi vela navium recondebantur. Vetus Inscripco Antipolitana apud Gruter. CLXXXIII. IO. ANTIPOHIC KAI OY ΠΟΛΙΤΑΙ ΤΟ ΤΕΝΙΚΟΝ ΜΟΝ. ΚΑΙ ΜΑΝΤΟΝ. ΚΑΙ ΟΥΕΛΑΡΙΟΝ.

ὈΥΕΡΙΟΝ. Vide in *Bispa*.

ὈΥΕΡΝΑΚΟΣ, *Vernaculus*, ἀκομῆς. Occurrit apud Antoninum lib. 1. de Vita sua.

ὈΥΕΡΣΟΥΟΥΓΙΑΤΑ, ἡ ζατίκος, quorum meminit VI. Synodus Act. 11.

ὈΥΕΡΡΑΓΟΣ, *Veltri, Veltrabum, Vernaculus canis*, apud Xenophontem Jun. de Venat. cap. 3. Vide Gloss. med. Lat. in *Cani Veltris*.

ὈΥΕΤΑΑ, ὁ κοχλὸς ὁ κεκαυμένος, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥΕΤΖ, τὸ ἀκορον, in Glossis MSS. Jatricis ex Cod. Reg. 1237. & 1843. *Acorum*.

ὈΥΕΤΑΙΑ, ἡ αἰσῶρα, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843. *Lacerta*.

ὈΥΕΧΤΑ, τὸ λακὸν, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥΖΑΚΗ, τὸ σπᾶσιον, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥΖΑΡΕΙΝ, Ὀυζαρίων, *Uzi, Fruis, Ex Ital. Ufare, & Gall. Ufar*. Glossæ Græcobarb. τὰ ἰσάωσ αὐθῶσιν εἰς τὰ κατεῖρα, ἢ ἔξῆρσιν εἰς τὰ πλάω ὀπῆ ἔχου κυπῆ. Alibi: ἢ τῶ μῶσ δὲ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ Περικλῆς, ἦρον ἔξῆρσιν.

ὈΥΖΟΥΡΝΙΚ, τὸ ἀσπῆσιον, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ὈΥΖΟΣ, Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190. Ὀυζῶ, ἢ ἀσπῆσιον.

ὈΥΖΟΥΡΑ, *Ufara, Faemæ*. Joannicius Cartanus in Sem. de Avaritia: καὶ θῆσιον ἰδῶν πολλὰς πλῆσιον ὀπῆ δίδου τῶ πλῆσιον εἶδ' τῶ ὕγῆρα, &c.

ὈΥΖΗΡΙΟΙ, *Veltri*, Supremi apud Turcos Magistratus. Apomafar in Apotelesmat. διασφαρῆ τῆ ἰσάωσ ἰσάωσ μῆσθῳ καὶ σπᾶσιον καὶ τῆ τῆσιν, ἴσῳ τῆ σῆσῳ ἰσάωσ τῆ ἀφῆματων. Ubi legendum τῆ ἰσάωσ, ut paullo post: καὶ διασφαρῆ μῆσθῳ ἰσάωσ καὶ βασιλῶν. Rursum: βῆσῳ ἐπιτρίψῳ τῶς Ὀυζῆσιον τῆ βασιλῶν. Vide *Bispa* v. 6.

ὈΥΚΑΡΙΟΣ, *Vicarius*. Vita MS. S. Eugeniz: τῆ Ἀρεακῆς ἢ τῆ θῆσιον Ὀυκάριον Εὐβροῖα τῆ, ἤρας τῶ μῶν ἀζῆμα τὸ πᾶσιον μῆσθῳ, &c. Chronicon Alexandrin. in Valentiniano: ἰσάωσ σπᾶσιον πᾶσιον παρὰ δὲ τῶς καπῆσιον Ὀυκάριον, &c. Vide *Bispa* v. 6.

ὈΥΚΟΣ, *Ficus*, apud Zonaram to. 3.

ΟΥΙΑΙΟΝ, Justinianus Nov. 127. ὑπὲρ ἐκείνου ἔργου, ἢ ἐπίου, ἢ κελυφίου, ἢ ἄλλων οἶων δ' ἀπὸ τοῦ ὑνόματι. Villam hęc interpretatur Meurfius. At in Basil. habetur ἰουλιαν, sed ἰουλιανος legendum scribit Cajacius ad l.3. Cod. Ut nemini lic. in cōmpert. lib.10. uti præfert Edicio Scripgeri. Julian. Antecessor confit. 124. pro singulis ingeribus sive centuriis.

ΟΥΪΝΑΙΚΤΟΣ, Vindicta. Theophrastus: Οὐνδ' αὐτὸ δ' κατ' εἰνδίκην ἐλαθινομήνη. Theophilus Antecessor utitur voce εἰνδ' αὐτῶ.

ΟΥΛΑΚΙΣ, Cusfor, δρυμῆς, in Corona pretiosa. Ex Ital. Laccio, & Gall. Laguais, vel in laquais.

ΟΥΛΑΠΣΜΟΣ, Gingiva exstima, Georgius Sanguinatus de partibus corporis humani, MS.

Οὐλίξ ὁ ὑράνιος, ὠλαπισμὸς τὰ ὄλα.

ΟΥΛΙΞ, Palatum. Georgius Sanguinatus de Partibus corporis humani, MS. supra citatus.

ΟΥΛΗ, seu potius ἄλη, uti scribitur apud Galenum, Pondus notum Medicis. Orisafius in Cod. MS. Reg. 1177. ἢ ἄλη ἔχει κέραια ἢ. Nicolaus Myrepsus MS. cap.8. ἀβρότων ἄλλω μίση, ἔργανον, ὑπερώτων, κασσίτης, ἀνά ἄλλω αἰ. Sic passim apud hunc Scriptorem, ubi Fuchsius dragmam semper vertit, quod forte βραβῆν totidem κεραια contineat, ut & δ' ὑράνιον, apud eundem Orisafium.

ΟΥΛΟΔΕΤΟΝ, idem quod ἀράμωλον. Vide Etymolog. Magn. in priori voce.

ΟΥΛΟΦΩΝΟΣ, Chamaleon niger, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 416.

ΟΥΛΤΙΜΟΣ, Ultimus. Mauricius lib. 1. Strateg. cap.8. κελυφίω τὸς πᾶσι φυλακίω τῶ βανὸν πισθίως σωρορῆσαι, καὶ ἄλλω γινώσκω τῶ ἀρχαίων ὑπ' αὐτῶ, ἧτοι σχολῶν ὅς αἰς ἀναφίρον. Species tegradationis.

ΟΥΛΦΙΝΕΣ, inter grandia Cete recensentur Glyca 1. parte Hist. pag. 36. ubi quidam Codd. præferunt δελφίνος, uti monet Labbeus pag. 153.

ΟΥΛΥΝΕΟΝ, Ulydeo. Paulus Ægineta lib. 7. Ἰταμολί, ἧτοι καὶ ἰνδόν ἐστὶ τὸ ἰταλὸς ἀργαίκοις καλεῖται.

ΟΥΛΥΓΓΙ. Vide Ἄρξῆσιον.

ΟΥΥΟΝ, Uva. Alexander Italianus lib 7. cap. 13. τῶτος καὶ τὰ κάσσανα ὄντι ἰππὶθνα, καὶ μέσπιλα, ἢ καὶ παύ πῆπειρα. Actuarius lib. 2. αὐτὸ πνεύμα. ψυχ. cap. 5. καὶ τὸ παύ σφύρονα ἐν ὑπόμας, καὶ καρούα, καὶ μέσπιλα, ἐν φαρμάκω μὲν λόγῳ λαμβανόμενα παύ ψήσπιμα.

ΟΥΡΑ ΜΥΣ, Malva, Prophetis, seu Chymicis, apud Interpol. Dioscor. c. 332.

ΟΥΡΑ ΣΚΟΡΠΙ, iisdem, Sideriis, cap. 615.

ΟΥΡΑ ΙΧΝΥΜΩΣ, Arngolegium, iisdem, apud Apuleium de Virtut. Herb. cap. 1.

ΟΥΡΑΝΙΑ, ἱρις, Ἰνῶ, Interpolatori Dioscoridis cap. 1.

ΟΥΡΑΝΙΣΜΑ, Nota musicæ hodiernæ quæ per φ. exprimitur. Vide Rutgersium lib. 2. Var. Lect. cap. 11. Extr.

ΟΥΡΑΝΟΒΑΣΤΑΙ. Vide in βαστῶν.

ΟΥΡΑΔΙΟΝ, Cauda, ἔρα. Lexicon MS. ad Schedographiam:

Κέρκω καὶ τὸ ἐράδιον, Κερδῶ καὶ ὁ αἰόσπηξ.

ΟΥΡΑΝΟΒΑΦΕΣ γῶμα. Cavulus color, apud Nicetam Paphlagonem in Vita S. Hiacynthi Amastriani pag. 3. Vide Gloss. med. Lat. in Cælestinum.

ΟΥΡΑΝΟΦΟΙΤΗΣ, Epitheton quo donatur S. Paulus à Niceta Paphlagone in Sancto Jacobo Zebed

ΟΥΡΑΝΟΣ, Umbraclum, umbella que capiti sedentis aut procedentis superponitur, quomodo Caelum, seu Ciel vocant interdum nostris. Syropoulos in Hist. Concilij Florentini sect. 4. cap. 18. enarrans ut Joannes Imp. Constantinopol. Ferrariam venerit: ὑπεδέξατο δ' αὐτὸ Ἰωάννης μὲν μεγάλος τιμῆς, τῶν ἑῶν αὐτῶ πρὸς πορτολεμῶνον, καὶ ἕρσαν ὑπὲρ αὐτῶ βασιλῆως αἰουρῶνον καλεῖσθονταν. Et c. 25. ἐν τῷ πρὸ δεξιῶ μέρει (ἐπὶ ὄρθῳ) κέρκωον ἢ ἰπποκρίτων σῶνον, ὑπὲρ αὐτῶ ἕρσαν καρυχῶνον ἐν ὑψῷ αἰουρῶνον. Adde cap. 26. Extr. & sect. 7. cap. 15. Extr.

ΟΥΡΑΝΙΩΝ vocat idem Concilium pag. 11. ἀρχαίως ἢ καὶ τινες ἄλλοι σιωπηλῶς μετ' αὐτῶ, μὲν ἕρσανος ληθυσσῶδες σκεπάζοντες αὐτῶν.

ΟΥΡΑΝΙΟΣ, Ara umbella, Portio.

ΟΥΡΑΝΟΦΡΑΝΤΩΡ, Cælestis Orator, vel qui de Cælo disseruit, in Hexamero scilicet: Epitheton quod vulgò Græci Basilio M. adscribunt. Index Bibliothecæ Vaticanæ MS. & alter Index Bibl. ex Cod. Colbert. 99. Ἐξήρσιος τῶ ἐν ἰσθμῶ παρῆς ἡμῶν βασιλῆως τῶ μεγάλῳ καὶ ὑποσφραγιστῶ ἐν τῶς ἱερῶ μὲν πᾶσι. In Cod. Constantinopolit. Zonaræ to. 1. pag. 6. apud Vvolfium in Not. S. Gregorius Theologus ἕρσανιως appellatur.

ΟΥΡΑΡΙΟΝ. Vide in ἰσθμῶν.

ΟΥΡΒΑ, Mensura quædam. Petrus Theosticonus in lib. de Archemia MS. ἡμῶντος βίβρωτῶ ἐν τῷ ραίφ πρὸς βᾶθῶ ἕρσαν μίαια. ἐν τῷ τῶ ὑψῷ αὐτῶ, καὶ τῶ π. σπᾶνας δ'.

ΟΥΡΒΑΝΟΣ, Urbanus, exponitur à Psello de verbis Juris Latinis in Cod. MS. ὁ φῶναξ τῆς πόλεως.

ΟΥΡΒΙΚΑΡΙΑ, Urbicaria, Romani Episcopatus peculiariis Diæccsis. Ἐπαρχία Οὐρβικαρίας, in Noritia Græcorum Episcopatum exarata sub Leone Imp.

ΟΥΡΥΓΙΑ, pro ὄρρημα, Ulna, mensura sex pedum apud Hatnenopol. lib. 2. tit. 4. §. 17. 18. 22. lib. 4. tit. 11. §. 18. Cod. 1395. MS. Bibl. Reg. τὸ σάδιον ἐν ἕρσανι κατῶν, τὸ ἢ μίλιον ἕρσανι ἑπτακόσις πεντακόσια, &c. Titulus concipitur, αὐτῶ ἕρσαν. Hero in Geodesia MS. ἢ ἕρρημα μὲν ἦς μισθῶ ἢ σπέρρημα γῆ, ἔρα σπέρρημα βασιλῆως βᾶθ'. ἢ πῶδας 5'. καὶ σπέρρημα α. &c. Nicephorus Gregoras lib. 2. Hist. inedita cap. 16. καὶ οἰκίους ἐν αὐτῶ πλάτης, μὲν χιρῆμα δ' ἕκαστον ἕρρημα μίαιος ἕμα καὶ πλάτος αὐτῶ ἕρσαν μᾶλλον.

ΟΥΡΥΓΙΑΣ, Modus agri, apud Chios. Testamentum scriptum Chij an. 1580. apud Crusium lib. 4. Turcogr. Epist. 27. ὅτι ἀρίην καὶ ἀρίην ἕρσαν ἕκαστος πῶτος δὸτὸ τῶ ἑρσανιῶν τὸ ἕλματῶ δὸτὸ τῶς κληροῦμας τῶ πῶτος μίαιος Σιλβίσις, &c. Occurrit ibi pluries ut & Epist. 28. ubi Ulnas vertit Cærus. Fortè scriptum ἕρσαν pro ἕρρημα, nam Ulnas terra dicunt: Itali vel certè pro ὄρρημα, mensurà notà apud Græcos.

ΟΥΡΙΑ Ουα, ὑπερώμα, Irrita, Subventanea, apud Eustathium ad Iliad. α.

ΟΥΡΙΑΣΜΟΣ, Ejulatus. Anonymus de Nutritis Theci lib. 2.

Καὶ ἀρχίζω τὸ κλάψωμεν μὲ ἕρσανι μὲν ἕρσανι.

ΟΥΡΠΙΜΟ, Matrum, Πιππορῶνον, in Corona pretiosa: pro ὠεμα.

ΟΥΡΠΙΣΧΟΣ, Cuspsis Hasta, teli. Lexicon MS. Cod. 1843. Σαυρωτῶ, ἕρσαν δῆρυ, ἢ ὁ σφῆραξ, ὁ ἴναι καὶ ἕρσαν καλῶσιν, ὅτι κηπῶσιν τὸ εἰδῆσιν τῶ δῆρῶ.

ΟΥΡΚΙΟΛΑΡ, Urcularis, Herba parietaria, quam Græci Περλίκιον, & Περλικάδα, præterea Ἐλβίλιον vocant. Hippocratica pag. 9. βόλωνος πρὸς κιάδῶ, &

λω γυμνασίου ἠρκιόλαρ καλίδην, ὁ χυλός. Vide Ruellium de Natura Stipitum lib.3. cap.69. & alibi.

ΟΥΣΑΚ, τὸ ἀμμουακίον, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ΟΥΣΙΑ, pro *σωστία*. Syntipas MS. καὶ πρὸς νόμο λυώλαστο. Rursum: νειασία γαρ τις ἰδὼν με παρακύλασαν ἐκ τῆ παραθυρίας, ἐπαρτήθη τῆ ἰμῶ ἰσάτι, καὶ πρὸς πάλυ νόμο ἀνακαθίστα, ἡ ἰκνεσα.

ΟΥΣΙΑΣ διαφείας, *Familia hircifcunde*, in Gloss.Gr.Lat.

ΟΥΣΙΑΚΟΣ, *Patrimonialis*. Οὐσιακὰ, *Patrimonialia*, in Basilic. lib.54. tit.4.

ΟΥΣΙΑΣ, *Dignitas apud Turcos Asiaticos*. Anna Comnena lib.6. Alexiad. pag.170. ὁ ἡ μίρας Σουλτάν ταῦτα μιμηθῆνός, ἡ δὲ δεινὸς τῆ Τιβητείου ἰεροπολιτῶν ἰδὴν, ἀπίσταλι πρὸς τὸ αὐτοκράτορα τῶ Οὐσίω, μιλῶσα ἀπὸρθε κήδης, &c. Occurrit rufum infra, ubi Editor ad marginem repositit Σακας, ut sit quem alij τῆ αὐσίον vocant, hodie *Chiausui Turci*: Sed an ex fide alicujus Codicis, an verò ex conjectura, non liquet.

ΟΥΣΙΑΔΙΟΝ, *Substantiola, Facultaticula*. Glossæ Basilic. Πουσίον, ὠσασί μικρὸν ἰσίδιον.

ΟΥΣΙΟΝ, *Vestis*, quam Latini inferioris ætatis *Hauciam* vocarunt, *Tunica talaris*. Achmes Onitocrit. cap.220. καὶ τὰ λεγόμενα ἴσια, εἰς ἀνώτερον πλάτος τῆ ἠρμυρῶν πάλιν κρινθῆ. Rursum: ἰάν ἰδὴν ἐπὶ φερα ἴσιον χυσίον, ἀνετίθη ἑλίαν καὶ θήματα καλῶν ἀνάλογον τῆ πλάτους τῆ χυσίον. Μοχ: ἰάν ἡ ἰδὴν ὅτι ἴσρια ἴσιον, ἀνετίθη πλάτων πολὺ συνελκίον, εἴθ τὸ τῆ χυσίον πολυσυμπίκλον ἐκ βαλόνος ἴσριον. Occurrit ibi pluries: sed ex hisce Locis factis conficitur genus vestis fuisse, non verò *Hosam* seu *coturnum*, uti putavit Meursius. Ita porrò *Honciam* sumi apud Latinos Scriptores inferioris ætatis docuimus in Gloss. med. Latin. ubi hi etiam Locis addi possunt. Statuta Synodalia Joannis Episcopi Leodiensis MSS. *prescripimus quod nec Monachi nigri, nec Canonici Regulares in Hissis (leg. Housis) vel tabardis equissent.* Charta fundationis Domus Dei Tornodorensis an.1293. *Et cum domum exierint, super pellicias vel capas clausas, vel housias deferant.* Habetur ibi non semel eadem vox, ut & in *Ordine quem tenes Universitatis Parisiensis in delatione corporum Regum Francie*, in libro viridi novo Castellæti Paris. fol.47. Vide *Osca*.

ΟΥΣΚΕ, *Non, Minime*, ἢ, ἴα, ἢχι.

ΟΥΣΟΥΜΒΙΣ, *Gallis, Chamadaphne*, apud Interpol. Diofcor. cap.731.

ΟΥΣΟΝ, *Usum, δικαίον τι*, in Glossis Basilic. Οὐσκουπίλιον, *Uscapere*. Eadem Glossæ: ὠσκουκαπίλιον, εἴθ μακρὰς χρίστας δισποζέων. Rursum: ὠσκουκαπίλιον, εἴθ χρίστας διαπίζω ὠσκουκαπίλιον, χρίσιν ἴσριον, ἡ κερδαινεν αὐτίω. Occurrit in lib.50. Basilic. tit.1. cap.66. to.6. pag.805. & apud Scholiast. lib.2. tit.5. pag.99.

Οὐσκουπίλιον, *Uscapria*, apud Balsamonem ad Phorij Nomocan. tit.2. cap.1.

Οὐσφουκός, *Usumfucius*, in Nov.7. & in Libris Basilic. passim.

ΟΥΤΙΛΙΟΝ, *Utilis alio*, vox Jurisconsultorum. Lib.59. Basilic. tit.1. cap.7. καὶ ἡ τῆ ὠτιλίον ἐν ἀλλοτρίῳ ὄρω μίσθω διεξέρχον ἴκρον, ἔτιλιον ἀρμύζον. Οὐτίλιον αὐτῶν, lib.9. tit.3. cap.61. ἠτίλιον ὠταγυζαί, *Utilis alioque uti*, lib.9. tit.8. cap.10. ἠτίλιον ὠταυτός, lib.10. tit.34. cap.5.

ΟΥΤΟΥΑΤ, λέγει τῆ χυλὸς κκαυμῶν, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. Οὐτῶτ, μίλλον ἰνδίκον, in Lexico MS. Cod. Reg.1843.

ΟΥΦΟΥΡ, ὁ Κνύς, in Lexic. MS. Cod. Reg.1843.

ΟΥΧΙ, *Non*, pro ἔχι. Οὐχὶ μοσαχὰ, ἀμὰ ἡ, *Non solum, sed etiam, ἢ μόνον*, ἀλλὰ καὶ. Corona pretiosa: γιὰ τὸ ἔχι, *Cur non, εἴθ τι ἔ*. Stephanus Satchleces in Monitis MSS.

Όταν σον λέγει κυριαστὸν λέγει πε πάλιν ἔχι. Joannes Glycas de Vanitate vitæ:

Τῆς φύσεως καὶ φαντικῶν ἔχι δὲθ θήμα ἄν. ΟΦΔ, *Offia*. Orneofophium: εἴθ σκυλοπύλω δῶστικ ὄρας πρὸς μίαν ἡμέραν, καὶ εἰ δὲ ἄλλαν ὄρας πάλιν, καὶ εἰ πάλιν ἡμέραν ὄρας ἐπὶ τὰ. Ibidem pag.180. διδῶ τῆ ἡμέρα ὄρας πρὸς, τῆ ἄ, τῆ β, ὄρας πάλιν τῆ τῆ ἄ ὄρας ζ'. Adde pag.181. 182. &c.

ΟΦΕΛΙΟΝ, *Ophelia*, in Gloss. Græco-Lat.

ΟΦΑΚΑ, *αχυρῖα λέγει*, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. *Omphacium*, Succus vel liquor amarus ex oliva amara, &c. Vide *A7408*.

ΟΦΑΛΛΟΣ, pro Οφθαλμός, *Ophthalmicus*. Historia MS. Bertrandi Romani:

ἠχλοῖστικ καὶ γυμνὸν μίχρον καὶ ὄραδ τε. ΟΦΘΑΛΜΙΚΟΝ, *Flos argenti*. Glossæ Jatricæ MSS. Neophyti: εἴθ ὄραδ, ἴσριον καὶ ὄραδ σιν ὄραδ μίχρον.

ΟΦΘΑΛΜΙΖΕΙΝ, *Fascinare, Oculis ledere*, βακαίνεον.

ΟΦΘΑΛΜΟΣ Πύθων, *Prophetic*, *Sicthas*, apud Interpol. Diofcorid. cap.435. Apul. c.42. habet Τύθων.

ΟΦΘΑΛΜΟΣ φυτῶν, *Gemma arborum*. Unde ἐσοφθαλμῶν, *Hystio*. Euthathius Iliad. β. pag. 308. ὄραδ μὲν ἡ φυτῶν, ἐκ τῆ καὶ τὰ ζῶα πεντακτὸς ἡ αὐτῶν ἀφ ὧν καὶ τὸ ἐσοφθαλμῶν, ἡ γυμνικὸν λέγει.

ΟΦΘΑΛΜΟΦΑΝΙΑ, *Oculorum decerpio*, de Præstigiatoribus, qui oculos circumstantium fallunt. Vita S. Symeonis Sali, MS. εἰς ἰνδὴν ἴσριον ὄραδ πάλιν ὄραδ ὄραδ ὄραδ, ὄρας καὶ ὄρας πάλιν.

ΟΦΘΟΣ, ὄρας, *Collum, Assiatum*, ἴσριον. Κάμινον ὄραδ, *Affare*, ἴσριον. Glossæ Græcobarb. ἴσριον ἄλλορον, ἀλευρῶν ὄραδ ἡ ὄραδ.

ΟΦΙΛΑΝΟΙ, vel ὄραδ, Hæretici, εἰ τὸ ὄραδ δὲ ἔραδ, καὶ τῶτον κερδῶν ἡ ὄραδ, ἴσριον φύσει ὄραδ τῆ ἴσριον ἐκ κερδῶν τῶν. Ita Scholiastæ Basilic. ad lib. 21. pag.581. Adde Theodorit. Serm. 1. de Hæretic. Nicetan lib.4. Theauri Orthodox. fid. p.169. &c.

ΟΦΙΓΕΝΙΟΝ, *Ophiogenum, Elaphoboscium*, in Interpol. Diofcor. c.485.

ΟΦΙΟΚΕΦΑΛΟΣ, *Accipitris genus*. Demetrius Constantinopolit. lib. 1. Hieracosph. cap.2. εἰ τὸ ἰπικηρόμυρον ἴσριον ἐκ πρώτοις τῆ νειαστικὸν ἰπικηρόμυρον, ἴσριον τῆ λεγόμενον Οφιοκέφαλον εἰς γδ ὁ μακρὰς τὰς κεφαλὰς ἴσριον, καὶ ὄραδ ὄραδ.

ΟΦΙΟΝ, ἡ ὄραδ ἴσριον ἴσριον ἴσριον, εἴθ ὄραδ ὄραδ. Glossæ Chymicæ MSS.

ΟΦΙΟΣΤΑΦΥΛΟΝ, ἡτοι καππαρίν, in Glossis Botanicis ex Cod. Reg. 848. Vide Diofcoridem cap.280.

ΟΦΙΥΗΣ. Apud Nonum de Morbor. curat. caput 244. infcribitur εἴθ ἴσριον ἡ ὄραδ.

ΟΦΥΔΙΟΝ, pro ὄραδ, *Supercilium*. Nicetas in Isaac. & Alex. num.3. de Murtzuphlo: ὅς δὲ τῆ τὰ ὄραδ ἴσριον ἴσριον ἴσριον, ἡ ὄραδ ἴσριον ἴσριον ἴσριον ἴσριον. Ubi Cod alius habet ὄραδ.

ΟΦΦΙΚΙΟΝ, *Officium*. Glossæ Lat. Gr. *Fineritum Officium*, λέγει τῆ ὄραδ. Glossæ Basilic. ὄραδ κιν, ἀλευρῖα, τῆς, ἴσριον, &c. Mofchopolus: ὄραδ κιν, εἴθ δύο φ. ἴσριον ἡ ἡ ἴσριον ἴσριον. ὄραδ κιν, in Concl. Quinifexto Can.7. Zonaras in Canon. 33. Concilij Carthagin. τὸ ὄραδ τῆ ὄραδ ἴσριον ἴσριον ἴσριον, σημαίνει δικαίον ἡ ἀποτίσιον. Balsamon ad Can.17. Apost. τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὄραδ κιν κατὰ χριστικῶν λέγει τῆ βαθμῶν κυρίως γδ βαθμῶν, ἡ ἴσριον ἡ τῆ

Πα μὲ θερε πᾶ τὸ πνεῦν, ἰδὲ τὰ πῖσιον φέρει.
 Φάρι. Eadem Corona pretiosa : φάρια, *Pisces*,
 ἰχθύες. Glossæ Græcobarb. Ἀλιών, ἰχθύς Θαλάσσιος,
 φάρια τὸ Θαλάσσιον. *Phylogium* MS. de Natura animalium : καὶ ὅτι αὐτὸ φέρει αὐτὰ φάρια τὸ Θαλάσσιον, &c.
 Historia Apollonij Tyrij :

Οἱ ἄλλοι ἱπταῖοι μνησκουσι, καὶ πλῆθος σὸν τὰ φάρια.

Alexius Rharturus Doctr. 14. καὶ ἴμενον θυμὸς τὸ χάρι-
 μεν τὸ φῶς, καὶ εὐδὸς ἰψυχῶν, ὡς τὸ φάριζον φῶς
 ἰδᾶται. *Fabulæ Æliopi Barbarogr.* pag. 147. καὶ ἱπταίσε
 τὰ δίκτυα καὶ τὸ ἀκίρειον, καὶ ἔβαλαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ
 ἱπταίσε φάρια πολλὰ.

Φαράκη, *Pisciculus*. Historia Apollonij Tyrij :

Ἐπίσταν διχρεῖα ἰυμὴ, καὶ φάρακ τὸ φάριακ.

Φαρίπυλον, eadem notione. Glossæ Græcobarb.
 ἰχθύς πολλοὶ μικροί, φαρσπιλλὰ πολλὰ.

Φαρίων, *Pisces*, Ἀλιών, ἰχθύς. Maximus Cy-
 thærensis Episc. in Synaxatio 18. Oct. in S. Andrea
 in Crifi : καποῖσι πωστὸν ἰσταντὸν τὸ φάριζον δὸν Θαλάσ-
 σια φάρια, &c. *Fabulæ Æliopi Græcobarb.* Ἀλιὰς εἰς
 ἰφάριακ. Agapius in Geponico cap. 172. καὶ ὅτι αὐτὸ
 εἶδος τὰ φάριζον, καὶ βλάζιτο εἰς τὴν θάλασσαν.

Φαράδικος, *Piscatorius*. Georg. Contares lib. 4.
 Hiftor. Athenar. ἱμπτικὴν εἰς τὴν βαρκαὸν τὴν φαρα-
 δίκην.

Φαράζιο, *Piscarium*, *Vivarium*, ἰχθυοτροφεῖον. In
 Turco-Græcia Crufij.

Φαρολίμνη, eadem notione.

Φαρίκη, *Piscatio*, *Res Piscatoria*, ἀργα, ἀργε-
 σπῆλική.

Φαράς, *Piscator*, Ἀλιών. Historia Apollonij
 Tyrij :

Ὁ γλαφαλίη ὁ φάρας, ἔδθεν ἐπὶ ναυλιόσι.

Φαράρες, φάρακες, eadem notione, in Glossis Græ-
 cobarb. Ἀλιών, φάραρες. Alibi : τὸ ἀλιών χώρα, χώρα
 τὴν φάρακην.

Φαροκωμῆς, eod. significatu apud Damascenum
 Studit. ferm. 30.

Φαρίμαλον, *Piscatio*. Glossæ Græcobarb. δὸρὰτα Θα-
 λάσσια, κοιλία τὸ γλαῦν, καμακία τὸ φαρμάτιον, ἵχθυσ
 ὅτι μὴ πάντα φάριζον.

Φαρίμαλον, ita appellatum Constantinopoli Mona-
 sterium ὅθι τὸ φῶς μαζῶν ἔβρον φαρίμαλον, scribit
 Codinus in Orig. Constantinopol. n. 114.

Φαροκίκαλον, *Testa vini*, apud Fr. Richardum in
 Clypeo fidei part. 1. pag. 392.

Φαροκίλλα, *Ichtyocolla*, ἰχθυόκολλα, apud Agapium
 in Geponico cap. 208. Glossæ Jatrice MSS. ex Cod.
 Reg. 1673. βρωμικέλον, ἰχθυόκολον, φαροκίκαλον.

Φαροζαρον, *Halec*, *Marris*.

Φαροζαρόν, *Forum piscarium*, ἰχθυοπώλειον. Βα-
 λινεβζαλα, Turcis. Vide Onomast. Leunclavij.

Παρόζαρον, *Pisces Salium*.

Παρόζαρο, *Pisces* qui Græcis ὄρος dicitur. Vide
 Petr. Bellon. lib. 1. de Piscib. p. 194. & Agapium in
 Geopon. c. 131.

Φλακόζαρο, *Pisces* qui Græcis ὄρος dicitur, quod
 Flascion seu lagenæ speciem referat. Vide Petrum
 Bellon. lib. 1. de Piscib. pag. 296.

Χριστόζαρον, *Pisces* quem *Dorée* Galli appellant, ut
 scribit Petr. Bellon. de Piscib. lib. 1. pag. 148. Vide
 Χριστόφατος.

Ὁ φῶς ΙΚΕ. Anthologium Cryptoferratenfē, apud
 Goarum pag. 462. τὸν βασιλῆα ἐκ τριῶν, καὶ εἶς τὸ
 αὐτὸ εἰς δέκα, εἰς ὅτι αὐτὸς εἶναι εἰς δέκα εἰς δέκα. Ubi Goar-
 us, *turn pascitur in disco super altare*. Sed videtur
 legendum εἶναι εἰς, id est, *procede ad altare*.

Ὁ φῶς ΙΚΙΟΝ, *Obsequium*, *Comitatus*. Glossæ

Basilic. Ὁ φῶς ΙΚΙΟΝ, ἰφῶσιον. *Lexicon* MS. ex Cod. Reg.
 1708. πομπή, τὸ ἰφῶσιον. *Constantinus* de The-
 mat. lib. 1. cap. 1. ἰφῶσιον, φαρμακίον λεγόν, ἕπερ σπ-
 μαίνει τῆ Εὐλαίων φωνῆ τὸν προπορευόμενον ἱεροπόδον φῶ
 Βασιλεὺς ἐπὶ εὐταξίᾳ καὶ τιμῆ ἔδην ὡς Σπασταρὸς χρομα-
 τίζα ὁ φῶς ἰφῶσιον ἰφῶσιον, ἀλλὰ Κόμης, καὶ τὴν ἱερομα-
 σίαν καὶ τὴν προνομίαν ἀποφαρίζον. Infrā : καὶ τὴν
 ἱερομασίαν αὐτὸ (φῶσιον) φῶσιον ἀποφῶδον, ὅθι τὸ
 ἀποπορευόμενον φῶσιον καὶ κατὰβλῆεν καὶ διελθῆεν τὰς
 ἰδὲς αὐτὸ εἰς μόνος. *Joan. Moschus* in Limon. c. 151.
 ἰδὲς ἡ μετὰ φῶσιον αὐτὸ, &c. *Zacharias* Pap. lib.
 3. Dial. cap. 7. εἰς φῶσιον πέντε μόνος ἰχθυσ πολλῶν,
 ὡς ὅτι εἰς ἰφῶσιον ἰφῶσιον τὸν ἀποπορευόμενον. Ubi Grego-
 rius M. in *obsequium cunctarum potestatum*. *Vita* MS.
 S. Joannis Chrysofomi : πικροδὸν ἡ αὐτὸ ἀποπορευόμενον
 καὶ τὰς μετὰ φῶσιον, ἡ μόνος εἰς ἰφῶσιον αὐτὸ, &c. *Vita* MS.
 & apocrypha S. Amphilochoj Archiep. Iconiensis :
 διήρησεν τὸ πλάσιον ἰφῶσιον καὶ ἄλλος φασίσιαν. *Leontius*
Episcopus Neapolos Cypri in *Vita* MS. S. Jo-
 annis Eleemonis : μόνος τὸν οὐ φῶσιον πικροδὸν ἀπο-
 χρωρῶν. *Codinus* in Orig. Constantinopol. num. 85.
 ὁ φῶς Ιωάννης ἡ Ἀραβικὴν, ὡς ἡ Ἀραβικὴν ἐκλήθη, ἐπι-
 λεξαμένη καὶ ἐκ πολλῶν χιλιάδων εἶς εἰς ἰφῶσιον εἰς τὰ
 πρόκοντα αὐτῆ ἀκάθαρτα ἡ αὐτὸς Ἀραβικὸν. Qui vetus
 Imperatoris obsequio præerat, φῶσιον λεγόμενον ἰφῶσιον
 ἰφῶσιον dicitur Nicephoro Constantinopol. in Bre-
 viario pag. 172. 1. Edit. Idem & Κόμης φῶσιον δι-
 κτύς, uti suprā ex Porphyrogenito attigimus, &
 pluribus docemus in voce Κόμης.

Ὁ φῶσιον deinde dicta Afæ pars, cujus Metropo-
 lis fuit Nicæa, Urbes vetò præcipuæ, Cotyæum, Coryzæum,
 Dorylæum, Medæum, Aramæa, Myrela, Lampλά-
 cos, Parus, Cyzicus, & Abydus : dictaque vulgò
 præ Provincia, seu ὄμμα Ὁ φῶσιον, quod Legio des-
 tinata ad Obsequium sui comitatum Imperatoris in
 eam præsidio mitti consueviffet. Ὁ φῶσιον, nudè
 Theophani in Artemio num. 2. Ὁ φῶσιον, eadem an. 4.
 Irenes : χώρα φῶσιον λεγόμενον Ὁ φῶσιον, Nicephoro
 Constantinopol. pag. 118. 155. 1. Edit. præterea apud
 Zonatum in eodem Artemio & Copronyme, & Leonem
 Grammaticum pag. 496. 505. 506. Acropolim
 non uno loco, Anonymum in Festum Reditur.
 Imag. pag. 741. & Cantacuzenum lib. 4. Hist. cap.
 18. pag. 773. & alios. Ex præallatis emendanda Glossæ
 MSS. ex Cod. Reg. 2062. Ὁ φῶσιον, ἔδον, ἀποπορευ-
 ῶν, καὶ λεγόν τὸν πᾶν τὴν πᾶν κατὰ ποταμὸν φῶσιον. Ubi nemo
 non videt legendum Ὁ φῶσιον. Alibi : λεγόν καὶ ἡ μὴ
 φῶσιον ὄμμα.

Ὁ φῶσιον, *Obsequi*, *Obsequium præstare*, *comi-
 tari*. *Lexicon* MS. Cyrilli : Πομπή, ἀποπορευόντων
 Ὁ φῶσιον. Alibi : ἀποπορευόμενον, Ὁ φῶσιον. *Testamentum*
 MS. Abraam Patr. Kai ἰδὸν ἡ καὶ πᾶν
 ὄμμα Ὁ φῶσιον. Infrā : τὸν τὴν ὄμμα αὐτὸ
 Ὁ φῶσιον ὄμμα ἀνέχοντες εἰς τὸ φῶσιον. *Vita* MS.
 S. Symeonis Sali : Μακάριος ἐργάζομαι καὶ ἡμῶν ὡς
 τὸν πᾶν μαζῶν μὴ κρινῶν Ὁ φῶσιον. *Synaxarium*
 Vitæ S. Josephi Hymnographi : φῶσιον ἰφῶσιον
 κερμηβίον ταύτη τῆ νυκτι, ἰφῶσιον ἡ ἰφῶσιον ἀπο-
 πᾶν ἰφῶσιον. Utuntur passim Scriptores, Zacharias
 Pap. lib. 3. Dialog. cap. 7. lib. 4. cap. 18. Theophanes
 an. S. Leonis M. & an. 1. Leonis Chazari, Concil.
 Florentin. pag. 12. Edit. Labbei, & pag. 222. *Codinus*
 in Orig. Constantinopol. num. 68. 85. Antiquiq.
 Constantinopol. pag. 98. *Euchologium* Goarj pag.
 618. *Vita* Sancti Bartholomæi Junioris pagina
 443. &c.

Φικλάμα, pro οφικλάμα. Glossæ Græcobarbaræ
 Ὑποκρίμα, τὸ κολάσιμα, ἡ κολάσιμα, ἡ φικ-
 κλάμα.

Π.

ΑΒΕΤΖΙΟΝ, *Scintum grandius*, nostris *Pavolis*. Joannes Cananus de Bello Constantinopolit. ἐτεροι ἢ ἐκκλησια σφραῖ καὶ μετὰ αὐτῶν, καὶ τὰ πάντες μὲν σιδῆρον, καὶ πλοκωτάς ἢ ἄλλοι, καὶ παβίζια ἢ ἄλλοι, ἄλλοι ἢ ἀσβήρας σιδῆρας. Vide Gloss. med. Latin. in *Pavifarij*.

ΠΑΒΙΩΝΙ, *Papilio*, *Tentorium*, *Σκωῦ*. Παβίωνεν, *Tentoria* figere.

ΠΑΒΩΝΙ, *Pavo*, *Ταῦς*.

ΠΑΓΑΔΙ, *Puitem*. Recitat Allatius in lib. de Quorundam Græcor. opinat. num.22. proverbium apud Græculos, et qui cūm aliquem mentis inopem ludunt, interrogant, *αν εκρυσο venia biberis*, ἔστι δὲ τὸ παβιάδι ἢ βένιας, quasi potu illius aquæ dementes fiant. Pro *παγάδι*.

ΠΑΓΑΝΟΣ, *Lepus*. Neophytus in Glossis Jactricis MSS. Πτώς, (Polluci Πτώξ) καὶ Παπαός, καὶ παταρός, ὁ λαγαός. Hinc

Παραδότης, *Venator*, qui Lepores insequitur, venator. Demetrius Constantinopol. lib.1. Hieracosoph. cap.194. καὶ ὡς ἀέκιστος ἢ παλασθῆρ, τὸ θούρα, &c. Rursum: ἢ ἢ μήπω τὴν περίκριας σοχάσθη, καὶ ἄμα τῇ φωτῇ ἢ παρασθῆρ ἄπολιτος, ἀσεχῶν ἢ θήρας, &c. Denique: ἢ ἢ παρασθῆρ καὶ αὐθις διερρανοῦν, ὁ σιδῆρας ἀσπῆρσσι, δὲ ὅς μακροῖν λένε ἢ ἱερρακα πατόσιδην κωῦρ. In quibus locis Petrus Gyllius rectè venatores vertit.

ΠΑΓΑΝΟΣ, *Paganus*, qui à militia arceatur, ut hæc vox apud J.C. vulgò sumitur. Suidas, & Glossæ Basilic. *Παγῶς*, ἀσπράττω. Hesyechius: *παγῶς*, ἰδιώτης, ἀσπρον. Eadem Glossæ: *παγῶς*, ὁ ἐκτός μὲν στρατιωτικῆς, ἀλλῶς στρατιώτη. Acta Martyrij SS.Tarachi, Probi & Andronici cap.2. ἰσθῆρσθω ἢ ἐν σιδῆρ ἢ Παμφυλίας, *παγῶς* ἢ σίμ, *Χεσιανός* ἢν. Ubi vetus versio: *Sum amicus plebeius, sed Christianus*. S. Dorotheus Doctr. 2. ubi quidam è Zanensibus alium sic rogat: *ἰὰν ἀπὸ τῆς αἰς Ἀντιόχου*, τὶ ἔχεις σαυτῶν ἢ λῆνι μοι ἐκείνη, *Εἶπα* ἱμαῦτ ἢ ἐνα παλασθῶ. Novella Constantini Porph. περὶ δωμασθῆ, &c. ἐπε δὲ τὸ διαθῆσεν ἔξ ἀίσιων μισῶν αἰκιδῶν κληῖσιν, γῆσιν, ἢ φουσκῶ, ἢ ἔξωτικῶ, *παγῶς* κληροῖμοι. *Παγανικῶ* περικωλια, in Eclog. Leonis & Constantini tit. 17. §.10.

Πασιάνον, *Paganorum*, seu ἀσπῆρσθων, ac *vulgarium more vitam exigere*. Eadem Acta Martyrij SS. Tarachi, Probi & Andronici cap.1. ἰσθῆρσθω ἢ πιν, Πόικε ἢ τῶς; *Ταραχῶ* ἢ πιν, *σφραῖσθῶς*, — ἀπὸ τὸ Χριστιανὸν μὲ ἔθ, νῦν παλασθῶν ἱερίσθωμ. Μαζῆμῶ ἰσθῆρσθω ἢ πιν, κα ἔξωτῶ γῶρ ὅς σφραῖσθῶς ὅτι ἀσπῆρσθω. Ubi vetus versio: *Propetere quod Christianus sum, venenitatis militie*. Nicetas Paphlago in Vita Ignatij Patr. Constantinopolit. ἀσπῶν, ὡς ἢ μὴ παγῶσων ἐν μοναχικῶ πῶ σπῆσθις σχῆματι ἀσπῶσθι, Ἐάνων ἐπερῆσθω πῶ ζῆμιαν.

Παγῶν, eadem notione. Leo Diacon. lib.6.Hist. MS. τότε δὲ καὶ Βαρδῶ ἢ ἢ Κυροπαλάτω λείωσθ ἰδὸν ἐν Πατισκίον τιλιώσα, καὶ πῶ ἢ Δωκὸς ἀξίαν ὑπεζωσθῶν, κα τὸς ἢ Χαλδίας ὄρους διατριβῶσι, ἢ ἀρχῆς παγῶσῶς, ἢς Ἀμοσῶσιαν πελορῆεν.

Παγῶσθ, *Paganus*, *Genilis*. Anna Commena lib.12. pag.347. κατὰ πάσῶ πόλει καὶ χῆρας περιών, καὶ πα-

γῶσιν αὐτῶ λαμπρῶ τῇ φωνῇ ἀνακρίψθων, κα τὸς παγῶσῶς ὄη γῶμα ἰταρῶσθω. Paçtum inter Alexium Comnenum Imp. & Boëmundum, apud candem Annam lib.13. pag.406. ἐπε τὸ Χριστιανικῶ θῆσῶς ἐστὸν ὁ χῆρας ἀνθραμῶσθ, ἐπε καὶ ἀλλῶσθ ἢ ἱματῆρας αὐλῆς, ἢς Παγῶσῶς ἱμαῖς ἰματῶσθω. Et pag.409. ἐπε Τυρικῶ σπιν, ἐπε ἀρῶσθῶ, κα ὡς ἀντικῶ σπῆ ἢ πῶ ἱματῆρας ἰταρῶσθων φωνῶν, *Παγανισθῶ*, ἢ *Χεσιανικῶ*. Vide Gloss. med. Lat. in *Παγανισθ*.

ΠΑΓΑΡΧΟΙ, *Pagorum præpositi*, de quibus Lex 2. Cod. de fusccept. Lex 8. Cod. Th. cod. tit. Justinianus in Edicto 13. de Alexandrinis in Proœm. & cap.24. §.1. Isidorus Pelusiotæ lib.2. Epist.91. ubi de Arcapago: *παγῶ ἢ ὁ ὑψηλὸς τόπος* ἐν γῶ ὄρθῶ τινὶ λῶ ἐκείνῶ τὸ δικασθῆσθων, ἔστι καὶ Παγῶσθω καλῶν ἢ πῶ τισιν οἱ τὶ κωμῶ ἢ τὸσων τῶσθ ἀρχῶσθ.

Παγῶσθ, in eodem Edicto cap.24. §. 1. Extremus Παγῶσθ.

ΠΑΓΕΝ, *Vadere, Venire, Adire*. φῶν, βαδίζθω, ἔρχεσθω, ἀρῶν. Corona pretiosa: *ἰὰ πάσῶ*, *ἱερῶ περιών*. Glossæ Græcobarb. *αναχωρῶ*, ὑπάσθω, πάσθω μισῶσθ, δὲσθωσθ. Anonymus MS. de Anoribus Lybisti & Rhodannes:

Νὰ συμπεπῆσθ τὰ ἔπαθα, κα τῶσθ αἰς πῶ φῶσθων Anonymus de Nuptijs Thefei:

Καὶ λείθῶν ἢ ἀπῆν να πάσθ ὅπῶ ἔθω. Παγῶν, Παγῶσθων, eadem notione. Anonymus de Locis Hierosol. num.14. καὶ ἔθ μίσα αἰς πῶ ὄσθ ὅπῶ παγῶσθ αἰς τὴν Βηθλέμ. Utitur etiam antea. Joannes Glycas de Vanitate Vitæ:

Καὶ αἰς πῶμῶ σῶ φῶσθῶς, ἀφ ἢ ἢ ζῶμα παγῶσθ. Historia Bertrandi Romani MS.

Καὶ ἢ βενῶσθῶς πῶ ὄσθ ἢ ζῶσθ να παγῶσθ.

Historia Apollonij Tyrjij: Καὶ φῶσθ σῶσθ ἢ ἔπασθ, Πάσθω, μῶλ ἢ γῶσθ Anonymus de Nuptijs Thefei lib.5.

Εἶπῶ παγῶσθ σφῶσθῶς ἀπὸ πῶ δῶσθῶν τῶ.

Idem lib. 2. Κισπῶσθ καμῶσθ παγῶσθ ὄλεμ ἢ ἀλαζῶσθων.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea: Ἐκῶσθ κα ὑπαγῶσθ ὄσθ ἢσῶν οἱ καλῶσθῶ.

ΠΑΓΙΑΙ, *Siatue*. Seylitzes pag. 552. in Michæle Theophili filio, de tetra motu: κα τῶς κα πῶ ἄγιαν ἄνων παγῶσθ ἰσθῶσθῶς κληῖσθων. *Οβελίσθ* & *Pyramides* interpretatur Goarus. At fecus Symeon Logotheta in eodem Michæle num.41. ubi de eodem tetra motu, scribens, τὸ ἀρῶσθ ὁ κα πῶ ἄγιαν ἄνων τὸ δῶσθῶν ἰπὶ κῶσθ ἱσθῶ, *corruille*.

ΠΑΓΙΑΥΔΗ, *Tibia*, *Fistula*, Ἰδῶσθ, σῶσθ.

ΠΑΓΙΑΔΑ, *Laqueus*, *Decipula*, Παγῶ.

ΠΑΓΙΝΗ, *Rapina*. Suidas: *Καπῶσθ*, ὅπῶ ἢ σῶσθ ἢσθῶσθ σφραῖσθῶσθ, κατῶσθ ἰσθῶσθ ἢσθῶσθ, ἢ σῶσθ, ἢ παγῶσθ. Unde αἰς καπῶσθων συμπεπῆσθων, *est compingantur*.

Παγῶσθ, *Tripartitum*. Eustathius ad Iliad. 4. ἰπὸν ἢ πῶσθ καὶ ἢ ἐν βῆλοισ γῶσθ ὅσθων ἐτάσθῶ ἢ μόνων σπῶσθ καὶ πῶσθ ὄσθων σχημῶσθῶσθ, ἀλλῶ παγῶσθ κα βῶσθ, ἢν ἔξωσθ, κα τὰ κῶσθ ἰσθῶσθων λαγῶσθ, ἢ σφῶσθῶσθ, ἰσθῶσθ ἔσθ γῶσθων. Ita restituunt Viri docti pro *διστάγια* & *ημιστάγια*.

ΠΑΓΚΑΡΠΟΣ, Chamaleon niger, apud Interpolat. Diocfor. cap.416.

ΠΑΓΚΟΣ, Mensa nummaria, Italis Banco, nostris Banco. Sguropturion in Hist. Concilij Florentini fecit. 7. cap.12. αυτός ὁ ὑπερχύθη, ὡς ἕπιερ σίεζον μόνυ καὶ συμφωνήθη ἀπὸ πολλῶν τῶν Φλωρεντίων, ὡς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐπιήρειον τῶν μιλίων, καὶ πάλιν ἀνευσεσθῆσαν πρὸς τὸ ἑς Φλωρεντίαν ἰδίῳ κἀκεῖνοι πούνασι ἵνα λαμβάνῃ ἕκαστος τὸ ἐπιήρειον ὅτε βούλοιο ἐκ τῶν πάγκων, μηδὲν ἄλλο ἀπαιτήσεως πρὸς τὸ Πάπαν γινώσκοντες, ἀλλ' ἵνα εἰδῆται ἕκαστος τὸ ἴδιον ὑπερχύθη ἑς τὸ πάγκον. Neque aliter accipienda hæc vox in ipso Concilio Florentino, non verò pro Scanno: ταῦτα τῶν καρδινάλιον ἐπιόντων, ὡς οὐκ ἔστι βασιλεὺς δὲ γράμματων καὶ βούλην βασιλευδῶν πάντων, καὶ δὲ βούλην ἑς ἀκαπλήρῳσιν πάντων πάντων ἑσῶν, τῶν Βηθίλιας, καὶ Γενίας, καὶ τῶν Φλωρεντίας. Vide Hefychium in Κνωμῆτι.

ΠΑΓΚΡΑΝΟΝ, Ferrulago, Thapsia, apud Interpol. Diocfor. cap.739.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΔΙΟΣ, qui veteribus Παερραδίασιν. Glossæ veteres: Ρανκρατιδιῖ, Πακκρατιδιου. Lexicon MS. ex Cod. Reg. MS.1843. Πακράτιος, ἡ στικχίσιος. Vide Gloss. med. Lat.

ΠΑΓΟΜΑΝ, idem quod Πάγομα. Vox Chymicorum. Ita autem definitur à Petro Theophrastico in lib. MS. de Archemia: τὸ πάγομα πάλιν ἐστὶ πρῶτον τὸ ἀχύνει ἐς σφραν ὕδατος, ἡ σφραν μάλισα πρὸς ὑρότητα ἐκπύουσθαι μίλιασσαι, &c. Titulus capituli est πάλιν. Vide Πάγκον.

ΠΑΓΟΝΑΤΟΝ, Tussilago, apud Interpolat. Diocforid. cap.132.

ΠΑΓΟΣ, Glacis, Παγδός. Anonymus Astronomus MS. Græcobarb. καὶ ὡς περ ἀδὴ μὲν τῶν χωρῶν ὡς τῶν ὕδατος ἐκ τῶν ἀμύχλων, καὶ φουσίσι φησὶν ἀπὸ κρυστάλλου, ἦν ὡν πᾶσι, &c.

ΠΑΓΟΥΡΙΟΝ, Cancer marinus, Πάγουρ Græcis. Protophrodromus contra Hieromonachum, ex Cod. Reg. MS.

Πάγουρ ἢ ἰαδῖον, ἄναξ, πόσις ἐπὶ τῶν, Ἐὶ μὲν φημι τῶν, καὶ κρασι, στικκί, καὶ ὅσα παύρια, Καρκαθιδιῆτας ἐκαστῶν, τυρῶνα καρκαθιδιῆτας. Manuël Palæologus in Onirocrit. MS. οἱ ασκαὶ, τὰ περὶ τῶν, οἱ καρκαθί, καὶ ὅσα τοῦτα τῶν ἰσρακλιῶν.

ΠΑΓΚΡΟΥΣ. Vide in Τάϊτις.

ΠΑΓΩΝΕΙΝ, Colare, πηρῶν.

ΠΑΓΩΝΗ, Pano, ταῦν, in Corona pretiosa. Occurrit in Fabulis Ἐσφορι Barbarogr. pag. 62. Poitius παβῶνι habet, Physiologus MS. de Natura animalium: καὶ τὸ παβῶνι οἱ τυραννοὶ ἴδι ὄρασιον ἀπὸ πάντων, &c. Vide Παβῶνι.

ΠΑΖΑ, Παζιά, Βετα, Σούτλα. Agapius in Geoponico cap.170. ἕκαστος ἕκαστος ἑσῶν, ἦν ὡν παζιά. Cap. 186. οὐκ ἔστι ἦν ὡν παζιά.

ΠΑΖΑΡΗ, Παζάριον, Forum, Emporium. Achmes in Introduc. ad Astrolog. δὲ πολλὰ παζάρια, φόρμα, ἔστι τὰ παζάρια τὰ στικκίματῶν. Anonym. de Vulpe & Lupo: Καὶ ἐστὶ τὸ παζάρη ἰσχυρῶν κωμῶν τῶν κῆνον Malaxus in Hist. Patr. p.166. καὶ βουλήν μαζαλή φωνή, τὸ πᾶσι παζάρη καὶ τῶν, καὶ τὸ πᾶσι τῶν. Idem in Chron. MS. p.553. καὶ ἰσχυρῶν δὲ τὰ παζάρια. Ita pag.720. &c. Historia Apollonij Tyrij:

Ὅσῶν τὸ παζάρη τῶν ἐς στικκίαν τῶν βάνων. Rurfum:

Εὐρχάλη μὲ δδοδῶσα, στικκίη μὲ τὸ παζάρη. Fabulæ Ἐσφορι Barbarogr. p.54. ἐστὶ μάλισα ἐκαστῶν ἐς τὸ παζάρη, καὶ ὁμῶν δὲ ἔστιον καὶ ἐκῶν. Ubi Cod. Gr. μάλισα ἔστι ἀγορῶν καθῆμεν, &c. Adde Theophylact. Hierodiac. Hom.6. p.113. Homil.13, pag 259. Damascenus Studitam Homil. 21.24.25.30.33. &c.

ΠΑΖΙΟΝ, Τορσίμ, Τοσάζιον. Lexicon MS.

Cytili, πάζιον, λίθος ἀτίμας ἐσποχλωρίζων. Hefychius: Πάζιον, ὁ καὶ τοσάζιον, λίθος πολύτιμος. Occurrit apud Malaxum in Hist. Patr. pag. 183. Vide Scalmasium ad Plinium pag.1083.

ΠΑΘΑΙΝΕΙΝ, Παθθαίνειν, Pati, Κάμνειν, πάσχειν. Glossæ Græcobarb. ἐκαστος ὡς ἑσῶν πολλὰ, ἡ παθθαίνει, ἡ παθθαίνα.

Παθθαίνα, Passio, Morbus. Eadem Glossæ: βουβῶνι, παθθα, παθθαίματῶν, ποτήματῶν.

ΠΑΘΗΝ, pro Passio, Stabulum. Eustathius Iliad. καὶ χεῖν τὸ χωρῶν ἀσφάλος, ὁ καὶ καθῶν Ἰωνικῶν λέγει, καὶ τὸ ἐστῆν, ἐστῆν, ὡς ἴμοιον ἰδιωτικῶν ἐ τὸ φατῖν, πᾶν, ἐσθλαζή φωνήματων.

Παθθαίνω, eadem notione. Glossæ Græcobarb. loco suprà laudato. Alibi: πάσχειν, ἡ παθθαίνειν Nicetas in Alexio lib.2. num.3. ἔστι τὸ καὶ ἰσχυρῶν ἀφεκτικῶν φησὶν, αἱ πρῶται ἔστιν καὶ ἰσχυρῶν, ἐς τὸ βουβῶνι ἰσχυρῶν. Ubi Cod. Ed. ἰσχυρῶν profert. Anonym. MS. de Amorbis Lybistri & Rhodamnes: ἄλλα δὲ πᾶσι ἀγῶνι οὐ τόσα δὲ παθθαίνα.

Stephanus Sacleces in verbis. Politic. MSS.

Τῶν περὶ τῶν, καὶ τὰ κακὰ τὰ ποῖα εἶναι παθθαίνων Rurfum:

Νὰ βλάψῃ καὶ ὡς ἡ φησὶ ἐστὶ κακὰ παθθαίνων. Agapius in Geoponico cap.214. καὶ τὸ βρῖφον, καὶ δὲ παθθαίνει κακῶν.

ΠΑΙΓΝΙΑ, Ludus, παιγνίον, in Corona pretiosa. Item instrumentum musicum. Historia MS. Bertrandi Romani:

Παιγνῖα ἔστι περὶ τὰ μουσικὰ καὶ ὄρατα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 2.

Καὶ τότε ἀρχαῖοι στικκίον καὶ παιγνῖα, Σικκίον καὶ τῶν τῶν, &c.

Dorotheus Monembafotes in Synopfi Histor. καὶ μὲν μεγάλας χαραεῖ ἰσχυρῶν τῶν τῶν, καὶ τὰ ἄλλα παιγνῖα.

Παιγνῖα ἴαρος, Παιγνῖα, Lufor, Ioculator, παιγνῖα. Glossæ Basilic. Σικκίον, πᾶσα ἡ οὐκισί, καὶ τὸ παῖνον, ἔστι ἰσχυρῶν τῶν, ἡ καὶ παῖνον ἰσχυρῶν τῶν, &c.

Παιγνῖον, Quis est modus instrumenti pufiani, vel iis capiti, quos hodie πασιδῶντες dicunt ait Goatus, quomodo Iohannis d' instruments dicimus. Harmenopolus lib.4. cap.6. ἰδὲ ὁ δημῶν πασιδῶν, ἡ ὁ ἴδιε αὐτῶν, ζωαῖα ἡ εἰστικκίον Σικκίον. Codinus de Offic. Palat. cap.6. num.29. μάλισα ἡ πᾶσι δὲ τῶν κῆνον, ἐστὶ τῶν τῶν, ὡς φησὶν, ἰσχυρῶν τῶν ἡ λυβῶνι Παιγνῖον, ἦν ἡ στικκίον, βουβῶνι, ἀκαπλήρῳσιν, καὶ στικκίον. Chronicon Constantinopolit. ἡ ἡ δὲ πασιδῶντες ἐκαλεῖ τῶν τῶν ἰσχυρῶν. Stephanus Sacleces in verbis. Politic. MSS.

Παισιδῶντες περὶ τῶν, πασιδῶντες καὶ ἰσχυρῶν. Anonymus M S. de Forma Baptismi: ἰδὲ στικκίον, ἦν ὡν δημῶν πασιδῶντες, &c.

ΠΑΙΔΑΚΚΙ, Παιδάκιον, Puerulus, παιδάριον. Hefychius: παιδάκια, μετράκια. Ita enim legit Phavorinus, non παιδάκιμα, uti profert Editio. Joan. Glycas de Vanitate Vitæ:

Πᾶσι τὰ παιδάκια μὲν γλυκῖα, γοναὶ ἡσυχῆς.

Historia Apollonij Tyrij:

Ὁ ἴσχυρῶν τὸ παιδάκιον τῶν ὡς πολλὰ τὸ παῖν.

ΠΑΙΔΑΡΙΑ, Liberi. Constantinus Porphyrog. de Adm. Imp. cap.1. καὶ ἰσχυρῶν τῶν τῶν ζωαῖα, καὶ παιδάκια, καὶ λυβῶνι τῶν χωρῶν αὐτῶν. Vide Gloss. med. Lat. in Puer.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΑΡΙΟΓΕΡΩΝ cognominatus Macarius Ægyptius, qui simul atque Monachus induit, adhuc in juvenili ætate constitutus, adeo enituit, ut à Monachis ita vulgè indigretur. Eupapius in Maximo pag.85. de Juliano Parabata: ὁ μὲν ἐστὶ μετράκι περὶ τῶν ἰσχυρῶν. Vide Γέρον.

ΠΑΙΔΕΜΕΝΟΣ, Eruditiu, παιδαδ δμυδ, in Corona pretiosa.

ΠΑΙΔΕΝΕΣ, Πίδνις, Puella, Virgines, Abra. Glossæ Græcobarb. νίασ και απαλαί, νοςί, ή παιδνις. Alibi : αβρα, νίασ, δβλασ, πιδνις, Σκλαβίσι. Eustathius II. a. pag. 137. ώσπερ ζ ανόητοι οι νέοι έχουν τιμωπόβολα, ώτω κ ανωδ κηρο κρήρας επιεριφαντο ποτιω. νωδρον γαρ οι τοσωδ ύπηρεσιαι, διδ και μηξι νωδ τωσ εν τοιςτις καθυπερβύλις, Παιδς και Παιδίοκας φαρμυ. Adde eundem in Iliad. δ. p. 438. Vide Gloss. med. Lat. in Puer.

ΠΑΙΔΕΨΙΣ, Mulier, Punisio, Παιδδνις, κώλασις, τιμωρία. Nam παιδύσιον recentioribus Græcis est Castigare.

ΠΑΙΔΕΡΩΣ, Unguentum quo faciem fucant mulieres, Eustathius II. ζ ύσρον μύρον ήψύρον, ο εκάκλον παιδέρματα, ή ζ γωμαίσις ήζωδν.

ΠΑΙΔΙΝΕΚΡΟΝ, Αθονις. Glossæ Græcobarb. Εστρωμα, παιδιν νεκρον, άσρον, παιδινεκρον, όσδ ήπιθων εις πλώ κωλιωσ ή μάκας τω.

ΠΑΙΔΙΤΣΙΝ, pro παιδδντις, Doctor, Magister. Anonymus de Amoribus Callimachi & Chrysothorhes :

Αλλά μαγάλιω δωκίμων ήχο τής ιατρίας, ό ζήρδνσ ζδ παιδιντιν μν, &c.

ΠΑΙΔΙΩΝΝΕΙΝ. Vide in Αζκαπαδιωννεν.

ΠΑΙΔΟΓΡΑΦΙΑ, Natalium professio, scriptura. Modestinus in l. 3. §. 1. D. de Excusat. & ex eo lib. 38. Basilic. tit. 1. cap. 3. δένουζ ή ζ ζήρδνσ και ήζή ή παιδιογραφωίς, και δι ήτιρον δαδεδήενω. Modestinus habet παιδογραφωίω, &c. Ubi Scholiastes : ώς όσασ ή παλτρς δπογραφοζ κατ αυή ή κωρδ καθ εν ήζηηδδν τα τίκνα αυήζ.

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ, Puerorum Christianorum collectio, quæ subinde à Turcis fit in Provinciis iis subditis, Georgius Contares lib. 1. Hist. Athenarum pag. 24. καθως συμβαίνοι τώ ύμωιν και πλώ σήμων εις τα μισρ ή Τουρκίαις, όσδ πύρνω τα παιδία τινων πλωχών εις τώ λυθρόμωιν παιδομαζώμα, ζ τώσ φλωζησις πλώ καρδιασ τωσ.

ΠΑΙΔΟΠΟΥΛΟΝ, Puer, Famulus. Moëris Atticifita MS. παιδα ή δένω, κήν γροφία. Nicetas in Alexio lib. 3. num. 26. ex Cod. Græcobarb. και τώ κωλιωσ αυή παιδδπυλα. Ubi Cod. alius, τα ήπι ή Θεορπάσις. Pachymeres lib. 1. cap. 8. άδρας ών ενζωίσις μύδ ματζήλις τώ παραπαν εις παιδδπυλις ή αυθιστολαδωρμύδ τεταμύδς αυήζ. Anonymus de Bertrando Romano MS.

Και μζ ήσις παιδδπυλα καθολικύια μόνσ.

Codinus de Offic. Palat. cap. 5. num. 15. ήπλωικα ζών δένει ή Βασιλία καθολικύιασ, ήρειν τώ ήσωδμύκω παιδδπυλω ή Βιστοριω εκάτς, &c. Ita num. 8. cap. 7. num. 14 24. cap. 9. n. 9. cap. 12. n. 8. cap. 13. n. 3. Vide Gloss. med. Lat. in Puer.

ΠΑΙΔΟΣΤΑΣΙΟΝ. Apud Cedrenum ubi vox γαρύνοσάσιω occurrit, loco laudato in hac voce, additur in Cod. MS. ut monet Xylander, hocce Scholium : ήμοι δ εκά παιδοσάσιωζ γαρζήζιων ζδ, αζήζ Λατινις, τώ παιδιν.

ΠΑΙΖΟΥΡΑ, Πεζύρα, Peditatus. Anonymus de Nuptiis Thefl. lib. 7.

Οιδι ποδά αδάματω λαμπρα ή σκυριασρμύα, Οιδε μαγάλα άνορα, ότε πολλά παιζούρα.

Georgius Contares lib. 4. Hist. Athenarum : ζ δωδ μύδ ήπια ήρειν τώ παρασ ήων τώ καθολαρικόν τω σράδωμα, δωδ ή τώ άλλο τα άπύρνωσ τα άμάζια, ζ ή ύλη ή πεζούρα.

ΠΑΙΔΕΧΟΣ, Avis genus, Pelicanius Erudito

Cotelerio in Nomocanone ab eo Edito n. 317. Locum habes in Καρκαίζα.

ΠΑΙΝ. Angelophorus in verbis Politicis MSS. de Constantinopoli :

Εφαγε όμω και ήπινω ζ τώ πών. Ταύτα λίρνω πώσ άσώνσ νόμομα σν.

ΠΑΙΝΕΜΕΝΟΣ, Landauis. Leonard. Phorcius de Re militari lib. 1.

Τέ ποδά πύθωμύδω, Εύζημύ, και παρμύδω, Ιακώβω πώ Ασκαρρ, Εύζωίω παλικαρρ.

Iterum :

Καδός ή γηζημύδω, Αζήων, και παρμύδω.

ΠΑΙΤΟΥΛΟΣ. Vide Μταίωσ.

ΠΑΙΡΝΕΙΝ. Vide in Πύρνω.

ΠΑΪΣ, Πάς, Βει, Dignitas Turcica, Βεγμ Lenclavio in Pand. Turcico num. 14. άμωρατ πώσ, apud Cananum de Bello Constantinopol. μζαλάπαι, Μωρατ πά.

ΠΑΪΣΑΪΔΗ, Ραονία, apud Interpol. Diofcor. cap. 563.

ΠΑΙΤΪΤΑ. Vide in Πύτνω.

ΠΑΚΑΚΑΣ, Ραπα, sic dicta Athenienibus hodiernis. Theodosius Zygomalas in Epist. apud Crustum in Turcoq. pag. 99. τα σύκα σύκα λίρνεσι, ή βώτραχρον, πακακά.

ΠΑΚΑΝ, ή άτραφαζή, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. Arripex, herba de qua Ruelius & Botanici. Lexicon Reg. Cod. 1843, habet Πακαλ.

ΠΑΚΤΟΝ, Paltum, Fœdus. Glossæ Basilic. Πάκτω ζυμωμωιν. Agatho Diaconus de VI. Synodo : ήζή πλώ σροσζήσις τότι, και ήζ αιτιαι αυή και παραβασίς ή συκωμύδωσ πάλωιν. Chronicon Alexandr. in Joviano : και μζ τώ ποίησαι πάλωιν ήρλώις κζ Πύρων, &c. In Heracleio pag. 900. ή δνλίπτι σροσζήσιω αυή λαβών μη μόνω πάλωι, &c. pag. 904. ή Χαζώνσ μύδ ήζήζ πάλωι πωσιωικώσ. Theophanes an. 3. Justiniani : και ήρλώις πάλωι τυσώσάσις, ήζήδων ήρλώι. Utitur præterea an. 1. Mauricij, & 4. & 10. Heracjij. Chronicon M. S. Georgij Hamatoli in Theodosio Jun. ή ήζενει ήα δνωατ εκ ή λαύ σν δνωάδωιν μονομζήσις ζ ηκώσσαι Πύρνω ήα μονομζήσιω, υδώς ποίω πάλωι ή ήρλώι ήπι ζρόνως σρακώκω.

Πακτών, Πακτών, Pacifici, Ραζήμω ήνιτα, Gloss. Lat. Gr. Periphi, Σωθίλο, σωθίλοζατο, και ήσκατωσ. Glossæ Basilic. Πακλήθ, σωμωονθω. Chronicon Alexandr. in Heracleio pag. 906. ότι μύδ μζζωζ ή παρζήσ ήζώ πλώ ήζωσιν ήζων ή λαθών και πακτώσιαι μετάνω. Scholiastes Basilic. ad lib. 60. tit. 34. τότι και αυήσ ό πακτώσιαι ή κωλιώζ μζ τώ πάλωιν ποίησαι τώ ήζωκωμω. Vide Nomocan. Photij tit. 13. cap. 18. Alias πακτών Jungerge significat. Vide Etymolog. in άρρωφαζή.

Πακτών, Tributum ex palle inditum, quævis pensatio. Nicephorus Presb. in Vita M. S. Andree Sali : κομώσι ή έ ή Αίρνωπς τα πάλωα αυή. Theophanes an. 2. Phocæ : & ex eo Cedrenus : ό ή φωκάσ τας δνωάσις δωδ ή Εύρωπικς ήπι πλώ άσιωσ μίσηρι, πώ Χωλώρα πάλωι ήζωζήσις, νομζήζ ήρμύδ ή βαρβαρωιν ήζ. Idem an. 9. Pogonati : σκεπώκωδω πρς υαλίρνως ήζωρρωιν ήρλώις ήζιδς μύδ ήρνω ζόζων ήπι σμωφώνσ ήπαισ πάλωι παρζήζισι τή Βερωικη πολέωσ αζήζ ή Αζωρμύων ζχουσι ζηλιδς αςήσ. Vide eundem an. 11. εζήδωμ Pogonati, & an. 6. Constantinij filij Irene. Nicetas in Alexio lib. 2. num. 2. άνεκρωζή μη ζρωμώτων ήνις τας ήρζήσ ανάλιθωσ, άλλ ήρςήδωλ και δνωροσ αυήσ βαρβαρώσιν. Ubi Cod. Barbarog. τας όσρωζήσ εις πάλωι δνδωσ. Utuntur præterea alij, Justinianus

stinianus in Nov. 120. c. 11. Constantinus de Adm. Imp. cap. 21. 28. 30. 32. 43. 44. 50. Anonymus Combeftianus in eodem Constantino, Auctor Incertus post Theophanem pag. 432. Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 8. Codinus in Orig. Constantinop. n. 21. 145. &c.

Παλίον, *Tributum imponere*. Idem Constantinus cap. 44. Extr. *καὶ ἐπὶ ἡμετέρας αὐτῆς καὶ ἐδαλυθῆσαν, καὶ ἐπαλυθῆσαν, καὶ ἐχρῆντο ὑποπύξιναι τῷ βασιλείῳ Βυζαίων.*

Παλίον, Παλίον, *Prædia elocare*, Ἐκμισθὸν τὰ κτήματα. Παλίωμα, παλίωμα, *Possessionum elocatio*, Ἐκμισθωσις τῶν κτημάτων. Nicetas in Andronico lib. 2. num. 3. ex Cod. Barbarogr. ἵσως ἔξισμῶν, ἢ ὠνάς ταύτας τοῖς βυζαντινοῖς φοροῦσιν, καὶ τοῖς ἐκ τῆσδων πακτωνόν, ἀλλὰ δὲ ἄρον τὰς ἀρχιερασίας καὶ ἐπιτελέων παραχρῆμα. Michaël Attaliates in Synopfi cap. 13. de Actione conducti & locati: ἴσθ' ἵδ' ὅταν τις οἶκον ἴδον ἢ ἄρον παλίωσιν ἢ τινα, ἴθ' ἢ διαμῶν ἐπίστον πακτωνόν. Scholiafies Basilic. tom. 1. pag. 756. ἰάν ποικυρτωρ μὴ παλίωσιν ἢ ἡμῶν ἡξισωσιν, &c. Balsamon ad Synod. I. Can. 17. σημειώσῃ ἢ κενὰ δὲ τὸν ἱερομῆχιν τὸν ἱεροδοκίμους οὐδένα καὶ ἢ βαλασσα πακτυώσιαι. Vide Eustathium II. l. p. 742. & Odyss. f. p. 1937.

Παλιωσός, *Conductor prædij*, in Affifis MSS. Regni Hierofolymitani, cap. 98. Locum vide in Eftion.

Παλιώσ, apud Nicetam in Joanne n. 4. *Qui prælia seu tributa exigit.*

Παλιώσις, *Tributarius*. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 9. οἱ ἃ Σκλαβοὶ οἱ παλιώσ' αὐτῆς. Infra: τῶν λοιπῶν Σκλαβῶν, οἱ τινὲς οἶσι παλιώσ' ἢ τοῖς.

Παλιωσιὸς eadem notione. Idem Constantinus: καὶ ἄρχον' οἱ τὸ βλοτῆζον, ὅταν ἢ παλιωσιὸν κῆσρον ἢ τοῖς. In formulario veteri Notariorum ex Bibl. Reg. legitur *καὶ παλιωσιὸν ἐπὶ κῆσρον*, hoc est, *contagium prædij ad agrum locandum.*

Παλιωσιός, *Per prædium*, apud Balsamonem ad Nomocanonem Phorij tit. 2. pag. 36. 1. Edit.

ΠΑΛΑΔΟΥΡ, τὸ ἀνακαρδῶν, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΠΑΛΑΪΒΕΙΝ, *Luctari*, Παλαίον.

ΠΑΛΑΙΟΒΑΟΥΛΟΥ βελάν, apud Myrepsum fecit 8. cap. 53. Ubi παλιόρος legendum censet Fuchsius.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΣΤΡΟΝ. Vide in Κῆσρον.

Τὸ ΠΑΛΑΙΟΝ, &c. ὃ Παλαῖος, ita non semel laudatur Juris Interpres in Basilicis, ubi Fabrotus ad lib. 45. pag. 133. τὸ παλαιὸν vocat Codicis Iustiniani nei contextum, ad differentiam novī contextus Βασιλειῶν. Ita etiam laudatur à Balsamone ad tit. 2. Nomocanonis Photij pag. 38. τ. ἰ. ubi σχολιασῶ, &c. ἢ Παλαῖον citat. Cujacius in Præfat. ad lib. 60. eorumdem Basilic. ubi de eorum Interpretibus: *alij persimile τὸ καὶ πῶδας, alij τὸ Παλαῖον considerant, antiquioris Latini textus vestigia subtiliter perscusi.* Vide pag. 658. Suetefium in Notitia Basilic. sub finem.

ΠΑΛΑΙΟΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, *Veteranus*, apud Modestinum. Vide ibi Anton. Augustin. pag. 335. Glossæ Gr. Lat. παλαιός στρατιώτης, *Veteranus*. Themistius Orat. 14. sub finem alludens ad nomen Veteranonis Tyranni: ὃ καὶ τῶνομα καὶ τῶν τύχων πάλα στρατιώτης.

ΠΑΛΑΙΩΝΕΙΝ, *Veterasere*, Παλαῖωσθαι.

ΠΑΛΑΜΑΡΙΟΝ, *Funio quo navis alligatur*, ex Ital. *Palamaro*. Georgius Contares lib. 10. Hist. Athenar. pag. 273. ἐκείνη τὰ παλαμάρια δὲ τὰ κατέρχοντάς τας, καὶ ἐτρέφον πολλὰ τὰ καλῶσιν τὰ τὰ φάσιν.

ΠΑΛΑΜΗΔΑ, Παλαμῆδα, pro Πλαμῆς, *Sarda*, Pificis. Prochoptodromus contra Hegumenum ex Cod. Reg. MS.

Παλαμῆδα ὃ σκομπρῶ, ἢ θλιῶν βρομιαρῶσ.

Infra: καὶ μᾶς λέγουσιν πῶρ' ἔδον τὰς παλαμῆδας.

Rursum: καὶ τὸ παλαμῆδοικον, &c. ἢ θλιῶν ἢ βρομιαρῶσ.

Occurrit ibi passim. ΠΑΛΑΜΟΕΚΟΠΟΙ, *Qui infpessione manus futuræ prædicunt*, χρονομάχες. Vide Balsamonem ad Can. 61. Synodi Trullanæ.

ΠΑΛΑΤΙΑΝΗ, ita *Palatium Imperatricis* matris Imperatoris, non semel vocat Sguroplus in Hist. Concilij Florentini fecit. 2. cap. 16. 17. 23. fecit. 8. cap. 25.

ΠΑΛΑΤΙΑΝΟΣ, *Palatianus*, Officium Monasticum cui forte Palatij seu Domus Hegumeni incumbit: nam ita appellatam docemus in Gloss. med. Lat. Prochoptodromus MS. lib. 2. contra Hegumenum: &c.

Ἐκάνθ' ἐπὶ Λογαριασῶν, καὶ ἐπὶ ἴσαι Θιρμωδῶν, Ἐκάνθ' ἐπὶ Παλατιῶν, καὶ ἐπὶ ἴσαι Λιβαῖαρς, Ἐκάνθ' ἐπὶ ὠρειεσῶν, καὶ ἐπὶ σκυβαλοφύλαξ.

ΠΑΛΑΤΙΟΝ, *Palatium*. Thomas Magister: Βασιλεῖα κρῶτον ἢ ἀνάστρο, τὸ ἢ παλάτια, ἀδόκιμον. S. Athanasius Orat. in Descript. B. Mariæ: μόνος ὃ κῆσ' καὶ ἐξέσθ' ἐπὶ τῶν τὸ παρθεῖον οἰκῶσαι παλάτιον. Procopius de Ædif. Justin. cap. 4. ταυτῶν καὶ ἴδισιν αὐτῶ οἰκῶσαι παλάτια (sic) ἢ ὅταν τι καὶ πρῖστον τῷ μεγαλοπρεπῆ ὃ οἰκοδομίας διαπραξῆμεν, &c. Encomium S. Pantelemonis: Ἐπὶ τῆσδων οἶκῶν ἐπὶ παλάτιον.

Occurrit passim.

Παλάτιον, pro Curia, seu tribunali usurpati apud Procopium observat Alemannus ad Hist. arcanam pag. 79. 1. Edit. quod, inquit, in porticibus Imperatoris domus, erat Præfectorum Prætorium, & Quæstorum tribunal. Unde Factiones in editione Victoriarum, apud Theophanem, inclamabant Justiniano, τὸ παλάτιον πῶν ἐπὶ ἐπὶ ὠρειμῶν. Hoc est, *nulla superest judiciorum forma.* Certe etiamnum ita curias forenses appellamus, quod inde apud nos ortum putant, quod Reges nostri judicibus Palatio suo cesserint: vel etiam forte quod Reges ipsi in Palatiorum atris ac porticibus legem dixerint subditis, quod à nobis olim observatum in Dissertat. 2. ad Joinvillam. Leo M. in l. 14. de Offic. Reftor. Prov. *Nulli judicium qui Provincias regunt in Civitatibus, in quibus Sacra Palatio aut Prætoria sunt, liceat his relictiis privatorum sibi domos ad habitandum veluti Prætoria vindicare, sed sacratissima modis omnibus inhabitare Palatia seu Prætoria cogantur*, &c.

Παλάτι, *Atrium*, Παλάτιον, in Corona pretiosa. Historia Apollonij Tyrij:

Εἰς τὸ παλάτιον θησασαί ὄλοι καὶ τῶν ταῖων.

Occurrit ibi pluries.

Παλατιῶζον, *Palatiolum*. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 3. pag. 160. n. 78.

Παλαῖων, universim dici *Magnates seu proceres Palati*, seu qui in Palatio militant. Prochoptodromus contra Hegumenum, ex Cod. MS.

Ἐκάνθ' παλαῖων ἢ ἢ σκυβαλοφύλαξ.

Laonicus lib. 2. de Comitibus Palatinis Mythicis Caroli M. καὶ Ρινάδης, & Ολιβερῶν, καὶ ἄλλων ἢ ταυτῆς ἡγεμόνων Παλαῖων καλῶμένων, σκυβαλοφύλων αὐτῶ ἢ πόλεμον, &c.

Παλαῖων, *Palatini Sacrarum Largitionum*, qui Y γ γ 3 scilicet

scilicet largitionales titulos exigebant, de quibus est titulus in utroque Codice. Glossæ Basilic. Παλατιοί, κοίτη νόματι πάντες εκαλύστο οι εν τοίς κ' το παλάτιον Φαυραοί υπηρηθής ταβύη. Horum alij Comitatenſes dicti, qui in Palatio seu in Comitatu constabant; alij *Mitendarij*, qui in Provinciis mittebantur. Eadem Glossæ: ἀλλ' οι μὲν αὖτῃ τῆ παλατιο προσεσρούς, ἐκτύστο Κομπατάσιος, Κομμάτων γδ ὁ τίπῃ ἐν τῷ διασῶ ὁ βασιλεὺς, οἱ ἕς τις τὰς Επαρχίας συμπερίσσει, Μιτνῶ ἄριοι, Μιτν γδ τῷ, Δοσφίλμ. *Mitendariotum Palatiotum* meminit Lex 2. 7. 8. 9. 22. 23. Cod. Th. de Palat. Ἡ καθοριστῶν Παλατιῶν σχολῶ, apud Justinianum in Nov. 30. cap. 6. Nov. 1. 17. cap. 13. Nov. 163. cap. 2. in Edicto 13. cap. 11. §. 3. cap. 20. &c. Ac de iis intelligendus videtur S. Athanasius in Apol. ad Constant. μένους ὁ Παλατιῶ ἴδιος, κμίζων ἐπιστολῶ, &c. Et Apol. 2. de Fuga sua: καὶ Παλατιῶν συλλήπτιῃ καὶ Γαυλῶν ὅσων οἱ κομισάσις τὰ γραμμάτια. Idem in Epist. ad Solitarios: καὶ Νόλασιν καὶ πόλιν, καὶ Παλατιῶν ἐφόδης ἀπώλας ἀπετίλλοις ἀφῆς τὶ τὸς ἐπισκόπους καὶ τὸς δικαστάς. Rufinus ibi: καὶ παλιν Παλατιῶ καὶ Νόλαροι καὶ Κομμάτες ἀποτίλλοι. Et pag. 623. Νόλαροι τὸ διοικήσις τὴ καὶ ἱλάρῃ, καὶ Παλατιῶ σω αὐτοῖς εἶλον. De Palatiis *Mitendariis* intelligendus patiet Gregorius M. lib. 8. Epist. 10. 27. lib. 9. Epist. 24. *Præmicerium deuotissimum Palatiotum*, in Synodico aduersus Tragediam Irenæi cap. 16. Palatinorum etiam meminit Michaël Attaliata in Synopsi tit. 79. οἱ ἕ Παλατιῶ, οἱ μὲν ἐλευθρο διασφῶν, ἢ δὲ αὐτῶν παραπίμπουσι ἀλλοτρίως τισί. Παλατιῶ dictus præterea, extremâ Græciâ, Minister Patriarchæ, qui ejus nomine in Palatium ad Imperatorem ultro citroque commebat, & de rebus momenti cum eo communicabat, illiούque responsa ad Patriarcham referebat. Nicetas in Alexio Manuēlis filio num. 7. Ἡ Πατριάρχῃ εἰσάλωθῃ οἱ τῶ Δεσποτῶν ἢ καὶ ὑπερίτω, ἔς ἐκ τῆ παραβάλλον ἐς τὰ ἄρῃα, καὶ διαπορμύων τῶ βασιλεὺς τὰ βυλῆντια, καὶ τὰς Δοκρίσις κῆθιν αὐθῆς μωφῆρουν, Παλατιῶ νόμασαι.

Παλατιῶ, *Panes civiles, gradiles*, de quibus copiosè egimus in Gloss. med. Lat. Glossæ Basilic. & Suidas; Παλατιῶ, ἄδ ἄλιν, ἢ ἐκ τῆ παλατιῶ ἡραυμῶν Κωνσταντιῶ ὁ μέγας, οἷα ἐκ τῆ παλατιῶ ἡραυμῶν. Qualis verò Palatinorum panum fuerit erotagio Constantinopoli, docemur potissimum ex Vita MS. Sancti Pauli Confess. Patr. Constantinopolit. ubi de Constantino Imp. ξημοὶ ἕ καὶ πόλιν τὸ εἰρησιόν, ἀφελῶν αὐτῷ τὸ ἡμισυ τῆ δουρίας, καὶ ὁ ἐκαὶν πατρη, ὁ φιλαδῶρωτῷ διπλαδῶ Κωνσταντιῶ αὐτῆ ἰδιορῆδο. καὶ ἕ τὸ ἕνον τῆ δουρίας ἡμερησίως ἔρῃσι μωριάς ἰδίως. Et ex eo Theophanes an. 21. ejusdem Constantij: Ἡ πόλιν ἔξημιόσιν τίσσασας μωριάδας ἄρτων ἡμερησίον, ἐκ τῆ δουριότιον καὶ τῆ πατριῶς αὐτῆ μωριάδων. Adde Codicum in Orig. Constantinopolit. pag. 26. Nec Romæ duntaxat & Constantinopoli erogabantur ejuscemodi panes, sed & Antiochiæ, ut testatur Libanius in Orat. ad Theodosium: τὸ μὲν ὁ ἡμέρας ἡμισυ πῶν ἔργω ἰδίῳ, πῶν μὲν καὶ ἰδιορῆδων ἄλιν ἔπειτ' ἑκὼν τὸ πρότερον καὶ ἢ λῆψις καὶ ἢ δασίς, καὶ σω ἐκατόσις ἑκάστῃ αἰκάδῃ πρῆξῃ.

ΠΑΛΑΦΡΙΟΝ, *Palafridus*, Gallis *Palefroy*: de qua voce fusè egimus in Gloss. med. Lat. Anonymus de Nuptiis Thefei & Æmiliz lib. 6.

Θαρία ἐκαβαλιέβας, καὶ πῶν παλαρία.

ΠΑΛΕΪΝ, *Lulavri*, pro *Peliciis*. Glossæ Græcobarb. παλαίω, παλαῖ, ἢ παλιόντιον. Damascenus Studita Homil. 14. εὐχῶνται μίαν ἡμέραν ἰορῶσιν τὰ παλῆα τῆ γρησιῶσις τὰ παῖνεσι, καὶ ἄλλα μὲν εὐκίνας ἐς τὸ πάλῆα, ἄλλα ἕ οἱ τὸ πάλῆα.

ΠΑΛΗΗ, pro *Πάλιν*, *Πάλι*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 4.

Καπατὰ δάκρυα τὰ πολλὰ, κασιπῆς πόνος πάλι. Utitur passim.

ΠΑΛΙΓΕΝΕΣΙΑ, *Regeneratio*, *Recreatio*, *Renatio*, in Gloss. Gr. Lat. propriè *Regeneratio* que fit per Baptismum. Παλιόγια, Ἰsidoro Pelusiotæ lib. 1. Epist. 68. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. παλιόγια, τὸ ἐκ δὲ ἄλιν ἡμερησίως, ἢ ἀναπαλαιώσις, ἢ τὸ ἄλιν βάπτισμα λίγῃ. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. τὴ ἕτῃ παλιόγια; τὸ ἐκ δὲ ἄλιν ἡμερησίως καὶ ἀναπαλαιώσις. S. Paulus in Epist. ad Titum 3. 5. ἰεσων ἡμας εἶξῃ λυτῆρι παλιόγιασις. Clemens lib. 7. Constit. Apoft. c. 43. ἐπὶ τούτοις προσκομῶ αὐτῶ τῷ μοροφῶθῶν μετ' αὐτῶ, καὶ ἕτῃ αὐτῶ ἡραυμῶν αὐτῆ, ἢ πῶ ἀπαδείξασθῃ αὐτῶ ἢ ὑπὲρ πάλιν θάναθῃ εἶξῃ τῆ σαυρῶ, ἢ τῶ πον ἰδῶκε τὸ βάπτισμα τῆ παλιόγιασις. Theodoret. scdm. 7. ὅτω καταβάδα τῶτω ἰεσων ἡμας, τὸ τῆ ἀφῶθαρίας αὐτοῖς καὶ παλιόγιασις ἰδιορῆδοι βαπτισμα. Palladius in Vita Chrysoſtomi l. 4. 1. μωρῶσιν πῶ τῆ λυτῆρι παλιόγιασις. Τῆς κολυμῆθρας ἀναγῆσις, apud Gregorium Nyſſenum de Refurrectione. Vita S. Syncretice num. 91. ubi de triplici hominis Christiani vita: ὅν ἢ μὲν μὴ ὄντι ἐκ σαυρῶ, ἢ εἶξῃ τῆ εἶσι λυτῆρι ἡμῶν προσερχομῆσι ταύτω γδ ἀλῶσι καὶ παλιόγιασις καλυμῆσι. ἑτῶν παλιόγιασις, in Martyrio S. Niconis num. 4. apud S. Cyrillum Hierosol. Catech. 1. ad Neophytos, Palladium in Vita Chrysoſtomi. pag. 41. Evagrius lib. 1. cap. 15. lib. 6. cap. 13. Nicetas Paphlag. in Encomio S. Eufachij pag. 53. Continuatore Theophanis lib. 4. num. 14. in Euchol. ubi de Ordine Presbyteri, in Elogio S. Pantaleonis pag. 16. &c.

Παλιόγιασις, Jurisconsultis Græcis *Natalium reſtitutio* exponitur: Chymicus verò, *Transmutatio metallorum*. Stephanus Chymicus MS. καὶ τὰ θῶμῶν ὅτω τερωμῆσι, εἶσι πάλιν ἔργω, καὶ ἰδιορῆδο αὐκῶν εἶξῃ τῆ αὐτῆρι πῶσις οἱ παλιόγιασις. Occurrit ibi pluries.

ΠΑΛΙΓΚΑΣΤΟΣ, Hefychio, *ευκαλῆς, εὐσπῆρος, δυσπῆρος*. Latin. *Refractus*. Glossæ MSS. V. C. Dom. de Cheuannes: *Refractus*, *Pervicax*, *Assertus*.

ΠΑΛΙΚΑΡΙ, Παλικαρία. Vide in Πάλλῃ. ΠΑΛΙΝΔΙΚΙΑΣ, *Inflauanda litiis*, in Gloss. Lat. Gr.

ΠΑΛΗΘΣ, Πάλῃ, *Vetulus*, Παλαῖ. Παλιόγαρα. Vide ὕνας.

Παλιόσπυτζα. Vide Πασιπῆτι.

ΠΑΛΙΝΠΣΣΑ, ἢ ξηρὰ πίνα, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti. *Pix sicca*.

ΠΑΛΙΟΝ. Vide in Παλλῖον.

ΠΑΛΙΟΝΝΕΙΝ, *Lulavri*, Παλαίσιον. Glossæ Græcobarb. ἢ μάχῃ, ἢ παλαίσι, ἢ παλιόντιον ἢ ἄλλω.

Παλιόσῆσι, *Lulavriotes*. Eadem Glossæ: οἱ παλαίσαι, οἱ παλιόσῆσι.

ΠΑΛΙΡΕΑ, Herba quam παλιόν Græci vocant, apud Myrserpium de Antidotis cap. 188. 381. 430.

Παλιόροσκοκον, *Paliuri Gramm*. Ormeosophium: ἢ παλιόροσκοκον ἡσῆσον, καὶ δὲ μῶ κρητῶ.

ΠΑΛΛΑ, *Globus*, Gallis, *Balle*. Hefychius: πῶλα, σφῆρα ἐκ ποικίλων ἡματῶν πεποισμένη. Hefychius Od. ζ. *διονυσιδῶρῃ λίγῃ* γράψαι. Παλλας ἰσπον ἔρῃναι ὡς ταυτῶ ἑπέων σφῆραι, καὶ πῶλας ὄνο τῆ πῶλλασσι, ἢ μωμῶσι μὲν τῶ Πίλας τῶ σφῆραι φασι &c. Vide Gloss. med. Lat. in *Palla*.

ΠΑΛΛΗΞ, *Adolescens*, *Puer*, *Catallaster*; vox pificis Græcis etiam nota. Eudocia Macrembolitissa υιορ

uxor Romani Diogenis Imp. in Joniis MSS. Παλ-
λας ἢ Λογῆ, δὲ πῶν μεμβλημένων ἀπὸ αὐτῶν νότιων,
αφ' ἧ καὶ Παλλικὴ καὶ Παλλαχρῆ προσετίθεντο. Adde Eu-
stathium Od. α. p. 1419.

Πάλλικος, crebro pro *Calceibus*, apud Tacitos. *Mauticium* lib. 5. cap. 1. πᾶσι δὲ παλλίκοις συμβολῆς ἡ-
μοσίας ἀπὸς ἐκείνων ἐπιφράσαι ἢ συμβολημένοι. Cap. 2.
διὰ τὸ ἂν δοκῆ ἐν τῇ μίσει τ' ἄλλως ἐκ περιανῶν ἀδίστρατα
σφίρει τὸς στρατιώτας δὲ τὸ παλλίκοι αὐτῶν. Ita lib. 7. cap.
10. 14. qui nudè παῖδις dicuntur eidem pag. 24. 154.
234. & alibi.

Παλλικαίον, Παλλικαίον, *Calo, Piter, παίσις*. *Chro-
nicon Alexandrinum* an. 16. Heraclij: ἔχοντες στρατιώ-
ται μὲν παλλικαίον περὶ τὸν ὀρεινὸν ὡς δὴ πρὸς δίκαια μι-
λιαν ἄστια ἐλίγα ἤρημαθα, καὶ σωθεὶς ἀσπασίως αὐ-
τοῦ τὸς ἔχοντες, καὶ ἐνὶν καθεστῆναι τινος διαπιστώσῃ, συ-
σχεθῆναι ἢ καὶ τινος ἐκ τὸ παλλικαίον τὸ στρατιώτῃ καὶ
τὸ πάλιν ἔχοντων σιω αὐτῶν, &c. *Mox*: ἂν τὸ ἐκεί-
νηται τὰ ἴδια παλλικαία καὶ τὸς πολιτάς. *Leo* in *Tac-
ticis* cap. 10. §. 2. συμβαίνει γὰρ καὶ παλλικαία τῶν ἐν ταύ-
τῳ χρισίμα. Et §. 4. πᾶσι δὲ τὸ λυγροῦν παλλικαίον,
ἦσαν τὸ δολοφόνων τοῦ ἐκ ἄρχου καὶ τοῦ στρατιώτου. Cap.
14. §. 16. τὰ παλλικαία τὸ στρατιώτῃ καὶ τὸ ἀρχόντων.
Similia ferè habet *Constantinus* in *Tacticis* pag. 43.
44. Adde eundem *Leonem* cap. 17. §. 65. *Anonymus*
de *Nuptiis* *Thefei* lib. 6.

Τὸ γῆρον τὸ σενιόντων τὰ παλλικαία τ' ὄλα.

Historia *Apollonij* *Tytij*:

Καὶ ἀνάσκεια νανήτων τὰ μορφα παλλικαία.

Infra:

Ἐῖτον ὁ Ἀπολλώνιος κλισίος ὡσάν κοδῶνα,
Θωροῦσε τὸ παλλικαίον ὄλοι τὸ καμάρια.

Παλλικαίον, simili notione. Eadem *Hist. Apol-
lonij* *Tytij*:

Γιατὶ τὸ τσαζοῦν τὸ νῆον παλλικαίον.

Emmanuël Georgillas de *Mortalitate* *Rhodi* *MS*.

Ἀλλοιοὶν ῥοδίταις μὴ καλὰ παλλικαία,
καὶ εἶναι ὅσοι ἔχουσι ῥωμαίους καὶ σφραγίσματα.

Παλλικαίον, *Sigennæ* agere, παλλικαίον, *Sigennæ*,
Sigennæ.

ΠΑΛΛΙΟΝ, *Pallium*. *Glossæ* *MSS*. ἀμυγλίον,
ἱμάτιον, παλλίον. *Hesychius*: τεβάνιον, παλλίον, πι-
ριβάλλον. *Glossæ* *Græco-Lat*. Παλλίον, *Pallium*. *Gre-
gorius Nazianzenus* in *Testam*. βήρωμα αὐτῶν δὲ βλάβια
καίμην ἐν, σιχαίον ἐν, παλλία δὲ. *Joannes Moschus*
in *Limon* cap. 170. καὶ ἐν ἔξῃ μὲν ὁ περιβάλλον παλ-
λίον ἀφελόμενον, &c. Et cap. 116. ὅσον ἐν παλλίον, καὶ
ἰσώματα τὸ νομισματῶν. *Hieronymus* *Dalmata* in *Hist.*

MS. *Sanctorum* *Aegypti* fol. 162. διησάτο γὰρ ἡμῶν
τὰ παλλία. *Vita* *MS*. *S. Hilarionis*: ὃ ἢ κληρῶν ἐλά-
γῳν ὡν, — καὶ παλλίον, σιχαίον τὸ καὶ κεκάλ-
ηται σφίρειον, ἂ δὲ τὸς μοναχῶν ὅτι σωθῆναι ὀνομαζέται.

Aporrhæmata *Patrum* in *Elia* num. 4. καὶ ἀπὸς τὸ
παλλίον αὐτῶν, ἀρίθην μὲν ἔχον. *Acta* *Martyrij* *SS*.
Tarachi, *Probi* & *Andronici* cap. 2. περιλόγιος αὐτῶν
τὸ παλλίον, καὶ περιφρασθεὶς πέπαι, καὶ ἐν τοῖς ὡμοῖς
τύφαι. *Vita* *S. Joannis* in *Puteo* num. 10. καὶ γὰρ τοῖς
οὐκ μὴ ἐκαταξ, καὶ ἐν τῷ παλλίον μὴ ἰσώματα. *Theo-
phanes* an. 29. *Copronymi*: ἔλθουσα δὲ τὸ ἱεραὶ ἐν τῷ
βασιλεῖ πάλιν δρωμῶν καὶ χλωσῶν πλείων ἰσολο-
μῶν σφίρεις παλλίος, &c. *Occurrit* præterea apud
Chrystoff. Homil. 6. de *ills* *Noë*, in *Vita* *S. Euthy-
mij* num. 115. in *Euchologio* pag. 479. in *Synaxariis*
in *S. Euphrofyno* 11. *Sept.* & apud alios *Scrit-
tores* *paffim*.

Παλίον. *Auctor* *Etymologici* in *Ἀμυγλίον* λέγει
ἢ ἀπὸ περιβάλλον ἱματίου, ἦσαν παλίον. *Glossæ* *Basilic.*
τὸ ὄνομα τὸ σφίρην πάλιν ἢ ἰσώματι περιφράξῃ, καὶ τὰ
σφραγίσματα, καὶ τὰ παλλία, καὶ πᾶσι δὲ περιβαλλόμεθα.
Joannes Moschus in *Limon* cap. 18. ἐν μὲν ὅτι δὲ ἰσώματι

δὲ σκῆματα λέγουσιν, καὶ ὄνομα αὐτὰ ἐς ἐκκλήσιον ἐς τὸ
παλίον, ἢ ὡν περιβαλλόμενον, &c. *Achmes* in *Intro-
duct.* in *Astrolog.* μορφή ὡς ἀπὸ, κρηρῆ γοισίον, τὰ-
πιν, καὶ παλίον, μισμῆ ἢ σφραγίσματα. *Idem* videtur
quod *Pallium*, & *Pallium*, *Latinis* inferioris ævi,
Pail, *Pannus* *fericeus*. *Vide* *Gloss.* *med. Latin.* in
hac voce.

ΠΑΛΛΙΟΝ. *Mauticium* lib. 10. cap. 3. καὶ σφίρει
τοῦ κρηρῆ ἀίτησιν τὴν καὶ σακκία, γίμοντα ἄχρα καὶ
ἰσώματι σφίρει ἢ τοῦ παλλίονος, ἵτοι ἰσώματι τὸς πρᾶ-
σομένους ἀρπασίαι, πάλιν, καὶ τὸν, & ἄλλοι βεβαί, &c.
Vocis *notionem* indicat *Leo* cap. 15. §. 49. ubi ca-
dem ferè habentur: σφίρει ἢ τὰς χλωσας, ἀρπασίαι,
ἦσαν εἴλα μισμῆ ἔχουσα ἔσθῃ καὶ ἱσώματι, &c.
Sunt ergo *palliones*, *testudines*, quibus *veluti* *pallio*
milites *protegentur*.

ΠΑΛΜΑ, *Lacina*, *Fossa*, *Pidema*. *Leo* in *Tac-
ticis* c. 11. §. 108. ἢ ὀφθαλμία, ἢ πύματι, ἀπὸ γὰρ τῆς πάλ-
μας. Cap. 18. §. 74. ἰάν ἢ ἐπὶ ἔσθῃ καὶ ἔσθῃ ἵνα, ἢ παρὰ
βαθὸν πύματι, ἢ παρὰ μῆλον, ἢ ἰσώματι καὶ ἰσώματι παρὰ
βαθὸν ἔσθῃ, &c. *Theophanes* an. 13. *Contantij*: ἔσθῃ
ἢ ἐν τοῖς καλλίμασι τὸ ταφῶν ἔσθῃ. *Vide* *Pidema*.

ΠΑΛΜΑΡΙΣΟΥ, πῶν φοινίκων, in *Lexico* *MS*.
Reg. Cod. 1843.

ΠΑΛΜΟΥΛΑΡΙΟΣ, *Palmularius*, ὄνομα κῆ-
ρον, *Suidæ*. *Antoninus* lib. 1. de *Vita* *sub* *ini-
tium*: πᾶσι τὸ σφίρει, τὸ μῆτι *Prætoris*, μῆτι *Bi-
ταίου*, μῆτι *Palmularii*, ἢ *Ἐκκλήσιον* ἡμῶν. *Vide*
Phavorinum in *Prætoris*. *Ubi* *notio* an hæc vox
Nauiam, aut *Nauicularium* *exponit*, ex voce *Pal-
mula*, quæ in *Gloss.* *Lat. Gr.* *conponit* *πάλιν* ἐν δὲ
διαπύματι. *Vide* *Galtakerum* ad hunc locum, &
Suicerum in *Thefauro* *Ecclesiæ*. qui *Parmularium*
intelligi *contendit*, quod *vix* *putem*.

ΠΑΛΟΣ, *Palus*, *Paxillum*. *Glossæ* *Gr. Lat.* πά-
λο, *Palus*, *Acta* *SS*. *Tarachi*, *Andronici*, &c. p. 265.
Μαζῆμο ἡμῶν ἔσθῃ, τὴν αὐτὴν αὐτῶν τοῖς παλῶν, καὶ νεύ-
ροισι μαζῆμοι. *Martyrium* *MS*. *S. Febronie*: πάλ-
ιν ὁ δικαστὴς ἐκείνην ἀνάσκει τὸ φεβρονίον δὲ τὸ
λυ. *Nicetas Paphlago* in *S. Anastasia* *Virg.* παλῶν
προσθεσάν, ἡμῶν κρηρῆ καὶ τὸ γῆ. *Joannes* *Colo-
bus* in *Vita* *MS*. *S. Palfij*: *λιαν* ἢ τὸς σφίρει τὸ κρη-
λίος ἐκείνηται πάλιν τῶν ἐν τῷ ἀντιφῶ μῆτι τὸ ἔσθῃ
πύματι, &c. *Paffio* *S. Acacij* num. 10. τότε θυρωβῆς
ὁ ἔρχον, πρὸς πᾶσι τῶν ἡμῶν, ἡμῶν πύματι παλῶν,
καὶ ἐκείνηται αὐτῶν, νεύροισι ὡμοῖς χρεκαῖται, &c. *Me-
nologium* *Basilij* 25. *Majj* in *S. Theraponte*: καὶ δι-
σφίρει ἐς τὴν παλῶν ὡμοῖς ἰσώματι πᾶσι ἰσώματι
σφίρει. *Synaxaria* *Colbertæ* *MSS*. 26. *Nov.* μαζῆμο
τὸ σῶμα κατὰ τὴν ἰσώματι πᾶσι τῶν, &c. *Anonymus*
de *Nuptiis* *Thefei* lib. 1.

Τὸν κάματον ἰδωμένον μὴ πάλιν μὴ χαρῶν αἰτία.

Et *lib.* 1.

Τὸς πρὶν ἐσθῇ κάματος πάλιν, καὶ βλάσθην σφίρει.
Utuntur *alij*, atque in *iis* *Theophanes* an. 9. *Nice-
phori* *General.* *Leo* in *Tacticis* cap. 11. §. 15. *Con-
stantinus* in *Tacticis* pag. 43. *Harmenopolus* in *legib.*
Georgic. *Ducas* *Hist.* cap. 35. & cap. ult. &c. *Occur-
rit* etiam *Martyrio* *S. Acyndini* & *Socior.* *MS*. &
in *Martyrio* *MS*. *S. Mercurij*.

Πάλο, aliâ notione, vide in *Μαζατα*.
Palus, idem quod *πάλο*, *Paxillum*. *Leo* *Imp.*
in *Tacticis* cap. 11. n. 8. ἀσφραγίσθη ἢ ὀφθαλμία, ἢ πάλ-
ιν, ἢ ὀλοκλήρι πᾶσι, ὁ ἰσώματι ὄνομα.

Παλίος, *Palæus*, *Palus*, *Paxillum*, *Vallum*, *Ká-
μαξ*, σκόλοψ, χαρῆ. *Cyrillus* in *Lexico*: ὄνομα παλῶν,
παλίον, ἢ κολλήματι. *Zacharias* *Pap.* lib. 1. *Dialog.*
καὶ ἰδὼν ἢ ὄνομα ἡμῶν, σφίρει
Ευμῆμο δὲ τὸ ποδὸς τὸ παλίον.

Emmanuël Georgillas de *Mortalitate* *Rhodi*, *MS*.

ΠΑΝΙΟΣ, Coniza minor, apud Interpol. Dico-
fcor. cap. 542.

ΠΑΝΙΤ, εκδιόσις σάχαρ^{ος} μζ' μέλι, in Lexico
MS. Cod. Reg. 1843.

ΠΑΝΝΑΔΑ, Aqua cum pane infriato. Ex Ital.
Panada. Glossæ Græcobarb. Αναβερσι, Μαζα, Σημηδία,
Γρετα, Πανιάδι.

ΠΑΝΝΥΧΙΔΕΣ, Excurbie, in Gloss. Gr. Lat.
Vigilia Ecclesiastica quæ in Græciana Ecclesia non
nisi ἐν διαποικιαῖς ἰσφ. in Festis nempe Christo & Dei-
πρατῶ sacris, sicut: διαφυκτερόντι, Eusebio in Hist.
Ecll. lib. 6. cap. 9. νυκθεσθαι ὑμολογίας, Socrati lib. 6.

cap. 8. Idem Eusebio eod. lib. cap. 34. ἐν ἡμέρα τῶ ὑπέρ-
της τῆ Πέτρα πανυχιδ^{ος}. Theodoros Lector Ecl. i. de
quodam Anthimo Troparioum confectore, αὐτὸς γδ
ἐστὶ τὰς πανυχιδας παρεκτίνασε γίνωσκ^{ος}. Theophanes an.

36. Justiniani: γέρονι ἰκαίνα τῶ μεγάλης ἐκκλησίας τὸ
δευτέρου ἢ τῶ πανυχιδ^{ος} τῶ αὐτῶ ἰκαίρου γέροντι ἐπὶ τῶ ἄγιου
Πλάτων^{ος}. Vide eundem an. 1. Phocæ. Aucor Incer-
tus post eundem Theophanem pag. 438. ἐπιόπισα παν-
υχιδα ἀλοικετι, παρακαλιῶν τ^{ὴν} Θιον, &c. Πανυχιδ^{ος} τ^{ὴν}
Νολών^{ος}, apud eundem Theophanem an. 29. Theodo-
fij. Georgius Acropolitā in Chron. cap. 4. τρωσεχι τ^{ὴν}
πανυχιδον ἡμέρας, καὶ τὰς καὶ ἄλλας ὑμολογίας ὁσμηρεῖ
ἐπλήρη. Joannes Episcopus Cetri de Chortophylace:

ἐπιόπισα τ^{ὴν} ἡμέραν, αὐτὸ τ^{ὴν} ἡμέραν, καὶ τὸ ἐπὶ καθολικαῖς παν-
υχιδαῖς τὰς ἐπιόπισα ποιῶν. &c.

ΠΑΝΥΧΙΔΕΣ Defunctorum, Vigilia. Synaxaria 6 Jan.
de Theophanis: καὶ ἐπὶ τῶ πόλιον ἀγιασ ἐκκλησιασικῶς
τῶ πανυχιδα ἀφ' ἰσπρίας ἡθελωδών ἐν τῷ αὐτῷ ἡμέρα.

Triodium Domin. Tyrophi: ἰών γήνη ἀδελφῶν
ἐκδημιῶν σπὲς κύριον ἐπὶ ἀγιασ ταυτακῶς ἡμερακ, —
ΠΑΝΥΧΙΔΕΣ τ^{ὴν} Τριτ^{ὴν} αὐτῶ. Rursum: μζ' τ^{ὴν} πῶ
δουλιῶν τ^{ὴν} Λυχνιῶν, ποιῶν ἐν τῶ ἡμέρας πανυχιδα ἐπὶ
τῶς κελμηθίας, καὶ φάλλομῶ τ^{ὴν} ἄσπυρην κανάνα τ^{ὴν} ἡμέραν
νεκρωμιον. Ita πανυχιδον νεκρωμιον, in Typico MS.
Monasterij τ^{ὴν} Κιζαρελίμημιον. Nicom Mon. in Pan-
decte MS. lib. 1. fern. 28. γήρονα τ^{ὴν} τῶ ἄγιου
ἐπιόπισα δισαῖσα, ἵνα ποιῶνι ἐπὶ τῶ ἄγιου Περῶ-
νῶν μοναχῶν, ὅτε πατὴρ τ^{ὴν} ἡμέρας ἡμέρας ἰβ. καὶ ἐπὶ
Λυχνιῶν ἐπὶ ἡμέρας, καὶ ἐπὶ τῶ πανυχιδον ἰβ. καὶ ἐπὶ
ἐνατῆ ἡμέρα γ. &c. Scribit Cicero lib. 2. de Legibus,
novos Deos & in colendis nocturnas pervigilationes
Aristophanem vesare.

ΠΑΝΥΧΙΔΟΝ, Nocturnas vigiliat agere in Ecclesiis.
Theophanes an. 26. Coptonym: τῶς γδ σαυρῶς τ^{ὴν}
ἐκκλησιῶν ἀφίλων, καὶ πανυχιδον ἐκλύσιν, καὶ μον-
θάνον τὰ ἰαυτῶν γράμματῶ. Et an. 27. καὶ ἔπει τις συμ-
πίσιον, ἢ ἀλλῶν πῶ συνέθη χειριστιανῶς ἀνικα φονυῶ, τὸ
Θιοτάκς βοιβει, ἢ πανυχιδον ἰσραθῶν, ἢ ἐκκλησιασικῶς πο-
σειδῶν, ἢ ἐπιόπισα τ^{ὴν} βασιλιῶς ἐκαδῆζίν. Ejustmodi
portò πανυχιδον intererant omnes, non ut hodie, quæ
clausis januis peraguntur à Monachis, præterquam
in Christi natalitio, à quibus tamen abstinere de-
bere mulietes suadebat Chrystostomus. Palladius in
ejusdem Vita pag. 47. μζ' τῶτο παρκαλιῶ τῶς δέμας
προσκληρῶν νυκτερῶς λιλανῶς τῶς ἡ ἡμέρας ἡμερας
οικει μέλον, ἐν ἡμέρα σπὲς ἡμερας παρακαλιῶν, ὅτε τ^{ὴν}
μὴ σχολάζει ἐν ἡμέρα τὰς ἀνδρας.

ΠΑΝΟΪΚΙΟΣ, Cochlea. Glossæ MSS. Botani-
nicæ ex Cod. Reg. 2690. πανοικί^{ος}, ὁ κέρλι^{ος}.

ΠΑΝΟΣ, Paris. Athenzus lib. 3. πανός, ἀρτ^{ος}
Μεσασιου, καὶ πῶ πλημελιῶ, Πανια, καὶ Πανία τὰ
πλησματῶ.

Πάνο^ς, Ρανη. Vide in Πανιον.

ΠΑΝΟΨΚΑΑ, Πανύγλα, Panucula, tumoris
species, de qua in Gloss. med. Lat. Glossæ Gr. Lat.
Πανύκλα, Panucula. Corona pretiosa: Πανύκλα, Ρε-
ββίς, Λοιμύς. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 1673.
Ρέββις, πανύκλα. In eod. Cod. σπὲς βέββις καὶ πα-

νύκλας. Georgius Contares lib. 8. Hist. Athenar. ιδί-
οι τὸ λαὸς ἐκάν^{θη} δὲν ἀπῆλθεσαν δὸς καθολικῶν Φανάλι^{ων},
ὅπῃ λεχθ^η ἀπλή τῶ φράζ^η πανύκλα, &c. Agapius
Cretensis in Geoponico cap. 116. καὶ τ^{ὴν} σπῆρον πα-
λιν τὸ ἰσθῶν τὸ ἡ ἡμέρας ὅπῃ τ^{ὴν} μὴ τ^{ὴν} αἰθῶ^{ρος} τ^{ὴν} κύ-
πτου τ^{ὴν} ἡμέρας φάρμακον καὶ τ^{ὴν} λωμύ^{ος}, ἦρον ὅταν τ^{ὴν}
Φανάλικῶν, ἰὰ τὸ ἀσπυρῶς ἐπὶ τὸ πρόσωπον, να πικρὴ καὶ
ὀλίγον, ἢ πανύκλα δὲν οὐ ἰσθῶ. Et cap. 118. καὶ να τ^{ὴν}
πικρὴ μὴ κρεατῶ δὲν ἐπὶ θλαπί^{ων} πῶ ἡμέρας αὐτῶν ἢ σα-
νύκλα. Occurrit apud Alexandrum Trallianum lib. 4.
cap. 2. Myreplum, & alios Medicos. Vide λωμύ-
νάσιν.

ΠΑΝΟΥΚΑΙΟΝ, Radius tectorius, vel Glo-
tmi subteminis radio tectorio involutus. Helychius:
Πέλιον, Πανύκλιον, ἢ ἀπρσι^{ος}, ἢ ἐν εὐδῶ τ^{ὴν} κροκ^{ος}.
Vide Salmasium ad Hist. Aug. pag. 127.

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ, Plena luna, in Gloss. Gr.
Lat. Alibi: Πληροδύλων, Plena luna.

ΠΑΝΤΑ, Continuum, Συναχῶς, in Corona pre-
tiosa.

Πανήλιον, Πελοπον, eadem notione. Glossæ Græ-
cobarb. τ^{ὴν} ἡμέρας πανίονα, ἢ πανίονα. Alibi: Ἀσπυρ-
τάων, ὅτε παντός ἴσιον, ἐκάν^{θη} ὅπῃ ἴσι πανίονα. Hi-
storia Apollinij Tyrij:

Καὶ ἀν ἡμέρας πάντην, ἄλλον δὲν ἀνηλίου.
Πανίονος, Perperium, Sternum, Διαιτικῶς, Ἰ-
δί^{ος}. Eadem Glossæ Græcobarb. Ἰνίκαν, αἰ ἐν,
διαιτικῶς, πανίονος. Corona pretiosa: πανήλιον, Per-
perium, Αἴδιον.

ΠΑΝΤΑΒΕΡΤ, λυκικάκω, ἢ ἀκωσκ, in Lexico
MS. Cod. Reg. 1843.

ΠΑΝΤΑΓΕΘΟΝ, Prophetic, Pulegium, apud
Apl. c. 92.

ΠΑΝΤΑΝΑ, Helychius, Τριδύλων.

ΠΑΝΤΕΧΕΙΝ, Obviare. Glossæ Græcobarb.
Αναπαύτον, ὁ μηδὲν ἀπαυτῶ, ἐπῶ ὅπῃ δὲν ἀπαυτῶ κα-
νῆν, μηδὲ πανίονα κανῆν. Affixæ MSS. Regni Hiero-
solymitani cap. 212. καὶ ὅτε τῶτο ἡδὲν ἰδύλεια να
τυ ζητιῶ τῶτο καὶ ἡδὲ ἰσπυρῶ τὰ πενιπάτῶ ἐπιόπι-
ρα, &c.

ΠΑΝΤΕΚΤΗΣ, Arca, Cista. Glossæ MSS.
ad Plutum Aristophanis: κιβώτιον, πανίτικῶν. Vide
Πανέτιος.

ΠΑΝΤΕΧΝΙΤΗΣ. Nomocanon Cotelerianus
num. 475. καθὼς καὶ ἐπὶ τριτῶ ἐπιόπισα τῶς ἡμέρας τ^{ὴν}
σπασῶφον αὐτῶ, καὶ τ^{ὴν} μῶδον αὐτῶ κρῶτιον, ἦτι τῶ ἀρ-
ρα, ἢ ῥάπτῃ, ἢ ἀσπυρῶν, seu alterius cuiuslibet artificis.

ΠΑΝΤΙΕΡΨΕΣ, Vexillum, Ital. Bandiere, Gall.
Banniere. Dorotheus Monembasiensis in Synopfi Hi-
stor. καὶ τῶτε ἡμπῶν τὰ φυσάτα τὰ ἀλλὰ, καὶ ἴβαλον
παντιέρῃς, ἦτοι φλάμπερα, ἢ τὰ τοιχῶς.

ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΕΡΕΣ, & Παντοκρατοροὶ dicti
Græcis hodiernis, qui & ἰσραῶν, seu qui pluribus
Monasteriis Præfecti sunt, quos Provinciales vulgò
appellamus. Vide Joan. Morinum lib. 1. Exercit. Ec-
clef. c. 8. & Altaferam in Aflecticis pag. 110.

ΠΑΝΤΟΡΕΥΣΤΟΣ, in Glossis Chymicis
MSS. ὅπῃ αἰθῶν ἢ δὸς πῶσιον ῥῆμα, τῶτις τὸ ἴσθ^{ος}
ἀθῆλον.

ΠΑΝΤΟΙΝΟΣ. Vide in Πανῶ.

ΠΑΝΤΟΨ, Νύτῶ, Πανῆμι^{ος}, Χιδύ. Πανῶν,
Vndique, Πῶθεν, Πανύχθον.

ΠΑΝΤΟΨΕΙΝ, Vagari. Glossæ Græcobar.
πλανῶ, ἰμῶθ^{ος}, παυρῶσις.

ΠΑΥΤΟΥΡΩΣΙΣ. Codinus in Orig. Constan-
tinopol. num. 147. σπασῶφῶ ἔχων ὁ βασιλῆς ἰσραῶν
τῶς ἀντιπύκτας καὶ τὰ παύρῶσις, αἴτια ἰδύλῶ τ^{ὴν}
σπῶλον, ἀπῆρσι ταυτα ταχῶς πρὸς τὸ μῶσιαις. Desit-
νας τ^{ὴν} fulcimentia sancti Interpres. Ubi Anonymus
Combebianus de Verit. Sophia pag. 263. σπῶσις
ἐπῆρα

ἐπὶ τὰς ἀντιόχους τὰς οὐκ ἐκ τῆς τριῆς ζυλ-
ται, &c.

ΠΑΝΤΟΦΑΡΥΓΞ, *Gulosus, Vorax, Heliuo.*
Eustathius ad Odyss. Σ. ὡς περ ἀπόλεως σκόμμα ὁ γάρ-
στρις, ἔτω ἐστὶ γαστριμαργός, καὶ ὁ γαστροπλιξ, καὶ ὁ
παισοφάρυξ.

ΠΑΝΤΡΕΥΕΙΝ. Vide Ὑπαδρεύειν.

ἘΞ ΠΑΝΤΡΕΪΟΥ, *Omnimodo.* Syntipas MS.
ὡς ἐκ παντοῦ πορὸς αὐτὸ ἰλιούσῃ. Alibi, ἐκ παντός
ἀσπίου.

ΠΑΝΤΩΧΙΟΝ, *Diversorium*, Πανδοχεῖον. Oc-
currit apud Maximum Cythæreum in Synax. 13, Ocl.
in S. Niceta.

ΠΑΝΥΠΕΡΣΕΒΑΣΤΟΣ. Vide in Σιβασίς.

ΠΑΝΦΟΡΕΜΑ. Vide in Φορῆν.

ΠΑΝΧΡΩΜΟΝ, *Verbenaca*, apud Apul. ca-
pite 3.

ΠΑΞΑΜΑΣ, Παξαμάς, *Raxation, Paxi-
mation*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. in
Glossæ Colbertæ MSS. *Ἰδιπυρος ἀστὸς*, ὁ παξαμάς.
Rursum: *Καχιδέου*, ὁ ἐκ κριθῶν ἀστὸς, ὁ παξαμῶν
λέγεται. Lexicon MS. Cyrilli: *Καχιδρίας ἀστὸς*, ὁ ἐκ
κριθῶν ἡμυρῶν παξαμάς. Narrationes MSS. de Mo-
nachis: *καὶ κοινοποιήσας ἑωραθῆναι αὐτὸ ἴδιον παξα-
μάς.* Colloquium Theodofij Imp. cum Eremita ex
Cod. MS. *καὶ ἴβαναι τὸ ἐκ κριθῶν ὕδωρ, καὶ ἄλως,
καὶ ἄστρι παξαμάς, καὶ ἴβαναι κωνίον ἢ βασιλίον, λέ-
γων, τικιον, ποίθον ἀγῶνι.* Ὁ ἢ βασιλεὺς βριχῶν τὰς πα-
ξαμάς εἰς τὸ ὕδωρ, ἔφαθον. Nicephorus Presb. in Vi-
ta MS. S. Andræ Sali: ἤμην παξαμάς ἕδωκεν ἴδιον ἢ
νικῶν. Palladius in Hist. Lausiaca cap. 28. *φαρῶ, Πασ-
πια, καὶ ἄλλοι παξαμάς.* Supra: *καὶ ἐπιβόησι τῆ ἀσπί-
ξου παξαμάς τίναρα, ἔγοντας ὡς δὴ ἔξ ὕβριος, καὶ
ἰαυτοῦ μὲν ἴβριξεν ἄστρον γῆς ἴβαν.* Joan. Moschus
in Limon. cap. 184. *ἴβριξεν ἢ καὶ παξαμάς, &c.* Oc-
currit rursum infra. Leo in Tact. cap. 13. §. 11.
ἔχον ἐν τῇ σπυροπυλῆν αὐτῶν μίαν ἢ δύο λίπας ἀστῶν, ἢ
ἀλιούρι, ἢ πικρῶ ἴβριξ, ἢ παξαμάς, ἢ κρίας. Adde Apo-
phthegmat. Patrum in Macario num. 33.

Παξαμάδιον. Idem Palladius in Hist. Lauf. cap. 28.
ὁ ἢ γίρον σκολιότροπον ἴδιον, ἐν τῷ ἢ καὶ παξαμάδιον, ὁ
ἄρχων. Leo in Tact. cap. 6. §. 28. καὶ ἴντας ἀμαζας
ὡς ἢ καὶ ἄστρο βασιζέως πικρῶν καὶ παξαμάδιον. Ita
cap. 10. §. 13.

Παξαμάτιον, in Apophthegmat. Patrum in Aga-
thone num. 10. & in Sereno num. 1. Joannes Tzetzes
Chil. 2.

Μὴ γδ το παξαμάτιον μάζας, ἀλλ' ἄξεν λέγει.

Liber Jatricus MS. ex Cod. Reg. 3 177. fol. 3. ζυλο-
κίραξ, ὕβρις, βασιζέως, μασιζέως, ἀλιούρι, παξαμάτια.
Anonymus Philofohus MS. de Ciborum facultate:
ὡς ἢ παλαμοὶ ἢ ἀστῶν χυρότεροι, ὡς τὰ λευκώματα πα-
ξαμάτια. Joannes Episcopus Carpathi de Monachis
Ægypti MS. ὕβρις ὡς τὸ κελῖον ἴδιον παξαμάτια.

Παξαμάτιον, in Vita MS. Sancti Pauli Junioris La-
trensis.

Παξαμάτιος, in iisdem Apophthegmat. in Isaacio
Thebæo num. 1.

Παξαμάς. Palladius in Hist. Lausiaca cap. 15 1.
τρὶς ἄστῶν ὕβρις Θερμῶς ἐκ τῆς μιλῶντῆς, ἀλλῶς πάλιν
παξαμάς.

Παξαμάς. Constantinianus in Tact. cap. 45. ἢ
βασιζέως καὶ διαπάλιν, ἢ παξαμάδιον, τυπῆσι μάζας, ἢ
πικρῶ, τυπῆσι κίβριξ ἐκλυσιπυλῆν ἰατροῦ μίξας ἄστρο
καὶ τριακόσια λίπας.

Παξαμάδιον. Prochoprodromus contra Hegume-
num ex Cod. MS.

ὡδὸν ἐν διαλύσει, τὰ δὲ τὸ παξαμάδιον
ἀπαξαμάδιον. Idem Prochoprodromus:

Καὶ ξηροφάρυκλον πασῶν, κῆρον ἀπαξαμάδιον.

ΠΑΟΝΙΟΝ, Ραυο, ταῖς, quomodò nom Galli
scribimus, Ραον, licet Ραον efferamus. Nicetas in
Isaacio lib. 3. num. 5. *Δοδεκακίς τῆ ἰλῶ ὡς περ πασῶν*
*τὸ φιλόκοσμον, ἢ ὡς περ ἐκ πασῶν τιμῶν, καὶ ὡς ἐκ λίμ-
νης περικαλλῆς ἴλιον πορῆσι καθ' ἑκάστην τῆν ἀνακ-
τήριον.*

Παυνάκιον, Ραυονακίος, Violaceus. Attestatio Epi-
stolæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ ad Bohemos ad-
iuncta, Sigillo consueo Imaginis Dei nostri ge-
nitricis sue Mariæ, in cera Lazurea impressa,
in buxco ligno caviato pendente sub margine per-
fericum fuscum præonagium mutiri — voluitum.
Vide Gloss. med. Lat. in Ραυονακίος.

ΠΑΠΑΒΕΡ, ἢ κῆδία, in Glossis Jatricis MSS. ex
Cod. Reg. 190. Ραυονερ. In aliis κῆδία, κῆδία.
Glossæ aliz Jatricæ Græcobarb. λῆκον, ἢ παπαβαρῆς.
Aliz ex Cod. Reg. λῆκον, ἢ πῆλοκαλῆστρια, ἴτοι πα-
παβαρῆς. Παπαβαρῆν ἄστρον, apud Myrcium de Anti-
dot. cap. 20. 21.

ΠΑΠΑΓΑΛΑΣ, Ρψισιας, ψηλακῶς, in Corona ρε-
τιοφα. Παπαγάλλο, eadem notione, ex Ital. Papa-
gallo. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 710. ἰο-
λῶν ἔχον ἐκ πῶν κημάτων τῆς ἰου πῶν ψηλακῶν ἰομα-
ζέριον, ἢ ἦν παπακῶς, λέγει καὶ Τυραντῶν, (Ρετορομῆ)
τὸ ὅτιον μίμῶν πολλὰ ἢ ἀνδρῶν τῶν λέγων. Vide
Gloss. med. Lat. in Ραυονερ, & Commentatores in
Antidot. Mesuæ pag 578.

ΠΑΠΑΛΙΤΕΡΑ. Vide in Παπῶς.

ΠΑΠΑΡΙΖΕΙΝ. Anonymus Interpres M S.
æigmatum Leonis Philofohi: *συμμίνας, πασαρίζων,
καὶ φουαζίν, καὶ πῆρον δοντιζέων.* Infia: *ἴτοι κρῆν, καὶ
καλιζέων, πασαρίζων, σωτρομάσιον, καὶ φουδῶν ἢ πῶν
γρῶν ἢ ἀλιπότης.* Idem valde videtur quod Πα-
παζέων, Ραιμεν appellare, σηλαρε ἰπῆλα ρυνογιον.
Ubi ἀλιπότης, est Vulpercula. Vide in Αλιπῶ.

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ, Ραυονερ, μίκον. Glossæ Ja-
tricæ MSS. Cod. Reg. 1047. μίκον, ἢ κῆδία, ἢ λε-
ζερῶν παπαρῶν. Occurrit apud Agarium in Geopro-
nec cap. 153. 209. Glossæ aliz Botanice ex Cod.
Reg. 848. Ἀμμίον, ἢ ἴβριξ παπαρῶν, ὡς ἢ ἀμμίον.
In aliis Græcobarb. ἀρροπαρῶν, ἀμμίοντρον. Ano-
nymus de Oxyemelite: *χυλὸν παπαρῶν ἐκλυσιπυλῆν ἑσθ-
μῶν δις ἑβρ.*

ΠΑΠΑΣ, Πάπας, Papa. Auctor Etymologici:
Πᾶς δύο σημαίνει, καὶ ἢ πατέρα, ὁ καὶ ἀναδελφισμῶν
Παπῶς. τῶτο ἢ οἰ ἴβριξ βασιζέωνσι Πάπας λέγοντες ἴβριξ
ἢ πειλοπαμῶν. Eustathius II. ἐ. ἐ. ἢ χυροίμων καὶ τὸ
ἢ Ἀρριανὸν ἀπὸ τῆς ἐκ Βηθυσμακῶν, ἐν τῇ ἀνιόντι ἐκ τῆς ἀκῆς
ἢ ἴβριξ Βῆθυσμα, ἐκάλον Παπῶν ἢ Δία, καὶ ἄλῆν ἢ αὐτὸ
ὀμοίως καὶ ἴβριξ τὸ καλῶν Ζεὺς ἐπὶ Σκίθων ἰβριξία
Παπαῖος, ἢ ἴβριξ ἀνιόντῆς Θῆας ἢ λέγειν τὸ Παπῶς, καὶ
Πάπας, καὶ τὰ ταῦτα. Observat quippe Goarus ad
Eucholog. pag. 298. vocem Παπας dupliciter efferi:
ac Παπῶν quidem dici Summum Pontificem, vel sin-
gulari quadam appellatione ac privilegio Patriar-
cham Alexandrinum: Παπῶν verò Sacerdotem vel
Clericum sæcularem, ut ἱερομόναχον Monachum Sac-
cerdotem. Vita MSS. S. Pauli Latrensis: *πῆρος ἢ καὶ
ὁ Πάπας Ρώμης* ἔτω γὰρ ἀνιόντις ἐκείσων καλῶν. Nilus
Doxapatricus de quinque Patriarchalibus Sedibus:
*ἔχον ἢ ἴβριξ καλῶν ὁ μὲν Ρώμης ἰδριξ καλῶν Πάπας,
ὀμοίως καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Πάπας. Pauld supra: Πάπας γδ
ἰβριξία τῆς πατῆρ. Balfamon de Privileg. Patr. pag.
449. ἴβριξ τῶν ἴβριξ ἀγῶν γραφῶν, ἢ τῆς πατριῶν πα-
ραδόντων καλονομαζέων Παπῶν ἢ Ἐπίσκοπον Ρώμης,
ὡς αὐτῶς ἢ Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ μὲν καὶ ἢ Ἐπίσκοπος, καὶ ἢ
ἴβριξ*

ἱεροβόλου Αρχιεπισκόπου μόνου ὃ ἡ Ἀλιχίας Πατριάρχου.
 Constantinus Manasses in Constante :
 τὸν ἄλλον ὃ φρονόταρχος ἡ ἱεροπόλιν λίων,
 Πάπας κα(θολοῦ) τῆ ἡ Ρωμαίων γλώσσῃ.
 Πάπας Ρώμης, apud Theophanem an.41. Theodosij Jun.an.2. Marcianjan.3. Justin Thracis.an.10.& 20. Justiniani : & ὁ Πάπας ἐπιθούρος, Roma, in Actis S.Maximi Confess. pag.20. Πάπας Ρώμης p.4.2.
 Πάπας, Alexandrinus Patriarcha, apud S. Athanasium de Ariminensi Synodo p.885. μακαρίου Πάπα Επισκόπου ἡδὲ Ἀλεξανδρου. Πάπας Ἀλεξανδρίας, in Concilio VI. Occumenico Act. 13. Πάπας, nudē, apud S. Basilium Epist. 195. Palladius in Vita S. Joannis Chrysofotomi pag.9. & alibi non semel, Πάπας Ἐσφιλου, Alexandrie Patriarcham vocat. Anonymus in Vita ejusdem Chrysofotomi : ὁ Πάπας Ἀλεξανδρίας ἐστὶ πάλῃ ἡ ἱμερώσι Ἀλεξανδρίας πάλιν ἐπεβόλου, &c. Chronicon Alexandrinum an.7. Phocae : σπαζῆζῃ δὲ ἐσπῆσι ὁ Πάπας Ἀλεξανδρίας. Chron. MS. ab Adamo Leonem Philof. in Arcadio : Θεοφιλι Πάπας Ἀλεξανδρίας, Theophanes an. 1. Zenonis : ἀπρηροῦμεν ὃ Ἀλιόρα ἐν Ἀλεξανδρα, ἰσχυροῦν τὸ αἰσχρὸν ἔκαιο οἱ σπαζαῖ αὐτοῦ, Ἐψώμισας τὸν ἰχθυος τοῦ Πάπας. Habent in Anthol. lib.3, cap.1. duo Epigrammata Sophronij Patr. Hierofol. ἐς τὴν Ἰωάννη Πάπας Ἀλεξανδρίας. Nilus Doxapatrus : ἴμεσαν ἔναι τοιαύτας μεγάλας αὐτοῦ κεφαλαί. ὁ Ρώμης, ὁ Ἀλεξανδρίας, Πάπας ἰκατέρῃ ἔνομασθῆς, ἔτα ὁ Ἀλιχίας, ἔτα ὁ ἱεροβόλου Πατριάρχου ἰκατέρῃ ἔνομαζόμενον. Pachymeres lib.10. c. 32. initio : μὲν ἡ ἀριώτατη Πάπας καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρίας. In Salutar. Epistol. Pontif. apud Habertum & Goarum, Patriarcha Constantinopolit. ita Alexandrinum compellat : Ἀριώτατη Πάπας καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρίας, &c. Antiochenum verd & ceteros omif. sâ voce Πάπας. Vide præterea Mofechum in Limon. cap.14. Arophethegmata Patrum in Theophilo n.1. & in Mofe num.4. Vitam S.Paphnutij num. 73. 77. 87. 93. Ammonium Episcop.in Epist. n.21. &c. Rationem ejusce appellations datæ Patriarchæ Alexandrino quærit Balsamon pag. 450. atque ex eo Πάπας appellatum, quòd Sanctus Cyrillus in tertia Synodo τὰ ἀπονόμια seu privilegia Papæ Romæ, Cælestini feliciter acceperit. Vide Davidem Chytræum de Statu Eccles. Orient. pag.84. Batonium an.817. num. 31. & Abrahamum Echellensem in Responfione ad Seldenum de Originib. Eccles. Alexandr. ubi de nomine Papæ ejusque origine fusè disputat. Sed & scribit Scalger lib.7. de Emendat. temp. pag.684. Æthiopes, & Abassinos eundem Patriarcham Sacraminum, quem ut Summum Pontificem suspiciunt, Likæ Parafaitib. appellare, ut cæteros Episcopos, nudè, Parafaitib.
 Παπάτων, Paraisus, Alexandri IV. Pap. Constitutio pro Cypritis : τὸ παπάτων ἡ ἐν Ρώμῃ ἐκκλησία, ἡ ἢ ἐν Ἀλικύα ἀρχιεπισκοπὴ, καὶ τὴν κείνας ἡ ἀρίως παίριον ἐσπῆσάν ἐσφενδύειν.
 Π Α Π Ἄ Σ, Παπάως, Clericus, Presbyter. Corona pretiosa : Παπάως, Sacerdos, ἱερεύς. Concil. Calchedon. Act. 1. πτεμόριον ἡ Παπάως Ἀβραάμιν, qui pauld ante περιστάζουσι appellatur. Alibi de Eutychete hæretico & Archimandrita : Παπάως Εὐτυχῆς, qui περιστάζουσι & Ἀρχιμανδριτικῶς promiscuè ibi indigitatur. Theophanes & ex eo Cedrenus in Theodosio Jun. an. 36. de eodem Augusto : Ἀλιόρα Πραπίσιον καὶ Πατριάρχον τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ παπάων ἱερούσι, δημησίαι καὶ ὀλιχοι αὐτοῦ, &c. Idem Theophan. an. 37. ejusdem Theo-

dosij : ὃ ἡ προσφύριον τῆ ἐκκλησία, ἰβήτο Παπάως. Nicephorus Constantinopolit. in Hist. p.15. 1. Edit. de Crispo Phocæ Imp. Genero : ἰδὲ δ' ἐπιτίθηται ἐς κληρικὴν σχῆμα πλεῖ κεφαλαίω δασκασθῆσαι, καὶ ἡ ἱεραρχίω τὰ νομομύρια καὶ τῆ δασκασθῆσαι ἐπιτιβήσας ἰβήσας ὃ αὐτὸ τὸν καὶ Κρίστου ἐραλίωται ἐπὶ λῆξαι δὲ ἔπειτα, Ὁ Παπάως Κρίστου ὑπεργύς ἰμάς ἔως ἡ νῦν ὀχι, ἰμάς ὃ σημερον οἰκοκακῆ ἡ βασιλείας ὑπεργύς. Ubi Παπάως, non est pateris, uti vertit Eruditus Interpres, sed Clericis. Chronicon Alexandr. de eod. Crispo, apud Prifco, an.2. Heraclij : γέροντι κληρικῶς Πριεσῶς ὁ Κόμης ἡ Ἐξουβιτίωρον. Leo Grammaticus in Alexandro : Ἰωάννη Παπάων ἡ ἰπὶ κληλυ λαζάρου Ραίσιμα ποσῆσαι. Novella Isaacij Comneni lib.2. Juris Græco-Rom. pag. 121. ὅτι ποῖα ἔθεντο λιτὸν Παπάων, ἔτοι Ἀναγνώσων. Eadem verba habentur in Nov. 1. Alexij Comneni, ibid. pag. 123. Nicetas in eodem Isaacio lib. 1. num. 2. ἀλλὰ καὶ τὸν προσφύριον τερμῆσι ἀπισθασίον, Πὸ πῶτι ὁ Παπάως, λῆξοῖσι, πῆσις ἢ ἀρίως ἱερεύς, ἀσφρηκῆτες ἰδὸν ἡ ἰβήον. Prochoprodromus M. S. de sua Paupertate :
 Παπάως γραμματικὸς ἐστὲ καὶ πρῆσιον ἰαυτοῦ σφ.
 Suprà :
 Ἐββαλι τὰ παπαδικὰ, καὶ γίνε προχρηάρις.
 Angelophorus in versibus Politicis MSS. de Constantinopoli :
 Οἱ παπάδες γῶ δεζαῖον ἡ ὕμον ἡ ζουδῶτιω.
 Stephanus Sachlees in versib. Politic. MSS.
 Κρῖν οἱ καμπῆσι δισατά, μαζῶνισῃ παπάδες.
 Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 10.
 Καὶ οἱ παπάδες τὸν λαῶν ἀρχιῶνισαν ἡ ψάλων.
 Ita apud Emmanuèlem Georgillum de Mortalitate Rhodi MS. Joannem Glycam de Vanitate Vitæ, Sguropolium in Hist. Concil. Florent. sect. 11. cap.3. Bessarionem in Epist. post Phranzem edita pag.310. Malaxum in Chron. MS. pag.451. & alios passim. Rapades, in Concilio Senensi an. 1423. Ita etiam hanc vocem sumi debere apud Myserpulum sect. 2. cap.9. constat, ubi Παπάως Νικόλαος, non est Summus Pontifex, sed Sacerdos Nicolaus, quom fuscium lauit. Scribit Leunclavius in Onomastico ad Hist. Musulman. Turcos Babas, sive Religiosis Auctores Monachos Turcos appellare, & Præfectos itidem suos, quorum aliquibus nomen quoque venerabilius tribuitur, Azem baba, quo pater supremus significatur.
 Ἀπόπαπας, Quis Clericatum deseruit, apud Goarum in Euchologio pag.522.
 Βυβαλοπαπάς, Ἰηυσίλις Papa, seu Presbyter. Joannes Tzetzes Chil.9. versu 968.
 Οὗτῳ ὁ βυβαλοπαπάς μωμοσκωῖον τοιάδε, &c.
 Infrà :
 Βύβαλι, βυβαλοπαπά, βάρβαρα, λῆρα γράφον.
 Ἐπιπαπάσων, Sacrum oleum, seu Eucharium, quod à septem Sacerdotibus in Ecclesia Græcanica, ut olim in Latina, consecratur, ad Extremam-Unionem, uti pluribus observavimus in Euchologio. Typicum MS. Monasterij ἡ Κεχρημῶνισ cap.75. ubi vitis illius ingressus prohibetur, etiam cantoribus in ipso Deiparæ festo, præterquam Sacerdotibus ad Sacram Liturgiam, & septem Sacerdotibus ad conficiendum Sacrum unguentum destinatis : Καὶ τὸ ἐκπαπάσων τὸ καὶ σάββατον ἡ Βαυφόριον ἐσπῆσι ἡ ὀλιωτῆ εἰσῆσις τελεῶσαι ἐν τῇ καὶ τὸ κομηλίκεον ἐκκλησία, ἔγνε ἐν τῇ πασίω διορίζομαι γίνεσθαι, καὶ τῆτι ἐκῆσις τελεσιουργημένω, ἔσα ἡ ἐπὶ ἱερέων σῆσιαι ἐν τῇ μοσῃ, καὶ ἡ ἐπὶ ἡ ἀρίως ἰαυῶν ἔξισι ἐκκλησίω ποῖσται ἡ μεταξῶν, κῆν τῆτι ταύτας ἀλποῖσι, παραχρήματα ἔξισαι, &c.
 Ὀρχιστάσας, apud eundem Tzetzem Chil. 11. v. 114.
 Βύβαλον, ὀρχιστάσας, παχῆσων, ἡ βασιλείων.
 Z z z 3
 Πρῶτο

Πρωτοπαπᾶς, *Primus inter Presbyteros*, seu in *Ordine Presbyterorum*, ἀρχιερατικῆς, ἀρχιεπίσκοπῆς ἢ ἀρεσκείῃ, apud Joelen in Zoe. Balsamon ad Can. 10. Concilij Gangrensis: *μικρομύθρον ὑπὸ τῆς καθάρου ὄντι ἱεροκρίτες γινώσκαι ἀπὸ βραχέως πόδες καὶ κόμης καὶ εἶδη τότε ἱεραρίων ἐς ταύτας ἀρεσκείας, ὧν Πρωτοπαπᾶς ἐκ χειροτονίας.* Idem in Respons. ad Marcum Alexandr. ἐκ χειροτονίας ὄντι τὰς ἱερείς ἡγεμόνας ὄντας ἢ πρωτοπαπᾶς καὶ τὰς ἀρχιερείς εἶδη ἱεροκρίτων καὶ ἱπποζωστῶν δόσσημιμύθου ἢ καλλίας. Euchologium pag. 293. καὶ μὴ πᾶσι ἐκρίνοντο, λέγει ὁ Πρωτοπαπᾶς λεπτή φωνή, &c. Notitia Episcopatus Græcor. ὁ ἀράμας, ὅτι ἔστι ἡ ἐπίσκοπος, ἀλλ' ἂν λέγεται, Πρωτοπαπᾶς ἢ Φιλίππων ἐστὶ τῆ ἀράμα. Vide Sguropulum in Hist. Concil. Florent. sect. 3. cap. 2. & Historiam Corcyrensem Andree Matmoræ lib. 4. pag. 213. Scribit Leucclavius in Onomastico ad Hist. Turc. Mofcovis in usu esse nomen *Popi*, quo Patres Spirituales significuntur, *Protoporpi*, & qui profus idem cum *Azem Baba* Turcico nomen habent, acceptum id quoque Græcorum ἐστὶ moribus, quorum in Palatii Augustalibus etiam *Protopapa* respectiebantur.

Πρωτοπαπᾶς, *Archipresbyter Magna Ecclesia*. Recensetur à Codino cap. 1. num. 6. inter Dignitates Ecclesiasticas, ejusque munus ita describitur: ὁ Πρωτοπαπᾶς, ἐκ δὲ τῆς πρῶτης ἢ ἐπίσκοπος, ἢ ἐκ τῆς ἀρχιερατικῆς. Catalogus Offic. M. Eccl. ex Cod. Reg. ὁ Πρωτοπαπᾶς, ἐπίσκοπος ἢ κριτικός. Item Allatianus: ὁ Πρωτοπαπᾶς ἱερατικῶν ἢ ἱεροκρίτων ἢ ἱεραρχικῶν χορῶν, ὅταν λατρεῖται ὁ ἀρχιερατικῶν μὲταδία αὐτοῦ πᾶσι ἀγίοις μεταλλήσῃ τῶν ἀρχιερέων, ὁμοίως καὶ ὁ ἀρχιερατικῶν τῶν Πρωτοπαπᾶς ἔχον ἢ ἐστὶ ἐκκλησια τὰ πρῶτα πάντα. Apud Habertum in Archieratico pag. 559. πρωτοπαπᾶς ὁ ἀριστατικῶν μεταροδόξος ὁ δὲ ὄντι.

Πρωτοπαπᾶς ἢ Παλατῖνος, *Archipresbyter Cleri Palatini*, apud Leonem Grammaticum in Constantino Porphyrogenito pag. 491. Anonymum Combesiffianum in eodem Porphyrogen. num. 10. & Scylitzem pag. 612. Πρωτοπαπᾶς ἢ μὲταδία Παλατῖνος, apud eundem Scylitzem pag. 649. & Glycam pag. 306. Πρωτοπαπᾶς ἢ βασιλικῶν, apud Zonaram in Nicephoro Phoca pag. 160. Ὁ τῆς ἱερῆς συστάσεως τε καὶ κλήρου ἢ βασιλικῶν αὐτῶν ἀρχιερέων, apud Continuatorum Theophranis lib. 1. num. 20. Anonymus de Clero Palatino:

καὶ βασιλικῶν ἢ ἱερῶν ὁ πρῶτος.

Zonaras de Eustathio Patr. Constantinop. sub Basilio Bulgartocono, ὅτι τῆς ἐκ πάλαιον ναῦ ἱερῶν ἱερωσύνης. De eodem, Joels: πρῶτος ὁ τῆς πρῆβυτηρίας τῆς ἐκ βασιλικῶν ναῦ. Ita Jus Græco-Rom de eodem Eustathio pag. 302. Inter Dignitates munia aliquot refert Codinus: quippe cap. 6. num. 14. observat in Coronatione Imperatoris legere Evangelium: & cap. 7. num. 20. priusquam Imperator ad mensam accumbat, cibos benedicere: Aquæ Benedictionem & asperionem in die Epiphaniæ conficere absente nimirum Patriarchâ, aut alio ἐκ Patriarchis, cap. 7. num. 1. Feriâ deinde quartâ Magnæ Hebdomadæ, eodem Augusto pauperum pedes loturo, pelviam pariter benedicere, cap. 12. num. 2. & cereum ei præbere num. 7. Denique ex Phranze lib. 3. cap. 19. docetur, postquam Patriarcha pedum de manibus Imperatoris accepit, benedictionem pronuntiasse, ubi *Magnam Protopapam Palatii* vocat. Idem Codinus cap. 17. num. 39. ait Ecclesiam & Palatium habere suos Protopapas: ἔστι μὲν ὁ βασιλικῶν Πρωτοπαπᾶς ἐκ τῆς κλήρου αὐτῆς ἕκαστος ἢ ἐκκλησία: deinde subdit: ἐστὶ δ' ὅτι ὁ αὐτοῦ δὲ ἱερατικῶν καὶ ἐκ ἀφορμῆς τῶν κλήρων.

Πρωτοπαπᾶς, *Curio*, exponitur apud Portium. Ita

etiam Morinus de Sacris Ordinationibus part. 3. Exerc. 15. cap. 2. num. 6. scribit *Protopapades* apud Græcos, idem muneris obtinere, quod apud nos Parochi, & iis tantum præesse presbyteris, qui degunt intra paræciæ suæ limites. De ejusmodi Curionibus videtur intelligi debere Synaxarium Viæ S. Joannis ἢ Nis. 18. April. in Antholog. ἐκ πατέρων πνευματικῶν ἀποστολῶν, — τὰς ἀπὸ ἀμαρτίας ἡθελοβούλους αὐτῶν ὁ μὲγας τῆς Πρωτοπαπᾶς ἔστω ἢ καθήκοντος, &c. De Curione pariter videtur capellens Sguropulus in Histor. Concil. Florent. l. c. 11. cap. 6.

Πρωτοπαπᾶς ἐκ, *Paræcia*. Vide Nicetam lib. 5. Thefauri Orthod. fid. cap. 1. pag. 275. in margine.

Πρωτοπαπαδικῶν, *Dignitas Protopapa*, vel *Ecclesia Parochialis*. Balsamon ad Can. 15. Concil. I. ἱεροκρίτες ἢ ὄντιον τῆς ἀρχιερατικῆς ἐκ τῆς Φιλίας πρωτοπαπαδικῶν. Neophytus Latiffæ Metropolit. in Epist. ad Joannem Zygomalam: τὰ γὰρ παλαιὰ εἶδη χειροβούλων καὶ σιγγιλλίων καλῶς διακρίβητα καὶ τυπωμένα πρωτοπαπαδικῶν δόσσημιμύθου, ἔστι δὲ ἢ τῆς ἁποστολικῆς. Querit Joannes Episcopus Citri, pag. 325. τίνας πρὸς μὲν αὐτῶν ἐκ τῆς ἀρεσκείας ἐκ τῆς ἐπίσκοπίας, ὁ Πρωτοπαπᾶς, καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἱερείς, ἢ οἱ διάκονοι ἱερατικῶν ἀρχιερατικῶν ὄντιον.

Παπαδία, *Uxor Presbyteri*, vel *Clerici*. Nomenclator Cotelerianus num. 137. ἱεροκρίτων πᾶσι παπαδίας αὐτοῦ, μὴ λειψύργατα αὐτῆς τῆς ἡμέρας. Joannes Jejunator in sermone de Confessione & Penitentia pag. 93. εὐχὴ ποσότης ἢ γυναικῶν, εὐχὴ πορνείας, εὐχὴ μοιχείας, εὐχὴ παπαδίας, εὐχὴ μοναχικῆς ματαλοσχημῆς καὶ μικροσχημῆς. Sed hic fortè *Clericatum* hæc vox sonat. Vide Fr. Richardum in Clypeo fidei part. 2. pag. 310.

Παπαδίων, diminut. ex παπαῖς. Malaxus in Hist. Patr. pag. 133. ἵπτον παπαδία ἄλλα πολλὰ εὐμορφῆ, &c.

Παπαδοικιον, diminut. ex παπαδιον. *Presbyter*, vel *Clericus*. Acta S. Elizæ Junioris pag. 199. καὶ ἱεροκρίτων ἔστω τὰ παπαδικῶν αὐτῆς, καὶ τὰ ἀρεσκεία αὐτῆς, χορῆς περιήψεως κύκλου ἢ σαμῶν αὐτοῦ.

Παπαδίνης, *Clericus*. Canonicon Joannis Jejunatoris, pag. 86. ἰαν ἢ τις, παπῶν ὄν, ἢ κοσμητῆς ἢ μοναχικῆς τάξεως, ἢ καὶ παπαδίνης, φθαρῆς ἢ ὑπὸ τινος ἀνδρός, &c. Similia habet Canonarium Joannis Monachi pag. 110. ut & Penitentialis MS. ex Cod. Colberteo: ἰαν ἢ τις παπῶν ὄν, ἢ κοσμητῆς, ἢ μοναχικῆς τάξεως, ἢ παπαδίνης, φθαρῆς ἢ ὑπὸ τινος ἀνδρός, &c.

Παπαδίζων, *Clericum facere*. Fr. Richardus in Scuto fidei part. 1. pag. 300. καὶ ὅταν τῆς ὑπακομῆς πρὸς τὸν παπαδῶν, &c.

Παπαδῶνεια, *Presbyteralis, Clericali*. Sguropulus in Hist. Concilij Florent. sect. 9. cap. 13. ἀκού ἢ ὅτι παπαδῶνεια τῆς ἐπίσκοπίας καὶ ταρχίας. Vide Allatium contra Creightonum pag. 718.

Παπαδῶνεια, eadem notione. Pflussus in quendam cauponem inania philofophantem, ex Cod. Reg. MSS. παπαδῶνεια ἢ ἢ τὸ ἐκ τῆς ἀρχιερατικῆς παρ' ἑμῶν. &c.

Παπαλόζωρα, *Corona Clericalis*, de qua pluribus egimus in Gloss. med. Latin. in V. *Corona*. Donatio Constantini M. apud Balsamon. ad Nomocan. tit. 8. cap. 1. αὐτοῦ ὁ μακρῶς Σιλβιστρῶς ὑπὸ τῶν σφραγίδων, ἵτοι παπαλόζωρα, ἢ ἄλλο τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀγίας Πέτρης, ἢ ἡθελὺ βασιλεῶν σφραγίδων ἐκ χειρῶν ἢ μαρτυρῶν. Idem Balsamon in Can. 21. Trullan. διερῆσαι ὁ Κωνσταντῖνος καὶ κληρικῶν πᾶσι κεφαλῶν, ἵτοι ἕως παπαλόζωρας, καὶ ὁδῶν αὐτῶν εὐχῆς μοναχῶν. Petrus Antiochenus Patr. in Epist. ad Michaëlem Cæcularium Patr.

Patr. Constantinopolit. Ὑμνοῖσι μὲν Ἐφραίμης τὸς πώ-
ρωνας, ἡμῶς δ' ἐπὶ κορυφῇ τῷ πασαλίθρῳ ἐπιτη-
δεύοντες.

ΠΑΠΙΑ, *Παπία*, πῆξ. Affixe MSS. Regni Hiero-
sopol. cap. 297. ἀπὸ τῶ πατίας, τὸ δικιόμας τυ λάπιον τὸ
δέκατον.

Παπιτζα, *Anaticula*, νουάρεον. Anonymus de
Vulpe & Lupo :

Καὶ ὅσαι παπιτζες εἰ ὄρνιθες, χλωμάεια δὲ ἂν βρῖθουσι.
Ὅλα σκαλίονυ πνιόνα, &c.

Agapius Cretensis in Geopon. cap. 69. ubi de Cat-
pibus : ὅσα ζῶα πρῖνον εἰσι λίμανος, καὶ πόλιμα, ἢ
καὶ ἀπὸ βλάβερων τὰ κρέας τους, ὡσάν ἡ παπιτζες, χύ-
μας, καὶ ἄλλα περιμια. In cap. 151. ἐξῆρθε παπιτζες.

Παπιτζάλα, eadem notione.

Παπιτζάλας, *Anatagus*, Νουτορὸλαξ.

ΠΑΠΙΑΣ, *Παπίας*, *Pater*. Eufathius ad Iliad.
pag. 56. πᾶς λαγυμῶν μεσευλλάδος κ' ἄριστος ἀρο-
φῶπιον εἰ παρὰ, ὡστὶρ καὶ μᾶ, ἢ μήτηρ, καὶ κ' ἀναδι-
πλασιασῶν πάπας, καὶ παπίας. Auctōr Etymologici :
Παπίας, πᾶς τὸ πάσα, ὅ σημαίνει τὴν Ὑμνοισιν φων-
ῆν ἢ πατέρα. Palladius in Hist. Lusitana cap. 28. in
Paulo : καὶ δυνάτω ἢ ἴλιος, λαγὺ αὐτῶν ὁ Ἀλιάνος, Πασ-
πία, Σιδεὺς φάγυμῶν ἄρτυ κλάσμα. Occurrit ibi non
semel. Paulus Monach. lib. 1. Collectan. μὲν ἂν ἡμέ-
ρας τινὰς ὄρω τῷ πασάσιον ἐπιδοκεν ἰδῶσαν σφῆς με,
καὶ λῆγυσάν με, Τίλυπας καὶ ἀδύμονος, παπία.

ΠΑΠΙΑΣ, *Παπίας*, *Papias*, Dignitas in Palatio
Constantinopolitano : penes quem scilicet erat
custodia Palatii, et apud nos le *Concierge du Palais*.
Constantinus Manasses pag. 96.

Πῆος ἢ τῆ οἴκου φύλακα ἢ ἐν τοῖς ἀνακτόροις,
Παπίας λαγυμῶν αὐτῶν κ' Ρωμαίων γυνάικας.

Theophanes an. s. Leonis Chazari : ἐκράθη ἰακωβίς
ὁ Πρόλοσθαβῆρες, καὶ Παπίας, καὶ Σερατήριος, &c. *Πα-
πίας* ἢ παπῖον, apud Leonem Grammaticum in Leo-
ne Armenio. Idem in Michaele Theophili F. p. 469.
καὶ ὁ Ἀρίσταβος εἰσεδραμῖον σφῆς ἢ Παπίας, καὶ ἄρας ἀπ'
αὐτῶ τὰς κλίβας βιαιάς, ἡμῶν ἢ βασιλῶν καὶ γυμῶν
ἰδῶσαν βασιλεῶν, ἢ τὰς κλίβας ἢ Παπῖον ἰπὶ χροας, καὶ
τῶν ἑθῶν Γρηγορίων λαγυμῶν ἢ φιλήμων ἰπιοῖσι Πα-
πίας. Sed & μεγάλῃ τιτῶν donabatur, et est apud
Codin. cap. 2. num. 22. Niceph. Gregoras lib. 8. pag.
136. ὁ μὲν τῆ ἢ Μεγάλῃ Παπῖα τίμωκατα συμυμῶν
ἰπυλλοῖσι. Pachymeres lib. 5. cap. 5. τὴν Γλαβῶν Κυρπα-
λάτιον, καὶ μέγαν Παπῖαν ἰούστων. Lib. 7. cap. 29. καὶ
τῶν ἢ μεγάλῃ Παπῖα δὲ ὄρη τῆ μάλῃ, ὡς ἀδῶν ἡμῶν καὶ
πρῶτον ἄξων. Adde cap. 1. ejusdem libri. In indice
MS. nescio cuius Bibliothecæ, in Cod. MS. Colber-
to, laudatur ἢ μεγάλῃ Παπῖα ἢ Νισυρῶν χροικῶν ἰπῶ-
των ἀπὸ κλίβας κλάμα καὶ μέγαν ἢ νεῦ. Vide præterea
Continuatorem Theophanis lib. 1. num. 24. lib. 3.
num. 43. ubi de ejus ἄε in Palatio : & quæ de hac
Dignitate adnotamus ad Alexiadem Annæam pag.
479. 480.

ΠΑΠΙΑΣ, Instrumentum musicum sic appella-
tum. Vide in Πιρῶν.

ΠΑΠΑΩΜΑ, Πάπλωμα, *Lodix*, *Stragulum*, *Teges*,
Tonale, σφῶμα, ἰσπερ, &c. quasi ἰσάπλωμα. Pro-
choprodromus in verbis politicis MSS. de sua
Paupertate :

Εἰν ἔγω καὶ πάπλωμα, κάπα, καὶ ἀπαναφῶρην.

Theonas Paronaxiæ Metropol. in Epist. ad Theodo-
sium Zygomalam : αὐτῶ ἢ ἢ παπῶν παλωμάτων, αὐ-
τῶς ἔγω καὶ τῶ ὑπόχρησι ἰσάνα πληρώσει. Adde Cru-
m. pag. 108. Παπλωμάτι, *Lodicic*, *Sesum*,
μάτιον.

ΠΑΠΟΥΤΖΗ, Παπῶτζι, Παπῶτζιον, *Calceus*,

ὀπόδημα. Ex voce Turcica, *Papuz*, Corona pretio-
sa : Παπῶτζη, *Calceamentum*, Πάδιον. Παπῶτζη,
Calceamenta. Glossæ Græcobarb. ἀκρόσφουρα, ἰσποδή-
μαθ, γυμνασία, παπῶτζη ἢ γυμνακῶν. Alibi : ἢ ἰσο-
δήμαθ, ἢ ἄν ἢ παπῶτζιον. Codinus de Offic. Palat.
cap. 5. num. 52. ἐπὶ ἢ καὶ (σφῆρ) κάλτζας τοιαύτας μὲν
παπῶτζῶν μάλῃων. Rursum cap. 12. num. 2. προβοι-
μάζης ἰσῶχῶς δὲ ὀδίας, καὶ ἐδύσσι τούτους ἰσπομιασα,
ἢ καὶ γυμνακῶν, κρητῆρῶμακα, καὶ παπῶτζια. Stephanus
Sachlees in Narrat. MSS.

Διατ' ἦτορ Ἀξυπόλιτη, καὶ ἄν ἄρα παπῶτζια.
Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Παπῶτζες ἀχιλοῖσῶσις εὐμφοκαμωμῆσι.

Affixæ MSS. Regni Hierosopol. cap. 297. ἀπὸ τῆ παπυ-
τζῶν, τὸ δέκατον ἢ παπυτζῶν τὰ ἀροφῶν ἐς Σαρα-
κῖνι, τὸ δέκατον.

Παπυτζῶν, *Calceum*, ἰσποδήμιον.

Παπυτζῶν, *Calceare*, ἰσποδήμαθ περιθῆθαι. Ἐξ-
παπυτζῶν, *Discalceare*, ἔξυποδῆν.

Παπυτζῶν, *Calceum confessor*, Ἐμβάδοποιός. Πα-
πυτζῶν, *Uxor calceorum confessoris*.

Παλοπάτιτζο, *Vetus calceus*. Agapius in Geopon-
ico cap. 117. καὶ τὰς χλωρὰς φλόδια ἢ κερδῶν, καὶ
χρῆμα ἀπὸ παλοπαπυτζῶν, &c.

Πετρωμαχαιοπαπυτζῶν, apud Joan. Tzetzem Chil.
11. vers. 223.

Πετρωμαχαιοπαπυτζῶν, τζαγῶριον ἔξυλοῦθλον,
βῆθλον, ἰρχιπιον, παρχυριον, ἡμβασιμαλοσ.

Vox formata ex tribus, ut videtur, Πίσσα, μάχασκῶ,
& παπῶτζη.

ΠΑΠΠΑ, *Pulicula*, Πυλάριον.

ΠΑΠΠΑΣ, Παππας. Vide in Πάπας, &
Παππᾶς.

Παππᾶς. Vide Παπίας.

ΠΑΠΠΟΥΔΟΣ, pro Πάππος, ut Ἀρκῶδ, pro
ἄρκῶ. Bartholomæus Monachus in Elencho Agareni
ἔσθ' ὁ βίος αὐτῶ, καὶ ἢ παπῶδων αὐτῶ, ὡς ἰκῶσας, ὁ
Μισυλμάν. Fr. Richardus in Scuto fidei part. 1. p. 249.
ροῖσι, παπῶδεις, πρπαπῶδεις, &c.

ΠΑΠΠΟΥΛΟΝ, *Papula*. lib. 1. Hieracosophij
cap. 18. p. 192. ἰσὸν ἰσράξ ἰκα καρρία, ἄρας αὐτῶ γυνῆσι,
ἐν τοῖς πῶν αὐτῶ ἔχθ παπῶλα ἔξθ.

ΠΑΠΥΛΕΩΝ, Παπυλαῶν, *Papilio*, *Taberna-
culum*. Suidas : Παπυλαῶν, ἐκλύει ἴπιο τίνῶν. Apud
Urbicum, βασιλικῶν παπυλαῶν. Procopius lib. 2. de
Bello Persico cap. 21. καλῶθλον ἐκ παχῶν τινῶν ἐνδῶ-
νων πηξῶν, ἡμῶν ἢ παπυλαῶνα καλῶν ἰνομῆκασι, ἐκά-
στω ἐκῶ. Joannes Malela in Juliano apud Eduard.
Biseum ἡμῶν αὐτῶ ἢ βασιλικῶν παπυλαῶν. Ita etiam
Chronicon Alexandr. pag. 692. Idem Chronicon ἰσὸν
p. 626. ἰσάρα ἰσὸν ἢ σραξ Ἀλέξανδρῶ Ἀύγωνος ὡς ἔστιν
ἰσὸν ἢ παπυλαῶνα, &c. Theophanes p. 186. τὸ παπυ-
λαῶνα ἰσῆξεν ἐν χροῖν ἡμῶν. Adde pag. 268. Cedre-
num an. 14. Justiniani pag. 372. & quæ obferuamus
in Gloss. med. Lat. in *Papilio*.

ΠΑΡΑ, Præpositio apud Græcos vulgares, verbo
adjuncta, *Multum* vel *nimis*, significat: verbi
gratiâ, *parifala*, *multum* vel *nimis manducavi*, *Pa-
rētia*, *multum bibi*. Ita Romanus Nicephorus in
Grammat. MS.

ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙΝ, *Prævaricare*, in Basilic.
Παράβασις, *Prævaricatio*. Παράβατικῶς, *Prævarica-
tor*, in Gloss. Græc. Lat. Vide tit. 26. lib. 60. Ba-
silic.

ΠΑΡΑΒΑΛΑΜΑ, *Excrementum*. Orneosophium
pag. 246. ἡ βλάθῃ ἢ ὀρθον ἢ δῆς ἄρας αἰτίας δῆς πο-
λυραγῖαν, δῆς ἀπαστραν παραβαλάμαθ, ἢ δῆς χαλῶ,
ἦτοι κόπων.

ΠΑΡΑΒΑΔΙΤΑΙ. Vide in Βάνδοι.

ΠΑΡΑΒΑΠΤΙΣΜΑ, *Pravus baptismus*, contra Ecclesiasticos Canones impertitus, in Concilio Constantinopoli. sub Mena, non femel, ubi potissimum ita appellabatur is qui in privatorum aedibus fiebat: unde acclamationes Synodi in Act. 4. ἡ παραβαπτισμῶ ἀβίη ἀνάβημισσος, τὰς παραβαπτιστὰς ἔξω βαλεῖ, & τὴς κατ' οἶκον βαπτισμοῦ τὰς ἔξω βαλεῖ.

ΠΑΡ' ΑΒΗΜΑ, Vide in Βίβλια.

ΠΑΡΑΒΙΒΑΖΕΙΝ, *Θιασσιζεν*. Παραβιβασμαί, Θιασση, apud Nicetam Choniatem.

ΠΑΡΑΒΑΝΤΙΩΝ, *Libellus supplex porrectus iudici*. Glossæ Basilic. παραβάντιο, ὁ λιβέλλοσ, ἃτ' ἔν τὸ ἡ ἐσαγωγῆσ ἔνδραφον, ὁ δάσιος λιβέλλοσ, δι' ἡ παραβάλ- λησ, τυτίσσι ἀφοβαλίησ, ἡ ἀφὸσδὲσ τῆσ ἀρχοντὶ ἡ κατὰ τῆσ ἑκκλησιῆσ. Liber 7. Basilic. tit. 13. §. 1. εἰ ἡ ἡδία, ἰδίῳ ἑμάκτι ἐνάχρησ ἡ τὸ δασίφρον, τυτίσσι εἰσ τῶ δασί- τισμοσ, ἡ ἔν τῆσ παραβάντιοσ βιβλίῳ ὁ ἐνάχρον ἐπίταξη, κῆρ συκοφαντικῶσ. Ex l. 1. De. Ne quis eum qui in jus, &c. *Suo nomine convenitur in id quod interest, id est in estimatiorem quam actor desiderio suo inferuit.* Adde Scholiastem lib. 22. pag. 207.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΝΟΙ, *Parabolani*, qui ad curan- da debilitum agra corpora deputantur: de quibus in Gloss. med. Lat. Concilium Calchedonense Act. 1. ἐπίτρησον ἡδ εἰς τῶ ἐκκλησιῶσ ἐρατιῶσ μὲ ἴππων, κῆρ ἐστικασασ οἱ μοιζῶντισ μὲ βαρσομαί, κῆρ οἱ παραβαλα- νῶσ, κῆρ πλῆθὲσ ἄλλοσ πολὺ. Ubi vetus Interpres, *Pa- tabalani*.

Παράβολοι, Helychio: Ἐναποκιδυκῶσισ. Unde & παραβολάνεσ δικῶσ volunt. Socrates lib. 7. cap. 22. κωμῶμα ἡ πῆλ ἐν τῆσ ἀμοφισιῶν ἡ κῆρ ἰπιτιλῶσισ ἀπὺ, ὁ δὲ μασ κῆρ ἡδῶσ, δασῶσ Ἐριμῶ ἡνα ἡ ἑφῶσιν παρα- βῶλω μαζῶσκα.

ΠΑΡΑΒΟΛΙΟΝ. *Aftamplychus* in Theoria astrorum MS. μὲν δῆτισ παραβῶλιον, κῆρ ἰσισ. Alibi: Οἱσ παραβῶλιον, κῆρ ἰσισ, κῆρ κῆρ ἰσισ.

ΠΑΡΑΒΟΥΑΟΣ, apud Theopneum an. 8. Rhinometri, *Infidiator* dicitur in Miscella lib. 19.

ΠΑΡΑΒΟΥΝΙ, *Collis, Mons*, Damascenus Studita Homil. 25. κωμῶντῶσ μὲ ἄλλισ πολλῶσ εἰσ ἡ Ὀλυμ- πον ἡ Πῆρασ πρὸσ ἡ ἀγίῳ Αὐστῆνῶσ παραβῶνῶσ, &c. Infra, βῶνῶν appellat.

ΠΑΡΑΓΑΨΗΣ, *Rese*. Glossæ Græcobarb. Σα- γῶνῶλω, δῆκῆλον, παρῶδῶλω, τρυκῆλῶσ ἀλῆδ- τικῶν.

Παραψῶδῆσ, vestis genus, *vel vestis ornamentum, Phrygium*, &c. De qua voce in Gloss. med. Latin. fortè quòd esset quidpiam reticulatum, nisi *rete* ita appellatum fuerit ab ejusmodi vestibus reticulatis. Chitonicon Alexandrinum an. 4. Justinus Thracis: εἰσ σιγῶσιν ἄστρον παραψῶδῶν, ἡ αὐτὸ ἔχον ἡδῶσ πλυμ- μῶμα βασιλικῶ. Vide Πετρίψῶδῆσ.

ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ, *Παραψῶδῶμα*, *Interdictum*, Glossæ Gr. Lat. παραψῶδῶμα, *Denuntiatio, Conditio, Interdictum, Concicere*, est denuntiare, *priscè, nunc vero conditioem omnem in personam actionem dicitur*. Vide lib. 58. Basilic. tit. 14. ἀπὲσ παραψῶδῶν, *de interdictis*. Et tom. 1. pag. 417. Item παραψῶδῶμα est *mandatum*, quod datur his qui extra ordinem in Provinciis mittuntur, ut est apud Cujacium ad Nov. 17. Glossæ Græc. Lat. παραψῶδῶμα, *Præceptum*, Leo in Tacticis c. 7. §. 28. καθῶσ ἀφῶσπέθῆμιθα πλῆσῶ- τῆρῶσ τὰσ ἡ ἀρχῶνῶν κῆρ τῶσ, κῆρ τὰ ληγῶντῶμα παραψῶ- δῶμα, &c. Vide Μασῶδῶσ.

ΠΑΡΑΓΕΜΙΣΤΗ, *Torpedo*, Pifcis. Eustathius ll. β. pag. 261. ὁ μὲρ τῶσ γράφῶσ πρὸσ ἀσπῶσμὸν τὸ νάρ- κησ πικτικῶ, πῶκῶσ γῆσῆσ, τῶδῶσ σακτῶ ταυτ' δ' ἑπίσῶν κῆρ τῶσ ἰδίῶσῶσ, παραγῆμῆσ, γῶκῶσ περιῶμῶ, γῶγῶσ κῆρ ἡδῶσ.

ΠΑΡΑΓΕΡΝΕΙΝ, *Vacillare, Titubare*, σφῶδῶ- ζεν, ἡσπολιῶσ αἰτεν.

ΠΑΡΑΓΙΔΑΙΝ, *Litus*, Damascenus Studita ferm. 27. de S. Maria Ægyptiaca: μῶσιν γῶν ἡμῶσιν ἡμῶσκα ἔξω εἰσ τὸ παραγῶδῶν, &c. Vide Γῶδῶσ.

ΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΗ, ἡτοι ἡ διδῶντῶν ἀπὲσ ἔξω- τικῶσ πρῶσ, *Adventitia dos*, in Gloss. Gr. Lat.

ΠΑΡΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ, *Communitorium*, idem quod *Ανάστωτικόν*. Concil. Ephesinum parte 2. Act. 1. ἐπιτεριῶμῶσ κῆρ παρανάστωτικὸν ἡ ἀγίῳσ σῶνῶδῶσ πρὸσ αὐτῶσ ἡ Ἐπισκοποσ Νησῶστων. Infra: κῆρ ἀπὸσδῶν μὲ ἄνῶσιν ἡ Νοτιῶσιν — ἰσπῆρῶμῶσ τὸ παρανάστωτικὸν, περιῶχον ἡδῶσ, &c. Sed leg. παρανάστωτικῶσ. S. Maximus in Epist. ad Joannem Presbyt. pag. 253. ταῦτα ἡ γῆρ ἡδῶσ ἡμῶσ, δῆσασῶσ, ἡτ' πολὺ ἡδῶσ ἡ ἡμῶσιν παρανάστωτικῶσ δῆσ- χῆρῶνῶσ ἡμῶσ ἑῶσ πρὸσ τὰ σῶμῶσῶσ. Ubi cæcutit eruditus Interpres. Vide *Ανάστωτικόν*.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ, *Excerptio, Præscriptio*, in Gloss. Lat. Gr. παραγράφεν, *Præscribere*. δῆμῶσ παραγράφῶσ, *Doli excerptio*. Παραγράφῶσ ἡ μὲ ἀφῶσθηῶσιν ἡδῶσῶσ, *Excerptio non numerata pecunia*, in Basilicis.

Παραγραφαί præterea dicitæ notæ & Scholia ad libros Basilicam, de quibus egere Cujacius in Epist. Prælimin. ad lib. 60. eorumdem Basil. & Suarezius in Notitia Basilic.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ, *Productio testium*, in Basilic. Glossæ Gr. Lat. παραγωγῶσ, *Diductio, Traductio*. Vide Cujac. ad Nov. 90.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΟΝ. Lexicon MS. Reg. Cod. 1843. μῆλω, τὸ παραγωγῶν.

ΠΑΡΑΔΑΚΡΥ, *Propheticæ seu Chymicæ, Βυ- πνιμῶσ*, βῶνῶν, apud Interpolator. Diofcor. cap. 330. & 706.

ΠΑΡΑΖΩΝΙΟΝ, *Phugio*, *Ensis*. Martyrium S. Euphemie MS. εἰσ ἡ ἡ ἰσπῆρῶσ — ἡμῶσ παραζῶνῶσ, προσῶδῶσ τῶ ἄνδῶσῶσ, κῆρ ληγῶσ αὐτῶσ, κῆρ ἄνδῶσ ἡμῶσ ἄβῶσπῶσ, τῶσ παραζῶνῶσ τῶσ χῆρῶσῶσ ἡμῶσ.

ΠΑΡΑΘΕΤΗΣ, *Struitor, Inferior*, in Gloss. Gr. Lat. Vide Gloss. med. Lat. in his vocibus.

ΠΑΡΑΔΑΡΤΑΔΕΣ, *Paradartades*. Vide in ἄλῆτεν.

ΠΑΡΑΔΕΪΣΙΟΝ, *Prædæricion, Hortus*. Glossæ Gr. Lat. παραδέῖσῶσ, *Pometium, Pomarium*. Glossæ Græcobarb. Κῆρῶσ, παραδέῖσῶσ, παραδέῖσῶσ, περιῶδῶσ Theophanes an. 12. Mauricia: ποτίσῶσ ἰχθυοσφῶσδῶσ ἡ σῶρῶσ ἡδῶσ ἡνδῶσ ἡσ εἰσ Ἐφῶσσῶσ αὐτῶσ. Vide Notas ad Alexiadem pag. 217. §. 38.

Παραδέσιον, Liber fci inscriptus, continens dicta SS. Patrum. Joannes Mofchus in Licon. cap. 212. ἡ ἀναγῶσκῶσῶσ ἡμῶσ τὸσ Παρῶδῶσ τῶσ ἀσπῶσῶσ μῶσ ἡ ἀγῶσ ἀλῆτεν. Ita verò inscribitur in Codd. Βί- βλῶσ ἡ ἀγῶσ ἀλῆτεν, ἡτισ ληγῶσ Παρῶδῶσ. Neque alius est ab eo quem Hieronimus appellat. Ita etiam librum suum inscripsit Joannes Geometta.

Παραδέσιος, *Hortulanus*. Phavorinus: ἰσῶδῶ- μῶσ, παραδέσῶσιον.

Παραδέσιος. Antiquitates Constantinopolitane pag. 86. ubi de Chofroë Persarum Rege: καθῶσ ὁ Πε- ρσῶσ δῆσικῶσ, ἐκῶσ κῆρ τῶσ ἡ ἀσπῶσῶσ ἡδῶσ ἡσ ἡσ- σῶσικῶσ ἐν ἡδῶσ ἡσπῶσδῶσ. Cui *vicariorum Regum Persarum* (de quibus quedam attigimus in Gloss. med. Lat. in *Brolium*) *cura incumbēbat*.

ΠΑΡΑΗΓΕΙΝ, *Evertere*, κατῶσπῆρεν. Vide ἄλῆτεν.

ΠΑΡΑΔΙΝΕΙΝ, *Deponere*, κατῶσθῶσ. Vide ἄλῆτεν.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ. Vide in χῆρῶσ.

ΠΑΡΑΔΥΝΑΣΤΕΥΟΝΤΕΣ, *Viri potentes, qui in Principum aulis primum tenent, in verum ad- ministratiōem præcipi: Revum Missivi*, Manilio. Demetrius Calchondylas in Erotocrat. pag. 203. πα- ραδῶσῶσῶσ, αἰτῶσ ἡ σῶμῶσῶσ. Eunapius in Maximo pag. 93.

pag. 93. de Juliano Imp. ως παραβασιλεύς ὡς εἰς τὴν Καίσαρα. Idem in Legat. Οὗτοι παραδωσέμενοι βασιλεῦ, ἢ δωματέρῳ μνηστον. S. Basilus in Epist. 57. παραδωσέμενοι τοῖς κρατίστον. Philothorgius lib. 3. cap. 12. Αὐθαγῆς σπῆς ἢ ἱσπῆρι ἀφιερόμεν βασιλεῖ, ἢ δούρῳ τὰς αὐτῆ παραδωσέμενος ὑπαταζόν ἀφθονία, &c. Synesius Epist. 111. ὁ Νασῶν παραδωσέμενος. Utuntur passim alij. Theodotius lib. 2. Hist. Eccl. cap. 19. Justinianus in Nov. 8. cap. 7. idem Synesius Epist. 154. Theophanes an. 9. Arcadij, an. 38. & 40. Theodotij, an. 5. Itenes, & alibi, Leo Grammaticus in Leone Phil. 478. in Constantino pag. 497. 502. 506. Anonymus Combesianus in Lacapeno num. 3. 15. 37. in Porphyrog. num. 9. 53. Gregoras lib. 6. pag. 90 Nicetas Archiep. Thessalon. in Resp. p. 348. Balamon in Resp. 69. Constantinus Aropolita in ferm. de S. Joanne Damasceno n. 6. Codinus in Orig. Constantinopol. n. 7. 163. Phocas c. 32. &c.

ΠΑΡΑΔΩ, *Plufnam*.
 ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΟΣ, Dignitas aut munus aliquod in re navali. Liuthprandus lib. III. cap. VII. *Sua partis parentes ibi collocat: Rectorem, Magistrum, Patricios, Logothetam, Eparchum, Kollivitas, Cubicularios, Profosphatharios, Spatharocandidatos, παραθαλασσιος facit.*

ΠΑΡΑΘΕΜΑ, *Ferculum* in lib. MS. Syntripa.

ΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ, *Commendationes, Orationes quae populum Domino commendant.* Zonaras in Can. 117. Concilij Carthagin. precum differentiam refertens: αἱ μὲν τῶν ἱερῶν λειτουργῶν ἐστὶν σπῆς θῶν ὑμνωδίας διάφοροι εἰσὶν αἱ μὲν γὰρ προλήγουσιν, αἱ καὶ Προίμια ἔσονται αἱ δὲ ἐπιλήγουσιν μὲν πᾶσι ὑμνωδίας, αἱ ὑποθῆσις ἐκάλεισας, αἱ δὲ ἀσπληνιμῶς τῶν ὕμνων καὶ μετ' αὐτὰς λειτουργίας, αἱ δὲ Παραθέσεις ἀνομιμασ, αἱ παρατιμῶν καὶ λαῶν κοίνας. De mortuorum commendationibus, ita Codex Canon. Ecclesiae Africanæ. cap. 41. τὰν ἰν τῶν κτῆ τῶν δευτερίων καὶν τελευτησάντων, ἔπι τῶν λοιπῶν παραθέσει ὄμνη, μόνιας ὑχῆς ἐκλήσειδῶν, &c. De aliis verò, Can. 103. ἦρισ καὶ τῶτο, ὡς τὰς κυκρωμῆνας ἐν τῇ σπῆδῳ ἱκίσις, ἔπι σφοδρία, ἔπι παραθέσις, ἔπι τὰς τῶν γαρῆς ἐπιθέσις, &c. Typicum S. Sabæ cap. 31. & Triodium Fetjā 2. Hæbd. 1. Jejun. 1. ἰσῶν ὅτι τῶν προσῶτων τῶν σῆων λέγουσιν, ἡμῶς τὸ Εὐλόγηθι δόξαρομῶμα, λαβόντες πᾶσι εὐχῶν καὶ παραθέσις. Ita Παραθέσεις dicuntur *Orationes pro Catechumenis*, non quòd aliis Christianorum opponerentur, uti vult Allatius, sed quòd pet eas Deo commendarentur. Alexius Ariftæmus in Can. 106. Synodi Carthagin. τὰς ἀρχῆς τῶν ἐκκλησιῶν ὑμνωδίας, καὶ ἀναίσις τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἔπι παραθέσεις τὰς ἐπὶ τοῖς κληρωμῆνας ὑχῆς, δὲ ὡς αὐτὸς πᾶσι κοίνας παρατιμῶμα, ἔπι ἐπιθέσεις χερῶν, ὡς τὰς γνομῆνας σπῆς τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἱσπῆσῶν χορῆ. Vide an legendum sic κληρωμῆνας. Παραθέσις formulam describit Nicolaus Caballus cap. 14. μὲν δὲ τὸ εὐχῶδες ὄμνη πᾶσι, ἱερατικῆς καὶ ἄλλης, καὶ πάσας πᾶσι γῆλυ ἡμῶν πᾶσι τῶν παρατιμῶμα. Infia: δὲ τῶτο πᾶσι μὲν πακαζία τῶν ὄμνη, καὶ τῶν ἀρίων ἀπῶσθ κῆλεον, αἱ ἐκτενῶσ καλέσας, ἔπι ποιῶμα πᾶσι παραθῶν τῶτο γὰρ βῆλιτῶ τῶ μνημονῶσ, τὸ καλέσας, τὸ δευτερίων. Vide infia in Εὐχῆ, præterea Goarum ad Eucholog. pag. 123. & Gloss. med. Lat. in *Commendationes*.

ΠΑΡΑΘΗΚΑΡΙΟΣ, *Depositiarius*. Scholiasfes Harmenopuli lib. 1. tit. 9. ὁ νόμος ἀπὸ αὐτῶ, τῶ παραθηκαρίας δηλαδῆ, καὶ ἀπατῆ μὲν ἀλλῶ ἐπιμέλωσ.

Παραθηκαρίων, *Repositorium*, in Glossis Basilic. παραθηκα, *Depositorium*, in Glossis Gr. Lat.

ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ, *Parabæus, Pofiticum*: προσκλιών, uti exponitur ex Cod. Barbarog. Nicetas in Isacio lib. 1. n. 9. Mofchopolus in Lexico Philostrati: Θῦρα ἐπὶ τῶν τοῦ οὐρανοῦ οἰκισμάτων θῦρον ἢ δὲ θυρῆς, θυρῆδῶ, τὸ ἰδῶν καὶ λειτουργῶν παραθῶσιν. Glossæ Gr. Lat. Παραθῦρα, hoc *Pofiticum*. Nov. 133. Justiniani cap. 1. παράθυρον τὰ μακαθῆρια μὴ ἰχῆσθαι. Scholiasfes Harmenopuli lib. 1. tit. 9. §. 23. αἱ παραθῦρον ἰχῶ ἰχῶσας ἐς πᾶσι αὐτῶν τῶν γῶτων, δευτερίων λειτουργῶν καὶ τῶν ἐκίσις τῶν γῶτων. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Παραθῦρον, *Fenestra, θυρῆς*. Scholiasfes Harmenopuli lib. 1. tit. 9. §. 23. αἱ παραθῦρον ἰχῶ ἰχῶσας ἐς πᾶσι αὐτῶν τῶν γῶτων, δευτερίων λειτουργῶν καὶ τῶν ἐκίσις τῶν γῶτων. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Παραθῦρον, ἢ ἀνοίξις μικρῶν παραθυρίων, καὶ ἰχῶ ἐκ τῶν σῆδρα πᾶσι κεφαλῶν τῶν βῶσιν.

Infia: Μόνον ἐπὶ τῶν σῆδρα οἱ δὲ οὗτο παραθῦρον.

Rurum ibidem: Πᾶσι φορετῆς τὰ ματῆ τῶν ἰσῆσας καὶ θῆσας, πᾶσι τὸ παραθυρίον πᾶσι τῶν ἰσῆσας.

Et lib. 4. Τὰ παραθῦρα ἐκλήσεισας, ἢ πόρτις ἐκλήσεισας. Stephanus Sachleces in Narrat. MSS.

καὶ δὲν ἰχῆ καὶ πᾶσι καὶσῶν παραθῦρον.

Vide Agapium in Geoponico cap. 102. Ἀθῶ Concilij Florentini pag. 13. Edit. Labbei: παραθυρίος τεταρδμήσι, — καὶ αὐθῶν τῶν προσκλιών ὑρασίσῆ. Παραθῦρας, apud Maximum Cythærum 28. Febr. *Pofiticulum*.

ΠΑΡΑΡΝΕΪΣ, *Adhortari*, Gall. *Faire une exhortation*. Vox Afcetica. Joannes Carpathi Episcopus de Anachoretis ex MS. 189. ἢ ἡν καὶ ἱσπῆρι τῶν γῶτων παραρῶν αὐτῶ τὰ πᾶσι ἀφῆσας, καὶ μὲν πᾶσι παραρῶν ἰσῆσι ἰχῶν, καὶ ἀπῆσιν αὐτῶν κοίνας θῆσας.

ΠΑΡΑΙΤΕΪΣΘΑΙ τῶν δικασίῳ, *Recusare judicem*. Glossæ Gr. Lat. παραίτημα, *Excuso, Recuso, Excuso*. Παραίτησις λέξις, *Libellus recusationis*. Παραίτης, *Excusatio*, in isdem Gloss. Gr. Lat. & in Basilicis. Vide Suicerum in Thesauto Ecclæ.

ΠΑΡΑΚΑΘΙΖΕΙΝ, *Obsidere*, quomodo *Affieger*, dicimus. Theophanes an. 5. Leonis Chazari: ὁ δὲ Ἀραῶν ἀνελθὼν εἰς τὸν Ἀρμενικῶν θῆμα, παρακαθῶσιν εἰς τὸ Σιμαλῶν κῆσρον, ἔπῶν τὸ θῆμα. Adde pag. 427. & Cedrenum pag. 410. Nicetas in Man. lib. 2. num. 7. ἰσῶν ἢ πολιορκίας καὶ αὐτὸ γῆσῶν τὸ Βρησίσῆ, &c. Ubi Cod. Barbarog. παρακαθῶσιν voce utitur. Chron. Veneto-Byzant. an. 1451. παρακαθῶσιν πᾶσι πόλιν ἐν συκλεσῶν.

Παρακαθῶσιν, *Præsidium militare*, nostris olim, *Elablie*, hodie *Garnison*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morca:

Οἱ Σαρτῶν ἱεράδῶσας, ἔσῶσας μὲν τῶν ἱερατικῶν ἔσῶσας παρακαθῶσιν εἰς κῆσρον τῶν Ἀρακλῶσ.

Stephanus Sachleces in Veribus Politic. MSS. Τῶν ἰσῆσας ἐπὶ σῆσῶν γῶσις ἀμαλῶσ, καὶ πᾶσι εἰς τῶν παρακαθῶσιν, καὶ ἰσῆσας μῆσῶσ.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΜΑΤΑ, *Rogationes, Ἁξῶσες*, in Corona pretiosa, παρακαλῶσιν, *Processiones Ecclesiasticae*, apud Hieron. Germanum.

ΠΑΡΑΚΑΛΙΑ: idem quod *προσῶσ*. Παρακάλια τῶ μαρῶσιν, *Suffragia Marijuna*, apud Fr. Richardum in Scuto fidei part. 2. pag. 128. Vide Maximum Cythæ. 6. Octob. Idem 23. Nov. ἀσῆσῆσῶν τῶν ἰσῆσας δὲ τὸ παρακάλιον θῶσῆσῶ μῆ.

ΠΑΡΑΚΑΛΥΠΤΕΙΝ, *Prætere*. Παρακάλυμμα, *Prætextum*, in Gloss. Gr. Lat.

ΠΑΡΑΚΑΜΠΑΝΙΣΜΑ. Vide in Καμπανίσι.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ, Commendatio, in Gloss. Gr. Lat. Sic etiam dicitur *Panis Eucharisticus* προσηγιασμένον, *Prasantificatus*, semel in anno Feria quinquagesima in Cena Domini confectus, sepositus depositusque ad Viaticum pro infirmis quem κηΐ λαβίδε, cum Cochleari, Sacro sanguine intinctum iis porrigunt Sacerdotes. Ita Goarus ad Eucholog. pag. 153.

ΠΑΡΑΚΑΤΟ, Infir. d. Apophthegmata Patrum in Macario n. 3. ἀπέρχθη ἐπὶ τῆ παρακατω ἔρημον.

ΠΑΡΑΚΕΛΙ, Παρακλήσι, Forica, Laitrina, ἀφιδρωῖ, δασπαλ. Vide Κέλλι.

ΠΑΡΑΚΕΝΩΤΗ, Chronicon Alexandrinum ubi de Seditone Victoriano: ἔσθ' αἰ ἐτύχετ ἰσθ' δρον τὸν αἰθρώπις, κηΐ ἴστρον αὐτῶς, κηΐ ἰσάλρον αἰς Σάλας αἰς παρακινάτις. Id est ut res inutilis quas ejicimus, & vulgo *Fuidanges* appellamus.

ΠΑΡΑΚΕΡΚΕΤΑ, Vide in Κέρκετα.

ΠΑΡΑΚΑΔΙΟΝ, Constatinus Porph. de Adm. Imp. cap. 9. καλῶς ἀναπαυάμενοι, παλιν δασκινῶντες, ἔρχοντο αἰς τὸ Σιλατ, αἰς τὸ τ' δασινῶντι ποταμῷ παρακλάδον. Id est ubi Danubius in ramos finditur.

ΠΑΡΑΚΑΝΘΟΣ, Sanctus Spiritus. Michael Pfellus in Symbolum Apotolex Cod. MS. κηΐ αἰς ἐν Πενθμῷ ἄγιον, ἢ ἡμέραν ἐκ τῆ πασθῆς, ἀλλ' ἐκ τῆ ἰσίας αὐτῆ ἔκπορῶντον, κηΐ ἐς ἡὸ ἀναπαυάμενοι, Παρακλήτων ἰσομαζόμενοι, ὡς τ' ὄλων παρακλήσις διαζόμενοι, κηΐ παύε ἔμενον τῆ πασθῆ, &c.

ΠΑΡΑΚΑΝΗΣΙΟΝ, Vide in Παρακλήσιον.

Παρακλήσις, Ἐδίνιος. Theophylactus Hierodiano. Ser. 1. κηΐ ἴστρον νεκρῶν τ' ἐκκλησίας τ' ἄγιον αὐτῶ ὅπου λέγουσιν ἡμῶς Παρακλήσιον, ἦν ἡνὰ φιλοκαλῆ τ' ἡνὸν, τὸ ἀνάσθι τὰς κηΐ ἴστρον κηΐ τὰ κηρία, κηΐ πᾶσαν ἀλλῆλιν ἐσφάτῃ τ' ἐκκλησίας καὶ κηρῖν.

ΠΑΡΑΚΑΝΗΣΙΣ, Supplicatio, Processio Ecclesiastica, hodie etiam appellatur ut Auctor est Goarus. Lexicon MS. ad Schedographiam :

Ἀλλῆ κηΐ ἰλιανῆς τῆ, παρακλήσις ἐς φέθω.

Lexicon aliud MS. ex Cod. Colberte 6076. ἰεθῆρις, παρακλήσις, ἰκῆσι. Lexicon MS. Cyrilli : Ἀπῆ, ἢ παρακλήσις. Theophanes an. 14. Theodosij M. ἐς ἡ τῆσι τ' σπυριθ' ἡμῶν ἰορτῆ βρωθῆ μαζόμενοι αἰς παρακλήσιν ἰδῶντι, δ' αἰνῶς ἰσπῆλῶν ἡμῶν. Idem pag. 398. αἰς ἡ ἐκρῆσαν αὐτῶ αἰς παρακλήσιν, ubi Miscella, ad preces, id est *dum precibus vacaret*. Describitur in Euchologio pag. 766. ἀκοῦθῆ αἰς ἰσφῆρις ἰλιῆς κηΐ ἀγρῆριος παρακλήσις : & pag. 855. ἀκοῦθῆ τ' κηῖνῆ παρακλήσις. Synodus Florentina sess. 16. τ' Ἐἰαν ἐκτελῆσαι μωσῶνῆρις, ἦρῆτο ἰλιανῆς κηΐ παρακλήσις. Et pag. 509. Edit. Labbeanz : κηΐ κηΐ τῶν λειψυργῶν ἡμῶν παρακλήσις, ἀσπῶνθῆ ὁ ἦρῆ βωμῶνῆρις. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 168. τῶν ἰσομοκῶν, τῶν δῆ δασ τῆ ἰσομαδῶς τ' Ἀπότῶ, ἀρῆ τῶν ἰσομαδῶς τ' Θωμῶ, αὐτῶς τῶν ἰσομοκῶν ἡμέρας νὰ πανσῶνθῆ, ὅχι ἡμῶς τῶν ἡμέρας τ' μαζόμενοι ἰλιανῶν, κηΐ ἐς τῆ ἡμέρας τῆ παρακλήσις, τῆσῆρι τ' δρῶν, (id est processione in qua Draco fertur,) κηΐ αἰς τῶν παρακλήσις τῶν πῆ ἰ ἐκκλησία, κηΐ αἰς γ'. ἰσομαδῆς ἡμῶν τῆ ἰορτῆ τ' ἄγιον ἰοάννη τ' Προδρόμου, ἢ τ' τ' κησῶνθῆ, κηΐ ἀρῆ τῆν δασῶν τ' φῶν, κηΐ πᾶσι ἄγιον τῶν παραμοῶν.

ΠΑΡΑΚΑΝΗΣΙΣ, Resellio extraordinaria, quomodo consilio usurpat ut Latinis sequioris ætatis, ut in Gloss. med. Lat. docuimus. Paradisus feu Liber SS. Senum MS. οὐμῶν ἢ πῆ τινὰς κοσμηῆς ἰσπῆς ἰδῶν τῶν πολλῶν ἀκῆσι τ' ἰσορῶν, παραβῶν ἢ ποῖσαι αὐτῶν παρακλήσιν, &c. Alibi : καλὸν τὸ μῆ ἔσθῆ ἐς τῆ κηῖνῆ μῆραν παρακλήσιν ἦδον γῶρ τῆ τ' ἀδῆφῶν ἔσθῆ μῆρα λῆχῆ, κηΐ ἐκρῆσῶν αὐτῶ. Colloquia Zofimæ num. 13. ἡν ἰδῶν αἰς τῶν φιλοκαλῶ ποῖσαι παρακλήσιν τῆ ἀδῆφῶ. In Concilio Calche-

don. Act. 12. Extr. Ἐρῆσι ἔνεκα κηΐ παραμοῦνῆς, Vita S. Nili Junioris pag. 61. τ' ἡ κηρῆσις ἡμέρας καλαβάθῆς, ἐς ἡ τὰ κοινῶτα μῆρας τῶν παρακλήσις ἐμπῆτικῆς μεταλαζόμενοι, λαμβάνει αὐτῶ ὁ πατήρ αἰς τὸ τ' Κασῶνθῆν λῆζόμενοι μωσῶνθῆν, ἰδῶν σφῆσι βρωθῆς ἡμῶν ἰσορῆσις, αἰνῆ μῆριος τυρῶνῆς, &c. Rursum pag. 80. ποτῆ τ' ἄγιον πῆμῶν τ' Πᾶσχα καλαβάθῆς, ἰδῶν τῆ ἰσθῆς ἐς τῆ μωθῆ καλῆς κηΐ μῆλῆς, ἔν κορῆσιν πῆρις, ἡν μῆραν παρακλήσιν λαβῶσιν αἰ δῆδῶν, &c. Typicum MS. Monasterij τ' Κηρῆριονθῆς, cap. 46. αἰς ἡ κηΐ ἐς αὐτῶ, τῆ δ' Ἀντῆρα σφῆμ, τετραῖ τῆ, κηΐ παρασῶνθῆ, σφῆσι τῶν φιλοζῆσις ἡμῶν παρακλήσιν, &c. Adde cap. 47. 49. Joannes Patri. Antiochenus de Charitacibus pag. 180. πῆρις ἡ ἐ αἰ τῶν Μωσῶν ἰσπῆ τ' ἔσθῆ ἰσπῆσις, κηΐ μῆρῶσιν κηΐ δασκῆσις, ἐ πᾶσχα ἰσορῆσις παρακλήσις. Pentecostarium in Dominica Paschali : αἰς τῶν τῶν τῶν τῶν παρακλήσις τῶν ἀδῆφῶν μῆζῶν αἰς τῶν τῶν. Et Feria. 4. & 5. τ' διακνησιμῶ. Εἰς τῶν τῶν τῶν παρακλήσις τῶν ἀδῆφῶν. Alibi : αἰς τῶν τῶν τῶν τῶν ἀδῆφῶν ποτακλήσις μῆζῶν, ἦν ἡν δ' ἰσπῆ, δῆ ἰσθῆς, δῆ ἰσο. Triduum 2. Feria 1. Hebdomadæ Jejuniorum : τῆ β'. τ' αἰ. ἰσομαδῶ αἰς τ' ἔσθῆσιν σφῆμῆν βρωθῆσιν, δῆ τῶν τ' ἰσομαδῶ παρακλήσιν. Dominica in Ramis : αἰς τῶν τῶν τῶν τῶν, παρακλήσις τῶν ἀδῆφῶν ἰσομοκῶ ἡδ ἰσθῆς. Typicum S. Sabæ c. 11. κηΐ τῶν παρακλήσις μῆζῶν τῶν ἀδῆφῶν. Adde c. 13. ad 25. Octob. cap. 37. cap. 38. extrem. cap. 46. 47. 51.

Παρακλήσις, in Glossario. Παρακλήσις, ἢ παρακλήσιν, Precario, in Proc. Gr. Lat. Passum in Basilic.

Παρακλήσις, apud Afceticos, & Joan. Climacum, ἔσθ' ἐσθῆμιν ἰσοζῆς ἀνάψῆς, ἡσπῆ δῆμῶ ἐς ἰσοτῆ κηῖνῆ μωσῶνθῆσιν ἄμα κηΐ σφῆρις μωσῶνθῆσιν.

ΠΑΡΑΚΑΝΗΤΙΚΗ, Liber Ecclesiasticus Græcorum, sub Οὐδῶτῆ nomine compositus à Joanne Damasceno, auctus deinde à Græculis, quibus ὀδῶνθῆς ἰτα etiam dicitur, cujus Joseph Melodus Auctor putatur. Appellatur ποτῶ Παρακλήσιον, quòd tota sit in Deo Sanctisque exorandis divinòque auxilio impetrandò. Edit. Venetiis an 1625. Vide Alfiatum de Libris Eccl. Græcor. Dissert. 1. pag. 283. Est etiam Παρακλήσιον, unus è tribus Hemitonis in Musica Græciana. Vide in Φηθῆ.

ΠΑΡΑΚΑΝΗΤΙΚὸΝ, Liber Ecclesiasticus Græcorum, omnibus diebus conveniens in iis quæ sive in Missa, sive in Vesperis, sive in Matutino, sive in aliis Officiis, recitantur. Quando enim in aliis Officiis propria desiderantur, quæ ad complementum Officij pertineant, ad hunc Lector remittitur. Παρακλήσις verò dictus videtur, inquit Allatius, quasi *Consolatorius*, quòd quæ in eo sunt fere omnia eò sφῆντ, ut in peccatore contentur, hortentur ad penitentiam, & ut is Deum quem offendit, pœnitentiâ ac precibus propitium sibi reddat. Dividitur in 8. partes, quas Græci ἦχῶν vocant, singulis per singulas hebdomadas impletis. Differt tamen ab *Οὐδῶτῆ*, quòd illè tantummodo à primis Vesperis ad Missam Canones & Troparia continet, Paracleticum & illa, & multò plura, cum & subsequentes Vesperas, & aliorum dictum inter Hebdomadem Officia integra exhibeat. Triduum Fer. 2. Hebd. 1. Jejun. κηΐ ἀνσῶνθῆ τῶ ἰστρον χροῖ, κηΐ δασκῶνθῆσιν, ποτῶ ἡ τῆσῆ μῆτῶνῶν ἰσομαδῶ, ἢ αἰς τῶν παρακλήσις σφῆσις ἀπῶσθῆ. Typicum S. Sabæ cap. 10. παραβῶνθῆ τ' καθῆσῆσιν ἐς τῶν δασῶνθῆσιν ἄλλῆν κηῖνῆσιν παρακλήσις τ' ἰσομαδῆσιν Θεοῶν. Eujmodi describit Anthologium pag. 302. v. & Horologium, hoc titulo Κῶν παρακλήσις αἰς τῶν ἰσομαδῆσιν Θεοτόκῶν, ποῖμα Θεοσφῆρις μωσῶνθῆ. Ut & sub finem Paracletici pag. 181. v. alter hoc

hoc titulo : *κανὼν παρακλητικὸς ἐπὶ τῶν ὑπεραγίων Θεῶν*, *πίσιμα* ἢ βασιλῆος κυρὸ Θεοδώρου Δόκα ἢ Λασκαρίου. Unde conficitur Theodorum Lascarium Juniorem Imperatorem apprime calluisse literas, quod præterea testantur Liber Philosophicus de Communicatione naturali, Latine tantum Editus Basileæ an. 1571. qui Græcè habetur in Cod. Regio 95.68. & alij qui adhuc latent in Bibliothecis. Vide Nomocanonem Edit. à Cotelerio num. 120.

Παρακλητικὸς, idem fortè quod *παρακλητικὸς κανὼν*. Anthologium pag. 288. ἀκολουθίη τῶ ἁγίων ἱεραρχῶν ἢ ψαλλομένων ἀντὶ τῆ παρακλητικῆς. Synodus Hierosol. an. 1672. cap. 4. de Sanctiorum invocatione : *καὶ ὡς τιμῆται παρ' αὐτοῖς τὰ ἅγια λείψανα, ὡς καὶ ἐν πάσαις ἁγιότητάς, ὡς ἐπὶ τὸ πῶλον, τῆς ἁγίας ῥαυτῆς, καὶ τῆς αὐτῆς, ὡς Θεραπειῶν ἢ ὅτι, ὡς μαρτυρίη ἢ παρ' αὐτοῖς ὁμῆσαι ἀδελφίαν παρακλητικὴν, τὸ τριῶν, καὶ τὰ δώδεκα μέλητα.* Et pag. 326. *ὅτι καὶ ἡμεῖς παρακλητικῶν, πειθῶν, καὶ μελῶντα ψαλλομένων μὲν ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν ἔργον πληροῦν.*

Παρακλητικὸν ἱερόθεον, Precatoria liberum, seu *Fideicommissaria*, in libris Basilic. Vide Theophaanem Antecessor. lib. 1. tit. 14. § 1.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΩΡ, Paracletum, Spiritus Sanctus. Nomocanon Cotelerianus num. 91. *ἢ τις ἱερός βαπτιστὴς εἰς πᾶσι πατῆρας, καὶ εἰς πᾶσι υἱός, καὶ εἰς πᾶσι παρακλητήρας, καθαρῶν.*

Παρακλητῶρ, Legatus, Aposcristianus. Glossæ MSS. *ἁγίους, ὁ παρακλητῶρ, καὶ ὁ δόκιμος ῥαυτῆς.* Rursum : *Προθεσῶρ, ἐπιμειλίαν παρακλητήρια, ἁγιοθεύτρια.*

Παρακλητῶρ, Qui ante prælia militis ad fortiter ascendunt adhortabatur. Leo in Tacit. cap. 4. n. 6. *ὅτι καὶ ἔτιρο καθ' ἑκάστον τὰ ἅγια ἴσθον ἰσθον ἰσθον, ὅτι βίος φόρος, σαλφωγίαι, ἦσαν βικινατόρες, Στραπιδταί, ἱερατοὶ καὶ διπλοῦτοι, καὶ Μανδύτιμα καὶ Παρακλητῶρες, οἱ δὲ λόγων διναρῶτες ἢ πρατοὶ πᾶσι τῶν ἁγίων.*

ΠΑΡΑΚΟΙΜΩΜΕΝΟΣ, Cubicularius Principis, qui prioribus sæculis *Præpositus cubiculii* nuncupabatur, Dignitas Eunuchis potissimum primò data, ut in *VV. Ἀρχιανόχῳ, & Πραποσίῳ* docemur. Constantinus Manafes de Basilio Macedone:

Καὶ πρῶτα μὲν τὸ φροντιστὴς τῶν τιμητῶν ἢ ἱσθων, Ἐπειὲ καὶ Πραποσίῳ, πρῶτα Ρωμαῖοις μίγα.

Alio loco :

Παρακοῖνον καὶ φύλακα ἢ βασιλῶν κλίνης.

Gregorius in Vita S. Basilij Junioris num. 3. de Samona Patricio sub Basilio Macedone : *ἰσθὸν ἁγίω Σαμονῆος ὁ Πατρικῶν, καὶ παρακοιμῶν ἢ τῶν καλαζόντων τὰ σκήπτρα Ρωμαίων.* De eodem num. 5. *λέω γδ Σαμονῆος φύσις κινῶν, Ἰτα nudè, παρακοιμῶν ἢ, Scriptores alij usurpant, Zacharias Pap. lib. 1. Dialog. c. 5. Theophanes in Mauricio an. 20. in Leone Chazaro an. 5. Constantinus de Adm. Imp. c. 50. Leo Grammaticus pag. 460. 466. Anonymus Combesifianus in Leone Phil. n. 24. Scylitzes p. 556. Nicetas in Joanne Commeno num. 2. in Alexio lib. 1. n. 3. Pachymeres lib. 3. cap. 16. Joannes Cantacuzenus lib. 1. cap. 2. Codinus in Orig. num. 20. 121. &c.*

Duplex autem fuit extremis sæculis hoc nomine in Palatio Constantinopolitano Dignitas : alter & prior *παρακοιμῶν ἢ Κοιτῶν*, dictus, seu *Cubicularius Imperatoris*, & qui cæteris *Κοιωνίταις* præterat. Ita autem appellatur à Pachymer lib. 2. c. 24. lib. 6. c. 12. & Codino de Offic. Palat. c. 2. n. 17. qui ejus Officium describit c. 5. n. 28. ὁ *Παρακοιμῶν ἢ Κοιτῶν, ἀρίστηται κεφαλή τῶ ἐν τῷ κοιτῶν παδὸ σπύλων, καὶ τῶ κελοναρίων ἔχων ἴσθον αὐτῶ καὶ τῶ Προκαθήμενῶν κοιτῶν μίνοι ἢ ἐσθῶς ἢ παλατινῶν, ἢ Παρακοιμῶν ἢ τῶ σφινδῶν δόσιον ἡμῶν, φέρει τῶν ἢ βασιλῆος ἐπαύλου. De ejus insignibus agit idem Codinus c. 4. n. 19.*

Παρακοιμῶν ἢ σφινδῶν alter est appellatus, quòd penes eum esset annuli Regij signatorij custodia, ut apud Reges nostros Magnus Franciæ Cambellanus *Annulus seu Sigillum secreti* Regis servare dicitur, ut pluribus docuimus ad Villharduinum. Est autem *σφινδῶν*, Suidæ, ἢ τῶ δακτύλου περιφύρα, καὶ ἢ εἰς ἁγίον ἱεροβόλον ἱσθῶν ἁγίων. Meminit Nicetas in Joanne n. 1. *σφραγιστῶν βασιλῆος Alexij Comneni Imp.* quem idem Joannes filius, eo statim mortuo, tanquam Imperij præcipuum symbolum ab parentis digitis avulit. Ejus Officium ita describit Codinus cap. 5. num. 27. ὁ *Παρακοιμῶν ἢ σφινδῶν τῶ βασιλῆος σφινδῶν λαμβάνων, σφραγίση δὲ κηρῶ ἴθα δῶ, nempe cum scribit ad Matrem, Uxorem, & ad filium Imperatorem : nam cum scriberet ad Despotas, Patriarcham, reliquosque Principes honoratioris, bullà utebatur plumbea. Deinde addit : φέρει ἢ ἔσθῶ καὶ τῶ βασιλικῶ ἐπαύλου, δόσιον ἡμῶν ἢ τῶ τραπεζῶν. Proinde eo referendum, quod scribit Leo Grammaticus pag. 466. in Michaële Theophili Fico ubi de Basilio Macedone, postmodum Imperatore : καὶ ἢ βασιλῆος διηρημένον ἐν τῶ προκλήσει, ὅστις βασιλεὺς περιπάτου, φέρων σκαρμαζῶν μὲ ἐπαύου, ὡς ἰσθῶ Παρακοιμῶν, &c. Vide Leucanivium in Pand. Turc. n. 199. Dignitate porò Παρακοιμῶν ἢ κοιτῶν proxime antecedeat, ut indicat idem Codinus cap. 2. n. 17. & alibi : qui cap. 4. n. 18. ejusde Dignitatis insignia describit. Μεγάλους σφινδῶν Παρακοιμῶν vocat Matthæus Monachus in Catalogo Offic. Palat.*

Ὁτι Παρακοιμῶν μίγα καὶ σφινδῶν, τῶ ἢ Κοιτῶν ἢ ἔτιρο, μίγα βασιλῆος τῶ.

Ubi obiter monendum videtur perperam istius Auctoris primum verbum legi :

Ἰατρὸ μοισαχῶ τωτὶ Μαθθαῖν θύτου.

Legendum enin ex Cod. Casareo οἰκτῶ, *μιστρι*, legendum Lambecio lib. 8. de Bibl. Casar. Sic etiam apud Pachymerem lib. 6. cap. 20. *Παρακοιμῶν ἢ μίγα καὶ σφινδῶν Νισσῶν* memorat, ut & alium cap. 25. Occurrit præterea in Jure Græco-Rom.

ΠΑΡΑΚΟΙΤΟΣ, Pellex, in Nomocan. Photij tit. 13. cap. 5. Vide *Παρακοιμῶν ἢ*.

ΠΑΡΑΚΟΝΔΑΚΙ ΖΕΙΝ. Vide in *Κόλλεξ*.

ΠΑΡΑΚΟΝΗ, Cos. Vide in *Χριζογράφῳ*.

ΠΑΡΑΚΟΝΤΑΚΙΟΝ. Vide in *Κολλῶν*.

ΠΑΡΑΚΥΠΤΙΚΑΙ Θυρίδες, Fenestra ex quibus in viciniam ædium prospicitur. In Basilic. lib. 58. tit. 21. & apud Harmenopol. lib. 2. tit. 4. §. 42. 43. 44. 55. Glossæ Lat. Gr. *Παρακύπτιον, Despicio.* Vide *Πρόκυπτιον*.

ΠΑΡΑΛΑΥΤΙΟΝ. Vide in *Λαύρα*.

ΠΑΡΑΛΑΤΜΑΝ, Reliquium. Prochoprodromus ex Cod. Reg. MS.

Καὶ παρεῖδὸς τὰ μίγα καὶ μίγα καὶ τεχνίτης, καὶ κίνησε τὸ ἴσθον μὲ καὶ περιμειλίη τὸ, καὶ ἴσθῶ τὸ παραμῶν ἴσθον τὸ ἴσθῶν ἁγίων.

ΠΑΡΑΛΥΣΙΣ, Delphinium, apud Interpol. Dioscor. c. 489. Prophetis, *Cicuta*, c. 661.

ΠΑΡΑΜΑΚΡΟΣ, Prolongus. Neophytus in Glossis Jaticis MSS. de Cestro five Vettonica : *παρμακροὶ ἢ καυλῶν, ἐν ἢ ἔσθῶ τὸ σπῆρμα σαχυρίλων, ὡς ἁγίων.* Vide supra in *Παρά*.

ΠΑΡΑΜΑΝΔΥΤ, παραμῶν. Vide in *Μανδύας*.

ΠΑΡΑΜΑΧΑΙΡΟΝ, Rhagio. *Παραρῆσιον, Eustathio* II. 7. pag. 413. Nicetas Barbarog. MS. de Statu Urb. *επαυῖα ἢ ἱεραρχῶν ἢ παραμῶν.* Eustathius II. 7. pag. 413. *ἴσθον ἢ ἔσθῶ ἐν τῶ παρ' ἑφῶν ἢ παραρῆσιον συντεθεῖ, ὁμῆσαι καὶ εἰς τὸ ἐσθῶν ἢ ἁγίων κατὰ καὶ εἰς*

το ἰσχυρόν, καὶ αὐτὸ ᾧ δόκει λαθῶσαι τοὺς ὕστερον, αἰς δὸς τῶν ἱερογράφων· χρίσται μάχαρον· καὶ ἡ ταπεινὴ ᾧ γλώσσα ἐκ τούτων τὸ παραμαχαρον ἰσχυρόν.

ΠΑΡΑΜΕΓΑΛΟΣ, *Permagis*, Ὑπερμεγας. Vide in Παρά.

ΠΑΡΑΜΕΝΟΝΤΕΣ τῶν μονασιῶν, in Nov. 13. Justiniani, *Vita Monastica Candidati*. Vide Παραμονή.

ΠΑΡΑΜΕΡΙΑ, *Separatim, Seorsim, id est*. Theophylactus Hierodiact. Hom. 8. pag. 148. ἐξ ἑσθου παραμερια.

ΠΑΡΑΜΗΡΙΟΝ, *Pugio, Sica, Clunabulum*, Isidoro Concil. Calchedon. Act. 11. ἐξ ἐπι τῶν θυσιῶν τὴν πηλὴν γυμνάσας παραμέριον, &c. Justinianus Nov. 8. cap. 4. σπασθαι τὴν καὶ ἔστιν, ἀπὸρ καὶ ἐν εὐθείᾳ παραμέρια. Leo in Tactic. cap. 6. ἐστὶν ἑτέρα παραμερία, ἧται μάχαραι. Theophanes an. 12. Justiniani: ἐδὲ μὲν τοῦ Ἰλλυας μὲν τῶν παραμερίων αὐτῶν κοψαὶ τὸ σίκον, ἐπίστατον. Idem in Rhinotomeo, pag. 318. καὶ τὴν τότε πρῶτον δραχμῶν, τῆν παραμερίον, ἢ μὲν δὲ ἰσχυρόν, ἀπὸ τῆν μὲν πῶ αὐτῶν κάρων. Utuntur præterea idem Leo in Tacticis cap. 5. §. 3. 31. 35. Symeon Logotheta in Basilio Macedone num. 21. Cedrenus pag. 448. & alij. Vide Schefferum ad Arriani Tactica pag. 89.

ΠΑΡΑΜΙΔ, *Singulati*, Zofimus Chymista MS. ἑσθὰ ἢ πῶν τετρασώριον ταυτίου καύσει, ἢ τὸν παραμίδ ἐξ παραμίδ ποικίαις αὐτὰ ὄντια.

ΠΑΡΑΜΟΝΑΡΙΟΣ, *Monastiarum, Custos Ecclesie*, in Concil. Calched. Can. 2. ubi perpetam Interpres, *Monasterij administrum* vertit. Synodus Hierosolymitana: ἐν ἀλλοτρίαις παροικίας προσηρηθῆναι τὴν Χριστιανούς, ἄλλο τε ἢ παραμοναριος, &c. Rursum: ἐξ καὶ Ἰωάννου τῶν ἰεροσολιμῶν παραμοναριος τῶν παυσίτοι οἰκὸν τοῦ οἴκου, &c. Concil. Constantinopol. sub Meno Act. 5. χριστιανούς ἐξ αὐτῶν καὶ παλαιστίνων παραμοναριος ἐξ ἐνοδοχῶν. Concilium Nicænum II. Can. 5. Act. 7. ἢ τὴν ἐπισκοπῶν ἀποβαλλόντων ἐπὶ χριστιανῶν οἰκισμῶν, ἢ ἐκδίκων, ἢ Παραμοναριον, ἢ ἑδῶς τινὰ τῶν κληρῶν &c. Zacharias Pap. lib. 3. Dial. in Lemmate cap. 2. 4. & 25. καὶ παραμοναριος τῶν ἀγίων Πέτρον ἐν Βώμῃ. Ubi Gregorius M. de *Manfionario* habet. Infra τὸ αὐτὸ ἐκκλησιαστικῆς φιλαστῆ dicitur. Narratio MS. de Andronico Argentario Antiocheno: ἐξ ἰβῶν ἡ παραμοναριος ἐστὶν ἐπιτοσίαν ἰβάρων. Joannes Carpathi Episcop. in Narrat. MSS. de Monachis: γίνονται παραμοναριος ἐν τῇ ἀγία κορυφῇ, καὶ ἀνδρόνῳ αὐτῶν βαλάν θυμιαμα τῶν ἱερῶν, &c. Alibi παραμοναριος & θυμιαμα confundit. Theophanes an. 16. Justiniani: ἐξ ἐπιπέλασι αὐτοὶ οἱ ἀποβελταὶ περιρρασαμένους Παραμοναριον τῶν ἀγίων Ἰωάννου ἐν Ἀλεξάνδρῃ τῇ μεγάλῃ. Vide Alexium Aristenum p. 691. & infra in Προμύσησιν.

Παραμοναριος, in Vita S. Xenis MS. sumitur pro Concellana, seu Vita confortē ejusdem Sanctæ: Μόνη ἢ αἰ δὲ αὐτῶν παραμοναριας παρηρηθῆναι κρηπίδων τὸ τε διακρηπίδων. Occurrit rursum semel ac iterum. Nescio an Archippus Eremita, qui & Παραμοναριος indignatur, & cujus laudatur Narratio de Miraculo S. Michaelis in Chonis, id munusci egerit in Monasterio, ut Hegumeni fortē, aut alterius fuerit Concellaneus, an verò Ædis sacrae Manfionarius, quod tamen Eremita minis convenit.

Παραμοναριον, *Ædes Paramonarij*. Miraculum factum Edessæ à SS. Gouria, Samona & Abbiba ex Cod. MS. καὶ ἀρίστη καὶ θυμιαμα περιρρασμένους τῆν παραμοναριον.

ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙΝ, *Insidiari*, ἐπιβουλεύειν. Παραμόνημα, *Insidia*, ἰσθῆρα. Παραμοναριος, *Insidiator*, ἐπιβουλεύτης.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ, *Custodia, vel statio militaris ad*

custodiam Palatii. Anonymus MS. de Castrametatione: ἐν ᾧ τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ἀρχιερέων τῶν βίβλας αἰ παραμοναί τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων ἴππε ἡμέρα καὶ νυκτὶ ἀποσπῶν εὐρίσταν. Stephanus in Comment. in Aristot. Rhetor. MS. παραμονή τῶν τῶν ἐπιλοκῶν, ἦν ἡν λιγύμβουλα παραμοναί. Apud Nicetam Choniatem in Andronico lib 2. n. 1. ubi habetur περικυβερῶν βαρβάρων seu *Barangus*, Codex Græcobarbarus παραμοναριος præfert. Codinus de Offic. Palat. cap. 5. num. 46. ἐν ᾧ αὐτῶν τῶν παλλακίῶν ἐστὶν ὄνομα τῶν παραμοναί, ἐξ ἑσθῆς ἀλόγα, ἢ ἢν καὶ ἀλαζάτωρ, καὶ μὲν αὐτοὺς ἑτεροί, παραμοναί μὲν ἐστὶν, πῶλον ἀνδρῶν ἀλόγων, &c. Et num. 55. ὁ Πρῶτος παλατιος λέγει ὅτι καὶ τῶν μὲν τῶν παλατιον πρῶτον τῶν παραμοναί. Adde cap. 7. num. 29. cap. 10. num. 10. Historia MS. Bertrandi Romani:

Ἐκάθε σῆς παραμοναί ὅπου ὁ Βίθανδρος ἦτον, Ἐξάστανα, καὶ ἐκαστὸν ποδασπυριμῶν.

Παραμονήσιν ἐστὶν, *Stationarij milites*, apud Scholiastem Basilic. ad lib. 60. pag. 450. Glossæ Basilic. Βυκελλάρῳ, ὁ παραμονήσιν ἐστὶν. In Cod Reg 945. nunc 3177. fol. 335. hæc lego: καὶ παραμοναίς ἄφῃσσι τὸ ὄνομα σῆ, καὶ τῶν ἀρχιερέων, ἢ μὲν παραμονήσιν ἐξ ἑσθῆς τὸ ὄνομα σῆ τικῶν, συμπερα σῆ παραμονήσιν ἢ τῶν ἀρχιερέων, ἢ συμπερα σῆ, καὶ μὴ παραμοναί.

Παραμονήσιν, *Manfio militum*. Constantinus de Adm. Imp. cap. 29. τῶν λαῶν αὐτῶν ἐν ἡλλάσσοι, ὅσα τῶν μεγάλων σαββάτων ἀλλήλους σικαθῶν, τὴν μὲν ἀποσπῶν ὄντες δὸς τῶν παραμοναί, τὴν ἢ σῆ πῶν τοιαυτῶν ὄντων ἀσπυριμῶν.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ, *Vigilia*, seu *Profestum*. Acta S. Maximi Conf. pag. 63. καὶ ἐσθῆσιν μὲν ἐστὶν τῆν παραμονή τῶν Ἰωάννου τῶν τιμῆ καὶ ζωοπιῶν σμυρῶν. Isaac Invenctivâ 2. in Armenio: οἱ ἢ ἀρχιεροὶ ἐν τῇ παραμονῇ τῶν Φώτων Ἰβήλλου ταξὶν ἐναρτίστωσιν. Typicum cap. 15. ὡτα τῶν ἢ ἀποβελταὶ καθ' ἑσθῆσιν ἀρχῆ τῶν Χριστῶ ἡμεῶν παραμονῆσιν. Cap. 16. τῆν παραμονῇ τῶν ἀγίων Χριστῶ τῶν ἡμεῶν. Apud Marcum Hieromon. de Dubiis Typicis cap. 11. 12. παραμονῇ τῶν Φωτῶν. Idem cap. 4. 11. τῶν ἡμεῶν ὁ ἐναρτίστωσιν τῆν ἀγία καὶ μεγάλη σῆ. σῆ πῶν παραμονῆσιν, ἧται τῆν ἀγία καὶ μεγάλη πῶν σμυρῶν, &c. Scriptum de Jjunio Monachorum, post Typicum pag. 137. σῆ παραμονῆσιν ἢ τῶν ἢν ἐπιστολίαις ἐστὶν τετραδά σῆ νηστῆσιν ἐν τῇ παροσκλησίᾳ, ἢ ἢν καλλίστην πῶν νηστῆσιν τῆν ἑσπέρα σῆ πῶν ἑσθῆσιν ἐστὶν. Euchologium Barbericum apud Goarum pag. 465. τῶν μὲν ἢ ἀποβελταὶ ἐστὶν μεγάλης ἐκκλησίας τῆν ἑσπέρα, ἢ ἢν τῇ παραμονῇσιν Sguropulus in Hist. Conclij Florentini scct. 4. cap. 7. κυριακῇ τῆν καὶ καὶ παραμονῇ τῶν ἀγίων Θεοτοκίῶν. Extat Homilia S. Athanasij ἐστὶν πῶν ἀποβελταὶ τῶν ἀγίων Μαρίας, ἐξ εἰς τὸ ἰσθῆρα, τῆν παραμονῇ τῶν ἡμεῶν ἐστὶν in Cod. Reg. 2431. fol. 165. Vide Balsamonem in Resp. 55. Codinum cap. 6. n. 1. & Glossæ med. Lat. in *Strasio*.

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ, *Ante*. Glossæ Græcobarb. κῆμα, τὸ σπυριον τῶν βασιλέων τῶν καὶ ἢ κολισσαβλία ὅπου παρὰ παραμονος τῶν βασιλέων. Historia Apollonij Tyrij:

Μ' ὁρεῖν ἐὰν πῶν παραμονος ὅπου ἐὰν μὴ φοβῶσιν Rursum:

Ὀδῶν σῆς λέγων παραμονος μακρῶν ἢ ἔχει γίνωσιν.

ΠΑΡΑΜΠΥΚΙΑ. Eustathius in Iliad. χ. δῆλον ἢ αἰς καὶ ἢ κενὴ γλώσσα παραμπυκία, ἢ πῶν τριχῶν λέγειν εἰσὴν ἐστὶν ἢ καὶ καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν παραμπυκίαισιν, τὸ παραμπυκίαισιν τῶν τριχῶν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ, *Fabula, Historia fabulosa*, μύθος. Παραμυθίον, *Fabularum, Fabulas narrare*, μυθολογῆν. Παραμυθίαις, *Fabularum scriptor*, μυθολογῶν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ, Refectio extraordinaria, quomodo inferior Latinitas *Consolatio*, appellavit cœnam ferotinam, quam *Collationem* dicimus. Concilium Chalcedon. Act. 12. Extr. *προφῶς ἕνεκα ἐξ παραμυθίας*. Horologium, ubi de Exaltatione Panagie: *μὲν πῶς παύω αὐτῆς, διηκούσι τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ παραμυθίαν ποιήσαντο, καὶ μὲν τὸ ἄριστον ἀνασάσεις, &c.* Vide *Παραμυθία*, præterea *Balsamonem* ad *Nomocan.* Photij tit. 1. cap. 24.

Παραμυθία, Consolatio, quod ultra mercedem Officialis datur: *προφῶς ἕνεκα καὶ παραμυθίας*, ut est in Concilio Chalcedon. Act. 12. Extr. Ita usurpat non semel Justinianus, ac præferunt in Nov. 130. cap. 1. *παροφύχῃ* dicitur in eisdem Edicto 13. cap. 3. *παραμυθία*, cap. 21. §. 1. Vide *Gloss. med. Lat. in Consolatio, Solatiunt.*

ΠΑΡΑΝΟΜΙ, *Cognomen, Agnomen, Ἐπωνυμία.*

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, *Paranympus*, de qua voce egimus in *Gloss. med. Lat. Gloss. Lat. Gr. Anstax Proponibus, Πράνυμφος*. Eustathius Il. ζ. καὶ ὅτι *παράνυμφος* ἀκαίριον ὄνομα λήγει ὁβριότερον γὰρ ὄντι παρανυμφίον καλεῖσθαι τὸ συμπάργον. τὸ νυμφίον πῶς νυμφίω &c. *Chronicon Alexandrinum* an. 13. Theodotij Jun. ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος Παυλῆος ἐξ φίλων αὐτοῦ ἐξ μισοτάτων τὴν γάμον, & συμπεριεῖχε αὐτοῖς, ἐπέσειον δὲ τὰς παύσας ἀξίας ἐλθόντες — καὶ πῶς ἡσθὺς αἱ ἐργὴν παρρησιαστικὴν πρὸς τὸν βασιλεῖα Θεοδοσίον. καὶ πῶς ἀνύστατος, ὡς παρανυμφος αὐτῆς ἡμίονος. *Anonymus MS. de Forma Baptismi*: ὁμοίως καὶ τῆ ἡμέτερον γάμον ἰούλην τῆ μὲν ἄλλων παρανυμφος, ἀσ δὲ τῆ ἄλλῃ παύσας.

Παρανυμφίον, Paranympus officium agere. Theophanes an. 1. Mauricij, de eod. ἐξ μετ' ὀλίγων γάμων πτωχικῶν, Παυλῆος πατρὸς αὐτῶν ἐλθόντος εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ παρηνυμφίον Μαριτῆς ὁ Εὐνούχου τῆ παλαιῆς μίσης ὑπαρχῆς. *Anonymus Combesianus* in *Lacapano* num. 23. ἐξ εὐλόγησεν τὴν Πέτρον καὶ Μαρίαν, ἐξ τὸς νυμφονικῆς σφραγῆς τῆ αὐτῆς ἰπθῆκος κηφαλαίς, παρανυμφίοντων Θεοδώρας Πρωτοβασίλισσας καὶ Γεωργίου Συρνεβούλου. Ita num. 28.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ, *Morosus, Extraordinarius, δύστροπος, δυσάριστος, ἱερατικός, Itcm, Eregius, Eximius, Admirabilis*. Symcon Logotheta in Leone Armenio num. 9. ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας, κατέστρεψαν τὸ ἐκείσας κἀκέρων καὶ πῶς γέφυρα παραξένων ὄσων, καὶ παύσας ὀχυρωτάτων. *Anonymus* de Amotib. *Lybifti & Rhodannes*:

Ἡ κέρη εἰς παραξένων, καὶ τὸ παραξένων τῆς

Παραξενία, Morositas, dysrotia.
Παραξενίζω, Tacere, Silentium servare, quod faciunt morosi. *Historia Apollonij Tyrij*:

καὶ ὅλοι παραξενίζω, ἐξ σέθεν καὶ Σαρῆσι, τῶν μελωδῶν ἑμῶν τῶν Συμαίω, καὶ ἀκούσι.

ΠΑΡΑΞΗΦΙΔΙΟΝ, *Pugio*, in *Gloss. Lat. Gr.* & apud *Nicetam* de *Excidio Urb.* num. 3. ubi *Codex Barbarog.* *παρμακλάρα*. Vide *Hefychium, Phavorinum*, &c.

ΠΑΡΑΠΑΝΩ, *Panō supra*. *Anonymus* de *Locis Hierosol.* num. 3. παραπαύω αὐτῶν σφῶς πῶς ἱεροσολιτικῆς τῆς Συλωνικῆς ἢ κορυμνῆσων. Adde num. 9. *Romanus Nicerphorus* in *Grammat.* MS. ὁ καπηλάς μὲν ἰσθῆλασε, καὶ μὲν ἑπῆεν δύο ἄσφρα παραπαύω, *Sampsonianus* decerit me, & cepit mihi duos asses plus iusto.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙΝ, *Delegare*. *Παραπομπή, Delegatio*, in *Basilicis.* *Glossæ Græc. Lat. παραπέμπω, Omitto, Prætermitto, Transmitto, Profsequor.* *Παραπομπή, Professio, Παραπομπῶ, Professio.*

Παραπομπικά, Species à Provincialibus, & eorumdem sumptibus, illate, vel missa, in *Nov.* 128. *Iust. cap. 9.* & in *lib. 56. Basilic. tit. 1.* Vide *Ἀγρίων, & Cujacium* ad d. *Nov.*

ΠΑΡΑΠΕΤΟ, *Cortina, Italis Parapetto*. *Photius* de *Re militari*:

Μετ' αὐτοῦ καθάλλιας, Μετὸ παραπέτο μίαι.

ΠΑΡΑΠΗΣΣΙΑ. Vide in *Πισός.*

ΠΑΡΑΠΙΝΑΚΗΣ. Vide *Πινάκων.*

ΠΑΡΑΠΟΔΑΛ, *Nimis, Lian, σφοδρῶς.* Vide *Παρά.*

ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ, ita dicitur à *Græcis JC.* Notæ ad *Leges Basilicæ*, alia *isobon, Marginales*, alia *isobon κήρυκται*, ut loquuntur, id est inter versus descripti, seu interlineares, ut observat *Cujacius* in *Præfat.* ad *lib. 60. Basilic.* in quo, ut & in aliis, crebrius laudantur, scilicet, pag. 363. 591. 811. &c. Adde *Suarium* in *Notitia Basilic.* in indice necio cuius *Bibliothecæ* in *Cod. Colberteo*, & in indice *MS. Bibliothecæ Vaticanæ*, liber hoc titulo, descriptur: *Εκλογή ἐξ συνοψῆς τῆ βασιλικῆς ζ. βιβλίων αὐτῶν παραπομπῆς καὶ σοφιστικῶν τῶν πρὸς πιστικῶν μόνων τίτλων πρὸς ἐπίθετον πᾶσιν τῆ συζητησῶν, ὅσα τὸ τίμημα. αὐ. τὸ τίμημα.*

ΠΑΡΑΠΟΝΟΤΣΟΑΙ, *Queris, Lamentari, gemere, μίμνησθαι, ἰδύρισμα.* *Παραπονίζω, Querimus, μίμνημι, Querimonia, μίμνημοσι.*

ΠΑΡΑΠΟΡΤΙΟΝ. Vide in *Πέρτα.*

ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΟΝ, *Ripa, Littus fluvij, ὄχθον*, *Anonymus* de *Bellis Francorum Peloponnesiacis MS.*

Τὸ πῶς ἐκατατάξασι τὸν Ῥωμαίων τὰ ὄσφρατα, Στὸ παραπόταμον τῆ Ἀρφίους εἰς τὸ ἔθλον τὸ λήεν.

Occurrit rursum infra. *Damasenus, Studita* *Homil.* 19. καὶ εἰς τὸ παραπόταμον ἐπέστο ἔθλα καὶ ἦταν πιστικοί, &c.

ΠΑΡΑΡΪΠΙΣΜΟΣ, vox *Asceticorum*, de qua sic *Joannes Climacus Grad.* 18. ἵσθι ὅτι τῶν ἀκριβῆστων τῶν γυμνασίων παλίων, καὶ ἕτερα ἵσθι τῶν ἀσκητικῶν ἰσθῶν, ὁ παραρῖπισμὸς οὐκ εἶναι ὁμοίωσιν ἰσθῶν, ἢ ἵσθι χρεῖς χρεῖς ἐξ ἰσθῶν καὶ ἀκούσῶν ἐξελθόντων τὸ πᾶθος τῶν πᾶσῶν συμβαθῶν πύσων.

ΠΑΡΑΣΗΜΑ, *Insignia regie, vel cunivovis Dignitatis.* *Nicephorus Bryennius* *lib. 1.* num. 16. ἰσθῶν καὶ τότε σφραγῆστων ἄσων, καὶ ἰσθῶν ἡ βασιλικῶν, καὶ τὰ χήματα, & τῶν βασιλικῶν παρασήμων τὰ κάλλιπα, εἰς εἰς ὁ σφραγῆστων ἰσθῶν, ὅν ὄσφραον καλιώμενος. *Idem* *lib. 3.* num. 8. ἰσθῶν ἰσθῶν ὅν μὲν ἰσθῶν τὰ τῶν βασιλικῶν παρασήμων. *Anna Comnena* *lib. 1.* pag. 13. καὶ κρησῶν αὐτῶν ἰσθῶν τὸ πᾶσαν, ἐπὶ ἀσθῶν πᾶσῶν καὶ τῶν βασιλικῶν παρασήμων τῶν ἰσθῶν. Ita apud *Pachymetrem* *lib. 12.* cap. 20. & *Codin. de Offic. Palat.* cap. 13. n. 2. cap. 18. num. 1. cap. 20. n. 4. 10.

ΠΑΡΑΣΗΜΕΓΕΣΙΣ, *Præciosa litis capita brevis comprehensa*, ut observat *Cujacius* ad *Nov.* 82. τῶν τῶν τῶν κρησῶν τῶν λαθῶν περιλαμβανῶσιν ἐξ ἰσθῶν τῶν τῶν ὡς ἐξ ἰσθῶν, καὶ δὲ ἰσθῶν, ut est apud *Scholiamem* *Basilic.* in *Gloss. Gr. Lat.* *παρασημεῖαι, Adnotatio* exponitur: ut *Παρασημεῖαι, Adfigno.* *Vide* *Hammenopol.* *lib. 1.* tit. 3. §. 10.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΣ, *Amulatus, Kολοβός*, in *Corona pretiosa.*

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, *Dies Veneris*, *Μεγάλη & ἁγία παρασκῆν*, *Dies Veneris* quo *Christus passus est*. *Theophylactus Hierodiac.* *Homil.* 14. *παρασκῆν* λέγει ἢ ἰστομῶσιν ὅσα τῶν ἐξ ἑβραϊκῶν ἰστομῶσιν ἐπὶ τῆ 5. ἡμέρα τῆ ἑβραϊκῆς, ὅσα σφραγῆ μίλλῶσιν φαρῶν

no, apud Procopium lib. 3. de Bello Gothico cap. 2. *οτι δ' η αυτη ραδιον λευκον Σπολιμεριδιον κυκλον το χρυσον νομισμα, ηλασσον μιν αυτο (ις τον βουλον.)* Ξηραζαζαυα φυλασσει η και ως το κυκλοπρις σχημα ιδ' υπερ τε σχημα λευκον φυλιδιον ηδ' αυτο καλυπον το ιερωνιον η ταυτα τις ιερυζαζα. Gr. Lat. *Φαλιζα, Forficis*. Glossæ Philoxeni: *Φολιδωμα, Forficatio*. Vide *Φαλιδι*.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΙ, *Curotores Pavorum*: qui nempe in Palatio ad ostentationem nutriebantur, ut fieri solet in *Ædibus Regiis*. Codinus de Offic. Palat. cap. 22. num. 5. *ιστην η και τυτο, ως ει Παρδβαλλου, οπωρικα φερει τις παρδεις, ιππαζοι εισερχουσι εις το σκαλατιον, και ιππαζοι υμωσι εισερχουσι*. Ubi Cod. Reg. *παρδβαλλου*, Colbertus 3558. *παρδβαλλου* præferunt, ex voce *βαλλου*, pro *βαυλου*. Vide in hac postrema voce.

ΠΑΡΕΒΔΟΜΑΡΕΥΕΙΝ. Vide in *Εσθμηρι*. **ΠΑΡΕΒΑΡΟΝ**, *Locum in ade transfusi idoneum*, Gallis, *Passage*. Harmenopolus lib. 2. tit. 4. §. 9. η *δωδ βασιρμιον, ηρον η λεγομενον παρδρον, ητοι διαβαση*. Vide *Βασιρμιον*.

ΠΑΡΕΔΡΟΣ, *Affesor*, in Glossis Gr. Lat. & in Basilic. Lexicon MS. Cyrilli: *παρδρος, παρακαθυμιον*. Vide *Helychium* & *Auctorem Etymologici* in hac voce.

Παρδροι, Aediti, Mansionarij Ecclesiarum, qui interdum *Παραμοναεσιον*. Ita utitur Basilus Seleucienfis lib. 2. de S. Thecla cap. 6. 17. Vide Gloss. med. Lat. in *Pardrus*.

ΠΑΡΕΙΝ, *Rapere, Abducere*. Glossæ Græcobarb. *παρειν παρσιν εις τω κριον*.

ΠΑΡΕΟΥΡΗ. Vide in *Παραθυρον*.

ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ. Vide in *Συνοταυ*.

ΠΑΡΕΙΣΒΑΣΙΣ η *αγιον νεσων, Sanctorum Teimionum introitus*, apud S. Maximum in Computo Ecclesiastico passim. Nicetas Paphlago in Vita S. Ignatij Patr. Constantinopolit. *αρις αυτη η νεσεων η εισβασις, &c.* Auctor Incertus post Theophanem p. 440. *λεω η η παρσειβασις η νεσεων*. Vide *Scaligerum* lib. 7. de Emendat. tempor. pag. 693.

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ, *parochianum, Sacellum majori Templo adijunctum, vel vicinum, separatum tamen et omni ex parte muris disijunctum, licet ei majori Ecclesia ad minus hoc Oratorium portam mediâ aditus pateat*. Ita Allatius. Anonymus de Locis Sanctis cap. 1. *η παρκα ηοια η αιρικικον, Αρμηνιαν, Ιακοβιτην, &c.* Cap. 6. αυτη ημορις εις το παρκα κλησιον η Γαλων. Adde cap. 6. 9. *Historia Politica* εστι τω θρονω καθισαθη βασιλιωσ ινδον η μικρα ενκαλιω και υραια η παρκα κλησιον η πλιον η σκουτελλικια, &c. Malaxus in Hist. Patr. in Gennadio Scholatio pag. 109. de eodem: *και ημορικια μισα εις το παρκα κλησιον, οπου ηη τω σήμερον Σιθοβουλιαν, &c.* Rurfum *Historia politica* p. 28. *ειβαλον εις το παρκα κλησιον μνη η κιβωτιον η ισορραμειον*. Idem Malaxus pag. 181. *και εις τας νεβηλικας, και εις το παρκα κλησια*. Et in *Chronico* MS. pag. 503. *και εκαθισεν δωδ το αμαζην, η ημορικια εις η ναον ηδ' αγιον Ιωαννη Βασιλιδω, υπερ ητον σιροκαλιαν*. Theodorus Zygomalas MS. de Monte Sina: *το μνη Σιωνος ηδ' ηχη μεγα μοναστηριον εν εουμια: τεμυλουν η Μιλαρρωσωνος η Σωτηρ Χριστω ενδον η τωτον, εις παρκα κλησια μικρα ταυτα: οπιωθεν μνη η βημαζο η ναυ ταυτα εκκλησιων, ο ειλισην η αγια Ελεην, λεγμενον η Αγια Βαζα, &c.* Agapius Monach. in *Geoponico* cap 87. *ιδα τινας ιερεις επι οπηων να λιθηρσιον εις παρκα κλησιον, &c.* De ejsmodi Parocleis agunt idem Allatius in *Dillert*. de Recentiorum Græcorum Templis pag. 136. 177. & Jacobus Goarus ad *Enchologium* pag. 16. 48.

ΠΑΡΕΜΒΟΔΗ, *Falanx, Castrum*. *Παριβο-*

δικος, Castrens, in Gloss. Gr. Lat. Maximus Cythæar. 25. Junij: in S. Orentio: η φθαινοσι εις τω λεομινω παριμβοδω, &c.

ΠΑΡΕΝΤΑΞΙΣ, vox *Tacticorum*. Suidas & MSS. *ιναξια, ιπποδων τι προαρηζοι τως φυλις, εις τα διασημαζα η φολαζαζα εδωλασεν ανδρα παρ ανδρα, ινοι η τυτο η παρσειζην ημεραζαν*.

ΠΑΡΕΠΕΜΕΝΟΣ, *Afflictum, Miser*. Anonymus de *Vulpe & Lupo*:

Παίπτι κauerizηκω, και παρπονιμιεω.

ΠΑΡΕΡΓΙΟΝ, pro *παρρρον*. *Paradisus*, seu *Liber SS. Senum* MS. de Monacho qui totam diem in varia exercitia particubatur: *λοπων δωδ ειατης ορας ιερυζιζην, και ειχε το κυκλον παρρρον*.

ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΥΤΑΙ, *Hæretici* sic appellati, quod *Sacrae Scripturae* nonnulla capita pravè interpretarentur. De iis agunt Auctor de initiis *Hæresicon* num. 97. *Nicetas* lib. 4. *Thef. Orthod. fidei* pag. 166. &c.

ΠΑΡΕΣΧΑΡΙΤΗΣ, *Cui in navi foci cura incumbit*. Eustathius ad *Odyss.* ζ. *οτι η ιαζαρια η παρσινωμω ο κοινωσ Παρσαχαριτης λεγμενωσ, δηλωη μνη η εις άλλουσ. Harmenopolus* in *Legib. Navalib.* *παρσαχαριτη μιθωσ, μιρθ ημοσω*.

ΠΑΡΕΤΟΣ, *Sulcus, Mente caput*. Nicephorus Presb. in *Vita* MS. S. Andreae Sali: ο δον παυς ιγνισκων αυτ' ηνα υπαρχοντα η παρτωσ. *Μοχ*: *ιδει πωων η ονο δ'ελον υμεις ο και ανθησασ παρλιτρωμεινοσ παρλιον ενω μαζερμω. Rurfum*: *διασαση η παρλιον πωσ ασχεληη ηη τωζω*.

ΠΑΡΘΕΝΕΥΕΙΝ, *Calibem vitam agere*, apud Harmenopolum lib. 2. tit. 8. §. 4. Glossæ Gr. Lat. *Παρθινωσ, Virgino*.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ *ηρα, Εκκλησιαστικη, Devota, Deo dicata*, apud Sozomenum lib. 6. cap. 19. lib. 8. cap. 24. Vide Gloss. med. in *Devota, Deo dicata*.

ΠΑΡΘΕΝΟΜΗΤΩΡ, Epitheton *Deiparæ*, in *Typico* MS. *Monasterij* η *Καρχερμωμεινος* capite 1. &c.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΠΑΣ, *Virginum Corruptor*. In *Lexico* MS. Cyrilli, ο τας παρθινωσ απαηη. Nos dicetemus, *Quis pipe, ou trompe, les filles*.

ΠΑΡΘΕΝΟΥΔΗ, *Parthenis*, in Glossis MSS. *Jatric*. ex *Codd. Reg.* 1047. & 1334. *λεωζωσις, Linopolis*, *Herba* de qua Ruellius & alij. In aliis *καπαρλαχαζων* exponitur. *Lexicon* MS. ex *Cod. Reg.* 1843. *Αθιμια και αμαρτανον, το παρθινωδω*.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ, *Parthenion. Cænobium Virginum*. *Lexicon* MS. ex *Cod. Reg.* 1708. *παρθινωσ, τα μοναστηρια, τα ασκηηρια*. *Rurfum*: *παρθινωσ, τα μοναστηρια, και παρθινωσ, ηη παρθινωσ, τα ιτιμολογμενα η παρθινωσ*. Basilus in *Exerct. Grammat.* *παρθινωσ η τα μοναστηρια*. Propriè verò ita appellabantur *Virginum* seu mulierum que cum *Laiicali habitu* ad *Deum* accedebant, & *Virginitatem* profitebantur. *Quippe*, ut ait *Balsamon* ad *Can. 16. Concilij Calched.* ubi dicitur, *Virginem que se Domino Deo dedicaverit, similiter et Monacham non licere matrimonio conjugere, το παλαιον ζωωνεισ τις αρσινερηζωσ τε οτω μνη λαικω σχημαζω, και υμωζων παρθινωσ*. Sed sua ætate *ejusmodi Virginum Laiicorum conventus* desitisse scribit idem *Balsamon*: *σημερον η τις ο κπιλα οτε παρθινωσ μνη λαικω σχημαζω τε οτω ανθηλιη, οτε παρθινωσ ηη μοιη η ο αγιω Μισοπολιτης εκουθωσ ο Καλοθεινοσ ιτοιπωσ παρθινωσ εις οθλασ, η ιτασ παρθινωσ οσ αυτη λαικωσ, δωδ και οτε μηνυμεισων αυτω ανθηζων και χαμιν οτω ει η δεισας ιτοιπω τας ασκηητιασ ταυτας παρθινωσ, δειν ειρμιωσ ιμωποδων, ει ρισωσ δειλωσ ταυτας παρκασαι η μοιωζωσ*

μοναζήσας δὲ πλὴν δόξαρον, καὶ τὰς ἐν ἑκκλησίαις
 σωθῆσας αὐτῶν. Promiscuè verò & utraque signifi-
 catione vox παρθένου occurrit apud Scriptores.
 S. Athanasium in Vita S. Antonij, Gregor. Naza-
 nianzen. in Orat. funebr. in Basil. M. & in Orat. 1.
 in Julian. Apost. Theodorum Studitum in Canone
 Epinicio, Theophanem an.27. Copronymi, Aga-
 thiam, lib.5. Nicephor. Gregoram lib.3. pag.119.
 1. Edit. in Vita Sancti Eudocia Mart. num. 27. &
 alibi passim. Παρθένου, & ædis ita appellatur Athe-
 nis meminit Diacarchus ἐν βίῳ Ἑλλάδος, quam &
 Ἐκλιόντιδον vocabant, ut est apud Auctorem Ety-
 mologicū.

ΠΑΡΙΝΗ, Anemone, Interpolat. Diocor.c.395.
 ΠΑΡΙΠΑ, Hernia, κήλη. Παρπας, Herniosus, κελπητός.
 ΠΑΡΙΠΠΟΣ, Parhippus, Παρπια, recentioris
 Græcis: de qua voce confule Gloss. med. Lat.
 Veredus, Equum Publici cursus. Julianus Imp. in
 Epist.20. ad Eustochium: ἄξει ἢ σε ἢ δημόσιον δρό-
 μον ἐρήματι ἡρώδων ἐνι κρή παρπιασῶν. Ubi conflu-
 endus Petavius. Idem Epist. 31. ad Aetium: ἡρώδων
 ἢ ἐρήματι δημόσιον, μέχρι ἢ στρατιδῶν ἢ ἰμῶν, καὶ
 ἐνι παρπιασῶν. Theophanes & ex eo Cedrenus, an.1.
 Copronymi: ὁ ἢ Κωνσταντῖνον παρπιασῶν δυνάμει ἱερομύ-
 νου, καὶ ἐπιβάς αὐτῶν, ἰσχυρῶς τὸ ἡμῶμεν. Ubi Mi-
 scella: Misero equo fortè strato reperto. Synodicon
 adversus itagradiam Iteani cap.189. Magnificentia
 igitur tua his que sunt decreta divinitus, absque mo-
 ta obediens, ad loca in que jussi sunt duci cum con-
 pectis solatio prepares veredas duos cum duobus
 Parhippis Oreiti & Stephano, &c.

Παρπιασῶν, eodem significatu. Cedrenus pag.460.
 ὁ ἢ Κωνσταντῖνον φειβάς, ἐπιβάς παρπιασῶν, φειγῶ ἐς τὸ
 ἡμῶμεν.

Παρπιασῶν. Sguropulus in Hist. Concilij Floren-
 tini fect.6. c.2. καὶ μὲν πάλλας ἀπαρτίθων, ἴσθινον αὐτῶν
 παρπιασῶν ἐν ἡδοναί, μὲν δὲ ἀγαθόν, ἢ ποσειδῶνα ἴσθινον ἰσθῶ.
 Παιεσπαριατοί, Equiones, Παρ.ιφρανιῶν. Nice-
 phorus ἀπὸ Παραδρομῆς πόλεμον, cap.11. πλὴν δόξαρον
 αὐτῶ καὶ τῶν Παρπιασῶν καταλιμπάνων μὲν ἢ στρα-
 τῶν. Idem cap.15. τῶν Παιεσπαριατῶν καὶ ἄταρτα-
 στρατῶν διαχωρίζων. Et cap.21. καὶ τῶν μὲν παρπιασῶ-
 τῶν, καὶ τὰς τῶν ἴσθινον ἰσθιφορῶν, μικροῦν δόξα-
 ρῶν ἐν ἐξουρῶ τόπων.

ΠΑΡΙΣΤΙΑ, Focus, Focarium. Eufathius
 Iliad. a. pag.132. καλῶσι ἢ βαῖνον μέγιστον καὶ ἰσάρι Πι-
 λοποντίων ἢ ἢ πυρὸς τόπον, ἐν ἢ παρσιεσις ληθέρῳ ἰδνα-
 τικῶν. Vide ἴσθια.

ΠΑΡΙΤΑΡΙΑ, Helxine, Parietaria, Herba de
 qua Ruellius lib.3. c.94. Hippocratica pag.76. σιδήρι-
 τος ἰσθι φριμαίσι παρπιασῶν καλῶσι.

ΠΑΡΚΑΤΕΥΞΕΙΝ, Minuere. Glossæ Græ-
 cobarb. νὰ μείνῃ, νὰ ἐλαττώσῃ, καὶ νὰ παραμεινάσῃ πλὴν
 ἰσθιμαίσι καὶ ἴσθινον. Item, Considerare, Attendere.
 Glossæ: παρακατεύξει, λογιάσει, ἰσθιμαίσι. Af-
 fise MSS. Regni Hierosol. cap.225. καὶ καλὰ τὰ ἰσθι-
 μαίσι τὸ παρκατεύξει, ἄκακοσί, ἄταρτα τὰ ἰσθι-
 μαίσι ἐς τὸ παρκατεύξει τὸ αὐτῶ ἰσθιμαίσι.

Παρκατεύξει, Minuere. Eadem Glossæ ἐπὶ μὲν
 ἰσθι τὸ ἐλαττώσει ἐς ἢ ἴσθινον τὸ παραμεινάσει.

ΠΑΡΚΤΕΡΑ, Perdicum, Helxine. Glossæ Bo-
 tanicæ MSS. ex Cod. Reg. 269. περιδίκιον, ληγῶ
 παρπιασῶν.

ΠΑΡΑΥΕΙΔΟΝ, in Glossis Botanicis MSS.
 Colbert. ἢ ἀστρομάχον, Pomum silvestre.

ΠΑΡΜΗ, Parma. Suidas: Πάρμα, δερματῶν
 θυρῶν. Auctor innominatus apud eundem: τῆ δὲ δυνά-
 μεν ἢ πάρμα, καὶ ἢ λιθινῶν θυρῶν ἀντίστοιχον ἴσθιμαί-
 σις αὶ Ρωμαίων. Polybius: καὶ τῶν μὲν ἰσθιμαίσι παρ-
 πιασῶν μαζήμασιν φέρον, καὶ ἰσθιμαίσι, καὶ πάρμασιν ἢ ἢ

πάρμα καὶ δυνάμει ἴσθι τῆ κατασκευῆ, καὶ μὲν ἴσθι
 καὶ σφῶσιν ἀσφαλασῶν.

ΠΑΡΜΟΣ, Παρτικός. Vide in Πύρρον.
 ΠΑΡΜΠΕΡΕΣ. Emmanuël Georgillas de Mor-
 talitate Rhodi MS.

Παρμπίρες, μαζήμασιν, κυρτίσι, καὶ μαζήμασιν.

Vide Παρμπίρες.
 ΠΑΡΜΥΡΟΝ, Pythagoræ Chymico, Sideri-
 tis, apud Interpolat. Diocorid. cap.615.

ΠΑΡΟΙΚΙΑ, Parœcia, Territorium, seu Di-
 strictum Episcopii. Gloss. Gr.Lat. παροικία, Inhabitatio.
 S. Athanasius in Epist. ad Antiochenos: ὅτι καὶ περὶ
 αὐτῶν δυνάμεισιν ἐπιβάσιν ἐς τὰς παροικίας ἰσθιμαίσι, &c.
 Socrates lib.1. Hist. Eccl. cap.27. τὰ τῶν ἢ αὐτῶν αὶ
 ἑκκλησιαστικῶν τῶν τῶν ἢ Ἀλεξάνδριαι ἰσθιμαίσι, καὶ ἴσθινον ἐπὶ
 πλὴν αὐτῶ πόλιν αὐτῶ παροικίας, Chironicon Alexandrinum
 an.4. Constantin. M. ubi de Martyribus: ἢ ἢ ἰσθι-
 μαίσι ἢ πάντῃ ἢ βίον ἴσθινον προσβύτιον ἢ αὐτῶν παροικ-
 κίας ἰσθιμαίσι, &c. Pro Ecclesia plebana usurpat Cle-
 mens lib.2. Constit. Apostol. cap.1. & alibi non semel.
 Zonaras ad Can.74. Concilij Carthag. πολλοὶ γὰρ ἰσθι-
 μαίσι ἰσθινον ἑκκλησίας ἐν ἄλλοις τόποις ἢ ἢ αὐτῶν
 δικαιοσύνη, αὐτῶ παροικίας καλῶσιν, ἐν αὐτῶ ἐπίσθινον
 ἰσθιμαίσι προχωρίζουσι, &c. Vide Canon. Eccl. Afric.
 c.56. Concil. Calched. Can.17. &c. præterea Gloss.
 med. Latin. in Parœchia.

Παροικίας ἀσθιμαίσι & ἰσθιμαίσι, quæ dicantur, vide in
 Μοσικία.

ΠΑΡΟΙΚΟΙ, Accola, Ascriptiij, qui simul
 cum præditiis vambant, ut docuimus in Gloss. med. Lat.
 in V. Accola. Glossæ Gr. Lat. παροικῶν, Accola, In-
 cola, Colonus. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. Πά-
 ροικῶν, ξίνῶν, παρπιασῶν. Aliæ: ἰσθιμαίσι, Παροικῶν,
 Lib.2. Basilic. tit. de Signific. verb. c.241. ἰσθιμαίσι ἔστι
 ὁ λεγόμενος παροικῶν, ἐν ἄλλοις ἐν πόλιν ἢ χωρίον πλὴν
 οὐκ ἰσθινον ἐπίσθινον. Theophanes an.8. Nicephori Ge-
 neralis: τῶ τῶ ἰσθινον αὐτῶ παροικῶν — τὰ καπνικῶν
 ἀπαρτίθων — παρπιασῶν. Nov.7. Manuëlis Comneni,
 in jure Græco-Rom. pag.152. καὶ παρκοικῶν ἴσθινον, καὶ
 γὰρ ἀρῶσιμῶν τυχόν, ἢ λιβαδιῶν, ἢ ὑπαμπελῶν, ἢ κα-
 πνιμαίσι, καὶ αὐτῶν ἰσθιμαίσι. Ibidem pag.155. ἰσθι-
 μαίσι τὸ ἢ περιουσιῶν παραλίω λιπολιμῶν, παρκοικῶν
 ἀκινήτων διδωμένων, καὶ ἢ ἐν αὐτοῖς προκαθήμενων παρκοικῶν
 τῶ ἰσθινον, ἐπὶ ἢ καὶ ἢ ἐν τῶν ἰσθιμαίσι παρκοικῶν
 αὐτῶν. Eujdem Manuëlis Nov.4. p. 159. καὶ ἰσθι-
 μαίσι ἢ ἰσθιμαίσι — τὰ ἢ παρκοικῶν αὐτῶν ἀνα-
 γράφουσι, ἢ καπνολογοῦν, ἢ ἀναρῶν μέτρα γῆς, ἢ παρ-
 κοικῶν ποσότης, ἢ γῆς τὸ ἰσθιμαίσι, ἢ ἰσθιμαίσι, ἢ τῶ
 ἀδικῶν κατεχόμενων ἰσθιμαίσι. Mox: ὅτι ἀναρῶν δεικ-
 νῶν αὐτῶ ἰσθιμαίσι ἢ παρκοικῶν κατῆξι ἢ μόνῃ τοσῶν, ἢ παρκοικῶν,
 ἢ ἕτερον δεικνῶν. Infra: ἔστι παρκοικῶν ἴσθινον, ἔστι τόσῶν,
 ἔστι αὐτῶν. Achmes Onirocrit. c.86. καὶ τῶ ἢ ἰσθι-
 μαίσι κατῆξι ἰσθιμαίσι, παρκοικῶν κτήσεσιν, καὶ ἐκ τῶν
 ἰσθιμαίσι. Affise MSS. Regni Hierosolymitani c. 55. ἢ
 ἰσθιμαίσι τὸ κατῆξι αὐτῶ παρκοικῶν, τῶ ἢ ἰσθιμαίσι, νὰ
 ἴσθινον ἐπὶ ἢ ἰσθιμαίσι, &c.

Quam porro miserabilis fuerit apud Græcos,
 vel certè apud Cyprios, Παροικῶν conditio, baurite
 licet ex his que de iis habet Leunclavius in Pandec-
 te Turcico num.18. Incola, inquit, Cyprij regni,
 priusquam Barbarorum subirent jugum, in quinque
 hominum genera distribuebantur. Horum aliis
 omnissis, infimi appellabantur Παρῖκῶν, conditionis
 homines servilis, usque adeo Dominis obligati pro-
 pemptum, ut vitæ necesseque potestatem in eos ha-
 berent. Mitto reliquos, de quibus quædam attigi-
 mus in Gloss. med. Latin. in Hiperpyraris. Similia
 de Parœcis Cypriis habent Thomas Porcacchus in
 opere de Infulis maris Medtterranei, & Loredanus
 in Hist. Cypria. Neque duntaxat apud Cy-
 prios

ΠΑΡΩΜΑ, Myrepsus sect. 10. cap. 66. ἔμπλασθ' ποῖον σφῆς ἐκχάλασμα ἢ λήρων τε καὶ παραμάτων, καὶ ἐκβλήματα. Ita Codex Fuchsi & Regii. Voces eidem Fuchsi incognite: sed videtur legendum παραμάτων, ut intelligatur nervi circa oculos.

ΠΑΡΩΠΤΟΝ. Vide Μώλιον.
ΠΑΣΑΕΙΣ, Πασαῖς, Ουσιγμίσση, Ομπί, ἑκασθ' πᾶς.

ΠΑΣΑΔΕΛΦΑΡ, σκήρα ὀπτιώ, in Glossis Jactrici Graecobath. MSS. Γρυστον εοῖτον, Σαίρα ὀπτιῶ in Lexico MS. Cod. Reg. 1843. πασαλίρια, ἢ σκίλλα ἢ ὀπτιῶ.

ΠΑΣΑΝΤΖΟ, Πασάντζο, Passitarium, Transfiam. Ita expeditiones sacras appellabant nostri, uti in Gloss. med. Latin. docuimus. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Καὶ δὴτ' ἐβλήθη πῶ πολὺ, ἢ ἄρα νὰ κινδυνέψω, Νὰ φθῶσι τοὶ πύραμα, καὶ κινεῖ τοὺ πασάντζο.

Eadem paginā:
Ἐλῶσαν αἱ φρόνιμοι ἀμαρτίαν θείην ἵδτε, αἱ ἐνὶ αἰθροῦσι θάυταισθ', νὰ μὴν τοὺ πασάντζο.

Pasim in hoc libro.

ΠΑΣΑΣ, Πασίας. Vide Μπασίας.

ΠΑΣΜΑΚΗΣ, Calcetio feminarum confector. Ita Romanus Nicerphorus in Grammat. MS.

ΠΑΣΠΑΣΑ, τὸ μάκιρ, in Lexico MS. Reg. 1843.

ΠΑΣΠΑΤΕΥΕΙΝ, Palpare, Contreillare, ψηλαφᾶν, ψάω. Παπατίψις, Παπατίμα, Παπατίο.

ΠΑΣΣΙΖΕΙΝ, Conspergere, Spargere. Theophylactus Hierodiach. Hom 8. pag. 152. τότε ἔπρεν ὁ Προφῆτης σπᾶτλιν, καὶ ἴνα κούκλιν, καὶ ἀρχίτζι καὶ ἰπασσίζι, καὶ γὰρ ὅλον τοῦ ἔσθθ'. Μοχ: ἀφότις ἢ ἰπασσισεν ὅλο τοῦ ἔσθθ' ἢ ἐκκαῖσις, &c.

ΠΑΣΣΟΝ, Passus. Anonymus MS. de Mensuris agrariis: Ἀμπελὸν ἔχει ἄρμασ' α'. βήματα β'. σ'. πούβι, σπιθαμᾶς σ'. ἡμισυ, παλασῆς κ'. δισπύλιον π'. τῶ πᾶσον ἔχει ἀμπελίον α', καὶ ἡμισυ, ἄρμασ' σ'. βήματα γ'. πῶδας γ'. σπιθαμᾶς ἢ παλασῆς κδ'. &c. Infra. Ἀμπελὸν ἔχει πῶδας ἢ παλασῆς κ'. Πᾶσον ἔχει πῶδας σ'. παλασῆς κδ'. Suprà verò dicitur βήμα esse τὸ ἴβν ἢ πῆχυος.

ΠΑΣΤΑΔΑ, Thalamus, pro πασᾶς. Auctor Etymologici: Πασάδα, ἡν ἡμᾶς πασάδα λεγομένη, &c.

ΠΑΣΤΑΖΙΕΣ, Panes dulcarij, Gallis Pastet. Occurrit in Turcog. Crusij.

ΠΑΣΤΕΓΑΝ, Suidæ, Vltima anni dies.

ΠΑΣΤΙΛΑ, Castrum, Turris, Propugnaculum, agger. Gallis, Bastide, Bastie, Bastille, Bastion. Joannes Cananus de Bello Constantinopolit. τότε αὐτὴ τῆ κλιῖσθ' ἦ Μυράτ Πῆ, τῆ κλιῖσθ' τῆ δισπύτιν ἦ Γερῶν ποῖον) πασῖον μῖασ' ἀλλ' αὐτὴ ἡ μῖα πολλὰς ὑπερίβην μαζιῶν, &c. Μοχ: καὶ ἡν ἡ πασῖα πολλῶν ἦ κᾶρην. Occurrit ibi non semel. Vide Gloss. med. Lat. in Bastia.

ΠΑΣΤΙΛΑΝ, Suidæ, τὸ ξύσμα ἢ βᾶμμαθ'. Ramenia Corij, seu pellium.

ΠΑΣΤΙΛΟΣ, Πίσπιλλοσ, Passillum. Palladius in Vita Chrysofomi pag. 66. de Libellis accusatoriis adversus eundem Chrysofomum, ἐχθρῶς μὲν ἀληθῆς ἔδειν, πλὴν τότε, ὅτι παρῖον πᾶσι, μὲν πῶ κινυμῖαν δαπομύσθαι ἰδᾶθ' καὶ πασίαν, ἵνα μὴ ἀκείσις πῶ σείλω, ἢ πῶ φέλιμα σικκῆσθαι τῆ ἦ σικκῆσθαι. Synodus ad Quercum adversus eundem Chrysofomum §. 28. ἐν τῷ φρόνι δαπομύσθ' καὶ πασίαν σῆσῶν. Arophthegmata Patrum in Macario num. 8. ἐπιυθάσθαι ἢ βιολῶθ' σῆσῶσθαι, καὶ ἐνὶ ὄνθ' ἐν πῶ κλιῖσθ' αὐτῆ' καὶ πῶ κλιῖσθ' ἔκπην, πασίλον, εἰς πῶ ἀλλεῖανδρῖον πᾶν κα

ἄνεστον ὁ ἀνδρῶθ' παραβῆσθαι, & δῶνα πῶ κᾶμινθι. Pelagonius in Hippiatricis lib. 1. cap. 7. καὶ ποῖσις πασίλιος, ἔτα μὲν καὶ ἔψημα καὶ ἄν μῖσας, ἐν ταύτῃ τῇ μῖσθ' τῶ πασίλιος βᾶσας, ἐπὶ σῆσθ' ἡμᾶς δῖδω. Adde c. 12. Occurrit passum apud Alexandrum Trallianum lib. 1. cap. 13. Demetrium lib. 2. Hieracofophij cap. 101. & Medicos non semel.

Πασίλον, Πασίλιον. Idem Demetrius Constantino-polit. lib. 2. Hieracofophij cap. 130. pag. 116. ὄρῶν ἢ λεῦσας, καὶ φουράσας μελίτη, καὶ ἢ πασίλιον παῖσις, δῶς αὐτῆ'. Stephanus Sacchleses in Monitis MSS.

Γέλασθ' ἢ πασίλιον, ὡσαν μικρὸν κοπίτη, Σαὺν ἢ ὑποδιᾶσθῶν ἢ μᾶσα τῶ με πασίλιον.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Πῶν γλαρίας, πῶν μικρᾶς τυρᾶς, σῶν καὶ πασίλιον. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. ult. σῶν ἢ χαλῶντζι, τῆσθ' ἢ πασίλιον, &c. Vide Πατίλιον, & Χαλιότητζι.

Πασίλιον, Passillum conficere. Joannes Jatrofophita, MS. cap. 133. βραβῶν κλινὸν καλὸν, καὶ ἴβν, καὶ πασίλιον αὐτῆ', &c. Alexander Trallianus lib. 5. cap. 4. ἔτα τὸ μᾶς πασίλιος, ἴβν, καὶ ποῖσις κοκκία, δῖδω σῶν καὶ ἔψι.

Πασίλιουδάς, Passillorum venditor. Ptochoptodromus MS.

Καὶ τῆσθ' καὶ ἢ κῆπερὸν ἔμ μαζιῶν ὁ κῆπθ', Πασίλιουδάς, καρδῶς, καταβοσισαμά τθ'.

Καὶ δακοφῆσις, βῆμασας, σελκυροῦσας, &c.

Πασίλλας, eadem notione. Synodus VIII. Act. 5. ὁ Πασίλλας ἐλεγε, &c. ubi vetus Interpres, Passillaricus dicebat. Apud Zonaram in Copronymo occurrit Πασίλλας Pergenis Episcopus.

Φοινικοπάσιλον. Zosimus Panopolitanus MS. de Hierodura lapidum: καὶ λαβῶν δὴτ' ἢ φοινικοπάσιλον ἢ ἴρυσθ', ἢ λεγομένη Νεπιθ ἢ Κραβῖ, τὸ πῶμασθ' μῖσθ' ἢ Συτίας, &c. Apud Matth. Silyaticum, Naisis, & Naisem, dicitur esse consuetudo quæcumque facta ad formam bucis: Vide consueturas Salmasij ad Plinium pag. 1331. 1332. ubi etiam observat apud Avicennam Naisifumi pro Passillo Medicorum.

ΠΑΣΤΕΛΛΟΣ, Isatis, nostri Pastel. Hippiatrica cap. 523. πᾶνασθ' βίσις γο. α. πασίλλω κικκῶμῶν γο σ'. &c.

ΠΑΣΤΟΝ, Cibum, vel Piscis muria conditus. Joannes Jatrofophita MS. cap. 143. κρασὶν ἢ μῖα πῶν, μῖαδ' πασῶν σῆσῶν, μῖαδ' κῆσις, μῖαδ' ὄψαρον, μῖαδ' ἀλλοπίσις πασῶν. Cap. 144. αἰς σῆσῶν ἢ κατὰ πῶν, ἢ χορῖα κῆν, καὶ ὄψαρον, καὶ σικκῶσθαι. Adde cap. 152. Diploma Andronici Jun. Imp. pro Monembasiotis: ἔτα ἔψθ' οἶνι ἔξ εἰὸς δῖσθ' ἡ χῶρας διακομῖσθαι τῶσι, ἢ ἔψθ' σῆσῶσθαι, πασῶν, ἴτοι μαριῶν, ἢ πετρίων, ἢ πανῶν, &c. Anonymus MS. de Matellis, seu de Urinis: καὶ αἰς ἀσῖχθ' ἢ πασῶ κῆσθ' καὶ ὄψαρον.

Πασῶμαρον, Piscis sale conditus, ταριχῶνθ'.

Πασῶλλοισι. Vide in Lemni.

Πασῶν, Muria condire, Ταριχῶν.

ΠΑΣΤΟΠΗΓΙΟΝ, Thalium murialis. Constantinus Manasses in Constantino Duca:

Ὀρκοι αὐτῶς φουκῶσθαι οἷν δισομῶ σῆσῆσθαι, Μῆκῆτι πασῶπῆγια σῆσῆσθ' ὄψαρον γαμα.

Et in Copronymo:

Αἰθῆς ἀρπᾶσας ἀσ' αὐτῆ', φύλ' ἢ πασῶσθαι ἡ χῶραν μῖσθ' ἀσῖδ' ἔψθ', καὶ μελαινισμῶσθαι.

ΠΑΣΤΟΣ, Conovinium, Passum. Leo Grammaticus p. 558. ἡγομῶνθ' ἢ πασῶ εἰς πῶν Μαλιναῶν, ἢ ἢ σῶπῆσθαι ἀνακλιθῆσθαι ἐν τῶ αἰκῶ ὄνῃα κῆσῶσθαι.

ΠΑΣΤΡΑ, Passorum, Concinnias, Calum, Munditia, Eurpasia, κοσμητιῶν.

Πασῶριον, Mundare, Expurgare, Tergere, κα- θαρῖσθαι, δαπομύσθαι. Fr. Richardus in Clypeo fidei pag. 329. ἡμοσθ' νὰ λασιῶν πῶ ἀκαρτίων ἢ ανδρῶνθ' παρῖμα

πραμάτων, κηρά ἀγάθη, κηρά παρέρση, & κηρά καθαρή
τῆς ἀπάσης.

Πασχίον, *Mundus, Polium, καθαρὸς, φιλόκαλος*,
in Corona Pretiofa. In Vita MS. S. Andræ Sali
cap. 13. hæc lego : αἱ λιγύμβραι πύταιαι πιστάσκουσαι
πολύελλήκοσαι. Ubi nemo non videt legendum πα-
σχηρά, vel saltem πασχίον. Paulus Lagnius in En-
chiridio Orthodoxo pag. 23. δὸς μαλασεύμβριον ὑγιάνη
πασχίον, &c.

Πασχικά, *Munditer, Eleganter, καθαρῶς, εὐκόμο-
μας*. Apud Scriptorem Vitæ S. Andræ Sali cap. 6.
vox ὑγροσπασχίον occurrit, sed nescio an huc spē-
ctet, nisi sit *Anime exurgatior*.

Π Σ Χ Α, non modò est *Dies Resurrectionis Do-
mini*, sed & *Sacra Eucharistia*, uti observatum
in Gloss. med. Lat. Nicetas in Ifacio lib. 3, num. 8.
ἀφιμύθη τοῖσις ἐς πέν παραβαλατῆλιον Ραίδιον, πέν
σφαιρίσις ἐπιτὼν κηρά κυρίονισμον ἀνάσσειμον ἰορτίω, κηρά
δύοις κηρά ἰδίω τὸ Πάσχα τὸ μυσικόν.

Πάσχα seu φάσκα νομικόν, *Pascha Indæorum*. Gre-
gotius Palamas Archiep. Theffalon. Homil. 21. MS.
πῶς ἀπὸ κληρῶν τὸ νομικόν εὐαγγέλιον. Εὐαγγέλιον οἱ Ἰουδαῖοι
τὸ φάσκα νομικόν, πέν ἔτι Αἰγύπτω πρὸς πέν τὸ Παλαισί-
νον ἀνάβαιν' ἰορτάσαιμυ κηρά ἡμῶς τὸ Πάσχα τὸ ὑσφιλι-
κόν.

Πάσχα κατὸν, *Christianorum Pascha* : quod *Χε-
ρσιαικόν* vocat Math. Blastares Lit. p. Isaacus Argy-
rus in Computo cap. 10. κηρά ἡμῶς οἱ Χερσιαικὸν πέν
ἀνάσσειν ἀπὸ ἰορτάζουσις Πάσχα κατὸν ἰνομαζέμυ, ut
nempe à Judaico quod νομικόν Πάσχα vocant, di-
stingatur, quod in aliam atque aliam Feriam, sed
eodem perpetuo mensis die incidit : Christianum
contra eadem semper Hebdomadis Feriâ celebratur,
nempe Dominicâ, sed alio atque alio mensis die. Eu-
stathius Iliad. d. pag. 468. ἡ μακαρὴν ἢ πέντων, ἢ ἢ τὸ
πάσχα ἐκ τῶ φάσχα καλλιφρονήσις.

Ἀΐψαπασχα, *Pascha* quod *clausum* dicimus, Græci
κυριακὴν τῶ θωμὰ vocant. Vide in hac voce, &
Anthologia Artucij part. 1. p. 268.

Ἀτῶπαεσχα, *Tertia Dominica post Pascha*. Vide
Κυριακὴ.

Ἀδντήρπασχα, *Dominica secunda post Pascha*, in
Concilio Constantinopol. sub Menâ Act. 5. que
alibi Κυριακὴ nona dicitur, pag. 745. 750. Edit. Bi-
bianæ an. 1618. At in Editione Frontonis Ducej ha-
berur τὸ δεύτερον πάσχα, distinctis vocibus : παρ-
τιυχον ἐκ τῶ σικρίτω τῶ τιμίαι ἰπνοκοπίαι, ἐκ τὸ δεύτερον
πάσχα τῶ δουλβίσις ἐνδοκατῶς ἰπνοκοπίαι. Rursum : ὅτι
ἐκ προσοχηρῶν ἀειδόμεν τῆ νηρ κυριακὴ τῶ δντήρ πά-
σχα, &c.

Ἐξοπάεσχον, *Feria sexta Festa Paschalia*. Horolo-
gium : τὰ δουλβίτικα κηρά κοιλίτικα τῶ Τριμθίον κηρά ἔξου-
πασχίον ἀρχέμυ δὸς τὸ κυριακὴ τῶ Γελίον κηρά Φαρισαίαι,
μέγιστ' ἢ ἀγίον πάλιν.

Πασχαλία, nempe ἰορτή, *Paschale festum*. Παρχα-
λία ἰορτή, in Chronico Alexandrino an. 8. Mauricij,
& 14. Hetaclij. Theophanes pag. 362. πέντων πῶ ἔτε
ζέγον πάλιν τῶ Πασχαλιας κηρά οἱ μύθ ἰορτάζουσι κηρά πέν
ἰώαν ἰορτή τῶ Ἀπριλλίον μέλου ἰπτάσασαν, οἱ ἢ πηπασσο-
μθιο ἀιρίπκοι τῆ ἰγ'. Idem an. 1. Leonis M. κηρά σπ-
πῶ προσοχέζ βασιλισμῶ ἐκ τῆ πρώτῃ πασχαλιας ἡμέρα.
Vita MS. S. Symeonis Sali : ἡδον πάλι τινὲς Ἐμμενοὶ ἐν
τῶ ἀγίῃ πασχαλια ἐκ πέν ἡγόντοισιν ἰορτάσαι, &c. Πα-
σχαλιας ἡμέραι, in Concilio Calchedon. Act. 3. &
apud Nicetam in Balduino. Πασχαλιας ἰορταί, apud
Joannem Antioch. Patr. de Charificariis num. 14. Πασχα-
λιον, nudè apud Cinnamum & Pachymer. lib.
12. Balfamon ad Can. 24. Concil. Trullani : κῶ ἀν
οἱ πάλιν ἡγόντοισιν μῦ γίνεσθαι τὰς ἰπποδορμαίας κηρά τὸ
δωρεα ἐκ τῶ κυριονομίας, κηρά ἐκ τῶ λοιπαῖς ἰορτάσιμοις ἡμέ-

ραις, ἡγόν τῶ Πασχαλιας, ἀλλ' ἰδοσάσασαν ἀν παλιν
ταῦτα σχολάσαι. Suprà φασχάς appellavit. Mω Πασ-
σχάλιον, in Computo S. Maximi cap. 14. 15. Πασχα-
λιον δὸς ἰορτάζουσις, apud Theophan. an. 14. Constan-
tini M. scilicet ἡ πρὸ τῶ ἀνάσσειον, κηρά μετ' αὐτίω.

Πασχάλιον, *Cyclus Paschalis*. Canones Perfici
Astronomiæ MSS. ὀρίσθησθαι ἢ ἐκ πῶ κωνίον τῶ Πα-
σχαλια τὰ διαλαμβανόμενα ἰδοσάσαι πασχαλια δινωσι
ἡμέραις πλουράζουσι τῶ ἀκριβῶς προσελλίω. Ita κωνίον τῶ
Πασχαλια, ἰδοσάσαι πασχάλιον, apud Isaacum Argy-
rum in Computo cap. 13. Chronicon Alexandrin.
an. 1. Diocletiani : δὸς τέντων τῶ ἰπάτων τάσθον τὰ
Διοκλιανῶ ἔτε ἐκ τὸ Πασχάλιον. An. 7. Phocæ : πλῶ
ἀλλὰ κηρά τῶ πασχαλιῶ, κηρά τοῖς ἰπποδορμαῖς ἰορτάζουσι,
ἡγόν πέν ἰπποδορμαῖς ταῦτις σιμῶσασαν. Quippe in
Paschalibus istis Cyclis, non modò Paschatis diem
sed & annos vel mundi, vel Diocletiani, aliâque
festa præcipua & jejunia describentur. Habentur
ejusmodi Πασχαλια in libris Ecclesiasticis Græco-
rum, in quorum specimen hæc damus ex eo quod
subjicitur in Horologio edito Venetiis an. 1535. Ἀρ-
χὴ σὺ θωμ ἀγίον Πασχαλιῶ τῶ ἰδῶσι αἰών, τὸ δὸς τῶ
Χριστῶ ἔτῶ, κηλοσθ πηπασσοσθ ἔκτω. Ἐτις, ζ μ δ'.
ἰνδ κλιανῶ τῶ. ἡλιν κύκλον ἰσ'. φηλαρια κύκλον ἰδ'. ἡ Πα-
ραμονῆ τῶ Χριστῶ ἡγόν ἡμέρα, σ'. κροσφασια ἡμέρα, κ'.
τὸ Τριμθίον ἀρχῆ Φανασίον, ἔ. ἡ Ἀσφασια Φανασίον,
ἰδ'. Νομικὸν φάσκα Ἀπριλλίον, σ'. Χερσιαικὸν Πάσχα
Ἀπριλλίον, ἰσ'. Κυριακὴ τῶ ἀγίον πάλιν ἰορτή, ἰδ'. ἡ Νου-
σῆα τῶ ἀγίον Ἀπτοσίλον ἡμέρα, ἰδ'. Et sic in conse-
quentibus annis. Describuntur in Cod. Reg. MS.
1177. pag. 678. & Cod. 1904. aliquot Paschalia
ejusmodi. Vide Scaligerum in Canonibus Isagogi-
cis pag. 178. 276. 2. Edit.

Πασχαλικὸς, *Qui libenter Dominicas colit* : est enim
interdum Πάσχα, quævis Dominica, uti docuimus
in Gloss. med. Lat. Marcus Hieromonachus in Res-
ponsis : οἱ ἢ γίνεσις λίαν ἔτῶ Πασχαλικὸς, κηρά φηλο-
τῶ, ἢ βύλλῶ κηρά πῶσαι τὰς ἡμέρας τῶ Πηλοσῶσι, τῶ
τοῖστων κανὼν ἀλλήτιω.

Πασχαλιῶν. Paulus Lagnius in Enchiridio Ortho-
doxo pag. 155. ἀν ἰορταί πασχαλιῶν οἱς τῶιοιαι πῶσαι
(τῶ ἐκκαλοσις)

Πασχαζέον, *Paschale festum celebrare*. Theophanes
pag. 53. κηρά ἡγόν ἰεθῆλο μῦ ἰουδαίων πασχαζέον.
Idem pag. 362. πέντων πῶ ἔτε ἰορτάζουσι πάλιν τῶ πασχα-
λιας, κηρά οἱ μύθ ἰορτάζουσι κηρά πέν ἰώαν ἰορτή τῶ Ἀπρι-
λλίον μέλου ἰπτάσασαν, &c. Chronicon MS. Georgij
Hamartoli in Copronymo : κηρά πάλιν ἰορτάζουσι τῶ
παρῆλοσμθίον τῶ ἀκριβῶς τῶ ἰορτάζουσι, οἱ παρῆλοσμοι
πασχαζέοντες. Habetur Epistola 233. S. Basilij, ci-
tius Lemma est, ἀπὸ κηροσθ ἰπὶ φίλω συμπασχάσαι.
In fine verò, πάλιν ἢ πέν σιμῶν ἡμέραις τῶ Πάσχα
μὲθ ἡμῶν ποίησαι προθυμῆσιν, μῦ τῶ κομιμῶσις συμ-
βίσι σὺ, λῶ κηρά προσοχηρῶν δῆ σὺ κηρά παρακατῶμυ
συμπράξαι ἡμῶ ἐκ τὸ ἰπτάσαι σὺ πρὸς ἡμῶς. Utitur etiam
Balfamon ad Can. 7. Synodi Constantinopol. & ad
Can. 76. Afric. ut & Christophorus pag. 715. Monacho-
rum præcipue hunc ritum esse, ut Missæ solemniis
Paschatis die peractis, Panes, Caseum, & Ova in
Ecclesia benedicant, & consensitibus in Nartexce,
ante lautiores cibum, degustanda cum benedictio-
ne hæc apponant, paschalique hoc cibo percipere,
Πασχαζέον se dicant : quo etiam vocabulo quamcum-
que carniū, ovorum, & læcticiūm post je-
junium vel dietam, delibationem nuncupant.

Παρχατίον, *Acyta & Inyba comedere*, Judæi
dicunt, ut est apud Scaligerum de Emendar. tempor.
lib. 6. p. 602.

ΠΑΣΧΑΛΟΝ, pro Επάσκαλον, in Menæis scribit monemus in nostra Constantinopoli Christiana, ubi de Æde Sacra S. Acacii Martyris.

ΠΑΣΧΙΖΕΙΝ. Vide in Μελίξίμα.

ΠΑΣΧΙΚΟΣ, *Energumenus, Demoniacus.* Vita S. Euphrasie Virg. n. 26. *ὡς ἦ τις ἐκ τῶν μοναστηρίων ἐκείνων γυνὴ πασχική ἐκπαύθη.* — ἄλλοι δὲ πνύμα ἀγγλικόν, &c. Rufum n. 28. *ὅταν δὲν πρῶτος κινῆσθαι δόξῃ δαίμονος ἢ πασχική, καὶ ἀρχαίως, &c.* Adde num. 29. 30. Vita S. Barfanuphij apud Niconem Monachum in Pandecte MS. lib. 1. ferm. 32. *ἠρῶν δὲ αὐτὸς μέγας γόουσι πλεῖν πασχική τινος, ἢ να εὐχρη ὑπὲρ αὐτοῦ, &c.* Vita S. Matinæ MS. *ἰδὺ πολλοὶ πασχικοί πρῶτον καὶ ἰδραπνύοισι.* Palladius in Histor. Lausiacæ cap. 42. *μίας ἐχρηθὲν σαλῶν, ἐπὶ τῷ μαζαρῶν ὄσῃ ἔτος ἦν ἔλα καλῶν τὰς πασχίνας.* Nicephorus Presb. in Vita MS. S. Andree Sali: παρασταπῆς ἦ θροῖσι, ὡς πασχίκοι περιμυθίζον. Infra: καὶ αὐτὴ ὁμοίως προσεχολομῆν ὡς περ τὴν πασχικήν.

ΠΑΤΑΓΟΣ, *Lepus.* Vide in Παζαός.

ΠΑΤΕΛΙΝ, Nicolaus Myrepsus MS. scē. 7. cap. 2. *δρακονίων βελίλων λαβὸν δόσζον τρεῖς ἐκ πινταίς, ὅτας τι ἀπαξ ἴδον, καὶ ἐκχρῖεν τὸ σπῦρον, καὶ ὅτας ἴδον, καὶ πῶσας παλίλλιν, ἀφῆλον ὀνομασθαι, ἰλαίς, &c.* Apud eundem scē. 9. cap. 5. *δυσπνύοισι παλίλλιν, Dyspnericum abfolutum, vertit Fuchsius, quasi idem valeat quod παλίλλιν.* Meursius Πατίλιν respondentem censebat. Sed cum in MSS. constans sit lectio, nihil temerè mutandum. Erit enim his locis fortè medicamentum confectum in modum *Patella*, quam παλίλλιν vocat etiam Alexander Trallianus. Vide Παίλλια.

ΠΑΤΕΛΙΝΟΙ, *Paterini* Hæretici, de quibus egimus in Gloss. med. Lat. Affixe MSS. Regni Hierosolymitani c. 136. *ταῖς ἐν φῶς κέρπον φανόν, ἡδὲ κλεψίαν, ἡδὲ ἐπιβολῆς, ἡδὲ ἱερῆνας, ἡ ἱερῆνας, ἡ παλίλλιν, ἡδὲ σῶλιον, &c.* Adde cap. 159. hoc verò loco, ὅ, idem valet quod Gallicum *ou*, vel. Affixe MSS. Siculæ Caroli I. Regis *ou*. 1. de Paterinis: *Li vice de ceaus sont conens en leur anciens nons, et ne vinent mie qu'il soient apelé par leur propres nons, mais s'appellent, Paterins, par aucune excellence, et entendent que Paterins vaint autans come chose abandonnée à souffrir passion en l'essemble des Martyrs, qui souffrirent torment pour la sainte Eoy.*

ΠΑΤΕΛΙΣ, *Ostreum*, unicâ conchâ constans, in maris rupibus enascens. Scholiastes Oppiani lib. 1. Halieut. v. 138. *λεπτάς ἐσσι ζῶα ἰάπτονα ἢ ὄστρεον, ἢ ἄφασι Πατελίδα.* Hieronymus Germanus Πατελίδα, vocat, exponitque, *Patella di mare.* Gallis *Poyle* appellatur. Franciscus Richardus in Targa fidei part. 1. pag. 385. *τὸ ὑψηλότερον ἴσῃσι καὶ ὑψηλοτέρῃσι οἱ φραγμοὶ καὶ ὄστρεον μόνον ἀσκαίς, πατελίθις, κοχλίαις, ὀκτέπιδια, καὶ ἄλλα παρῖμοια ἀνομασθαι φάρα.* Bellonius lib. 2. de Piscibus cap. 6. *πέτρωϊδα* vocari scribit.

ΠΑΤΕΛΛΑ, *Patella, Patina.* Glossæ Græco-Lat. Παίλλια, *Patina.* Pollux lib. 6. cap. 12. *τὰς δὲ καλυμμένας παίλλιας λικασίαις ὀνομαστίον, ἢ αἰς ἰξὺ φράζοντο.*

Πατίλλιν. Alexander Trallianus lib. 5. cap. 4. *ἰπιβαλλῆ δὸς ἢ πατῶν εἰς μέγαν καθαρόν πατίλλιν.* Vide in Παίλλιν.

Πατίλλιον. Pollux lib. laudato cap. 13. *ἂν δ' ἂν ἢ παλαιὰ λοπάδιον ἐπέταλον, ὃ νῦν ἰσὺ δὸς τότε καλεῖται πατίλλιον.* Eustathius Iliad. β. pag. 229. *ἐκ δὲ τῶν ὀμμηρικῶν παίλλιον καὶ πατίνα ἐπέταλα, ἢ τὰ πλατῖα, ὅσα ἐπὶ τὸ ἰδιωτικὸν λεγόμενα πατίλλια.* Zofimus Panopolita MS. *ὁμοίως καὶ τῶν ἠρημιῶν ἐκασὸν τῶν λεωσομάτη*

ἐκ παλιῶν τίτρα μινυμῶν μὲν καθαρῶν τε καὶ πλῆθῶν διχάζον, &c. Christianus Chymicus MS. *πᾶσα ἡ λεπτομῆ ἐκ τῶν πατιλλίων ἐστὶν ἡμίον μίλαρα, καὶ νερά, καὶ ἀφύχον.*

ΠΑΤΕΡΑΣ, *Pater, Pater, Pater,* in Corona pretiosa. Glossæ Græco-Lat. Ἀβραάμ, Περάτης, διαβάτης, ἢ πατέρας ὑψηλῶν.

ΠΑΤΕΡΙΣΤΑ, in Turco-Græcia Crusij pag. 188. seu ut scribit Goatus ad Eucholog. pag. 313. *Πατερῖστα, Sceriptum seu baculum Patriarchæ appellatur à Græcis, à paterna sollicitudine, inquit idem Goarus, vel potius quòd per excellentiam ac unicè, Patriarcha Pater dicitur & compellitur. Idem & δικαστικὸν nuncupatur. Philippus Cyprius in Catalogo Patriarch. Constantinopolit. in Georgio Scholario: αἰὸς ὁ Σουλταὶνὸς Μεχμεῖτ ἢ Πατριαρχεικῶν πατριτίζων, ἦτοι τὸ δικαστικόν, καὶ τὸ καπασιον ἰδίᾳ χειρὶ δίδωκε.* Ejus rotæ baculi Patriarchalis forma describitur à Symeone Theffalonicensi lib. de Sacrament. ἢ ῥάβδῳ δὲ κατὰ τὴν πλῆθῆς ἰσῆσιας διπλοῦ πνύματι, καὶ τὸν σφηνικὸν ἢ λαδ, καὶ τὸ ποιμαστικόν, καὶ τὸ ὀδηγῆν διωκῶσιν, καὶ τὸ παθῆνεν τὰς ἀποθῆνας, καὶ σμῦσῃν ἐκ τῶν μακρῶν, δὶδ καὶ λαβαίς ὡς ἀκίρας ἀνυθῖν ἰδίᾳ, καὶ δὲ ἰσῆσιας τὸν θηριώδεις τε καὶ λυμαστικῶν, &c. Subdit laudatus Goarus: Pastoralis virgæ Pontifex innititur: ejus summa pars juxta manum transverso ligno, sive eboris serpentibus, in sefe capiti-bus mutud retortis, instat anchoræ, est ornata. Ejus effigiem exhibet p. 115.

ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ, *Liber Patrium vitæ continentis,* Nicon Monachus in Pandecte MS. lib. 1. ferm. 28. fol. 91. *τίς περὶ ἀνίχου εἰς τὸ Πατρικόν, ἐπὶ ὄφελος, &c.* Cedrenus in Copronymo an. 27. *ὅσα δὲ ἴσῃν πατρικὰ βιβλία, ἢ λοφάσα ἀγία, κατὰ τὸν τύπον.* Typicum S. Sabæ cap. 8. *εἰς δὲ πλῆθος ἀγίων ὄλων ἢ ἡδὲ λυμαστικῶν, &c.* Theophanes an. 31. Copronymi: *ὅσα δὲ εὐνοῖν μοναρχικὰ καὶ πατρικὰ βιβλία, παντὶ κατὰ τὸν. Joannes Phocas in Descript. Terræ Sacræ num. 17. καὶ τὸ Πατρικόν παρισῶ.* Nicephorus Xanthopulus in Synopri:

Πατριαρχεικῶν πατρικῶν βιβλία.

Ita Joannis Moschi λεημανάριον, Πατρικὸν vocatur in Cod. Photij Marguniano, ut testatur Hoefchelius. Occurrit non semel. Vide Lambeccium lib. 3. Bibl. Cæsar. pag. 84.

ΠΑΤΕΡΟΝ, *Trabs, Ducis,* in Lexico MS. Cyrilli. Portius: *Πατῆρ, Trabs, Tigrium, Ducis, ἴκρον.*

ΠΑΤΖΟΣ, *Simus, Cynus,* Herodianus in Epimerifmis MSS. & Eudemus in Lexico MS. *οἰμός, ὃ πατζός.* Glossæ MSS. Reg. Cod. 1708. & 2062. *ἴνυσιμῳ, πλὴν κίμλου ἀνάθεσι, ἢ πλὴν ἴνα οἰμός καὶ πατζός.* Scholiastes Oppiani lib. 1. Halieut. v. 170. *οἰμοί, μικροί, πατῶσι πῶν ἴκλιου.* Galli dicimus *Bu*, pro *Inferior.* Hinc fortè dictus

Πατζικός, nescio quis Constantinus, apud Symeonem Logothetam in Leone Armenio n. 8. & Anonymum post Theophanem p. 43. Vide Λαπατζάς.

ΠΑΤΖΟΥΝΑΡΙΟΝ, *Vasis Genii insitæ acini.* Moschion de Morb. mulieb. cap. 116. *ἐπίθετο ὕδωρ, ὡσον πολλάκις, εἰς ἀγρίον ὕλιον ὁμοιότητι βαζοῦ πωλοσμοῦν καὶ τετραμῶτον, ὅπῃ οἱ ἀγρικοὶ σφαυλίδα προσαρρῶσιν, ἢ πατζουναριον.*

ΠΑΤΗΥΡΑ, *Patibula, Limen inferius,* φλιδ, Βαθμός, ἢ πύθρον. Vide Καλλώφλον.

ΠΑΤΗΜΑΤ, *À, Vestigium, Nota, Signum,* Signum insculptum, Πάτῳ, ἴμμα, &c.

ΠΑΤΗΡ Βασιλικός, *Patricius.* Anonymus de Translat. Gregorij Nazianzeni num. 17. *οἱ πῶ ἐκ τῶν δὲ σελκῶν βυλῆς, καὶ εἰς πατέρας Βασιλείων ἀναγραφῶν*

ἄλφι. Theophanes in Marciano an. 1. ο ἡ Μαρκεσιδὸς ἔσ' ἐν Λυκία γυμνησίον αὐτῷ ἑσπυριστικῆς εὐρυσείας, Ταπεινὸν καὶ ἰσὺον μετ' ἑπιπέμω-φίμων, Πατήρας αὐτῶν ἀνεκέρηξεν. Antholog. lib.4. cap.4.

Ὁὐτὸς ὁ κοσμικὸς ὑπάρχων ὄφρων, ἐν ἑπιστάρχων καὶ πατέρα βασιλέως ἰὸν καλεῖσθαι μάλιστα Χρῆστὸς ἴσως ἐν Λύρβανιανός, &c.

Alia vide in Gloss. med. Lat. in Pater Imperatoris, & supra in Βασιλοπάτωρ.

Πατήρ μοναχῶν, Abbas, Hegumenus. Hieronymus Dalmata in Historia MS. Sanctorum Ægypti fol.161. Ἰθασάμινθα—Ἰμμονα πατέρα μοναχῶν πρισιχλιαν. Ita alibi non femel. S. Athanasius in Epist. ad Dracontium: ἡ ἐλπίς σε πῶτος μοναχῶν πατήρ γίγνομαι ἄπολλός. Vide Gloss. med. Lat. in Pater.

Πατήρ πατρῶν, Pater Patrum, appellatur Summus Romæ Pontifex, in Epistola Episcoporum Orientalium in Concilio Constantinopolit. sub Mena Act. 1. Ita compellatur Sergius Patr. Constantinopol. à Cyro Episcopo Phasidis, in Concilio Oecumenico VI. Act. 13. pag.950. & Theodorus Balsamon in Responsis in præfat. Μάρκο πατήρ πατρῶν, ὑπάρχων τῆ χραετι τῷ Θεῷ, καὶ ἀρεβωβίτων ὑπέρηρ. Denique Πατήρ κόσμου, Alexander III. Pap. à Georgio Episcopo Concyrensi apud Baron.an. 1178. dicitur. Vide Gloss. med. Lat. in Pater Patrum.

Πατήρ πνευματικός. Vide Πνευματικός.

Πατήρ τῆ πόλεως, Pater Civitatis. In Nov. Justin. 17. cap.4. §.1. Nov.86. cap.8. Nov. 128. cap.16. Nov. 160. Scholiastes Basilic. lib.3. pag. 143. πατέρας καὶ ἑκείνου τῆ πόλεως. Lib.7. Basilic. tit. 11. cap.4. τρζεῖ τῷ πατὴρ τῆ πόλεως ἀρεβωβίτων αὐτῷ. Adde lib.56. tit. 10. cap.4. Anonymus Combefisij in Constantino Porph. num.43. Θεὸς ἄρον τῆ Βιλονῶν λεγόμενον Ἐπαρχον καὶ Πατέρα πόλεως ἀρεβωβίτων. Idem Porphyrog. de Adm. Imp. cap.42. ἀλλ' ἢ τὰ πάτερ διοικῶν ὁ λεγόμενος Πρασιένων, μὲν τῆ ἱστομομαζόμενον Πατρῶν τῆ πόλεως. Continuator Theophanis lib.3. n.18. ubi de Chersonso: ἡδὲ τῷ ἰδῷ ἡμῶν τῶν πῶτος τῆ ἐκείνου προνομίον ἐξασπύλλωτο Στρατηγός, ἀλλ' ὁ λεγόμενος Πρασιένων, καὶ τῆ Πατρῶν τῆ πόλεως τὰ πάντα ἢ διοικῶν. Meminit etiam hujusce Dignitatis Synodus Mopfuestena in V. Synodo Collat. §. Comitis Agens in rebm & Pater Civitatis dixit, &c. Extat præterea apud Nilum Monach. Epistola quæ est § 6. lib.2. inscripta Demoftheni Πατρί πόλεως.

Πατέρα, Patris Civitatis tinnus, in lib.54. Basilic. tit.7.

ΠΑΤΗΣΤΑ, Lapidis pretiosi species. Anonymus MS. Græcobarb. de Lapidibus: Παήστια, ἴνι ἐς τὸ γλορῆ τῆ βολαῖς ὀπντέω λόγων Φραζιλικά, βολατζότα ἴνι καθαρά καὶ διαμπερὶ ἰσὺν τὸ σαφές, καὶ ἔχῃ τίτιων βετῶδῃ, ὀπντέω βαρῶν δῶνῶν, ἰδῶν μὲν πόλι.

ΠΑΤΗΤΗΡΑ, Stapes, Siassa quæ in equum tollitur.

ΠΑΤΗΤΗΡΙΟΝ. Vide infra in Πάτω, Torcular.

ΠΑΤΗΤΙΟΝ, Χαμαματίον. Acclamations in Concilio Constantinopol. sub Mena Act. 5. μαθωμῶν τὰ χαμαματιά τιος σοι, πατήτια ἐν τῆ ἱστικισσῶ, πῶς ἀνθῶ. Infra: μαθωμῶν τὰ πατήτια πῶ ἰσίν. Vetus Interpres Græca retinuit, ea non interpretatus. Videtur innui hinc vocibus pavimenti species aliqua. Vide Πάτω.

ΠΑΤΙΚΙΝ. Vide Πατικός.

ΠΑΤΙΜΗΝ. Vide mox in Πάτιος.

ΠΑΤΙΤΗΣ. Glossæ Jaticæ MSS. ex Cod. Reg. 190. πατικός, τὸ πατικῶν. In Cod. Reg. 1843. Πατικ, τὸ πατικῶν. In Euchologio pag.637. ubi descriptur

bitur ἢ ὡς τῆ ἀγίας μήρε, legimus, περιβῆντος λίτας σ. πατίτω λίτας σ. μωροβαλῶν λίτας β. Ita enim in aliquot MSS. legi monit Goarus, ubi alij πατίτω præferunt. Et pag. 832. de Dedicatione Templi: σφῆκιμα ἢ ἱσιστριον πατίτω, μασιχίλω, κηρῶν, μαμαρον τετρημῶν σὺ αὐτῶς ἀλλῶν, σμῆρας, λίβανος, λάδανον, καὶ πατίτω, ἢ τῶν καὶ χυτῶς σμυρῶν ἀσπυρῶν. Ubi præteram Editum præτίτω. Adde pag. 639. 640. Gumme pretiosæ genus esse putat idem Goarus.

ΠΑΤΙΦΡΕΣ, Duo illa ligna quæ pedibus tenentis calcantur, apud Cratum in Turco-Græc. pag. 256.

ΠΑΤΟΣ, Græcis est Callis, Via: item Pavimentum, in Gloss. Gr. Lat. item Tabulatum. Porcius: πατός, πάτωμα, Pavimentum, δῆλῶδον, ἰσασφ. Alibi: Dislegm, διαπαῖον, διαστῶ, duplici tabulato constans. Lib.58. Basilic. tit. 11. φάσιζωνος ἢ ἐξίσων ποῖων ἢ ἡ δῆκα πῶδῶς ἔν ἐν μέσῳ, καὶ τότε δὸν ἐξ πῶδῶν τῆ πάτω, ὅσῃ μῆτε ἄνδρῶσταιον γίνεσθαι. Constantinus de Adm. Imp. cap.29. de Æde facta: ὁ ἡ πάτωσ αὐτῶν δὸν οὐκῶσταις διαμῶσταις. Cap.53. ἰσῶκαδῶσ ἐκ τῆ πάτω πρὸς τῶν ἀσπῶσται ἴνα ἑσῶκαλον, &c. Joannes Phocas in Descript. Terræ Sanctæ n. 14. ἐν τῆ τῆσ ἰσῶκαδῶσ τῶν ἀρῶν ὁ λίθῶν λῶσῶξ ἔσῶξ ἰσῶκαδῶσ πάτω ὑσῶσῶσται ὡσῶ πῶτω ἴνα, &c. Leonardus Phortius ἐξῶ σῶσῶσται πῶσῶσται.

Μετὰ ταῦτα κατὰξες, Χώματῶσ τὰ σὺβαξες, Ἐσῶν πάτων μὲ ἰσῶνῶσ, Ἄλλῶν ἢ μὲν κλαρία.

Nicolaus Lucanus in Iliade Barbarogr. lib.4.

Οἱ δὲσ ἔσῶξ τῆ δια ἰσῶκαδῶσ ἰσῶσται, Εἰς χεσῶστων ὑμῶστων πάτων, μὲ χεσῶσται σῶσῶσται,

Πάτωσ κακῶσται, Fundus cavatus, in Euchologio paginâ 639.

Πάτωμα, eadem notione. Nicetas in Alexio lib.3. num. 6. ex Cod. Græcobarb. κῶλλῶν τῆ κερῶσται αὐτῶ τῶ πάτωμα. Ubi Cod. alius, τὸ πρὸ τῆ βασιλείου κῶλλῶσ δῶσῶσται. Acta Synodi Florentinæ: ἀκῶν ἢ τῆ Πάτωσ, πρὸς τὸ θουσιῶσῶσται, ἐκαθῶσῶσ τῆ μὲν ὄφρων καὶ σῶσῶσῶσῶσ, ἀλλ' ὁ τῆ παλιῶσῶσται Νῶσῶσται τῆ Περιμῶσῶσῶσ, &c. Vide Πατίτω, & Henr. Valefium ad lib.12. Philostorgij cap.9.

Μεσῶσῶσται, Medium tabulatum. Continuator Theophanis lib.3. num. 43. ἑσῶσῶσῶσῶσ ἢ τῶν μεσῶσῶσῶστων ἔσῶν, ὁ πῶσ μὲν ἐκῶσῶσται δῆσ μαμαρίνω κλεβῶσ τῶσ τῆ Χρῶσῶσῶσῶσῶσ ἔσῶν, ἐς βῶσῶσῶσῶσῶσ ἀφῶσῶσῶσῶσ ἔσῶσ. Κοσῶσῶσῶσ τῆ σῶσῶσῶσῶσ Πορφυρογῶσῶσῶσ Βασιλέως.

Μονῶσῶσῶσ, quasi Unicum tabulatum, Ædes uniceo tabulato constans: Hieronymo Germano Casâ ad un solare, σῶσῶσται μεσῶσῶσῶσ. Theophanes an.5. Justiniani: ἀλλῶν ἢ δῆσ τῆ Μονῶσῶσῶσ τῆ καβῶσῶσῶσ ἐς τὸ πῶτωμα. Ubi Chronicon Alexandrinum pag 784 habet δῆσ τῆ μονῶσῶσῶσ. Sed si μονῶσῶσῶσ admittatur, videtur hinc innui Ambulaculum, (Galerni nostri dicunt) per quod ab uno triclino in aliud perventur. Item per Semita usurpat Damascenus Studia Homil.25. ἰδῶν μεσῶσῶσῶσ τῶν μεσῶσῶσῶσ δὸν ἄσῶσῶσῶσ, ἀκῶσῶσῶσ ἔσῶσ, &c.

Ἐσῶσῶσῶσῶσ, Falsum pavementum, in l.3. §.5. Cod. de Ædific. priv. ubi Basilic. lib.58. tit. 11. cap. 12. §.3. ἢ ἡ δῆκα πῶδῶς ἔν ἐν μέσῳ, καὶ τότε δὸν ἐξ πῶδῶν τῆ πάτω, ὅσῃ μῆτε ἄνδρῶσῶσῶσ τῶν δῆσ. Novel. Zenonis: φάσιζωνος ἢ ποῖων δὸν ἐξ πῶδῶν τῆ πάτω ἐς ἑσῶσῶσ, μεσῶσῶσῶσ τῶν μεσῶσῶσῶσ ἄνδρῶσῶσῶσῶσ ποῖων ἐν τῆ αὐτῶ ἐκῶσῶσῶσ τῶν μεσῶσῶσῶσ. Mox: πῶτων αἰ σῶσῶσῶσ τῶν δῆσ τῆ ἄνδρῶσῶσῶσ παρακῶσῶσῶσῶσ πληρωσῶσῶσ χεσῶσ, καὶ τῆ γῶσῶσ βαλῶσῶσῶσ. Adde Harmenopol. lib.2. tit.4.

tit.4. §. 67. Leo in Tactis cap.19. §.6. καὶ ἀνάθη ἢ
 ἢ τοῖτα σφίον ἢ ἀδωπάτων δὸν σφιδων, καὶ αὐτὸ
 πεπαιχημένον σφίον, ἐν ᾧ σφίον ἄνδρις πολυμυ-
 σαι δὸν ἢ σφίον ἢ πολυμύον ἀντιμαχημένον.
 ΠΑΤΟΣ, *Tortular*, πησίριον. Παιτύει, apud
 Agarium Cretensem in Geoponic cap.46.

Παιτύριον, eadem notione. Maximus Cytharencis
 Episc. in Synaxio 27. Martij : πύψουα εἰς τὸ
 ἰσουλόν, ἢ τὸ παιτύριον, εἰς τὸ ὁποιον δωπάτων
 ἔχουσι τὸ κρασί μαρτυροῦμεν, καὶ ὅτι ἐκὼ ἀπέθαν.
 Πάτῳ ἢ Πατυτίρι, *Calcei solea*, Κρητίς, Εὐ-
 βράς. Idem Agapius cap.172. κάμα ἢ πάτων τὸ ξυλι-
 νον, &c.

Πάτωμα, *Planta*, φυτόν. Idem Agapius cap.186.
 βάλει εἰς πλῆ κρηπίου ἢ πατώμα σκύλα.
 Πάτωμα, Πάτωσα, *Planta pedis*, Πίλωμα, apud
 Portium.

ΠΑΤΟΣ, *Anni*, Πρακτός, Malaxus in Hist.Patr.
 pag.152. καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀρχίζον, καὶ ἔξισρα, αἴμα δὸν
 τὸ σῆμα αὐτῷ, καὶ κάτω δὸν τὸ πάτων τὸ ἔτραχε καθὼς τὸ
 νῆρ δὸν ἢ σολιτάρ.

ΠΑΤΟΣ, *Divitia*, πλῆθῳ. Nicetas in Murtzu-
 phlo num. 3. ex Cod. Reg. Græcobarb. de Sacra-
 menta : κατόπι καὶ διμυρίση τῶν ἀθίσι, ἰχθροῦ, κερ-
 θας καὶ ἰεράταῳ πάτῳ ἢ ἰερώ σκόνων. Ubi Cod.
 Edit. ἄσπαρ καὶ πλῆθῳ ἄσπας ὁ ἰερός. Infra : καὶ τὰς
 σφυμαλίνας ποδάς, καὶ χροῦας, καὶ τὸ κβαράταῳ ἀρ-
 σφυμαλίνας ποδάς, καὶ χροῦας, καὶ τὸ ἀμβωνα, καὶ
 ῥον, ἢ ἐκόσμα ἢ θῖον πάτων, καὶ τὸ ἀμβωνα, καὶ
 τὰς ἀραίας πύβας, &c. Vide Gloss. med. Latin. in
Paini.

ΠΑΤΟΣ, *Pulvis*, sed propriè qui pedibus te-
 titur. Eustathius : ἰσίων ἢ καὶ ὅτι ὁ κνίσσαλα καὶ πά-
 τῳ λῆσι, ἢ δὸν ἢ ἀπὸν ὅτι ὁ ἰερός ἢ γυμναζοῦμεν
 μυχθῖσι τῷ πάτω, σπιτῆθ ἀπὸς διαφόριση ὄγκων ἢ σπῆ-
 ῥον Κονίσσαλον ἢ σπῖον, ἰεμαζῖων αὐτῷ ἵνοι ἢ πε-
 φέρων Ἀττικισίλων. Vide πατώμα.

ΠΑΤΟΣ, *Simis*. Lexicon MS. ad Schedogra-
 phiam :

Σιμίς ἢ ἔστι ὁ πάτος, ὃν ἰσφροῦ Κονίον.
 Vide Πατῖς.

ΠΑΤΟΥΜΑ, Πάτωσα, *Planta pedis*. Vide in
 Πατῳ, *Pulvis*.

ΠΑΤΟΥΝΑ. Canonium Mathematicum adef-
 porum : ἢ πάτωσα, ἢ ἐτύχησαν. Rufium : ἢ πάτωσα,
 ἢ ὄγαν.

ΠΑΤΡΑΔΕΛΦΟΣ, *Patrius*. Nicephorus Bryen-
 nius lib.1. c.10. καὶ Κητλιμῶν ἐπιμύσει ἢ ἢ οἰκίον πα-
 τραδέφω ἰόν.

ΠΑΤΡΑΡΧΑΙ, sic appellati apud Alexandri-
 nos *Regionum Primate*s, *Præcipui civos*. Edictum
 13. Justiniani cap.12. διδούμεν ἢ καὶ ἐκῆον τῷ πρε-
 βλησίῳ Αὐγουσταλίῳ ὡτε ἐφ' ἀπασι διακλιμῶν, ἢ σρα-
 πτωσι, καὶ πατράρχαι, καὶ τῶν τὰ δὲ μυσία πράττειν, &c.
 Infra : ὡτε ἡμῶν πάτω γινώσκοντα τὰ φροσκόνηα πρά-
 ττων ἰπὶ τὴ ἢ ὄρθον τῷ πραιματὶ γρησαμένον ἐκδοῦθ,
 ἰπὶ τὴ ἢ ἐπιπύχοντα πατράρχων, ἢ τῶ σπιδούμῳ ἰ-
 κατασῖσι καὶ παραῶσι ἢ τῶ εἰς τὰς πατράρχαις ἀνιόν-
 τῶν ἢ τε εἰς τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν.

ΠΑΤΡΕΜΙΖΕΙΝ, *Dicere Orationem Domini-
 cam*, seu *Pater noster*.

ΠΑΤΡΙΑ, *Urbium antiquitates*, *Origines*,
historie : sic vulgò incrispissimè veteres palam est, pro-
 fiantque etiamnum Urbis Constantinopolitanæ Ori-
 gines hoc titulo, præsertim Hefychij Milefij, Co-
 dini, & aliæ ineditæ, quas sæpe laudamus in Con-
 stantinopoli Christ. de quibus agit Constantinus
 Porphyrog. lib.2. Them. 12. οἱ πάτρια συγγραφέται ἢ
 Βυζαῖνι. Laudant præterea Eudocia Augusta in Jo-
 nis MS. & Suidas Chritodoti, Panisij filij, Cop-
 tentis Πάτρια ἢ Κωνσταντινουπόλεως ἱστοικῶς βιβλ. ἰβ'. Πα-

τρια Θεσσαλονίκης, Πάτρια Νάκκης, Πάτρια Μιλῆτος, Πά-
 τρια Τραλλίων & Πάτρια Ἀφροδισιάδῳ : Photius Cod.
 279. Πάτρια ἢ Ἐριμωσίλλου, & Horapollinis Πάτρια
 ἢ Ἀλεξανδρείας. Stephanus in Βίβρωσῳ, & Suidas,
 Diogenis Cyziceni Πάτρια Κοζῖκος. Atrethas in Apo-
 calypsin cap.67. Πάτρια Βυβαίων. Sed & eò referunt
 Viri Docti Πάτρια ἢ Ἰδαίων, apud Eusebium lib.3.
 Hist. Eccl. cap.9. Joan. Tzetzes Chil.2. Hist.60.

Γράφει τὰτα πάτρια, καὶ ἔξοικῶν τι πλῆθῳ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ, *Patriarcha*, Dignitas Ec-
 clesiastica quinque Ecclesiæ sedium præfulibus at-
 tributa, ac primò Romano, Alexandrino, & An-
 tiocheno : denique Constantinopolitano & Hiero-
 folymitano. Theophylactus Simocata lib.8. cap.9.
 ἰπὶσκαπῶν τε καὶ ἢ Ἰσραῆλιν τῶνικαῦτα κερῶ, ἐν Πα-
 τριάρχῳ συνῆσι Βυβαίοις δωκακλήν. Sed nota quæ de
 Patriarchis dici possunt : observo duntaxat Patriar-
 chas interdum appellati Romanos Pontifices. Ignatius
 Patr. Constantinopolit. Nicolauum Pap. προσέδεν
 καὶ Πατριάρχῳ πάλιν τῷ θῖρον, καὶ ἢ Κερφαῖον δὲ ὁ-
 ρον καὶ ἀνεμῶνικὸν vocat in Epist. ad eum scriptâ, in
 Concil. Constantinopol. IV. Ita observare est Pa-
 triarcham indigitari S. Leonem in Concilio Cal-
 chedonenf pag.58 Gregorium V. in Vita S. Nili Ju-
 nioris pag.152. Pontificem Romanum apud Zacha-
 riam Papam lib.1. Dialog. cap.4. lib.3. cap.2. 3. 9.
 36. lib.4. cap.42. & Joannem Nicænum Archiep. in
 Orat. de Christi Nativitate pag. 303. Rabanus de
 Gregorio IV.

Τις caput Ecclesiæ es, primus Patriarcha per
 Orbem.

Πατριάρχου nomen uni Antiocheno attributum,
 scribit Balsamon de Privileg. Patr. pag.449. cum Ro-
 manus & Alexandrinus Papa Constantinopolitanus
 & Hierosolymitanus Archiepiscopi appellarentur.
 Quo referri possunt hæc ex Cyrillo Scythopolitano
 in Vita MS. Sabæ cap.56. ex loco descripto etiam
 in Concilio Nicæno II. Act. 1. καὶ γινῶς ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ
 σκοπον Ἀντιοχίαν ἀπέστειλεν ἢ ἢ Ἀντιοχίαν
 περιχαρῆς γερῶν, Σαβῶν ἢ ἢ Ἀντιοχίαν ἔβηρον. καὶ
 σκοπον Ἀντιοχίαν ἀπέστειλεν ἢ ἢ Ἀντιοχίαν
 διεξέρχου, &c. Ubi mox Eliam Patriarcham Hiero-
 solymitanum Ἀρχιεπισκοπον vocat.

Πατριάρχαι præterea dicuntur extraordinarij Lega-
 ti qui ad stabilendam rectam fidem per singulas
 Dioceses destinabantur. Socrates lib.5. capi-
 te 8. καὶ Πατριάρχαι κλήσινσαν, διμοιμαμένῳ τὰς
 ἰσπαρχίας. Infra : καὶ ὀρθῶς ὁ ἢ ἐν Ἀρμενίῳ Μιλι-
 τῶν πλῆ πατριάρχων ἐκκλησιῶν. Ubi consulendus
 Henricus Valefius. Scribit Theophanes an.25.
 Anastasij Thesalonicens Episcopum à Theodoro His-
 torico (Lectore fortè) Πατριάρχῳ ἀλόγως αρ-
 pelliati. Verum, ni fallor, ex ejsmodi Patriarchis
 ille fuerit. S. Basilius Epist. 412. de quodam Diacono
 nuper Ordinato : ἰσπῶ ἢ κλήσιν, ἢ μὲν ἔργω ἡμίλι-
 σε τυτῶν, ὅον ἰδῶ πλῆ ἀρχῶν γερῶν ἢ παρθῖν ἢ
 ἀδίας σμωταγῶν, κατ' ἰδίαν ἔχουσι καὶ αὐθῖνον, τὰς
 μὲν ἐκῶσας προσδραμῖσας αὐτῶν, — τὰς ἢ ἀκῶσας ἀρ-
 λαρχῶν ἰσπῶσῃσ, καὶ Πατριάρχῳ ὄνομα ἰσπῶ ἢ σπῶ-
 μα πειθῖσι ἰσπῶσῃσ ἰσπῶσῃσ. Vide Allatum de Con-
 sensu utr. Eccl. lib.1. cap.8. n.3. & quæ observamus
 in Gloss.med.Lat.

Πατριάρχικόν. Scribit Anonymus Regius de Salu-
 tationibus, quæ præfiguntur Epistolæ Pontificum,
 Patriarcham Constantinopolit. cum ad Officiales Pa-
 triarchæ scribit, nomen suum exarare, ubi bulla af-
 figurat : ad cæteros autem optimates, juxta Bullam
 scribere vocem, Πατριάρχικόν. post Bullam vero,
 Πρὸς τὸ θῖον. Ita etiam cum scribit ad Metropolitans,
 ἢ τὸς ἔξῃ πάλιας, Πατριάρχικόν vel Πατριάρχικόν

εἰς τὴν δόξα. Communicavit Vir Cl. Ultricus Obrechtus Argentinensis diploma ejusmodi Hieremie Patr. Constantinopolit. an. Mundi juxta Græcos 7085. (Chr. 1577.) quod olim Stephanus Gerlachius, cuius crebro meminit Crusius, Constantinopoli attulit, cui inscriptum Πατριάρχων ἱεραρχικόν. Ubi postrema vox additur, quod eo diplomate potestatem concedat Ἐξάρχου suis tributum Sultano præstari solitum, ab Episcopis, Presbyteris, Hegumenis, &c. exigendi: quæ est functio Exarchorum, ut in voce Ἐξάρχου docuimus.

Πατριάρχων, *Aedes Patriarchalis*, seu *Domus Patriarchæ*. Vita S. Nili Jun. pag. 152. de Patriarchio Romano, καὶ κρατικῶν αὐτῶν ἀμφότερων τῶν χειρῶν ἀνήγαγον ἵς τὸ Πατριάρχων, καθίσταται αὐτῶν μέσον. Vide Constantinopolim Christianam lib. 2. cap. 8.

Πατριάρχαι διδύ *Indæorum in Palaestina Principes & Sacerdotes*, ut observatum in Gloss. med. Latin. Horum meminere Julianus Imp. Epist. 25. ubi videndus Petavius, Epiphanius in Hæresi Ebionitar. Palladius in Vita Chrysothomi, &c. Vide præterea Henric. Valesium in Euseb. Hist. Eccl. lib. 1. cap. 7. pag. 14.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, *Patricius*. Auditor Etymologici: *Patricius*, οἰωνὸν πατὴρ τῆ κοινῆ. Dignitas inventa à Constantino M. ut scribit Zosimus lib. 2. συναριθμοῦν τούτω καὶ Ὀπίαντον παρασκευάσας, ἵς αὐτῶν Κωνσταντῖνος τῆ ἀξίας τίσευεναι τῶ Πατρικίῳ, σφώτω ταύτων ἰσοποσῶσθαι τὴν τιμὴν, καὶ ἀποκαθίστασι τὴν ταύτης ἕξουσίαν τῶ τῶ αὐτῆς Ἐπαρχίῳ νομοκρίσεισθαι. Deferebatur viris qui de Republica bene meruerant. Malchus Rhetor in Excerpt. Ἀδραμῆνῶν ἦ τῆ τῆ βασιλείας τιμῆν αὐτῶ ἀνιμίμωσαν, καὶ οὗτοι Πατρικίῳ καὶ Ὑψηλοῦν ποίσεις, (ἀ τὴν πλῆσιν καμῆσαι αὐτῶν Ῥωμαίῳ γένη ἔστι) καὶ τῶ ἄλλων δωριῶν καὶ πλῆτον ὀσέπλων. Patricorum proinde Dignitas magna, ut qui *Patres Imperatoris* habentur & compelluntur. Philostorgius lib. 11. cap. 4. de Rufino Eunucho Patricio ab Arcadio creato: καὶ ἡν λῶντοῖν πατῆρ ὁ Εὐσεβῶν βασιλεῦς, ὁ μὲν δὲ τὸ τοχότα παῖδα οὐῶν δωαῖσθαι. Theophylactus Simocatta lib. 1. Hist. cap. 10. οἱ κερφαῖς τῶ ἀξιωματῶν περιλαμψόμενοι, ἢ καὶ γυνεῖς δασκαλοῖν ὁ βασιλεῦς ἴνα ἀσπῆζωσαν. Anonymus de Translat. S. Gregorij Nazianzenis num. 17. οἱ τῶ ἐπὶ τῶ σὺλλήτου βυλῆς, καὶ οἱ πατέρας βασιλείων ἀναγραφόμενοι. In Synodo Calchedonenf. Act. 1. Anatolius indigitatur ἐδοξοῦσθαι ὀφθαλμάτικος, καὶ δὸν ὑπάτου Πατρικίῳ, & Florentinus δὸν ἱεραρχίῳ ὑπάτου καὶ Πατρικίῳ, ut & Senator δὸν Μαγίστρον, καὶ Ὑπάτων, καὶ Πατρικίῳ, unde patet Patricij Dignitatem perpetuam non fuisse. Πατρικίῳ τῶ Ἀριβμῆλις, apud Theophanem an. 10. Constantis, Πατρικίῳ τῶ Κολωνίας an. 1. Constantini ejusdem, filij an. 1. Habetur in Euchologio Goarii pag. 931. Εὐχὴ ἐπὶ προαῶνῶν Ἀρχιεπίου, ἵτοι Πατρικίῳ, ex qua docemur extremis sæculis Patricios, ut & alias majores Palatij Dignitates cum Sacerdotis benedictione promoveri soluisse in Ecclesia: quod & colligimus ex Symeone Logotheta in Porphyrog. num. 6. & Scylitice scribentibus Constantinum quendam Patricium creatum venisse inde in Ecclesiam ὡς ἱθῶ ἔστι, λαβὼν ἑὺχὴν. Sed de Patriciis vide à nobis observata in Gloss. med. Lat.

Πρωτοπατρικίῳ, *Primus Patriciorum*, Marcellino Comiti in Leone M. ubi de Aspre, qui πατρικίῳ & πρωτῶ τῶ σὺλλήτου dicitur in Chron. Alexandr. Malchus in Excerpt. de Legat. pag. 92. καὶ τὸν ἦ ἀσχεῖσον ἡσῶ τῶ Ῥωμαίων, ὅτι καθῆρτον αὐτῶ τῶ πρωτοπατρικίῳ δασφὸβίωλι ἐκείλινον. Meminit præterea Theophanes in Rhinotmeto pag. 318. Basbaurij Πρωτοπα-

τρικίῳ καὶ Κομύτω ὀβηίῳ. Cæterum Πατρικίῳ, *Vezirios Turcicos* non semel vocat Ducas in Hist. Vide in *Paucis*.

Πατρικίῳ, *Patricij Dignitas, Patriciatum*. Justinianus in Nov. 38. καὶ τῶ μαγίστου ἀξιωματῶν κτίσις, Πατρικίῳ τῶ καὶ ὑπάτου, &c. Priscus Rhetor in Legat. pag. 43. σφῶς ἦ τῶ ὑπάτου ἀξία καὶ τῶ πατρικίῳ τῶ τυχῶν. Constantinus de Adm. Imp. cap. 43. καὶ σφῶν βίβασθιν παρ' αὐτῶ ἵς τῶ Πατρικίῳ τῶ. Constantinus Manafes in Chron. pag. 63. Ed. Reg.

Τῶ τῶ Πατρικίῳ τῶ κατὰ πλῆτον ἄξιῳ.

Michaël Glycas in Alexandro Leonis F. pag. 375. καὶ ἵς ἵς Πατρικίῳ τῶ τιμῶν ἀνὸβασθιν. Adde Scylitzem pag. 575.

ΠΑΤΡΙΚΟΝ, *Possessio*, vel *hereditas Paterna*. Corona pretiosa: τὸ Πατρικόν, *Patrimonium*; Πατρικίῳ πλῆτον. Occurrit in Nonomacone Coteletiano n. 105. Locum vide in *Τονικῶν*.

ΠΑΤΡΙΜΟΝΙΟΝ, *Patrimonium*. Procopius lib. 1. de Bello Gothico cap. 4. βίασασθαι ἀπαντῶν τῶν ταύτη ἀσφῶσῶν, καὶ τῶν ἀσφῶν ἀφῶσις ἡδὸν λόγῳ, τῶς τῶ ἄλλῳ ἀπαντῶν, καὶ ὅτι καὶ τῶ τῶ βασιλείῳ οἰκίῳ αὐτῶ, ἡδὸν τῶ Πατρικίῳ καλῶν νομοκρίσαι. Idem cap. 6. τὰ μὲν χωρία τῶ βασιλείῳ οἰκίῳ, ἡδὸν τῶ πατρικίῳ καλῶν. Et in Hist. arcana: οἱ δὲ ἀσφῶ τῶν σφῶσφῶν, καὶ τὰ πρὸβῶτα καλῶν ὄνομα, τῶτι Πατρικίῳ ἐπίκλησιν ἀπὸ τῶ ὑπερλίῳ ἡδὸν σφῶν. Theophanes an. 16. Leonis ἡαῦτι, & ex eo Cedrenus, τὰ ἦ λῶν ὄνομα πατρικίῳ τῶ ἀλίῳ καὶ κορυφαίῳ δσφῶσῶν τῶ ἐπὶ τῶ πρὸβῶτε Ῥώμῳ τιμωρίῳ τῶ ἐκκλησίας ἐκ πάλαι τιμωρίῳ χροσίῳ τῶ ἡμῶν τῶ δμῶσιν λόγῳ τῶ ἡδὸν προσιταῖν. In Nov. 102. Justiniani, & 1. Justiniani, ὅσῳ πατρικίῳ.

Πατριμονιάτῶ, *Patrimonialis*. Glossæ Basilic. Πατριμονιαλία, ὅσα ἱκῶσθαι βασιλείῳ ἱαυτῶ κτῶ, ὅσα βασιλείῳ ἀσφῶσῶν αὐτῶ γὰρ ἔστιν ὁ ἱκῶσθαι καὶ τῶ προσηγορίῳ ταύτων, καὶ τῶ ἀρχίῳ τῶ Κομύτῶ τῶ Πατρικίῳ. Eisdem Glossæ Πατριμονιαλία, ἰδὸν τῶ τῶ βασιλείῳ. Πατριμονιαλία χωρία, lib. 6. Basilic. tit. 1. cap. 45. Vide Τρίμωνα.

Πατριμονιαλίῳ, in iisdem Gloss. Basilic. πατρικίῳ ἡσῶ.

ΠΑΤΡΩΒΟΥΛΟΣ. Julianus Imp. in Epist. ad Byzantios 11. τῶς βουλῶνταί πάσῳ ἡμῶν δσφῶ ἰδὸν ἡμῶν καὶ τῶ πατρῶβουλις, ἔστι τῶ Ἰαλιλιῶν ἱαυτῶ ἰδὸν σφῶσφῶ, ὅτι ὅσῳ ἄλλῳ πραγματικῶν, δσφῶσθαι τῶ βυλῶντῆριον, ἱκῶ τῶ ἐπὶ τῶ μητροπόλι ληλυτρικῶν. Ubi perpetram Editum πατρῶβουλις rectè adverterunt Viti Docti, qui ita prætere Anglicum Codicem moment S. fed legendum πατρῶβουλις constat. Martyrium S. Romani apud Metaphrastem ex Cod. Colberteo 509. ὁ Ἀσκληπιάδης ὁ χολέας, ἐκείλινον αὐτῶ κερμαδῶσῶν ἢ τῶ τῶ ὑπάτου, Πατρῶβουλις αὐτῶ τῶ Ἀσκληπιάδης ἢ ἐκείλινον αὐτῶ κερμαδῶσῶν, δσφῶ τῶ ἱκῶ, καὶ λῶσι αὐτῶ, Ἐπίτῶ μοι, Ῥωμαῖ, ὅσῳ πατρῶβουλις τῶ καὶ ὁ ὑπάτου ἢ τῶ τῶ Ῥωμαῖ ἔστιν, καὶ τῶ τῶ τῶ ποίῳ, ἔστι τῶ τῶ τῶ ἰουμασίῳ οἰν τῶ ἰδὸν τῶ χροσίῳ τῶ ἡμῶν ἔστι χροσίῳ ἰουμασίῳ τῶ πατέρα, ἰδὸν τῶ κερμαδῶσῶν. Acta Martyrij Sancti Calliopij num. 1. de illius parente: ἡδὸν τῶ πατρῶβουλις τῶ τῶ Παμφυλίας. Et num. 2. ἰδὸν ἡμῶ τῶ Παμφυλίας, ἡμῶ τῶ βουλῶνταί πατρῶβουλις, quam vocem Zinus & alij Patricium interpretantur. Sed malim hoc loco patrem Sancti Calliopij, quem Virum Senatorium vocant Acta, fuisse Πατέρα βυλῆς, seu *Carni Senatus*, uti vocant Latini. Martyrium Sancti Ignatii num. 5. Ἀρχιερία σῶ τῶ μαγίστου ἀσφῶσῶν οἰς, ἢ πατέρα τῶ βυλῆς ὀνομαῖ. Vide Gloss. med. Lat. in *Carni Senatu*.

ΠΑΤΡΟΘΕΙΟΣ, *Patrus*, ἄπὸ πατρὸς Θεός. Apud Photium in Epist. ad Nicolaum Pap. & in Epist. Encyclica de VII. Synodo.

ΠΑΤΡΟΚΟΛΟΣ. Vide in *Πατρόβολος*.

ΠΑΤΡΟΠΑΣΙΑΝΟΙ, *Patripasiani* Hæretici, de quibus in Gloss. med. Lat. Socrates lib. 2. Hist. Eccl. cap. 19. ταῦτοι γὰρ οὐκ οἰ Πατροπασιανῶν ὄντων Ῥωμαίους, Σαβελλιανῶν ἢ παρ' ἡμῶν λεγόμενοι. Vide eundem lib. 4. cap. 7. pag. 221.

ΠΑΤΡΟΣΥΝΗ, *Pæternitas*, titulus Compellatorius. Alexander Monachus in Encomio S. Barnabæ MS. ὅτι μάλιστα ἔζησιν καὶ διὰ τὸ ἦν ὑπακούοντα τῇ ἐν πατρὶ σωνί.

ΠΑΤΡΩΝ, *Patronus*, Glossæ Basilic. Πάτρων λίξις ἢ ἐπιθετικὸς ἢ ὄνομα. Liber 7. Basilic. tit. 8. §. 8. Πάτρων ἐστὶν ὁ ἐπιθετικός. Moschopolus in Lexico Philostrati: Πάτρων, πατρωνῶν, αὐτῶν τοῖς Ῥωμαίοις, ὁ πατὴρ τῶν ἱερέων. Adde Hefychium, Thomam Magistrum, &c. Horapollus lib. 2. Hieroglyph. cap. 51. ἡ φωνὴν ἀποσπάζουσα τῷ ἴδιον πάτρωνι, καὶ βοηθοῦμενον θεοῦ ἐστι δὴ πάτριν, &c. Artemidorus lib. 4. Onirocrit. cap. 83. ὡστὴρ καὶ ὁ ἴδιος ἢ πάτρωνος πάλιν ἐλθεῖν ἐγόμενος ὅσιρα, ἀπέβαλε ἢ πάτρωνα θανάτου. Theophilus ad Autolicum lib. 3. μέγιστος τὸ ἐλεγεῖν ἢ ἴδιον πάτρωνος αὐτοκράτηρος Ὀμήρου. Inscriptio Corycæntis apud Jacob. Sponium tom. 3. Itiner. pag. 84. & in Miscellan. Antiquit. p. 14. Α ΠΟΜΟΣ ΜΑΡΚΟΝ ΚΑΛΗ. ΓΕΛΟΥ ΤΩΝ ΒΥΒΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑ ΕΡΜΑΙ ΗΡΑΚΛΗ. Aliam Delphenicam refert idem Sponius eod. to. 3. Itinerat. part. 2. pag. 8. in qua vox ΠΑΤΡΩΝΑ pariter reperitur, ut & in binis aliis apud Gruterum pxcv. 11. 12. Occurrit præterea apud Ducam Hist. cap. 23. Extr. & Jurisconsultos Gr. passim.

Πατρωνία, *Patrona*, in Gloss. Græc. Latin. Lib. 2. Basilic. tit. de Verbor. signific. cap. 52. τῇ σημερινῇ ἢ πάτρωνος, καὶ ἢ πατρίωνα περιήξις. Similia habent Glossæ Basilic. Eadem Basilic. lib. 49. tit. 4. cap. 18. οἱ τὴ πατριωνίας παῖδες, καὶ προνομίους ὄντες, ἔρχονται ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ πατρὸς αὐτῶν τῶν ἢ διαδωθέντων ἐκείνου. Adde lib. 7. tit. 8. cap. 27. lib. 2. tit. 1. c. 4. &c. Harmenopolium lib. 5. tit. 3. &c.

Πατριωνία, *Patrocinium*, Zonaras ad Can. 130. Synodi Carthagin. Πατριωνία. Ῥωμαϊκὴ ὄνομα λίξις, καὶ ἑλληνικὴ ῥησίν, ἀφ' ἧς ἐστὶν ἐπιστολὰ εὐσέβου. Epistola eiusdem Concilij: ἢ πάλιν κατὰ Ῥωμαῖος τὴ ἡμετέρας σπουδῆς εἶναι, ὅτι καὶ τὸ μνημειοθεῖσθαι τῶν πατριωνίας μύλλων, ἵνα κρίσιν, καὶ τὴν αἰετὴν ἐπιδείνω μύλλων ὑπερ διαδωθέντων ἐκείνου ὑπερνεκαστ. Ubi idem Zonaras, πατριωνίας, πατριωνίας, & βοηθῶνος interpretatur. Idem in Annalib. lib. 7. n. 3. ubi Patricios, vocatos διὰ τὴ πατριωνίας quosdam existimare ait, hæc subdit: ὅτι δ' ἐκείνων ἢ πατριωνίας, πατριωνίας ὄνομα καὶ ἐκείνου προνομίους.

Πατριωνίαι, eadem notione. Nov. Tibetij Imp. de Sacris Domibus cap. 4. ἢ πατριωνίας αὐτοῦ ἀπονεμῶν, ἢ τὸ κατὰ Ῥωμαῖος πατριωνίαν διὰ χειρὸν τῶν ἐπιθετιῶν.

Πατριωνικὸν δίκαιον, *Suide*, τὸ ἐν προσατῶ δικαίον, *Ius Patronatum*. Legi inter advetfaria MS. Pithæorum, Opusculum hoc titulo, Περὶ δικαίου Πατριωνικῶ, cuius initium ita concipitur: Μόλιστα διδόναι τίπον καρὸν ἠπὸ τοῦ πατριωνικοῦ δικαίου, ἢ διατάξιν διηρησῆσθαι πρίτον, &c. Occurrit apud Interpretem Concilij Lateranensis an. 1125. cap. 32. pro *Iure Patronatum in Ecclesiis*.

Πατριωνίαν, *Patrocinari*, in Glossis Græco-Lat. ΠΑΤΡΩΝΟΣ, *Virtutis* vel *Patris*. *Suidas*: Πάτρως, ὁ πρὸς πατρός Θεός. *Julianus* in Nov. 22. cap. 27. ἢ ὁ πατριωνίαι, ἢ ἢ κατὰ παραλήφοις. Vide to. 1. Basilic. pag. 546.

ΠΑΤΩΜΑ. Vide in Πάτρω.

ΠΑΤΩΡΙΟΝ, *Eupatorium*, apud Interpolat. Dioscorid. cap. 623.

ΠΑΥΓΕΙΝ, pro παύων. Glossæ Græcobarb. ἀπολείψαι, παύειν, παύειν, παύσει, κἀπαύειν.

ΠΑΥΕΘΟΑΙ, *Moris*. Chronic. Alexandr. an. 7111. Φορὰ: παύει ἢ ἢ ἱεράταις ἀπολήρωται. Occurrit apud alios.

ΠΑΥΤΟΝΙΟΝ, *Pavo*. Nicetas in Isaacio lib. 3. num. 6. ἐπαδακλικὸς τε λέων ἢ Παυτῶνιον τὸ φιλόκομος. Ubi Edit. ὡς ταῖς ὁ φιλόκομος.

ΠΑΥΣΑΝΑΙ, *Induciae*, *armorum cessatio*. *Luithprandus* in Legat. *Paufanas* exigis, *quas nec te exigere, neque nos concedere ratio ipsa compellit.*

ΠΑΦΙΛΟΣ, *Acus Ligula*, in Turco-Græcia *Crusij* pag. 188.

ΠΑΧΛΑΠ, φακὸς ὁ ἠπὸ τῶν τευμάτων, in *Lexico MS. Reg. Cod. 1843.*

ΠΑΧΝΥΕΙΝ, *Pinguem reddere*. *Orneophilus*: ἢ ἡρά αὐτὸ ἀπὸ γαστρίης, καὶ ὡς ἀπὸ παχυρῶν.

ΠΑΧΥ, *Pinguedo*, *Adipos*, in *Corona pretiosa*. Παχὺτῶν, *Adipis*, *Adipos*.

Παχυλιῶν, *Tributum pro adipis*, seu *adipis ponderatione*. *Diploma Andronici Junioris* pro *Momonabotiois*: ἢ κατεκλήρωτο εἰς ἀπαρτίσης καμπανιστικῆς, μιστικῆς, ζηργαστικῆς, ματριωτικῆς, παχυλιωτικῆς, ρομαιοειδικῆς, ἑλληνας, &c.

Παχυρῶν, *Pinguis*, *Obefus*, *Adipatus*, παχὺς, λιπαρὸς, &c.

Παχυράριον, *Brunus*, *Stolidus*, in Gloss. Gr. Lat. ΠΑΧΡΕΪΝ, *Obedire*, *Affertiri*. *Mauricius*

lib. 11. Strateg. cap. 5. πάλιον ἑσθλίου ἀλλόλους φρονίτης, καὶ μῆδους τῷ ἴτιρα παχυρῶν βυλοῦ. Legendum forte ἰσασίον.

ΠΑΨΑΔΙΟΝ. *Codinus* in Orig. Constantino-pol. num. 46. ἴσασάκος ἢ κιοσῶ ἢ ὄμου ἰτιβῆ καὶ τὸ παλάδιον σισίον. Ita quiddam *Codd. MSS.* Sed rectius alij Παλάδιον profertur, ut monet *Hoitenus* ad eundem *Scriptorem.*

ΠΕΓΝΕΡΑΤΙΚΥΑ, *Altio Pignerata*, ἄσῳη ἢ ἀπὸ ἀνιγῶν, in Glossis Basilic.

ΠΕΓ, *Piræ*, *Begui*. *Magistratus Turcicus*, de quo *Leunclavius* in *Pand. Turc.* n. 14. *Ducas* Hist. cap. 21. *Τζαλις* - ὄνομα, *Περγατῆς* - ὄνομα. Cap. 22. *Ελιξ* - ὄνομα, *Μαχροντῆς* Πίρ. Vide *Piræ*.

ΠΕΓΝΗΔΙΟΝ, pro *παινήδιον*. *Anonymus* de *Nuptiis* *Thesi*: καὶ τόνος ἀρχιλοῦς, τρεμπῆτες καὶ πῆσιδαι.

Vide *Παθῶν*.

ΠΕΔΑΤΩΡΑ, *Pedatura*, de qua voce diximus in Gloss. med. Lat. *Mauricius* lib. 10. Strateg. cap. 3. ἢ τὸ δὴ ἡμῶν ὄνομα ἐν τῇ πόλει, διὸν καί τινος συμμομαίαι ἐν τῇ τῆς σπειδάρως τοῖς στρατιώταις. *Leo* in *Tact.* cap. 15. §. 56. ἰὰν ἢ καὶ διχομασία ὄνομα αὐτῶν ἐν τῇ πόλει, ἢ τῆς κάρρος, διὸν ἢ καί τινος ἰσασίον καὶ συμμομαίαι ἐν τῇ τῆς σπειδάρως τοῖς στρατιώταις.

ΠΕΔΕΝΕΣ. Vide in *Παίδιος*.

ΠΕΔΕΞΙΟΣ, pro *επειδῆξισ*. *Stephanus* *Schaleces* in *Monitis* *MSS.*

Εὐὺ ἔχας ὄνομα ἐν σὺσῶ, πάντα ἐν τῶν πεδίστια. ΠΕΔΙΑ, *Pedalia*. *Michaël Pfellus* in *Grammatica* *MS.*

Τὰ τὸ παθῶν εἰρηματικὸ ὄνομα ἐν Πεδία. Vide *Πεδῶν*.

ΠΕΔΙΑΣ. *Anna Commena* lib. 3. *Alexiad.* pag. 99. σωλιῶν ἢ αὐπὸ καὶ ὁ πατὴρ μετὰ διηγησῶν ὀδῶν, ὡς ἔλεξε, ἠφῶσις ἢ ἑπισκῶσις Βαρῶς, καὶ, ὡς διηβεβαῖο, αὐτῶν τῶν ἰσασίον τὸ τοιαύτων διήγησις πεδίατα. *Phrases* *Gallica*, *Qui avoit passé cette campagne avec Robert*, qui cum Roberto toto istius expeditionis tempore

ΠΕΛΑΤΙΚΗ, *Clava*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Και τὰ τοιαῦτα ἰθάσαςιν, τὸ πελατικὸν ἐκράτη. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.6.

Μὲ πελατικὸν φιλοῦ ἡμορφος ἐπὶ μεγάλου. Rufum eodem lib.

Ἐβάσα κ' εἰς τὸ χέρον τυ σίδερον πελατικὸν. Lib.6.

Μόνον τὰ πελατικά σας με τὸ σπαθία σὸ χέρον. Occurrit sæpe apud hunc Scriptorem. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag.751. ὁ ἦ Φωκάς ἴδωναι ᾤ σκληρὸ μὲ τὸ πελατικὸν ἐκωαία πολλά. Πελαθίκον, *Turcica clava ad fellam*, exponitur apud Crufium in Turco-Grecia p.188.

Ἀπελατικόν, eadem notione. Nicetas in Manuele lib.5. num.3. Ἐμοαίω ἢ μὲ χήρας ἐκ σίδερον ἀπελατικὴ χειροσφιγμένη, (ἴθω ἢ αὐτίκῃ ἐπὶ τοῦ ἦ φηρον ὄπλιον, ἠλικία ἐκ πόντου ἴων) ἔπαρον τὴν Παιονας δι' αὐτῆ. Ubi Cod. alter ἐκ σίδερον κορυμίας. Anonymus Medicus MS. ex Cod. Reg. 1337. ἰάν γόν ἐσώπλω σπῆσθαι, ἢ μὲ ἀπελαθίκου, ἢτε ἄλλου τινὸς ἐπιθεῖ, καὶ κατιότων σάρξ. &c. Manuël Palæologus in Oniroticito MS. τὸ ἦ ἀπελατικὸν κρητὴ ἐκ ἰσχυρὸ ἐδύνομαν κρητὴν μὲ κωσπρότιθ. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Σαλίτες ἦσαν Τουρκικάς, ὀμίως ἀπελαθίκαι. Historia Berttrandi Romani MS.

Καὶ σὺν τεμαὶ ὁ Βίλακθουρ σὺρα τὸ ἀπελαθίκον, Καὶ εἰς μίγα τὸ ἄπαρον ἰφόνειος τὸς δέκα.

Πελαθίκον, eadem notione, vel certe, minoris clavæ species, quam gerebant infans sceptri. Georgius Contares lib.1. Hist. Athenar. Κορυμίας ἢ ἐλιθίτο, δῖοτε ἰθάσα μίση κορυμίας, τυτίσιν ἰνα πελαθίκον, &c. Codinus de Offic. Palat. cap.5. num.47. ἕτα ἄνιρκοῦ ἢ ἰνεμαζοῦρμου Τζάκων, φροθίς ἢ ἕται πελαθίκαι. Ubi Cod.Reg. ἀπελαθίκαι. Cap.6. num.31. ἐ ἔπφ κρημνητὴ βλοθούρα εἰς πλὴν κρημνῶν, πλὴν ᾤ Βασιλῆος καλύπτονα Θωρίαν, ὁ Πρωθόθεσιαεθὸν πελαθίκαι ἢως ἐκπύτρα κρητῆ ἀππορημύμα γει ἰθὴ κῆ πλὴν διζήσαν χήρα αὐτῆ.— ἐκβαλὼν αὐτὰ δὸπ ᾤ βλοθούρα, δέκνει σφῆς ᾤ λαὸν, δέβλιν δῆξ τῆτο ἐπὶ αὐθὸν ὁ Βασίλειος εἰς πλὴν κρημνῶν. Et num.38. ὁ Πρωθόθεσιαεθὸν ἰμασῆζει αὐθὸς τὰ πελαθίκαι, πλὴν ᾤ Βασιλῆος δέκνειον ἰτομασίαν. Ubi Cod.Reg. ἀπελαθίκαι præfert.

Occurrit præterea eadem vox infra num.48. fed aliâ, ut videtur, notione, ubi de Judicium apud Perfas vestitu : ἐπὶ ἢ τραχήλου ᾤ κρητῆ ἐκρήμαθὸ δὸο τῆα δῆξ σπατίων πελαθίκαι λυγρόμυρα, ἄπτεροί μαρζόλια μὲ σφῆμαθὸ, τὸ ἰθὴ μίση σπιθιμίας ἰλαθῶ, τὸ ἢ πλάτῶ παλαμίας.

Vocis vetò Etymon videtur indicare Gregorinus in Vita S. Basilij Jun. num.16. αὐτοχερὶ ᾤ ἄλιον ὁ δῖλαπτε, κῆ κέρως παίον μὲ ᾤ ἰσπαθολικῆ, ὁ καλῆχην. Ita Πελαθικὸν fucit virga vel flagellum quo equus urgeatur & ad cursum incitatur.

ΠΕΛΕΓΡΥΝΟΣ, *Peregrinus*. Hadrianus Pap. in Epist. ad Basilium Imp. in Synodo VII. A. Ct. 7. ἔσθῃ τὰς ᾤ ἄποσθίλων φλιας εἰ δὸπ δὲμαθὸ κῆ πελεγρίνον ἔσθῃ. Ptochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg. MS.

Τὸς πελεγρίνος, τὸς πελῆκος μεγάλως μακαρίζω. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ὀρπον γράφον παρῆθῃ ἐπὶ ᾤ πελεγρίνον. Utitur alibi non semel. Vide Peregrinò.

ΠΕΛΕΚΕΓΝ, *Scalpere*, ἔϊον, κῆθον, &c. Nicetas in Man. lib.2. num.4. ἡμῶνθλο ὄν νευπησίμια ἔϋλα. κῆ ἰσὶοι μεγάλου νῶν σωμαπῆρῶν. Ubi Cod. Barbarogr. πελεκῆνος, pro ἡμοσίον. Fr. Richardus in Clypeo fidei part.1. pag.398. ὄπῃ δὲν τὸς ἔχαι αὐόμην πελεκῆμόμωσ ἢ γρημιαθικῆ, &c.

Πελεκας, Πελεκῆθὸν, *Faber lignarius*, & *Sculptor* αὐόμωθ, τυκῆνοῖς, γλύψης, Glossæ Græcobarb. πετοικῶν ἰρβαθῶν, ἀρῆαθῶν τὸς πελεκῆκος. Alio loco: ἀρῆθῆκῶν, ὁ πρῶτῶ, ἢ ἠ ἀρῆ τὸς τυκῆνοῖς, ὄρον τὸς πελεκῆκος. Anonymus MS. de Bellis Francorum Peloponnensis:

Ἐπὶ ὁ Μπαθῶ ἔσπαλιν να ἕθον πελεκῆκος, Τηχίτες γῶ Βενθίκοι να πίσον ὄρημωμπαζῆτα. Historia MS. Belifarij:

Υπὸ παθῶ ἰσὴσῆξ τυκῆνος πελεκῆκος. Πελεκῆνοῖς, *Fabriliis*. Eadem Glossæ : Πρωτόμασθῶ ᾤ πελεκῆκοῖς, ἦρον ᾤ τυκῆνοῖς τήχης.

ΠΕΛΕΚΙ, *Securidaca*, herba, apud Petr. Bellon. lib.1. obs. cap.18. quæ Πελεκῆθὸν dicitur Theophrasto lib 8. cap 8. Galieno verò de simplic. medicam. & Dioscoridi lib.3. ἰδύομαρον, aliis *Succum Cyrenaicum*. Neophytus in Glossis Jatricis MSS. ἰδύομαρον, λῆγῆ ὁ κυρλωμῆκος ὄπῃ. Supra vocem Κυρλωμῆκος, scribitur aliâ manu, Πελεκῆθὸν. Apud Interpolator. Dioscor. cap.744. Ita appellatur *Lappago*, seu *Lappula*, quam Græci ἰσπαφῆκος vocant. Aliud portat sonat vox πελεκῆθὸν, apud Euseb. lib.9. de Præparat. Evangel. pag.264. Edit. Rob. Steph.

ΠΕΛΕΚΥΔΑ, & Πηλεκῆδα, *Camentum*, χάλιξ. ΠΕΛΕΚΘΟΡΟΙ. Vide in Barazijò.

ΠΕΛΕΘΟΣ, *Stultus*, ἄσπον. Corona pretiosa: Πηλεθὸς ἔσπινι, σπῆς. Ita in Gloss. ad Iliad. Barbarogr. Homeri. Alibi: Μανικῶς, ὡς αὐ πελεθὸς. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Τλὴ ἔρην πλὴν πελεθλὸ ᾤ σποθῶνθῃ Ἀρῆξῃ. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ αὐτὸς εἰς ἄτον πελεθὸς, σὺλελίγητῃ σα λῶρια. Stephanus Sachlees in verbis MSS. Καθωροθῆκῶν περῆμαθ, ἐ πελεθὸς τὸς λῆρον.

Fabulæ Ætopi Græcobarb. pag.136. ἀλλὰ πελεθὸ ἴθιλα ἦσπαι, ἄ τὸ κῆρῶ ὄπῃ ἔχω εἰς τὰς χήρας μω ἀφῆω.

Πηλλάρα, in Corona pretiosa, & Πηλλῆδα, apud Portium, *Stultitia*, *Vesania*, παραφροσῶν, μορία. Πηλλάρα, eadem notione Glossæ Græcobarb. ἀβηθῆρια, μορία, πηλλάρα, λυλάρα.

Πηλλῶς, idem quod Πηλλῶς. Eadem Glossæ Græcobarb. ἀβηθῆρος, μορός, λυλῶς, Πηλλῶς. Πηλλῶντες, Πηλλανισικων, *Stultifere*. Eadem Glossæ: μορῆων, τὸ μορῆων, τὰ πηλλῶν, τὸ γῆν μορῆς. Alibi: μορῆας, ἀφορῆτες, λυλανισικων, πηλλανισικων.

ΠΕΛΙΑΗΤΖ, τὸ δαμαζόνιον, in Glossis Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Damaconium*, herba de qua Dioscorides & Botanici. Πηλιητῆζ dicitur Interpolatori Dioscoridis post cap. 140. τὸ πελιητῆζ ἴμοιως ἐπὶ αὐτὸ ἰονῆσι ᾤ σῶμασῶν κῆ πλὴν ἕδραν κῆθ ἰκαφῆρας.

ΠΕΛΑΑ, inter instrumenta navalia recensetur à Constant. Porphy. de Adm. Imp. cap.9. τὰ παλαιὰ αὐτῶν μορῆζια κατῶλῶσις, ἔξ αὐτῶν βῆλῶν κῆθ πῆλλας, ἐ σκαμῆς εἰς αὐτὰ, ἐπὶ λωπῆς ἔσπαι. Videtur intelligi *Pala*, quibus undæ ex navigis subinde ejciantur, nos etiamnum *Pala* dicimus.

ΠΕΛΑΑΟΝ, *Pellis*. Hefychius: κρηθῆκῶν, μῆον πῆλλον. Sed unice voce legendum quidem censent μοπιπῆλλον. Πηλλομαθῶ, *Pellarius*, in Glossis Latin. Græc.

ΠΕΛΑΟΣ, Πηλλῶντες. Vide in Πηλλῶς. ΠΕΛΑΜΑ, *Solum*, seu *Arena circi*, & *amphibæaris*. Chironicon Alexandrinum pag.262. & Cedrenus pag.147. ubi de Romulo: τὸ ἦ πῆλμα ᾤ ἰσπικῆ πλὴν γῆλο πῆον ἔθ, ᾤ ἦ ἰσπορον πλὴν θάλασσαν, &c. Idem Chronicon, & ex eo Theophanes an 5. Justiniani

clisia Afric. Can. 56. τὰ περιμαρικά ἢ ἰταλίας μέρη. Cap. 94. γραμματικὴ ἀνείνωσαν Ἰννοκετίου Πάπα, ἵνα οἱ ἰπτικιστοὶ ὡς ἐτυχησὺν πρὸς τὰ περιμαρικά ἀνείνωται μὴ δύνανται.

Πρώτῃ, *Remiges navigiorum quibus in regione meta fretum vel portum Constantinopolitanum transfuehebantur.* Lexicon MS. ex Schedis Combesfij: Νήγας, κύβων, καὶ ὁ πέραιτος. Vide Constantinopolim Christ. lib. 4. pag. 168. Nicetas in Man. lib. 1. cap. 7. ὄναι ἀπὸ μὲν πειρατῶν, ἀπὸ δὲ ἑρμῶν, καὶ ἀπὸ ἐξυμπακῶν, &c. Ubi Cod. Edit. ἰρέτης.

ΠΕΡΑΝΙΣ, Anonymus Medicus ex Cod. Reg. 945. πύλας δύο πειρανίδας σφραγίσαι, φοῖλον, καὶ πύλα μίαν καὶ ἓξ ἄν ἡμῶν τίσω. &c.

ΠΕΡΑΣΜΑ, *Viduitus*, ἡδὲ ὅσα δὲ ὡμαῖ να περαδῶ μὴ τὰ ποδάκια. Portius.

ΠΕΡΒΟΛΙΝ, Περβολάει. Vide in περιβόλιον.

ΠΕΡΓΟΜΑ, pro Πέργαμα, *Mania*. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodamnes:

Νὰ περιπατῶ τὴν περαδῶν τὸ πέργομα ἢ κάστρο Μὴ τὰς κωχῆτας μεταρῆ, καὶ μὴ τοὺ ἐννεχέπυλόν τα.

Scribit Eustathius II. δ. πέργαμα, νεώτερος πάσας τὰς ἀποπόλες καλῶν.

ΠΕΡΓΟΥΛΑ, Πέρηλον, *Pergula*. Glossæ Basilic. Πέρηλον, ὑπέρηλον. Pro *Antbola* Ecclesiæ, seu pulpito, quod *Pergula* etiam vocant Senesles, & *Pergula*, usurpat Sguropulus in Hist. Concilij Florentini scilicet. 4. cap. 31. καὶ πάλιν καλεῖσθαι καὶ πῶ τὰς αὐτῶν, ἀπὸ ἐπὶ τὸ πέρηλον ἐκ μὲν ἢ ἰταλικῶν Ἐπισκόπων ὁ Πέρηλον, καὶ ἀπὸ τῶν ἰταλικῶν τὸ πέργαμα ἢ ἀνακωρῆτικόν. Utitur præterea scilicet. 10. cap. 10. scilicet. 11. capite 4.

Πέρηλον, apud Hefychium, ἰριβάειον exponitur.

ΠΕΡΔΕΥΕΙΝ, Ἐμπερνύειν, *Complicare*, Συμπλέκειν, συστρίπειν.

ΠΕΡΔΙΒΕΛΑ, *Planula* in Turcogæcæ. Crufij pag. 110.

ΠΕΡΔΙΚΙΑ, βόλιον, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti, τὸ ἄγριον κερδῆσιον. Περδικία λευκὰ, τὰ λευκὰ κέρματα. Ibid. Περδικία, τὰ ἰσχατῆα. Vide Ruellium ubi de Perdicio. Scholiastes Nicandri in Theriaca ait plantam quam perdicium Dioscorides lib. 3. cap. 155. & Dio in Excerptis vocant, σιδήριον, & περιδικιον, & ἐξ ἰνῶν appellari.

ΠΕΡΔΙΚΟΠΙΑΣΤΗΣ, *Perdicum venator*. Anonymus de Vulpe & Lupo:

Γιατὶ ἴνας μίγας κυνηγῶς, μίγας Περδικοπιάστης.

Vide in Παισίον.

ΠΕΡΔΙΚΟΥΡΙΑ, οἱ ἰσχατῆες, in Glossis Jatricis MS. Græcobarb. ex Cod. Reg. 190. Græcis *Carice*, ἰσχατῆες dicuntur. Iis etiam ἰσχατῆς est *Arum*. Vide Περδικία.

ΠΕΡΕΒΡΙΣ, *Lacerta viridis*, ἢ χλωρὰ σαύρα, in Glossis Jatricis MSS. Neophyti.

ΠΕΡΕΓΡΪΝΟΣ, *Peregrinus*. Glossæ Basilic. περιγρῶν, ἀπέρη, ξίη, παρὰ μὲν. Extat Luciani Dialogus ἀπὸ περιγρῶν τιλδῶν. Sguropulus in Hist. Concilij Florent. scilicet. 6. cap. 1. καὶ τὸτο τρητῶν ἀπὸ τῶν πρῶτων μίγας ἢ ἰσχατῶν, καὶ αὐτῶν δὲ ἢ καλυμδῶν περιγρῶν.

Ita portum etiam appellati ex nostris qui expeditiones sacras suscipiebant. Anna Comnena lib. 13. P. 14. καὶ ἰπτικιστοὶ προκατελιπάρων ἢ ἡμιτίμων βασιλείων. Pag. 415. οἱ ἀρχόντις ἢ περιγρῶν. Vide Πελεγρῶν.

ΠΕΡΕΩ, *Ægyptiis*, *Mentha*, apud Interpol. Dioscor. cap. 446.

ΠΕΡΙΑΠΤΑΙ, *Qui Phylacteria*, aut *amuleta contra morbos faciunt*, vel *ligaturæ*, & alia hujusmodi. Canones ex Synodo Laodicensi: ἱερῆτικῶς,

ἢ κληρικῶς, μάρθ, ἢ ἱπτικιστῆς, ἢ μαθηματικῶς, ἢ ἀερολόγῳ, ἢ πειραστικῶς, ἐκρηπῆσθαι ἢ ἐκκλησιας. Ubi ἰρῆα Synodus Can. 36. ὅτι ἢ δὲ ἰραλικῶς, ἢ κληρικῶς, μάρθ, ἢ ἱπτικιστῆς, ἢ μαθηματικῶς, ἢ ἀερολόγῳ, καὶ ποιῶν τὰ λεγόμενα φυλακτήρια, &c.

Περίαπτα, *Ligatura*, *Phylacteria*, *Amuleta*. Scholion ad Harmenopolium Epitomen Canon. in Jure Græco-Rom. pag. 59. ἡμῶσις καὶ τὰς ζωαῖκας τὰς ποικίλας περιάπτα, καὶ μαθηματικῶν. Chrysofomus. Homil. 8. in Epist. ad Coloff. τὰ περιάπτα καὶ νομῆα φιλοφροσῶν οἱ ἐκ τῶτων χρηματικῶν ὀμῶν, &c. Vide Photium in Nomocan. tit. 9. cap. 15. Matth. Blastarem Lit. M. cap. 1. & Glossæ med. Lat. in *Ligatura*, *Phylacteria*.

ΠΕΡΙΒΑΕΠΤΟΣ, *Speffabilis*. Glossæ Basilic. Σπεφάβηλος, περιβηπῆ. Titulus honorarius, post Illustres, concessus Comitibus facti Conditorij, Comitibus Domesticorum, Augustalibus, & Tribunis, Proconfulibus, Chartularijs, &c. In Novellis Justiniani, in Concilijs, in libris Basilicæ, &c. Eadem Glossæ Basilicæ. Προβητικῶν, οἱ ἢ ἱπαρχῶν ἀρχόντις, οἱ ἢ σωμακεδμῶν οἱ Περβηπῆ, ἢ Ἀνθῶπῶν, Ἀύτοσαλῶν, Κόμησις Ἀνατολῆς, Βικῆσις, καὶ οἱ τοῦτοι. &c. Nov. 7. Justinij sub finem: ὅτι τὰς μίγας ἐχρῶντι ὅνδ ἀρχῶν, ἢ δὲ πειρβηπῶσι καλῶσι σαμῶν Ἀύτοσαλίσις τε καὶ Ἀυτοσατῆς τε τὸς πειρβηπῶσις Κόμησις, τῶς τε ἄλλως, καὶ ἢ ἰσῶσις.

ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΝ, *Horium*, vel *Silva turpis circumferria*, vulgò *Parcus*; quomodo Græci περιβόλιον vocant, non tantum Templi muros, sed totum illud consertum, quo vineæ, arbores, hortique Templo circumiacentes includuntur, ut *Aelianus* lib. 11. de animalib. cap. 2. 3. lib. 17. cap. 47. Theophrastes an. 17. Heraclij, ubi de bello Persico: ὁ ἢ βασιλεὺς βαλῶνσάμῶν μῶν ἢ ἀφῶνῶν ἐκαθῆστο ἐκ τῶν ἰταλικῶν Βακαλῶν ἔγρη ἢ ἐκ αὐτῶν ἐκ τῶν περιβόλων σφουδῆρας σιλῶντις, καὶ ἐκ ἄλλῳ ἀπὸ πηλασῶσις δῆρκατῶς σιτῶντις καὶ ἐκ ἄλλῳ σφουδῆρας σιλῶντις, καὶ πάντα ἰδωρῶσις πῶ λαῶν. Infra pag. 268. κωχῆσιον vocat: καὶ ἢ ἐκ τὸ κωχῆσιον αὐτῶ λευκῶσις καὶ τῆρσις παμμυρῆσις ζῶντις.

Nuperis verò Græcis περιβόλιον, *horium turpis ferrium* significat. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 1673. *Sensidas*, περιβόλιον. Molchopolis: κῆσις, ὁ ἢ λαχανῶν καὶ ἢ δῆνδρῶν ἢ ἢ ἐκ τῶν παρὰ ἐθῶς, καὶ τὸ ἰαῶ κυρία λεγόμενον περιβόλιον. Achmes Onitocrit. cap. 151. ὅτι δῆν τὰς ἐκ ἐκρηπῶσις δῆνδρα ἢ περιβόλιον αὐτῶ. Ibidem: ἰαν ἰδῆ τις ἐπὶ ἐπῶσις ἐκ περιβόλιον κῆσις, καὶ ἰανθῶν ἐκ ἢ καρπῶν, &c. Typicum MS. Monasterij ἢ κηχαρῶν μῆσις, cap. 74. ἀλλ ἢ δ' ἐπὶ τῶ δῆμῶντι ἰζαχῆρῶν τοῖσι καὶ τῶ ἔξω αὐλῶσις, καὶ ἢ ἢ μῶσις περιβόλις οἰκῶματῶσις. &c. Et cap. ult. τῶ ἢ ἰδῶσις, ἐκ περιβόλιον τε καὶ παρὰ ἐθῶς ἰπικηρῶσις, (χαρῆσις,) &c. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 6. Extr.

Τὸν πλῆθον κηρῶ οἱ ἰσῶσις ἰσῶσις, ἰζῆσις, Εἰς περιβόλιον χαίρῶσις μὴ ἴμωρα κερῶσις.

Idem lib. 8.

Θωρῆ ἢ οἶκον καὶ πῶν, κημῶσις ὡς περιβόλιον.

Et lib. 2.

Τὸ ὅσῶσις ἰβηρῶσις πιασῶν ἐπ' ἀρῶσις Εἰς περιβόλιον ἰσῶσις μὴ σφουδῶσις ποτασῶσις.

Anonymus MS. de Amoribus Lybistri:

Μίγας ἢ ἢ ἢ τὰ κολλὰ τὰ ἢ ἢ ἐκ τῶν περιβόλιον.

Cyillus nuperus Patr. Constantinensi in Homilia de Publicano & Pharisæo: ὅρας ἰνα παρὰ ἐθῶν, ἐκ περιβόλιον σφουδῶσις ἔχον δῆνδρα ἰσῶσις, καὶ δῆνδρα πια, καὶ ἀκαρῶσις καὶ ἰανθῶν ὁ περιβόλιον, ὅ ἐκ τῶ ἰσῶσις πια μῶσις ἢ καρπῶσις. Vide Glossæ med. Lat. in *Peribolium*.

Περβολάει, Περβολάει, *Arborator*, *Arborator*, *Arborator*. *Horianus*, in loco Cyrelli supra laudato. Occur-

rit apud Georgium Contarcum l.b.6. Hist. Athenar. pag. 154. Fr. Richardum in Scuto fidei part.1. pag. 75. &c.

Περὶβόλον, Περὶβόλον, *Hortum*, Παράδεισος, φυλάξις. Glossæ Græcobarb. ὁ κήπος, τὸ περιβόλον, ἢ περιβόλιον.

Περὶβολάκι, *Hortulus*. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Ἄλλως εἰς βρύσας, εἰς λυτὰ, καὶ εἰς περιβόλακι.

ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ, τὸς θείους περιβόλους προσφύζων, apud Scholiast. Basilic. ad lib.60. pag.694. ubi Cujacius, *Qui confugit ad Sancta vela*: malim *Divina acria*. Nam ita appellantur *Temporium aditus*, seu *Quadruproticus*. Glossæ Gr. Lat. περιβόλοι, monia. Can.76. Synodi Trullane: ἢ ἰερὴν ἰσὺν τῶν ἱερῶν περιβόλων καταπέσοι, ἢ τὰ εἶδη ἀμύματα ὅσα προσβήσιναι. &c. Ubi Balsamon quaerit quid τῶν ἱερῶν περιβόλων vocabulo intelligatur, aique quosdam existimare ὡς περιβόλους ἐκκλησιαστικῶν, Canonem appellare τὴν προανάεικταυ γαῖαν, ἢ μέλι τὰς θιάλας, καὶ τὰ ἴτερα μίση τῶν θείων γαῖαν τὰ συμμύρια αὐτοῦ. Quæ quidem sententia illi minus placet; existimat verò ita censeri debere, ἵνα τὸς ἱερῶν περιβόλους, τὴν μὴ ἀπολλυμένην εἰς ἀλόγων ζώων κατασπάσται, καὶ ἀλλοτριώσιν κοινοῦσιν. Neque enim λυτὰ καὶ τὸς κήπους καὶ τὰς σοὰς τὰς συμμύριας τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλους ἵνα ταῦτα εἶδη, subdit: μίση μὲν τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων, ἵεροὶ τῶν περιβόλων ἢ λυτῶν εἶδη. Vide eundem ad Can.97. ejusdem Synodi. Eusebiius lib. 10. Histor. cap.4. pag. 311. κρύβας ἀντικρυς εἰς σφραγιστοὺς ὑποκεκλιμένους τῶν ἱερῶν, πολλὰ πρὸς χυμῶν τῶν ναμάτων τῶν περιβόλων ἱεροῦ ἐπι τὰ ἴσα προῖοι τὴν ἀπορροήσιν συμμυρίων. Synesius in Epist. 72. ἡμῶν ἢ ἀπορροήσιν καταρροῆς ἐκ καθαροῦ, ἰαν ἄρα δωμάματα μύρων ἴσως τῶν ἱερῶν, ἀποκλύει τὴν τοῦ ἀναγίνε τὰ περὶ τὰς σοὰς. Vide Theophrastum an.31. Constantini M.

ΠΕΡΙΒΡΑΧΙΟΝΙΟΝ, *Brachiale*, ornamento brachij. Hefychius: ἴσως, πῶς ἴχθυος, καὶ τὸ χρυσὸν περιβραχιόνιον. Vide *Brachialis*.

ΠΕΡΙΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, *Dignitas*, vel *functio Ecclesiastica*, in Catalogo Allatiano Officiorum M. Eccl. ubi reponitur in Choro ministro, hac serie: ὁ κενὸς κληρὸς ὁ Δικαῖος οἱ Ἀμπατόδωρον ὁ Περιεσερχόμενος ὁ Βασισαρέος, &c. Hujus autem munus fidei adscribitur: ὁ περιεσερχόμενος, ἵνα φέρει λαμπρῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. *Ignem in Ecclesiis deferi*, ad sacrificium scilicet: quod quidem munus alteri, qui *κλήροισι* nuncupatur, adscribitur in alio Catalogo ejusdem Allatii.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ, *Stelliones*. Πιρὶρζων ἰζελνμα, *Stellionatus erimen*, in Basilic. lib.60. tit.30. qui inscribitur, ἄρως καὶ πειρήσων, ἵτοι κατατρόπων. Glossæ Basilic. Στελλιονάτος, ἰπιδιός, καυερῶν. Στελλιονος πρισερφίς, ἢ τῶν στελλιονῶν παραρροήσιν καὶ τῶν καυερῶν. Στελλιονῶν, καυερῶν, καυερῶσων. Aliàs, πειρήσων, *Cynriofus* exponitur in Gloss. Gr. Lat.

ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΤΑ, *Amplior Calyptra*, quæ capitis Monachi arcem & aures tegit, quam vulgo *Calotiam* appellamus. Erat autem Monachorum duntaxat *μυρολόγημα*, qui supra hanc Calyptram *καρμυλάτιον* ferebant: unde *ισοκαρμυλάτιον* interdum appellatur, uti in voce *Καρμυλάτιον* docemus. Utriusque Calyptræ figuram habes apud Goarum ad *Euchologium* pag.156. & in Georgij Pachymeris imagine præfixa Hist. Nicephori Gregoræ 1. Edit. Vox orta ex verbis Pauli Apost. ad Philip.6. & ad Thesal. ubi περικεφαλαίων εσθησιών, & περικεφαλαίων, ἰλιπίδα εσθησιών dixit. *Euchologium* in Officio Parvi habitus, pag.479. ὁ ἀδελφός ἡδὲν, ὁ δὲ ἴσως, καλόπην περικεφαλαίων, ἰλιπίδα εσθησιών. Et pag.519. τὸ κικύλιον

εἰς περικεφαλαίων ἰλιπίδα εσθησιών ἀναφαίρετον ἐκ τῶν κεφαλήν. Denique in Offic. funeris Monachorum pag.545. περιβόλοι αὐτὸ κικύλιον, ἢ ἐπιμασχητικός ἐστι, σθησιών τὴν περικεφαλαίων ἀνοδὴν τῶν κεφαλήν, καὶ καταβιβάσας αὐτὸν μίση. τῶν πύρων, ὅστε μὴ ὀρέσων τὸ σφραγιστοῦ τῶν λυτῶν: ex quibus amplam fuisse colligitur. Pfellus in Epist. MS. ad Monomachum Imp. de Michaële Paphlagon, qui Monomachum inducatur sub *Vite exitum*: λαμπρῶν τῶν τροπαιοῦς εἰς μέρους, καὶ τὸν αἶρον τὸν ἰζελνμα περιερχόμενος ἀμύματα τῶν προσημα τῶν ἀρχῶν, μεταμπερῶν τὴν ἀμυρίδα τῶν πνύματα, τὸ κικύλιον ἀπολλυμένη τῶν τριγῶν, καὶ ἀναίσιβητος σφραγιστοῦ τῶν κίσμων ἐπιερίσῃ τὰ νητὰ ἴπια, ζῶντι τὴν μάχασμα, τῇ περικεφαλαία ἐκείνη, καὶ τροπαιοῦς σφῆς τῶν εσθησιών χυρῶν. In lib.4. Extr. Hist. MS. de eodem Michaële: τὴν τὴν καλὴν τῶν τῶν κεφαλήν ἀφίλητρον, τὴν τῶν εσθησιών περικεφαλαίων εἰβήσιναι.

Περικεφαλαία, *Velum quod recens baptizatis imponitur*, quodque *Christiane* nostri vocant. *κεκλιον* ἐστὶν τὴν κεφαλὴν λαβὸν, ὃ δὴ καὶ περικεφαλαία καλεῖται. Vide *Κυκλίμα*, & *Ἄσπο* ἴσως.

ΠΕΡΙΟΛΛΑΣΣΟ, *Litus*, κατὰ, in Corona pretiosa.

ΠΕΡΙΚΑΜΠΤΗΣ, *Tergiversator*, in Gloss. Gr. Lat.

ΠΕΡΙΚΟΠΑΪ, *Secliones*, in quas divisi sunt Libri sacri. Vide *Suiceri* Theaurum Ecclesiat.

ΠΕΡΙΑΕΥΚΟΝΟ, Anonymus MS. de Virtutibus lapidum: λίθος περιεὺκονος, πινώδης καὶ φορητός ἐν δόξῃ βίον τῆς, &c.

ΠΕΡΙΜΑΓΙΟΝ, *Magia*, incantatio. *Monomachus* Cotelerianus num. 339. ζῶντι ἰαν περμαγίον ποίησι τὰ σιμάσων παιδῶν, καὶ συλλήσιν, αὐτὸ ἀποδῶν, &c.

ΠΕΡΙΜΑΡΜΑΡΟΝ. Eustathius: ἴσως ἵνα μάλιστα πῶς λαίον χυρῶν φορῶν, ὡς ὅτὰ περμαρμαροφῶν, καὶ λίθους τιμικὴ καίσιπασθ. Sed legendum videtur *περμαρμαρο*.

ΠΕΡΙΟΔΕΥΤΑΙ, *Medici*, sic appellati, quæ *Urbes* & *Mercatus* circuibant *medicina faciendæ gratiâ*, ut censet Antonius Augustinus. Vetus Inscripção: *Medicum fora multa sequuntur*. Glossæ Gr. Lat. Περὸδευτῆς, *Circitor*, *Instigator*. Alij volunt esse *Medicos* qui *Cyclo* vel *Circulo* *agros curant*. Quid potest fide *Cyclo curare*, attigimus in Gloss. med. Latin. in *V. Cyclo*. Quod *Viri Docti* referunt ista Aristophanis, ἐστὶν κύκλος τὰ νοσήματα ἐκποτῶν. Sed & Synesius in Calvitiæ *Encomio* τὴν καλυμμένην κύκλον ἐπὶ τῶν ἰατρῶν dixit. *Modestinus* lib.2. in l.6. §.1. D. de *Excusat. γραμματικῶν*, *ἄσπασ*, ἴσως, ἰατροῦ εἰς περιόδευται κυρῶν, &c.

Περιόδους, *Cyrene*, *Mederi*, Græcis recentioribus. *Mofchus* in *Limon*. cap.104. ἰσὺν τῶν ἴσως, καὶ ἀσπῶν εἰς πύλον τῆς περὶ ἀθλίαν, &c. Infrâ: μὲν δὲ διατράπτις, ἄσπῶν ἴσως ἐν περὶ ἀθλίαν *Nilus* lib.2. Epist.283. ἵνα γνῶς σφραγιστῶν καὶ τῶν ἴσως τὴν μῶσιον, καὶ τῶν Χριστῶ τὴν κῆρῶσιον, τὰ τῶν περὶ διστασίος σῶ, ὡς ἰσὺσσαν δὲ ἴσως. Occurrit in Hippocraticis non scmel, cap.187. 423. 653. In *Chronico Alexandrino* in *Constantino* M. &c. Vide *Combesium* ad tom.1. S. Maximi p. 680.

Περιόδια, *Quævis curatio*, in iissem Hippiatricis cap.56. 535. &c. Glossæ S. Benedicci, cap. de *Medicina*: *Cyreniata*, *περιόδια*. Περιόδιον ἱππικῶν, apud *Mofchionem* de *Morbis mulierum* cap.138. ubi *vetus Interpretes Cyclicam diligentiâ* vertit. *Vita* S. Baslij Jun. num. 33. ἀλλοιὶ πάλιν μαλακία κατασχεθὸς καλυμθῶν, καὶ προσκαλισμῶν τῶν σθησιών ἰζουπρετῆντὰ μοι ἰατρον, ἴσως τῶν περιόδους τυχῶν.

§. 58. ubi *superexactionem* significat, seu exactio- nem veltigalis ultra debitum, quomodo *περισσορακ- ταν* usurpat Liber 56. Basilic. ubi *περισσορακτικας*, seu qui ultra debitum exigit, in duplum dam- natur.

ΠΕΡΙΣΣΟΧΟΡΗΓΙΑ, *Supererogatio*, in l.2. Cod.de Frum. Alexandr.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ, *Fortuita*, τα ἐκ τῆς περιστάσεως, τὰ ἔστιν ἐκ τῆς συμβάσεως ἡρώδης, apud Harmenopol. lib.1. tit.6. §.39.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, *Columba*, in qua *sacra Hostia gerebatur*, de qua egimus in Gloss. med. Latin. & in Constantinopoli Christ. lib. 3. sect. 64. Supplicatio Clericorum & Monachorum Antiochiæ in Concilio Constantinopoli. sub Mena Act. 5. τὰς ἡδ' ἐκ τύπων τῆς ἀγίας πνεύματός ἡρώδης ἐξ ἀγίας περιστάσεως, κρημαθῆναι ὑπερέω τῆς θείας κολληθῆναι καὶ θυσιαστρίων, μὴ τῆ ἀλλο- των, ἰσχυρισθῆναι, ἄλλαν ἐξ ἡρώδης ἐκ τῆς περιστάσεως τῆς ἀγίας πνεύματος ἰσχυρισθῆναι. Vita S.Basilij falso adscripta Amphilocho Iconiceni Episcopo: καὶ διελέω τῆς ἀγίας ἐκ τῆς μερίδας, πλεῖ μὴ μίαν ματλιαβιν φάει πολλὴν ἐξ οὐρανίου πλεῖ ἡ ἐπιλάσει οὐρανίου ἀπὸ πλεῖ ἡ ἰσχυρῶ ἐκ τῆς περιστάσεως χρεῖναι ἐκρίμασεν ἰσχυρῶ τῆς ἀγίας θυσιαστρίου. Infia: ἐξ οὐρακαλαστρίων ἡρώδης, ἰσχυρισθῆναι πλεῖ περιστρίαν ἐκ χρεῖναι καθαρή, ἐξ ἐκ αὐτῆς κατῆλο τῆς μερίδας, κρημασας ἐπὶ πλεῖ ἀγία οὐρακαλαστρίων, αὐτίτως τῆς ἀγίας ἐκ τῆς περιστάσεως φασικῆς ἐκ τῆς ἰσχυρῶ τῆς Κυρίου βασιλιζομένη.

Vide Tabellam I. initio hujusce operis.

Περιστέρα, *Columba*, pannus violaceus in caudæ columbinæ speciem, à pileo perinde violaceo Sacerdotis secularis Græcanici, retro dependens. Vide Goarum ad Eucholog. p. 157. & Allatium in Creygh- ton. p. 676.

Περίστρι, pro *περίστρα*, in Apophthegmat. Patrum in Nicæta.

Περιστρινας, *Columbaria*, Περιστριών.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΤΑΙ, in Glossis MSS. apud Gauminum ad Pselum de Operat. dæmon. pag. 139. ad pag. 74. οἱ ἀστρολόγοι, qui scilicet ex nubibus, quas *περιστρίνας* vocabant, quæ columbæ formam referrent, conjectarent. Ματλιαβιν hanc δὲ τῆς νεφῶν, Anthufam quandam mulierem reperisse, Leone M. Imperante, autor est Scriptor Vitæ S. Isidori apud Photium. Bal- famum ad Can. 61. Synodi Trullanz. ἐκ τῆς μὲν ἡδ' τῆς νεφῶς ἰσχυρῶς περιστρίνας, περιστρίνας ἡρώδης τὰ ἰσχυρῶν τε ἰσχυρῶν. Vide Νεφοῦσαν.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, *Pullus columbinus*, *Columbus*, *περιστρίδιον*. Symeon Sethi de Alimentis: ἡ τῆς περιστρίωνων σαρκὸς θέρμα ἐστὶ καὶ ὕρα, &c. Anonymus MS. de Matulis. seu de Urinis: καὶ ἐκ τῆς οὐρῆς ἡρώδης, ἐξ περιστρίωνων, ἐξ ἴσχυρος πύλια. Demetrius Constantinopol. lib. 2. Hierocapophij cap. 8. καὶ θέρμας περιστρίωνων ἰσχυρῶν, ἡ ἰσχυρῶν. Cap. 17. ταῦτα ἀναμίξας, ἰσχυρῶν, δὲς τῆς ἰσχυρῶ, ἐξ θυσιαστρίων μὴ περιστρίωνων, ἡ ἰσχυρῶν πύλια. Adde cap. 53. & p. 227.

ΠΕΡΙΣΤΗΘΙΟΝ, ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἐπὶ τῆς σῶθῆς κείρωσιν, in Glossis MSS. ex Cod. Reg. 1673. *Pellorale*. Vide in hac voce in Gloss. med. Lat.

ΠΕΡΙΣΤΡΑ, *Perpendicularium*. Lexicon MS. Cy- rilli: διακότικῆς, ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν τῆς ἰσχυρῶν, τὸ Ἰσχυρῶν παροικίας καλῆς ἡ καὶ περὶ τῆς.

ΠΕΡΙΤΗΣ. Vide Πιστικῆς.

ΠΕΡΙΤΙΡΑ. Joannes Tzetzes Chil. 8. v. 3. 10. ait τῆρας capitis tegumentum extitisse, cujusmodi fuit apud Perlas, & τῆρα illa Justiniani in illius statua. Deinde addit *περτιρῆς* vulgarij fuisse. Ἐὐλεν ἐξ πλεῖ τῆρας ἡ τῆς Περτιρῆς, τῆς καλοῦσιν τὸ φόρημα, τῆς πονηρῆς, κυρίας.

ΠΕΡΙΤΙΟΣ, *Februaris* mensis, apud Macedo- nes. *Pallium*.

ΠΕΡΙΤΟΝΟΝ, *Tabula navis protensa*. Eusta- thius Od. e. 15. ἡ ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν πῆμας, ἡ ἰσχυρῶν πῆμας πῆμας. καὶ τὸ δὲ ἰσχυρῶν τῆρας. Συ- ρτὰ: ἰσχυρῶν τὰ ἰσχυρῶ καὶ τῆς τῆς πῆμας πῆμας.

ΠΕΡΙΤΡΑΧΗΛΙΟΝ, *Collarium*, in Glossis Græco-Lat. *Armatura militaris species, qua collum munitur*. Leo in Tact. cap. 5. §. 4. παρῶν μὲν εἰσ- πα, ἡ ἐξ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν τῆς μὴ ἰσχυρῶν περτιραχίλια εἰ- δῆρα ἀλευσίδῶ, ἐκ τῆς ἰσχυρῶ ἰσχυρῶν πῆμας καὶ τῆς ἰσχυρῶν πῆμας. Mox: περτιραχίλια ἰσχυρῶ. Constantinus in Tact. cap. 11. περτιραχίλια ἀλευσίδῶ, εἰδῆρα ἐκ τῆς ἰσχυρῶ ἰσχυρῶν μὴ κηθῆλαι, καὶ ἐκ τῆς ἰσχυρῶν πῆμας τὰ δὲ καὶ τῆς ἰσχυρῶν πῆμας, ἐξ αὐτῆς ἀλλορῆλαι. Mauricius lib. 1. Strateg. c. 2. σταβία, περτιραχίλια καὶ τῆς ἀλλο- ρῶν σχήμα. Vide Gloss. med. Lat. in *Collare*.

Περτιραχίλιον, *Stola sacerdotalis*. Germanus Patr. in Mystagog. τὸ ἡ περτιραχίλιον ἐστὶ τὸ φακῶν, μὴ ἡ ἰσχυρῶν καὶ τῆς ἰσχυρῶν δὲ τῆς ἰσχυρῶν, καὶ τῆς ἰσχυρῶν ἐπὶ τὸ πῆμας ἐπὶ τὸ τραχίλιον, ἐκ τῆς πῆμας αὐτῆς ἀλλο- ρῶν. Τὸ ἡ τῆς περτιραχίλιον δὲ τῆς μὴ μὴ, ἰσχυρῶν ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς σαυρῆ βασιλῆς ἐπὶ τῆς ἰσχυρῶν αὐτῆς. Maximus Cythærensis in Synaxario 10. Febr. καὶ δὲ δὲν αὐτῆς τῆς μὴ τὸ ἰσχυρῶν περτιραχίλιον, &c.

Περτιραχίλι, ubi *περτιραχίλιον*, apud Crusium in Turcogr. p. 188. ubi de Patriarchæ vestibus: ἐξ βαίνων τῆς περτιραχίλι τῆς Πατριάρχῆς, ἡ ἰσχυρῶν ἐξ vestem, cuius formati carni inferiunt, nec apparet eis, sed in- tra reliquum vestimenti gestantur.

ΠΕΡΙΤΡΙΠΥΡΙΖΕΙΝ. Vide in Turcis. ΠΕΡΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΙ compellati ἐκκλησιαστικῶν, seu Senatores, in Concilio Calchedon. Act. 1. p. 93. 96. ubi vetus Interpret. *Ampliffimus Senatus* vertit. Περιφανεστάτη κεφαλῆ, nomen Dignitatis inventum ab Alexio Comneno Imp. Anna Comnena lib. 11. Alexiad. pag. 335. μιλακαλαστρίων ἡ τῆς ἰσχυρῶν ἐξ ἰσχυρῶν νεοῦς παραστρίων, αὐτῆς μὴ τὰ τῶν αὐτῶν πῆμας παραδύωκας, Περιφανεστάτης κεφαλῆ ἰσχυρῶν. Vide κεφαλῆ.

ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, Dignitas vel functio Ecclesiastica, in Catalogo Eccl. apud Goarum ad Eucholog. pag. 268. Ubi *Circumambulator* vertitur.

ΠΕΡΙΦΟΡΑΡΙΟΣ, *Circumforaneus*, *Aegypti*. Glossæ Lat. Gr. *Circumulator*, περιφορῆος. Glossæ Gr. Lat. περιφορῆος, *Regula*. Codex S. Germani *Virgula* præfert. Sed fortè quis legat *Rabula*.

ΠΕΡΙΧΑΡΟΣ, *Facetus*, *Εὐπράπιος*, in Corona pretiosa. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7. Καὶ ποίει μὴ περιχαρῶν, ἐξ δὲς μὴ τίτταν χαρῆν.

Περιχάρια, *Dona*, *Munera*, Gallis *Bijoux*. Idem Anonymus lib. 3. Καλὰ κισθῶν καὶ ποτὶ περιχάρια νὰ λάβω.

Idem lib. 7. Στὸς πόνους μὴ μῆρας καλὰ περιχάρια νὰ δώσω. Eodem libro: Καὶ μὴ ταῦτεν ἰσχυρῶν εἰμὰ περιχάρια. Fortè etiam pro *Perichæria*, *Brachialia*, hæc vox hic usurpatur. Vide in *Perichæron*.

ΠΕΡΙΧΕΡΙΟΝ, *Armilla*, περιχέριον. Glossæ Lat. Gr. *Armille*, Περιχάρια. Vide Χίρι, & Περιχάρια.

ΠΕΡΙΧΥΝΕΙΝ, pro *περιχάρια*, *Brachialia*, hæc vox hic usurpatur. Dicebantur ποτὸς περιχάρια, *Clinici*, id est *perfundis* in Baptismo. Eufebius lib. 6. Hist. cap. 42. ἐκ αὐτῆς τῆς κλίσῆς ἐξ ἡ κλίσῆς περιχάρια ἰσχυρῶν βαπτισμοῦ. Vide Gloss. med. Lat. in *Clinici*, & in *Superfusus*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περιχύσις, *Circumsusio*. Codinus de Offic. Palat. cap. 3. num. 13. σκαρῆνον χρῆμας ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἡ τῆς μαρμαρίνια ἰσχυρῶν, ἡ τῆς λῆμας τῆς ἰσχυρῶν. Idem in Orig. Constantinop. n. 64. meminist Statuæ quam *περιχύσις* vocabant. Vide Gloss. med. Lat. in *Cataclismus*, sub *finē*.

Περικίτης, munus in Balneis publicis. Synaxarium Colbeurto 26. Sept. ὡς ἐστὶν ἐν δουλίκῳ ταξίν ἀμφοτέρω ἀντιπάλῳ, καὶ τὸ μὲν Ἰωάννου Εὐκλείου (ἢ) τὸ Πρώχρον Περικίτης. Vide Tabellam descriptam ab Hieron. Mercuriali lib. 1. Artis Gymnasticæ post pag. 28. ubi perikítēs exprimitur.

ΠΕΡΙΧΥΤΗ, *Lulía*. Photius in Nomocan. tit. 13. cap. 29. μόνον ἢ παῖσιν ἔχεισι μούβολον καὶ κολομόβολον, καὶ κωλάτον, κόβλακα, ἢ χωρίς πορπίς, καὶ περιχυτίου. Ubi Balsamum: περιχυτίου, ἢ πάλιν.

ΠΕΡΛΟΓΗ, *Viter*, *Asiós*. ΠΕΡΜΑΧΙΟΝΙΟΝ, *Protopharmacium*. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.

Κτίσις ἐστὶ τὸ Σμίμιον ἐν πύργῳ καὶ περμαχίονια. ΠΕΡΝΕΙΝ, *Capere*, *Sumere*, *Populati*, αἰφῶν, λαμβάνειν, λαφοροῦσθαι. Glossæ Græcobarb. ἀβραῦθ, σκαλοπόρθ, σφραγίς, ὅτι βασὰ τὸ ἀγκῶνα ἔπι βασὰ καὶ πῆξις τὸ σφρίν. Prochoprodromus de sua Paupertate ex Cod. MS.

Καὶ τὰ χαλκίνα σῶμα ἐν πύργῳ ἢ μισθὸν τοῦ. Joannes Glycas de Vanitate vite: Καὶ τὸ ζῆλος τὸ πλὸν κρῖν πῆρνον μὴ τὰ μαῦρα. Fabulæ Ἐφορι Græcobarb. οὐ αἰτὸς μὲν ἔχουσι τι ἐνθάδε, ἔξαπίτασι κάτω ἐς τὴν φύλισιν τὴν ἀλάτιν, καὶ πῆρνοντας τὰ ἀλεπούλια, τὰ ἀνίσασσι ἐπὶ τὴν φύλισιν τῆ.

Παίρουν alij scribunt, factumque pro παίρουν, ἰσάουσι. Περύθῳ, *Carum*, ἀλῆς, in Fabulis Ἐφορι Græcobarb. Περύθῳ, *Carium*, *Populatio*, Πόρθσις, Κλασις, Πάρτις, Ρορλιανός, Ἐκπορθόν. Προπίρουν, Ἀνίσίρατε, Περλαμπάτον. Προπαρῆς, Ἀνίσίρατι, Πρόρλιντι.

ΠΕΡΝΕΪΝ, *Transfretare*, *Trajsere*, *Transire*, διαπερᾶν, διαβαίνειν. Theophanes an. 32. Justiniani: ἐκάλισαν οὐ βασιλεῖς ἤρῃσαν πλοῖα διπρυμια, ὡς ἀπὸ πλοῦν ἐς τὸ δαναβῆν, καὶ ἀπὸ πλοῦν τὴν βαρβαρίαν, αἱ σπῆρσι, καὶ πλοῦνται αὐτοῖς. Vide eundem an. 17. ejusdem Augusti. Anonymus de Nuptiis Thefei in Prologo:

Γλῶσσα τῶν ἔπικρα, καὶ θάλασσα ἰσάουμ.

Et lib. 1. Ἀρβύλας καὶ πάσους, πλὴ θάλασσαν πῆρσι.

Et lib. 7. Ἐτῆν παρθίνα ἐν περὶ μῆσινα πλὴ ζῶν μῦ. Occurrit in Aphrothegmat. Patrum in Or num. 6. & apud Joan. Cananum de Bello Constantinopol. pag. 193.

Παίρουν. Herimodorus Rhegius in Adagiis MSS. δεπῶτα πασὰ πρῆβου ἔπικρα καὶ πῆσινα ζῆτα. Ἀπῆρῶν, *Anuevertere*, *Anteire*, *Perambulare*, *Pertransire*, προβαίνειν, πορεύεσθαι, διέρχεσθαι. Ita Potius. At Hieron. Germanus, pro, *Tempus consuere jocando*, usurpat.

Ἐπῆρουν, *Transgredi*, ὑπερῆρουν, ὑπερβάλλεσθαι. Παραπῆρουν, *Opprobrio afficere*, in Grammatica inedita Romani Nicephori.

ΠΕΡΝΙΑ, *Ilex*. Glossæ Græcobarb. ἀκυλον, ὃ τὸ πῆρνον καρπός, ὃ καρπὸς τὸ πῆρνιας, ἢ πῆρνιας. ΠΕΡΝΟΝ, apud Nonum de Morbor. Curat. cap. 254. ἰμπελασρον δὲ πῆρνον, *Emplastrum ex resafone* vertit Interpres, quasi πῆρνον idem sit quod Περνα.

ΠΕΡΠΑΤΕΪΝ, pro Περπατῶν, *Ambulare*, *Iter facere*, *Vadere*. Περπατῆμα, *Iter*, *Incessus*, *Gradus*, Βάδισμα, Πορεία. Prochoprodromus contra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Ἀμὴν λαλῶ, καὶ λόγῳ με, περπάτα εἰς πηγάδων. Historia Apollonij Tyrij: Νύκτα ἐξ μέρη περπατῶν ἐξ ἄλλο δὲν ἀσπῆρμα. Alibi:

Ἐπὸ δὲ τῶν ἐν περπατῶν, ὅτι ἐν βασανίαις. Ita in Fabulis Ἐφορι Græcobarb. pag. 58. 71. Περπατῶν, simili notione. Eadem Historia Apollonij Tyrij:

Ἐπὶ τῶν σφάτων ὅπῳ πορπατῶν, ἐκὰ τὴν βασανίαις. Occurrit ibi non semel, ut & apud Emmanuelm Georgillam de Mortalitate Rhodi.

Περπατῆσι, Περπατῆμα, idem quod Περπατῆμα. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 9.

Καὶ μακρομῦθῳ τὸ ἔργον ἐν πλὴν περπατῆσι τῶ. Περπατῆσια, *Incessus*. Hist. MS. Bettandi Romani:

Τὸ βλῆμα πᾶν θαυμαστὸν, καὶ ἢ πορπατῆσια τῶ. Περπατῶν. Glossæ Græcobarb. ἀρβύλων, ἐς τὴν αἶρα περπατῶν, ἐν περπατῶν ἐς τὴν αἶρα. Hinc emendandus locus in versione Diplomatis Græci, apud Rocchum Pyrrhum in Archimandritatu Mellanensi pag. 68. ὅτι ἀβινε per planitiem, prout in Græco vocatur Ρατρα. Legendum enim Ρατρατ, ex G. Περπατῆμα, *Ambulastium*.

ΠΕΡΣΑ, *Ataraxis*, ἡμάραχῳ.

Περσά, Vide in Περιουσίην. ΠΕΡΣΕΑ, *Malus Persica*, apud Cedrenum in Juliano, ubi Scholij vice adscribitur ῥοσάνια. Vide in hac voce.

ΠΕΡΣΕΚΟΥΤΤΙΩΝ, *Persecutio*, in Nov. 135. Justiniani.

ΠΕΡΣΙΔΙΟΝ, *Præsidium militare*. Procopius in Hist. Arcana pag. 4. 1. Edit. τὰ γὰρ ἀμφὶ τῷ περσιδίῳ, καὶ τοῖς ἐξιδίῳ, τωμικαὶ ἐπιμολογῆσι ἡρῆσται, &c.

ΠΕΡΣΙΚΗ, *Crumene species*. Prochoprodromus de sua Paupertate ex Cod. MS.

Ἀπλῶνα εἰς περικήλω με, γυρίσω τὸ πῶζλω με.

Περικῖνος. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 148. ἐβίαις ἢ πῶν ἡρωδῆς, ἔργῳ ἐπιπέδισμα ἄριστον, τὸ πλεπτόν σχῆμα, ὅπου εἶχον ἐς τὸ περικῖνον αὐτοῦ, τὸ ὡς ἰβητῶν ἐν. Ubi rectè Meursius & Lambecius *Marsupium* verterunt.

Περικῖαιος, *Dereclarius*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Scholiastes Basilic. ad lib. 60. tit. 28. explicans vocem *δερικῖαιος*, ὅτι ἰβητῶν κλεπτή, ὁ λοβόρῳσι Περικῖαιος. Nimitum à sacculo fuit crumena. Glossæ eorundem Basilic. αἱ τοιζῶρῳσι, καὶ αἱ σάκκος ἀναχίροισι, καὶ αἱ δερικῖαιος, ἦσαν κλεπτή. Nolitis *Coupre - bourses*.

ΠΕΡΣΙΚΟΣ, Color cæsius quem vulgo *Pers* vocamus. Leo Grammaticus paginā 465. & Symeon Logotheta in Michaelē Theophilī F. numero 42. πρῆβαλῶ τὸ χρυσοπερικῖνον ἐν χρυσοῖ. Libet de ædific. Constantinopol. MS. ex Cod. Reg. sign. nunc 2431. ἐξ ὁ ἀρβύθῳ ἀσπῆρμα δὲ ἐν σάλῳ περικῖνον βασανίαις. Vide Gloss. med. Lat. in *Persus*.

ΠΕΡΣΥΜΟΥΛΟ, *Pteroclinum*, Περσούλιον, in Corona pretiosa.

ΠΕΡΣΙΣ, *Hedera*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 398.

ΠΕΡΤΖΗΝΗ, *Haifa velitaria*, ex Gall. *Peruisiane*. Cyrillus in Lexico: Σαρμασίαν, κοπέλα μὲν ἀρχαία, ἥως περτζῶν.

ΠΕΣΑΕΜ, *Ægyptiis*, *Hyssopus*, apud Interpol. Diofcor. C. 435.

ΠΕΣΕΝΤΑΡΙΖΕΙΝ. Sguropulus in Histor. Concilij Florentini sect. 4. cap. 5. ἀμφοτέρωθεν ἐν ἐργῷ τὰς ὁδὸς, ἐπὶ τῶν Πάτριρχος δὲ τὸ ἀκαλῶν, δὲ τὸ μὲν τὸ ἰὸς μέρησιν τῶν Κορναῖς θεσφορῶν ἐμπρῆσιστον, δὲ τὸ Σατῆρ τῶν Περτζῶν, ἀερόν δὲ ἀκτύλιος, καθὼς ἐπίσθασιν αἱ λαλῶν ἐπίσθασιν. In Notis scribitur περτζαρίσων, expositurque per *anfus liberate* à Cregy-tono & Suicero: sed videtur legendum *περτζαρίσων*, ex Ital. *Perricere*, ut sit, *Manum porrigere, offerre, sumptis dignis prebere*. Vide Περτζῶν.

ΠΕΣΙΜΑ, Πείσιμα, *Lapsus*, Πτώσις, ἐπίσθασια. DD dd 2 ΠΕΣΚΕ

Ἰν ἰθύρωσεν. Vide Gloss.med.Lat. in *Petraria*, & infra in *τετραρία*.

ΠΕΤΡΑΧΗΛΗ. Vide in *Πετραχάλιον*.

ΠΕΤΡΕΑΙ, *Lapides qui ē fundibulis ejiciuntur*. Nicetas Græcobarb. MS. in Balduino num. 2. σφιδροβολῶν εὐθελούς πετρεάς, ἐπὶ ᾧ καὶ δὴ τῆς τετραρίας λόγων πεδωμάκιον.

ΠΕΤΡΙΝΗ, *Tussilago*, apud Interpol. Dioscor. cap. 142.

ΠΕΤΡΙΤΗΣ, *Avi venatica species*. Ornesophium jussa Michaëlis Imp. scriptum pag. 244. ὁ Πιρίτης ἐφέλει ἢ κοιλιοπέδος, μακροκότυλον, μακρολάμψον. Sed legendum Πιρίτης, ut colligitur ex Hieracosophio Anonymo in Cod. Cæsateo apud Lambecium lib. 7. ἢ ζαράτων, φαλκίων, πετριτῶν, ἱερακίων, τζερακίων, καὶ ἰζυπτερόων. Et ex Anonymo de Nutriis Thefei:

Εἰς τῆτον τρόπον πῆξιον Ἐμφλια κωυρόντας, Πιριτίου ἐς τὸ χροῖο της βασύνας ἢ κερτίχα.

Erlib 6.

Εἶχον ζαράκια, καὶ σκυλία, πειρίτης ὄνος Σίλων.

Πετρίλαος, *Accipitrarius*. Nicetas in Alexio lib. 3. num. 4. ἢ δ' αὐτῆ καὶ θοράν χροῦσπασον ἰρχαρίον ἰχνητα δισχομήλιον ἐς δακτυλον, κωμίναν εἶχον ὄριθα, καὶ ἰχνητα σφιδροβόλον, ἰπτελάωζι τε καὶ ἰπτελάωζι, ἢ τὴς πετριτῆρας καὶ ἱερακίους εἶχον ἰρπηρόνους. Ubi Cod. Edit. καὶ τὴς ῥόβη τῶν Στραφάων τῶτων, καὶ κομιδῶν ἰκατῶς εἶχον ἰετρερόνους.

ΠΕΤΡΟΒΛΙΣΤΑΙ, *Fundiores*, apud Ducam Hist. cap. 39. pag. 160.

ΠΕΤΡΟΓΕΦΥΡΑ, apud Joannem Cantacuzenum lib. 3. cap. 8. dicitur Pons ad Barbyzam fluvium juxta Urbem Constantinopolitanam. de quo plurimum egimus in Constantinopoli Christiana lib. 4. cap. 14. Pachymeres lib. 10. cap. 25. pag. 227. ἐκ τῆ παραχρήμα ἐπεβλάμεις μεθρητιῶν, καὶ ζῆλοι τῶν παλαιῶν κτίστων, καὶ ἰὼ καὶ ἢ ἰουστινιῶν πετρητόρων, ubi de ponte ad Sangarium fluvium. Ita portò præferre optimum Codicem Barberinum monet Possinus: unde facilius emendatio in *πετρητόρων*, nam vix problem quæ ad hunc locum commentatur Vir Eruditissimus. Pontem verò Justinianeam ad Sangarium, de quo Procopius lib. 3. de Ædific. cap. 4. lapideum fuisse docet Agathias in Epigræicis ῥέμαρον τῆ Σαγγαρίῃ, in Antholog. lib. 4. cap. 29.

ΠΕΤΡΟΚΥΣΣΗΡΟΣ, *Pumex, Lapis puniceus, cineris*. Theophrastus an. 10. Leonis Icauri τῆ Πικουσίνας μετράλες, ὡς ῥήθεις τῆς ἀναπέμψαι, &c.

ΠΕΤΡΟΚΟΛΛΑ, *Lithocolla*. Glossæ Græcobarb. ῥαμαλίτικος, λιθοκόλλα, Πιτροκόλλα.

ΠΕΤΡΟΚΟΠΟΣ, *Lapidicida, λαδίδωμος*, in Corona pretiosa. Maximus Cythæ. in Synaxar. 9. Nov. Πιτροκόπος ἐἰς τῶν πέτρων.

Πιτροκόπιον, *Lapidicida*. Idem Maximus 11. Martij: τῶν ἰδίων ἐἰς τὰ πετροκόπια. Et 23. April. in S. Georgio: ἢ τῶν μετὰ δριπέριον πετροκόπιον ἐἰς τὸ πόπον δὲ καλοσυνιδῶν κολονῶν.

ΠΕΤΡΟΚΟΣΣΥΘΟ, *Ceruleum*, avis Plinio: Κωυός Αἰτιτολεῖ διδά, Merulam seu Cœcuvion refertens. Vide Petr. Bellon. lib. 1. observ. cap. 10.

ΠΕΤΡΟΜΑΧΑΣΚΟΠΑΝΟΥΤΖΟΣ. Vide in Πασατζῆν.

ΠΕΤΡΟΞΥΣΜΑ, *Herba petris adhaerens, qua Lichenas sanat*: λαχλώ. Glossæ Jaticæ MSS. Cod. Reg. 1047. Λαχλώ, ὁ ἐπὶ τῆ πετρῶν βρύος, ἢ πετρήξυμα.

ΠΕΤΡΟΦΥΕΣ, *Sempervivum minus*, apud Interpolat. Dioscoridis cap. 672.

ΠΕΤΡΟΧΕΑΙΔΟΝΕΣ, *Aves quas Græci*

ἰπτοῦας vocant, Galli *Merletas*. Eustathius ad Odyss. δ. ἐ ἰππολόζα τῶτων σφιδροῦς εἶδον, ἢ εἶδον τῶν Λυκίων μίχρη καὶ τῶν, εἰ χροῦδίας τῶτας, ἢ εἰ ἰδῶν Πιτροχελιδόνας φασίν, ἐκῆτον καλῶσιν ἰπτοῦας, ἢ δὲ παντελῶ σφιδρον ποδῶν, ἀλλ' ἰπυρότῶν, ἴτοι σμεκρότῶν.

ΠΕΤΗΑΙΑ, pro Πίττα, φύλλα, apud Lycios. Vide Eustathium.

ΠΕΤΡΟΦΑΡΟΝ. Vide in Ὀψάριον.

ΠΕΥΘΑΛΣ, *Polygonum mas*, apud Interpol. Dioscor. c. 586.

ΠΕΥΖ, ἢ ὕσκιον, in Lexico MS. Reg. Cod. 1843.

ΠΕΥΚΙ, Πεύκον, Πεύκη. Vide in Πεύκη. Addo tantum hunc locum ex Damasceno Studita ferm. 34. ἢ κλίση της ἴτον μί χροῦτα πύκια, &c.

ΠΕΥΣΙΣ, Vox propria in Electionibus Episcoporum. Postquam enim Episcopus ad Clero electus erat, rogabatur Populus an consensum præberet electioni, sciretque aliquid quod eam impediatur. Synesius Epist. 67. ἢαν ἢ πυρία, καὶ ὁ δῆμον παρῶν πύκων ὄσπαστι, καὶ ὄσπαστι, ἢ εἰ δὲ περιμένει πύκων ἀλλ' εὐδὸς ἢ ἀπαῖα κωκῆν, &c. Infra: ὅτοι ἢ ἔρασον, ἰπτερῶν παθερῶν ἰκῆτον ἰκῆτον πύκων ἀπὸ Παυλῶν σφοτῶν τῶ δῆμον, ἢ δὲ ἔδξον ἄπασιν ἰπτερῶν ἰχρη, εἰπτερῶν ἀπὸ αὐτῶ τῶς ἢ σφιδροῦς ἰπτερῶν ἰκῆτον. Quod verò περὶ Synesium, *Interrogationem* vocat Historia Episcoporum Cenomanenium nuper edita ab Erudito Mabillonio cap. 16. de Ordinatione Gauzeloni: *Quendam autem Clericum inlitteratum & indoctum — senter & absque cognitione vel interrogatione, sine voluntate populi, cum muneribus multis ad Romanam Urbem miserunt*, &c. Occurrit rursum cap. 17. pag. 242. Sed & eadem notione in Presbyterorum Ordinationibus consensus plebis & Cleri requirebatur. Vita Aldrici Episcopi Cenomanensis num. 1. *Eligente enim Clero & populo Presbyter est ordinatus*. Nempe Episcopus, aut qui electioni præerat, rogabat populum, an electioni consensum præberet, vel an illum rejiceret, ut est in Communitorio Theophilli Patr. Alexandrini: *παροῖον τῆ λαῶν, καὶ προφασιν τῆ Ἐπισκόπου, ἢ καὶ ὁ λαὸς δωκεται αὐτῶ μετρωδῶν*. Eadem Formula habetur in lib. 1. Sacram. Eccl. Rom. cap. 20. *Iterum dicit*, (Pontifex) *Auxiliante Domino Deo Salvatore nostro I. C. elegimus in Ordine Diaconi, sive Presbyteri, illum Subdiaconum, sive Diaconum de titulo illo*. Si quid autem habet aliquis contra hos Viros, pro Deo & propter Deum cum fiducia peccet, & dicat. *Verumtamen memor sit communionis sue*. Habetur formula alia in Missali Francorum veteri pag. 401. ubi de Ordinatione Diaconi: *Allocuto ad Populum in Ordinatione Diaconi. Dilectissimi Fratres, quamlibet possint ad Ordinationem Ecclesiasticam Ministri promovendam sibi ipsa sufficere privilegia Sacerdotum: attamen quia probabilior & nostra apud Dominum conversatio est, & eorum quorum honor augeatur, major est gratia, si id quod arbitria nostra eligunt, etiam vestra confirmet dilectionis adfensum: idcirco filio nostro Ill. cupio ad Officium Diaconatus, in consortium nostrum Divinitatis auxilium promovere, an eum dignum hoc Officio censatis scire desidero: & si vestra apud meam concordat electio, testimonium quod vultis vocibus approbate*. Similes habentur formulæ in Ordinatione Presbyteri & Episcopi. Adde cap. 13. dist. 63. Balsamonem ad Can. 3. Concilij VII. & Zonaram ad Can. 12. Concil. Laodic. & quæ adnotamus suprâ in Ἄξῳ, & in Gloss. med. Lat. in V. *Abbas*. Ubi de Abbatum Electionibus agimus.

ΠΕΥΤΕΙΝ. Cyrillus Chius Hieromonachus in Sarantico:

Γιατι σ' οιον καθι τιμη,
Και δεξα κ' υλογια,
Προποθησ' αρωτη και πατωδ
Πητα, κ' υχαρισια.

ΠΕΘΘΕΙΝ, Cadere, Πιπθην. παπιθην, ηπιθτον,
Excidere, Praerelabi, διολισθην, λυποησθην. Glossæ
Græcobarb. αρωτη, κλωπητα, διαπιστωθησ' εκπιον υπδ
Ζηπιθου ες πιανησ' ες κληψιωσ' η υπδ ηξιστον και ιπιστωσ'
εσ μοιχισωσ' ες κληψιωσ'. Maximus Cithærensis Episcop.
in Synaxario 25. Febr. τότε πθθωντας ες πτωδ γλω,
εκαμη προσοχλω.

ΠΕΦΡΥΓΜΕΝΗΣ, ες χουσησ' οντε εν εξ ημερας.
Glossæ Chymicæ MSS.

ΠΕΧ, Dignitas apud Chazaros: Begus, apud
Turcos. Constantinus de Adm. Imp. cap. 42. ο γωδ Χα-
ζαρδωσ' ικωνθησ', ε και Πηχ Χαζαραι εσ αυτ βασιλια
Θεοφιλος παριβας δεσποσειωσ' ησ, &c. Continuator Theo-
phanis lib. 13, num. 28. οτε Χαλδαιος Χαζαραι, ησ
ε Πηχ, αφος ε αυτορατορα Θεοφιλου ηπιμωσι προ-
βηταισ.

ΠΗΓΔΗΝ, Πηγάδι, Πηγάδι, Ρηιευς, Cisterna.
Corona pretiosa: πηγάδι, Cisterna, φησιν. Rufinus:
Πηγάδι, Ρηιευς, φησιν. Πηγάδι, in Glossis Græco-
barbaris. Herodianus Epimerisismi MSS. φησιν. το πη-
γαδιον. Anonymus de Locis SS. cap. 3. παρακα-
τω τω το πηγαδιον ησ δικαιοσ' ιωβ. Cap. 9. ησ το πηγα-
διον, οπου ιπποτηριον ο Μωυσεσ' τα πηγαδιωσ'. Damascenus
Studita Homil. 18. τότε υπηλθον τον ιωβ ε τωσιν οπου τω
τωρα το πηγαδιον εσ το μοναστηριον. Theodosius Zy-
gomalas Epist. 23. ιθαλι λεφθον ιεροσ' δεσ ησ πηγαδιον. Fabu-
laræ Ætopi Barbarog. ησ κατιβωσασ' εσ ενα πηγαδιον να
πιωσιν. Adde pag. 30.

ΠΗΓΑΙΝΕΙΝ, Abire, Discedere, απινας.
Fabularæ Ætopi Græcobarb. μιαν βολαν μιωυσιωσ' δεσ
πλω φωλιασ' ησ, ησ πηγαδιωσ' εσ βοσκησ' ησ, &c. Et p. 76.
εσ καθ' ημερας ιπποτηριον, εσ το ιβηλιον. Anonymus de Nu-
ptiis Thefei lib. 8.

Απι τον καμπος πηδωσιν, τας βηλασ διαχεριζωσ.
Idem lib. 1.
ιπασα κατω πηδωσιν, συζαη τας ινζακησασ.

ΠΗΓΑΝΕΛΑΙΟΝ, Oleum ruta. Demetrius
Constantinopolit. lib. 2. Hieracofophij cap. 44. πηγα-
νελαιωσ κοχλησασιν δυο.

ΠΗΓΑΝΕΡΑ, Medicamentum ex ruta confe-
ctum. Nonus de Curat. Morbor. cap. 129. ιπιβημα-
τα ησ εβσ σαμψωσ, ησ ησ πηγαναρα ικπιουβησιν ησ ησ
αληθητα τωσων. Vide Gortæum in Πηγαναρα.

ΠΗΓΑΝΟΥΣΙΟΣ. Continuator Theophrasti
lib. 3. num. 43. τοζωσ ησ δυο εχρησθησ' εκ πηλαιωσ Γω-
μαλων, εσ πηγανασιωσ, ησ Κεραιων, προς ησ και πασι-
ων, καλλιωπιεσ ωρλοιοσ πηλαμιον Ομηθαλιωσ. Codinus
in Orig. Constantinopol. num. 144. εσ ησ πατων εβσ
ποικιλων εσ ποικιλων μαρμαρων κατιβωσασ, διατε και
ημωσιωσ πηγανασιωσ, ησ δωσιων ροδοποικιλων. Ita
Anonymus in Collectaneis, Statuum Venetic εσ
μαρμαρου πηγανασιωσ factam fuisse ait, apud Lambe-
cium, qui, ut & Combefisus, sic dictum illud
marmor putat, quod πηγαδιον, seu rutæ, colorem
referret.

ΠΗΓΕΛΒΙΟΝ. Simeon Sethi de Facultat. ci-
bor. 1. Edit. το αμωρα εσ διαφοριεσ τωστοιεσ βλιζεσ οσι
ησ τωσ πηγαδ καβαπερ πηγαδλωσ, ησ ασφαλτου, ησ θησ.
At posterior habet, καβαπερ πηπιεσ τε και ασφαλτου, ησ
ησ θησ.

ΠΗΓΟΥΝΗ, Mentum, Βαρθα, Ανθηριωσ, ηγιενωσ,
πρωσων. Demetrius Zenus in Battochomyomachia:
Και το πηγουνη το βριζεσ μη ορεση μωζαλιν.

Fabularæ Ætopi Barbarog. ησ ησ αλεπησ τε λεγεσ, (ησ
τραζωσ) αν εχασ τωσα μιωαλα οσασ πηριεσ εχασ εσ το πη-
ρωσιν, &c.

Πηγωνιν, in Canonio adefpoto Mathematico: το
πηγωνιν, ελαθιν τωσ. Rufinus: το πηγωνιν, εσ
μαυδατα.

Πηγουιτικ. Apud Scylitzem pag. 732. occurrit Ni-
cetas ο Πηγουιτικ Patricius. Ubi Goarus hanc vocem
ita explicat, eujus mentum latinis.

ΠΗΔΑΛΙΟΝ, Polygonum mas, apud Inter-
polat. Dioscotid. cap. 586.

ΠΗΔΗΜΑ, Græcis, est Salsatio. Collectæ. Hi-
storiar. Scaligetiana pag. 350. φαυλωσ ησ εκ Κριτωνσ
αδελτωσ πωτιωκωλα πωδων τοσ το πηδημα. Pag. 315. αλ-
μα dicitur. Vide Hieron. Mercurialium lib. 2. artus
Gymnast. cap. 11. sed aliud sonat apud Codinum in
Orig. Constantinopol. num. 123. τα ησ Διαμαριωσ πα-
λατια οι αυτωι βασιλωσ ιβηλων ιπσι ησ εκπιεσ τοσ πηδημα
Κωνσταντινωσ ησ ιψι Ειρλωσ ησ Αθλωσασ ησ τυρολοβησιν οσ εβσ
ησ μητριεσ αυτωσ. Emmanuël Georgillas de Mortalitate
Rhodi MS.

Και ου μη ενα πηδημα δην το καμην λιοταρησ.

Lexicon MS. Cyrilli: ιβωαλα, ιχρωσ, βηματα, πωδη-
ματα.

ΠΗΔΙΑΒΑΙΟΝ, Tibia, Αιλιεσ, pro Πηθιαλιωσ.
Glossæ Græcobarb. αωλοπιεσ μαλακησ ησ Αζωβωνσ, ησ πι-
ριωμωσ ησ πωδιαβωσ ησ Αζωβωνσ. Alibi: αρωδωσιν, αιλιεσ,
πωδιαβωσιν. Occurrit illic pluries. Vide in Πηθιασ.

ΠΗΚΤΗΣ, Strucior, Quadrataris. Lex 1.
Cod. de Excusat. artific. Quadrataris, quos Greco
vocabulo πηκας appellat, Struciores. Ubi quidam
legendum censent λυθωκας, vel λωκας, quomodo
quadrataris vertunt veteres Glossæ.

ΠΗΚΤΩΝΕΙΝ, Condensare, Πωδιωσ. Πηκας,
Condensatum, Concretum, συμπαγασ. Πηκωσ. Ορσωσ
glaciatum, Elixir spiritus concretum, εσ το σμωσασησ
ιπλωσ. Vide Salmasium ad Solinum p. 1338. a.

ΠΗΛΑΛΕΪΝ, Currere, Ferreus iter agere, ησ
χωσ, ησ χαχουδρωσιν. Anonymus de Nuptiis Thefei:
lib. 8.

Ο ιπποσ γωδ ησ ιεωρα, εσ ητων σκολιερωσ ησ,
Και πηλαλωσ ησ υπα ησ εκ τωσ Φαητρον.

Alter Anonymus MS. de Bellis Francorum in Mo-
rea:

Ασ πηλαλων εσ εσ διαβωνσ απι τοσ αωσ μωρσ.

Stephanus Sachles in Narrat. MSS.

Στωσ καμπος ιωπηλαλοσ, εσ τωσ μιωαρωσιν.

Πηλαλωμα, Curtus equi, δρωμεμα. Item Excusio
militariu.

Idem Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 8.

Ησ αν τα μηλα ταμωρα ησ εγριεσ Αθαλαντικεσ.

Οπωσ ησ εσ πηλαλωμα πολλασ εχομετωσ.

Historia Politica pag. 8. οι Αζωρωσιν καλαιωζασιν ησ
ησ ιπσωσ, ησ πωδιασιν πηλαλωμα, εσ ιθσ αυτωσ, ησ
πασασ μωρσ ανθρωπωσ τας ετυχωσασ εν μωριεσ ησ χωμασ
ησ Αωματων.

ΠΗΛΑΣΤΡΟΝ, Stela, Anteris: εσθασ, ησρωμασ
αθηρικεσ.

ΠΗΛΟΣ, genere feminino, pro humano cor-
pore usurpato à Patribus observat Scholiastes MS.
Joannis Climaci, in hæc verba: Φηλοσασ πολε ρεσασ
καλαβαβησικεσ παραμωβησασησ πλω πηλωσ. Ubi Scholia-
stes: ητωσ οι πατριεσ Φηλωσ ησιν πλω πηλωσ βορωσιν
οσι το ανθρωπιωσιν σωμασ. Similia repetit alio loco ad
hæc: ησ ο πλω πηλωσ αρωσασ φωλασασ. Τωσ πηλωσ Φηλω-
κασ οι πατριεσ αρωσιν ιπσι ησ σωμασιν.

ΠΗΛΟΣ, Creta: veteribus Limum.

Πηλωσ Ηρωισωσ, Limum Vulcani, ησ κρησιν, in Glossis
Chymicis MSS.

apud Joannem Vaccacenum lib.2. cap.29. 34. & alios non femel. Vide Gloss. med. Lat. in *Pincerna*.

Επικίριος, apud Codinum de Offic. Palat. cap.7. num.1. 16. ex Cod. Reg.& in Catalogo Officiorum Palatij à Medonio Edito pag.322. Joannes Moschus in Limon. cap.94. *ιδίωσαν αὐτὸν εἰς φαρμακικὸν ἀνελεῖν, καὶ εἰς πένθει* ἢ *Επικίριον αὐτὸ εἰς ἡδονῶν, & εἰδῶσαν αὐτὸ ἀναρρίκναι.*

Επικίριος. Zacharias lib.3. Dialog. cap.5. *εἰς δὲ δούρον γὰρ πῶς ἔπικίριον αὐτὸ λυγρὰ ἐκθεφθῆρας, παρασκευάσων, ἵνα εἶνον μαιμῶν ῥήσιον τῆ ἰσθμῶν αὐτῆ ἰσθμῶν ἐν τῇ ἑὶ ἰσθμῶν ἴσθμῶν.*

ΠΙΓΜΕΝΟΣ, *Firmus, Stabilis*. Glossæ Græcobarb. *βίβλας, ἢ πῆλμα, ἢ ἑμπύριον, ἢ στυρίον.*

ΠΙΓΜΕΝΤΑΡΙΟΣ, *Pigmentarius, Arothecarius*, apud Zachariam lib.4. Dialog. Gregorij M. cap.36. & in lib.60. Basilic. tit.39. cap.3. Philipus de Pergamo in Catone moralizato: *Pigmentarij verò curam gerant folliciis que eis mandantur à Medicis implere, ne oblivione vel diversis causis occupati in medicinis vel confectioibus uno pro altero posito, hominum se praveant occisores: fallaciam fugiant, ne Sophisticantes aromatica, fures potius quam Pigmentarij judicentur. Ubi Pigmentarij sumuntur pro iis quos Arothecarios vulgo dicimus.*

Πιγμενταῖος, Πιγμενταῖος. Scholiastes Basilic. ad lib.60. *πιγμενταῖος εἶναι, οἵτινες εἶναι ἀφορμινοὶ ἐπὶ τῆ ταῖς βοτάναις συλλέγειν, καὶ ἀποβιβάζει ἐν τῇ ἑνὴν, οἵτινες ἐπὶ τῇ βοθημάτων φρονίσιαι εἶναι.* Lexicon MS. ex Cod. Reg.1708. *Πιγμενταῖος, εἰ βιβλατολόγοι.* Addit Lexicon MS. Cyrilli, *πιμίνια γὰρ τὰ ἱατρικὰ βότανα.* Glossæ Basilic. *Πιγμενταῖος, ἀροθιῶδες εἶδος τὸ κύνειον, ἢ σαλαμανδράν.* Glossæ Biblicæ MSS. *Μυρ-ψέ, Πιγμενταῖος.* Glossæ aliz Colbertæ: *πιγμενταῖος, φαρμακικός, ἢ μυρψέ.* Olympiodorus in Platonic Gorgiam cap.1. *ὁ μὲν ἱατρὸς ἐπιπέσει, ὁ δὲ πηγμενταῖος διακοπὴ τὰ σπῆς πῶς ἡδῶν ἐντραπίζων.* Occurrit præterea c. 12. femel ac iterum. Ballamon ad Synod. VI. Can. 91. *καὶ τῶν πῶς ἀνδρῶν νόμο καὶ ὁ πηγμενταῖος ἀροθιῶδες εἶδος τῆς κύνειον.* Nomenclacon Photij tit.9. ex Basilicis: *καὶ ὁ πηγμενταῖος ἀροθιῶδες εἶδος τῆς κύνειον, ἢ σαλαμανδράν, ἢ ἀκόνιτον, ἢ πηνοκάμωλον, ἢ βόβρωσιν, ἢ μακροραβδίο, ἢ κωνοβαρίδας.* Apud Myrperium scđ. 36. cap.6. mentio fit *cusjudam Juliani πηγμενταῖος.* Ita enim præfert Cod. Reg. non *πηγμενταῖος*, ut Codex Fuchij. Vide Gloss.med.Lat. in *Pigmentarius*.

ΠΙΓΝΑΤΟΣ ΑΡΙΣ, *Veratrum nigrum*, apud Interpol. Diofcor. c.733.

ΠΙΓΟΝΙΑ. Agapius in Geoponico cap.154. *πῆν τῇ ζυμῶντι μετὲν πιγονίας, &c.*

ΠΙΔΑΣ, *est suppuratio scisè*, in Gloss. Chymicæ MSS.

ΠΙΔΕΞΙΟΣ, *pro πειδέξω, Dexter, Solers*. Apud Agapium in Geoponico cap.176.

Πιδεξισίω, *Soleris, Dexteris*. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Καὶ σκόπα γὰρ τὰ φάρμακα μετὰ πῶς πιδεξισίωιν.

Glossæ Græcobarb. *ἑλκῶς, ἢ λοκοσημένια μετὰ πιδεξισίωιν.* Hist. MS. Apollonij Tyrij: *ἰθαύμαστον ὁ Βασιλεὺς αἰσῆσεν τῇ νύκτι, καὶ πῶς πιδεξισίωιν τε.*

ΠΙΞΕΙΝ. Vide *Pisces*.

ΠΙΘΑΜΗ, *pro Σαβαμῶν, Palmis*, in Corona pretiosa. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi:

Τὸ πλάτῳ πλῆον πθαμῶς γὰρ πῶς κερταμπίζα. Manuel Malaxus in Chron. MS. 462. *ὅτι ἵππον τὸ ἐρὸ μία πθαμῶν ἵππῶν δὸν τῷ γῆ.*

ΠΙΘΗΞ, *Pumilio, Nani*, apud Suidam. Damascenus Studita Hom.25. ubi de Theodora Impe-

ratrice Theophili uxore: *ἵνας ἢ πῆδικας θεβῶς, ὑπὸ τὸν ἄλκον ὁ βασιλεὺς τὰ γὰρ μετὰ αὐτὸν, &c.*

ΠΙΘΙΚΙΟΝ. Athenæus Mechanicus de Machinis Bellicis apud Rigalt. ad Onofandr. δ' ἄν ἐν τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐκπερφορῆν τοῦ ἰσχυρῶν ἀρπῶζον μένον τὸ λογιζόμενον Πῆδικον. Memini Symeon Logotheta in Leone Armenio num.7. Balnei Palatij Constantinopol. quod Πῆδικον appellabant. Vide Gloss.med.Lat. in *Vulpes*.

ΠΙΘΙΟΝ, *Tussilago*, apud Interpolat. Diofcor. cap.532.

ΠΙΘΙΟΣ, *Dolium*, Species Cometæ. Anonymus MS. de Terræ motu pag.15. Cod. Reg. ubi de Cometis: *εἴ ἢ καλυμμένον δοκίωον, ἢ σαλαπιζῶν, ἢ πῆδον, καὶ τῷ τούτων.*

ΠΙΚΝ Δ Δ Ε Σ, *Lenticula, Φακί*, in Corona pretiosa.

ΠΙΚΟΥΤΖΟΥΛΟΝ, *pro ἐπικώτῳ, Camafus*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 2062. & Phavorinus: *κάμαστος, ἢ κάμαστος, τὸ πικώτῳ. Michaël Pfellus de Grammatica, MS.*

Κάμαστος, τὸ πικώτῳ κίψος, ἢ δ' ὄριον. Meurfius legit *κίψος*. Sic tamen in Cod. Reg.MS.

ΠΙΚΡΑ, *Tristitia, Anxietas*, περιληπτικῶς λυπη, βαρβαρῶς. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.1.

Ἀθίλο μετὰ γὰρ ἡμῶν πῶς πικρὰ ἢ Φαράτε. Et lib. 12.

Τὸν πῶς περικώτῳ πῶς πικρὰ καὶ ἰδῶν. Georgius Contares lib.3. Hist. Athenarum: *εἰς τῆς ἰελοῦσθων δὸν πῶς πικρὰ ἢ μὲν ἄλιγας ἡμέρας.*

Πικράδα, *πικρόπῆλα, Amarissis, Amariundo, πικρία, Πικρόκτις.*

Πικρανίσκεν, *Indignari, Exire ferre*, πικρανίον. Glossæ Græcobarb. *ὅσα πικρανίσκεν, ἢ τῶν πικρανίον. Damascenus Studita Homil.15. εἰς τῆς πικρανίον καὶ ἰσῶ.*

Πικραμῶνος, *Tristis, Tetricus, Apalus, Aetibus*, λυπηρός, στυρίος, &c. Joannes Glycas de Vanitate Vitæ:

Πῶς μετὰ ἀνασπασμάτῳ, μετὰ δαίματι, μετὰ πίνειν, ἢ τῶν πῶς δολοῦν τῶν πῶς, καὶ πικραμῶνος ζῆναι. Πικράριος, eadem notione.

ΠΙΚΡΑ, *Cichorea*, Cretensibus. Petr. Bellon. lib.1. Observ. cap.18.

ΠΙΚΡΑΙΑΣ, *Iris agrestis, Xyris, Gladiolus*. Glossæ Jatrice Barbarogr. MSS. ex Cod. Reg.1047. *κικράριον, ἢ ἀρῆριος, ἢ εἰς τῆς πικραδῶν.* Vide Ruellium lib.3. cap.87.

ΠΙΚΡΑΣ, *Androfaces*, herba ignota, apud Interpolat. Diofcoridis cap.556.

ΠΙΚΡΟΜΑΡΟΥΛΟΝ. Vide in Μαρώλ.

ΠΙΚΡΥΤ, *Amarum*, Πικρὸν, in Corona pretiosa.

ΠΙΛΑΤΕΜΑ, *Equuleus, Tormentum*, βασάνισμα, σπῆδωσις.

ΠΙΛΑΤΙΚΙΟΝ. Vide in Πελασικῶν. ΠΙΛΑΣ, *Arcus balista jaculum*, ex Gall. *Pile*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. in *Pilatus*. Affixæ MSS. Regni Hierosol. cap. ult. *ἀπὸ τῆς δὲ εἰς καὶ ἀπὸ τῆς πῶς, &c.*

ΠΙΛΟΝ, *Pileus*, Πῆλῳ, Πῆλιν. Matthæus Monachus de Offic. Palatij Constantinopol.

Ὁ Πρωτόστρωτος πῶς πῶς, ὁ μῆγας Λεγοθῆτις, Μῆγας Σπυριδωνίδης ἀρχῶν, τῶν ἰερῶν τὰ πῶς.

Πιλοφόρος, *Pileatus*, apud Parthos honoratiore censiti. Petrus Patricius in Excerpt. de Legat. *δικεβαλῶν* σπῆς Τραμάνον πῶς πῶς Πιλοφόρος, (ἢ τῶν πῶς εἰς πῶς αὐτοῦ ἐπῆματῶν), ἄσπῆρον γὰρ Κομῆτῶν ἐπῆματῶν, ἐπῆματῶν δοκῶν πῶς αὐτοῦ. Vide Gloss.amcd. Lat. in *Pileati*.

ΠΙΛΟΣ, *Pilum*, Stuidas : ἴσι ἢ πῖλος, καὶ πῶμα, πρῶτος πῖλος καλῶμενος. Etymolog. Πῖλος, τὸ ἐξ ἰρίων ἠρραγμένον πρὸς τὸ κομμάτω ἰσπίδου, ὃ ἡμέας πλοῦτος φασί. Eustathius Iliad. a. pag. 77. ἢ ὅτι ἐκλεῖν ὡς δὲ ξύλον ἐξ ἀνάγκης μόνον, ἀλλὰ καὶ δὲ σπιδόνων πῖλον πέτε σπιδασθῶ.

ΠΙΛΟΥΡΑ, *Pilula, Globulus, Calaspatina*. ΠΙΛΩΝΕΙΝ, *Inculcare*, Παρμηδίων, ἰπποστάσιον.

ΠΙΛΩΤΑΡΙΟΝ, vocat Aëtius, quod alij πῖλωμα, *Coactile* : σάκτι τῷ πῖλωματι, quod alij ὄψωρ πῖλωστικόν vocant; aqua scilicet qua πῖλωσιωι utuntur ad lanas fuccidas abluendas.

ΠΙΜΟΝΤΑΡΙΟΣ. Vide Πημῶντες.

ΠΙΜΟΨΑ, *In carnis*, Πρωῦ.

ΠΙΝΑ, *Fames, λιμός*, in Corona pretiosa.

ΠΙΝΑ, *Pinna, Πινος, Offres species*, ex quo nascitur vellus. Democritus Chymicus MS. in Phisicis & Myticis : καὶ ὁ αἰγῶντιος κόττιος, ὃ τὸ παραλίω, ὃς καλῶθῃ πῖνα. Glossæ MSS. Colbeteæ : πῖνα, ὄνομα ἰχθύος. Aristor. lib. 5. Hist. animal. c. 15. αἱ ὅτι πῖνας ἰσπίθι φασίθι ἐκ τῷ βύσσου ἐκ τοῦ ἀμμόδου ἐξ ἠερερωδουσι. Scholiastes Oppiani lib. 2. Halicut. v. 186. ἔσρακον ἔτρονον ἢ πῖνα ἄλλο πάλιν ἐστίν ὄσρακον, ὅτιρ βυβίας ἔσρα τὰς πλάκας λίγες ἢ πῶ πῖνακον, ἵπτερ ἐν τῷ θαλάσσῃ πῖνας εἰσάγειθι. Ita rursum : πῖνα, ad v. 187. & ad v. 196. ὃ μῦρ γδ καρινος, καὶ ὃ ἔτροπος, ὃ τῷ πῖνι σμικρῶν, καὶ πῖνοφύλαξ λεγόμενος, &c. S. Basilus Homil. in Divites : τὰ ἃ ἐκ θαλάσσης ἀίθου. ἢ κίχθῶν, ἢ πῖνα ὑπὸ τῷ ἐκ τῷ πρῶτον ἔτρονον. S. Asterius Orat. in SS. Petrus & Paulum pag. mibi 137. ἀλίως βαπτίσει τὰ ὑπόζυγα τῶν ἰρίων πῶ ξυθῶν πῖνας Σπυριδίου. Procopius lib. 3. de Ædific. Justiniani. κλαμῶς ἐξ ἰρίων πῖνακῶν, ὃς εἰς τὰς πρῶτων ἐκπύουσι, ἀλλὰ ἐκ θαλάσσης σμικρῶν ἰρίων. Πῖνας τὰ ζῶα κατὰ νημερίαισι, ἐν οἷς ἢ τῶν ἰρίων ἐκφυεῖσιν ὡς τῶν. Andreas Hierofol. de Vita Humana : καὶ σερικὸν ἐκπύου σκῆλῶς πρῶτον ὄσρασμα, καὶ πῖνας θαλάσσιαις ἔσρα μωχαμῶν καὶ κρῖνον, διὰ πῖνον πῶ ξυθῶν παρῆσαν. Nicetas in Ilaacio lib. 1. num. 7. ὃ ἢ ὡς καρῶν τῶν πῖνας πῖλακας τῶν δῶνται. Sed de Pinna consulendi in primis Cicero lib. 2. de Natura Deorum, Athenæus lib. 3. & alij passim.

Πῖνον. Glossæ Gr. Lat. πῖνον, *Marinum* : addendum forte, *Vellus*.

Πῖνοστῆξ. Constantinus Porphyrogenitus lib. 1. de Themat. cap. 12. ἐτέτρα φοινικῶσι καὶ χίλια, καὶ ἑτέτρα χροισίνα, ἰχθυὸς τὰς μαλῶσι οἰσιν πῖνοστῆξ καὶ χίλια, ὅσων σφαιρίζουσι τὰ χροισῶν ἄσρα ἐκείνο τὸ περιβῶντον Ἐλληνίως. Phile de Pinna :

Πῖνον ἢ ποίη καὶ πρῖχθῶν βιάσῶν ξύλων, οἷς ἐξ ἠρραγίων συμμῶν ἢ ἰσπίτων, ἢ ἐκ τῶν φραυῶν, καὶ χηλῶσα λιπῶσι, καὶ πῖνας πολυμῶσι ἐκείθῃσιν παρῆσαν, Σπαρῶντιος αὐτῷ μαρτυροῦντο νομῶσι.

Πῖνοσος, vel Πῖνοκῶν, rectoribus Græcis, ait Salmastius ad Plinium pag. 1124. 1173. *Margaritam* sonat; maximè apud Artianum in Periplo maris Erythraei, cuius locus ibidem collegit idem Salmastius, in quoru altero περιπέδιος τὸ πῖνοκῶν dicitur. Sed & πῖνοκῶν καὶ γὰρ vocat concham margaritifera, quam Isidorus Characenus apud Athenæum nudè πῖνας appellat. Cod. Reg. 1595. nunc 3004. fol. 131. cap. ὅτι μαργαρίτων. Ἄν τὸ γὰρ αἱ πῖνας ἰσπίθι πρὸς τὸ αἰγῶντιος ἔτροπος θαλάσσης, μία ἐκάσθῃ αὐτῷ ἰχθυὸς τὸ σῶμα ἀνομῶν τῶν σπιδῶνται τὸ σῶμα ἑρῶν αὐτῷ ἰσπίθι ἢ αὐτῷ ἢ χροισίω τὰ σῶμα (ἢ χροισῶν) ἢ ἀερατικῶν δυνάμεων πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν πῖνας, καὶ δεικνύουσι ἢ πῖνα ἀσφαιρίζουσι ἀερατικῶν λαμπρότητα, καὶ τῶν ἰσπίθι αὐτῷ ἰσπίθι μαρτυροῦνται ἐκ τῶν αὐτῶν βολβῶν τὰς ὀδομῶν καὶ, καὶ ὅτις

μῦρ γίνουσι οἱ μαρτυροῦσι. Vide Petr. Bellon. lib. 1. Oblectiv. cap. 71. & Stuckium ad ejsdem Artianum pag. 57.

Πῖνοσος. Lexicon MS. ex Schedis Combesij : Πῖνα, ἰχθύς, ἐξ ἢ πῖνοσῶν. Lana ex pinna.

Πῖνοφύλαξ. Phavorinus : πῖνοσῶν, ὃ πῖνοφύλαξ λεγόμενος ἢ ἰσπίθι ἢ ἰσπίθι. Ex Hotop. cap. 108. ubi Hoefschelius.

ΠΙΝΑ, *Penna*, Demetrius Constantinopol. lib. 1. Hierocophia cap. 142. ἰάν ἰσπίθι ἰεραξ ἰσπίθι, ἢ πῖνα φοκαλίδου ἐκ τῶν πῖνας. Cap. 152. ἐκ κλάσματος πῖνας. Occurrit præterea cap. 151. 162.

ΠΙΝΑΚΙΝ, *Scutella, Catinum*, Phavorinus. πῖνακας, ἀγῶνα ἐν οἷς ἔστροπος. Paradisus seu Liber Senum MS. & Apophthegmata Petrum in Achilla numero 3. λέω ἢ βαλῶν ἐκ τῶν πῖνακῶν καὶ ὄψωρ. In Daniele num. 2. μεθῆσθαι χαλασῶσι πῶ χροισίω καὶ χροισίω ἐκ πῖνακῶν, καὶ φάγγῃ μετ' αὐτῶν. Ubi Cod. MS. habet πῖνακῶν. Vita MS. & Apocrypha S. Alexij : οἱ ἢ ἐκείθῃ αὐτῷ, ἀλλὰ τῷ πῖνακα ὀδομῶν καὶ ἰσπίθι ἰσπίθι ἐκπύουσι καὶ κεραλίθι αὐτῶν. Vita MS. S. Theodori Syceæ : ἐπῶντιον τὰς τῶν ἀλίωθι θῖνας, καὶ ἰσπίθι ἐκπύουσι. Protoprodrum MS. in Hegemum :

Μὴ τὰ τῶν πῖνας πῖνακας καὶ ὡς τὰς χροισίω.

Πῖνακῶν, eadem notione, in Vita S. Gregorij M. Pap. apud Photium Cod. 252. πῖνακῶν, ἐκ τῶν μῆτρων ἰσπίθι ἰσπίθι τῶν διαβροχῶν αἰμπευθῶν τῶν πῖνας, &c.

Πῖνακῶν, *Catillorum confessor*. Ita cognominatus nescio quis Basilus, apud Nicetam Paphlagon. in Vita S. Ignati Patr. Constantinopol. p. 1229.

Πῖνοκῶν, vel πῖναξ, *Quarta pars medimni*. Zonaras de Michaelè Duca : εἰνα ἠμῶν καὶ ἐκείθῃ ἐκ τῶν ἰσπίθι τῶν βασιλίων τῶν, ὡς μὴ ὅτις μεδῖμον ἐκ τῶν ἰσπίθι ἀνομῶν, ἀλλὰ ὅτις πῖνακῶν, ὃ ἐστὶ μεδῖμον τὸ τρίτατον. Ubi παραπῖνακῶν univè voce legendum videtur. Hinc porro

Παραπῖνακῶν, cognominatus idem Michael Ducas ἐξ τῶν πῖνακῶν ἢ μεδῖμον ὅτις πῖνακῶν πῖνακῶν τῶν νημερίων, *Quod eo tempore modus pinace* (id est, quadrante medimni) *desumpit & detraxit aureo nummo venderetur*. Ita Scylitzes, idem Zonaras & Glycas pag. 330.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ, *Tabella, Codicilli*. Gloss. Gr. Lat. Πῖνακῶν βασιλίων, *Codicilli*. Artianus lib. 1. in Epictet. cap. 10. πῖνον ἰσπίθι ἐκ τῶν πῖνακῶν, ἀπῶνταισιν αὐτῷ ὅτις καίσρα πῖνακῶν. Apud Synefium Epist. 127. πῖνακῶν, ἐκ τῶν πολλῶν σμικρῶν ποίηθῶν τῶν ἰσπίθι ἢ *Augustalitati* nempe seu *Augustalis* Dignitatis : ex quo duos Augustalis omisso à Jacobo Gothofredo licet eorum inserere Catalogo, *Pentadium* scilicet ex Epist. 29. & *Euthadium* Laodiceum ex eadem Epist. 127. Anonymus de Amorib. Lybistri & Rhodannes MS.

Πῖλα ὅσων ἀεθῶν πρῶτον ἰσπίθι ἐκ τῶν κοσμητίω τῶν πῖνας ἐκείθῃσιν, ὡς ἴδου πῖνακῶν. Ἀνάγνωθῶ τὰ γράμματῶν τὰ γράμματῶν πρὸς ἐκείθῃ.

Est porro Πῖναξ Græcis, τὸ βιβλίον, ἐξ τῶν ἐπὶ τῶν σπιδῶν ποτὲ γράφουσι τὸς ἀρχαίως ἀεθῶντες, ut ait Eustathius in Iliad. ζ. pag. 632.

ΠΙΝΑΞ, *Canon* seu *Liber Penitentialis*. Eucherii logium Goari pag. 680. ubi de Otationibus super Penitentes : καὶ ἰσπίθι αὐτῷ ὅτις ἰσπίθι ἐκ τῶν ἄλλων, καὶ ἰσπίθι τὸ ἰσπίθι καὶ ἰσπίθι, Πῖλας τῶν πῖνακῶν, καὶ ἰσπίθι ἰσπίθι ὅσων ἀεθῶν ἐστὶ, καὶ κατὰ τῶν αὐτῶν ἐκπύουσι τῶν βιβλίω ταύτης ὀνομαζόμενον ἀεθῶν. Vide Gloss. mcd. Lat. in Penitentialibus.

ΠΙΝΑΣΦΕΛΟΥΝ, *Peucedanum*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 498.

ΠΙΝΝΕΙΝ, *Bibere, Πῖνον*. Glossæ Græcobarb. Γῆνθ, ἢ γῆνθ, ἢ πῖνον κρασίν. Rursum : Πῖνας, ἢ βῖναξ, ἢ γῆνθ.

ΠΙΝΟΪΑ, *Pinus*, in Turcogt. Crusij paginā 208. vel *Fruñlu Pinu*, nobis, *Pignos*.

ΠΙΝΟΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἔστιν ὁ ἔξω-
θεν βέλτων. Aliter hanc vocem interpretatur Olym-
pidorus Philophus Chymicus Alexandrinus MS. in
Zofinum Panopolitam: ἅπα ἄριον λίαν, φεῖρον
τά ως τά σάματα τὰ χυτά, ὅσα κηῖ κυρία λίαν Πίνου.
Inscribitur verò caput, Πίνου τριῶν, ὁ μανθ' ὕλας φεῖ-
ρων. Suprà, Πίνου σπῆρῶν, ὁ δὲ φεῖ ἄριον τὰ βέλτων ἢ
χαλκὸν ἐς τέτατος. Rursum: Πίνου δ' ἄριον, ὁ βραδύς
φεῖρον. Πίνου verò aliis est ὁ λίαν ἰκαῖος, apud
Phavorinum, qui hæc in Joanne Damasceno af-
fert: ἔτος νεῖρος ἐκμιματῶν φεῖρας, ἀλλὰ σφῆς
ἀρχάνου πῆος ἢ λογιγραφίας ἀμυλλῶν. Apud Eu-
stathium, ex Glossis, πίνου exponitur ὁ κρήνη ὡν,
pag. 871. 1270.

ΠΙΝΟΣ, *Pile majores quæ edificium aliquod
sustinent*: pro *pinis*. Sunt autem πινος, παρ Ἀτ-
τικῆς, ὁ σφῆς τοῦ ἄλλου Ἑλλῆσι κύβου, ut est apud
Molchopolum pag. 135. Lexicon MS. ex Cod. Reg.
1708. πινός, ὁ τῶ τοῖχου. Glossæ aliz habent, ὁ τῶ-
χου. Ita porro præfertim appellat Scriptores qua-
tuor pilas majores quibus Trullus Ecclesiæ Sophiæ
Constantinopol. incumbit. Theophanes an. 32.
Justiniani: ἀλλ' ἐπέστησε τὴν πινὸς τὴν βασιλείας ἢ
τρυλλόν. Infra: λοιπὸν σμυθῶν ὁ ἐπιστάτης βασιλῆος
ἐξερην ἄλλας πινὸς, καὶ ἐπέταξε ἢ τρυλλόν. Adde Ce-
cidenum pag 386. Symeon Theflonic. de Sacram.
ubi de Sacra mensa: ἢ ἀντὶ κίωνων τετραγώνων ἐκδομη-
σίνου πινῶν. Βωμῶν λογιγράμης. Codinus in Orig. Con-
stantinopol. num. 89. ἰδὼν τις Ρωμαῖον εἰσεσθῆς εἰς τὸ
ναὸν ἔδ' Ῥωμαῖα γράμματῶν ἕπι τῶν ἢ πινῶν, ἐξ ἀνα-
νῶς αὐτὰ, &c. Idem n. 141. εἰς τὸ δειξὸν μίρον ἢ πινῶν
πλοῖον Σιλλυόνου.

Πινός & Πινός. Procopius lib. 1. de Ædif. Justin.
cap. 1. καὶ τὸ ἢ νῆα λόβου χειροποιῶν ἰπαιεῖσκάσι
πινος, ὡς καλῶν πινός. In Eucherologio p. 838. ubi
de Dedicatione Templi: βασιλεὺς τὸ ἢ μύρου ἄγειον, ἐξ
ποῖα σμυροῖν ἔξ αὐτῶ καὶ ἕκαστον κίονα καὶ πινῶν ἢ ναῦ.
Adde p. 845. 847. Eusebius lib. 3. de Vita Const. cap.
37. αἰ δ' ἔπος τὸ ἰμπεροῦν ἐπὶ πινῶν ἀνυρόσθου, &c.
Nicephor. Callist. in Proœmio Hist. ubi de æde So-
phiana: τοῖς δ' ἔδον δ' Ῥωμαῖοι καὶ πινῶν Ῥωμαῖοι, ὡς πινῶν τι-
νες γήρασι ἰοικόντες, ἐκ κόσμου ἢ ἐξ ἀφῆρας ἐπέταξε ἵερῶμα
δυσκρίτης, ἀπ' ἀλλήλων διακρίχθῆναι, &c.

Πινός, Suidæ: Πινός, ἐξ πινός πινός ἢ σφῆς Προ-
κοπίου.

Πινός, apud Harmenopolium lib. 2. tit. 4. §. 40. εἰ
ἢ πινός ἢ τῶ ἰσοκρίμῶν, φέρον τὰ βάρη ἢ ἰπικειμῶν,
βυλλῶν ἢ ὁ ἰπικειμῶν ἐξ ἢ πινῶν ἔχον ἀπὶ τῶ κίονα σῆ-
σαι, δὲ δὲ δὸν αὐτῶ ποῖαν σπῆρῶν ἀντ' αὐτῶ τὸ κίονα, ἢ
ἢ διαμῆτρον ἔστω ἔχουσα ἡμίον μίρον ἢ πλάτους ἢ καλαυ-
μένῃ πινῶν, &c. Ubi Interpretes perperam *Biummeti*
verit. Occurrit rursum infra num. 56.

Παραπίνα, seu Παραπίνα, *Pilarum* vel *Pes-
sorum fulcimenta*, ἢ σφῆμα, seu πινῶν adjuncti ad
muros fulcendos, vel ad fulcendos ipsas pilas:
atque ita legi observat Cujacius in Paratit. Cod. in
Basilicis ad Leg. de Operib. public. quæ est 39. in
Cod. Theod. quæ perperam *Parapetasia* præfert, uti
observatum in Gloss. med. Lat. in hac voce, & in De-
script. Ædis Sophianæ num. 36. licet hæc Lectio-
nem tueatur Jacobus Gothofredus. Nam cum *Para-
pessia* præferat Codex Justinianus, potior videtur
æ lectio quæ Basilicis convenit. Vide Tabellam I.
ex his quæ initio hujusce operis delineantur.

ΠΙΝΤΕΛΛΑΖΕΪΝ, *Ligare*, ex Gallico *Ban-
der*. Ital. *Bindelare*. Affix MSS. Regni Hierosol.
cap. 271. τὸ δίκου κρήν παρόδου τὰ ἢ πιντιλλῶν,
καὶ τὰ ἢ γαβντιζῶν ὡς τὴν χῆρῶν, ἐξ τὰ ἢ σφῆς ἀξῆ

τῆς κρημάρας τὸ λίαν φέρον. Ubi versio Veneta
cap. 251. *Quel Scrivan deve esser subito bindelato,
& menato per la Cista, frustando fino a le forche, &
impiccato*, &c.

ΠΙΝΤΟΝ ΝΕΪΝ, *Abundare*. Glossæ Græco-
barb. Πλοῖαζέμῶν, πολλοῖσκαμῶν, Πλοῖονεμῶν. Item,
Portare. Eadem Glossæ: τὰ φέρον, τὰ πύλινον. Occur-
tit ibi pluries.

ΠΙΞΟΙ. Vide in *Keslarizis*.

ΠΙΟΝ, in Glossis Botanicis Colbertæ MSS.
τὸ ὅπικ.

ΠΙΟΝΙ Α. Jatrofophium MS. φλοκωνισῶν πῶν λο-
γομῆλων πινῶν πινῶν, καὶ ὁμολοῦνται ὁ δαμυλλῶν-
νῶν, &c.

ΠΙΟΣ, *Pim*, ὑστέρας, apud Helyschium & Pha-
vorinum. Ex iis emendandæ Glossæ Basilic. Πινος, ὑ-
στέρας. Legendum enim ὑστέρας, Πινος ἀγῶν, *Ludi Piu-
les*, in scriptu in honorem Antonini Pij Aug. in veteri
Inscript. apud Thomam Reinsum p. 183.

ΠΙΟΣ, pro πινός, ὡσῶν, τῆς. Historia Apollonij
Tyrij:

ὡς τὸ μαθῆν ἀφῆλιν τῆ ὡσῶν ἢ πῶν χῆρῶν,
τὸν πῶν ἔνομαζαντο ὄλοι τὴν Τελλυγῶρα.

Infra:
τὸν πῶν ἔδα φανῆρα, ὡσῶν τὸ μιλῶν.

ΠΙΟΤΟΝ, pro πινός, *Pois*, *Pois*. Glossæ Græco-
barb. τὰ πινῶ ἔστω δειχόμεν, ὡσῶν δειχῶν καὶ λαμβαν-
να τὰ φέρον καὶ τὰ πινῶ. Synaxarium Maximi Cy-
thæi. 9. Janv. ἔλα ἢ πῶν τρυλλῶν ἄρτων ἐξ ἄλας, ἐξ πινῶν
τὸ ἐκ τ' ἢ πῆ ὡσῶν. Vide Paulum Lagnium in Enchiridio
Orthodoxo p. 156. Hinc fortè Galli *Le pios* hauserūt.

Πιότης, *Pois*, πῆος.
ΠΙΠΑΝΤΙΣΤΗ, τὸ γλοκωλεζον, in Glossis Ja-
tricis MSS. ex Cod. Reg. 1237.

ΠΙΠΕΡΑΤΟΣ, *Piper asperis*, ἢ *περιπιδῶς*. *As-
per*; *Piperatus*, apud Latinum Agrimenform. Con-
tinuator Theophanis lib. 3. num. 42. καὶ ἢ περιπιδῶν
ἔχουσα κατεστρωμῆτον ἐκ λίθου πινῶν. Infra: τὸ ἢ ἀρῶν
μύρον ἐκ δὴ δὴ κίωνων ἀλυθνοπιτῶν ἔξω διασκαρῶν ἔχον
Μυσήλων, id est ex *anabiu columinis purpureis pipera-
tatis*, quibus scilicet pipetis grana quodammodo
effinguntur.

Πιπερῆστῆς, *Vas* in quo *Piper teritur*. Ptocho-
prodromus MS. ex Cod. Reg.

Καὶ τὴν πινῶν πινῶν μῶν τὰ τριβῆν πινῶν.
Occurrit rursum infra.

ΠΙΠΙΑΖΕΪΝ, Πιπιλλίζον, *Portio*, *Sugere*
Exsugere, *Alidion*, *μυζῶν*, *Θυλάζον*. Glossæ Græco-
barb. ἀντῶν, πινῶν, γαμῶν, ζαμῆς.

ΠΙΠΙΝΙ, *Pipio*, *Columba*, Πῶπῶ, Πιπερῆστος.

Πιπιζον, *Pipire*, πινῶν.
Πιπιζον, *Pipiniscium*. Physiologus MS. de Na-
tura animalium, de Nyctocorace: ὅσῶν ἐξ ἐκποσῶν αἰσῶν
τὰ ἰαυτῶν πύλια, ὡσῶν τῶν πινῶν τῶν ἀσπῶν αἰ-
πυρίσῶν.

ΠΙΠΥΛΟΣ, *Alauda*. Scholiastes Theocriti:
ἐξερμῆνον κερωδῶν ἢ λογομῆς πινῶν.

ΠΙΡΙΟΝΗ, *Serra*, Πῆρον, in Turcogt. Crusij.

ΠΙΡΟΣ, *Spira*, in Turco Græcia Crusij pag. 155.

ΠΙΡΟΥΝΙ, *Fibula*, Πῆρον. Synaxarium Maxi-
mi Cythæi. 23. Jan. δειχῶν εἰς τὰ αὐτῶ τῶ πινῶν σι-
δῆρῶνα πυρῶνῶνα.

ΠΙΡΩΛΑ, *Pilula*, Καλαπίον, Σολεῖον.

ΠΙΣΙ, *Fides*, Πῆσις. Simeon Cabasila in Epist. in
Turcogr. Crusij: τῶν τῶ (δὴ μάλιστῶν) ἀσπῶν ἢ ἢ Ἀθ-
ναίων χαρίσῶν βυλλῶν τῶ ἀσπῶν, ἰδὴ πῆσις, ὡσῶν, καὶ
Ἑλλῶνων δειχόμεν, λίαν ἰκαῖον ἀντὶ τέτων, ἐπὰ πῆσι, ἐπὰ
Γῶν, ἐπὰ Ρωμαῖων κῆσι.

ΠΙΣΚΙΝΑ, *Piscina*, in lib. 19. Basilic. tit. 8. §. 7.
Vide *Quina*.

ΠΙΣΚΟΠΟΣ, *Episcopus*, *Episcopus*, ex Ital. *Bischof*. Historia MS. Bertrandi Romani:

Τὸν πίσκοπον ἐκάλεσαν μὲν τῆς κληρικῆς τυ. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Εὐθὺς ὀρέγηραφον εἰς ὅλα τὰ ῥήματα, Γαβριηλὸς ἀπείρατον, λιγάτως καὶ πιστάπους. Στὸν ῥήματ' ἠφάντης ὁ, καὶ τὸν τῆς ἱερέως.

Alius Anonymus de Vulpe & Lupo: Καὶ γόμερα καλόγαρον, τὰ ῥήματ' μωαίριζω,

Καὶ πάλω ἠνυμῶν, εἰς πίσκοπον γυρίζω. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhodi:

Καὶ θίσεις τ' πίσκοπον, καὶ κόψι τῆς παπῶν.

ΠΙΣΜΑ. Vide in Πίσμα. ΠΙΣΟΚΑΠΟΥΛΟΝ. Vide in Καπάλον.

ΠΙΣΟΣ. Vide in Πισός. ΠΙΣΕΑΡΙΟΝ, *Faba*. Scyrrilus Scythopolitanus

in Vita MS. S. Sabæ cap. 40. αὐτὸ ἢ τότε ἰψτάσιθ φάβα ἢ πλεμνοῦ, τὸ παρ' ἡμῶν πισάριον λεγόμενον.

Infra: κακίον τὰ ἔργον πισάριον μαζαρίνας, καὶ καλῶς ἠρτίνας παρήθιν.

ΠΙΣΤΑΚΕΛΑΙΟΝ, *Oleum Pistacium*. Simcon Sethi de Faculat. cibor. ἢ ὁ ῥῶν, φασί τις,

ἔλαιον ἀμυρ δαλιλαίε, ἢ πιστακίαια γίνον περήθιν, τὸ ἔλαιον ἰψάσατ' μὲν ἰψάσιθ ἠρηπλασίον. Vide Pιτλάκιον.

ΠΙΣΤΙΚΟΣ, *Famulus probus*, *Fidelis*, vel cui res quæpiam getenda committitur. Joannes Moschus

in Linton. cap. 79. ἔγω ἢ Πιστικὸν κοινοῦντα τῇ ἀγίᾳ καὶ ἁθροστικῇ ἐκαλοῦσιθ ἔσο ὁ πιστικὸς, καὶ τὸ ἔσο τ' ἡμέρας, ἔλαβον κοινοῦσα τῇ ἀγίᾳ πημπη.

Miracula SS. Cyri & Joannis num. 32. κακίον Θεωμῶν τ' Κυμῶν τ' Ἀργίωτα πιστικὸν ἰσιζήθην, &c. Sed maxime ita appellant Jurisconsulti Græci cum cui navis cura demandatur. Glossæ Basilic. Πιστικὸς λέγειθ ὁ ἠμπιστεύον

ταί τινα σφαγίμαθ' ἡδὲ τῦτο καὶ τ' κριθῶν ἀξιώσιον εἰς φυλακῆν πλοῖα Πιστικὸν λέγουσιθ πλοῖα. Eadem Glossæ: σφοδρὸν ναυκληρον ἢ, ἡτοι πιστικὸν, ὄπῳτ' ἢ ἐκμύλασαι τ' πλοῖα

ἰσιζήθηθ. Mox: ἄλλ' μόνον ἢ τ' σωμαλλομαίων τῇ σφοσπία ἢ Πιστικὸν ἐπὶ καὶ ὁ ναυκληρὸς. Scholiastes Basilic. ad lib. 53. pag. 645. Πιστικὸς ἔστι ὁ πάσαν ἰσιμύλασαι τ' πλοῖα ἰσιζήσασθ.

Vide Gloss. med. Lat. in Pistacia.

Πιστικοί, *Pastores*, quibus scilicet pecudum cura datur. Nicetas in Man. lib. 6. num. 8. ἐδ' ἄξιον τ'

ποῦτον σφαλίμαθ', ὁ τῶκαπῶτα ἰπτόλο, ἀλλὰ συμμύτρασαι τὸ ἔργον βοσκημάτων ἀρπαράων καὶ πιστικὸς ἐλίτοις Τύρκων, περιθίος ἐκαθὲν ἄποσος. Ubi Cod. Edit. ποιμνίταικ.

Ita in Alexio lib. 2. num. 4. ἰπθίμθ' ποιμνίταικ καὶ βουκλιός, ubi Edit. ποιμνίταικ. Damascenus Studita Homil. 19. ἡτον ἢ καὶ ὁ πιστικὸς καὶ ὁ γάωροι

ἄλλ' μίω χίωρα.

ΠΙΣΤΙΣ, *Symbolum Apostolorum*. Geronticon, apud Nicemon in Pandectæ MS. lib. 1. fem. 29. καὶ

μὲν τῆς αἰνῆς ἀνυ ἀσποπαρίων, ἡέσαστο, ἄσκα ἐ ἰψίσιος ἔσθ, σὺν τῇ Πίσιος. Occurrit ibi rursum.

ΠΙΣΤΟΝ, *Præclarum fidei in Christum argumentum*, in illius præceptis exequendis. Nomocanon Cotelierianus num. 22. οἱ ἔξαρσασθῆς ψυχῆς

ἐ καρῷ αἰχμαλωσίας, μίγαν πιστὸν βοσῆν' ἐ καρῷ τ' κριτας ἡδ' ἐκ δειθῶν τ' Σαφῆθ. Et num. 218. ἰαν ἢ

τὸ ἐ χωρίσει λάχην, καὶ ὁμάσος, καὶ συμμύξη, ἢ καὶ ἀλώθιος ὑπαρχει ἢ ἰσθῶθεις, μίγαν πιστὸν ποσῶθ.

ΠΙΣΤΟΣ, *Panis genus*, in Glossario Græco-barb. ex *Milio*, quod *πιστόν* vocant: nam panem

in sterilibus Provinciis ex milio factum testantur Strabo lib. 5. & Columella lib. 2. cap. 9. *Pisum*

etiam inter frumenta recenset Isidorus lib. 17. cap. 1. Anonymus MS. de Dieta, ex Cod. Reg. πῖσθ' ἢ

λέχθθ, ὀλιγόσπορος καὶ ψυχροῖ ἰγρομαθῶν ἢ γαστέρα ἔσρασαι, ἔχθ ἢ καὶ τὸ δισπῆθ. Leo in Tacticis

cap. 6. §. 28. ἰτίρας ἀμάσας, ὡς ἢ καὶ ἄσκει, βασάζουσαι πῖσον, καὶ παζαμάριον, καὶ σαζίτῆς, ἐ τοξασα ἐκ πηλαῦ. Cap. 10. §. 13. ἀλλὰ καὶ δαπάνου, ἢ παζαμάριον, ἢ πῖσον, ἢ ἄλλου τινὸς εἶδος, &c. Cap. 13. §. 11. ἡα καὶ ἐ ἕκασθ' ἐρῶνῶς ἐ πῶ κινῶν σφοδρὰταξιν ἔχθ ἐ τῇ σπλοσπηθῆν μίαν ἢ καὶ ἄλλου λῖτας ἄρτυ, ἢ ἀλύρου, ἢ πῖσον ἰψθ, ἢ παζαμάριον, ἢ κριτά.

Ubi Mauricianus lib. 7. cap. 11. ὡς ἐ πῶ κινῶν πρὸς παράταξιν ἐ πῆ σπλοσπηθῆν αὐτὸ ὄλιου λῖτας ἄρτυ ἢ ἀλύρου, ἢ πῖσον ἰψθ, ἢ κριτά ἔχθ. Et lib. 12. c. 6.

ἰτίρας ἀμάσας ὡσὶ δίκκα, ἢ καὶ ἄσκει βασάζουσαι πῖσον ἢ βουκλάτα, σαζίτῆς, καὶ τῶσα ἐκ πηλαῦ. Et lib. 5. cap. 3. τὸ ἢ ἱτερον ἐς τὸ τῖταν, ἡτοι καμαρῶν

ἔχθ, καὶ δαπάνου βουκλάτα, ἢ πῖσον, ἢ ἄλλου τινὸς εἶδος. Quid verò sit *πῖσον* his allatis locis, plene docemur ex Tacticis Constantini pag. 45. ὄσθῶν

βασάζων ἐς τὰ σῦρτα, ἢ τῖνῶς μικρῆς, ἢ σαρία ἐπὶ κα, πρὸς τὸ ἔχθ ἐν ἐν τῖνῶς, καὶ τὸ ἄλλο σκεπῆζῶσα, ἢ γῆν ἡέσασθ ἡα βασάζουσι καὶ δαπάνου, ἢ παζαμάριον, τυτίσι μάζας, ἢ πῖσον, τυτίσι κίχθου ἐκλιπυμῶν

ἰλασθῆ, μίγαν ἄσκει καὶ σριακῶς λῖτας. Est igitur *πῖσθ*, *milium decorricatum*, quo inquit Galenus in lib. 1. de Aliment. facult. cap. 15. in panes abutuntur, quibus cæterarum frugum inopia est, tametsi hi corpus parum alant, illudque refrigerant, ac sint naturâ siccissimi & friabiles. Sed an Paximadium idem sit quod *Μαζα*, major est difficultas. Vide in hac voce.

Cæterum *πῖσθ* pro potu usurpasse Æschylum in Prometheus vincto pag. 32. putat eus Scholiastes: sed legendum *πασθ* contendit Gæmusinus ad Pflenum de Operat. Dæm. negatque *πῖσθ* ἀντὶ ποτῶ in ullo Auctore reperiri. Vide Pigafettam ad lib. 13. Leonis Tactic.

ΠΙΣΤΟΙ, *Fidèles*. Christiani sic dicti, ad scriptum Catechumenorum & Pœnitentium in Concilio Laodiceno Can. 19. & alibi passim. Vide Gloss. med. Lat. in *Fidèles*.

Πιστοί, dicti apud Novatianos, qui ab iis Baptizati fuerant, ut ex Concil. Laodic. Can. 7.

ΠΙΣΤΟΣ, *Fidelis*, *Fides Catholica tenax*. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. Sancti Sabæ cap. 53. de Juliana & Anastasia Patricias: ἔξαρσῶθ

πρὸς αὐτ' πυκνότερον ἰθα κλίμῶρα προσκυνοῦσαι αὐτ', καὶ τ' θῖας δῖσασκασίαι αὐτ' ἀσπλάσαι, ἡσασ γδ ἰλιαν πῖσθ, καὶ τῇ ἔθροδῆξη καὶ τ' ἄλλας ἀρεταῖς διμυπῆσασθ.

ΠΙΣΤΟΥΡΙ, *Suggeus*, *Ambo*, *Pulcrum*, ἔθμα, ἀποσασθῆον.

ΠΙΣΤΟΡΙΟΝ. Codinus in Orig. n. 123. ὄσπρκατῆλυον ἢ ἰδλωαία, καὶ ἰθῖνον ἐ αὐτῶ τῇ πῖσῶρῖα. Ubi Codd. Vaticani πῖσῶρῖα, & πῖσῶρῶν habent.

ΠΙΣΩ, pro ὀπίω. Anonymus de Nuptiis Thesei: Τὸ τὸ μὲ ἰθῶν ἰποικῆς ἐς τ' καρὸν τ' πῖω.

Stephanus Sachlees in Versibus Politicis MSS. Καὶ πῖσθ' τὸ ἡμπρὸς καὶ πῖω τὸ σμῆξη καὶ σπασῶν.

Vide in Καπάλον.

ΠΙΤΑ, *Lamina*, Hieron. Germano.

ΠΙΤΑ, Πήτα, Πίττα, *Placenta*, in modum laminæ confecta, πιακῆ. Glossæ Græco-barb. πιακῶντα. πῖτῖας. Joannes Jatrosophiata MS. cap. 115. σπῆσῶν φίλλα κοσπῆθ, καὶ μίξη τὰ μὲ τῶ καλλῶ τ' ταυρίν, καὶ ποῖθ ἐκ σπῖας, καὶ θῖτα τὰ ἰσῶσῶν κοχλῖον. &c. Theophylactus Hierodiæ. Hom. 17. p. 333. ἀμὲ φῆρ ἡμῶν πρῶτα νομάτι πῖτῶν. Manuel Palæologus in Onirocritico MS. cap. 10. ἰαν ἰθῶ τῖς ὅτι ἰθῖσι πῖτῶν ζῆσασ, &c. Damascenus Studita Homil. 18. καὶ ἡτον ἀσῶσῶν τ' κεφαλῆς τῶ μῖα πῖτῶ ζῆσθ, καὶ γερὸν ἐς ἡα ἔξῆξη.

Πιτόμα, Πιτόμα, *Cerium*, *Kerion*.

Ε Ε ε ε 2 Ἰπῆρῖθ,

Πλαμίτζη, *Placentula*. Libet Jatricus Græcobarb. MS. ex Cod. Reg. 1673. ἐκείθεν αὐτῆς, καὶ βάλε τὴ κρίνον αὐτῷ μὲν μίλλω, καὶ μαλαξὸν αὐτῷ, ἐν ποίῳ ὡς πιταριτζῶ, καὶ θήλα, ἐν ἴσπασι εἰς ἐκῆτα καθαροὺν ζυμάειον, καὶ ἰάζ.

Πιλοσίριον, eadem notione. Lexicon MS. Colberticum: λώσσα, πιλοσίρια, ὡς καπυρούνης, δασυμιδάλι.

Πλακοπίλα, *Placenta*. Vide in Μαραπάς.
 Πιλαρίδα, *Massa*, Παλάθ.
 Ἀδρόσιπιτζα, *Placenta* ē farina. Glossæ Græcobarb. ἀδροσιπιτζα, πλακοπίλας.

Λαχαυόπιτζα, *Placenta ex Oleribus*. Myrepsus MS. scđ. 7. cap. 5. κέλον καλῶς ταῦτα, ἐν ποίῳ ὡς λαχαυόπιλα μὲν ἄσημάτων κωσικῶν, &c.

Ἀλοσίπιτζα, *Reliquum placenta*. Agapius Cretensis in Geoponico cap. 85. καὶ ἡ ποίσα (φορτίσα) ἦν καὶ λαφίσιλα, ὅση ἔλυνον εἰς πῶ ἀπάλω.

Χυλόπιλα. Glossæ MSS. in Batrachonom. Homeri: ἡ τίμος ἐκ πύριος χυλόπιτζα ἐκ σιμιδάλας.

ΠΙΤΑΚΤΟΥ, Πιτάκιον, Πίλαυτ, *De industria, datā operā*, ἔχεντιδῶ.

ΠΙΤΕΡΑ, προ πίτερα, *Simila, Similago*, σμιδάλα. Glossæ Græcobarb. λίπῶ, καὶ πάχῶ, ἐν πίτερα, ἦν καὶ πίτερα. Synaxarion Maximi Cythæ. 17. Janv. τρώουζας ἀφῆν ἰμασ φοράν πῶ ἰδωραδά ἐν τῷτο κέζινον καὶ πύριον, γλυκαγίμρον μὲ ἄλας.

ΠΙΤΖΛΣ, *Pumilio, Napus*. Epimerisimi MSS. Herodiani: Πιτζῆ, ὁ πιτζῆ. Vide Suidam in Πιτζῆ.

ΠΙΤΖΟΣ, idem fortè quod πιτζῆς, *Parvus Orneosophium* jussu Michaëlis Imp. scriptum, pag. 244. τὰ φαλκόνια τὰ ἔχουσια κρέσινα παρ' ὅτ' ἀπώλοσφα, ἰσῆλα ἢ ἴπ πιτζῆ. Occurrit apud Theophanem, Cedrenum & Zonaram an.9. Pagonati Joannes Patricius ὁ ἰπικλῆς Πιτζῆσιδης. Ubi Cod. al. habet Πιτζησιδης. Vide Παρασιδης. Hinc etiam fortè cognomen Nicolai Patricij apud Leonem Ostiensem, Cui, inquit, *Picis cognomen erat*.

ΠΙΤΗΔΙΟΣ, Πιθηδῶ, pro ἰπλήθῶ, *Idonem*. Histotia Apollonij Tyrij:

Τῆς ἡμερῆς τὰ δρυοὺ ἐκῆτα τὰ παροῖδια, καὶ κατὰ πῶ ἔχουσιως ὡς ἄποιο πηδία, Alibi:

Ἐνα μεμημένω ὄμορφο πηδίο μαρμαρίνω.
 Nicolaus Lucanus in Iliad. Græcobarb. lib. 4. Ἐἴθε, Θύρατερ, ταχῆς, Ἀβλῶ κέρη, ἐν ἄσφρον, εἰς τὸ σπατέρμα τῆ Τρώος, ἐν δόκμασι τὰ πηδία, ὅπως ἔ ἀφῶνιο οἱ Τρώες, τὰ διασφῆρσι τὸς ὄρκυ.

Πιθηδία, *De industria*, ἔχεντιδῆ.

ΠΙΤΥΜΙΟΝ, προ ἰπλήθῶ, *Amulla, Pæna*. Hesy chius & ex eo Phavorinus: πιτύμια, τὰς ἀξίας τιμῆρας. Vide Ἐπιτύμια.

ΠΙΤΥΑΚΙΟΝ, Πιτύακ, Πιτάκ, *Schedula, Epistola*, Gallis, *Billet, Lettre missive*. Glossæ Gr. Lat. Πιτάκιον, *Brevi*. Philæmon in Lexico Technologico MS. Ἀζιζῆ ἢ καὶ Πιτάκιον τὸ χαρτίον, ὅθῃ τὸ ἄσφρον τὸ πύζῶν ὡς γδ ἰδωλῶν σχήμα τὸ δῆλτυ, ὅτω καὶ Πιτάκιον ὅθῃ τὸ τε ἀσφρονιζέτω πύζῶν ὄμοιος πῶς τῷ τὸ χυτῶν σχηματισμῶ. Similia habet Eustathius II. c. pag. 633. Synodus VII. Act. 4. ἀμύλον ἐν ἡμᾶς αὐτῆς ἐκῆτα τὰ πιτάκια ἀπώλοσεν. Ibid. ἀντὶ βελόνιον πιτάκιον ἡμῶν ἰπῶσῶν. Rhamplius MS. καὶ εἰς κῆσιν ἰματίον, καὶ δρυομάτων, καὶ χερῶν, ἐν μασδάτων ἀζῶθῶν. καὶ πιτάκιον. Leo Grammaticus in Leone Philopho pag. 486. ὁ Σαρωνῶ τὸ πιτάκιον ἰπῶσῶν. Suprà χαρτίον appellavit. Adde Anonymum Combesianum in eod. Leone num. 29. 30. in Constantino Porph. num. 4. Sguropulus in Hist. Concilij Flo-

rentini scđ. 3. cap. 2. δασυδίῶ ἢ καὶ τῷ Πατριάρχῃ τὰ ἀφῶς αὐτῆς πιτάκια τῆ δολαβήθῶν Πασιαρχῶν, &c. Adde scđ. 5. cap. 10. Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morca:

Γράφει τὴ καὶ πύζακα τῆ ῖνῶ τὰ ἰβάσῶζιν.
 Alter de Nuptiis Thefei lib. 1.

Ἐνα πύζακ ἴνῶζῶ, καὶ ὄδο κοράσια κρέζιν.
 Vide Codin. de Offic. cap. 1. num. 8. Salutationes Epistolæ Pontific. post eundem Codinum, lib. 11. Basilic. tit. 3. §. 45. & que Cafaubonus & Salmassius de hac voce commentantur ab Hist. Aug. & nostram Constantinopolim lib. 2. pag. 177.

Ἀνισπίλας, *Responso ad Epistolam*. Anonymus MS. de Amoribus Lybistri & Rhodannes:

Γράφει ἐν αὐτῶσιτακίον, καὶ παρηόροσ τοῦ.

Πιτάκιον, *Codicillus* quo quis Dignitatem aliquam consequitur. Joannes Episcopus Citri pag. 319. in Jure Græco-Rom. τὸ ἴθῃ πιτάκιον τῆθῆσι τινος, καὶ ἴσφικια ἔχουσι, &c. Constantinus de Adm. Imp. cap. 46. ἐκ ἀφῶσῶζιν τῆ βασιλῆος ἰθασι τὸ πιτάκιον τῆ Πασικῆς Συμῶν τῆ ἀσπῆρτις, &c.

Πιτάκιωμα. Lib. 60. Basilic. tit. 1. cap. 15. οἱ ποῖνῆς πιτάκιωματῶ, &c. Ubi J. C. *Faciens notoria*, &c. Scholiastes ad hunc locum: οἱ ἐνικῆτορσι, ἴτοι καλῶ μῆνῶσι τῆ τῆ δημοσίῳ.

Πιτάκιον, sequioribus Græcis Chartam Pergænam sonat. Moischopolus ἀπὸ σχηδῶν pag. 135. Πιτάκῆ, δωρικῆς, τὰ ληπῆ ἀπὸ πιτάκιωματῶ τῆ δερματίον, ἀφ' ὃ ἡμᾶς Πιτάκῆ ἀγορεύθῃ. Sanè Euchologion pag. 614. Chartam à Pittacio distinguit: λαμβάνοσι γδ οἱ ταῦτα πλάσθῶν χαρσίνα δὸτ πιτάκῆν. Nisi hoc loco preτῆ πιτάκῆ intelligatur Papyrus Ægyptiaca, quam Codex alius ibidem p. 616. ἔνυλαχῆτιον vocat, de quo vocabulo agimus suo loco.

ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΗ, inter venenosa animalia reponitur in Basilicis. Vide in Ποιούταρῶ.

ΠΙΤΥΣΟΥΡΣΙΣ, *Αἴμα*, ἢνε *Champsitys*, apud Interpol. Diofcor. c. 581.

ΠΙΤΥΧΕΡΟΣ, *Perium*, ἔνυλαχῶ. Πιλυχερῶ, *Sciis*: ἔνυλαχῶ.

ΠΙΦΑΡΑ, ex Ital. *Pifara*, Gall. *Fiffre*.

ΠΙΧΑΝΟΚΚΙΔΑΝ, ἴμα ἔνῃ, τὸ πλατυκῆμῶσ.
 Ita Lexicon MS. Reg. Cod. 1843.

ΠΛΑΓΙ, *Latius*, Πλάρα.

ΠΛΑΓΙΑΖΕΙΝ, Vide in Τριζῆζεν.

ΠΛΑΓΙΑΡΙΟΣ, *Plagiarius*, in Glossis Græco-Lat. Glossæ Basilic. πλαγιάριῶ, ψυχαγωγῆς, ἀνδραποδισῆς.

ΠΛΑΓΙΑΤΑΥΖΕΙΝ. Eustathius ad Iliad. ὁ ἔλῃ ἡ τικ καὶ πλαγιάουζῶ, ἔνῃ ἡ κοινῆ γλῶσσα τὸ Πλαγιάουζῆν ἄλοφ.

ΠΛΑΓΙΟΙ ἦχοι, in Libris Ecclesiasticis crebrò occurunt: de quibus quædam antiquis in V. ἦχοι. Qui quidem *Obligui* appellantur, quòd ex Quatuor *Echis*, quos κῆρος vocant, quia καὶ ἐξ ἄλλων τῶν ἄλλ' ἔξ ἰαυτῆ γίνουσι, tonos suos mutuenter. Quatuor enim sunt ἦχοι, *Primus*, *Secundus*, *Tertius*, & *Quartus*. Inter singulos sunt totidem *Obligui*, qui appellantur *Ἰσῶρας δεύτεροι*, *Quatuor secundis*, ut est in Hagiopolita, seu Libro MS. de Musica recentiorum Græcorum Ecclesiastica: οἱ ἢ ἴσῶρας δέυτεροι, ἦν καὶ πλάγιος ὁ μῦθῃ πλάγιῶ τῆσῶ, ἐκ τῆ ἴσῶρας ἴσις τῆ πρώτῃ γῆρῶ, ἐν δὸτ τῆ ἴσῶρας τῆ πληρῆμῶ τῆ δέυτερου γῆρῶν ὁ πλάγιος δέυτερος. ὡς ἐπὶ τὸ πλάσῶ ἢ ἐν τὰ πληρῆμῶ τῆ δέυτερου τῆσῶ ὁ βαρῆς ὄμοιος δὸτ τῆ τρίτῃ καὶ γδ ὡς τὸ ἄσμα ἡ ἴσῶρα τῆ βαρῆς τρίτῃ καλῶ, ἴμα τῆ τίλις αὐτῆ καὶ δὸτ τῆ τετάρτῃ γῆρῶν ὁ πλάγιῶ τετάρτῃ. καὶ δὸτ τῆ τετάρτῃ πλάγιῶ, ἰθῆσῶ ὄσῶσῃ τῆσῶ τῆσῶ Μῆσι, καὶ ἀπῶσις αἱ ἴσῶρας ἴσῶρας καὶ

ἡ ἀνελευθερία ἔχει 15'. ἢ τινες φάσκονται εἰς τὸ αἶμα.

ΠΑΛΙΟΧΑΡΤΪΝ, inter opera Monachorum recentef Joannes Carpathi Epifcop. in Narrat. MSS. de Anachoretis : ἀπὸ τῶν ποτὶ ἀέλιφός εἰς τὸ ἔρῳ τῆ δὴν κελίας, καὶ ἔμειον ἱρράζεις τὸ πλακομαρτίν, καὶ ἱρράζεις ἐπὶ μισθῷ, &c.

ΠΑΔΕΝΙ, *Catinus*, Τρυβλίον. Gall. *Plat*.

ΠΑΚΕΡΟΣ, *Planus*. Jatrofophium MS. καὶ θίς τὸ εἰς τὸ σπᾶσμα, ἔ ἀπάνω θίς μελίθιον πλακίον, καὶ θίς τὸ σφικίλ.

ΠΑΚΙΟΝ. Colloquia Zofime num. 14. ἀπελευθεῖται πᾶσι εἰς ἀλλὰ ἀγῶρας ἱμάτιον, ἡγῶρας καὶ θίς τὸ ἐν χροσίον, ἔλεπεν αὐτῷ ἀναπληρώσαι τμημία καὶ λαβὼν τὸ ἱμάτιον, ἔθηκεν ἑσκατῶ αὐτῷ, καὶ ἔς ἡμέτερον κέρμα εἰς τὸ πλακίον, ἔδῳ τις ἱρράζεις, θίλον ἵκαρον τὸ ἱμάτιον, &c. Ubi Interpres *placium, Abacum* vertit.

ΠΑΚΙΣΤΗ, *Placenta*. Vita MS. S. Symeonis Sali : σιλίθια, καὶ πλακίση, καὶ σφαιρία, καὶ ὀψία, καὶ ὄιον διαφόρον, &c.

ΠΑΚΟΥΝΤΙΝ, *Placenta*, Πλακῶ. In Apophthegmatibus Patrum in Agathone num. 30. ἀγῶρας μοι πλακῶν.

Πλακῶνίσι, *Placentarius, Dulciarius*, in Glossis Græco-Lat. Palladius in Hist. Lausica cap. 6. ἐν τῷ αὐτῷ ὅρι καὶ ἱατροὶ διαζῶσι καὶ πλακῶνίσι. Vita MS. S. Symeonis Sali : ἱερῆ τα θαλίῃ τῆ πλακομαρτίν.

Πλακῶνίον, *Opusorium*, in Gloss. Lat. Gr. ubi leg. *Opus risorium*.

Πλακοπίη. Vide in Πίστῃ.

ΠΑΚΩΝΕΙΝ, *Opprimere, Calcere, Tere-re, Arxredi, Intereipere*, Πάβω, καταπίζων, &c. Chronicon Veneto-Byzantin. an. 1514. καὶ ἔχλασσω πλῆσα ὀσπῆτα, — καὶ ἔσλασσω πλῆσον λαόν. Historia Apollonij Tyrij :

Ἀκκῶσκατι τῆς τ' ἀλογῶ θίς γλῶ αὐτῶς πλακῶν. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 9.

Λαυρὸν ἄρκατος ὁ πλωγῶς ἴσκειν ἑσκατῶ, καὶ πλάσσει τὸ σῆθῳ τὸ κακῶ τὸ μωροδοκῶνθ.

Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 471. τῶσον ἐπλάθων ὁ πλάσις, καὶ πύξλων τὸ νῆρ, ὅτι ἔσλασσει τὸ κερρον ἔκνοι ὀσῶν θάλασσα. Habetur ejusdem locus alter in Πηλοσίμῃ. Fabulæ Ætopi Græco-barb. p. 165. καὶ ἑσκαρὸν ἀμάξῃ, καὶ τῆ ἑσκαλῶν. Vide Fr. Richardum in Scuto fidei part. 2. pag. 188.

ΠΑΚΩΤΟΣ, *Incrustatus*, vel etiam *lapide quadrato constratus*. Glossæ Gr. Lat. Πλακῶ, *Incrustatus*. Πλάσιος, *Crustratus*. Πλακῶσκα οἰκία, *Incrustata domus*. Ἔλες μαρμάρου ποικίλης πλακῶσσι, apud Euseb. lib. 3. de Vita Constant. cap. 36. Anonymus in Paraphrasi Oraculor. Leonis Imp. ἐν μισθῷ τῶ πλόσις, ἐπὶ νεοσφῶν πλακῶν. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 22. ἵπῶσι καὶ ἑπὶ ἡμελίθιον περιπλάσαι πλακῶντο λῶνθ. Μαρμάρων πλάσις, in Nov. 113. Leonis Imp. Vide Constantinopolim Christianam lib. 1. sect. 24. num. 5. & Hent. Valefium ad locum laudatum Eusebij.

ΠΑΚΝΕΜΑ, *Error, Vagatio*, Πλάνη.

ΠΑΛΤΑΝ, Πλασίθων, *Suffocare*, Πλάσιζε, *Suffocatio*. Nicetas in Ilaacio lib. 2. num. 5. πολλοὶ καὶ ἑσκαπλοὶ καὶ ἀνίπτοι εἰς τὸ σφελῶπιθον ἐπακῶσσαν, τῆ στωατικῆς τῆ δρόμου πλασίθων σστοὶ τῆ ὀχμᾶτων. Ubi Cod. al. λακῶσσαν. Stephanus Sacchles in Narrat. MSS.

Ἄμῃ κενετῆρια τὸ μαθί, καὶ πάγῃ να πλασίθῃ.

Alibi : θίλον χαρῶν οἰ φίλοι σε, ἔ οἰ ἐχθροὶ θίλον πλαταξίλ.

Thenus MS. de capta à Turcis Constantinopoli : Να μὴ πλασίθῃ ἀτυχῶ ἔκ τὸ πικρὸν τῶ τῶσον.

Rurfum : Μὴ σκάσω ὁ κακῶν καὶ γράφον τα μὴ πλασίθῃ.

ΠΛΑΣΗ, Πλάσι, *Siligo, Flos farinae*, ὄλουρα. Πλασκόλλα, *Glutinum ex farina*, ἀδυνόκολλα.

ΠΛΑΣΤΟΡΑΦΙΑΣ Ἰβελμα, *Crimen falsi*.

Πλασῆ χαρῶν, *Falsa moneta*, in Basilicis. Πλαστογράφος, *Pretensator*, in Gloss. Gr. Lat. Paulus Alexandrinus in Iagoge ad Apotefmaticas MS. ἡ φαρμακῆς, ἡ φαρμάκων σμῆσις, καὶ πλαστογράφος, ἡ παραχαράκτας, &c.

ΠΛΑΤΑ, *Posulium*, τὸ ἔκωμα, in Lexico MS. ex Cod. Reg. 1708.

ΠΛΑΤΑΝΩΝ. Vide Πλάσιος.

ΠΛΑΤΓΟΣ, *Latus*, Πλατύς. Glossæ Græco-barb. φάργλις, ἡ τῶσι πλάσι φάργλια, ἡ πιατροὶ τῶσι.

ΠΛΑΤΕΪΑ, *Platea*, non semel occurrit in Novo Testamento. Utitur etiam Hatmenopol. lib. 2. tit. 4. §. 66.

ΠΛΑΤΕΝΕΙΝ, Πλάθων, *Torguere, Cruciare, sriblōn, πῆζον βασιλῶν*. Πλάτημα, *Cruciativus, Tortorium, Supplicium*, σφίβη, τιμορία, κολασίθων.

ΠΛΑΤΖΑ, *Locus*, ex Gall. *Place*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Ἐτῶ σῶν πλάζαν τῆ τῆ ἔβαλαν οἱ θίσι μασι.

Et lib. 8.

Αὐτῶ οἱ πῆς τῆ ἔβαλαν ἀστίλ πλάζαν μῆθ.

Ibidem : — Πόλιμῳ ἐκνίθ

Ἐτῶ σῶν πλάζαν τῶσι γατῶ ἡμῶ θορίας.

Et lib. 9.

Καὶ μὲ τὸ νῆσῳ ἔσκειν σῶν πλάζαν τῶν πλατίαν.

Rurfum : Οἱ σράτις καὶ τὰ σπᾶτα, τὰ ζῆσι, καὶ οἱ πλάζεις.

Πλατῆσιος, Πλασῶσιος, *Commercianus*, καὶ *Placiam habet in foro ad vendendum mercis suæ*. Glossæ Basilic. Πλατῆσιος, Κομμυρκῆσιος. Alibi : Πλατῆσιος scribitur. Glossæ MSS. Juris habent Πλατῆσιος, κομμυρκῆσιος. Syntipas MS. δὴ καὶ κερικῆ, ἴτοι πλατῆσιος ποροῖον) μῆτ αὐτῷ.

ΠΛΑΤΖΑΡΙΟΣ, *Qui plagas infigit*, Tortor. Anonymus MS. Interpres Rhamplij : σημαίνει καὶ σπικυλάτωρα, καὶ πλατῆσιος, μάστιγας, ἔ σφίβῶσσι, καὶ ἐκτομῶν κεφαλῆς.

ΠΛΑΤΗ, *Navis operaria major* : Suidæ, *Genus navigij*. Socrates lib. 7. cap. 37. ναῦς ἀχθοσφῶν μῆθ 5π, ἡ τῶς μῆθῶν κομῆσι κῆσι, πλατῆσι αὐτῶ ἰνομῶσσι.

ΠΛΑΤΗ, *Humerus*, νῦτῳ, ὄμῳ. Fabulæ Ætopi Græco-barb. ἡς ἐνα ὄρῳ ὁ γῆρον ἰκοπι ζῆλι, καὶ ἔβαλῶν τα εἰς τῆ πλάτας τυ. Nicolaus Lucanus in Iliade Græco-barb. 3.

Καὶ ἀνὰ μῆθῶν σῶν πλάτας ἰσῆζε τὸ μακρὸν δόρου. Πλάσιος. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.

Ὄσιω σῶ πλάθῶρι τῆ ἔκρῃ τῆ δόζα.

ΠΛΑΤΙΣΜΑ, *Vestis pars latior*. Prochoprodromus contra Hegumenum, MS.

Καὶ σμῶσῳ τὸ πλάσιμῶν, καὶ θίς τὸ εἰς γανῶν.

ΠΛΑΤΟΚΟΠΟΣ Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. Πλατῶν, καὶ Πλατῶν, ἡ ἑπίμαθῳ ἄκῃ τῆ ποσῶν.

ΠΛΑΤΟΝΙΟΝ, *Dama*, Græcis Πλάτινικος, nostris, *Dain* ; Animal cetvo minus, cornibus parvulis, uti describitur à Diofcorido. Nicon in Pandecte MS. parte 1. ferm. 56. σμῆθῳ καὶ αὐτῷ ἔσκειν πλάσιος λεγομῶν ζωσι. Infra : τὰ τῆ ἄγρια ζῶα, &c. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 4.

ἄρισμα, λάβια, ἕλας, πλάτωνα, μεζομίτις, Ἐπιανος με τὰ δούλια, καὶ μετὰ σκυλία οἱ τοπίται.

Et lib. 7.

Καὶ μεζομίτις καὶ λαγυρῶν, πλάτωνα μερεθία, λαφόπυλα, καὶ ἄλλα ῥᾶ ἔκαστος μεζομίτις.

Πλάτωνα, apud Petrum Bellonium lib. 1. Observ. cap. 54.

ΠΛΑΤΩΝΙΟΝ, *Marmor in tabulas dissectum*: ut in Gloss. med. Lat. in *Platonia*, observatum, ubi hæc addi velim λθίνιυ φθίνυ, apud Socratem lib. 1. cap. 16. *marmoream platoniām* effertur ab Eriphanio Scholastico.

ΠΛΑΤΩΣ ἢ νόμων, *Uterior legum index*, seu ut vertit Fabrotus, *Integrior ἢ uberior textum*, cuius Autores duo diversi, Dorotheus & Cyrillus. Ita Cujacius in Præfat. ad lib. 60. Basilic. Vide to. 5. pag. 245. & Suaresium in Notit. Basilic. Matthæus Blaflares in Præfat. Στίχοις ἢ τις οἱ πλάτῳ τὰ δι- γρησα ἱερχοῦσα, Θαλιναῖς Κίσιου τὰ κώδικας εἰς πλά- τῳ ἐκδίδων· Θεόδωρος Ἐρμηνεὺς πολιτικῶν σωτηριμύθῳ ὁ ἢ Ἰσιώρῳ συνώτερον μὲν ἢ Θαλιναῖς, πλάτῳτερον ἢ ἢ λοιπῶν δύο. Vide Ballamon. ad Nomocan. Photij tij. 1. cap. 34. tit. 7. cap. 4 Hinc

Ἐς πλάται, Formula & locutio Jurisconsulti familiaris, idem significans quod *Laix*, non angustis, neque prescē. Michaël Pellus in Synopri Legum initio:

Πολὸν καὶ δυσδιάρητον, τὸ μάθημα ἢ νόμου.
Ἐς πλάται δυσπεριληπτόν, ἀεαφίς ἐς σωσίῳ.

Vide J. C. Gr. At

Πλάτῳ, in Cod. Reg. 558. nunc 2522. sumitur pro universo Jutis corpore. Χρη γινώσκων ὅτι τὸ πλά- τῳ ἢ νόμων οἱ βιβλοὶ εἰς. πησικῶσα μὲν ἢ διγρῶν, καὶ ἰβ. ἢ Κωδικῶ. Deinde addit: καὶ τινὰ μὲν ἔχουσι ὀνόματα τῶν ἰδίων· τινὰ ἢ οἱ τὰ Καθολογία ἄρ- μύθῳ, καὶ τᾶς ἔχουσι ἄρμύθῳ καὶ τὸ μὲν ἔχουσι οἱ ταῦτα. Τα σπύτα ἢ σπύτων πλάτῳ· καὶ ὅτι ζήσας τὸ σπύτων ἢ διγρῶν, ἐπὶ αὐτῶν τὸ σπύτων ἢ σπύτων ἢ σπύτων ἢ ζήσας τὸ σπύτων ἢ διγρῶν, τὸ β. ἢ πρῶται, καὶ ἴτω καθῆξῳ. Τὰ ἢ Γνωστῆμα, (*Judicia*) ἰσπᾶ ὅταν ἴν ζήσας τῶν ἢ διγρῶν ἐστὶ ἢ γνωστῆμα τὸ πρῶ- των, ἅτα οἱ τὰ ἰν ἢ ἴβους ἰν καὶ τὸ μ. πρῶτων αὶ ἴβους, ἐστὶ τὸ ἰ. ἢ διγρῶν, τὸ ἢ εὐτερος ἐκδίδων, καὶ μὲν ἢ ἢ ἴβους ἢ ἴβους ἀνῆρχῳ ἴβους, ὅταν ἐστὶ ἰβ. ἢ διγρῶ- σων· Μετὰ τὸ βιβλίον τῶν, οἱ τὰ Ἀλλήλαπύνα Γ. Καὶ τὸ μὲν α. τῶν ἐστὶ Κ. ἢ διγρῶν. Τὸ ἢ β. Κ. τὸ ἢ σπύ- των, Κβ. Εἴτα τὸ ἢ σπύτων ἴβους, μονόβιβλον, ὅταν ἐστὶ Κγ. τὸ ἢ μὲν ταῦτα οἱ τὰ Καθολογία, ὅς τὸ Κδ. τὸ Κε. καὶ τὰ ἴβους καθ ἴβους. Ἐπὶ ἢ ἢ Κωδικῶν εὐχερῆς ἢ ἴβους τὸ γδ α. πρῶτων ἐστὶ, καὶ τὸ β. ἢ εὐτερος, καὶ τὸ μὲν ἢ ἢ ἴβ. διασφῆξῳ τὸ ἴβους ἢ ἄρμύθῳ δὲ τὸ ἢ βιβλίον ἢ διγρῶν, τινὰ ἢ ἢ ἀνῆρχῳ ἢ οἱ τὰ ταῦτα τὸ κβ. βιβλίον ὅταν ἐστὶ ἢ Βασιλικῶν βιβλίον λς. λγ. ἢ μὲν τὸ κβ. Κς. βιβλίον ἢ διγρῶν, καὶ τὸ λς. ἢ ἴβους, ἐ τὸ κβ ἢ τισαμύθῳ, τὸ ἢ λ. εἰς τὰ ἔχουσι τὰ ἢ λοιπὰ καλῶς Ἐξτραορδινάια. Hæc portò licet paulò prolixiora descriptimus, ut inde percipiat Lector cu- jusmodi fuerit apud Græcos Juris Civilis collectio- nis divisio, de qua egit Cujacius lib. 7. Observ. cap. 32.

ΠΛΑΤΥΚΑΡΠΩ, *Lonchitii*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 567.

ΠΛΑΤΥΦΘΑΛΜΟΝ, ἔδῳ μιάλλυ, in Glossi Jatricis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Antimonium*.

ΠΑΕΙΔ, Πάια, *Amplius*, *Etiām*, Ἐπὶ πλίον, ἔτι.

ΠΑΕΙΣΗΜΑΤΑ, *Naves*. Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 576. ἴδου καὶ αὐτῶν μὲν πολλὴ ὕμωμα, καὶ ἴσμιμα μὲν ἢ Ὀμαρ, καὶ ἄλλω πνεύματῳ χιλία ἰκ- τακῶμα, καὶ ἑκατῶ πλάκωσαι πῶ πῶν, &c. Ubi Theo-

phanes pag. 331. ἔχων παμμυθῶς καὶ πολεμικῶς καλῶς, καὶ δρομονας τ ἀρμῶν αὐ. Idem Malaxus pag. 577. καὶ οἱ πῶ Πρεκάνθῳ, ἴβους οἱ ἢ Μαρμαρῶν πολλὰ πνεύ- ματῳ ἰχθῶσαν μὲν ἢ λαῶ ὄν. Vide eundem Theopha- nem pag. 334.

ΠΑΕΜΕΝΟΣ, pro *παλιμύθῳ*. Glossæ Græcobarb. Ἀβλαβῶν, οἱ πᾶ λακορῶν, ἄλλος πληρῶ- Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 3.

Μαλία ἢ ὀλοῦσα, στυρᾶ, λισοπληρῶν.

ΠΑΕΜΟΝΗ, *Pulmo*, Πτύον, in Corona præ- tiofa. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Παιμόνα, Παι- μόνα.

ΠΑΕΞΙΔΑ, *Crinis*, Πλόκαμος, in Corona præ- tiofa. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7.

Ολοχρύσταλι τὰ μαλία ἐκπᾶ ἐσπληρῶν, Ἀπῶν τὸ κεφάλυ τῆς χυρῆς καμία πληξῆα.

Nicolaus Lucanus de Excidio Trojano:
— Πῶρ ἢ ἐκ ἢ πλεξῆας
Ἐσφρ πῶ ἀθῆλας πῶ.

Infia:
Χύρπ πῶ καλῶν γυμναῖα Ἐθλορ πῶ Ἀνδρομάχῳ
Ἀπὸ ἢ ἔχουσι πλεξῆα.

Occurrit etiam in Turco-Græcia Crusij p. 188.

Πλεξῆα, eadem notione, apud Portium & Vlac- cum. Emmanuël Georgillas de Mortalitate Rhod- di MS.

Καὶ τὰ μαλία χρυσαφῶα, ἴσα ἢ ἰλικῶς τῶν, ἔλλικα τὰ τᾶν ἀπλωμα, καὶ ἄλλας οἱ πλεξῶς τῶν.

Πλεξῶμαξεν, *Plectera*. Idem mox:
Ἄμ ὅσα πλεξῶμαξῶν μὲν μαρμαρῶν.

ΠΑΕΣΙΜΟΝ, *Caisna*, *Torghæ*. Glossæ Græcobarb. Ἀύσιν, τὸ ἀεὶ ἢ πρᾶχλιν πλίον, τὸ πλε- ξῶν ὅνα βάλων οἱ ἢ λαμῶν, ἀλλοῖδῶν ἀρῶν ἢ χροῦσῶ.

ΠΑΕΣΟΥΤΑ. Vide in Πλεξῆα.

ΠΑΕΡΩΝΕΙΝ. Πληρωαί. Vide in Πρωκῶν.

ΠΑΕΟΥΣΑ, *Venter*, *Fundus navis*, *Carina*. Eusthathius Odyss. α. ἰδῶσ ἢ τῶς τὸ καλοῦσῳ ἀεὶ αὐτῶ γῆλυ, ὅταν ἰδιωτικῶς πλίσα λῆσῳ, καὶ ἄσρα, ἢ καὶ τὸ ἄσρα.

ΠΑΕΥΣΙΣΙΣ. Euchologium in Dedicatione Templi, pag. 832. α ἢ βωμῶς ἀνῆχ ταυτῶν, (σφαξῶς) ἀτὶ μωδῶς, ἀτὶ σωτηριῶν ἐκ πολλῶν λῶν, καὶ πῶ γερῶν μὲν ἢ τυχῶν ὀνό- κῶν οἱ τῶ μῶν ἢ βωμῶ καὶ πῶ πλίον αὐτῶ πῶ πῶ τὸ σωθῶσ. Ubi Goatus, ad illam enim parietem quæ vetitā confessum respicit. Legendum forte *σπύτων*, *Latus*, si tamen vox est Græca.

ΠΑΕΥΤΙΚΟΝ, *Classis*, *Navis*. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Mœrea:

Εἰς τὸ Βρηθῶσ δῶσῶν, ἴβων τὰ πλοῦτικα τῶ.

ΠΛΗΓΑΤΟΙ, *Plagati*, *Vulnerati*. Leo in Ta- cticis cap. 5. 22. α ἢ ἢ συμβῶ τινὰς ἐς αὐτοῖς, ἢ σπῶς, πληγᾶς ἐς αὐτῶ τὸ συμβῶν ἢ ἢ σπῶς, &c. Adde 5. 29. cap. 10. 5. 103. & Rufum in Legibus militaris. Mauritius lib. 7. part. 2. cap. 6. καὶ σπῶδῶν μὲν ἢ πῶ- λῶν ἢ σπῶν ὅνα πληγᾶς παραμύθῳ.

ΠΛΗΓΟΝΕΙΝ, *Plagari*, *Sanguine*, *Vulnerare*, κατὰσπυμῶξεν. Glossæ Græcobarb. ἀνῆσπῶξεν, ὅταν ποτὶ δῖν πληγῶν, ἀκῶς. Rursum: ἀσπῶξ, ὅταν δῖν πληγῶν.

Πληροματία, *Vulnus*. Eadem Glossæ: βασιμῶξ, πληροματῶν, κορποματῶν.

ΠΛΗΘΗ, *Plebes*, quomodo hæc vox apud Scrip- tores Ecclesiasticos Latinos usurpatur. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. δῶμῳ, τὸ κενῶς πλῆθῳ ἢ πῶν. Eusthathius. II. p. λῆθῳ ἢ πλῆθῳ ἢ κενῶς λαοῦ. Codex Canonum Eccl. Afric. cap. 53. ἐς πολλὰς αὐμῶ- δας ἄσρασι αὐμῶν ἰβῶν, ἴνα τὰ πλῆθῳ τὰ ἐκ ἢ πα- ρικιακῶ δῶτ ἢ Ἐπεισῶν κατῆρχῶμα, τὰ ἰδῶν ἰκτικῶσιν μῶπῶσι ἰχθῶκα, &c. Vide ἔχλα.

ΠΑΗΘΥΝΙΣΚΕΙΝ, pro Πληθύνειν, in Glossis Græcobarb.

ΠΑΗΘΙΟΣ, Πλήθῃ, Superfluus, Περιττός. Πληθία, Πλησία, Superocacaneus, Περιττός.

ΠΑΗΚΤΟΝ. Vide in Ἀπλοκῃ.

ΠΑΗΝΑΡΙΑ, Plenaria securitas. Justinianus in Nov. 128. cap. 3. ὅτι τῶν δὲ δημοσίων αὐτολελεγερίων δόσεως, ἵτοι ἀμελείας, μερικῆς καὶ πτωχίας, πᾶσι πρὸς αὐτὸν τὰ δημοσία καταχρησθέντων γινέσθαι διορίζεται. Et in Edicto 13. ejusdem Justiniani cap. 22. §. 1. ἐν τῷ ὑπ' αὐτῶν πτωχίας παρ' αὐτῶν παραβλέπει. Adde cap. 6. cap. 22. §. 2. cap. 23. §. 1. S. Augustinus in Pfalm. 61. Parata verò plenaria passioem omnium non eris, nisi cum facultas finitum fuerit. Diutius Romanus cap. 6. tit. 20. unde amplissima vobis hereditibus vestris cautela, plenariam securitatem duximus tuncendam. Vide Gloss. med. Lat. in Plenaria.

ΠΑΗΡΩΜΑ, Quiveritas, Cæm; quomodo vox, Pleniudo, ab aliquo Scriptoribus Latinis usurpatur, ut observatum in Gloss. med. Latin. Πλήρωμα τῆς σῶσης, apud Eusebium lib. 4. de Vita Constantini M. cap. 43. Πλήρωμα τῆς πόλεως, apud Justinianum in Nov. 38. cap. 1. Ignatius Diacon. in Vita S. Nicephori Patr. Constantinopol. num. 60. ἐκλήθη τὸ τῶν μόνον αὐτῶν τῶν δὲ μάλιστ' ὑπέσθην ταύτην καὶ τὸ τῶν κοινῶν πάντων ἐκλήθη πλήρωμα. Martyrium Sancti Epiphaniij num. 5. ὅτι τῶν λαῶν οὐ καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ πάντες τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν τῶν πισυῶν. Theophanes an. 20. Heraclij: τὸ τοῦ μαθῶν ὁ Πάπας ἐκλήθη, τὸ πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας οὐκατέλας, &c. Ita Πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας usurpat pariter S. Basiliius in Liturgia pag. 159. Agatho Diacon. de VI. Synodo, Anonymus in Orat. in Festum restitut. imagin. pag. 730. Joannes Hierofol. Patr. in Vita S. Joannis Damasceni num. 14. Auctor Vitæ S. Nicolai Studitæ pag. 299. Jus Græco Rom. pag. 253. Scylitzes pag. 538. &c. Πλήρωμα ἰερατικόν, apud S. Basilium in Epist. ad Nicopolitas. Πλήρωμα μοναχικόν, in Concilio Nicæno II. pag. 97. 392. Edit. Labbei: Πλήρωμα τῆς πολεως, apud Acropolitum in Chron. cap. 87. Πλήρωμα τῆς ταύτης, apud Philotheum Patr. Constantinopol. lib. 12. contra Gregoram. Πλήρωμα τῆς πόλεως, apud Niceanum in Andron. lib. 2. num. 13. in Alexio lib. 1. num. 1. Πλήρωμα λαϊκόν, apud Mattheum Blastarem cap. 4. litt. γ. &c.

ΠΑΗΡΩΝΕΙΝ, Περώνον, Pensionem pendere, Solvere, tien, ἐπίειν, καθάλλειν. Corona pretiosa: τὰ περιώσι, Solvere, τιθέν. Περιώμιον, Solutum. Georgius Contares in Hist. Athenar. lib. 5. pag. 113. δὲ τὰ λαβὴν δὸς ἑκείνης χαρατρίον, ἵνα πληρώσῃ τῶν μισθῶν μελειῶν ἐρασιμῶν, &c. Occurrit rursum pag. 169. & alibi non semel. Cyrillus Chius in Sarantario p. 19.

Γιατὶ καθὼς ἀμαρτωλὸς
Χρυσῆ γλασὴ πλερώσει
Τὴν παιδείαν, ὅτι τοῦ
κατὰ χερσὶν οὗτος δόσει.

Ἀπλοκλήρον, Glossæ Græcobarb. ἀπλοκλήρον, καὶ ἀπλοκλήρον, ἢ φέρει τὸ χέρισμα.

Πληρωμὴ, Περιώμιον, Merces. Glossæ Græcobarb. ἀπλοκλήρον, ὁ μισθὸς τοῦ μισθῶ δ' αὐτέων, ὅπου δὲν δ' αὐτέων καὶνῶν ἀφ' ὧν τὸ, δὲ περιώμιον τὸ πλήρωμα. Fabulæ Ἐλοπί Græcobarb. τὴν δὲ ἐν αὐτοῖς δὲ σάρμα καὶ περιώμιον τὰ κλαίοντες. Ubi Cod. Gr. δὲ φιλαργυρία. Et pag. 145. ἀν τὸν μὴ εὐχάριον τὸ κόκαλον δὸς τ' αὐτοῦ, τὰ σὺ δ' αὐτοῦ πληρώμιον. Ubi Gr. μισθὸν habet. Historia Apollonij Tyrij:

Ἀμ' ἰθαρήθεν πάλαι ὁ κύριος τῶν ζώων τε,
Εἰς τάφραξ γναπλήρωμα, τὰ πτήν τῶν ὄρνυ τν.

ΠΑΗΡΩΣΙΜΟΙ, qui dicuntur, indicat Scholiastes Juliani Antecessoris cap. 84. ad hæc verba, Tam Scholares homines quam Domesticos in Cappadocia degentes. Is sunt qui dicuntur Græci Pleriositi, id est quia omnes in hac Civitate complent, & hic implent Sacramentum suum. Vide Gloss. med. Lat.

ΠΑΗΣΙΑΣΤΗΣ, Vicinus, Proximus, Προσιχώρη, in Gloss. Gr. Lat. Πησιασμός, Ins propinquitas, apud Harmenopulum lib. 3. tit. 3. §. 124.

ΠΑΗΣΟΣ, Superocacaneus, Περιττός. Πῶσα, Abundè, Χύδω.

ΠΑΗΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ, Licitiatio, ὁ ὑπερημαλισμός, in Gloss. Gr. Lat.

ΠΑΗΣΤΙΟΝ, πόλεμῶ χῆλῶ, in Glossis Jatticis MSS. ex Cod. Reg. 190.

ΠΑΗΤΤΕΙΝ, pro πλάττειν. Gregorius Chalcondyles in Erotemate. πλάσω, ἢ πλάττω, ἢ πλάττω, πλάξω, Πέπλησα.

ΠΑΗΧΑΣ, apud Pfellum MS. de Morborum nominibus, ἢ μεταξὺ τῶν μερῶν διάβασι. Interferunt: Apulcio in Apolog. Interferminium.

ΠΑΙΘΑΡΙΟΝ, Latet, Πλήθῃ. Glossæ Græcobarb. φρασιμὸν πλάσι δὸς πλάσι φρασιμὸν πλάσι περιφρασιμῶν, ὅπου περιφρασιμῶν μὴ πλάθια.

ΠΑΙΣΣΕΙΝ, Dolere, Tristari. Glossæ Græcobarb. τὰ λυποκλήρον μακαρι τὰ θλιμῶν πλάξιν, ἢ τὰ θλιμῶν θλιβῶν. Alibi: ἀνάσσει, λυποκλήρον, τὰ θλιμῶν τὰ πλάσι.

ΠΑΙΟΑΡΙΟΝ, Navigium, πλοῖον. Leo Grammaticus in Michaële: ἄρας ἡ — καὶ τὸν μισθῶ καὶ τὰ ἀδελφὰς αὐτῶν, καὶ ἀεταζῶν εἰς πλοιαίον, διατίρασεν, &c.

ΠΑΟΙΕΚΔΙΚΟΣ, Defensor navium, in Concilio VI. Oecumenico Act. 3. pag. 774. dicitur quidam Anastasius Diaconus.

ΠΑΟΚΑΔΙΑ, Crates. Laonicus Chalcondyles lib. 7. Hist. ἰεραποκλήρον καὶ τὸν πλοιαία παρασελεσεζῶν καὶ τὰς μερας τινὰς.

Πλακῶν, eadem notione. Joannes Cananus de Bello Constantinopolit. pag. 189. ἢ πλοιαία δὸς βέρκας ἴθικα ἱεροκλήρον τῆς πασίας, ἵνα δέχοντ' αὐτὰς σαγίνας τῆς τῶν. Rursum pag. 194. ἴθικα ἢ σὺνταρια σιρὰ καὶ μεγάλα, καὶ τὰ πλοιαία καὶ σιρῶν, καὶ πλοιαία ἢ ἀλλοι, καὶ παβῆρια ἀλλοι — ἴθικα αὐτὰ χερσῶν.

ΠΛΑΟΡΗ. Vide in Πῶσα. ΠΛΑΟΥΜΟΣ, ὁ μολυβδῶ, in Glossis Basilic. Plumbum.

Πλυμάτων, Πλυμάτων, Plumbatum, Flagellum, cuius lora plumbeis globulis in extremo instructa erant, τὰς ἐν μολυβδῶ σφαιρας, ut est apud Libanum in Orat. 7. pro Aristophane p. 214.

Πλυμάτων. Michaël Pfellus de Grammatica, MS.

Πλυμάτων, τὸ μολυβδῶν. Τὸ σπῆραμα, πλοαῖον. In Lexico MS. ex Cod. Reg. 1708. πλῆματων, τὸ μολυβδῶν legitur. Emendat Meurfius in πλυμάτων, sed nihil temerè mutandum, cum ita etiam preferat Codex Regius, & in Glossis Basilic. legitur, πλῆμῶ, ὁ μολυβδῶ, & πλυμαλίξω, pro πλυμαλίξιω.

Πλυμαλίξω, Plumbati cadere. Scholiastes Synopsos Basilic. apud Labbeum pag. 16. πλυμαλίξω λέγει, τὸ μολυβδῶν κλέων περιβλήτων βαρῆτες ἢ δὲ μολυβδῶ τῶν σιρῶν μολυβδῶν ἐν κλοῖς ἐπίθων, τὸς τίτλους ἐπιθῶν. Lib. 7. Basilic. tit. 10. §. 1. τῶν τιμωρίας τὸ ἴδῶ, ἵνα μολυβδῶ πασῶν τῶν περιφρασιμῶν, τῶν κλοισφορον, ἢ πλυμαλίξω, δεικνύσι εἰς τὸ μεταλλῶν ἐπιμπῆ. Ita etiam Eclogæ Basilic lib. 7. tit. 10. ubi ad marginem πλυμαλιξωμῶν. Et Glossæ Basilic. πλυμαλίξω, ἐξυῖατος βίβλις καλαρίξω.

Πλυμάτων.

Πλωμάτων. Glossæ MSS. Cod. Reg. 1062. πλωμά-
βατον, τὸ μολιβδόν. Ex μολιβδός, qua voce utitur
Theodoritus lib.4. Hist. cap. 22. ἐς φόνιον βασάνου ἐπι-
κτα κοινωθεῖας, λίθος ἡμὸς μολιβδῶναι καὶ αὐτῶν ἢ αὐχέ-
νωσιν ἐπὶ πολὺ μαστιγῶν, &c. Suidas : πλωμάβατος,
μολιβδός, ἡ γλῶττιον.

ΠΛΟΥΤΟΣ, *Pluma*. Demetrius Constantino-
polit. lib. 1. Hierocapophij cap. 140. θλίβων τὰ πτέρᾳ
αἰμάσαν πλούμιον ἢ ἄβριον ἔχοντα ἄλλ' τὰς φέας αὐτοῦ.

Ἀπλωμιστός, *Impulsum*, in Orcephio Michaelis
Imp. iussu confcripto, initio : ἢ ἔρα αὐτῷ ἀπλωμι-
σῆ, καὶ ὡς ἀν παρρημιδῶν.

Πλωμί, Πλωμισίον, Πλωμίον, Πλωμιδῆ, *Opus Phrygium*,
opus plumarium, Gloss. Lat. Gr. *Pluma*, Πτῖλον, Πλωμίον.
Glossæ Basil. πλώμιον, πωμιλὸν ἴρασμα. Hieronymus
Germanus : *Ricame*, πλώμι : *Ricamato*, πλωμιμῶν.
Petrus Comestor in Hist. Scholast. cap. 53. Exod. *Ei
coccinei coloris opere plumario : pluma enim lin-
guā quādam acus dicitur, scilicet Aegyptiorum, et
quorum sunt diverse lingue, sicut Græcorum. Hoc
genus velis unguo Disfratum dicitur, quasi bis stratum,
Primo enim fit tela, cui cum ac opere manuali sub-
feruntur plicaturiones. Sunt qui dicunt opus plu-
marium, à similitudine avium, quibus superad-
dita est plumatum varietas. Idem opus dicitur etiam
polytimum, &c.* Procopius lib. 3. de Ædif. Justiniani
cap. 1. χιτών ἐκ μεταξὺ ἀρχαλλωσίστασι καὶ οὐχὶ παν-
ταχῶν υφαιμῶν, ἀ δὲ νενομίκα πλωμία καλῶν.
Chronicon Alexandrinum an. 4. Justinus Thracis : καὶ
σιχραῖον ἀστρον παραγαυῶν, καὶ αὐτὸ ἔχον χρυσά πλωμι-
μικα βασίλικα, ἰσαύτως φοισθὰ καὶ χαρὰν ἢ ἀπὸ βασι-
λείας ἑστῆν. Theophanes an. 5. eisdem Justinus : καὶ
σιχραῖον ἀστρον ἔχον πλωμικὰ χρυσά. Aftamplychus
in Cælo Pythagorico MS. pag. 98. πολλοὶ ἄστρονομῶσιν
ἐς βασιλεία, καὶ βιβλία, καὶ ὄρησιον, καὶ πλωμίον ἕμιον
ζωμιαστικῶν μὲν μαθημάτων.

Ἐμπλωμίον, *Tomis ex opere plumario*. Pseudo-Eu-
stochius in Vita S. Eugignij : καὶ ἕσπε ἀνάσας, ἔχα-
ρισάτο αὐτῇ σιχραῖον πορφύρασιν ἕμπλωμιον ἵκον ἢ κέ-
της αὐτῆ.

Ὀλόπλωμιον, eadem notione. Glossæ Græcobarb.
παμσοικίον, ὀλόπλωμιον, ὅπου ἰνὶ ἔλθ' πλωμίον.
Πλωμίξιν, *Acu pingere, Opere Phrygio inextere* :
Item, *Infulpere, Incidere, Calare*. Glossæ Græ-
cobarb. Εὐ πτωικίλων, καλὰ πλωμιμένον, καὶ πλωμι-
πτιμένον. Sed & pro *Adornare, dotibus influere*,
utitur Anonymus de Nuptiis Theci lib. 1.

Κιαπτινὺ ἀπλωτὺ μείλα Ἐμιλία πλωμισίον,
Idem lib. 4.

Ὡ βρωμικὸ μανωτῶμιον κορίσιον ζωπιμένον,
Τίτιο κορίσιον ἕμορον ὡς ἔχον βασίδια,
Γιατὶ τὸ ὤμαπλωμίον ἢ αὐμ γδ' ὀμοίον.

Et lib. 5.
Ὅτινα πρᾶττι καθίως ἔσιν τὸ δυνάτιον τυ,
Γιατὶ τὸ πλωμῶσιν τῆς, καὶ πλωμισίον κῆρας.
Et lib. 6.

— Ἦτον καθιβερισμένη
ἀπὸ συεμακίον βλαστικῶν ἕμορον πλωμισίον.

Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi, MS.
Ἄβριον, καὶ ἴβριον, καὶ μωβίον, πασιλογα λονίδια,
Με πῶνιν να πλωμισίον με χαρὰς ἢ πτωικίδια.

Physiologus MS. αὐτὸ τινωμ αἰ σιχραῖος ὀλόσφοις, ἑλό-
σφοις, ὀλόκντροις, μαρμῆσι καὶ πλωμισίαις. Syntipas
MS. ἢ ἡ χρυαῖς τῆ ἑρολομωμῶν πλοκομωμῶν, καὶ καθα-
ζαπτινῶν, πλωμισίον κῆρ ἀπτιμῶν, &c.

Πλωμίωμα, *Opus Phrygium*. Glossæ Græcobarb.
ἰμάτιον διαπρωσῶν, ἀπτιμῶν, τὸ ὅπου ἂν τὸ πλω-
μισίον, ἔχῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη πῶν αὐτῶν Σωμῶν.

Πλωμισίος, *Ancipitior, Phrygio, Sculptor*, Βιλο-
νομικίλῆς.

Πλωμισίος, πλωμισίος, πλωμισίον, *Acu pingens, Opere
Phrygio inextere*. Glossæ Græcobarb. ὀλόπλωμιον,
ὄσπε ἔστ' ἔλθ' πλωμισίον. Alibi : Ἀβραῶν, μαρμῶν
λῶν πλωμισίον. Hitoria MS. Beliarj :

Τὸν ἄβριον ἢ τὸ κ' ἄβριον καὶ τῆς νατὸ ἀβριον ἢ;
Ἐἴπεσθ' ἔλθ' πλωμισίος καὶ παραπλωμισίον.

Anonymus de Locis Hierosol. cap. 1. καὶ ἢ ἀρία γρά-
πιζα ἰναμπεσασίον με τίτλα πλωμισίον. Idem cap. 3. καὶ
ἢ ὄρα καὶ τῆρας ἢ κωσῶπ πλωμισίον. Et cap. 7. καὶ αὐτὸς ὁ
τίσθ' ἢ πλωμισίον με μάρμαρα πλωμισίον πορφυρα καὶ μω-
ρα. Anonymus Interpres MS. Rhamplij sub finem : αἰ
πλωμισίον παλαῶν, καὶ πῶν ἑσῶν καθιβερίον ὀπλωμι-
σῶν καὶ σύμορον. Theophylactus Hierodiact. Homil.
8. pag. 148. ἵτοι ὅσα παρδάλις πλωμισίον.
Χρυσόπλωμιον. Hitoria MS. Beliarj :

Ἐκατέξιν τῆς αἰς δύο φάρια Σωμιασὰ καὶ ὠρῶν,
Με σίλας χρυσοπλωμισίον, με χρυσά πτωικίδια.

Πλωμισίον, *Fimbria ornata et variegata*, apud
Cruflum in Turcoq. pag. 188.

Πλωμισίον. Glossæ Græco-Lat. Πλωμισίον, Πλωμισίον,
Plumacium. Emmanuel Georgillas de Mortalitate
Rhodi MS.

Πλωμῆκα καὶ πλατύπλωμα με τίτλιον καὶ με πρᾶξιν,
Ἐσῶν αἰς φιλὰ λῶν λογίς ἔχρῆσι μίταξιν.

Πλωμακίον, *Plumario opere contextum*. Ilaacius
Tzetzes ad Lycophronem pag. 141. τῆς ἀσπίδος βα-
βαμῆσις δὲ πολλῶν βαφῶν, καὶ πτωικίον, καὶ πλω-
μακίος λῶν. Theodoretus in 2. Reg. Interpr. 38.
pag. 280. καὶ χιτῶνα ἀσπυραλῶν ὁ ἴβρι ἀμύλας κερσῶν
ἰβριμῶσιν, ἀπὸ τῆς κερσῶν συνταρμῆσις ἔχρῶν ὁ πῶν
ἢ αὐτῶν καλῶσι πτωμακίον. Similia habet Procopius
Gazæus in lib. 2. Reg. cap. 13.

Χλωμισίον, *Culcita Anferinis plumis facta*.
S. Chryfotomus in Homil. in Hierodiact. : ὅτι ἀβριον
ἔχον, ὅτι πρᾶξιον, ἢ δὲ κλῖνιον τῆ ἰσῶν ἰσῶν, ἢ
ἢ τὰ μαλακὰ χλωμισίον, ἐκλύσθαι καὶ χλωμισίον καὶ
ἀνδρομῶν τὰ σῶμα.

ΠΛΟΥΤΙΝΙΣΚΕΙΝ, *Difefere*. Glossæ Græ-
cobarb. καλοεικίον, καὶ ἀβίλῆσις, ἢ ἀβίλῆσι-
σκεῖν.

ΠΛΟΥΤΙΣΚΕΙΝ, *Lanare*, Πλωμίον, in Glossis
Græcobarb.

ΠΛΟΥΤΟΚΟΛΟΣ. Vide in κῶλθ.

ΠΛΟΥΤΟΣ, in Lexico MS. Cyrelli, τὸ ἀξίωμα
Πλωμί, *Nauta Classiarj*, Ἐλαῖ, Scylitzæ pag. 610.
Ita non femel apud Constantinum de Adv. Imp. cap.
5. 1. pag. 196. & cap. 5. pag. 201. 209. in Nom. 3. ejus-
dem Augusti, apud Zonaram in Constantino Porph.
pag. 147. in Phoca pag. 162. & Hatmenopol. lib. 1.
tit. 16. 5. 7. Hinc

Βασιλοπλωμίον, *Imperatorj dromonis Remiges* ;
apud Continuator. Theophanis lib. 3. num. 28. qui
Zonaræ in Michæle Theophili F. ἢ βασιλείας σῆσις
ἢ τῶν dicuntur.

Πλωμίον, Πλωμίον, *Classis, Navis*. Lexicon MS.
πλώμιον, πλωμισίον, ἢ τὰ πλώ, σῶμα πλώμιον. Glossæ Ba-
siliæ. γάτιον, ὁ τόπος ἢ ἀσφαλισίον καὶ πλωμίον σῶμα
μῶσιον. Theodorus Episcopus Paphensis in Vita MS.
S. Spiritidonis : ἀσπυραῖον ἢ ἀσπυραῖον, καὶ ἀσπυ-
ραῖον τὸ βλοσιδῶν ἐκ τῆς λογισίον τῆς ἰσῶν, καὶ πλωμισίον καὶ
τὸ πλώμιον, &c. Agatho Diacon. de VI. Synodo :
ἐκπῶν ἀσπυραῖον ἀσπυραῖον ἰσῶν τῆ βασιλείας ταύτης
σῶμα καὶ πλωμίον, ἢ ἰσομῆσις αὐτῆ καὶ αὐτῆς σῶμα
πλωμισίον ὀπλωμισίον, &c. Theophanes pag. 314.
καὶ ἔξωπλοισ πλωμίον καὶ βλογῶν. Occurrit passim.

Vide δρωγῶν καὶ πλωμισίον.
Πλωμίον, *Navis ipsa*. Οἱ τὰ βασιλεία πλωμίον ἰσῶν
ἢ ἰσῶν σῶμα πλωμίον, καὶ τῶν λοιπῶν πλωμίον, in No-
vella Constantini Porph. de fundis militaris.

Πλωμίον,

num. 50. Zonaram in Michaëli Paphlagone p. 190. Cantacuzenum lib. 2. cap. 16. 39. lib. 3. cap. 50. Phranzenz lib. 2. cap. 1. Ducam cap. 3. 6. 37. Joan. Cananum pag. 197. Malaxum in Ifidoro Patr. Constantinopol. Hieremiam Patr. Constantinopolit. in sua censura cap. 11. &c. Hic duntaxat hanc inscriptionem addo ex Regino pag. 898. 5. ENΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ.

Πνευμαλικός υιός. *Filius spiritualis*, Patris nempe spiritualis, seu Confessorij. In Praxi Confessionis Edita à Joanne Jejunatore Patr. Constantinopol. Pater spiritualis, seu *Confessorium*, ita poenitentem alloquitur : *ὡς ἰσῶ σὺ, τικόν πνευματικόν, πῶς ἔχρημάτῳ σου σφουρηθῆς δόξῳμας, &c.* Saneum Luca Patr. Constantinopol. lib. 3. Juris Græco-Rom. p. 223. *ἡπίμω αὐθιγίας καθύβριθε καθορεύωμ ἢ μοῦς ἢ Γνωτρωφεία, ἢ ζήλοτά ἀρχιπύκουσιν Ἡρακλεῖας, τοῖσιν τι μαρτυρεῖσθε, ἢ πνευματικῷ πατρός αὐτοῦ.* Nam ut ceteri in Concilio Dalmatico an. 1199. cap. 4. vetatur *Sacerdos filij sui vel filia spiritualis privatam confessionem alicui revelare persona.* Joan. Stieunhookus lib. 2. de Jure Saneum antiquo pag. 330. *Si confessionarium privatam alicui confessionem criminis revelasset, tepeitur ille poenam subire, quam leges ejusmodi criminis imple ebant, reo confentie abfoluto, tantis scilicet confititii confitentiis crimina scire & divulgare.*

Πνευμαλικός πατήρ, *Pater spiritualis*, *ἀνάδοχος*, vel etiam Sacerdos qui Baptismi Sacramentum impertit. Vita MS. Sancti Stephani Jun. *ἐδῶκεν αὐτῷ τὸ ἀγιον σχῆμα, μετανοήσας αὐτῷ ἄνω. ἐξ ἧς αὐτὸς ἐκ κύριου πατῆρ καὶ ἀνάδοχος.* Constantinus Manaffes in Chron.

Ἐγὼ εἶμι ἢ καὶ πατήρ παίδων καὶ πνῦμα.
Vide Gloss med. Lat. in *Pater spiritualis*.

Πνευμαλικός υιός, *Filius spiritualis*, ejus à quo in Baptismo exceptus est, in Inscript. Gr. Arundelliana, apud Scldenum quom descriptum in Gloss. med. Lat. Constantinus Manaffes in Michaële Theophili Filio :

Ἐγὼ εἶμι καὶ πατήρ παίδων καὶ πνῦμα,
Τὸν μίμω τὰ βροφύλλια, καὶ τὸ ἀρμυροσφόρον,
Ὅσα πατήρ φίλος ὄρησεν ἐπὶ ἀγκάλας,
Εἰς τὴν λυτῶσ ἁποκρυβῆναι τὸ θροῦμα.

Eddid Allatius Librum Joann. Vecchi Patriarchæ Constantinopol. ad Agallianum Diaconum, quem ἀγαπητὸν καὶ πνῦμα υἱὸν vocat. Ita in Vita MS. S. Joannis Eleemofynarij de Constantino filio Heraclij Imp. *ἐς καὶ καὶ πνῦμα υἱός ἢ ὅσιν ἢ ἀνδρὸς ἰζηροῦ.*

Πνευμαλικός υιός, præterea dicebatur *filius adoptivus*. Pater S. Joannis Damasceni apud Joan. Hierosolymit. Patr. in ejusdem Sancti Vita num. 10. de Cosma Majumenni Melodo : *τῷτὸ ἢ μόνον σπὸς ἢ σὺ αὐτῷ τιμιότηθ, ἢ κα τῶν δὴ μοι τὸ ἐκ φύσεως υἱὸν Ἰωάννου, καὶ τῶν ἵπτα ἢ ἔτερον ἢ ἰωαννιμῶντα θεῖ, ἐς κα ἱὸν εὐνοισταμῆμ πνευματικὸς ἐκ ἱεροβῆμοις ἱερομῆμων — πᾶσαν λέ σὶδας παδείας κα φιλοθῆσας — ἐκπαίδυεας, & Infrâ num. 1. Idem Joannes Damascenus istius Cosmæ καὶ πνῦμα ἀδελφός dicitur.*

Πνευμαλικός ἀδελφός, Frater spiritualis, adoptione Frater, de qua egimus supra in *Ἀδελφότητα*. Gregorius in Vita S. Basilij jun. num. 28. *συμπαράλαβὴν καὶ τινα ἀδελφὸν με πνευματικόν, &c.* hunc non femel nudè ἀδελφὸν infâ vocat. Ita etiam Principes sefe invicem compellabant. Extat apud Baron. an. 871. Epistola Ludovici II. Imp. scripta ad Basilium Imp. hoc titulo : *Ludovicus divina ordinante providentia Imperator Augustus Romanorum, dilectissimo spiritualique fratri nostro Basilio gloriosissimo ac piissimo,*

atque Imperatori novæ Romæ. Vide supra in *Ἀδελφός*, & Gloss. med. Lat. in *V. Frater*.

Πνευμαλικός οἶκος. Regula S. Pachomij n. 19. *μὲν οὐκ ἐδίεται ἐκ τῆ πνευματικῷ οἴκῳ, ἀλλὰ μάλλον ἐκ κυριακῷ ἢ ἐκ μοτασχημῆ ἢ αὐτὸ πύσιος.*

ΠΝΕΥΜΑΤΟΜΑΧΟΙ, appellati ab Homouianis Hæretici Macedoniani, quod Spiritum Sanctum à Sanctæ Trinitatis consortio excluderent, ut est apud Socratem lib. 2. cap. 45. & Zonaram in Constantio. Gregorius Nazianzenus passim, Eulogius Alexandrinus Patr. apud Photium, Amphiloehus in Synodica pag. 102. Theophanes Ceramcus in Homil. 59. Auctor de initiis Hærese n. 74. Zonaras ad Can. 30. Apolt. Balsamon ad Can. 92. S. Basilij, Georgius Trapezuntius de Procell. Spiritus Sancti p. 474. &c.

Sed & Πνευματομάχος Latini Græci appellabant, propter opinionem de Processione Spiritus Sancti à Patre & Filio, ut colligitur ex Epistola Georgij Corycensis Metropolitanæ apud Baronium an. 1181. Contrà, Catholici Romani id ipsam Græcis objiciebant, ut est in Anathematismo Humberti Cardinalis in Michaële Cerularium Patr. Constantinopol. *ὡς εἰ Πνευματομαχοὶ καὶ Θεομαχοὶ ἀπὸκοθεν ἴδοι ἢ συμβῶλυ ἢ ἀγὴν Πνευμάτῳ ἐκπέσειν ἐπὶ τῆ υἱῶ. Vide Fr. Richardum in Clypeo fidei part. 2. cap. 11. §. 2.*

ΠΝΕΥΜΑΤΟΠΩΤΗΡ. Vide in *Ῥήτωρ*.

ΠΝΙΓΕΥΣ, vas Chymicum, sic appellatum, de quo est caput integrum apud Petrum Theotonicum in lib. de Archemia, MS.

ΠΝΙΜΕΝΟΣ, Suffocatus, *πικτός,* in Corona pretiosa, pro *πεπνιγμένος*.

ΠΝΙΜΟΝΑΣ, Pulmo.

ΠΝΙΞΕΤΟΣ, Πνίξιμον, Laqueus. Glossæ Græcobarb. ἀρχαῖον Πνίξιός, Πνίξιμον φῆρεα.

ΠΝΥΞΙΣ, Multitudo hominum invicem cœntium, *πλῆθος*.

ΠΟΑ, Pultam ovæ. Anonymus MS. de Tinctura lapidum, ubi de quodam Petaso ἐκ τοῦ Διμοκρίσιος ἁσομημῆσων. Πόας κατὰ τὰς λευκῶσ τῶ οἴου.

ΠΟΓΑΤΖΑ. Vide *φουράτζα*.

ΠΟΓΙΝΑ, Lagena, in Turcog. Crusij p. 255.

ΠΟΓΟΥΝΙΝ. Vide in *Ποῦνῶν*.

ΠΟΔΑ, Galenus de Mufculorum motu pag 566. Edit. Basil. *μάτῃσ αὐτῶν σὺλταται, καὶ χαλκῶσται, καὶ κῆρυκος, ἔταν τὸ καλυβῆμὸν πάσα μύδασις ἱερῶν, κα ἕκαστα ἢ κα τῆσ ἀεκά ἱεροσῶσῆς, ἢ τῶτων ἔτιμον ὄργασον.*

ΠΟΔΑΓΓΡΑ, Pedica, in Gloss. Gr. Lat. Auctor innominatus apud Suidam : *τάσους ὄρησιν, καὶ ποδάρχας ὄρησιν ἐς ὄρησιν τὰσ ποταμῶσ, Julius Africanus MS. de Apparatu bellico cap. 69. ἱερῶν ἢ τῶστυ πῆσάσιν καλῶσπῃσιν πηβῆλῶσ σὺδῶδ μῆμῆσιν, ἢ ὄρησας μικρὰς ἱερῶσ ἰνδῶσιν ἐπὶ σῆστας, ποδάρχας, ἢ ἰσασκαλῶσας ληρομῆμῆσ.* Vide *ἰσασκαλῶσας*.

ΠΟΔΑΙΝΕΣ, *Podæwin, Ocreas induere.* *Ποδαῖα, Græci Odoles vocant.*

ΠΟΔΑΛΙΑ, Pedalia. Etymologicum Suidæ : *πέδιλα, ποδάλια τινα.*

ΠΟΔΑΛΟΥΡΙΟΝ. Eustathius Odysij. n. paginâ 1571. *ἢ κατὰ Σὺδα αἰθρακῶ, ἢ καὶ ἀνδραχῶ, ὡς ἐκῆσθ ἰγῆσιν, δὴ καὶ ἢ τὸ ἰδύλλῶσ ζωμῆκῶσ ποδαλῶσιον, κατὰ τὸ αἶδον, ὄρησιν λάμπεσιν, ἰγῆσιν.* Suidas habet αἰθρακῶ, & ex eo Phavorinus, ubi Portius *Scabellum quod pedibus multorum subijciunt,* vocem ἀνδραχῶν interpretatur.

ΠΟΔΑΡΙ, Podarion, Pes, *πῆσ.* Anonymus de Locis Hierosol. num. 1. *ὑπάρχων καὶ κολῶσας μαμαρῆνῆσ ἐκῶ, καὶ ποδάσῃα ἐκῶ, &c.* Anonymus MS. de Amoribus Lybiftri & Rhodamæ :

Ἐπίσασ ἐς τὰ ποδάρια τῆσ, κα τῶσῦτα πῶ ἰδύλλῶν.
Demetrius Zenus in *Batrachomyomachia :*

Λαπίθων φύλλα ἔβρασι, κ' ἐπίσσω τὸ ποδᾶσεια.
 Fab. **Ætopi** Græcobarb. ἐκνευγῆθι δὸπ τὸ ἀγκυλῖα φ
 βᾶτι, κ' ἔκνευγῆθι τὸ ποδᾶρι τρι. Alibi: κη' οἱ δ' ὄ
 ἰαν ἑσθῖς ὀρθῶς μὲν κίραθ' κη' ἔκνευγῆθι ποδᾶσεια. **Ma-**
laxus in Hist. Patr. ἔς τὴν ἰβρασαθ' ἡμᾶς δὸπ τὸ ποδᾶρια.

Κοινοπόδ' αἴθ', *Quis curios habet pedes.* Orneolo-
 phium jussu Michaëlis Imp. scriptum pag. 246. τὰ
 ἔκνευγῆθι ἰβρασαθ' τῆ κοινοπόδ' αρα.

Μελασοπόδ' αρον. Codex Reg. MS. 618. f. 284. τριβῆ
 ὃ κ' μελασοπόδ' αρον.

Ποδᾶρέλιον, *Suppedaneum, Scabellum pedum.* Ni-
 cetas de Excid. Urb. num. 5. Extr. ex Cod. Barbaro
 Gr. τὰς ὃ τ' ἀρίων κ' φ' Χριστῷ Θεοσῶθις ἀκούας αἰς ποδᾶ-
 ρῖλια κη' ἐκνευγῆθι καθεκκυαθ'ον. Ubi Codex alter: αἰς
 ἔδρας κ' ποδῶν ὄραμῖας παρίων. Euthathius in Odyll.
 ἡ πόλιν ὃ παραγγυρῆθ'ον ἐκ φ' αἰθῶν, παραδ' ἔδ' ἄπ'
 αὐτῷ κη' ἡ πῶθ' φ' Σιδῶν αἰ Σιδραῶν, ἡ κη' ἀνδ' ῥαχῆν, αἰς
 ἐκείθ' ὄραμ' ἔδ' ἡ τὸ ἰδ' ἰουκῖας ῥωμαίκοι Ποδᾶρέλιον.
 Apud Lydum αἰδραῶν scribitur, exponiturque ῥω-
 μαίκοι ἐκποδῶν.

ΠΟΔΕΑ, Ποδῖα, Πεδῶν, *Vestis talaris, qua pides*
ambit. Ptochoprodromus contra Hegumenum ex
 Cod. MS.

Καὶ τὰς ποδῖας τὸν ἡμίπεδον, να πῦρον τὸ μαυδῖν τα.
 Nicetas in Isacio lib. 1. num. 10. ex Cod. Barbarogr.
 οὐκῖατα κατῆψαθ, ἢ ἔδον πῦρον περιβαλλῶν, ἰβρα
 ἀντινευγῆθ'ον φροσίθ' ἡμᾶς, ποδῖας ἀφῆλοθ' ὃ ἀρίων. Ubi
 Cod. Edit. ἰπτισῖα ἀφῆλοθ' πασῶν. Et lib. 3. num. 6.
 κ' ὃ ἀναίθρις κ' περιῶνον νῦν. ἔς Νῆα μασ' κυκλῖκῖς),
 θῖας πάσας ποδῖας ἰψῖλας. Ubi Cod. al. θῖας παῶν
 ἰπτιπῖα, κη' ἰβρῷ σκῖνῖς ἰψῖλας. In Isacio & Alexio
 num. 3. κ' τὰς χρῶσας ποδῖας ὃ ἀρίων φ' μὲγαλῖα ναθ,
 &c. Denique in Murtzuphio num. 3. τὰς συρμαῖνας
 ποδῖας κ' ῥωσῖας. Ubi Cod. al. τὰ πασῶν ἢ σκῖνῖς ἔκ
 ἰπτιπῖα. Emmanuël Georgiillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ πάσα ἴνα φῆριμα πυ νῦν τιμηθῶν
 Χρῆσαι πῦ κάτω φῶν ποδῖαν τριζῦρα να ναρῖθῶ.

Historia MS. Belfarizj :

Κάτω αἰς τὰς ποδῖας, κ' κάτω αἰς τὰ ματίκια.
 Goarus ad Codinum ait Græculus ποδῖαν, partem ve-
 stis inferiorẽ crura pedẽque velantem vocitare,
 vel talaris cujuslanque tunicæ oram terram allam-
 bentem. Sed vim vocis videtur indicare Nicetas, hisce
 laudatis verbis: ποδῖας ἀφῆλοθ' ὃ ἀρίων, id est, **San-**
ctiorum Imagines suis vestibus spoliarunt, quibus
 scilicet circumvestiebantur: qua quidem notione
 vocem ποδᾶ, pro ποδῖα, usurpat Malaxus in Histo-
 ria Patriarcharum pag. 181. κ' ἐλῶμῶρμῖ κ' ἰσῶλῖος με
 διαφορᾶς ἀκούας μὲγαλῖας κ' μικρῶς, μὲν ἔκνευγῆθ' ἡμᾶς πο-
 δᾶς, κ' ἐκνευγῆθ' ἡμᾶς ἰσῶλῖος. Et p. 184. κ' ἐν τῷ δ' ἔξω
 μῆρῖ, ἢ ἐκείνα φ' ὑπερῶνας ἑσῶθ' ἐκ φ' Παμμυκαρίσθ'ον, ἄρα
 πατῆ ὃ λαμπρῖ, ἔκνευγῆθ' πολῦτιμας ποδῖας ῥωσῖας. Ubi
 Theodofius Zygomalas ποδᾶς, ὄραμῖα interpretatur.
 Michaël Balbus Imp. in Epist. ad Ludovicum Imp.
 has ποδῖας innuit, dum objicit Christianis Orthodoxis
 imaginum adorationem: *Plerique autem linsear-*
um caslem imagines circundabant, &c. Et certe: id
 à Pagamis fortè hauferat Christiani, ut pleraque alia,
 quæ fervari, benedictione consecrata, indulit Ecclē-
 sia: quippe **Vopifex** tradit Probum à Militibus Im-
 peratorem acclamatum, statim **ornatum pallio pur-**
pureo, quod de Statua Templi ablatum est. Anonymus
 MS. de Amorbis Lybiftri & Rhodannes, ubi
 Mensẽm Septembrem describit :

Εἰς τῶν ποδῖαν τῷ ἰβρασαθ' ἡσῖάρῖν δ' ἔς ἡσῖάρῖν.
 Quod verò ποδῶν, & ποδῖαν vocant alij, ποδῖαν ar-
 pellant Nicolaus Lucanus in Iliade Græcobarb. ζ.

Ἐπῖς ὃ κ' φ' μῆσῶς μας, ἢ ἀσῖαθ' ἡ τὰς ῥωμαίκοι,
 Νᾶ ἀνοῖχῖαι τὰς θῦρας φ' ναθ' ὃ Ἀδύκῖας,
 Καὶ νᾶ φῖρε μῖαν ποδῖαν τῶν ποδῶν ἀραβῖατῶν.

Occurrunt eadem verba infra. Rursum :

Ἡ ὃ μῆτρ' ἡ Ἐκαθῶ ἄλλῃ αἰς φ' Ὀθολῖοθ' πῖ,
 κ' ἔβαλε κ' μῖαν ποδῖαν σῶν φ' ἄλλας φ' ῥωμαίκοι,
 Στῶν ναῶν ἰβρῶν ἰβραῶν, τῶν ἄλλῶν ἰπταρῖκοι.

Ubi Homerus v. 7. 3. πῖπλοθ' habet, quod scilicet Pal-
 ladius statua exornaretur. Neque aliâ, ut opinor, no-
 tione ποδῖαν intellexit Anonymus de Nuptiis Thelēi
 lib. 7.

Εἰς τῶν ποδῖαν φ' ῥωμῖος ἡμῖαπῖος ἰσῶρῖ τῶν.
 Idem lib. 8.

Ἰατῖ κ' ὃ περιεστῆρῖ ἡμῖαπῖος τὸ ἴα,
 Εἰς τῶν ποδῖαν πυ κῖρῖλοθ' ἀπακῖ ἐκ φ' ἰπταθ'ον.

Hic enim pro veste sumitur. Manuel Malaxus in
 Chron. MS. pag. 804. ἀφῆρῖον ἴνα ποδῖον κῖρῖαλῖον,
 θῖμοθῖρα, ποδῖας δῦο μῖας αἰς φ' ἰσῶλῖος πῦλον. Proinde
 Ο' πῖ τ' Ποδῖας, **Officium Ecclesiasticum** in Nona
 Pentade, apud Codinum cap. i. n. 46. erit cui cura
 incumbet vestibus vel velis exornandi factas Imat-
 gines: nam quod **Caudarius** inunus obijisse putat
 Goarus, minimè placet.

ΠΟΔΕΑ, *Pedatura, Peditura, Spatiũm certo*
pedum numero definitum: ped ῥωμῖος. Codinus in Orig.
 Constantinop. num. 46. ὃ κ' κῖλ' φ' φῖρε ἔστ' τὸ ἴθ' ὃ
 ποδῖας φ' μὲγαλῖα Κωνσταντῖνον. ἐκ ὃ αὐτῶς ἰπτιπῖος ἔκνευγῆθ'
 ὄραμ' ἔδ' ἡμᾶς. Vide Gloss. med. Lat. in *Pedatura*.

ΠΟΔΕΓΑ, *Pedules, Fafcia curiales.* Pfellus in
 Grammatica MS. τὰ φ' ποδῖαν ἀλῖμαθ' ἰνῶμαθ' ποδῖα.

ΠΟΔΕΣΤΑ. Vide in Πῖλῖσῖαθ'.

ΠΟΔΗΜΑ, *Ocrea, curialis, pericnemis, ὑπὸ πῆμα.* Πο-
 δῖμῖος, *Ocreatus.* Glossæ Græco-barb. Ἀκῖρα, ἔκνευγῆθ'
 ἄλῖμαθ' ἄλῖμαθ', ποδῖμαθ', ἢ ποδῖηθ', ἢ ποδῖηθ' Ἀδύκῖας.
 Alibi: Ὑποδῖμῖαθ' κῶλα, ποδῖμαθ' ἡσῖάρῖος.
 Ποδῖαν, ποδᾶσαν, *Ocreas induere*, τὰς κῖρῖμαθ' ἡμῖας
 περιβαλλῶσθ'.

Ποδῖηθ', idem quod ποδῖημα, in suprâ allato loco
 Gloss. Græcobarb. Alio loco: ἀλλῶ ἡμα, ὑπὸ πῆμα, πο-
 δῖηθ', ἔκνευγῆθ' ἡμῖας.

ΠΟΔΓΑ. Vice in Πεδᾶ.

ΠΟΔΙΓῆ ΣΙΟΝ. Glossæ Basilic. ποδῖηθῖον, ῥωμῖο-
 μα ἔκνευγῆθ' ἡμῖας.

ΠΟΔΙΝΟΝ, *Pedule, Calcem.* Glossæ Græco-
 barb. φ' πασῶν ἔκνευγῆθ' ἡμῖας, ἢ ποδῖον.

ΠΟΔΙΣΚΟΣ, *Pes seu Basis Columnæ.* Codinus
 in Orig. Constantinopol. num. 62. κη' φ' περιῶνας ἰδ
 κῖνος μὲν φ' κεφαλῶν κ' ποδῖσκῶν αὐτῶν. Idem num. 75.
 αἰ ὃ ἔκνευγῆθ' ἡμῖας κῖνος, κη' οἱ ποδῖσκῖος, &c.

ΠΟΔΟΓΥΡΙ, *Fimbria vestis, Limbus,* κῖρῖσῖον.

ΠΟΔΟΚΑΛΕΣΤΑΙ. Anonymus de Calfrmetat.
 ὄραμῖαθ' ἡ κη' ἡσῖάρῖος, ἢ κη' ἡμῖας ποδῖοκῖσῖος, &c.
 Vide ἰπταρῖος, & Πεδᾶρα.

ΠΟΔΟΚΟΙΛΟΝ, *Aquale, Gello,* in Gloss. Græ-
 co-Lat. ita leg. pro *Aquale gelle.* Vide Gloss. med.
 Lat. in his Vocibus.

ΠΟΔΟΚΟΠΙΟΝ, *Merces qua datur homini pe-*
des euntis. Rationale peræquatorum Alexij Comneni
 Imp. MS. in Cod. Reg. ἐκῶς ὃ τῦτῷ ἄσῶν ἀσῶντῖν
 ὃ φῶρῖον κ' ὑπῖρ ἡμῖας ὄραμῖας ἰρ' ἰκῖσῖος ῥωμῖοθῖα ἰσῶ-
 θῖαν ἡ ἰσ'. ἦτο μῖλιαρῖοθῖα β. ὄρον φῶλλας κῶ'. κη' ῥῶμῖο
 ποδῖοκῖσῖος φ' ἡσῖάρῖος ἀῖσῶσῖος αὐτῶ φ' τῖλεθῖος ἀπὸς τὸ
 δῖμαθ' τὸ ἀπῖκοθ' τῶ δῖμαθῖοθ', ἰσῶλῖοθ' φῶλλας ἡ. ἦτο ἡ. κῶ'.
 Ubi ἰσῶλῖος, est, *merces hominis equitantis.* Vide
 Στρατῖκῖσῖον.

ΠΟΔΟΛΟΥΡΟΝ, *Lorum pedis, Pedica.* Ach-
 mes Onitocrit. c. 187. ἡμῖας ἰαν ἰδῖ, ὃ ἰβραθ' αὐτῶ κατῶλι-
 πῶν τὰ ποδῖημα ἀπῶλῖοθ', ἡμῖοθῖος ἀσῶθῖοθ' αὐτῶ.

ΠΟΔΟΝΙΠΤΑ, *Lebes, ποδῖονιστρον.* Martyrium
 S. Apollo MS. ἡμῖοθῖος λῖκατῖλοθ' ἰβρῶσῖοθῖοθ', τῶν ποδῖος πο-
 δῖος καλῖμῖνῖλοθ' ποδῖονιστροθῖαν — ἄσῶθῖοθῖοθ'.

ΠΟΔΟΠΑΓΟΥΡΟΣ, *Qui instat pogrũre, seu*
canceri marini pedes habet. Mementi Theophanes
 FF ff 2 pag. 368.

pag. 368. 373. Constantini Patricij Logothetæ Dro- mi seu curtus publici, ἐπιφανόμενος Imperator, in- quit, voc. ἑπανάμωρον. At pag. 369. ποδομαχίλον vocat. Sed Podopagurum legit Miscella.

ΠΟΔΟΠΑΝΑ, *Pedum panni, Fascie cruales.* Glossæ Basilic. ἰδονάκια, τὰ περιπατήματα τοῖς ποῖν ἰδονάκια, ἀ λήγη ἡ ποδότημα. Ita in MS. Vaticano. Perperam enim apud Labbæum ἴρακα legitur.

ΠΟΔΟΡΤΙΟΝ, *Vestis talaris.* Achmes Oni- rocrit. cap. 227. ἰὰν τις ἰδῆ ὅτι περιβαλλέτω ποδόρτια νέα ἰδονάκια ἰχουσία, μισοποιήσῃ πλῆθος ἐκ τῆ ὑπαρχεύς αὐτοῦ. Rurfum: ἰὰν ἰδῆ τις ὅτι περιβαλλέτω βακαμάχον τὸ πο- δόρτιον, &c. Infra: ἢ ἢ ἰδῆ ὅτι τὰ ποδόρτια ἰστῶσαν τὰ ἰσώματα, &c. Passim in illo capite. Scholias- tes Juvenalis Sat. 1. *Pedules novos in bracciis, quos pedores dicunt.* Ita quidam legunt pro *Pedores.*

ΠΟΔΟΣΙΣ, *Pes montis.* Cod. Reg. 1334. ὅτι χροῖσι μάλιστα ὄρη ἢ δίκασα (in Cypro) ἢ καὶ διακο- μίον ἐς πόδων ἢ Τρογόδω, καὶ ἐπιβάλλεται ἐπὶ τὰ βο- ραῖτερα μέρη τῆ ἰνῆς.

ΠΟΔΟΤΗΣ. Leunclavius in Pandecte Turcico num. 24. *Conductum à ναυαρχο, ut in index isinensis in- terdum nōlliguo nobis esset, quem Podotiam Græci nunc dicunt, vocabulo peculiari, quod in Pulologo reperitur, vulgus nauarum Pelorum vocat.*

ΠΟΔΟΨΕΛΛΟΝ, *Pediculum,* in Glossis Græ- co-Lat. *Tibiaturum ἢ Pedum munimentum,* περιμη- μίς. Leo in Tacticis cap. 5. §. 4. ποδόψιλλα σιδερά, ἢ καὶ ἐξ ἰτίρας ἕλης. Cap. 6. §. 4. καὶ περιμημίδας ἀπὶα λήγον ἢ ποδόψιλλα. Et §. 25. καὶ περιμημίδας ἰμοίους, ἢ λήγον ποδόψιλλα, ἢ χαλκώματα. Adde §. 36. cap. 17. §. 116. Constantinus in Tactic. pag. 111. ποδόψιλλα καὶ χαρρόψιλλα σιδερά, ἢ κράνη, ἢ ἐξ ἄλλης ἕλης. Pag. 14. καὶ ποδόψιλλα, καὶ πηριεσθίας. Pag. 18. ἰχρῶσαν ἢ καὶ χαρρόμακκα, ἢ ἄν χαρρόψιλλα σιδερά καὶ ξυλίνα, καὶ πο- δόψιλλα, ἢ ἄν χαλκώματα.

ΠΟΔΨΜΑΤΑΝ, *Calcei,* in Turco - Græcia Crusij.

Τῶν ΠΟΔῶΝ ὄν, *Per vestigia tua:* formula Jura- menti, ab Ecclesiasticis usurpari solita, cùm Præful- les alloquebantur, ut docetur ex Concilio Calchedo- nic. pag. 205. 220. 221. 262. 263. 315. Edit. Labbei.

ΠΟΘΕΝΕΙΝ, *Mori,* ἀποθνήσκω. Glossæ Græ- cobarb. ἄβαναθῖ, ὅπου διν γινώσῃ τῆ θάνατον, ὅπου διν πο- θίνου.

ΠΟΙΙΑΝΕΙΝ. Vide in Πωόνων.

ΠΟΪΕΙ, *Poesis,* Ital. *Poi,* Gall. *Puis.* Anony- mus MS. de Bellis Francorum in Morea:

Ποία σὺν τίττω ἰχουσία ὅπου ἔβλεπας τὸ κήπησον
Τῷ βασιλεῖ ἀδελφῷ τῷ μεγάλῳ δαμίσκῳ.

ΠΟΙΕΪΝ, *Morari, Agere, Efficere.* Theophilus Alexandrinus in Homil. de Homine: καὶ ἰποῖνοις ὁ ἀν- θρωπῶν καρὸν, καὶ ἡμέραν λαμβάνου τὸ νύκτωρ. Peticiodus S. Barnabæ MS. Βαρνάβας ἢ παρακαλεῖ ὡσεὶ ἀ- σιλλῶν αὐτοῖς ἐς Κύπρον, καὶ ποίηται ἢ χερμαίον. Qua loquendi ratione utuntur passim alij, Concil. Chalcedon. pag. 695. Edit. Labbei, S. Epiphaz in Vita S. Abramij num. 31. Vita S. Eudocie num. 28. Syn- cellus in Chron. pag. 8. Chron. Alexandrin. in Vespasiano, & an. 21. Constantij, & in Heraclio pag. 916. Theophanes pag. 37. Leo Grammatic. pag. 483. &c. Describitur in Cod. Reg. 1299. Euthymij Patr. Constantinopol. Epitaphium, in quo eadem notio- ne hæc vox usurpatur. Εὐθυμίου τῷ ἀγιώτατο καὶ αἰ- δίμου Πατριάρχου αἰωνία μνήμη. Ἐκοιμήθη ὁ ἀγιώτατος καὶ αἰδίδεμος Πατριάρχης Εὐθύμιος ἐν ἔτει σϞδβ'. πδ. νδ. θ'. μιλῖ Μαρίνου στρατοῦ ἢ ἡμέρα κωσταντῖν τῆ ἰβδο- μάδῃ σ. ὁ τῷ πτω νηστ. (f. τῷ ἀγιῶ νηστῶν) ποίησας ἐν

Πατριάρχῳ χροῖσι ἢ μιλῖσι ἢ καὶ ἡμέρας πῆσι, διαφρά- φας πῶν καλοῖ καὶ ὄσιος. Objisse mense Martio Euthymium Patr. Constantinopol. an. 1416. observat etiam Phranzes lib. 1. cap. 38. Julianus Antecessor Confit. 15. capite 57. *Præses Provincia postquam deserti esse Præses, in eadem Provincia quinquaginta dies faciat.* Ubi nescio quis sciolus, aliàs pro *faciat*, interpretat *moram faciat*, uti monet Lu- dovicus Mitæus Juliani Editor, ubi hac loquendi formula uti Jurisconsultum annotat in l. *Similes*, §. *quidam*, D. ad legem Juliam de Adulter. Vide Gloss. med. Lat. in *Facere*. Πωῖν, *Sacra facere, Missam facere.* Liturgia Chrysofomi, ubi Diaconus Sacerdotem monet hîsce verbis: καρὸς τῷ ποίησι τῷ κυρίῳ. Vita S. Epiphany apud Metaphrastes: ἰθάσεν ὁ καρὸς τῷ ἐκκλησίας τῷ ποίησι τῷ ἱερῶν τῷ κυρίῳ. Vide Gloss. med. Lat. in *Missam facere.*

ΠΟΙΗΣΜΟΣ, *Confessio, Martyrium* S. Niconi num. 14. ποίησας ἢ ἐν τοῖς ἐκπῶσι παραμύθιον τῷ πλομαῖ ἢ ἢ ἐν τῷ κωσταντῶν, καὶ ἴτερα χροῖα ὡς περὶ κερὸν λαχανίδων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐκπῶσι ἐπὶ μὲθ.

ΠΟΙΗΤΗΣ, *Operator Chymicas, Alchymista.* Ita vocem hanc apud Photium ubi de Olympiodo- ro, interpretatur Thomas Reincius lib. 2. Var. Lect. cap. 5. ποιητής, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἰσώθη δῖμα, Ἐλλῶν τῶν ὄρη Σφρητικῶν. Et sanè recenter Olympiodo- rus inter veteres Chymistas in Cod. Reg. 618. f. 195. hocce titulo: γινώσκαι, ὡ φιλή, καὶ τὰ ἐνοματῶ τῷ ποιητῷ. Ἀρχῆ, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Ἐρατῶς, Ἰωάννης ἱερὸς τῷ ἐπι- ασίας τῷ θνασι, Δημόκριτος, Ζώεμιος, ἢ μέγας Ὀλυμπιόδο- ρος, Στέφανος ὁ φιλόσοφος, Σέσαρ ὁ ἐν Περσίδι, Διοσκορὸς ὁ ἱερὸς τῷ μεγάλῳ Σαραπίδι τῷ ἐν Ἀλεξάνδρῳ, ὁ Ὁρα- νος ἀπὸ Ἀργυρίου καὶ ὁ Κορμῆσιος ἀπὸ Ἀργυρίου, ἢ Μαρίας, καὶ ἢ Κλεοπάτρα ἢ γυνὴ Πτολεμαίου τῷ βασιλεῖ, Περρό- εις καὶ Ἐπιλόχιος, Πλάτωνος, Ἀγαθοδαίμων, Ἡράκλειος ὁ βασιλεῖς, Θέοφραστος, Ἀρχέλαος, Πλάτωνος, Κλαυδίου, ἀνεπιγραφοῦ φιλόσοφος, Μίσιος ὁ φιλόσοφος, Παισιονίσιος, Σίριος. ὅτοι ἄσιν οἱ πανεύρομοι καὶ οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ ἰχρῶται ἢ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ἢ αἱ ἢ χροῖα ἐν αἱ πλεῶν τὸ θῶν ἱερῶν τῶν, Ἀργυρίου, Ὁρακί, Ἀλεξάνδρῳ, Κύπρος, καὶ ἐς τὸ ἱερῶν τῷ μέμωτος. Sic nugantur Chymistæ Græculi. Nescio an is cujus meminit Nicetas in Isacio lib. 1. num. 8. sub fin. quem Πωτῶν δῖκτον & appellatum scribit. Chymista re- vera fuerit. Hinc

Ποίησις, pro operatione Chymica passim usurpa- ri in Codd. MSS. observat Petrus Lambecius lib. 6. Comment. de Bibl. Cæsar. pag. 184. Ita ποίησις τῷ ἀσῖ- μῳ in Cod. Reg. 618. Apud Christianum MS. est cap. hoc titulo: ποῖα ἄσιν κατ' ἄσιν ἔθηκε διαφοραῖ τῷ ποῖ- σῳν. Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Philo- sophum in Theodosio M. ἡλιούτως γραφῆσι τὰ λα- γόμα αἰθιουκῆ, ἰπτικῶτος ἢ τῷ τῷ ἐπὶ θεοσεσί, γραφῆσι καὶ ἔθῃ σῖγῳ ἰάμων πλεῶν τῷ χροῖσι ποῖσισας ἀπὸ τῷ αὐτῷ θεοσεσίον. Porro ποῖσισας appellatos Chymi- stas par est opinari, quod ita *Poetia* apparente Veteres, ἔθῃ τὸ μωσικῶν, ut ait Eustathius Il. a. pag. 161. unde eisdem Chymistas ἀποφάσις δῖκτος suo lo- co docemus.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ, *Animalia varij coloris* quæ ex præ- da ad Protostatorem pertinebant. Codinus de Of- fic. Palat. num. 17. δὸν ἢ τῷ ἔῳν κωσταντῶν πάντα τὰ ποικίλα, ἢ ἐνοματῶν τῷ φύλινα, ἔθῃ ἐπὶ λαμβάνει τῷ Πρωτοστάτῳ.

ΠΟΙΚΙΛΟΜΟΛΟΣ, pro ποικιλόμομος, *Qui de variis rebus disserit: Vir multis Consilij.* Glossæ Græc. MSS. Cod. Reg. 2052. ποικιλόμοτος, πο- κιλόμομος.

ΠΟΙΜΕΝΤΑΡΙΟΣ. Vide in Πυρροτάριος.

ΠΟΙΝΑΔΙΟΣ. Ita inscribitur liber, seu Ti- tulus

cap.45. αἰρετικός μὴ βασιλιζέτω, μήτε πολιδένδω, μήτε μιλιδὴν οὐδ' ἄποσι πολιδίκον ὄφεικον. Theophanes an. 3. ejsdem Justiniani: καὶ ἰδίοσπον ὁ βασιλεὺς ἄθετε μὴ πολιδένδω τὸς ἰδωλιούσιαι. Ita etiam Cedrenus an.1. Glossæ Lat. Gr. *Improles*, Ἄφελξ, μήπω πολιδένδω μῆρος.

Πολιδένδω dicitur Moneta, quæ, ut vulgò loquimur, *enigma habet*, in Justiniani Edictò 11. cap. 1. De aliis ejus vocis significationibus, vide Casaubonum ad Gregorij Nysseni Epist. ad Eustathiam pag. 77.

Πολιδένδωμ, *Magistratus*, & *qui publica negotia curant*, apud Polybium non femel. Οἱ εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὸ φρονίσιον πολιτείας, S. Athanasio in Epist. ad Solitar. pag. 863. οἱ εἰς ἀρχαῖς γυμνασιάρχου, Libanio in Orat. ad Theodosium de Seditione, & in Epist. 187. ad Modest. ὅμοι τὰ πολιτικά δίκαιον, καὶ ὅμοι τῶν ἐπ' ἀξίας, Gregorio Nazianzeno ἑξωμολικοί, *Homotari*. Justinianus in Nov. 149. cap. 3. ἔτι ἢ πολιδένδω μῆρος, ἔθε τὸς λειτουργοὺς ἑκκλησιῶν, ἔτι μὲν τὸς ἀλλὰς οἰς ἐπὶ καὶ ἢ τὸ δημοτικὸν φόρον φροσίη. Adde ejsdem Edictum 13. cap. 12. §. 1. Syncyium Ep. 50. Evagrium lib. 2. cap. 9. Theophanem an. 13. Justinij Jun. &c.

Præfctum verò ita Urbium *Decuriones* & *Curiales* appellantur, in Basilicis lib. 60. tit. 51. cap. 27. & alibi. Libellus Sophronij adversus Dioscorum, in Concil. Calchedon. Act. 3. καὶ ἀδικησὶς ὁμοῦ Μακαρίου τὸ πολιτενομήριον ἢ μὲγάλαις ἀλιξασθῆσαι. Ubi vetus Interpres: *Insigna passivi à Macario magna Alexandrina Civitatis Curiales*. Theodoritus lib. 3. Histor. Eccl. cap. 22. ἀλλ' ὅμοι περιμαρῶν ἐπιχρασι ἄν καὶ γδ αὐτίθι πολιδένδωμ ἠγάτω. Ubi Epiphanius Scholasticus: *Is enim nobilis erat, & eximi Civitatis Curie præfidebat*. Sozomenus lib. 4. cap. 24. καὶ ἀπέρου τιὰς ἠγάτω γραβῶν καὶ θεμενῶν ἐκκλησιας, ἀπελασίθως, πολιδένδωμ ὄσια. Ἐπιτοκῆσι καταστραπέσθαι. Id est *Curiales*, seu *Curia obnoxios*. Evagrius lib. 2. Hist. cap. 9. ὅτι τὸ ἀλιξασθῆναι δῆμος, καὶ ἑξωμολικοί καὶ πολιδένδωμ ἐπιτοκῆσι οὐ μάται. Vita S. Moysis Æthiopsis: ἔτ' οὐ καίμαρ' ὅμοι τῶν ὅμοι τῶν ἰδωλίου, τῆ ῥησὶα μέλας ἀκριβῶς, οἰκῆσι πολιδένδωμ τιὰς. Ita in Paralipom. de S. Pachomio num. 1. apud Artemidorum lib. 1. cap. 52. & alios non femel. Chironico Alexandrinum in Joviano: καὶ ἑξελθεὶς ἄρος αὐτὸ Σιλβαδὸς, κόμης πῶς ἀξίως, καὶ πολιδένδωμ τὸ πόνικος, &c. Ejsdem verò Urbium πολιδένδωμοις inscribitur Epistolæ S. Basilij 194. 290. 294. Nili Monachi Epist. 390. 311. 312. lib. 1. Ep. 298. lib. 2. Epist. 39. lib. 4. Iulidori Pelusiotæ Epist. 249. lib. 2. Epist. 157. 282. 301. (quæ quidem postrema Archontio πολιδένδωμοι inscribitur, ex qua emendanda inscriptio Epistolæ 76. ejsdem Libri, ubi perperam πομαδένωμοι Edicum) 376. lib. 3. Vide Basilij Epistolam editam ab Erudito Cotelerio tom. 2. Monument. Eccl. Gr. pag. 95.

Πολιδένται, eadem notione, apud Eusebium lib. 3. de Vita Constantini cap. 1. S. Athanasium in Epist. ad Solitar. Libanium in Orat. passim, Gregorium Nazianzenum in Epist. 49. ad Olympium, Artemidorum lib. 1. cap. 82. lib. 3. cap. 16. &c. Item

Πολιδίκαι. In Basilicis lib. 54. titulus 1. est ὁμοῦ πολιδίκαι καὶ ἄπονομῶν αὐτῶν, &c. De Decurionibus & eorum privilegiis, &c.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, *Scortium*, Πῆρα, Italis, *Cortisana*. Corona pretiosa: Πολυδικα, *Amafia*, Ἐταῖρα. Alii: Πολυδικα, *Meretrix*. Glossæ Græcobarb. δύο ἰταίραι, δύο ἴσσαι, ἢ ἦτον πολιδίκαι. Anonymus Combefianus in Lacapeno num. 44. τετραδένω καὶ παρακενένω ἐξωμολικοί οἰς τὰ μετ' ἑσπασίματ' ἰδὸν ἢ πᾶσαι πολιτικῶν ἀπὸ ἀρχαίων δύο, καὶ τὸς ἰδωλίου καὶ τὸς ἰδωλίου ἰδὸν

γάνω ἀπὸ νομισμάτων ἡσῆων. Nicetas in Alexio lib. 3. num. 4. Ἐννοῖ ἢ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὰ μιμνά τὸ πῆλων, καὶ ὅσα ἢ φύσις ἑσπασίματ' ἄπο μυστηρίων, ἀπὸ μίω ἑσπασίματ' ἄπο μυστηρίων, καὶ ταύτων κοινολόγος, ἀπὸν ἐπὶ συνωπῶν καὶ ἡσῆων, πολιδίκαι τὸ δίκαιον, ἑξωμολίκαι δὲ. Historia Apollonij Tyrij:

Καὶ ἀνῆρχε λυθῆ, ἢ πολιδίκαι, καὶ τὰ μεξυτιασῆσαι. Damascenus Studita ferm. 27. de S. Maria ἑξωμολίκαι: καὶ ἑσπασίματ' ἀλιξασθῆναι, & ἑσπασίματ' ἑξωμολίκαι δὲ καὶ τῶν ῥησῶν, &c. Ubi Vita edita num. 18. διήλθε δὲ ἑσπασίματ' ἄπονομῶν καὶ ἀδελφῶν ἑξωμολίκαι. Stephanus Sachlees in Narrat. MSS.

Ἰδὸς τ' πολιδίκαι, καὶ τὰ τ' ῥησῆσιν. Occurrit ibi pluries, ubi promiscuè πολιδίκαι, & Πολυδικαῖα scribitur.

Πολυδικαῖα, *Meretricula*. Idem Sachlees: Ἡ Μαργαρίτα πῆσιν τὸ πολυδικαῖα.

Πολυδικαῖον, *Lupanar*, apud eundem Sachleem. Πολυδικαῖαι, *Miserogium*, *Scortaria*, ἱεροκομιανῶν, Πῆρα.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΦ ἑσῆσι, *Politiis versum*, de quibus copiosè egimus in Gloss. med. Latin. ex tetrametris Hipponacteis formati, ut observat Daniel Heimfius ad Hesiodum pag. 96. qui ita invalere sequitur ætate ut cæteram poetum regulis astrictam plerique averfarentur, qua de re hîcè jambis queritur Joannes Tzetzes in Libro Ἀλφα Τετραδικῶν ποιημάτων inscripto:

Μῦθος μέτρα φέρουσι τ' ἀγροτῆσιν,
Ἡ πῶς ποδῶν ἐνυθῶν ἢ τῶν βασιῶν,
Πάσαις ἢ μῆσιν διχρῶν καὶ πηχῶν,
Κατὰ τ' ἑσῆσι δὲ καὶ μῆσιν αὐτῶν φίλσιν,
Καὶ τὶ γδ ἄν τῶν τεχνικῶν ῥαφῶν μέτρον,
Πῆσαις τὶ τῶν παλαιῶν, καὶ διχρῶν,
Καὶ πᾶσις λαπῶν ἢ χροῶν δαπῆσιν,
Γένω δακνῶν τεχνικῶν καὶ βαρβαρῶν,
Μᾶλλον ἢ πᾶσις βαρβαρῶν τιμωμένων
Καὶ τ' ἀτίχων ἢ ὄσιν κροῦμένων
Καὶ ταῦτα ποικίλσιν τὰς δακνῶν παντοφῶν,
Οὗτω τὸ καλὸν ἑξωμολίκαι τ' βίω,
Οὗτω καλῆσθῆσιν ἢ ῥησῆσιν.

Constant porò versus Politici fere semper quindecim Syllabis. Anonymus in Lexico MS. ad Schedographiam:

Ὅμοι τ' ῥησῆσιν ἀπλῶς τὰς λέξεσι δίκαι ἑσῆσι,
Ἀλλὰ καὶ ἑσπασίματ' ἑσῆσι ἑσῆσι,
Εἰς δὲ καὶ ἑσῆσι ἑσῆσι τ' ἑσῆσι περιπῆσιν.

Eustathius in Iliad. α. pag. 11. καὶ δὴ καὶ τὸτο φαίνεται οἰ δὴ καὶ καὶ τῶν ἑσῆσι, οἰ τὸ παλαιὸν ὅμοι ἑσῆσι τῶν διχρῶν, κατὰ τὸ ἀλιξασθῆναι ἐπὶ πῆσαις δὴ καὶ, ἀπὸ δὲ Πολυδικῶν ὄνομαζόμενοι καὶ μέτρον τ' ἢ αὐτοῖς ποικίλσιν δὲ καὶ ἑσῆσι, ἢ ὅμοι τ' ἑσῆσι κροῦμένων, καὶ τῶν ἑσῆσι, ἢ ὄσιν κροῦμένων. Vide eundem Eustathium Odyss. λ. pag. 1676. Michael Pselus in Paraphrasi Cantici Cantico.

Ἡμῶς ἢ τὸ ἰταίμα τὸ σὸν, ὄ στυφοφῶν,
Ἀσποκλήσιν θελοῦσι, ἢ δὴ καὶ τ' οἰ πῆσαις,
Πολυδικῶν ἑσῆσι, ἢ δὴ καὶ τ' ἑσῆσι, ὄ στυφοφῶν,
Τῶν τ' ἑσῆσι δὴ καὶ τ' ἑσῆσι, ἢ ἑσῆσι καὶ ῥησῆσιν.

Arfenius Monachus in Paraphrasi Geomantiaz Philosophi Perfæ, ex Cod. Casareo:

Ἐγὼ τὸ λαξάντημον τὸ κλέσιν Πωπαζῆρα,
Καὶ τ' ἑσῆσι πῶν ἰδωλίου, καὶ τὸ τῶν πῶν καλῆσθῆσιν,
Πολυδικῶν διήλθεσιν οἰ αὐτοῖς ἑσῆσι.

Laudatur ex Bibliotheca Monchaliana Joannis Tzetze liber de Verbis politicis.

ΠΟΛΙΧΝΙΩΤΙΚΑ περὶ τῶν ἑσῆσι, *Gesta municipalia*, in Cod. Canon. Eccl. Africanæ Can. 69.

ΠΟΛΛΑΡΟΣΤΗΤΟΣ, *Valedudinarius*. Glossæ Græcobarb. *πολλάρωτος*, *πολλάρωτος*, *ὅπου ἀφ' ὧσ' ἀρχαία.*

ΠΟΛΛΑΤΗ, *πτο πλλα* ita, *Acclamatio* & *visita diuturnioris adprecatio*, *πολυζώνια*. Vide Allatum in Creyghtonum pag.724.

ΠΟΛΛΙ΄ μικροί βλατίον κη' μικρότοιμοι, *Σκαρμαζωριαν* ἢ τὸ μύσα, ἢ μζαλότοιμοι. Ita Glossæ Nomicæ Vaticanæ MSS.

ΠΟΛΛΙΟΝΕΣ. Suidas in φαλῆς φαλλίονες ἢ ἐς τιμὰς ἢ διονύς ἢ καλὴν ἢ καλὴν ἢ καλὴν ἢ διονύς ἢ Παλλίονας ἢ ἕστρον αὐτῶν παραφθοραῖς τὸ ὄνομα ὀνομάζουσι.

ΠΟΛΛΥΚΟΙΤΑΞΕΙΝ, *Aspellare*, *Ἐφράν*, *Ἐπιβόλεται*.

ΠΟΛΛΟΦΗΜΙΣΤΟΣ, *Famofus*, *Celebris*. Glossæ Græcobarb. *ἀγαλλυτά*, *ἀφ' ὧν εὐδ' ἔχει πολλὰ δοξασμῶνα*, *πολλοφήμισα*. Vide in Ἰσθμῷ.

ΠΟΛΛΥΝΙΣΚΕΙΝ, *Abundare*. Glossæ Græcobarb. *πολυζώνη*, *πινιζώνη*, *πολλυμοσκόρη*.

ΠΟΛΥΠΟΔΙΝ, *Polyrim*. Glossæ Græcobarb. ὁ θαλάσσιος πολύπους τὸ πᾶν ἴδιον ἢ θαλάσσιον.

ΠΟΛΟΜΑΝ, *Facere*, *Laborare*. Glossæ Græcobarb. *ἀπρηπα καυαίς*, *κακὰ ποιῆς*, ἢ *πολομαίς*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap.124. κη' τὸ τις περὶ ἕξιν ἰλημοσῶν ἢ ἑὺ, ἢ ἢ ἀφίλις ἢ χήρας, ἢ δάει τίτων δινέμοσ καὶς ἑὺν τὰ δάει ἐκίθη ὅτι πολυμοα δινέσις οἱ ἄλλο χήρας. Cap. 255. de pupillis: ὅπως θάνη ἢ τζαμπιόν, ἢ πολμοα ἢ ἄλλον τὰ ἢ κρὰζι. Ubi Editio Veneta cap.236. *O orphano mette el Campion*, & *fa diffidar l'altro*.

Πόλομα, *Labor*, *Orni*. Eadem Affixæ cap.225. ἢ πῆρι τὰ ἢ ριαστῆρι, τὰ ἢ ριάνη, κη' ριάνη τὸ φροδοματὸν ἀπάνη ἐκίθη ἢ κριμῶ, κη' ἢ πολμοα τυ, & c. Infixa: κη' πόλομα ἔπο κίπει.

ΠΟΛΠΙΖΕΙΝ, *Desperare*, *Ἀπειλπίζον*. Joannes Glycas de Vanitate vitæ:

Δὶν ἔθ' αὐτοὶ πολπιζαίμεν τὰ μὰς ρηροσφῶσον.

ΠΟΛΠΟΣ, *Dacis*, *Anethum*, apud Interpolat. Diofcor. cap.472.

ΠΟΛΠΟΤ' Ν. Vide in Πύλλισιον.

ΠΟΛΤΑΡΙΑ, in Lexico MS. adefpro, *Σεμίδ αλι*, *Siligo*. Aliàs, *πολλάειον*, fumitur pro Pulmento. Diofcorides, & Paulus Aegineta lib.7. *ἄβηρα*, *πολυτάριον* ἔστι *βρομαϊώδες*, & c. Vide Grammaticos in Πύλλῳ.

ΠΟΛΥ΄, pro *Valde*, non femel usurpat Moschion de Morbis mulierum.

ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ, vox nota. Queritur S. Aferrius Orat. Extr. in SS. Martyres, quod Anomcei Hæretici πολυάνδρια κη' ταρῶς, τὰς κειμήσις αὐτῶν καταεντ.

ΠΟΛΥΑΝΩΔΥΝΟΣ, *Cicuta*, apud Interpol. Diofcoridis cap. 661.

ΠΟΛΥΓΟΝΑΤΟΝ, *Sanguinaria*, *Polygonon mas*, apud Interpolat. Diofcor. cap. 86.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΣ, & *Πολυδρακύνῳ*, Epitheton Hieremie, apud Nicetam in Alexio Man. F. num. 16. in utroque Cod.

ΠΟΛΥΔΙΟΝ, *Municipium*, *Oppidum*. Constantin. Porph. de Adm. Imp. cap.9. extremo: κη' ἀπέρχοντ' ἐς τὰ πολύδια, ἢ λγῆζ' Ἰγυρά. Nisi legendum sit πολύδια, ut krai in Gloss. Gr. Lat. Phavorinus: *πολύδια*, *πολύδια*, *πόλις*.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ, *Sera*, *Κρίμμων*, Interpolatori Diofcoridis cap.370. *Verratum albam*, c.732.

Πολυέος ἢ *ῥηγῶν*, *Raphanus*, apud eundem c.735. Πολυέος, *Staphys agria*, apud eundem c.738.

ΠΟΛΥΕΛΕΟΣ, dicitur Psalmus 134. Αἰνῶτα τὸ ὄνομα κυρίου, *Laudate nomen Domini*: sicque appella-

tus, quod cum canitur, eodem tempore Psalmus alius 135. accinitur, *Ἐξμολογήσθε τῷ κυρίῳ ὅτι εἰς τὸ κίμα τὸ ἐλθῶ αὐτῷ*, *Confitemini Domino Dominum, quoniam in saculum misericordia ejus*. Triodium in Dom. 3. Jejunior. καθισμάτα λγῆζῶν τὰ ἀνασάγμα μζ' ἢ πολυέων. Typicum S. Sabæ cap.4. ὁ ἕθ' ἢ ἰσπερῶν τῷ πῆρς κύριον, *σφοδρίμερῳ ἢ κη' ἢ πολυέων εἰς τὴν ἀστυνῶνα*. Cap.5. Χρῆ ρησῶκεν ὅτι ἐν πάσαις ἢ παρκακῶσις, ὅτε τύχη, *Θεὸς κύριος*, *Ἰάλλεμερῳ ἢ πολυέων*. Vide Philotheum Patr. Constantinopol. de Ordine Sacri Ministerij pag.8.

Quod verò accensis cereis & luminibus lampadis in medio Ecclesie ante Sancta Sanctorum appinæ Psalmus ille recitetur, ejusmodi πολυκέων ἄδων, nomen Πολυκέως accepit. Ita Allatum in Dissert. de Libris Eccle. Græcor. pag.14.

ΠΟΛΥΚΑΡΙΨΑ, *Senecium*, apud Maximum Cythæat. 31. Maij.

ΠΟΛΥΚΑΛΑΜΟΝ, *Instrumentum Musicum*. Vide in Χερσίβαν.

ΠΟΛΥΚΑΝΔΗΛΟΝ. Vide in Κασάδα.

ΠΟΛΥΚΟΜΠΗ, *πολυκόμπη*, *Hirpini*, *Saxilix esquina*, herbæ species. Anonymus Botanicus M. S. ἰσπερῶς ἢ τὸ πολυκόμπη. De ea copiosè Ruellius lib. 3. cap.96. Glossæ MS. Ncopythi: *πολυκόμπη*, *ἰσπερῶς*. Jatrophifita M. S. cap. 146. ἢ ἰσπερῶν τὸ λεγόμενον πολυκόμπη. Occurrit eundem non femel, apud Crusium verò in Turco-Græcia exponitur *Equisetum*.

ΠΟΛΥΜΤΑΡΙΚΗ, *Aris Phrygionum*. Glossæ MSS. in lib. Job & Phavorinus: *ποικιλικῆ*, *πολυμταρικῆ*. Vide Gloss. med. Lat. in *Polytimum*.

ΠΟΛΥΣΕΥΡΟΣ, *Πολυεύριος*, *Callidus*, *Πανεύριος*. Πολυεύριος, *Calliditas*, *Πανευρία*. Glossæ Græcobarb. *πολλεύριον*, *παράβολον*. Syntipas MS. ὁ ἢ κύριος ἢ δῶκος πολυεύριος ἴον, *ὕδατος συνίτην ὅσα ἀρωματικά ἔχει ἔχλα*.

ΠΟΛΥΣΤΑΥΡΙΟΝ, *Vestis Patriarchalis* & *Episcopalis*, quæ φανόλον appellatur, cui inscriptæ sunt multe Cruces: unde & nomen: cuiusmodi exhibent Imagines SS. Joannis Chrysofomi, Nicolai & Basilij à nobis descriptæ ad Dissertat. de inferioris ævi Imperatorum Nominatim, & in Constantinopolis Chrif. lib.4. pag.120. & in Tabella VIII. & IX. ex his quæ initio hujusce operis delineantur. Zonaras ad Can. 17. Synodi Carthag. ἰλγῶνθῳ ἢ Ἐξαρροί, — οἱ λγῶνθ' ἔθ' τῶτο ἢ προνομίον δέδωκεν πολυσταύριον ἔθ' ἢ ἐκκλησιας αὐτῶν. Balsamon de Privileg. Patr. p.446. ἢ ἔθ' κη' ὀκτὼ, ἢ πολυσταύριον, ἢ ἔθ' γαμμάτων σιχαέων, τὴν Πατριαρχειῶν, κη' μόνον δέδωκεν ἀγῶνιστῶ. Et pag.450. ὅθεν ἢ οἱ ἀγῶνιστῶν Πατριαρχειῶν, τίποσ ἀναπυρῶντες ἢ κεφαλῆς ἔθ' ἄγιον ἐκκλησιῶν ἢ ἑὺ, ἐδιδῶσκοντ' εὐαγγέλιον, κη' μζ' πῶσῶν κη' ὀκτὼ ἰων σιχαέων, κη' ἔθ' πολυσταύριον φανόλον, κη' εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας κη' ταυτὸν ἀναφῶρον. Et pag. 447. ejusmodi Patriarchale τὸ ἔθ' πολυσταύριον φανόλον, ἢ τιμὴ σαυρῶ τὸ παλῶν ἔθ' δῶσῶν significare ait. Ejus notionem indicat etiam Symeon Thessalonicensis de Templo p.220. ἀλλὰ κη' οἱ λοιποὶ ἢ Ἀρχιερωτῶ τὸ φανόλον πλήρης σαυρῶν ἐδιδῶμεν, ὁ δὲ κη' Πολυσταύριον ὁ λόγῳ καλῶν εἶδῶ, τῶτο σαφῶς παρῆσῶ, ὅτι ἢ παθῶν ἔθ' ἢ σωτῆρῳ ἢ ἠδωκῶν. καίτοι, μμῶν) ἢ ἔθ' παθῶν ἢ σαυρῶ τὴν ἀληθῆν διηκουσίωμ τιλελυκῶτα. Ex verò Cruces descriptæ tantum etant in Phenolis albis, non verò in purpureis. Constantinus Cabalis in Quæstus: αἱ δῶν ἔθ' ἢ ἐν τοῖς πορφυρῶς Ἀρχιερατικῶ ἰσθῶμασι τῆθις καθάπερ ἐν τοῖς λευκοῖς, ἐν μζῷ ἢ σιχαρῶ τὴν πῶσῶν, ἐν ἢ τῷ φανόλον σαυρῶ. Demetrius Chomatensis in Resp. τὸ ἔθ' ἢ ἐκκλησιας τὰ πορφυρὰ Ἀρχιερατικὰ ἔθ' ἰσθῶμα ἀπλῶ βύβλι) ἔθ' ἢ χυρῶς

Arcaadj, &c. Theſaurum Linguae Graecae H. Stephani, & Suicerum in *επιποιματιον*.

Πομπιαζεν, eadem notione. Glossae Graecobarbarum παμπια, ατιμιας, ατιμασιας; πομπιαμαβα, ατιμασματα.

Πομπη, *Probrum*. Constantinus de Them. lib.1. cap.7. πομπη γαρ εστι εζειν, & εζυθνημα τ' ανδραπαυ ρηως.

Πομπη, *λοιδωρα*, apud Phavorinum.

ΠΟΜΠΙΟΝ. Glossae Juris MSS. Πομπιον, πομπη. Glossae Basilic. Πομπιον, πομπη. Πομπη & παριτζιδης, ο παστριλιον.

ΠΟΜΦΟΛΙΞ, εστι καπνός ασημα, in Glossis Chymicis MSS.

ΠΟΝΑΤΑΟΣ. Nicephorus Presbyter in Vita MS. S. Andreae Sali: τως οικιας αυτη κατ' ισουλυ μασιων αδικων παση, δειξθ, αρχιανος & ανποδουτος των χηθ & αυτη περ' αυτου εστι & η βασιλικη αυτων, τως παιδουσι τ' αλογων κατ' αυτου.

ΠΟΝΕΜ, *Arimisfa*, Gallis, apud Interpolat. Diofcor. cap.534.

ΠΟΝΙΚΟΣ, *Qui obſtitit tentationibus*: vox Affectuorum. Joan. Carpathi Episcop. in Narrat. de Anachoretis: ελγος περι του τ' πατρων εις τα κελια, οτι τον μωρας ποικις, & εις αντοις τωσ ανιστην αυτου. Μοx: & ανησαν αυτω εζυθνη μαχρημον μτ' η λογισμω, & η λησθη, &c.

ΠΟΝΤΑ, *Pleuritis*, Ποντις, à pungendo. Apud Agarum in Geoponico cap.153. Vide Gloss. med. Lat. in *Ficla*.

ΠΟΝΤΑΡΙΖΕΙΝ, *Malleo tundere*. Anonymus Graecobarbarus MS. de Lapidibus, de Adamante: εστι το καμωτερο το διαμασι, & εσ σκαριδον, & ποτασει ενι σιδερων, οδ το τζακιη, &c.

ΠΟΝΤΕΪΝ, *Inundare*, *Diluere*, κατακυλιζον, πλημμυρον. Item *Mergere*, in *ponium proicere*. Chironicon Alexandrinum in Heraclo pag 904. αποπυα & κατεφαζον πασιας τως εν τοις μονοζωλις ονρθις εσ εκραβης. Vide Πονιζω.

ΠΟΝΤΟΣ, *Podium*, Θυλθ, ποδιον.

ΠΟΝΤΗΣ, *Pons*. Procopius lib.4. de Aedific. Justin. ποτιλιν τ' γαρυρας Ρωμαϊαι τη λαβινω καλοσι φωη. Ποντιλιν. Pons, *Poniculus*, *Pontis* *ſtratus*, apud Vegetium. Glossae Graeco-Lat. Ποτιλιν, *Pontena*.

Πονιζω. Leo Imp. in Tactis. cap.15. num.48. αντηση & τ' τωιασας βολαι κελια κρημαρμα εζυθνη τ' τωχης & τες σφραμαζωναι, η σαρκενα, η σχονια ειλημρα, η ποτιλια, ητοι εζυλα κρημαρμα, &c. Mauricius lib.12. Strateg. cap.12. οδ τες δρημονας & τα λοιπα σκευη, τατι δ σπασκωρα, & τα ναυκλινα, τατι μικρα, & τα αλλα τα εις γουραμα πιεωμωμα, μτ' η ποτιλιν εν ιτοιμω ρημωσι, & εις επι σρατ' εν γη ιδεωμωμω, &c. Ubi ποτιλια, videntur appellari *Trabes*, vel *crassiores asseres pontis struendo idonei*. Id indicat vox

Ποτιλια, pro *Pontis asseres imponere*, apud eundem Mauricium lib.12. cap.22. εστιν οδ το εδιδαι εζυθνη εζαδωζ τα επι πωτων σκευη, τωτις ναυκλιας μεμωλας, & ποτιλιωσι, ητοι κατασραμα παλιον εν ιτοιμωμωσ, ητοι σχονιων & τ' ποτιλιω.

Ποτιλιωσ, *In modum pontis innexam stirpibus suffulcire*, quod fit cum cuniculis agnunt in *Urbium obſidionibus*. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.1.

Ομοιως κεις το σκαφωμον ανισμα μετ' ικενας Ατς τα μυικε κεισθε γισατωμαρτυριων

Πς τα τοιχα τικ ησασι ολα ποτιλιωμωμα, Ετομα γισατωμωσι, χμωσ η γη απορρωμα.

Joannes Cananus de Bello Constantinopol. ubi de Cuniculo: ολλα & πωζ γωμ αλοι ικεαπιν, εν τ' πασιας επιθεν, & εις βαθ' πολυ εκαλιθωσω, ος ινα κατωθιν οδο πω κατω εζην τ' σιδας περασων ανθρωπων πω νικτα

ατω ισαμωδων Ρωμαϊων, & μαχρημωσ, & εζυθνησεν εις τα τωχη τ' καθυκω & μυικιν κωσρη τ' ποτλιας, & κωμωσι λαθραϊως πατων, & ποτιλιωσων & τ' οθ & πολεμωτων ατα πωρ εις τα εζυλα τ' ποτιλιωσ ανισμωσ, οπως & εζυλιω κατασκαλιω τ' κρημωσ το κωσρον κατ' οφωλησ, & ατω πισωη τα τωχη τ' σιδικας. Ηεε proluxiota descriptimus, ut cuniculorum militarium ratio innotefcat, de qua egimus pariter in Gloss. med. Latin.

ΠΟΝΤΙΖΕΙΝ, *Pessundare*, *Perdere*, *Mergere*, *Inquinare*, *Maculare*. Glossae Graecobarbarae: μωυωμωσ, μισαρικ, μαδωεσμα, ποτιλια, εζωμωμα. Theophrastus an.21. Copronymi: τβτω ητοι ισασιασων οι κασιωη & τ' Μαυροφωμον, εδζ γωμωικας ιμωων ηδ ιε αυτη εις οικον εσ ο ιδωθον αδωθωσ οπι, & ηθιλωσων τας γωμωικας αυτη ποτιλια, &c. Ubi Goarus, in *illicitis concubibus capium voluerunt demergere*. Miscella verò, & *voluerunt uoxes eorum in pelagum jactere*. Idem an.1. Rhinoretici: & η πολλα οκωσ ιπολιθωσων ομωμωζα. Ubi Cod. al. εζυθνησων. Proverbia Graecobarb. MSS. ο κωμω & ιπολιθω, & η ιηλ γωμ ισοληθω. Affixae MSS. Regni Hierosolymitani cap.124. ιαν γωμη τδ, εις ανδρωμω λαγβασι μια παθιθον δισακτικω τροπον, & η πολλη τις πω παθιθων αυτ' &c. Cap.125. τωιωσιν να το ποτιλι πω κωσιλιω. & ημ τωτο ιον ιδωθωεθ. Rursum: ιαν γωμη το εσ ανδρωμω σωσισι παρθησιαν κωρασιω, &c. Ubi Editio Veneta cap.120. *Set auen che un huomo deſerterze ana garioſa*, &c. Vide in Κατρην.

Κατασουλίζω, eadem notione. Glossae Gr. Latin. Κατ' σουλίζω, *Demergo*, *Perundo*, *Perſundo*. Al. *Pessundo*. Ita Glossae Lat. Gr. *Pessundat*, Βηζια, κατ' σουλίζω.

Κατασωντιδης, *Pirata*, apud Auctorem Etymologici: Πιραται, οι κ' θαλασσαν λησται & καταποτισται. Glossae MSS. in lib. Job: Πιραται, καταποτιστων. Nicetas in Andronico lib.1. num.7. τωιτω τωιωσ προδωτω η θωαλαστικωσ τότε κληρωμαρμω φωλακα δισωχως, & η κυβερνητω λαζωα τ' κατασωντιστω, &c. Utitur etiam Zonaras tom.2. pag.147. 1. Edit.

ΠΟΝΤΙΚΗ, *Dulcis radix*, Γλυκωμωρα, apud Interpol. Diofcor. c.412.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ, *Rugosus*. Ex Gall. *Poing*. Affixae MSS. Regni Hierosolymitani cap.123. εμω ιαν εκιω ο σκαβω μω ανιχην πω πλιζην εις πω κωφαλω, ε (vel) εις τ' σπολιων τ' ρωος, ε εις ιτιρον τωσων τ' κωλιων, &c. Infra: ο σπολικω τ' χρινη.

ΠΟΝΤΙΚΟΣ, *Alui Ponicus*, *Sorex*, *Alui gnivus*. Glossae Lat. Gr. MSS. *Sorex*, Μωσ Ποτικωσ, η αφρωιθ. Glossae aliae ex Cod. Reg. 2062. Μωσ, ο Ποτικωσ κωλημωμω. Infra: Μωμωια, η τ' σπολικωσ σωμωλεσ. Moschopolulus: Μωσ, ο κωπος Ποτικωσ. Corona pretiosa: Ποτικω, *Mures*, Μωσ. Zacharias Pap. lib.3. Dialog. cap.4. ο αφρωικωσ ιχθωρσ ηεζωτο μωμωστω — βωας σρωβατωσ, κωμωζ εις ανδρωμω, σωμωμωσ οριων, χωιρον γρωμωδ, & σπολικω κωλιωσ. Oratio MS. ad S. Simeonem Stylitem: σωμωριων σων ιρωστων, οριω μωμωμω, ποτικω, & η πω σαλαμωδ, & η πασ ακαθαρτων πωμωμα. Proverbia Graecobarb. MSS. ποτινη βωμωλας κωφε κατω. Occurrit passim, in Nomocanone Coteleriano num. 317. in Orneophio pag.181. & alibi, apud Alexium Rharturum Doct. 14. Maximum Cythar. 16. Aug. in Fabulis Aelopi Graecobarb. non femel, & apud alios.

Ποτικω, apud Rhuzanum in Paraphrasi vaticin. φωρζ το μωρον ποτικωσ το βωσωμω τας κωδωλας.

Ποτικω διδτι deinde etiam *Musculi* seu *nerui*. E. G G g stathius

stathius II. π. περιελικόν ἔρβι τὸ ἐστὶν ὁ μῦθος, ὡς περιέ-
χων μῦθος ἢ, σάρις σιμπεραμῆμῳ, ἢ νεοῦδης,
ἢ οἰκολεπτικῆς Πολίτικῆς φασί, μεταλλοπικῶν τῶν ἁέ-
των μῦθος γδ ἰσομορφῆς ἀνταπῆς Πολίτικῆς, ἐκῆθεν τῶς
ἐπι σαρκῶν μῦθος ὡς αἰμαρῶν διακρισεύει. Idem II. α.
τοῖσιν ἢ ἁέτων καὶ τὸ, Πολίτικῶν ἰδιωτικῶν ληζ γέρον ἐπι νεύ-
ρων, &c.

Πολιτοπαρῖδα, Πολιτοκοπίστρα, *Muscipula*, in Tur-
co-Græcia Cnufij.

Πολιτοπῆς, *Muris auricula*, herba de qua Uel-
lius & alij. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 190.
μῦθος ὡτα, ὁ πολιτοπῆς.

Πολιτοποριον. Eadem Glossæ: *μυχοῦδαι*, τὸ πολιτο-
ποριον. Vide Μυχοῦδα.

Πεντικοσθαλο, *Muscarda*, Μουσσοφῶ.

Πολιτοφάρμακον, in Cod. Reg. MS. 618. fol. 188. &
alibi: πολιτοφάρμακον λευκὸν τετραμῆριον. Πολιτοφάρ-
μακον κίτριον.

ΠΟΝΤΙΦΙΚΕΣ, *Pontifices*, ἱερεῖς οἱ πολιτικῆς,
apud Zonaram in Augusto pag. 149. I. Edit.

ΠΟΝΤΟΓΕΥΤΡΑ, *Pons*, fed is proprie qui
in fluminibus ex navigiis invicem compactis confici
solet, tabulatis in ea injectis. Theophanes an. 17.

Heraclij: ἢ ἐκίλωνσι αὐτοῖς, ἢ αὐτῶν σφαιρῶν ἢ πῶλαμῶν,
κῶλῳσι πῶν γέφυρῶν, καὶ πῶν πολιτογέφυρῶν. Eod. an. ἢ
ταῦτα δηλώσας τῆ Σιρῶν, ἰδὴ ἠλῶσι μοι: ἢ αὐτῶν κγ. ἢ
Μαρίνου μῦθος λαβῶ τοῦστας νεώτεραι, καὶ εἰς πῶν πο-
ντογέφυρῶν ἢ Τίγγιδῶν πῶλαμῶν ὑπαίθῳσι αὐτῶν. Ubi Mi-
scella nudè *Poniet* vertit. Verùm hic γέφυρῶν, &
πολιτογέφυρῶν, ut diversâ statuit, ita ut γέφυρα fuerit
Pons lapideus: πολιτογέφυρα verò, Pons ex navibus
compactis. Quà quidem postremâ notione Ποντογέ-
φυρῶν videtur usurpasse Mauricius lib. 12. Strateg.
cap. 22. σ ἢ, ὡς εἰκόσ, ἡξία ἢ ἀ τῶν ἔχθῳν κρατηθῶ-
σαι, ἢ ἴθα οἱ ἐχθροὶ ἴσῳσ, εἰ μῶν γέφυρῶσαι ἡξία, πῶ-
τίσι ποιογέφυρῶν ποίσει, δῖον δὸπ ἢ ἰδῆς ἔχθῳς ἀρ-
ξῶσαι τὰ ἴπὶ τῶν, τῶσις νεώλεας μυχῶλεας, ἢ πο-
τιλῶσαι, ἴπῳ καλασρῶσαι πῶλιον ἐσ ἵτοιμῶ ὄλιον, ἢ τῶ
πῶλιον, καὶ ἢ σχοῖλιον. Cedrenus an. 23. Justiniani
I. κτίσι πῶν γέφυρῶν ἢ Σαργῶλες πῶλαμῶν, πῶν λε-
μορῶν Πυλιτογέφυρῶν, εἰς καμῆραν σῶσις, ἐπιθῶλες σφῆτερον
ἴπῳ. Chron. MS. ab Adam ad Leonem Philos. ἢ ἢ
Πυνταγέφυρῶν ἢ Σαργῶλες (κτίσι), Ubi Theophanes: ἢ ἀπο-
σφῆσαι ἢ αὐτῶ πῶλαμῶν ἐσ ἀλλῆ κῶπῆ, ἵτοιμῶσαι καμῆρας φοβε-
ρῶσαι πῶν ἢ ἵτοιμῶσαι αὐτῶ δῖοδ ὑπὸ εἰς. &c. Sanè apud Cede-
renum & alios legendum putem, Ποντογέφυρῶν, qua voce
Ponietum univèrsim vocabant: neque enim πῶν γέ-
φυρῶς τελέδ vocabetur, Pons quinque cameris constans:
tamesti ita editum legitur apud Pachymerem lib.
10. cap. 25. in Cod. Barberino, ἐκ ἢ παραρῆμα ὁ
πῶλαμῶς μῦθος ἢ, ἢ ἔπῆ πῶν παλαιῶν κῶτιλῳ, καὶ
ἢ καὶ ἢ ἵσῳσι αὐτοῖς πῶν γέφυρῶν. Ubi monet Possi-
nus ad marginem Cod. MS. notari aliam λέξῶνῆν
Ποσιτογέφυρα, atque ita ille legendum contendit. Neque
tamen diffinulandum observare Leuclanvium in
Onomastico ad Hist. Turc. *Cyprî-chifur* appellari
Cafstrum, vel *Arceem quinque ponietum*, quibus
*Sangarium flumen Justinianus Imp. Itavii: adpella-
vunt autem fuisse arceem hanc à Græciis Πυλιτογέφυρα, à
dicitis quinque pontibus*. Extat Agathie Epigamma
εἰς γέφυρῶν ἢ Σαργῶλες in Antholog. lib. 4. cap. 30. De
co ponte egit etiam Procopius lib. 5. & Edif. Just.
cap. 3.

ΠΟΝΤΟΛΟΓΕΪΝ, *Verbis pungere*.

ΠΟΠΪΝΑ, *Popina*, Καππῶλες, in Glossis Basilic.
ποπῶλες καππῶλες: in Gloss. Lat. Gr. Vide in Προ-
πίνα.

ΠΟΠΟΛΟΝ, Πῶπῶθ, *Populus*, *Plebi*. Alexius
Comnenus in Versibus Politic. MSS. ad Spancam
nepotem:

Πῶρὶ ὄν ἦπῳσῳ ἡμῶς τὸ πόπολον ἡμῶν τῆ
Historia MS. Belifarij:
Βῆλιον τὰ ἴπῳς ἐπαρῆ τὸ πόπολον ἢ χῳρας.

Historia Bertrandi Romani:
Τὸ πῶπῳλον ἱεραρῆον, εἰλο μικροί, μυχῶλο.

Π. πολυρία ἀγῶνῆ, *Aliso popularis*, apud Zonaram
lib. 7. n. 3. 2. Edit. ubi Πῶπῶθ etiam occurrit.

ΠΟΡΑΛΕΥΡΟ, *Farina ex vinnaceis*, in Tur-
co-Græcia Cnufij.

ΠΟΡΑΟΚΟΠἈΝ, *Pedere*. Glossæ Græcobarb.
ἰδ' ἀσῳνακτὶ πορδῶρῶθ, εἰκοι μῦθος πορδῶπῶς, ἢ κλῶν-
εἰς με ἀνασῳτιμῶν, μῶ εἰς τῶτον δῖν εἰλες μῦθος εἰ
ἢ σπῆτι.

ΠΟΡΗ. Glossæ Botanice MSS. ex Cod. Reg.
1690. πρῶτα, λέγει τὸ πῶρῳ.

ΠΟΡΙΑΤΙΚΟΝ, Tributi species, pro *Mercium
transium*, vel *evellione*, in Diplomate Andronici Jun-
iotis pro Monachofotis apud Phranzen lib. 3. cap.
24. δὸπ τῆ ἢ ἀπῳηθῳσῳ ἢ κῳμῆσι, ἢ διαθαλῶ ἢ ἢ
ποριατικῶ. Infra: μῶδ ἕνεκ ποριατικῶ δῖοδ ὄλις τὸ τυρῶν.

ΠΟΡΙΚΟ, *Franum*, Καρπῶς, in Corona pretiosa:
ὄπῶρα.

Πορικοπῶλεθ, *Que fructus in foro vendit*, nostris
Fruitiere, Nicetas in Isaacio lib. 3. cap. 5. ἢ τὰς ἀρχῶς
σφῶλας εἰς ἔξῳσιον, ὡς τὰς ὄπῳρας αἰ πορικοπῶλεθαι.
Ubi Edit. οἰ ἀγῶρα.

ΠΟΡΙΝΟΝ, *Pomum*, pro ὄπῳριον. Procho-
prodromus MS. contra Hegemenum:

Καὶ πορια αὐτῶρῶλεθ εἰς τὸν ἀσφῆσιον.

ΠΟΡΙΝΟΣ, ὁ μικρὸς βῆτραχῶ, in Glossis Bota-
nicis MSS. ex Cod. Reg. 1177.

ΠΟΡΝΕΪΑ. Anonymus de Nuptiis Thesfi lib. 7.
Εἰσῶλεθ γδ ἢ ἀμῳπῆ με χῳλιῶς ἱμοσῳσιῶν,
καὶ κῶπῆ τὸ χῳλιῶν τῶς ἐκῳτα πῶν σφῶσιον.

Arillus fortè tenebat Ceres, ut vulgò illa pingi so-
lebat. Sed unde hæc vox, alius me docbit.

ΠΟΡΝΑΙ, ita appellabatur Quintus ex septem
Muneribus, quæ à Consulibus Populo quotannis
exhibebantur. Justinianus in Nov. 13. cap. 5. καὶ
πῶν πῶν τῶν ποίσιον σφῶδον πῶν ἰπὸ τὸν ὄπῳτερον ἀγῶ-
λῳ δῖν πῶρῳς καλῶσιον, ἴθα τῶς δὸπ σῳλεῶς γαλοπῶσιῶς
ἴσαι χῳρα, σφῶσῶ ὡς τῆ καὶ τῶς ἐπὶ τῶ Σφῳμῶλες χῳρῶς,
δῖαμῳσι γῆ πασῶδ ἀπῳς ἢ ἀκῳμασιον εἰμορῳσιον ἔστ τὸ
δῖατερον. Vide Interpretes ad hunc locum. Glossæ
Lat. Gr. Fornix, Πῶρῳ, Καμῶρα. Fornicaria, Πῶρῳ,
δὸπ καμῶρας ἢ ἴσῳσ.

ΠΟΡΝΟΚΑΠΗΛΑΤΟΝ, *Lupanar*, *Meritorium*.

Occurrit in Monitis Alexij Comneni MSS.

ΠΟΡΝΟΝ, *Mane*. Glossæ Græcobarb. Πρῶτ, τα-
χῳς, πρῶν, ἄλλοι πορῶν. Vide Πῶρῳθ.

ΠΟΡΝΟΣΤἈΣΙΟΝ, *Lupanar*, apud Dama-
scenum Studitam Homil. 20.

ΠΟΡΠΑΤΕΪΝ. Vide in Προπαλῶν.

ΠΟΡΤΑ, *Porta*. Auctor Etymologicus: Πῶρῳ, πῶρῳ
τὸ πῶρον τῶρῳ. Ita nugatur Græculi. Constantinus
de Adm. Imp. cap. 29. πῶλεθ τὰς πῶρῳς, ἢ ὑπὸ ἔξῳ-
σι αὐτῶς. Anna Commena lib. 6. pag. 176. οἱ ἢ ἀνδῶν
ἢ ἀνῳλοικῶς πῶρῳς σφῶ τὰ κρῶθῳμα ἢ τῶρῳς ἀνῳδῶ-
σις, &c. Nicetas in Manuele lib. 5. ex Cod. Barb. τῶς
πῶρῳς ἀσφῳλασῳσις, καὶ μῶτ ἀσφῳσι κῳσιῶσις. In Bal-
duino: ἐξῳρῳθ δὸπ ἢ πορῳθ, καὶ τῶτος σφῳμῳλεθῳ,
Joan. Cananus: ὅτι ἐπῶς αἰς τὰς σῳας ἀπῳθῳσιον αἰ
Τῶρῳ Ρωμῳικῶς, καὶ ἄλλῳς ἱμορῳθῳν εἰς τὰς πῶρῳτας ἰδῳ-
λῳσῳας μῶγῳ. Occurrit passim.

Πῶρῳ, *Aula* & *Comitatus* Turcici Sultani. Ste-
phanus Sachless in Monitis MSS.

Καὶ τὰ παρῳίῳτῳ πῶν ἢ χῳσιῶσιον ἢ Πῶρῳ.
Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Στῳς πῶρῳ ἢ χῳσιῶσιον τὰ παρῳίῳτῳν χῳρῳσιον.
Threnus de Capta à Turcis Constantinopoli MS.

modo etiam Nicephorus Romani Diogenis Imp. filius Zonarae appellatur. Πορφύρας δούρονθ, in Præfat. ad Excerpta ejusdem Constantini de Virtutibus & Vitiis. Apud Nicolaum Callicem, Ποφύρας κλάδος: apud Annam Comnenam, Ποφύρας τιβήλιμα. Ποφύρας μύρον, apud Manasse pag. 2. Proœcium ad Geoponica sub finem: ὁ δικαστὴρ διεποτότα Κουφωσίτην. τὸ περιτὸν τῆ ποφύρας ἀπαίθισμα. Idem à Manasse περιποφύρας-πῶ dicitur. Joannes Euchaitorum Metroplita pag. 44. de Zoe Augusta Monomachi Uxorē:

Τῆς ἐνθρίας λείψανον, τῆ ποφύρας
Κάλλισον αἰθῶ, χεῖμα τῆ ἀλυσίλθ.

Prochoprodromus in verbis Politic. MSS. de sua Paupertate, sub finem, ubi de Manuele Commeno Imp. sub quo vivebat:

Ἄλλ' ὁ Κομηλοβλάστηρον δούτο ποφύρας ἰδόνθ,
ὅτ Βασιλεῦ, Βασιλεῦ, χεῖ τῆ αἰάλαον ἀναξ,
Καὶ κρατῶ τὸ σημκρίτισον δούπατρήθ.

Idem Pfellus in Epist. MS. sub nomine Michaelis Ducæ Imp. ad Robertum Guiscardum quæ alteram ex ejus filiabus Constantino Porphyrogenito fratri in Uxorē expetit: εἰ ἀπὸ τῆ βασιλείας πρὶ ἡμῶ γνημημῶ πατρι, ἀλλὰ μὲ πλὴ βασιλείας καὶ πλὴ οὐλλήθιν ἰσχυμῶ καὶ τῆ γήνισον, ὡστὴρ πῶρῶθιν θι τῆ ἑνὸ τῆ τούτων κῆρμον πρὶ ἡμῶ ἀποδότητρησίθ. τῆς ἡ ἑνω γνημημῶ Περτοβρογνόντες Βασιλεῖς οἱ καθ' ἡμῶς Ῥωμαῖοι κατονομάζουσι τὸ ἡ ἑνομα τῶτο ἑθῶ ἀλλοκρο τοῖς μίσηχρῶσι σῆνομάς ἐπιτόθιν γδ καὶ βασιλείῃ ποφύρας τὸ ἐπισημῶ ἰσχυμῶ ἔθιν καὶ τῆ κοπῆσι ἐνθρίας προσθεῖθ τῆ βασιλεία τὸ ἑνομα καὶ τῆ βασιλεία τις ἐπῆκῶ προσθῆθιν εἶδος πλὴ ποφύρας. Vide Notata ad Alexiadem pag. 123. Gloss. med. Lat. in *Purpuraria*, & Constantinopolim Christ. lib. 2. sect. 4. num. 7.

ΠΟΡΦΥΡΟΥΝ, *Atralyzilis*, apud Interpol. Diocor. c. 513.

ΠΟΣΕΥΒΕΙΝ, *Paufes*, *Morari*, ἀναπαύσασθαι.

ΠΟΣΚΑΔΑ, *Infidia*, ex Ital. *Imboscata*, apud Crusium in Turcoq.

ΠΟΣΤΑΤΙΚΟ, *Possessio*, κτήμα, in Corona pretiofa. Vide Gloss. med. Lat. in *Poteslas*, *Potestativum*.

ΠΟΣΟΥΣΤΑΡΙΟΝ. Piscis species, cujus meminit Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 53.

ΠΟΣΤΑΘΜΟΣ, pro ἰσπίσασθμῶ. Scholiastes Oppian lib. 3. Halieut. v. 236. φαθμῶ, ἢ ἡμερησίῳ ἑδῶς, τὸ πῶτῶ πολλῶν καλύμῶν τῶ φαθαμῶς, καὶ ἢ ἑπαυλῆς τῆ ζῶας.

ΠΟΣΤΕΛΙΝΟ. Vide in *Ποστέλινο*.

ΠΟΣΤΙΑΙΑ, *Quota dies mensis*, vel *Quota feria*, apud Græcos Compositistas. Vide Scaliger. de Doctr. tempor. pag. 720. & Dion. Petavium lib. 8. Differt. ad Aucar. operis de Doctr. temp. cap. 7.

ΠΟΤΑΓΗ, pro ἰσπαγῆ, *Familia*, *Famulus*. Affixæ MSS. Regni Hierosolymitani cap. 206. τυτίθ-θιν τὰ τῆ πληρέσια τὸ ἴσμημον τυ, κάρτῶτα τυ, τὸ κρῶλυ τυ, τὸ κρίας, καὶ φαγια τὰ ἑνι χρισί εἰς τῆ ἀφίντυ, ἢ εἰς τὴν ἴκωα τυ, καὶ εἰς πλὴ ποταγῶ, καὶ φορίσιν ἐκίνα ἑνα τὰ πρῆγμα, &c. Anonymus de Nuptiis Thefei:

Καὶ κάμασιν εἰς ποταγῶ τινῶ τὰ μῶθιν ἴθ).

ΠΟΤΑΜΪΔΑ, *Curcua*, avis, Gallis, *Fauvette*. Petr. Bellon. lib. 1. Observ. cap. 10.

ΠΟΤΑΜΟΠΝΙΚΤΟΙ. dicti qui in fluvium demergendi projiciebantur. Theophanes an. 8. Rhinormeti: καὶ αὐτῶ τῆ Σαγαρόν παρ' ὀλίγον τιλῶς πῶλα-μπηκῶν ἰκίωθ.

ΠΟΤΑΜΟΦΥΓΙΟΝ. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Μύρον, πῶλαμοφύριον.

ΠΟΤΑΜΙΟΣ. *Υπὸνδύλας*. Continuator Theophanis lib. 3. num. 43. τοῖχος ἡ δού ὠχρῶθ ἐκ ἡλικῶν Ῥωμαίων, καὶ Κασσανίων, καὶ Κασσανίων, πρὸς ἡ πῶ Πρασίαν καλλωπεύθῆρῶν πῶλῶμιον ἑθῆλακῶν. Suprà num. 42. ἑπὶ τῆ Κασσανίῳ, ἐς ἑνω θῆρα πλὴ κλῆσιν, εἰθ τὸ δού τῆ γῶρα ὠκῶς ἰχθῶν δού πλὴ Κασσανίῳ οὖν τῆνα πῶλα-τω πῶλαμῶν, &c.

Πῶλαμῶθ. *Fluviatilis*, πῶλαμῶθ.

ΠΟΤΑΜΟΣ. Symeon Theffalonicensis de Sacris Ordinat. cap. 7. pag. 156. ὁ ἡ ἰσπαφῶθ τρεῖς πῶλα-μῶς διηλθῶν, ἐπὶ ἰδῶς ἐθῆ γῶψῶ διατυπωθῆσας, τὸ τῆ διδασκαλίας ἐπ' ἡ ἐκλήθῆ διηλθῆς χάρισμα, ἐπῶς πῶ-λῶς ἰσπαφῶ ἀνισορρομῶς, &c. Vide ἄνωθ.

ΠΟΤΑΜΟΓ. dicuntur *Lineæ candida* rubcis in- textæ in Pallijs, Mandys, Stichariis, seu tunicis Pontificum, Sacerdotum, vel Diaconorum, quorum formam habet Gorus ad Euchologium pag. 156. Ejusmodi porro pallijs uruntur extra Misfarom Iolemmia. Est autem Mandys, inquit idem Gorus ad Codinum, Pallio quam similis, ad fauces fibulâ nexus, sinibus & rugis amplissimus, & omnino insignis. Ad ejus latera circa ventrem affutæ sunt tæniolæ, albi tubrique coloris ternæ, quibus undequaque variatur, & adornatur. Tæniolæ illæ sunt πῶλαμοῖ, de quorum significatione, sic Symeon Theffalonicensis lib. de Templo: τὸ τῆ ἀρχιεπίς σῆ-χῶρον ἀνωθιν κελίῶσις τῆς διηλυμῶς κίθῆθ πῶλαμῶ, τὸ διδασκαλῶν ἐπ' αὐτῶ σηματοῖς γῶρῆθ. Μοχ: πῶλαμῶ ἡ λῆρονθ εἰθ πλὴ ἐπ' ἰσπαφῆθ πλὴ Σατῶθ ῶσῶλυ, λέ-ροθ, Ὁ πισῶν εἰς ἡμῶ, πῶλαμοῖ μῶσῶθ ἐκ τῆ κελίας αὐτῶ ἰδῶ αἰθ. ζῶνθ. Idem alibi: τῶτο ἡ καὶ ἀρχιεπι-λῶ-κῶς διδῶσκῶ μαθῶσας, πῶλαμῶ μῶθ ἰχθῶν εἰθ τὰ πρῆρα-μῶθ, &c. Rurfum in Libro de Sacris Ordinationibus cap. 8. ubi de Episcopo Entholimō: λαμβῶ-ναι ἡ καὶ τῆ μαθῶσῶ μῶ τῆ πῶλαμῶ, ὡς διδῶκαλῶ τῆ ἐκ τῆ ἡραθῶν, εἰθ τῶ πῶθ ἰσπαφῶ, λῆρομῶθ, ἑπὶ καὶ τῆ τῆ ἡραθῶν ἢ χάρις ἡμῶν ἐκλήθῆθ. Et cap. 9. ubi de Inauguratione Patriarchæ Constantinopolit. ἰδῶθ τῆ ἰσπαφῶθ ὁ Βασιλεῖς πρὸ τῆ ἰδῶθ φιλοφροθῆ, καὶ μαθῶσῶ μῶ πῶλαμῶ δῶσῶθ, καὶ τῆ τῆ ἐκκλησίας ἰδῶθ τῶν. Denique cap. 11. πῶθῶς ἑν ἐπῶσῶθ τῶ ἀρχιεπιλῶ σῶ-χῶρον μῶ πῶλαμῶ, &c. Balfamon in Médicat. de Patr. pag. 447. τὰ μῶ πῶλαμῶν σῆχῶμα, τῆς κρῆσῶ τῆ αἰμάτων, καὶ τῆ ἰδῶ αἰθ. τῆς ἐκ τῆ ἰσπῶς πῶλαμῶ δῶσῶ-ξῶσις, (δοξῶζῶσῶν.) Gregoras lib. 6. cap. 1. ὁ Ἀρχι-επίς, βῆσῶν εἰς τὰ μαθῶσι τῶς πῶλαμῶς κοικῆσιν καὶ ἰσ-σῶθ, δῶθι ἡβῶσῶν δού πλὴ πῶλαμῶ τῆ Χρισῶ αἰμα καὶ ἡρῶν ἀθῶμα. Idem Balfamon loco laudato pag. 450. ὅθιν καὶ οἱ ἀρῶνῶταλῶ Πατριάρχη τῶσῶ ἀνασκαφῆθῆς τῆ κῶ-φαλῆς τῆ ἀρῶν ἐκκλησίῶν τῆ ἑθῶ, ἐπῶ δῶσῶσῶθ) σῶκῶς ἐ μῶ πῶλαμῶν καὶ τριγῶν σῆχῶμα, καὶ εἰθ πῶλαμῶν σῆχῶμα, &c. Demetrius Chomatenus in Resp. ad Cabafilam pag. 318. ubi querit idem Cabafilas, ὁ δῶν ἐπὶ καὶ ἐπὶ τοῖς ποφύρας Ἀρχιεπιλῶν ἰδῶθμα πῶλῶς, καθῶπῶ ἐ ἐπὶ τῶς λῶνῶς, ἐπὶ μῶ πρὶ σῆχῶμῶ τῶς πῶλα-μῶς, ἐπὶ ἡ τῆ φαρολῶ σῶμῶς. Codinus de Offic. Palat. cap. 20. num. 16. καὶ οἱ ἰρῶ Ἀρχιεπίς εἰς προκῶ-σῶν τῆ Βασιλείας, ὡς ἐρῶθ, ἐρχῶθῶ μῶ τῆ ἰχθῶθῶν μαθῶ-δῶν αὐτῶ πῶλαμῶς προκῶσῶθιν αὐτῶν. Malaxus in Hist. Patr. ubi de Gennadio Scholario: ἐχῶθῶς κα-πῶσῶν ἐπῶθῶν μῶ τῆ καμῶθῶν, καὶ μαθῶθ μῶ τῶς πῶλα-μῶς. Et in Hieremia Patr. εἶθῶν τὸ ἡρῶ μαθῶν μῶ τῆ πῶλαμῶθ, &c. Andreas à S. Cruce in Collationibus Concilij Florentini, de habitu Patr. Constantinopol. *Patriarcha*, *Archiepiscoporum*, & *Episcoporum habitum ibidem vidimus nigrum*, *Monachorum more*, *Cappa celestini coloris*, *rigis albis*, *purpu- reisque per transversura à summo usque deorsum va- riata.*

riata. Vide Tabellam IX. ex his quæ initio hujusce operis delineantur.

Π Ο Τ Ε Ρ Α , Prophetis seu Chymicis , *Carratis*, apud Interpolat. Diofcorid. cap. 392.

Π Ο Τ Ε Σ Τ Α Τ Ο Σ , *Potesitas* , Magistratûs nomen, Italis præsertim familiare, ut docuimus in Gloss. med. Latin. quo potissimum donabantur qui Constantinopolim ex Genensibus mittebantur, ut ex sua gente commercia ibi exercerentibus præfessent : cum Venetorum , Bajuli ; Pisanorum verò , *Consules* dicerentur. Pachymetes lib. 2. cap. 32. de Genensibus : ἡ πῶ σφισιν σπειθὴ ταῖσιν ὑπάρχεισι τιμωροῦσιν αὐτοῦ. ἢ αὐτῶ σπειθὴ τῶ ἴσους αὐτῶ, ὅν ἐ Πότῆστας, Ἐξουσιασῶ ἔσται ἀν ἡ Ἐμῶσιν γλῶσσαι, &c. Nicophorus Gregoras lib. 4. ὅτις μὲν τοὶ κτῆ χρόνους τακτῆς ἀρχῆσιν δόμοσιν ἰδιώτῆσιν ἔσταν, ὁ μὲν ἐκ Βεντίας καλεῖσθῶ Μπαῖλωσ, ὁ ἕ ἐκ Πάσας Κόνστωλ. ὁ ἕ ἐκ Γεντίας Πότῆστας. Et lib. 7. ἵκει δ' ἐπὶ τῶσσι καὶ ὁ ἴσθ ἐν τοῖσ Γαλλοῖσ Λαῖνισ Πότῆστας, αὐτοῦ τῶ Ἐμῶσιν ἰδιώτῆσιν αὐτοκλατῶ Ῥωμαῖοσ σύμμαχοσ. Codinus de Offic. Palat. cap. 7. ὁ ἕ γὰ Πότῆστας τῶ ἐν τῶ Γαλλῶ Ἰνιῶτῶ, &c. Adde cap. 8. num. 2. cap. 14. num. 8. At id Dignitatis Venetis etiam adscribit Acropolita cap. 85. ἵπαι τῶ παῖσ μετρίσ κἀνα Λαῖνικῆ ἐκ Βεντίας ἐσ πῶσ Κωνσταντῖνσ ἀρκεῖλο, ἡ νῖσ ἐσ ταύτῆ Ἐξουσιασῶ παραγῆλο ἐν ἕ Πότῆστας ἐπανομαῶσιν.

Π ο τ ῆ σ τ ῶ , ex Ital. *Potesita*. Ducas Hist. cap. 25. de Genensibus : σπειθῆ ἔσσι κατ' ἴσθ, ἡ καὶ πῶσσαι κἀρῶν σφῆλασ ὀφθαλμῶσ ἐσ τῶ σ ἰώσ μῆρ ἐ τῶ ἴσθ πῶσ Γεντίας πῶσιν, ἕ ἐ νῖσ Χίω, ἐσ ταύτῆ τῆ Φουκαῖα, ἐσ τῶ Γαλλῶ, ἐσ τῆ Ἀμῶσ, ἐσ τῆ Ἀμῶσριν, ἐσ Καπῶ, ἡ τῶ κἀρῶ παραλόθῶ τῶ ὀφθαλμῶ ἴσταν ἀδῖσ σφῆλωσ, καὶ ὁ σπῶσ ἴσταν παραχωρῶν πῶσ κἀθῶρ ἐν τῶ νῖω, ὅν ἡ Πότῆστας κτῆ πῶσ αὐτῶ γλῶσσαι κἀδῶσιν, Ἐξουσιασῶ ἔσται τῖσ κτῆ Ῥωμαῖοσ. Idem cap. 39. Exct. & 44. Π ο τ ῆ σ τ ῶ Genensium meminit.

Π Ο Τ Ἡ Ρ Ι , *Calix*, *Poculum*, *Ποτήριον*. Sed præsertim *Calix in quo Christi Sanguis consecratur* : Ποτήριον μυστικόν, apud S. Athanasium in Apolog. 2. de Fuga sua pag. 736. & in ejus Vita, & apud S. Cytillum in Catech. 4. ad Neophytos, Philostorgium lib. 2. cap. 11. Socratem lib. 1. cap. 27. & Sozomenum lib. 2. cap. 23. 25. Idem Cyrillus in laudata Catech. 4. Ἐἴτα κτῆ τὸ κοινωνῆσαι σὲ τῶ σῶματῶ Χριστοῦ, προστίρησ καὶ τῶ ποτήριῶ τῶ αἵματῶ, μὲ ἀνάστων τῆσ χῆρας, ἀλλὰ κῶσταν, ἡ προτίρησ προκειωθῶσ ἐσβεστωθῶσ, λῆσων τὸ, Ἄμῶσ. In Concilio Calchedon. Act. 10. pag. 647. ποτήριον διαλύθων. Chronicon Alexandrinum an. 14. Heraclij : τὰ τίμια Ῥωμαῖοσ, δισκῆρια, καὶ στήρια, ἡ ἄλλα ἱερὰ σκεῦη. Evagrius lib. 6. cap. 21. πῶρ αὐτῶ ἔσ ἵπτιμῶ τῶ αὐτῶ σκεῦῶν, ἡ τῶ τῶσ τίμῶσ πῶρ ἐσ πῶ πανοπίωσ σὺ νῶσ, κελύσων ἐσ τῶσ τίμῶσ δισκῶν ἢ καὶ ποτήριῶν ἢ Ῥωμαῖοσ ἐσ λόγῶν τῶ σῶμῶ μυστικῶν. Vide Continuator. Theophanis lib. 4. num. 45. Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. τὸ ἕ ποτήριον ἔσσι αὐτῶ τῶ σκεῦῶ, ὁ ἰδιῶσ τὸ ἐκχυθῶν αἷμα τῶ κελύσῶσ ἐσ ἀρχῶσ πλῆθῶσ, καὶ χεῖρῶν, καὶ ποδῶν τῶ Χριστοῦ τὸ δόμομῆσμα. Anonymus MS. contra Latinos : τὸ ἕ σῶμῶ ποτήριον ἐκονῖσ πῶσ δὲ σποπῶσιν πλῆθῶσιν, ἕ τῶ ἱερῶ τὸ αἷμα τὸ τῶ σῶμῶ. Erant porro plura in sacra mensa ποτήρια, nam in Euchologio pag. 618. fit mentio Eucholiorum ποτηρίων. Sed & habetur in eodem Euchologio pag. 83. ἀκολουθῖα ἐσ ἱεραρισμῶν δισκῶν καὶ ποτηρίων κἀνῶν καὶ ἀθῆλων.

Δισκοποτήριον, *Discum et calix Sacer*. Nicetas de statu Urb. ex Cod. MS. Reg. τὰ ἄγρια δισκοποτήρια ἵπαιροῖσ, ἱερέων κτῆ γῆσ, τὰ τὸ τίμῶν σῶμα καὶ αἷμα τὸ δὲ σποπῶσιν ἔστωσ, καὶ τὰ μὲν ἱεραῶσιν. Interdum unicum pro sacro Calice usurpant Græci. Vide in disc. Δισκοποτήριον αἱρετικοῦ, dicuntur Fr. Richardo in Cly-

peo fidei part. 1. c. 4. §. 5. οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντοσ τῶ ἄγριασ ἐκαλοῦσιν, καὶ τὰ ἄδικα τῶσ πῶσῶ, σφῆρῶσ τῶσ δὲ δὲ δισκοποτήριον, &c.

Ποθηρακάλυμμα, *Velum quo Sacer calix in altari tegitur*. Theodorus Patriarcha in Reflexion MSS. διὸ ἡ ἱεράσ πιστωρῶμῶ ἀγῆρῶσται τὰ ποθηρακάλυμμα καὶ τὰ δισκοκάλυμμα καὶ τὰ λοιπὰ, ἀμῶ καὶ τῆσῶν ἡ πῶσ ἄγριασ σῶσῶσται. Anonymus de Templo S. Sophiæ pag. 259. ἵπαι ἕστωσ μία ἱεράσ ἱερῶτῶ ἵδια ποθηρακάλυμμα. Vide ἄρῶ.

Πόθηρον κοῦδῶ, *Poculum vitreum vino plenum*, quod inter nuptiarum ceremonias Sacerdos nubentibus ter propinat : quo ritu exacto confingitur. Euchologium pag. 392. ἵπτα προσφῆρῶ τὸ κοῦδῶ ποτήριον, καὶ εὐλογῶ αὐτὸ ὁ ἱερεῖσ, καὶ λῆρῶ πῶσ νῖχλω ταυτῶ. — ἵπτα λαβῶν ὁ ἱερεῖσ ἐπὶ χῆρας τὸ κοῦδῶ ποθήριον, ὁ μῆλα δῖδωσιν αὐτοῦ ἐκ γ'. πῶστων τῶ ἀνδρῶ, καὶ ἀδῖσ Ῥωμαῖο, &c. Euchologium Cryptoferrat. ἵπτα δῖδωσιν τῶ ἀνδρῶ πῶσιν, αὐτοῦ κἀλλῶν τὸ ποτήριον, ἡ ἀδῖσ τῆ Ῥωμαῖο, καὶ ποῖσῶ τῶτο ἕσσι σῆσιν, ἡ δὲ ποτῶσ τὸ ποτήριον τῶν, ἡ ἡσ ἱερεῖσ, κλῶ, ἕ ὅσασ ἕτῆρῶσ. Rationem hujusce ritus ex Symeone Thesalonicensi lib. de Sacram. describit Goarus pag. 398. Nescio porro an huc respexerit Zonaras in Eudocia, ubi de illius iteratis nuptiis cum Romano Diogene, quibus interferre Eudocia major filius, & Joannes Ducas Cæsar prioris conjugis frater : κοινῶ ἕ πῶσ πῶσιν τῶ σφῶστωτῆρ ἡ τῶ ἡμῶν, καὶ τῶ Κἀισαρῶ μῆλακῶνθῖσ πῶσ τὰ βασιλῆσ, ἡ μῆλακῶνθῖσ ἡμῶσιν, καὶ τῶ ἱπταμῶ δόμοσιν ἰδιώτῆσ κῆρῶσιν. Sed id ante Zonaram fide expretterat Michael Pellus in Histo. nondum edita : μῆλακῶτῶ ἡ ὁ Κἀισαρ ἱπῶ τῶσ τῶσ, ἡ πῶσ σῶσιν τῶτῶ μῆλασ ἀπῶ δῶσιν. ἡ τῶ ἀπῶσ καὶ βασιλῆσ σφῶσῖσ ὅσα ἐκῶσ, καὶ τῖνασ φωνῶσ ὅσασπ ἕκῶσ ἀσῶσ, σὺμμασπῶσῖσ τῶσ βασιλῆσ, ἡ μῶσπῶ τῶ ἡμῶσιν ἕσσι, ἕ τῶ ἱπταμῶν ἡμῶσῶ τῶ κῆρῶσιν. Vide quæ de hac ceremonia observat Petrus Arcudius lib. 7. de Concord. cap. 32.

Π Ο Τ Η Ρ Ι Ο Ν , *Herbe species*. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. αἰνῶσ αὐτῶν. τὸ λῆρῶμῶν ποτήριον.

Π Ο Τ Η Ρ Ο Κ Α Σ Τ Ρ Ι Α , *Papaver*. Glossæ Botanice ex Cod. Reg. 1177. Ἀμῶσῶσ, ἵπτοι ποθηρακῆσρια, καὶ μῆκῶν. Ex eodem Glossæ : Ἄμῶσ, ἡ ποθηρακῆσρια, ἵπτοι πασῶσβαρισ. Sic in Lit. A. & in aliis Glossis, pro μῆκῶν. Aliæ Glossæ ex Cod. 190. ποθηρακῆσρια, τὰ αὐτῶ τῶ κωνσταντινῶσ, *Flores Papaveris*. In aliis denique Glossis MSS. Græcobarbaris, lego, πυποθηρακῆσρια, ἵπτοι μῆκῶν.

Π Ο Τ Ι , *Nunquam*, *Μηδέποτε*.

Π Ο Τ Ι Σ Τ Ἡ Σ , *Rivus*, *Rivulus*, *Ὀχετός*, *ὄλιωός*.

Π Ο Υ Β Ε Τ Α , *Ponicea*, *Alicubi*. Stephanus Sacleces in Narrat. MSS. de Carcere :

Καὶ δῖν ἕστω ἕ πῶσῶσ κῶσῖα παραβῆρι. Historia Apollonij Tyrij :

Νὰ γράφῶ τὸ βωλῆσκα, ἡ νῆσῶσθῶ βῶλω. Τὸ δὲσγραμῶμῶν πῶσῶσ, καὶ σῖσ ἵμῶσ νὰ τὸ βῶλω.

Infra :

Καὶ αἰνῶ ἐ λαθῶ πῶσῶσ, ἕστωσ τὸ σὺμμασῶσ. Historia MS. Bertrandi Romani :

Ἄν σὲ σκῖασ πῶσῶσ τῶ σὺμμασῶσ τῶ κῶσῶσ.

Threnus MS. de capta à Turcis Constantinopoli :

Καὶ ἀνῶ σῶσῶ πῶσῶσ, μῆμα κῶσπῶσῶσ.

Anonymus MS. de Amorib. Lybistri :

Ὅσ ἕτῶ πῶσῶσ ἀσῶσπῶσν ἕτῶ παρηρῶμῶν τῖσ.

Π Ο Υ Β Α Ι Κ Ο Σ , *Publicum*. Glossæ Basilic. Πῶβλικοσ, δημόσιον. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 930. Πῶβλικοσ, αὐτῶσ Λαῖνικοσ, τὸ δὲσῶμῶσδῶμῶν. Ubi legendum Πῶβλικοσ. Aliæ ex Cod. Reg. 1708. Πῶβλικοσ, κτῆ Ῥωμαῖοσ, δημόσιον ἕτῶ κῶσῶ, μῆμα ἡ φωνῶσ καὶ δῶμοσ.

μῆρον τάρσας πῶδ ἐκκλησίαν. Codex Canon. Ecclesie Africanæ Can. 43. al. 46. ἢ πύβλιον ἢ τριφυλλομήριον ἔστι τὸ ἔγκλημα. Ubi Zonaras: Πύβλικον γὰρ τὸ δειν-
 μοειδίον καὶ πρὸς δλον λέγεται ἢ γὰρ ἐπιθετικῶς ἢ ὡς
 δημοσίως φησὶ. Rufus in legibus militaticis §. 5. οἱ
 ἐπιμοιχῆς, ἢ ἐπ' ἄλλω ἔγκλημα πύβλικον κατακρυβίσις.
 In Basilic. lib. 9. tit. 3. cap. 31. Πύβλικον χάριν, Reiri-
 blica causa.

Πύβλικίζου. Publicare, Detegere, Vulgare. Mauri-
 cianus lib. 3. Strateg. cap. 5. ἀνακαίον ἔστι λοιπὸν καὶ τὸ
 πρὸς ἄλλα τὰ βασιὰ συναρῶν καὶ τὰς ἐν ἰδιότητι οὐκ
 ἐπὶ παρατάξουσ. ἀλλ' ἵνα μὴ πύβλικίζῃ ἢ πᾶσα παρα-
 τάξις τοῖς ἔχθροῖς. Adde lib. 1. c. 9. lib. 6. c. 1. §. 6. lib. 7.
 c. 11. Leonem cap. 7. §. 41. c. 14. §. 20. cap. 18. §. 11. 12.
 quibus ferè locis Rigaltius vocem πύβλικίζου. Pu-
 blicè rursù, inuiteris corpiis consingere interpreta-
 tur. Nescio an bene.

Προπύβλικίζου. Divulgare. Leo in Tactic. cap. 7.
 §. 42. τὰ γὰρ τοιαῦτα κρατηγίον μάλλον καὶ ἐπιπέυμα
 ἢ καὶ τὸ ἔχθρον, ἢ τὰς ἐξουσίαις, ἀπὸ προπύβλικίζου ἐπὶ
 τὸ γυμνασίον ὁ σφραγισθῆναι.

ΠΟΥΓΓΗ, Πύβλιον, Πυργάκι, Pyrgia, Saccum,
 Σπλάκιον, πήρα. Gallis, Poche. Ptochoprodromos
 de sua Paupertate, MS.

Ἀπλῶν ἐστὶ περιπέλιον μιν, γυρῶν τὸ πύβλιον μιν.
 Anonymus Medicus Græcobarb. ex Cod. Reg. MS.
 945. ὅταν ἰμπάσις εἰς τὸ πύβλιον δὴ τὸ λυγρὸν, ἰμπάσις
 εἰς πύβλιον σωματίου.

Πύβλιον. Mauricius lib. 1. Strateg. cap. 2. τὴν ἄρτια
 καὶ πῶν ἰσχύων ἰσχυρῶν, καὶ ἐκ ὑπὸν αὐτῶν, μάλλον ἢ καὶ
 ἀπὸ τῶν ἔχθρων ἐκείνην πλάττει, ἵνα ἐκ καμῶν δυνάτων
 ἔσται τεταμῶν γυρῶν τὰ πύβλια, ἐκ αὐτοῖς κέρδις ἐκ πε-
 ριπέλιον πύβλιον αὐτῶν. Adde Leonem in Tactic. cap. 6.
 num. 2. Balsamon ad Synod. VI. Can. 61. φυλακτικῶν
 ἢ λήσων οἱ κατ' ἀνάγκην δαμονικῶν δειδόντες τοῖς ὑπ'
 αὐτῶν ἀπαιτούμενοι δόματα τινὰ ἐκ περιπέλιον σμμάτων ὕφα-
 μένα, καὶ πύβλια λυγρῶν ἔχθρων ἰσοῦν πῶν ἰμφορῶν.
 πῶν ἢ ἔτερα φησὶν τινὰ περιπέλιον. Anonymus MS. de
 Amoribus Lybifti & Rhodannes:

Τὸ δαυλιδὸν ἢ ἔτι, βῆμα τὸ ἐκ τῶν πύβλιον μιν.
 Πύβλιον, Πύβλιον. Cyrillus in Lexico, Μαρσιπῶν, Σει-
 δῶν, ἢ πυργίον. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843.
 Καυκασιῶν, ὡς βῆμα πύβλιον. Glossæ Græcobarb. Μαρ-
 σιπῶν πικτικῶν, πύβλιον πικτικῶν. Alibi: Λεκοσίπια,
 Μαρσιπῶν, σαρκασπίον, πύβλιον. Lamentatio de cap-
 ta Constantinopoli MS.

Πύβλιον σου καὶ σακίον σου εἰς ἑκάς τὸ δελίακ σου.
 Πύβλιον. Leonardus Phortius lib. 2. de Re mili-
 tari:

Πυβλιέον ἢ πυβλιέον
 Μπουλιέον καὶ τὸ κούλιον.
 Πρῶτον ἢ τὸ ἔγκλημα,
 Τὸ πύβλιον καὶ γυμνασίον.

Πυργάκι, Saccum. Stephanus Sacleches in Nat-
 rar. MSS.

Ἄμει καὶ τὸ πύβλιον τῶν ἀσπίδων εἰς τὸ λυγρὸν.
 ΠΟΥΚΛΟΣ. Cantacuzenus lib. 1. Hist. cap. 48.
 pag. 145. ἄλλὰ ὡσαύτ' καὶ τὸ παρὶν ἡμῶν τὸ σφραγισμα
 καὶ τὸ σφραγισμα γυρῶν ἰδὲν ἔστιν ὅτις πύβλιον (καὶ τὸ
 δεινὸν) εὐδαιμονίας ὅτι ἐστὶ τὸ ἐπὶ τὸ πύβλιον ἔστιν ποι-
 ῶντι αὐτῶν. Hic hærent Pontanus & Gretzerus, dum
 alter κύβρον pro κύβρον Pharettum, alter κύβλον pro
 κύβλλον describendum coniecit. Meurfus in Πύβλιον,
 legendū πύβλιον censet, ut sit nostrum Poche. Sed cum
 dicat Cantacuzenus neminem sibi in animū inducere
 potuisse aliquid esse ὅτις πύβλιον, siquidem lectio
 haud sana est, longè mallè legere βύβλιον Epistola in
 cavo baculo laterit. Verum cum eadem vox bis re-
 peritur, atque ita in suo exemplari legerit Pontanus,
 vitæ mendum inesse putaverim, tametsi in præfens

nihil succurrit ad vim vocis explicandam. Neque
 enim Buculam, seu nostrum Boule hic intelligi fe-
 re confuerim, ut in Fibula Epistola laterit.

ΠΟΥΛΑ, Πύβλιον, Ficedula, σκαλίς, μολαζο-
 μοφῶν.

ΠΟΥΛΑΡΙ, Πύβλιον, Pullus equinum, πῶλος,
 μολαζο. Glossæ Græcobarb. αἰτῶναι πῶλος, ἢ μολαζο
 ἰπῶς, τὸ μολαζο πύβλιον.

ΠΟΥΛΕΡΙΣ, Πύβλιον. Anonymus de Oxy-
 melite: λαβὼν πύβλιον αὐτὸ, ἵππος πύβλιον εἰς τὰ ὄμ-
 ματα. Constantinus Afecretis in Viatico MS. lib. 1.
 cap. 24. πύβλιον ἔξ αὐτῶν πύβλιον. Mox: καὶ ἔργασας,
 καὶ ὡς πύβλιον. Joannes Tzetzes Chil. 5. v. 706.

Αὐτὸν λέγου πῶν ἀβῆσιον πῶν πᾶσι θρησκείαις,
 Πύβλιον ἢ πῶν ἀβῆσιον ἐκ τῶν χαλασμάτων.

In Hippiatricis lib. 2. cap. 129. Πύβλιον καὶ γυρῶν,
 Πύβλιον Quadrigratum, de quo Libri Mulomedico-
 rum.

ΠΟΥΛΙΝΟΝ, Πύβλιον. Erotianus in Lexico
 Hippocratis: οὐκίτιον ὑποκράσιον, δερμάτινον σφραγι-
 στάσιον, ὅπιν καὶ πύβλιον. Atrianus ad Epictet. lib. 3.
 cap. 23. δὴ τίθῃσι χίλια βῆσσα, καὶ παρακαλοῦναι τὸς
 ἀκροῦντες, καὶ ἐκ κομῶν σολίον, ἢ πύβλιον ἀναβάσει
 ἐπὶ πύβλιον, διαγράφου πῶς ἀπέθει.

Πύβλιον, Πύβλιον, in Glossis Servij Pulvinar
 Pulvinarium.

ΠΟΥΛΕΪΝ, Vendere, πῶλῶν. Fabulæ Æsopi
 Græcobarb. καὶ πύβλιον τὰ σφραγισμα, καὶ ἀγρόσιον φου-
 νία. Adde pag. 75. Πύβλιον, Venditio. Πύβλιον,
 Venditio.

ΠΟΥΛΙ, Ales, Avis, ὄρνις, Pullus. Anonymus
 MS. de Matulis seu de Urinis: καὶ αἱ πύβλιον ὄρνιθιν, καὶ
 περιστερίαι, καὶ ἔτερα πύβλια. Excerpta Jatrica MSS.
 Melanij Cocini: καὶ ἰσχυρῶν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν πύβλιον
 καὶ παραδοῖς βῆσιον. Lexicon MS. ad Schedogap-
 hiam:

Φουίτῶν τὸ δειδόνον λέγει, ἔστι καὶ σπύλιον.
 Anonymus MS. de Amoribus Lybifti & Rhodannes:

Εἰς κλόνον δειδόνον ἕκαστα πύβλια σφραγιῶν δύν.
 Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 5.

καὶ τὰ πύβλια ἀρχίζουσι ὅλα τὰ κολαδῶντι.
 Idem lib. 7.

Εὐκὴ ἔγκλημα πολλὰ πύβλια τὰ κολαδῶντι.
 Stephanus Sacleches in Verbis. Politic. MSS.

Ἀμύχουσι τὰ πύβλια ὡς πύβλια καὶ σκῶν.
 Chronicon MS. Manuelis Malaxi pag. 27. ὅταν κω-
 γῶς εἰς τὰ ζῶα καὶ πύβλια, Nicolaus Lucanus in Iliade
 Græcobarb. lib. 2.

Κ' εἰ τὸ κορυφῶν τὸ δειδόνον τὸ σφραγισμα ὡσαύτως
 Πύβλιον, Avicula. Historia MS. Bertrandi
 Romani:

Τύβρον ἢ τὸ σφραγισμα ἐκείνη τὸ φουλιέσι,
 Πύβλιον ἐκείνη τὸ γῆν καὶ πύβλια.

Ἐξωσπυλιέων, Pullos edere. Physiologus MS. de
 Natura animalium, ubi de Gallina: ὅσα γυρῶν εἰς
 ἰπὸν χροῖος, καὶ ζῶντι, τότε γῆνα δύο αὐτῶν εἰς πύβλιον
 ταχῶν να εἰς ἡμέρας μὲν εἰς ἔξωσπυλιέων, γῆν τὸ σφρα-
 γισμα καθὼς ἔχει ὁ γόνος. Rursum ubi de Nyctoco-
 race: ὅταν ἔξωσπυλιέων τὰ ἰαυτῶν πύβλια, ὡσαύτως
 σφραγισμα τῶν ὄσπια.

Ἄρροσπυλιον, Avis fera. Orneosophium pag. 244.
 ὄσπια δειδόνον ευχρότερον πρὸς τὸς ζῶντας ἀρροσπυλιον,
 ὅτι σφραγισμα, τρυγῶν, καὶ ἔτερα ὄσπια.

Πύβλιον, Pullus, Avicula, ὄρνιθον. Fabulæ Æso-
 pi Barbarogr. pag. 8. κωγῶς εἰς τὰ πύβλια ἰσχύον πῶν
 σφραγισμα. Ubi Cod. Gr. ἄρροσπυλιον ὄρνιθον ἔσπυλιον.
 Adde pag. 69. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 4.
 Extr.

Κιαφ ὡν πολὺμα φαίεται καὶ γρίκα τὰ πάλαια
Εκτάζε σὺν ἱρανῶ. &c.

Πυλόλοϑ, *Auceri*, ὀρνιθόβα. Fabulae *Ælioi* Græco-
barb. pag. 23. οἱ πυλόλογοι ἴππων ἔδει καὶ βερρία τὰ
κουρική, &c Πυλόλοζήν, *Aucirari*, ὀρνιθόβα. Co-
rona pretiosa: τὰ πυλόλοζά, *Aucirari*, ἱζύειν. Πυ-
λόλοζία, *Aucirari*, ὀρνιθόβα. Πελοπονήσις, & Πελο-
πονήσιαν, idem quod Πυλόλοζϑ, & Πυλόλοζήν.

ΠΟΥΛΟΣ, Πυλϑ, voces quæ promiscuè aliis
addi vulgò solent, ad rem quamvis alterâ mino-
rem designandam, ita ut respectu majoris sit idem
quod *Pullis* respectu adultarum ἑρβάνων, qui ὀρνιθόπιλα
solent etiã immuni appellari: quomodo etiã αἰπόπιλα
πυλϑ, dicuntur respectu adultarum aquilarum. Deme-
trius Constantinopolit. lib. 1. Hieracosophij pag. 55.
διαζήσιμα προφυλακτικὰ πύλων ἱερακῶν. Maximè ve-
rò appellativis, vel dignitatum nominibus postpro-
positum πυλϑ legitimus, quæ quidem in familiarium
deinceps cognomina transferuntur, ab iis à quibus ortæ
erant originem hoc pacto indicantia. Verbi gratiâ
Zonatas in Basilio Porphyrog. pag. 175. quatuor fra-
tres Bulgaros, quibusdam bellum g. fuit idem Imperator,
Κομνησθένους cognominatos fuisse scribit, ὅτι
ἑοὶ γαρύσσειν ἴδις ἤ παρ αὐτοῦ ἱερισμῶν ἐξ λεγομένων
Κομητῶν. Quâ sanè nomenclaturâ exitit longè pos-
tea Constantinopoli familia Κομητοπούλων nota, de
qua Cantacuzenus lib. 3. cap. 46. Ita apud Annum
Comnenam Constantinus Ουμβροτόπυλοζ dictus, quod
esset Humberti nobilis Gallii filius, quo adjutore
Alexius Comnenus Imperium invasit, de quo egimus
ad Alexiadem; sic perinde alij, ut Κομητοπούλοζ
& apud Theophylactum Bulg. Epist. 15. Θεοφιλό-
πυλοι, apud Acropolitam in Chron. cap. 16. ἱεσφό-
πυλοι, cap. 45. Στρατιώτοπυλοι, apud eundem & Ni-
cephorum Gregoram: Σχορδοπούλοι, apud Cantacuze-
num lib. 3. cap. 15. 29 Φορζότοπυλοι, cod. lib. cap. 28.
Σχορδοπούλοι, lib. 4. cap. 14. Σιδασπούλοι, lib. 2. cap. 7.
Σαοθόπυλοι, lib. 1. cap. 46. Σπασοθόπυλοι, lib. 3. cap. 15.
Δικόπυλοι, in Epist. 7. MS. Nicolai Cabasilæ; &c.

ΠΟΥΛΟΥΔΟΝ, *Flos*, ἄνεθος. Πυρῶδιζον, Πυ-
λῶδον. *Vigere*, *Florere*, *Veritate*, *Θαλάσσειον*, ἀμυδάζον.
Vide Ἀμύδον.

ΠΟΥΛΠΙΟΝ, *Pulpius*, *Pulpius*, *Pulpiumentum*, in
Glossis Græco-Lat. Theophanes an. 5. Justiniani: καὶ
ἀλλῶθεν αἱ τὰ λεγομένα πύλπιλα, ἐπιπέδον ἢ καθιστάσθαι
ἢ ἱσσοφόρμια. Ubi perperam in Chron. Alexandri-
no πύλπιλα.

Πολπιτῶν, *Tabularis* & *pulpius instruere*. Mauri-
cius lib. 11. Strateg. cap. 5. καὶ γαρύμαθα καὶ σκεννά-
σαι, αἱ δὲ πωλιτῶν, τὰς λεγομένης πωλιτῶν, ὡς ἀσκήσις
τὰς δὲ πωλιτῶν ἢ πύλπιλα γινώσκει. πύλπιλον ὄνομα δυσβάτων
ἐστὶν ἡ χιτῶν αὐτῶν καὶ τῶν Σχυδικῶν σχήμα, τὰς ἰσθμὶ γι-
φῶν, καὶ τῆς ἑπολιτῶν.

ΠΟΥΡΜΜΑ, ἢ τῆ χειρὸς πυρμῆ, *Purium*, apud
Phavorinum.

ΠΟΥΜΠΑΡΔΕΣ. Vide in Βομβάρδα.

ΠΟΥΜΠΟΥΡΓΕΙΝ, *Sonare*, *Prædicare*. Ex
Βαμβϑ, fortè. Glossæ Græco-barb. αὐτοῖς αὐτῶ ἀλλῶ.
τῶν ὅν ἡν παρὰ τὴν αἰσθησὶν καὶ τῶν ἰσθμῶν ἢ πύλπι-
λα, ἢ πύλπιλα, ἢ πύλπιλα, καὶ πύλπιλα. Vide Πουμπου-
ρίν, in Πουμπή.

ΠΟΥΝΙΔΑΝ, Πουνιάλον, *Pugio*, *Epifidion*, in
Corona pretiosa. Ex Ital. *Pugnale*. Agapius in Geo-
ponico cap. 175. καὶ τότε ὅπως ὕψον βάλε τὸ καρι ὅπῃ
ἴθικαι καὶ χαρακτῆρας τὰ γράμματα ἢ αἰεὶ τέφρα, ἢ ἄ-
σὲ πύλπιλον, ἢ ἄλλο σιδῆρον ὕψων. Occurrit etiã
apud Fr. Richardum in Scuto fidei part. 1. p. 112. Vide
Μαριάλον.

ΠΟΥΝΤΕΛΕΥΕΙΝ. Vide in Πύλπι.

ΠΟΥΠΕΤΑ. Vide in Πύλπι.

ΠΟΥΠΗ, *Gibbi*, Κύρτωσις. Πύπης, *Gibbosus*
Κυρτός.

ΠΟΥΠΙΑΡΙΑ, *Pupillaria*, ὀφθαλμῶν πέπυ-
λα & ὁδὸ ἱφθαλμοῦ. in Glossis Basilic. Epist. Pfcilli, vel
Eustathij Theflalon. in Cod. MS. Reg. Pfcilli opul-
culor. fol. 255. v. Κεττίε αἱ εἰκὼν κεττίε, καὶ ὁ δημῶδες
λόζϑ ὀφθαλμῶν αἱ τῶν Βυλαροσκαλλῶν ἀγορῆ καὶ ἐπί-
σασϑ, καὶ ὁφθαλμῶν αἱ δὲ σπουδαίως αἰσιν. &c.

ΠΟΥΠΟΣ, *Urrina*, Ἐσφά. Vide in Κίκεσϑϑ.

ΠΟΥΡΑΚΙΟΝ, *Borago*, *Gallis Bourache*, apud
Myresum fct. 1. cap. 110. 121. &c. In Cod. MS.
Vide Ruellium lib. 3. de Nat. Stirp. cap. 139.

ΠΟΥΡΓΑΤΡΙΟΝ, *Purgatorium*, καθαρικόν
πύρ, apud Sguropolum in Hist. Concilij Florentini
fct. 4. cap. 7. 8. &c. ἦτοι καθαρῆριον, apud Joannem
Plufiadenum pro Concilio Florentino pag. 641. Ste-
phanus Sachlees in Narrat. MSS.

Τῶν φυλακῶν μὲ φάσιϑ ναυσταγίασιν,
ἵσαν τὸ περγατόθεν ἐπὶ τὸν κατὼ κόμον.

ΠΟΥΡΔΕΛΙΟΝ, *Lupulari*, *Gallis Bourdel*.
Stephanus Saecles in Narrat. MSS.

Ἄλλ' ἄλλες καὶ ἡ Παλάτικα ἡ χιτῶν κερεμῆον,
ὅπως ἢ νύκτας πορπατῆ, καὶ αἱ τὰ περῆσινα μύρι.
Vide Μαρῆσινα.

ΠΟΥΡΙ, *Cnr*, *Quare*. Fabulae *Ælioi* Græco-
barb. pag. 83. κακότηρ καὶ ἀγνοησϑ ἰσθῶ. οἱ γουεὶ μὲ
πύλε δὲν ἴσασ πολυμῆσας. Ubi Gr. Cod. πολυμῆσας
γδ μὴ ὡν γουεὶν, &c. Fr. Richardus in Clypeo fidei
part. 2. p. 324. πύλε δὲν ὁ ἀρχῆ ἢ ἐκκλησίας αἱ ἢ ὀμι-
λον πύλπιλα μῆσας ἡλίθιασιν ἡλίθιασιν, ὅχι μία. Vi-
de part. 1. pag. 174.

ΠΟΥΡΚΙ, *Fulcrales*, *Bona*, *Redium*. Fr. Ri-
chardus in Scuto fidei part. 1. pag. 136. τῆ μόνον ἢ
διαφορὰ ἀντιστοίχῃ ἀνάμεσα εἰς τῆσ παλλακαὶ καὶ τῆσ
γυμνασῆς, ὅτι ἱστοίμους ἡλιθιασιν αἱ καθολικαὶ γυμνασῆς,
οἱ ὁποῖα ἔχασιν πύρι τῶν, καὶ ἴσασ κυρῶν καὶ τοικουρά-
δης, &c.

Πυρῶζον, *Bona conferre*, *Dicare*. Idem pag. 199.
νύμϑ ὀρίσι—πῶς ἄρτασ οἱ ἱερεὶ ὄλοι καὶ ἣ φιλῶζονοι,
καὶ πῶς καὶ τὰ καμῶν ἂν ἔχασιν παρῆσινα τὰ περῆσινα, καὶ
πῶσασ καὶ τὰ πορῶσιν. Et part. 2. pag. 101. ὅπως ἡλί-
σασ πύλπιλα ἐκκλησίας, καὶ ἢ ἡλιθιασιν ἡλιθιασιν, καὶ ἡλιθια-
σιν ἡλιθιασιν. Adde pag. 102.

ΠΟΥΡΝΟΣ, *Dies*. Anonymus de Nuptiis The-
fei lib. 3.

Ἐνα πύρον ταχυῆστικα ἰζήσθων ἡ κόρη.
Rurfum eodem lib.

Στὸ περιβόλιον θαρτὰ σέβην μοναχῆ τῆς
καθὲ πύρον ταχυῆστικα ποτὶ τίς ἐδὲν σφάλα.

Et lib. 10.
Καὶ τῶ πύρον ἰζήσθων, ἔσω σφῶ κέρτα ἱμπήκα.
Anonymus de Vulpe & Lupo:

Πῶτα πύρον ἰζήσθων τὸ γαδῶρον ἐκάνον.
Manuel Malaxus in Chron. MS. pag. 473. ἐκίπασεν τὰ
ἄσρα δὲ τὸ σφῆρῶ, καὶ ἱσσοστάσασ πολλὰ γορῆ καὶ θω-
ρόντα ὁ λαός.

ΠΟΥΡΤΖΟΥΛΑΝΑ, Glossæ MSS. Jatrice
Græco-barb. ex Cod. Reg. 1047. εἶτα μωαλίνας αἰτῆραν-
οἱ, ἔστ ἄσρτζούλανα. An *Pulvis Pulcolanni*, quem
Pouffolane dicimus?

ΠΟΥΣΔΟΓΑΝΟΝ, *Pisidogan*, clava ferrea
militaris, qua in præliis Turci utuntur: Greci quocum-
que recentiores hanc vocem ea notione usurpant, ut
auctor est Leunclavius in Onomastico ad Hist.
Turc.

ΠΟΥΣΚΑΛΙΖΕΙΝ. Vide in Πουκαλίζον.

ΠΟΥΣΟΝΙΖΕΙΝ, *Emerere*, *Argorari*, *Πύθιστικ*,
Empiror, ἄσρασῆς.

ΠΟΥΣΤΟΥΧ, τὰ πύσῆστικα, in Lexico MS. Reg.
Cod. 1843.

ΠΟΥΤΑΝΑ, *Meretrix*, Πόρνη. Πούσαναρίο, *Lupanar*, Πορνοβοσκίον. Anonymus de Vulpe & Lupo: Καὶ δὴν μὴ λίγος ἔδωκεν πούανα καὶ μηδίστρα. Stephanus Sachleces in Monitis MSS.

Θωρίς ἰγί μν, *φρατζήκι*, τὰ κάμνον οἰ σελάνες ΠΟΥΤΖΗ. Joannes Cinnamus lib. 3. num. 18. ἰσπαδὴν τε αἰς ταυτὸ σπέκασε τὰ φρατζήματα, ῥήματι τὸ ὄντι ἐκ μακρῆς ἑρμηνείας Ἀλαμανοῦ ἑπιλέγειν ἐπιβόης, ἀπαφασίᾳ καὶ τότε σφραγίστητο, Πουτζή Ἀλαμανοί. Id est Gallicè, *Pouffe Aleman*, infra, propterea. Ita nempe Galli nostri Alemannos incescebant iis in bellis, uti monuimus in Notis ad hunc Scriptorem.

ΠΟΥΤΖΙΝΔΟΡΟΝ, *Bucenarius*, & Navis Ducis Venetorum notifima, de qua suprà egimus. Acta Concilij Florentini, initio: ὅτις ἔφ' ὑπέστητο μόνον πτωχὸν ἄνθρωπον, ὃ δὲ ἰσχυρὰς μόνον ἱεροσολίμους ἐκταξάσασθαι.

ΠΟΥΤΙΝΑ, τὸ καλαμίδιον, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843.

ΠΟΥΧΟ, *Pulvisculum paleatum*, apud Crusium in Turcogr. pag. 255.

ΠΟΧΕΡΟΣ, *Subditus*, *Familium*, pro τ' ποχίειος, uti hæc vox non femel usurpatur à Bessarione in Epist. ad Pædagogum filium Thomæ Palæologi. Anonymus de Nuptiis Thefei lib. 7. de Equis:

Εὐρύτατα οἰ ποχίροι ὑπόστα με καίμαρ. Et lib. 10.

Καὶ μὲν στυλικίπυλα μωσίβων οἰ ποχίροι.

ΠΡΑΓΜΑ, *Causa*, κακὸν πᾶρμα ἔχον, *Malam causam habere*, apud Justinianum Nov. 65. Ita Cujacius. Item res quævis. Anonymus Combesfianus in Basilio num. 5. λίγα σφίς αὐτὸ ὁ Ἀνδρίας, ὁ βασιλικὸς ὅτι δὲλοι, πῶ ἔσσι τὰ χημάτα καὶ τὰ πράγματα ἢ βασιλείας μν. Πραγματὸντικῆ, *Melegator*.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΜΕΝΟΙ, *Curiales*. Ita hanc vocem vertit vetus Interpres Concilij Chalched. Act. 13. καὶ τὸ ἴδιον λέγει τῶν ἐκ τῶν τῶτο κρατῶν, ἰαν λέγει ὁ βασιλευσπύλιος πραγματεύομενοι, λέγει Νικαίας πρὸς πτωχὸν καὶ πάλιν λέγει βασιλευσπύλιος μωσίβων εἰς ἐν Νικαίᾳ.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ, *Pragmaticum testrictum*, *Sanctio pragmatica*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Balsamon ad Can. 12. Concilij Chalched. τὰ βασιλικὰ προσάβητα πραγματικὸν λέγουσι. Ubi ita idem Concilium: εἴς τε πραγματικὸν βασιλικὸν πᾶσι μίση ἐπαρχίᾳ εἰς δύο κατέστησαν. Et Act. 4. καὶ τὸ κανόνιον πραγματικὸν μωδὸν ἰσχύσει. Suprà: πραγματικὸς τόπος dixit, ut & Justinianus in Novella 8. cap. 9. in Nov. 30. cap. 4. in Nov. 69. & alibi non femel. Novella 2. Heraclij de Clero Constantino polit. ἤτοι τὸ ἡμᾶς ἢ σὺ Μακαριστὸς θάπρ πραγματικὸν τῆσθε τὰ ἔτη καλῶς τε καὶ εὐσεβῶς διακυβεύετε παρα αὐτὸ βίβηται κατὰ νόμους. Ita in Nov. 3. ejusdem Heraclij & alibi passim.

ΠΡΑΔΙΟΝ. Vide in Πράδιον.

ΠΡΑΙΒΑΡΙΚΑΤΩΡ, *Prævaricator*, ὁ πᾶσι δὲ ἰδίᾳ αἰτίᾳ προδίδων. in Glossis Basilic. Balsamon de Innocentis Patr. in Jure Græco-Rom. pag. 472. βῆσιν καὶ πρᾶβιβαρικότας λόγους τὸς ποικιλλομένους καὶ πᾶσι ἰσὺν σιωπῆς. καὶ προδιδόντας τὸς σιωπῶντας.

Πραϊβακατωρίων, in iisdem Glossis, τὰ ἀλλοθὺ ἰγκλήματα ἀποκριστέον. Πραϊβαρικατίων, apud Interpretem Basilic.

ΠΡΑΪΔΑ, *Præda*. Glossæ Nomicæ Vaticanæ MSS. *πραΐδα*, Ἀρπαγὴ βίαία, κατάσχισ ἀναβόης καὶ ἀναίσχυμῶ. Herodianus & Eudemus MSS. *πραΐδα*, ἢ ληστία *πραΐδων*. Glossæ MSS. Reg. Cod. 1617. Ληλασία, ἀίχμηλανοσία, *πραΐδα*. Mofchopolus: *πραΐδα*, ἢ γυνομένη βίασθὲν ἐκ ἀμειλίχης, καὶ ἀρπαγῆς, καὶ ταυτοῦσι τω. Chronicon Alexandrinum pag. 584. ἐκ τ' ἰδὲ αἰών *πραΐδας ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ*, &c. Mox: καὶ τὸ θία-

σεν δάφνης, ἐπιγρῶφας ἐν αὐτῇ, Ἐκ τ' *πραΐδων* ἔφ' ἰνδῶσιον. Utuntur passim Scriptores, atque in iis, Anonymus in Martyrio SS. XX. Patr. Sabaitarum num. 4. Joannes Moschus in Limon. Cap. 155. Theophanes pag. 152. 184. 240. 380. Constantinus Porphyrog. in Nov. 8. de Sportulis, & in lib. de Adm. Imp. cap. 29. 30. Leo in Taftic. cap. 9. §. 46. 47. 49. 50. cap. 17. §. 44. 49. 67. Anonymus Combesfianus in Lacapeno num. 24. in Porphyrog. n. 47. Achmes cap. 276. &c.

Πραΐδων, *Prædarii*, *Vastare*. Lexicon Cyrilli MS. δνοσπῆς, *πραΐδουσίης*. Autor Etymologicus: λήξω, *πραΐδων*. Helychius: ἀπροδιδόντες, ἢ *πραΐδουσίης*. Concil. Constantinopol. sub Mena Act. 5. ὅσας τὰς ἐκκλησίας ἱεραΐδων, εἰς ἕκαστα ὅλα ἰδῶσαν. Chronicon Alexandrin. an. 10. Leonis M. ἱεζήδων εἰς πᾶσι θράκων, καὶ ἱεραΐδων τὰς χερσὶ. Ita an. 13. Heraclij. Cyrillus Scythopolitanus: τὰς μὲν ἱεραΐδων ἐκκλησίας *πραΐδουσίης*, τὰς δὲ συμπασιτοῦσας Χριστιανῶν διαφύκτους κολασσεν, ἀπὸ τῶν ἀπαιτιῶν. Utuntur passim Scriptores alij, idem Cyrillus Scythopol. in Vita S. Sabæ MS. cap. 70. 72. Zacharias Pap. lib. 3. Dial. cap. 37. Leo in Taftic. cap. 17. §. 52. Mauritius in Strateg. pag. 215. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 1. 10. 13. 30. 32. 44. 45. in Taftic. pag. 25. 29. Theophanes pag. 23. 63. 137. 151. 202. 228. 264. 329. Auctor incertus post eundem pag. 431. Anonymus Combesfianus in Lacapeno num. 24. in Romano Junio num. 14. Symeon Logotheta in Leone Armenio num. 8. Vita MS. S. Theodori Syceotæ, Martyrii SS. XL. Patr. Sabaitarum n. 4. 7. 25. 30. Cautacusanus in Apol. 1. adversus Agaren. &c.

Πραΐδων, Leo Philosopher in Carcinis: ἢ *πῆρις* πρὸς διὰ διερείν ἁγῆσιν.

Καὶ *πραΐδων*, eadem notione. Lexicon Gr. MS. Cod. 930. καταδόντων, καλακότων, καλιεσπείρων.

ἱεραΐδων. Glossæ MS. Cod. Reg. 1062. ἀδύκωσι, ἀδύκωσι, ἀπαιδῶντων. Suidas: ἀπαιδῶντων, τῆσις ἀζημιώσι.

Πραΐδων, *Prædo*, in lib. 7. Basilic. tit. 5. capite 64.

ΠΡΑΙΚΕΠΤΟΝ, *Præceptum*. Martinus I. Pap. Epist. 10. τὰ σαλίνια πρὸς αὐτὸ ἐκ τ' ἀποστολῆς θρόνου παρακίτλα, δὲ ἂν τοσούτων αὐτὸ κατίσταν ἰαυθ. Infra: εἴς τε μὴ δδνει τὰ παρακίτλα ἢ χροσῶσις. Acta S. Maximi Conf. pag. 42. ἰδὲσθε πρὸς ἀποστολὴν καὶ πρὸς Παντησίας εἴς τε παρακίτλα τ' Παπῶνα Ρώμης ἀναβημισθῶσι σὲ μὴ παδίδωρον.

ΠΡΑΙΚΟΥΛΑ, *Machina*. Nicetas in Manuel. lib. 4. num. 3. ἐπὶ ἢ ἔστωσι πᾶσι τὰσφρον ἱεραΐδων ἀφυσίτῆς, εἴς τε πᾶσι τ' ἰδὸν εἰσπῆσι, τὰς τε πετροβόλους παρακίτους, πρισπῆσις, (τίσασσι δ' ἴσαν αὐθ) τὰ τᾶσφρον καλασῆσι ἰπτασθῆσι. Ubi Cod. alius, πετροβόλους μηχανῆς. Infra: καὶ προδιδόντων ἱεζήδων παρακίτων, ἀρκασι εἰς ἑαυτοῦσι καὶ κοινῇ, καὶ πανήμωσφ φρασι καλῶν, ἢ κωλιῶν τὰς σπαδῆς ἔκαστων. Ubi rursus Cod. al. μηχανῆσι πρῶντων. Vide *Κρῆλα*.

ΠΡΑΙΚΩΝ, *Præco*, ὁ κύρωσι, in Gloss. Græc. Reg. MS.

ΠΡΑΙΠΟΣΙΤΟΣ, *Præpositus sacri cubiculi*, dignitas perillustis, ut quæ *Præfectorium haberes dignitatem*, & similem gradum ac *Præfectus Prætorio*, *Præfectus Urbis*, & *Magister militum Præfectum*, Eunuchis præfertim addicta, inquit Scholiastes Juliani Antecess. cap. 83. ὁ σέβῃ τ' κοίτης, S. Basilio Epist. 308. Πρῶστῶσι τ' κοίτων τ' βασιλικῶν Socrati lib. 2. cap. 2. lib. 3. cap. 1. Πρῶστῶσι τ' βασιλικῶν κοίτης, cod. cap. 1. ubi de Eusebio Eunucho, & lib. 6. cap. 2. 5. Πρῶστῶσι τ' βασιλικῶν οἰκῶν, Sotzomeno lib. 8. cap. 2.

cap.2. ἀρηγήτης ἢ βασιλικῶν κολίων, Palladio in Vita Chrysofolomi pag.43. ubi de eodem Eutropio : ἢ βασιλικῶν κολίων σφραγίδας, Evagrius lib.4. cap.2. de Amantio. Philofofioris lib.4. cap.1. Εὐθόβιος ὁ Εὐνόχου, ὁ εἰς ἢ ἢ Πρασιποῖτος τιμῶν ἐκβαθίκε. Adde lib.11. cap.4. Theophylactus Simocatta lib.4. cap.15. εὐνόχου εἰς πῶν βασιλικῶν διορηθίων σωτηριαθῶν κρηφάσταθ, ὃν Πρασιποῖτον ἠνέβο Βασιλείου Διοκαλαῖου, ἀπὸ πῶν Μαρτύρων πῶν ἐξέτιμῆθε. Idem Evagrius lib.4. cap.22. εἰς αὐτῶν γὰρ τὰ πολλὰ εἰ τοῖς βασιλικῶν ἐξουσιουργῶν κοίταις, ἢς Εὐνόχος ἐ συνθέτα καθῆ. Vita MS. S. Romuli : Ρόμυλῶ ὁ ἢ Βασιλικῶν αἰλῆς τιμωκαῖτα Πρασιποῖτῶ. Vita MS. Sampsonis : εὐνόχου ἢ τὴν ἰούρα, χροῦθῶν μὲν περιβηθῶν, Πρασιποῖτον ἢ πῶν ἀναβαθῶν ὁμοῖν. Infra: Πασιποῖτον καὶ Πρασιποῖτον χορῶν. Vita MS. S. Melanz : de Vetina Imperatrice: πῶν μακαρίων παρτίπτει, πῶν ἰερῶν εὐνόχων μὲν ἢ Πρασιποῖτος ταύτης σφραγίδων. Chronicon Alexandrinum an.27. Αναψίτου : προσκαλαίειθῶν Ἀμαθίων ἢ Κυβακίλων καὶ Πρασιποῖτον. Ita an.1. Iustini Thracis, Theophanes an.8. Iustini Jun. Πρασιποῖτῶ ἢ κυβακίλων, Eudem vide an.36. Theodosij Jun.32. Iustiniiani, Leonem Grammaticum pag.466. Anonymum Combessianum in Lacapeno num.40. in Porphyrog. num.12. Simeonem Logoth. in Michaeli Theophili F. num.41. Georgium Monachum in eod. Michaeli num.30. Palladium in Hist. Lausaca cap.43. Gregorium in Vita S. Basilij Jun. num.57. Zonaram tom.3. pag.17. Euchologium Goari p.926. &c. Præterea Gloss. med. Lat. in *Prasipitus*.

Πρασιποῖτῶ, in Vita S. Paphnutij num.88. & apud Olympiodorum pag.181. Edit. Photij.

Πρασιποῖτῶ, *Legionis Dux*, apud Porphyrog. lib.1. de Them. c.1. S. Athanasius in Epist. ad Solitar. p.878. ἰσραηλ τοῖς καὶ τῶν Πρασιποῖτων ἢ στρατιῶν. Πρασιποῖτῶ ἢ καὶ Φιλίππου πῶν Ἰουδαίων, apud S. Basilium Epist. 164. Πρασιποῖτος ἢ πῶν ἰσχυρῶν πῶν αἰλῆς, apud Eusebium lib.9. Hist. cap.1. qui paulo post οἱ κατ' ἀρχῶν ἐπίσταθῶν dicuntur.

ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΝ, *Præfens Militia*, Marcellino Comiti, *Præfens militaris*, in Diurno Romano cap.2. tit.2.4. de qua voce dixi in Gloss. med. Lat. in *V. Præfens*. Justinianus in Nov.12. ἰσραηλ τοῖς ἰσχυρῶν τῶν ἐπὶ ἀρχαῖς στρατῶν ἢ οἱ σφραγισθῶν, apud S. Basilium Epist. 164. Πρασιποῖτος ἢ πῶν ἰσχυρῶν πῶν αἰλῆς, apud Eusebium lib.9. Hist. cap.1. qui paulo post οἱ κατ' ἀρχῶν ἐπίσταθῶν dicuntur. Vita MS. S. Romuli : Ρόμυλῶ ὁ ἢ Βασιλικῶν αἰλῆς τιμωκαῖτα Πρασιποῖτῶ. Vita MS. Sampsonis : εὐνόχου ἢ τὴν ἰούρα, χροῦθῶν μὲν περιβηθῶν, Πρασιποῖτον ἢ πῶν ἀναβαθῶν ὁμοῖν. Infra: Πασιποῖτον καὶ Πρασιποῖτον χορῶν. Vita MS. S. Melanz : de Vetina Imperatrice: πῶν μακαρίων παρτίπτει, πῶν ἰερῶν εὐνόχων μὲν ἢ Πρασιποῖτος ταύτης σφραγίδων. Chronicon Alexandrinum an.4. Zenonis : ἐπιμνηθῶν Ἀρμάτων ἢ ἐρασιπῶν καὶ Πρασιποῖτων μὲν πῶν ἰσχυρῶν ἢ σφραγισθῶν εἰς πῶν ἰσχυρῶν. Ita an.10. eisdem Zenonis. Κομης Πρασιποῖτου, apud Theophanem an.1. Iustini Thracis.

Πρασιποῖτῶ, *Præfentes*, Justinianus in Edicto 13. c.2. ἢ ἢ ἐπὶ ἀρχαῖς στρατῶν ἢ Πρασιποῖτων, οἱ αἰμῶν ἢ βασιλείας, apud Prifum Rhetorem in Legat. p.71. Ἀνατόλιον ἢ ἀμὲν Βασιλεῖα ἀρχῶν τῶν. Ubi Valefius, *Magistrum militum præfentalem* interpretatur.

Πρασιποῖτον, Chronicon Alexandrinum pag.164. ubi de Romulo: ἐκάλουν ἢ Πρασιποῖτον μὲν ἢ Πρασιποῖτον, ὃ ὄν Βασιλικῶν αἰλῆς, ἢ ἢ ἰερῶν ἐκπαρῶν Πρασιποῖτων γὰρ λέγει τὸ παραμῶν. Cedrenus pag.147. in eodem Romulo: τὸ ἢ Πρασιποῖτον ἐκάλουν δὲ μὲν σφραγισθῶν ἢ Πρασιποῖτον, εἰς πῶν ἰσχυρῶν. Vide conjecturam Goari ad hunc locum.

ΠΡΑΙΣΙΔΟΣ, *Præfens*, Perperam ὄνομα κύριον esse

dicunt Mofchopolus, & Basilius de Exerc. Grammat. ΠΡΑΙΣΕΣΟΡΙΟΝ, *Præforium*. Suidas in Etymol. MS. σημαίνει πῶν παρὶδῶ ἢ μῶν ἢ τὸ Πρασιποῖτον. Perperam Πρασιποῖτον habet Cod. MS. ut Πρασιποῖτον, M. Etymolog.

ΠΡΑΙΤΕΡΕΥΕΙΝ, *Præterire*. Glossæ Juridicæ incidit: Πρασιποῖτῶ ἢ Πρασιποῖτον, ὅτι οὐκ Πρασιποῖτῶ, τῶν ἰσχυρῶν ἢ ἀμῶν. Ex quibus emendate licet Labbeanos non uno loco.

ΠΡΑΙΤΕΝΟΤΡΑ. Vide Πρασιποῖτον.

ΠΡΑΙΤΕΞΤΑ, *Prætexita*, φῆρμα Βασιλικῶν, in Glossis Basil. Occurrit apud Theophil. tit. de Injuris.

ΠΡΑΙΤΩΡ, *Prætor*. Glossæ Basil. Πρασιποῖτῶ ἢ Πρασιποῖτον. Procopius lib.1. Vandalic. 10. ὅτι ἢ καὶ ἡ Ἰσπανία, ὃν δὲ Πρασιποῖτον καλοῦν Βασιλείου. Justinianus in Nov.24. initio: Πρασιποῖτον ἐκάλουν εἰς ἢ ἢ ἄλλων ἀπῶν Πρασιποῖτον καὶ Πρασιποῖτον, ταύτων αὐτῶν ὄντων Πρασιποῖτον, ἐπιτίμῆθῶν τῶν αὐτῶν καὶ τὰ πολιμῶν ὄντων, καὶ τῶν ἰσχυρῶν ὄντων, ὅτι καὶ τὰ δικαστικά, καὶ καὶ ἄλλων Πρασιποῖτων καλῶν ἰσχυρῶν, καὶ πῶν ἰσχυρῶν εἰς ἢ ἢ Πρασιποῖτον ἐκπαρῶν σφραγίδων. Idem in Nov.30. cap.1. ἢ γὰρ ὁ Πρασιποῖτῶ ἢ Βασιλικῶν ἐρασιπῶν τὸ ὄνομα ἢ νομοθετικῶν, &c. Inter Iustolus MSS. Pellii ex Cod. Reg. 57. inficribitur una Πρασιποῖτῶ ἢ Πρασιποῖτον πῶν ἢ ἢ. Qui quidem Xerxi ἢ Πρασιποῖτον κριτικῶν inficribitur in Epist. 54. Ita Epist. 107. inficribitur πῶν Πρασιποῖτον Πρασιποῖτον, καὶ ἐκάλουν τὸ Νικησοφίτην, qui in aliis κριτικῶν appellatur, adeo ut κριτικῶν complures quibus alia passim inficribitur, Πρασιποῖτον ἀδινγατε inficribitur fucit, ut sunt κριτικῶν ὄνομα, Ἀρμάτων, Μακεδονίας, ἢ Ἀνατολίας, ἢ Πρασιποῖτον, Πρασιποῖτον, ἢ Ὀφθαλμῶν, Ἀλγῶν, ἢ Κιόνων, Χαρισίον, Καταπαδονίας, &c. Quibus inficribitur passim eisdem Pellii Epistolæ. Vide Πρασιποῖτον.

Πρασιποῖτῶ ἢ ἰσχυρῶν, appellati à Justiniano Rectores Provinciarum Pisdiz, Thracie, Lycæoniæ, & Paphlagoniæ. Vide Nov.24. 15. 26. 29.

Πρασιποῖτῶ, *Prætor*, Dignitas militaris, *Index Legionum* seu *Thematum*. Leo in Tactis cap.4. n.31. Πρασιποῖτῶ ἢ ἢ Πρασιποῖτον, ἢ ἢ ἢ ἢ Πρασιποῖτον, δικαστικῶν.

Πρασιποῖτῶ ἢ ἢ Πρασιποῖτον, qui & Πρασιποῖτον *Vigilum*, *Nuchitæ*. Dignitas inventa à Justiniano, ut ipse ait in Nov.13. quæ inficribitur, ἀπὸ Πρασιποῖτον ἢ ἢ Πρασιποῖτον, ὅτι καὶ τὸ Νυκίτην. Procopius in Anecd. ταύτης δὲ τῶν ἀρχῶν ἰσχυρῶν ἢ καὶ αὐτῶν πῶν ἰσχυρῶν μὲν τῶν κριτικῶν δὲ ἢ ἢ τῶν ἰσχυρῶν ὄνομα ταύτης ἢ Πρασιποῖτον δὲ ἢ. Adde Nov.75. initio. Hamenopolus seu quivis alius post lib.6. ὁ Πρασιποῖτῶ ἢ ἢ Πρασιποῖτον λέγει, ὅτι εἰς τὸς ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν διακρίσας γὰρ ἀπὸ τῶν πῶν ἰσχυρῶν ἢ καὶ τοιχοφυρίας, καὶ κριτικῶν, καὶ ἀρπάδας, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν ἢ ἢ Πρασιποῖτον διακρίσας πῶν ἰσχυρῶν. Πρασιποῖτῶ ἢ λέγει ἢ ἢ Πρασιποῖτον. Perstitit hæc dignitas usque ad Imperij exitum. Memoratur enim à Codino c.2. *Prætor populis*, trifficimus octavus inter Palatij Officialles, sed nullam functionem habens, ut idem ait c.5. num.59. Ejus verò vestes & insignia describit cap.4. n.41. Meminit etiam Cantacuzenus lib.4.c.9. Georgij Spanopoli Πρασιποῖτον ἢ ἢ Πρασιποῖτον. *Prætorum Græcia* Georgium Acropolitam, quibus extat Historia, non semel præterea indignat Leon-clavius in Pandectæ Turcico n.1.14.15.24.26.29.30. &c. alibi: qua quide ipsemet donatum fuit à Theodoro Lascari scribit cap.66. ἢ ἢ Πρασιποῖτον ἢ Πρασιποῖτον, &c. Quæ quidem dignitas alia fortè non fuerit à dignitate *Prætoris populis*, quæ illius ævo unica perstabat. Hanc, utuncque se res habet, eidem Acropolitæ adscribit etiam Ephræmius in Chronico:

Πρὸ τῶν ἢ ἢ ἰσχυρῶν Ἀεροπολίτων Ἀρχῶν πῶν, καὶ Πρῶτον δικαστικῶν, Πρασιποῖτον ἢ Πρασιποῖτον ἀπῶν.

Vide Scholiastem Juliani Antecess. ad cap.88.

ΠΡΑΜΑ, *Orni*, Πράγμα. Glossæ Græcobarb. Πράγμα, ἢ σφάμα, ἢ ἔργον. Anonymus de Nuptiis Thefei lib.5.

Τότε λαλῶν τῷ Παμφίλῳ, φίλε, τὸ σφάμα τῦτο, βλάπτει καλὰ μὴ γρηθῶν διακατεῖνα πρᾶγμα.

Historia Apollonij Tyrij:

Αὐτὸς ὡς ἀν ἰγροῖσθε τὸ πρᾶμα πῶς ἴσθιν.

Occurrit ibi pluries.

Πραμαλία, *Merces*, Ἐμπορία, in Corona pretiofa. Eadem Historia:

Οὐδὲ πόλις τῆςπραμαλίας ἴκαμ σὺν ζωῇ τῆς.

Πραματῶντης, *Mercator*, Ἐμπορεῖ, in eadem Corona pretiofa.

ΠΡΑΝΔΙΑΡΑ, ita appellatus *Carcere Execubi- rōij*, Constantinopoli, ut auctor est Anastasius Bibliothec. in Hist. de Exilio S. Martini Pap. pag.86. Chronicon Alexandrinum an. 12. Actadji: ἔκαυσαν αἱ Σύροι τῷ Ἰσπᾶκῷ σὺν τῷ πρᾶνδίαρα, καὶ προσπαρὰ κείθῳρι ἔμβολοι. Vide noftram Constantinopolim Chrif. lib.2. fect.4. num.32.

ΠΡΑΝΔΙΟΝ, *Brandum*, *Fascia*, *Vitta*. De qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Theophanes an.31. Justiniani, de Avaribus: ἔχον γδ τὰς κόμας ὄπισθεν μακρὰς παύδιδ ἰδρυμάς πρᾶνδίου, καὶ πεπληγμάτας. Constantinus Porph. de Adm. imp. cap.6. ὅτι βλαπλία, χυφρία, πρᾶνδία, σφιδῶν, σίτηρον, ἰεργματῖα ἀλθδινὰ πρᾶνδία, &c. Anonymus Astronomus MS. ex Cod. Colberteo: ἰπ' αὐτῷ ἰματῖα ἰεργματῖα, καὶ τὰ ληπὴ τῶ δειδρον, καὶ πρᾶνδία, καὶ ἐν τῇ χυφί αὐτῷ καλαμαῖον.

Πρανδιον, eadem notione. Vita apocrypha MS. S. Alexij: καὶ ἵπταρας τὸ δακνίλιον τὸ χυρῶν, δίδωκεν αὐτῷ, σὺν αὐτῷ καὶ πλὴ ῥόνθα ἐξήτανα μύθῳ εἰς πρᾶδιον πορφυρῶν. Item

Πρανδιον. Myrepsus fect.41. c.76. ex Cod. Reg. ἔχει ἔσθινιλῶ σφισόν. πρᾶνδιον, παύδιν, κριθᾶρον, κριθᾶλδρον, &c. ΠΡΑΝΔΙΟΠΡΑΤΑΙ, *Saurones*, *Qui prandia seu conuiuia vendunt*: noftris hodie, *Traiteurs*. Balsamon ad Marcum Patr. Alexandr. Resp.24. κατὰλλᾶν τυχῶν ἡμῶν, ἢ πρᾶνδιον πρᾶνδῖον, ἢ εἰνοπραῖον.

ΠΡΑΞΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, *Libet Græcorum Ecclesiasticum Aliis Apostolorum à S. Luca confcriptos continens*, vulgò Lectiōibus S. Pauli Apostoli & aliis Canonici adjuñctus, unde pro ipso, quem Ἀπόστολον vocant, interdum usurpatur: sed & titulo *Apostoli* Editus Venetiis 1633. ἢ Ἀπόστολον. Tyricum S. Sabæ cap.2. καὶ ἐβόλον ἀνάγιωσις εἰς τὸ πρᾶξαπὸστολον. Et alio loco: μιλαζῶ τῷ πλὴ ἀνάγιωσις τῷ πρᾶξαπὸστολον, εὐλογῶντῷ τῷ ἱερίῳ. Ibid. καὶ ἐβόλον ἀνάγιωσις εἰς τὸ πρᾶξαπὸστολον. Item: μὲν ὅτι ἀνάγιωσις τῷ πρᾶξαπὸστολον, εὐλογῶντῷ τῷ ἱερίῳ, ἀπαρχῆμῳ τῷ ἔξαψάλμῳ. Triodion in Dominica τῷ δσπεριῷ καὶ τῷ ἀνάγιωσις εἰς τὸ πρᾶξαπὸστολον εἰς τὸ ἔργον. Quando verò legantur Actus Apost. sic declarat editus Tyricus: ἴσθιν ὅτι δὸπ τὸ κερμακὸς τῷ Πατρὶ μίξῃ τῷ ἄγιον πάντων εἰς τὸ ταυτῆ ἀνάγιωσις, λίξῳ δὲ τῷ μὲζῳ ἰσπῆρῳ, αἱ πρᾶξις τῷ ἄγιον Ἀποστόλου ἀπὸστωνοκῖνῃ μόνῃ εἰς τὸ τὰς λαῖκας κερμακὰς τῷ ἄγιον γρόνθῳ αἱ ἑπὶ ἀκαθολικῆ, καὶ αἱ δεκατέσσαρες τῷ ἄγιον Παύλῳ ἱπιστολαί. καὶ ἡ Ἀποκαλυψ. Ἰωάννου. Vide Lambecium lib.5. de Bibl. Cæsarea pag.287.

ΠΡΑΞΙΣ, *Actio Concilij*. Ex Liberato obferuavimus in Gloss med. Lat. aliud esse *Actiōnem*, aliud *Sessiones*, in Conciliis In enim c.14. ait Concilium Calchedon. in duodecim Secretariis, & sexdecim actiōnibus fuisse expletum. Quod verò πρᾶξιν vocat idem Concilium, vetus Interpretes ex Cod. Joliano *cognitiōnem* appellat: πρᾶξιῶν verò Acta contra Anthimum, to.5. Concl. pag.272. πρᾶξιῶν δὲ Ἱεροσολύμων πρᾶξις Πίσσης Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἀνθίμου, ἐν αἰς πρᾶξις καὶ τὰ ἐκ Πόλεως Μίση Πατριάρχου καὶ τὰ

αὐτῷ πρᾶξιῶν δὲ τετρασι πρᾶξιῶν. Vide Edit. Concilior. Baluzij p.1287. & suprà in Πρακτικά.

ΠΡΑΞΙΣ, *Alius veteres*, *Coinu*. Joan. Moschus in Limon. cap.97. ὡς ἂν ἔξῃθῳν ὁ εἰσελθὼν εἰς τὸ πορῶν, πρᾶξις πλὴ πρᾶξιν, λίξῳ αὐτῷ, &c. Suprà: ἔλθε μετ' ἑμῶν, ἵνα πλὴ πρᾶξιν ποίησῳ, ἢ δσπῶλον μὲ ἀπελθῶν. Vide Zonatum to.1. pag. 191.192.

ΠΡΑΞΙΑΪ, *Divisi inter se*. Historia politica p.22. καὶ μαθῶσα αὐτῆ τὰ σκάνδαλα τῷ δὺο Πατριάρχων, καὶ ὅτι οἱ τὸ πόλιον ἔξῃθῳν πρᾶξιαί, ὁ ἴσθῳ ἕνα, ὁ ὅ τῷ ἑτερον, ζῆτῶντις, &c.

ΠΡΑΞΙΑΝΟΣ, *Prasina fallionis*, apud Antoninum lib.1. de Vita sua sub init. Locum vide in Παλμυλαίῳ. Eustathius Od.1. δὸπ τῷ χολῶς ὅ τῷ χρωῶν, ὡς δὸπ τῷ πρᾶσιν τὸ πρᾶσινον.

ΠΡΑΞΙΚΑ, *Brassica*, *Caulis*. Glossæ Jatricæ Græcobarb. ex Cod. Reg. 1047. πρᾶξικα, ἢ ἰσθῳ κᾶνῳσι. ΠΡΑΞΙΝΟΒΕΝΕΤΟΙ, *Utraque factio Prasinorum et Venetorum*, apud Theophaan an.29. Justiniani.

ΠΡΑΞΙΟΣ. Triodion 2. Fet.1. Hebđ. Jejunior. καὶ τὰ λαῖκα μὲ πρᾶσις ἐ ἰσθῳ φωνῖς, παθῖς ποῦνῖς καὶ μῖλονας. Puto legendum πρᾶσις. Vide in Φωνῖ.

ΠΡΑΤΕΟΣ, ἢ ἰσθῳ σαλθῖα, in Glossis Jatricis Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. *Salvia*, Rustica fortè vel Montana, vel Pratenfis.

ΠΡΑΤΖΟΝ, *Brachium*, Gall *Bras*, Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Πρᾶσων ἔξῃθῳραρον, κορμῶν καὶ ὅλα πρᾶγμα, Μὲ τὰ ζῳνὰ τὰ πρᾶξια σὺν παῖδῳ σὺν ζῳνῶν. Vide Μαρματῶ.

ΠΡΑΤΙΚΟΑΡΕΙΝ, *Versari*, *Conversari*. Ex Ital. *Praticare*. Glossæ Græcobarb. ἀρᾶραρον, ἐν ἀρᾶρα διατρίβῳν, νὰ διατρίβῳ εἰς πλὴ ἀρᾶρα, νὰ πρᾶκίκαρε. Rustic: αἰδᾶν, διατρίβῳν, πρᾶκίκαροσις.

ΠΡΑΤΙΚΟ, *Semi sextarium*, Ἡμιστόν.

ΠΡΑΤΤΕΙΝ, pro ποῖν, non semel usurpat Moschion. Vide in Πράξιῳ.

ΠΡΑΤΤΗΣ, *Venditor*, *Revenditor*, Πράτῃς, μεταπωλητῃς. Hieron. Gennan.

ΠΡΕΒΕΛΕΤΙΟΝ, *Privilegium*. Vide in Πριβιλιῳν.

ΠΡΕΔΙΚΑΤΩΡΕΣ, *Prædicatores*, *Fratres Ordinis S. Dominici*, vulgò noftris, *les Freres Precheurs*. Joannes Cantacuzen. Orat.1. contra Mahumetem: τῖς τᾶξῖς τῷ Πρεδικᾶτῳν, ἦτις τῷ κηρῳκῳ, Ρικαλδῳ ὄνομα αὐτῷ, ἀσπῖθῳν εἰς πλὴ βασιλιῶνα, ἵθα τὸ μωσιῶν καὶ τὸ μωσῆον τῷ ἀνομίας ἐσθῆτῃ, ἐ φιλοπονήσῳ εἰς ἄκρον, ἔξῃθῳσθε πλὴ τῷ Ἀραβῳν δὲ αὐκῖθῳν. Demetrius Cydonius Interpretes ejusdem Richardi contra Mahumetem: ἐν ὅ τῳιῳ ὁ ἐν τῇ ταξῖ τῷ Πρεδικᾶτῳν ἐλάξῃσῳ, &c. Vide Κηρῳκῳ.

ΠΡΕΖΕΝΤΙΣΙΟΝ, *Offerre*, ex Gallico *Presenter*. Anonymus MS. de Bellis Francorum Peloponnesiacis:

Τὸ ὀμᾶντῃν ἱπρᾶξῖθῃσιν, ὡς τὸ ἔχον σπῖθῃθῳν.

Id est, *hominium secundum receptum morem obtulit*. Vide Πρᾶξιῳ.

ΠΡΕΙΟΥΑΤΗΝ. Vetus Inscriptio apud Gtuteum. 458. 1. ΠΡΑΦΕΚΤ. ΕΞΠΛΩΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΕΙΟΥΑΤΗΣ. *Privatum agrarium* quidam hęc innui volunt.

ΠΡΕΚΑΡΤΙΟΝ, exponitur, *Sinendi modo*, (de qua formula agunt Jurisconsulti,) in Glossis Basilic. Σινῖδῖ μὲδ ο, πρᾶκᾶρτῳν ἔξῃθῳν. Legendum πρᾶκᾶτιο.

ΠΡΕΚΟΚΚΙΑ, *Malum Armeniacum*, & ejus fructus. Galenus lib.2. de Ciborum facultatib. p.325. ἰσθῳ ἔξῳ ἂν ἀμῖθῳ τὰ πρᾶκοκκῖα καλῶμῳ τῷ Ἀρμενῳκῳν ὄβῳ ὅ φῃθῃσι τῷ πρᾶκοκκῖον πρᾶγορῳσι, Ἀρμενῳκᾶ μῖθῳ καλῶντις ἀμῖθῳτα. Δέτις lib.1. μῖθῳ Ἀρμενῳκᾶ, τᾶντις καὶ τὸ δειδρον, καὶ τῷ καρῳν Πρᾶκοκκῖον καλῶν.

PRÆMIUM, Præmiu. Scholiaſtes Baſilic.lib. 18. tit.6. ο δὲ τὸ ἐλθὲν πλὴν ἀναίρεσιν ᾧ δειπνῶν ἀπὸ λαβῶν ἀπὸ σφραγίδος τῆς ἐκκλησίας, Ὁμοίως ᾧ ἀπὸ ἀλλοθῆρος.

PRÆNTZA, Prælum, ex Ital. Prezza, & Gall. Preſſe. Liber Botanicus MS. ex Cod. Reg. 1673. ἀκόμιν εἶναι τὸ ζυμῶν ἐν τῷ σφιντῶν, ἢ ὁδὸν εἰσπίπτει ποτῖ.

ΠΡΕΠΑΤΩΡΕΣ, Mauricus lib.2. cap.11. πρὸς τότους δὲ ἀφορῶν ἐν ἡλικιωτάτοις, ποτὶ Πρεπάτωρας, ἄνθρωποι τῶν ὀφειλῶν ἀπολαμβάνοντες, καὶ τὰς ὀδὸν προσηνύουσιν, καὶ ἐπὶ τὰ ἀπλῆτα ὀδῶν ἢ σφιντῶν. Ita etiam à Rigaltio; sed videtur legendum σφραγιστάτωρας, Præparatores: id enim muneris erat Antecessorum ut castra pararent: nisi quis malit Præparatorum.

ΠΡΕΠΟΣΥΝΗ, Decentia, Εὐπρέπεια.

ΠΡΕΣΑ, Turba, Multitudo hominum compressa, ex Italico Pressa, & Gallico Pressé. Anonymus de Nuptiis Theſei lib. 8.

Ἀπὸ τῆς πρῆσας τῶν πολλῶν, καὶ τῶν πολλῶν τῶν κελύκων.

Οἱ δύο τῶν ἰσχυρότατοι ἢ Παλαμῶν καὶ Ἀρκάτας.

Infra:

Οὗτε ἠφῆρῖα εἴχασιν, μόνον ἔκραζον ὄλοι
Στὴν πόσιν ὅπου ἴδωκεν τῶν πρῆσας τῶν μεγάλων.
Eodem lib. rursum:

Καὶ ἡ δούλια ἰσάσας σφιντῶν ἐν τῷ πρῆσας.

Occurrit ibi pluries:

ΠΡΕΣΒΕΥΕΙΝ, Intercedere, dicuntur Sancti, quod iis Fideles ἡρώμενοι προσβῆναι πρὸς τὸ ἔλεον δεησώμενοι, ἢ ἐξ τῶν τῶν ἑαυτοῦ κομιζόμενοι δωρεάς, ut ait Theodorus ferm. 8. Γραῦτα. aff. &c. Scheda Basilica: προσβῆναι, τὸ τιμῶν προσβῆναι ἢ τὸ παρακαλῶν, ἐν δότικῶν. Sophronius Patr. Microfol. Homil. in SS. Cytum & Joannem: εὐχὴ τὸ ἦν ἐν διαπραξίᾳ προσβῆναι. Ammon Episcop. de Vita & conversat. S. Pachomij & Theodoti num.7. Θεὸν ἀμῶν ἢ ἑσπῆσας, προσβῆναι αὐτῷ πρὸς τὸ θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἤρωσεν. Vita ejusdem S. Pachomij num.85. μὴ γὰρ ἡρώμενοι ὄντι ἰκανοὶ ἰερόν προσβῆναι πρὸς θεὸν ὑπὲρ τῶν, ἀμαρτωλῶν ὄντων. Triodion Fet. 2. Hebdom. Jejun. παναζία δίσκουα, Θεοφίλου & Theopropius num.10. Anonymi invecivum adversus Iconomachos num.15. &c.

Προσβῆναι, Intercessio. Idem Theodorit. eod. ferm. ubi de Martyrib. καὶ ὡς πολὺν τιμῶν καὶ φύλακας, ἢ ἡρώμενοι προσβῆναι πρὸς τὸ ἔλεον δεησώμενοι, Triodion: τῶν ἀγίων οὐ ἀρχιερέων προσβῆναι. Eunapius in Aedæo sub fin. ubi de Martyribus Christianis: Μάρτυρες γὰρ ἐκαλεῖτο καὶ ἰκανοὶ τινες, καὶ πρὸς θεὸν αἰτίουσαν αὐτῶν ἢ θεῶν, &c.

Προσβῆναι, Intercessio, maxime Sanctorum erga Deum. S. Maximus in Computo cap. 34. ἡρώμῃ καὶ προσβῆναι τὸ παννύχου καὶ ἀρχιερέων δεησώμενοι ἡρώμῃ Θεοτόκου, &c. Chironica Alexandrinum an.16. Heraclitus: ὁ μόνος ἀπολύει καὶ ἐνοσηλίζῃ θεὸς τὴν ἡρώμῃ δεησώμενοι τὸ ἀρχιερέων αὐτῶν μυστῶν, &c. Adde pag. 906. Theophanes pag. 332. τῶν βουλῶν αὐτῶν δεησώμενοι ὅπως ἢ πρὸς θεὸν ἀγίας Θεοτόκου. Adde pag. 268. 334. 336. 340. 370. 426. S. Joannes Damascenus Orat. in Constantinum Caballinum: καὶ πάντας τῶν ἀγίων προσκαλῶν, καὶ σέβωμαι, καὶ δέχομαι αὐτῶν ἢ προσβῆναι καὶ ἰκονίαι. Eodem sensu dixit S. Nicephorus Constantinopol. in Disput. de Imaginib. cum Leone Armenio pag.170. Sanctos μόνους πῶς ἡμῶν καὶ σφραγίδας πρὸς θεὸν εἰς. Occurrit passim in Lib. Ecclesiast. Graecor. & alibi. Vide Frontonem Dicum ad Epist. 44. S. Basilij, & Panagiotam in Catechismo Russorum seu Graecorum pag.230.

Πῶς ἐν πρῆσας ἢ ἀγίῳ, Bibere in amore alicuius

Sancti, de quo amore egimus in Gloss. med Lat. Anonymus de Miraculo S. Georgij Marr. in Captivo num.30. πῶς ἐν ἐν τῷ ᾧ ἀγίῳ πρῆσας, &c. Ducas Hist. cap.36. de Constantinopolitanis: κελύκων ἐν χερσὶ τὰς φάλας πλήρας ἀκατά αναβαμῆσιν τῶν ἑωλιῶν πῶς ἐν πρῆσας τὸ ἀκόμιν ἢ σφιντῶν, ἢ παρακαλῶντες αὐτῶν ᾧ ἡρώμῃ προσβῆναι καὶ ἡρώμῃ τὸ πόλεως. Vetus Scriptor laudatus à V. C. Joan. Mabilonio in Præfat. ad sæculum 9. Benedictinum: Quondam in terra Bulgarorum quidam nobilis rosensque pagani bibere me suppliciter petiit, ut in illius Dei amore, qui de vino suo sanguinem fecit. Christianus de Scala in Vita S. Vvenceslai pag.56. Rursus locum conviviij petens, calice accepto, poscila coram omnibus porians, alia præfatur voce, in nomine beati Archangeli Michaelis bibatum in hoc calicem, orantes & deprecantes, quo animas nostras introducere nunc dignetur in pacem exultationis perpetua. Cui cum quique fideles respondissent, Amen, hausto potu universos excofcians, hospitium petiit.

Κυροπροβῆναι, Deipræta, quæ pro hominum salute Dominum Deum deprecatur. Nicephorus Presb. in Vita MS. S. Andree Sali: ἰδὲ, ἡνωσάμενοι τῶν κυρίων τῶν κυροπροβῆναι, ἡρώμῃ αὐτῶν, καὶ παρῶν τῶν ἑωλιῶν τῶν τερπικῶν. Mox: ἀρα ἔρχο τὸ φαλτήριον ἐν τῇ ᾧ σίχη περιχθὴ τῶν κυρίων προσβῆναι.

Προβῆναι, Processio seu Supplicatio, ita appellata ea quæ in die Paræfæse febat ad Blachernas, infirtuta à Mauricio Imp. Zonaras de Mauricio: τῶν καὶ τῶν λατῶν καλεῖται Προβῆναι, καὶ Παρασκηνῶν ἐν Βλαχίρῃς, καὶ ἐν τῇς γαλοκρατορίας τιλοσῶν. Ita etiam Cedrenus an.5. ejusdem Mauricij, & Chron. MS. ab Adamo ad Leonica Philof.

Προβῆναι, inquit Cujacius ad Nov. 1. Justiniani, Græcis non tantum Legationes sunt, quæ his qui Legatione aliqua funguntur dari solent, sed etiam Legata quæ testamento relinquuntur.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΚΟΝ. Vide in Sacralia.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ, Presbyter, Sacerdos. Gradus Ecclesiasticus. Malchus in Byzanticiis: τὸ ᾧ βαρβάρων ἱερέα, ὅν οἱ Χριστιανοὶ καλεῖται Προβῆναι. Procopius lib.1. Persic. cap.25. ἕθα ἱερεῖς ἡρώμῃ ἀνεσῆκας, Πῆσιν ἰαυτῶν μὴ ἀνεσῆκας, καὶ Ἐπισκοπῶν ἡρώμῃ, ἀλλ' ὑπὲρ καλῶν Προβῆναι ἡρώμῃσιν. Synecus Epist. 66. ad Theatinum: τῇ ᾧ ἡρώμῃ συμπαροῦσας τὸ μοναδικῆς καὶ τῶν ἐσπῆσας, ἡρώμῃ ἡρώμῃ ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, ἡρώμῃ ᾧ Προβῆναι ἡρώμῃ. Occurrit passim.

Προβῆναι ᾧ σχολῶν, Presbyter Scholarum, militarium forte, quemadmodum apud nos ejusmodi militares copiae habent suos Capellanos. Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ: ἢ πρῆσας ὅτι αὐτῶν αὐτῶν μῆνας, ἢ σφραγίδας, καὶ πρῆσας ᾧ ἡρώμῃ ἡρώμῃ. Palladius in Vita Chrysoſtomi pag. 196. Φιλοσῶν τὸ ἀσπικῶν καὶ πρῆσας ᾧ σχολῶν Mox,

Προβῆναι ᾧ Παλατιῶν alterum nominat.

Προβῆναι ᾧ τῶν μῆσας, apud Socratem lib.5. cap.19. ἐπὶ τῶν μῆσας τῶν ἡρώμῃ. Adde Sozomenum lib.7. cap.16. Pænitentiarius, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Adde Nicephor. Callist. lib.12. cap.28.

Ἀρχιεροπροβῆναι, Archiepresbyter, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Sozomenus lib. 8. cap.12. βαπτιστῶν Θεοφίλων τὸ τότε ἀρχιεροπροβῆναι. Theodorus lib.3. Hist. cap.14. ἰωάννης γδ ὁ τὸ ἐκ ἡλιουχῶν πρῆσας ἡρώμῃ ἐπὶ πᾶσιν ἡρώμῃσιν ἡρώμῃ.

Προπροβῆναι, idem qui Archiepresbyter, Protopræparas, & πρωτοπρῆσας, πρῶτος πρῆσας, disjunctim in Nov.123. Just. cap.3. πρῶτος ᾧ πρῆσας, apud

apud Scylitzem pag. 753. Arfacius, qui Chrysofotom succellit in Episcopatu, *αρχιεπισκοπότηρ* dicitur in Actis Synodi ad Quercum. Socrates lib. 6. cap. 9. *Πρεσβ. τις Πρωτοπρεσβύτερος* *ὡς τὸ ἐν Αἰγυπτῶσι ἐκκλησίας*. De eodem agit etiam Georgius Alexandr. in Vita Chrysofotomi. Photius in Paratitlo : *ὃ δὲ Πρεσβ. ἢ ἐπιστάσαντο Πρωτοπρεσβύτερον τὸ κατὰ Ῥώμην ἐκκλησίας*. Meminit Synodus VII. alterius Petri *πρωτοπρεσβύτερου* S. Petri Romæ, Legati Apostolici. Describitur à Morino lib. de Sacris Ordinatis. pag. 113. & à Goaro pag. 287. *ταξίς καὶ ἀκλόβια ἐς τὸ ποιῆσαι Πρωτοπρεσβύτερον*. Deinde : *προσφύριος ἢ ἐπιθεσίου* ἀδελφὸς ἡμεῶν δ' ἄνα, ἱερεὺς ἐς τὸ ἡμεῶν Πρωτοπρεσβύτερον τὸ δ. πόλιως. Vide Symeon. Theffalon. de factis Ordinatis, cap. 13. & eundem Morinum libro laudato parte 3. Exercit. 15. cap. 2.

Προσβύτερος δούτης. Concilium Ephesinum Act. 6. pag. 685. *Πατριῶν δούτης* *προσβύτερος* *κωμῆς* *Παραδυσίου*, &c. Vide *Δουτήριον*.

Προσβύτερος, apud Manichæos. Paradisus, seu Liber 55. Scutum MS. *ὡς ἡ γῆν ὄσκειν ἐν ἡμέρῃ τῆσιν*, *ὡς ἡ εἰς ἀλλῶν μίκεθιν αὐτῷ Μαθηταί, καὶ αὐτὸς Πρεσβύτερος* *τὸ καλλίμωον παρ' αὐτοῦ προσβύτερον*.

Προσβύτιον, *Προσβύτιον*, *Sacerdotalis dignitas*. Concilium Nicænum I. Can. 2. *καὶ ἅμα τῷ βασιλευσίνων πρώτων ἐκ ἐπισκοπῶν ἢ ἐπιθεσίωνων*. Synodus Constantinopol. sub Hormisdâ : *οἰάται τὴν ἐμὴν ἀρχάντα, ἀρχιεπίσκοπὸν, ἢ ἐξ ἐκ τῶν προσβύτιων κατὰβαδόντων*, &c.

Προσβύτιον, *Presbyterium*, Dignitas Episcopi. Ordinato Presbyteri in Euchologio : *αὐτὸς, κύριος, ἢ τῶν ἐν ἐπίσκοπῳ τῶν προσβυτέρων ὑπεσπλάθην βαθμῶν, πλῆρωσιν τῶν ἀγίων πνεύματος ἐν διορισί, &c.*

Προσβύτιον, *Presbyteriorum consessus*, τὸ ἱεῖον συνέδριον, in Epistola Xyfti Papæ ad S. Cyrillum in Nova Collect. Concil. Baluziano to. 1. pag. 657. *ἰσραηλῆν γερουσίαν*, apud Basilium Seleucienfem lib. 2. de Vita S. Theclæ cap. 27. *Concilium Ancyrannum* Can. 18. *ἵνα μὴ τοὶ θάλασσο ἐς τὸ προσβύτιον καθίστανται, ἵνα ἴσως πρότερον προσβύτεροι*, &c. Utuntur præterea, S. Clemens lib. 8. Constit. Apostol. cap. 12. 13. S. Basilus Epist. 63. 319. Martyrium S. Sabæ Gothi n. 8. Palladius in Vita Chrysofotomi pag. 142. Novella Alexij Comneni de Electionib. §. 22. &c. Vide in Gloss. med. Lat.

Προσβύτιον, *Uxor Presbyteri*, apud Græcos recentiores præfertim, in Nomocanone Cotelieriano n. 37. 54. 78. 138. 142.

Προσβυτέρια, *Presbyteriæ*, de quibus egimus in Gloss. med. Lat. Pœnitentialis MS. ex Cod. Colberteo : *καὶ τῶσα ἱεραρχία, ἢ ἡν προσβυτέρια, ἢ ἐν βασιμῶν διακόνων ζευγέων*, &c.

ΠΡΕΣΒΥΤΙΑΔΕΣ, *Vidua Seniores*, quæ Sacris in Ecclesia exercitiis vacabant, *Presbyteræ* etiam dicuntur. Concilium Laodicenum Can. 11. *ἵνα τῶν μὴ δόντων τὰς λεγομένων Προσβυτίων, ἢ τὰς Πρακαθηθίων, ἐν ἐκκλησίᾳ καθίσταται*. Ubi Dionysius Exiguus, *Presbyteræ* vel *Præsidentes* : *Ἰσίδωρος* verò *Mercator*, *Mulieræ* quæ apud Græcos *Presbyteræ* appellatur, apud nos autem *vidua seniores*, *uivivæ*, & *Matricularia nominantur*. Ubi consulendi Zonaras & Balsamon. Leontius Presbyter in Vita MS. S. Gregorij Agrigenini : *ὅρα τὴν μῆτρα αὐτῆς μὲν τῶν προσβυτίων καὶ διακόμων παρῶσιν*. Vide Balsamonem ad eundem Canonem Laodic. Clementem lib. 2. Constit. Apost. cap. 28. 57. lib. 3. cap. 5. Epiphanius Hæresi 79. & Gloss. med. Lat. in *Presbyteræ*.

ΠΡΕΣΒΥΤΟΝ. Vide *Præpositum*.
ΠΡΕΣΒΥΤΟΝ, *Præco*. Acta MSS. Pilati apostrophæ : *ἰδόντις ἢ οἱ Ἰουδαῖοι ὃ ἵπτασιν ὃ κέρωρ, καθί-*

κράζω τῷ Πιλάτῳ, λέγοντις, *διὰ τὴν προσώπων αὐτῶν ἐκαλέσας ἰδόντι, ἀλλ' ἑσὸ κέρωρ*. Vide *Præco*.
ΠΡΕΤΕΝΤΟΪΡΑ, in Glossis Basil. *παράσσει*. Vide Gloss. med. Lat. in *Prætenura*.

ΠΡΙΑΔΗΛΑ, *Dacis*, *Vitis nigra*, apud Interpol. Dioscoridis cap. 764.

ΠΡΙΑΜΥΣΚΟΣ, in Glossis Botanicis Colberteis MSS. *ὁ βαμβάκος*. Vide supra in *Βαμβάκος*.

ΠΡΙΒΑΤΑ. *Ararium Principis* *uifibus dicatum*, cui qui præerat dicitur *Comes rerum privatiarum*, de qua Dignitate egimus in Gloss. med. Lat. ut & de hoc arario. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. *πριβάται*, καὶ *λατίνος*, τὸ ἰδιών. Glossæ Nomicæ Vaticanæ MSS. *Πριβάτα*, ἰδιώτικὰ, ἰδίαι, ἰδιώτικῶν, ἰδικὰ, ἅπτα οἱ κατὸν Βασιλέα ἐπίθεσιν, καὶ ἕκαστος ἐπὶ μὲν αὐτῷ παριστάμενος. Glossæ Basilicæ. *Πριβάτα*, ἰδιώτικα. Rutilio : *Πριβάτα*, τὰ τῆς Βασιλείας (MS. τῆς βασιλείας) ἰδίως διαφύραται ἀλλὰ ἢ ἔστι τὰ δημόσια, ἵνα τὴν ἐσὸ τὸ κόμματα τῆς βασιλείας, τῆς δημοσίας ὑπερῶντα ἔσθαι. Λογῆτιον ἢ οἱ δὲο, τὰ σάκρα, καὶ τὰ πριβάτα. Δὸς ἡδ' οἱ βασιλικῶν ἑσσωμῶν, οἱ ἰδιωτικῶν τῆς Βασιλείας, ἢ τῆς Λαυσιόνων, καὶ οἱ δημόσιος ὁ τῆς φύσκ. Adde Balsamonem ad Nomocan. Photij tit. 1. cap. 5. Justinianus in Nov. 69. cap. 4. §. 2. καὶ τὴν θείαν ἡμεῶν οἶκος, καὶ τὰ θεία πριβάτα, καὶ τὸ θείον πατριμόνιον. Ita in Edicto 4. cap. 2. §. 2. in Edicto 8. cap. 2. Procopius in Hist. arscana : *ἡμαρτάντο τὸ τοῖα, κὰν τῆς Μαρίας καυμένη ἀρχῆς, κὰν τῶν Παλιόνων, οἱ αἰμοὶ τῶν θνηστωρῶν, καὶ τὰ πριβάτα καλλιμῶνα, τότε πασημῶν ἵπτιλων ἀπὲ τῶν ὑπερῶν ἐσώσασιν*. *Αὐτοὶ* innominatus in Glossis Basil. *Αἰρικῶν ἱεροῖς Χριστιανῶν δόκων*, καὶ ἀσφαῖρονται τύπος, καὶ ἰδίως τοῖς πριβάτοις λέγ. χρυσίον. Hinc Κύριος τῶν πριβάτων, de quo in V. Κύριος. Vide *Τριμίμια*. Sed qui dicantur *Privati* in Africa, necio an aliquis nos docuerit. Ecce in Nomocanone Photij tit. 1. cap. 5. *ἑλὶ Πατριάρχων, καὶ μητροπολιτῶν, ἢ τῶν Ἀρχικῶν λεγόμενων πριβάτων*.

Πριβάτορος. Scylitzes in Basilio Romani F. p. 705. *ἱπτικῶν* ἢ τῶν Βασιλέων, ἡμιόλο ζευγέων πλὴν στρατιῶν τῶν πρώτων τῶν πριβαλιῶν τῶν ναῦ τῶν ἀσλοφῶν δημοσίων, καὶ παίδας ἰξ αὐτῶν ἡδ' οἱ δὲο. *Præbendarium* hic fingit Meurfius, tanquam hæc vox Græcis unquam nota fuerit. *Gazophylacij præsidem* interpretatur Goarus, ut is instar Comitum rerum privatuarum, ararii Ecclesiæ custos fuerit. Neutra placet conjectura, tamen nihil quod arideat succurrit.

ΠΡΙΒΑΤΟΝ, exponitur ab Hefychio, *τόπος ἱερῶσιν*.

Πριβάτος, *Balneum privatium* : ut Δημόσιον, nudè *Balneum publicum* appellatur, uti in hac voce docuimus. Prochorus de Rebus gestis S. Joannis Evangelistæ : *ὡς ἡ πριβάτων ἀπὸ μίσην τῶν ἰδῶν, ἢ ἐν ἐκ τῶν ἱερῶν ἀσθῶν ἐκ τῶν πριβάτων λίσσασθαι, ἀσπινθῆν*. Ita etiam πριβάτος usurpat Harmenopolus lib. 2. tit. 4. §. 23. quod pauld ante ἰδιώτικῶν ἐκαλέσασιν appellavit. Vide Gloss. med. Lat. in *Privatum*.

ΠΡΙΒΙΛΙΓΙΟΝ, *Privilegium*. Glossæ Basil. *πριβίλιον*, προνόμια. Rescriptum Valentiniani ad Nicomedienfes : *ἢ ἑλὶ τὰ πριβίλιον τὸ πόλιως τῶν ἱμπερῶν ὑπάρχοντα ἀρχαῖα συνέθησα φυλακῆσθαι*. Libellus Theodori Diaconi ad Concil. Calchedon. Act. 3. *προσδωκίας τῶν πριβιλιῶν τῶν μιλῶν ἐκείνης σχολῆς ἀξιωμαθίων*. Mauricius lib. 2. cap. 8. τῶτο ἡδ' πρωτοστατῶν ἐκ τῶν μαχικῶν πριβιλιῶν δίκασιν καὶ ἀρμόδιος ἐκ τῶν ἱπτικῶν ἔχον νομίζεσθαι.

Πριβιλιόνων, eadem notione. Anonymus MS. de bellis Francorum in *Moræa*.

Καὶ βάλανα με γράψωσιν, Φραγκικο πριβιλιέτιο.
ΠΡΙΓΙΟΝΙΖΕΙΝ, *Serrâ fecare*, *Πριζον*, πριονίζων.
 Η Η h h 3

νίζεν. Synaxar. Maximi Cyther. 29. Janv. περιουσι-
ζοίης ἡ δόξα τῶν κεφαλῶν οἱ δέμοιοι.

ΠΡΙΓΚΙΨ, Πριγκιψ, *Principes*, αυτοκράτορ, βα-
σιλεὺς, ἀρχὸν, in Glossis Basilic. Ruricum: Πριγκιψ, ὁ
Πρώτος ἢ πρῶτος τὰς ἐξουσίας. Moschopolus: Πριγκιψ,
ἀξιωματικὸς ὄνομα, ἢ κλιθεὶς Πριγκιπός. Πριγκιπὸς ἐκείνος
σχολῆς, apud Theophrastum an. 13. Anastasij. Palladi-
us in Vita Chrythosomani pag. 63. ἀπὸ σάλας ἑλάφου ὁ
νῦν δὸς Πριγκιπὸν, διαλαζῆν ἢ Θέωλον. Martyrium S.
Menæ Ægyptij MS. εἰς ἡ τις ἢ παρῆστον Πρωσὸς
τανομα, Πριγκιψ, τὸ ἰσχυρόν. Constantinus lib. 1.
Them. 1. ἕσασ ἢ καὶ τινε αὐτῶν (στρατηγῶν) Πριγκιπὸς,
ὡς ἐν ταῖς ἢ ἁγίων μαρτυρίοις διαγραφῶν. Passio S. Gly-
ceriæ Mart. num. 8. ἄπαν ὁ ἡγμῶν τῶν Πριγκιπι, διζά-
μῶν ἢ δάκρυον τῶν, ἀπειθῶν, στρατηγῶν τῶν φυλα-
κῶν. Martyrium S. Mocij: Παλαστὸς ἢ ὁ Πριγκιψ, ἢ
Ἄνθυπατος Θυμομαχίας κατ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ
ἑράτης. Zonaras tom. 2. pag. 27. 1. Edit. εἰς ἡ τις ὁ
Πριγκιπα μῦθ ἢ γερμανὸς ἀνομιῶς, λέγουσιν ἂν καθ' ἑλ-
λίνας Πριγκιψ, &c. Adde pag. 162. & 212. Is πρῶ-
τος ἢ συγλαῦν dicitur Polybio in Excerpt. Habetur
apud Nilum Monach. lib. 3. Epistola 41. inscripta Eug-
enio Πριγκιπα. Vide Gloss. med. Lat.

Πριγκιπός, *Principis Insula*, Suburbana Con-
stantinopoleos, nominata, inquit Gyllius lib. 3. de
Bosphoro Thracio cap. 15. ubi describitur, à frequen-
ti habitazione filiarum Principum, Virginitatem so-
litarium profitentium. Monasterij in ea à Justino
Juniore conditi an. 5. meminit Cedrenus: τῶ ἐ, ἴτα
ἀπὸς τῶν κοινῶν ἢ Πριγκιπῶν, προσῶν αὐτῶν ὄνομα.
Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem Philof. in Jus-
tino Jun. ἐπὶ αὐτῶν κτίσιν τὰ παλάτια Σοφιστῶν ἕξαισια
ἢ λαμπρά, καὶ ὑπερβαλλούσια ἐπὶ ὄνοματι ἢ γυναικῶν αὐτῶν
Σοφίας, καὶ τῶν ἴσων τῶν Πριγκιπῶν ὕσαν προῶσαν αὐτῶν.
Adde Cedren. pag. 390. Theophanes pag. 405. & ex
eo Zonatas, & alij aiunt Nicephorum Generalem
Irenem Augstam in insulam Principis relegasse ubi
illa Monasterium perinde construxerat, unde, inquit
idem Gyllius, fortasse insula appellata fuit Principi-
ps: καὶ αὐτίκα εἰς τῶν ἴσων αὐτῶν ὑπερῶσαν, ἢ ἢ Πριγκι-
πῶν ἰστανόμασται, ἐπὶ ἢ κοινῶν ὑπερῶν διασπαρῶν. Cui-
jus quidem Monasterij fundamenta, ubi amplius
quingente solitaria femine vivere solebant, sua ad-
huc ætate perstitisse scribit idem Gyllius. Sed longè
ante Nicephorum Generalem id nominis obtinuisse
hanc Insulam, atque aded sub Justiniano, docet Eu-
stathius in Vita S. Eutyrij Patr. Constantinop. num.
40. 66. Nicephorus Constantinopol. in Brev. p. 76.
1. Edit. ἐπὶ Ἀταλακίχον μῦθ οἱ τῶν ἴσων ἢ λαμπρότων Πριγκι-
πῶν ἕξαισια ἐπὶ ἢ ἄνα. Anna Comnena lib. 15. p. 462.
ἢ ἢ βασιλίδος ἢ τῶν Πριγκιπῶν αἰλιζερῶν. Meminit
præterea Insulæ Principis Nicetas Paphlago in Vita
S. Ignatij Patriarchæ Constantinop. pag. 1193. κατ'
αὐτῶν ἢ τῶν ἴσων καὶ ἰσῶν ἐπὶ ἢ ὄνομα εἰς
Πριγκιπῶν μελιτικῶν, τῶν σκίλων καὶ τῶν θραζίωνας ἕξαι-
σῶν. Et alibi Platæ, Hyatro & Terebintho vicinas
Insulas eo nomine comprehendit, πλάτη μῦθ ἄν, ἢ
ἢ ἢ τῶν τῶν καὶ Τερεβινθῶν, αἱ Πριγκιπῶν ἴσων προσα-
γορεύουσιν. Unde emendandus Gyllius, qui *Anti-
theonion* pro *Terebinthum* habet, uti non semel
nominatur ab eodem Niceta. Meminit etiam Continua-
tor Theophanis lib. 2. num. 24. pag. 371. ut & Ano-
nymus in Vita S. Nicolai Studite pag. 925. Vita S.
Theophanis Confess. num. 13. Cedrenus an. 5. Justi-
ni Jun. Zonaras in Michæle Calaphata, Cantacru-
zenus lib. 4. Hist. cap. 11. 30. ubi sibi ætate defertam
fuisse ait, & alij.

Πριγκιψ, *Principes*, dignitas apud Occidentales
adjuncta regioni alicui, de qua pluribus egimus in
Gloss. med. Lat. Ita Raimundum Ἀλβιόχας Πριγκιπῶν

vocat Cinnamus lib. 1. num. 10. lib. 2. num. 3. &
Nicetas in Joanne Comn. num. 7. Principem Moreæ
& Achaiæ ex Gente Villharduinea Francica Πριγκιπῶν
Πλοπονησῶν, ἢ ἕλαχας, Niceph. Gregoras lib. 4. Acro-
polita cap. 76. 79. & Phranzes lib. 1. cap. 4. Occurrit
etiam non semel in Vita S. Bartholomæi Junioris.
Adde Chronicon Venetobyzant. an. 1391. & Myr-
ceplum scct. 38. cap. 144.

Πριγκιψ, *Principes*. Ita præterea Græci ortos ex
Familia Principum Moreæ ex Gente Villharduinea
Francica, appellare solent. Pachymeres lib. 7. cap.
19. de Theodofo de Villa-Harduini, filio secundo
genito Gaufridi Moreæ & Achaiæ Principis, qui
Græcorum partes scdatus, Antiochiæ Patriarcha
(titulo tenus) creatus est: τῶ γδ Ἀντοχίας Θεοδοσίου
τῶ Πριγκιπι, &c. Apud Lambecium lib. 8. Comment.
de Bibl. Cæsarea pag. 456. fit mentio Θεοδοσίου ἢ Πριγκι-
πῶν, cujus corpus sepultum dicitur in Templo SS.
Apostolorum: qui non alius videtur à Villhar-
duinco.

Πριγκιπῶνα, *Principissa*, uxor Principis. Can-
taccuzenus lib. 2. cap. 33. ἢ παραλαβόντις νυκτις, πλοῖς
τε ἢ ἴσων παραμῶν ἰστανῶν, εἰς τῶν τῶν κρη-
τῶσαν Πριγκιπῶνα διαφῶσαν.

Πριγκιπῶνας, Πριγκιπῶνας, in plurali. Anonymus de
Nuptiis Thefei lib. 7.

Ἐστικτον κατὰ Θεοδῶν μῦ τῶν Πριγκιπῶν.

Alibi:

Βασιλεὺς, Ἀρχιερεὺς σφικτοὶ, Δικαστῆς καὶ Ἰστανῶν,
ἀποστολῆς ἀνδρικῶν, πολλοὶ γδ Πριγκιπῶν.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:
Εἰ τῶ ἰστανῶν βασιλεὺς μῦ τῶν Πριγκιπῶν.

Πριγκιπῶν, *Principes* Francorum. Constantinus de Adm-
Imp. cap. 27. τότε Σαλμῶν φικῶν ἰστανῶν ἢ Σακάρῶν, ὅτε
διμῆσαν οἱ Ἀσρομῶν τὰ Πριγκιπῶνα. Anonymus
MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ἐκέρῶσαν γδ ἢ Μορίαν, τὸ λῆγον Πριγκιπῶν.
Quia scilicet Toparcha Peloponnesi ex Francis no-
stris *Principes* Moreæ indigebatur. Alibi:

Ἐπὶ ἐκέρῶσαν οἱ Ἰστανῶν μῦ εἰς τὰ Πριγκιπῶνα.
ΠΡΙΓΚΙΠΙΑ. Acclamatio plebis in Concilio
Constantinopol. sub Menæ Act. 5. ἀνα βαλοὶ ἢ Πριγκι-
πῶν ἀνα βαλοὶ τῶν μετῶν.

ΠΡΙΕΚΙΟΝ, *Serra*. Constantinus Porphyrog.
in Tactic. pag. 11. δριπῶσα, ἀξίωμα, φαλκίσι, πρῶτος,
εὐπαρῶ, &c. Ut forte legendum πλῆκῶνα putat
Meurfus.

ΠΡΙΚΙΑ, pro Πρικῶνα, Προίξ, *Dos*. Ἀββῆ MSS.
Regni Hierofolymitanii cap. 159. δίκων ἐπὶ τὸ ἐκῶν τὸ
ἰστανῶν τῶν πρῶτων καὶ εὐφῶν ἢ τῶν ἴσων, καὶ ἴτα τελευ-
τίσων, καὶ τὸ εὐφῶν εἰς κληροῖμα τῶν. Nicolaus Luca-
nus in Iliade Barbarogr. 1.

τῶν ὁπίων ὄνομα δίκων εἰς τῶν λαζῶν ἢ γυναικῶν,
εἰς ἢ ἴσων ἢ παρῶν τῶν δίκων ἢ ἢ ὄνομα πρῶτα.

Nicanor Athenatum Episcop. in Epist. ad Theodof.
Zygomalam, apud Crusium lib. 4. Turcoç, ὄνομα
αὐτῶν ἢ γυνῶν αὐτῶν πορῶσῶν πῶσαν τῶν πρῶτων, ἢ τῶν
προαμῶν δριπῶν ἕξαισια δίκων. Vide Προκίον.

ΠΡΙΚΑ, *Dolor*, *Tristitia*. Historia Apollonij
Tyrij:

Ἐρχε τῶν πρῶτων δειπῶν, ἢ τῶν μεγάλην θλίψιν
Rurum:

Κ' ἔρχε τῶν πρῶτων ἕσασ, καὶ εἰς ἢ καρδίαν ἐσῶσα
Alibi:

τῶν πρῶτων τῶν ἀμῶν τῶν βαλοὶ τῶν γυνῶν ἴσων.

Πρῶτον, πρῶταινον, *Tristitia afferre*. Πρῶταινον,
Tristitia. Fabulæ Ἐποφί Græcobarb. p. 170. μῦ πε-
κῶν, ἢ ἀδελφοὶ μῦ. δῖοτι ἕξαισια, ἐπὶ ἢ γυνῶν ἢ ἀδελ-
φῶ ἢ λῶσαν. Eadem Histotia Apollonij Tyrij.

Εἰστέλει δὲ καὶ πρὶ ἀφαιρέσεως, Ἀπαιτιμὸν δὲ τῶν ὡσὶν ἀφαιρέσεως.

Alibi :

Ἠθλῆσαι τὰ παραυῶν γιαιτῶν πρικαμῖον.

ΠΡΙΚΑ ΜΙΓΔΑΛΟΝ, Amygdala amara. Glossæ Jatricæ Græcobarb. MSS. ex Cod. Reg. 1047. λαινοὶ δὲ ἀπὸ ἀμῖν τῶν λα ἀμάρ τὸ λέγον Πρικαμῖ-δαιον. Vide mox Prias.

ΠΡΙΚΥΣ, Πριεὺς, Ἀμαριον, Πιερεὺς. Πρικαίνου, Amarefere.

Πρικοῦλον, Ficus amara. Glossæ Botanice MSS. Τριφύλλον, ἢ πρικοῦλον.

ΠΡΙΜΑ, Parris, Πρίμα. Anonymus de Nuptiis Theseli lib. 1.

Ὅλα τὸς μὲν τῶν φημις τε τὰ κότερα συμύσασιν.

Lib. 2. Τὸν πλεον κότερ τὰ κότερα ἀνεμν εἶχασ πρίμα.

Alius de Vulpe & Lupo : Εὐθὺς ἐκμακ ἀγγράζαν, τὸ πιδάσ ἐνίχσαν, καὶ μαζούλικαν, καὶ οἰσὶν πιδά φημις ἀνίθικασ.

ΠΡΙΜΑ ΒΕΡΑ, Primum uer; vox Italica & Francica. Emmanuel Georgillas MS.

καὶ ὁ χειμῶνας ἐνυθῶν, κήθου ἢ πρίμα βέρα.

ΠΡΙΜΑΣ, Primas, Interpres Græcus Concilij Lateranensis pag. 131. ἰπιοκοπον Κολυμβον δὲ κατ' αὐτ' ἀγίας οὐδὲ σσιμὸν δὲ ἰπιοκοπον Πρίμα. Ubi in Lat. Primate Episcoporum Sancti Concilij ejus.

ΠΡΙΜΗΝ, Primum, Πρίν. Damascenus Studita Homil. 22. καὶ ἐκασθὸν ἄσασ τὸν τὸν οὐδ' ἢ ἐτελῶσασ ἐκείν Χριστιανῶν, καὶ οἰσὶν φημις μὲν ἢ βασιπσι, δὲν ἰπταουσιν διδάσκαλοὺς τῶν, &c.

ΠΡΙΜΙΓΓΙΛΙΟΣ, Πριμιγγίλι, in Glossis Basilicæ, & in Glossis Juris MSS. exponitur ὁ Πρώτος, ἢ ὁ ἀρχαῖος. Suidas : Πριμιγγίλιον, τιμὴν, ἢ τῶν βασιλικῶν δαρεῶν, ἢ προτομίαν. Ita etiam apud Phavorinum, ubi hæc vox petinde pro, Privilegium, sumitur : ut scribi debuerit περιβιλιζόν. Tametsi litt. μ. in hac voce interdum interponunt supra laudatæ Glossæ πριμιλιδνα, προτόμια. Ubi fortè legendum πριμιλιζία, vel πριμιλιζόν, ut in Glossis MSS. Reg. Cod. 2062. & Colberteis : πριμιλιζόν, τιμὴν βασιλικῶν, προτομίαν. Ita etiam apud Phavorinum.

Πριμιλιζία, Privilegio donatus, apud Scholiast. Basilicæ, ad lib. 13. pag. 119.

ΠΡΙΜΙΠΙΛΙΟΝ, Dignitas Primpilarij. Glossæ Græcæ. Πρώτον δῖνον, Primpilum. Modestinus lib. 3. Execut. Πριμιπιλαριὸν ἢ ἄτο νομίζον ὁ δῖνασάσιν πριμιπιλον.

Πριμιπιλον, Annona, que datur Primpilij Centurionibus, ut inter milites distribuantur. Theodorus Hermopolites lib. 9. tit. 19. πριμιπιλον ἐστὶ τὸ τῶν πρώτων ἀκούσασάσιν διδόμενον εὐφροσίν, ἢνα διασπῆμα τῆτο αὐτῶν. Michael Pfellus in Synopsi legum v. 920.

Ὅτιον τὸ διδόμενον ἀκούσασί τῶν πρώτων. Glossæ Basilicæ, πριμιπιλιον, στρατιωτικὴ ἀνῶνα. Πριμιπιλιον, δῖνασῶν χρεωσπριματων. Ἀπὸ πριμιπιλι, δὲ ποθησῶσι. Liber 9. Basilicæ. τὸ χρεωσπῆμιον ἀπὸ πριμιπιλιον πᾶσαν τῶν ἰδιωτικῶν χρεῶν προτιμᾶσ. Adde lib. 56. tit. 17. pag. 743. & 13. Cod. de Cohortilibus lib. 12. Πριμιπιλαριῶν, Primpilarius ; Suidæ ; ὁ τὸ μᾶλλον ἀξίωμα τῶν στρατιωτῶν ἔχων, καὶ τῶν βωμολογῶν. Glossæ Basilicæ. Πριμιπιλαριῶν, πρῶτος τῶν ἀκούσῶν. Πρωτεύων τῶν δροσφῶρων, πιδμα καὶ ὡσὶν, ἢτοι γυμνῶς, τὸ σιδηρῶν ἔμβολων, τὸ ἀκόντων, τὸ δέρου. Phlegon Ἰrallianus de Mirab. & Long. pag. 92. Ἰαλῶν Μοδῆσινα, πόλιος Κερσίονων, Πριμιπιλαριῶν ἀπιδόθηρα, &c. Vetus inscriptio apud Sponium tom. 3. Itiner. p. 105. Κ. Β. ΑΥΡ. ΛΑΒΗΝΗΝ ΡΟΥΦΕΙΝΟΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΝ ΔΕΣΠΟΤΑΤΟΝ ΠΡΙΜΙΠΙΛΑΡΙΟΝ ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ ΟΥΡΒΑΝΙΚΙΑΝΟΝ ΠΑΙΔΙΑ ΚΟΡΝΙΛΙΑ ΝΕΙΚΑΡΕΤΗ ΤΟΝ ΑΝΑΡΑ.

Occurrit præterea in Basilicæ lib. 38. tit. 1. capite 8. 9. 10.

ΠΡΙΜΜΙΚΗΡΙΟΣ, Primus cuiusque ordinis : ὁ πρῶτος τάξιος τῶν τυχιῶν, Suidæ. In Lexico adespoto MS. ὁ πρῶτος τάξιότης τῶν τυχιῶν. Novella 2. Heraclij de Clero M. Ecclesiæ : μηδενὸς ἑτέρου, πλὴν ἐν ἐκαστῶν τάξιων λειτουργῶν πριμμικῶν, &c. Synaxaria in SS. Sergio & Baccho 6. Octob. καὶ ὁ πρῶτος Πριμμικῶν ἢ τῶν σελῶν τῶν Κηθῶν, ὁ δὲ Βασιλεὺς Σικυδιῶν. Vide Nilum Monach. lib. 2. Epist. 238. Acta S. Maximi pag. 31. & Gloss. med. Lat. in Primitierius. Et infra in Κύριος, & Σωτήριος.

Πριμμικῶν, Primitierius, Dignitas vel functio Ecclesiastica, de qua sic Catalogus Offic. Magnæ Eccl. Allatianus : οἱ δὲ δύο Πριμμικῶν ἵερωσύνη μὲν τῶν Δομῆσιων, καὶ ἡσῶσις καὶ αὐτῶν. Neque alij sunt ab iis qui Latinis Scriptoribus appellantur Primitierij Canonum.

Μῆρας Πριμμικῶν, Magnus Primitierius, Dignitas Palatina, apud Codinum cap. 2. num. 10. qui nudè Πριμμικῶν dicitur apud Theophanem an. 2. Constantini filij Iteves. Ejus munia ab eodem Codino recententur cap. 5. num. 21. 30. 31. 32. cap. 6. num. 10. quorum præcipuum erat, Imperatoris sceptrum gestare. Erat præterea ἄς τὸ φραστόν, καὶ τὸν βασιλικῶν σιωτάξιως, habebatque ἰδίων αὐτῶν ἐλάμειον ἐν τῇ τριαιτῇ σιωτάξι. Ejus insignia ac vestes idem describit cap. 4. num. 13. Meminit præterea ejusdem dignitatis Anna Comnena lib. 11. Alexiad. pag. 317. Georgius Acropolita in Chron. cap. 57. 75. 82. Pachymeres lib. 2. Hist. cap. 13. &c.

Πριμμικῶν τῶ ἀναλυσῶν, Primitierius Lessorius, de quo quædam attigimus in Gloss. med. Lat. in V. Lessor. Istius Dignitatis meminit Joannes Episcopus Cetri in Resp. pag. 328. & Codinus de Offic. cap. 1. n. 138.

Πριμμικῶν Αὐγύσιν, Primitierius Augusta. Eustathius in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopolit. num. 84. ἐνωτάριος τις τῶν ἐνὶ τῶν παραμῶν Κασποπόλιον τῶν Πριμμικῶν (μῆρας) Αὐγύσιν. Ita legi in MS. monent Editores.

Πριμμικῶν τῶ αὐλῆς, Primitierius Aula, Dignitas Palatina, apud Codinum cap. 2. num. 33. Quæle verò illius fuerit munus, sic ille describit cap. 5. n. 44. ὁ Πριμμικῶν τῶ αὐλῆς ἔχει μὲν ὅς παρασάσει ὑπηρεσίαν, ὡς προσπορίζον ὑπὸ αὐτῆς ἢ καὶ πῶς ἐν τῇ αὐλῇ παύλας. Et num. 51. de Bardariotis : καὶ τῶν ἱερωσύνη, ὑπὸ αὐτῶν αὐτῶν τῶ Πριμμικῶν τῶ αὐλῆς, καθὰ εἶρη. Adde cap. 7. num. 3. 22. Idem cap. 4. num. 35. ejusdem dignitatis insignia describit. At aliud ei munus adscribit Cinnamus lib. 3. num. 19. Extr. Ἰεργῶν ὁ τῶ βασιλικῶν ἱεράρχων σαλπρισῶν, ἐν δὲ Πριμμικῶν τῶ Αὐγύσιν ἐθὸν ὀνομάζεσιν. Præerat igitur Tubicinibus Palatinis, de quibus agit idem Codinus cap. 5. num. 15. Meminit præterea hujusdem dignitatis idem Cinnamus lib. 2. num. 6. Georg. Acropolita in Chron. cap. 49. 69. & Cantacuzenus lib. 3. cap. 32. nec ficio an idem qui nudè Πριμμικῶν dicitur Anonymo Combesiano in Porphyrog. num. 5.

Πριμμικῶν τῶ Βαρδარიῶν, Primitierius Bardariatum, Dignitas Palatina, de qua Codinus de Offic. cap. 5. num. 54. Præerat is Bardariotis ad Imperatoris custodiam deputatus : qui autem sint Bardariotes, vide in hac voce.

Πριμμικῶν τῶ βασιλικῶν ἱερασίαν, Primitierius Imperatorij Veliarij, apud Leonem Grammaticum in Constantino Leonis F. pag. 494. & Anonymum Combesiano in eod. Constantino num. 12. At Symeon. Logoth. in eod. Const. n. 13. habet τῶ βασιλικῶν προβουστιαριῶν.

Πριμμικῶν Νοτάριον, Primitierius Notarium, qui

qui Socrati lib.7. cap.23. περιστασις ἢ βασιλικῶν καταγραφῶν. Περιμμηκίος ἢ λαμπροτάτης Τριβόνιον Νόταριον, in Notit. confuetudin. post Nov.8.

Πριμμμηκίος ἢ Νόταριος, Dignitas, vel certe munus Ecclesiasticum, cuius mentio est non semel in Conciliis. In Calchedonenſi Act. 1. Joannes Presbyter dicitur Πριμμμηκίος ἢ Νόταριος, qui pauld ante πρῶτος Νάσιον appellatur. Et in Act. 3. occurrit Ἀκτίος Ἀρχιδιάκονος ἢ βασιλιάνος Κτίλιανος νιάς Ρώμας, ἢ Πριμμμηκίος Νάσιον. Vide Concilium Ephesum Act.1. pag. 455. & Græcum Interpretem Concilij Lateranensis pag. 99. 122. 137. 150. 161. 231. Inter dignitates Ecclesiasticas recenſetur etiam à Codino cap.1. num.36. ex Cod. Reg. nam in Edito dicitur Πριμμμηκίος ἢ Ταβηλαριον.

Πριμμμηκίος ἢ Σιλνιλιανιον, Primicerius Sententiariorum, in Concilio Calchedonenſi Act.11.

Πριμμμηκίος, Arupicum, seu Divinorum species, de quibus ita Balsamon ad Can.61. Trullan. Ἐκατόταρχοι οὗτοι οἱ παρ' ἡμῶν λογάρχοι Πριμμμηκίον ἕκαστος τὸ παλαιὸν ἀφ' ἑρωτοῦ γινώσκοντες, φρονιμώτεροι δ' ὄντες, ἢ καὶ συμβουλῶν ἢ λοιπῶν υπερφρόνιστοι, οὕτως εἴτε τισιν μυστῶν ἕργασίων τὸς ἀπλοῦστους πλαισίησι, ὡς ἀνδρόδου ἐπιστάτοιο.

ΠΡΙΜΜΙΑΣΓΙΟΝ, Privilegium. Glossæ MSS. Cod. Reg. 1708. & 2062. περιμμιλοζιον, τιμῶν βασιλικῶν, προνομιον. Vide Πριμμιζιον, & Glossæ Basilic.

ΠΡΙΜΙΣΚΡΪΝΙΟΣ, Primiferinius. Glossæ Basilic. Περιμμοικρῖνιος, οἱ πρῶτος τῶ ταξίως. Habentur apud Nilum Monach. Epistolæ inscriptæ aliquot Περιμμοικρῖνιος, lib.2. Epist.139. 240.253. Apud Theophanem an.7. Nicephori Generalis occurrit Theodosius Patricius καὶ Περιμμοικρῖνιος. Vide Glossæ med. Lat. in Primiferinius, & infra in Σκρινιον.

ΠΡΙΜΟΑΟΚΑΡΙΟΣ, Suidæ exponitur, ὁ ἢ ἀκρότατον βαθμόν ἢ σφοδρῆς ἔχων, ἢ σφοδρῆς ἢ τιμῆς. Quis in prima acie locatur. Ita etiam Phavorinus. Vide Πρῖμος.

ΠΡΪΜΟΣ, Primum. Glossæ veteres: ἀρματῆρα σπῆμα, μελίτη σπῆμα. Olympiodorus, διὸ πρῶτος ἢ Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνή Πρῖμα, ἢ τοῖς πρῶτοις ὀνομαζῶνται. Theophilus lib.3. Instit. tit.17. μεῖζ ἢ πῶ πάντων ἐπιρωτῆται, ὁ ἐπιρωτῶμενος ἰαν σπῆμα, Ὀμολογῶ, ἢ Πρῖμος ἐπιρωτῆται με, Ὀμολογῶς δίδοναι ἱκατόν νομισματῶν, ὀμῶσι καὶ σκηνῶσθ.

Vox etiam Tacitorum: Primum cuiusque Ordinis, qui & Λογῶδες, & πρῶτος ἢ σίχη. Leo cap.4. §.17. Λογῶδες ἢ λόγῶ καὶ Πρῖμος, καὶ πρῶτος ἀτης. Mauricius lib.2. Strateg. cap.9. τῦτως ἢ τὸς ἕκαστικα ὀνομαζῶσι ἕνα παρ' ἕνα, ὅπου Πρῖμος καὶ σκηνῶσθων. Occurrit ibi pluries. Ut portò Primi, πρῶτος ἢ, ita Secundis, ἐπιρωτῶθ dicuntur eidem Leoni cap.4. §.71. Atque Primi illi iidem videntur quos supra Πριμμμοικρῖνιος ex Suida appellatos observavimus.

ΠΡΙΜΟΣΟΥΤΑΡΙΟΣ, Vide in Σκῦτον.

ΠΡΙΝΑΡΙΟΝ, Ilex. Theophylactus Hierodias. Homil.8. pag.141. Πρῖνος ἢ τὸ πριναριον λέγεται.

Πρινοκόκη, Coccus Ilicis. Glossæ Gr. Lat. Πρῖνος, Ilex. Πρινοκόκη, Ambancia, mora. Anonymus de Nuptiis Theſei lib.11.

Τὰ χῆλην ἢ λογῶτζῆκα κόκηνα ὡς Πρινοκόκη.

In Glossis Jatricis MSS. lego, κόκη βασικῶς, τὸ Πρινοκόκιν. Granum iinflatum, Hinc Πρινοκόκατος. Nicolaus Mireplus fecit.1.cap.109. ex MS. χειρῶ καθάρῃ ἕστῳιον ἄ, μιλῶν Πρινοκόκατον λῆτῳ α. Ubi Fuchsius c.111. Serici recenſer à grano ilicis iinflat lib.1. vertit. Id est festam iinflat ex Chermes.

ΠΡΙΝΤΖΗ, καρπιλή, ἢ ῤῖζα ἐκῆβελ. In Lexico MS. Reg. Cod.1843. Apud Matth. Silvaticum, Këbalon, est Thapsia. Eleutherus Zebclenus de significatione Eclips. ἢ Πρῖντζῆ, ἢ ῤῖζα ὀμῶσι, ἢ πλῆθος σακχαρῶ. ΠΡΙΝΤΖΙΝΟΣ. Vide in Πρῖντζῆ.

ΠΡΙΟΝΗ, Πριώνι, Serra, prium. Leo in Taclic. cap.5. num.6. ἢ χειρῶμυλα, ἢ Πριώνια, καὶ ὄρῳγια, καὶ σφῶρας, πύραμα, κοφῖνος, &c. Χερσπριονιον, Serra manualis. Πριωνῖον, Serra fecare, διασπριον.

ΠΡΙΟΡΕΣ ἢ ἄρῖμῶ, Priores numeri, vel Cohortis. Justinian. Nov.112. cap.11. οἱ δὲ ἄλλο οὐκ ἔσῳθελ προσωπο πρῶς τὸς Πριόρας ἢ ἄρῖμῶ, καὶ τὸς Χαβῆλαριος. Eadem habentur in lib. 29. Basilic. Eustathius de Temp. intervall. μετ' ὅ τι παρῶσι καταμνημάτων ὀμῶσιον οἱ Πριόρας ἢ ἄρῖμῶ, ὅτι ἰτελιούσται. Vide Glossæ med.Lat.in Prior.

ΠΡΙΣΚΕΙΝ, Tumescere, Inflare, Πρῖσκῆσι, Tumere, Innumescere, Inflari, ὀκῆδῶσι, οὐδῖαιον. Stephanus Sachleces in verbis. Politic. MSS.

Ποτὶ καὶσῆς ἑὰ σκῆλινα καλὸν ὕδιν ὀρίσκη, Ἐὶ μὴ ἀρῶσῖαις, καὶ κόλασῆς, κ' ὕστῆρα κλαίῃ πρῖσκη.

Agapius Cretensis in Geopon. cap. 59. τὰ γλοκία Πρῖσκῆσι, τὰ σπῆρα ποσῶς δῖν ἑρῖφῖσιν, &c.

Πρῖσμα, Tiber, Tumor, Inflatio, ὄγκος, τύλωμα.

Πρῖσκος, Grossum, ὄκωθ, ἑρῖν. ΠΡΙΧΟΥ, Prusquam. Glossæ Græcobarb. ἰρῖνῆς προτιτῆρα πρῖσκῆ να ἰνὸ ὀνόμας ἢ πρῖν ἢ νόμα, ἢ πρῖχῶ ἢ νόμα. Stephanus Sachleces in Monitis MSS.

Εἰς πῶν ἀρχῶν τῆς ἢ πολλοῦσι Πρῖχῶ ἢ ἰδῶσιον Ὀλοὶ πῶν ἕρῖφῖσιν ὡς δῖκαυτῶν χερῖνιον. Emmanuel Georgialis de Mortalitate Rhodi MS.

Τὸ πῶς αὐτὸς να πορῶθῖν Πρῖχῶμῶθ ἑνὶ ταβῆν. ΠΡΟΑΓΓΩΓΟΣ, pro magistratus, Leno, in lib. MS. Syntipæ.

ΠΡΟΑΜΒΟΥΛΟΝ, Praambulium. Helychius: προαμία, τὰ προαμῶμῶθ, ὡσπερ προαμῶμῶθ, τὰ προαμῶμῶματα. Ubi προαμία emendat Scaliger, Salmasius, Meurfius, & alij; quomodo etiam edidit Phavorinus. Verum quid vetat hoc loco προαμῶμῶ idem existimare quod infra προαμῶμῶμα, id est Tibbie vel Cythare praedium, quemadmodum solent Tibicines vel Cytharistæ Tibias aut Cytharas conciliare, antequam eas inflect aut pulsent omnino. Galli dicerent accorder ses airs, que vox ab aura, vel aëra videretur deducta, id est leni vento, quo inflantur Tibiæ: ita ut Tibiarum respectu προαμῶμῶ, Cythararum verò προαμῶμῶν dictum fuerit, vel προαμῶμῶμα. Quæ enim est comparatio Proaulij cum Procytharistaiæ, nisi προαμίον, ab αὐλῶν, Tibiis, deducta?

ΠΡΟΑΞΗΤΗΣ, Duflor, Conduflor. Regula S.Pachomij num.22. μετῶς ἕσπελετισθῶ, ἰαν εἰς ἱερασία κληθῶσιον οἱ ἀδελφοί, ἢ μὴ ῤῥητικῶσιον πῶ μελλῶσιον ἐκῆβῆτον ὁ ῥῖ ἰρῶμῶμῶθ, ὡσπερ οἱ προαμῶθ αὐτῶθ προαμῶθ.

ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ, Suburbanum, Prædium, Villa suburbanæ. Possessio, apud Victorem Tunnenensem in Anastasio, & Anastasio Bibl. in Vitis Pappassim. Justinianus in Nov.117. cap.15. εἰ προπῖνῶσι ἢ εἰ προασῖοις, &c. Theophanes an.5. Justinij Jun. ἡρῶθῆς κίτῳ εν τὸ δῖυτερον εἰ πῶ προασῖον αὐτῶ, ὁ ἰχῶν πρὸ ἢ βασιλιάνῶσι αὐτῶ. An.7. διατῆρας τὰ προασῖα ἢ πόλεως. Occurrit passim. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib.4. fecit.11. num.1. & Glossæ med. Lat. in Proastium, & in Suburbanum.

Neque tamen προασῖα semper erant extra Urbem, sed

sed interdum intra ejus septa , ut sunt Romæ hodie Ville & Vineæ dictæ , quæ præsentium vice sunt magnatibus. Id nos pluribus probamus in Difertat. de Hebdomo , notis ad Zonaram subnexâ.

Προσπίτη, Pradiolum, apud Symeonem Logothetam in Leone Philof. num. 15. ὅς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆ Νησοῦν προσαπίτην ἐκίητο παρὶ τῆ Φαλασθῆ πᾶνυ μακρόν.

ΠΡΟΒΑΤΑ, Spume fluuimim agitatorum in mari, vel in fluuiis, quæ nauæ postri ita vulgò vocant, quòd Lanigeræ oves candidæ iis effingi videantur, Eustathius in O. Iliad. ἡ γὰρ χυδαία γλῶσσα ἐκ τῆ ἀνεμοῦ ποιμαίνον ἀγα, καὶ ἐκ τῆ Σρασικῆ κύων. ἃ δὴ ποιμαίνου ἐβήσαν, ἐρμαίησιν ἐτίληπον αὐτὴ ἀσφαλῶς ἄβων ἐπέον ἀρίδατα τὰ ἐν τοῖς ἀέροις κύματα.

ΠΡΟΒΑΚΤΩΡ, Artemidorus lib. 2. cap. 33. ubi de Pugilibus : ὁ ὅ πρόβακτωρ, ἕμφορον μὲν καὶ χαρμῶνα, λαμυρὰ δὲ καὶ ἱεραιεὶα (ἕξει ζωαῖα.)

ΠΡΟΒΑΤΕΙΑ, Occasinum, apud Interpol. Diofcor. c. 610.

ΠΡΟΒΑΤΟΜΑΝΑΡΗ, Ovide, in Turcogr. Crusij.

ΠΡΟΒΑΤΟΡΙΑ, Probatioria, Testatio, qua qui in ordinem aliquem adfciunt, idoneus est probatus venientiat. Vox in Imperatorum Confitutionibus fat frequens. Glossæ Basilic. προβατορία, ουσάσται καὶ δὲσπὸς ἤσται. Edictum 13. Justiniani : ἐπειδὴν ἡ ταξίς καθῆσται, μηδένα τῶν ἀνευσελασῶν γνῶσται, χωρὶς τῆ προβατορίας.

ΠΡΟΒΕΛΗΤΖΗ, Privilegium, Charta, Diploma. Afficæ MSS. Regni Hierofolymitani cap. 122. ἐὰν γίνῃ τὸ, κανὴν ἀνθρώπος, ἢ καμία γυνίκα φέρη εἰς τὴν αὐτὴν καίνα γραψίμου εἰς μαρτυρία, ἢ κριτάδες ἢδὲ ἡ αὐτὴ ἐντιχύνῃ να τὸ πειλαθῶν, ἢδὲ να τῆ ἀκούων ἢδὲ να τῆ πεισίνων καὶ τὸ δίκου, ἐὰν οὐ εἶη προβαλήτην, ἱσραηλιτέων μὴ τὴν σφραγίδαν τῆ χήρας, &c. Et cap. 134. ἐὶ ἐντιχύνῃ ὁμοίῳ να ἐν σφραγίδων ὅς να ἄτον προβαλήτην ἱσραηλιτέων. Sc. Adde c. 127.

ΠΡΟΒΕΝΤΖΙΑΛΙΟΙ, Provinciales, in Glossis Basilic. εἰ τῆ Ἐπαρχίῳ ἀρχόντης εἰς τὴν σεμαρῶν τῶν οὐ Περιβλεπῶν, ἢ Ἄσθῶσπῶν, Ἄνευσελῶν, Κόμητις Ἀνατολῆς Βικασεῖ, καὶ οὐ τοῖστων, &c.

Προβαλιεύω, Provincialis, apud Palladium in Vita S. Joannis Chrystofomi pag. 197. Προβαλιεύει τις στρατιωτῆς τῆ ἀεὶ τῆ Βουσίλια σχολῶν.

Προβεντζιάλιος, Provincialis, Monachorum unius Provinciae supremæ Præfectus, in Actis Concilij Florentini pag. 497. Edit. Labbei.

ΠΡΟΒΙΟΣ, Ovinus, μέλωσ, προβάτειος.

Πρόβα, Ovina pellis, μωλωσ. Item Membrana, Pellis ovina scriptioni idonea. Nicetas in Isaacio lib. 1. num. 3. ex Cod. Græcobarb. εἰς γραμματισῶ φεῖσιν τα εἰ ἀπαλῶν ἐντὶ ὄνουσ, καὶ πρόβατα μὲν κλαμαρία ἔχουσ. Ubi Cod. alter, πιναικίον ὅ καὶ γραφεῖον αἰά χήρας ἔχουσ. Lib. 3. num. 5. ἀμῶσδῶ ὡν πρὸς τὸ κρατῆν πιναικίον καὶ πρόβατα, καὶ εἰ σχολῶν πρὸς τὸ μαθαίνεν ἀπὲρ χήρας. Ubi Cod. al. ναισκαρίον τὴ γραμματισῶ καὶ πιναικίον δὲ ἰσῶμων.

ΠΡΟΒΑΗΣΙΣ, Promotio in Patriarcham, vel in Episcopatum, quæ ab Imperatore fiebat. Electo enim ab Episcopis & Clero, Civitatis Episcopo, vel Patriarchâ, eorum Decretum, quod μέλωμα vocant, ad Imperatorem deferrebat Ecclesiæ Referendarius, ac viciffim ille, si electionem gratam haberet, illud ad Electum remittebat, quo facto in Episcopum consecratur. Rem explicat Symeon Thefalonicensis de Sacris Ordinat. cap. 9. pag. 174. ἃ ὅ ἄποσῶσ εἰς τὸν ἱερός καταδῆξίμωσ γνῶσται καὶ ταῖσιν καὶ βασιμῶν προαξίμωσ, πρῶτον γραφεῖσιν εἰς ἱερέα, καὶ ἐστὶ τὸ μέλωμα δῆξῆσ μὲν δὲ καὶ μέλωμα καὶ ἕτερον τὴ τῶσ

πρὸ τῆ χειροσίνας ἢ ἐν Σφρασίμῳ, ὁ καὶ ἔσθ Προβαλιεύει τῶσ ὅ εἶσθ ὁμολογία τῆ βασιλείας εἰς σῶμασ οἰκίαν, καὶ τῶσ πρὸς πᾶν ἐκκλησίαν, ὡς εἶσθ τῆ ἐκκλησίαν παρὶ αὐτῆσ ἰψοφισμῶν, πᾶν ἐκκλησίαν ποιμαίνε καθὰ ἕξίμωσ, καὶ ἐν τῆ ἀγία Τριάδῃ τῆ ὑπερασπίδῃ τῶσ πᾶν βασιλείαν, ἕξῆ καὶ αὐτὸς Ἀρχιεπισκοπον ΚΠ. νίας Τῶμα εἰς οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἢ μέλω εἰσῆξῆ αὐτὸς αὐτὸς, ἢδὲ δῖδῶσ τῶσ τῆ, ἀλλὰ συμφωνῆ καὶ ἐσκακῆσ τῶ ἱεργῶ. Formula verò ejusmodi προβαλιεύσ sic describitur à Codino c. 10. num. 7. ubi Imperator sic loquitur : ἡ ἀγία Τριάς εἰσῆξῆ τῆ παρὶ αὐτῶ ὑπερασπίδος ἡμῶν βασιλείας, προβαλιεύται ὁ Ἀρχιεπισκοπος ΚΠῶμασ, &c. Mathæi Patr. Constantinopolit. Testamentum : τῆ τοῖσιν ἐκκλησίαισ χειροσίνας καὶ ὑμῶν ἐπιχίλῶσ ἀνευσελασῶν, ἕξῆσ τὸ πάσιν αὐμῶσ καὶ προβαλιεύει τῆ Σειστάτα Βασιλείας, ἢ μεταίτεται ἡμῶσ, κρίμασιν ὅς εἶδῆ Θεὸς, πᾶν ταῖσιν ἐπιχίλῶσ προσασῶσ. Extitit is Patr. Constantinopol. post Callistum, sub Manuele Palæologo, Sguropulus in Hist. Concilij Florentini scct. 12. cap. 5. ἱερός τις πόλιστος ἐδῶν ὄνασ τῶσ καὶ τῆ Πατριαρχῆσ περιβλεπῶσ. Suprà : παρῶμῶσ τῆ εἰ ἡμῶσ, καὶ ἐν τῆ μέλωμα, καὶ ἐν τῆ προβλεπῶσ, &c. Ita προβαλιεύται, pro Creatione Magistratus ac Dignitatis usurpat Codinus cap. 17. num. 2. de Creatione Deporæ, ubi sic Imperator effatur : ἡ Βασιλεία μὲ προβαλιεύσ σι ἀνεπέτῶ. Adde cap. 19. num. 1. Vide μέλωμα.

ΠΡΟΒΟΑΟΣ, Provisor, qui alimenta & cibaria militibus ac copiis parat : Præbendarium, vel etiam Conduclor. Nicetas Græcobarb. MS. in Balduino num. 5. ἄτα ζῆταῖον ἵνα μόνον ἕξίμωσ, καὶ πρὸς πᾶν αὐτῶ ἀπὸ τῶσ χήρας, μὲν καὶ προβῶσ. Ubi Cod. Edit. αὐτῶσ πᾶν εἰς τὰ σῆταῖον ἰδῶ μετῶ ἕξίμωσ ἐδῶ μῆξῆ τῆ Πανουκῶν ὄριον ἀνευσελῶν. Anonymus de Neptiis Thefei lib. 2.

Τὸν πόνον ἔχασ βουθῶν, πᾶν τῶσ προβῶσν τῆσ.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea :

Ἄλλων τῶσ φράγῶσ, ἕρχουσ ὡσὺ ἕχασσι προβῶσ.

Mox :

Καὶ ὅσ τῶσσιν, οὐ προβῶσ πιδῶν καθαλιεύων.

Infra :

Ὁ Σῆρ ἰουλίς τῶ αἰδουσ προβῶσ ἐκ τῶ τόποσ.

Rurfur :

Φιλοδωριάς μαρῶλας με προβῶσ τὴν ἕσπῆσ.

Anonymus MS. de Amorib. Lybistri & Rhodamnes :

Γίνωμα προβῶσ ἰσῶ πρῶτον ἰσῶ περῶσ.

Et suprâ, ubi de Infcriptione statuae memfem Martium representantis :

Προβῶσ ἕμῶσ καὶ στρατιωτῆσ πολέμα.

Provifor exteriorum, in Ordine Præmonftratenfi, ad quem pertinet exteriora providere, circuire curias, & curias, & domos in eis construere, numerum animalium scire, &c. Vide Statuta ejusd. Ord. dist. 2. cap. 10.

Προβῶσ εἶσθ, Προβῶσ εἶσθ, Provifor : ex Ital. Provendidor. Idem Anonymus de Bellis Francorum Peloponnesciacis :

Οροκίλων ἀλαξῆν, ἕθαλε ἀμῶσ ἰνῶσ,

Πρωτοβῶσιάρμω ἀλαξῆν, ὁμοῦ Τελοσφρίμῶ

Τῶσ Προβῶσ εἶσθ τῶσ κῆσων, τῶσ Κασιτῶνῶσ ἰνῶσ.

Infra :

Καὶ προβῶσ εἶσθ καρῶσ, καὶ ἀλλῶσ τῶσ ἕξῶσ.

Bonapheus in Epist. ad Theod. Zygomalam, in Turcogr. Crusij p. 270. τῶ καθροῶσ τῶ Προβῶσ εἶσθ Ζακινθῶσ.

Προβῶσ εἶσθ, Parare, Preparare : ex Ital. Provèdvere.

Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea :

Καὶ ἐκλύω τῶσ ὀδηξῶσ, καὶ ἐπροβῶσ ὄνασ τῆσ.

Damascenus Studita Hom. 21. ἰσῶσ τῶσ ὅ γῆρα τὰ μαθητροβῶσ ἵνα ἕξῶ τῶ κῆλλῶσ τῶσ. Gabriel Pogoianæ Archiepisc. apud Crufium lib. 4. Turcogr. Epist. 52.

εἶσθ ὅ τῶσ ἰλαιας ἵπτον προβῶσ ἡμῶσ φορτία δῶσ, καὶ ἕστωλα καὶ ἰσῶ φορτία τρία.

ΠΡΟΒΟΛΗ, Ἐπιλόχισμα, *Præventura*, in Gloss. Lat. Gr. Lexicon MS. Adefpoton : Πρόβολον, πρίμωλον, σφίμαχος. Constantinus Manasses :

Πρόβολος ἀποσταθόμενος ἄνδρας ἀναποστέτους. Προβολή, *Officina*, in qua panes venum exponuntur. Cedrenus an. 34. Justiniani : ἰσημίον ἐσ τῆ πόλις, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησε, εἰς τὸ κεφαλάρθρον, καὶ μὴδία θύραρον καὶ ἡ ταραχή, καὶ ἀργαίαι εἰς τὰς περιβολὰς καὶ τὰ μακίματα. Ubi Theophaens : καὶ λοιπὸν οἱ δέμα ἤρσαντο τὴν ἀρτίαν ἀίφθιον ἐκ τῆ ἀρτοποιεῖαν καὶ μακίματα. Fortè legendum *προπιλάς*.

ΠΡΟΒΟΛΗ, Προβόλιος, Voces vulgo usurpatæ à Græcis de Spiritu Sancto. Joannes Damascenus lib. 1. Orthod. fid. cap. 9. ἐν τῷ πατέρα φύσει, καὶ μονογενῆς ἢ ἐκ αὐτῷ, κοινῆ καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν ἡρώδης ἰσὸς Χριστοῦ, καὶ προβολὴ καὶ ἀγίον πνεῦμα. Et cap. 13. ὁ πατήρ πῶς ἢ ἐκ αἰτίας ἢ ἐκ ἀγίου πνεύματος, Πατήρ ἢ ἐκ μόνου, καὶ προβολὴ καὶ ἀγίου πνεύματος. Michael Cerularius Patr. Constantinopol. de Procecto pittacio : ἡ ἐστὶν ἢ ἡ Πνεῦμα πρὸς ἡμεῖς καὶ ἀγίου πνεύματος, ἐν δὲ ἀρα ἐστὶ μόνου καὶ τριῶν. Michael Pfellus ἐκ τῶ Πιστεύω, ex Cod. Reg. Πιστεύω ἐκ τῶ Θεῶν, καὶ πάλιν ἀρχαίαι ἐκ αἰτίας, ἡ ἐκ τῶν ἡμεῖς, ἀταίτιαι τε καὶ ἀρτοποιεῖαν, μόνου ὑπαρχούσα, Πάτρα φύσει καὶ μονογενῆς ἢ ἐκ αὐτῷ, καὶ προβολὴ καὶ ἀγίου πνεύματος, &c. Joannes Chilas Metropoliata Ephesi ad Imperatorem Andronicum seniore : πάλιν καὶ προβολὴ καὶ πατρὶος Πνεύματος αἰτίον, ἡ ἐκ τῶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἢ ἐκ αἰτίον, ἡ κοινῆ καὶ Πατρίαν εἰς ἐν ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς. Vide Theophaen Cerameum in Homil. 40. Biffationem de Proceff. Spiritus S. pag. 216. Joan. Vecum Orat. 1. in Tomum Cyprij pag. 227. & 228. in Camaterum pag. 410. Pachym. lib. 8. Hist. cap. 2. & Gloss. med. Lat. in *Pravoleum*.

ΠΡΟΒΟΤΛΙΟΝ, *Consistorium*, locus ante Ædem Senatūs. Pseudo-Eusefchius in Vita S. Eufignij : οἱ ἢ (καὶ Συλλήτου,) εἰς τὴν αὐτὴν ἀπαύσις, καὶ ἔξω θύρας ἐκ τῶ προβόλιον ἐν τῶ καυτίαι, λήξωται, &c. Aliter hanc vocem usurpat Eustathius liad. β, pag. 186. καὶ δὲ ζῆλον οἶον τε ἡ αὐτίαι ἀρτοποιεῖαν, καὶ ἐν τῶ καυτίαι ὁ βασιλεὺς πεποιτικὸς τῶ προβόλιον. Adde pag. 16. 246. Idem verò quod προβόλιον, de qua voce vide Harpoeratonem. Phavorinus observat apud Euaniprium πρόβολον, esse ἔξωθεν τῶ βελαντηρίου.

ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΟΣ, *Anterior*, in Gloss. Gr. Lat. in Basilic. apud Harmenopol. &c.

Προγενέστερος ἔχων, *Præferri*, apud eundem Harmenopol. lib. 4. tit. 9. §. 19. προγενέστερος τῶ δάνας, *Prioritas tuisi*, lib. 3. tit. 5. §. 42. 44. 47.

ΠΡΟΓΟΝΟΣ, *Privignum*, Προγόνος, *Privigna*, in Glossis, & in Basilic. Aliàs πρόγονος, *Majoris*, ut πρόγονος, ὁ πρόπάτωρ, *Atavus* exponitur in iisdem Glossis.

ΠΡΟΓΡΑΦΗ, *Proscriptio*, in Gloss. Gr. Lat. Προγραφὸς, *Proscriptus* in Gloss. Basil.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ, *Proscriptum*, in Gloss. Gr. Lat. Ediditum, *Submonitio per libellum*, vide lib. 9. Basilic. tit. 3. cap. 10. Harmenopol. lib. 1. tit. 2. §. 6. 7. &c.

ΠΡΟΔΕΡΕΑΙΚΤΟΝ, *Pro de relieto*, Balsamon ad Can. 4. Gregor. Thaumaturgus ἡ ἀπρονόητος ἐστὶ ἐλπίς, τὸ κατὰ τῶ νόμου καλῶς ἡμεῖς προδερεικτόν, ἡ καλῶς ἡμεῖς παρομοίαις ὁ τίπο κατὰ νόμον.

ΠΡΟΔΥΟΡΝΑ, *Dacis*, *Verratum nigrum*, apud Interpolat. Diocor. cap. 733.

ΠΡΟΔΟΥΑΕΙΑ, *Vesibulum officina cuisinæ in Porticibus* : facillitè quiquid interiori ergasterio sub Porticu oberfatur. Lex 4. Cod. de Discuffor. lib. 10. ex lib. 56. Basilic. tit. 10. μήτε προφασίς ἀνακαθάρσις ὄχηται, ἡ πρὸς τοῖς τοῖς οἰκοδομημάτων, καὶ τῶ αὐτῶ καλαυτίαι, ἡ τῶ ἐκ τῶ δημοσίαις σφαιῖς ἡμεῖς.

μένων καὶ καλῶς ἡμεῖς προδουαείαι, καὶ ἐρετίαι, ἡ τῶ ἐκ τῶ μεθῶν οἰκοδομημένων ἡ ἐρετίαι ἀνάστασις πάλαι, ἡ αὐτῶ εἰκόνας, ἡ αὐτῶ ἀνάστασις ὅλας ἐρετίαι, ἡ πολλῶν ἡμεῖς πάλαι ὅλας ἀνάστασις. Vide *Δουαείαι*.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΤΩΤΑΝ, *Köses*, ἡ πῶ, *Pæci*, in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. *Coris*, *Hypericum*, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 174. vulgò *Herba S. Iohannis*. Vide Ruellium lib. 3. cap. 37. 4.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ, *Præses*, in Gloss. Lat. Gr. *Præfatus*. Glossæ Gr. Lat. Προεδρῶς, *Præses*, *Præses*. Glossæ MSS. ex Cod. Reg. 930. Προεδρῶς, ὁ τῶ πολιτείας ἀρχηγός, καὶ ἡμεῖς, καὶ πρῶτος.

Præfatum verò ita appellati generatim Episcopi. Προεδρῶς τῶ ἐκκλησιαστικῶν, *Præfatus Ecclesiasticus*, apud Eusebium lib. 4. de Vita Constantini cap. 14. Theodorus lib. 4. Hist. Eccl. καὶ προεδρῶς τῶ διοικητικῶν ἐκκλησιαστικῶν προεδρῶς. Libellus Monachorum Apanæ in Concilio Hierosol. Πάλιν καὶ πρόεδρος τῶ Ἀγαθῶν ἔχων ἡμεῖς, καὶ προεδρῶς, φασί, προεδρῶς. Theodorus Presbyter Rhaiti de Incarn. ubi de Paulo Samo-fateno : Ἀθηναίος τῶ Σφίρας προεδρῶς. Προεδρῶς Ἀθηναίος, apud Cyrillum Scythopol. de Vita S. Sabæ cap. 57. de Apollinario : προεδρῶς ἡμεῖς Ἀπολλινάριος τῶ Σφίρας. Apud Evagrium lib. 1. cap. 4. τῶ ἔθους ὅλας πρῶτος. Cap. 10. ἀπολλινάριος πρῶτος. Τῶ Κορινθίων προεδρῶς, apud Simocattam lib. 3. Hist. cap. 2. Προεδρῶς τῶ ἡμεῖς, in Vita S. Maximi Conf. num. 1. 16. 16. apud Niceetanum Seidum, Athanasium Cydomatum, Nicolaum Hydruntin. &c. Adde Nov. Heraclij de Episcop. Synodum Constantinopolit. Act. 12. 13. Theophan. an. 1. & 2. Artemij, Continuat. Theophan. lib. 4. num 38. Anna Comnen. lib. 7. Alex. r. 199. & alios passim.

Προεδρῶς, *Pontificatus*. Concil. IV. Constantinop. Act. 9. Νάρκιστος, ὁ πρῶτος ἡμεῖς ἀποσταθόμενος, καὶ ἡμεῖς πρῶτος προεδρῶς μετατῶ ἡμεῖς. Hierosol. Patr.

Προεδρῶς, *Præses*. Dignitas Palatina, à Nicephoro Phoca instituta. Zonaras in Joanne Zimifite : ἐν τῶ θωκάς τῶ ἡμεῖς Προεδρῶς, μόνου πρῶτος ἡμεῖς τῶ ἀξιωματικῶν. Eadem habet Scylitzes pag. 663. ex Leone Diacono lib. 3. Hist. MS. Michael Pfellus lib. 7. Hist. MS. ἔξωθεν ἡ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς τῶ πρῶτος γὰρ σε τῶ πρῶτος πρῶτος, καὶ πρῶτος ἡμεῖς τῶ καλῶς ἡμεῖς τῶ ἐκκλησιαστικῶν. Novella Alexij Comneni de Nuptiis apud Balsamon. ἡ ἡμεῖς ἡμεῖς τῶ Προεδρῶς ἐκ τῶ ἡμεῖς ἡμεῖς Βαρδῶ τῶ Σφίρας. Anna Comnena lib. 2. initio : τῶ τῶ Προεδρῶν τῶ ἡμεῖς ἀξιωματικῶν. Scylitzes p. 120. Προεδρῶς τῶ πάλαι τῶ ἡμεῖς. Nicephorus Bryennius lib. 4. n. 2. Χορροφάλης Κωνσταντῶν εἰς Προεδρῶς τότε τῶ ἡμεῖς. Adde lib. 1. n. 16. Zonatan in Basilio Porphyrog. pag. 172. &c. Apud Theophylactum Bulgar. Archiep. Epistola 4. inscribitur τῶ Ταρσῶ τῶ Προεδρῶς κοινῆ Γενετήρι. Adde Epist. 72. In Codice MS. Epistolorum Pflelli, 57. inscribitur τῶ Πραιτορί τῶ ἡμεῖς Προεδρῶς, quem ita fatim compellat : μετὰ τῶ προεδρῶς τῶ Προεδρῶς. Is porò in Epist. 54. Κρητῶ τῶ ἡμεῖς inscribitur, ita ut προεδρῶς fuerint Prætores & Judices Provinciarum.

Προεδρῶς, *Præses*. Dignitas supra *Prætores*, apud Scylitzem p. 833. 845. Zonatan tom. 3. p. 222. & 232. & in Sancto Nicolai à Patr. Constantinop. in Jure Græco-Rom. p. 215. ex quo non unicum, sed plures hanc titulo donatos colligere est. Ibi enim mentio fit ἡμεῖς Προεδρῶς Μαγίστρου, & ἡμεῖς Προεδρῶς τῶ Σολομῶν τῶ.

Προεδρῶς, τῶ Σολομῶν. Vide in *Syllabus*.

Προεδρῶς, *Vesibulum*, *Atrium*, Palladius in Hist. Lausaca, in Joanne Lycopolita : ὁ δὲ ἡμεῖς ἀπὸ ἀπὸ τῶ ἡμεῖς ἡμεῖς καλῶς ἡμεῖς τῶ προεδρῶς ἡμεῖς τῶ προεδρῶς ἡμεῖς ὁ ἀλλοτῶ προεδρῶς ἡμεῖς, ὁ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς.

ΠΡΟΕΚΔΟΣΙΣ, *Editio*, in Basilic. vox JC. ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΜΑΙΟΙ, *Viaiores*, Ministri iudicum, qui aut hos in Officio comitantur, aut ab his aliquo mituntur. Constantinus Porphyrog, in Nov. 9. οί προελυσίμαιοι καθυπεργνώτες τούς κρητ' μζ' τ' άλλων, άν δσπολαύουσ, φουλάτων τε ξεκουσάτας, και πολέμιων απώλλαιόμενι έχθίσσασα, και τ' εκ Γελασιών, ινα εκ τίτσω τα διακριτ' προζύμια, μιν βαρυνουσ εν τούτ' πλόητοις τού εναγού οικου ζ' τ' μοναστήσια, &c.

ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ, *Processus publicus*, Eustathius ad Iliad. 1. pag. 762. Π-μπθ, οί Σπίρμαθ, εν προέλευσιν η κοινή γλώσσα καλέθ. Joannes Tetzczes Chil. 6. V. 492.

Ο Κόμοθ ήλιπσο προέλευσιν πείνησ.

Liuthprandus in Legat. *Secunda, inquit Nicesthorum, hora jam transit, preloides, id est processio nobis est celebranda.* Deinde quā pompā ad eadem Sophianam processerit pluribus ibidem refert. Item *Processio Ecclesiastica*, Cedrenus in Leone Philopho: συνόδου η προελυστασ ζυμύμους κ' ημάρσ τ' Πιθιλοσθς εν τ' ναθ' τ' αγία Μωσει, &c. Vide infra in προελυσθ και εν προκινεσθ, Goarum ad Codin. de Offic. cap. 15. & Gloss. med. Lat. in *Processus*.

ΠΡΟΕΡΘΩΝ, *Proffatum*, *Vigilia festi*. Theophanes Cerameus Homil. 3. dicta die ante festum Exaltationis Sanctæ Crucis: φησ σήμερον, ω θεισθλις-αίον εσθροισμα, τ' ζωσθρος σμαυθ ανυψώστας τ' προέρτητα ιστάσασμυ. Typicum S. Sabæ cap. 15. pag. 21. v. ad 20. Nov. προέρτητα τ' εν τ' ναθ' σόδοσ τ' υπεργλάσ θεολόου. Cap. 14. & apud Marcum Hieromonach. cap 12. προέρτητα τ' φώτων. Passim. Hinc σιχηρα, quæ in profectis decantantur, προέρτητα, ut Canonēs, προέρτητα dicuntur. Idem Typicum cap. 11. και φάλλασμυ σιχηρα προέρτητα τ' θεολόου, ηχθ' α. Infra: κακόνσ τ' εκταύχου, εν ζ' τ' προέρτ' τ' θεολόου, ηχθ' δ'. οί προέρτ'σ, ανώξω τ' σφμα μω. Cap. 15. ζ' οι κακόνσ, οί προέρτ'σ, ζ' τ' αγίου. Infra: ός η τ' σιχηρον, σιχηρα προέρτητα ηχθ' δ'. Passim.

ΠΡΟΕΡΠΑΓΕΡΙΤΕΥΕΙΝ, *Pro herede se gerere*, ως κληρονόμσ ενέρησ, in Basilicis tom. 3. pag. 37. in Glossis Nomicis MSS. Vaticanis, & apud Theophilum lib. 2. tit. 19.

ΠΡΟΕΡΧΕΣΑΙΙ dicebantur Consules, alii que Magistratus, vel Imperatores, cum in publicum procedebant solemnī pompā. Chronicon Alexandrinum de Julio Cæsare: ός και γ' πατ' τ' βασιλεύς προέλθιν. Idem an. 1. Diocletiani: ζ' καλόνδ' Ιανουαριας προέλθιν γ' πατ' Idem an. 22. Constantij: ζ' αύτ' τ' ητοι εν πρώτοις προέλθιν εν ΚΠ. Επαρχ' τ' γ'όμους όνόματι όνόρατ'. Theophanes an. 1. Zenonis: και προέλθιν ός γ' πατ'σ, Cedrenus an. 31. Justiniani: δ'ιο και ζυμύμους τ' βασιλεύς, εν τ' τινθλια και θωφάτια χωρις σφίμαθ'σ προέλθιν. Ex quibus colligitur Imperatores in hisce processibus Ecclesiasticis coronatos processisse. Occurrit passim. Vide προέλευσιν.

ΠΡΟΕΥΤΡΕΠΙΣΜΟΣ, *Repavitio appellatio- nis*. In Basilic. tom. 1. pag. 472.

Ο ΠΡΟΕΩΣΦΟΡΟΥ, Canticum quod ante auroram canitur. Marcus Hierotom. de Dubiis Typicis cap. 9. δσο γ'. ώρας κοινάκειον εν ιορτ', ηχθ' πλ. β. οί προεωσφου, ζ' οί οίωθ, ότα τ' καθισμάθ' τ' αγίου. Infra: μζ' τ' πεσάσμου, κοιλάκιον εν ιορτ', οί προεωσφου. Occurrit ibi rursum.

ΠΡΟΖΥΜΙ, Προζύμ, *Fermentum*, ζύμη, in Corona pretiosa, & apud Portium. Thomas Magister in Scholiis MSS. ad Aristophanis Nubes: τ' σφμα, τ' κοινού προζύμου. Mofchopolus in Latino Philoftrati: ζύμη, τ' λογόμενον προζύμουσ, σφύρμας η τ' μυμυμύμον εσθλον, Macarius Homil. 24. άσπυρ γδ ίαν τις άνδρα φουράσ, μιν βάλη γδ προζύμουσ ύου

άν δσοη επιμελεσθαι και μετ'βαλλων, και καθηραζέσθ, εζυμιόν εν τ' σφμαμα, και ανεπιθίνον εν βρώσιν ιταν η βλωθ' η ζύμη, ιλακ προσ αύτεσ όλον τ' σφ αλίφου σφμαμα, και άσπυραζέσθ όλον ζύμωλυ. Petrus Patr. Antiochen. In Epist. ad Dominicum Gradensem n. 8. ό θ'σ τ' προζύμουσ τίληθ άρτος, ο θ'σ τ' άρτισσας μελαπούρμουσ εν τ' άρχαίον σφμα τ' κυριου, &c. Proverbia Grecobarb. MSS. οίδα, εν οίδα ζυμυ η σλετορτ'σ και εν σζαζαμ'σ τ' προζύμου. Agapius in Geoponico cap. 170. βαλθθ εν τ' βασιλι, ύπυ ζέσθ τ' κακίμωθ εν κακίμωθ προζύμουσ μισα, τ' ζ' ην ζύμη. Vide Arcudium de Concord. pag. 144. Cod. Reg. 1334. in fine, ubi de Insula Cypri: εν ζ' η διασφορα μεταλλου, καθόσ διασφορα σφμα, ζυμυσ, ζ' εσθρυσιν και χαλκω, συσθρηκασ σιχισθ και λυκισθ, ζ' αλληλοσφισ συσθρηκασ, και σφου τ' προζύμουσ τ' ζυμωσιν, και μισα, και ο χαλκισθ, ζ' άλλα διασφορα μεταλλα.

Προζύμ'σ, *Fermentarij & Fermentacei*. Ita Grecos appellabant Catholici Romani, ut vicissim ij Catholicos αζυμιτας. Anathematismus Humberti Legati Sedis Apostol. in Edicto Michaelis Censurij de projecto Pittacio: ζ' τι αν τ' η πιστα ζ' η τ' θυσια τ' βωμαιοσ και άσπυρλοικωσ καθόρασ ανίλιτοι, αναθιμαίωσ, ζ' μητε διαζήτωσ έρθόζ'σ, άλλα λιγέτωσ προζυμιτα, ζ' τίς αντίχρισθ. Vide Fr. Richardum in Scuto fidei part. 1. pag. 120. & Gloss. med. Lat. in *Fermentacei*.

ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΑ, seu τ' προηγιασόμενα λαθιρ- quæ, *Missæ Præsanctificatorum*, à Gregorio Pap. quem dialogus Greci vocant, inventa, ut est in ejus Synaxario 12. Martij in qua scilicet corpus Christi non conficitur, sed confectum antea, divinis laudibus decantatis absuntur. Vetus Diploma ex Græca lingua in Latinam verbum à Constantino Laicari, apud Rocchum Pirrhum in Archimandritatu Meisanensi pag. 56. *Item missalia membra sex quorum tria continent Missam B. Basilij, tria vero S. Ioannis Chrysolomi, et alia duo cum Missa confecerat, et Chrysolomi.* Balsamon ad Can. 52. Trull. πλώζ λαθιρλοικωσ σφρονισμασιν αναίμακ'σθ θυσια υ ζ' λογωθ'σ, άλλα προσαλωγ'σ τ' ηδ'σ προαζθδικασ ζ' τελεθστικασ θυσιας ζ' ιεράσ ιερθλοικωσ. Hujus usus potissimum apud Grecos obtinet εν πάσασ τ' τ' αγιασ τεσσαρακοντ'σ τ' ινα σφιν ήμιας, παρκετ'σ εσθβατα ε κυριακ'σ, ζ' τ' αγιασ τ' εσθβαλοισμ'σ ήμιας, ut est in Synodo Trullana Can. 52. quod etiam statutum in Concilio Loadic. Can. 49. Tum enim quilibet Sacerdos venturæ Hebdomadis dies quibus celebraturus est, numerat: inde tot particulas panis in oblatione abscondit, quot Missas dicturus est, eaque cum particula e die absumenda consecrat, & consecratas, ac langine dominico intinctas, uti moris est, confervat in pyxide, ex qua postmodum celebraturus tempore opportuno, cochleari, aliiis ibi ad alium usum relictis, haurit, & in Disco reponit, & in altare majus advectam consumit. Totum hunc ritum pluribus describit Euchologium Goari pag. 190. hoc titulo, Εσθμωθια τ' θ'σασ λαθιρλοικωσ τ' προηγιασόμενα, ut & Allatius in Differt. de Missa Præsanctificatorum, ubi copiosè agit de Origine & usu istius Missæ, ut & Goarum ad idem Euchologium pag. 205. Chronicon Alexandrinum an. 5. Heraclij: τ'στυ τ'σ έτα, επι Σερβ'σ Πατριάρχη ΚΠ. δσο τ' ε ήμιας τ' ησ- σασιν, εν δ' εκτινόςσ δ' έρθόλο φαλλωθ'σ μζ' τ' Καλ'σθβατα, εν τ'σ καμ'σ τ' εντάγ'σ τα προηγιασόμενα θ'σρα εν τ' θυσιασθίω- εον δσο τ' εκσθφολοικωσ, μζ' τ' σπ'σιν τ' ιερα, κατα τ' δ'ωρασ τ' χριστ'σ εν, ειθίωσ άρχ'σ) ο λαός. Νωσ αι θ'υ- ταιμιασ τ' υρανθσ σω ήμιο ασρατωσ λαθιρλοικωσ' ιδ'σ γδ σπορομ'σ) ο βασιλεύς τ' δ'εζ'σ' ιδ'σ θυσια τελεθσπομ'σθ θ'σρομ'σθ, τ'σρα και φάμ'σ σφονθλοισμ'σ' ινα μέτερον θ'σρομ'σθ

Meminit præterea προκαθήμενος ἢ Βισιτάρης Pachymeres lib. 5. cap. 17.

Προκαθήμενος ἢ μεγάλων παλατιῶν, *Præfessus seu Præfositus Magni Palatii*, apud Codinum cap. 2. num. 71. qui quidam horum erat Curator, ἐπιμαρτυρῆς αὐτῶν, ut idem ait cap. 5. num. 89. Hujus vestes & insignia describit cap. 4. n. 72.

Προκαθήμενος ἢ βλαχερινῶν σαδάλιον, *Præfessus Palatii Blachernarum*, apud Codinum cap. 2. num. 72. idem qui *Curator Blachernarum*, aliis dictus. Vide eundem Codinum cap. 5. num. 9. ubi de ejus officio & cap. 4. num. 73. ubi ejus vestes & insignia describit.

Προκαθήμενος κάστρος, *Præfessus castri*, recensetur in Cod. Reg. inter Dignitates Palatinas: ubi Codinum cap. 2. num. 39. hæc habet: εἰς καὶ προκαθήμενος πάλιν κατ' ἀξίαν ἰκασῆς αὐτῶν. Et cap. 5. num. 65. post descripta singularum Palatii dignitatum officia, de ejusmodi Προκαθήμενον officio ita subdit: οἱ Προκαθήμενοι καὶ οἱ Καστροφύλακες ὑπὲρ τῆς ἰκασῆς κατ' ἀξίαν ἢ πάλιν. Incertum potest ad quos προκαθήμενους, quorum supra meminimus referri debeat inscriptio allata in cujusdam Constantini Sigillo, apud Octavianum Stradam in Nomifmatibus Imp. pag. 361. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ.

Προκαθήμενος. Vide in Πρεβύτηδες.

ΠΡΟΚΑΘ' ΑΡΣΙΜΟΣ ἰδὸν ἀνάθε. Nomocanon Cotelericianum num. 427. de Latinis: ἐπὶ τῷ τῦτο, δούτινον κηφάλιον, πλὴν προκαθάρτων ἰδὸν ἀνάθε ἰδόντων μὴ παρὰ τῶν ἀδελφῶν. *Hebdomadam praparsificationis* vocit Evidius Interpretes.

ΠΡΟΚΑΘ'ΙΣΤΑΣΘΑΙ seu *Præsidere* dicuntur Judices. *Harmonopolus* lib. 1. tit. 2. §. 4. πᾶν τὸ κελύθειον σωστῶς ἴσως ἢ προκαθιζόμενον, καὶ εὐκαταρτίου, καὶ ἐκ τῆς πειρασθίμου, καὶ διακαρτίου, &c. *Ex Iudicibus, Affectuibus, litigantibus, & iis qui litis causâ assistunt.* Glossæ Gr. Lat. παρίσταμαι, *Adsto, Asto.*

ΠΡΟΚΑΛΥΜΜΑ, *Obtentus, Prætextus*, in Basilicis to. 1. pag. 652. 791. Vide Glossas Gr. Lat.

ΠΡΟΚΑΜΠΤΑΘΝ, *Abrosonum, apud Interpol. Dioscor. c. 434.*

ΠΡΟΚΑΝΩΝ, Idem quod Νεκροκαὶὸν, Photij nempe: sic dicitur quoddam præponatur is Photij Liber Canonibus. Græci Interpretes ad l. ult. C. de Custodiæ reorum: τῦτο ἐστὶ τὸ προκανοῖν ἐν μισθῷ ἡμεις οἱ πλὴν ἀκακαθαρῶν ποινεκάθωροι ἢ προκανοῖνα κάλαστρούσων περὶνῶρα τῶν προκανοῖν. *Balfamon* in Præfat. ad Photij Nomocan. πρὸ τῆς κακῶν εὐκαταρτισθίνα.

ΠΡΟΚΑΣΤΡΙΑ. Vide in Κάστρον.

ΠΡΟΚΑΤ' ΑΡΧΕΘ' ΑΙ, *Conestabari. Proκάταρξ* ἐπὶ δικῶν, *Conestatio*, in Glossis Gr. Lat. *Litis conestatio*, in Basilicis tom. 1. pag. 513. & alibi palfim, apud Michaëlem Pfellum in Synopsi legum v. 841. &c.

ΠΡΟΚΑΥΤΑ, *Præcauta*. Hefychius: Προκαυτα, προειρηθῆσα, προκυμανα.

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ, inquit Goarus ad Eucherologium pag. 185. *Responsorium* quiddam vertunt, sic male, melius enim alij *Proposium* reddiderunt. Sic rufus pag. 243. Ita potest appellari ait pag. 32. verficulus ἐστὶ Πsalms Davidicis excerptos qui proprij sunt cujusque diei, qui inde προκήρυγμα ἢ ἡμέρας dicuntur, quasi *prævia*, ut qui mouentur juxta Epistolæ & dies, ut scribit idem Goarus pag. 128. πρῶτον vocat Liturgia S. Marci. Portius: Προκήρυκον, *Proposium, Argumentum, Materia*, Πρόδικος, Ἰσθμῆς. Lib. 10. Basilic. tit. 36. cap. 5. ἐθῶν ἡμῶν ποινῶν ἐπὶ τὸ προκήρυκον, id est, *veniamus ad proposiam quaestionem*. Atque ex his percipitur,

quid sonet hæc vox in re Liturgica: est enim προκήρυκον, veluti *Argumentum Festi desumptum* ex Libris Sacris: vel certe quod *κερῖνον* seu textui Psalmi præponatur. Eucherologium, ubi de Ordinatione Cantoris, pag. 233. ἐστὶ τὸ ψάλλον ἐστὶ, λίγος δὸν ψαλλῆρι προκήρυκον. Ita etiam apud Morinum pag. 97. & Philothei Patr. Constantinopol. in Ordine Sacri Ministerij pag. 5. καὶ ψάλλῃ τὸ προκήρυκον ἢ ἡμέρας, ἢ πρῶτον, ὁ δὲ δίκαιος ἐξέλθων, &c. Pag. 181. ἐστὶ ψάλλῃ τὸ προκήρυκον ἐν τῷ ἄμβωνι. Adde pag. 133. &c. Typicum S. Sabæ cap. 5. δὲ ἀδύναται ὅτι τῆς κυριακῆς ὄψι, ἐν τῷ τῆ β. Ἀλληλουῖα, ἐπίπῳτε λιγυρῶν Ἀλληλουῖα ἀπὶ προκαμῖνον, ἀλλὰ τὸ ἢ ἡμέρας προκήρυκον. Idem cap. 2. προκήρυκον ἀνασάσσιμον. Describuntur verò totius Hebdomadis προκήρυκῶν in Horologio. Quædam ex iis Μισυαῖα, seu Magna appellabant. Idem Typicum cap. 30. ἐστὶ πᾶσαι ἢ κυριακαὶ ἢ ἀξίαι μῆ. αἰς τὸ λυχνικὸν ἔξῃ ἑβδὼ ἔξῃ τὰ μέγιστα προκήρυκῶν, αἰς τὸ ἔσχιον τὸ ἰδῶν. Adde cap. 31. Erant & προκήρυκῶν ἀνασάσσιμα, ἀλληλουῖα, & alia 2 quorum initia descripsit Marcus Hieromonachus in Dubiis Typic. cap. 97. 98. & 99. capite verò 100. describit quomodo Lector ea canter. Vide in Βεβαλιενα.

ΠΡΟΚΕΝΣΟΝ, *Præconum, Processum, Processio*: Ita appellatur solemnis pompa & apparatus, quo Imperatores ex Palatio Constantinopolitano, in alia Palatia secedebant, unde quam in iis agebant mora, sæpe eodem nomine donatur apud Scriptores. Concilium Constantinopol. sub Mena Act. 3. ἐν συναξῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς εὐδοκίας καὶ ἀξίας Μαρίας τῆς δικαίουμένης ἐν βλαχερινῶν, προκίνοσ ὄψι βασιλικῶν. Theostericus in Vita S. Eutychiej Patr. Constantinopol. n. 24. κοιμηθείς ἐν τῷ αἰκίῳ τῆς ἀξίας Πέτρου τῆς κορυφαίου τῆς Ἀποστόλου ἐν τῷ ἄμβωνι, καὶ ἦν ἐν τῷ ἔσχιον ἐκείνῳ. Vita S. Auxentij num. 38. Post hæc autem *præconum Imperator missa dromone ex Hebdomo*, quod illic esse processum, ἔξῃ τὸ τῷ προκίνοσ. Euthathius in Vita Sancti Eutychiej Patr. Constantinopol. numero 66. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ προκίνοσ ὄψι ἐν τῷ Ἰουκωνδισιαῶν. Martirijum S. Arethæ & Socior. MS. καὶ ἐπισημασμένῳ ὡσ, ἀρκενοσ ἐπὶ πλὴν ἀριστατίου τῶν οὐκ ἐκκλησιαστικῶν ὄψι. Vita S. Phorbuthæ num. 6. προκίνοσ ἦν ὄψι ἐν Βασιλικῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Procopius in Hist. Arcana pag. 70. 1. Edit. ἐν προκίνοσ τῇ τῶν ἰσθαλακῶν τῶν πλοῦστον τῶν ἔτους, ἐστὶ ἡμέρας καὶ ἐπὶ καλυμμένων ἡμῶν διατηρήσει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἰσοκίνοσ ὁ πλοῦτος οὐκ ἐκκλησιαστικῶν πολλῶν ἔρχετο. Chronicon Alexandrinum an. 25. Constantini M. καὶ δὲ τῶν ἐν Νικηαῶν ἐπὶ Μοναστηρίῳ τῶν Βηθυσιακῶν, ποινῶν προκίνοσ ἐπὶ πλοῦτον ἔρχων, &c. Idem an. 3. Tiberij Thacis: τὸ ἐκ τῶν Τιβηλέων Νηὸν Κωνσταντινῶν ἐν προκίνοσ τῶν ἑβδῶν. Idem an. 8. Phocæ: καὶ τότε ἐστῆρθη Φωκῆς κατ' αὐτὴν πλὴν ἡμέρας δὸν τῶν προκίνοσ τῶν ἑβδῶν ἀπὸ ἰσθμῶν. An. 3. Zenon. ποινῶν ἀρκενοσ ἐν Χαλκηδῶνι. An. 1. Hetaclij: ἐπὶ τῶν Ἐπιστάσων θυγάτρῳ Ἡρακλῆος καὶ Εὐδοκίας ἐν προκίνοσ τῶν Ἰερῶν. An. 2. ἐπὶ τῶν αἰς τὸ προκίνοσ βλαχερινῶν Εὐδοκίας Ἀδύρως. Theophanes an. 22. Justinianus: προκίνοσ δὲ ἡμῶν ἐν τῶν ἑβδῶν, &c. Cedrenus in Justiniano Thracæ: τῶν βασιλικῶν ἐπὶ πρῶτον προκίνοσ, &c. Georgius Hamartolos in Chron. MS. in Heteracio: καὶ προκίνοσ πρὸς πλὴν Ἡρακλῶν ποινεκάθωροι, ἐπὶ δὲ δὸν ἀνασάσσιμον ἀνέτασαν. Et in Theophilo: γινώσκῳ τῶν τῶν Βεβαλιενα αἰς τὸν προκίνοσ ἐν τῷ Βεβαλιενα, &c. Constantinus de Adm. Imp. cap. 5. ἐστὶ τῶν κακῶν ἰσοκίνοσ προκίνοσ, ἔξῃ αἰς τὰ Θερμῶν, ἢ Πρῶτος, &c. Infia: πολλὰ καὶ ἦν ἐξῆρξιμον αὐτῶ αἰς τὰ πλοῦτον προκίνοσ, &c. Leo Diacon. lib. 4. Hist. MS. de Nicephoro Phoca: προκίνοσ ἢ κατὰ πλὴν τῶν Σωτήρων ἀνάκτορον, καὶ τὸ ἀθῆμενον, ἔξω τῶν ἔσχιον, ἐπὶ τὸ πλὴν καλυμμένων Πηγῶν, ποινῶν

παρὸν τῷ βασιλεῖ, &c. Continuator Theophanis lib.2. num.3. διατί τοῦτο ἰδίω ῥαδίως ἀν ἐθὶν τῆς αὐτῆς ἐξουλιχθότα ἐς πρὸς κτλ., &c. Georgius Monachus in Theophilo num.22. γινώσκῃ τῷ βασιλεῖ ἐς πρὸς κτλ. ἢ ἐπὶ βράσει. Anonymus Combesianus in Lacapone num.3. ἐπίστανε τῷ Ρωμανῷ βασιλεῖ ἀφικέσθαι ἐπὶ τῷ ἁγιοβασιλίῳ, συνήμιον ἀπὸ τῶν μὴ ὄντων ἐκείσε. Symeon Logotheta in Leone Philof. num.4. ὁ βασιλεὺς λέων προκυνον ποίησε ἐς τὰ δαριμαῖα. Ita Leo Grammaticus in eodem Leone pag.478. in pag.vero 482. τῷ βασιλεῖ ἀφικέσθαι ποικιλῶς ἐς τὸ ἐπιστεῖλαι τῷ ἑωτιν. Adde pag.486. 497. Codinus in Orig. Constantinopol. num.85. ἐπιλαξάμενος καὶ ἐπὶ τῷ πολίτῃ χιλιάδας ἐξέ, ἐς ἐφικον ἐς τὰ πρόκεινα αὐτῶ. Alia vide in nostra Constantinopoli lib.4. f.c.11. n.2.

ΠΡΟΚΙΝΕΨ, *Promovere*. Græcus Interpretis Concilij Lateran. cap.26. τὸ ἐπικινῆσαι ἢ τὸ ἐκίσει ἐς τὰς ἱεράς γερουσίας, καὶ ἐκκλησιαστικὰς τάξεις ἀφικέσθαι μάλιστα. Ubi Lat. *Episcopos quoque alicui ad Sacros Ordines, & Ecclesiasticas Dignitates promovere proceunt*, &c. Occurrit pauid suprà, sed mendose.

ΠΡΟΚΛΑΣΤΑΙ, *Curfones*. Leo in Tafticis cap.7. num.36. ἱερά τῷ κινῆσαι, ὡς ἐπὶ ἰδιωκῆς, ὅτι μὲν ἰδιωτῆς, ὡς κέρωρας, ἢ οἱ ἰδιωτῆς λέγονται, ὅτι τῷ στυλιβάνῳ, ὡς ἀφικέσθαι, ὡς ἡμέτερος καλῶμενος Ἐκδικῆς, &c. Et num.40. ἐπὶ ὅτι ὡς ἰδιωτῆς τὰ πράγματα, ἰταίμους ἔχοντες ἐς κέρωρας, ἢ ὡς Προκλάστας, ἢ ἀφικέσθαι, καὶ ἀφικέσθαι, &c. Ita cap.12. num.38.

ΠΡΟΚΟΙΤΟ. Vide Κελῶν.

ΠΡΟΚΟΚΚΙΑ, τὰ βερικκία, in Glossis MSS. Jatticis ex Cod. Reg.190. & 1843. *Mala Armeniaca*. Paulus Ægineta lib.7. Μάλιας ἀρμακίας ὁ καρπὸς, ὃν ἰδιωτῆς προκκία. Vide Βερικκία.

ΠΡΟΚΟΜΙΣΑΡΙΟΣ, *Suidæ*, ὁ ἐκ ἀφικέσθαι (Phavorin. *σωαίσιος*) διὰ μὲν μὲν μὲν ἀφικέσθαι διατίθει. Sed videtur malè legisse Suidas pro κομψομοσάειο. Vide in hac Voce.

ΠΡΟΚΟΥΡΑΤΩΡ, *Procurator*, προφικέσθαι, δικαστῆς, κινῆσαι, ἐπὶ τῶν, &c. In Glossis Basilic. vov frequens in J.C. Græcorum libris. Occurrit præterea in Synodo Carthagenensi, & in Cod. Canonum Ecclesiæ Africanæ cap.16.

Προκουράτορας, *Procuratores*, que *visitationis ratione debentur Episcopis aut Archidiaconis, vel quibuslibet aliis, atque adeo qua Apostolica Sedis Legatis aut nuntiis præstari solent*, in Concilio Lateranensi an.1215. cap.33. Ubi Græcus Interpretis: αἱ προκουράτορας αἱ λόγῳ ἐπικινῆσαι ἐφαλομένη τοῖς ἐπισκόποις, &c.

ΠΡΟΚΟΥΡΕΟΣ, *Procurator*. Vide in Κύρῳ.

ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΖΕΙΝ, *Prajudicare*. Προκριματίζεσθαι, *Prajudicium pati*. Πρόκριμα, *Prajudicium*, in Gloss. Lat. Gr. in Basilic. apud Hamenopol. & al. Glossæ Gr. Lat. Προκριματίζω, *Prærogō*. Πρόκριμα, *Prajudicium*, *Prærogativa*.

ΠΡΟΚΥΨΕΙΣ, *Thronus Imperatoris* aliquot gradibus altius educatus & *prominens*, (nam προκύπτω, est *Prominere*, in Glossis Lat. Gr.) seu in Ecclesia cùm Sacris Liturgiis intererat, seu in Palatio, cùm exterarum Gentium Legatos excipiebat, uti defcribitur à Nicephoro Gregora lib. 11. Extr. διδόν τὸν ἑστὸν τῶν ἀπασιν, ὡς αἱ ἐπὶ τῶν ἐκ διαμέσεως ἀφικέσθαι τῷ βασιλεῖ ἠκολούθησαν ἀμφοτέρω ὑπὲρ κεντὰ πη τῷ μὲν μὲν ἰπποδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐς ἑτέρον ἐπιδαμῆ, καὶ μάλιστα ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκείσε ὄρῳ, ἢ ἰδιωτῆς ἔχῃ τὴν καὶ τῶν πλὴν τῶν ἄλλων ὁ βασιλεὺς ἐφαμῆ, ἢ ἐπὶ τῷ ἱερῷ ἠκολούθησε, καὶ ὅτι διαλογίζομαι ἰδιωτῶν τοῖς ὑποκόποις, ἰδιωτῶν τῶν ἐξ ἰδιῶν ἠκολούθησαν. Nicetas in Alexio lib.1. num.8. f. γδ ἠκολούθησαν ἰδιωτῶν ἡμέρας

Κοίσει, αὐτὸς τὸ πλὴν ἐφικέσθαι ἠκολούθησε, καὶ τῶν λοιπῶν παρὸν ἰδιωτῶν τὰς γερουσίας περιβόησι καὶ πλατυσῆσαι ἰδιωτῆς, καὶ ἔση ἰδιωτῶν τῶν ἄλλων ἐξικέσθαι φωνῆς, πεισῆσαι πλὴν ἰδιωτῶν Πρὸς κτλ. Ubi notanda vox ἐξικέσθαι, nam ita compactus erat Imperatoris Thronus, ut velis indigne tegetur, nec ejus patere conspicuus, quam referat Janus seu *Veloibyris*. Michael Pcellus lib.4. Hist. de Michale Paphlagonē: εἶπε ταῦτα ὡς προέειπε ἐξικέσθαι πολλῶν, ὡς ἀφικέσθαι ὡμοίει τισιν ἀλλὰ ἰπποδῶν ἢ γερουσιαστικῶν ἐξικέσθαι, ἢ ἄλλοι τῷ στυλιβάνῳ πρὸς κτλ. φωνῆς δὲ ἀφικέσθαι ἠκολούθησαν, ὡς ἰπποδῶν αὐτῶ καὶ φωνῆς ἐπὶ τῶν ἀφικέσθαι, ὡς ἰπποδῶν τῶν ἀφικέσθαι, ἢ ἠκολούθησαν τὴν παραστασίαν τῶν ἐφικέσθαι, ἢ πλὴν κερῶν κατῆσαν, ἢ ἔσας ἰδιωτῆς σημάσι πλὴν πρὸς κτλ. πρὸς κτλ. ἠκολούθησαν, αὐτῶ πρὸς κτλ. τῶν ἰδιωτῶν ἠκολούθησαν, ὡς ἰπποδῶν αὐτῶ ἠκολούθησαν, ἢ ἠκολούθησαν τὴν παραστασίαν, καὶ ὡς πρὸς κτλ. αὐτῶ ἠκολούθησαν. Ex eo haufit qui habet Zonaras. Codinus de Offic. cap.6. num.41. μὲν γδ ἰπποδῶν αὐτῶ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἠκολούθησαν, ὁ πρὸς κτλ. ἠκολούθησαν τῶν ἀφικέσθαι ἠκολούθησαν, ὡς ἠκολούθησαν τὰ πρὸς κτλ. ἀφικέσθαι ἠκολούθησαν, ὡς ἠκολούθησαν τὰ πρὸς κτλ. ὅτι ὁ βασιλεὺς ἠκολούθησαν ἐς τὸ πρὸς κτλ. καὶ ἀφικέσθαι τὰ βερικκία. Ejusmodi προκύψας meminit rorsum cap.2. num.65. ὁ βασιλεὺς βασιλεὺς τὰ δὲ βερικκία, καὶ τῷ βασιλεῖ ἐκείσε, ὡς ἠκολούθησαν ἐς τὰς προκύψας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀφικέσθαι. Et cap.6. num.26. ἰδιωτῶν τὰ βερικκία ταῦτα ὡς ἠκολούθησαν φωνῆς καὶ ἠκολούθησαν, ὡς ἠκολούθησαν, τῷ προκύψας. Denique cap.11. num.1. καὶ τῷ γερουσιαστικῶν τῶν μὲν τῷ προκύψας, καὶ τῷ πρὸς κτλ. περιπατεῖ. Adde cap.5. num.14. Sed & προκύψας ita defcribitur à Joanne Cantacuzeno lib 3 Hist. cap.95. Θεοδώρα ἢ ἢ ἠκολούθησαν ἐπὶ τῷ προκύψας ἠκολούθησαν βασιλεὺς ἢ ἠκολούθησαν μὲν, ὡς ἢ ἠκολούθησαν αὐτῶ ὡς τῷ τῷ παραστασίαν πρὸς κτλ. (περικκία καλῶμενος γδ ὁ προκύψας πρὸς κτλ. ὡς ἠκολούθησαν ἢ διαχρῆσις) ἀφικέσθαι ἢ ἠκολούθησαν, καὶ λαμπαδῆς ἦσαν ἀφικέσθαι αὐτῶ ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν, ὡς ἠκολούθησαν καὶ ἠκολούθησαν ἐπὶ τῷ κερῶν ἠκολούθησαν ὡς ἠκολούθησαν. Acta Synodi Florentinæ pag. 13. Edit. Labbei: μὲν γδ ἠκολούθησαν παραφικέσθαι πρὸς κτλ. ὡς ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν, ὡς ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν, ὡς ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν. Ubi Edit. Προκύψας, que quidem Lectio tolerari potest: nam Goarus ad Codinum pag. 75. observat Græcos hodie nos, ut aliquem hortentur ἐς fenestra vel exhedra propicere, dicere, κτλ., vel κτλ., Scylitzes in Calaphate pag.751. προκύψας ἢ ἠκολούθησαν ὡς ἠκολούθησαν καθῆμα. Adde pag. 761. Extant porò in Cod. Colberteo 6044. Manuelis Holobiti Rhetoris versus politici, ἐς τὸν προκύψας, πρὸς τὸν βασιλεῖ κερῶν Μιχαὴλ τῷ Παλαγγῶν, ὅτι τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν. Et alij ἐς τῷ βασιλεῖ προκύψας. Huc præterea spectant hi versus apud Prochoprodromum de sua Paupertate, ex Cod. MS.

Κυράδες, γερουσιαστικῶν, καλοδοκτικῶν καὶ Προκύψας βαλαρικῶν, ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν.

Ejusmodi προκύψας intelligit Nicephorus Gregoras lib.3. cap.28. καὶ πλὴν στυλιβάνῳ πρὸς κτλ. ἀφικέσθαι βερικκία, &c.

ΠΡΟΑΨΕΙΣ, *Praesumptio, Anticipatio, Prajudicium*. Κατὰ πρὸς κτλ., formula Juriconfultis Græcis familiaris, ex *praesumptione*, de qua Cujacius ad Nov. 22. ad Hamenopol. lib.3. tit.5. §.64.

ΠΡΟΑΓΟΣ, in Liturgia S. Marci dicitur, quod in Libris Ecclesiasticis Græcorum προκίμωσ, de qua voce suprà. Ita Goarus ad Euchol. pag.206. Idem Eucholog. pag.466. καὶ ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν λαμπαρῇ τῇ φωνῇ, τῶν ἀφικέσθαι. Adde pag. 465. in Cod. Reg. 2411. post Liturgiam Gregorij Dialogi huc

Κυράδες, γερουσιαστικῶν, καλοδοκτικῶν καὶ Προκύψας βαλαρικῶν, ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν.

Ejusmodi προκύψας intelligit Nicephorus Gregoras lib.3. cap.28. καὶ πλὴν στυλιβάνῳ πρὸς κτλ. ἀφικέσθαι βερικκία, &c.

ΠΡΟΑΓΟΣ, in Liturgia S. Marci dicitur, quod in Libris Ecclesiasticis Græcorum προκίμωσ, de qua voce suprà. Ita Goarus ad Euchol. pag.206. Idem Eucholog. pag.466. καὶ ἠκολούθησαν ἠκολούθησαν λαμπαρῇ τῇ φωνῇ, τῶν ἀφικέσθαι. Adde pag. 465. in Cod. Reg. 2411. post Liturgiam Gregorij Dialogi huc

hæc leguntur : Τὴν δὲ πρόλογον τὴν λεγόμενον πρὸ τῆς μυστικῆς.

ΠΡΟΜΑΔΩΝΑ, Προατία, Προμάμα.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ, Propugnaculi species, Glossæ Gr.

Lat. Πρόμαχος, Propugnaculi, Προμαχίων, Propugnaculum. Aliæ: Προμαχόνες, ἐπάχθους, Propugnacula. S.

Cytilus in c. 54. Iſaiæ, de Apostolis: προμαχόνες οἱ καὶ πῶς αἱ πόλεις τῆς ἀσίας.

Alterius Cyrilli Lexicon MS. Πρὶν δὲ αἱ, προμαχῶν, ἢ λιθῶ παραβαλάντων, ὡς περιβαλάντων τὸ Ὑδακτικὸν ταχόν. Procopius lib. 5.

de Æthiæ. Justin. cap. 4. Ἴτερον δὲ τοῦτον ἐν περιβαλάντων σχήματι τὴν γὰρ ἐστὶν ἐς τὰ πρὸς τὸν πεπονημένον, ὃν δὲ Πρόμαχος καλεῖται οἱ ἀπὸ ταῦτα ὄφθαι. Idem lib. 4. cap.

2. διαρρέει τὴν γῆν αὐτῆν ὑψὸς ἐπίθουσι, καὶ διὰ τὴν προμαχόνων πεπονη. Nicetas in Iſaac. lib. 1. num. 9. καὶ οἱ ἴδιοι ἐβάντες ὀπίσθιν τὸν προμαχόν καὶ τὸν κρημὸν τὸν συμπορεύει, &c. Aliud sonat apud Mauricium lib. 6.

Strateg. cap. 5. Vide Auctorem Etymologici in Ἐπαλῆς.

Προμαχόνιον, eadem fortè notione, apud Joannem Cananum de Bello Constantinopolit. ἐκλήθησαν πάντας ἡμῶν τρεῖς ἐπὶ τῶν κέρου, καὶ τὸν προμαχόνιον.

Infra: ὅστις ἐστὶν προμαχόνιον ἐστὶν ἀπὸ. Adde p. 198.

ΠΡΟΜΕΤΩΠΙΟΝ. Vide Μίωσιον.

ΠΡΟΜΗΤΑΩΡ. Vide in Μίωσιον.

ΠΡΟΜΗΤΩΡ, apud Hefychium exponitur πατήρ μετῶν. At in Commentario in Cantic. in Bibl. Patr. sumitur ut προπάτωρ, Primus parens, ut Adam, respectu feminatur: καὶ πρῶτος τῶν ἑῶν, quomodo etiam appellatur à Leone Imp. Homil. 2. p. 315.

ΠΡΟΜΙΚΙΔΑ, Proboscis Elephanis, proboscis. Physiologus de Natura & speciebus animalium MS. ubi de Elephant: καὶ μὴ πῶς προμικιδὰ τῶν πᾶν ζῴων διαφθόρου. Occurrit ibi rorsum.

ΠΡΟΜΟΣΕΪΑΑ, Theophanes an. 2. Irenes: καὶ ἐπιθεσάσθη ἐν τοῖς σπυδαῖς Σταυρακίς, τῆς Ἰσπανίας, καὶ πῶς βασιλικῶν προμωσίδων λαβῶν, ὅπως ἐστὶν ἀβλαβῶν. Ubi Interpres βασιλικῶν προμωσίδων Equum quo Imperatoris vehabatur interpretatur: Miscella vetò, Imperatoris equitatu capro. Quidam Codd. Anastasij in Hist. Eccl. Equos Imperatoris equitatu aptos, habent.

ΠΡΟΜΟΥΛΟΝ, Propugnaculum ante Molem, seu aggerem portus. Lexicon MS. Colbertuum: Πρόμωλον, πρόμωλον, προμαχόν. Vide in Μύλον.

ΠΡΟΜΩΤΗΣ, Promotus, Suidæ, προκρίτων, ὡς Ἰουδαίους. Sunt autem Promotus, in Glossis Basilic. προμαχόνες, καὶ ἐπιμωσίδες, ἢ προκρίπτες, καὶ προβαλλόμενοι ἐν ἀγῶμασι. Auctor Etymolog. προμωτός, Ἰουδαϊκῆ ὄντιν ἐστὶν, καὶ δὲ αὐτὸ τὸ προκρίπτας ὄντιν καὶ προμωσίδες, αἱ προκρίπται. Vide Gloss. med. Lat. in Promoti.

ΠΡΟΝΑΔΕΣ, Præconiæ, seu Homiliz quæ habentur à Curionibus inter Sacram Liturgiam, nostris, Prænes, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. in V. Præconari. Affixè MSS. Regni Hierosolymitani cap. 151. ubi de nuptiis: καὶ ὅτε ἐστὶν τὴν γῆν καὶ τὸντοίαν ἐξάγει τὸν καρπὸν, καὶ μὴ τὸντοίαν ἐξάγει αἱ ἐκλείπει να βάλει κερὸν ἐξ ἑ ὀρμασίου, καὶ ἐξ ἑ πῶς μετα ἐστὶ ὅμοιο τὸν τὰ διαλαλίον ὅτις προνάδες ἐστὶν τὴν ἀνάγε λουργίας, καὶ θίλα τὴν πιάσι, ὃν τὴν ὄπλον οἱ ἱερῶν, &c. Id est, ὅτι intra hunc terminum, publicentur tria præconiæ, seu denuntiationes, in Sancta Ecclesia, &c.

ΠΡΟΝΑΟΣ, in Ecclesiis Catholicis, pars exterior quæ & Νάρθηξ, dicitur, in Monasteriis vetò pars interior, quæ Monachorum choro obversatur, & itidem Νάρθηξ appellatur. Glossæ Græc. Latin. Πρῶτον, Antetemplum. Balsamon ad Can. 2. Dionysij Alexandr. ἐστὶν τὸ ἑστὶν αἰθῆρα, ἢ μυσταμυσ-

την αὐτὰς (τὰς ζωαῖκας ἐν ἀφῆρῳ) τὴν ἀγίασματων, ἢ δὲ ταῦτα τὴν ἀρχαῖος διερμασθῆναι, βλεπέτω ὁ σήμερον ἐς τὰ ζωαῖκας καὶ μᾶλλον μοναστήρια ἀδύς τούτοις ἱεραμένας ζωαῖκας ἐς τὴν προνάς, πασίοις ἀγίας ἀκούς κεκαλλωπεμένης, καὶ ἐς δὲ ὁλοκλήριον Θεοῦ δασυμένηται: καὶ ἱεροῦτος ὅπως τὸ ἑστὶν, ἀκρίτως μὴ ἐκλείπει ἐν αὐτῶν, ὅπως ἰσὺς τῶν δὲ καὶ γὰρ ὅτι οἱ πρῶτοι κοινὸν, ὡς τὰ τὴν ἐκκλησίαν προκρίπται, ἀλλὰ μὴ αὐτῶν δασυμένη τὴν ζωαῖκῆν τὴν μὴ κελευμένη ἐκλείπειται. Nempe Pronai Monasterium Sanctimonialium, in quibus Narthecis vicem præstant, ubi consistit fequior fexus, cum in monasteria feminat, folis mulieribus, ut in vitorum, folis dumtaxat viris aditus pateat. Deinde subdit ἐς δὲ τὴν προνά τὸν ὄντιν ἀντίτροπος μωσίδων, ὡς τὴν ἀρχαῖος λουργίαν, καὶ ὅτι αὐτῶν ἡμῶν ἐστὶν ἱερασθῆναι ἐπιμωσίδες μὴ ἐκλείπειται, ἀλλὰ ἐβάντι αὐτὴν προκρίπται, &c. Idem ad Can. 76. Synodi Trullanæ: ὡς περιβαλάντων ἐκκλησιαστικῶν ὡς κερὸν ὄρμας τὴν προνάς ἑκάστου τῶν, ὡς μὴ τὰς φιάλας, καὶ τὰ ἴτερα μέρη τὴν ὄντιν τῶν, τὰ ὀσουλῶνται αὐτῶν. Vide in Πύλῳ βασιλικῆ, & noſſam Constantinopolim Christianam lib. 3. c. 6. 18.

ΠΡΟΝΗΤΑΪ, Provifores, qui Venetis hodie Provvedori. Typicum MS. Monasterij Deiparæ τὴν Κιχασιμωμίας MS. cap. 14. καὶ οἱ προνοητοί, καὶ οἱ ἐκκλησίου λογαριασμοῖ. Novella Joannis Comneni, in lib. 2.

Juris Græco Rom. ὅτι κριταῖν, ὅτι ἀναρχαίσιον, ὅτι πρῶτον, ὅτι ἀρχῆν, ὅτι στρατηγῶν, ὅτι Προνοητοί, ὅτι ἄλλοις τῶν δημοσιακῶν ὄντων Ἰεραρχομωμίας, &c.

ΠΡΟΝΟΙΑΙ, Provisions, Pensiones apud. Synodus coacta contra Niphonem Bogomilum, apud Allatum de Confen pag. 679. καὶ τὸ ἐπιθεσάσθη προνάς ἀπὸ τὸν ἀποσῆς μωμίας χαρὶν μωμίας οὐλίας τὴν αὐτῶν κίτρωτον αὐτῶν ἀγῶματων. Pachymeres lib. 1. cap.

4. προνάς δὲ ἐκ τῶν τῶν τοῖς τοῖς ὄντων καὶ οἱ τολμῶν τὸ ὄντιν γράμμασι δὲ ὄντων βασιλικῶν. Utiur non femel aliis locis. Anonymus MS. de Bellis Francor. in Morea:

Ὅλα τὰ ἀρχοντοσύνη ἀνάγκησιν προνάς, Νά ἵσχυον ὡς καθῆς πρὸς πῶς ὄντων πῶς ὄντων.

Προνοῖαν, Providere. Idem Anonymus: Ἐκ ὅτι ἵσχυον τὸ προνάς, ὅτι τὴν ἰσχυομωμίας.

Προνοῖοροι, Provisores. Idem Anonymus: Εἰς καὶ οἱ προνοῖοροι, ὡς αὐτῶν ἐκλήθησαν.

Προνοῖον, Præfostere, Prævidere, προνοῖον. Vide Gloss. med. Latin. in V. V. Providentia, & Provisio.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ, Privilegium. Codinus de Offic. Palat. cap. 17. n. 4. ἐστὶ ἡ καὶ τὸ πρόνομον καὶ ἴδιον τὸ ἀγματοπτικὸν ἐκλείπει, &c.

ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΔΕΣ, Παρξηνάδες, Hospites. Historia Apollonij Tyrij:

Στὴν ἐράτων, ὅτι ἀρχαῖος, καὶ τὸν ἰσχυομωμίας, Παρξηνάδες ἀρετῶν, καὶ δὲ ὄντων γαροῖ τὸ δὲ ὄντων.

Infra: Εἶς τὸ ἄλλο ἰσχυομωμίας, ὡς ἔβαντι τὰ σφαγῶν, καὶ παρξηνάδες ἀρχαῖος ἰσχυομωμίας τὴν μωμίας.

Rurum: Κ' ἴδων ἐς τὸ ὄντων σφαγῶν οἱ δὲ ὄντων παρξηνάδες.

ΠΡΟΞΙΜΟΣ, Proximus. Glossæ Basil. Προξίμος, ὡς πρῶτον, ἢ ὄσπλιον. Acta Concilij Constantinopol. sub Flaviano: παρῶν Μάμα τὸν περιβαλάντων Κόμιστος καὶ Προξίμος τὸ ὄντων σφραγῶν τὸν λιβάνων καὶ τὸ ὄντων κελσίον. Vita MS. S. Stephani Junioris: προσκαλοσάμενοι ἡμῶν ἔβαντι ἀνδρα, τὸ τὸ Προξίμους ἀγῶν καταλοσάμενοι ἀποσῆσται. Joannes Carpathi Episcopus in Narrat. MSS. de Anachoretis: γαροῖ τὸν ἀντι ὄντων καὶ παρξηνάδες ἐστὶν Προξίμους, καὶ λαμβάνονται αὐτῶν, καὶ ἰσχυομωμίας αὐτῶν ἀγῶν, &c. Anonymus de Castamet. οἱ τὸ ἰσχυομωμίας μὴ τὸ Προξίμους ἰσχυομωμίας, τὸ μὴ ἴτερον, ἐς ὃν τὸν βασιλικῶν

ειπὸς ὁ ἀγιος πληροφωρος ἔχει. Alio loco: κτ' ἕ τὸ δειχὼν ἀναλλοκότερον (μέγας) ἢ τραπεζίτης, οἱ παυνοῦ. Οὗ ὁ Προξίμος, καὶ ὁ Κόμης ἢ θηκῆων σὺν τοῖς Μαγυλαβιταῖς ἐκμισθώσαν. Extat Epistola 59. Theophylacti Bulgariæ Archiep. in scripta πρὸ Προξίμου καὶ Προξίμου πρὸ Παυνοῦ.

Μελλοπροξίμοι. Vide Gloss. med. Lat. in P *oximus* & *Melloproximi*.

Προξίμος, *Officialis Ecclesiasticus*, cujus munus ita describitur in Catalogo Officior. Magnæ Ecclesiæ Allatiano: ὁ Προξίμος ὁρίζει, καὶ σημαίνει ἐν καιρῷ τὴν ψαλμοδικίαν ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ. Adde Codinum Goari pag. 9. ubi recensetur *Proxim* in Choro finitro.

Προξίματος, ἰσῴτης, in Glossis Basilic. ΠΡΟΞΙΣΑΣ, in Glossis Chymicis MSS. ὅθεν ἔχει ἄρξας.

ΠΡΟΪΔΟΣ, *Processus*, *Processio*, vox usurpata polita de Confulibus & Imperatoribus, cum in publicum cum pompa ac magnifico & amplo comitatu procedebant: de qua Justinianus in Nov. 105. cap. 1. Inter Editas ab Allatio Libanio ἐκράσας, quarta inscribitur ἑὸν ἀφ' οὗ τῶν Βαβυλωνίων Βασιλείῳ, ubi *Processum* vertit: significantius *Processum* dixisset. *Sozomenus* lib. 9. cap. 1. de Pulcheria Aug. & Theodosio Junio: ἐστὶ ἕ τὰς προδὸς κόμης τῆς καὶ βασιλικῆς ἑστῆς ἢ ἀδελφῆς ἰερομειβῆς. Et cap. 12. de Magistro Militum: σιωπῆν τότε ἀφρονήμων, αἱ ἰσῴ, ἰταυνοῦ ἐκ ἀφ' οὗ τῆς κρητῆν. Agathias lib. 5. de Scholariis: ἐστὶ ἕ οἱ πολλοὶ ἀσπίτοι τοῖς φαιδρομοῖσι, καὶ μόνον, ὅμοιαι, ὅμοιαι ἢ βασιλικῆς ἰσῴα, καὶ τὸ ἢ προδὸς μνηστικῆς ἐξερῶν. Adde Zonaram in Bulgaria cōct. pag. 179. & al. Vide *Proxim*. Usurpatur etiam de Processionibus Ecclesiasticis, ut in Nov. Justin. 67. cap. 1. &c. Cùm verò in ejusmodi Processibus sæpe afflictorum querelas audirent litisque etiam judicarent Imperatores, inde *Litibus* nomen *Processus* fortè mansit, de qua egimus in Gloss. med. Lat. Nam in processibus lites sopitas ab Imperatoribus, docet imprimis præter Josephum lib. 18. antiq. Jud. cap. 6. Cedrenus in Justino Curopalata, sub initium. Sed & Continuator Theopanis lib. 3. num. 3. & ex eo Scylitzes cap. 5. 14. ubi de Theophilo Imp. & ejus in jure dicendo diligentia: διαίτοι τῶ τοῦ ἑὸν ἐστὶν ἐν τῶν τῶν αὐτῶν ἐξελκύνθησιν αἱ πρῶτον, πολλὰ δὲ ἀδικημάτων ἐπαυλῶν πρὸς τὰ κοινὰ τῶ καὶ ἰταυνοῦ, καὶ ἕ ἐν κρητῆσι, καὶ ἕ, αἱ ἑστῆ, καὶ τὰς προδὸς ἢ ἐβρομῆσιν. Cùm felicitat ad sanctas Ecclesias procederet, unicuique jus dicendo, ac oppressorum querelas audiendo. Ij verò processus sicut à Romano Lacapeno Imp. fingulis Feriis quartâ & Parasceve, elemosynis etiam in pauperes distributis, ut scribit Anonymus Combefianus in eodem Lacapeno num. 44. Vide præterea Codinum de Offic. Palat. cap. 5. num. 12. 15. 16. Quinetiam prædόν ἰψῆμν Tribunal Judicum videtur appellare Cyrillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ cap. 56. ὅστις ἰθὺς αἱ ἱεροσόλυμα, ἀφ' οὗ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ βαλλῆς αὐτῶ ἐς τὸν δημοτικὸν πρόδον, ὅσων ἑὸν φιλανθ. Theopanes an. 3. Justiniani: καὶ Πηγάσις ὁ ἑκλεπτικὸς σὺν τοῖς τέκνοις αὐτοῦ ἐν προδὸν ἐξ-τάσσαν.

ΠΡΟΪΚΟΣ, *Major domus*. Theopanes pag. 337. de Rege Franciæ: ἔχει ἕ τὸν ἀρχιεπὸν Πρόξον ἡγεμῆν ἑστῆ καὶ ἕ ἑὸν δικομῆν τὰ πρῶματα πάντα. Qui quidem locus firmat quod ex Scriptoribus nostris docuimus in Gloss. med. Lat. ubi de Majoribus domus Franciis, hos eccl'as à precibus, Principis interveniente confensu. Id porto muneri gerentibus *Proxi* in Græciæ, quod *Major*es in nostris

Civitatibus. Constantinus Porphyrog. lib. 1. Them. 12. pag. 37. ὁ γὰρ ὁμοῖα ἐκαστῶ ὁ Πρόξος ἢ αὐτῶ πόλεως, πλὴκῶτ' ἑὸν ἐπὶ βουνοῖσι πάντοτε, ἕ ἢ μακαροῖ ἰσῴ ἢ θῆα παρῖσι ἰστορία. Ubi veterem hanc inscriptionem refert: Τὴν κωνσταντινῆσιν, τὴν Λόκοσθ' τὴ ὁμοῖα ὁ Πρόξος, τὴ Βασιλικῶ.

ΠΡΟΪΜΙΑ, *Præfationes*, de qua voce egimus in Gloss. med. Lat. Codex Canonum Eccl. Africanæ cap. 103. de precibus πρὸς τὸν Θεοσεπῶνιν dicens: τὰς κενυρομῆσιν ἐν τῇ σιωδῶ ἰστορίας, ἅτε προξίμοι, ἅτε παραβίσι, ἅτε τὰς τὴ χειρῶ ἰσῴσι, &c. Vide *Parabiosis*.

ΠΡΟΪΜΙΑΚΟΣ ἑλκῶς, Psalmus 102. *Benedic anima mea Dominum*. Sic dicitur, quòd ab eo imchoentur Sacra Officia, præfertim verò vesperæ. Οἱ ἑλκῶοι αἱ ἐν προξίμοις ἀδελφῶν, apud Nicolaum Cabasilam in Exposit. Liturgiæ cap. 1. & 16. Typicum S. Sabæ cap. 1. ἀτα ἀρχῆς ὁ ἑκκλησιάρχης, αὐτῶ προξικησῶν, καὶ ἄλλα τὴ προξικῶν ἑλκῶν, τὸ εὐλόγει ἐν ψαλμῶ, ἰσῴα φωνῆ καὶ ἡρμῶσι. Triduum in Dominica ὁ Ἀποστόλ' ἐν τῇ σαββάτῃ ἰστορίας ἐς τὸ λοχητῶν καὶ ἢ προξικῶν ἑλκῶν, ἢ σιωδῶσι εὐλογοῦν ἐς τὸ Κύριον ἐκίρησῶ. In Domin. Tyrophagi: καὶ ἢ προξικῶν ἑλκῶν εὐλογοῦν τὸν, Μακαροῖσιν αὐτῶ. Liturgia præfationum: τὴ προξικῶν εὐλογοῦν τῶν, &c. Ὑμνος προξικῶν, in Vita S. Nicolai Studite pag. 1001. Vita S. Lucæ Junioris p. 1001. ἀρχῆ γὰρ καὶ τῶσι τὴ προξικῶν ἑλκῶν, καὶ τὸ ἑὸν καλομῶσι εὐλογοῦσι. Joannes Climac. παρηγορητῶ τὴ προξικῶν ἑλκῶν, ὅδ' ὅστις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πορεύσῶ. Vide Allatium in Differt. 1. de Libris Eccl'æ. Græc. pag. 57. & Goarum ad Euchologium pag. 29. 205.

ΠΡΟΪΑΤΩΡ, *Secundus auctor*, in Glossis Græc. Lat. Vox Jurisconsultorum. Phavorinus: *προΪατῶρ* ὁ πρῶτος, καὶ πατὴρ πατῆρ.

ΠροΪατῶρ, Græcis, dicuntur *Propheta* & *Patriarcha* veteris Testamenti. Glossæ MSS. ΠροΪατῶρ, ὁ πρῶτος, ὁ πρῶτος. Glossæ Gr. Lat. ΠροΪατῶρ, ὁ προΪατῶρ, Ἀλεξῶν. In Liturgia Chrylostomi offerri dicitur Sacrificium ὑπὲρ τῶ ἐν πίστει ἀναπαυομένων προΪατῶν. Apud Theodoritum lib. 4. Hist. Eccl. cap. 12. Adam προΪατῶρ, apud Joannem Damascenum in Orat. in Cabalium, προΪατῶρ τὴ κόμης dicitur: apud Georgium Synellum pag. 4. & Naucratiem de obitu S. Theodori Studite pag. 864. προΪατῶρ ἡμῶν. Apud Phocam in Dectript. Terræ Sanctæ cap. 22. προΪατῶρ Δαυιδῶ. Marcarius in Homil. 12. ὁ προΪατῶρ ἡμῶν Ἀβραάμ. Petricas Ephesus in Themat. Hierol.

Καὶ ὁμοῖα ὑδατῶ ἑστῆσθ' ἐν καὶ πόλιμα Πιόσις τὴ προΪατῶν Ἀβραάμ τὴ δίκαια.

Sancorum verò Prophetarum festum agunt Græci Dominicâ ante Christi Nativitatem. Horologium & Menzæ: τὴ κυριακῆ πρὸ τὴ χειρῶ ἡμῶσι τὴ ἀζίων πατέρων. Anthologium: τὴ αὐτῶ ἡμέρα κυριακῆ πρὸ τὴ Χριστῶ ἡμῶσι μνημῆν ἑστῶν ἰταυνοῦ πρὸ τὴ ἀζίων καὶ θεοφάνων πατέρων, πάντων τὴ ἀπ' αἰῶν τὴ θεῶ ἰταυνοῦ ἐστῶν δίκαιων πατέρων, ἀπὸ Ἀδάμ, ἀρχῆ καὶ ἰσῴσθ' τὴ μνησῶ τὴ ὑπερβίας ὁδοῖσι καὶ ἡμελοῖσι, καὶ τῶ ὁ Εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος ἰστορικῶς ἡμῶσι πατῶ, ἡμῶσι καὶ τὴ Πεσοφῶ καὶ Πρωσῶιδων. In indice appellatur Κορυκαῖ τὴ ἀζίων ΠροΪατῶν. Leo Grammaticus in Constantino Leonis F. pag. 496. & Anonymus Combefianus num. 17. καὶ ἑκλεμῶν μὲν δεικτῶ ἰσῴσθ' τὴ τὴ ΠροΪατῶν κυριακῆ τὴ τὴ βασιλικῶ εὐλογοῦν εὐλογοῦν. Sic legendum apud Leonem, pro Κριμ. Joannes Archiep. Nicanus in Orat. de Nativitate Christi: ἢ ὅν ἀζία καθολικῆ ἐκκλησίᾳ, ὅτι θῆσιν ἰα. τὴ δεικμῶν μὲν καὶ καὶ μῶ τὴ ἡμῶν κυριακῆ, ἰσῴσθ' ἰσῴσθ' τὴ μῶ μῶ τὴ ἀζίων Πατέρων, τὴ πρὸ τὴ ἰσῴ, οἱ δὲ πῶ σῶ

Σως ιδικαίωσθαι, ἢ πῶς κ' Λικαῖ ἡμελοζίον κ' ὄ
νόμον πατέρον ὀνομαζέσθαι κ' σάρκα ἢ αὐτοῦ ἐκασθ
πίστωσι κ' ἀχρῶν ἕψ ὄσι. Τῆ δ' ἐντὶρα κυριακῆ,
ἢ κ' πρὸ τ' Χριστῷ ἡμῖνοις, ἢ πατέρων πῶς μῆμῶν τε
λα, ἢ κ' σάρκα ὀνομαζέσθαι κ' σαρκῶσιν ὁδῶν, ὡς ὁ
αὐδῖμοσ Ματθαῖος ἡμελοζῆσ ἄνωθεν κάτω.

ΠΡΟΠΕΔΟΥΛΑ, Dacis, *Quinquagesimum*,
apud Interpol. Dioclor. cap. 62.4.

ΠΡΟΠΕΡΣΙ, *Nupte*, Prochoprodromus con-
tra Hegumenum, ex Cod. Reg.

Πρόπερσι γδ ἱπιδάσθαι πολλὰς οἰ παλαμῶδι.

ΠΡΟΠΕΤΕΙΑ. *Contumacia*, in Basilicis tom. 1.
p. 477. Glossæ Gr. Lat. *Proptetas, Proietoria, Pro-
metias*, &c.

ΠΡΟΠΙΝΑ, *Сауропа, Porina*. Glossæ Basilic.
Propina, κασιπλῶν. Lib. 7. Basilic. tit. 2. cap. 21. εἰ ὃ
ἀνομιῶν ἑὸν τὸ πῶς, τυχὸν ἢ προπίνα, ἢ χαματιπῶσα,
&c. Ubi Scholiast. *propina*, ἢ καπιπῶσα, ex l. 20.
§. 9. D. de Recept. arbit. quæ *Porina* præfert. Ita
lib 60. tit. 21. cap. 26. Justinianus in Nov. 117. c. 15.
& ex eo Harmenopolus lib. 6. tit. 2. εἰ ὃ τις ἕροσ ἀντ'
συνωλέγειται τῆ ἰδία αὐτῷ γαρπητῇ, εἰ μὴ εἰς τ' ἰδίον
οἶκον, ἢ τ' ταύτης τ' γυμνασίον, ἢ τ' μοιχῆ, ἢ ἐρ προσπι-
νακ, ἢ τ' προσποιος, ἢ ἀδίκῶσ τῷ ἀνδρὶ οἰκίαισ χερσὶ
τῶτον ἀνδρῶν. Nec est quod Meurcius hic memum ef-
fe, ac legendum contendat, *ποπίνας*. Vide Gloss. med.
Lat. in *Propina*.

ΠΡΟΠΟΜΠΕΥΣ, *Pisciculus* ita appellatus,
quod Cerum grandiorem quod vult deducat. Nicetas
in Isaacio lib. 3. num. 5. εἰς ὃ τ' κρατῶσά μόνον αὐτῷ,
ὡς τὸ κῆρ ὁ λιγυρῶσ Προπομπῆσ μὲτῆσ ὡς ἡρῶσ
ὡς πειρίσθαι, ἀλλὰ μῆτῆσ κῆρ ὅσῃ τ' ἐραυλιωκῶσ ἀσὶ κα-
ταλόγῶσ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ, Πάράπομοσι, *Proficentes*, in
Glossis Basilic. Glossæ Gr. Lat. *Propompisi, Pro-
mopsis, Profofisi, Proptompi, Proficenti*.

ΠΡΟΡΑΤΩΡ, Mauricus lib. 12. Stratæg. cap.
21. ἢ εἰς ὅλασ αὐτῶσ, ἢ εἰς τὸσ πλείῶσ ἐκ τῆσ μικροτέρῶσ
βασιλείῶσ, δὲσ κίλιουσ σκελετῶσ, ἢνα ἐσ καίρησ προ-
ρατῶσ βαλλῶσ, ἀποθῶσῆσ μῆκοσ τῆσ ἐπιτερομῶσ
ἰχθῶσ. Id est, ni fallor, cum *navium prore* inveniret
in *confiliis committitur*; quo casu legendum *prore*
ρατῶσ, tametsi vocis formationem non plane per-
cipio: nisi legendum sit *προρατῶσ*, cum scilicet *Prore-
ta*, naves suas in se invicem impellunt.

ΠΡΟΣ, προ κατά. Zonaras to. 2. p. 151. 1. Edit.
ἢ εἰς πῶσ σὺ δῶμασ πρὸσ ἰωνάθῶσ προ κ' ἰωνάθῶσ.

ΠΡΟΣΑΒΒΑΤΟΝ, *Sabbata ruralia*, in Gloss. Lat.
Gr. Vide Gloss. med. Lat. in *Sæna*.

ΠΡΟΣΑΓΓΕΛΙΑ, *Delatio*. Προαγγέλλω, *Inter-
terpello*. Προαγγέλλω, *Interpellator*. Gloss. Gr. Lat.

ΠΡΟΣΑΦΟΡΕΥΕΙΝ, *Salutare*, nudè apud
Codium cap. 17. p. 41. 4.

ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ, *Appellare*, seu blandis ver-
bis *rudicissimè* alicujus *adtemptare*, ἀπαλοῦσ ἡμῶσ
ἀποπροβαλέσ ἢ ἀλλῷ εσφορῶσ, in lib. 60. Basilic.
tit. 21. cap. seu lege 15. ex Ulpiano. Προβαλέωσ γυ-
ρῆσ, ibid. ὁ προβαλέωσ, κῆρ ὁ σικαχῶσ μὲ σικαχῶσ
αὐλοῦσ, &c. *Qui appellat*, &c. Glossæ Gr. Lat.
προβαλλῶσ γυρῆσ, Subigito.

ΠΡΟΣΒΑΛΟΣ, *Idoneum, Arvis*. Vide locum
Theodori Studite laudatum in V. Twifor.

ΠΡΟΣΒΟΛΗ, *Afeticis*, apud Joan. Climacum,
ubi ita ille. Προβαλέωσ ἢ μὲρ μακάριον ἢ ἰρίονσ, λό-
γῶσ ἰρίων, ἢ αὐτῶσ τ' τυχῶσ ἢ ποσῶσ ἐσ τῆ καρδῆσ ἡμ-
ωροῦσ.

ΠΡΟΣΒΟΝΤΕΣ, *Remiges*, ἰαζῶσ. *Pachyme-
tes* lib. 3. cap. 17. τὸ Γασημῶσ δ' ἀφῆρίσασ ἀχῆσ ἀπὸσ μῆ-
χασ. — τὸσ γ' λογομῶσ προσαύτῶσ, ἀσ ἰαζῶσ κῆρ

μῶσ τῆσ ἰαζῶσ. Lib. 5. cap. 30. pag. 287. κῆρ τῶσ Γε-
νῶτασ ἀφῆρίσῶσ ἔγκλησ' τῶσ γδ ἑκάστω ὑπεροπῶσ ἀνα-
μῶσ ἀφῆρίσῶσ, & ἀπὸσ ὡσ, &c.

ΠΡΟΣΕΝΔΟΝ, *Fere, Fermè*. Zacharias Pap.
lib. 4. Dialog. cap. 11. ἐσ τῶσ τῶσ ἰεραζῶσ
Καμπῆ, ὡσ ἐκτῶσ μῆσῶσ, ἢ κῆρ προσαύτῶσ δῆλασ δὲ
πῶσ, &c. Ubi Gregorius M. *Qui sextis ferme mi-
liarij interjacente spatio*, &c.

ΠΡΟΣΕΡΙΝΟΣ, *Transitorius*, Ποεσιμῶσ.
ΠΡΟΣΕΥΧΑΔΙΟΝ, *Locus in Ecclesia ubi
quis orans confisit, paulò elevatior*, nostris *Præ-
dieu*. Leo Grammaticus in Leone Sapiente pag. 480.
& Georg. Mon. num. 20. Βασίλειῶσ ἢ δ' ἐκαστῶσ, ἢ λα-
βῶσ λόγῶσ ἰεροσ κῆρ Σαμωνῶσ, εἰς τὸ προσαύτῶσ αὐτῶσ,
&c. Typicum MS. Monastetij ἢ Κιζασελλῶσ cap.
30. κῆρ μὲ τῶσ ὑψῶσ γῆσῶσ τῶσ σπῆδῶσ ἰεροκλίαισ,
τῶσ μὲ δ' ἐκαστῶσ ἀπὸ γῆσ ἀπὸσ προσαύτῶσ, ἢ ἀδῆ-
νῶσ ἢ ἢ μετὰ τῶσ ἀφῆρίσῶσ τῶσ τῶσ ἰεραζῶσ.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ, in Le Liturgiæ, dicuntur *Ora-
tiones à Sacerdotibus recitatae*. Ita Goarus ad Eucha-
logium pag. 133. Glossæ Gr. Lat. *προσαύτῶσ, Obsecra-
tio, Oratione*. Hinc
προσαύτῶσ, Sacerdotes, apud Achmetem Onitro-
crit. cap. 138. εἰδῶσ κατ' ὄρασ ταύτῆσ τῆσ ἰεραζῶσ ὡσ
ἰερίῶσ, ἢ τῶσ προσαύτῶσ, προσαύτῶσ τ' λαῶσ.

Προσαύτῶσ Judæorum, erant loca spatiosa sub
dio instar Theatri, in quo libros Legis, admittis
exteris, palam læctabant. De iis copiosè egit
Henricus Valefius ad Eusebium lib. 2. cap. 6.

ΠΡΟΣΕΤΑΓΉ, *Epistole mensium*, apud S. Ma-
ximum in Computo Eccles. passim. Vide Petavi-
um lib. 8. Dissertat. ad Auctar. operis de Doctr.
temp. cap. 7. & Scaliger. de Emendat. temp. pag.
749. ult. Edit. De voce verò *προσῆτα*, apud Medicos,
vide Joan. Guinterium Andernacum ad Paulum
Æginetam lib. 1. cap. 47.

ΠΡΟΣΘΗΚΗΤΑ, *Addiuncula*. Joannes
Tzetzes Chil. 13. v. 372.

Εἴθε κῆρ σὺ, ὡσ πάλαπῆσ, τῆ πόλῆσ Κωνσταντῶσ,
ἰερίῶσ ἡμῶσ, ὡσπῆρ οἱ ἄλλοι κῆρσ,
ἀθῶσ ἢ ἀφῆρίσῶσ, ὡσ προδικῆσ, ταχα.
Infra, nudè προδικῶσ habet.

ΠΡΟΣΙΝΑΣ. Anonymus de Nuptiis Thefei :

ὦ φίλε μῆ μῆρα κῆρ, κῆρ πολυρασῶσ,
πρὸσ τὸ παρ' ἀφῆρίσῶσ ἰδῶσ πῶσ προσαύτῶσ.

ΠΡΟΣΚΗΝΙΟΝ, *Proficium, Vestibulum*,
Προσκῆνιῶσ τ' Βασιλικῶσ, *Vestibulum Regiæ Porticus*,
apud Cedrenum an. 5. Justiniani.

ΠΡΟΣΚΑΛΥΣΙΣ. Primus & gravior gradus
Pœnitentium, qui extra Narthecem consistèrent.
Scholiastes Harmenopuli in Epit. Canon. Can. 58. 8.
προσκάλυσι ἢ γῶσ ἰεῶσ τῶσ ἐκαστῶσ ἰεραζῶσ, ἢ τ' σῆσ-
των δῶσ ὑπὲρ αὐτῶσ ὑψῶσ. Canones S. Gregorij
Thaumaturgi Can. 11. ἢ *προσκάλυσι* ἰεῶσ τ' πῶσ τῶσ
ὑψῶσ ἕστῆ, ἢνα ἰεῶσ τ' ἀμαθῶσ κῆρ τ' σῆστων
δῶσ πῶσ ὑπὲρ αὐτῶσ ὑψῶσ. S. Basilius de Locis τῶ
ἰπτιμῶσ. Προσκάλυσι ἕστῆ τῶσ τῶσ περιβῶσ τῶ ἐκαστῶσ
ἰεραζῶσ τῶ ἀμαρῶσ ἢ ἕκαστῶ τῶ σῆστων ἰεραζῶσ αὐτῶσ μὲ
κῆρ ἀφῆρίσῶσ ὑψῶσ ὑπὲρ αὐτῶσ ὁ γδ *προσκάλυσι*
ἰεῶσ τῶ ἀθῶσ τῶ ἐκαστῶσ ἰεραζῶσ, ἢ ὡσ ἰεραζῶσ τῶ
ἰεραζῶσ. Idem in Epist. 3. ad Amphiloichium Can. 56.

ὡσ δ' ἔτι σῆσ *προσκάλυσι* ἰεραζῶσ τῶ σῆσ τῶσ ἰεραζῶσ
ἢ ὑψῶσ οἶκῶσ, κῆρ τῶ σῆστων πῶσ δῶσ ὑψῶσ ὑπὲρ
αὐτῶσ ποῆσῶσ, ἰεραζῶσ ἢ ἰδῶσ παρανομῶσ. Et Can.
85. μὲ ἢ τὸ ἰδῶσ ἀσ σικαχῶσ τῶ φοβῶσ ἀμαρτίας,
σῆστων ἀφῆρίσῶσ, τῶ σῆσ τῶ ὑψῶσ οἶκῶσ παρανο-
μῶσ, κῆρ δῶσ τῶ τῶ σῆστων ἢ ὑπὲρ αὐτῶσ προσαύτῶσ,
ὡσ ἕκαστῶ μὲ σῆστων ὑπὲρ αὐτῶσ ὑψῶσ ποῆσῶσ
πρὸσ

ΚΚΚΚ

προς κύβου τὰς δόσεις. Adde Can. 57. 58. 59. 77. 80. 82. Atque ij dicebantur *Ejelli*, ut qui ab Ecclesie Limibius & Narthece arcerentur. Idem Basiliius Can. 81. ἐκβαλλέσθωσαν μὲν ἐν πείνῃ ἔτισι, καὶ ἐν δεινῇ ἀκραιψύσσαν. Gregorius Nyssenus in Epist. ad Lectorem : ἐν πείνῃ μὲν ἔτισι καθόλου τῷ ἐκείνῳ ἀποβλήτους ὄν, ἐν πείνῃ ᾗ, τῷ ἀκρασίως μείλιζεν μοῖσι, &c. Infia : ὅστι ἐν μὲν πῶ παλιῶ ἀποσεμῶ, ὀνασῆν χέρον διασηλῶν, ἀπεργάζων τῷ ἐκκλησίας ἀλλά τῷ τωαῦτα ἔτι ἐν τῇ ἀκροαίσι παραμῆναι, &c. Vide Fr. Richardum in Clypeo fidei part. 1. pag. 336.

ΠΡΟΣΚΛΙΤΟΝ. Audtor Etymologici : Στοῦ, ὅπου τῷ σοῦῖ σοῦῖ ἢ αἱ καμάραι, ἢ τὸ λεγόμενον Προσκλιτόν. Etymologicum MS. σοῦ, περιτῶς, καμάρα, τὸ εὖ μικρὸν, τὸ λεγόμενον προσκλιτόν, σοῦῖκὸν ἢ μῆγα. Suida, προσκλιτόν dicitur esse ἐν ἀκροβιβλίῳ.

ΠΡΟΣΚΟΜΙΑΗ, Offeritorium, Pars Missæ in qua Sacrificium offertur à Sacerdote : Προσκομιδὴν *Ἐπισην*, in Epist. S. Ignatii ad Hippolyten num. 9. Duplicem προσκομιδὴν statuit Germanus Patr. Constantinopol. in Mystagog. alteram quæ fit in Scœuophylacio : alteram quæ in Sacro Altari. De priore, ἢ προσκομιδὴν ζυροβίῳ ἐν τῇ σελινοφυλακίῃ, ἐμφασι τῷ κρασίῳ τόπον, ἐν ᾧ ἱερωσύνη ὁ Χριστός, &c. De secunda, ἢ ἢ προσκομιδὴν τῷ Ἄρτυ, ἵσχυρῃ τὸ σῶμα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν εὐχὴ σὺληρίῳ ἐπὶ τῷ σῶμα. Nemp̄ ex Scœuophylacio Panis & Vinum deferuntur in Πρόθεση, & ex Prothesi in Sacram Mensam. De priore intelligendū videtur Sgropulus in Hist. Concilij Florent. sect. 10. cap. 11. ἐπισηνῶ ἂν ὀ βῖμ σίας πῶς τῷ πρώτῳ ἢ προσκομιδὴν, ἣτα ἵναρχῆ τῷ λαίτρησι, &c. De Posteriore, (quæ θῆσι προσκομιδὴν ἐπὶ τῇ ἀγία κοινωσία ζυροβίῳ dicitur in Novella 137. Justiniani cap. 2.) ita Liturgia S. Chrysofomi p. 74. ἐκτὴ προσκομιδῆς μὲν πῶ ἐν τῇ ἀγία πρῶτην τῷ θείῳ ἄρτυ ἐδοῦσαν. Typicum S. Sabæ pag. 29. ἐκ ἀπὸ τῆς ἱερίας, καὶ ποῖα πῶ προσκομιδῆν. Pag. 48. τῷ μὲν ἀλλο παρασελῶν προσκομιδὴν, ἢ τὴν ἐν ταυτῇ ὀ ἐὼσῶν λησιμ. Cyillus Scythopolitanus in Vita MS. S. Sabæ : καὶ ἐν τῇ κρημῷ τῷ θείῳ προσκομιδῆς ἀρχιῶ μὲν τῷ Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ τῷ θείῳ μιλταλαμῶσαν κωστήριον, &c. Joannes Mofchus in Prato Spirit. cap. 25. λέει τις ἀέλιφός ἐν τῇ κοινωσίῳ, ὅς λέει μωθῶν πῶ προσκομιδῶ τῷ ἀγίῳ ἀνατοραί. Adde cap. 108. Nilus Monach. lib. 2. Epist. 294. ἀρχιῶ μὲν τῷ ἱερίῳ πῶ ἀγίῳ ποῖα πῶ προσκομιδῆν, &c. Gregorius Decapollite de Visione Saraceni in Aede S. Georgij n. 43. καὶ ἱζήσασα ἢ ἕρα τῷ θείῳ λατρηγίας, καὶ ὀ ἱερῶν μιλτῶν ἀρχιῶ τῷ θείῳ προσκομιδῆς, &c. Et num. 45. ἀρχιῶ μὲν ἂν ἱερῶν τῷ θείῳ προσκομιδῆς, καὶ λαβῶν τῷ ἄρτυ ποῖα πῶ ἀναιμωθῶν Ἐπισην, &c. In Euchologio pag. 254. προσκομιδὴν τελεῖα, idem valet quod λατρηγία τελεῖα, de qua supra egimus.

Προσκομιζον, Offerre, Missam seu Sacrificium peragere. Liturgia Chrysofomi : καὶ ὑπὲρ τῷ προσκομιδῶ τὰ ἀγία δῶρα ταῦτα ὑπὸ ἀνατοραί τῷ ἱερῶν τῷ δῶν. Joannes Mofchus loco laudato : καὶ ἐν τῷ προσκομιζον τῷ Ἀρχιῶ τῷ Ἰωάννῳ τῷ τότε προσβύτηρον ὄντα. Adde cap. 50. Eucholog. Goari pag. 190. Nomocanonen Cotelianum num. 525. Audtorem de initiis Hæref. num. 86. Pachymerem lib. 13. cap. 23. &c.

Προσκομιδὴν, *Funus, Exequiarum apparatus*, apud Euclebium in lib. 1. de Vita Constantiniani M. cap. 22. & in Paralipomenis de S. Pachomio num. 5. ubi προσκομιδὴν editum.

ΠΡΟΣΚΟΤΑΚΕΤΕΪΝ. Vide in Σκῆδρα. **ΠΡΟΣΚΥΤΕΪΝ, Salutare.** Codex Canonum Ecclesie Africane c. 16. ὀ ἀναλῶσαι τῷ δῆμον μὴ προσκωσῶν, *Lettores populum non saluent.* Eunapius in

Ædificio : καὶ προσκωσῶν τὰ πῶ ἄσπρα νομίζουσι Βυζαντίῳ προσκωσῶν. Nicetas in Alexio lib. 1. n. 3. καὶ βαθλίῳ αὐτῷ παρῆχῃ τῷ γινάσκῳ εὐχαμῶν. Ubi Cod. Græco-barb. προσκωσῶν.

Προσκωμια, *Adoratio, seu cultus honorisque corporis motu alicui impensis.* Græcis verò idem interdum sonat quod μέλαινα, seu *Reuerentia*, vel ut Latini dicunt, *Venia* : tamen si dicrimus inter se inter μέλαινα & προσκωμια. Postremum enim dicitur corporis inclinatio profunda Deo vel imaginii sacre exhibitæ, quam corpore erecto sequitur Crucis impressio tribus dextræ manus prioribus digitis inter se unitis, capiti, humero dextro, tum finitiorum faciendæ, hac brevi prece adjunctâ, ἀγῶς ὀ εὐός, ἀγῶς ἰσχυρός, ἀγῶς ἀδανῶς, ἰσχύον ἡμάς. At verò μέλαινα, præter genum inflexionem, si magna fuerit, & osculum terræ fixum, addit idem Crucis signum, corporisque inclinationem προσκωμια propriam : aliàs, si parva fuerit, nullâ ab illo discrepare ratione dicendæ est. Ita Goarus ad Eucholog. p. 29. Liturgia Chrysofomi : ἀπὸ τῆς τῷ καὶ, καὶ ἐναθῶς τῷ δεικῶν, ταυτῶν ὄντῳ πρὸς ἀνάλογας προσκωμια τρία, ἕμπεδον τῷ εἰκῶς τῷ Σωτῆρος, καὶ τῷ ὑπὸ τῆς εὐόθῆς, καὶ ἐν τῷ δῶ χίρῳ, ἀνὰ ἐν. Joannes Jejunator in Pænitentiæ pag. 84. ἀ γυναικῆς ὄντῳ κωμῶν ἂν τῷ ἐκκλησίας, μόνον προσκωμιας ποῖσῶν χίρῳ μέλαινας. Idem pag. 90. ἡμοῖς ἢ καὶ τὰς ὄπῃ τῷ Πάστῳ ἡμῶν ἔντῳ τῷ ἀγῶν σπῶν μὴ γοναλίῳ ἐν τῷ ἔντῳ, ἀλλὰ μόνον προσκωμιας ποῖν ἢ πῶν. Eadem habet Joannes Monach. in Canonatio p. 115.

Προσκωμιαία, & Προσκωμιας, qualvis *Sanctorum Imagines* in Ecclesiis vel in earum valvis expostas, vel quas in suggestu aliquo in medio Chori, vel alibi, die ejus festo exponunt, vocant præterea Græci ob impendi solitam ab iis venerationem. Typicum MS. Monasterij τῷ Κεχαρισμῶν cap. 59. κρημῶ τῷ πηνύσῶσαν μὲν βαμβάκῳ ἡμάτῳ, ἐν τῷ τῷ γυναικῆς τῷ ἕμπεδον, καὶ τῷ προσκωμιας. Mox : ἐν τῷ τῷ πρὸ τῷ προσκωμιας ἐν προσκωμιας ἀγίας τῷ εἰκῶς ἰσχωρῶν δῶν ἔκαρῶν μανναῖος, &c. Theorianus in Legat. p. 192. ἐπίθῳ τῷ αὐτῶν εἰς πῶ βασιλικῶσαν, προσκωμιας τὰ ἐκπῶ ἀγία προσκωμιαία, καὶ τῷ ἰσαπέσοις ἐν ἀγῶν βασιλικῆ, &c.

Interdum pro Oratorio ubi profiant Imagines. Joann. Carpathi Episcop. cap. 39. ex MS. ἐν μὴ κῶν σὺ ἄπλομα πολῶν ἐν τῷ προσκωμιαί σὺ. Philotheus Patr. Constantinopol. in Ordine S. Sinitestrij pag. 10. πῶν τῷ σνωζομένων πλοσῶν τῷ εἰκῶς τῷ προσκωμιαί τῷ, καὶ ἰαλλῶν ὄντῳ, &c. Proverbia Græco-barb. MSS. τὰ ἔκῳτῳ προσκωμιαία ἄζω φῶντες ἔντῳ ἕσῳ ἀλλὰ εἰς τόπον ἰεῶν.

Προσκωμια ἀγῶν denique appellatur *adoratio* seu *visitatio Locorum Sanctorum Hierosolymis*. Epistola Sultani Ægyptij apud Cantacuzenum lib. 4. cap. 14. καὶ τὰ ὄχλην τῷ μὲν καρῶν ἰσχωμένους εἰς τὸ αὐτῷ ἀγῶν προσκωμιας. Occurrit ibi pluries.

Προσκωμιας etiam impensam Imperatoribus à subditis testantur passim Scriptores : nam ut ait Tarasius Patr. Constantinopol. in Synodo VII. Act. 4. τῆμῶ ἔντῳ ἡμῶν εἰς προσκωμιας. Et in Act. 7. προσκωμιας ἂν ὄντῳ ἀσπῶν τῷ ταυτῶν τῷ ἀμῶντῳ. Anna Comnena lib. 2. Alex. pag. 44. καὶ πῶ τῷ βασιλικῶν προσκωμιας ἀποσπῶντῳ προσκωμιας, &c. pag. 46. καὶ πῶ σιωπῶν προσκωμιας ποῖσῶν, οἰκαδῶ ἀπῶσαν. Ita pag. 47. Sed & parentibus : pag. 66. ἀπῶσαι ἔντῳ πῶ σῶντῳ γονῶν προσκωμιας ἀπῶ ἀπῶν.

Προσκωμῶν, *Aedes in qua Deus adoratur.* Theophanes an. 26. Heraclij de Umato : τῷ τῶν ἰζήσῶν τῷ ἰουδαίων ἰδῶν, ὀ ἡρωδῶντος Σολομῶν, ἀποσκωμῶντῳ αὐτῶν τῷ αὐτῷ βλασφημῶν. Vide Porph. de Adm. Imp. cap. 19.

ΠΡΟΣΦΩΝΑΡΙΟΝ, *Fiscella, Sportula*. Bartholomæus Monachus in Elencho Agateni: *καὶ μὲν μισρὴ ἀπίστων αὐτῶν ἔσταν τῆς καμύλης καὶ πῶν τῶν Ἀρραβῶν σσιμῶσαν, ἰπποφάρμακον τὸ ἐκλήθη αὐτοῖς ἐν προσφωναρίῳ ἐπὶ τῷ ὄματι αὐτῶν.* Infirā: *ἐκ λαθῶσα ἐν τῷ προσφωναρίῳ καὶ τὸ σκῆπτρον ἐστὶν τῶν καμύλων κίπρον, καὶ αὐτὸν δὲ Μυχαμίτ, ἰδὲν ἐν τῇ αἰσίᾳ τῷ κυρίῳ αὐτῶν.* Sed hic videtur omnino legendum προσφωραῖον, de qua voce mox egimus. Vide Προφωραῖον.

ΠΡΟΣΦΩΝΕΪΝ, *Præmonere, Proteflari*, apud Hartenopol. lib. 3. tit. 3. §. 133.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ, *Allocutiones Patriarchæ ad acclamationes populi*, in Conciliis fieri solitæ. Concil. Constantinopol. (sub Men. Act. 5. pag. 172. παρακαλοῦν τὰς τὸ ἐκθέσθαι πνεύσι τῷ φιλοχρηστῶ λαῷ, καὶ τὰς προσφωνήσεις τὰς γινόμενας ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἀγιοῦ τῆς μαγικῆς ἐκκλησίας τῆς ἀγιοῦ Πατριάρχου, &c. Infirā, post φωνὰς τῶν λαῶν, sequitur, καὶ προσφωνήσεν ὁ ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, &c. In eodem Act. pag. 233. ἐκθῆσθαι dicuntur populares istæ acclamationes. Vide Theophanem an. 2. Zenonnis.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΜΟΝ. Vide in Προφωνήσιμῳ. ΠΡΟΣΦΩΝΗΤΙΚΟΝ, vel Προφωνήτικὸν λόγῳ, *Sermo ad Imperatorum*. Concilium Trullanum Act. 11. pag. 902. καὶ τὰς ἐπινοίας Μανάου καὶ τῶν ἱερέων καὶ ἀναγινωσκόμενον προσφωνήτικόν, ὡσανεὶ λόγον καὶ ἱερῶν καὶ γνώριμῳ προσφωνήτικόν πρὸς Βασιλέα λόγῳ, ἵνα τὸ καὶ ἱστορῶν ἐπὶ συλλογῆν ἐπιπέσῃ καὶ ἀναίσωτος. Vide Act. 18. pag. 1047. ubi ejusmodi Προφωνητικόν describitur, ut & pag. 1131. & Theophanem an. 21. Anastasij.

ΠΡΟΣΧΕΙΡΙΑΡΙΟΙ, *Opera, vel manuscrpta: Manuarii officiorum*. Codinus in Orig. Constantinopol. num. 138. ὡσπερὶον ἢ μαίσφορος τῶ ἀριθμὸν ἑκατοσ, ἰσχίον ἀνά ἑκατοσ μετρίον προσχημαρίους.

ΠΡΟΣΧΩΣΙΣ, *Alluvio*, in Basilicis lib. 16. tit. 1. §. 9. Glossæ: *πρόσχωσις, πρόσχωσις.*

ΠΡΟΣΧΩΔΙΟΝ, in Glossis MSS. λαθῶν καὶ τῶ ὄματι τὸ προσίνασι. *Proceffio Ecclesiastica*. Lexicon MS. Cod. Reg. 1843. πρόσχωδῶ, ἵπτι προσχωδῶσιν, τῶ καὶ ἐκθῆσθαι πρὸς τινὰ τὸ ἐκάλειον, ἢ ἀφοδῶ. πρόσχωδῶ ἢ τὸ κοῦας προσώδιον.

ΠΡΟΣΧΩΠΙΣ, *Faciale, Larva*, nostris, *Mafque*. Phavorinus: Προσωπίον, πρόσχωμα, ἢ νύκτι κλημένη τῇ ζωομακῶν προσωπίς. Vide Suidam, & supra in Πρόσψι.

ΠΡΟΣΧΩΠΟΝ, *Nomen, Persona*. Codinus in Orig. Constantinopolit. num. 99. ex Cod. Vaticano: ὁ αὐτὸς ἱερεὺς ἴδιον τῷ λαμῶν εἰς πρόσωπον τῷ ζωομακῶ κλητὸ σοφίας. Ubi Theophanes an. 4. ejusdem Justiniani: ἵπ ὄνομα τῷ ζωομακῶ αὐτῷ. Idem Theophanes an. 2. Justiniani: ἐν αἰσῷ (Νεπαρῶν) δὲ καταβύχῳ τῷ ἀρχιερεὶ ἐν εἰς ἀρχὴν τότε, — κληρονομῶν ἔξινον πρόσωπον, ἐκ μὲν τῆς σὺμφωνίας αὐτῷ ἰσάργησι. Et an. 1. Justinij Jun. δὲ αὐτῷ ἔξινον καὶ πνεύσι προσώπου καὶ πρῶσιμῶν τῶ ἑρμηνεύσας τὰς ἐκκλησίας πάσας Ἀλεξάνδρῆα καὶ Ἀλεξανδρίας Sguroplus in Hist. Concil. Florent. sect. 11. cap. 3. ἀπεδύετο αὐτὰ τὸ βασιλικὸν, καὶ ἄπιν αὐτῷ ἵνα ἐκλήθῃ καὶ τὰ πρόσωπα. Idem sect. 12. cap. 3. ἱερεῶν ἢ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκλήθῃσιν, καὶ φησὶσαν πρόσωπα.

Πρόσωπα οἰκτικὰ, *Mancipia*, eidem Codino num. 57. quæ πρόσωπα δικαίκα dicuntur Nicetæ Theflalon. Epifcopo in Respon. ad Basilium Monach. pag. 345. Constantinus Porph. in Basilio num. 53. Edit. Allat. & 74. Edit. Combef. ἵπ καὶ τῶ οἰκτικὰ μὲν πρόσωπα πνεύσιμῶν. Infirā num. 76. οἰκτικὰ ἀνδράποδα. Ita πρόσωπα quovis captivos vocat Rufus in legib. militar. §. 38.

Πρόσωπον, *Gradus consanguinitatis*. Canonatum Joannis Monachi pag. 112. ἐν ἐπιφωρασιν δὲ τῶ δὲ ἄντι-ρο πρόσωπον τῶ εὐφωρίας ἐπὶ τὸ πρῶτον πάλιν.

Ἐκ προσώπου, *Qui vices alterius obit, Vicarius, Legatus*. Scholasticæ Theophili Antecess. lib. 1. tit. 26. λογῶν, ὡρον πρὸ ἐκ προσώπου. Matthæus Blastares litt. E. cap. 11. λογῶν ὄματι τὸ Πάπας, οἰνοῖ τὴν προσώπου αὐτῶν τὸ τῷ καθ' Ἐκκλησίας ἡ λῆξις ἐκείνου. Glossæ Juris MSS. Βικαρίῳ, ἐκ προσώπου. Acta Nicææ in Depositione Arij: Ἀλιεῶσθῶν τὸ κηλίως προσβύτιρον, καὶ τὸ πρῶσων τῶ ταύτης Ἀρχιερεῖς ἐπὶ λογῶν. Sacra Constantiniani Pogonati ad Athagathon Pap. in Concil. VI. Occumen. part. 1. c. 1. de Legatis Apostolica Sedis: ἐκ ἐν ὁμοίως τὸ πρόσωπον τῶ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικῆς Ἐπίσκοπος. Acta S. Maximi Confess. pag. 44. ὁ πρῶσθῶν ἐπίσκοπος τῶ Θεοδώρου ἐκ προσώπου τῶ Προδρῶ τῶ Κηλίως πνεύσιμῶν, καὶ Παύλῳ καὶ Θεοδώρῳ οἱ ὕπατοι, καὶ αὐτοῖς ἐκ προσώπου τῶ Βασιλικῶν πνεύσιμῶν. Theophanes an. 6. Apfimar: ἐτάλομῶν τῶ Παπατέρῳ, ὡς ἐκ τῶ προσώπου αὐτῶ ἐκίον ὄματι, &c. Ubi Miscella: *qui erat illic in persona sua vice*. Et an. 6. Rhinotmeti instauranti: Τσθδῶν ἢ ἀρχιερεῶν. Χερῶν, ὡς ἐκ Χατζῆος προσώπου ὄματι. Ubi eadem Miscella: *Qui ex persona Chagani erat*. Ita an. 1. & 32. Coptonyxi, & pag. 390. Leo Imp. in Tactic. cap. 4. §. 7. Constantinus de Adm. Imp. cap. 50. pag. 186. non femel, Sguroplus in Hist. Concilij Florent. sect. 2. cap. 22. &c.

Ἀντιπροσωπῶν, eadem notione apud Theodorum Studitam in Epist. ad Leonem Sacellarium: ἵ ἐκ ἐκθῆσθῃ ἐκ τῶ ἄλλων Πασιεργῶν παρὶται ἀντιπροσωπίων, &c. Macarius Ancyranus contra Barlaamum, ubi de Synodo Trullana: ἄλλως τὸ καὶ ἐκ τῶ πρῶσιμῶν Βώμας εἶχε λογῶν, ἀντιπροσωπίων ἐκλαθῆν, &c.

Ἐκπροσωπῶν, *Personam representante, Legati officio fungj*, in Novella Alexij Comneni de Ordinat. num. 20.

ΠΡΟΣΧΩΠΟΜΑΝΤΙΑΟΝ, *Mantile sergen-da faciei*, Καθῶσθῶν, Ραυον. Vide Μανδύλιον.

ΠΡΟΤΕΡΙΝῆ ἡμέρα, *Prædie*.

ΠΡΟΤΕΣΤΟΝ, *Protestatio*, nostris interdum *Protest*. Sguroplus in Hist. Concilij Florent. sect. 2. cap. 36. ἵ καὶ ἡμέρω, νύκτι αὐτῶ ἄν ἔγραφα, καὶ ἰσάσιμῶν πρῶσιμῶν. sect. 11. cap. 8. ἰσάσιμῶν πρῶσιμῶν τῶ Καπιλίω, ἵνα τῆρεθ αὐτῶ ἀζημιῶν.

ΠΡΟΤΕΣΣ, *Fibula*. Glossæ Græcobarb. αἴτας, πῶρτας, πῶρῆας, πῶρῆσις.

ΠΡΟΤΙΚΤΩΡ, *Protektor*, de qua voce & dignitate, seu potius officio, egimus in Gloss. med. Lat. Glossæ Basilic. Πρῶσιμῶν τῶν ὄματι, ὡσανεὶ τῶν ἰσάσιμῶν Προβύτιρον. Menander in Legat. ὁ ἢ τῶ μισθον λογῶμῶν Προβύτιρον, (δὲ καὶ ἢ καὶ τῶν Βώμας καὶ τῶν καταλογῶμῶν ἀξίας, τῶ βασιλικῶν πρῶσιμῶν) ὡσθ καὶ τῶν κατιστοῦσας τῶ καλῶν, &c. Procopius in Hist. arcana: ὡσθ ἢ καὶ ἴστροι τῶ ἐκ παλιῶν πολλοῖ ἀξίω-τιροι, ἐπὶ καὶ πλείον τὸ δὲ μισθον αὐτοῖς χωρηθῆν ἰσάσιμῶν, ἀτῆ καὶ μίζω καταβύσι τῶ τῶ σφῆλις ὄματι καὶ τῶ ἀμῶν τῶ οἱ δὲ δομῆσιμῶν τῶ καὶ Προβύτιρον ἐκκαλοῦσθῶ, ἰσάσιμῶν ἀμῶν τῶν οἱσὶ πολέμιον ἴστρον. Hieronymus Dal-mata in Hist. MS. Sanctorum Egypti fol. 183. ὡς ὡμας τῶν καὶ ἀξίας Προβύτιρον καὶ ἀξίας Προβύτιρον καὶ τῶν ἀξίας ἐκκαλοῦσθῶ, ἰσάσιμῶν ἀξίας τῶν ἀξίας τῶν ἀξίας ἀξίωσθῶ. Chronicon Alexandrinum an. 5. Justiniani: καὶ ἐκάλει μὲν τῶ πορτίκῶ τῶ Σχολαρίων, καὶ τῶ Προβύτιρον, καὶ τῶ Καρδῶσθῶν. Theophanes an. 32. Justiniani: αἱ Σχολαί, καὶ οἱ Προβύτιρον, καὶ οἱ ἀξίωσθῶ, καὶ τῶ πῶσα ἢ, σὺμῶλῶσθῶ. Vita MS. S. Sophiæ & filiarum: ἰσάσιμῶν ὡς τῶ τῶν πορτίκῶν οἰδῆ καλῶν, &c. Vita S. Eudocizæ num. 42. Διῶσιμῶν τῶ τῶ δὲ πρῶσιμῶν. Passio SS. Philemonis, Apollonij, &c. num. 9. ἀξίας τῶν πορτίκῶν ἀξίας αὐτῶ ἐν τῶ ὁμοίωσθῶ. Occur-

rit passim, apud Zonaram to. 3. pag. 12. Cedrenum pag. 303. Nilum lib.1. Epist. 235. 252. lib.2. Epist. 231. 324. Palladium in Hist. Laucica cap.67. in Martyrio S. Pelagie num.2. &c.

Προβίτιον, *Porticus* seu *Statio Proteflorum in Palatio*. Occurrit apud Theophanem an. 5. Justiniani: & ἐκπέπεισας πάλαιθεν τῷ Παλάτιῳ πάλαι χαλκῶς ἔργον, καὶ προβίτιον, καὶ τὸ ἔνθα τῷ Ἀδριανῶντι.

ΠΡΟΤΙΜΕΥΓΕΙΝ, *Primus tenere, Præcedere*, πρότιμον, ἀπὸ τῆς φήρης, πρότιμῶν.

ΠΡΟΤΙΜᾶΝ, *Mulieram dicere, Indicere*, in Basilic.

ΠΡΟΤΙΤΗΣ. Vide in Πατρικ.

ΠΡΟΤΙΤΕΡΑ, Προτίτιρα, *Prisus*. Glossæ Græcobarb. ἰσχυρὸν ἀποτίτιμα καθ' ἃ τὰ ἐνὶ τῷ νόμῳ ἢ ἀπὸ τῷ νόμῳ. Glossæ ad Iliadem Græcobarb. Πρότιτε, Προτίτιρα. Vide Προτίτιρα.

ΠΡΟΤΟΜΗ, ἀπὸ τῆς βασιλῆος, ἀπὸ τῆς ἀνομήσεως, &c. Εἰρηγίης, in utroque Glossæ. Lurcium MS. Colbertuum: προτομή, ἀπὸ τῆς βασιλικῆς. Rufinum: Στοιμα, στίμα, προτομαί. S. Joannis Theologi Commentarius MS. Apocryphus de Vita J. C. ἀπεικόσιον ἐπιτομόν, κατιχόντων τὰ στίμα, ἐκάρμοθσαν αἱ προτομαί ἢ στίμων, καὶ ἐκάρμοθσαν τῷ I. C. Infā: ἢ Στοιμαζέτω πῶς ἐκάρμοθσαν αἱ προτομαί ἢ στίμων καὶ προκομισσῶν τῷ I. C. Ubi utrobique barbarè scriptum προτομαί. Vide Suidam, & Glossæmed. Lat. in Thesaurata.

Alia notione. Glossæ Lat. Gr. In Procinetia, ἐν προβομῇ πολίμου στίμας μὲν ἰδύθητ' ἰσαπικίης, ἥτοι διαβιθίσαι ἐν παραλάτρῳ πολίμου στίμας.

ΠΡΟΤΟΝΑ, *Funes quibus vela sursum tolluntur ac demittuntur*. Eustathius II. α. πρότονα ἢ κατὰ τινος σχοινία, δι' ὧν τὰ ἱστία, πῆ μὲν ἀίλων, πῆ ἢ χαλῶν, ἢ μάλιστα ἢ τὰ σπυδιῶν τὸ κίρας πρὸς τὸ ἱστῖον, αἷ φασιν αἱ εἰδήτικ: φυλακαστῆ ἢ δ' ἄλλης ἔτι καὶ ἰωὺ καθ' αὐτὴ ἀναβλακίαι τῶν ἢ καὶ ἀρσενικῶν ὁ πρότονον. Vide eundem in Od. β. & μ. p. 1452. & 1728.

ΠΡΟΤΟΥ ἑκδύσαν, mentio fit in Novellatum editione Scrimgeriana p. 370. & 375.

ΠΡΟΥΜΙΤΩ, *Pronus in terram*. Damascenus Studita ferm. 27. καὶ πολλὰ ὄρα ἰσχυρῶν πρόμιτω καὶ αἱ δὴ τῶν. Infā: καὶ ἢ ζήρον ἔπιση πρόμιτω αἱ τῶν ζῶν, καὶ ἔλατ' τὸ κύμα ἰσχυρῶν ἡμῶν. Ubi vita edita n. 15. ἰσχυρῶ ὁ σωτήριον αἱ ζῶν ἰσχυρῶν.

ΠΡΟΥΜΝΟΝ, *Prunum*. Glossæ Botanicae MSS. Ἀκακία, ὁ χυμὸς ἢ πρῶμνον. Glossæ Jatricæ MSS. ex Cod. Reg. 1334. Κοκκίμυλα, τὰ πρῶμνα. Addit Neophyrtus MS. ἔτεροι φασὶ πᾶσι τὰ δαμασκηνά. Aëtius lib. 1. ἀνομάζῃ ἢ καὶ τῶν ἄστων τὸ φυτόν τῦτο πρῶμνον. Achmes Onitocrit. cap. 243. αἱ ἢ πρῶμνα, ἀμῆσαι φῶβον καὶ ὄσον, καὶ δυσουκίαν ἐν πᾶσι.

Prinon, eadem notione. Alexander Trallianus lib. 4. cap. 1. ἐν ἀπορία ἢ πύτων, καὶ ἀχθῶν, καὶ μυστίων, καὶ βραβύλων καὶ κροσίων, καὶ πρῶνον, &c.

Pronia, *Pronaia*. Glossæ Jatricæ MS. ex Cod. Reg. 190. 389. ἢ πρῶνία. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1843. Ἀκακία, ἢ πρῶνία. Prunus.

ΠΡΟΥΝΙΚΕΥΕΙΝ. Scribit post Epiphanium, Nicetas Choniates in Theauro Orthodoxæ fidei Catholica lib. 4. cap. 2. Gnosticos Hæreticos feminam quandam, nomine πρῶνον, coluisse, eique vim illam ascriptisse quæ genitali femini insita est: hanc portò vocem *Cœivum* significare. Græcos enim si de virginum defloratoribus loquantur, verbis ita dicere solere, ἰσχυρῶν τῶν δει, hoc est *istam vitia-vit*. Certè non aliud videtur esse quàm quòd puriores Græci dicunt *προνοίον*, deductâ voce à *πορνικῶς Merveitius*, qua usus est Eusebius lib. 4. de Præparat. Evangel. pag. 97. Chryostomus & alij. Vide

Theodoritum de Hæret. sect. 1. ubi de Borborianis & Ophitis Hæreticis.

Πρῶνικον, in Lexico MS. ex Cod. Reg. 1708. & apud Phavorinum, ex Psello, exponitur *ἐκινεσιον*. Idem Psellus de Grammatica MS.

Πρῶνικον, ὁ ἐκινεσιον, πῆριον, τὸ αἰδῖον.

Lexicon MS. Colbertuum: Πρῶνικον, δρομαζέ, γερζός, ἐκινεσιον, νεκρόζον, ἀσθῶν, ἀτακῶν. At apud eundem Phavorinum & Aëtium Etymologici, Πρῶνικον aliud sonat.

ΠΡΟΥΝΟ, *Maiusimum tempus*, Πρῶν, τὸ ἰουδίον. Vide Πῆρις, & Πρῶνις.

ΠΡΟΥΠΟΣΤΟΛΗ. Theophanes an. 32. Justiniani: ἔπισην τὸ ἀναβλακῶν μῆρ' ὃ τῆς πρῶνιστολῆς ἢ ἀγίου Θεοδοσιῆρος, καὶ σκεπτήριον τὸ κίβωλον, καὶ τῶν ἀγίων ἡσάπτεζαν, καὶ τῶν ἀμύθων. Ubi Goarus *pariem Occidentalem contra laicam ad sanctum Altaxe iustianis interpretatur*.

ΠΡΟΥΡΑ, apud Helych. πλῆθῶν, ἢ πνύθων. Ρυθμο.

ΠΡΟΥΤΖΙΝΕΣ, *Aeneas*, Gallis de Bronze. Anonymus de Locis Hierosol. cap. 8. ἔχει καὶ δὴν πῆρας πρότζινης. Georgius Contares lib. 2. Histor. Athenarum: ἴσταν δὴν ἀγαλματῶν πρότζινα, &c. Et lib. 7. pag. 175. ἔσιν ἰσταν πῆρας ἀπὸ τῶν γλυπτῶν, τῶν πρότζινης, ἔδω καὶ μαματζινης, πολλὰ ἀραιακ. Vide Μπρτζε.

ΠΡΟΦΕΡΝΕΙΝ, *Proferre*, Pronnmiare, προφῆραν.

ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΞ, *Propheta Rex, David*, apud Nicetam in Alexio lib. 1. num. 4. in Cod. Barbarogr. & in Vita S. Nili Jun. pag. 92.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΟΝ, *Aedes sacra in honorem alieumy Prophetae aedificata*. Theodorus Lector Ecl. 2. ἀεὶ μὲν ἐν κπ. τὰ λαΐνα τῷ ἀγίῳ Σαμουὴλ, καὶ ἀπὸ τῆς Θεσσα ἐν τῷ προφήτῳ αὐτῷ. Concilium Constantinopolit. sub Mena Act. 3. ἴσταν ἢ πρότζινην ἔχειν πλεσιον τῷ προφήτῳ. Ibidem: πλεσιον τῷ προφήτῳ ἢ ἡσάιν. Vide nostram Constantinopolim Christianam lib. 3. sect. 1. lib. 4. sect. 4.

Προφήτων, *Texus* à Propheratum aliquo desumptus, & in Ecclesia legi solitus, apud Nicolaum Cabasilam de Exposit. Liturg. cap. 17.

ΠΡΟΦΗΤΗΣ, *Ansiles*. Προφῆτῃ ἢ ἀδύτων, in Clementinis Homil. 1. num. 5. & in Gestis S. Petri, Magi, Sacerdotes Pagani. Glossæ S. Benedicti cap. 1. τῶν, *Hariolus*, Προφῆτης. Glossæ Lat. Gr. *Ansiles*, *Episcopus*, Ζακῶς, Προφῆτης. Vide Inscript. Gruteri 16. 1. 314. 2. 326. &c.

Προφῆτῆ ὁρατῆρα dicuntur *Chymista*, præsertim apud Ægyptios, apud quos *Arts sacra*, uti *Chymisiam* appellabant, in usu fuit, eujusque Auctores ij prædicantur. Atque ita hæc vos accipienda apud Interpolatorem Dioscoridis, in singulis capitulis, apud Apuleium, Musam, & alios Chymistas. Humelbergius, verò Medicae artis Professores hac voce intelligi censet, qui scilicet vaticinium Religionem & Medicinam mifcebant, uti obiter ex eo adnotavimus in Glossæ med. Lat. quòd spectant ista Fulgentij lib. 3. Mythol. scribentibus in omnibus *Arctibus*, esse *primas Artes*, esse *secundas*: ac in *Medicis primam Gnosticen*, *secundam verò Manicæen*. Sed & huic sententia favet Callisthenes in Vita MS. Alexandri M. qui Prophetae Astrologiae studuisse indicat: καὶ ἐκαστῶν ἐκείνῳ ἐν ἑνὶ τόπῳ, αἱ ἰατρικῆς ἑσῆσις, πολλὰς ἀστρολογικῶν, ἐν τῷ μάλιστα coluisse testatur præ cæteris Philo lib. de Vita Mosis pag. 412. Edit. Turnebi. Stephanus Philosophus Chymicus

Πρωλάτεις ἄν. Habebant etiam Ἀρχιερεῖς ἢ πλάτεις suos Πρωλάτας. Idem: Βρακάς, ὅς ἐστί ἄριστος ἐς τὸ πλάττειν Πρωλάτας ἢ Ἀρχιερεῖς Εὐσταθίου καὶ Πασηίου, ὅτε ἐπέγραψεν τὸ Τύριον, καὶ κατεπέλεμψε ἢ Συμῶν ἢ ἄρχοντα Βαλγαρίας. Vide Εἰάσιον.

ΠΡΩΤΕΡΑΔΕΛΦΟΣ. Eustathius Iliad. β'. pag. 307. ἢ ἀντιφύς, ἢ ἀντιανφύς, ὃ ὅτι ἐξ ἀδελφῶν πρώτων. Vide Εἰάδιον.

ΠΡΩΤΕΤΝΟΥΧΟΣ, idem qui Ἀρχιερεὺς ἢ Πρωτόβουσι κύβητις Imperatorij, Primus Eunuchorum, apud Theophanem & Cedrenum an. 9. Rhinometri: καὶ ἐπίστειπεν ἐπιπέτυεν Στίφανον τὸ Πύριον Σακιάζων αὐτῶ, καὶ Πρωτοῦχον.

ΠΡΩΤΕΥΩΝ, Primicerius. In lib. 6. Basilic. titulus 25. καὶ Πρωτοῦχον καὶ δ' ἀνεργασίον Νόταριον inscribitur: ubi in Cod. habetur, De Primicerio & Secundicerio Notariorum.

Πρωτοῦχος ἢ πέλων, in Nov. Justiniani 128. cap. 16. & in lib. 1. Basilic. cap. 16. Principales, nudi dicuntur in l. 6. Cod. de Paganis: ut πρωτοῦχος, nudi etiam lib. 2. Basil. tit. de Justitia & Jure cap. 52. Πρώτος ἢ πόλεως, lib. 3. tit. 1. cap. 8. quos eisdem esse cum Civilibus censet ex Augustino Cujacius. Doctrotheus Doctr. 2. ubi τίς ἢ λαμπρῶν τὰς τις sic rogatur: κύβητος ἢ πρωτοῦχον, ἀπὶ μοι, &c. Mox: Πρωτοῦ ἢ πόλεως dicitur. Πρωτοῦχος ἢ Νικοπόλεως, in Apophthegm. Patr. in Gelasio num. 2. S. Basilijus Epist. 278. ἐπὶ τῷ ἐκείνου πάλω ἐλὼν ἡμετέροισι ὑπὲρ ἢ ἑταίρου ἡμεῶν Ἑλλεσδίου ἢ Πρωτοῦχον, ὅς ἐστι τὸ ἐπί τῷ ἕξεισιον φρονιδῶ αὐτῷ ἀντίφύς, ὃ ἐπὶ τὰς παραμυσιῶν ἢ παρηγοῶν ἡμεῶν συζητήσεως, μετὰ θέν, &c. Habetur alia ejusdem Epist. 421. inscripta Πρωτοῦχου, ut & complures aliz Nili Monachi lib. 1. Epist. 174. 219. 255. 266. 303. 314. lib. 2. Epist. 149. 174. 177. 198. 206. 254. 296. lib. 3. Epist. 43. 89. 135. 136. 178. 225. & alia Ἐλεγε Sophistae inscripta Ζωσιμῶ Πρωτοῦχου.

Ejusmodi Πρωτοῦχον non semel apud alios Scriptores occurrit mentio, tamen forte non eadem semper notione. Constantinus Porph. de Adm. Imp. cap. 42. ἀλλ' ἢ τὰ πάντα διοικῶν ὃ ἀρχιερεῖς Πρωτοῦχον, καὶ ἢ ἱστοροζομῶν Πατριῶν τὸ πέλων. Et cap. 50. ἐπὶ τῷ ἢ βασιλικῶν ἢ κυβήτοισιν ἢ βασιλικῶν, ἐπαρχῶν ὃ ἰσχυρῶς ἢ Πρωτοῦχον ἐς τὸ αὐτὸ δῆμα, &c. Cap. 51. ἢ ἰσχυρῶν Πρωτοῦχον ἐς Πυλοπολίτην ἐπαρχῶν. Quibus in locis πέλων, videtur fuisse quædam Dignitas in majoribus Civitatibus. Continuator Theophanis lib. 3. num. 28. scribit Cherfontenes ἢ Προεπιπέτου fuisse gubernatos: ac primū quidem ex eadem gente delectis, sed postea ex Græcis seu Romanis eò submissis, Petrona Theophiloi Imperatorij suggerente hocce populus in ejus fide haud aliter permanens. Proinde non alij sunt Πρωτοῦχοι apud Constantinum locis laudatis quàm qui ab Imperatoribus in Provinciis mitabantur, ut ibi Judicum Officio fungerentur, quod satis indicat Joannes Euchaitor Metropolitā in Carmine hoc titulo donato: ἐπιπέτοι ἐς τὸ Προεπιπέτου, Nicephorum forte, cujus meminit in Monacho Scylitzes p. 791.

Ὅτι λόγιος ἀείψῃ ἐκ μαθημάτων,
Ὅτι ἠεὶ καὶ καὶ σὺν καθεμίῳ.
Ὅτι κράτιστος ἐκ νόμοις ἐκ τῷ ἴσθου,
Λίγαν δὲ πᾶσι καὶ κατὰ δόξαν κρείσσον,
καὶ τῷ παλαιῷ ἢ ἀλλοτῷ ἢ ἡμετέροισιν,
τὸ ἢ ἐπὶ τοῦ πᾶσι μακαροῦσιν τῶν.
Et infra alludens ad nomen Dignitatis:
Ἐμψυχῶ ἀνὰ ἠρτίε ἢ καὶ τῷσιν,
καὶ τοῖς καλοῖς ἀπᾶσι προτινῶν μῶν,
τῶν κλειῶν ἐκράτῶν ἐκ τῷ πρᾶξιματων.

Nescio an de his intelligendus Nomocanon Cotele-

rianus num. 35. καθ' αὐτῶν ἢ πρᾶξιματων, καὶ τῶν ἢ κρύματα. Vide Zonarā in Nicephoro Phocæ ginā 164.

Πρωτοῦχος ἢ ἐπαρχίας, Primas Provincia, in Cod. Canonum Ecclesie Africane Can. 13. 17. 100. 106. & alibi passim. Balsamon & Zonaras ad Can. 57. Concil. Carthag. ὅς ἐστι ἢ καθεδρῶς ἢ Πρωτοῦχον πᾶσι ἀρχιερεῖσιν ἕξασιν ἐπίσκοποι.

Πρωτοῦχος ἢ Ἰουδαίων, Primates Judæorum, apud Socratem lib. 7. Hist. Eccl. cap. 13. qui antea dicitur Patriarcha. Vide Gloss. med. Lat. in V. Primas.

ΠΡΩΤΗ, Prescilla Monasterio, Priorissa. Vita S. Eudocie Mart. num. 28. ἰτελοῦσα ἢ Πρωτῆ ἢ παρθεῖνον, ἀνὸς καὶ Χαερίτιν.

ΠΡΩΤΗ, seu Πρωτὴ ὄρα, Prima, primum Officium in Ecclesia post Matutinas preces. Typicum MS. Monasterij τῷ Κωνσταντινουπόλεως cap. 32. καὶ τῶν ἢ συμπληρῶν ἢ ἑρπύλλων δ' ἐξολογίας, ὃ ἀσπασίαν ὄρα πᾶσι πρᾶξιματων καὶ τῷ συνθησῶν.

ΠΡΩΤΗ καὶ δ' ἄλλοιρα σπῆδος, coacta Constantinopoli in Templo SS. Apostolorum, sub Photio adversus S. Ignatium Patr. Constantinopol. sic appellata quòd cùm contentio orta esset inter Episcopos, primò quidem soluta fit, ac deinde rursus instaurata. Ita Balsamon ad dictam Pseudo-Synodum & Matth. Blaflates in Præfat.

ΠΡΩΤΗΤΕΡΟΣ, Prior, Πρωτοῦχος. Πρωτῆτερα, Πρωτῆτερα, Primus, Primò, Primus, Primas, Πρωτῶν, Πρωτίως, Πρῶν, Πρωτοῦχος. Πρωτῆτερα καὶ Πρωτῆτερα, Πρῶν ἢ. Nomocanon laudatus ab Allatio de Opinat. Græc. n. 12. τῷ ἢ ἀρχιερεῖ ἢ ἀπὸ ἀρχιερεῖ, ὃ πᾶσι ἢ ἰσχυρῶς πρᾶξιματων. Passim. Vide Πρωτῆτερα.

ΠΡΩΤΙΝΟΣ, Priscum. Græcobarb. ἐπὶ παλαιῶ ἢ πρᾶξιματων.

ΠΡΩΤΙΟΝ, Veratrum nigrum, apud Interpol. Dioscor. cap. 733.

ΠΡΩΤΟΒΕΣΤΙΑΡΙΤΗΣ, Πρωτοβέστιαιος. Vide in Βεστιαιος, & Βεστιαιος.

ΠΡΩΤΟΒΟΛΟΣ, Qui tum primū dentes deponit, Equus qui primos dentes deponit. Eustathius II. e. pag. 583. καὶ τὸ βαλῶν ἢ ὀδόντας, τοῖσι τῶν καὶ Ἀρσενίω ἐπὶ λίαν βαλῶν ἀσθραστοὶ τῶ ὀδόντας, ἢ ἐκβαλλεν ἢ ἴσθιν, ἀφ' ἢ καὶ ἢ πρᾶξιματων λείπει ἐπὶ ἀλοῶν, καὶ τῶ κενεῖσθιν. Vide eund. id. a. pag. 1405. Ubi ἀλοῶν ἢ πᾶσι τῶ ἢ ἐκβαλλόμενα ἢ καθεμῶν γνώματα ἰδούσα.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΑΡΙΑΣ, Bulgarorum Princeps, Rex, πρᾶξιματων Βουλγαρίας: Symeonis Logothetæ in Leone Armenio num. 11. Αὐτορ Incertus post Theophanem pag. 435. ὃ πρᾶξιματων Βουλγαρίας ὃ Κρῆμ ὃ περιέφου.

ΠΡΩΤΟΓΑΛΟΝ, Πρωτογαλία, Cremor lactis, τὸ πῆρ, ἢ παχῶ ἢ γάλακτος.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΣΙΑ, Primogenitura. Item Πρωτογένια. Πρωτογένια, Primogenitus.

ΠΡΩΤΟΓΕΡΟΣ, inquit Leunclavius in Pandectæ Turcico num. 186. Græcis nunc dicitur, qui in Catalogo dignitatum, vel Officiorum Palatij Πρωτοκέρως, Callitus Metropolitā Rhodi in Epist. ad Patr. Constantinopolit. apud Crusium lib. 4. Turcogr. Ep. 16. καὶ ὃ παπᾶς ἀλλοτῶ, καὶ ὃ ἀδελφῶ αὐτῶ, ὃ ἐπαρχὴ πρᾶξιματων.

ΠΡΩΤΟΓΕΡΩΝ, Dignitas apud Bosnenses. Vide Familias nostras Dalmaticas pag. 339. in Ducibus Spalatenibus.

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΝ, Sempervivum, ἀήλων, apud Interpolat. Dioscor. cap. 671.

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ. Vide in Διάκωνος.

ΠΡΩΤΟΕΥΝΟΪΧΟΣ, *Præpositus sacri Cubiculi*, in Chronico Alexandri, apud Theophanem an.9. Rhinometri, & qui πρώτος ἢ εὐνόχων, apud eundem Theophanem an. 15. Constantij. Πρώτος ἢ βασιλικῶν εὐνόχων, an. 1. Juliani. Vide Πρωπόσιτος.

ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΟΣ. Vide in Θρόνος.

ΠΡΩΤΟΘΥΡΟΝ. Codinus in Orig. Constantinopol. num.129. ἀπὸ θύρας ἧ καὶ τὰς σκαλας διὰ τὸ παραθύρι, καὶ μέγιστος ἢ Καλλιμαχίαν, καὶ ἄλλοι ἴτιον τὰ νεκρὰ σώματα. Ubi Meurfius perperam habuit πρῶτοθύριον.

ΠΡΩΤΟΕΡΑΚΑΡΙΟΣ, *Primus Accipitrarium*, Dignitas Palatina apud Codinum cap.2. num.48. Πρωτοερακάρης, Matthæo Monacho in Catal. Offic. Palat. Alteri Anonymo :

Ἐξ ἱερῶν ἢ ἀρχῶν τῶν αἰσίων. Qui quidem plures erant, cum scribat Phranzes lib.1. cap. 12. Andronicum Palæologum Juniore accipitres supra mille quadringentos habuisse, totidemque propemodum qui eos curarent. Pachymeres lib.1. cap.8. ἢ ἡ πρῶτος τῶν ἀδελφῶν ἀρχαίων ἢ ἀρχιερατικῶν. Meminit alterius hac Dignitate donati lib. 10. capite 25.

ΠΡΩΤΟΚΑΤΚΕΛΛΑΡΙΟΣ. Vide in Καλλιλάριος.

ΠΡΩΤΟΚΑΘΕΔΡΙΑ. Vide in Καθιδρα.

ΠΡΩΤΟΚΑΝΟΝΑΡΧΗΣ. Vide in Κανών.

ΠΡΩΤΟΚΑΡΑΒΟΣ. Vide in Καραβος.

ΠΡΩΤΟΚΕΝΤΑΡΧΟΣ. Vide in Κένταρχος.

ΠΡΩΤΟΚΛΕΨΤΗΣ, *Primarius fur*, *Qui diu furia exercetis*. Glossæ Græcobarb. Αρχικλεψος, ὁ ἀρχαῖος κλεψίτης, ὁ παλαιός κλεψίτης, ὁ ἀρχικλεψίτης, ὁ ἀρχικλεψίτης.

ΠΡΩΤΟΚΑΝΤΟΣ. Epitheton attributum à Græcis S.Andræe, quia primus omnium sequutus est Christum, cum audisset à Joanne Baptista magistro suo, *Ecce Agnus Dei*, interno impulsu vocatus, seu ut scribit Theophylactus Hieromon Homil. 15. ὅτι ἀπὸ τῶν ἐκκληστῶν τῶν Χριστοῦ εἰς τὸ κήρυγμα ἢ ἰσχυρίσθη. Πρωκλήτος ἢ Ἀποστόλων, apud Porphrologenum in avi vita cap.54. & in lib. de Admin. Imp. cap. 49. Joann. Cameniatam de Excidio Theffalon. cap.25. Theophanem Cerameum Homil. 50. Leonem Archiep. Bulgariæ de Azymis, in Commentario de S.Philippo Apost. num.5. in Jure Græco-Rom. pag.279. apud Scylitzem pag. 561. Joannem Tzetzen in Epist. ad Metropolitam Patrarum, &c. Immoligum : ἔχρον ἔχρον εἰς ἀλλήλους ἢ δοξάζουσιν ἢ διηγερῶν, ἢ Πιστῶν ἢ θείων ἰπασπιστῶν, καὶ ἢ ἀρχαίας ἀνιδρότητα ἢ θειῶν ἀδελφῶν ἢ μέγιστος, καὶ μέγιστος ἢ Σωτήρης, πρῶτοκλήτων φωνήσας, πάλαι ἰμάνων ἰδῶν. Idem Epitheton S.Petro adscribit S.Nicephorus Constantinopol. in Disput. de Imaginib. cum Leone Armenio pag. 160.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ, *Liber in quo acta à Tabulariis describebantur*. Justiniani Nov. 44. εἰς ἐκῆνον, ἢ ἀποκεῖνον τὸ λεγόμενον πρῶτοκώλλον ἔχει. Infra : ταῦτα ἢ τῶν ἢ πρῶτοκῶν ἢ χαρτῶν ἡμῶν διωρισθῆναι, καὶ ἢ ἀποτομῆς ἢ καλυμμένων ἀποκωλύων, κρατῆν ἐπὶ τῶν ἐλάμων ἢ ταύτης πόλιος μόνον βυζανθίου. Adde lib.22. Basil.

ΠΡΩΤΟΚΟΜΗΣ, Πρωτόκομιον. Vide in Κόμικ.

ΠΡΩΤΟΚΟΣΜΟΣ, Dignitas apud Cretenses, in vet. Inscript. 1084. 1085. 1094.

ΠΡΩΤΟΚΟΥΡΟΣ. Vide in Κούρος.

ΠΡΩΤΟΚΤΥΣΤΑΙ. Vide in Τύστυς.

ΠΡΩΤΟΚΥΝΗΓΟΣ, *Primus Venatorum*, nominis *Grand Veneur* : Dignitas numero 41. In Palatio

Constantinopol. apud Codinum de Offic. cap. 2. Ejus verò munus sic describit cap.5.num.62. ὁ Πρωτοκωμῶς ἔχει μὲν τὰ ὑπερῖον ταύτων ὅτι ἢ Βασιλικὸς ἢ ἴσον ἀναβαινῶν, ἢ εἰς ἑτέρῳ τῶν σκαλῶν καλέχεται, ἢ μὴ μόνον ἔτος, εἰ παρὰ εὐρέκειαν ἀρχὴ ἔν καὶ ἢ Κυρηναῖον ἢ λεγομένων Σκυλλομαχῶν, &c. Illius verò vestes & insignia recenser cap.4. num.44. Mentioem agunt ejusdem Dignitatis Georgius Actopolita in Chron. cap.75. Nicephorus Gregoras lib.3. Hist. pag.3.1.1.Edit. & Cantacuzenus lib.1.cap.6.pag.210. & lib.3. cap.76. pag.616.

ΠΡΩΤΟΚΩΜΗΤΗΣ, *Princeps pagi*, ut Pρωτοπολίτης, *Princeps Urbis*, qui etiam πρωτεύων dicitur. Amphilocheus De non desperando, sub fin. πρὸς ὃν ἴδμεν ὅς μὴ νεκτὶ πρωτοκωμῆτης ἢ τῶν, &c. Palladius in Hist. Lausiac cap.64. οὐκ εἰς τὸ πλεονεχῆ κώμης ἀποκωμῆτης. Infra : ἢ καυχήσῃ τις ἢ κωμῆτων πρὸ ἡμῶν ἢ ἔξω ἀποδιεξάμενος. Vita MS. S. Symeonis Sali : ἢ ἡ τις πλεονεχῆς ἀποκωμῆτης, &c.

ΠΡΩΤΟΔΕΒΕΝΤΗΣ, *Archidiaconus*. Vide in Βέντις.

ΠΡΩΤΟΛΟΥΒΑ, *Primitia*, *ἀπαρχαί*.

ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡ. Vide in Μάρτυρ.

ΠΡΩΤΟΜΑΚΑΡΑΣ, *Archimimus*. Vide Μάσκα.

ΠΡΩΤΟΜΑΣΤΟΡΗΣ, *Archidiaconus*. Vide in Μαγιστρος.

ΠΡΩΤΟΜΗΝΥΤΗΣ. Laudatur à Lambecio lib.6. Comment. de Casarem Biblioth. Ρωμαῖο Κυβερνητικῆ ἢ τοῦ αἰσίων ἐκκλησίας. Πρωτομηνύτῃ ἢ βασιλικῆς ἐκκλησίας ἢ Μυρταλῶν καὶ ἢ παραδῶς, Liber de Morbis acutus & diurnus. Habetur idem titulus in Cod. Colberteo, qui est index nescio cujus Bibliothecæ Gr. pag.55. & in indice MS. Libror. Gr. Bibl. Vaticanæ.

ΠΡΩΤΟΜΗΝΩΡ, *Eusa* dicitur apud Manufem pag.155.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ. Vide in Νόταριος.

ΠΡΩΤΟΝΩΒΕΛΥΣΙΜΟΣ. Vide in Νωβυλίσημοις.

ΠΡΩΤΟΣΤΙΑΡΙΟΣ. Vide in Στῆνιος.

ΠΡΩΤΟΠΑΠῆΣ. Vide in Παπῶς.

ΠΡΩΤΟΠΑΤΡΙΚΟΣ. Vide in Πατρις.

ΠΡΩΤΟΠΟΛΙΤΗΣ. Glossæ Lat. Gr. *Princeps, Prælopolitis, Ἐξάρχος*. Glossæ Græco-Lat. Πρωτοπολίτης, *Proceres, Singulare non habet. Optimates*, in Lat. Gr. Theophanes in Rhinometo, p.316. Τερῶν ἢ ἀρχόντων Χριστῶν, ἢ εἰς πρῶτον Χριστῶν ὄντων, καὶ Ζωῖλον ἢ εἰς σπῆρας ἢ ἄλλους οἷα Πρωτοπολίτας, καὶ τὴν Πρωτοπολίαν ἢ Χριστῶν εἰς σπῆρας ἑτέρας προσαρτισσῶν, ἐπὶ πύρρος ὄπτησων. Ubi Miscella, *Qui primus civitium habebatur*. Nicephorus Constantinopol. pag. 136. 1. Edit. habet, ἢ δὸν ἢ ἢ Χριστῶν ἀρχόντων, καὶ Ζωῖλον Πρωτοπολίτου λεγομένων, &c. Idem videtur qui aliis Πρωτοπολίτης. Vide in hac voce. Synaxarium S.Nicolai in Anthologio 6. Decemb. ὅπου τὰ πρῶτα φέρωντες ἢ πόλιος. Constantinus Manasses Adamum πρῶτοπολίτου ἢ Ἐδῆμ vocat.

ΠΡΩΤΟΠΡΑΞΙΑ, *Privilegium*, in Gloss. Lat. Gr. At Suidæ, τὸ πρῶτον ἀπαγγέλλων, τὸ πρῶτον ἀεπρατοβόμων, exponitur. Vide Πρακτικῶν.

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ. Vide in Πρεσβύτερος.

ΠΡΩΤΟΠΡΟΕΔΡΟΣ. Vide in Προέδρος.

ΠΡΩΤΟΡΑΒΔΟΥΧΟΣ, *Primivergius*. Ραβδούχος, *Lictor, Virgarius*, in Gloss. Gr. Lat.

ΠΡΩΤΟΣ, *Vox adjuncta dignitatibus*, quorum primatum denotat, in Codicibus MSS. fere semper per α, et quæ transtertita lineola supra scripta, exprimi solet, quod cum à plerisque, etiam doctioribus, non perciperetur, in Scriptorum Editionibus prout ut in veteribus exemplaribus repererant, L L I I ceciderunt

nobis laudato in Gloss. med. Latin. non alius est à *Comite seu Gubernatore Ioppeni*. Supremus vero *Rerum Præfectus*, ut ibidem monti, *Consuletiam* dicitur Eulogio, non quòd Aberdamer, quem Regem Arabum nuncupari, fuerit dumtaxat Clafium præfectus, sed quòd Sultani Dignitatem obtineret, qui primavà sui origine, primus erat Chalyphe Consiliarius seu *σύμβουλος*, uti Sultanus nudè appellatur in V. I. Synodo Act. 5. pag. 388. Edit. Labbei: & à Joanne Monacho Hierosol. de Hæresi Iconoclastar. num. 1. Unde *Πρωτοσύμβουλοι* à Græcis, & *Consules* à Latinis vocantur Sultani, etiam ex quo Chalyphe jugum excussere, quod pluribus observavimus in Notis ad Historiam Commenicam, locis laudatis. Sed & *σύμβουλος*, Joanni Hierosol. in Vita S. Joannis Damasceni pag. 253. Edit. Rom. qui hodie *Ψευδίσ* dicuntur; quorum Primus *Πρωτοσύμβουλος* appellatur in eadem Vita pag. 245. qui non alius est à *Magnio Vezirio*, seu *Ψευδίσ αετα*, uti hodie vocatur: nam *Ψευδίσ* Arabibus est, *Consiliarius*. Hac portò, *Πρωτοσύμβουλος*, voce usus est Anonymus MS. de Bellis Francorum in Morca pro quovis primo Consiliatio:

Όρση εἰ ἐλάλησε τὸς πρώτος τῶ φασάτου,
 Ἐκλίω τῶ Μισερ Τζεφρι, τῶ πρωτοσύμβουλὸς τε.

Jam vero *Πρωτοσύμβουλος* appellari à Græcis Supremos *Vezirios* apud Saracenos & Turcos observat præterea Leunclavius in Pand. Turc. num. 14. & in Onomastico ad Hist. Mufulman. quomodo etiam appellatur in Chronico Veneto-Byzantino an. 1522. ubi de Saleimano Sultano: ὁ ὅ συμβούλιον ἵκνούσιν κῆ τῶ πρωτοσυμβουλον αὐτοῦ, ἵνα κἀψῆ τὸς Χευσταῖος. Quem verò *Πρωτοσύμβουλον* vocat in Leone Ifauro, *Zonaras Ἀρχισυνβουλίω* vocat. Sultanos denique *Πρωτοσύμβουλιος* passim appellant idem Theophanes an. 1. Leonis Ifauri, an. 3. Leontij, an. 20. Copronymi ejusdem Continuator lib. 3. n. 36. 37. Leo Grammaticus in Theophilo p. 452. 454. Symeon Logotheta in eodem Theophilo num. 11. Acta SS. XL. Mart. n. 12. &c.

Π Ρ Ω Τ Ο Τ Ι Κ Τ Ω Ρ. Theophilus Antecessor lib. 1. tit. 20. §. 4. οἱ τῶ ἑπαρχίῳν ἀρχόντες. ἢ οἱ φρασηοὶ κελούσι τῶ ἀρχόντων, &c. Ubi Scholiastes: ὡσαύτι οἱ πρωτοτίκτορες τῶ πόλεως, εἰς διοικητικῆς ἡμερίῳν πράγμα. Videtur legendum *Προτίκτορες*. Vide in hac voce.

Π Ρ Ω Τ Ο Τ Υ Π Ο Σ, *Principalis Liigator*, cui opponuntur ἐποταλῆς, ἐδικτικῆς, πάτρων, κινάτωρ, in Nov. 23. Justin. *Πρωτότυπα πρόσωπα*, *Principales Persona*. *Πρωτοτύπος*, *Principaliter*. *Πρωτότυπον*, *Sors principalis*, Gall. *Le sort Principal*, cui opponuntur, *Usura*, *fructus*, &c. Voces I. C. Gr. familiares.

Π Ρ Ω Τ Ο Φ Α Ν Ι Σ Τ Ι Κ Ο Ν, *Primitiæ*, Ἀπαρχή.
 Π Ρ Ω Τ Ο Φ Α Ν Ο Υ Ξ Υ Κ Α, *Ficus imt primitivum visæ*, *Præcoceis*, *Ficus*, apud Goatum ad Eucholog. pag. 675.

Π Τ Α Ο Δ Η Μ Η Ν, nefcio quis cognominatus apud Nicetam in Vita S. Ignatij Patr. Constantinop.

Π Τ Α Ρ Μ Ϊ Ζ Ε Σ Θ Α Ι, *Sternutare*, *Πταρῖον*. Πταρμιμῆς, *Sternutatio*, *Πταρμῖς*.

Π Τ Ε Ν Ο Ν, *Gena*. Anonymus MS. de Amorib. Lybifti & Rhodannes:

Κόκκινα χέλη, καὶ πέντα κόκκινα ὡσαὶ ῥόδιν.
 Παζόντι ὀλεστέριβλον ἰσαζόν μῆ τῶ ἦρον.

Π Τ Ε Ν Ο Ν, *Ala*, Πτερόν. Eustathius Il. λ. τὸ ὅ πτερά, ἢ συσελλῶ ἕτανον ἐκ τῶ πτεῶ, πτεῶνα, κῆ καὶ τὸ ἀδελφικῆς λεγομένην πτεῖον, ἢ παρῆκη κῆ τὸ ἐν Ὀδυσσεῖ ἐξῆρ.

Π Τ Ε Ρ Α, pro Πτερά, vel πτερά, *Calcaneum*. Ufurpat Myrseus scct. 10. c. 130. πρὸς πτερόν ἱεραδῆς.
 Π Τ Ε Ρ Ι Α Ζ Ε Ι Ν dicuntur Falcones, cum perterrefacti alas seu πτερά quatunt, apud Demetrium Constantinopol. in Hieraculoph. Alij pro πτεράζον dictum volunt.

Π Τ Ε Ρ Ϊ Ν Ε Ο Ν, *Filix*, Πτερίς, apud Interpol. Dioscor. c. 765.

Π Τ Ε Ρ Ν Ϊ Σ Τ Η Ρ Α, *Calcar*, Πτεριστήρ. Zacharias lib. 1. Dialog cap. 2. ἡ ἑσπὸ ὃν ἑσας τῶ ἰανθῶ ἱταποι τῆ τῶ ἱεροσολίας ἀση τύπλων, κῆ τῶ πτεριστήρας πλάτων. Leo in Tactis cap. 6. §. 4. κῆ πτερικουίδας, αἷτια λήρον τῶ ποδὸ δέλλα, καὶ πτεριστήρας ἐπίτε. Πτεριστήρον, apud Interpretem Græcum Concilij Lateran. cap. 16.

Πτεριστόλιον, *Lotum*, quo calcitr calcaneo ar-tatur. Codinus de Offic. Palat. c. 3. n. 7. τὰ εἰσπὰ τῶ πτεριστολίον αὐτοῦ, εἰα κῆ τὰ βασιλικὰ τὰ ὃ πτεριστολίονα διβολία. Cod. Reg. habet πτεριστολίονα.

Π Τ Ε Ρ Ο Ν, *Charia*, aut aliud quidpiam simile, in *Ala* forsitan speciem complicatum, in quo scripta ea oratio quæ ab hisce verbis initium ducit, Ἡ θῆα χαρεῖ, &c. Symeon Theffalonicensis de Sacramentis, seu de Sacris Ordinat. cap. 7. p. 159. ταῦτος ὃν ἐπιβιθῆλῆς τῆ τῶ χαρολιονομῆς κεφαλή, καὶ τῶ πτερο φερούμε, ὁ ὃ τῶ περὶ τῶ ἱμπεριετι δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὰ ἐν αὐτῶ γράμματι ἐκρηθῶ Ὁ ἄρχιερεῖς, Ἡ ἄγια χαρεῖ, κῆ τὰ ἱερεῖς. Idem c. 11. pag. 182. καὶ τὰ τῶ πτερόν, ὅτοι τῶ πνεύματῶ, ὁ χαρολιον ἀναγνώσκει τὸ, Ἡ θῆα χαρεῖ, &c. Demetrius Gemistus de Ordinatione Episcopij MS. ὁ ὃ μῆγας χαροφῶας ἐπιβῶσει τῶ Πατριάρχη τὸ λεγομένην πτερόν, κῆ ἐκρηθῶ, Πρίσχυρον ὁ ὃ Πατριάρχη λαβὼν τὸ πτερόν τῶ ἀεσφῶ χαρῶ, καὶ τῶ διέξῆον ἔχει ἱστικουῖν τῆ τῶ χαρολιονομῆς κεφαλή, ἀναγνώσκει τα ἐν τῶ πτερο γράμματι, εἰς ἱπικον παύλον λέγον, ὅτως, τῆφω καὶ δοκιμασία τῶ Θεοφιλεστάτων Μητροπολίτῶν, καὶ τῶ ὀσιατικῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἡ θῆα χαρεῖ — προχρησῆ τῶ Ν. τῶ εἰλαβῆσῶν ἱερομόναχον Μητροπολίτῶν τῶ Ζενοσεκ πόλεως τῶ Ν. &c.

Πτερόν πυρὶ πτεροζυμένον, apud Triballos seu Servios, ταχῆστῶ ὡμαῖον erat, ut est apud Cantacuzenum lib. 1. cap. 58.

Πτερόν, *Prophagnaculi species* quo produgnales leguntur à telis hostium: *Pinna*, Procopius lib. 2. de Edific. cap. 8. τῶ τῶ πολλοῖς: δὲ ταῦτα ἔξῆλι τῶς ἐκ τῶ περιβόλι ἀμμουῖν κῆ κορυφῆς ἐκθῆδῶ βαλλῆσ ὅτερ ἀποκρίσῶ δὲ σπυδῆς ἔχον, εἰσδομῆσι πῶ τῶ τῶ περιβόλι ὑπεβῶλῶ ἱτιρο ἐπῆε κατῶ αὐτὸ μάλας τὸ τῶ σκεπῆον γετόσημα σαρκαλιμῆα τοῦ ἐβῆδε μαζοῖν εἰς ἰθῆμῆν πτερά τῶ ὀικονομῆ καλῶς ταυτῶν, ἰσῶ ὡτερ ἀποκρίμαστῶ τῶ τῶς δοκῆ. Nicephorus Constantinopol. in Heraculo pag. 52. 1. Edit. εἰς τὸ Βλαχερινῶν πρῆσχημα, τὸ καλεῖμένη Πτερόν. Adde Chion. Alexandr. in Heraculo an. 17. & Salmasium ad Plinium p. 1218.

Πτερόν, *Ala Ecclesiæ*, in Typico MS. Monasterij τῶ Κιχηρῶλιον.

Παράπτερον. Idem Typicum: πάλιν κῆμῆσι πρὸς δῶσι, διακῶν ἀμσχητῶ τῶ παρῶπτερον τῶ ἐκλοπῆς τῶ μωτῆς, Quod *Ala Ecclesiæ* adjacet.

Πτερόν ἱεῶνα, Prophetis, seu Chymicis, *Quinquofolium*, apud Apuleium de Virtut. Herb. cap. 2.

Π Τ Ε Ρ Ο Ν, instrumenti Musici species, de quo sic Hierapolites, seu Liber sic Inscripuit, de Musica Ecclesiastica Græcor. πῆτε διὰ διαφορῆς ὄργάνων ἀποκλιπῶ φυσικῆς διὸ καὶ εἰς πῆτε μῆον καθῶ διαίρησῶ τόπος εἰς ὃ τὰ πῆτε ὄργανα, τὰ ὃ, Σάλπιγξ, Ἀλῆς, Φωνῆ, Κίθαρα, Πτερίον. Οἰοῦματα ὃ τῶ ἀρῶνον, Δωρεῶ, δὲ Βαρῆταῶ, Σάλπιγξ, Φρυγῶ ὀμῆτῶ αἰτῶρῶ αὐλῶν. Ἀλῆος, ὁ καὶ Μῆος, Φωνῆ. Ἀλῆος, Κῆβαρ. Ἰάσες, Πτερίον: αἰ

ἢ ἢ ὀράνας τῶν ἐπὶ τὸ μάλλον καὶ ἥτων διαφοραί. Τὸ ὑπὸ καὶ ὑπὲρ ἰκασῶν χαρίζῃ ἢ Σάλπιγγος Τραυδία, Πάπιας, Μειοσπιτον, Κυβαρδία, Λύρα, Ὀξύτονος, Καμωδία, Κυβάρη, Δωρεῶν, Φρύγγος, Πληθίων, Σάλπιγγος, Αἰδῶς, Ὑδραυλῆς, Αἰδῶν, Κυβάρη Σούρηξ, Λύδης, Φωνή, Ἰάσων, Πιπρῶν. Hæc prolixiora damus, quia hæcenus inedita, in Muficæ studiosorum gratiam.

ΠΤΕΡΟΪΓΓΑ, *Ala*, Πτερόν. Maximus Cythærensis Episc. in Synax. 14. Nov. in S. Phillippo: καὶ παραδίδῃ ἢ ἰδῆσθαι τον ἴνα εὐχόμε αὐτῷ μὴ χρυσαῖς πτερωταῖς, &c.

ΠΤΕΧΟΣ, pro πτωχός. Protoproctodromos contra Hegumenum ex Cod. Reg. MS.

Τὸς πτερογίμους, τοὺς πτεροὺς μεγάλους μακαρίζου.

ΠΤΗΣΙΣ, in Glossis Chymicis MSS. ἐστὶ ἕψωνος, καὶ ἕψωνος, ἕψης, καὶ ἕψων.

ΠΤΥΨΟΝ, Græcis, *Pentilabrum* sonat: at recentioribus, *Lignum basilium*, quo terra egeritur. Unde in Euchologio, ubi de Officio Defunctorum, Sacerdos terram injecturus cadaveri, πύψον assumere, & πύψον eam respergere dicitur. Πτυψος, Græci hodierni vocant. Glossæ Reg. & Herodianus in Epimeritinis MSS. Πύψον, πύψωνον. Vide Autorem Etymologici in Ἰάπων. Scholiastes MS. Homeri Iliad. v. τὸ γδ πύψον τῶτο σημαίνει τὸ πύψωνον. Codinus in Orig. Constantinopolit. Edit. Meursi. pag. 84. ἐκ τῆς ἰσπανίας κἀσβαθίας, ἡδὲ καὶ ἐν ἡνίοχῳ κἀβύλων ἴν, καὶ ἡνίοχῳ τῶτο σημαίνει τὸ πύψωνον καὶ πύψωνον. Καὶ λαβὼν πύψον ἐν ἡνίοχῳ, ἴβαλον ὑφ' ἐκαστὸν εὐμαρῶν κητελευαρία δ'. Scylitzes pag. 700. ὡς καὶ τῆς βασιλείας θωρον ὅσα τῆς γρομηνίας, ἀνεπαρὸς τῶν παρῶντος, ἴβητι, ὡς ἔπει, ἀφ' ἡνίοχῳ εὐλῶ καὶ θωρον καὶ πύψων.

ΠΤΩΧΕΙΝΪΣΚΕΙΝ, *Mendicare*. Glossæ Græcobarb. νὰ πτωχίστικα, νὰ μὴδὲν ἴχη νὰ τρώγη.

ΠΤΩΧΕΙΟΝ, *Hospitalis Pauperum*, κατὰ τῶν ἡνίοχῳ τῆς πτωχῶν, Sozomeno lib. 9. cap. 1. Zonaras ad Can. 8. Concil. Calched. Πτωχῆς ἔσθαι τὰ αἰς πτωχῶν ἀφωρισμένα πρόνοια καὶ διοίκησις. Libellus Ischyronis Diaconi Alexandrini, in eodem Concil. Act. 3. κληρονομίαις πτωχῶν ποσῶν καὶ ἡνίοχῳ παρὰ τῶν ἡνίοχῳ τῶν μεταστροφῶν, καὶ πτωχῶν, καὶ ἡνίοχῳ πύψον ἐν Αἰγυπτίῳ χώρας. Libellus Bassiani Episcopi in eod. Concilio Act. 11. καὶ πτωχῶν ἡνίοχῳ, καὶ ἡνίοχῳ αἰς αὐτὸν ἰδὲν κληρονομία κληρονομία, &c. In Can. verò laudato, Dionysius Exiguus *Prochodochia*: Idusor Mercator *Ptochia* verterunt. Vide Justin. in Nov. 111. Nov. 131. cap. 10. &c. Pallad. in Hist. Lausica cap. 5. Cyrillum Scythopolit. in S. Euthymio num. 98. Theophanem an. 3. Marciani, & nostram Constantinopolim Christ. lib. 4. sect. 9. n. 34.

Πτωχῆς pro πτωχός, *Pauperes*. Emmanuel Georgillas de Mortalitate Rhodi MS.

Καὶ ἄλλαι ἀρχαῖα ἔχουσα ἴσως ἀλλοιωθῆσαι, Νὰ τὰ κρημῶν οἱ πτωχῆς, καὶ τὰ Φαλοκοδόνα.

Πτωχικὰ, *Pauperum bona* appellat Isidorus Pefusiota lib. 1. Epist. 250. ὁ δὲνα ἀνομιὰ, καὶ αἰνέται ὄχλη τὸ θνητῶν ἡνίοχῳ ὑπὸ ἐκὼν ἡνίοχῳ, καὶ τὰ πτωχικὰ σφηρίδι. Sic etiam appellabant partem reddituum Ecclesiarum quæ pauperibus distribuī solebat. Balsamon ad Can. 4. Concil. Calched. τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πτωχικὰ ὀνομαζομένη, καὶ αἰς ὀφείδων ἐπιχρησῶν ἀναλίσκεσθαι. Ita in Can. 14. Neocæs. Idem Balsamon ad Can. 59. Apostol. ὁ Ἐπινοκῶν ὀφείδων μὴ πῶ ἀναγκῶν αὐτῶ ἀσπασῶν, καὶ πῶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, καὶ τῆς κληρικῶν σωθῆναι οικονομίας, τὰ περιττοῦσα ἐκ τῆς ἀσπασῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαδιδόναι πρὸς πίνεσθαι, Πτωχικὰ γδ καλῶν. ἢ

Zonaras ad eundem Can. τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πτωχικῆς ἢ γραφῆς Πτωχικὰ ὀνομαζομένη, καὶ δὲ ταῦτα ἀποδοῦναι τοῖς πτωχοῖς. Idem Balsamon ad Can. 14. Concil. Neocæs. far. ἐστὶ ὡς εἴρη τῶν ἡνίοχῳ πῶ αἰς τῶν πτωχῶν ἀνομιὰ καὶ ἀσπασῶν τῆς κληρικῶν χρημάτων, καὶ πτωχῶν λογιζομένων. Scylitzes pag. 658. κακῶς ὄφασκον ὑπὸ τῆς ἐπινοκῶν ἀσπασῶν τὰ πτωχικὰ χρηματῶ.

Πτωχομαγίστρος, *Magister pauperum*: Ita nescio quis cognominatus apud Leonem Grammaticum in Michaelæ Theophili F. pag. 463.

Πτωχοτροφῆν, *Hospitalis Pauperum*, aliàs πτωχῶν, de qua voce, supra: ἀναπαυστήριον νομοῖσι πτωχῶν, apud Procopium lib. 5. de Ædific. Justin. cap. 6. Occurrit apud Sanctum Basilium Episc. 392. 409. S. Maximum in Epist. pag. 378. & alios. Vide nostram Constantinopolim Christ. lib. 4. sect. 9. num. 134.

Πτωχοτρόφος, qui Sozomeno lib. 8. cap. 12. ἐπινοκῶντος πτωχῶν, nisi sit qui Latinis *Magistrularius*. Ignatius in Vita S. Nicephori Patr. Constantinopol. num. 18. ἐστὶν καὶ τῆς ἡνίοχῳ τῆς καὶ πῶ βασιλείας ἐπινοκῶντος ἀπορροπῆ βασιλείας τῆς κρατοῦσιν ἢ χερσὶν ἡνίοχῳ.

ΠΤΥΟΪΝΗ, *Mentale, Mentium*, Πύων, in Corona pretiosa.

ΠΤΥΣΑΚΑΘΟΝ, τὸ λυίσον, in Lexico MS. Cod. Reg. 1843. & in Glossis Jaticis MSS. ex Cod. Reg. 190. pro Πύσασαθον, quasi *Buxea spina, Lycium*, de quo Ruellius lib. 1. cap. 117.

ΠΤΥΣΟΝΙΟΝ, *Hysogastium*, apud Interp. Diodor. cap. 651.

ΠΥΚΤΑΚΟΜΙΣΤΗΣ, *Tabellarius*. Ducas Hist. cap. 21. ὁ τῆν ἡνίοχῳ τῶν δίκων κληρῶν πῶ ἀσπασῶν αὐτῶ, καὶ ὑπὲρ φρασίαις ἐπινοκῶν τῆς πυκτακομιστῆς &c. Vide Πύκτακον.

ΠΥΛΑΙ Βασιλικῆς, ex sunt quas *Regias* à Latinis appellari diximus in Glossario med. Lat. Præcipue nempe, per quas sive in Ædem sacram, seu quamvis aliam, aditus patet. Atque ita usurpat Nicephorus Presbyter in Vita MS. S. Andreae Sali: ἀσπασῶν ἡνίοχῳ τῶν πύλων βασιλικῶν μὴ φρασίαις ἡνίοχῳ Leo Grammaticus in Michaelæ Theophili F. pag. 466. μὴ καὶ τῆς βασιλικῶν πύλων ἰδῶν ὁ βασιλικῶν, καὶ ἀπὸ τῶν τῆς βασιλικῶν, κατὰ τῶν βασιλικῶν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ τῶν ἡνίοχῳ τῶν ἀγίων θωρον, &c. Ubi Βασιλικῆς πύλων, sunt portæ exteriores Ædis Sophianæ, quod etiam obtinebat in Ecclesiis Catholicis, seu Parochialibus. Nam secus erat in Monasterio Ecclesiis, in quibus Νάρθηξ, qui in aliis extra Ædem sacram erat, (uti docemus in Descriptione Ædis Sophianæ, & supra in V. Νάρθηξ,) in ipsa Ecclesia erat, adeo ut in tres partes distribuitur, in Νάρθηκα, quem Latini *Naviis* vocant, in *Chorum*, & in *Bema*. Bematis portæ, πύλων ὄρειαν dicuntur, Chori, Βασιλικῆς, quia spatium quod inter Chorum & Templi portas interjacet Νάρθηξ vicem præstat, qui in Catholicis Ecclesiis extra ipsam Ædem est. Quæ quidem non observata distinctio utriusque Ædis sacre distributionis, quam ipse seribis, ut ingenue fateat, animadverti, Allatium, Goarum, aliisque doctos viros in errorem induxit, ut intermedium eadem cum Sanctis, intermedium cum ipsius Ædis portis primariis confunderent. His positis, facile erit intelligere libros Ecclesiasticos Græcorum, à Monachis proprium in usum ferè compositos, in quibus πύλων Βασιλικῆς intra ipsam Ædem semper statuntur. Atque ita Euchologium pag. 625. portas Regias à majoribus distinguit: καὶ τῆς βασιλικῶν πύλων κληρονομήσων ὡσπῶν ἡνίοχῳ τῆς μεγάλων πύλων. Sic etiam pag. 745. Idem Euchologium: καὶ

ὡσπῶν ἡνίοχῳ

ΠΥΡ Φαλασίων, *Ignis Graecus*, de quo egimus in Gloss.med.Lat. Theophanes an.5. Pogonati: τότε Καλλίνος ἀρχιεπίσκοπος ὁπὸ Ἰλίου πόλεως Συρίας προσφώνων τοῖς Ρωμαίοις πύρ Φαλασίων καλοῦσθαι λέγει, τὰ τῆ Ἀράβων σκαπὴ ἐπέπρησεν. Ita etiam Cedrenus.

Πύρ ὕγρον, habet Chronicon MS. in eod. Pogonato. Idem Theophanes an.1. Leonis I sauri. Idem an.2. Michaclis Curopalatae: ἐν οἷς καὶ σφαιρὰς χαλκῆς ὕγρον λέγει. καὶ τῆ ἀυτῆ ἐπισημασθῆναι ὕγρον πυρὸς Porphyrogenitus de Admin. Imp. cap.48. de Callinico: τὸ δὲ σφαιρῶν ἐκφραζόμενον πύρ ὕγρον καλεῖσθαι λέγει. Adde Zonaram in Theophilo, & in Monomacho, Anonymum Combefhianum in Porphyrog. num.30. & in Romano Juniore num.8. τὸ ὕγρον πύρ, ὁ τοῖς ἐξ ἑσθῆτων ἱερῶν τῶν σκηνῶν, apud Nicetam in Isaacio lib.1. num.10.

Πύρ σελασθόν, apud Theophanem an.10. Leonis I sauri. Πύρ ἰσοδασκίμων, apud Leonem in Tacticis cap.19. §. 57. 58. Πύρ ἰσχυρὸν, apud Anonymum Tacticum de Tuenda Urbe obfesa: καὶ πύρ ἰσχυρῶν τῶν σφαιρῶν ἐκ πυρὸς ἐπίρρυν. Occurrit ibi paulὸ supra. Vide Aencam in Policrcticis MSS. ubi ejusmodi Πύρ σελασθία describitur.

Πύρ μαλακόν, *ignis qui ex paleis & virgulis accenditur*. Vide Hentic. Valefium ad Euseb. lib. 8. cap. 12.

ΠΥΡΆΞΕΙΝ, *Perturbare*, Εἰσχελῶν, in Corona pretiofa.

ΠΥΡΆΜΗ, *Falx messoria*. Suidas: ἄμνη, τὸ κλῆρον ἱρακλῶν, ὁ ἡμῶν Πυραμῆν λεγόμενον ὡς ὕβους. Occurrit etiam apud Interpret. Aristotelis.

ΠΥΡΑΜΪΣ, *Pileus Graecorum acuminatus*. Nicetas in Alexio Manuclis F. num.12. de Andronico: ὁ μὲν ἂν ἐν τῷ καιρῷ ἤρξιν ἐκείνῳ τὸ μέγεθος Ἀρχιερέα ἐπισημασθῆναι, ἵξιν ἐὺθὺς ἀπὸς ὑπάλειπον, σὸν δὲ κρημίνῳ σχῆμα, ὕψος δὲ ἴσως ἐκείνῳ ἐκ γλυπτῶν καταβαίνοντι, καὶ πικρῶς τὰ ὡς βραχύνῳ, ἔπι παραμυθίῳ καλῶσθαι τῆ κεφαλῇ περιεχόμενον, καστράν τὴν ἄνω, Et num. 18. de eod. Andronico: ἄλλοι δὲ τὴν καστράν ἐκ πυραμίδος ἴσως ἐκ κεφαλῆς ἀφαιρόμενοι πυρῶν αὐτῶν πειθῶν, καὶ σὸν δὲ βασιλικῶ ἐπέδωσαν ἑτέροι. Denique in eod. Andron. lib.2. num.11. καὶ τῶν βαρβαρικῶν τῆ κεφαλῇ περιεχόμενον, ὅς ἐν ἐξ ὡς ἰσχυρὸν πυραμίδος εἰσάγει, &c.

Ex his non modò percipimus quæ fuerit Pileorum Graecanicorum forma, sed etiam quis in privatis eorum color, niger scilicet, Graecòsque id genus Calyptæ ab exteris accepisse. Sed illud viguisse ante Nicetæ tempora, docet Continuator Theophanis lib.1.num.25.& Cedrenus in Leone Armenio pag.494. κρημίδος γὰρ ὅσος καὶ κρημῆν ὁ ὕψος, ἐν περιβλήματι ἀμφοτέρω δὲ καστράν, πῆλον τὴν κεφαλῇ ἐξήλωτο περικαλύπτουσι. Proceres omnes deinde eo pilei genere ufos auctor est Nicephorus Gregoras lib.11. extremo: καὶ γὰρ μὲν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς καλύπτῶστας, ἐπὶ τῆ πρότερον βασιλικῶν ἴσως, τὰς μὲν ἄνω βεβηκότας, ἐν τοῖς βασιλοῖς ἄνω καλύπτῶστας πυραμίδος μὲν ἴσως σχῆμα, σφαιρῆς δὲ ἐπέδωσαν καὶ τὸ ἀνάτονον ἰσχυρῶν ἀξίωμα καλυπτομένων, ὅς δὲ ἐν ἀνωκίαι, τῶν δὲ πάντων κατὰ τὰς ἀνάτονον ἴσως τὴν κεφαλῇ.

Sed & eorum qui Dignitate præfulgebant, varius fuit Pileorum, seu Sciadiorum ornatus, ut præ caeteris observat Codinus de Offic.Palat. toto cap.4. Idem Gregoras lib.6. describens Sciadium Mufalonis Magni Logothetae: δὲ ἂν δὲ τὴν τιμῶν τινὰ ταύτης ἴσως ἐξείρατον μὲν τῆ πάλαι τὸ ὄνομα αὐτῆ ἀποκαλοῦσθαι ἀξίωμα, καλύπτῶστας ἰσως κεφαλῆς χρυσοκίμων κακαυμυθίῳ ἐπέδωσαν, ὅς τὸ ἄνω, καὶ ἀπὸς τῆ πυραμίδος ὁ ἐπισημασθῆναι σχῆμα, ἐν τῶν κατὰ τῆ τῆ βασιλικῶν ἴσως, ὅτι μὴ καὶ τὴν κατὰ καὶ κοίλῳ ἐπισημασθῆναι.

σαν ἂν κικλῶσται πεποικιλίῳν ἄνω ἐπέδωσαν, ἀλλὰ λάντα τῶν.

Sed maximè præcellit Pileus Imperatorius, cuius in hoc maximè ab aliis discrimen erat, quòd in apice, gemmâ feu carbunculo magni pretij insigniretur. Georgius Acropolita in Chron. cap. 40. τὰ μὲν γὰρ ἱερῶσ πῆλον ἀπέβαλλο, καὶ τὴν περιμαρῶστων πυραμίδος, ἐκ τῶν κεφαλῆς ὑπεράνω τῆ κίμων, βασιλικὰ ταῦτα σύμβολα. Idem cap.11. ubi de Ifacio Angelo à Bulgaris delecto: ἀλλὰ δὲ καὶ ἐκ τῆ βασιλικῶν παραστήμων τὰ τιμωτέρα ταῦτα γὰρ τῆ βασιλικῶν πυραμίδος ἀνελήλυτο, καὶ φιάλας τῆ ἐπισημασθῆναι. Hinc apud Cantacuzenum lib. 1. cap.5. Extr. ὁ ἐπὶ τῆ κεφαλῆς λίθῳ Calyptra Imperatoria appellatur: πῆλον βασιλικῶν lib.3. c.27. inir. Idem lib.4. c.37. καὶ τοῖς ποσὶν ἀπὸς κρημίδος ἱερῶσ, ἔπι πῆλον ἴσως ἐπὶ κεφαλῇ λῆθῳ τῆ κακαυμυθίῳ καὶ μαρμαρίῳ, ὅσως τῆ βασιλικῶν. Sed & pretiosum ejusmodi lapidem Balduni Imperatoris Pileum extornale scribit supra laudatus Acropolita cap.87. quem Latinorum more gefulle ibidem ait: τότε δὲ καὶ τῆ βασιλικῶν τὰς βασιλικῶν τῆ κακαυμυθίῳ κατὰ τῶν βασιλικῶν δικαιοσύνης σύμβολα ταῦτα ἴσως καλύπτῶστας λαίμων τὸ σχῆμα, καὶ μαρμαρίῳ πεποικιλίῳν, καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς λῆθῳ κίμων, πῆλον τῆ κακαυμυθίῳ, &c. Calyptram Imperatorum Constantinopolit. describit etiam Andreas à Sancta Cruce in Collationibus Concilij Florentini: Imperatoris (Constantinopol.) ejusmodi Germani habitus erat similib, purpurea vestis, & pileus ab anteriori parte oblongus, cuspidem faciens, rotundus in caeteris, pretioso lapide supra pileum Imperatoris tantummodo differens. Vide Tabellam V. ex his quæ initio hujusce operis delineantur.

Cæterum haud recentioris ætatis censeri debent pilei isti acuminati: ejusmodi enim fuere Apices Romanorum aut describunt à Dionysio Halicarnassico: ἐκ τῶν καλυμνῶν ἑπισημασθῆναι τῆ κεφαλῆς. πῆλον ἴσως, ἐκ σχῆμα σφαιρῶν κακαυμυθίῳ, ἔπι ἑλληνικῶν προσαγορεύουσι Κυρβασις. Apicis etiam meminit Festus in Offendicis, ut & in Cicero lib.1. de Legib. & Virgilius lib.8.

Hic exultantes Salios, nudòsque Lupercos, Lanigeròsque apices, & lapsum ancusa caelo Exiuderat.

Et lib.2. *Ecce levissumo de vertice visus Iulis Fundere limen apex.*

Alia vide in Dissertat. 24.ad Joinvillam p.294.

ΠΥΡΆΝΘΡΑΚΕΣ, *Carbones ignis*. Germanus Patr. Constantinopol. in Epist.1. ad Cyprios num.11. τὴν κεφαλῇ ἐκξιστοῦστας ἄνω τῆ πυρῶστων τῆ ἴσως.

ΠΥΡΓΙΣΚΆΡΙΟΝ, Πυρρίον, *Turricula, Armarium*, in Gloss.Gr.Lat. Phavorinus: πυρρίον ἐκ σφαιροειδῶστας, σὸν κατ' αἴσως. Vide Baronium an.814. num.65.

ΠΥΡΓΟΒΑΡΙΣ, *tas, Turris murata*. Vox conflata ex πύργῳ, *Turris*, & βαρίς, genus ædificij rotundi. Lexicon MS. ex Cod. Reg. 1708. Suidas, & Auctor Etymologici: Πυρρόβαρις, πρῶμαχῶν, οἱ ἰσχυρῶστας τῆ πύργῳ, ἢ τῶν ὄψεσ. Idem Lexicon: πυρρόβαρις, τὸ ἰσχυρῶστας, τῶστας. Joann. Damascenus in Synodica pag.119. οἱ ἀπόβουλοι καὶ τῆ ἐκκλησιαστικῶν πυρρόβαρις, ὡσὲν ὡσὲν, Σίρρις ὁ τῆ βασιλικῶν, &c. Joannes Anagnosta de Excidio Theflonicae num.13. λατῶν ἂν ὡσὲν ἐκ τῆ πυρρόβαρις ὄψεσ ὄψεσ τετραμῶν ἴσως, καὶ τὰ λείψια πῆλον, τῶν τὴν κεφαλῇ ἐκείνων, &c. Apud in Nicetam lib.1.in Man. πυρρόβαρις, in Cod.Barbarogr. exponitur ζυλόκαστρον.

